

HÁSKÓLA-
BÓKASAFN

[illegible]
Jan. [illegible]

Græsk-Dansk Ordbog

til Brug for den studerende Ungdom,

under de fortrinligste Hielpemidlers stadige Sammenligning
med de vigtigste græske Forfattere,

med Kongelig allernaadigst Understøttelse
samlet, ordnet, udgiven
af

Paul Arnesen, Isl.

— τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι·
χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς
στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ.
(Hver sin Kunst dyrker helst; hver stræbe, paa retlige Veie
Skridende frem, sin Kunst kraftig at hævde med Aand!)

Pind. Nem. 1.

Kiøbenhavn.

Trykt paa den Gyldendalske Boghandlings Forlag
i det Schultziske Officin og hos Peter Thr. Brünnich.

1830.

HÁSKÓLA-
BÓKASAFN

Til Kongen.

Allernaadigste Konge!

Nærværende Arbeide nedlægger Udgiveren herved allerunderdanigst for **Deres Majestæts** Fødder, fordi det skylder Allerhøistsammes landsfaderlige Forsorg sin Tilblivelse tilligemed sin hvilkensomhelst Brugbarhed. Sikker Anbefaling til **Deres Majestæts** allerhøieste Huld og Naade tør bemældte Arbeide ogsaa love sig af sin eiendommelige Bestemmelse: at veilede en haabefuld Ungdom ind i den menneskelige Aands yndigste og gavmildeste Region, hvor Poesie, Videnskab og Kunst engang opstode, for at udfolde de ædleste Blomster og Frugter, og for at modne en Sæd, hvoraf Cultur og Humanitæt skulde i Tidens Fylde fremspire saa vide, som Mennesker boe og bygge.

Men imedens den Kunstforstandige henrives af det fuldendte Kunstværk, saa glemmer han dog ingenlunde, hvilken Kunstens Begyndelse var. Den ædleste Stammes reneste Frugt glæder og gavner Syn og Sands; men derhos elsker Tanken, skiønsomt at mindes den flittige og kyndige Haand, der fordum plantede det spæde Skud i den omhyggeligen forberedede Grund. Til Bygningens smukke Udvortes bør Grundvold og Materialier svare. Fra selve Elementerne skal Kundskaben begynde. Først den klare Bevidsthed om Ordenes, Formernes, Forbindelsernes oprindelige Værd, og om deres snart naturlige, snart techniske, ofte blot historiske Overgange til det Læste, — først

denne Bevidsthed er den sande Skoleforberedelse til Høiskolens Læresale. Krigerens Dannelse har sit inderste Liv og Væsen i Mathematiken; alene under denne Forudsætning elsker hans Dannelse en passende Forbindelse med de øvrige Videnskaber og Kunster; — og netop i det samme Forhold staaer den lærde Skoles Grammatik til al anden Skolekundskab.

Giennemtrængt af disse Sandheder har Udgiveren, under Deres Majestæts velsignelsesrige Auspicier, stræbt at tilveiebringe den studerende Ungdom et væsentligt Bidrag til forstandig Skoleslid. Hvad imidlertid herfor ved nærværende Arbeide maatte være opnaaet, det er altsammen ene og alene en ny Gave og Velgierning af Deres Majestæts Faderomhu for Skoleungdommens fremskridende Dannelse og Forberedelse til engang at vorde — Fædrelandets værdige Æt — den bedste Konges, elskede Sjette Frederiks dygtige Tienere og trofaste Mænd.

Allerunderdanigst

Udgiveren.

— — — ἐπεὶ πλείων χρόνος,
ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῶν ἐνθάδε.

Soph. Antig. 74.

Der ere for Dieblikket Hindringer, som jeg ikke formaaer at overvinde, og som derfor afholde mig fra, at forudsende nærværende Arbeide en passende Indledning. Thi unægteligen var det af Vigtighed for mig selv, her at fremstille, hvorledes en Række af Forholde giorde mig det hartad umuligt, under de givne Betingelser at levere noget Bedre. Man pleier jo ogsaa at finde et Værks Mangler noget tilgiveligere, naar Udgiveren smukt har skriftet dem; og visseligen, kun altfor lykkeligt var dette mit Arbeide tilligemed mig selv, naar vi alene havde vore egne Synders Mangfoldighed at bekiende. Muligen vidste jeg ogsaa at udpege et og andet Fortrin ved Bogen, hvis Erkiendelse vilde glæde mig. Men jeg maa oprigtigen bekiende det: alle saadanne Hensyn bør her vige for vigtigere Anskuelser. Arbeidet er nu saa engang, hvad det er, og bliver længe ved at være det, skulde end enkelt Mand for en føie Tid anvise det Plads enten over eller under dets eneste rigtige Standpunkt. Men en Indledning, som troligen fremstillede dette mit Arbeides Forhold til Forgængernes, tilligemed dets Fortrin og Mangler med Hensyn paa dets Bestemmelse; — en saadan Indledning maatte nødvendigen ogsaa oplyses ved strængere Udviklinger af de egne Vilkaar, hvorunder jeg arbeidede, end de ere, som her kunne finde Sted, naar det Hele skal undgaae et polemisk Udseende, hvormed mit Arbeide intet har at skaffe. Med Fred i Hiertet, rolig lyttende til den venlige indre Stemme, at jeg var tro i mit Lidet, og barnlig glad og bedrøvet ved sindig Ros og Dadel, ubekymret om det Øvrige, vil og skal jeg ende et Arbeide, som rimeligen bliver mine møisommelige Dages varigste Gierning. Jeg lader det altsaa Hennesinde beroe ved, at hidsætte enkelte Strøbemærkninger, som med forskiellige Hensyn angaae det Værk, som herved overgives til dets videre Bestemmelse.

En Ordbog af dette Slags er nemlig rigtigst at ansee som en Fortsættelse eller ny Redaction af Forgængernes Arbeider i Faget; ligesom det sees af følgende Exempel. Som bekiendt begynder den ærværdige Fader Schneider's Lexicon den nyeste Række af de ogsaa hos os hidtil brugte græsk-tydske Skoleordbøger. Men hvormegen Eiendommelighed den fortræffelige Passow end er sig bevidst, saavel i de enkelte, navnligen samtlige homeriske Artiklers Behandling, som i Bemærkelsernes Fuldstændighed, m. v., saa overskriver han dog sit Arbeide "Schneider's Wörterbuch" ꝛc., uden at han derfor enten udskriver Schneider, eller paa anden Maade nedsætter sit eget Arbeides Værd ved sammes saaledes antydede Forbindelse med et ældre.

Omtrent paa en lignende Maade lægger nærværende mit Arbeide til Grund navnligen de Schneider-Passowske, dernæst ogsaa andre Ordbøger, Indices og flere Kilder af dette Slags. Af alle disse, dog oftest af de Førstnævnte, optager og overfører Værket, hvad det finder passende for sin Bestemmelse; det foretager frimodigen de Forandringer, hvorved det troer at vinde i Kortheb, Noiagtighed og Rigtighed; det udelader med Valg, hvad der synes mindre væsentligt, eller hvad der dog efter Bogens bestemte Omfang maatte undværes; ligesom det omvendt tilføier, hvad der ifølge Analogie ikke vel kunde være borte, og besynderligen ofte det levendegiørende Exempel. Det tydeligste Beviis herfor vil man lettest finde, ved kun ikke altfor flygtigen at sammenligne omtrent enhver længere Artikel hos mig og hos Passow; hvorhos dog endnu dette bør bemærkes: at de anomale Former, navnligen Verbernes, oftest ere behandlede efter Sal. Buttmann's Veiledning; og ligeledes, at Partikler, Pronomer og andre Ord, hvis Brug og Forklaring griber ind i Syntaxen, jevnligen laane Meget af hvad der hører til deres Udviklinger, bes. af Matthiæ, tildeels ogsaa af Thiersch, Hermann, Buttmann, Lobeck, o. a.; og erkiendes herved med inderlig Taknemmelighed det meget Gode, som Værket skylder disse fortræffelige Lærdes Underviisning og Forarbeide. Dog maa jeg ogsaa derhos beklage, at mangen en af disse Fagets Choryphæer laant eller lært Bemærkning og Anskuelse, der var bestemt til at pryde mit Arbeide, dog tilsidst maatte udelukkes, ei alene af Mangel paa Plads, men ogsaa fordi den høiere Grammatiks Lærdomme ikke altid vel lode sig umiddelbart forbinde med mit Arbeides fordringsløse Simpelhed. Fremdeles maa det undskyldes med Nødvendigheden, eller med de Vilkaar hvorunder jeg

har arbeidet, naar jeg saaledes er bleven i mine Forgængeres Sphære, at jeg ikke har kunnet benytte de allernyeste Textforbedringer, o. dl.; — men Erfaring lærer dog jo ogsaa, at man hermed ikke bør forhaste sig; *exempla sunt odiosa.* — Endeligen bør jeg her endnu med Erkiendtlighed mindes Dr. Rost's og Prof. Riemer's Ordbøger, af hvilke den første navnligen har ydet mig flere nyttige Vink til Bemærkelsernes rigtigere Anordning, imedens den anden ofte kaster høist træffende Blik ind i Ordbannelsens og Sprogrøddernes inderste Forviklinger. — Men først og sidst bekiender og forsikkrer jeg aabent og redeligen, at al den Grund, som Dr. Passow havde til at sætte Fader Schneider's Navn foran sit Arbeide, den havde ogsaa jeg til at sætte Dr. Passow's Navn foran mit. Det Rigtige, det Passende vilde jeg meddele Ungdommen, og netop dette var det, som vor Passow ydede oftere, end nogen anden. Denne herlige Lærde, fuld af Aand og Kraft og Iver for Ungdommens hellige Sag, modtage derfor velvilligen herigiennem min og mit Arbeides taknemmelige Hylding!

Efter at jeg saaledes af min bedste Villie og Evne har giengivet denne min Forarbeider, hvad hans er; saa tør jeg vel ogsaa haabe, at man, ved at bedømme mit Arbeide, for det første vil gaae ud fra den ovenfor anbefalede Sammenligning af mit Arbeide med hans; thi den sagkyndige og billige Dommer vil det da ikke undgaae: — 1) at jeg ikke uden megen Flid og Møie har af Dr. Passow's umaadelige Rigdom i de homeriske Artiklers Behandling sammendraget det, som syntes passeligst for min Plan; at dette allevegne er jevnført med Kilderne, samt derved undertiden nøiagtigere bestemt og ordnet; og at Exemplerne ikke uden strængt Valg ere tilføiede og oplyste; og — 2) at jeg efter mit Arbeides Plan: at afhielpe vor studerende Ungdoms Trang til en passende græsk-dansk Ordbog, lader mit Arbeide, saavidt skee kan, ligeligen udbrede sig over de vigtigste efterhomeriske Sprogmonumenter omtrent indtil Alexander den Stores Tid. Med hvilke Indskrænkninger dette imidlertid er at forstaae, det sees af Værkets Citater; hvorhos det ogsaa bør bemærkes, at disse Indskrænkninger ere en Følge deels af de for Værkets Omfang bestemte Grændser*), deels af Udgiverens stadige Hensyn til det Bekiendte: *non multa, sed multum.*

*) Værket overstiger nemlig allerede med omtrent $5\frac{1}{2}$ Ark det Maximum af 100 Ark, hvortil det paa flere Maader var bleven indskrænket.

Iovrigt maatte naturligen med Hensyn til vore Skoler Homer og Hesiod nærmest følges af Herodot og Xenophon *). De næst efter disse flittigst citerede Autorer ere: Pindar, af Tragikerne oftest Æschylus og Sophokles, fremdeles Aristophanes, Thucydides, (Plato), af de attiske Talere fortrinligen Demosthenes, og endeligen af de sildigere Theocrit. Ogsaa andre ældre og yngre Autorer nævnes hyppigen, undertiden ogsaa alene for at betegne, til hvilken Alder, til hvilket Fag, o. s. v., et Ord eller en Bemærkelse henhører. I øvrigt vil det sikkert ikke misbilliges, at jeg, hvor det lader sig giøre, helst vælger saadanne Exempler, som tillige indeholde en god Tanke. Ogsaa vil man bifalde, at jeg ofte nøies med, at give etslags Vink til det anførte Exempels Forklaring, for at den Lærende selv skal øve sine Kræfter. Men ihvorvel det altid vedblev at være min Stræben, selv at prøve det citerede Sted, og uagtet jeg tør tilskrive denne Deel af mit Arbeide en velgiørende Indflydelse paa det Hele; saa tør jeg dog ingenlunde haabe, enten ganske at have undgaaet mine Forgængeres Misgreb, eller selv at være fri for, at have indbragt nye Feil; — men sligt er vel for det meste det Vilkaar, hvorunder man arbeider i dette Fag.

Skulde det forresten undertiden synes, som om dette eller hint Ubeladte burde have fundet Plads i Værket, da maa det bemærkes, at saadant først kunde være kommet derind, naar man vilde have udslettet noget andet. Og skulde det endeligen forekomme nogen, som om jeg i den lange Tid af meer end 7 Aar maatte vel have kunnet levere noget Fuldkomnere, end nærværende Værk, da opfordres en saadan til, først at overskue Arbeidets nedenstaaende Tidsfølge.

I de trende første Aar tilendebragte jeg Værket i Manuscript; og har jeg som Beviis for hint Arbeides Beskaffenhed, foruden Manuscriptet selv, ogsaa hæderligt Vidnesbyrd at fremlægge. Men nu forlangte man, at jeg skulde udslette henved en Trediedeel af Manuscriptet. Virkeligen tilbragte jeg ogsaa det meste af et møisommeligt Halvaar med forskiellige hidhørende Forsøg, der alle ledede til den Slutning: at den paastaaede Forkortning vilde fordre

*) Et saare vigtigt Hielpemiddel til denne Autors Behandling har jeg haft i *Sturzii Lexicon Xenophonteum*, hvis Citater dog for det meste ere forandrede efter den i vore Skoler hyppige Schaeferske Udgave.

det Heles Omarbeidelse; og forstod jeg dengang ikke rettere, end at det var med alle Vedkommendes Bifald, at jeg overtog denne Omarbeidelse. At giøre de fremmede Ordbøger undværlige for vor Ungdom, var baade min og Forlæggerens bestemte Forpligtelse, paa hvis muligste Opfyldelse fra min Side ei alene Opnaaelsen af den offentlige Understøttelses Hensigt beroede, men endog den Værket betroede Deel af Forlæggerens Velfærd var i det modsatte Tilfælde uerstatteligen tabt. Og hertil kom endnu den ikke lette Opgave, at levere paa 100 Ark, hvad der hos Andre pleiede at medtage omtrent det dobbelte Arketal. — Hvad her ifølge høiere Nødvendighed er bleven anmærket om nogle af mit Arbeides ydre Vilkaar, det tør ingenlunde svække skiønsomme Medborgeres velvillige Erkiendelse af de store Anstrængelser, hvormed den driftige og gavnelystne Bestyrer af den gyldendalske Boghandling, Herr Secretair Deichmann, har befordret dette Værk til Indlemmelse i vor Skoleliteratur. —

Midt i Sommeren 1826 var fremdeles Værkets Trykning begyndt i det Schultziske Officin; men ved Aarets Udgang var endnu ikke det tredie Ark færdigt. Eet Aar sildigere havde bemældte Officin leveret de første 16 Ark trykte; og hermed ophørte denne dets Virksomhed. — I August Maaned 1827 begyndte Trykningen af Værkets anden Deel i det Brünnich'ske Officin, hvor den siden og indtil hele Værkets Slutning uafbrudt og eensformigen er bleven fortsat.

Naar det nu skiønsomt drages til Minde og roligen betænkes, hvorledes der først fra Midten af 1826 et aldeles nyt Manuscript maatte tilveiebringes; hvorledes alene det mechaniske Arbeide (Manuscriptets Revision og Correcturerne) medtog omtrent trende flittige Arbeidsdage for hvert trykt Ark; og endeligen hvorledes intet af Trykkerierne fra min Side er blevet opholdt eller forsinket fra at befordre Arbeidets muligste Fremskriden igiennem Pressen; — saa tør jeg vel frimodigen haabe, at retsindige og indsigtsfulde Mænd ville bifalde den til mig velvilligen yttrede Dom: at nærværende mit Arbeide er alt det, som det efter de givne Betingelser kan være, og at det (som saadant) vil opfylde sin Bestemmelse.

Saa ofte blev i sin Tid det Utrolige virkeliggiort paa mig og min Stilling, og det vel ogsaa undertiden paa en saadan Maade, at jeg syndige Menneske vel med hin Guds Mand Esaias (49, 4) maatte udraabe: —

"jeg haver anstrængt mig forgæves, fortæret min Kraft for intet og forfængeligen, alligevel min Ret er med Herren, og min Gierning med min Gud!" — Men ogsaa dette mit Arbeide er midt i sin Stræben bleven rammet af Trængsler, der vel maatte efterlade sig kiendelige Spor. Dog dennesinde opvaktes snart Liv og Kraft paany ved den trøstende Tanke: at **min elskede Konge** skulde jeg dog engang bringe en ikke ganske umoden Frugt af min stille Flid; — og da Jordens Nød altfor haardt ængstede min spæde Flok, ja, da søgte og fandt jeg i Danrigets høihiertede **Rigsting** ogsaa mit Arbeides huldrige **Beskytter.**

Men endnu skulle disse Blade vædes af Savnets hede Taarer, forbi dette mit Arbeides varme Velynder og Talsmand, mine Børns kiærlige Velgiører, Fædrelandets og Videnskabernes sandeste Pryd og Hæder, vor ved Aand og Hierte, ved Lærdom og Daad lige udmærkede Lærer og Lærde, Etatsraad og Ridder **Børge Thorlacius**, Prof. Eloqu. in Univ. Havn., ikke længere vandrer iblandt os. Ham har vor Gud kaldt ind til sin Himmels bedste Glæder; men jeg Nedbøiede begræder med Mange et smerteligt Tab i den herlige Mands saa tidlige Bortgang. — Ogsaa af vor over al den Ros, som her kan tolkes, ophøiede Sal. Biskop **Münter** var mit Arbeide kiendt og anbefalet.

Dog er ogsaa her det Sted, hvor jeg taknemmeligen bør mindes det opmuntrende Bifald, som tvende udmærkede Lærde, Herr Etatsraad **Brøndsted** i Paris, og Herr Professor **Sverdrup** i Christiania, begge i sin Tid vor Høiskoles Prydelser i dette Fag, ved deres tilfældige Nærværelse her i Byen, godhedsfuldt have værdiget mit Arbeide. Ogsaa Herr Professor **Petersen** har oftere staaet mig bi med Raad og Daad; ligesom ogsaa Herr Professor og Ridder **Nielsen** har beviist mit Arbeide og min Familie flere høist vigtige og uerstattede Tienester. — Maatte disse og andre Ædle og Høie — iblandt hvilke besynderligen denne og al god Stræbens uidkiære Befordrer, Herr Conferentsraad, Ridder og D. M. **Collin**, herigiennem bevidnes min hiertelige og æresfrygtsfulde Taknemmelighed — for hvad Godt, de have villet eller virket for dette Anliggende, finde en passende Løn i selve Arbeidets Troskab og Hensigtsmæssighed!

Endeligen turde følgende naadige Skrivelse (af 23de Decbr. 1826) til Udgiveren fra **den kongelige Direction for Universitetet og de lærde**

Skoler her læses paa sit rette Sted. "Directionen har med Fornøielse modtaget de med Herr Rectorens Skrivelse af 18de f. M. hertil indsendte første Ark af det græsk-danske Lexicon, som De agter at udgive, og undlader ikke at bevidne Dem sin Tak for Meddelelsen af dette med Flid og Sagkundskab udarbeidede Værk."

Jeg henvender nu min Tale til de Herrer Lærere, som anbefale deres Disciple Benyttelsen af mit Arbeide, med den forbindtlige Anmodning, at De ville af og til anvende nogen Tid paa, at lette Disciplene Bogens rigtige Brug, og det først navnligen med Hensyn paa den mechaniske Anordning, hvorved ofte en Række af Artikler forbindes med een fælles Stamme. Begyndelsen af en saadan Række betegnes med (*), naar Stammen følger bagefter, hvorimod Stammen selv foran eller inde i en saadan Række betegnes med (†). Iøvrigt maa vistnok ogsaa i andre Tilfælde Ordet ofte søges inde i Linien; men Bogens flittige Brug vil snart hæve denne lille Vanskelighed, der i intet Fald er større, end den uundgaaelige, inde i Linien at opsøge nogen enkelt iblandt et Ords flere Bemærkelser.

Men endnu vigtigere bliver Lærerens Veiledning med et andet Hensyn. Imedens nemlig Sandhed og Simpelhed vedblive at være Arbeidets Grundpræg, saa skulde dog ogsaa i Værkets Indre Aandens Liv bevæges frit og stærkt, skulde Discipelens Lærelyst og Opvakthed forudsættes; thi her gialdt vor Quinctilians: *difficilius sit*, *quod docet*, *quam ad quod docetur*. Umuligen kan Discipelen altid eller endog oftest finde en ganske umiddelbar Forklaring af det i Ordbogen Søgte. Men hvad han bør finde der, den fornødne Anviisning til Stedets Fortolkning, det vil han vist kun sielden søge forgæves, naar han alene er saa lykkelig, i de vanskeligere Tilfælde, og navnligen under Bogens første Brug, at hielpes tilrette af en omhyggelig og sagkyndig Lærer.

Alene ifølge den Pligt, hos en hæderlig Lærerstand efter Sandhedens Medfør at hævde mit Arbeides moralske Værd, har jeg været nødt til, at berøre nogle af de Vanskeligheder, hvorunder det fremstod, imedens jeg villigen bragte det ethvert Offer, som jeg havde at bringe. Af en lignende Bevæggrund har jeg troet at burde antyde nogle af de vægtigere Stemmer, som have ladet sig høre til Værkets Anbefaling.

O saa modtager da, værdige Medlærere! med Kiærlighed og Overbærelse dette Forsøg paa, at giøre Eders ædle Bestræbelser for Ungdommen endnu mere frugtbringende og velsignede! Retter med Velvillie og Maadehold, hvad I efter moden Prøvelse finde at rette! Ogsaa jeg har fundet og rettet Feil hos mine Forgængere; men altid troede jeg, at Humanitet var den ringeste Tak og Løn, som skyldtes deres øvrige flittige Veiledning. Det er jo dog den samme Guds Gierning, paa hvilken vi alle have at arbeide tilsammen, hver med de ham forlenede Evner og Midler; og derfor ville vi ogsaa broderligen styrke os selv og hverandre i den Overbeviisning: at bedst Gavn at giøre, er bedst Løn at have; men at det ene er Kiærlighed, som overvinder Alt!

Og nu, mine dyrebare unge Venner! I, hvis Uskyld og Lærelyst, som venlige Genier, kiærligen lyste for min Aand paa saa mangen dunkel Sti, i saa mangen mørk Time, — saa lader nu ogsaa I Eders barnligfromme Stræben flittigen ledes af det Arbeide, som jeg herved med reen Haand og Aand overgiver og indvier til Eders Brug og Nytte! Minder Eder selv dagligen om den strænge Sandhed: at ingen Underviisning kan vorde Eder nyttig, med mindre Eders egen Flid hiemler og sikkrer Eder dens Fordele! For let Priis faaes kun lette Varer; men vi ville stræbe — *per ardua ad astra*!

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεὸς προπάροιθεν ἔθηκεν.

Kiøbenhavn den 12te Mai 1830.

Udgiveren.

A.

A, *α*, *ἄλφα*, *indecl.*, d. første Bogstav i d. græske Alphabet; df. som Tal, *α′* = 1, *εἷς* og *πρῶτος*; men *‚α* = 1000.

A i Sammens. er 1) *alpha privativum*, best. m. *ἄνευ*, jf. *ἀν-*, *lat. in-*, *dan.* u-, -løs, *ex.* *ἄδηλος*, usynlig, *ἄπαις*, barnløs; undert. m. dadlende el. svækkende Bestemmelse, *ex.* *ἀβουλία*, *ἀπρόσωπος*; ligel. *ἀμαθής*, *ἀβούτης*, *oppon.* *εὐμαθής*, *πολυβούτης*; foran en Vocal sædv. *ἀν-*, *ex.* *ἀναίτιος* af *αἰτία*; dog ogsaa *ἀέκων*, o. fl.; — 2) *alpha copulativum*, som *ἅμα*, tillige, *ex.* *ἄκοιτις*, *ἄλοχος*, Hustru, af *κοίτη*, *λέχος*; jf. *ἀδελφός*, *ἀγάστωρ*, o. fl.; *ἀτάλαντος*, = *ἰσοτάλαντος*; (nogle antage ogsaa et *alpha intensivum*, *ex.* i *ἀσπερχής* f. *πολυσπερχής*; men de Ord, som pleiede at henføres til denne Klasse, høre rigtigere deels til frgd., deels til flgd. Bem.); — 3) *alpha euphonicum*, som sættes undert., bes. *jon.* og *att.*, foran Ord, der begynde m. to Consonanter, for at lette og formilde deres Udtale, *ex.* *ἀβληχρός* f. *βληχρός*, svag; undert. ogsaa foran andre Ord, *ex.* *ἀλέγω*, *ἀμέλγω*, o. fl.

ἄ, *ἀά*, ah, ach! (forundrende el. klagende); forstærk. *ἆ*, *Hom.*; — *ἅ*, *ἅ*, ha ha! (leende) *Ar.*; — *ἁ* f. *ἡ*; *ἅ* f. *ἥ*; *ᾳ* f. *ῃ*; *dor.*

ἀάατος, 2, (*ἀ priv.*, *ἀάω*, skader) ukrænkelig, ubrydelig; *ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ*, hvorved man ikke tør sværge falsk; *ἄεθλος ἀ.*, afgiørende Kamp, el. hæderlig, værdig Kamp, *Hom.* — *ἀαγής*, 2, (*ἄγω*, *ἄγνυμι*) ubrækket; ikke til at brække; — *ἀαδής*, 2, *dor.* f. *ἀηδής*.

ἀάζω, *f.* *ἀάσω*, *halo*, udaander med aaben Mund, puster, stønner. — *ἀάομαι*, see *ἀάω*, skader. — *ἄαπτος*, 2, (*ἅπτω*) ikke til at røre ved, d. e. ubetvingelig; *χεῖρες ἄαπτοι*, *Hom.* — *ἀασιφροσύνη*, *ἀασίφρων*, see *ἀεσιφροσύνη*, &c. — *ἀασμός*, *ὁ*, (*ἀάζω*) Udaanden. — *ἀάσπετος*, *ἀάσχετος*, *poët.* f. *ἄσπετος*, *ἄσχετος*.

ἄατος, 2, *ctr.* *ἆτος*, umættelig, *c. gen.*, *Hes.*; og — *ἀάω*, *inus.*, see *ἄω*, mætter. — *ἀάω*, skader; bedaarer; df. hos *Hom.* 3 *præs. pass.* *ἀᾶται*, *aor.* 1 *act.* *ἄασα*, *ctr.* *ἆσα*, *pass.* og *med.* *ἀάσθην*, *ἀασάμην*; *ἀασθείς*, m. og u. *φρεσί*, *θυμῷ*, Forvildet, Syndende, jf. *ἄτη*; *adj. verb.* *ἀατός*, m. *ἀ priv.* *ἀάατος*, s. m. s.; jf. *ἀτάω* og *ἀτέω*.

ἀβαθής, 2, (*βάθος*) ikke dyb, lav, grund. — **ἀβακέω*, er *ἀβακής*, see flgd.; *οἱ δ᾽ ἀβάκησαν*, *i. e.* *ἠγνόησαν*, anede intet, *Od.* — *ἀβακής*, 2, *adv.* *-κέως*, ogsaa *ἀβακήμων*, 2, uden Sprog; barnagtig, eenfoldig; stille; uskyldig; og — *ἀβακίζω*, = *ἀβακέω*; – (af *ἄβαξ*, *infans*, *βάζω*).

ἀβάκιον, *τὸ*, *dim.* af *ἄβαξ*; — *ἀβακίσκος*, *ὁ*, = frgd.; bes. Steen el. Stift i et Mosaikgulv; — *ἀβακοειδής*, 2, i Form af en *ἄβαξ*. — *ἀβάκχευτος*, 2, (*βακχεύω*) udeelagtig i Bacchusfesten; ubegeistret. — *ἀβάλε*, egentl. *ἆ βάλε*, o at dog! *utinam*, *c. opt.* *s. c. inf.* som *ὤφελε*; jf. *βάλε*.

ἄβαξ, *ακος*, *ὁ*, *abacus*, Bord, Bret, Tavle, hvorpaa man *a)* regnede med smaa Stene, *ψῆφοι*, *calculi*, *b)* spillede etslags Bretspil, *c)* tegnede mathematiske Figurer, *d)* stillede Kostbarheder til Skue; 2) etslags flad Tallerken; 3) en Plads el. Afdeling paa Theatret. — *ἄβαξ*, (*βάζω*) *infans*, alene som Stamme til *ἀβακέω*, &c.

ἀβάπτιστος, 2, ikke sænket; ikke til at sænke; og — *ἄβαπτος*, 2, udyppet, ufarvet; om Jern: uhærdet, see *βαφή* (af *βαπτίζω*, *βάπτω*). — *ἀβαρβαρίστως*, *adv.*, uden Barbarismer. — *ἀβάρβαρος*, 2, *oppon.* *βάρβαρος*, s. m. s. — *ἀβαρής*, 2, uden Vægt el. Tyngde, *βάρος*; ikke besværlig.

ἀβασάνιστος, 2, (*βασανίζω*) uden stræng Prøve el. Undersøgelse; uden Marter; df. utvungen, naturlig, let; *adv.* *ἀβασανίστως*, skiødesløst. — *ἀβασίλευτος*, 2, (*βασιλεύω*) uden Konge, ubehersket.

ἀβάσκανος, 3, *adv.* *-νως*, *act.*, uden Misundelse, ikke dadlesyg; og — *ἀβάσκαντος*, 2, *adv.* *-ντως*, *pass.*, umisundt; ikke udsat for Misundelse, Forhexelse, o. dl.; *τὸ ἀβάσκαντον*, *act.*, Middel derimod, Amulet; – (af *βασκαίνω*, *fascino*).

ἄβατος, 2, ogsaa 3, *Pind.*, (*βάω*, *βαίνω*) uden Vei, ubetraadt, øde; utilgængelig, hellig; *τὸ ἄβατον*, indviet Sted, *adytum*; df. — *ἀβατόω*, gjør uveisom, ufremkommelig. — *ἄβαφος*, 2, = *ἄβαπτος*.

ἄββαλε f. ἄμβαλε, *i. e.* ἀνέβαλε. — ἀβδέλυκτος, 2, (βδελύσσω) ikke afskyet; ikke til at afskye. — Ἀβδηρίτης, ου, ὁ, en Borger af Abbera i Thracien; df. eenfoldigt Menneske, Spidsborger, *Dem.*

ἀβέβαιος, 2, *adv.* -αίως, ustadig, ubestandig, usikker; df. — ἀβεβαιότης, ἡ, Ustadighed, Ubestandighed. — ἀβέβηλος, 2, (βάω, βαίνω) utilgængelig; indviet, hellig; om Mennesker: hellig, ukrænkelig.

*ἀβελτέρειος, = ἀβέλτερος; (dannet som ἡμετέρειος f. ἡμέτερος); — ἀβελτερία s. -τηρία, ἡ, Eenfoldighed, Dumhed, Raahed; 2) Ryggesløshed; og — ἀβέλτερος, 2, dum, eenfoldig; - (af βέλτερος, ἀγαθός).

ἀβίαστος, 2, *adv.* -στως, (βιάζομαι) uden Vold, utvungen; τὸ καλὸν ἀβίαστον, Dyden fremtvinges ikke. — *ἄβιος, 2, uden Underholdning, uden Udkomme, fattig; hos *Pl.*, = flgd.; — ἀβίωτος, 2, *adv.* -τως, ogsaa ἀβίοτος, 2, ikke til at leve el. udholde; βίος ἀβίωτος, *vita non vitalis*, kummerligt Liv; - (af βίος, βιόω).

*ἀβλάβεια, ogsaa *poët.* ἀβλαβία, ἡ, uskadt Tilstand, *incolumitas*; 2) *act.*, Uskadelighed, Uskyldighed, *innocentia*; og — ἀβλαβής, 2, *adv.* -έως, -ῶς, ogsaa ἄβλαπτος, 2, uden Skade, ukrænket; 2) uskadelig, uskyldig; 3) afværgende Nød el. Skade, *Theocr.*; - (af βλάβη, βλάπτω). — ἀβλαστέω, er — ἀβλαστής, 2, o. ἄβλαστος, 2, (βλαστάνω) uden Spire el. Vært, βλάστη, ufrugtbar.

ἀβλεμής, 2, svag, kraftløs; ἀβλεμέως πίνων, drikkende uden Maade; jf. βλεμεαίνω. — ἀβλεπτέω, (βλέπω) seer ikke, seer slet; df. — ἀβλέπτημα, τό, Forseelse, som παρόραμα; og — ἀβλεψία, ἡ, Forblindelse, Blindhed.

ἀβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, ikke kastet; ἰὸς ἀβλής, uafskudt Piil, *Il.*; og — ἄβλητος, 2, ikke truffen af et Skudvaaben, usaaret; (af βάλλω). — ἀβληχής, 2, uden Brægen, βληχή. — ἀβληχρός, 3, = βληχρός, m. α *euph.*, sield. ἀβληχρής, 2, svag, kraftløs; θανατὸς ἀβλ., mild, let Død, *Od.*; νόσος ἀβληχρά, snigende Sygdom, *Plut.*

ἀβοηθησία, ἡ, Hielpeløshed; af — ἀβοήθητος, 2, (βοηθέω) uden Hielp; ikke til at hielpe el. redde. — ἀβοητί, *adv.*, uden Skrig, uden Larm, *Pind.*; af — ἀβόητος, 2, *dor.* ἀβόατος, (βοάω) ikke kaldet; ubegrædt.

ἀβολέω, (α *cop.*, βάλλω) træffer sammen med nogen, τινί, møder; df. — ἀβολητύς, ύος, ἡ, *jon.*, Møden; og — ἀβολήτωρ, ορος, ὁ, den Mødende. — ἄβολος, 2, 1) (α *pr.*, βάλλω) om Heste: som ikke har fældet de første Tænder; ogsaa, som ikke længere fælder Tænder; 2) ἡ ἄβολος, sild. ἀβόλλα, *abolla*, etslags Kiddekappe.

ἀβοσκής, 2, uden Foder, fastende; og — ἄβοτος, 2, uden Græsgang; (af βόσκω). — ἀβουκόλητος, 2, (βουκολέω) ubevogtet; ἀβ. φρονήματί μου, upaaagtet af mig, *Æsch.*

*ἀβουλεί og ἀβουλεύτως, *adv.*, uoverlagt; — ἀβουλέω, 1) = οὐ βούλομαι, vil ikke; 2) = οὐ βουλεύομαι, overlægger ikke; — ἀβούλητος, 2, *adv.* -τως, som ikke vil, tvungen; 2) ikke efter Ønske, ubehagelig; — ἀβουλία, ἡ, Raadvildhed, Ubestemthed, *Pind.*; slet Raad, *Soph.*; og — ἄβουλος, 2, *adv.* -λως, uden Overlæg, ubesindig; raadvild; ilde betænkt; - (af βουλή, βούλομαι, βουλεύομαι). — ἀβούτης, ου, ὁ, (βοῦς) uden Øxen el. Hornqvæg, *Hes.*

ἄβρας s. ἄβρα, ἡ, Kammerpige, *delicata*. — ἀβραμίς, ίδος, ἡ, etslags Nilfisk, *Opp.*; *dim.* ἀβραμίδιον, τό. — ἄβρεκτος, 2, (βρέχω) ikke vædet, ikke beregnet. — ἀβρίζομαι, see under ἀβρύνω. — ἀβριθής, 2, (βρίθω) ikke tung, let, *Eur.* — ἀβρίξ, *adv.*, uden Søvn, vaagende.

*ἁβροβάτης, ὁ, (βαίνω) med kiælen, umandig Gang, *Æsch.*; — ἁβρόβιος, 2, (βίος) med kiælen, vellystig Levemaade; — ἁβρογόος, 2, (γοάω) der klager umandigen, *Æsch.*; — ἁβροδιαίτη, ἡ, kiælen, vellystig Levemaade; af — ἁβροδίαιτος, 2, (δίαιτα) = ἁβρόβιος; — ἁβροείμων, 2, (εἷμα) med fine, bløde Klæder; — ἁβρόκαρπος, 2, (καρπός) med fine Frugter; og — ἁβροκόμης, 2, (κόμη) med yppige, rigt smykkede Haar; - (af ἁβρός).

ἀβρόμιος, 2, uden Bacchus el. Viin, βρόμιος. — ἄβρομος, 2, (α *euph.*, βρόμος) brusende, larmende, *Il.* — *ἁβροπέδιλος, 2, (πέδιλον) med fine, bløde Saaler; — ἁβρόπηνος, 2, (πήνη) med fiin Væv; og — ἁβρόπλουτος, 2, (πλοῦτος) med yppig Rigdom; - (af flgd.).

ἁβρός, 3, *adv.* ἁβρῶς og ἁβρά, glimrende, prægtig, herlig, πλοῦτος, στέφανος, *Pind.*; *b)* fiin, behagelig, elskelig, λόγος, σῶμα, *id.*; *c)* bes. fra *Herod.*, yppig, vellystig, forkiælet, som τρυφερός; fornem, pralende; τὸ ἁβρόν, Vellyst, Luxus; (rimel. af ἥβη); df. — ἁβροσύνη, ἡ, og ἁβρότης, ἡ, Pragt, Blødhed, Blødagtighed, Luxus.

ἀβροτάζω, *f.* ξω, tager feil, gaaer feil af noget, *c. gen.*, *Il.* 10, 65; (besl. m. ἀβροτεῖν, ἁμαρτεῖν). — ἀβρότη, see ἄβροτος. — ἁβρότιμος, 2, (ἁβρός, τιμή) fiin og kostbar el. prægtig, *Æsch.* — ἀβρότονον, τό, Abrod, etslags aromatisk Plante; ἀβροτόνινος, 3, som er deraf;

ἀβροτονίτης, ου, ὁ, οἶνος, en dermed tilsat Viin.

ἄβροτος, 2, ogsaa 3, (βροτός) = ἄμβροτος, ἀμβρόσιος, udødelig, uforgængelig, guddommelig; νὺξ ἀβρότη hos *Hom.*, som νὺξ ἄμβροτος, den hellige, uforgængelige Nat, der altid vender tilbage, som ἄφθιτος ἠώς; ἔπη ἄβροτα, hellige Festsange, *Soph.*; 2) uden Mennesker, βροτοί, *inc.*

ἁβροχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) = ἁβροκόμης. — ἀβροχία, ἡ, (ἄβροχος) Mangel paa Regn, Tørke, Torhed. — ἁβροχίτων, ωνος, 2, (χιτών) = ἁβροείμων. — ἄβροχος, 2, *adv.* -χως, = ἄβρεκτος. — *ἁβρόχροος, 2, og ἁβρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, med fiin Hud, χρώς; og — ἁβρύνω, *f.* υνῶ, forkiæler; smykker, κούρην εἰς γάμον; *in med.* ligesom ἁβρίζομαι, er kiælen, stolt, fornem, gebærder mig saaledes, giør mig til, praler, τινί og ἐπί τινι, af el. med noget; df. — ἁβρυντής, οῦ, ὁ, Spradebasse; – (af ἁβρός).

ἄβρωμος, 2, uden ond Lugt, βρῶμος. — *ἀβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, = ἄβρωτος. — ἀβρωσία, ἡ, (βρῶσις) Afholdenhed fra Spise; Fasten; og — ἄβρωτος, 2, som ikke har spiist, fastende, som νῆστις, *Soph.*; 2) ikke fortæret; ikke til at fortære; – (af βιβρώσκω).

ἄβυθος, 2, *lect, var.* f. ἄβυσσος. — ἀβυρτάκη, ἡ, og ἀβύρτακος, ὁ, etslags skarp Saus; ἀβυρτακοποιός, ὁ, der laver en saadan. — ἄβυσσος, 2, (βυσσός) bundløs, meget dyb; alm., som βαθύς, umaalelig, meget stor, πλοῦτος, πρᾶγμα, *Pl.*; jf. ἄβυθος; ὁ ἄβυσσος og τὸ ἄβυσσον, Afgrunden.

ἀγάασθαι, ἀγάασθε, f. ἄγασθαι, ἄγασθε, *Hom.* — ἄγαγον, *dor.* og *jon.* f. ἤγαγον, *aor.* 2. til ἄγω; *inf.* ἀγαγεῖν. — ἀγάζομαι, (ἄγη) df. λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι, *Pind. Nem.* XI, 6, ærende, dyrkende; 2) hos *Hom.* bruges *f.* ἀγάομαι, og *aor.* 1. *med.* og *dep.* ἠγασάμην (ἀγάσατο), ἠγάσθην, *a)* beundrer, ærer, billiger, som ἄγαμαι; *b)* misunder, harmes, bes. over noget Stort, over ufortient Lykke o. dl., som ἀγάομαι, ἀγαίομαι; ogsaa om Guderne.

ἀγαθίς, ίδος, ἡ, et Nøgle; *dim.* ἀγαθίδιον, τό. — *ἀγαθοδαίμων, ονος, ὁ, den gode Genius; 2) hos *Herod.*, etslags ægyptisk Slange; — ἀγαθοδότης, ου, ὁ, (δίδωμι) det Godes Giver; — ἀγαθοειδής, 2, som har Udseende af at være god, *Pl.*; — ἀγαθοεργέω, er — ἀγαθοεργός, 2, (ἔργον) velgiørende; 2) hos *Herod.* 1, 67, ere Ἀγαθοεργοί, de 5 ældste Riddere, som brugtes i Statssager; df. — ἀγαθοεργεία, -εργία, ἡ, Godgiørenhed; og — ἀγαθοποιέω, -ποιός, -ποιΐα, = ἀγαθοεργέω, &c. – (af flgd.).

ἀγαθός, 3, *adv.* -θῶς, god; bes. *a)* dygtig, tapper, klog; alm. skikket (saavel til det Gode som det Onde), *Hom.*; *b)* dydig, retsindig, veltænkende; bes. *att.*, καλὸς κἀγαθός, et dannet og ædelt Menneske; *c)* lykkelig, heldbringende; μυθεῖτ' εἰς ἀγαθά, εἰς ἀγαθόν, ἐπ' ἀγαθῷ, taler heldvarslende Ord! *Il.*; *d)* τὸ ἀγαθόν, τὰ ἀγαθά, *bonum, bona*, det i og for sig selv el. absolute Gode; oftere Gods, Formue, Midler, Rigdom; –(af ἄγαν og besl. m. ἀγατός, ἀγαστός, ἄγαμαι); — til ἀγαθός henføres efter Bemærkelsen følgende Comparationsformer: 1) *comp.*, ἀμείνων, βελτίων, bedre, κρείσσων s. κρείττων, λωΐων, sædv. λώων; *poët.* ogsaa, φέρτερος, κρέσσων, *dor.* κάῤῥων, βέλτερος, λωΐτερος; 2) *superl.*, ἄριστος, βέλτιστος, bedst, κράτιστος, λώϊστος sædv. λῷστος; *poët.* ogsaa, φέρτατος s. φέριστος, κάρτιστος, βέλτατος, *dor.* βέντιστος.

*ἀγαθότης, ἡ, Godhed, Retskaffenhed; — ἀγαθουργέω, -ουργία, = ἀγαθοεργέω, &c.; — ἀγαθοφανής, 2, (φαίνομαι) som synes god; — ἀγαθόφρων, 2, (φρήν) veltænkende; og — ἀγαθοφυής, 2, (φυή) med god Natur, med gode Anlæg; – (af ἀγαθός).

ἀγαίομαι, (ἄγαν) vredes, τί, over noget, *Od.*; τινί, misunder nogen, *Herod.*; see under ἀγάζομαι, Bem. 2, *b*, og γαίω. — *ἀγακλεής, 2, ἀγακλειτός, 3, ogsaa ἀγάκλυτος og ἀγακλύμενος, 3, (κλέος, κλειτός, κλυτός) *inclytus*, meget berømmelig; meget berømt; *acc. ctr.*, ἀγακλέα, *Pind.*; og — ἀγακτιμένη πόλις, (κτίζω) = εὐκτιμένη, en velbygget By, *Pind.*; – (af ἄγαν).

ἀγάλαξ, ακτος, ὁ, ἡ, og ἀγάλακτος, 2, (γάλα) 1) m. α *cop.*, = ὁμογάλακτος, Blodsforvandt, Slægtning; 2) ἀγάλακτος m. α *pr.*, uden Melk, *Æsch.* — ἀγαλλίς, ίδος, ἡ, etslags Svibelblomst. — ἀγάλλοχον, τό, Aloetræ.

ἀγάλλω, *aor.* ἤγηλα, ἀγῆλαι, smykker, pryder, ærer, *c. acc.*, *Pind.*; hos *Hom.* altid *in. med.*, ἀγάλλομαι, giør mig til af noget, praler dermed; glæder mig ved noget, τινί og ἐπί τινι, ogsaa *c. part.*; jf. ἀγλαός; df. flgd.

ἄγαλμα, τό, Prydelse, Smykke; Æresgave, Offergave, som ἀνάθημα, *Hom.*; sild. Billedstøtte, bes. til Gudernes Ære, *Pind.*; *dim.* ἀγαλμάτιον; df. — ἀγαλματίας, ου, ὁ, billedskiøn; og — ἀγαλματογλύφος, 2, (γλύφω) Billedskærer.

*ἀγαλματοποιέω, er — ἀγαλματοποιός, 2, (ποιέω) som forfærdiger Billedstøtter; df. — ἀγαλματοποιΐα, ἡ, Billedhuggerkunst; og — ἀγαλματο-

ποιητικός, 3, hørende dertil; — **ἀγαλματουργία**, ἡ, -ουργός, -ουργικός, (ἔργον) = ἀγαλματοποιΐα, &c.; — **ἀγαλματοφορέω**, er — **ἀγαλματοφόρος**, 2, (φέρω) bærende et Billede el. Smykke; og — **ἀγαλματόω**, danner til et Billede; - (af ἄγαλμα).

ἄγαμαι, *præs.* og *impf.* efter ἵσταμαι, (ἄγη, ἄγαν) beundrer, ærer, agter, τί τινος, noget hos nogen, τινά τινος, nogen for noget, ἄγαμαί τινι, finder Glæde i noget; *aor.* ἠγάσθην m. *act.* Bem., o. ἠγασάμην, see under ἀγάζομαι; df. — **ἀγαμένως**, *adv. part.*, med Beundring, med Bifald, *Pl.*

ἀγάμητος, oftere **ἄγαμος**, 2, uden Ægteskab, γάμος, ugift, bes. om Manden; γάμος ἄγαμος, ulykkeligt Ægteskab, *Soph.*; jf. βίος ἄβιος; — **ἀγαμία**, ἡ, ugift Stand; — **ἀγαμίου** δίκη, Anklage imod den Ugifte.

ἄγαν, *adv.*, for meget, *nimis*, *Pind.*; ἄγαν ἀληθές, altfor sandt; μηδὲν ἄγαν, *ne quid nimis*, hold Maade! - i Sammens. sædv. alene forstærkende: meget, høiligen, saare.

†**ἀγανακτέω**, fornemmer pirrende Smerte, *Pl.*; oftere *transl.*, er opbragt, utilfreds, sørger, klager, τινί og ἐπί τινι, over noget, ogsaa ἀγ. τί og πρός τι; (rimel. af ἄγαν og ἀκταίνω); df. — **ἀγανάκτησις**, ἡ, pirrende Smerte; sædv. Harme, Uvillie; ἀγ. ἔχειν τινί, at vække nogens Fortrydelse, *Thuc.*; df. — **ἀγανάκτητος**, 2, baaren el. til at bære med Uvillie; og — **ἀγανακτικός**, 3, *adv.* -κῶς, fortrydelig, utilfreds.

ἀγάννιφος, 2, (ἄγαν, νίφω) med megen Snee, *Il.* — **ἀγανοβλέφαρος**, 2, med venlige Blikke. — **ἀγάνωρ**, **ἀγανόρειος**, **ἀγανορία**, *dor.* f. ἀγήνωρ, &c. — †**ἀγανός**, 3, *adv.* -νῶς, (γάνος, γάνυμι) blid, venlig, elskelig, ἔπεα, βασιλεύς, *Hom.*; *b)* *act.*, formildende, εὐχολαί, *id.*; df. — **ἀγανοφροσύνη**, ἡ, Venlighed, Mildhed; af — **ἀγανόφρων**, 2, (φρήν) mild, venlig, *Hom.*; sild., behagelig; og — **ἀγανώπης**, ὁ, *fem.* -ῶπις, (ὤψ) med venlige Blikke. — **ἀγάομαι**, *ep.* og alene i *præs.*, misunder, vredes, *Od.* 5, 119, 122, og *Hes. Th.* 619; jf. ἀγαίομαι, ἄγαμαι, ἀγάζομαι.

ἀγαπάω, *f.* ήσω, og **ἀγαπάζω**, *f.* άσω, (ἄγαμαι, ἀγάζομαι) optager gierne el. villigen, *amplector*; behandler venligen, giestfrit, ogsaa *in med.*, *ex.* ἀγαπαζόμενοι φιλέουσι, *Od.* 7, 33; *b)* vil gierne have, er tilfreds, som ἀσπάζομαι og στέργω, τοῖς παροῦσι, med det Nærværende, ogsaa *c. acc.*, el. m. flgd. ἐάν, εἰ, ὅτι, ogsaa *c. part.*; *c)* sild., elsker.

***ἀγαπή**, ἡ, Kiærlighed, Beviis paa Kiærlighed; — **ἀγάπημα**, τό, den elskede Gienstand; — **ἀγαπήνωρ**, ορος, ὁ, = ἠνορέην ἀγαπῶν s. ἀνδρεῖος, elskende Mandighed, mandig, tapper, *Hom.*; — **ἀγάπησις**, ἡ, og **ἀγαπησμός**, ὁ, at elske, Kiærlighed; — **ἀγαπητικός**, 3, *adv.* -κῶς, kiærlig; og — **ἀγαπητός**, 3, elsket, μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός, den eneste og derfor meget elskede Søn, *Od.*; foronsket, attraaet, *Pind.*; alm., elskelig, elskværdig; — **ἀγαπητὸν**, εἰ-, man maa være tilfreds, *Xen.*; *adv.* **ἀγαπητῶς**, *a)* kiærligen, gierne; ἀγαπητῶς ἔχειν, at være tilfreds, som ἀγαπᾶν; *b)* *att.* = μόλις, næppe, med Nød, (liges. alene af Naade), *Dem.*; - (af ἀγαπάω).

ἀγαρικόν, τό, Fyrsvamp. — **ἀγάῤῥοος**, 2, *ctr.* ἀγάῤῥους, (ῥέω) flydende stærkt, *Hom.*; og — **ἀγασθενής**, 2, (σθένος) meget stærk; (af ἄγαν). — **ἄγασμα**, τό, (ἄγαμαι) det Beundrede; Beundring, *Soph.* — **ἀγάστονος**, 2, (ἄγαν, στένω) stønnende, brusende stærkt; hylende, klagende, *poët.* — **ἀγαστός**, 2, *adv.* -στῶς, (ἄγαμαι) beundret, beundringsværdig. — **ἀγάστωρ**, ορος, ὁ, ἡ, (α *cop.*, γαστήρ) af samme Modersliv; alm., blodsforvandt.

***ἀγατός**, 3, *jon.* f. ἀγαστός, (dannet som θαυματός, ἀδάματος, o. a.) — **ἀγαυός**, 3, ophøiet, hæderlig, ædel, ypperlig, bes. som Ærestitel, og — **ἀγαυρός**, 3, = frgd.; bes. pragtfuld, stolt; ταῦρος, *Hes.*; jf. γαῦρος; - (af ἄγαμαι). — **ἀγάφθεγκτος**, 2, (ἄγαν, φθέγγομαι) lydende, tonende stærkt.

***ἄγγαρα**, ων, τά, Dagreiser, som giøres af en ἄγγαρος; — **ἀγγαρεία**, ἡ, hans Tieneste eller Betiening. — **ἀγγαρήϊος**, ὁ, = ἄγγαρος; ἀγγαρήϊον δρόμημα, = ἀγγαρεία, *Herod.*; — **ἀγγαρεύω**, er — **ἀγγαρευτής**, οῦ, ὁ, som bruger el. affender en ἄγγαρος; af — **ἄγγαρος**, ὁ, hos Perserne, ridende Ilbud, som paa hver Station stod færdigt, for at bringe Budskaber til Kongen, *Herod.*, *Xen.*; ἄγγαρον πῦρ, Signalild, *Æsch.*

ἀγγείδιον, τό, *dim.* af — **ἀγγεῖον**, τό, (ἄγγος) Kar, Fad, Giemme; bes. Blodkar, df. — **ἀγγειώδης**, 2, (εἶδος) lignende et Kar.

***ἀγγελία**, ἡ, Budskab, Efterretning, Befaling; ἀγγελίην ἐλθεῖν, *legationem obire*; ἠέ τευ ἀγγελίης -ἤλυθες; st. ἕνεκα, eller bringer du noget Budskab? *Il.*; ligel. ἀγγελίης πωλεῖται, *Hes.*; ἀγγελίαι ἦλθον, *Xen*; — **ἀγγελιαφορέω**, er - **ἀγγελιαφόρος**, 2, (φέρω) som bringer Budskab; ὁ ἀγγ., Bud, Brevdrager; — **ἀγγελιέεια**, ἡ, *poët. fem.* til ἄγγελος; — **ἀγγελιώτης**, ὁ, *fem.* ῶτις, *poët.* et Bud; - (af flgd.).

†**ἀγγέλλω**, *f.* -ελῶ, *aor.* 1. ἤγγειλα, undert. ogsaa *aor.* 2. ἤγγελον, see *Buttm.*;

(ἄγω) bringer Budskab, beretter, fortæller, mælder, τί, ogsaa τινί τι; in med., Τεύκρῳ ἀγγέλλομαι φίλος εἶναι, erklærer mig for en Ven af T., Soph.; df. — ἄγγελμα, τό, Budskab, Efterretning; — ἄγγελος, ὁ, ἡ, Bud, Sendebud, legatus; ogsaa f. πρέσβυς, κῆρυξ, Gesandt, Herold, Xen.; alm., som forkynder, ex. ved Varsler, Il.; ogsaa = ἀγγελία; og — ἀγγελτικός, 3, hørende, skikket til Bud.

ἄγγος, τό, Kar, Fad, Giemme; ogsaa Blodkar. — ἄγδην, adv., (ἄγω) ἄγδην ῥύειν, at bringe slæbende, Luc. — ἄγε, ἄγετε, som adv., som φέρε, vel an! op! age! forstærk., εἶα ἄγε, ἄγε δή, ἀλλ' ἄγε, immo age! ogsaa hos pl., Hom.; (oprindel. imperat. af ἄγω).

ἀγείρω, f. -ερῶ, forsamler, kalder sammen, ex. λαόν; indsamler; sammenbetler, jf. ἀγύρτης; in med., at samle sig, at komme sammen; df. ep. aor. 2. med. m. forkort. ει, ἀγέροντο, ἀγερέσθαι, og part. syncop., ἀγρόμενος; ἤγερθεν, 3 pl. aor., og ἀγηγέραται, 3 pl. pf. pass.; jf. ἀγερέθομαι. — ἀγείτων, 2, uden Nabo, eensom.

*ἀγελάζω, driver sammen; ogsaa som ἀγείρω, samler, poët.; in med., at leve i Hobe el. Hiorde; — ἀγελαιοκομικός, 3, (κομέω) = ἀγελαιοτροφικός; — ἀγελαῖος 3, græssende i det Frie, utæmmet, Hom.; alm., i Hiorde, hobeviis; afdeelt i Hobe; 2) transl., af den store Hob, ringe, gregarius. — ἀγελαιοτροφία, ἡ, Hiordens Forsyning el. Foring; af — ἀγελαιοτρόφος, 2, (τρέφω) som foret Hiorden; -τροφικός, 3, hørende dertil; — ἀγελαρχέω, c. gen., er — ἀγελάρχης, ου, og ἀγέλαρχος, ὁ, (ἄρχω) som fører, anfører en Hiord el. Hob; - (af ἀγέλη).

ἀγελαστέω, er — ἀγέλαστος, 2, adv. -στί, (γελάω) som ikke leer, uden Latter; gnaven, misfornøiet; 2) ikke udleet; df. — ἀγελαστία, ἡ, mørk el. suur Mine.

ἀγελάτης, ὁ, Opsynsmand over Ynglingernes ἀγέλαι el. Klasser paa Kreta. — ἀγελεία, ἡ, hos Hom. epith. til Athene, giørende Bytte, λείαν ἄγουσα; dog efter nogle: førende Folket, λεὼν ἄγουσα. — †ἀγέλη, ἡ, (ἄγω, ἀγείρω) hos Hom. en Drift Øxen; sild., enhver Hiord el. Hob, grex, jf. ἀγελάτης; df. adv. ἀγεληδόν, ogsaa ἀγεληδά, i Hiorde; og ἀγέληθεν, af el. fra Hiorden; — ἀγελήτης, ου, ὁ, hørende til Hiorden; og — ἀγελοτροφία, -τρόφος, = ἀγελαιοτροφία, &c.

ἀγένεια, ἡ, (ἀγενής) uædel Herkomst; uædel Tænkemaade. — ἀγένειος, 2, (γένειον) uden Skæg, Pind. — ἀγενής, 2, (γένος) uden Slægt, uden Anær el. Adel; ogsaa, uden Børn; transl., uædel; nedrig; feig, frygtsom; appon. εὐγενής.

ἀγένητος, som ὁ μὴ γενομένος, ikke bleven, ikke skeet; som ikke er til el. tilstede; — ἀγέννεια, ἡ, og ἀγεννής, 2, att., = ἀγένεια, &c. — ἀγέννητος, 2, (γεννάω) ikke avlet, ikke født; uden Adel, Soph. — ἀγεννία, ἡ, Feighed, Modløshed, Polyb.; og — ἀγεννίζω, handler uædelt el. feigt; - (af ἀγενής).

ἀγέραστος, 2, uden Æresgave, γέρας, ubelønnet, uæret, Hom.; ogsaa ἀγέρατος; — ἄγερθεν, ep. f. ἠγέρθησαν, 3 pl. aor. 1 pass. til ἀγείρω. — ἀγερμός, ὁ, og ἄγερσις, ἡ, (ἀγείρω) Samling, Forsamling; Sammenbringen; ogsaa ἀγερμοσύνη, ἡ.

ἀγερωχία, ἡ, høit Mod, Overmod; af — ἀγέρωχος, 2, adv. -χως, hos Hom. og Pind., modig, ærekiær; sild., overmodig, raa, vild; (skal være af γεράοχος, γέρωχος, som har el. vil have Fortrin, γέρας). — ἀγεσίλαος, Æsch., ctr. ἀγεσίλας, jon. ἡγεσίλεως, ὁ, (ἄγων λαόν) epith. til Pluto, der samler alle i sit Rige. — ἀγεστρατος, ὁ, ἡ, (ἄγων στρατόν) førende Hæren, Ἀθήνη, Hes.

ἀγευστία, ἡ, Fasten; af — ἄγευστος, 2, (γεύομαι) act., som ikke har smagt, κακῶν, Soph.; b) pass., som ikke er smagt. — ἀγέομαι, dor. f. ἡγέομαι; ἄγημαι, see ib.; τὰ ἀγημένα, Vedtægter, Dem.; men ἀγεόμενον, Herod. 3, 14, bør være ἡγεόμενον, Matth.; — ἀγεωμέτρητος, 2, (γεωμετρέω) uden Indsigt i Geometrien. — ἀγεωργησία, ἡ, Forsømmelse af Agerdyrkning; og — ἀγεώργητος, 2, udyrket, uden Agerdyrkning; - (af γεωργέω).

ἀγή, ἡ, Studsen, Forundring, Ærefrygt; deraf opstaaende Misundelse el. Had; see under ἀγάζομαι. — ἀγή, ἡ, Brud; Stød, Saar; Bølgens Brud mod Stranden, Brænding; b) Bøining, Krumning; c) transl., Ulykke; og — ἄγη, 3 sing. aor. 2 pass. af ἄγω, ἄγνυμι. — ἀγηγέραται, ἀγηγέρατο, 3 pl. pf. og plqupf. pass. af ἀγείρω.

ἀγηλάζω, d. forl. ἄγος, see ἡγηλάζω. — ἀγηλατέω, (ἄγος ἐλαύνειν, piaculum exigere) bortstøder fra mig, bortdriver det med Forbandelse el. Forbrydelse Betyngede; df. — ἀγήλατος, 2, rensende, see frgd., poët. — ἄγημα, τό, (dor. f. ἥγημα) agmen, hvad der føres; bes. en Hær paa Marschen; opstillet Afdeling af Hæren, Xen.; hos Maced., Kiærnen af Hæren, Polyb.

ἀγηνορία, ἡ, Mandighed, Overmod; Hom.; og — ἀγηνόριος, 3, = flgd., Æsch. Pers. 1026; af — ἀγήνωρ,

ορος, ὁ, ἡ, (ἄγαν, ἀνήρ) mandig, modig; trodsig, overmodig, *Hom.*; hos *Pind.*, prægtig, glimrende, ἵππος, πλοῦτος. — ἀγήοχα f. ἦχα, see u. ἄγω. — ἀγήραος, 2, og ἀγήρως, ων, *Hom.*, ogsaa ἀγήρατος og ἀγήραντος, 2, (γῆρας) som ikke ældes, uforgængelig; κῦδος ἀγήραον, *Pind.*; ἡ τῆς ψυχῆς ῥώμη τῶν ἀγαθῶν ἀγέρατος, *Xen.* — ἀγήρατον, τό, Røllike.

ἁγής, 2, af ἄγος, forbrydersk; men — ἀγής, 2, af ἄγνυμι, ἀγή, brudt, brækket. — ἀγήσανδρος, ὁ, = ἀγεσίλαος. — ἁγησίχορος, 2, (ἁγέομαι, dor. f. ἡγέομαι, χορός) førende, begyndende Choret; ligel. ἁγητήρ, ἁγήτωρ, dor. f. ἡγ. — ἀγητός, 3, (ἄγαμαι) beundret; beundringsværdig, *Hom.*

ἁγίζω, (ἅγιος), indvier, τινί τι, *Pind.* — ἀγινέω, ἀγίνω, *jon.* forlæng. af ἄγω, fører, bringer, o. s. v.; alene *in præs.* og *impf.* — ἁγιόγραφα, τά, *sc.* βιβλία, hellige Skrifter; af — ἅγιος, 3, ogsaa 2, *adv.* -ίως, (ἅγος) indviet, hellig, reen, ærværdig, som vækker Ærefrygt; men ogsaa: som vækker Rædsel, afskyelig, forbandet, *sacer.*; τὸ ἅγιον, Helligdommen; jf. ἁγνός.

ἁγιοσύνη s. ἁγιωσύνη, ἡ, og ἁγιότης, ἡ, Hellighed; — ἁγιόω, helliger, indvier; — ἁγιστεία og ἁγιστία, ἡ, hellige Skikke, Tempeltieneste; 2) Hellighed, Fromhed; og — ἁγιστεύω, iagttager de hellige Skikke; fører et fromt og dydigt Liv; - (af ἅγιος).

*ἀγκάζομαι, *f.* άσομαι (ἀγκάς) tager i el. paa Armene; — ἄγκαθεν, *adv.*, f. ἀγκάς, *Æsch.*; 2) f. ἀνέκαθεν, = ἄνωθεν, *id.* — ἀγκαλέω, f. ἀνακαλέω. — ἀγκάλη, ἡ, (ἀγκή) Albue, Arm, ἐν ἀγκάλαις περιφέρειν, at bære paa Hænderne, *Xen.*; alm., hvad der omgiver som en Arm, *ex.* ποντίαι ἀγκάλαι, *Æsch.*

*ἀγκαλιδαγωγέω, og ἀγκαλιδοφορέω, er — ἀγκαλιδαγωγός, ἀγκαλιδοφόρος s. ἀγκαλιδηφόρος, 2, (ἄγω, φέρω) førende, bærende en Armfuld, en Byldt, o. dl.; og — ἀγκαλίζομαι, = ἀγκάζομαι; af — ἀγκαλίς, ίδος, ἡ, Armfuld, Byldt, Bundt; *in pl.*, = ἀγκάλαι, *Il.* 18, 555; — ἀγκάλισμα, τό, det Omarmede, det paa Armene Baarne; — ἄγκαλος, ὁ, Armfuld, Byldt; — ἀγκάς, *adv.*, med Armene, ἑλεῖν, λαβεῖν, *Hom.*; egentl. κατ' ἀγκάς; af — ἀγκή, ἡ, = ἀγκάλη, sild.

*ἀγκιστρεία og ἀγκιστρία, ἡ, Anglen, at fiske med Angel; — ἀγκιστρευτής, οῦ, ὁ, som fisker med Angel; — ἀγκιστρευτικός, 3, hørende, skikket dertil; — ἀγκιστρεύω, angler, fanger med Angelen; *transl.*, lokker, fanger, *inesco*; — ἀγκίστριον, τό, *dim.* af ἄγκιστρον, *Theocr.*; — ἀγκιστρόδετος, 2, (δέω) bunden til Angelen; — ἀγκιστροειδής og ἀγκιστρώδης, 2, angelformet; - (af flgd.).

†ἄγκιστρον, τό, Fiskerkrog, Angel, *Hom.*; alm., en Krog, *ex.* paa en Teen, *Pl.*; jf. ἀγκών; df. — ἀγκιστροπώλης, ὁ, (πωλέω) som sælger Fiskerkroge; — ἀγκιστροφάγος, 2, (φαγεῖν) som sluger, som bider paa Krogen; og — ἀγκιστρόω, bøier som en Fiskerkrog; 2) angler, fanger; ogsaa *transl.*, *ex.* πόθῳ, *Lyc.*; df. — ἀγκιστρωτός, 2, dannet, krummet som en Fiskerkrog.

ἀγκλίνω, ἄγκλιμα, f. ἀνακλίνω, ἀνάκλιμα. — ἀγκοίνη, ἡ, (ἀγκών) = ἀγκάλη, Arm, hos *Hom.* alene *in pl.* — ἀγκονίω, f. ἀνακονίω, = διακονέω, *Ar.*; *inc.* — ἄγκος, τό, Biergkløft, Dal; alm., Fordybning; oprindel., Albue; (af ἄγω, ἄγνυμι). — ἀγκρ..., undert. f. ἀνακρ... — ἀγκτήρ, ῆρος, ὁ, (ἄγχω) Spænde, Hage, Hægte; Bind; *fibula*.

ἀγκυλέομαι, holder, slynger Kastespydet med en ἀγκύλη; af — †ἀγκύλη, ἡ, den Rem, hvormed Kastespydet udslynges, *amentum*; ogsaa Kastespydet selv, *Eur.*; 2) enhver Rem el. Line; 3) Armbøining, Knæhase, (rimel. d. oprindel. Bem.); 4) gigtagtig Krumhed og Stivhed i Lemmerne; jf. ἀγκών; df. — ἀγκυλίζομαι, = ἀγκυλέομαι; — ἀγκύλιον, τό, *dim.* af ἀγκύλη; ogsaa d. rom. *ancile*.

*ἀγκυλόδειρος, 2, (δειρή) krumhalset; — ἀγκυλόδους, οντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς) med krumme Tænder; — ἀγκυλοειδής, 2, krum at see til; — ἀγκυλόεις, εσσα, εν, *poët.*, f. ἀγκύλος; — ἀγκυλόκωλος, 2, (κῶλον) med krumme Lemmer; — ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, (μήδω, μῆτις) med krumme Planer, forslagen, listig; *epith.* til Kronos; *Hom.*, *Hes.*; sild., ἀγκυλόμητις, ὁ, ἡ, som δολόμητις, o. a.; og — ἀγκυλόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med krumme Been el. Fødder, δίφρος, *sella curulis*; - (af flgd.).

†ἀγκύλος, 2, *adv.* -λως, krummet, afrundet, ἅρμα, *Il.*; *transl.* om Stilen: rund, flydende, ogsaa indviklet; df. — ἀγκυλότοξος, 2, med en krummet Bue, τόξον; — ἀγκυλοχείλης, ὁ, med krumt Næb, χεῖλος, *Od.*; ἀγκυλοχήλης, 2, (χηλή) med krumme Saxe el. Kløer, *Batr.*; og — ἀγκυλόω, krummer; *in med.*, ἀγκυλοῦμαι δόρυ, ἀκόντιον, = ἀγκυλέομαι; df. — ἀγκύλωσις, ἡ, Krumning, 2) Gigt, see ἀγκύλη. Bem. 4; og — ἀγκυλωτός, 3, forsynet med ἀγκύλη, Kastespyd, *Eur.*

†ἄγκυρα, ἡ, *ancora*, Anker, χαλκόγενυς, *Pind.*; for ἄγκυρα bruges hos *Hom.*

κῦναι; alm., Hage; transl., Støtte, Tilhold; ἐπὶ δυοῖν ἀγκύραιν ὁρμεῖν, at have Valget, Dem.; ἄγκυραν χαλᾶν, at ankre; ἄγκ. αἴρειν, ἀνασπᾶν, at lette Anker; jf. ἀγκών; df. — ἀγκυρίζω, spænder Krog; dette Fægterkneb: ἀγκύρισμα, τό; — ἀγκύριον, τό, dim. af ἄγκυρα; τὰ ἀγκύρια, sc. σχοινία, Ankertouge; — ἀγκύρισμα, τό, see ἀγκυρίζω.

*ἀγκυροβολέω, (βάλλω) kaster Anker; df. giør fast, befæster; df. — ἀγκυροβόλιον, τό, Ankren; Ankerplads; — ἀγκυροειδής, 2, ankerformet; — ἀγκυρουχία, ἡ, (ἔχω) Ankerets Fastholden; at ligge for Anker, Æsch.; — ἀγκυρόω, lægger for Anker; 2) giør til et Anker; df. — ἀγκυρωτός, 3, giort til el. som et Anker; (af ἄγκυρα).

ἀγκών, ῶνος, ὁ, Albue, den krummede Arm, bes. det Indre deraf; ogsaa hos Dyrene: Knæ el. Hase, Xen.; b) alm., Bøining, Krumning, Vinkel, ἀγκὼν τείχεος, Il.; bes. Forbierg, Havbugt; Fordybning, ἀγκ. φαρέτρας, Pind; (besl. m. ἄγκος, ἀγκύλη, ἀγκοίνη, ἄγκιστρον, ἄγκυρα, o. fl.; ligel. m. angulus, uncus, o. fl.); df. — ἀγκωνίζω, omslynger og holder fast: i Brydekonsten; in med., at krumme, vinde, snoe sig; og — ἀγκωνίσκος, ὁ, dim. af ἀγκών.

ἀγλαέθειρος, 2, (ἀγλαός, ἔθειρα) med glindsende Haar, H. Hom. — ἀγλαΐα, ἡ, Glands, Herlighed, Skiønhed; Smykke, ydre Pragt; Hoffærdighed, Od.; in pl., festlige Glæder, Hes.; (besl. m. αἴγλη og m. ἄγαλμα). — †ἀγλαΐζω, (ἀγλαός) smykker; sædv. in med., glimrer, viser mig i Pragt og Herlighed; finder Lyst og Glæde i noget, τινί, Hom., ogsaa ἔν τινι, Pind.; df. — ἀγλάϊσμα, τό, Smykke, Prydelse; — ἀγλαϊσμός, ὁ, Udsmykken; Smykke; og — ἀγλαϊστός, 3, smykket, prydet.

*ἀγλαόβοτρυς, -υος, 2, -γυιος, 2, -δενδρος, 2, -δωρος, 2, -θρονος, 2, -θωκος, 2, med skiønne Druer, - Lemmer, - Træer, - Gaver, med skiøn Trone, med skiønt Sæde; (af βότρυς, γυῖον, δένδρον, δῶρον, θρόνος, θῶκος); — ἀγλαόκαρπος, 2, (καρπός) som giver skiønne Frugter, men efter Boeckh. Pind. N. 97, ἀγλαόκρανος, (κρήνη) Moder til skiønne Kilder; — ἀγλαόκοιτος, 2, (κοίτη) som indtager den fornemste Plads ved Bordet; — ἀγλαόκουρος, 2, (κοῦρος, κόρος) med herlige Ynglinge el. Børn; — ἀγλαόκωμος, 2, (κῶμος) som forherliger Giestebudet, φωνή, Pind.; — ἀγλαόμορφος, 2, (μορφή) med skiøn Skabning; — ἀγλαόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) = ἀγλαόκουρος; — ἀγλαόπεπλος, 2, (πέπλος) med skiønt Klædebon; og — ἀγλαόπηχυς, υος, 2, (πῆχυς) med skiønne Arme; — (af flgd.).

†ἀγλαός, 3, ogsaa 2, adv. -ῶς, (f. ἀγαλός, af ἀγάλλω) glimrende, herlig, prægtig; skiøn, bes. om Mennesker: berømmelig, ædel, Hom.; sild. ogsaa, munter, glædelig; df. — ἀγλαότιμος, 2, (τιμή) med glimrende Ære; — ἀγλαοτριαίνης, ου, ὁ, (τρίαινα) med glimrende Trefork; — ἀγλαόφημος, 2, (φήμη) med glimrende Navn; — ἀγλαόφορτος, 2, (φόρτος) stolt af sin Byrde; og — ἀγλαόφωνος, 2, (φωνή) med skiøn Stemme.

ἀγλαυρός, 2, = ἀγλαός. — ἀγλάφυρος, 2, adv. -ρως, (γλαφυρός) ikke glattet, upoleret. — ἀγλάωψ, ωπος, ὁ, ἡ, fem. ogsaa ἀγλαῶπις, ιδος, (ἀγλαός, ὤψ) med straalende Blik, straalende, lysende.

ἀγλευκής, 2, ogsaa ἄγλευκος, 2, (γλεῦκος) ikke sød, som smager ilde; ubehagelig. — ἄγληνος, 2, uden Øiesteen, γλήνη, blind. — ἀγλίς, ῖδος, ἡ, Kiærnen i Hvidløg. — ἄγλισχρος, 2, (γλίσχρος) uden Liim, ikke sei. — ἄγλυφος, 2, (γλύφω) ikke tilskaaren, ikke tilhuggen. — ἄγλωσσος, -ττος, 2, (γλῶσσα) uden Tunge, - Sprog, - Talegave; ἄγλωσσον κατέχει λάθα, Pind.; df. — ἀγλωττία, ἡ, Mangel paa Sprog el. Talegave, Eur.

ἄγμα, τό, Brudstykke, Brud; og — ἀγμός, ὁ, Bryden, Brud; b) steil Brink; (af ἄγω, ἄγνυμι). — ἄγναμπτος, 2, (γναμπτός) ubøiet; ubøielig, ubevægelig; — ἄγναπτος og ἄγναφος, 2, (γνάπτω) uvalket.

*ἁγνεία, ἡ, Kydskhed, Reenhed; 2) act., Renselse, Udsoning; — ἅγνευμα, τό, = frgd.; — ἁγνευτήριον, τό, Sted, Middel til Renselse el. Udsoning; og — ἁγνευτικός, 3, reen, kydsk; af — ἁγνεύω, (ἁγνός) er reen el. kydsk; 2) act., renser, udsoner, som flgd.

ἁγνίζω, (ἁγνός) renser ved Sonoffer; 2) indvier, offrer, forbrænder som Offer. — ἄγνιος og ἄγνινος, 3, hørende til ἄγνος, vitex. — *ἅγνισμα, τό, og ἁγνισμός, ὁ, Rensning, Udsoning, Udsoningsmiddel; — ἁγνιστής og ἁγνίτης, ὁ, den Rensende; og — ἁγνιστικός, 3, ogsaa ἁγνιστήριος, tienlig, skikket til at udsone el. rense; - (af ἁγνίζω).

ἀγνοέω, poët. ἀγνοιέω, (γνοέω, νοέω) kiender ikke, μὴ ἀγνόει σεαυτόν; mærker ikke; farer vild, feiler; aor. 1 jon., ἀγνώσασκε; df. — ἀγνόημα, τό, Vildfarelse, Forseelse; og — ἄγνοια, ἡ, Uvidenhed, Uforstandighed, Ukyndighed. — ἀγνοίησι, Od. 24, 218, efter Eust., 3 sing. af ἀγνοίημι f. ἀγνοιέω.

*ἁγνοποιός, 2, (ποιέω) rensende; — ἁγνοπόλος, 2, (πολέω) som er reen; sild. ogsaa *act.*, rensende; og — ἁγνόῤῥυτος, 2, (ῥέω) flydende reen, *Æsch.*; af — ἁγνός, 3, *adv.* -γνῶς, reen, ὕδωρ, φέγγος; *transl.*, κρίσις, upartisk Dom; hellig, indviet, ἑορτή, τέμενος, ἱερόν; ærværdig, θεός; kydsk, ἁγνὸς γάμων, *Eur.*; ustyldig, brødefri; — (besl. m. ἅγος, ἅζω); ἁγνῶς ἔχειν, at være reen, *Xen.*; — ἄγνος, ἡ, *att.* ὁ, = λύγος, *vitex*, etslags Vidie. — ἁγνοτελής, 2, (τελέω) fuldkommen reen; og — ἁγνότης, ἡ, Reenhed, Kydskhed; (af ἁγνός).

ἄγνυθες, ων, αἱ, Stene, hvormed Rendingen tynges; jf. λᾶα og κανών. — ἄγνυμι, *f.* ἄξω, (*præterita* m. *augm. syll.*, formedelst d. oprindel. Digamma) *aor.* ἔαξα, dog ogsaa ἦξα, *aor. pass.* ἐάγην, [egentl. ᾱ, *Il.* 11, 559, dog oftere ᾰ]; *pf.* 2 m. *pass.* Bem., ἔαγα, *jon.* ἔηγα; - bryder, brækker, knuser.

ἀγνώδης, 2, (ἄγνος, εἶδος) vidieagtig. — *ἀγνωμονέω, ogsaa -εύω, dømmer - handler uden Overlæg el. af Ondskab; er utaknemmelig; 2) ἀγνωμονεῖν τινα, som κακῶς δρᾶν τινα, at mishandle nogen; og — ἀγνωμοσύνη, ἡ, Uforstandighed, Daarskab; Misgreb; ἀγνωμοσύνη τύχης, haard, ubillig Skiebne, *Dem.*; *in pl.*, Misforstaaelser, Mistanke, *Xen.*; af — ἀγνώμων, 2, *adv.* -όνως, (γνώμη) ukyndig; uforstandig, ubesindig; ἀγνωμον τὸ μὴ προμαθεῖν, *Pind.*; *b)* ubillig, κριτής, *Xen.*; *c)* utaknemmelig, *id.*; 2) om Dyr: uden γνώμονες, see γνώμων, Bem. 3.

ἀγνώριστος, 2, (γνωρίζω) ukiendt. — ἀγνώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (γνῶναι) ukiendt, ubekiendt, τινί; 2) *act.*, ukyndig, ἀγνὼς ἑαυτοῦ, som ikke kiender sig selv. — ἀγνωσία, ἡ, (γνῶσις) Ukyndighed; Mangel paa Overlæg. — ἀγνώσασκε, *Od.* 23, 95, *aor. jon.* til ἀγνοέω, f. ἠγνόησε, ἤγνωσε; el. efter *Eust.*, *impf.* af ἀγνώσσω, forl. ἀγνωσσάσκω, = ἀγνοέω. — ἄγνωστος og ἄγνωτος, 2, (γνωστός, γνωτός) ukiendt, uberomt; ukiendelig; φωνὴ ψευδέων ἄγνωστος, som ei veed at lyve, *Pind.*

ἀγοήτευτος, 2, *adv.* -τως, (γοητεύω) ikke til at forhexe. — ἀγόμφωτος, 2, (γομφόω) ikke tilnaglet. — ἀγόνατος, 2, (γόνυ) uden Knæ; om Planterne: uden Led el. Knude. — ἀγονέω, er ἄγονος, uden Afkom; og — ἀγονία, ἡ, Ufrugtbarhed, Barnløshed; af — ἄγονος, 2, (γόνος) ufødt, *Il.* 3, 40; τόκος ἄγονος, som døer før Fødselen, *Soph.*; 2) sædv. *act.*, ufrugtbar, uden Børn el. Afkom. — ἄγοος, 2, (γόος) uden Sorg; ubegrædt; ikke sørgende.

ἀγορά, ᾶς, ἡ, (ἀγείρω) alm., Forsamling, bes. en Folkeforsamling; 2) Stedet, hvor en saadan holdes, Torv, *forum*; 3) hvad der forhandles i en Folkeforsamling; Underhandling; Foredrag; 4) hvad der sælges paa Torvet, bes. Levnetsmidler; ἀγορὰν παρέχειν, *Xen.*; 5) ἀγορὰ πλήθουσα, *Xen.*, og ἀγορῆς πληθώρη, *Herod.*; egentl. det fulde Torv, d. e. Forretningstiden, Formiddagen.

*ἀγοράασθε, *ep.* f. ἀγορᾶσθε; see ἀγοράομαι; — ἀγοράζω, *f.* άσω, forhandler noget, kiøber, sælger paa Torvet; *in med.*, raadfører mig med nogen; ἀγοράζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια, at giøre Indkiøb, *Xen.*; — ἀγοραῖος, 2, *adv.* -αίως, hørende til Torvet; Ζεὺς ἀγ., som Folkeforsamlingens Beskytter, ἀνὴρ ἀγ., Taler, Sagfører; ὁ ἀγ. Smaahandler, Høker; Dagdriver, *subrostranus*; ἡ ἀγοραῖος, *sc.* ἡμέρα, Retsdag; - (af ἀγορά).

*ἀγορανομέω, er ἀγορανόμος; - νομία, ἡ, hans Embede; - νομικός, 3, hørende dertil, ὁ ἀγ. som har været ἀγορανόμος; og - νόμιον, τό, hans Ret el. Domstol; af — ἀγορανόμος, ὁ, (ἀγορὰν νέμων) Torvemester, som har Opsyn med Kiøb og Salg paa Torvet; omtr. som *ædilis plebis* hos Rom. — ἀγοράομαι, (ἀγορά) at forsamle sig, *Il.* 4, 1; at tale til Forsamlingen; at beraadslaae med hinanden.

*ἀγορασείω, er kiøbelysten; ἀγορασία og ἀγόρασις, ἡ, Indkiøb; — ἀγόρασμα, τό, Vare til Kiøb el. Salg; — ἀγορασμός, ὁ, Kiøben; — ἀγοραστής, οῦ, ὁ, som besørger Indkiøbet, bes. en saadan Slave; — ἀγοραστικός, 3, hørende, skikket til Handel; og — ἀγοραστός, 3, kiøbt; til Kiøbs; - (af ἀγοράζω).

ἀγορεύω, taler, bes. offentligen, ἔπεα, ἀγοράς, *Hom.*; τίς ἀγορεύειν βούλεται; hvo vil tale el. tage Ordet? *Dem.*; 2) kiøber, som ἀγοράζω; og — ἀγορῆθεν, *adv.*, fra Torvet; ἀγορήνδε, hen paa Torvet, *Hom.*; (af ἀγορά). — ἀγορητής, οῦ, ὁ, en Taler, *Hom.*; og — ἀγορητύς, ύος, ἡ, *jon.*, Talegave, Veltalenhed, *id.*; (af ἀγοράομαι). — ἄγορος, ὁ, = ἀγορά; *in pl.*, *Eur.*

ἄγος, τό, Studsen, Beundring, from Ærefrygt; 2) enhver Gienstand for Ærefrygt; bf. ogsaa 3) enhver Gienstand for Rædsel og Afsky; bes. *a)* hvad der er forbrudt til Guderne; *b)* Forbrydelse, som bør udsones, bes. Blodskyld; ἄγος ἐλαύνειν, = ἀγηλατεῖν; (af ἅζω, o. besl. m. ἁγνός). — ἀγός, οῦ, ὁ, (ἄγω) Hærfører, *Il.* — ἀγοστός, ὁ, (ἄγνυμι, bøier) den flade Haand, *Il.*; sild., Arm, Albue; alm., Vinkel, som ἀγκών.

ἄγρα, ἡ, Jagt; Fangst el. Bytte paa Jagten; see ἀγρέω under ἀγρεύω; df. — ἀγραῖος, 3, hørende til Jagten; ὁ ἀγραῖος, en Jæger; ἡ ἀγραῖα, *epith.* til Artemis. — *ἀγραμματία, ἡ, Mangel paa Lærdom og Dannelse; af — ἀγράμματος, 2, som ikke kan skrive, *Xen.*; alm., uden Lærdom, γράμματα, *illiteratus*; — ἄγραμμος, 2, (γραμμή) uden Linie; — ἄγραπτος, 2, uskreven, ikke skreven; ἄγραπτα νόμιμα, de evige, guddommelige Love, *Soph.*; – (af γράφω).

ἀγραυλέω, er — ἄγραυλος, 2, ogsaa 3, (ἀγρός, αὐλή) som opholder sig paa Landet, som overnatter i det Frie, *Hom.*; alm., landlig; ogsaa ἀγραυλής, 2; df. — ἀγραυλία, ἡ, Ophold paa Landet; Overnatten i det Frie. — ἀγραφίου δίκη s. γραφή, Anklage imod den Statsskyldner, som har udslettet sit Navn uden at betale, *Dem.* — ἄγραφος, 2, = ἄγραπτος.

ἄγρει, ἀγρεῖτε, egentl. *imperat.* af ἀγρέω, tager; hos *Hom.* som *adv.*, tag fat! velan! frisk! forstærk., ἄγρει μάν, ἄγρει νυν, *id.* — ἀγρεῖος, 3, fra Marken el. Landet, ἀγρός; bondeagtig, *Ar.* — ἄγρειφνα, ἡ, Rive, Hakke.

*ἄγρεμα, τό, — ἀγρέμιος, 2, — ἀγρέμων, ονος, ὁ, og ἀγρεσία, ἡ, = ἄγρευμα, ἀγρευτός, ἀγρευτής, ἄγρα; — ἄγρευμα, τό, Fangst, Bytte; alm., det med Møie opnaaede, τὸ πλεῖστον ἄξιον ἄγρευμα, φίλοι, *Xen.*; 2) Jægergarn, *Æsch.*; — ἀγρεύς, έως, ὁ, = ἀγρευτήρ; og — ἄγρευσις, ἡ, Jagt, Fangst; Jagen, Fangen; — ἀγρευτήρ, ῆρος, og ἀγρευτής, οῦ, ὁ, Jæger, Fisker, alm., som fanger; — ἀγρευτικός, 3, hørende, skikket til at fange el. jage; og — ἀγρευτός, 2, fanget; – (af flgd.).

ἀγρεύω, jager, indhenter, fanger; (af ἀγρέω, æol. f. αἱρέω, tager, see ἄγρει; df. ogsaa, ἄγρα, ἀγραῖος). — ἄγρηθεν, *adv.*, fra Jagten, ἄγρα. — ἄγρηνον, τό, Garn, Net; etslags netformet Overklædning for Spaamænd, o. dl.

ἀγρία, ἡ, *sc.* γῆ, udyrket Land, see under ἄγριος. — ἀγριαίνω, *f.* ανῶ, giør vild, raa, vred, ἄγριος; undert. *in act.* ligesom *in med.*, er el. bliver vred, raa, grusom. — ἀγριάμπελος, ἡ, bedre, ἀγρία ἄμπελος, den vilde Viinstok.

[almind. svarer ἄγριος i Sammens. m. Dyr og Planter til vild, ikke tam, voxende vildt, o. dl.; flere af disse Sammens. kunne her udelades, da ogsaa deres Skrivemaade er uvis, see frgd.].

ἀγριάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* til ἄγριος; ogsaa *subst.*, = ἀγριάμπελος. — ἀγριαύλη, ἡ, (αὐλή) Skov med vilde Dyr; og — ἀγριάω, = ἀγριαίνομαι, vredes; (af ἄγριος). — ἀγρίδιον, τό, *dim.* af ἀγρός. — ἀγριέλαια, ἡ, vildt Olietræ, *oleaster*; ogsaa ἡ ἀγριέλαιος; ellers *adj.* 2, af det vilde Olietræ. — ἀγρικῶς, *adv.*, = ἀγροικῶς. — ἀγριμαῖος, 3, *poët.*; = ἄγριος, raa, vild.

*ἀγριοδαίτης, ὁ, (δαίτη) ædende vilde Frugter; — ἀγριόεις, εσσα, εν, *poët.*, = ἄγριος; — ἀγριόθυμος, 2, med vildt Gemyt, θυμός, grusom; — — ἀγριόμορφος, 2, (μορφή) af vildt Udseende; og — ἀγριοποιός, 2, (ποιέω) som giør raa, vild; – (af flgd.).

ἄγριος, 3, ogsaa 2, *adv.* -ίως, (ἀγρός) 1) levende paa Marken el. i Vildhed, vild; ἄγρια θηρία Rovdyr, *Xen.*; ἄγρια πάντα, alslags Vildt, *Hom.*; ogsaa voxende vildt, *agrestis*, *Xen.*; om Marken: udyrket; om Saar: ondartet; 2) oftere *transl.*, vild, raa, grusom, vred, θυμός, χόλος, μένος, *Hom.*; ogsaa m. πόλεμος, μῶλος; ἄγριος ἄτη, = ὕβρις, *id.*; *b) att. oppon.* ἀστεῖος, som *rusticus* og *urbanus*: bondeagtig, raa, grov; ogsaa lidenskabelig, hæftig, *oppon.* πρᾶος; τὸ τῆς διανοίας ἄγριον καὶ πικρόν, *Dem.*; [ῐ foran en lang Stavelse, *Hom.*].

*ἀγριοσύνη, ἡ, og ἀγριότης, ἡ, Vildhed, Raahed; — ἀγριόφρων, 2, (φρήν) med raa Tænkemaade; — ἀγριόφωνος, 2, med vild, raa Stemme, φωνή, *Od.*; — ἀγριόω, giør vild el. raa; πρόσωπον ἠγριωμένον, vild, barsk Mine, *Xen.*; og — ἀγριώδης, 2, af en vild Art; – (af ἄγριος).

Ἀγριώνιος, ὁ, *epith.* til Bacchus; df. — ἀγριώνια, τά, hans Fest. — *ἀγριωπός, 2, (ὤψ) med vildt Blik; med vildt el. raat Udseende; — ἀγριώτης, ὁ, *fem.* ῶτις, = ἀγρότης; og — ἀγριωτός, 3, forvildet, vild; – (af ἀγριόω, ἄγριος).

*ἀγροβότης og ἀγροβώτης, ου, ὁ, (βόσκω) som ἀγρονόμος, græssende paa Marken; boende paa Landet; — ἀγρογείτων, ονος, ὁ, Nabo paa Landet; — ἀγρογενής, 2, (γένος) født paa Landet; — ἀγρόθε(ν), fra Landet; ἀγρόθι, paa Landet; og — ἀγροδίαιτος, 2, (δίαιτα) levende paa Landet; – (af ἀγρός). — ἀγροδότης, ὁ, (δίδωμι) 1) som giver Land, ἀγρός; 2) som giver Bytte paa Jagten, ἄγρα.

*ἀγροικεύομαι, opfører mig som en ἀγροῖκος Bem. 2, bliver dertil; — ἀγροικία, ἡ, Landet, *rus.*; Landlivet; *in pl.*, Landhuse; *transl.*, Bondeagtighed; — ἀγροικίζομαι, = ἀγροικεύομαι, *Pl.*; *b)* = ἀγριαίνομαι, *Plut.*; og — ἀγροικικός, 3, hørende til en ἀγροῖκος; (af flgd.).

ἀγροῖκος, 2, *adv.* -κῶς, (ἀγρός, οἶκος) landlig, levende paa Landet; 2) *transl.*, bondeagtig, grov, uvidende; ἀγροῖ-

κος σοφία, *Pl.*; τὴν ψυχὴν ἀγροικοτέρως διακείμενος, uden Artighed og Levemaade, *Xen.*; (i Bem. 2 findes ofte Betoningen ἄγροικος); df. — ἀγροικότονος, 2, (τόνος) som klinger bondeagtigen, *Ar.*

*ἀγροιώτης, ὁ, *fem.* -ῶτις, *poët.*, = ἀγρότης; — ἀγροκήπιον, τό, Jord, der er dyrket el. indhegnet som en Have, κῆπος; og — ἀγροκύμος, ὁ, (κομέω) Forvalter paa Landet; – (af ἀγρός). — ἀγρόμενος, 3, *part. aor. sync.* af ἀγείρω, forsamlet, *Hom.*

*ἀγρονομία, ἡ, see flgd. Bem. 2; — ἀγρονόμος, 2, (νέμω) levende paa Landet, hørende dertil; gaaende paa Græs; *poët.* f. ἄγριος, *Soph.*; 2) ὁ ἀγρονόμος, i Athenen, Opsynsmand over Byens Marker; hans Embede: ἀγρονομία, ἡ; af — ἀγρός, οῦ, ὁ, *ager*, *rus*, Ager, Mark, Jord, Landgods; *in pl.*, *prædia*, Godser, *Xen.*; ogsaa *transl.* som *rus*, Raahed, raae Sæder.

*ἀγρότερος, 3, *poët.* f. ἄγριος, *Hom.*; ogsaa *transl.*, μέριμνα ἀγρ., *Pind.*; ἀγροτέρα, ἡ, *epith.* til Artemis, enten som Jægerinde, *venatrix*; el. som Landguddom, *dea rustica*; — ἀγροτήρ, ὁ, *fem.*-τειρα, og ἀγρότης, ὁ, *fem.* -ότις, Landmand, Bonde; alm., landlig; — ἀγροτικός, 3, hørende til Landet el. til Jagten; og — ἀγροφύλαξ, ακος, ὁ, Markvogter; – (af ἄγριος).

ἀγρυμένη, som af ἄγρυμι, = ἀγρεύω, fanget, *poët.* — ἀγρυξία, ἡ, (γρύζω) at man ikke giver et Muk fra sig. — *ἀγρυπνέω, vaager, holder Vagt, πρό τινος, ἕνεκά τινος, *Xen.*; ἀγρ. τινί, er opmærksom paa noget; — ἀγρυπνητικός, 3; søvnløs; aarvaagen; og — ἀγρυπνία, ἡ, Søvnløshed, megen Vaagen, *Xen.*; Aarvaagenhed; af — ἄγρυπνος, 2, (ἀγρέω, ὕπνος) søvnløs; aarvaagen; df. — ἀγρυπνώδης, 2, af en søvnløs Natur.

ἀγρώσσω, = ἀγρεύω, ἰχθῦς, fisker, *Od.*; sild., *in med.* — ἀγρώστης, ὁ, *fem.* -ῶστις; og ἀγρώστωρ, ὁ, en Jæger; ogsaa = ἀγροτήρ, &c. — ἄγρωστις, ἡ, Qvikgræs, μελιηδής, *Od.* — ἀγρωτήρ, ὁ, *fem.* -τειρα, og ἀγρώτης, ὁ, = ἀγροτής, &c.

†ἀγυιά, ἡ, (ἄγω) Vei, bes. i Byen, Gade, Stræde; offentlig Plads; *in pl.* ogsaa, Byen selv; df. — ἀγυιαῖος, 2, *adject.* til ἀγυιεύς; — ἀγυιάτης, ὁ, *fem.* ᾶτις, *Pind.*, som κωμήτης, som boer paa samme Sted, Nabo; 2) *epith.* til Apollo, see flgd.; ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι, hans Dyrkelse, *Eur.*; og — Ἀγυιεύς, ὁ, *epith.* til Apollo, som Gadernes Beskytter; bes. hans Billede el. Altar foran Huusdøren; og — ἀγυιοπλαστέω, (πλάσσω) bygger ligesom en Gade, *poët.*

ἄγυιος, 2, (γυῖον) uden Lemmer, med svage Lemmer. — ἀγυμνασία, ἡ, at være — ἀγύμναστος, 2, (γυμνάζω) uden Legemsøvelse; alm., uøvet, uerfaren, τινός; αγυμνάστως ἔχειν πρός τι, *Xen.*

ἄγυρις, ιος, ἡ, *æol.* f. ἀγορά, Forsamling, Mængde, ἀνδρῶν, ogsaa νηῶν, *Hom.*; df. ὁμήγυρις, πανήγυρις; og — ἀγυρμός, ὁ, Indsamlen, Sammenbetlen; (af ἀγείρω).

*ἀγυρτάζω, *f.* άσω, indsamler, χρήματα, *Od.*; og — ἀγυρτεία, ἡ, Taggeri, Gisglen; af — ἀγύρτης, ὁ, ogsaa ἀγυρτήρ, ὁ, *fem.* ἀγύρτρια, egentl. en Indsamler, sædvanl. Gisgler, Landstryger, Tigger; df. — ἀγυρτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en ἀγύρτης; — ἀγυρτός, 3, sammenbragt, indsamlet; og — ἀγυρτώδης, 2, ligesom en ἀγύρτης; – (af ἀγείρω).

ἀγχάζω, sædv. ἀγχάζομαι, f. ἀναχάζομαι. — *ἄγχαυρος, 2, (αὔρα) νύξ, den sidste Deel af Natten, *poët.*; — ἀγχέμαχος, 2, (μάχομαι) kæmpende i Haandgemænge, *cominus*, *Hom.*; ἀγχέμαχα ὅπλα, Vaaben til en saadan Kamp, *Xen.*; og — ἀγχήρης, 2, (ἄρω) som er føiet tæt dertil, nær; af — ἄγχι, *adv.*, = ἐγγύς; nær, i Nærheden, τινός, af noget, ogsaa τινί, *Hom.*; om Tiden: snart; see ἀγχοῦ; *compar.*, ἄγχιον, ἄσσον; *superl.*, ἄγχιστα.

*ἀγχίαλος, 2, ogsaa 3, (ἅλς) nær ved Havet; νῆσοι ἀγχ., som ligge nær ved Kysten, *Soph.*; — ἀγχιβαθής, 2, (βάθος) θάλασσα, som er dybt ved Kysten, *Od.*; alm., nær ved Dybet; — ἀγχιβατέω, (βαίνω) gaaer nær dertil, staaer derved; — ἀγχίγειος, 2, (γῆ) nær ved Landet; tilgrændsende; — ἀγχιγείτων, 2, d. forstærk. γείτων; — ἀγχίγυος, 2, (γύα) nær ved Ageren, tilgrændsende; — ἀγχιθάλασσος, -ττος, 2, (θάλασσα) nær ved Havet; — ἀγχιθανής, 2, (θνήσκω, θανεῖν) nær ved at døe; — ἀγχίθεος, 2, (θεός) der ligner Guderne; — ἀγχίθρονος, 2, (θρόνος) tronende, siddende i Nærheden; — ἀγχίθυρος, 2, (θύρα) nær ved Døren; alm., tilgrændsende; — ἀγχικέλευθος, 2, (κέλευθος) nær ved Veien; – (af ἄγχι).

*ἀγχιμαχητής, οῦ, ὁ, = ἀγχέμαχος; sild. ogsaa, ἀγχίμαχος; — ἀγχίμολος, 2, (μόλω) sædv. *in neutr.* som *adv.*, ἀγχίμολον ἐλθεῖν; at nærme sig; ἐξ ἀγχιμόλοιο ἐφράσατο, han bemærkede i Nærheden; ogsaa om Tiden: snart, *Hom.*; — ἄγχιμος, 2, som πλήσιος, nær, nærmest; — ἀγχινεφής, 2, (νέφος) nær ved Skyerne; — ἀγχίνοια, ἡ, Skarpsindighed, Forstand; Vittighed; af — ἀγχίνοος, 2, *ctr.* ἀγχίνους, *adv.* ἀγχίνως, (νοῦς)

skarpsindig, forstandig; vittig; — ἀγχίπλοος, 2, ctr. -πλους, (πλοῦς) seilende nær; πόρος ἀγχ., kort Seilads; — ἀγχίπορος, 2, (πόρος) vandrende nær; — ἀγχίπους, ποδος, 2, nær med Foden, nær; — ἀγχίπτολις, εως, ὁ, ἡ, (πόλις) nær ved Byen; — ἀγχίῤῥοος, 2, ctr. -ῤῥους, (ῥόος) flydende nær; — ἀγχίσπορος, 2, (σπόρος) nærbeslægtet, *Pl.*; – (af ἄγχι).

*ἄγχιστα, *superl.* af ἄγχι, meget nær, σκοποῦ, *Pind.*; — ἀγχιστεία, ἡ, nær Slægtskab; deraf opstaaende Arveret, *Dem.*; — ἀγχιστεῖον, τό, = ἀγχιστεία, *Soph*; — ἀγχιστεύς, έως, ὁ, Næste, Nærbeslægtet; Deelagtig, Medskyldig; — ἀγχιστεύω, er ἀγχιστεύς, s. m. s.; — ἀγχιστήρ, ῆρος, ὁ, som ἀγχιστεύς, Nabo; Deeltagende, τοῦ πάθους, *Soph.*; — ἀγχιστικός, 3, hørende til Naboskabet; — ἀγχιστίνδην, *adv.*, efter Graderne af det nærmeste Slægtskab; — ἀγχιστῖνος, 2, forlæng. Form af ἄγχιστος; ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον, tæt ved hverandre, *Hom.*; — ἄγχιστος, 3, *superl.* til ἄγχι, næst, nærmest; ἄγχιστον og ἄγχιστα som *adv.*, *Hom.*; ἄγχιστα ἐοικώς, meget lig, *Od.* — ἀγχίστροφος, 2, *adv.* -φως, og -φα (στροφή) egentl., nær ved Forandring, foranderlig; ἀγχίστροφοι μεταβολαί, pludselige Forandringer, *Thuc.*; ἀγχίστροφα βουλεύεσθαι, at forandre sin Beslutning, *Herod.*; — ἀγχιτέρμων, 2, (τέρμα) nær ved Grændsen el. Maalet; ἀγχιτ. πόλις, *Xen.*; — ἀγχίτοκος, 2, (τόκος) nær ved Fødselen; — ἀγχιφανής, 2, (φαίνομαι) visende sig nær; og — ἀγχίων, 2, nærmere, *comp.* af ἄγχι; – (af ἄγχι).

ἀγχόθε, *adv.*, fra et Sted i Nærheden; ἀγχόθι, nær, i Nærheden, *c. gen.*, som ἀγχοῦ, *Hom.* — ἀγχονάω, qvæler, myrder; og — ἀγχόνειος s. ἀγχόνιος, 3, βρόχος, Strikke til at qvæle med; af — ἀγχόνη, ἡ, (ἄγχω) Qvælen, Myrden; *b)* Strikke dertil; *c)* qvælende Angest; ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; *Ar.*; df. — ἀγχονιμαῖος, 3, μόρος s. θάνατος, Død ved Strikken.

ἄγχορος, 2, sædv. *jon.* ἄγχουρος, nær ved Grændsen, ὅρος, *poët.*; og — ἀγχόοε, *adv.*, hen i Nærheden; (af ἄγχι). — ἀγχοῦ, *adv.*, = ἄγχι, nær, i Nærheden, τινός, *Hom.*, τινί, *Pind.*; sild. Former ere: ἀγχότερος, -τατος, -τάτω; (besl. m. ἔναγχος, ἄγχω, ἐγγύς, *ango*, æng, Angest, o. fl.) — ἄγχουσα, ἡ, *att.* ἔγχουσα, *anchusa*, en Plante, hvis Rod tiente til Farve og til Sminke, Oxetunge, *buglossum*; df. — ἀγχουσίζω, farver el. sminker dermed.

ἄγχω, *f.* ἄγξω, tilsnører, bes. Struben, qvæler, ἄγχε μιν ἱμὰς ὑπὸ δειρῆς, *Il.*; ængster; *in med.*, giør af med mig; ængster mig. — ἀγχώμαλος, 2, *adv.* -λως og -λα, (ἄγχι, ὁμαλός) næsten lig, meget lignende; ἀγχώμαλος μάχη, ἀγχώμαλα ναυμαχεῖν, *æquo marte*, *Thuc.*

ἄγω, *f.* ἄξω, *aor.* 2, ἤγαγον, ἀγαγεῖν; *pf.* ἦχα, (προῆχα, συνῆχα) uattisk ἀγήοχα; *pf. pass.* ἦγμαι; *aor.* 1 ἦξα, ἆξαι, sield.; *ep. aor. imperat.* ἄξετε, og *inf.* ἀξέμεν f. ἆξαι s. ἀγαγεῖν; — *ago, duco*, fører, leder, bringer, driver, ἵππους, βοῦς; o. dl.; ἄγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους, at udplyndre Fienden; ἄγειν εἰς δίκην, *rapere in jus*; ἄγειν τεῖχος, som *ducere*, at drage, opføre en Muur, *Thuc.*; 2) fører, anfører, θεωρίαν, er Formand for —, *Dem.*; ὁδὸς ἄγουσα ἄνω, *Xen.*; bes. m. o. u. στρατόν, fører, anfører Hæren, πρός s. ἐπί τινα, imod nogen; jf. προσάγω, ἀπάγω; df. bes. *a)* tilskynder, lokker, τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ καλοκαγαθίαν, *Xen.*; *b)* opdrager, φαύλως ἠγμένοι, *Dem.*; *c)* styrer, leder, ὁ θεός, τὸ δαιμόνιον ἄγει οὕτως, *Xen.*; 3) agter, anseer, som *duco*, ἐντίμως s. διὰ τιμῆς ἄγειν τινά, at holde i Ære, *Pl.*; 4) ἄγειν εἰρήνην, ἡσυχίαν, σχολήν, o. dl., at holde Fred, at holde sig rolig, være ledig, jf. ἔχω; ἄγειν ἑορτήν, ἱερόν, at holde en Fest, en Offring, *celebrare*; alm., tilbringer, ἡμέραν, *Xen.*; 5) at opveie, veie imod, gielde, ὅσον ἦγον αἱ φιάλαι, *Dem.*; 6) ἦγεν (*sc.* ἑαυτόν) ἐπὶ τὰς τῶν πολιτῶν οἰκίας, han gik, begav sig, *Dem.*; 7) ἄγε, ἄγετε, see *s. l.*; 8) *in med.*, at tilføre – hente – tilegne sig noget, ἄγεσθαι γυναῖκα, *uxorem ducere*.

ἄγω, bryder, brækker, *præs. inus.*, danner nogle Tempora til ἄγνυμι. — *ἀγωγαῖος, 3, hørende til ἀγωγή; — ἀγωγεύς, έως, ὁ, som fører, en Veiviser; *b)* som fører for Retten, en Klager; 2) Line, Tømme, hvorved man fører, som ῥυτήρ, *Xen.*; — ἀγωγή, ἡ, Føren, Forelse; Førsel, Fragt; *b)* Anførsel, Anviisning, Opdragelse; philosophisk Skole el. Sect; Methode; Maade at være el. leve paa; — ἀγώγιμος, 2, let at føre, føielig; 2) som af enhver kan paagribes, fredløs, *Xen.*; 3) τὰ ἀγώγιμα, Skibsgods, Ladning, *id.*; — ἀγώγιον, τό, tilførte Varer, Handelsvarer, *Xen.*; og — ἀγωγός, 2, ledende, førende; lokkende; *b) subst*, ὁ ἀγ., Leder, Fører; ἀγ. ὕδατος, Vandledning; τὸ ἀγωγόν, det Forførende; Forførelse; – (af ἄγω, ἀγαγεῖν).

ἀγών, ῶνος, ὁ, (ἄγω) egentl., Forsamling, *concilium*, ἀγὼν θεῶν, *Hom.*; καὶ ἐς μὲν δῆμον οὐ παριών, οὐδ' ἐς ἄλ-

λον ἀγῶνα-, *Thuc.* 8, 68; ogsaa Forsamlingsstedet; θεῖος ἀγών, *Il.* 7, 298, efter nogle: et Tempel; 2) Forsamling el. Sammenkomst til Kamp, Strid, Veddestrid; bes. Hellenernes Forsamling til de høitidelige Kamplege; df. *a)* Kampleg, Veddestrid, ἀγὼν γυμνικός, ἱππικός, *Xen.*; τοὺς ἀγῶνας νικᾷν, *id.*; *transl.*, ἄκοντα- βαλεῖν ἔξω ἀγῶνος, som παρὰ σκόπον, at forfeile sit Maal, *Pind.*; *b)* Kamp, Strid, saavel i Marken, som for Retten; περὶ τῆς ψυχῆς εἰς ἀγῶνα καταστῆσαι, at kalde for Retten i en Livssag, *Xen.*; *c)* Anstrængelse, Fare, βίος ἀγώνος καὶ κακῶν μεστός, *Dem.*

*ἀγωνάρχης, ὁ, (ἄρχω) som forestaaer Kamplegene, Kampdommer; — ἀγωνία, ἡ, Kamp, Strid; Anstrængelse; Frygt, Angest; egentl. *fem.* af ἀγώνιος; — ἀγωνιάω, *f.* άσω, kæmper, anstrænger mig i en ἀγών; alm., er i hæftig Bevægelse, attraaer, frygter, o. dl., τί, περί τινος, s. μή; og — ἀγωνίζομαι, kæmper, strider, kappes, *ex.* i Kamplegene, for Retten, paa Skuepladsen, o. s. v.; alm., gjør mig Umage, anstrænger mig; *pass.*, τὸ ἀγωνιζόμενον, det Omtvistede, *Dem*; – (af ἀγών).

ἀγώνιος, 2, hørende til en Kamp el. Kampleg, ἀγών; ἀγ. ἄεθλος, *Pind.*; ἀγώνιος Ἑρμᾶς, Hermes, som Kamplegenes Skytsgud, *id.*; ἀγώνιοι θεοί hos *Æsch.*, rimel., som beskierme i Nød og Fare. — ἀγώνιος, 2, uden Vinkel, γωνία. — *ἀγώνισις, ἡ, Kæmpen, Striden, Veddestrid; — ἀγώνισμα, τό, som ἀγών, Kamp; det, hvorom der strides, Kamppriis, ἆθλον, *Thuc.*; — ἀγωνισμός, ὁ, Kæmpen, Stræben; — ἀγωνιστήριος, 2, og ἀγωνιστικός, 3, hørende, skikket til Kamp; og — ἀγωνιστής, οῦ, ὁ, som kæmper, strider i Krig, i Kamplegene, for Retten, o. s. v.; bes. = ἀθλητής; ἄκρος ἀγ., fuldkommen Konstner el. Fægter; ἀγ. τῆς ἀληθείας, Sandhedens Talsmand; — (af ἀγωνίζομαι).

*ἀγωνοδίκης, ὁ, (δίκη) Kampdommer; — ἀγωνοθεσία, ἡ, (θέσις) Kampens Anordning, Kampdommerembedet; og — ἀγωνοθετέω, er — ἀγωνοθέτης, ὁ, (τίθημι) som anordner, forestaaer en Kamp el. Kampleg, som uddeler Prisen, Kampdommer; alm., en Dommer, – (af ἄγων).

ἀδαγμός, οῦ, ὁ, *jon.* f. ὀδαγμός, ὀστέων, Smerte i Benene, *Soph.* — ἄδᾳδος, 2, uden Fakkel; og — ἀδᾳδούχητος, 2, (δᾳδουχέω) γάμος, der ikke oplyses af nogen Fakkel; (af δαΐς, δᾴς). — *ἀδαημονία, ἡ, *Od.*, ogsaa ἀδαημοσύνη, ἡ, Uvidenhed, Ukyndighed; af — ἀδαήμων, 2, uvidende, ukyndig, μάχης, *Hom.*; — ἀδαής, 2, *poët.* ἀδαιής, = frgd.; og — ἀδάητος, 2, som ikke vides, ubekiendt, *Hes.*; – (af δάημι).

ἀδαίδαλτος, 2, (δαιδάλλω) uprydet, ukonstlet. — ἀδαίετος, 2, (δαίω) udeelt, heel. — ἀδάϊκτος, 2, (δαΐζω) ikke hæriet, ikke forstyrret. — ἀδάϊος, *jon.* ἀδήϊος, 2, ikke fiendtlig; ikke bekriget. — ἀδαῖος s. ἄδαιος, 2, (ἄδος) mættende; overmættende; overflødig. — ἄδαιτος, 2, (δαίς) ikke fortæret; ikke til at fortære. — ἀδαίτρευτος og ἄδαιτρος, 2, (δαιτρεύω, δαιτρός) ikke fordeelt; 2) = ἄδαιτος,

ἄδακρυς, υος, 2, = flgd.; ἄδ. αἰών, *Pind.*; og — ἀδάκρυτος, 2, 1) *act.*, som ikke græder, oprømt, munter, *Il*; 2) *pass.*, ubegrædt, ubeklaget, *Soph.*; *adv.* ἀδακρυτί, uden Taarer; (af δάκρυ, δακρύω).

*ἀδαμάντινος, 3, af ἀδάμας, δέσμα, *Æsch.*; alm., meget fast el. haard; — ἀδαμαντόδετος, 2, (δέω) bunden, befæstet, fastsmedet med ἀδάμας; fast, stærk; og — ἀδαμαντοπέδιλος, 2, (πέδιλον; κίων, med fast Grundvold, *Pind.*; af — ἀδάμας, αντος, ὁ, (δαμάω) m. og u. σίδηρος s. χάλυψ, det haardeste Jern, Staal; ἀδάμαντος δῆσεν ἅλοις, *Pind.*; χλωρὸς ἀδ. hos *Hes.*, rimel., Kobber; *b)* sild., Diamant; *c)* som *adject.*, ubetvingelig; ubevægelig, *epith.* til Pluto.

ἀδαμαστί, *adv.*, utæmmet, tøilesløst; af — ἀδάμαστος, 2, ubetvungen, utæmmet, πῶλος, *Xen.*; om en Mø: ugift; ikke til at betvinge el. tæmme; om Hades: ubevægelig ved Bønner, *Il.*; ogsaa ἀδάματος, ἄδαμνος og ἄδαμος, 2; (af δαμάζω, δαμάω). — ἀδαξάω, ἀδαξέω, ἀδάξω, ἀδαξησμός, *jon.* f. ὀδαξέω, &c. — ἀδαπάνητος og ἀδάπανος, 2. *adv.* -νως, (δαπανάω, δαπάνη) endnu ikke forbrugt; 2) *act.*, som intet koster, uden Bekostning. — ἄδαστος, 2, (δαΐζω) udeelt, *Soph.* — ἀδαχέω, = ἀδαξάω.

ἀδδεές, ἀδδηκότες, ἄδδην, *ep.* f. ἀδεές, ἀδηκότες, ἄδην, s. m. s., *Il.* — ἄδδιξ, et Maal af 4 χοίνικες. — ἀδεής, 2, uden Frygt, δέος, ubekymret; uforskammet; ogsaa ἀδειής og ἀδδεής, *Il.* — ἀδεής, 2, og ἀδέητος, 2, (δέομαι) ikke trængende. — ἄδεια, ἡ, (δέος) Frygtløshed; Sikkerhed, ἀπό τινος, for nogen, *Dem.*; Frihed til at giøre og lade; Amnestie; ἐπ' ἀδείας, efter Tykke. — ἀδειής f. ἀδεής, *Hom.*

ἄδεικτος, 2, (δείκνυμι) ikke beviist. — ἀδείμαντος, 2, *adv.* -ντως, og ἄδειμος, 2, (δειμαίνω, δεῖμα) uden Frygt, uforskrækket. — ἀδεῖν, ἄδον, *aor.* 2 til ἁνδάνω. — ἄδειπνος, 2,

uden Maaltid el. Aftensmad, δεῖπνον. — ἀδεισιδαιμονία, ἡ, at være — ἀδεισιδαίμων, 2, (δείδω) fri for Overtro. — ἀδέκαστος, 2, adv. -στως, (δεκάζω) ubestukken. — ἀδεκάτευτος, 2, (δεκατεύω) hvoraf ingen Tiende er given, ufortoldet. — ἄδεκτος, 2, (δέχομαι) ikke antagen; b) act., som ikke antager, c. gen.

*ἀδελφεή, ἡ, ἀδελφεοκτόνος, 2, ἀδελφεός og ἀδελφειός, Hom., jon. f. ἀδελφή, -φοκτόνος, -φός; — ἀδελφή, ἡ, Søster, fem. af ἀδελφός; — ἀδελφιδῆ, ἡ, ctr. f. -δέα, Broder- el. Søsterdatter; — ἀδελφίδιον, τό, dim. af ἀδελφός; — ἀδελφιδοῦς, ὁ, ctr. f. -δέος, Broder- el. Søsterson; — (af ἀδελφός).

*ἀδελφίζω, giør el. antager til Broder, kalder Broder; τὸ ἀδελφισμένον, gemellum, hvad der har Lighed el. Slægtskab; — ἀδελφικός, 3, broderlig; beslægtet; lignende; — ἀδέλφιξις, ἡ, Slægtskab; Lighed; — ἀδελφοκτονέω, er — ἀδελφοκτόνος, 2, (κτείνω) som myrder Broder el. Søster; — ἀδελφοκτονία, ἡ, Broder- el. Søstermord; og — ἀδελφόπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) Broder- el. Søsterbarn; — (af flgd.).

ἀδελφός, οῦ, ὁ, (α cop., δελφύς) Broder; Nærbeslægtet; ἀδελφοί, Søskende; ogsaa som φίλος, Ven, Broder; 2) ἀδελφός, 2, gemellus, dobbelt, parret, ex. Hænderne, aldeles lig, τινός og τινί, med meget; διαβολὴ ἀδελφόν ἐστι καὶ συκοφαντία, Æschin.; df. — ἀδελφότης, ητος, ἡ, Broderlighed, Broderskab.

ἀδέμνιος, 2, uden Seng, δέμνιον. — ἄδενδρος, ogsaa ἀδένδρεος, 2, (δένδρον) uden Træer. — ἀδενώδης og ἀδενοειδής, 2, (ἀδήν, εἶδος) kiertelagtig. — ἀδέξιος, 2, forkeert, uskikket; og — ἀδεξιώτως, adv., uden at give Haanden, uden at hilse; (af δεξιός, δεξιόω). — ἄδερκτος, 2, adv. -κτως, ogsaa ἀδερκής, 2, (δέρκομαι) som ikke seer; 2) pass., usynlig.

ἀδέσμιος og ἄδεσμος, 2, uden Baand el. Lænker, δεσμός. — ἀδέσποτος, 2, adv. -τως, uden Herre, δεσπότης; uden sikker Kilde, uvis, bes. hvis Forfatter el. Ophavsmand er uvis. — ἄδετος, 2, (δέω) ubunden, fri. — ἀδευκής, 2, (δεῦκος) usød, d. e. bitter, acerbus, ὄλεθρος, Hom. — ἄδευτος, 2, (δεύομαι) ikke vædet, ikke blødgiort. — ἀδέψητος, 2, (δεψέω) ugarvet, Od. — ἀδέω, inus., see ἀδῆσαι. — ἀδεῶς, adv., 1) (δέος) uden Frygt, uden Fare, i Sikkerhed; 2) (δέομαι) uden Mangel, rigeligen.

ἀδήϊος, ctr. ἀδῇος, 2, jon. f. ἀδάϊος, Soph.; 2) (af δάημι) som ikke vides. — ἄδηκτος, 2, adv. -κτως, (δάκνω) ikke bidt, Hes.; transl., ukrænket. — ἀδήλητος, 2, (δηλέω) uskadt. — *ἀδηλία, ἡ, Usynlighed, Uvished; — ἀδηλοποιός, 2, (ποιέω) giørende usynlig, tilintetgiørende; — ἄδηλος, 2, adv. -λως, usect, usynlig; ubekiendt, uvis; ἄδηλός ἐστιν, εἰ —, man veed ikke, om han —, Plut.; — ἀδηλότης, ητος, ἡ, Dunkelhed, Uvished; og — ἀδηλόω, giør usynlig, skiuler; 2) er i Uvished, som ἀγνοέω, Soph. Oed. C. 35; — (af δῆλος).

ἀδημιούργητος, 2, (δημιουργέω) uforarbeidet; uforberedet. — ἀδημονέω, er ἀδήμων, ilde til Mode, ængstelig, bange, ἀδημονῆσαι τὰς ψυχάς, Xen.; df. — ἀδημονία og ἀδημοσύνη, ἡ, Ulyst, Sorgmodighed, Forlegenhed. — ἄδημος, 2, (δῆμος) = ἀπόδημος. — ἀδήμων, 2, (ἀδῆσαι, ἄδος) see ἀδημονέω.

ἄδην, ep. ogsaa ἄδδην, att. ἅδην, adv., (ἄδος) satis, nok, til Mættelse; ἄδην ἔχειν τινός, Pl.; ligel. Il. 13, 315, οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι, i. e. ἐς ἄδην, εἰς κόρον πολέμου, giøre ham mæt af Krigen. — ἀδήν s. ἀδήν, ένος, ὁ, ogsaa ἡ, Kiertel. — ἀδηνής, 2, (δῆνος) raadvild, eenfoldig. — ἀδῇος, 2, see ἀδήϊος. — ἄδηρις, εως, ὁ, ἡ, uden Strid el. Krig; og — ἀδήριτος, 2, ubekæmpet; ubetvingelig, Il.; (af δῆρις, δηρίω).

Ἅιδης, ᾅδης, ου, ὁ, hos Hom. Ἀΐδης, gen. αο og εω, (rimel. af α pr. og ἰδεῖν) 1) som nom. pr., Hades, Pluto; εἰν ἀΐδαο, m. og. u. δόμοις, i Underverdenen, εἰς ἀΐδαο, sc. δόμους, derned; jf. ἄϊδος; ogsaa i Prosa ἐν og εἰς ᾅδου, sc. δόμοις, δόμους; 2) sild., Underverdenen, Graven, Døden.

ἀδῆσαι, at føle Ulyst el. Lede; df. Od. 1, 134, aor. opt., μὴ — δείπνῳ ἀδήσειεν, at han ei skal faae Ulyst til Maaltidet; og Il. 10, 98, part. pf., καμάτῳ ἀδηκότες, udmattede af Kummer; skrives sædv. ἀδδήσειεν, ἀδδηκότες, men i begge synes Fordoblingen af δ alene at hidrøre fra Grammatici, Buttm.; jf. ἄσαι under ἄω, mætter.

ἀδηφαγέω, spiser meget; — ἀδηφαγία, ἡ, Graadighed; og — ἀδηφάγος, 2, som spiser meget; transl., som koster el. fordrer meget, ναῦς, ἅρμα; (ἄδην, φαγεῖν). — ἀδῄωτος, 2, (δῃόω) ikke ødelagt.

ἀδιάβατος, 2, (διαβαίνω) ikke skrævende ud fra hinanden; σκέλη ἀδ., sluttede Been, 2) ikke til at gaae over el. igiennem, πόταμος, νάπος, Xen. — ἀδιάβλητος, 2, adv. -τως, ogsaa ἀδιάβο-

λος, 2, (διαβάλλω) ulastet, udadlet. — ἀδιάγνωστος, 2, (διαγιγνώσκω) ikke el. vanskeligen at adskille el. kiende fra hinanden. — ἀδιάδοχος, 2, (διαδοχή) uden Følge el. Afvexling. — ἀδιάδραστος, 2, (διαδιδράσκω) ikke til at undflye.

ἀδιάθετος, 2, adv. -τως, (διατίθημι) uden at være ordnet. — ἀδιαίρετος, 2, (διαιρέω) udeelt, udelelig. — ἀδιάκλειστος, 2, (διακλείω) ikke udelukket, ikke afskaaren. — ἀδιακόνητος, 2, (διακονέω) ubetient; ubesørget, ἐπιστολή. — ἀδιάκοπος, 2, (διακόπτω) ikke sønderhuggen, ikke adskilt. — ἀδιακόσμητος, 2, (διακοσμέω) usmykket, uordnet. — ἀδιάκριτος, 2, (διακρίνω) uadskilt, uafgiort; ikke til at adskille el. afgiøre.

ἀδιάλειπτος, 2, adv. -πτως, (διαλείπω) uafbrudt. — ἀδιάλεκτος, 2, (διαλέγομαι) uden Samtale. — ἀδιάλλακτος, 2, adv. -κτως, uforsonlig. — ἀδιάλυτος, 2, (διαλύω) uopløst; uopløselig. — ἀδιανέμητος, 2, (διανέμω) udeelt; udelelig. — ἀδιανόητος, 2, adv. τως, (διανοέω) ubegribelig, uden Mening; 2) act., som intet begriber, dum. — ἀδίαντος, 2, ogsaa 3, (διαίνω) ikke vædet, ikke blødgiort; ikke til at blødgiøre el. betvinge, σθένος; Pind.; 2) ἀδίαντον, τό, etslags Vandplante; ogsaa καλλίτριχον — ἀδιάνυτος, 2, (διανύω) ikke til at fuldende.

ἀδιάπαυστος, 2, adv. -στως, (διαπαύω) ikke til at stille el. berolige; hæftig, uafladelig. — ἀδιάπλαστος, 2, (διαπλάσσω) uuddannet. — ἀδιαπνευστία, ἡ, Mangel paa Uddunstning; af — ἀδιάπνευστος, 2, adv. -στως, (διαπνέω) ikke giennemluftet; 2) act., ikke aandende. — ἀδιαπτωσία, ἡ, Ufeilbarhed; og — ἀδιάπτωτος, 2, adv. -τως, hvoraf man ikke kan tage feil; 2) act., ikke feilende; ufeilbar; (af διάπτωσις, διαπίπτω).

ἀδιάρθρωτος, 2, (διαρθρόω) uarticuleret, utydelig. — ἀδιάσπαστος, 2, adv. -στως (διασπάω) ikke sønderslidt; udelelig. — ἀδιάστατος, 2, adv. -τως (διΐσταμαι) uden Mellemrum, sammenhængende. — ἀδιάστολος, 2, adv. -λως, (διαστέλλω) ikke afsondret, forvirret, dunkel. — ἀδιάστροφος, 2, adv. -φως, (διαστρέφω) ufordreiet, lige, ufordærvet. — ἀδιάσχιστος, 2, (διασχίζω) ukløvet.

ἀδιάτακτος, 2, (διατάσσω) uordnet. — ἀδιάτμητος og ἀδιάτομος, 2, (διατέμνω) ikke sønderskaaren, ikke til at sønderskære. — ἀδιάτρεπτος, 2, adv. -πτως, ubevægelig, standhaftig; haardnakket, trodsig; og — ἀδιατρεψία, ἡ, Uforanderlighed, Standhaftighed; Trodsighed, Uforskammethed; (af διατρέπω). — ἀδιατύπωτος, 2, (διατυπόω) uformet.

ἀδιαφθαρσία og ἀδιαφθορία, ἡ, at være — ἀδιάφθαρτος, ἀδιάφθορος, 2, adv. -ρως, (διαφθείρω) ufordærvet, ubestikkelig. — ἀδιαφορέω, er — ἀδιάφορος, 2, adv. -ρως, (διαφέρω) ikke forskiellig, ikke anderledes; ligegiældende, eenstydig; τὰ ἀδιάφορα, hos Stoikerne: res mediæ, indifferentes; df. — ἀδιαφορία, ἡ, at være ἀδιάφορος; og — ἀδιαφορητικός, 3, hørende dertil; τὸ ἀδιαφορητικόν, = ἀδιαφορία. — ἀδιάφρακτος, 2, (διαφράσσω) ikke adskilt ved en Mellemvæg. — ἀδιάχυτος, 2, (διαχύω) ikke udgydet, ikke flydende fra hinanden. — ἀδιαχώριστος, 2, (διαχωρίζω) uadskilt. — ἀδιάψευστος, 2, (διαψεύδομαι) ubedragelig, ikke løien.

ἀδίδακτος, 2, adv. -κτως, (διδάσκω) ulærd, uvidende, c. gen.; ikke lært, naturlig; ikke til at lære; δρᾶμα ἀδ., som endnu ikke er indstuderet og opført; ἀδ. χορός, Dem. — ἀδιεκδίκητος, 2, (διεκδικέω) uforsvaret. — ἀδιέκδυτος, 2, (διεκδύω) ikke nølende. — ἀδιεξέταστος, 2, (διεξετάζω) uudforsket. — ἀδιεξίτητος, 2, (διέξειμι) ikke til at gaae igiennem, uforklarlig. — ἀδιέξοδος, 2, (διέξοδος) uden Udgang, ikke til at komme igiennem. — ἀδιέργαστος, 2, (διεργάζομαι) uforarbeidet. — ἀδιερεύνητος, 2, (διερευνάω) uudforsket; uudforskelig. — ἀδιευκρίνητος, 2, (διευκρίνω) ikke let at adskille. — ἀδιήγητος, 2, (διηγέομαι) uforklarlig, ubeskrivelig. — ἀδιήθητος, 2, (διηθέω) ikke giennemsiet.

ἀδικαιοδότητος, 2, (δικαιοδοτεῖν) hvor ingen Ret er at erholde, Diod. — ἀδίκαστος, 2, (δικάζω) ikke dømt. — ἀδικέω, er en ἄδικος, giør Uret, handler ilde, fornærmer, krænker, τινά, ogsaa τινά τι, τινὰ τὰ μέγιστα, τὰ ἔσχατα; ogsaa ἐπί τινι f. ἔν τινι, i noget, Dem.; alm., feiler, synder, ἄνομα ποιῶ; pass., ἀδικοῦμαι, lider Uret, krænkes, ὑπό τινος; df. — ἀδίκημα, τό, Uret, Fornærmelse; Forbrydelse; og — ἀδικητικός, 3, tilbøielig til at giøre Uret el. fornærme.

*ἀδικία, ἡ, Uretfærdighed, Uret, Krænkelse; ἐπ' ἀδικίᾳ, for at giøre Uret; μετ' ἀδικίας, med Uret; hos Herod. ogsaa, ἀδίκιον, τό; — ἀδικοδοξέω, (δόξα) søger Ære ved uretfærdige Midler; denne Handlemaade: ἀδικοδοξία, ἡ; — ἀδικομαχία, ἡ, (μάχομαι) Krænkelse af Kampreglerne; — ἀδικοπραγέω, er — ἀδικοπραγής, 2, (πρᾶ-

γος) som giør Uret; df. — ἀδικοπραγία, ἡ, uretfærdig Handlemaade; – (af flgd.).

†ἄδικος, 2, *adv.* -κως, (δίκη) uretfærdig, uretmæssig; ubillig, fornærmende; upassende, usikket; ἀπ᾽ ἀδίκων ἔχειν ψυχάν, *Pind.*; ἄδικοι ἡμέραι, *dies nefasti.* paa hvilke ingen Ret holdes; λόγος ἄδικος, som forsvarer Uret, el. den falske Veltalenhed; ἀδ. εἴς *s.* πρός τινα, imod nogen; df. — ἀδικότροπος, 2, (τρόπος) med uretfærdig Tænkemaade; — ἀδικοχρήματος, 2, med uretfærdig Formue, χρήματα; og — ἀδικόχειρ, ὁ, ἡ, (χείρ) med forbrydersk Haand.

ἀδινός, 3, *adv.* -νῶς, (efter *Buttm.* best. m. ἁδρός) altsaa egentl., i Fylde, sammentrængt, stærk; ἀδινὸν κῆρ, omtr. som πυκιναὶ φρένες, det af σπλάγχνα, Indvolde, tæt omsluttede, faste, stærke Hierte, *Hom.*, ligel. δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν, stærkt, giennemtrængende Bid, *Pind.*; ofte om Stemmen: *ex.* ἀδινὸν γοᾶν, Σειρῆνες ἀδιναί, *Hom.*; μῆλ᾽ ἀδινά, enten fede, stærke Faar, el. i Mængde, *id.*; df. rigelig, megen: πλοῦτος, ὕπνος, δάκρυα, o. dl.

ἀδιόδευτος, 2, (διοδεύω) ikke giennemvandret. — ἀδιοίκητος, 2, (διοικέω) ikke bragt i Orden. — ἀδίοπος, 2, uden Opsynsmand, δίοπος, uden Tilsyn. — ἀδιόρατος, 2, (διοράω) ikke giennemseet. — ἀδιοργάνωτος, 2, (διοργανόω) ikke uddannet. — ἀδιόρθωτος, 2, (διορθόω) ikke forbedret, ikke til at forbedre, uordentlig. — ἀδιόριστος, 2, (διορίζω) ikke adskilt, ikke begrændset.

ἀδιότακτος, 2, *adv.* -κτως, (διοτάζω) ubetvivlet. — ἄδιψος, 2, uden Tørst, δίψα; *act.*, slukkende Tørsten; 2) τὸ ἄδιψον, etslags spiselig Malva. — ἀδμής, ῆτος, ὁ, ἡ, sild. *fem.* ἀδμῆτις; og ἄδμητος, 3, (δαμάω) utæmmet, ikke bragt under Aaget; ugift; jf. ἀδάμαστος. — ἄδμωνες *s.* ἄδμωες, οἱ, etslags Søfisk, *Opp.*

ἀδόκητος, 2, *adv.* -τως og ἄδοκος, 2, (δοκέω) uformodet; men ἀδόκητος, *Pind. N.* 7, 45, er rimel., mindre fortient, mindre ærværdig. — ἀδοκίμαστος, 2, (δοκιμάζω) uprøvet. — ἀδόκιμος, 2, (δόκιμος) uprøvet, som ikke holder Prøve, uægte; 2) ringeagtet, *Xen.*

ἀδολεσχέω, sladdrer, svadser; af — ἀδολέσχης, ου, ὁ, ogsaa ἀδόλεσχος, ὁ, Sladderhank, Svadser, som keder Folk med sin Snak; 2) som undersøger skarpsindigen; (efter Bem., af ἄδος og λέσχη, dog imod Qvantiteten); df. — ἀδολεσχία, ἡ, Svadsighed; 2) Skarpsindighed, Spidsfindighed; og — ἀδολεσχικός, 3, sladdrende. — ἄδολος, 2, uden List el. Svig, δόλος; ukunstlet; *adv.* ἀδόλως, *sine dolo malo*, *Xen.* — ἀδόνευτος og ἀδόνητος, 2, (δονεύω, δονέω) urystet. — ἀδονίς, ίδος, ἡ, *dor.* f. ἀηδονίς.

ἀδόξαστος, 2, (δοξάζω) uformodet; 2) *act.*, som ikke (blot) formoder, som veed med Vished; jf. δόξα. — ἀδοξέω, (ἄδοξος) er eller kommer i slet Rygte, *Xen. Mem.* 4, 2, 29: *pass.*, foragtes, *id.*; df. — ἀδοξία, ἡ, Uberømthed; slet Rygte; *oppon.* εὐκλεία. — ἀδοξοποίητος, 2, (δοξοποιέω) uafhængig af Meninger, selvstændig. — ἄδοξος, 2, (δόξα) uberømt, foragtet; simpel, ringe; 2) = ἄδοκος, uformodet.

ἄδορος, 2, (δορά, δέρω) ikke flaaet; 2) *subst.*, ὁ ἄδορος, Læderflaske. — ἄδορπος, 2, (δόρπον) som ikke har spiist; *adv.* ἄδορπα. — ἀδορύληπτος, 2, (λαμβάνω) ikke fangen, ikke til at fange med Landsen, δόρυ, el. i Krig: uovervindelig. — ἀδορυφόρητος, 2, (δορυφορέω) uden Livvagt.

ἄδος, τό, (ἄδην) Mættelse, Overmættelse, Lede, Ækelhed; ἄδος ἵκετο θυμόν, *Il.* — ἄδος, τό, *dor.* f. ἦδος, Fryd, Glæde. — ἄδοτος, 2, (δίδωμι) ubegavet. — ἀδουλία, ἡ, Mangel paa Slaver; af — ἄδουλος, 2, uden Slaver, fattig; og — ἀδούλωτος, 2, ikke giort til Slave, ubetvungen, fri; (af δοῦλος, δουλόω). — ἀδούπητος og ἄδουπος, 2, (δουπέω, δοῦπος) uden Larm.

ἀδράνεια, *poët.* ἀδρανία, ἡ, Uvirksomhed, Kraftløshed, Uformuenhed; af — ἀδρανέω, er — ἀδρανής, 2, ogsaa ἀδράνεος, 3, (δραίνω) uvirksom, uformuende, svag. — Ἀδράστεια, *jon.* Ἀδρήστεια, ἡ, *epith.* til Nemesis; efter sild. Forklaring: som ikke kan undflyes; jf. flgd. — ἄδραστος, *jon.* ἄδρηστος, 2, (διδράσκω) ikke til at undflye, uundgaaelig; 2) som ikke løber bort. — ἄδραστος, 2, ogsaa ἄδρατος, (δράω) ugiort. — ἀδράχνη, see ἀνδράχνη.

ἀδρέπανος, 2, uden Segl el. Lee, δρέπανον. — ἁδρεπήβολος, 2, (ἁδρός, ἔπη, βάλλω) = μεγαλεπήβολος. — ἄδρεπτος, 2, (δρέπω) ikke afplukket; ikke til at plukke. — ἁδρέω, (ἁδρός) som ἁδρύνω, *transit.* o. *intr.*, modner, modnes; df. — ἅδρησις, ἡ, Modnen. — Ἀδρίας, ου, ὁ, det adriatiske Hav, *mare superum*; ogsaa ἀδριάς, άδος, ἡ; df. *adject.*, ἀδριακός og ἀδριανός, 3.

*ἁδροβατικός, 3, (βαίνω) skridende frem paa fast Grund; — ἁδρόβωλος, 2, med faste, stærke Jordklumper, βῶλοι; — ἁδρομερής, 2, med faste Dele, μέρη; og — ἁδρόμισθος, 2, som faaer el. fordrer stærk Løn, μισθός; af — ἁδρός, 3,

fyldig og kraftfuld, fuldvoxen, moden, dygtig: καρπός, ἀνήρ, χοῖρος; *transl.*, ἁδρὸς τὴν ψυχήν, *Isocr.*; (best. m. ἅδην, ἁδῆσαι, ogsaa m. ἀδινός, s. m. s.).

ἀδροσία, ἡ, Mangel paa Dug, δρόσος. — ἁδροσύνη, ἡ, og ἁδροτής, ῆτος, ἡ, fuldkommen Modenhed; og — ἁδρόω, bringer til Modenhed, styrker; *in med.*, kommer til Modenhed; - (af ἁδρός). — ἀδρυάς, ἀδος, ἡ, = ἁμαδρυάς. — ἄδρυνσις, εως, ἡ, Modnen, Tiltagen; af — ἁδρύνω, f. υνῶ, giør moden; 2) *intr.*, modnes. — ἄδρυπτος, 2, (δρύπτω) ukradset. — ἄδρυς, υος, ὁ, ἡ, (δρῦς) uden Træer.

*ἀδύναμαι og ἀδυναμέω, kan ikke, formaaer ikke; — ἀδυναμία, ἀδυνασία, og ἀδυνατία, ἡ, Uformuenhed, Svaghed, Mangel paa Evner, Midler, Styrke, o. s. v.; ἀδυνασία τοῦ λέγειν, *Thuc.*; — ἀδύναμος, 2, = ἀδύνατος; — ἀδυναστί, *adv.*, svagt; og — ἀδυνατέω, er — ἀδύνατος, 2, *adv.* -τως, som ikke kan, uformuende; svag, sygelig; ἀδυνάτως ἔχειν πρός τι, ikke at kunne noget; ἀδυνατόν ἐστι, det er umueligt; ἐπιχειρεῖν τοῖς ἀδυνάτοις, at foretage det Umuelige, *Xen.*; - (af δύναμαι, δυνατός).

ἀδυσώπητος, 2, (δυσωπέω) ubevægelig; uforskammet; *adv.* ἀδυσωπήτως, uden Skam. — ἄδυτος, 2, (δύω) ikke til at betræde, utilgængelig, bes. om hellige Steder; df. τὸ ἄδυτον, som τὸ ἄβατον, Helligdommen, *Il.* — ᾄδω, *ep.* o. *poët.* ἀείδω; *f.* ἀείσω, ᾄσω, *att.* ᾄσομαι, ἀείσομαι; *imperat. ep.*, ἀείσεο, *II. Hom.*; synger, ᾆσμα καλῶς ᾀσθέν, *Xen.*; besynger, lovsynger, priser; ᾄδειν τινί, at synge om kaps med nogen, *Theocr.* — ἅδω, *inus.*, see ἁνδάνω.

ἀδώμητος, 2, (δωμάω) ubygget. — ἀδών, όνος, ἡ, *dor.* f. ἀηδών. — Ἄδων, ωνος, og Ἄδωνις, ιδος, ὁ, Adonis, som Venus elskede; df. — ἀδώνια, τά, hans Begravelsesfest; — ἀδωνιάζω, holder denne Fest; — ἀδωνιασμός, ὁ, Festens Holdelse; — ἀδώνιον, τό, det derved opstillede Adonisbillede; — Ἀδωναία og Ἀδωνιάς, ἡ, *epith.* til Venus. — ἄδωνις, ὁ, etslags Søfisk, *Opp.*

*ἀδώρητος, 2, (δωρέομαι) = ἄδωρος; — ἀδωροδόκητος, 2, *adv.* -τως, (δωροδοκέω) ogsaa ἀδωροδόκος, 2, som ikke modtager Gaver, ubestikkelig; df. — ἀδωροδοκία, ἡ, Ubestikkelighed; — ἀδωρόληπτος, 2, (λαμβάνω) = ἀδωροδόκητος; af — ἄδωρος, 2, *adv.* -ρως, som ikke giver Gaver; 2) ubestikkelig; ἀδωρότατος χρημάτων, *Thuc.*; ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, bringe intet godt, *Soph.*; jf. βίος ἀβίωτος. — ἀδώτης, ου, ὁ, (δίδωμι) som ikke giver, *Hes.*

ἄεδνος, 2, uden Brudegave; og — ἀέδνωτος, 2, uden Skienk af Brudgommen, uforlovet; (af ἔδνα, ἐδνόω). — ἀέθλιον, ἄεθλος, &c., *jon.* o. *poët.*, f. d. attiske ἄθλιον, ἄθλος; dog findes de opløste Former ἀεθλ... ogsaa hos de attiske Digtere; (de m. ἀεθλ... begyndende Ord efterslaaes under ἀθλ...).

ἀεί, *adv.*, altid, stedse; θεοὶ ἀεὶ ὄντες, de evige; ofte pleonastisk, *ex.* συνεχές, ἐμμενὲς αἰεί, *Hom.*, διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου; *b)* til hver Tid, hver Gang, *ex.* οἱ ἀεὶ τοῦτ' ἔχοντες, de hver Gang værende Besiddere, *Xen.*; *jon.* o. *poët.* αἰεί, αἰέν; *dor.* αἰές, ἀές; *æol.* ἄϊ.

[mange Sammens. m. ἀεί, hvorved Ordene ingen videre Forandring lide, kunne her udelades, eftersom endog deres Skrivemaade er uvis].

ἀειβλαστέω, er — ἀειβλαστής, 2, (βλαστάνω) som spirer altid; df. — ἀειβλάστησις, bestandig Spiren. — ἀείβολος, 2, (βάλλω) altid kastet. — ἀειβρυής, 2, = ἀεὶ βρύων, som spirer altid. — ἀειγενέτης, ου, ὁ, *poët.* αἰειγ., (γίνομαι) som altid er, evig, udødelig; ogsaa ἀειγενής, 2, og ἀειγένητος, 2.

ἀείδελος, 2, ogsaa ἀειδέλιος, (ἀ *pr.*, εἶδον) usynlig, mørk, uformet; efter *Buttm.* f. ἀΐδηλος, m. omsat Qvantitet, som i ἀπειρέσιος f. ἀπερείσιος, o. fl. — ἀειδής, 2, (εἶδος) usynlig; dunkel; uanseelig, hæslig; uformet. — ἀειδίνητος, 2, (δινέω) som hvirvles altid i en Kreds. — ἀΐδιος, 3, *adj.* af ἀεί, vedvarende, bestandig; df. — ἀϊδιότης, ητος, ἡ, Vedvarenhed, Evighed. — ἀειδουλία, ἡ, at være — ἀείδουλος, 2, bestandig Slave, δοῦλος. — ἀείδω, *f.* ἀείσω, see under ᾄδω; [ᾰ, dog i Arsis ogsaa ᾱ].

ἀειεστώ, ἡ, (ἑστώ) evig Væren. — ἀειζωΐα, ἡ, at være — ἀείζωος, 2, *ctr.* ἀείζως, som lever evigen; - (af ζῶος, ζωή). — ἀείζωον, τό, Huuslov. — ἀείζωστος og -ζωτος, 2, (ζώννυμι) altid omgiordet el. rustet. — ἀειθαλέω, er — ἀειθαλής, 2, altid grøn. — ἀειθερής, 2, (θέρω) altid varmende. — ἀείθουρος, 2, (θοῦρος) altid færdig til Kamp; ogsaa = πολύθουρος.

ἀείκαρπος, 2, altid rig paa Frugt, καρπός. — *ἀεικείη og ἀεικία, ἡ, *Hom.*, i Prosa *ctr.* αἰκία, Mishandling, Beskæmmelse; — ἀεικέλιος, 2, ogsaa 3, *Hom.*, og ἀεικής, 2, *id.*, *ctr.* αἰκέλιος, αἰκής, - ubillig, utilbørlig, skammelig; slet, ringe, usel; — ἀεικία, ἡ, see ἀεικείη; og — ἀεικίζω, (ἀεικής) mishandler, beskæmmer; - (af ἀ *pr.* o. εἰκός).

ἀεικινησία, ἡ, at være — ἀεικίνητος, 2, altid bevæget. — ἀεικλο-

νος, 2, (κλόνος) altid rystet. — ἀεικῶς, ctr. αἰκῶς, adv. af ἀεικής, αἰκής.

ἀείλαλος, 2, (λαλέω) altid sladdrende. — ἀειλαμπής, -λιβής, 2, altid lysende, -rindende; (af λάμπω, λείβω). — ἀειλογέω, (λέγω) taler altid; df. — ἀειλογία, ἡ, Snaksomhed; 2) i den attiske Ret: τὴν ἀειλογίαν προτείνεσθαι, παρέχειν, at love bestandigt Ansvar for Retten for sine Handlinger, *Dem.* — ἄειλος, 2, (εἵλη) altid beskinnet af Solen.

*ἀειμνημόνευτος, 2, som altid bevares i Hukommelsen; — ἀειμνήμων, 2, altid erindrende; og — ἀείμνηστος, 2, ogsaa 3, *adv.* -στως, som erindres altid, evig mærkværdig, uforgængelig, δόξα, *Thuc.*, κλέος, *Xen.*; 2) *act.*, = frgd.; (μνημονεύω, μνήμη, μνηστός). — ἀείναος, 2, *ctr.* ἀείνως, ων, ogsaa ἀειναής, 2, (νάω) altid flydende; 2) bestandig, vedvarende. — ἀειναῦται, ῶν, οἱ, i Miletus: en Øvrighed, som holdt Raad om Bord paa et Skib.

ἀειπάθεια, ἡ, at være — ἀειπαθής, 2, i bestandig Lidenskab el. Lidelse, πάθος. — ἀειπαλής, 2, i bestandig Svingning, πάλος; om Hiertet: altid slaaende. — ἀειπλανής, 2, og ἀείπλανος, 2, (πλανάομαι) altid vildfarende el. feilende. — ἀείροος, 2, *ctr.* ἀείρους, ουν, og ἀείρυτος, 2, (ῥόος, ῥέω, ῥύω) altid flydende.

ἀείρω, *ctr.* αἴρω; df. hos *Hom.*, *aor.* 1, ἤειρα og ἄειρα; *aor. pass.*, ἀέρθην, og 3 *sing. plqupf. pass.*, ἄωρτο (f. ἤερτο, ἤορτο, m. omsat Augm. ἔωρτο); *part. pf. pass.* ἠερμένος har *Ap. Rh.*, *Matth.*; (det Øvrige see under αἴρω); – hæver op, hæver i Veiret, οἶνον, Vinen, for at række den, ἐκ βελέων, bringer ud af Skudvidde, *Hom.*; *transl.*, νεῖκος ἀείρειν, at begynde Trætte, *Theogn.*; *in med.*, hæver mig, reiser mig; ogsaa tager mig noget, *Il.* 23, 856; jf. αἴρω.

ἀεισθενής, 2, (σθένος) altid stærk. — ἀείσιτος, 2, (σιτέω) altid bespiist, bes. i Prytaneum. — ἄεισμα, τό, *poët.* f. ᾆσμα. — ἀεισόος, 2, (σώζω) altid frelsende. — ἀειστρεφής, 2, (στρέφω) i bestandig Dreining. — ἀεισύρος, 2, (σύρω), altid slæbende sammen, μύρμηκες, *Æsch.*

ἀειφανής, 2, (φαίνομαι) altid synlig eller skinnende. — ἀειφλεγής, 2, (φλέγω) altid brændende. — ἀειφόρος, 2, (φέρω) altid bærende. — ἀειφρούρητος, 2, altid bevogtet el. forsynet med Besætning; og — ἀείφρουρος, 2, = frgd.; 2) *act.*, altid bevogtende; (af φρουρέω, φρουρά). — ἀειφυγία, ἡ, (φυγή) bestandig Forviisning. — ἀειφυλλία, ἡ, at være — ἀείφυλλος, 2, (φύλλον) altid beløvet. — ἀειχρόνιος, 2, (χρόνος) stedsevarende.

ἀεκαζόμενος, 3, πόλλα, meget nødig, ἀέκων, høist ugierne, *Hom.* — ἀεκήλιος, 2, f. ἀεικέλιος, *Il.*; jf. ἀείδελος. — ἀέκητι, *adv. c. gen.*, imod nogens Villie; og — ἀεκούσιος, 2, ufrivillig, tvungen; af — ἀέκων, ουσα, ον, *ctr.* ἄκων, (α *pr.* ἑκών) imod nogens Villie; uforsætlig, uafvidende.

ἀέλιος, ὁ, *dor.* f. ἠέλιος, ἥλιος. — †ἄελλα, ἡ, (rimel. af ἔλω, εἴλω, jf. ἀολλής) Stormvind, Hvirvelvind, πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας παντοίων ἀνέμων, *Od.*; df. — ἀελλαῖος, 3, stormende, stormsnar, *Soph.*; — ἀελλάς, άδος, ἡ, = frgd., φωνή, *id.*; — ἀελλήεις, εσσα, εν, = ἀελλαῖος; — ἀελλὴς κονίσσαλος, *Il.* 3, 13, en af Stormen reist Støvhvirvel; bør efter *Buttm.* skrives ἀελλῆς, som *ctr.* af frgd.

*ἀελλομάχος, 2, (μάχομαι) kæmpende imod Stormen; — ἀελλόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς); *ep.* ἀελλόπος, ον; sild. ἀελλοπόδης, ὁ, med Stormens Fødder, stormsnar; — ἀελλοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, og ἀελλοπτέρυγος, 2, med el. paa Stormens Vinger; — ἀελλώ, όος, οῦς, ἡ, Navnet paa en Harpyie, ogsaa paa en Hund; og — ἀελλώδης, 2, ligesom Storm, stormende; – (af ἄελλα).

*ἀελπτέοντες σόον εἶναι, fortvivlende om hans Frelse, *Il.* 7, 310; — ἀελπτής, 2, uhaabet; γαῖαν ἀελπτέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεύς, *Od.*; — ἀελπτία, ἡ, det Uhaabede; og — ἄελπτος, 2, uhaabet; haabløs, fortvivlet; — (af ἔλπομαι).

ἄεμμα, τό, (ἅμμα) Buesene, ogsaa Bue, *Call.* — ἀέναος, o. ἀένναος, 2, f. ἀείναος, *adv.* -νως, altid flydende; alm., stedsevarende; og — ἀενάων, ουσα, ον, = frgd., *Od.*; (af νάω). — ἀενvόητος, 2, (ἐννοέω) ikke paatænkt.

ἀεξίγυιος, -νοος, -τοκος, -τροφος, -φυλλος, -φυτος, 2, formerende, styrkende, nærende Lemmerne, – Forstanden, – Frugten, – Næringen, – Bladene, – Planterne; (af γυῖον, νοῦς, τόκος, τροφή, φύλλον, φυτόν); af — ἀέξω, *poët.* f. αὔξω, alene i *præs.* o. *impf.*, formerer, nærer, styrker, θυμόν, Modet; ἔργον ἀέξειν, at give Lykke til Arbeidet: om Guderne, *Od.*; *in med.*, voxer, tiltager. — ἄεπτος, 2, (ἕπομαι) for svag til at følge, *Æsch.*, *inc.*

*ἀεργείη, ἡ, *poët.*, = ἀεργία; — ἀεργέω, er — ἀεργής, 2, uvirksom, uden Arbeide; om Jorden: udyrket; *poët.* ogsaa ἀεργηλός, 3; — ἀεργία, ἡ,

Uvirksomhed, Dorskhed; om Jorden: at ligge brak; og — ἀεργός, 2, *Hom.*, *ctr.* ἀργός, = ἀεργής; - (af ἔργον).

ἀέρδην, *adv.* af ἀείρω, hævet i Veiret, *Æsch.* — ἀερέθομαι, see ἠερέθομαι; — ἀερθείς, *aor.* 1 *part. pass.*; men ἄερθεν, 3 *pl. ind. aor.* 1 *pass.*, f. ἠέρθησαν, af ἀείρω, *Hom.*

*ἀερίζω, er — ἀέρινος, 3, af Luft, ἀήρ, luftfarvet, himmelblaa; [α langt i alle af ἀήρ afledede Ord, vf. *jon.* ἠερ-]; — ἀερίοικος, 2, (οἰκέω) boende i Luften. — ἀέριος, 2, ogsaa 3, *jon.* ἠέριος, 3, (ἀήρ, ἦρ, ἦρι) i den taagede Morgenstund, tidlig, *matutinus*, *Hom.*; sild., luftig, i Luften; og — ἀεριώδης, 2, ligesom Luft, fuld af Dunster; - af (ἀήρ).

ἄερκτος, 2, (εἴργω, ἔργω) ikke indhegnet. — *ἀεροβατέω, *Ar.*, er — ἀεροβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) Luftvandrer; — ἀεροδινής, 2, -δίνητος, ogsaa -δόνητος, 2, (δινέω, δονέω) hvirvlet, hvirvlende sig i Luften; — ἀεροδρομέω, (δρόμος) giør en Luftreise; — ἀεροειδής, 2, *jon.* ἠερ., mørk, dunkel, omtaaget, *Hom.*; sild., luftig; — ἀερόεις, εσσα, εν, *jon.* ἠερ-, = frgd.; ἠερόεντα κέλευθα, Dødens mørke Gang, *Od.*; — ἀερόθεν, *adv.*, af el. fra Luften; — ἀερολέσχης, ὁ, (λέσχη) Vindmager; - (af ἀήρ).

*ἀερομαχέω, (μάχομαι) fægter i Luften; vf. — ἀερομαχία, ἡ, Luftfægteri; — ἀερόμελι, ιτος, τό, Lufthonning, Honningdug, Manna; — ἀερομετρέω, maaler Luften; grubler paa metaphysiske Spidsfindigheder, *Xen.*; — ἀερομήκης, -μιγής, -μορφος, 2, himmellang, luftblandet, luftformet; (af μῆκος, μίγνυμι, μορφή); — ἀερονηχής, 2, (νήχομαι) svømmende i Luften; — ἀερονομέω, giør Bevægelser i Luften; — ἀεροπέτης, 2, -πλαγκτος, -πόρος, 2, flyvende-, flakkende-, vandrende i Luften; (af πέτομαι, πλάζομαι, πόρος); - (af ἀήρ).

*ἀεροσκοπία, ἡ, (σκοπέω) at betragte Luften for at spaae deraf; — ἀεροτόμος, 2, (τέμνω) giennemskærende Luften; — ἀεροφαής, -φέγγης, 2, (φάος, φέγγος) lysende i Luften; — ἀεροφοίτης, ὁ, *fem.* -φοῖτις, *jon.* ἠεροφοῖτις, Ἐριννύς, *Il.*; o. — ἀερόφοιτος, 2, (φοιτάω) vandrende i Taage el. Mørke; — ἀερόφωνος, 2, *jon.* ἠερ-, (φωνή) giennemtonende Luften, κήρυκες, *Il.*; — ἀερόχροος, 2, *ctr.* -χρους, (χρόα) luftfarvet; — ἀέροψ, *jon.* ἠερ-, οπος, ὁ, Fuglen μέροψ; - (af ἀήρ).

*ἀεροίλοφος, 2, med høi Hielmbusk, λόφος; — ἀερσίνοος, 2, *ctr.* -νους, (νοῦς) høimodig; — ἀερσιπότης, ου, ὁ, o. -πότητος, 2, (ποτή) flyvende høit, *Hes.*; og — ἀερσίπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) hævende Fødderne: om Travere, *Hom.*; - (af ἀείρω). — ἀερτάζω, *poët.* forlæng. af ἀείρω, hæver. — ἀερώδης, 2, (ἀήρ) luftig, taaget.

ἀές, *dor.* f. ἀεί. — ἄεσα, see under ἄω, sover. — ἀεσιφροσύναι, αἱ, Uforstandighed, Ubetænksomhed; af — ἀεσίφρων, 2, θυμός, Sindsforvirring, Skade paa Forstanden, *Od.*; - (af φρήν, o. ἀάω, bedaarer).

*ἀέτειος, 2, af en Ørn; — ἀετιδεύς, ὁ, en Ørneunge; og — ἀετίτης, ου, ὁ, Ørnesteen; af — ἀετός, οῦ, ὁ, *jon.* αἰετός, (ἄημι) en Ørn, αἴσιος, δεξιός, heldvarslende, *Xen.*; en Guldørn paa en Stang var Perserkongens Mærke, *id.*; 2) en Huusgavl, sild. δέλτα; [α langt].

*ἀετοφόρος, 2, (φέρω) som bærer Ørnen; — ἀετώδης, 2, lignende en Ørn; — ἀέτωμα, τό, Gavl, *fastigium*; og — ἀέτωσις, ἡ, Tagets Tilspidsen til en Gavl, *fastigatio*; - (af ἀετός).

ἀζαίνω, o. ἀζάνω, tørrer, udtørrer; og — ἀζαλέος, 3, tør, fortørret, *Il.*; *transl*, haard, grusom, som ἄτεγκτος, *Soph.*; 2) *act.*, udtørrende, fortørrende; (af ἄζω). — ἄζευκτος, 2, (ζεύγνυμι) ikke sammenspændt; ugift. — ἄζη, ἡ, (ἄζω) fortørret og rusten el. skimlet Tilstand, *Od.*

*ἀζηλία, ἡ, at være ἄζηλος, Bem. 1; — ἄζηλος, 2, uden Nid el. Avind; 2) *pass.*, = ἀζήλωτος; — ἀζηλοτύπητος, o. ἀζηλότυπος, 2, (τύπτω) ikke truffen af Avind; og — ἀζήλωτος, 2, umisundt; ikke til at misunde, ringeagtet, usel; - (af ζῆλος, ζηλόω).

ἄζημαι, (ἄζω) ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος, udtørres, fortæres af Kummer, *Hes.* — ἀζημία, ἡ, at være — ἀζήμιος, 2, *adv.* -ίως, uden Tab, ζημία, ukrænket, ustraffet. — ἀζήτητος, 2, (ζητέω) uundersøgt. — ἀζηχής, 2, uafladelig, ὀδύνη, *Il.*; ἀζηχές ofte som *adv.* m. πιεῖν, φαγεῖν, μεμακυῖαι, *Hom.*; (maaskee f. ἀδιεχές, *i. e.* ἀδιαλείπτως); 2) sild., haard, fast, *poët.*

ἀζυγής, 2, o. ἄζυγος, 2, = ἄζυξ; vf. — ἀζυγία, ἡ, ugift Stand. — ἄζυμος, 2, (ζύμη) usyret. — ἄζυξ, υγος, ὁ, ἡ, uden Aag, ζυγός; uparret, ugift, bes. *c. gen.* λέκτρων, γάμων. — ἄζω, tørrer, fortørrer, *Hom.* — ἄζω, *Soph.*, sædv. ἄζομαι, frygter, ærer, τινά, *Hom.* — ἄζωνος, 2, uden Livgiord el. Bælte, ζώνη. — ἄζωος, 2, uden Liv, ζωή; som ikke frembringer noget Levende. — ἄζωστος, 2, (ζώννυμι) uomgiordet; hos *Hes.*, som iler til Arbeidet, uden først at omgiorde sig; ogsaa ἄζωτος.

*ἀηδέω, har Uvillie imod, Lede til noget; — ἀηδής, 2, ubehagelig, modbydelig; *b*) uvenlig, frastødende; vred; — ἀηδία, ἡ, Modbydelighed, Lede; *b*) Uvenlighed, frastødende og uudstaaeligt Væsen, *Theophr.*; — ἀηδίζω, vækker Lede el. Modbydelighed; bf. — ἀηδισμός, ὁ, Modbydelighed, Væmmelse; — (af ἡδύς).

*ἀηδόνειος, o. -νιος, 2, af en Nattergal, ᾠδή; — ἀηδονιδεύς, ὁ, Nattergalunge; og — ἀηδονίς, ίδος, ἡ, = flgd.; af — ἀηδών, *gen.* όνος, ogsaa οῦς, som af ἀηδώ, ἡ, (af ἀείδω, oprindel. Sangerinde) en Nattergal, *Hom.*; Μουσῶν ἀηδόνες, Digterne, *Eur.* — ἀηδῶς, o. -δέως, *adv.* til ἀηδής, med Uvillie, ugierne; ἀηδῶς ἔχειν τινί, at være utilfreds med nogen.

ἀήθεια, ἡ, Uvanthed; — ἀηθέσσω, *Il.*, o. ἀηθέω, *f.* έσω o. ήσω, er uvant, τινός, til noget; af — ἀήθης, 2, *adv.* -θως, (ἦθος) uvant, *c. gen.*; usædvanlig; 2) uden fast Charakteer; bf. — ἀηθίζομαι, er uvant, *c. gen.*

ἄημα, τό, Blæsen; Vind; af — ἄημι, (beholder η i Flexionerne imod Analogien af τίθημι) *inf.* ἀῆναι, ἀήμεναι, 3 *præs.* ἄησι, 3 *impf.* ἄη, *part.* ἀείς; *pass.* ἄημαι, 3 *impf.* ἄητο, *part.* ἀήμενος, oftest m. *act.* Bem.; — blæser, stormer; er i heftig Lidenskab; ἄηται μαρτύρια ἐπ' ἀνθρώπους, udblæses, bliver bekiendt, *Pind.*; δίχα — θυμὸς ἄητο, var i heftig Strid, *Il.* 21, 386; jf. ἄω, blæser.

*ἀήρ, ἀέρος, *jon.* ἠέρος, sild. ἠήρ, ἡ, sield. ὁ, — hos *Hom.* o. *Hes.* den nedre Luft, Dunstkredsen; bf. Taage, Mørke; *oppon.* αἰθήρ, den øvre og renere Luft; sild., ὁ ἀήρ, Luft, ἀέρα δέρειν, at fægte i Luften; [α langt]; og — ἄησις, ἡ, = ἄημα; (af ἄημι).

ἀήσσητος, 2, *att.* ἀήττ.., (ἡσσάω) uovervunden; uovervindelig. — ἀήσυλος, 2, f. αἴσυλος, forbrydersk, *Il.* — *ἀήσυρος, 2, *poët.*, vindig, luftig; — ἀήτη, ἡ, *Hes.*, o. ἀήτης, ου, ὁ, Luften, Blæsen; ἀνέμων ἀῆται, Lufttræk, Vind, *Il.*; og — ἀητόῤῥοος, 2, (ῥέω) som foraarsager Lufttræk ved sit Løb, *ex.* en Flod, *Pl.*; — (af ἄημι).

ἄητος, 2, (ἄημι) stormende, heftig, θάρσος, *Il.* 21, 395; efter *Heyne* f. ἄατος, som man ikke kan skade, d. e. ubetvingelig, el. af ἄδω, liges. umættelig; rimeligst efter *Buttm.*, ligesom αἴητος, *Il.* 18, 410, af ἄγω, ἄζω, (αἴω f. ἄγω, liges. ῥαίω f. ῥάγω) altsaa vidunderlig, forfærdelig. — ἀητός, *poët.* f. ἀετός, Ørn; jf. αἰητός. — ἀήττητος, 2, = ἀήσσητος. — ἄηχος, 2, uden Lyd, ἦχος.

ἀθάλασσος, -σσευτος, -σσωτος, 2, *att.* -ττος, -ττευτος, -ττωτος, uden Sø, θάλασσα, ubekiendt dermed; ikke tilsat med Søvand, *ex.* οἶνος; langt fra Søen. — ἀθαλής, 2, (θάλλω) ikke grønnende. — ἀθαλπής, 2, (θάλπω) uden Varme. — ἀθαμβεί, *adv.*, uforskrækket; af — ἀθαμβής, 2, uforskrækket, uden Frygt, θάμβος; ogsaa ἄθαμβος, 2; bf. — ἀθαμβία, ἡ, Uforskrækkethed.

*ἀθανασία, ἡ, Udødelighed; — ἀθανατίζω, giør udødelig; *b*) *Herod.* 4, 93, holder mig for udødelig; bf. — ἀθανατισμός, ὁ, Forgudelse; *b*) Tro paa Udødelighed; af — ἀθάνατος, 2, ogsaa 3, *Hom.*, (θάνατος), udødelig, evig; οἱ ἀθάνατοι, Guderne; vedvarende, varig, ἀθάνατα τῆς ἀρετῆς μνημεῖα, *Xen.*; στρατιῶται ἀθ., staaende Soldater, *Herod.*; [d. første α langt].

ἄθαπτος, 2, (θάπτω) ubegraven, *Hom.* — ἀθάρα, *att.* ἀθάρη, ἡ, Hvedegryn; Melkegrød deraf. — ἀθαρσής, 2, (θάρσος) modløs, forsagt. — ἀθαρώδης, 2, der ligner ἀθάρα. — *ἀθαυμασία, o. -στία, ἡ, at være uden Forundring, *nil admirari*; og — ἀθαυμαστεί, o. -στί, uden Forundring, *adv.*, af — ἀθαύμαστος, 2, ubeundret; alm., hvorover man ikke undres; — (af θαυμάζω).

ἀθεάμων, 2, som ikke seer; og — ἀθέατος, 2, useet; 2) *c. gen.* = frgd., *Xen.*; (af θεάομαι). — ἀθεεί, *adv.*, οὐκ ἀθ., *non sine numine divum*, ikke uden Gudernes Styrelse, *Od.*; og — ἀθείαστος, 2, (θειάζω) ubegeistret; οὐκ ἀθ., indgiven af en Gud, *Plut.*; (af θεός).

ἀθελγής, 2, (θέλγω) utilfredsstillet. — ἀθέλεος, 2, = ἀθέλητος; *Æsch. Suppl.* 864, θέλεος ἀθέλεος, *volens nolens*; og — ἀθελέω, vil ikke; hvf. — ἀθέλητος, 2, *adv.* -τως, som ikke vil; (af θέλω). — ἄθελκτος, 2, (θέλγω) uformildet, ikke til at formilde.

ἀθεμέλιος, o. ἀθέμελος, 2, uden Grund el. Grundvold, θεμέλιον. — †ἄθεμις, ιτος, ὁ, ἡ, (θέμις) uretfærdig, forbrydersk, ἄθεμις δόλος, *Pind.*; *compar.* ἀθεμίστερος; bf. — ἀθεμίστιος, 2, = frgd.; ἀθεμίστια εἰδώς, *Hom.*; — ἀθέμιστος, 2, *adv.* -στως, lovløs, uden Love og Forfatning, *Hom.*; forbrydersk, *Xen. Mem.* I, 1, 9, hvor man ogsaa læser ἀθέμιτος. — ἀθεμιστουργία, ἡ, Forbrydelse; af — ἀθεμιστουργός, 2, (ἔργον) = ἀθέμιστος; o. — ἀθέμιτος, 2, = ἀθέμιστος, s. m. s.

ἄθεος, 2, *adv.* ἀθέως, uden Gud, θεός, uden Guddommens Bistand, *Soph*; 2) som forkaster Statens Guder, Atheist; forbrydersk, ugudelig; bf. — ἀθεότης, ητος, ἡ, Ringeagt for Statens Guder; Ugudelighed.

ἀθεραπευσία, ἡ, Mangel paa Pleie; Forsømmelse; ogsaa ἀθεραπεία, ἡ; o. —

ἀθεράπευτος, 2, upleiet, forsømt; uhelbredet; ulægelig; –(af θεραπεύω).

ἀθερίζω, *f.* ίσω, o. ίξω, bryder mig ikke om, *nihil curo*, forsmaaer, foragter, *c. gen.*; (efter *Schn.* bedre af θέρω, θεραπεύω, end af ἀθήρ). — ἀθερίνη, ἡ, etslags ringe Fisk, *Opp.* — ἀθέριστος, 2, 1) (ἀθερίζω) upaaagtet; 2) (θερίζω) uhøstet. — ἀθέρμαντος, 2, uvarmet; og — ἄθερμος, 2, ikke varm; (af θερμαίνω, θερμός). — ἀθερολόγος, 2, (λέγω) samlende Ax; og — ἀθερώδης, 2, axeformet; (af ἀθήρ).

ἀθεσία, ἡ, Ubestandighed, Troløshed; jf. ἀθετέω. — *ἀθεσμία, ἡ, Lovløshed, Lovenes Krænkelse, Forbrydelse; — ἀθέσμιος, 2, lovløs, lovstridig, forbrydersk; — ἀθεσμόβιος, 2, (βίος) som lever uden el. imod Lovene; — ἀθεσμόλεκτρος, 2, (λέκτρον) i et lovstridigt Ægteskab; af — ἄθεσμος, 2, *adv.* -σμως, = ἀθέσμιος; – (af θεσμός). — ἀθέσφατος, 2, oprindel., hvad end ikke en Gud udtaler; df. uudtalelig, uhyre stor el. megen, ὄμβρος, θάλασσα, *Hom.*, ὕμνος, *Hes.*

*ἀθετέω, ophæver, afskaffer, forkaster; bes. bryder et Forbund, bliver troløs; hos *gramm.*, erklærer for uægte; 2) *c. dat.*, erklærer mig imod nogen, *oppon.* τίθεσθαι τινι ψῆφον; df. — ἀθέτημα, τό, det Afskaffede, Forkastede; og — ἀθέτησις, ἡ, Afskaffelse, *abrogatio*; Forkastelse; og — ἄθετος, 2, afskaffet, forkastet; ugyldig; ubrugelig; ἀθέτως κρατύνειν, = ἀθέσμως, *Æsch.*; – (af τίθημι).

*ἀθεωρησία, ἡ, unøiagtig Beskuelse; Ubekiendtskab; — ἀθεωρητί, *adv.*, uden Beskuelse; og — ἀθεώρητος, 2, useet; 2) *c. gen.*, uden at have betragtet, uden Kundskab, uden Theorie; (af θεωρέω).

ἀθήητος, 2, *jon.* f. ἀθέατος. — ἄθηλος, 2, udiet; — ἀθήλυντος, 2, som ikke er bleven quindagtig; og — ἄθηλυς, υ, ikke qvindagtig; ikke qvindelig; (af θηλή, θηλύνω, θῆλυς).

Ἀθηνᾶ, ᾶς, ἡ, *ctr.* af Ἀθηνάα; Ἀθήνη, Ἀθηναία, Ἀθηναίη, *dor.* Ἀθάνα, Athene, Minerva, Athenens Skytsgudinde. — Ἀθῆναι, ῶν, αἱ, Byen Athenen, (*in pl.*, som bestaaende af flere Dele, som Θῆβαι, o. a.; dog ogsaa *in sing.*, *Od.* 7, 80); Ἀθήναζε, ogsaa εἰς Ἀθήνας, til Athenen; Ἀθήνηθεν, *poët.* -θε, o. Ἀθήνοθεν, ogsaa ἐξ Ἀθηνῶν, fra Athenen; Ἀθήνησι, ogsaa ἐν Ἀθήναις, i Athenen. — Ἀθήναιον, τό, Athenes Tempel. — Ἀθηναῖος, 3, athenienfisk, fra Athenen; οἱ Ἀθηναῖοι, Athenienserne el. Athenæerne.

ἀθήρ, έρος, ὁ, Axeskæg; Ax; 2) Spids, *Od.*, ellers γλωχίν, πώγων; *spica.* — ἀθήρη, ἡ = ἀθάρη. — ἀθήρατος, ἀθήρευτος, ἀθήρητος, 2, (θηράω, θηρεύω) ikke jaget; ἀθήρευτα θηρία, hvorefter man ikke jager, *Xen.*; 2) = ἄθηρος. — ἀθηρολοιγός, ὁ, (λοιγός) egentl., som fordærver, henveirer ἀθέρας, Axeskæg, el. Avner, d. e. Kasteskovl, πτύον, *Od.*; hos *Soph.* ἀθηρόβρωτον, af βιβρώσκω.

ἀθηρία, ἡ, Mangel paa Jagt; af — ἄθηρος, 2, uden Jagt, θήρα, uden Vildt; 2) ikke jaget, ikke opjaget. — ἀθησαύριστος, 2, (θησαυρίζω) ikke opbevaret; ikke til at opbevare; 2) *act.*, som ikke bevarer, ødsel. — ἀθιγής, 2, uberørt; og — ἄθικτος, 2, uberørt; ikke til at berøre, ukrænkelig, hellig, *Soph.*; 2) *act. c. gen.*, som ikke berører; (af θιγγάνω).

[ἀθλ.., de saaledes begyndende Ord af ἆθλος opløse *jon.* og *poët.* den første Stavelse til ἀεθλ.., *ex.* ἀεθλεύω, ἄεθλος, *etc.*].

ἀθλευτήρ, ὁ, = ἀθλητήρ. — † ἀθλέω, (ἆθλος) kæmper, anstrænger mig; udholder Lidelse og Møie; df. — ἄθλημα, τό, den bestaaede Kamp; 2) χειροῖν ἀθλήματα, Fiskeredskaber, *Theocr.* 21, 9; — ἄθλησις, ἡ, Kamp, Kampøvelse; alm., Øvelse; — ἀθλητήρ, ῆρος, ὁ, *Od.*, ældre Form f. flgd.; — ἀθλητής, οῦ, ὁ, *athleta*, Kæmper, Fægter, Athlet; *transl.*, som ved Anstrængelse og Øvelse bliver Mester i sin Kunst; ἀθλητὴς τῶν καλῶν ἔργων, *Dem.*; df. — ἀθλητικός, 3, hørende, skikket til Athlet; *adv.* ἀθλητικῶς, paa Athleters Viis.

ἀθλιβής, 2, (θλίβω) ikke trykket, ubeskadiget. — *ἄθλιον, τό, = ἆθλον, Kamppriis, *Hom.*; ogsaa = ἆθλος, *Od.* 24, 169; — ἄθλιος, 2, ogsaa 3, *adv.* -ίως, fuld af Kamp, Møie, Lidelse; ulykkelig, elendig; skammelig, skændig; 2) hørende til Kamp; df. — ἀθλιότης, ητος, ἡ, Møie, Lidelse; Skændsel; — (af ἆθλος).

*ἀθλοθεσία, -τία, ἡ, at udsætte en Kamppriis; af — ἀθλοθετέω (τίθημι) udsætter en Kamppriis, anordner Kamplegene; alm., udsætter en Belønning; ordner, styrer; df. — ἀθλοθετήρ, ῆρος, o. ἀθλοθέτης, ου, ὁ, som udsætter en Kamppriis og ordner Kamplegene, Kampdommer, βραβεύς; – (af ἆθλος).

ἆθλον, τό, Kamppriis; alm., Belønning; 2) *in pl.* = ἆθλος, *Soph. Phil.* 509; og — ἀθλονικία, ἡ, (νίκη) Seier i Kamp; af — ἆθλος, ὁ, Kamp, Strid, saavel i Krigen, som i de offent-

lige Lege; df. Arbeide, Møie, Trængsel; df. — ἀθλοσύνη, ἡ, *poët.* = ἆθλος; og — ἀθλοφόρος, 2, (φέρω) som forskaffer Kampprisen, ἵππος; 2) (φέρομαι) som gaaer af med Prisen.

ἄθολος, 2, og — ἀθόλωτος, 2, (θολός, θολόω) uden Grums, ikke mudret, reen. — ἄθορος, 2, (θρώσκω) ubefrugtet. — ἀθορύβητος, 2, uforuroliget; τὸ ἀθορυβητότατον, den høieste Rolighed, *Xen.*; og — ἀθόρυβος, 2, *adv.* -βως, uden Larm, uforstyrret, rolig; (af θορυβέω, θόρυβος).

ἄθραυστος, 2, (θραύω) ubrækket, ukrænket; heel. — ἄθρεπτος, 2, (θρεπτός, τρέφω) ikke næret; 2) *act.*, ikke nærende. — ἀθρέω, betragter el. undersøger nøiagtigen; *imperat.* ἄθρει, *ecce*, see! ἀθρητέον, man maa betragte, *Xen.*; (rimel. af θεωρέω m. α *euphon.*). — ἀθρηνί, *adv.*, uden Taarer el. Graad, θρῆνος. — ἀθρίγγωτος, 2, (θριγγόω) uindhegnet. — ἄθριξ, χος, ὁ, ἡ, uden Hovedhaar, θρίξ; 2) (m. α *cop.*) med ligedan Haar, jf. ὄθριξ. — ἀθριπήδεστος, 2, (θρίψ, ἐδεστός) ikke ormstukken.

*ἀθροίζω, forsamler, sammendrager, sammenkalder; *in med.*, samler om mig, lader komme sammen, *Xen.*; χρήματα ἀθροιστέον, man maa samle, *id.*; df. — ἀθροίσιμος, 2, til at samle, som lader sig samle; — ἄθροισις, ἡ, o. ἀθροισμός, ὁ, Samlen, Sammenhoben; — ἄθροισμα, τό, det Forsamlede, Forsamling, Hob, Mængde; — ἀθροιστήριον, τό, Forsamlingssted; — ἀθροιστής, οῦ, ὁ, som forsamler el. bringer sammen; og — ἀθροιστικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket til at samle; - (af flgd.).

ἀθρόος, 3, ogsaa 2, *ctr.* ἄθρους, *att.* ogsaa ἀθροῦς (α *cop.* θρόος) forsamlet, sammentrængt, tilsammen; ἀθρόα πάντ᾽ ἀπέτισε, *i. e.* ὅμου π., alt paa eengang, *Od.*; ἀθρόῳ σώματι, med hele Legemet, *Xen.*; bes. om Soldater: ἀθρόοι, samlede, i een Hob, i sammenhængende Slagorden, o. dl., *id.*; τὸ ἀθρόον, Mængden, det Hele; *adv.* ἀθρόως, overflødigen; ἀθρόον s. ἀθρόως εἰρῆσθαι, at tale i Almindelighed; *compar.* ἀθροώτερος og ἀθροίστερος.

ἄθροος, 2, uden Larm, θρόος. — ἀθροότης, ητος, ἡ, det Hele, τὸ ἀθρόον. — ἄθρυπτος, 2, *adv.* -πτως, (θρύπτω) uafkræftet, ikke svækket af Vellyst; denne Tilstand: ἀθρυψία, ἡ.

ἀθυμέω, er — ἄθυμος, 2, *adv.* -μως, (θυμός) modløs, feig; forsagt, bedrøvet; οὐδ᾽ ὣς ἡμῖν γε ἀθυμητέον, end ikke da maae vi tabe Modet; ἀθύμως ποιεῖν, at giøre ugierne, ἀθ. ἔχειν, at være mismodig, ængstelig, harmfuld; df. — ἀθυμία, ἡ, Modløshed, Feighed; Kummer, Angest, Harme.

ἀθυρίδωτος, 2, (θυριδόω) uden Dør eller Vindue. — ἄθυρμα, τό, ogsaa ἄθυρμα, (ἀθύρω) Leg; Legetøi, *Hom.*; alm., hvorved man fornøier sig, bes. Smykke; *dim.* ἀθυρμάτιον, o. ἀθύρμιον, τό. — ἀθυρογλωττέω, er — ἀθυρόγλωττος, 2, ᾧ γλώσσῃ θύρα οὐκ ἐπίκειται, *Theogn.*, som ikke har Tand for Tunge, mundkaad; df. — ἀθυρογλωττία, ἡ, Mundkaadhed.

ἄθυρος, 2, uden Dør, θύρα, aaben; tøileløs; df. — ἀθυροστομέω, -στομία, -στομος, = ἀθυρογλωττέω, *etc.* — ἄθυρσος, 2, uden θύρσος, Bacchusstav. — ἀθύρω, leger, morer mig, *Hom*; ἄθυρε μέγαλα ἔργα, udførte som i Leg, *Pind.* — ἀθύρωτος, 2, (θυρόω) = ἄθυρος.

ἄθυστος, 2, *poët.* = flgd; — ἄθυτος, 2, (θύω) ikke offret; γάμοι ἄθυτοι, uden Offerhøitid; ἄθυτα ἱερά, *sacrificia inauspicata*; 2) *act.*, ἄθυτος ἀπῆλθεν, uden at have offret, *Xen.*

ἀθῷος, 2, *adv.* -θώως, uden Straf, θωή, ustraffet; ἀθῷός τινος, fri for noget; ἀθῷος κίνδυνος, uskadelig Fare, *Dem.*; df. — ἀθωόω, lader ustraffet. — ἀθώπευτος, 2, (θωπεύω) usmigret; ikke til at vinde med Smiger; df. ubøielig, haard. — ἀθωράκιστος, 2, (θωρακίζω) uden Harnisk. — ἀθώρηκτος, 2, (θωρήσσω) ikke drukken. — ἀθώωσις, ἡ, Frikiendelse, see ἀθωόω.

αἰ, *dor.* f. εἰ; hos *Hom.* altid αἴ κε, αἴ κεν, *dor.* αἴκα, om vel, hvis maaskee, naar kun, sædv. *c. conj.*, dog ogsaa αἴ κε τύχοιμι, om jeg kunde træffe, *Il.* — αἴ, Udraab i Forundring og Smerte; *c. opt.*, ønskende: *utinam*; hos *Hom.*, αἲ γάρ, αἲ γὰρ δή; men *Od.* 7, 313, αἲ γάρ - ἐχέμεν *sc.* ἐθέλοις; *c. acc.*, klagende: αἲ τὸν Ἄδωνιν; — αἶ, d. forstærk. αἴ, *Trag.* — ἀΐ, *æol.* f. ἀεί.

αἶα, αἴης, ἡ, *jon.* f. γαῖα, Jorden, *Hom.* — αἴαγμα, τό, Ynken, Jamren; af — αἰάζω, *f.* ξω, (αἴ) klager, jamrer; *transit.*, beklager; df. — αἰακτός, 3, beklaget. — αἰανής, 2, *jon.* αἰηνής, 1) (αἴ, αἰνός) sørgelig, smertelig; ogsaa αἰανός, 2, *Soph.*; 2) (ἀεί, αἰώνιος) evig, vedvarende, *Trag.* — αἰβοῖ, Udraab i Smerte, Uvillie, Studsen.

αἶγα, ἡ, *poët.* f. αἴξ; — αἴγαγρος, ὁ og ἡ, den vilde Ged, αἲξ ἄγριος. — αἰγανέα, ἡ, Kastespyd, Jagtspyd, *Hom.*; (εἰς αἰγῶν θήραν, *Eust.*). — ἀΐγδην, *adv.*, (ἀΐσσω) *poët.*, heftigt, stormende; [α langt]. — αἰγέη, ἡ, f. αἰγείη, *sc.* δορά, Gedeskind; egentl. *fem.* af —

αἴγειος, 3, af en Ged, αἴξ, af Gede-skind, κυνέη; *Hom.*

αἰγείρινος, 2, som er af — αἴγειρος, ἡ, Sortpoppel, *populus nigra*; bf. — αἰγειρών, ῶνος, ὁ, en Lund af Sortpopler. — αἰγελάτης, ου, ὁ, Gedehyrde, αἶγας ἐλαύνων; — αἴγεος, 3, = αἴγειος, *Od.*

αἰγιάλειος, 2, αἰγιαλεύς, έως, ὁ, o. αἰγιαλίτης, ὁ, *fem.* - ῖτις, paa Kysten, boende ved Kysten; af — αἰγιαλός, ὁ, Kyst, Strand, *Hom.*; (af ἀγνύναι τὴν ἅλα, el. af αἴξ, ἀΐσσω, o. ἅλς, jf. ἀκτή); bf. — αἰγιαλώδης, 2, som er ved Kysten.

*αἰγιβάτης, ὁ, (βαίνω) *poët.*, be-springende Gederne; — αἰγίβοσις, ἡ, (βόσις) Græsgang for Geder; — αἰγίβοσκος, 2, o. - βότης, ὁ, nærende, forende Geder; (βόσκω, βοτής); — αἰγίβοτος, 2, (βόσκω) afgræsset af Geder; og — αἰγίδιον, τό, *dim.* af αἴξ, en li-den Ged; - (af αἴξ). — αἰγίθαλος, ὁ, Musvit, *parus*; ogsaa αἰγιθαλής o. αἰγίθαλλος.

*αἰγίκνημος, 2, (κνήμη) med Buk-kefødder, — αἰγικορεύς, έως, ὁ, (κορέννυμι) mættende Gederne; 2) Navnet paa en gammel Tribus i Athenen; — αἰγίλιψ, ιπος, (λείπω) πέτρα, som endog Gederne blive fra, d. e. steil, *Il.*; — αἴγιλος, ἡ, en Urt, som Gederne elske, *Theocr.*; - (af αἴξ). — αἰγίλωψ, ωπος, *poët.* οπος, ὁ, en Havreart; 2) etslags Ukrud i Sæden; 3) en Øiensvag-hed.

αἰγινόεις, εσσα, εν, *poët.*, fuld af Geder; — αἰγινόμος, 2, ogsaa - νομεύς, ὁ, (νέμω) = αἰγονόμος; (αἴξ). — αἰγίοχος, (ἔχω), holdende Ægiden, αἰγίς, *epith.* til Zeus, ogsaa til Athene, *Hom.* — αἰγίπαν, ανος, ὁ, ligesl. Bukkepan: af hans Gestalt; ogsaa d. rom. *Silvanus*, *Plut.* — αἰγιπόδης, ου, ogsaa αἰγίπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med Bukkefødder; og — αἰγίπυρος, ὁ, (πυρός) Gedehvede, Boghvede; (αἴξ).

αἰγίς, ίδος, ἡ, af αἴξ, egentl., Gede-skind, hvad deraf er giort, Gedepels, Brystharnisk: *b)* hos *Hom.* o. *Hes.*, det Skiold, som Hephæstos smedede til Zeus, beskrives *Il.* 5, 738; (denne Bem. henføre nogle til ἀΐσσω); ἀνεμοέντων αἰγίδων - κότος, *Æsch. Choëph.* 585, for-klarer man ved Storm og Uveir, som den rystede Ægide opvækker; 2) Kiærnen, ἐγκάρδιον, i Grantræet, πεύκη, *Theophr.* — αἴγλοκος, ὁ, *dim.* af αἴξ, et Kid.

αἰγλάεις, *dor.* f. αἰγλήεις, *ctr.* αἰγλᾶς, ᾶντος. — *αἴγλη, ἡ, Glands, Skin, λευκή, *Od.*; *transl.*, Ære, Berømmelse, διόσδοτος, *Pind.*, ποδῶν, *id.*; (besl. m. ἀγλαός, γλαυκός, o. fl.); bf. — αἰγλήεις, εσσα, εν, lysende, glimrende, κόσμος, *Pind.*; hos *Hom.* bes. *epith.* til Olympen; — αἰγλήτης, ὁ, *poët.* Lysfenderen, den Straalende, *epith.* t. Apollo; og — αἰγλοφανής, 2, (φαίνομαι) lysende, straalende.

*αἰγοβάτης, - βοσκος, - βότης, = αἰγιβάτης, *etc.*; — αἰγογενής, 2, af Gedernes Slægt, γένος; — αἰγόδορος, 2, med Gedeskind, δορά; — αἰγοθήλης, ὁ, (θηλή) *caprimulgus*, Natsvale; — αἰγοκέρας, ατος, τό, Bukkehorn, *foenum græcum*; — αἰγοκερεύς, έως, ὁ, o. αἰγόκερως, ω, o. ωτος, med Gedehorn; 2) ὁ αἰγ., Steenbukken, *capricornus*; — αἰγοκέφαλος, ὁ, Gedehovede: en Fugl; — αἰγόλεθρος, ὁ, Gedepest: en Vært; — αἰγομελής, 2, (μέλος) med Gedelemmer; - (af αἴξ).

*αἰγονόμιον, τό, Græsgang for Geder; 2) en Gedehiord; af — αἰγόνομος, 2, (νέμω) afgræsset af Gederne; ὁ αἰγονόμος, Gedehyrde, ogsaa αἰγονομεύς; — αἰγόνυξ, = αἰγώνυξ; — αἰγόπλαστος, 2, (πλάσσω) dannet som en Ged; — αἰγοπόδης, ὁ, = αἰγιπόδης; — αἰγοπρόςωπος, 2, med Gedeansigt; — αἰγόπυρος, = αἰγίπυρος; — αἰγοσκελής, 2, (σκέλος) med Bukkefødder; — αἰγότριψ, βος, ὁ, ἡ, (τρίβω) betraadt af Geder; see *Schn. Suppl.*; — αἰγοτριχέω, har Gedehaar, θρίξ; — αἰγοφάγος, 2, (φαγεῖν) ædende Geder; og — αἰγόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) med Gedeøine; - (af αἴξ).

αἰγυπιός, ὁ, (γύψ) Grib, *Hom.* — αἰγυπτιάζω, er bruun, solbrændt som en Ægyptier; 2) er snu, listig, falsk som en Æg.; — αἰγύπτιος, 3, ægyptisk, [*ep. trisyll.*]; — αἰγυπτιστί, *adv.*, paa Ægyptisk; *b)* paa æg. Viis, d. e. listigen, *Theocr.*; og — αἰγυπτογενής, 2, af ægyptisk Slægt, γένος; af — Αἴγυπτος, ὁ, Nilstrømmen, ogsaa Αἰγ. ποταμός, *Od.*; 2) ἡ Αἴγυπτος, Ægypten, *ib.* — αἰγώλιος, ὁ, etslags Natfugl; jf. αἰπόλιος. — αἰγῶνυξ, υχος, ὁ, ἡ, (ὄνυξ) med Gedeklove; og — αἰγωπός, 2, (ὤψ) med Gedeøine; - (αἴξ).

Ἀΐδας, δα, *dor.* f. Ἀΐδης, εἰς Ἀΐδα δόμον, *Pind.* — αἰδεῖο, *imperat. præs.* f. αἰδέεο, *Il.*; af — αἰδέομαι, f. έσομαι, *poët.* έσσομαι o. ήσομαι, *aor.* 1 *depon.* ᾐδέσθην; jf. αἴδομαι, - ærer, har Ærefrygt, τινά, for nogen, θεούς, πατέρα, πρεσβυτέρους; undseer mig, αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν, *Pind.*; skammer mig, frygter, αἰδέομαι Τρῶας, *Hom.*; bes., frygter for at krænke, αἰδέσσαι μέλαθρον, ær Huusretten, *id.*; bf. *att.*, αἰδέσασθαι,

at føle Medlidenhed, at tilgive, *Dem.*; *part. pf. pass.* ᾐδεσμένος, udsonet, *id.*

*αἰδέσιμος, 2, *adv.* -μως, som indgiver Ærefrygt, ærværdig, hellig, ἱερόν; sield. *act.*, undseelig; som vækker Medlidenhed; — αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, Ærværdighed; — αἴδεσις, ἡ, Overbærelse, Medlidenhed, αἴδ. καὶ φιλανθρωπία, *Dem.*; *vid. Lobeck. Phryn.* 352; og — αἰδεστός, 3, ærværdig, *Plut.*; (af αἰδέομαι).

ἀΐδηλος, 2, *adv.* -λως, (α *pr.* ἰδεῖν) som giør usynlig, d. e. tilintetgiørende, fordærvende, Ἄρης, πῦρ, *Hom.*; 2) *pass.*, usynlig, ubekiendt, μωμεύειν ἀΐδηλα, det Hemmelige, Hellige, *Hes.* — αἰδημονέω, er — αἰδήμων, 2, *adv.* -όνως, (αἰδέομαι) ærbar, blyfærdig, beskeden; df. — αἰδημοσύνη, ἡ, Ærbarhed, Undseelse.

ἀϊδής, 2, (α *pr.* ἰδεῖν) usynlig, *Hes.* — Ἀΐδης, *jon.* f. Ἅιδης, *Hom.*; [α kort h. *Hom.*; h. *Trag.* ogsaa langt]. — αἰδήσιμος, 2, = αἰδέσιμος. — ἀΐδιος, 3, (ἀεί) vedvarende, f. ἀείδιος, *Hes.*; [α langt]; df. — ἀϊδιότης, ητος, ἡ, Vedvarenhed, Evighed. — ἀϊδνός, 3, = ἀϊδής, usynlig, mørk, *Hes.*; ogsaa ἀϊδνής, 2, *Opp.*

αἰδοιϊκός, 3, hørende til αἰδοῖον; af — αἰδοῖον, τό, ofte ogsaa *in. pl.*, αἰδοῖα, τά, *pudenda*, Kiønsdelene; *neutr.* af — αἰδοῖος, 3, *adv.* -ως, som indgiver Ærefrygt, ærværdig, ξένος, ἱκέτης, som beskyttede af Zeus, *Hom.*; αἰδοία χάρις, *Pind.*; men *Od.* 17, 578, κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης, undseelig, frygtsom; *comp.* αἰδοιότερος, ότατος, og αἰδοιέστερος, έστατος; o. — αἰδοιώδης, 2, dannet som αἰδοῖον; af — αἴδομαι, = αἰδέομαι; *impf.* αἴδετο, *Hom.*; (af denne ældre Form dannedes *fut.* αἰδέσομαι, og af dette igien *præs.* αἰδέομαι; jf. μάχομαι; *Buttm.*).

Ἄϊδος, Ἄϊδι, *ep. gen.* o. *dat.* af *nom. inus.* Ἄϊς f. Ἀΐδης, Ἅιδης, og m. samme Construction; [α *anceps*]. — αἰδόφρων, 2, (αἰδώς, φρήν) ærbødig, beskeden; medlidende, *Soph.* — ἀϊδρεία, ἡ, hos *Hom. in. pl.*, o. ἀϊδρία, ἡ, Uvidenhed, Ukyndighed; af — ἄϊδρις, ιος, ιδος, ὁ, ἡ, (ἴδρις) ukyndig, uerfaren, *c. gen.*, *Od.*; ἄϊδρις ἀνήρ, *Pind.*; ogsaa ἀϊδρήεις, 3; df. — ἀϊδροδίκης, 2, o. -δικος, 2, (δίκη) som ingen Ret kiender, lovløs, θῆρες, *Pind.* — ἀΐδρυτος, 2, = ἀνίδρυτος, ustadig.

Ἀϊδωνεύς, *nom. inus.*, *Schn.*, *gen.* έως, *jon.* ῆος, forlæng. af Ἅιδης, Hades, Pluto, *Hom.* — αἰδώς, όος, *ctr.* οῦς, ἡ, Ærefrygt, Undseelse, Skam; αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ, *Il.*; ogsaa som Udraab: αἰδώς, det er en Skam, *ib.*; men *Il.* 2, 262, = αἰδοῖον; alm., Ærbødighed, Beskedenhed; Λακεδαιμόνιοι θεὰν — τὴν Αἰδῶ νομίζουσι, *Xen.*

αἰεί, αἰέν, *jon.* o. *poët.* f. ἀεί, [de m. αἰει... begyndende Sammens. see under ἀει...]. — αἰέλουρος, ὁ, ἡ, *jon.* f. αἴλουρος. — αἰές, *dor.* f. αἰεί, ἀεί. — αἰετός, ὁ, *jon.* o. *poët.* f. ἀετός; df. — αἰετόεις, 3, hørende til αἰετός, *Opp.*

αἰζήϊος, ἀνήρ, *Od.* 12, 83, forlæng. af αἰζηός. — ἀΐζηλος, see ἀρίζηλος. — αἰζηός, ὁ; θαλεροί τ' αἰζηοί, *Il.* 3, 26, kraftfulde Ynglinger; alm., Arbeidsmanden i den høieste Kraft og Styrke, *Hes. Op.* 541, i det 40de Aar; (besl. m. ζάω, ζέω); sild. ogsaa αἰζήεις, 3. — αἰηνής, *jon.* f. αἰανής. — αἴητος, 2, rimel. = ἄητος, forfærdelig, *Il.* 18, 410. — αἰητός, ὁ, *dor.* f. ἀετός, *Pind.*

αἰθάλεος, s. -εός, 3, og αἰθαλής, 2, sodet el. askefarvet, *poët.*; af — αἰθάλη, ἡ, (αἴθω) Sod, Aske; — αἰθαλίωνες τέττιγες, *Theocr.* 7, 138, som elske Heden; — αἰθαλόεις, εσσα, εν, sodet, brændt til Aske; κόνις αἰθαλόεσσα, *Il.* 18, 23, Aske, Støv; 2) brændende, gloende, κεραυνός, *Hes.*; af — αἴθαλος, ὁ, Sod; 2) Ild, Lue; 3) *adj.* 2, sodfarvet; df. — αἰθαλόω, giør sodet; brænder til Sod; — αἰθαλώδης, 2, ligesom Sod el. Aske; og — αἰθαλωτός, 3, (αἰθαλόω) forbrændt til Sod el. Aske; — (af αἴθω).

αἴθε, *dor.* f. εἴθε, *utinam*, at dog! naar dog! — *αἰθερεμβατέω, vandrer, skrider frem i Ætheren; — αἰθέριος, 2, ogsaa 3, ætherisk, himmelsk; — αἰθεριώδης, 2, ligesom Ætheren; — αἰθεροβατέω, = αἰθερεμβατέω; — αἰθεροβόσκας, ου, ὁ, (βόσκω) græssende i Luften; — αἰθεροδρόμος, 2, (δρόμος) giennemløbende Ætheren; — αἰθεροειδής, o. -ώδης, 2, = αἰθεριώδης; — αἰθερολογέω, taler om Ætheren; — αἰθερονόμος, 2, (νέμομαι) græssende, boende i Ætheren; o. — αἰθερόπλαγκτος, 2, (πλάζω) omflakkende i Ætheren; — (af αἰθήρ).

αἰθήεις, εσσα, εν, (αἴθω) brandfarvet, sort; ildfarvet; 2) forbrændt. — αἰθήρ, έρος, ὁ o. ἡ, Ætheren, den høiere, renere Luft, *oppon.* ἀήρ; ogsaa som Gudernes Bolig; alm., Luft, klar Luft, som αἴθρη; (sædv. af αἴθω, efter *Arist.* af ἀεὶ θεῖν). — αἴθινος, 3 o. 2, (αἴθω) brændbar.

αἰθιοπίζω, taler, handler som en — Αἰθίοψ, οπος, ὁ, *fem.* -οπίς, (αἴθω, ὤψ) Æthiopier; df. solbrændt, jf. αἴθοψ; Αἰθιοπῆας, *acc. pl.* af d. sild. Αἰθιοπεύς, *Il.*; df. — αἰθιοπικός, 3, o. αἰθιόπιος, 3, æthiopisk.

αἰθόλιξ, ικος, ἡ, Brandblære; — αἶθος, τό, o. αἶθος, ὁ, Brand, Hede;

— αἰθός, 3, forbrændt; sort; 2) ildfarvet, funklende, ἀσπίς, *Pind.*; (af αἴθω). — αἴθουσα, ἡ, sc. στοά, Gallerie el. Buegang imellem αὐλή og πρόδομος; (af αἴθω, fordi den laae imod Solen, el. fordi man der solede sig, ἐρίδουπος, *Od.* 3, 399, lydende, udsat for Vinden).

αἴθοψ, οπος, ὁ, ἡ, (ὤψ) ildlig, funklende, glødende, χαλκός, ligel. οἶνος, af dens Virkning, el. af Farven: den mørke, dunkelfarvede, liges. αἴθοψ καπνός, *Od.*; jf. αἴθων; αἴθοψ λιμός, *Hes. Op.* 363, rimel., den bleggule, blege Hunger; (af αἴθω).

+ αἴθρα, ἡ, *jon.* o. *att.* αἴθρη, (αἰθήρ), klar Luft; jf. αἰθρία; df. — αἰθρέω, er under aaben Himmel, *inc.*; — αἰθρηγενέτης, ου, ὁ, og αἰθρηγενής, 2, hos *Hom. epith.* til Boreas, enten *act.*, som frembringer klar Luft, αἴθρη, el. *pass.*, frembragt i Ætheren; og — αἰθρήεις, 3, *poët.* = αἴθριος.

* αἰθρία, ἡ, som αἴθρη. klar Himmel, klart Veir; ἐν αἰθρίᾳ. *sub dio*, under aaben Himmel; ogsaa ὑπὸ αἰθρίας σκηνοῦν, *Xen.*; ogsaa som αἶθρος, kold Luft, Kulde, Frost; — αἰθριάζω, -άω, opklarer Luften; 2) afkøler i Luften; og — αἰθριοκοιτέω, (κοίτη) sover under aaben Himmel, *Theocr.*; af — αἴθριος, 2, klar, luftig; under aaben Himmel; kold, frossen; χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει, *Theocr.* 4, 43; 2) τὸ αἴθριον, d. rom. *atrium.* — αἰθροβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) Luftvandrer; af — αἶθρος, ὁ, Kulde, Frost, kold Vind, *Od.* 14, 318.

αἴθυγμα, τό, (αἰθύσσω) Gnist, Tønder; Oppusten, Tilskynden. — αἴθυια, ἡ. *fulica mergus*, Maage, *Od.*; *transl.*, Skib, *Lyc.*; df. — αἰθυιόθρεπτος, 2, (τρέφω) næret af el. med αἴθυιαι, *Lyc.* — αἰθυκτήρ, ῆρος, ὁ, *poët.*, stormende, farende frem; af — αἰθύσσω, *f.* ξω, svinger, ryster; *intr.*, zittrer, flagrer; oftest i Sammens.; (af αἴθω, el. af θύω).

αἴθω, alene *in præs.* o. *impf.*, 1) *intr.*, brænder, *Soph. Aj.* 286; αἴθοισα φλόξ. *Pind.*; 2) *transit.*, brænder, forbrænder; αἴθειν καὶ φθείρειν τὴν χώραν, *Xen.*; *part. med.* αἰθόμενος, brændende, *Hom.*; *pass.*, αἴθεσθαι τῷ ἔρωτι, *Xen.*; df. — αἴθων, ωνος, ὁ, brændende, d. e. skinnende, glimrende, straalende, blank, σίδηρος, λέβητες, τρίποδες, *Hom.*; (dog efter nogle: som bruges paa Ilden); ligel. κεραυνός, ἅλιος, *Pind.*; df. ildfarvet, brandguul, ἀλώπηξ; ogsaa om Røg: rimel., mørk, sort, jf. αἴθοψ; 2) *transl.* om Mennesker og Dyr: fuld af Ild og Mod; αἴθων ἀνήρ, hidsig, *Soph.*

αἶκα, *dor.* f. εἴ κε, om, *Theocr.* — αἰκάλλω, smigrer, logrer, som θωπεύω, σαίνω, *Ar.*; (rimel. af κήλω). — αἴ κε, αἴ κεν, *dor.* o. *poët.* f. ἐάν. — αἰκεία, ἡ, = αἰκία. — αἰκέλιος, 2, = ἀεικέλιος, *Theogn.* — ἀϊκή, ἡ, (ἀΐσσω) hæftig Paatrængen, *impetus*, τόξων ἀϊκαί, *Il.* — ἀϊκής, 2, = ἀεικής, ogsaa αἰκής, *Trag.*; *adv.* ἀϊκῶς, *Il.*

* αἰκία, ἡ, *poët.* ἀεικία, (α *pr.* εἰκώς) usømmelig, skammelig Behandling, Mishandling, bes. Slag, Hug; αἰκίας δίκη, Anklage for corporlig Mishandling, αἰκίας νόμος, den derom giældende Lov, *Dem.*; Haanhed, Skændsel, Jammer, *Thuc.* 7, 75.

† αἰκίζω, sædv. αἰκίζομαι, (αἰκία) mishandler, bes. med Slag, lemlæster, τὰ χωρία, hærier, *Dem.*; *transl.*, fordærver, *Xen.*; df. — αἰκισμός, ὁ, Mishandling; — αἰκιστής, ὁ, *fem.* -στρία, som mishandler, slaaer, plager; — αἰκιστικός, 3, tilbøielig til at mishandle; og — αἰκιστός, 3, mishandlet.

αἶκλον, τό, = δεῖπνον, *lacon.* — ἀϊκτήρ, ὁ, (ἀΐσσω) *poët.*, stormende, farende frem. — ἄϊκτος, 2, (ἱκνέομαι) *poët.*, utilgængelig. — αἴλινος, 2, klagende, γόος, *Soph.*; 2) ὁ αἴλ., Klagesang, alm., Sang. — αἰλούριος, ὁ, Katteurt; af — αἴλουρος, ὁ, ἡ, Kat.

† αἷμα, τό, Blod; Mord; ἐφ' αἵματι φεύγειν, at være anklaget for Mord, *Dem.*; 2) Blodsforbindelse; πρὸς αἵματος *s.* ἐν αἵματι εἶναι, at være beslægtet; df. — αἱμακορίαι, -κουρίαι, αἱ, Blodoffer paa de Dødes Grave, *Pind.*, (egentl. som mætter el. udsoner); — αἱμακτός, 3, (αἱμάσσω) blodig, af Blod, ῥανίδες, *Eur.*; — αἱμαλέος, 3, blodig; — αἱμάλωψ, ωπος, ὁ, sammenløbet Blod; et med Blod underløbet Sted; og — αἱμάς, άδος, ἡ, sc. φλέψ, Blodaare, *Soph.*

αἱμασιά, ᾶς, ἡ, (αἶμος) efter d. sædv. Forkl., Torn, Tornebusk; deraf opført Hegn; ogsaa Steengierde, Muur; men efter *Schol.* til *Od.* 18, 359, ere αἱμασιαί, χάλικες καὶ μικροὶ λίθοι, Kisel og Smaasteen; df. — αἱμασιώδης, 2, (εἶδος) ligesom et Gierde.

* αἱμάσσω, ττω, *f.* ξω, giør blodig, saarer, dræber; sild. *intr.*, er blodig; — αἱματηρός, 3, ogsaa 2, blodig; σταγόνες αἱμ., Blodsdraaber; φλὸξ αἱμ., Luen af Offerblodet, *Soph.*; — αἱματηφόρος. 2, (φέρω) bringende Mord og Blod, *Æsch.*; — αἱματία, ἡ, Spartanernes sorte Blodsuppe; — αἱματίζω, stikker til Blods; — αἱματικός, 3, ogsaa αἱμάτινος, som har Blod, ζῶα; som kommer af Blod, στιγμή; blodig; — αἱμάτιον, τό, *dim.* af αἷμα; — αἱματι-

της, ὁ, *fem.* ῖτις, af Blod, χορδή, Blodpølse, φλέψ, Blodaare, λίθος, Blodsteen; – (af αἷμα).

*αἱματοειδής, 2, blodfarvet; — αἱματόεις, εσσα, εν, blodig; besprængt el. underløben med Blod, *Hom.*; — αἱματολοιχός, 2, (λείχω) slikkende Blod; — αἱματοποσία, ἡ, ogsaa αἱμαποσία, Blodrikken; af — αἱματοποτέω, er — αἱματοπότης, o. -πώτης, ου, ὁ, (πίνω) som drikker Blod; — αἱματοῤῥόφος, 2, (ῥοφέω) søbende Blod; — αἱματόῤῥυτος, 2, (ῥέω) strømmende af Blod; – (af αἷμα).

*αἱματοσταγής, 2, (στάζω) dryppende af Blod; — αἱματοσφαγής, 2, (σφάζω) bestænket med de Slagnes Blod, *inc.*; — αἱματόφυρτος, 2, (φύρω) besudlet med Blod; — αἱματοχαρής, 2, ogsaa αἱμοχαρής, (χαίρω) glad i Blod, blodtørstig; — αἱματόω, giør blodig, saarer, dræber; giør til Blod; — αἱματώδης, 2, = αἱματικός; — αἱματωπός, 2, ogsaa αἱματώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, (ὤψ) blodig af Udseende; — αἱμάτωσις, ἡ, (αἱματόω) Forvandling til Blod; og — αἱμηρός, 3, = αἱματηρός; – (af αἷμα).

*αἱμοβαρής, 2, (βάρος) tung af Blod; — αἱμοβαφής, 2, (βάπτω) dyppet i Blod; — αἱμοβόρος, 2, (βορά) ædende blodigt Kiød; — αἱμοδαιτέω, (δαίς) spiser blodigt Kiød; — αἱμόδιψος, 2, (δίψα) blodtørstig; — αἱμοπότης, o. -πώτης, -ποσία, -ποτέω, = αἱματοποτέω, &c.; — αἱμοῤῥαγέω, bløder stærkt; af — αἱμοῤῥαγής, 2, (ῥήγνυμι) blødende stærkt, φλέψ, *Soph.*; — αἱμοῤῥαγία, ἡ, Blodstyrtning; stærk Bløden; — αἱμοῤῥαγικός, 3, tilbøielig til αἱμοῤῥαγία; og — αἱμόῤῥαντος, 2, (ῥαίνω) besprængt med Blod; – (af αἷμα).

*αἱμοῤῥοέω, har Blodgang; — αἱμόῤῥοια, ἡ, Blodgang; — αἱμοῤῥοϊκός, 3, hørende til, kommende af Blodgang; og — αἱμοῤῥοΐς, ΐδος, ἡ, sædv. *in pl.*, αἱμοῤῥοΐδες, *sc.* φλέβες, blødende Aarer; Hæmorrhoider; af — αἱμόῤῥοος, 2, *ctr.* -ῥους, (ῥόος, ῥέω) som har Blodgang; df. — αἱμοῤῥώδης, 2, der ligner Blodgang; — αἱμόῤῥυσις, ἡ, = αἱμόῤῥοια; og — αἱμόῤῥυτος, αἱμόρυτος, 2, ogsaa αἱμοῤῥυής, 2, (ῥέω) flydende, strømmende af el. med Blod; – (af αἷμα).

αἷμος, s. αἱμός, ὁ, rimel. enhver rivende Spids; (alene hos *gramm.*, som henføre dertil αἷμα, αἱμασία, αἱμύλος, ἀμύσσω). — αἱμοσταγής, 2, = αἱματοσταγής; — αἱμοφόρυκτος, 2, (φορύσσω) besudlet med Blod, *Od.*; — αἱμόφυρτος, 2, = αἱματόφυρτος; — αἱμοχαρής, 2, = αἱματοχαρής; o. — αἱμόχροος, 2, *ctr.* -χρους, (χρόα) blodfarvet; – (af αἷμα).

αἱμυλία, ἡ, Venlighed, Artighed, λόγων, *blandiloqventia*; af — αἱμύλιος, 2, *Od.*, sædv. αἱμύλος, 2, ogsaa 3, venlig, smigrende, lokkende, listig; αἱμύλοι μῦθοι, *Pind.*; (af αἷμος, ligesl. indtrængende, el. af αἵμων, kyndig); df. — αἱμυλομήτης, ου, ὁ, med indsmigrende List, *Hom. Merc.* 13, hvor man formoder αἱμυλόμυθος. — αἱμωδέω, -διάω, lider af — αἱμωδία, ἡ, ogsaa αἱμωδιασμός, ὁ, Tandpine, bes., Ømhed og Suurhed i Tænderne; (rimel. af αἷμα, o. ὀδούς). — αἵμων, ὁ, f. δαίμων, δαήμων; θήρης, *Il.* 5, 49, kyndig Jæger; 2) (αἷμα) blodig, *Eur.* — αἱμωπός, 2, = αἱματωπός.

αἰναρέτης, ὁ, (αἰνός) tapper til Ulykke, som misbruger, ikke bruger sin Tapperhed, ἀρετή, *Il.* 16, 31. — *αἴνεσις, ἡ, Rosen, Ros, Bifald; — αἰνέτης, ὁ, som roser; og — αἰνετός, 3, rost; rosværdig; af — αἰνέω, *f.* έσω, *ep.* ήσω, *aor.* ᾔνεσα, *ep.* ᾔνησα, *pf.* ᾔνεκα, *pass.* ᾔνημαι, *aor. pass.* ᾐνέθην, (αἶνος) – roser, billiger, τινά o. τί, men τινί τι, anbefaler, giør en noget til Pligt; νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, *Hes. Op.* 643, du kan nok rose, d. e. bryd dig ikke om; 2) som ἀγαπῶ, finder mig i, nøies med noget, τί; 3) alm., taler; df. tilsiger, lover, *Soph.*; df. — αἴνη, ἡ, = αἶνος, Ros, Berømmelse, *Herod.* — αἴνημι, *æol.* f. αἰνέω, *Hes.*; og — αἰνητός, 3, *poët.* f. αἰνετός.

+αἴνιγμα, τό, (αἰνίσσομαι, ᾔνιγμαι) mørk Tale, Gaade; Stikleri, Henspillen; δι' αἰνιγμάτων, dunkelt; df. — αἰνιγματίας, ου, ὁ, = αἰνιγματιστής; — αἰνιγματίζομαι, taler i Gaader, er — αἰνιγματιστής, οῦ, ὁ; — αἰνιγματικός, 3, *adv.* -κῶς, og — αἰνιγματώδης, 2, *adv.* -ώδως, gaadefuld, mørk. — αἰνιγμός, ὁ, = αἴνιγμα.

αἰνίζομαι, = αἰνέω, roser, *Hom.* — *αἰνικτήρ, ῆρος, o. αἰνικτής, οῦ, ὁ, θεσφάτων, som forkynder Gudernes Raad i mørke Taler; df. — αἰνικτήριος, 3, *adv.* -ίως, udtalt i Gaader, mørk, dunkel; og — αἰνικτός, 3, = frgd.; af — αἰνίσσομαι, -ττομαι, *f.* ξομαι, (αἶνος) *depon. med.*, taler i Gaader; giver at forstaae, antyder; stikler; *in pass.*, er Gienstand for Gaader, Stiklerier, Spot; χρησμὸς ᾐνιγμένος, dunkelt Orakelsvar, *Ar.*

† αἰνοβάκχευτος, 2, (βακχεύω) meget bacchantisk; — αἰνοβίας, *jon.* -βίης, ου, ὁ, (βία) meget stærk; — αἰνόγαμος, 2, (γάμος) ulykkelig gift; — αἰνογένειος, 2, med skrækkelig Kiæve, γένειον; — αἰνόθεν αἰνῶς, *Il.* 7, 97, d. forstærk. αἰνῶς, i høieste Maade; — αἰνόθρυπτος, (θρύπτω) f. αἰνῶς

τεθρυμμένος, yderst forkiælet, *Theocr.*; — αἰνολαμπής, 2, (λάμπω) lysende stærkt; — αἰνόλεκτρος, 2, (λέκτρον) = αἰνόγαμος; — αἰνολέτης, ου, ὁ, (ὄλλυμι) skrækkelig Forstyrrer; — αἰνολεχής, 2, (λέχος) = αἰνόλεκτρος; — αἰνολέων, οντος, o. -λυκος, ὁ, (λέων, λύκος) Løve, Ulv, som afstedkommer Ulykke; — αἰνόλινος, 2, med ulykkelig Livstraad; see under λίνον; — αἰνομανής, 2, (μαίνομαι) meget rasende; — αἰνόμορος, 2, med ulykkelig Skiebne, μόρος; — αἰνοπαθής, 2, (παθεῖν) med skrækkelige Lidelser, *Od.*; — αἰνόπαρις, ὁ, = δύσπαρις; — αἰνοπατήρ, έρος, ὁ, ulykkelig Fader; — αἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) slaaende, saarende stærkt; og — αἰνόποτμος, 2, (πότμος) = αἰνόμορος; - (af flgd.).

αἰνός, 3, *adv.* αἰνῶς, o. αἰνά, *jon.* o. *poët.* f. δεινός, (rimel. af αἴ, o. besl. m. αἰανής, Bem. 1) - heftig, voldsom, skrækkelig, χόλος, κότος, μένος; ulykkelig, elendig, κάματος, μόρος, ἄχος; haard, streng, αἰνότατε Κρονίδη, *Hom.*; ogsaa diærv, dristig, uforskammet, *Od.* 11, 427; alm., uhyre, meget stor.

αἶνος, ὁ, Tale. Fortælling, som μῦθος; bes., den æsopiske Fabel; Ordsprog, Tankesprog: τί με χρὴ μητέρος αἶνον; *Od.* 21, 110, hvortil at omtale el. rose min Moder? — ἄϊνος, 2, uden Trævle el. Sene, ἴς, ἴν.

*αἰνότης, ητος, ἡ, = δεινότης; — αἰνοτόκος, 2, *fem.* αἰνοτόκεια, (τίκτω) ulykkelig Fader el. Moder; o. — αἰνοτύραννος, = αἰνὸς τύρ.; - (af αἰνός). — αἴνυμαι, *ep.* o. alene *in præs.* o. *impf.*, som αἴρω, ἄρνυμαι, tager, bortager, τί, noget, ogsaa τινός, af noget; *impf.* αἴνυτο, uden Augm. — αἴνω, see διαίνω. — αἰνῶς, *adv.* til αἰνός. — αἴξ, αἰγός, ἡ. en Ged; *att.* ogsaa ὁ, en Buk; 2) et Stiernebillede; og — ἄϊξ, ϊκος, ἡ, *poët.* = ἀΐκή; (sædv. Afledn. af ἀΐσσω; dog rigtigere af ἄγω, *Larcher*).

αἰολάω, -έω, *f.* ήσω, o. αἰόλλω, (αἰόλος), bevæger, vender, tumler hid og did, *Od.* 20, 27; *transl.*, bevæger, ryster Gemyttet, ængster, skrækker; πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει (εὔλει, *Boeckh*) *Pind. Pyth.* 4, 414; 2) frembringer Farvespil ved hurtig Bevægelse, skuffer Øiet; bedrager; — αἰολίζω, = frgd.; 2) lever, handler, taler som en Æolier, Αἰολεύς, ὁ; df. — αἰολιστί, o. αἰολικῶς, paa æolisk Viis; i d. æol. Mundart. — αἰόλλησις, ἡ, Tumlen; 2) Udsmykken, see αἰολάω; — αἰόλλω. see under αἰολάω; *pass.*, ὄμφακες αἰόλλονται, *variegantur*, farves, *Hes.*

*αἰολόβουλος, 2, (βουλή) med listige Planer; — αἰολοβρόντης, ὁ, svingende Tordenen, βροντή, *epith.* t. Zeus, *Pind.*; — αἰολόδειρος, -δερμος, 2, med spraglet Hals, Skind, δειρή, δέρμα; — αἰολόδωρος, 2, med mangeslags Gaver, δῶρα; — αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ, med blændende Pantser, θώραξ, el. hurtig, let i Pantseret; — αἰολομήτης, ου ὁ, o. -μητις, ὁ, ἡ, (μῆτις) = αἰολόβουλος; — αἰολομίτρης, ὁ, (μίτρα) med spraglet Livgiord; 2) med spraglet Hovedbind, *Theocr.*; — αἰολόμορφος, 2, (μορφή) med mange Gestalter; — αἰολόνωτος, -πεπλος, 2, med spraglet Ryg, νῶτον, Kaabe, πέπλος; og — αἰολόπωλος, 2, (πῶλος) tumlende Heste, el. med hurtige el. spraglede Heste; - (af flgd.).

† αἰόλος, 2, som bevæger sig let, hurtig, πόδας αἰόλος, letfodet; αἰόλος οἶστρος, σφῆκες μέσον αἰόλοι, bøielige, smidige i Midten, *Hom.*; 2) mangefarvet, spraglet, blændende, som ποικίλος: σάκος, τεύχεα, *id.*, (men disse to Bem. lade sig ofte ikke vel adskille); αἰόλη νύξ, rimel., stiernekIar Nat, *Soph.*; 3) *transl.*, foranderlig, mangfoldig; listig, forslagen, αἰόλον ψεῦδος, *Pind.*; (rimel. besl. m. ἄελλα, εἰλέω); df. — αἰολόστομος, 2, (στόμα) flertydig, gaadefuld; — αἰολόφωνος, 2, (φωνή) med forskiellige Toner; — αἰολοχαίτης, ὁ, (χαίτη) med lokket, kruset Haar; og — αἰολόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς) mangefarvet.

αἰονάω, besprænger, væder, *Hipp.*; df. — αἰόνημα, τό, Væde; og — αἰόνησις, ἡ, Besprængen. — αἰπεινός, 3, (αἰπύς) høi, liggende høit: om Steder, *Hom.*; *transl.*, høi, dybsindig, λόγοι, *Pind.*; - αἰπήεις, εσσα, εν, = frgd., *Il.* — αἰπολέω, er — αἰπόλος, ὁ, Gedehyrde, αἰγῶν, *Hom*; (skal være f. αἰγοπόλος; maaske af αἶπος, fordi Gederne elske høie Steder); df. — αἰπολικός, 3, hørende til en Gedehyrde; og — αἰπόλιον, τό, αἰπόλια αἰγῶν, Gedehiorde, *Hom.*; 2) Græsgang for Geder.

*αἶπος, τό, Høide, Høi, Top; *transl.*, Besværlighed; — αἰπός, 3, *ep.* f. αἰπύς, høi; dyb, *Hom.*; — αἰπύδμητος, 2, (δομέω) bygget i Høiden; — αἰπύκερως, 2, ω, (κέρας) høihornet; — αἰπύλοφος, 2, med høi Top, λόφος; — αἰπυμήτης, ου, ὁ, (μῆτις) med høie Tanker, *Æsch.*; og — αἰπύνωτος, 2, (νῶτον) paa en høi Fieldryg, *id.*; af — αἰπύς, εῖα, ύ, høi; dyb; *transl.*, megen, heftig; haard, tung, χόλος, *Hom.*, θάνατος, *Pind.*; αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, det vil blive ham tungt, *Il.* 13, 317.

αἶρα, ἡ, Hammer, *Hom.*; 2) Heire el. Klinte, *lolium*. — αἱρεσιαρχέω, er — αἱρεσιάρχης, s. -αρχος, ὁ, (ἄρχω) Hovedet for en Sect el. for et

Parti, αἵρεσις; og — αἱρέσιμος, 2, til at tage el. erobre; – (af αἱρέω). — αἴρεσις, ἡ, (αἴρω) Hæven i Veiret.

* αἵρεσις, εως, ἡ, (αἱρέω) Tagen, Borttagen, Erobren; 2) af *med.*, at foretage sig, Forsæt, Sindelav; Valg, f. προαίρεσις; Stræben, *affectatio*; αἵρεσις Ἑλληνική, Studium af d. græske Literatur; *b*) det Valgte, bes. den valgte Levemaade, Sect, Skole; — αἱρετέος, 3, til at tage el. vælge; — αἱρέτης, ὁ, *fem.* -έτις, den Vælgende; — αἱρετίζω, = αἱρέω; df. — αἱρετιστής, οῦ, ὁ, som tager Parti; og — αἱρετός, 3, tagen, valgt; til at tage, vælge, ønske; – (af flgd.).

αἱρέω, *irr.*, *f.* αἱρήσω, men alene sielden, *fut.* 2 ἑλῶ, *Ar.*; *aor. pass.* ἡρέθην; *aor. act.* εἷλον, ἑλεῖν; *pf. jon. redupl.* ἀραίρηκα, ἀραίρημαι; uattisk *aor. med.* εἱλάμην; (beſl. m. ἄρω, αἴρω, ἄρνυμι) – tager, borttager; erobrer; fanger; αἱρεῖν τὴν δίκην, τὴν γραφήν, at vinde en Retssag, (om Klageren); alm., overvinder, ombringer, styrter; αἱρ. τινά τινος, griber nogen i noget; ἄκοντα φίλον αἱρεῖν, at vinde til Ven, *Xen.*; ὕπνον αἱρεῖν, *somnum capere*, *Thuc.*; 2) *in med.*, tager mig, vælger; ønsker; αἱρεῖσθαί τι μᾶλλον ἤ–, ἀντί τινος, πρό τινος, at foretrække; 3) *in pass.*, at vælges, ἐπί τι, til en Forretning, *Dem.*; 4) *intr.*, αἱρεῖ λόγος, Fornuften lærer, *ratio evincit*, *c. inf.*; ligel. αἱρεῖ γνώμη, *Herod.*

αἰρικός, 3, ogsaa αἴρινος, ligesom Klinte, fuld af Klinte, αἶρα. — ἄϊρος, Ἶρος ἄϊρος, Iros, som ikke mere er en Iros, *Od.*, Ordspil, som ὕπνος ἄυπνος, δῶρα ἄδωρα, o. fl.

αἴρω, *att.* o. *poët.* ἀείρω, *fut.* ἀρῶ (*att.* oftest m. langt α, som *ctr.* af αε-, *Buttm.*), *aor.* 1 *med.* ἠράμην, hos *Hom.* altid m. Augm. og alene *in ind.*; derimod *aor.* 2 *med.* ἀρόμην, uden Augm., m. kort α, og igiennem alle *modi*; ligel. hos Tragikerne, der ellers bruge *aor.* 1 m. langt α; – βιότοιο αἰρεύμενον, *i. e.* αἰρόμενον, sætter *Buttm. Hes. Op.* 476 f. ἐρεύμενον; — hæver i Veiret, løfter op, ἤρθη σημεῖα, Mærkerne, Signalerne bleve reiste, *Thuc.*, ἀγκύρας, letter Anker, φωνήν, hæver Stemmen; *b*) ophøier, roser; *c*) hæver bort el. af Veien, udrydder, ombringer; 2) *in med.*, *a*) hæver op el. tager for mig selv, naaer, erhverver, κῦδος, κλέος, o. dl., *Hom.*; ogsaa ἕλκος ἀρέσθαι, at faae et Saar, *id.*; *b*) foretager, begynder paa noget, *suscipio*, πόλεμον, ἔχθραν ἄρασθαι, *Dem.*; *c*) giør mig til, er stolt, τινί, af noget; 3) *intr.*, ἆραι τῷ στρατῷ, ogsaa *absol.*, ἆραι, at bryde op. — αἰρώδης, 2, = αἰρικός.

Ἄϊς, *nom. inus.*, see Ἄϊδος. — Αἶσα, ἡ, Skiebnens Gudinde, som Μοῖρα og *Parca*, *Hom.*; 2) Gudernes Tilskikkelse, Lod, Skiebne, θεὸς κλυτὰν αἶσαν παρέχοι, *Pind.*; 3) Andeel, ληΐδος, i Byttet; df. alm., det Vedbørlige, τὸ καθῆκον, τὸ πρέπον; bes. κατ' αἶσαν, vedbørligen, passende, *oppon.* παρ' αἶσαν, *Hom.*; (ἡ ἀεὶ οὖσα ἴση, el. af δαίω, deler). — αἴσακος, ὁ, Myrte- el. Laurbærgreen, som den Syngende holdt i Haanden; (maaskee af ᾆσαι, ᾄδειν). — αἰσάλων, ὁ, *æsalon*, en liden Falkeart.

αἰσθάνομαι, *f.* αἰσθήσομαι, *aor.* ᾐσθόμην, *pf.* ᾔσθημαι, (ἀΐω, ἀΐσθω, *ctr.* αἴσθω) fornemmer med Sandserne, bes. føler; *transl.*, bemærker, bliver vaer; hører, erfarer; forstaaer, indseer; αἰσθ. τῇ ἀκοῇ, erfarer af Rygtet, τῇ ἡλικίᾳ, ved Hielp af min modne Alder, *Thuc.*, sædv. *c. gen.*, τοῦ γεγενημένου, det Skete, ogsaa *c. acc.*, τὸ γεγενημένον, *Xen.*; bes. *c. part.*, *ex.* αἰσθ. ἕξων, at jeg skal have, *Ar.*, ἀπατώμενος, at jeg bliver skuffet, *Xen.*; ἄνθρωποι αἰσθανόμενοι, indsigtsfulde, forstandige Mennesker, *Thuc.*, ogsaa *c. gen.*

* αἴσθημα, τό, det Bemærkede, det Hørte; — αἴσθησις, ἡ, Fornemmelse ved Sandserne, Følelse; *in pl.* Sandserne selv; hos Jægerne: Sporet; ὡς μὴ αἴσθησιν παρέχειν, saa at man intet lader mærke, ikke røber sig, *Xen.*; *transl.*, enhver indre Fornemmelse; — αἰσθητήριον, τό, Sandsernes Sæde, Sandseredskab, Evnen til at sandse; — αἰσθητής, οῦ, ὁ, som sandser, som fornemmer; — αἰσθητικός, 3, *adv.* -κῶς, skikket til at sandse, fornemme, føle; følende; — αἰσθητός, 3, *adv.* -τῶς, iagttagen, fornummen ved Sandserne; kiendelig, faldende i Sandserne; – (af αἰσθάνομαι). — ἀΐσθω af ἄω, = ἀποπνέω, θυμὸν ἄϊσθε, udaandede Livet, *Il.*

αἰσιμία, ἡ, Lykke, *in pl. Æsch. Eum.* 996, *inc.*; af — αἴσιμος, 2 og 3, bestemt af Skiebnen, αἶσα; αἴσιμον ἦμαρ, Dødsdagen; 2) vedbørlig, passende; φρένας αἰσίμη, forstandig, *Od.* 23, 14; αἴσιμα πίνειν, med Maade; df. — αἰσιμόω, *inus.*, see ἀναισιμόω. — αἴσιος, 2, ogsaa 3, *adv.* -ίως, med heldigt Varsel, βροντᾶς αἴσιον φθέγμα, *Pind.*; 2) vedbørlig, passende; df. — αἰσιόω, holder for et heldigt Varsel. — ἄϊσος, 2, (ἶσος) = ἄνισος, ulig.

ἀΐσσω, hos *Trag.* ᾄσσω, ἄσσω, og ᾄττω, ἄττω; *aor.* ᾖξα, ᾆξαι, ogsaa uden Jota; hos *Hom.* ogsaa *depon. pass.*, ἀΐσσομαι, iler, styrter, farer, springer frem, *c. dat.* ἔγχεϊ, ἵπποις, &c., af d. underforst. σύν, *Schn.*; *b*) som andre *verba motus*, *c. acc.*, χεῖρα, οὐρὰν ἀΐσσειν, at

bevæge hurtigt, at svinge; [α langt h. *Hom.*, h. *Trag.* oftest kort].

* ἄϊστος, 2, som man ikke mere seer, forsvunden, tilintetgiort, *Hom.*; 2) *act.*, som ikke seer, som ikke veed, ukyndig, *c. gen.*; df. — ἀϊστόω, giør usynlig, tilintetgiør; — ἄϊστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἵστωρ) ukyndig, *Pl.*; og — ἀϊστωτήριος, 2, (ἀϊστόω) tilintetgiørende; – (af ἰδεῖν, ἵσημι).

αἰσυητήρ, ῆρος, ὁ, *Il.* 24, 347, rimel. = αἰσυμνήτης, fyrstelig, herlig. — αἰσυλοεργός, 2, = αἴσυλα ῥέζων, see flgd.; af — αἴσυλος, 2, utilbørlig, ugudelig; αἴσυλα ῥέζων, forbryderſk, *Od.*; (efter *Eust.* f. αἰσόσυλος, efter nogle af ἄσαι, ἄτη).

† αἰσυμνάω, *f.* ήσω, tilkiender hver sin Deel, sin Ret, αἴσια νέμω; dømmer; df. 2) styrer, regierer, *c. gen.*, *Eur.*; df. — αἰσυμνητεία, ἡ, Herredømme, Regiering; og — αἰσυμνήτης, ου, ὁ, Kampdommer, *Od.* 8, 258; 2) Hersker, Konge, bes. som er valgt af Folket, *Aristot.*; alm., Opsynsmand, *Theocr.* 25, 48; ogsaa αἰσυμνητήρ, ὁ, *fem.* -μνῆτις.

* αἰσχήμων, 2, = αἰσχρήμων. — αἰσχίων, 2, o. αἴσχιστος, 3, *comp.* o. *superl.* til αἰσχρός; efter Formen af flgd.; — αἶσχος, τό, Skam, Skændsel, sædv. *in pl.*, *Hom.*; 2) physisk el. moralsk Hæslighed; Forbrydelse. — * αἰσχρήμων, 2, = αἰσχρός; — αἰσχροεπέω, er — αἰσχροεπής, 2, (ἔπος) som fører hæslige Taler; — αἰσχροεργέω, (ἔργον) udøver Skændigheder; — αἰσχροκέρδεια, -δία, ἡ, Attraa efter smudsig Vinding; af — αἰσχροκερδέω, er — αἰσχροκερδής, 2, *adv.* -δῶς, (κέρδος) søgende skammelig Vinding, *sordidus*; – (af αἰσχρός).

* αἰσχρολογέω, er — αἰσχρολόγος, 2, (λέγω) = αἰσχροεπής; df. — αἰσχρολογία, ἡ, smudsig Tale; — αἰσχρόμητις, ὁ, ἡ, (μῆτις) som har el. giver skændige Raad; — αἰσχρομυθέω, (μῦθος) = αἰσχροεπέω; — αἰσχροποιέω, er — αἰσχροποιός, 2, (ποιέω) som handler skændigen; som skænder; df. — αἰσχροποιΐα, ἡ, skændig Handling el. Handlemaade; — αἰσχροπραγέω, -πραγία, ἡ, (πράσσω) = αἰσχροποιέω, -ποιΐα; — αἰσχροπρόσωπος, 2, med hæsligt Ansigt el. Udseende, πρόσωπον; og — αἰσχρορρημοσύνη, ἡ, og — αἰσχρορρήμων, 2, (ῥῆμα) = αἰσχρολογία, -λόγος; – (af flgd.).

† αἰσχρός, 3, *adv.* -ρῶς, (αἶσχος) hæslig, styg; hos *Hom.* sædv., skammelig, skændig, αἰσχρὰ ἔπεα, Skieldsord; bes. moralsk hæslig, lastefuld; df. τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρον, *honestum et turpe*, Dyd og Last: hos Stoikerne; σῶμα αἰσχρὸν πρός τι, udygtigt til noget, *Xen.*; *oppon.* καλός; – f. αἰσχρότερος, -τατος, hos *Hom.* og sædv. *att.*, αἰσχίων, αἴσχιστος; df. — αἰσχρότης, ητος, ἡ, Hæslighed, Skam, Skændsel; — αἰσχρουργέω, *ctr.* f. αἰσχροεργέω; — αἰσχρουργία, ἡ, o. -ουργός, 2, (ἔργον) = αἰσχροποιΐα, -ποιός.

αἰσχύνη, ἡ, (αἶσχος) Undseelse, Følelse af Skam, Ærbarhed, som αἰδώς; αἰσχύνης δὲ εὐψυχία – πλεῖστον μετέχει, *Thuc.*; Skam, Skamfuldhed over en Brøde; 2) beskæmmende Handling; Skam, Skændsel; αἰσχ. γυναικῶν, at vanære Qvinder; 3) Kiønsdelene; [ι langt].

* αἰσχυνομένως, *adv. part.* af αἰσχύνομαι, med Undseelse; — αἰσχυντέον ἐστί τινα, man bør undsee sig for, ære nogen, *Xen.*; — αἰσχυντηλία, ἡ, Undseelse, Ærbarhed; af — αἰσχυντηλός, 3, *adv.* -λῶς, undseelig, skamfuld; 2) *act.*, som fremkalder Skamrødme; τὸ αἰσχ. = αἰσχυντηλία; — αἰσχυντήρ, ὁ, som beskæmmer el. skænder; — αἰσχυντηρός, 3, = αἰσχυντηλός; o. — αἰσχυντός, 3, skamfuld; 2) skammelig; – (af flgd.).

αἰσχύνω, f. υνῶ, (αἶσχος) giør hæslig, tilreder ilde; κόμην ᾐσχυμμένος, *Hom.*; *transl.*, vanærer, beskæmmer, γυναῖκα, skænder; *in med.*, skammer mig, undseer mig, τινά, for nogen, αἰσχρόν τι ποιεῖν, ved at giøre noget hæsligt; ofte ogsaa *c. part.*, *ex.* οὐτ' ἂν ζῶν ἔτι αἰχυνοίμην, ved at leve længere, *Xen.*

αἶτε, *dor.* f. εἶτε. — † αἰτέω, beder, betler, τινά, af nogen, *Od.*; forlanger, fordrer, τινά τι; *in med.*, udbeder mig noget; laaner; beder indstændigen; τὶ παρά τινος; τινά τι, s. *c. inf.*, ogsaa m. *act.* Bem.; df. — αἴτημα, τό, det Ombedede; — αἴτημι, *æol.* f. αἰτέω; og — αἴτης, ου, ὁ, en Tigger, sædv. προσαίτης. — ἀΐτης, ου, ὁ, *dor.* ἀΐτας, den Elskede, *Theocr.* 12, 14. — * αἴτησις, ἡ, Bøn, Fordring; — αἰτητής, οῦ, ὁ, som beder, fordrer; — αἰτητικός, 3, som pleier at bede; og — αἰτητός, 3, til at bede om, til at fordre; – (af αἰτέω).

αἰτία, ἡ, (αἴτιος) Aarsag, Grund, Anledning; αἰτία θεῶν, det er Gudernes Værk, *Æsch.*; αἰτία ἀγαθοῦ, βελτίους γεγονέναι, *Pl.*; Sag, Spørgsmaal, *Dem.*; αἰτίᾳ *c. gen.*, som *causa*, formedelst, *Thuc.*; 2) Skyld, μείων αἰτία, *Pind.*; Beskyldning, *crimen*, ἐν αἰτίᾳ εἶναι, αἰτίαν ἔχειν, at være beskyldt; ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι, τιθέναι τινά, at beskylde nogen; 3) Klage, Anklage.

αἰτιάζω, = d. sædv. αἰτιάομαι. — αἰτίαμα, τό, Anklage, Beskyldning; af

—†αἰτιάομαι, *f.* άσομαι, *med. depon.*; *aor. pass.* ᾐτιάθην; beskylder, anklager, τινά, *Hom.*, ogsaa τινά τινος, τινά τι, o. τί κατά τινος, ogsaa *c. inf.*, el. m. ὅτι, ὡς; alm. angiver som Grund, αἰτία; ds. — αἰτίασις, ἡ, Anklagen, Klage; — αἰτιατικός, 3, hørende, skikket til Anklage; ἡ αἰτιατική *sc.* πτῶσις, Accusativus; *adv.* -κῶς, i Accus.; og — αἰτιατός, 3, foraarsaget; der angives som Grund.

αἰτίζω, (αἰτέω) beder, betler, τινά τι, ogsaa *absol.*, *Od.* — *αἰτιολογέω, opsøger og angiver Grundene; ds. — αἰτιολογία, ἡ, Beviisførelse; Beviisgrund; og — αἰτιολογικός, 3, hørende, skikket til Beviisførelse; af — αἰτιολόγος, 2, (λέγω) beviisførende; og — αἴτιον, τό, Grund; Aarsag; αἴτιον δὲ ἦν οἱ Λακεδαιμόνιοι, *Thuc.*; egentl. *neutr.* af flgd.; — αἴτιος, 3, som er Skyld el. Aarsag i noget, τινός, ogsaa *c. dat. pers.*, *Il.* 1, 153; ὁ αἴτιος, den Anklagede, *reus.* — Αἰτναῖος, 3, fra Ætna; *transl.*, πῶλος αἰτναία, sprudende, fyrig, *Soph.*; 2) ὁ αἰτναῖος, etslags Søfisk, *Opp.*

αἴφνης, o. αἴφνως, = ἄφνως, pludselig; og — αἰφνίδιος, 2, *adv.* -δίως, -διον, uforudseet, uventet, pludselig; (besl. m. ἀφανής).

*αἰχμάζω, αἰχμὰς αἰχμάζειν, *i. e.* ἀκοντίζειν, *Hom.*, at udslynge Landsen; *transl.*, αἰχμάζειν χέρα πρός τινι, *Soph.*; — αἰχμαλωσία, ἡ, (ἅλωσις) Krigsfangenskab, see αἰχμή, Bem. 2; — αἰχμαλωτεύω, giør til Bytte el. fanger i Krig; ogsaa αἰχμαλωτίζω; — αἰχμαλωτικός, 3, fangen i Krig; — αἰχμαλωτίς, ίδος, ἡ, Krigsfange; og — αἰχμάλωτος, 2, (ἁλωτός) fangen i Krig; (af flgd.).

*αἰχμή, ἡ, Landsespids; ds. Landse, Kastespyd, *Hom.*; alm., enhver Spids; 2) *transl.*, Krig, Krigsfolk, κλέος αἰχμᾶς, Krigerros, *Pind.*; (ἀκή, ἀκμή); ds. — αἰχμήεις, εσσα, εν, bevæbnet med Landse; — αἰχμητήρ, ὁ, = αἰχμητής; — αἰχμητήριος, 3, krigersk; — αἰχμητής, οῦ, ὁ, Landsesvinger, dygtig Kriger, *Hom.*; hos *Pind.* ofte *adject.*, krigersk, tapper; *fem.* αἰχμῆτις, ιδος; — αἰχμόδετος, 2, (δέω) bunden, fangen i Krig; og — αἰχμοφόρος, 2, (φέρω) førende en Landse; ὁ αἰχμ., Spyddrager, Landsenerer.

αἶψα, *adv.*, hurtigt, strax, pludseligen, forstærk. αἶψα μάλα, *Hom.*; (besl. m. ἄφνως, αἴφνως); — αἰψηροκέλευθος, 2, (κέλευθος) med rivende Fart; *Hes.*; af — αἰψηρός, 3, (αἶψα) hurtig, snar, λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν, *Od.* 2, 257, f. αἰψηρῶς, *i. e.* αἶψα, rask opløste han Forsamlingen.

ἀΐω, alene *in præs.* o. *impf.*, iagttager, mærker; bes. hører; *c. gen.* o. *acc.*; men φίλον ἄϊον (κατὰ) ἦτορ, vidste i mit Hierte, *Il.* 15, 152. — ἀϊών, όνος, *dor.* f. ἠϊών. — αἰών, ῶνος, ὁ, *poët.* ogsaa ἡ, Tid, Tidsrum, Levetid, νέος ἀπ' αἰῶνος, ung af Alder, *Hom.*; αἰῶνα νέμεσθαι, *Pind.*, ἄγειν, *Xen.*; *b)* lang Tid, Evighed, *ævum*, (αἰεὶ ὤν, *Arist.*); 2) Marv, Rygmarv, *poët.*; ds. — αἰώνιος, 2, ogsaa 3, vedvarende, lang, δόξα.

†αἰώρα, ἡ, (ἀείρω) Instrument til at holde noget i en svævende el. hængende Stilling; Hængkoie, Vogn, o. dl.; *b)* Flyven el. Svæven i Luften; (i Sammens. ἐώρα, *ex.* μετέωρος); ds. — αἰωρέω, holder el. bringer i en slingrende Bevægelse; bærer høit, *Pind.*, *Dem.*; - *in med.*, hæver mig i Veiret; svæver, hænger; *transl.*, er i Uvished, Fare; αἰωρεῖσθαι ἔν τινι, at hænge af nogen, *Pl.*; ds. — αἰώρημα, τό, det Ophængte, Hængende; — αἰώρησις, ἡ, Hæven i Veiret, Ophængen; og — αἰώρητος, 3, svævende, hængende. — αἰωρίζω, sield., = αἰωρέω.

ἀκᾶ, s. ἀκᾷ, *adv.*, sagte, stille, *Pind.*; besl. m. ἀκήν, ἦκα. — ἀκαδημαϊκός, 3, academisk, platonisk; af — Ἀκαδημία, ἡ, et efter en Heros Akademos kaldet Gymnasium ved Athenen, hvor Plato underviste; ds. den af Plato stiftede Skole. — ἀκαής, 2, (καίω) uforbrændt.

ἀκαθαίρετος, 2, (καθαιρέω) ikke nedreven; ikke til at nedrive el. forstyrre. — ἀκαθαρσία, ἡ, Ureenhed; Usædelighed; o. — ἀκάθαρτος, 2, urenset; ureen; lastefuld; (af κάθαρσις, καθαίρω). — ἀκάθεκτος, 2, *adv.* -κτως, (κατέχω) ikke til at holde op el. standse. — ἄκαινα, ης, ἡ, = ἀκή, ἀκίς, Torn, Pig, *stimulus.*

*ἀκαιρέω, mangler beqvem Tid; *oppon.* εὐκαιρέω; — ἀκαιρία, ἡ, den urigtige el. ubeleilige Tid; Mangel paa Tid; 2) utidig, forkeert, paatrængende Adfærd, *Theophr.*; — ἀκαίριμος, 3, *poët.* = ἄκαιρος; ἀκαιρίμη γλῶσσα, *Æsch.*; og — ἀκαιροβόας, ου, ὁ, (βοάω) som skriger i Utide; af — ἄκαιρος, 2, *adv.* -ρως, (καιρός) utidig, ubeleilig, forstyrrende; ἐν ἡδοναῖς ἀκαίροις διάγειν, *Xen.*; *b)* som falder besværlig, paatrængende, som ikke passer Tid og Sted, forkeert, pedantisk, *ineptus*; 2) som mangler Tid.

ἀκακής, 2, = ἄκακος, *Æsch.*; — ἀκακήσιος, ὁ, *epith.* t. Hermes, *Call.*; o. — ἀκάκητα, *æol.* f.

ἀκακήτης, ὁ, hos *Hom. epith.* t. Hermes, (διὰ τὸ κακοῦ μεδένος παραίτιος γίνεσθαι) uskadelig, mild, naadig; sild. ogsaa, ἀκάκητος; (af ἄκακος). — ἀκακία, ἡ, *acacia*, ellers ἄκανθος, af dens Torne; 2) Saft el. Gummi deraf.

*ἀκακία, ἡ, Uskyldighed; af — ἄκακος, 2, *adv.* -κῶς, ikke ond, ikke slet; bes., ærlig, simpel, ligefrem, *Dem.*, *minime malus*, *Cic.*; bf. — ἀκακούργητος; 2, uforbærvet, ukrænket; — ἀκάκυντος, 2, (κακύνω) ubeskadiget; og — ἀκάκωτος, 2, (κακόω) ukrænket, uforstæret; - (af κακός).

ἀκαλανθίς, ίδος, ἡ, = ἀκανθίς. — ἀκαλαῤῥείτης, ου, ὁ, (ῥέω) flydende sagte, *Il.*, *epith.* t. Okeanos; see ἀκαλός; sild., ἀκαλάῤῥοος, 2. — ἀκαλήφη, ἡ, Nælde, *urtica*. — *ἀκαλλής, 2, uden Skiønhed, κάλλος, uskiøn; — ἀκαλλιέρητος, 2, *adv.* -τως, (καλλιερέω) bes. ἱερὰ ἀκ., som mishage Guderne, som varsle Uheld; — ἀκαλλώπιστος, 2, (καλλωπίζω) uden Smykke el. Pynt; usminket; (af κάλλος). — ἀκαλός, *inus.*, *Schn. Suppl.*, alene i ἀκαλαῤῥείτης, som ἤκαλος, stille, rolig, af ἦκα. — ἀκάλυπτος, 2, o. ἀκαλυφής, 2, (καλύπτω) ubedækket.

*ἀκαμαντολόγχης, -μάχης, -χάρμης, ου, ὁ, *i. e.* ἀκάμας τῇ λόγχῃ, μάχῃ, χάρμῃ, utrættelig i Kamp, *Pind.*; og — ἀκαμαντόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med utrættelige Fødder, βροντή, *id.*; af — ἀκάμας, αντος, ὁ, ἡ, utrættet; utrættelig, ἠέλιος, *Il.*, πόντος, *Pind.*; og — ἀκάματος, 2, ogsaa 3, *adv.* -τως, som aldrig trættes, πῦρ, *Hom.*, γῆ, *Soph.*; uden Arbeide, let; - (af κάμνω).

ἀκάμμυστος, 2, f. ἀκατάμυστος, (καταμύω) uden at blinke med Øinene. — ἀκαμπής, 2, o. ἄκαμπτος, 2, ubøiet; ubøielig; ubevægelig, haard; o. — ἀκαμψία, ἡ, Ubøielighed, Strænghed; (af κάμπτω).

†ἄκανθα, ἡ, (ἀκή) Torn, Tidsel; Tornebusk; ogsaa f. ἄκανθος; 2) Rygrad, *spina*: 3) Spidsfindigheder; bf. — ἀκανθεών, ῶνος, ὁ, Tornebusk; Sted med Torne, *dumetum*; — ἀκανθήεις, 3, med Torne; — ἀκανθίας, ὁ, etslags Haifisk; 2) etslags Cikade; — ἀκανθίζω, giør tornet; 2) er tornet; — ἀκανθικός, 3, af Torne; ἀκάνθινος, 3, med Torne; — ἀκανθίς, ίδος, ἡ, Tidselfinke, Stillids; 2) som *adject. fem.*, tornet; o. — ἀκανθίων, ονος ὁ, Pindsviin.

*ἀκανθοβάτης, ὁ, *fem.* -βάτις, (βαίνω) trædende paa Torne, sædv. = ἀκανθολόγος; — ἀκανθοβόλος, 2, (βάλλω) kastende Torne; skydende Torne, ῥόδον; *poët.*; — ἀκανθολόγος, 2, (λέγω) samlende Torne; 2) som jager efter Spidsfindigheder, *poët.*; — ἀκανθόνωτος, 2, med pigget Ryg, νῶτον; — ἀκανθοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) truffen, saaret af en Torn el. Braad; — ἄκανθος, ἡ, *acanthus*, Biørneklo; ogsaa = ἀκακία; — ἀκανθοστεφής, 2, (στέφω) omgiven med Torne; — ἀκανθοφάγος, 2, (φαγεῖν) ædende Torne; - (af ἄκανθα).

*ἀκανθοφορέω, er — ἀκανθοφόρος, 2, (φέρω) bærende Torne; — ἀκανθόφυλλος, 2, (φύλλον) med piggede Blade; — ἀκανθόχοιρος, ὁ, (χοῖρος) Pindsviin; — ἀκανθόω, forsyner med Pigge; — ἀκανθυλλίς, ίδος, ἡ, *dim.* af ἀκανθίς; — ἀκανθώδης, 2, tornet, fuld af Torne; og — ἀκανθών, ῶνος, = ἀκανθεών; - (af ἄκανθα). — ἀκανίζω, at have en ἄκανος, Bem. 2; af — ἄκανος, ὁ, (ἀκή) Spids, Torn; en Tidselart; 2) det tornede Frugthovede paa nogle Planter.

ἀκαπήλευτος, 2, uforfalsket; 2) *act.*, som ikke forfalsker; og — ἀκάπηλος, 2, = frgd. Bem. 1; (af καπηλεύω, κάπηλος). — ἀκάπνιστος, 2, urøget; o. — ἄκαπνος, 2, uden Røg, uden Ild; ἄκαπνος θυσία, hvortil ingen Ild bruges; (af καπνίζω, καπνός). — ἀκάρδιος, 2, uden Hierte, καρδία; om Træ: uden Kiærne. — ἀκάρηνος, 2, uden Hovede, κάρηνον.

ἀκαρής, 2, (κείρω) egentl. om Haaret: for kort til at klippe; bf. alm., kort, liden: om Tid og Rum; bes. ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ s. χρόνου, *absol.* ἐν ἀκαρεῖ, o. ἀκαρῆ, m. o. u. χρόνον, ogsaa *adv.* ἀκαρεί, -ρῶς; -ρέως, o. ἀκαρές, om Tiden: i Dieblikket, meget snart; οὐδ᾽ ἀκαρῆ, end ikke det mindste, *Dem.*; παρ᾽ ἀκαρῆ, paa det nærmeste, næsten. — ἄκαρι, τό, Mid i Ost, o. dl. — ἀκαριαῖος, 3, (ἀκαρής) liden, ringe; meget kort, πλοῦς, *Dem.*

*ἀκαρπέω, er uden Frugt, er ufrugtbar; — ἀκαρπία, ἡ, Ufrugtbarhed; — ἀκάρπιστος, 2, (καρπίζω) ikke til at høste, ufrugtbar; — ἄκαρπος, 2, uden Frugt, ufrugtbar; uden Fordeel, unyttig, *c. gen.*; o. — ἀκάρπωτος, 2, (καρπόω) ubefrugtet; uden Frugt eller Nytte, χρησμός, uopfyldt Orakelsvar, *Æsch.*; - (af καρπός).

ἄκαρτος, 2, (κείρω) uklippet. — ἀκαρῶς, *adv.*, i Dieblikket, see ἀκαρής. — ἀκασκαῖος, 3, ἀκασκαῖον ἄγαλμα πλούτου, *Æsch. Ag.* 746, *molle divitiarum ornamentum*, (besl. m. ἀκᾶ, ἀκέων); efter nogle: ἀκαστάιον, af κεκαδεῖν, meget prydet.

ἀκατάβλητος, 2, (καταβάλλω) ikke til at nedlægge el. fælde, ubetvingelig. —

ἀκατάγγελτος, 2, (καταγγέλλω) uforkyndt. — ἀκατάγνωστος, 2, adv. -στως, (καταγιγνώσκω) ikke til at domfælde, ustraffelig. — ἀκαταγώνιστος, 2, (καταγωνίζω) ubetvingelig. — ἀκαταδίκαστος, 2, (καταδικάζω) ikke domfældet. — ἀκαταθύμιος, 2, ikke efter Ens Sind, θυμός, ubehagelig. — ἀκαταιτίατος, 2, (καταιτιάομαι) ikke til at beskylde, uskyldig.

ἀκατακάλυπτος, 2, (κατακαλύπτω) utilhyllet; - κόσμητος, 2, (κατακοσμέω) usmykket, uordnet; - κριτος, 2, adv. -τως, (κατακρίνω) ikke dømt, ikke domfældet; - ληκτος, 2, (καταλήγω) uophørlig.

ἀκατάληπτος, 2, adv. -πτως, ikke indhentet, ikke greben; uopnaaelig, ubegribelig; o. — ἀκαταληψία, ἡ, Uopnaaelighed; Ubegribelighed; (af καταλαμβάνω). — ἀκατάλλακτος, 2, adv. -κτως, (καταλλάσσω) uforsonlig. — ἀκατάλληλος, 2, adv. -λήλως, (ἀλλήλων) ikke passende el. hørende til hinanden. — ἀκατάλυτος, 2, (καταλύω) uopløst; uopløselig.

ἀκαταμάθητος, 2, (καταμανθάνω) ikke til at lære, ubegribelig; - μάχητος, 2, (καταμάχομαι) uovervindelig; - μέτρητος, 2, (καταμετρέω) umaalt; umaalelig; - νόητος, 2, (κατανοέω) uoverlagt, ubetænkt; ubegribelig; - πάλαιστος, 2, (καταπαλαίω) uovervunden i Nævekamp; - παυστος, 2, adv. -στως, (καταπαύω) ikke til at berolige; uophørlig; - πληκτος, 2, (καταπλήσσω) uforfærdet; ikke til at forfærde; - πόνητος, 2, (καταπονέω) ikke til at udmatte ved Arbeide; ubetvingelig. — ἀκατάποτος, 2, (καταπίνω) ikke nedslukt. — πράϋντος, 2, (καταπραΰνω) ikke til at formilde; - πτόητος, 2, (καταπτοέω) uforskrækket.

ἀκατάρδευτος, 2, (καταρδεύω) ubefugtet. — ἀκατάσειστος, 2, (κατασείω) urystet; urystelig; - σήμαντος, 2, (κατασημαίνω) ubetegnet; uskreven; - σκεύαστος, 2, adv. -στως, (κατασκευάζω) uforberedet; urustet; - σκευος, 2, adv. -ως, uden Tilberedelse, κατασκευή, uden Smykke, kunstløs; 2) uden ordentlig Indretning, uden Bolig; - σκιος, uden Skygge, σκιά, ubeskygget; - σκωπτος, 2, (κατασκώπτω) uspottet, udadlet.

ἀκαταστασία, ἡ, (κατάστασις) Ubestandighed, Ustadighed; Forvirring, Oprør; - στατέω, er ἀκατάστατος, 2, adv. -τως, (καθίσταμαι) ubestandig, ustadig; urolig, uordentlig. — ἀκατάστροφος, 2, (καταστροφή) uden Ende; om Stilen: uden Runding; - σχετος, 2, adv. -τως, (κατέχω) som ikke lader sig holde tilbage, utæmmelig; - τριπτος, 2, (κατατρίβω) ikke til at ødelægge; - φρακτος, 2, (καταφράσσω) ubedækket, ubevæbnet; - φρόνητος, 2, (καταφρονέω) ikke foragtet, ikke til at foragte; df. anseelig; frygtelig; - ψαυστος, 2, (καταψαύω) uberørt; som ikke lader sig berøre el. styre; - ψεκτος, 2, (καταψέγω) dadelfri; - ψευστος, 2, (καταψεύδομαι) ikke løien.

ἀκατέργαστος, 2, (κατεργάζομαι) uforarbeidet, raa. — ἀκατεύναστος, 2, (κατευνάζω) ikke indslumret, vaagen. — ἀκατηγόρητος, 2, adv. -τως, (κατηγορέω) ikke anklaget, uden Dadel. — ἀκάτιον, τό, let Skib, bes. Sørøverskib, ogsaa ἀκ. ἀμφηρικόν, Thuc.; 2) det store Seil, Xen.; 3) etslags Drikkekar; dim. af ἄκατος; — ἀκάτιος, ὁ, Stormasten; — ἀκατίς, ίδος, ἡ, dim. af ἄκατος. — ἀκατονόμαστος, 2, (κατονομάζω) unævnt; unævnelig; ukiendt, uberømt. — ἄκατος, ὁ, poët. ogsaa ἡ, let Fartøi el. Baad; Charons Baad; 2) etslags Drikkekar: af dets Form; jf. κύφος, κύμβη, cymba; (skal være af ἀκτός, ἄγειν). — ἀκάττυτος, 2 (καττύω) uden Sadler.

ἄκαυλος, 2, uden Stilk, καυλός; uden Hale. — ἀκαυστηρίαστος, 2, ikke brændemærket, see καυτηριάζω; — ἄκαυστος, o. ἄκαυτος, 2, (καίω) uforbrændt: uforbrændelig. — ἀκαυχησία, ἡ, (καύχησις) Beskedenhed.

ἀκαχίζω, bedrøver; in med., er bedrøvet, θυμῷ, Hom.; dannet af aor. ἤκαχον, ἀκαχεῖν, af inus. ἄχω; - af samme aor. dannes ogsaa fut. ἀκαχήσω, hvf. aor. 1 ἀκάχησε, Il.; - med. ἄχομαι, s. ἄχνυμαι, aor. ἠκαχόμην; pf. ἀκήχεμαι og ἀκάχημαι, er bedrøvet; men ἀκηχέδαται, Il. 17, 637, retter Buttm. til ἀκηχέαται; part. pf. ἀκηχέμενος o. ἀκαχήμενος, inf. ἀκάχησθαι, (m. uregelm. Accent, ifølge den næsten præsentiske Bem.); - hertil hører ogsaa præs. part. act. m. intr. Bem., ἀχέων, ουσα, bedrøvet; jf. ἄχος.

ἀκαχμένος, 3, skærpet, tilspidset, part. pf. af inus. ἄκω, acuo, skulde m. Redupl. hede ἀκηγμένος; jf. ἀκή, ἀκωκή. — ἀκείομαι, poët. f. ἀκέομαι, Hom.; (men aor. ἀκειάμενος, lect. var. f. præs. ἀκειόμενος, er meget uvis). — ἀκειρεκόμης, = ἀκερσεκόμης, Pind. — ἀκέλευθος, 2, uden Vei, κέλευθος, uveisom. — ἀκέλευστος, 2, (κελεύω) ikke befalet, frivillig. — ἀκέλυφος, 2, uden Skal, uden Bælg, κέλυφος.

*ἀκενοδοξία, ἡ, den Egenskab at være — ἀκενόδοξος, 2, (δόξα) fri fra Forfængelighed el. Indbildskhed; og — ἀκενόσπουδος, 2, (σπουδή) uden for=

fængelig Stræben; - (af κενός). — ἀκέντητος, 2, (κεντέω) usporet, uden at drives af Sporen. — ἄκεντρος, 2, uden Braad el. Spore, κέντρον; uden Kraft og Virkning. — ἀκένωτος, 2, (κενόω) uudtømmet.

ἀκέομαι, f. έσομαι, pf. ἤκεσμαι, depon. med., (ἀκέων, ἀκήν) stiller, δίψαν, helbreder, ἕλκεα, ogsaa τινά, og absol., over Lægekunsten; df. sætter i Stand, νῆας, udbedrer Skibene, Od.; giør noget godt igien, ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον, ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, Il. 13, 15; jf. ἀκεστός; alm., udjevner, udsoner; sild. bes., flikker Klæder; ogsaa in pass.

*ἀκέραιος, 2, adv. -ως, ublandet, reen, ægte; ærlig, uskyldig; 2) ufordærvet, uforstyrret, ikke ødelagt af Fiendehaand, som af κεραΐζω, Xen.; jf. ἀκήρατος; df. — ἀκεραιότης, o. ἀκεραιοσύνη, ἡ, Reenhed, Ægthed; 2) ufordærvet Tilstand; — ἀκέραστος, 2, ublandet, reen; ikke til at blande, uforeenlig; - (af κεράννυμι). — ἀκέρατος, 2, (κέρας) uden Horn. — ἀκεραύνωτος, 2, (κεραυνόω) ikke truffen af Lynet.

ἀκέρδεια, ἡ, Mangel paa Vinding; Tab, Skade; af — ἀκερδής, 2, adv. -δῶς, uden Vinding, κέρδος; skadelig. — ἀκέρκιστος, 2, (κερκίς) ikke vævet, poet. — ἄκερκος, 2, uden Hale, κέρκος. — ἄκερος, 2, = ἀκέρατος. — ἀκερσεκόμης, ου, ὁ, (κείρω) med uklippet Haar, κόμη, epith. t. Apollo, som Tegn paa evig Ungdom. — ἄκερως, ω, og ἀκέρωτος, 2, (κερόω) = ἀκέρατος, ἄκερος.

*ἀκεσίμβροτος, 2, i. e. ἀκεόμενος βροτούς, helbredende Mennesker, epith. t. Asklepios; — ἀκέσιμος, 2, helbredelig; helbredende; — ἀκεσίνοσος, 2, helbredende Sygdom, νόσος; — ἀκέσιος, 2, helbredende, frelsende, epith. t. Apollo, lat. opifer; — ἀκεσίπονος, 2, formildende Smerte el. Arbeide, πόνος; — ἄκεσις, ἡ, Helbredelse; Frelse; — ἄκεσμα, τό, Lægemiddel; Helbredelse; — ἀκέσμιος, 2, til at helbrede el. frelse; — ἀκεσμός, ὁ, = ἄκεσις; — ἀκεσσι-, poët. f. ἀκεσι-; - (af ἀκέομαι).

*ἀκεστήρ, ὁ, som helbreder, frelser, χαλινός, som forædler Hesten, Soph.; — ἀκεστήριος, 2, tienlig, skikket til at helbrede el. forbedre; — ἀκεστής, οῦ, ὁ, sild. f. ἀκεστήρ; ἀκ. ἱματίων ῥαγέντων, som flikker revne Klæder, Xen.; — ἀκεστικός, 3, = ἀκεστήριος; ἀκεστική, ἡ, sc. τέχνη, Skræderhaandverket; — ἀκεστορία, ἡ, Helbredelse, Lægekunst; — ἀκεστορικός, 3, hørende til Lægekunsten; — ἀκεστορίς, ίδος, ἡ, fem. til ἀκέστωρ; — ἀκεστός, 3, til at helbrede; til at forsone; see under ἀκέομαι; — ἀκέστρα, ἡ, Synaal; — ἀκεστρία, o. ἀκεστρίς, ἡ, fem. til ἀκεστήρ o. ἀκεστής; — ἄκεστρον, τό, Lægemiddel; — ἀκεστύς, ύος, ἡ, jon. f. ἄκεσις; — ἀκέστωρ, ορος, ὁ, som frelser el. læger; — ἀκεσφόρος, 2, (φέρω) helbredende; o. — ἀκεσώδυνος, 2, stillende Smerte, ὀδύνη; - (af ἀκέομαι).

ἀκέφαλος, 2, adv. -λως, uden Hovede, κεφαλή; uden Begyndelse; uden Anfører, αἵρεσις; μῦθος ἀκ., ufuldendt Fortælling. — ἀκέων, sield. fem. ἀκέουσα, o. dual. ἀκέοντε; men oftest uforandret, som adv., stille, sagte, uden Lyd, ἀκέων δαίνυσθε, Od.; ligel. ἀκέων ἦν, om Athene, Il. 4, 22; opt. ἀκέοις har Ap. Rh.; (besl. m. ἀκήν o. taceo; skal være af α pr. o. χαίνειν). — ἀκή, ἡ, Spids, Od, Eg; (besl. m. ἀκίς, ἀκμή, αἰχμή, o. fl.).

*ἀκήδεια, ἡ, Sorgløshed; a) Efterladenhed, Sløvhed; b) Munterhed; ogsaa in pl.; — ἀκηδεμόνευτος, 2, (κηδέμων) forsømt; — ἀκήδεστος, 2, (κηδέω) hvorom ingen bekymrer sig, forsømt; bes. ujordet; adv. -στως, Il. 22, 465, pass., i en saadan Tilstand; — ἀκήδευτος, 2, (κηδεύω) ujordet; — ἀκηδέω, f. έσω, sild. ήσω, forsømmer; hos Hom., οὐκ ἀκηδεῖν c. gen., at antage sig nogen med Omhu; — ἀκηδής, 2, adv. -δῶς, uden Omsorg, κῆδος; a) pass., forsømt; ujordet; b) act., sorgløs, ubekymret; efterladen, Hom.; o. — ἀκηδία, ἡ, = ἀκήδεια, - (af κῆδος).

ἀκήλητος, 2, (κηλέω) som ikke kan fortrylles, ἀκήλ. νόος, ubetvingelig, Od.; sild., haard, grusom. — ἀκηλίδωτος, 2, uden Plet, κηλίς. — ἄκημα, τό, = ἄκεσμα, Lægemiddel, Lindring, Il. — ἀκήν, adv., rolig, stille; ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Hom.; oprindel., acc. af nom. inus. ἀκή, df. dor. dat. ἀκᾷ s. ἀκᾶ; jf. ἀκέων. — ἀκήπευτος, 2, ikke dyrket som en Have el. i en Have; og — ἄκηπος, 2, uden Have; κῆπος ἄκ., som δῶρα ἄδωρα; (κηπεύω, κῆπος).

*ἀκηράσιος, 2, ufordærvet, ægte, ædel, οἶνος, Od. 9, 205, λειμῶνες, uafgræssede, uafmeiede, Hom. Merc.; jf. flgd.; — ἀκήρατος, 2, som frgd., ukrænket, ufordærvet, reen, ὕδωρ, ποτός; ἀκ. ἡνίαι, ubeskadigede, stærke Tømmer, Pind.; λέχος, παρθένος, ubesmittet, τινί, af nogen; ἀκ. κακῶν, ὠδίνων, fri fra Lidelser, Fødselssmerter; ἀκ. κτήματα, ἀκ. οἶκος καὶ κλῆρος, ukrænket, uformindsket Besiddelse, Od.; ἀκ. φάρμακα, med usvækket Kraft, Eur., τάξις, uforstyrret Orden, Xen.; (ikke af κεράννυμι, men af κήρ, κηραίνω, jf. flgd.).

ἀκήριος, 2, poët., uden Skade, κήρ, ufordærvet, Od.; sild., ψυχαὶ ἀκήριοι, = ἀθάνατοι. — ἀκήριος, 3, uden Hierte,

κέαρ, κῆρ; a) afsjælet, død; b) modløs; δέος ἀκ., feig Frygt, Il. — ἀκηρότατος; superl. ctr., f. ἀκηρατώτατος, af ἀκήρατος, Anthol.

ἀκηρυκτεί, o. -κτί, adv., uden foregaaende Forkyndelse; af — ἀκήρυκτος, 2, adv. -κτως, (κηρύττω) uforkyndt; πόλεμος ἀκ., hvori Herolder ikke modtages, d. e. uforsonlig, Xen.; σῶμα ἀκ., navnløs, ringe Person, Eur. — ἀκήρωτος, 2, (κηρόω) ikke overtrukken med Vox. — ἀκήχέδαται, ἀκήχεμαι, see u. ἀκαχίζω.

ἀκιβδήλευτος, o. ἀκίβδηλος, 2, uforfalsket, reen, ægte; (af κιβδηλεύω, κίβδηλος). — ἄκιδνος, 3, svag, uanseelig, affældig, hos Hom. altid in compar., οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο, intet svagere, uslere, Od. — ἀκιδώδης, 2, med en Spids, ligesom en Spids; — ἀκιδωτος, 2, tilspidset; o. — ἀκίζω, spidser; (af ἀκίς). — ἄκικυς, υος, ὁ, ἡ, (κίκυς) svag, afmægtig, Hom. — ἀκινάκης, ου, ὁ, en liden persisk Sabel.

ἀκινδυνί, adv., af — ἀκίνδυνος, 2, adv. -νως, uden Fare, κίνδυνος; sikker; df. — ἀκινδυνώδης, 2, = frgd. — *ἀκινήεις, εσσα, εν, poët., = ἀκίνητος; — ἀκινησία, ἡ (κίνησις) Mangel paa Bevægelse; Ubevægelighed; — ἀκινητέω, -τίζω, er ubevægelig; — ἀκινητεί, -τί, adv., uden Bevægelse; — ἀκινητίνδα παίζειν, at lege en Leg, hvorved enhver søger at blive paa sin Plads; o. — ἀκίνητος, 2, ogsaa 3, Pind., adv. -τως, ubevæget; ubevægelig; standhaftig, fast; b) som man ikke tør bevæge el. fremdrage for Lyset, ukrænkelig; τὰ ἀκίνητα, Gravene, Hes.; - (af κινέω).

ἄκινος, ὁ, etslags Plante, som basilicum; 2) Viinbær, acinus. — ἄκιος, 2, (κίς) ikke ormstukken; ἀκιώτατος, Hes. Op. 435. — ἀκιρός, 2, Theocr. 28, 15, rimel. = ἄκιδνος. — ἀκίς, ίδος, ἡ, (ἀκή) Spids, Splint; hvad der har en Spids, Trefork, Harpun, o. dl.; transl., πόθων ἀκίδες. — ἀκίχητος, 2, adv. -τως, (κιχάνω) ikke til at naae el. indhente; ἀκίχητα διώκειν, Il. — ἀκκίζομαι, forstiller mig, agerer fornem, knibsk; ogsaa, anstiller mig som dum; df. — ἀκκισμός, ὁ, forstilt Vægren, Knibskhed; af — ἀκκώ, ἡ, = μορμώ.

ἀκλαγγί, adv., uden Klang el. Lyd, κλαγγή. — ἀκλάδευτος, 2, ubeskaaren, see κλαδεύω. — ἄκλαστος, 2, (κλάω) ubrækket. — ἀκλαυστεί, -στί, o. ἀκλαυτεί, -τί, adv., uden Taarer; af — ἄκλαυστος, 2, sild., o. ἄκλαυτος, 2, (κλαίω) uden Taarer; a) pass., ubegrædt, τινός, af nogen, bes. om Døde; 2) act., uden at græde, Hom.

ἀκλεής, 2, acc. ἀκλεᾶ, jon. ἀκλεῆ, poët. ἀκλέα, uberømt; adv. ἀκλεῶς, men ogsaa efter Buttm., ἀκλεές; ἀκλεὲς αὔτως, Il. 7, 100; df. — ἀκλεΐα, ἡ, Uberømthed, Skændsel; — ἀκλειής, 2, poet. f. ἀκλεής, adv. ἀκλειῶς, Il. — ἄκλειστος, o. ἄκλειτος, 2, (κλείω) utillukket. — ἄκλεπτος, 2, (κλέπτω) som ikke stjæler. — ἀκληής, 2, poët. f. ἀκλεής, Il. — ἀκλήϊστος, jon., men ctr. att., ἄκληστος, f. ἄκλειστος.

*ἀκληρέω, er ἄκληρος, uden Arv og Eie, er fattig; alm., er ulykkelig; df. — ἀκλήρημα, τό, ulykkeligt Tilfælde; — ἀκληρία, ἡ, Fattigdom, Elendighed, Ulykke; — ἄκληρος, 2, uden Lod og Andeel, uden Arv og Eie, κλῆρος; df. fattig, trængende; 2) ikke udlodbet, ikke fordeelt, γῆ, Hom. Ven.; — ἀκληρωτεί, -τί, adv., uden Lodkastning; af — ἀκλήρωτος, 2, (κληρόω) uden Lod, Andeel, Besiddelse; - (af κλῆρος). — ἀκλητί, adv., uden at være kaldet el. indbuden; af — ἄκλητος, 2, (καλέω) ukaldet, uindbuden: ubenævnt.

ἀκλινής, 2, adv. -νῶς, -νέως, o. ἄκλιτος, 2, (κλίνω) der ikke bøier el. bevæger sig, ubevægelig; 2) som ikke declineres, gramm. — ἀκλόνητος, o. ἄκλονος, 2, (κλονέω, κλόνος) urystet, ubevæget. — ἄκλοπος, 2, (κλοπή) ikke skiult. — ἀκλυδώνιστος, 2, adv. -στως, (κλυδωνίζομαι) ubevæget af Bølger, rolig. — ἄκλυστος, 2, ogsaa 3, (κλύζω) ikke omskyllet, ikke foruroliget af Bølger, som frgd. — ἄκλυτος, 2, (κλύω) uhørt; uden Larm. — ἀκλώνητος, 2, uden Green el. Ranke, κλών. — ἄκλωστος, 2, (κλώθω) uspunden.

*ἀκμάζω, f. άσω, er i den blomstrende Alder, i den fuldeste Mandskraft; alm., at være paa det Høieste; τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος, Thuc.; ἀκμάζειν νεότητι, at have Overflod af ungt Mandskab; ligel. ἀκμάζει πόλεμος, νόσος, νύξ, ἡμέρα; b) ἀκμάζει ἐπιμελείας δεόμενα, netop nu behøves den høieste Omsorg, Xen.; sædv., ἀκμάζει c. inf., nu er det Tid; — ἀκμαῖος, 3, adv. -ως, i høieste Blomst; i fuldeste Kraft; ἀκμ. τὴν ὀργήν, yderst opbragt; ἀκμαῖος μόλει, kommer til rette Tid, Soph.; o. — ἀκμαστής, οῦ, ὁ, = frgd.; - (af flgd.).

ἀκμή, ἡ, (ἀκή, acies) Spids, Od, Eg, ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, (liges. paa en Knivsod), in puncto temporis, i det afgiørende Øieblik; ogsaa κατ' ἀκμὴν χρόνου, o. absol. ἀκμήν; b) det høieste Punkt, bes. af Modenhed og Kraft, flos ætatis, Væxternes høieste Blomstren, o. dl.; ligel. ἀκμὴ νόσου, ἔρωτος; c) den modne, rette, beqvemme Tid el. Leilighed, καιροῦ ἀκμή, ἀκμὴ ἔργων, ὁ καιρὸς ἐπ' ἀκμῆς

ἐστι, nu er det Tid; df. — ἀκμήν, oprindel. *acc.* af ἀκμή, som *adv.*, i Øieblikket, netop nu; o. — ἀκμηνός, 2, fuldvoxen, θάμνος ἐλαίης, *Od.* — ἄκμηνος, 2, σίτοιο, πόσιος καὶ ἐδητύος, fastende, *Il.* 19; (skal være af ἀκμή, *æol.* = ἀοιτία; maaskee besl. m. ἄνικμος af ἰκμάς).

*ἀκμής, ῆτος, ὁ, ἡ, = ἀκάμας, utrættet, utrættelig; frisk, munter, *Il.*; — ἀκμητεί, -τί, *adv.*, uden Møie, let; o. — ἄκμητος, 2, uden Møie el. Smerte; ogsaa = ἀκμής; - (af κάμνω). — ἀκμόθετον, τό, (τίθημι) Sted el. Fod til Ambolten; o. — ἀκμόνιον, τό, *dim.* af flgd.; af — ἄκμων, ονος, ὁ, (som af ἀκάμων) Ambolt, *Hom.*; λόγχης ἄκμονες, *Æsch.*, rimel. = ἀκαμαντολόγχαι.

ἄκναμπτος, 2, = ἄγναμπτος. — ἄκναπτος, o. ἄκναφος, 2, = ἄγναπτος. — ἄκνημος, 2, uden Been el. Læg, κνήμη; 2) uden Beenskinne, κνημίς. — ἄκνηστις, ιος, ἡ, Rygrad hos Dyrene, *Od.*; 2) etslags Plante. — ἄκνισσος, o. ἀκνίσσωτος, 2, (κνίσσα, κνισσόω) uden Fedt el. Offerdamp.

ἀκοή, ἡ, (ἀκούω) Hørelsen; 2) Øret; 3) det Hørte, Sagn, Rygte. — ἀκοίλιος, 2, uden Huling; af — ἄκοιλος, 2, (κοῖλος) ikke huul. — ἀκοίμητος, 2, (κοιμάω) uden Søvn, uden Hvile. — ἀκοίμιστος, 2, (κοιμίζω) ikke til at dysse i Søvn. — ἄκοινος, 2, (κοινός) ikke fælles. — ἀκοινωνησία, ἡ, at være — ἀκοινώνητος, 2, *adv.* -τως, (κοινωνέω) uskikket til Fælleskab el. Meddelelse; uselskabelig. — ἀκοίτης, ου, ὁ, som deler Seng, Ægtemand; *fem.* ἄκοιτις, ιος, Hustru; (α *cop.*, κοίτη). — ἄκοιτος, 2, uden Seng el. Leie, κοίτη.

ἀκολάκευτος, 2, *adv.* -τως, usmigret; ikke til at forføre ved Smiger; o. — ἀκόλακος, 2, som ikke smigrer; (af κολακεύω, κόλαξ). — *ἀκολασία, ἡ, (κόλασις), egentl., Strafløshed; sædv., Overgivenhed, Frækhed, Udsvævelse, Umaadelighed; — ἀκολασταίνω, -στέω, er ἀκόλαστος; — ἀκολάστημα, τό, Udsvævelse; forbrydersk Handling; — ἀκολαστία, ἡ, = ἀκολασία; o. — ἀκόλαστος, 2, *adv.* -στως, ustraffet, uindskrænket; om Planter: ubeskaaren; alm., overgiven, fræk, udsvævende, umaadelig; - (af κολάζω).

ἀκόλλητος, 2, *adv.* -ητί, (κολλάω) ikke til at sammenlime; uforeenlig. — ἄκολλος, 2, uden Liim, κόλλα; 2) = frgd. — ἄκολος, ὁ, (κόλον) en Bid, *Od.*, ellers ψωμός.

*ἀκολουθέω, τινί, o. μετά τινος, følger, gaaer med, ledsager nogen; *transl.*, *a)* følger, adlyder, efterligner, som Discipelen sin Lærer; *b)* følger nogens Tankegang, d. e. forstaaer, begriber; *c)* om Ting: at følge af, stemme overeens med noget; df. — ἀκολούθημα, τό, o. ἀκολούθησις, ἡ, Følge, Slutningsfølge; — ἀκολουθητικός, 3, som følger let el. gierne; o. — ἀκολουθία, ἡ, Følge, Følgeskab; *b)* Slutningsfølge, Overeensstemmelse; *c)* Efterfølgelse, Lydighed; af — ἀκόλουθος, 2, følgende, ledsagende; *b)* følgende af noget, overeensstemmende dermed; lig, lignende; 2) som *subst.*, *a)* Ledsager, Tilhænger, Discipel; *b)* Tiener, Slave, Dreng; *c)* ἀκόλουθοι, ved Hæren: Trosset; - ἀκολούθως, *adv.* af frgd., følgeligen, som en Følge deraf; - (efter *Pl.* af α *cop.* o. κέλευθος). — ἀκόλυμβος, 2, som ikke kan svømme, *Batr.*

ἀκομία, ἡ, (κόμη) Skaldethed. — ἀκομιστία, ἡ, Mangel paa Pleie, *Od.*; af — ἀκόμιστος, 2, (κομίζω) uden Pleie, forsømt. — ἄκομος, 2, uden Haar, κόμη, skaldet, uden Løv. — ἀκόμπαστος, o. ἄκομπος, 2, (κομπάζω, κόμπος) uden Praleri. — ἀκόμψευτος, 2, (κομψεύομαι) upyntet, *incomptus.* — ἄκομψος, 2, *adv.* -ψως, (κομψός) upyntet, simpel, let, ringe, udannet, uskikket, bes. til Taler.

ἀκονάω, (ἀκόνη) hvæsser, skærper; *transl.*, ophidser, som θήγω. — ἀκόνδυλος, 2, (κονδύλη) uden Knuder el. Led; 2) uden Næveslag, uden Buler. — *ἀκόνη, ἡ, (ἀκή) Slibesteen; ἀκόναι, Stykker i Form af en Slibesteen; *transl.*, γλῶσσα ἀκόνας λιγυρᾶς, *Pind.*; df. — ἀκόνημα, τό, Hvæssen; Ophidsen. — ἀκονιτί, *adv.*, uden Støv, κόνις; uden Kamp og Møie. — ἀκονιτικός, 3, giort af ἀκόνιτον; af — ἀκόνιτον, τό, o. ἀκόνιτος, ἡ, etslags Giftplante. — ἀκόνιτος, 2, *adv.* -τως, (κόνις) ubestøvet, uden Kamp og Møie; 2) = ἀκώνιστος.

ἀκοντί, *adv.*, ugierne, ufrivilligen; *ctr.* f. ἀεκ..; af ἑκών. — *ἀκοντίας, ου, ὁ, en Slangeart, *jaculus*; 2) etslags Meteor; — ἀκοντίζω, kaster, slynger Kastespydet, ἀκών, τινός, εἴς s. κατά τινα, efter el. imod nogen, sædv. m. δουρί, δοῦρα, ἔγχεϊ, αἰχμάς, som βάλλω, *Hom.*; sild. træffer, saarer nogen, τινά; sield. *c. dat. pers.*, *Xen.*; 2) *intr.*, εἴσω ἀκ., at trænge ind, *Eur.*; — ἀκόντιον, τό, *dim.* af ἄκων, Kastespyd; — ἀκόντισις, ἡ, o. ἀκοντισμός, ὁ, Kastespydets Udslyngen; alm., Kasten, Slyngen; — ἀκόντισμα, τό, det Kastede; Kast; — ἀκοντιστήρ, ῆρος, o. -στής, οῦ, ὁ, som kaster Kastespydet, Soldat med Kastespyd; — ἀκοντιστικός, 3, hørende til at kaste Landsen, øvet deri; — ἀκοντιστύς, ύος, ἡ, *jon.* f. ἀκόντισις, *Hom.*; — ἀκοντοβόλος, 2, (βάλλω) kastende Spydet; o. — ἀκοντοδόκος, 2, (δέχομαι) optagende Spydet; - (af ἄκων). — ἀκόντως, *adv.*, = ἀκοντί.

*ἀκοπητί, *adv.*, uden Arbeide, uden Møie; — ἀκοπίαστος, 2, *adv.* -στως, utrættelig; o. — ἄκοπος, 2, *adv.* -πως, utrættet, utrættelig; ubeskadiget, bes. ikke ormstukken; 2) *act.*, som ikke trætter; τὸ ἄκοπον, Styrkningsmiddel; – (af κοπιάω, κόπος). — ἀκόπριστος, o. – ἄκοπρος, 2, (κοπρίζω, κόπρος) ugiødet, uden Giødsel; ogsaa ἀκοπρώδης, 2.

ἀκόρεστος, 2, *adv.* -στως, *att.* = flgd., Bem. 1; ogsaa ἀκορής, 2, *Soph.*; — ἀκόρητος, 2, 1) (κορέννυμι) umættet, umættelig, *c. gen.*, *Il.*; 2) (κορέω) ufeiet, urenset, upyntet. — ἀκορία, ἡ, Umættelighed, af frgd., Bem. 1. — ἄκορον, τό, Roden af Planten - ἄκορος, ἡ, rimel. Kalmus; ἀκορίτης, ὁ, οἶνος, en dermed tillavet Viin. — ἄκορος, 2, = ἀκόρητος i begge Bem. — ἀκόρυφος, 2, uden Spids; uden Begyndelse; ogsaa = flgd.; o. — ἀκορύφωτος, 2, ikke sammentalt, utallig; (af κορυφή, κορυφόω).

ἄκος, τό, Helbredelse, Lægemiddel, *Hom.*; alm., Middel; ἄκος οὐδέν, *Æsch.*, som ὄφελος οὐδέν, uden al Nytte. — *ἀκοσμέω, er ἄκοσμος, handler som en saadan; — ἀκοσμήεις, 3, *poët.* = ἄκοσμος; — ἀκόσμητος, 2, *adv.* -τως, uordnet, uordentlig; upyntet; — ἀκοσμία, ἡ, Uorden, Forvirring; Uordentlighed, Udsvævelse; λόγων ἀκ., uanstændig Tale, *Eur.*; — ἀκόσμιος, 2, *poët.* = flgd.; — ἄκοσμος, 2, *adv.* -σμως, uordentlig, upyntet; uanstændig, usædelig, ulydig; - (af κοσμέω, κόσμος). — ἀκοστέω, ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, *Il.* 6, 506, vel næret og modig ved Krybben; jf. κριθιάω; af flgd.; — ἀκοστή, ἡ, Byg, *Nic.* — ἄκοτος, 2, uden Harme, κότος.

ἀκουάζομαι, = ἀκούω, hører, *c. gen.*, *Hom.*; πρώτω δαιτὸς ἐμεῖο ἀκουάζεσθον, egentl. høre først til, d. e. indbydes først, *Il.* 4, 343; — ἀκουή, ἡ, *poet.* f. ἀκοή, *Od.* — ἀκούρευτος, 2, (κουρεύω) uklippet. — ἄκουρος, 2, (κοῦρος, κόρος) barnløs; uden mandlig Afkom, *Od.* 7, 64; 2) (κουρά) uklippet, *poët.*

ἀκουσείω, *desid.* af ἀκούω, vil gierne høre. — ἀκουσία, ἡ, den Tilstand at være ἀκούσιος; o. — ἀκουσιάζω, giør noget ugierne; - (af ἀκούσιος). — ἀκουσίθεος, 2, hørt af Gud, θεός, *poët.*; og — ἀκούσιμος, 2, hørlig; - (af ἀκούω). — ἀκούσιος, 2, ogsaa 3, *adv.* -ίως, ugierne, ufrivillig, imod Vidende og Villie; [α langt, som *ctr.* f. ἀεκ-].

*ἄκουσις, ἡ, Hørén; — ἄκουσμα, τό, det Hørte; Sang, Musik; Sagn, Tale, Fortælling; Underviisning, som ἀκρόαμα; *dim.*, ἀκουσμάτιον, τό. — ἀκουστέον ἐστί, man bør høre el. adlyde, *c. gen.*; ogsaa ἀκουστέα; — ἀκουστής, οῦ, ὁ, Hører, Tilhører; — ἀκουστιάω, vil gierne høre, er opmærksom; — ἀκουστικός, 3, *adv.* -κῶς, vedkommende Hørelsen el. at høre; αἴσθησις ἀκ., Hørelsens Sands; o. — ἀκουστός, 3, hørt; hørlig; som bør høres; – (af flgd.).

ἀκούω, *f.* ἀκούσομαι, *pf.* ἀκήκοα, *dor.* ἄκουκα, *plqupf.* ἠκηκόειν, *pf. pass.* ἤκουσμαι, *aor.* ἠκούσθην; – hører, τινός, nogen, τί, noget, ogsaa τί τινος, noget af nogen, ogsaa περί τινος, om noget, el. m. *acc. c. inf.*, o. ἔκ τινος, af nogen, *Hom.*, sield. τινί, *Soph.*; bes. *a*) er Tilhører; *b*) bønhører, τινός, ogsaa τινί, *Il.* 16, 515; *c*) adlyder, *c. gen.*; *d*) hører, d. e. heder, kaldes, ἐσθλός, κακός; ligel. εὖ, καλῶς, κακῶς ἀκούειν, *bene, male audire*; ἤκουον εἶναι πρῶτοι, *Herod.*; *e*) οὕτως ἀκούειν s. ἀκοῦσαι, naar man hører det saaledes, uden nærmere Prøvelse, *Dem.*

ἄκρα, ας, ἡ, (egentl. *fem.* af ἄκρος) den øverste el. yderste Ende; bes. *a*) Biergtop, Høi; den derpaa staaende Borg; *b*) h. *Hom. in plur.*, Forbierg, Næs; *c*) κατ᾽ ἄκρης πέρθειν, ἑλεῖν πόλιν, at forstyrre, egentl. ovenfra, fra Borgen af, *funditus evertere*; ἔλασεν μέγα κῦμα κατ᾽ ἄκρης, *i. e.* κατὰ κεφαλῆς, ovenfra, over Hovedet, *Od.* 5, 513.

ἀκράαντος, 2, (κραιαίνω) uopfyldt, *irritus.* — ἀκραγής, 2, (κράζω) uden Skrig, stum. — ἀκράδαντος, 2, (κραδαίνομαι) urystet. — ἀκραεί, *adv.* af — ἀκραής, 2, (ἄκρος, ἄω) om Vinden: som kuler rask og fylder Seilene, *Hom.*; ἀκραεὶ πλεῖν, med god Vind. — ἀκραῖος, 3, = ἄκρος; 2) boende paa Høie el. Bierge: *epith.* til Here o. Venus. — ἀκραίπαλος, 2, uden Ruus, κραιπάλη; 2) virkende imod Rusen. — ἀκραιφνής, 2, *adv.* -φνῶς, f. ἀκεραιοφανής, = ἀκέραιος, ublandet.

ἄκραντος, 2, (κραίνω) ufuldendt, uopfyldt, tom, ἔπεα, ἐλπίδες, *Pind.*; 2) uden Ende, *Æsch.* — ἀκραξόνιον, τό, (ἄκρος, ἄξων) det Yderste af Axelen. — ἀκρασία, ἡ, (κρᾶσις) slet Blanding, ἀέρος, fordærvet Luft; *oppon.* εὐκρασία. — ἀκρασία, ἡ, (κράτος) Umaadelighed, Tøileløshed, *impotentia.*

*ἀκραταῖος, 3, = ἀκρατής; — ἀκράτεια, ἡ, = ἀκρασία af κράτος, Umaadelighed; *oppon.* ἐγκράτεια; — ἀκρατεύομαι, er en ἀκρατής, lever, handler som en saadan; — ἀκρατευτικός, 3, som kommer af Umaadelighed; — ἀκρατέω, = ἀκρατεύομαι; — ἀκρατής, 2, uden Kraft, κράτος, som ikke har noget i sin Magt, *c. gen.*; bes. som ikke er

Herre over sine Lidenskaber, udsvævende, vellystig, o. dl.; — ἀκράτητος, 2, utæmmet; utæmmelig; — ἀκρατί, *adv.*, = ἀκρατῶς; o. — ἀκρατία, ἡ, = ἀκράτεια, *Thuc.*; — (af κρατέω, κράτος).

*ἀκρατίζομαι, drikker ublandet Viin, *merum*, bes. til Frokost; bf., spiser Frokost; bf. — ἀκράτισμα, τό, Frokost; o. — ἀκρατισμός, ὁ, at holde Frokost; — ἀκρατοποσία, ἡ, Handlingen — ἀκρατοποτέω, er — ἀκρατοπότης, ου, ὁ, *fem.* -πότις, (πίνω) som drikker ublandet Viin; af — ἄκρατος, 2, (κρᾶσις, κεράννυμι) ublandet, reen, ægte; ἄκρατος οἶνος, Viin uden Vand, *merum*, *oppon.* κερασθείς, o. ὑδαρής, *Xen.*; bf. 2) stærk, berusende; heftig; 3) utæmmet, utæmmelig; *superl. irr.*, ἀκρατέστατος, sield.

ἀκρατότης, ητος, ἡ, ublandet Tilstand, Reenhed; o. — ἀκρατοφόρος, ὁ, o. -φόρον, τό, Kar til ublandet Viin; — (af ἄκρατος). — ἀκράτωρ, ορος, ὁ, *poët.* = ἀκρατής. — ἀκρατῶς, o. -τέως, *adv.* af ἀκρατής; men — ἀκράτως, *jon.* -ήτως, o. -ητέως, *adv.* af ἄκρατος, ublandet. — ἀκραχολία, ἡ, Iilsindighed; af — ἀκράχολος, 2, iilsindet; alm., i heftig Sindsbevægelse; — (af ἄκρατος, χόλος, f. ἀκρατόχ.).

ἄκρεα, τά, *jon.* f. ἄκρα, af *inus.* ἀκρής f. ἄκρος. — ἀκρεμονικός, 3, med lange el. stærke Grene; af — ἀκρέμων, ονος, ὁ, (ἄκρος) Enden af en Green; Grenen selv. — ἄκρεος, 2, uden Kiød, κρέας. — ἀκρέσπερος, 2, (ἕσπερος) med Aftenens Begyndelse; o. — ἄκρηβος, 2, ogsaa ἀκρήβης, 2, (ἥβη) i den første Ungdom; (af ἄκρος). — ἀκρήδεμνος, 2, uden Hovedbind, κρήδεμνον. — ἄκρητος, *jon.* f. ἄκρατος; ἄκρητοι σπονδαί, Libation af ublandet Viin, *Il.* — ἀκρηχολία, ἡ, *jon.* f. ἀκραχολ.

ἀκρία, ἡ, *sc.* θεά, Gudinde paa Borgen, jf. ἀκραῖος; 2) *sc.* γῆ, en Høi; o. — ἄκρια, τά, som ἄκρεα, = ἄκρα; — (af ἄκρος). — ἀκρίβεια, ἡ, Nøiagtighed, stræng Omhu; πλείστη ἀκρίβεια εἰς τὰ χρηστά, *Xen.*; Regelmæssighed, ἀκρίβεια τοῦ ναυτικοῦ, Orden i Søvæsenet, *Thuc.*; Fuldstændighed; Skarpsindighed; — (af flgd.).

ἀκριβής, 2, (ἄκρος) nøiagtig, omhyggelig, flittig; sparsom, ordentlig; skarpsindig, grundig, μνήμη, λόγος; alm., nøiagtig, fuldkommen el. fuldendt i sit Slags, *accuratus*, *absolutus*; ἀκριβεῖς θώρακες, som passe, *Xen.*; εἰς, ἐπί, πρὸς τὸ ἀκριβές, paa det nøieste; jf. ἀκριβῶς.

*ἀκριβοδίκαιος, 2, som anvender den strænge Ret, *oppon.* ἐπιεικής, *Aristot.*; — ἀκριβολογέομαι, tager noget nøie, *Dem.*; alm., er — ἀκριβολόγος, 2, (λέγω) som taler, regner, prøver med Nøiagtighed; — denne Egenskab: ἀκριβολογία, ἡ; — ἀκριβόω, gjør, ordner noget nøiagtigen og med Indsigt; veed, forstaaer noget tilgavns; πρὶν ἀκριβοῦν τὸ ἔργον, førend man har Tingen inde, *Xen.*; bf. — ἀκρίβωμα, τό, nøiagtig Orden, Indsigt, Flid; — ἀκριβῶς, *adv.*, med Omhu, nøiagtigen; ἀκριβῶς καὶ μόλις, med største Nød, *Plut.*; o. — ἀκρίβωσις, ἡ, (ἀκριβόω) omhyggelig, indsigtsfuld Behandling; — (af ἀκριβής).

ἀκρίδιον, τό, *dim.* af ἀκρίς; — ἀκριδοθήκη, o. -θήρα, ἡ, Græshoppefælde; o. — ἀκριδοφάγος, 2, (φαγεῖν) ædende Græshopper; — (ἀκρίς). — ἀκρίζω, bestiger en Biergtinde; af — ἄκρις, ιος, ἡ, (ἄκρος) den yderste Ende; bes. en Biergtinde, *in pl.* m. ἀνεμόεσσαι, *Od.* — ἀκρίς, ίδος, ἡ, Græshoppe, *Il.*

ἀκρισία, ἡ, (κρίσις) Mangel paa Overlæg og Prøvelse, slet Dom el. Valg; 2) Mangel paa Afgiørelse, Forvirring. — *ἀκριτί, *adv.* til ἄκριτος; — ἀκριτόβουλος, 2, (βουλή) ubesindig; — ἀκριτόδακρυς, υος, 2, (δάκρυ) som udgyder utallige Taarer; o. — ἀκριτόμυθος, 2, (μῦθος) som taler hen i Veiret; 2) ὄνειροι ἀκρ., vanskelige at udtyde, *Od.*; — (af flgd.).

†ἄκριτος, 2, *adv.* -τως, (κριτός, κρίνω) uafsondret, forvirret og imellem hinanden, μῦθος, forvirret Tale, *Il.*; *b*) uafgiort, hvorom man endnu strider, ἄεθλος, *Hes.*; bes., upaadømt, tvivlsom; κατακαίνειν τινὰ ἄκριτον, *indicta causa*, *Xen.*; ἄκριτος ἔρις, *Dem.*; *c*) uden Maal og Maade, ἄχεα ἄκριτα, πενθεῖν ἄκριτον αἰεί, *Hom.*; bf., utallig, megen, μυρία καὶ ἄκριτα; *d*) sild. *act.* som ἀλόγιστος, uden at vælge el. dømme; bf. — ἀκριτόφυλλος, 2, (φύλλον) med utallige Blade, ὄρος, *Il.*; — ἀκριτόφυρτος, 2, (φύρω) sammenblandet og forvirret, *Æsch.*; o. — ἀκριτόφωνος, 2, (φωνή) med uforstaaeligt Sprog.

*ἀκρόαμα, τό, hvad man hører, lader læse, spille, synge, bes. til sin Fornøielse, som ἄκουσμα; 2) som forelæser, spiller, synger under Maaltidet; o. — ἀκροαματικός, 3, hørlig, indrettet for Hørelsen; διδασκαλίαι ἀκρ., de blot mundtlige Foredrag; af — ἀκροάομαι, f. άσομαι, (ἀκούω) hører; er Tilhører, Discipel; lyder; [ao. m. langt Alpha].

*ἀκρόασις, ἡ, Høren, Hørelse; at være Tilhører; 2) det Hørte, Forelæsning; 3) Sted el. Forsamling, hvor der forelæses; 4) Efterfølgelse af det Hørte, Lydighed; — ἀκροατέος, 3, til at adlyde, *Ar.*; — ἀκροατήριον, τό, Høresal, *auditorium*. — ἀκροατής, οῦ, ὁ,

Hører, Tilhører; o. — ἀκροατικός, 3, hørende til en ἀκρόασις, μισθός, Honorar derfor; – (af ἀκροάομαι).

*ἀκροβάμων, 2, (βῆμα) gaaende paa Tæerne el. opreist; — ἀκροβατέω, (βαίνω) gaaer paa Tæerne; gaaer forsigtigen; klavrer i Veiret; — ἀκροβαφής, 2, (βάπτω) dyppet, vædet paa den yderste Ende; — ἀκροβελής, 2, (βέλος) spids paa Enden; — ἀκροβελίς, ίδος, ἡ, Pileod; — ἀκρόβλαστος, 2, (βλαστεῖν) spirende paa den yderste Ende; – (af ἄκρος).

*ἀκροβολέω, kaster langt el. langt fra; – denne Handling: ἀκροβολία, ἡ; — ἀκροβολίζω, oftere *in med.*, kaster, slynger langt fra; tirrer Fienden til Angreb ved idelige Skærmydsler; *oppon.* ὁμόσε ἰέναι, ὁμόθεν τὴν μάχην ποιεῖσθαι, *Xen.*; — ἀκροβολίς, ίδος, ἡ, let Kastespyd; — ἀκροβόλισις, ἡ, o. ἀκροβολισμός, ὁ, Handlingen ἀκροβολίζεσθαι; — ἀκροβολιστής, οῦ, ὁ, = flgd.; — ἀκροβόλος, ὁ, (βάλλω) Slyngekaster; alm. som strider langt fra med Skudvaaben; men *pass.* ἀκρόβολος, som træffes af et Skudvaaben ovenfra; – (af ἄκρος).

*ἀκρογένειος, 2, med fremstaaende Hage, γένειον; — ἀκροδακτύλιον, τό, (δάκτυλος) Fingertip; — ἀκρόδετος, 2, (δέω) bunden paa Enden el. øverst; — ἀκρόδρυον, τό, (δρῦς) *att.* ethvert Frugttræ; 2) Frugt med Træskal, *ex.* Nødder; — ἀκροέλικτος, 2, (ἑλίσσω) dreiet el. slynget i Enden; — ἀκρόζεστος, 2, (ζέω) kogt el. varmet paa Overfladen; — ἄκροθε(ν), *adv.*, fra den yderste Ende, ovenfra; — ἀκρόθερμος, 2, (θερμός) yderst hed el. hidsig; — ἀκρόθι, *adv.*, i Begyndelsen, νυκτός, *poët.*; – (af ἄκρος).

*ἀκροθιγής, 2; *adv.* -γῶς, (θιγεῖν) berørende paa Overfladen; — ἀκρόθινα, τά, see ἀκροθίνιον; — ἀκροθινιάζω, berører, tager det Øverste af en Hob, offrer deraf som Førstegrøde til Guderne; *in med.*, tager el. vælger mig noget ovenaf; af — ἀκροθίνιον, τό, sædv. *in pl.*; hos *Pind.* ogs. ἀκρόθινα, τά, – det Øverste af en Hob, θίν; det Bedste, der bringes Guderne som Førstegrøde, Krigsbytte, Tempelgave; df. hos *Pind.*, ἀκρόθινα πολέμου, om de af Krigsbytte indstiftede olympiske Lege. — ἀκροθώραξ, ακος, ὁ, ἡ, (θωρήσσω) let beruset; – (af ἄκρος).

*ἀκρόκαρπος, 2, φοῖνιξ, som har sin Frugt, καρπός, i Toppen; — ἀκροκελαινιάω, alene *in part. ep.* ἀκροκελαινιόων, (κελαινός) sortnende paa Overfladen, *Il.* 21, 249; — ἀκροκέραια, τά, (κέρας) de yderste Ender paa Hornene, bes. paa Raaerne, *cornua antennarum*; — ἀκροκνέφαιος, 2, o. ἀκροκνεφής, 2, (κνέφας) i den første Dæmring el. Skumring; — ἀκρόκομος, 2, ogsaa 3, *Il.* 4, 533, rimel. med en Haarlok paa Issen; sild., med Haar el. Løv paa den yderste Ende; — ἀκροκυματοῦν, at svæve paa de høieste Bølger: et slet Ord h. *Luc.* — ἀκροκωλία, ἡ, den øverste Deel af Skulderbladet; — ἀκροκώλιον, τό, bes. *in pl.*, (κῶλον) de ydre Dele, bes. hos Dyrene; – (af ἄκρος).

*ἀκρόλειον, τό, (λεία) = ἀκροθίνιον; — ἀκρόλιθος, 2, hvis yderste Dele ere af Steen, λίθος; — ἀκρολίνιον, τό, den yderste Rand af Garnet; o. – ἀκρόλινος, 2, som er derpaa; (af λίνον) — ἀκρολίπαρος, 2, (λίπος) glindsende, fed paa Overfladen; — ἀκρολογέω, samler ovenaf, στάχυας; af — ἀκρολόγος, 2, (λέγω) samlende, plukkende ovenaf, *decerpens*; – (af ἄκρος).

*ἀκρολοφία, ἡ, Biergtinde; Biergegn; o. — ἀκρολοφίτης, ου, ὁ, en Biergboer; af — ἀκρόλοφος, 2, med høi Top el. Tinde, λόφος; ὁ ἀκρόλ., = ἀκρολοφία; — ἀκρολυτέω, (λύω) begynder at løse; — ἀκρόμαλλος, 2, (μαλλός) med korte Haar; — ἀκρομανής, 2, (μαίνομαι) nær ved at rase, *Herod.*; — ἀκρομέθυσος, 2, (μεθύω) = ἀκροθώραξ; — ἀκρομόλιβδος, 2, med Bly, μόλιβδος, paa den yderste Ende el. Rand; — ἀκρομφάλιον, ogsaa ἀκρόμφαλον, τό, Midten af Navlen, ὀμφαλός; – (af ἄκρος).

*ἄκρον, see u. ἄκρος; — ἀκρονύκτιος, o. -νυκτος, 2, (νύξ) ved Nattens Begyndelse; τὸ ἀκρονύκτιον, ogsaa ἀκρόνυξ, κτος, ἡ, o. ἀκρονυχία, ἡ, Nattens Begyndelse; — ἀκρονυχί, *adv.*, af — ἀκρόνυχος, 2, f. ἀκρώνυχος, 2, (ὄνυξ) med Neglespidsen; efter *Schn. suppl.*, *inc.*; men — ἀκρόνυχος, 2, af νύξ, = ἀκρονύκτιος; – (af ἄκρος).

ἀκροπαγής, 2, (πήγνυμι) befæstet ved Enden; — ἀκρόπαστος, 2, (πάσσω) bestrøet ovenpaa; — ἀκροπενθής, 2, (πένθος) yderst bedrøvet, *Æsch.*; — ἀκρόπηλος, 2, (πηλός) med Leer el. Dynd ovenpaa; — ἀκρόπλοος, 2, *ctr.* -πλους, (πλέω) svømmende ovenpaa; — ἀκροποδητί, o. -διτί, *adv.*, (πούς) paa Tæerne; — ἀκρόπολις, εως, ἡ, (πόλις) den høie Deel af Byen, Borgen, bes. i Athenen; — ἀκροπόλος, 2, (πολέω) som er i det Høie, høi, høiest, ὄρος, *Od.*; – (af ἄκρος).

*ἀκροπόρος, 2, (πείρω) gjennemborende med Spidsen, ὀβελοί, *Od.*; — ἀκροπόρφυρος, 2, (πορφύρα) med Purpurrand el. Bræmme; — ἀκροποσθία,

ἡ, (πόσθη) *præputium*, Forhud; *dim.* ἀκροποσθιον, τό; — ἀκρόπρωρον, τό, den yderste Ende af Forstavnen, πρῶρα; — ἀκρόπτερον, τό, (πτερόν) det Yderste af en Vinge el. Fløi; — ἀκρόπτολις, ἡ, *poët.* f. ἀκρόπολις; — ἀκρόῤῥιζος, 2, (ῥίζα) hvis Rødder ligge høit; — ἀκροῤῥίνιον, τό, (ῥίν) Næsetip; — ἀκροῤῥύμιον, τό, det Forreste af Vognstangen, ῥυμός; – (af flgd.).

† ἄκρος, 3, (ἀκή) yderst, øverst, høiest, *summus, extremus*; ἄκρα νύξ, Nattens Begyndelse; *b)* skarp, spids; *c) transl.*, ἄκροι Δαναῶν, ποιητῶν, de ypperligste; ἄκρος ὀργήν, yderst forbittret; 2) *subst.*, *a)* ἡ ἄκρα, *vid. s. l.*; *b) neutr.* ἄκρον, *pl.* ἄκρα, = ἡ ἄκρα; ἄκρον Ἴδης, *Hom.*; 3) ἄκρον, o. ἄκρα, som *adv.*, høiligen, i høieste Maade; i det høieste; f. ἄκρως, *superl.*, ἀκροτάτως.

* ἀκροσαπής, 2, (σήπομαι) raadden i Enden; — ἀκροσίδηρος, 2, med en Jernspids; — ἀκρόσοφος, 2, (σοφός) høiviis; — ἀκροστήθιον, τό, det øvre Bryst, στῆθος; — ἀκροστιχίς, ίδος, ἡ, o. ἀκρόστιχον, τό, (στίχος) Begyndelsen af et Vers; 2) et Digt, hvori Versenes Begyndelsesbogstaver danne et Ord el. en Mening; — ἀκροστόλιον, τό, (στόλος) Stavnen paa et Skib tilligemed dens Zirater; — ἀκροστόμιον, τό, (στόμα) Mundstykke; 2) = ἀκροφύσιον; — ἀκροσφαλής, 2, *adv.* -λῶς, (σφάλλω) som let vakler, glider, falder; ἀκροσφ. πρὸς ὑγίειαν, skrantende, πρὸς ὀργήν, *pronus in iram*; 2) *act.*, slibrig, farlig; o. — ἀκροσχιδής, 2, (σχίζω) kløvet i Enden; – (af ἄκρος).

* ἀκροτελεύτιον, τό, (τελευτή) den yderste Ende; Slutningen, *ex.* af et Brev, *Thuc.*; — ἀκρότης, ητος, ἡ, det Yderste; o. — ἀκρότης, ου, ὁ, rimel. Læsem. f. ἀγρότης, *Æsch. Pers.*; – (af ἄκρος). — ἀκρότητος, 2, (κροτέω) ikke slaaen sammen; ikke i Samklang. — * ἀκροτομέω, skærer ovenaf, behugger; af — ἀκροτόμος, 2, (τέμνω) som skærer skarpt, meget skarp; men ἀκρότομος, *pass.*, skarpt afskaaren, steil; o. — ἀκροτόνος, 2, (τείνω) udspændt oventil; men *pass.*, ἀκρότονος, spændende, anspændende de ydre Lemmer, stærk; – (af ἄκρος). — ἄκροτος, 2, uden Klap, κρότος.

* ἄκρουλος, 2, (οὖλος) kruset i Enden, θρίξ; — ἀκρουχέω, (ἔχω) har el. beboer Høiene; — ἀκροφανής, 2, (φαίνομαι) som viser sig, skinner paa Høiene; — ἀκροφυής, 2, (φύω) voxende paa Høie; 2) af høi Fødsel; med høie Anlæg; — ἀκραφύλαξ, ακος, ὁ, som bevogter Borgen; — ἀκρόφυλλος, 2, (φύλλον) med Løv oventil; — ἀκροφύσιον, τό, (φῦσα) Enden af Blæsebælgens Rør; — ἀκρόχαλις, o. ἀκροχάλιξ, ὁ, ἡ, = ἀκροθώραξ; — ἀκροχανής, 2, (χαίνω) staaende el. gabende vidt fra hinanden; – (af ἄκρος).

* ἀκρόχειρ, ρος, ἡ, (χείρ) Forarmen; — ἀκροχειρία, ἡ, = ἀκροχείρισις; — ἀκροχειρίζω, tager med Fingerenderne; 2) *in med.*, bevæger mig, tager fat med Haanden el. Forarmen: – et slags Kampleg, der kaldes – ἀκροχείρισις, ἡ, o. -χειρισμός, ὁ; egentl. Forarmens Bevægelse; — ἀκροχειριστής, o. -χειριστής, οῦ, ὁ, der øver denne Kampleg; — ἀκροχλίαρος, 2, (χλιαρός) noget el. meget varm; — ἀκροχολέω, er — ἀκρόχολος, 2, = ἀκράχολος; — ἀκροχολία, ἡ, = ἀκραχολία; — ἀκροχορδών, όνος, ἡ, (χορδή) Vorte med en tynd Stilk; — ἀκρόψιλος, 2, (ψιλός) blottet el. skaldet oventil; – (af ἄκρος). — ἄκρυπτος, 2, (κρύπτω) utildækket, ikke skiult. — ἀκρύσταλλος, 2, uden Iis, κρύσταλλος.

* ἀκρωμία, ἡ, o. -μιον, τό, ogs. ἀκρωμίς, ίδος, ἡ, (ὦμος) Overarm, Skulder, Skulderbeen; hos Hesten: *eminentia armorum*, Manken; — ἄκρων, ωνος, ὁ, det yderste Lem; df. — ἀκρωνία, ἡ, = ἀκρωτηριασμός, *Æsch.*; — ἀκρώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, o. ἀκρόνυχος, 2, (ὄνυξ) med Nægle, Kløer, Hove; df. — ἀκρωνυχία, ἡ, det yderste af Næglen; ἀκρωνυχία τοῦ ὄρους, = flgd., *Xen.*; — ἀκρωρεία, ἡ, (ὄρος) Biergtinde, Fieldryg, *id.*; — ἀκρωρία, ἡ, (ὥρα) Dagbrækningen, *Theophr.*; – (af ἄκρος).

ἀκρωτήρ, ῆρος, ὁ, = ἀκρωτήριον. — * ἀκρωτηριάζω, lemlæster, afstærer, bes. Hænder og Fødder, som μασχαλίζω; alm. mishandler, fordærver, τὰς πατρίδας, *Dem.*; om Skibe: afhugger For- el. Bagstavnen; 2) *intr.*, at danne et Forbierg; hvf. — ἀκρωτηρίασις, ἡ, o. -τηριασμός, ὁ, Lemlæstelse; o. — ἀκρωτηρίασμα, τό, den afskaarne el. afsondrede Deel; af — ἀκρωτήριον, τό, (ἄκρος) alm. den yderste, fremstaaende Deel: Forbierg; Skibssnabel, *rostrum*; de ydre Lemmer, bes. Hænder og Fødder; Huusgavlen, bes. de derpaa anbragte Billeder, oftest *in pl.*

ἀκτάζω, holder Giestebud paa Strandbreden, ἀκτή, (i det Kølige). — ἀκταία, ἡ, = ἀκτέα, Hyldetræ; 2) en let og fiin persisk Klædning. — ἀκταίνω, (ἀκτίν) som ἀΐσσω, bevæger mig hurtigt, farer frem; er kaad, overgiven; ogsaa ἀκταίνειν βάσιν, h. *Æsch.* om modige Heste: rimel. at løbe let, at styrte frem. — ἀκταῖος, 3, som er, ligger, boer ved Kysten, ἀκτή; 2) Ἀκταία, ἡ, *sc.* γῆ, Kyst-

landet, d. gamle Navn paa Attika, ogsaa Ἀκτή. — ἀκτέα, ἡ, ctr. ἀκτῆ, Hyldetræ, *sambucus*. — ἀκτέανος, 2, uden Besiddelse, κτέανον, fattig. — ἀκτένιστος, 2, (κτενίζω) ukæmmet. — ἀκτερέϊστος, o. ἀκτέριστος, 2, (κτερείζω, κτερίζω) uden høitidlig Begravelse.

ἀκτή, ἡ, Strandbred, (egentl. hvor Bølgerne brydes, af ἄγνυμι, ἀγή) df. προβλής, προὔχουσα, fremragende, τρηχεῖα, ὑψηλή, *Hom.*; 2) alm. fremragende el. ophøiet Sted, Altar, Gravhøi, *Soph.*; 3) som *nom. pr.*, d. gamle Navn paa Attika, Kystlandet. — ἀκτή, ἡ, (egentl. *fem.* af ἀκτός, knust, af ἄγνυμι) malet Korn, Meel, *mola*, ogsaa Brød; μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτή, *Od.*; ogsaa Δημήτερος ἀκτή; fra *Hes.* om Sædekorn. — ἀκτῆ, see ἀκτέα.

*ἀκτημοσύνη, ἡ, Fattigdom; af — ἀκτήμων, 2, uden Besiddelse, κτῆμα, fattig, *c. gen.*, *Il.*; — ἀκτησία, ἡ, = ἀκτημοσύνη; o. — ἄκτητος, 2, uerhvervet; ikke til at erhverve; – (af κτάομαι).

†ἀκτίν, *nom. inus.* o. ἀκτίς, ῖνος, ἡ, Straale, ἡλίου, στεροπῆς, Solstraale, Lynstraale, *Pind.*; alm., Glands, Gienskin; *transl.*, ἀκτῖνες ἐργμάτων καλῶν, *id.*; 2) Hiulege; (skal være af ἄγνυμι el. ἀΐσσω); df. — ἀκτινηδόν, *adv.*, ligesom Straaler; — ἀκτινοβολέω, kaster Straaler; *pass.*, bestraales; hvf. ἀκτινοβολία, ἡ, Straalekasten; af — ἀκτινοβόλος, 2, (βάλλω) kastende Straaler; — ἀκτινογραφία, ἡ, (γράφω) Skrift om Straalerne; o. — ἀκτινοειδής, 2, straaleagtig.

ἄκτινος, 2, af Hyldetræ, ἀκτῆ. — ἀκτινοφόρος, 2, (φέρω) bringende el. sendende Straaler; o. — ἀκτινωτός, 3, straalende, omstraalet; (af ἀκτίς). — ἄκτιος, 2, hørende til Strandbreden, ἀκτή, θεὸς ἄκτ., Guden Pan. — ἀκτίς, ῖνος, ἡ, see u. ἀκτίν. — ἄκτιστος, 2, (κτίζω) ubygget, uskabt; *poët.* ogs. ἄκτιτος, ubebygget. — ἀκτίτης, ου, ὁ, som er el. boer paa Kysten, ἀκτή. — ἄκτωρ, ορος, ὁ, (ἄγω) Fører, *Æsch.*; 2) Tømme, som ἀγωγεύς.

ἀκυβέρνητος, 2, (κυβερνάω) uden Styrmand. — ἀκύβευτος, 2, (κυβεύω) ikke sat paa Spil; sædv. *act.*, som ikke vover, sat, besindig. — ἀκύθηρος, 2, (κυθήρη) *invenustus*, uden Ynde. — ἄκυθος, 2, = ἄκυτος. — ἀκύλιστος, 2, (κυλίω) ikke til at vælte el. bevæge fremad; οὐκ ἀκύλιστος, som taler let, *Luc.* — ἄκυλος, ἡ, den spiselige Frugt af πρῖνος, *ilex.*, *Od.* — ἀκύμαντος, -μαστος, -ματος, 2, ogs. ἄκυμος, 2, o. ἀκύμων, 2, (κυμαίνω, κῦμα) ikke overskyllet, vindstille, rolig. — ἀκύμων, 2, (κυέω) ufrugtbar, uden Frugt, uden Livsfrugt.

*ἀκυρέω, opnaaer ikke, som ἀτυχέω; df. — ἀκύρημα, τό, o. ἀκυρής, 2, = ἀτύχημα, ἀτυχής; — ἀκυρία, ἡ, Uegentlighed; — ἀκυρίευτος, 2, (κυριεύω) ubehersket; som ikke lader sig beherske; o. — ἀκυρολογέω, er — ἀκυρολόγος, 2, (λέγω) som taler i uegentlige Udtryk: - ἀκυρολογία, ἡ; af — ἄκυρος, 2, (κῦρος) ugyldig; afskaffet; utilladt; 2) ἄκυρός τινος, som ikke har Ret til el. Fordring paa noget; 3) om Ord: uegentlig; df. — ἀκυρόω, afskaffer; df. — ἀκύρωσις, ἡ, Afskaffelse; o. — ἀκύρωτος, 2, afskaffet. — ἀκυτήριον, τό, Middel til at fordrive Livsfrugten; af — ἄκυτος, 2, (κυέω) ufrugtbar.

ἀκωδώνιστος, 2, (κωδωνίζω) uprøvet. — ἀκωκή, ἡ, *i. e.* ἀκή, m. Redupl., Spids, Od, Eg, δουρός, ἔγχεος, *Hom.* — ἀκώλιστος, o. ἄκωλος, 2, (κωλίζω, κῶλον) ikke deelt i Led el. Kola, περίοδος. — ἀκώλυτος, 2, *adv.* -τως, (κωλύω) uhindret, fri. — ἀκωμῴδητος, 2, *adv.* -τως, (κωμῳδέω) ikke udspottet i Komoedien; ikke udleet. — ἄκων, οντος, ὁ, (ἀκή) Kastespyd. — ἄκων, ἄκουσα, ἆκον, *ctr.* f. ἀέκων, ufrivillig, tvungen. — ἀκάνιστος, 2, (κωνίζω) ubeget. — ἄκωνος, 2, uden Spids el. Top, κῶνος. — ἀκώπητος, 2, ikke forsynet med Aarer; ikke udrustet; o. — ἄκωπος, 2, uden Aarer, uden Greb; (af κωπέω, κώπη).

ἀλάβα, s. ἀλάβη, ἡ, Kul, Kulstøv; Sod, Blæk; df. — ἀλαβαρχέω, er — ἀλαβάρχης, ου, o. -βαρχος, ὁ, en Skriver, bes. Toldskriver, Toldforpagter, *magister in scriptura*; - dette Embede: ἀλαβαρχία, o. -χεία, ἡ. — *ἀλάβαστος, ὁ, *dim.* -στιον, τό, *att.* f. ἀλαβαστρ..; — ἀλαβαστρίτης, ὁ, ogsaa -στρῖτις, ἡ, *sc.* λίθος, Alabaster; o. — ἀλαβαστροθήκη, ἡ, Giemme til Alabastarbeider; af — ἀλάβαστρος, ὁ, *pl.* ogs. ἀλάβαστρα, τά, etslags Alabaster; 2) hvad der er giort deraf, bes. Salvedaaser; df. ἀλαβαστροφόρος, 2, (φέρω) bærende Alabaster el. Arbeider deraf. — ἀλαβής, 2, uden Greb, λαβή; ikke til at gribe el. angribe. — ἀλάβης, s. ἀλλάβης, ητος, ὁ, etslags Nilfisk.

ἄλαδε, *adv.*, mod, til, i Havet, ogsaa εἰς ἄλαδε, *Hom.*; ἄλαδε μύσται, den anden Dag af den eleusinske Fest; og — ἁλάδρομος, 2, (δρόμος) løbende over Havet; ὁ ἁλάδρ., Løb over Havet; – (af ἅλς). — *ἀλαζονεία, ἡ, Praleri, Overmod; Bedrageri; — ἀλαζόνευμα, τό, pralende Tale; Praleri; — ἀλαζονεύομαι, praler, giør mig til; lyver; o. — ἀλαζονικός, 3, pralende; af — ἀλά-

ζων, ονος, ὁ, ἡ, (ἄλη, ἀλάομαι) oprindel., Landstryger; df. Giøgler, Praler, Bedrager; ogsaa *adject.* pralende; ἀλάζονες λόγοι, Løgn.

ἀλάθεια, ἀλαθής, *dor.* f. ἀληθ..; Ἀλάθεια θυγάτηρ Διός, *Pind.* — ἀλαθεῖς, *dor.* f. ἀληθεὶς, *part. aor.* 1 *pass.* af ἀλάομαι. — ἀλάθητος, 2, (λαθεῖν) ikke til at skiule el. forglemme; ikke til at skuffe. — ἀλαίνω, = ἀλάομαι, *Trag.*

*ἀλαλαγή, ἡ, ἀλάλαγμα, τό, o. -γμός, ὁ, Krigsskrig; Frydeskrig; Larm; af — ἀλαλάζω, *f.* ξω, opløfter et Krigsskrig, bes. ved Slagets Begyndelse; alm. løfter høit og forvirret Skrig; ἀλ. νικήν, forkynder jublende en Seir, *Soph.*; df. — ἀλαλάξιος, *epith.* til Krigsguden; af — ἀλαλή, *dor.* ἀλαλά, ἡ, Skrig til Angreb; ogs. Angreb, Kamp, *Pind.*; alm., Skrig, Larm, Jubel. — ἀλάλημαι, see under ἀλάομαι — ἀλάλητος, 2, (λαλέω) uudtalt; uudtalelig. — ἀλαλητός, ὁ, = ἀλαλή; ogsaa ἀλαλητύς, ύος, ἡ, *jon.*, *inc.*

ἀλαλκομενηΐς, ΐδος, *epith.* til Athene; efter nogle af ἀλαλκεῖν, den Afværgende, *Il.* — ἀλαλκομένιος, *boeot.* den Maaned, som *att.* kaldes μαιμακτηριών. — ἀλκτήρ, ῆρος, ὁ, Hielper; df. — ἀλκτήριον, τό, Lægemiddel, Hielp. — ἀλάλκω, *inus.*, ἀλαλκεῖν, see under ἀλέξω. — ἄλαλος, 2, ikke talende, λάλος. — ἀλάλυγξ, ἡ, = λυγμός. — ἀλαλόκτημαι, forlæng. *pf.* af ἀλοκτέω, s. m. s. *Il.*

ἀλάμπετος, 2, uden Glands el. Lys, mørk; o. — ἀλαμπής, 2, = frgd., ἀλ. ἡλίου, *Soph.*; o. — ἀλαμπία, ἡ, Mangel paa Lys; (af λάμπω). — ἀλάομαι, *pf.* ἀλάλημαι, ἀλάλησθαι, ἀλαλήμενος, (m. Bem. o. Beton. som *præs.*) — vanker, flakker omkring, *Hom.*; forvilder mig fra noget, τινός, *Pind.*; lever i Landflygtighed; *transl.*, er i Uvished, *Soph.* — ἀλαός, 2, (λάω, λεύσσω) blind; ogs. som *coecus*, mørk, dunkel; df. — ἀλαοσκοπία, ἡ, (σκοπέω) blind, d. e. unyttig, uagtsom Vagt, *Hom.*; — ἀλαοτόκος, 2, (τίκτω) fødende blinde Unger; o. — ἀλαόω, giør blind, ὀφθαλμοῦ, *Hom.*

ἀλαπαδνός, 3, let at afkræfte el. betvinge; svag, kraftløs, σθένος, μῦθος, *Hom.*; hvf. — ἀλαπαδνοσύνη, ἡ, Kraftløshed, Svaghed; af — ἀλαπάζω, *f.* ξω, (λαπάζω m. α *euphon.*) svækker, afkræfter, overvælder, betvinger; ødelægger, plyndrer. — ἄλας, ατος, τό, (ἅλς) Salt; sild.

*ἀλαστaίνω, o. ἀλαστέω, egentl. kan ikke glemme, vedbliver at vredes el. harmes, klager, sørger; — ἀλαστόροισιν, *Soph. Antig.* 974, efter *Buttm.* rimel. *æol. dat. pl.* f. ἀλάστορσιν; — ἄλαστος, 2, f. ἄλ͂ηστος, ikke til at glemme el. forvinde; uudholdelig, πένθος, ἄχος, *Hom.*; 2) ulykkelig, elendig; o. — ἀλάστωρ, ορος, ὁ, sield. ἡ, paa hvem en uudsonlig (uforglemmelig) Brøde hviler, Forbryder, bes. Morder; 2) som ikke glemmer, d. e. som hævner en Forbrydelse; bes. m. o. u. δαίμων, den straffende Gudom; ἀλάστορες kaldes ogsaa Furierne, *Soph.*; ogsaa de Mishandlede blive deres Bødlers ἀλάστορες el. Plageaander; — (af α *pr.*, λήθω, λαθεῖν).

ἀλατεία, ἡ, o. ἀλάτης, ὁ, *dor.* f. ἀλητεία, ἀλήτης. — ἁλατοπωλία, ἡ, (ἅλας, πωλέω) Udsalg af Salt, Rettighed dertil. — ἀλάχανος, 2, uden Kiøkkengrønt, λάχανον. — ἀλαωπός, 2, ἀλάωψ, ὁ, o. ἀλαῶπις, ἡ, (ὤψ) blindøiet; 2) mørk, dunkel, *coecus*; o. — ἀλαωτύς, ύος, ἡ, Blindgioren, Blinden, *Od.*; (af ἀλαός).

*ἀλγεινός, 3, *adv.* -νῶς, smertelig, krænkende; ogsaa lidende, *Soph.*; — ἀλγεσίδωρος, 2, (δῶρον) bringende Smerte; — ἀλγεσίθυμος, 2, bedrøvende Hiertet, θυμός; — ἀλγέω, føler Smerte; er syg; *transl.*, sørger, er bekymret, τινί s. τί, over noget; τὸ ἀλγοῦν = ἄλγος; df. — ἀλγηδών, όνος, ἡ, Følelse af Smerte, *poët.*; — ἄλγημα, τό, den følte Smerte; — ἀλγηρός, 3, smertelig; o. — ἄλγησις, ἡ, Følelse af Smerte; — (af ἄλγος).

ἀλγινόεις, εσσα, εν, smertelig, *Hes.*; o. — ἀλγίων, 2, ἄλγιστος, 3, *comp.* o. *superl.* til ἀλγεινός; (dannet af flgd.); — ἄλγος, εος, τό, (ἀλέγω) Smerte, Lidelse; Sorg, Kummer, Nød, Ulykke; df. — ἀλγύνω, foraarsager Smerte; *in pass.*, lider Smerte.

*ἀλδαίνω, giør stor og stærk, lader voxe, *aor.* ἤλδανε μέλεα, *Od.*; *in pass.*, voxer; — ἀλδέω, = frgd. *Orph.*; — ἀλδήεις, εσσα, εν, voxende, tiltagende; — ἀλδήσκω, voxer, tiltager, *Il.*; 2) *transit.*, nærer, pleier *Theocr.*; (af ἄλδω, ἄλθω, *alo*).

ἀλέα, ἡ, *jon.* ἀλέη, (ἄλη, ἀλεύω) Undvigen, Undgaaen; Tilflugt, τινός, imod noget, *poët.* — †ἀλέα, ἡ, *jon.* ἀλέη, *att.* ἁλέα, Varme, bes. Solvarme; (beslm. *halo*, ἕλη); df. — ἀλεάζω, *f.* άσω, *att.* ἁλ., er varm, *tepeo*; o. — ἀλεαίνω, *att.* ἁλ., varmer, soler; 2) *intr.*, varmer mig, *Ar.* — ἀλεαίνω, = ἀλεείνω. — ἀλέασθαι, -ασθε, *aor.* 1 til ἀλέομαι.

*ἀλεγεινός, 3, = ἀλγεινός, møisommelig, δαμῆναι, at tæmme; bringende Smerte el. Fare; — ἀλεγίζω, hos *Hom.* altid, οὐκ ἀλεγίζειν τινός, ikke at bekymre sig om, ikke at agte paa noget; o. — ἀλεγύνω, hos *Hom.* m. δαῖτα o. δαῖτας, besørger Maden, d. e. spiser; sild. ogs. anretter Maden; af — ἀλέγω, (α *cop.* λέγω), oprindel. tæller dertil,

regner sammen dermed; ds. agter paa, er opmærksom, viser Ærefrygt, τινός, for nogen; drager Omsorg for noget, τί. ærer, ὄπιν θεῶν; (ogsaa besl. m. ἄλγος, ἀλγεῖν).

ἀλεεινός, 3, (ἀλέα, Bem. 2) varm, giennemvarmet. — ἀλεείνω, = ἀλέομαι, (ἀλέα Bem. 1) undgaaer, unddrager mig, τί, noget, ogsaa c. inf.; ἂψ ἀλεείνειν, at vige tilbage, poët. — ἀλέες, pl. af ἀλής, de Forsamlede. — ἀλέη, ἡ, jon. f. ἀλέα. — ἀλεής, ὕπνος, varmende, qvægende Søvn, Soph. — ἀλέθω, = ἀλήθω. — ἀλεία, ἡ, (ἄλη) Omflakken, Omstreifen. — ἀλείαντος, 2, (λειαίνω) uglattet; ikke til at glatte. — ἄλειαρ, ατος, τό, (ἀλέω) Hvedemeel, ogsaa in pl., Od., sild. ἄλευρον.

*ἄλειμμα, ατος, τό, Salven; Salve; alm. alt, hvormed man salver sig; ds. — ἀλειμματώδης, 2, salveagtig; — ἀλείπτης, ου, ὁ, Indsalver; 2) som underviser i Legemsøvelser, aliptes, lanista; 3) transl., enhver Læremester; o. — ἀλειπτικῶς, adv., som en ἀλείπτης, paa hans Maade; - (af ἀλείφω). — ἄλειπτος, 2, (λείπω) ikke tilbageladt. — ἀλειπτρία, ἡ, fem. af ἀλείπτης; o. — ἄλειπτρον, τό, Salvedaase; - (af ἀλείφω). — ἀλείς, εῖσα, έν, sammentrukken, part. aor. pass. af ἐάλην, εἴλω. — ἄλεισον, τό, (α pr. λεῖος) Bæger med ophøiet Arbeide, Hom.

ἀλείτης, ου, ὁ, (ἀλιταίνω) Forfører, τινός, som forsynder sig imod nogen, poët. — ἀλειτουργησία, ἡ, Frihed for offentlige Tyngder og Ydelser; oftere ἀτέλεια; o. — ἀλειτούργητος, 2, uden λειτουργία; (af λειτουργέω). — ἄλειφα, dor. o. ep. f. — ἄλειφαρ, ατος, τό, Salve, Salveolie, ogs. Beg; æol. ἄλιμμα; af — ἀλείφω, f. ψω, sild. pf. ἤλοιφα, att. ἀλήλιφα, pass. ἀλήλιμμαι, - hos Hom. salver mig, bes. efter Badet, sædv. ἀλεῖψαι s. ἀλείψασθαι λίπα ἐλαίῳ, ogsaa m. acc., ex. χρόα καλόν; sild. salver, bes. til Brydekamp; transl., tilskynder, opmuntrer, forbereder; alm. bestryger, farver; 2) udsletter, udvisker; ds. — ἄλειψις, ἡ, = ἄλειμμα.

ἀλεκτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀλέξω) en Forsvarer. — *ἀλεκτόρειος, 2, af en ἀλέκτωρ; — ἀλεκτορίς, ίδος, ἡ, fem. af ἀλέκτωρ; o. - ἀλεκτορίσκος, dim. deraf; — ἀλεκτορόλοφος, 2, (λόφος) med en Hanekam; o. — ἀλεκτοροφωνία, ἡ, (φωνή) Haneskrig; - (af ἀλέκτωρ). — ἄλεκτος, 2, (λέγω) uudtalt; uudtalelig. — ἀλεκτροπόδιον, τό, Hanefod: en Plante; 2) Stiernebilledet Orion. — ἄλεκτρος, 2, uden Seng, λέκτρον, uden Søvn el. Hvile; uden Ægteseng, ugift.

*ἀλεκτρύαινα, ἡ, komisk fem. af ἀλεκτρύων, Ar.; — ἀλεκτρυονοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) Hønsekræmmer; - τρόφος, ὁ, (τρέφω) som feder Høns, fartor; — ἀλεκτρυονώδης, 2, der ligner Høns; o. — ἀλεκτρυοπωλήτριον, τό, Hønsemarked; af — ἀλεκτρυών όνος, ὁ, ἡ, Hane, Høne; af — ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, Hane, Huushane, poët.; (skal være af ἄλεκτρος, den Søvnløse). — ἀλέκω, inus., see ἀλέξω. — ἀλέλαιον, τό, (ἅλς, ἔλαιον) saltet Olie. — ἄλεν, dor. o. poët. f. ἐάλησαν, de trak sig tilbage, Il. 22, 12, see εἴλω.

ἀλεξαίθριος, 2, (ἀλέξω, αἴθρη) afværgende den frie Luft; Soph. — ἀλεξανδρίζω, efterligner Alexander; b) er — ἀλεξανδριστής, οῦ, ὁ, som holder med A.; — ἀλεξανδρώδης, 2, paa Alexanders Viis. — ἀλέξανδρος, 2, (ἀνήρ) πόλεμος, beskyttende Manden; o. — ἀλεξάνεμος, 2, beskyttende imod Vinden, ἄνεμος; - (af ἀλέξω). — ἀλεξέω, inus., see ἀλέξω; ἀλεξεῖν, Pind. Ol. 13, 12, anføres urigtigen som præs.

*ἀλέξημα, τό, Middel til at afvende el. afværge; — ἀλέξησις, ἡ, Afværgen; Bistand, Hielp; — ἀλεξητήρ, ῆρος, ὁ, Forsvarer, Hielper; Il.; fem. ἀλεξήτειρα; ds. — ἀλεξητήριος, 2, skikket til at afværge, forsvare, hielpe; τὸ ἀλεξητήριον, sc. φάρμακον, Lægemiddel; ogsaa ἀλεξητικός, 3; — ἀλεξήτωρ, ορος, ὁ, = ἀλεξητήρ, Soph.; — ἀλεξιάρη, ἡ, (ἀρά) som afværger, frelser fra Forbandelse, Forhexelse, o. dl., Hes.; - (af ἀλέξω).

*ἀλεξιβέλεμνος, - κακος, 2, afværgende Pilen, βέλεμνον, Ulykken, κακόν; — ἀλεξίμβροτος, 2, (βροτός) beskyttende Mennesker, Pind.; — ἀλεξίμορος, 2, afværgende Døden, μόρος, Soph.; — ἀλέξιμος, o. ἀλέξιος, 2, = ἀλεξητήριος; — ἀλεξιφάρμακον, τό, Modgift; Navnet paa et Læredigt af Nicander; - (af flgd.).

ἀλέξω, f. ἀλεξήσω, aor. med. ἠλεξάμην, ἀλέξασθαι, men aor. opt. act. ἀλεξήσειεν, Hom.; ogsaa fut. eenslydende m. præs. findes at være brugt, ex. Soph. Oed. T. 539; - til ἀλέξω hører aor. 2 act. redupl. ἤλαλκον, ἀλαλκεῖν, ἀλαλκών, (ἀλεκ-, ctr. ἀλκ-, som ὀρεγ-, ὀργ-); - Bem., afvender, afværger; τινί τι, Δαναοῖς κακὸν ἦμαρ; Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε, det afvende Zeus! ἀλέξεσθαί τινα, at holde nogen fra sig; ἀλ. τινι, at forsvare, hielpe, defendere.

ἀλέομαι, o. ἀλεύομαι, undgaaer, søger at undgaae; aor. 1 bortkaster σ, ἀλέασθαι, ἀλεύασθαι, ἠλεύατο, ἀλέαιτο, &c., hvorved aor. conj. ikke bliver forskiellig fra præs.; jf. ἀλεύω. — ἀλεός,

2, dor. f. ἠλεός, tom, daarlig, forgæves; df. — ἀλεόφρων, 2, (φρήν) uforstandig. — ἀλεπίδωτος, 2, uden Skæl; o. — ἀλέπιστος, 2, = frgd.; 2) uskrællet; (af λεπιδόω, λεπίζω).

ἄλεσις, ἡ, Malen; o. — ἀλεστής, οῦ, ὁ, en Møller; (af ἀλέω). — ἄλεται, ep. forkort. f. ἄληται, aor. 2 conj. med. af ἅλλομαι. — *ἀλέτης, ου, ὁ, malende, knusende; ἀλ. λίθος, Møllesteen; — ἄλετος, ὁ, Malen, Knusen; — ἀλετρεύω, maler, knuser, Od.; — ἀλετρίβανος, ὁ, (τρίβω) knusende ved Maling; Morterstøder; — ἀλετρίς, ίδος, ἡ, Slavinde, som maler Kornet, γυνὴ ἀλετρίς, Od.; 2) i Athenen den Mø, som tilberedede Melet til Offerkagerne; o. — ἀλετών, ῶνος, ὁ, Sted, hvor der males, Mølle; - (af ἀλέω, ἀλέθω).

ἀλευρίτης, ου, ὁ, af Hvedemeel; o. — ἀλευρόμαντις, εως, ὁ, (μάντις) som spaaer deraf; af — ἄλευρον, τό, (ἀλέω) Hvedemeel; fiint Meel; df. — ἀλευροποιέω, tilbereder Hvedemeel. — ἀλεύω, (ἄλη, ἀλέα, Bem. 1) poët., afvender, κακόν; udriver, beskytter, τινά, Æsch.; med., ἀλεύομαι, see u. ἀλέομαι. — ἀλέω, f. έσω, pf. ἀλήλεκα, pass. ἀλήλεσμαι, maler, knuser, som ἀλέθω o. ἀλήθω. — ἀλεωρή, ἡ, (ἀλέα) 1) Værn, Beskyttelse; 2) Undvigen; Tilflugt; Hom.

ἄλη, ἡ, Omsvæven, Omflakken; transl. Sindsforvirring, Uro, Angest; βροτῶν ἄλαι, Æsch. — ἁληγός, 2, (ἅλς, ἄγω) førende Salt. — ἀληθάργητος, 2, uden Sovesyge, oppon. ληθαργος.

*ἀλήθεια, ἡ, jon. -θείη, Sandhed; b) Sanddruhed, Oprigtighed; c) Virkelighed, Opfyldelse, ex. af en Spaadom; — ἀλήθευσις, ἡ, Sandfærdighed; — ἀληθευτικός, 3, sandfærdig; o. — ἀληθεύω, taler Sandhed, er oprigtig, ἀληθής; ogsaa in med., Xen.; b) holder Ord, lader gaae i Opfyldelse; c) forudsiger med Sandhed, hvad der vil skee; d) om Spaadomme: at gaae i Opfyldelse; af — ἀληθής, 2, (λήθω) ikke skiult, oprigtig, tilforladelig; om Ting: sand, virkelig, paalidelig, ægte; ἀληθές; itane? virkeligen? τὸ δ' ἀληθές; men i Grunden; jf. ἀληθῶς.

ἀληθίζομαι, Herod., sild. ogsaa ἀληθίζω, = ἀληθεύω. — *ἀληθινολογία, ἡ, (λόγος) sanddru Tale; af — ἀληθινός, 3, adv. -νῶς, sanddru, oprigtig; virkelig, vis; ægte; — ἀληθογνωσία, ἡ, (γνῶσις) Erkiendelse af det Sande; — ἀληθοεπής, 2, (ἔπος) talende Sandhed; - μαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις) spaaende Sandhed; — ἀληθομυθεύω, er — ἀληθόμυθος, 2, (μῦθος) talende Sandhed; — ἀληθορκέω, (ὅρκος) sværger en sand Eed; — ἀληθοσύνη, ἡ, poët. f. ἀλήθεια; o. — ἀληθουργής, 2, (ἐργάζομαι) som handler oprigtigt; - (af ἀληθής). — ἀλήθω, f. ήσω, maler, att. ἀλέω. — ἀληθῶς, adv. af ἀληθής, i Sandhed, virkeligen.

ἀλήϊος, 2, uden λήϊον, Sæd, Jord, d. e. fattig, Il. — ἄληκτος, 2, poët. ἄλληκτος, (λήγω) uafladelig, χόλου, i sin Vrede, Hom. — ἄλημα, τό, (ἀλέω) egentl. fiint Meel; df. transl. listig Skielm, som παιπάλημα, o. τρίμμα, Soph. — ἀλήμεναι f. ἀλῆναι, see u. εἴλω. — ἀλημοσύνη, ἡ, Omflakken; af — ἀλήμων, 2, (ἄλη) Landstryger, Od. — ἀλῆναι, see u. εἴλω. — ἄληπτος, 2, adv. -πτως, (λαμβάνω) ikke til at fange el. gribe; uovervindelig; 2) uden Dadel, ulastelig; 3) ubegribelig.

ἀλής, 2, ogsaa ἁλής, jon. = att. ἀθρόος, samlet, sammenhobet, Herod.; (besl. m. ἁλία, ἁλίζω). — ἀλήσιμος, 2, (ἀλέω) til at male. — ἄλησις, ἡ, = ἄλη. — ἀλῄστευτος, 2, (λῃστεύω) uplyndret; ikke til at plyndre. — ἄληστος, 2, (λήθω) jon. f. ἄλαστος, uforglemmelig; smertelig.

ἀλητεία, ἡ, Omflakken; af — ἀλητεύω, flakker, driver omkring; er en — ἀλήτης, ου, ὁ, (ἀλάομαι) Omflakkende, Landstryger, bes. Tigger, Od. — ἀλητοειδής, 2, meelagtig; meelfarvet; af — ἄλητον, τό, (ἀλέω) det Malede, Meel, — ἀλητύς, ύος, ἡ, jon. f. ἄλη.

ἀλθαία, ἡ, vild Malve, althæa. — *ἀλθαίνω, -θέω, &c., see u. ἄλθομαι; — ἄλθεξις, ἡ, Helbredelse; — ἀλθεύς, έως, ὁ, Læge; — ἀλθήεις, εσσα, εν, sund; o. — ἀλθηστήριος, 2, helbredende; τὰ ἀλθηστήρια sc. φάρμακα, Lægemidler, Nic.; af — ἄλθομαι, heles, læges, ἄλθετο χείρ, Hom.; f. ἀλθήσομαι; - df. sild. m. transit. Bem. helbreder, læger: ἀλθαίνω, ἀλθίσκω s. -θέσκω, ἀλθάσσω s. -θέσσω, hvf. ἀλθίξω, ogsaa ἀλθέω o. ἄλθω, inc.; df. — ἄλθος, τό, Helbredelse, Lægemiddel.

ἁλία, ἡ, (ἁλής) Folkeforsamling, dor. f. ἡλιαία, ἐκκλησία, Dem. — *ἁλιά, ἡ, Saltkar; ἁλιὰν τρυπᾶν, at leve i den yderste Armod; — ἁλιάδαι, ῶν, οἱ, Søfolk, Matroser, Soph.; — ἁλιάετος, -αίετος, ὁ, (ἀετός) Havørn; — ἁλιαής, 2, (ἄω) blæsende fra Havet; — ἁλιανθής, 2, (ἄνθος) = ἁλιπόρφυρος, purpurfarvet; — ἁλίαρος, 2, indsaltet; o. — ἁλιάς, άδος, ἡ, hørende til Havet, sc. κύμβα, Fiskerbaad; Ἁλιάδες, αἱ, Havnympherne; - (af ἅλς). — ἀλίαστος, 2, (λιάζομαι) ubøielig, uundgaaelig, uafladelig, μάχη, πόλεμος; ἀλίαστον ὀδύρεσθαι, at klage uden Ophør, Hom.

ἁλίβαπτος, 2, (βάπτω) dyppet, dukket i Havet, ἅλς. — ἁλίβας, αντος, ὁ, uden Saft, λιβάς, uddød; oppon. διερός. — ἀλίβατος, 2, dor. f. ἠλίβατος, πέτρα, steil Klippe, Pind. — *ἁλιβδύω, æol. f. ἁλιδύω, nedsænker i Havet; alm. nedsænker; — ἁλίβρεκτος, o. -βροχος, 2, (βρέχω) vædet af Havet; — ἁλίβρομος, 2, (βρέμω) ombruset af Havet; brusende som Havet; — ἁλίβρως, ωτος, ὁ, ἡ, o. ἁλίβρωτος, 2, (βιβρώσκω) fortæret, opslugt af Havet; — ἁλίγδουπος, 2, poët. f. ἁλίδουπος; — ἁλιγείτων, 2, nær ved Havet; o. — ἁλιγενής 2, (γένος) avlet, opstaaen af Havet; - (af ἅλς). — ἀλίγκιος, 3, (ἧλιξ) lignende, lig, τινί, Hom.; oftere ἐναλίγκιος.

*ἁλιδινής, 2, o. ἁλίδονος, 2, (δίνη, δονέω) omdreven, omtumlet paa Havet; — ἁλίδουπος, 2, (δοῦπος) havbrusende, epith. til Poseidon; — ἁλίδρομος, 2, (δρόμος) løbende paa el. over Havet; — ἁλιδύω, sænker i Havet; nedsænker, neddukker; — ἁλιεία, ἡ, (ἁλιεύς) Fiskeri, Fiskefangst; — ἁλιεργής, 2, (ἔργον) arbeidende i el. paa Søen, fiskende; — ἁλιερκής, 2, (ἕρκος) omhegnet, omgiven af Havet; - (af ἅλς).

*ἁλίευμα, τό, det Fiskede, som ἁλιεία; — ἁλιεύς, έως, jon. ῆος, ὁ, o. — ἁλιευτής, οῦ, ὁ, en Fisker, en Sømand; ogsaa adject. ἐρέτης ἁλιεύς, Od.; — ἁλιευτικός, 3, hørende til en Fisker el. til Fiskeri, πλοῖον, Fiskerbaad; adv., ἁλιευτικῶς, paa fiskerviis; o. — ἁλιεύω, fisker; er en Fisker, ἁλιεύς, lever paa Søen; - (af ἅλς).

ἁλίζω, (ἅλις) samler, hober sammen. — *ἁλίζω, salter, indsalter; giver Salt at spise; — ἁλίζωνος, 2, (ζώνη) omgiordet, omgiven med Hav; — ἁλίζωος. 2, (ζωή) levende paa el. i Havet; — ἁλιήρης, 2, (ἐρέσσω) roende paa Havet; — ἁλιήτωρ, ορος, ὁ, (ἦτορ) poët. f. ἁλιεύς; o. — ἁλιηχής, 2, (ἦχος) havbrusende; - (af ἅλς).

ἀλίθιος, 2, dor. f. ἠλίθιος; — ἄλιθος, 2, uden Steen, λίθος. — ἁλικίς, ίδος, ἡ, Saltbed; o. — ἁλίκλυστος, 2, (κλύζω) beskyllet af Havet: πόντος ἁλίκλ., det bølgende Hav; - (af ἅλς). — ἁλίκος, 3, dor. f. ἡλίκος. — *ἁλικός, 3, salt; 2) hørende til Havet; df. — ἁλικότης, ἡ, Saltbed; — ἁλίκρας, ατος, ὁ, ἡ, (κεράννυμι) blandet med Søvand; — ἁλικρείων, οντος, ὁ, (κρέων, κρείων) Havets Hersker; — ἁλικρηπίς, ῖδος, ὁ, ἡ, beliggende, anlagt ved Havet; — ἁλικρόκαλος, 2, (κροκάλη) med Strandkisel; — ἁλίκτυπος, 2, (κτύπος) pidsket, ombølget af Havet; 2) brusende paa el. i Havet, κῦμα, αἴτης; — ἁλικύμων, 2, (κῦμα) havombølget; o. — ἁλικώδης, 2, saltagtig; - (af ἅλς).

ἁλιμέδων, οντος, ὁ, Havbehersker. — ἀλιμενία, o. -νότης, ἡ, Mangel paa Havn; o. — ἀλίμενος, o. -νωτος, 2, uden Havn, uden Tilflugt, importuosus; - (af λιμήν). — *ἁλιμηδής, 2, (μῆδος) = ἁλιήτωρ; — ἁλίμικτος, 2, (μίγνυμι) blandet med Havvand; o. — ἅλιμος, 2, salt; 2) hørende til Havet, marinus; - (af ἅλς). — ἄλιμος, 2, uden Hunger, λιμός; 2) act. fordrivende Hungeren, mættende. — ἁλιμυρήεις, εσσα, εν, (μύρω) flydende i Havet, ἅλς; πόταμος ἁλιμ., Hom.; sild. ogs. ἁλιμυρής, 2.

ἀλινδέω, ogsaa καλινδέω, = κυλίνδω, vælter; df. — ἀλινδήθρα, ἡ, Tumleplads, ellers κονίστρα; transl., ἀλ. ἐπῶν, Ar.; o. — ἀλίνδησις, o. -δεσις, ἡ, at vælte sig i Støvet; at brydes liggende. — ἀλίνδω, sild. poet. = ἀλινδέω. — ἁλινήκτης, ὁ, fem. -κτειρα, o. ἁλινηχής, 2, (νήχω) svømmende i Havet; o. — ἅλινος, 3, giort af Salt; - (af ἅλς). — ἄλινος, 2, uden Næt el. Jægergarn, λίνον. — ἁλίξαντος, 2, (ξαίνω) beskyllet af Havet, ἅλς.

ἅλιος, ὁ, dor. f. ἥλιος. — ἅλιος, 3, hørende til Havet, ἅλς, marinus; — Ἅλιαι, Nereiderne, Hom. — ἅλιος, 3, att. ogsaa 2, = μάταιος, forgæves, frugtesløs, unyttig, πόνος, μῦθος, βέλος, o. dl., Hom.; adv. ἅλιον, o. ἁλίως, forgæves; (rimel. af ἄλη, egentl. irrende). — ἁλιοτρεφής, 2, (τρέφω) næret i el. af Havet, ἅλς. — ἁλιόω, giør frugtesløs, unyttig, ἅλιος; tilintetgiør, νόον τινός, nogens Hensigt, βέλος, affyrer en Piil forgæves, Hom.

ἁλίπαστος, 2, (πάσσω) bestrøet med Salt, ἅλς. — ἁλίπεδον, τό, (πέδον) Slette ved Havet, ἅλς; bes. Navnet paa en Slette ved Piræeus; alm. enhver Slette, Sandflade. — ἀλιπής, 2, uden Fedt, λίπος, mager; uden Olie, usalvet.

*ἁλίπλαγκτος, 2, (πλάζω) vankende om ved Havet: om Pan, som Kystgud, Soph.; 2) omflydt af Hav, id.; — ἁλίπλακτος, 2, dor. f. ἁλίπληκτος, Pind.; — ἁλιπλανής, 2, o. -πλανος, 2, (πλάνη) omflakkende paa Havet; df. — ἁλιπλανία, ἡ, Omflakken paa Havet; — ἁπίπληκτος, 2, o. ἁλιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) pidsket af Bølgerne; — ἁλίπλοος, 2, ctr. ἁλίπλους, (πλόος) svømmende el. sænket i Havet, Il.; sild., beseilende Havet; — ἁλίπνοος, 2, (πνέω) blæsende fra Havet; 2) lugtende af Søen; — ἁλίπορος, 2, (πόρος) giennemskridende Havet; — ἁλιπόρφυρος, 2, (πορφύρα) af Havpurpur, af ægte Purpur, φάρεα, Od.; o.

ἀλιπτοίητος, 2, (πτοιέω) opskræktet af Havet; – (af ἅλς).

*ἀλιῤῥαγής, 2, (ῥήγνυμι) σκόπελος, som bryder Bølgerne; ogs. ἀλιῤῥήκτος, 2; — ἀλιῤῥαίστης, ου, ὁ, (ῥαίω) δράκων, fordærvelig Sødrage, *Nic.*; — ἀλίῤῥαντος, 2, (ῥαίνω) vædet af Havet; — ἀλιῤῥόθιος, 2, ogsaa 3, o. ἀλίῤῥοθος, 2, (ῥόθος) ombruset af Havet; brusende som Havet; — ἀλίῤῥοος, 2, (ῥέω) ctr. ἀλίῤῥους, flydende i, paa, ud i Havet; o. — ἀλίῤῥυτος, 2, (ῥέω) omflydt, omskyllet af Havet; ἀλίῤῥυτον ἄλσος, Havet selv, *Æsch.*; – (af ἅλς).

ἅλις, *adv.*, (ἁλής) sammenhobet, i Mængde; *b)* tilstrækkeligen, nok, *satis*; ἅλις ἄρουραι, ἅλις ἔλαιον, nok af, *Hom.*; sjld. ogsaa *c. gen.*, *ex.* ἅλις τούτων, nok heraf, *Xen.* — ἁλίς, ίδος, ἡ, Saltbed; o. — ἅλισις, ἡ, o. ἁλισμός, ὁ, Indsaltning; (af ἅλς).

ἁλίσκομαι, (for *act.* bruges αἱρέω) *impf.* ἡλισκόμην; de øvrige Tempora líget af *inus.* ἁλόω, o. m. *pass.* Bem., — *aor.* ἥλων, *att.* ἑάλων, ἁλῶναι, ἁλούς, ἁλῶ, ῷς, &c.; ἁλοίην (ἁλῴην); *pf.* ἑάλωκα, *att.* ἥλωκα; [ᾱ alene i ἑάλων, o. eengang i ἅλοντε]; *fut. med.* ἁλώσομαι; – Bem., fanges, gribes; om Steder: at erobres; ἁλῶναι m. o. u. θανάτῳ, at omkomme, *Hom.*; ἁλισκόμενοι, Fangerne, *Xen.*; *b) transl.* bliver indtagen, forelsket, τινός (*sc.* ἔρωτι) i nogen; *c) att.*, bliver overbeviist og domfældet for Retten, παρανοίας, ἀσεβείας, ogsaa ἐπί τινι.

*ἁλίσπαρτος, 2, (σπείρω) besaaet, bestrøet med Salt; — ἁλιστέφανος, 2, o. ἁλιστεφής, 2, (στέφανος, στέφω) omkrandset, omgiven af Hav; — ἁλίστονος, 2, (στένω) = ἀλίκτυπος, *Æsch.*; o. — ἁλιστός, 3, (ἁλίζω) saltet, indsaltet; – (af ἅλς). — ἄλιστος, 2, (λίσσομαι) uden Bønner, uombedet. — ἀλίστρα, ἡ, = ἀλινδήθρα. — ἁλιστρεφής, 2, (στρέφω) omtumlet i Havet; ἅλς, ogsaa ἁλίστρεπτος, 2, *inc.*

ἀλιταίνω, *f.* ἀλιτήσω, *aor.* ἤλιτον, ogsaa *in med.* m. *act.* Bem., feiler, synder, θεούς, ἐφετμὰς Διός, imod Guderne, *Hom.*, ogsaa μετά τινα, o. τινί, imod nogen; (af ἄλη, Vildelse); jf. ἀλιτήμενος. — ἀλιτάνευτος, 2, (λιτανεύω) ubevæget, ubevægelig ved Bønner. — ἁλιτενής, 2, (τείνω) strækkende sig til el. langs med Havet; df. lav, grund, flad; o. — ἁλιτέρμων, 2, (τέρμα) grændsende til Havet; (af ἅλς).

*ἀλιτεύω, *poët.*, ogsaa ἀλιτέω, = ἀλιταίνω, feiler, synder; df. — ἀλίτημα, τό, Feil, Brøde; — ἀλιτήμενος, adjectivisk *part.* af ἀλιταίνω, (maaskee f. ἠλιτημένος) syndig; θεοῖς, imod Guderne, *Od.*; – ἀλιτήμερος, *Hes. Scut.* 91, er efter *Buttm.* en grundfalsk Læsemaade f. ἀλιτήμενος; — ἀλιτημοσύνη, ἡ, *poët.* = ἀλίτημα; o. — ἀλιτήμων, 2, syndig, forbrydersk; – (af ἀλιτεῖν, ἀλιταίνω).

*ἀλιτήριος, 2, sjeld. ἀλιτηρός, 2, syndig, forbrydersk, τῆς θεοῦ, imod Athene, *Ar.*; κοινὸς ἀλιτήριος τῶν ἀπολωλότων, som har paa sig den hele Blodskyld for de Myrdede, *Dem.*; ἀλιτήριος δαίμων, = ἀλάστωρ, Hævnens Gud; df. — ἀλιτηριώδης, 2, der tilkommer den med Blodskyld Beladte; df. fordærvelig; — ἀλιτόξενος, 2, krænkende Giestevennen, ξένος, *Pind*; — ἀλιτοφροσύνη, ἡ, *poët.*, Ondskab; – (af ἀλιτεῖν, ἀλιταίνω).

*ἀλιτραίνω, = ἀλιταίνω, *Hes.*; — ἀλιτρέω, *Æsch. Eum.*, = ἀλιτέω, ἀλιταίνω; — ἀλιτρία, ἡ, Forbrydelse, Ondskab, *Ar.*; — ἀλιτρόβιος, -νοος, 2, (βίος, νοῦς) der lever – tænker som en Forbryder; o. — ἀλιτρόπος, 2, *poet.* f. ἀλιτρόπους, med vaklende Fod, ustadig, *inc.*; af — ἀλιτρός, ὁ, *ctr.* f. ἀλιτηρός, Forbryder, Synder, δαίμοσι, imod Guderne, *Il.*; ogsaa Skielm, Listig; ogs. som *adject.* 2, forbrydersk, syndig; df. — ἀλιτροσύνη, ἡ, *poët.* = ἀλιτρία; – (af ἀλιτεῖν, ἀλιταίνω).

*ἁλίτροφος, 2, (τρέφω) næret el. nærende sig af Havet; ogsaa ἁλιτρεφής, 2; — ἁλίτρυτος, 2, (τρύω) udmattet af, omtumlet paa Havet, γέρων, *Theocr.*; — ἁλίτυπος, 2, (τύπτω) slaaen, pidsket af Havet, *Æsch.*; ogsaa ἁλίτυπτος, 2; — ἁλίτυρος, ὁ, etslags salt Ost, τυρός; — ἁλιφθορία, ἡ, Skibbrud; af — ἁλιφθόρος, 2, (φθείρω) som fordærver paa Søen, Sørøver; 2) *pass.*, ἁλίφθορος, 2, omkommen paa Søen; skibbrudden; o. — ἁλίφλοιος, ὁ, (φλοιός) etslags Eg; – (af ἅλς). — ἄλιφρων, 2, (ἄλιος, φρήν) daarlig. — ἁλίχλαινος, 2, (χλαῖνα) klædt i Purpur; jf. ἁλιπόρφυρος. — ἁλίως, *adv.* af ἄλιος, forgæves.

*ἀλκάθω, forlæng. af ἀλκέω, *Soph.*; — ἄλκαια, ἡ, Løvens Hale; rimel. *fem.* af — ἀλκαῖος, 3, kraftig, stærk; — ἄλκαρ, τό, (alene *in nom.* o. *acc.*) Værn, Beskyttelse, τινί, for, τινός, imod nogen, *Il.*; o. — ἀλκέω, afværger, hielper, τινί; af — ἀλκή, ἡ, Styrke; Tapperhed, Krigermod, *Hom.*; 2) Værn, Beskyttelse, Bistand, Διὸς s. ἐκ Διὸς ἀλκή, fra Zeus, *id.*; 3) Kamp, Slag, ἐς ἀλκὴν ὑπομεῖναι, *Thuc.*; df. — ἄλκη, ἡ, Elsdyret, *alces*, af dets Styrke; — ἀλκήεις, εσσα, εν, stridbar, tapper, *poët.*; o. — ἀλκηστής, οῦ, ὁ, Kæmper, Stridsmand.

*ἀλκί, metaplastisk Dativ f. ἀλκῇ, af ἀλκή; ἀλκὶ πεποιθώς, stolt af, trodsende paa sin Kraft, *Hom.*; — ἀλκίμαχος, 2, ogsaa 3, (μάχη) kæmpende tappert; — ἄλκιμος, 2, sild. ogs. 3, stærk, dygtig til Kamp, ἔγχος, δοῦρα; tapper, modig; πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι: om svunden Herlighed, *Ar.*; — ἀλκίφρων, 2, (φρήν) med tappert Mod, *Æsch.*; o. — ἀλκτήρ, ῆρος, ὁ, der afværger, afvender, τινός, noget, *Hom.*, τινί, fra nogen, *Hes.*; df. — ἀλκτήριος, 3, afværgende, afvendende; — (af ἀλκή).

ἀλκυονίς, ίδος, ἡ, *att.* ἁλκ.., *dim.* af — ἀλκυών, όνος, ἡ, *att.* ἁλκυών, Haviisfuglen; df. *adject.* ἀλκύονιος, 3, hørende dertil; (pleier at afledes af ἅλς o. κύω).

ἀλλά, *conjunct.*, (af ἄλλος, altsaa egentl. anderledes) men; efter Nægtelse: tvertimod; — ἀλλά tilkiendegiver altid en Modsætning af det Følgende til noget andet, om end dette ikke bliver udtrykt, *ex.* hos Imperativerne ἀλλ' ἄγε, ἀλλ' ἄγετε; derfor kan det ogsaa oversættes ved de øvrige Modsætnings- og Indskrænkningspartikler, *ex.* dog, desuagtet, imidlertid, i det mindste, o. dl.; 2) ἀλλά modificeres ofte ved andre Partikler, *ex.* ἀλλὰ γάρ, ἀλλ' οὐ γάρ πως ἔστι, men det er jo ikke muligt; ἀλλ' ἤτοι, men vist nok, imidlertid (indrømmende); ἀλλὰ καὶ ὥς, ogsaa saaledes, ikke desto mindre, *Hom.*; ἀλλ' οὖν, ἀλλ' οὖν γε, men dog, dog derfor, dog i det mindste, *atqui*; ogs. videre, *porro*; ἀλλὰ μέντοι, men dog, dog alligevel, o. fl.; 3) ἀλλά περ, ἀλλά τε, betegne h. *Hom.* Eftersætningen til εἰ, εἴπερ τε, o. s. v.; ogsaa i Prosa viser ἀλλά ofte til Forsætningens εἰ, ἐπεί, o s. v., naar nemlig Subjecterne modsættes hinanden, *ex.* ἐπεὶ ὑμεῖς οὐ τολμᾶτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἐρέω, saa vil jeg dog sige det, *Herod.*; ogsaa med Udeladelse af Modsætningen, *ex.* πειράσατε ἀλλ' ὑμεῖς γε, saa prøver dog I (om end ingen anden), *Soph. Oed. Col.* 1276; (hvor ἀλλά efterhomerisk staaer inde i Sætningen umiddelbart foran det Ord, som modsættes et andet); 4) efter Comparativer og efter οὐδὲν ἄλλο staaer undert. ἀλλά ogsaa ἀλλ' ἤ for ἤ, *præter, nisi*, uden, end; jf. ἀλλ' ἤ.

*ἀλλαγή, ἡ, Forandring, Ombytning; Handel, Kiøb, Salg; 2) Udsoning, Forlig, Forening; — ἄλλαγμα, τό, det Ombyttede, Omverlede; o. — ἀλλακτικός, 3, hørende til Ombytning, Kiøb og Salg; *b)* hørende til et Forlig; — (af ἀλλάσσω). — *ἀλλαντοειδής, 2, lignende en Pølse, ἀλλᾶς; — ἀλλαντοποιέω, er — ἀλλαντοποιός, 2, som giør Pølse; o. — ἀλλαντοπωλέω, er — ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ, som sælger Pølse; — (af ἀλλᾶς).

ἄλλαξ, *adv.*, giensidigen, verlende; o. — ἄλλαξις, εως, ἡ, Omverling, Ombytning; (af ἀλλάσσω). — ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ, Pølse; (besl. m. *allium*, som brugtes dertil). — ἀλλάσσω, *att.* ἀλλάττω, *f.* ξω, (ἄλλος) forandrer, giør anderledes; omverler, ombytter; *in med.* tilbytter mig, kiøber, sælger, τί τινος, *s.* ἀντί τινος, sield. τί τινι.

*ἀλλαχῇ, *adv.*, paa en anden Maade; 2) andensteds; andensteds hen; οἴχονται ἄλλος ἀλλαχῇ, til forskiellige Sider, *Xen.*; — ἀλλαχόθεν, *adv.*, andensteds fra; — ἀλλαχόθι, *adv.* andensteds; — ἀλλαχόσε, *adv.*, andensteds hen; o. — ἀλλαχοῦ, *adv.*, = ἀλλαχῇ; — (af ἄλλος). — ἄλλεγον, ἀλλέξαι, *ep.* f. ἀνέλεγον, ἀναλέξαι, see ἀναλέγω.

ἄλλῃ, *adv.*, *sc.* ὁδῷ, ad en anden Vei, andensteds hen; ἄλλος ἄλλῃ, hver til sin Side, ogs. hver paa sin Side; *b)* paa en anden Maade, ellers, som ἄλλως; ἄλλῃ πῃ, af nogen anden Grund, *Xen.* — ἀλλ' ἤ, *nisi*, uden, efter ἄλλος, ἕτερος, el. Nægtelse; — ἀλλ' ἦ, *num vero*, ἀλλ' ἦ μέμηνας; *num vero insanis?* men er du gal? *b) profecto*, vissеligen; jf. ἀλλά.

†ἀλληγορέω, (ἄλλος, ἀγορεύω) udtrykker noget anderledes, end det skal forstaaes, billedligen, allegorisk; 2) forklarer allegorisk; df. — ἀλληγόρημα, τό, allegorisk Udtryksmaade el. Forklaring; — ἀλληγορητής, οῦ, ὁ, der forklarer en Mythe allegorisk; — ἀλληγορία, ἡ, Allegorie, billedlig Fremstillelse af en Ting; 2) allegorisk Forklaring af en Mythe; o. — ἀλληγορικός, 3, *adv.* -κῶς, allegorisk, i allegoriske Udtryk.

ἄλληκτος, *poët.* f. ἄληκτος, *Hom.* — *ἀλληλοβόροι, 2, (βορά) opædende hverandre; — ἀλληλοδιάδοχοι, 2, (διαδέχομαι) afløsende hverandre; — ἀλληλοκτονεῖν, - κτονεύειν, at ombringe hverandre; o. — κτονία, ἡ, giensidig Myrden; af — ἀλληλοκτόνοι, 2, (κτείνω) myrdende hverandre; om Ting: foraarsagende giensidigt Mord; — ἀλληλομαχεῖν, (μάχομαι) at kæmpe giensidigen; df. — ἀλληλομαχία, giensidig Kamp; — ἀλληλοτομεῖν, (τέμνω) at giennemskære hinanden; — ἀλληλότροποι, 2, (τρέπω) verlende Gestalter med hverandre; — ἀλληλοτρόφοι, 2, (τρέφω) nærende hverandre; o. — ἀλληλοτυπεῖν, (τύπτω) at slaae el. saare hverandre; hvf. — ἀλληλοτυπία, ἡ, giensidig Slaaen, Saaren, Fægten; — (af ἀλλήλων).

ἀλληλουχεῖν, at holde sammen, at hænge ved hinanden; hvf. — ἀλληλουχία, ἡ, Sammenholden, Sammenhæng;

af — ἀλληλοῦχοι, 2, (ἔχω) holdende el. hængende sammen, forbundne; — ἀλληλοφαγεῖν, at æde hverandre; -denne Handling: ἀλληλοφαγία, ἡ, af — ἀλληλοφάγοι, οἱ, (φαγεῖν) ædende, fortærende hverandre; — ἀλληλοφθονία, ἡ, gienſidig Misundelſe, φθόνος; — ἀλληλοφθορεῖν, (φθείρω) at dræbe el. fordærve hverandre; df. — ἀλληλοφθορία, ἡ, gienſidig Fordærven; — ἀλληλόφιλοι, 2, (φίλος) elſkende hverandre; — ἀλληλοφονία, ἡ, gienſidigt Mord; af — ἀλληλοφόνοι, 2, (φονεύω) myrdende hverandre; ogſ. ἀλληλοφόνται, οἱ; — ἀλληλοφυεῖς, 2, (φύω) avlede el. udvorne af hverandre; - (af flgd.).

ἀλλήλων, *gen. pl.* uden *nom.*; *dat.* ἀλλήλοις, αις, οις, *acc.* ἀλλήλους, ας, α, (rimel. af ἄλλος) hinandens, hverandres, o. ſ. v. om alle tre Perſoner; *dat. dual. ep.* ἀλλήλοιϊν f. ἀλλήλοιν, *Hom.*; *adv.* ἀλλήλως, gienſidigen. — ἄλλην, *adv.*, f. ἐπ' ἄλλην ὁδόν, ad en anden Vei, andenſteds hen; ἄλλην καὶ ἄλλην, ſnart hid, ſnart did. — ἄλληξ, ηκος, ἡ, ogſaa ἄλλιξ, en mandlig Overklædning, *Call.*

*ἀλλογενής, 2, (γένος) af en anden Slægt, af et andet Folk; — ἀλλογλωσσία, ἡ, fremmed Sprog, Sprogforſkiellighed; af — ἀλλόγλωσσος, 2, (γλῶσσα) ſom taler et fremmed Sprog, fremmed; — ἀλλογνοέω, (γνῶναι) kiender ikke, holder for noget andet, miskiender; ἀλλογνώσας, *jon.* f. ἀλλογνοήσας, *Herod.*; 2) er afſindig, ſild.; — ἀλλόγνωτος, 2, (γνωτός) bekiendt for andre, os ubekiendt, fremmed, *Od.*; ogſaa ἀλλόγνως, ωτος, ὁ, ἡ; - (af ἄλλος).

*ἀλλοδαπός, 3, fremmed, hørende til et andet Folk, *Hom.*; ſild. ogſ. ἀλλοδαπής; (efter nogle alene d. forlæng. ἄλλος; efter *Buttm.* Anaſtrophe f. ἄλλου ἄπο, m. indſkudt δ). — ἀλλοδημία, ἡ, *jon.* f. ἀποδημία; ἐν ἀλλοδημίᾳ, udenlands; — ἀλλοδοξέω, ſom ἑτεροδοξέω, (δόξα) har en anden el. feilagtig Mening: ἀλλοδοξία, ἡ; — ἀλλοεθνής, 2, (ἔθνος) af et forſkielligt Folk; -denne Forſkjellighed: ἀλλοεθνία, ἡ; — ἀλλοειδής, 2, af en anden Geſtalt, εἶδος, *Od.*; - (af ἄλλος).

ἄλλοθ', hos *Hom.* altid f. ἄλλοθι; — ἄλλοθα, *dor.* f. ἄλλοθεν; — ἄλλοθεν, *adv.*, *aliunde*, andenſteds fra; fra Udlandet, *Od.*; ἄλλοθεν ἄλλος, hver fra ſin Kant; ἄλλοθέν ποθεν, fra noget andet Sted; ἄλλοθεν ὁπόθεν, hvorfra end; — ἄλλοθι, *adv.*, andenſteds, *c. gen.* γαίης, πάτρης, uden for Landet el. Fædrenelandet; — ἀλλόθροος, 2, (θρόος) talende et fremmed Sprog; fremmed; — ἀλλοινία, ἡ, (οἶνος) Vinens Omvexling, *Plut.*; — (af ἄλλος).

ἀλλοιόθετος, 2, (τίθημι) ſom er ſat anderledes; af — †ἀλλοῖος, 3, (ἄλλος) forſkiellig, anderledes, ἄλλοτ' ἀλλοῖαι αὖραι, *Pind.*; ἄλλοτε ἀλλοῖος ἵππος, med Nykker, *Xen.*; ἀλλοιότεροι γνώμας, anderledes til Sinds, *Thuc.*; ἀλλοιότερον ſom *adv.*, anderledes, *Xen.*; df. — ἀλλοιόσχημος, o. -σχήμων, 2, med forandret, forſkiellig Geſtalt, σχῆμα; — ἀλλοιότης, ητος, ἡ, Forſkielligħed; — ἀλλοιότροπος, 2, (τρόπος) foranderlig; — ἀλλοιόχροος, 2, *ctr.* -χρους, med forandret Farve, χρόα.

*ἀλλοιόω, forandrer, giør forſkiellig, τινά, omſtemmer, ἀλλοιοῦσθαι τὴν γνώμην, at blive anderledes til Sinds, *Thuc.*; — ἀλλοιώδης, 2, forſkiellig, foranderlig; — ἀλλοίωμα, τό, o. ἀλλοίωσις, ἡ, Forandring; — ἀλλοιωτικός, 3, ſkikket, tilbøielig til at forandre; — ἀλλοιωτός, 3, forandret; foranderlig; τὸ ἀλλ. Foranderlighed; - (af ἀλλοῖος).

ἄλλοκα, *dor.* f. ἄλλοτε. — ἀλλόκοτος, 2, *adv.* -τως, af en uſædvanlig, paafaldende Beſkaffenhed; underlig, unaturlig; vanſkabt; ἀλλόκ. πρᾶγμα, *Thuc.*; (efter nogle ved Bogſtavomſætning f. ἀλλότοκος, anderledes ſkabt). — ἄλλομαι, *f.* ἁλοῦμαι, *aor.* ἡλάμην o. ἡλόμην, hos *Hom.* alene *in aor. sync.* ἆλσο, ἆλτο, *part.* ἄλμενος i Sammenſ., o. *conj.* ἄληται, ἄλεται, - ſpringer, hopper, dandſer, løber til; ἆλτο ὀϊστός, *Hom.*

*ἀλλόμορφος, 2, med anden Geſtalt, μορφή; — ἀλλοπάθεια, ἡ, den Tilſtand at være — ἀλλοπαθής, 2, (πάσχω) ſom paavirkes af andre; jf. αὐτοπαθής; o. — ἀλλοπρόσαλλος, 2, *i. e.* ἄλλος πρὸς ἄλλον, der er el. holder ſnart med den ene, ſnart med den anden, Ἄρης, *Hom.*, πλοῦτος; - (af flgd.).

ἄλλος, η, ο, 1) uden Artikel: *alius*, en anden; ogſaa ἄλλος τις, ἄλλοι-ἄλλοι-, nogle -, andre -, men ἄλλος ἄλλος τρόπος, ſnart ſaa, ſnart anderledes, *Eur.*; — *poët.* undert. = ἀλλότριος, fremmed, *ex.* ἄλλος ὁδίτης, *oppon.* πολίτης, *Soph.*; ogſaa fiendſk, *Hom.*; *b)* formedelſt dets comparative Beſkaffenhed forbindes ἄλλος m. ἤ, end, *qvam*, ogſaa undert. *c. gen.*, *ex.* ἄλλος ἐμοῦ, σοῦ, o. ſ. v.; df. *c)* forſkiellig, *c. gen.*, *ex.* ἄλλα τῶν δικαίων f. ἄδικα, Uret, ἄλλα ἢ τὰ γιγνόμενα f. ψεύδη, Uſandhed, *d)* ſom *subst. c. gen.*, *ex.* ἄλλος θεῶν, ἀθανάτων, *Hom.*; 2) *alter*, den anden; ſædv. gientaget: den ene -, den anden -, i Proſa m. Artiklen; h. *Hom.* ſædv., ἄλλος μέν -, ἄλλος δέ -, o. dl.; *b)* οἱ ἄλλοι, *cæteri*, de andre, de øvrige; τὰ ἄλλα, o. τἄλλα, *cætera*, *reliqua*, *Hom.*; — 3) ἄλλος ſættes undert. tilſyneladende pleonaſtiſk, *ex.* ἐς πλησίον

ἄλλον, ἄλλοι ἕκαστος, o. dl., *Hom.*; bes. i en Opregnelse svarer ἄλλος omtrent til vort: videre, fremdeles, *ex.* τοξόται εἰς τοὺς μυρίους καὶ πελτασταὶ ἄλλοι τοσοῦτοι, *Xen.*; *b)* omvendt synes undert. ἄλλος at være udeladt, *ex.* ποίῳ τρόπῳ; paa hvilken anden Maade? εἴ τις, f. εἴ τις ἄλλος, *si quis alius*; 4) som *adv.*, τὸ ἄλλο o. τὰ ἄλλα, iøvrigt, desuden; om Tiden: fordum, *Xen.*; df. heder *att.* ὁ ἄλλος χρόνος, den forbigangne Tid; – see ogsaa ἄλλον, ἄλλῃ, ἄλλην, ἄλλως; – *b)* ἄλλο τί; (ogsaa ἄλλοτι) hvad andet? ikke sandt? men foran ἤ danner det en selvstændig Sætning, *ex.* ἄλλο τι ἢ συκοφαντεῖς, hvad andet giør du, end spotter?

*ἄλλοσε, *adv.*, andensteds hen; til noget andet; — ἄλλοτε, *adv.*, *alias*, ellers, til anden Tid; ἄλλοτε –, ἄλλοτε –, engang –, en andengang; ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, af og til, *Xen.* — ἄλλοτι, bedre ἄλλο τι, hvad andet? m. ἤ; men ἄλλο τί; uden ἤ, ikke sandt? – (af ἄλλος).

*ἀλλοτριάζω, er uvenlig, fiendsk; — ἀλλοτριολογέω, (λέγω) taler uvedkommende Ting; — ἀλλοτριομορφοδίαιτος, 2, (μορφή, δίαιτα) levende under altid nye Gestalter, *Orph.*; — ἀλλοτριονομέω, (νέμω) tildeler noget ueensartet, *Pl.*; — ἀλλοτριοπραγέω, (πράσσω) har med uvedkommende Ting at giøre; stifter Uro; df. -πραγία, ἡ, Syslen med uvedkommende Ting; — ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ἡ, = frgd.; af — ἀλλοτριοπράγμων, 2, (πράσσω) der pasler Andres for sit eget, som har sin Næse allevegne; – (af flgd.).

†ἀλλότριος, 3, *adv.* -ίως, (ἄλλος) fremmed; ἀλλοτρία, m. o. u. γῆ, fremmed Land; *b)* fiendsk, uvillig; *c)* uvedkommende, upassende; *d)* tilhørende Andre; ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, at give af Andres, *Hom.*; df. — ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, at være fremmed; *b)* det Fremmede, Upassende; *c)* Kulde, Uvillie; — ἀλλοτριοφαγέω, er — ἀλλοτριοφάγος, 2, (φαγεῖν) som fortærer Andres, som spiser fremmed Brød; — ἀλλοτριοφρονέω, er fremmed, kold, uvenlig; *b)* tænker anderledes; o. — ἀλλοτριόχωρος, 2, (χώρα) udenlandsk.

ἀλλοτριόω, (ἀλλότριος) *alieno*, giør fremmed, fravender, berøver, τινί τι o. τί τινος; ἀλλοτριοῦν ἑαυτὸν ἀπό τινος, at skille sig ved noget, *Dem.*; *b)* bringer til Fremmede, sælger; *c) pass.*, bliver fiendsk; df. — ἀλλοτρίωσις, ἡ, Bortvendelse, Berøvelse; 2) Kulde, Uvillie.

*ἀλλοτροπέω, forandrer mig; af — ἀλλότροπος, 2, (τρόπος) foranderlig; *adv.* -τρόπως, paa en anden Maade, anderledes; — ἄλλον, som *adv.*, *sc.* τόπον, andensteds; ἄλλον γέ που, paa noget andet Sted; — ἀλλοφανής, 2, (φαίνομαι) visende sig anderledes; o. — ἀλλόφατος, 2, forskiellig, *Nic.*; – (af ἄλλος). — ἄλλοφος, *poët.* f. ἄλοφος, *Il.*

ἀλλοφρονέω, tænker anderledes, er af en anden Mening; 2) er hensunken i Tanker; er bedøvet; hos *Hom.* alene *in part.*, hos *Herod.* ἄλλο παρὰ τὰ ὄντα φρονεῖν; df. — ἀλλοφροσύνη, ἡ, forskiellig Tænkemaade; 2) Afsindighed; — ἀλλοφυής, 2, (φυή) af en anden Natur; — ἀλλοφυλέω, antager fremmede Skikke; — ἀλλοφυλία, ἡ, at være — ἀλλόφυλος, 2, (φυλή) af en anden Stamme, af et andet Folk; udenlandsk, fremmed. — ἀλλοφωνία, ἡ, fremmed Sprog el. Stemme: af — ἀλλόφωνος, 2, (φωνή) med fremmed Sprog el. Stemme; — ἀλλοχροέω, skifter Farve; hvf. — ἀλλόχροια, ἡ, Forandring af Farve; af — ἀλλόχροος, 2, *ctr.* -χρους, af anden el. forandret Farve, χρόα; o. — ἀλλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς) = frgd.; af fremmed Udseende, *Eur.*; – (af ἄλλος).

ἄλλυδις, *adv. poët.* = ἄλλῃ, andensteds hen; ἄλλυδις ἄλλος, hver til sin Side, *Hom.* — ἀλλύεσκε, ἀλλύουσα, hos *Hom.* f. ἀνέλυε, ἀναλύουσα, see ἀναλύω.

ἄλλως, *adv.* af ἄλλος, anderledes, paa en anden Maade; bes. *a)* hen i Veiret, uforsætligen, tilfældigen, *Hom.*; *b) att.* som μάτην, forgæves, uden Virkning; *c)* som μόνον, γῆς ἄλλως ἄχθος, alene en Jordens Byrde, *Pl.*; 2) ellers, desuden; καὶ ἄλλως, ogsaa allerede; ἄλλως τε καί, besynderligen ogsaa.

ἅλμα, τό, (ἅλλομαι) Spring: *a)* som Legemsøvelse; *b)* Stedet, hvor man springer; 2) Krampe. — *ἁλμαία, ἡ, Saltlage; nedsaltede Frugter; af — ἁλμαῖος, 3, saltet; τὰ ἁλμαῖα, nedsaltede Frugter; — ἁλμάς, άδος, ἡ, nedlagt med Salt, ἐλαία; — ἄλμευσις, ἡ, Nedsalten; o. — ἁλμευτής, οῦ, ὁ, som handler med nedsaltede Frugter; af — ἁλμεύω, lægger i Saltlage, nedsalter; af — †ἅλμη, ἡ, (ἅλς) Søvand; Saltvand; Salthed; sild. *poët.* Havet; df. — ἁλμήεις, εσσα, εν, salt, saltet; — ἅλμια, τά, indsaltede Spiser; o. — ἁλμοπότης, ου, ὁ, *fem.* -πότις, (πίνω) som drikker Saltvand.

ἁλμυρίζω, er saltagtig; — ἁλμυρίς, ίδος, ἡ, *muria*, Saltvand; Salthed; salt Jord; af — ἁλμυρός, 3, (ἅλμη) salt, bitter, ἁλμυρὸν ὕδωρ, det bittre Søvand, *Od.*; *transl.*, ἁλμυρὰ ἀκοή, *Pl.*; df. — ἁλμυρότης, ἡ, Salthed; o. — ἁλμυρώδης, 2, saltagtig; ogsaa ἁλμώδης, 2, γῆ ἁλμωδεστέρα πρὸς φυτείαν, salt og ufrugtbar, *Xen.* — ἅλξεις, αἱ, (ἀλέξω) Brystværn, see ἔπαλξις.

ἀλοάω, *f.* ήσω, *att.* ἁλ., som δινέω, driver el. fører omkring; bf. 2) tærsker, (neml. ved at drive Øxen el. Heste i en Kreds paa Loen, ἀλωή); *transl.* afprygler. — *ἄλοβος*, 2, ἱερὰ ἄλοβα, Offerdyr, hvis Lever mangler en vis Lap, λόβος, *caput*, og som derved varsle Uheld, *Xen.*

**ἀλογεύομαι*, opfører mig uforstandigen; o. — *ἀλογέω*, har intet Hensyn til, bekymrer mig ikke om noget, τινός; *in med.*, forregner mig, tager feil; hvf. — *ἀλόγημα*, τό, Uforstand, Forseelse; – (af ἄλογος). — **ἀλογία*, ἡ, Mangel paa Hensyn, Ligegyldighed, Foragt, ἐν ἀλογίαις ἔχειν, ἀλογίαν τινὸς ἔχειν, *Herod.*; 2) Uforstandighed, Ufornuft: Forkeerthed, Smagløshed; 3) Mangel paa Sprog, Stumhed, *Luc.*; o. — *ἀλογίου δίκη*, Anklage imod den, som ikke har aflagt Regnskab for betroede offentlige Penge, see λογιστής; – (af λόγος).

**ἀλογισμός*, ὁ, Ufornuft; — *ἀλογίστευτος*, 2, ikke beregnende, ikke overlæggende; — *ἀλογιστέω*, handler el. taler ubetænksomt; — *ἀλογιστί*, *adv.*, uden Overlæg; — *ἀλογιστία*, ἡ, Ubetænksomhed; — *ἀλόγιστος*, 2, *adv.* -στως, ubetænksom, ubesindig; 2) ikke til at opregne el. fortælle, *Soph.*; – (af λογίζομαι).

ἄλογος, 2, uden Fornuft, λόγος, ufornuftig, ἄλογα ζῶα, *Xen.*; uforstandig; urimelig, smagløs; uventet; ἄλογος τριβή, Øvelse uden Grundsætninger; 2) uden Sprog, som ikke taler; uudtalelig; 3) irrational; - *adv.* ἀλόγως, uden fornuftig Grund; bf. — *ἀλογώδης*, 2, af et ufornuftigt Slags.

ἀλόη, ἡ, Aloe. — *ἀλόησις*, ἡ, Tærsken, Knusen; Pryglen; o. — *ἀλοητός*, ὁ, Tiden til at tærske, ogs. Tærskning; – (af ἀλοάω). — *ἁλόθεν*, *adv.*, fra Havet; ogs. ἐξ ἁλόθεν, *Hom.* — *ἀλοιάω*, *att.* ἁλ., *poët.* f. ἀλοάω, *Il.* — *ἀλοιδόρητος*, 2, *adv.* -τως, ubeskæmmet; ikke til at beskæmme; o. — *ἀλοίδορος*, 2, som ikke skænder el. skielder; – (af λοιδορέω, λοίδορος). — *ἀλοιητήρ*, ῆρος, ὁ, (ἀλοιάω) Tærskende, Knusende; ἀλ. ὀδόντες, Kindtænder. — *ἀλοίτης*, ὁ, o. *ἀλοιτός*, ὁ, *poët.* f. ἀλείτης. — *ἀλοιφαῖος*, 2, til Salve; af — *ἀλοιφή*, ἡ, (ἀλείφω) Salve, Smørelse, Fedt, Beg, Olie, o. dl.; 2) Bestrygen, Salven, Indsmøren; 3) Udtørren, Udsletten; det Udslettede; *litura.*

ἀλοκίζω, drager en Fure, ἄλοξ, pløier, *aro*; bf. ridser, skriver paa en Vortavle; saarer; affondrer, o. dl. — *ἁλόντε*, *part. aor.* til ἁλίσκομαι, *Hom.* — *ἄλοξ*, οκος, ὁ, Fure; Ridse, Saar; 2) *poët.*, πατρῷαι ἄλοκες, Faderens Ægteseng, *Soph.*; jf. ἀρόω; ogsaa αὖλαξ, ὦλαξ, ὦλξ; rimel. af ἕλκω. — *ἁλοπηγία*, ἡ, Saltværk; Saltgrube; af — *ἁλοπηγός*, 2, som tilbereder Salt; (ἅλς, πηγνύναι, at lade størkne). — *ἄλοπος*, 2, (λέπω, λοπός) ἀμοργίς, uheglet Hør, *Ar.* — *Ἁλοσύδνη*, ἡ, (ἅλς, ὕδνης) *epith.* t. Amphitrite; ogsaa Thetis heder εὐπλόκαμος ἁλοσύδνη, Havets skiønlokkede Datter, *Hom.* — *ἁλοτρίψ*, ίβος, ὁ, *poët.* = ἁλοτρίβανος.

* *ἁλουργής*, 2, = ἁλουργός; — *ἁλουργίς*, ίδος, ἡ, Purpurklædning; — *ἁλουργοπώλης*, ου, ὁ, (πωλέω) Purpurhandler; bf. -*πωλική*, ἡ, *sc.* τέχνη, Purpurhandel; af — *ἁλουργός*, 3, (ἅλς, ἔργον) virket af ægte Purpur, farvet med den ægte Purpursnegl.

ἀλουσία, ἡ, uvasket Tilstand, Ureenhed; af — *ἀλουτέω*, vasker mig ikke; af — *ἄλουτος*, 2, (λούω) uvasket, ubadet; ureen. — *ἄλοφος*, 2, uden Hielmbusk, λόφος, *Hom.*; 2) sild. *oppon.* εὔλοφος. — *ἀλόχευτος*, 2, (λοχεύω) ufødt; 2) som ikke har født; — *ἄλοχος*, ἡ, af λέχος, *a)* m. α *cop.*, som deler Mandens Seng, Hustru, som ἄκοιτις, ogsaa Medhustru, *Hom.*; *b)* m. α *pr.*, som ikke har født, Jomfru. — *ἀλύω*, *Od.* 5, 377, f. ἀλάου, ἀλῶ, *imperat. præs.* af ἀλάομαι. — *Ἄλπις*, εως, ἡ, Alperne. — *ἄλπνιστος*, 3, *superl.* af *inus.* ἀλπνός, sød, *Pind.*; jf. ἔπαλπνος.

ἅλς, ἁλός, ὁ, Salt, *Hom.*; ogsaa *in pl.*, bes. som Symbol paa Giestevenskab og Samliv; — ποῦ ἅλες; ποῦ τράπεζαι; ποῦ σπονδαί; *Dem.*; ἁλῶν κοινωνὸς καὶ ὁμωρόφιος, *id.*; ogs. om det Allermindste, οὐδ' ἅλα δοίης; *transl.* ἅλες, *sales*, Vittighed; 2) ἡ ἅλς, Havet, ofte h. *Hom.* — *Ἀλσηΐδες*, αἱ, (ἄλσος) Lundens Nympher. — *ἅλσις*, ἡ, (ἅλλομαι) Springen, Hoppen. — *ἄλσις*, ἡ, (ἀλδαίνω) Vært, Trivelse. — *ἆλσο*, 2 *pers. aor.* af ἅλλομαι.

ἀλσοκομέω, er — *ἀλσοκόμος*, 2, (κομέω) som pleier, passer Lunden, ἄλσος; bf. — *ἀλσοκομία*, ἡ, Lundens Pasning; o. -*κομικός*, 3, hørende dertil; af — *ἄλσος*, εος, τό, (ἀλδέω, ἀλδαίνω) en til Guderne indviet Lund, *Hom.*; sild. enhver Lund el. liden Skov; ogs. som τέμενος, ethvert indviet Sted; πόντιον ἄλσος, den hellige Havflade, *Æsch.*, hos *Cic. Neptunia prata*; (besl. m. ἀλωή o. *saltus*); bf. — *ἀλσώδης*, 2, ligesom en Lund.

ἁλτῆρες, οἱ, Blymasser, hvormed man springer; — *ἁλτηρία*, ἡ, Springen dermed; o. — *ἁλτικός*, 3, skikket til Springen, let paa Foden; (af ἅλλομαι). — *Ἄλτις*, ιος, ὁ, den Zeus hellige Lund i Olympia, *Pind.*; (skal være

eleiſk f. ἄλσος). — ἆλτο, 3 *pers. aor.* af ἅλλομαι.

ἀλύκη, ἡ, (ἀλύω) Uro, Angeſt. — ἁλυκίς, ιδος, ἡ, Saltkilde, Saltmark; af — ἁλυκός, 3, (ἅλς) ſom ἁλμυρός, ſaltagtig, ſalt; df. — ἁλυκότης, ἡ, Salthed. — ἀλυκρός, 3, = θαλυκρός, varm, lunken, *Nic.*

ἀλυκτάζω, (ἀλύω) er i Uro el. Angeſt, *Herod.*; ligel. ἀλυκτέω, hvf. *pf.* ἀλαλύκτημαι, m. *præs.* Bem. — ἀλυκτοπέδη, ἡ, uopløſelig Lænke; af flgd. Bem., 2. — ἄλυκτος, 2, 1) foruroliget, ængſtet; af ἀλύω; 2) = ἄλυτος, uopløſelig; af λύω. — ἀλυκτοσύνη, ἡ, Trængſel, Angeſt, Forlegenhed; af ἄλυκτος, ἀλύω. — ἁλυκώδης, 2, (ἁλυκός) ſaltagtig. — ἀλύμαντος, 2, (λυμαίνω) ukrænket, uſkadt; ikke til at krænke. — ἄλυξις, ἡ, (ἀλύσκω) Undflyen, Undgaaen; 2) (ἀλύω) Uro, Angeſt.

*ἀλύπητος, 2, *adv.* -τως, ikke bedrøvet; ukrænket; ikke til at krænke; 2) *act.* ikke krænkende; — ἀλυπία, ἡ, Frihed for Kummer el. Smerte; 2) *act.* Uſkadelighed; o. — ἄλυπος, 2, *adv.* -πως, fri for Sorg, Kummer, Smerte; 2) *act.* ikke krænkende; ſom fordriver Smerte; *c. gen.* ἀνίας, ἄτης, *Soph.*; -(af λυπέω, λύπη). — ἄλυρος, 2, uden Lyre, λύρα; uden at ledſages af Lyren.

ἄλυς, υος, ἡ, Lediggang, Dorſkhed, *Plut.*; o. — ἀλυσθαίνω, er ſygelig, ſvag, *poët.*; -(af ἀλύω). — ἀλυσίδετος, 2, (δετός, δέω) bunden med en Kiæde, lænket; o. — ἀλυσίδωτος, 2, forarbeidet ſom en Kiæde; af — ἅλυσις, ἡ, oftere ἄλυσις, (λύω) uopløſeligt Baand, Kiæde; *dim.* ἁλύσιον, τό. — ἄλυσις, ἡ, (ἀλύω) Trængſel, Angeſt. — ἀλυσιτέλεια, ἡ, Skade, Tab; af — ἀλυσιτελής, 2, *adv.* -λῶς, (λύω, τέλος) unyttig, uden Fordeel; ſkadelig.

ἀλυσκάζω, *in præs.* o. *impf.*, *freqvent.* af ἀλύσκω, *Hom.* — ἀλυσκάνω, *Od.* 22, 330, forlæng. af flgd.; — ἀλύσκω, *f.* ἀλύξω, (ἀλεύομαι) undgaaer, undkommer, undflyer; h. *Hom.* beſ. *in fut.* o. *aor.*, ἤλυξα ἑταίρους, forlod; ogſaa ſom φεύγω, *c. gen.*, θράσους τοῦδ᾽ οὐκ ἀλύξεις, denne Diærvhed ſkal du bøde for, *Soph.*; *med.* ἀλύξομαι, *Hes.*; 2) *intr.* = ἀλύω, flakker om, *Ap. Rh.*

ἀλυσμός, ὁ, (ἀλύω) Ængſtelighed; df. — ἀλυσμώδης, 2, bange, ængſtelig. — ἄλυσσον, τό, (λύζω) etſlags Plante imod Hikke. — ἀλύσσω, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ, *Il.* 22, 70, affindige; (rimel. forſtærk. af ἀλύω). — ἀλυσταίνω, = ἀλυσθαίνω. — ἀλυτάρχης, ου, ὁ Forſtanderen for ἀλύται, οἱ, omtr. de romerſke *lictores.* — ἄλυτος, 2, *adv.* -τως, (λύω) uopløſelig; indviklet og forvirret; uforklarlig. — ἄλυχνος, 2, uden Lampe, λύχνος, uden Lys.

ἀλύω, *att.* ἁλύω, (ἄλη) er ængſtelig, bedrøvet, forvirret, forlegen, ſom ἀπορέω; ſørger, klager, kieder mig; alm. er ude af mig ſelv, ogſaa af Glæde, *Od.* 18, 332; (df. ἀλύσκω, ἀλυκτάζω, o. fl.); [α *anceps*, υ *ep. anc.*, *att. long.*].

ἄλφα, τό, *indecl.*, ſee foran *A*, α. — *ἀλφαίνω, *s.* ἀλφάνω, *f.* ανῶ; *aor.* ἦλφον, *opt.* ἄλφοιμι; - finder, opfinder; erholder, erhverver; h. *Hom.* altid *in aor.* m. Bem. at indbringe, τινί τι, ἀ. μυρίον ὦνον, at være meget værdt; df. — ἀλφεσίβοιος, 3, παρθένοι ἀλφεσίβοιαι, ſom indbringe deres Forældre mange Øxen, βοῦς, til hvem der fries med rige Gaver, *Hom.*; men ὕδωρ ἀλφ. h. *Æsch.*, nærende, fedende Øxen; — ἀλφή, ἡ, o. ἄλφησις, ἡ, Opfindelſe; Erhverv, Vinding; — ἀλφηστήρ, ῆρος, o. ἀλφηστής, οῦ, ὁ, *Od.*, opfindſom, erhvervende.

*ἀλφὶ, τὸ, *indecl.*, forkort. af ἄλφιτον; — ἀλφιταμοιβός, ὁ, (ἀμείβω) ſom ombytter, handler med ἄλφιτον, Byggryn; — ἀλφιτεία, ogſ. -τία, ἡ, Tilberedelſen af ἄλφιτον; — ἀλφιτεῖον, τό, Byggrynmølle; — ἀλφιτεύς, ὁ, Byggrynmøller; — ἀλφιτεύω, giør Byggryn; — ἀλφιτηδόν, *adv.*, ligeſom Byggryn; — ἀλφιτηρός, 3, hørende dertil; — ἀλφιτικός, 3, af Byggryn; — ἀλφιτοειδής, 2, der ligner Byggryn; — ἀλφιτοθήκη, ἡ, Giemme til Byggryn; o. — ἀλφιτόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις) Byggrynprophet; -(af flgd.).

†ἄλφιτον, τό, Byggryn, *polenta*; etſlags Kage deraf; alm. ogſaa Byggmeel; h. *Hom.* μυελὸς ἀνδρῶν; 2) τὰ ἄλφιτα, Udkomme, Formue, *Ar.*; df. — ἀλφιτοποιΐα, ἡ, = ἀλφιτεία; — ἀλφιτοπώλης, ὁ, *fem.* -πωλις, Grynhandler; — ἀλφιτοπωλητήριον, τό, Sted, hvor Byggryn ſælges; — ἀλφιτοσιτέω, ſpiſer Byggryn el. Brød deraf; — ἀλφιτοσκόπος, ὁ, = ἀλφιτόμαντις; — ἀλφιτοφάγος, 2, (φαγεῖν) ſom ſpiſer Byggryn; o. — ἀλφιτόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς) med Byggrynfarve.

Ἀλφιτώ, οῦς, ἡ, Navnet paa et Spøgelſe; — ἄλφοι, *opt. aor.* t. ἀλφαίνω. — ἀλφός, ὁ, hvid Plet i Huden, beſ. i Anſigtet, *vitiligo.*

ἀλωά, *jon.* ἀλωή, ἡ, Loen; i Proſa, ἅλως; 2) enhver med Omhu jevnet, beſaaet el. beplantet Flade, Frugthave, Viingaard, Sædemark, *Hom.*; 2) σελήνης, ἡλίου ἀλωή, Ringen omkring Sol el. Maane. — †ἀλῶα, ων, τά, Demeters

Fest, *Cerealia*, Høstfest; — ἁλωαῖος, 3, kommende fra Loen el. Sædemarken; o. — Ἁλωάς, άδος, ἡ, *epith.* til Demeter; - (af ἅλως).

ἀλώβητος, 2, (λωβάομαι) uskadt, ukrænket. — ἁλωεινός, 3, som er el. skeer paa Loen; o. — ἁλωεύς, έως, ὁ, som arbeider paa Loen, i Marken el. i Viinbierget: - (af ἅλως). — ἁλώη, *ep.* f. ἁλῷ, 3 *sing. conj. aor.* 2; men ἁλώῃ, *ep.* f. ἁλοίη, 3 *sing. opt. aor.* 2 til ἁλίσκομαι. — ἁλώϊος, 3, = ἁλωεινός. — ἁλώμεναι, *Hom.* f. ἁλῶναι, *inf. aor.* 2 til ἁλίσκομαι. — ἅλων, ωνος, ἡ, see ἅλως.

ἁλωνεύομαι, arbeider paa Loen el. i Marken, ἅλως, tærsker, pløier. — ἁλώνητος, 2, (ὠνέομαι) kiøbt for Salt, d. e. for en ringe Priis, δουλάριον ἁλ., en daarlig Træl. — *ἁλωνία, ἡ, = ἅλως, Lo; — ἁλωνίζω, = ἁλωνεύομαι; — ἁλώνιον, τό, *dim.* af ἅλως; — ἁλώνιος, 3, = ἁλωεινός; o. — ἁλωνοτριβέω, (τρίβω) tærsker paa Loen; - (af ἅλως),

*ἀλωπεκῆ, ἡ, *ctr.* f. -κέη, *sc.* δορά, Ræveskind, Rævebælg; — ἀλωπεκία, ἡ, Rævehule; 2) Rævesyge, hvorved Haarene gaae af; — ἀλωπεκίας, ου, ὁ, ligesom en Ræv, ræveagtig, rævefarvet; — ἀλωπεκίασις, η, = ἀλωπεκία, Bem. 2; — ἀλωπεκιδεύς, ὁ, en Ræveunge; — ἀλωπεκίζω, er som en Ræv, forslagen, listig, *vulpinor*; ogsaa *transit.* overlister; — ἀλωπέκιον, τό, en liden Ræv; — ἀλωπεκίς, ίδος, ἡ, ung Ræv; 2) Bastard af en Hund og en Ræv, *Xen.*; 3) Rævebælg; — ἀλωπέκουρος, ὁ, (οὐρά) Rævérumpe, etslags Plante; o. — ἀλωπεκώδης, 2, som en Ræv, ræveagtig; snu, listig; af — ἀλώπηξ, εκος, ἡ, en Ræv; om Mennesker, snu, listig, bedragersk, *animi sub vulpe latentes*, *Hor.*; 2) etslags Søfisk; ogs. etslags Fugl; 3) af Ligheden, ἀλώπεκες, Lendemusklerne.

ἅλως, ω, ἡ, efter d. 2 attiske Decl. m. *acc.* ἅλω; dog oftere for Tydelighedens Skyld efter d. 3, ἅλωνος, ἅλωνες, ἅλωσιν, *etc.*; Biformer, ἅλως, ωος, *acc.* ἅλωα, sield.; *nom. pl.* αἱ ἅλως og ἅλοι, *inc.*; 2) Ringen om Sol og Maane; *poët.* ἀλωά, s. m. s.

*ἁλώσιμος, 2, let at tage, fange, erobre; til at fange el. vinde, *Xen.*; παιὰν ἁλ. Takkesang for en Erobring; βάξις ἁλ., rimel. Efterretning derom, *Æsch*; — ἅλωσις, ἡ. Fangen, Indtagen, Erobren, Erobring, Forstyrrelse; 2) for Retten: Fældelse, Domsældelse; o. — ἁλωτός, 3, tagen, fanget. erobret; 2) til at erholde; - (af ἁλίσκομαι). — ἀλώφητος, 2, (λωφάω) uden at drage Aande el. hvile; uafbrudt; — ἁλώω, *conj. aor.* til ἁλίσκομαι, *Hom.*

ἄμ, hos *Hom.* undertiden f. ἀνα foran β, π, φ; *ex.* ἂμ βωμοῖσι, ἂμ πέλαγος, ἂμ φυτά. — ἅμα, *adv.*, (besl. m. α *cop.*) *a)* om Tiden: tillige; ἅμα οἰμωγὴ καὶ εὐχωλή, *Il.*; ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, som sagt, saa giort; ἅμα τε-, καὶ-, *et-et*, baade - og; καὶ ἅμα ταῦτ' ἔλεγεν, καὶ ἀπῄει, i det han sagde dette, gik han; ἅμα μὲν-, ἅμα δέ, deels - deels, ei alene - men ogsaa; *c. part.*, medens, καὶ τοῦτο ἅμα διώκοντες, μέμνησθε, *Xen.*; ἅμα πορευόμενοι παρεκάλουν, paa Marschen, *id.*; *β)* undert. *c. dat.*, (rimel. af d. udel. σὺν) ἅμ' ἠοῖ, ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, med Morgenrøden, med Solens Opgang, *Hom.*; ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, ἅμα ὄρθρῳ, med Dagbrækningen; *b)* sild. om Stedet: med, tillige, tilsammen, bes. ἕπεσθαι ἅμα τινί; πάντες ἅμα, o. ἅμα πάντες, alle tilsammen; *c)* om en Overeensstemmelse: ligesom, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο, *Od.* 1, 98; - *dor.* ἁμᾶ o. ἁμᾷ.

Ἀμαδρυάδες, ων, αἱ, (ἅμα, δρῦς) Nympher, som fødes og døe med deres Træer. — Ἀμάζονες, αἱ, ogsaa Ἀμαζονίδες, αἱ, Amazonerne, en krigersk Qvindenation i Scythien.

*ἀμαθαίνω, er dum, uvidende, handler saaledes, τί o. εἴς τι, *Pl.*; — ἀμάθεια, ἡ, ogs. -θία, Uvidenhed, Mangel paa Erfaring, Dumhed; Mangel paa Dannelse og Levemaade; af — ἀμαθής, 2, *adv.* -θῶς, (μανθάνω) ikke underviist, uvidende, ulærd; uopdragen, udannet, raa, smagløs, dum; 2) *pass.* ikke lært, ukiendt, *Eur.*; ἀμαθῶς, uventet, uforudseet, *Thuc.* — ἀμάθητος, 2, = frgd.

*ἀμαθῖτις, ιδος, ἡ, som er el. findes i Sanden; o. — ἀμαθόεις, εσσα, εν, sandig; af — †ἄμαθος, ἡ, (ἄμμος, ἄμαθος, ψάμαθος) Sand, ufrugtbar Sandgrund: ds. — ἀμαθύνω, giør til Støv, tilintetgiør, πόλιν, *Il.*; 2) skiuler i Sanden; alm. tildækker, skiuler; o. — ἀματώδης, 2, ligesom Sand.

ἀμαίευτος, 2, (μαιεύω) ikke forløst, som endnu er Jomfru; 2) uden Jordemoderens Hielp. — ἀμαιμάκετος, 3, meget stor, ἱστός, *Hom.*; uimodstaaelig, skrækkelig, Χίμαιρα, πῦρ, *id.*, μένος, πόντος, ogsaa κινηθμός, *Pind.*, ogs. om Eumeniderne, *Soph.*; (rimel. af ἄμαχος m. forstærk. Redupl., liges. ubetvingelig).

ἀμαλακιστία, ἡ, Utrættelighed; o. — ἀμάλακτος, 2, ikke til at blødgiøre, ubøielig, haard; (af μαλακίζω, μαλάσσω). — ἀμαλάπτω, *Lyc.* = flgd.; — ἀμαλδύνω, (f. ἀμαλύνω, af ἀμαλός) egentl. giør blød, svækker, afkræfter; τεῖχος ἀμαλδῦναι, at giennembryde,

forſtyrre Muren, *Il.*; df. fordunkler, ſkiuler, fortier, ſom ἀμαυρόω. — ἀμαλητόμος, 2, (ἄμαλλα, τέμνω) afſkærende Negene, *poët.* — ἀμάλθακτος, 2, (μαλθάσσω) = ἀμάλακτος. — Ἀμάλθεια, ἡ, Geden Amalthea, ſom gav Zeus Die; κέρας Ἀμαλθείας, Overflødighedens Horn.

†ἄμαλλα, ἡ, (ἀμάω) Kornneg; 2) Kornbaand; df. — ἀμαλλεύω, ἀμαλλίζω, binder Kornneg; alm. binder; — ἀμάλλιον, τό, Kornbaand; — ἀμαλλοδετήρ, ῆρος, ὁ, (δέω) Negbinder, *Il.*; — ἀμαλλοτόκεια, ἡ, (τίκτω) o. ἀμαλληφόρος, ἡ, (φέρω) frembringende Neg; *epith.* til Demeter. — ἀμαλός, 3, *att.* ἁμ., *ep.* f. ἁπαλός, blød, fiin, ſpæd, *tener*, *Hom.*; df. ſvag, kraftløs, γέρων, *Eur.*; 2) ſild. ſom ὁμαλός, jevn, glat; df. — ἀμαλόω, o. ἀμαλύνω, = ἀμαλδύνω.

ἀμάμαξυς, ἡ, en til to Pæle opfæſtet Viinranke. — ἀμαμηλίς, ίδος, ἡ, (μῆλον) etſlags Buſk med ſpiſelig Frugt, ſee ἐπιμηλίς — ἀμανῖται, οἱ, Jordſvampe. — ἀμάντευτος, 2, (μαντεύομαι) ikke ſpaaet; 2) *act.* ſom ikke ſpaaer el. udſpeider.

*ἅμαξα, ἡ, *att.* ἅμαξα, (ἄγω) Vogn, Fragtvogn, ſom ἀπήνη, *plaustrum*, *Hom.*; ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν *sc.* ἄγει, den forkeerte Verden; ὥσπερ ἐξ ἁμάξης, ſom en Vognmand; 2) Vognen paa Himmelen, den ſtore Biørn, ἄρκτος; 3) Landevei; df. — ἁμαξαία, ἡ, *jon.* f. ἅμαξα; — ἁμαξαῖος, 3, *poët.* = ἁμαξιαῖος. — ἁμαξάριον, τό, *dim.* af ἅμαξα, en liden Vogn; — ἁμαξεία, ἡ, Kiøren med Fragtvogne; — ἁμαξεύς, ὁ, ſom kiører Fragtvogne; βοῦς ἁμαξεύς, Spandøre; — ἁμαξεύω, kiører Fragtvogne, er Vognmand; *pass.* at bekiøres af Fragtvogne; 2) *transl.* βίοτον ἀβίοτον ἁμαξεύειν, at føre et kummerligt Liv.

*ἁμαξήλατος, 2, (ἐλαύνω) hvorpaa der kiøres med Fragtvogne; ἡ ἁμαξήλατος, *sc.* ὁδός, Kiørevei, Vognſpor; — ἁμαξήποδες, οἱ, Vognkieppene paa en Høſtvogn; — ἁμαξήρης, 2, (ἄρω) fæſtet til Vognen, θρόνος, Vognſæde, *Æsch.*; alm. = ἁμαξιαῖος; — ἁμαξητός, 2, = ἁμαξήλατος; — ἁμαξιά, ἡ, Vognſpor; — ἁμαξιαῖος, 3, hørende til en Fragtvogn; hvortil man behøver en Vogn, λίθοι, *Xen.*; — ἁμαξιεύς, έως, ὁ, Vognmager, Hiulmand; 2) Vognmand; — ἁμαξικός, 3, hørende til en Vogn; 2) nordlig, ſee ἅμαξα, Bem. 2; — ἁμάξιον, τό, o. ἁμαξίς, ίδος, ἡ, liden Vogn; ogſ. ſom Legetøi, *Ar.*; — ἁμαξίτης, ου, ὁ, = ἁμαξιαῖος; o. — ἁμαξιτός, 3, (ἰέναι) = ἁμαξήλατος; — (af ἅμαξα).

ἁμαξόβιος, 2, (βίος) levende paa Vogne, ſom Nomader; ogſaa ἁμαξοβίτης, ου, ὁ; — ἁμάξοικος, 2, (οἰκέω) boende paa Vogne; — ἁμαξοκυλιστής, οῦ, ὁ (κυλίνδω) ſom triller en Vogn el. Karre; — ἁμαξοπηγέω, er — ἁμαξοπηγός, ὁ, (πήγνυμι) Vognmager, Hiulmand; – hans Konſt, ἁμαξοπηγία, ἡ; — ἁμαξοπληθής, 2, (πλήθω) ſom fylder en Vogn; — ἁμαξόποδες, οἱ, (πούς) = ἁμαξήποδες; — ἁμαξοτροχία, ἡ (τροχός) Vognſpor; — ἁμαξουργία, ἡ, o. -ουργός, ὁ, (ἔργον) = ἁμαξοπηγία, *etc.*; o. — ἁμαξοφόρητος, 2, (φορέω) ført paa en Vogn; – (af ἅμαξα).

ἆμαρ, *dor.* f. ἦμαρ. — ἀμάρα, ἡ, Grøft, Vandledning; Afledningsrende. — ἀμαράκινος, 3, af Meiran; o. — ἀμαρακόεις, εσσα, εν, meiranagtig; af — ἀμάρακον, τό, o. ἀμάρακος, ὁ, etſlags ubekiendt Zvibelvært; 2) Meiran. — ἀμαράντινος, 2, uviſnelig; af Amarant; af — ἀμάραντος, 2, (μαραίνω) uviſnelig; 2) *subst.* ὁ ἀμ., etſlags uviſnelig Blomſt, Amarant. — ἀμάργαρος, 2, (μάργαρον) uden Perler.

*ἀμάρευμα, τό, afledet Vand el. Ureenhed; af — ἀμαρεύειν, at have Afløb; — ἀμαρία, ἡ, = ἀμάρα; df. — ἀμαριαῖος, 3, afledet i en ἀμάρα; – (af ἀμάρα). — ἁμαρτάνω, *f.* ἁμαρτήσομαι, *pf.* ἡμάρτηκα, *aor.* ἥμαρτον, *ep.* (ved Omſætning, Indſkyd. af β, o. Omlyd af α i ο) ἤμβροτον; – feiler, forfeiler, træffer ikke; τινός; *b)* forfeiler, erholder ikke, ἤμβροτες, οὐδ᾽ ἔτυχες, *Il.*; beder forgæves, τί τινος, nogen om noget, *Soph.*, τινός, miſter noget; *c)* farer vild, ſvæver ud el. af fra noget, νοήματος, μύθων; *Od.*; οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων, ikke forſømte han at bringe kiære Gaver, *ib.*; 2) *transl.* feiler, forſeer mig, ſynder; αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ᾽ ἤμβροτον, i dette har jeg ſelv feilet, *Od.* 22, 154; ἁμ. εἰς θεούς, at ſynde imod Guderne, ſield. θεῷ; df. — ἁμαρτάς, άδος, ἡ, *jon.* f. ἁμαρτία, *Herod.*

ἁμαρτῇ, *adv.* (ἅμα, ἀρτάω) tilſammen, tillige, paa eengang, *Hom.* — *ἁμάρτημα, τό, = ἁμαρτία; — ἁμαρτηρός, 3, feilende, vildfarende; — ἁμαρτητικός, 3, ſom let feiler, ſom pleier at feile; — ἁμαρτία, ἡ, Feil, Vildfarelſe, Forſeelſe, Synd; — ἁμαρτίνοος, 2, (νόος) affindig, *Hes.*; — ἁμάρτιον, τό, = ἁμάρτημα, *Æsch.*; — ἁμαρτοεπής, 2, (ἔπος) ſom fører baarlig Tale, *Il.*; o. — ἁμαρτολόγος, 2, (λέγω) ſom taler feilagtigen; – (af ἁμαρτάνω, ἥμαρτον).

ἀμαρτύρητος, o. ἀμάρτυρος, 2, *adv.* -ρως, (μαρτυρέω, μάρτυς) ubevidnet, ikke til at bevidne; uden Vidner el. Vidnesbyrd; 2) ἀμάρτυρος, *act.* ikke bevidnende. — ἀμαρτωλή, ἡ, *poët.* f. ἁμαρτία; o. — ἁμαρτωλός, 3, syndig – (af ἁμαρτάνω, ἥμαρτον).

ἀμαρυγή, ἡ, = μαρμαρυγή, o. ἀμάρυγμα, τό, Glands, Skin, Funklen af et bevæget Legeme; 2) hurtig, funklende Bevægelse, ἵππου, *Ar.*; men ἀμάρυγμα χαρίτων, *Hes.*, let og yndig Bevægelse; af — ἀμαρύσσω, *f.* ξω, = μαρμαίρω, lyser, glimrer, tindrer; πῦρ ἀμαρύσσει ἐξ ὄσσων, *Hes.*

ἀμάσητος, 2, (μασάομαι) utygget. — ἀμαστίγωτος, o. ἀμάστικτος, 2, (μάστιξ, μαστίζω) upidsket. — ἄμαστος, 2, (μαστός) uden Bryster. — ἁματροχάω, (ἅμα, τρέχω) alene *in part. ep.* ἁματροχόων, som løber med, *Od.*; df. — ἁματροχία, ἡ, *in pl. Il.*, Hiulenes Sammenstøden.

*ἀμαυρόβιος, 2, (βίος) som lever i Dunkelhed, *Ar., inc.*; o. — ἀμαυρόκαρπος, 2, (καρπός) med mørke Frugter; af — †ἀμαυρός, 3, *adv.* -ρῶς, (μαυρός) mørk, utydelig, εἴδωλον, *Od.*; ukiendelig, ἴχνος, *Xen.*; *b)* svag, sløv, ὄψις, *id.*; blind, πούς, *Soph.*; *c) transl.* svag, ringe, usſel, γενέη, som *genus obscurum*, *Hes.*; *d)* sild. ogs. *act.*, νοῦσος ἀμ., svækkende Sygdom, *poët.*; df. — ἀμαυροφανής, 2, (φαίνομαι) skinnende dunkelt; — ἀμαυρόω, fordunkler, formørker; forringer, nedsætter, τὰ τῶν πολεμίων, svækker Fienden, *Xen.*; *in pass.* at tabe sig, at fordærves; df. — ἀμαύρωσις, ἡ, Formørkelse; Svækkelse; o. — ἀμαυρωτικός, 3, tienlig, skikket til at formørke.

ἀμάχαιρος, 2, uden Sværd, μάχαιρα. — *ἀμαχεί, *adv.*, see ἀμαχί; — ἀμάχετος, 2, *poët.* f. ἀμάχητος, 2, der endnu ikke er kommen i Slag, *Xen.*; 2) ikke til at bekæmpe, see ἄμαχος; df. *adv.* ἀμαχητί, *Il.*, ogs. ἀμαχητεί, = flgd.; — ἀμαχί, *adv.*, uden Kamp, uden Strid, μάχη; ogsaa ἀμαχεί; af — ἄμαχος, 2, (μάχη) ikke stridende; som ikke har stridt el. taget Deel i Striden; 2) ikke til at bekæmpe, uovervindelig; ἄμαχον πρᾶγμα h. *Xen.* om et Fruentimmers uimodstaaelige Skiønhed; ἄμαχον, κρύψαι τὸ ἦθος, man kan ikke, som ἀμήχανον, *Pind.*

ἀμάω, *f.* ήσω, (ἅμα) indsamler, hes. meier og binder Kornet, o. *transl.* som *demeto*, afskærer, nedsabler; ofte *in med.* at samle til sig selv, γάλα, lade løbe sammen, *Od.*; ogs. *med.* f. *act. ex.* γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι, *Hes.*; [første α *anceps*].

ἀμβ-, *jon.* o. *ep.* f. ἀναβ-; [de under ἀμβ- udeladte Ord see u. ἀναβ.] — ἄμβη, ἡ, *jon.* f. ἄμβων; df. — ἄμβιξ, ικος, ὁ, o. ἄμβικος, ὁ, et Bæger; sild. Destillerehielm. — ἀμβλακεῖν, ἀμβλάκημα, o. ἀμβλακία, see ἀμπλακεῖν, etc. — ἀμβλήδην f. ἀναβλήδην, baglends. — ἀμβλίσκω, *f.* ἀμβλώσω, føder for tidlig, aborterer, *Pl.*; sield. = ἀμβλύνω; – (af ἀμβλύς, el. af βλώσκω).

*ἀμβλυγώνιος, 2, (γωνία) stumpvinklet; — ἀμβλυντήρ, ῆρος, ὁ, sløvende, svækkende; o. — ἀμβλυντικός, 3, skikket til at sløve el. svække; af — ἀμβλύνω, *f.* υνῶ, sløver, svækker; afkræfter, giør modløs; beroliger; *in med.* bliver svag, modløs, kraftløs, ἀμβλύς; af — ἀμβλύς, εῖα, ύ, (rimel. besl. m. ἀμαλός) sløv, svag, kraftløs; ἀμβλύτερος τὴν φύσιν, med svage Naturgaver, *oppon.* εὐφυέστερος, *Xen.*; ἀμβλὺς περὶ τὴν κρίσιν, med svag Dømmekraft; følesløs, ligegyldig, *Thuc.*; ogs. som ἄμαυρος, mørk, dunkel; 2) *act.* sløvende, svækkende; df. — ἀμβλυότης, ἡ, Sløvhed, Dumhed; Svaghed, Dorskhed.

*ἀμβλυωγός, ὁ, (ἀμβλυώσσω) svagt el. sløvt Syn; — ἀμβλυωπέω, er — ἀμβλυωπής, 2, (ὤψ) svagsynet; ogs. ἀμβλυωπός, 2; df. — ἀμβλυωπία, ἡ, svagt Syn; o. — ἀμβλυώσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, er svagsynet, kortsynet; – (af ἀμβλύς). — ἀμβλωθρίδιον, τό, *a) sc.* παιδίον, det fordrevne Foster; *b) sc.* φάρμακον, Middel til at fordrive Fosteret; o. — ἄμβλωμα, τό, Abort; – (af ἀμβλόω).

ἀμβλωπής, 2, og ἀμβλωπός, 2, = ἀμβλυωπής, etc. — *ἀμβλώσιμος, 2, hørende til Abort; — ἄμβλωσις, ἡ, o. ἀμβλωσμός, ὁ, = ἄμβλωμα; o. — ἀμβλώσκω, = ἀβλόω; – (af ἀμβλόω). — ἀμβλώσσω, 1) = ἀμβλυώσσω; 2) = ἀμβλόω. — ἀμβλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, = ἀμβλωπής. — ἀμβλωτικός, 3, fordrivende Fosteret; af — ἀμβλόω, = ἀμβλίσκω, giør Abort.

ἀμβολάδην, *adv. jon.* o. *poët.* f. ἀναβολάδην; — ἀμβολάς, ἀμβολή, see ἀναβ. — ἀμβολιεργός, 2, *jon.* o. *poët.* f. ἀναβ., *i. e.* ἀναβάλλων ἔργον, opsættende Arbeidet, nølende, forsømmelig; αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει, *Hes. Op.* 413.

ἀμβροσία, ἡ, – (af ἄμβροτος, som ἀθανασία af ἀθάνατος) altsaa egentl. Udødeligheden, der er Gudernes Næring (Spise og Drikke) og hvormed de rense sig, *Il.* 14, 178, ligesom Cythereia salver sig κάλλεϊ – ἀμβροσίῳ; (h. *Hom.* o. *Pind.* er ἀμβροσία, Gudernes Spise, νέκταρ, deres Drikke, dog hos nogle Digtere

omvendt); *b)* enhver guddommelig Vederqvægelse, *ex.* Foder til Gudernes Heste, *Il.* 5, 777, som ἀμβρόσιον εἶδαρ.

ἀμβρόσιος, 3, ogs. 2, *Eur.*, som ἄμβροτος, udødelig, guddommelig, af en guddommelig Natur, bes. om alt hvad der tilhører Guderne, *ex.* Hermes's πέδιλα, Heras πλόκαμοι, Zeus's χαῖται; ὕπνος ἀμβρ., som Gave af Guderne, el. vederqvægende; ogs. ἀμβροσίη νύξ, som ἀβρότη, den hellige, guddommelige Nat. — ἀμβροτεῖν, *ep.* f. ἁμαρτεῖν, *inf. aor.* til ἁμαρτάνω; vf. ἀβροτάζω.

ἄμβροτος, 2, som ἀμβρόσιος, udødelig, guddommelig, θεὸς ἄμβροτος, *Hom.*; ligel. om alt, hvad der tilhører Guderne, *ex.* ἵπποι ἄμβροτοι; - (efter *Buttm.* af μόρος, hvf. μορτός som Dialect af βροτός; i ἄβροτος, ἀβρότη er derimod μ faldet ud for Metrums Skyld, ligesom i ἀβροτάζειν).

ἄμβυξ, υκος, ὁ, = ἄμβιξ. — ἄμβων, ωνος, ὁ, *jon.* ἄμβη, ophøiet Rand om Skioldet, o. dl., ellers ἴτυς; *b)* den hævede Bund i Bægeret, *Plut.*; *c)* sield. Forhøining, Talerstol; (besl. m. *umbo*; rimel. af ἀμβαίνω, ἀναβαίνω). — ἀμβώσας, *ctr. jon.* f. ἀναβοήσας, *Herod.*

ἀμέγαρτος, 2, (μεγαίρω) om Ting: som man ikke misunder nogen, d. e. ulykkelig; elendig, sørgelig, πόνος, μάχη; sield. om Personer, elendig, usalig, *ex.* ἀμέγαρτε συβῶτα, *Od.*; ποίμνα ἀμ., i en jammerlig Tilstand, *Æsch.* — ἀμεγεθής, 2, uden Storhed, μέγεθος, liden, ringe. — ἀμεθεξία, ἡ, Mangel paa Deeltagelse; o. — ἀμεθεκτός, 3, udeeltagende; - (af μετέχω).

ἀμεθόδευτος, o. ἀμέθοδος, 2, *adv.* -δως, (μεθοδεύω, μέθοδος) uanført, uden Veiledning; uden Plan og Orden. — ἀμέθυσος, o. ἀμέθυστος, 2, (μεθύω) ikke berusét; *b) act.* virkende imod Rusen; ἡ ἀμέθυστος, en Ædelsteen, som skal besidde denne Egenskab; ogs. et slags Plante.

ἀμείβω, *f.* ἀμείψω, vexler, bytter, ombytter, τεύχεα - χρύσεα χαλκείων - πρός τινα, *Il.* 6, 235; ogs. τὶ ἀντί τινος, *Pind.*; bes. om Forandring af Sted: θύρας, στέγας ἀμεῖψαι, at forlade Huset, *Herod.*; θύραν ἐκ θύρας ἀμ., at gaae fra Dør til Dør, ligel. *in med.*, gaaer ud derover, *Il.* 9, 409; overgaaer, jf. ἀμεύω; 2) sædv. *in med.* giengiælder, δώροις, med Gaver, *Od.*; τὰς τῶν θεῶν εὐεργεσίας ἀξίαις χάρισιν ἀμείβεσθαι, *Xen.*; *b)* ἀμείβεσθαί τινα μύθῳ, λόγοις, ἔπεσι, *excipere aliquem verbis*, at svare nogen, ogsaa *absol.* uden μύθῳ, el. omskrivende, ἀμειβόμενος προσέφη, *Hom.*; μῆτιν ἀμείβετο, tilkiendegav sin Beslutning, *Pind.*; *c)* ἀμειβόμεναι ἄειδον, afløsende hverandre, d. e. vexelviis, *Il.*; ligel. ἐν ἀμείβοντι, = ἀμοιβαδίς. *Pind.*; *d)* ἀμείβεσθαί τινι, at svare el. passe til noget, *Xen.*; 3) *part. act.* οἱ ἀμείβοντες, de mod hverandre liggende Tagsparrer, *Il.* 23, 712, (besl. m. ἀμφί, *Buttm.*).

ἀμειδής, 2, o. ἀμείδητος, 2, (μειδάω) ikke leende, mørk, sørgende, sørgelig. — ἀμείλικτος, o. ἀμείλιχος, 2, (μειλίσσω) umild, haard, ubevægelig, *Il.* — ἀμείνων, 2, *compar. irr.* til ἀγαθός, bedre; tapprere; dygtigere, fortrinligere; tienligere, mere passende; οἱ ἀμείνονες; *optimates*, *Pl.*; *adv.* ἀμεινόνως, o. ἄμεινον. — ἀμείρω, (μείρομαι) berøver, τινός, noget, *Pind.* — ἄμειψις, εως, ἡ, (ἀμείβω) Ombytning, Omvexling, Forandring; Giengiældelse; Svar. — ἀμείωτος, 2, (μειόω) uformindsket, heel; ikke til at formindske el, forringe.

ἀμέλγω, malker, *mulgeo*; *in med.* lader die; 2) indsuer, søber, drikker; (besl. m. ἀμέρδω). — *ἀμέλει, egentl. *imperat.* af ἀμελέω, vær ubekymret; ds. som *adv.*, vist nok, sikkerligen, uden al Tvivl; o. — ἀμέλεια, ἡ, Sorgløshed; Ligegyldighed; - (af ἀμελέω). — ἀμελετησία, ἡ, Mangel paa Øvelse; Forsømmelighed; o. — ἀμελέτητος, 2, *adv.* -τως, uøvet, uforberedt; ikke forudbetænkt; - (af μελετάω).

ἀμελέω, er ubekymret, ἀμελής, bryder mig ikke om, bærer ikke Omsorg for noget, τινός, h. *Hom.* altid m. Nægtelse, οὐκ ἀμέλησε, ligel. undert. i Prosa, *ex.* τοῦ σώματος οὐκ ἠμέλει, *Xen.*; *b)* efterlader, forsømmer, ἀσκήσεως, at øve mig; *in pass.* bliver tilsidesat el. forsømt; af — ἀμελής, 2, *adv.* -λῶς, (μέλει) skiødesløs, ubekymret; 2) *pass.* hvorom ingen bekymrer sig, forsømt; ἀμελές ἐστί μοι, det bekymrer mig ikke; ἀμελῶς ἔχειν, = ἀμελεῖν.

*ἀμελησία, o. ἀμέλησις, ἡ, = ἀμέλεια; — ἀμελητί, *adv.* af flgd., ubekymret; — ἀμέλητος, 2, ubekymret; hvorom man ikke bør bekymre sig; o. — ἀμελία, ἡ, *poët.* f. ἀμέλεια; - (af ἀμελέω). — ἀμελλητί, o. -τως, *adv.* af ἀμέλλητος, 2, (μέλλω) ikke opsat, uden Ophold; ikke til at opsætte. — ἄμελξις, ἡ, (ἀμέλγω) Malken.

*ἄμεμπτος, 2, *adv.* -πτως, paa hvem der intet er at sige, ulastelig, fuldkommen, φίλος ἀμ., *Xen.*; ofte ved λιτότης, *ex.* ἄμεμπτον δεῖπνον, prægtigt Maaltid, *id.*; 2) *act.* som ikke klager, ἄμεμπτον ποιεῖν τινα, at tilfredsstille nogen, *id.*; — ἀμεμφής, 2, *adv.* -φέως, *poët.* = frgd.; — ἀμεμφία, ἡ, at være uden Dadel, Uskyldighed; 2) *act.* at være uden Klage, Tilfredshed; o. — ἀμεμ-

ψίμοιρος, 2, ikke utilfreds med sin Skiebne, μοῖρα; - (af μέμφομαι). — ἄμεναι, *inf. præs.* f. ἀέμεναι, ἄειν, af ἄω, mætter; *Il.* 21, 70, m. *intr.* Bem.

*ἀμενηνός, 3, uden Mod og Kraft, μένος; svag, afmægtig, *Hom.*; df. — ἀμενηνόω, afkræfter, svækker, αἰχμήν, giør Landsen uvirksom, *Il.*; o. — ἀμενής, 2, = ἀμενηνός, *Eur.*; - (af μένος).

ἀμέργω, *f.* ξω, presser, udtrykker; 2) aftørrer, afplukker, afstryger, *decerpo, destringo; in med.* tager for mig, griber; jf. flgd. — ἀμέρδω, *f.* ἀμέρσω, berøver nogen hans Andeel, μέρος, τινά τινος, τὸν ὁμοῖον ἀμέρσαι, at unddrage sin Ligemand, hvad ham tilkommer, *Il.* 16, 53; 2) ὅσσε ἀμέρδει αὐγή, Glandsen borttager Øinene, d. e. blinder; ligel. καπνὸς ἀμέρδει τεύχεα, fordunkler; 3) sild. alm. berøver, fratager, τινί τι; - (af μέρος, μείρομαι, ἀμείρω; besl. m. ἀμέργω, o. ἀμέλγω).

†ἀμερής, 2, *adv.* -ρῶς, (μέρος) uden Dele, udeelt, i det Hele; df. — ἀμερία, ἡ, Udelelighed; o. — ἀμεριαῖος, 3, for liden til at dele, udelelig, som ἀκαριαῖος. — ἀμεριμνάω, er — ἀμέριμνος, 2, *adv.* -μνως, (μέριμνα) ubekymret, sorgfri; 2) om hvem man ikke bekymrer sig; df. — ἀμεριμνησία, o. ἀμεριμνία, ἡ, Sorgløshed. — ἀμέριστος, 2, (μερίζω) udeelt; udelelig, enkelt.

ἀμερμηρεί, o. -ρί, *adv.*, (μέρμηρα) ubekymret. — ἀμέρσαι, *inf. aor.* 1 til ἀμέρδω. — ἀμερσίγαμος, 2, berøvende Giftermaalet, γάμος; o. — ἀμερσίνοος, 2, o. ἀμερσίφρων, 2, berøvende Forstanden, νοῦς, φρήν; (af ἀμέρδω). — ἄμεσος, 2, *adv.* -σως, (μέσος) uden Middel, umiddelbar.

ἀμετάβατος, 2, (μεταβαίνω) ikke gaaende over, ῥῆμα ἀμ., *verbum intransitivum*; *adv.* -τως, som *verb. intr.* — ἀμεταβλησία, ἡ, Uforanderlighed; af — ἀμετάβλητος, 2, *adv.* -τως, uforandret; uforanderlig; ogs. ἀμετάβολος, 2; - (af μεταβάλλω). — ἀμετάγνωστος, 2, (μεταγιγνώσκω) uforanderlig, uigienkaldelig. — ἀμετάδοτος, 2, *adv.* -τως, (μεταδίδωμι) ikke meddelelig; 2) *act.* ikke meddelende, karrig. — ἀμετάθετος, 2, *adv.* -τως, (μετατίθημι) ikke til at omsætte; uforanderlig, standhaftig.

ἀμετακίνητος, 2, *adv.* -τως, (μετακινέω) ikke til at bevæge af Stedet; uforanderlig. — ἀμετάκλαστος, 2, (μετακλάω) ikke til at bøie, brække, forandre; τὸ ἀμετάκλαστόν σου τῆς γνώμης, Standhaftighed, *Xen.* — ἀμετάκλητος, 2, (μετακαλέω) uigienkaldelig. — ἀμετάληπτος, 2, (μεταλαμβάνω) ikke til at fatte, ikke til at begribe. — ἀμετάλλακτος, 2, (μεταλλάσσω) ikke til at ombytte el. omverle; uforanderlig. — ἀμεταμέλητος, 2, *adv.* -τως, (μεταμελέομαι) ikke til at fortryde, hvad man ikke fortryder; 2) *act.* som ikke fortryder, fri for Anger. — ἀμετανόητος, 2, *adv.* -τως, (μετανοέω) = frgd.; 2) uforanderlig.

ἀμετάπειστος, 2, *adv.* -στως, (μεταπείθω) ikke til at bringe paa en anden Mening el. omstemme; uforanderlig; — ἀμετάπλαστος, 2, (μεταπλάσσω) uomformet; ikke til at omforme el. omdanne. — ἀμεταποίητος, 2, (μεταποιέω) uforandret; ikke til at forandre. — ἀμετάπταιστος, 2, (μεταπταίω) uomstødelig. — ἀμεταπτωσία, ἡ, Uforanderlighed; af — ἀμετάπτωτος, 2, *adv.* -τως, (μεταπίπτω) uomstødelig; bestandig, fast, paalidelig.

ἀμετάστατος, 2, (μεθίστημι) ikke til at omstille el. omsætte. — ἀμεταστρεπτεί, o. -πτί, *adv.*, uden at vende sig om; o. ἀμετάστροφος, 2, *adv.* -φως, ikke til at vende el. dreie, uforanderlig; - (af μεταστρέφω). — ἀμετάτρεπτος, 2, *adv.* -πτως, o. ἀμετάτροπος, 2, (μετατρέπω) = ἀμετάστροφος; df. — ἀμετατροπία, ἡ, Uforanderlighed. — ἀμετάφορος, 2, (μεταφέρω) ikke til at overføre el. forandre; uden Metaphor. — ἀμεταχείριστος, 2, (μεταχειρίζω) ikke til at haandhæve el. behandle. — ἀμετεώριστος, 2, (μετεωρίζω) ikke til at hæve i Veiret, ikke let; ikke letsindig; standhaftig. — ἀμέτοχος, 2, (μετέχω) ikke deeltagende.

*ἀμετρής, 2, o. ἀμέτρητος, 2, *adv.* -τως (μετρέω) umaalt; umaalelig, *immensus*, πένθος, πόνος, *Od.*; — ἀμετρία, ἡ, Umaadelighed; umaadelig Mængde; Overdrivelse, *immoderatio*; — ἀμετροβαθής, 2, (βάθος) umaadelig dyb; — ἀμετρόβιος, 2, med umaadelig langt Liv, βίος; — ἀμετροεπής, 2, (ἔπος) umaadelig i Ord, *Il.*; o. — ἀμετροπότης, ου, ὁ, (πίνω) drikkende uden Maade; af — ἄμετρος, 2, *adv.* -τρως, (μέτρον) umaalelig, overmaade stor; umaadelig; 2) uden Metrum, i Prosa.

ἀμευσιεπής, 2, (ἔπος) svarende; — ἀμεύσιμος, 2, til at gaae ud over; o. — ἀμευσίπορος, 2, (πόρος) τρίοδος, Korsvei, hvor Veiene ligesom skifte; af — ἀμεύω, = ἀμείβω, rimel. alene *dorice*; ἀμείσασθαι ἀντίους, at overgaae, overvinde, *Pind.*

ἄμη, ἡ, Spade, Hakke, næsten som δίκελλα; 2) Vandspand, *hama*; ἄμαις καὶ σκάφαις, i Overflødighed; 3) Rive;

[α kort]. — ἀμῇ s. ἀμῆ, adv. att., oprindel. dat. fem. af ἀμός, = τίς, bes. i Sammens. ἀμηγέπη, -ποι, -που, -πως, paa nogen el. en vis Maade, hvordan det end er; see ἀμός o. ἀμῶς.

ἄμηνις, 2, o. ἀμήνιτος, 2, (μῆνις, μηνίω) uden Vrede el. Harme; χείμων οὐκ ἀμήνιτος θεοῖς, en Storm opvakt af de vrede Guder, Æsch. — ἀμήρυτος, 2, (μηρύω) ikke afspunden, ikke til at afspinde; uendelig, γῆρας. — ἄμης, ητος, ὁ, etslags Melkekage, Ar.; dim. ἀμητίσκος, ὁ.

ἀμητήρ, ῆρος, ὁ, en Meier; transl. en Forstyrrer; fem. ἀμήτειρα; o. — ἄμητος, ὁ, Afmeien, Indhøsten, Høst; men 2) ἀμητός, ὁ, Tiden til at høste; - (af ἀμάω); [α langt]. — ἀμήτωρ, ορ, gen. ορος, (μήτηρ) uden Moder, moderløs; 2) umoderlig, μήτηρ ἀμήτωρ, Soph.

*ἀμηχανέω, poët. -νάω, veed ikke at hielpe mig, er raadvild, forlegen, περί τινος, med noget, τινός, mangler noget, βιοτεύειν, Livets Ophold; if. ἀπορέω; — ἀμηχανής, 2, poët. f. ἀμήχανος; — ἀμηχανία, ἡ, Raadvildhed, Forlegenhed; Mangel, Nød; om Ting: Vanskelighed, Betænkelighed; som ἀπορία; — ἀμηχανόεργος, 2, udygtig til Arbeide, Hes.; o. — ἀμηχανοποιέομαι, gaaer ubehændigen til Værks; - (af flgd.).

ἀμήχανος, 2, adv. -νως, uden Raad, Hielp, Middel, μηχανή; hielpeløs, forlegen; eenfoldig; 2) pass. hvorimod der intet er at udrette, intet Middel gives; a) om Ting: vanskelig, umuelig; ἀμήχανα ἔργα, Hom., κακά, Xen., uafhielpeligt Onde; ὄνειροι ἀμ., uforklarlige; ἀμ. κάλλος, uimodstaaelig; ἀμήχανον οἷον, paa en ubegribelig Maade, ἀμ. ὅσον, immensum quantum, Pl.; att. ogs. ἀμήχανος τὸ κάλλος, τὸ πλῆθος, o. dl.; b) om Personer: ikke til at tæmme el. betvinge, uimodstaaelig; ἀμήχανός ἐσσι, med dig er intet at udrette, ligel. ἀμ. ἐσσι πιθέσθαι, du er uovertalelig, Il.

ἀμηῷος, 3, med Morgenrøden, ἠώς, if. ὑπηῷος, poët. — ἀμία, ἡ, og ἀμίας, ου, ὁ, Tunfisk. — ἀμίαντος, 2, (μιαίνω) uplettet, reen; ærværdig; 2) ὁ ἀμίαντος, Amiant, etslags Asbest. — ἀμιγής, 2, (μίγνυμι) ublandet, reen. — ἀμιθρέω, alexandr. f. ἀριθμέω. — ἄμικτος, 2, adv. -κτως, (μίγνυμι) ublandet; 2) ikke til at blande, uforeenlig: 3) uselskabelig; ogs. hvis Omgang man ikke skiøtter om, Dem.

†ἅμιλλα, ης, ἡ, Veddestrid, Kappen, τινός, i noget, ὅπου γὰρ ἅμιλλα, ἔνταυθα καὶ νίκη ἐστί, Aristot.; ἐξ ἁμίλλης, om Kap; ἅμιλλαν ποιεῖσθαι, = ἁμιλλᾶσθαι; (ἅμα, ἴλη, besl. m. ὅμιλος, ὁμιλεῖν); df. — ἁμιλλάομαι, f. ήσομαι, kappes, æmulor, τινὶ περί τινος, ogs. πρός τινα; alm. anstrænger mig; ἁμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὰ θηρία, kappeviis at gaae løs paa, Xen.; ἁμιλλᾶσθαι στάδιον, ligel. ἁμ. τὸν δίαυλον, τὸν ἐφίππιον, at kappes, at løbe om Kap paa Stadium, o. s. v., Pl.; ἁμιλλῶμαι τόνδε λόγον, med denne Tale vil jeg stride, Eur.

*ἁμίλλημα, τό, = ἅμιλλα; o. — ἁμιλλητήρ, ῆρος, o. -της, ου, ὁ, Kæmpende i en Veddestrid; τροχοὶ ἁμιλλητῆρες ἡλίου, de hinanden hurtigt afløsende, paa hinanden følgende Solløb, Solbaner, κύκλοι, Soph. Antig. 1065; o. — ἁμιλλητήριος, 3, hørende til Veddestrid; τὸ ἁμ., Kamppladsen; ogs. ἁμιλλητικός, 3; - (af ἁμιλλάομαι).

ἀμιμητόβιος, 2, med uefterlignelig Vandel, βίος, Plut.; af — ἀμίμητος, 2, (μιμέομαι) uefterlignelig. — ἀμιξία, ἡ, (μίξις) ublandet Tilstand, Reenhed; 2) Uforeenlighed; 3) Mangel paa Omgang el. Samqvem; Uomgængelighed, πρός τινα. — ἄμιππος, 2, (ἅμα, ἵππος) med el. hos Hestene; hurtig som Heste, Soph.; οἱ ἄμιπποι, Fodfolk, som ere blandede imellem Rytteriet, Xen. — ἀμίς, ίδος, ἡ, matula, Ar.; men ἀμίς, ίδος, ἡ, Æsch. Suppl. 839., = βᾶρις.

ἀμισγής, 2, poët. f. ἀμιγής. — ἀμισής, 2, uden Had, μῖσος, ikke hadet. — ἀμισθεί, o. -θί, adv. t. ἄμισθος, 2, uden Løn, μισθός, act. o. pass., giørende noget el. giort omsonst, uden Løn el. Betaling, στράτευμα ἄμισθον, som ingen Sold har faaet, Dem.; χρημάτων καὶ δόξης ἀμισθί, uden at lønnes med Penge og Ære, Plut.; o. — ἀμίσθωτος, 2, ulønnet, ubestukken; - (af μισθός. μισθόω). — ἀμιστύλλευτος, o. ἀμίστυλλος, 2, (μιστύλλω) ikke huggen el. skaaren i Stykker. — ἄμισχος, 2, uden Stilk el. Stængel, μίσχος.

ἄμιτρος, 2, uden Hovedbind; uden det jomfruelige Bælte; o. — ἀμιτροχίτωνες, οἱ, Il. 16, 419, enten, uden Bælte, μίτρα, over el. under Pantseret, χιτών; eller m. α cop., hvis Bælte er forbundet med Pantseret; - (af μίτρα). — ἀμιχθαλόεις, εσσα, εν, utilgængelig, ugiestmild, af ἄμικτος, uselskabelig; h. Hom. epith. til Øen Lemnos; el. f. ὀμιχλώδης, taaget.

ἅμμα, τό, (ἅπτω) det Knyttede: Baand, Bind, Rem, Lænke; 2) Armenes Omslyngning ved at brydes, nodus, nexus; dim. ἁμμάτιον, τό; df. — ἁμματίζω, knytter, binder. — ἄμμε, ἄμμες, ἄμμι(ν) æol. dor. o. ep. f. ἡμᾶς, ἡμεῖς, ἡμῖν, Hom. — ἄμμεσον, poët.

f. ἀνὰ μέσον. — **ἄμμιγα**, **ἀμμίγδην**, **ἀμμίσγω**; *poët.* f. ἀνάμιγα, &c. — **ἄμμιον**, τό, Zinnober i naturlig Tilstand el. som Sand, *minium*; o. — **ἀμμίτης**, ὁ, ogs. **ἀμμῖτις**, ἡ, *sc.* λίθος, Sandsteen; – (af ἄμμος). — **ἀμμνάσει**, **ἀμμνάσειε**, *dor.* f. ἀναμνήσει, ἀναμνήσειε, *Pind.*

***ἀμμοβάτης**, ου, ὁ, (βαίνω) = ἀμμοδύτης; — **ἀμμόδρομος**, 2, (δρόμος) Rendebane el. Ridebane med Sand; — **ἀμμοδύτης**, ου, ὁ, (δύω) Sandkryber, en Slangeart; ogs. ἀμμοδυώτης; o. — **ἀμμοκονία**, ἡ, Kalksand; (af ἄμμος). — **ἀμμορία**, ἡ, (μόρος) Ulykke, *Od.* 20, 76; *oppon.* μοῖρα. — **ἀμμορία**, ἡ, *poët.* f. ὁμορία, Samgrændsen, Grændse. — **ἄμμορος**, 2, *poët.* f. ἄμορος, ἄμοιρος, udeelagtig, τινός; *b)* *absol.* ulykkelig, *Il.*

†**ἄμμος**, ἡ, Sand, Kalksand, Puzzolanjord; (besl. m. ἄμαθος, ψάμμος); df. — **ἀμμότροφος**, 2, (τρέφω) næret, voxende i Sanden; — **ἀμμόχρυσος**, ὁ, (χρυσός) etslags Ædelsteen; o. — **ἀμμώδης**. 2, sandig. — **Ἄμμων**, ωνος, ὁ, Ammon, *epith.* t. Zeus i Libyen; df. — **ἀμμωνιάς**, άδος, o. **ἀμμωνίς**, ίδος, ἡ, libyisk; ἕδρα ἀμμ., Libyen. — **ἀμμωνιακόν**, τό, Salmiak; 2) *gummi ammoniacum.*

***ἄμναμος**, o. **ἀμνάμων**, ονος, ὁ, Afkom, Søn, *Lyc.*; — **ἀμνάς**, άδος, o. **ἀμνή**, ἡ, *fem.* t. ἀμνός; o. — **ἄμνειος**, 3, af et Lam; – (af ἀμνός) — ***ἀμνημόνευτος**, 2, uommældt; ikke til at ommælde; — **ἀμνημονέω**, mindes ikke, omtaler ikke, forbigaaer, τινός, ogs. *c. acc.*; o. — **ἀμνημοσύνη**, ἡ, Glemsomhed; Forglemmelse; af — **ἀμνήμων**, ονος, 2, *adv.* -μόνως, (μνήμη) *immemor*, glemsom, forglemmende, τινός; 2) *pass.* forglemt.

ἀμνησικακέω, er — **ἀμνησίκακος**, 2, ogs. **ἀμνησικάκητος**, 2, som ikke tænker paa, ikke harmes over lidt Uret; ikke hævngierrig; o. — **ἀμνησικακία**, ἡ, Forglemmelse af den lidte Uret; – (af μιμνήσκω, κακόν).

ἀμνηστεία, ἡ, (ἄμνηστος) Forglemmelse af det Forbigangne, bes. af lidt el. giort Uret. — **ἀμνήστευτος**, 2, (μνηστεύω) til hvem der ikke er beilet. — ***ἀμνηστέω**, = ἀμνημονέω; — **ἀμνηστία**, ἡ, = ἀμνηστεία; o. — **ἀμνηστικός**, 3, som forglemmer let el. snart; glemsom; af — **ἄμνηστος**, 2, (μνάομαι) forglemt; 2) *act.* forglemmende, glemsom.

ἀμνίον, τό, Skaal til Offerblodet, *Od.*, *att.* σφάγιον; 2) af ἀμνός, Faarehuden el. Hinden om Fosteret. — ***ἀμνίς**, ίδος, ἡ, = ἀμνάς; o. — **ἀμνοκῶν**, οῦντος, ὁ, (κοάω, κοέω) med Faareforstand, Faarehovede, *Ar.*; af — **ἀμνός**, ὁ, Vædderlam; df. — **ἀμνοφόρος**, 2, (φέρω) med Lam; alm. drægtig.

ἀμογητί, *adv.*, uden Anstrængelse, *Il.*; o. — **ἀμόγητος**, 2, utrættet; utrættelig; – (af μογέω). — ***ἀμόθεν**, *adv.*, *i. e.* ποθὲν καὶ ἀπό τινος ἑνός, nogensteds fra, etsteds fra, *Od.* 1, 10; jf. οὐδαμόθεν; — **ἀμόθι**, *adv.*, nogensteds; o. — **ἀμοῖ**, *adv.*, nogensteds hen; – (af ἀμός).

***ἀμοιβάδιος**, 3, *poët.* = ἀμοιβαῖος; — **ἀμοιβαδίς**, o. -δόν, *adv.*, vexelviis, giensidigen; — **ἀμοιβαῖος**, 2, ogs. 3, vexlende, giensidig; ᾆσμα ἀμοιβαῖον, Vexelsang, ogs. τὰ ἀμοιβαῖα; *b)* til at omvexle el. ombytte; 3) giengieldende, Νέμεσις; o. — **ἀμοιβάς**, άδος, ἡ, *Od.* 14, 521, m. Læsem. παρεκέσκετο, *i. e.* παρέκειτο, bes. *fem.* til ἀμοιβαῖος; men m. Læsem. παρεχέσκετο, *i. e.* παρείχετο, er ἀμοιβάς *acc. pl.* af flgd.; — †**ἀμοιβή**, ἡ, (ἀμείβω) Giengield, Gienforæring; Skadeserstatning, Bøder, τινός, ogs. ἀντί τινος, for noget; alm. Giengieldelse; Tak; Hævn; df. — **ἀμοιβηδίς**, *adv.*, afvexlende, efter hinanden, *Hom.*; ogs. ἀμοιβηδόν, o. -βήδην. — **ἀμοιβός**, ὁ, (ἀμείβω) som løser af el. træder i en andens Sted, sædv. διάδοχος, *Il.*; en Efterfølger; som *adject.* 2, vexlende, giensidig.

ἀμοιρέω, er ἄμοιρος, uden Andeel, τινός; df. — **ἀμοίρημα**, τό, Udeelagtighed, Undværelse; Ulykke; af — **ἄμοιρος**, 2, uden Andeel, μοῖρα, udeelagtig, manglende, berøvet, τινός; ἅπας λόγος μάταιος, πράξεων ἄμοιρος γενόμενος, *Dem.*; 2) uden Casus: ulykkelig.

***ἀμολγαῖος**, 3, til at malke; μᾶζα ἀμολγαίη, *Hes. Op.* 590, etslags Melkekage; — **ἀμολγεύς**, έως, ὁ, Melkespand, *mulctra*; *dim.* ἀμόλγιον, τό; o. — **ἀμολγός**, ὁ, hos *Hom.* altid νυκτὸς ἀμολγῷ, den første, bes. den sidste Deel af Natten, (καὶ τότε γὰρ ἀμέλγονται τὰ θρέμματα); ogsaa alm. Nattens Dunkelhed; jf. λυκόφως; *Eur.* forbinder νύκτα ἀμολγόν; – (af ἀμέλγω). — **ἀμόλυντος**, 2, (μολύνω) uplettet, reen.

ἀμόμφητος, 2, *l. v.* *Æsch. Choëph.* 506, = **ἄμομφος**, 2, (μομφή) som ἄμεμπτος, udadlet, dadelfri. — ***ἀμορβάς**, άδος, ἡ, *fem.* t. ἀμορβός; — **ἀμορβεύς**, ὁ, = ἀμορβός; o. — **ἀμορβεύω**, o. -βέω, følger, ledsager, betiener; *c. dat.*, *alexandr.*; af — **ἀμορβός**, ὁ, Følger, Ledsager; bes. som ledsager Hiorden, Hyrde, Landmand; som *adject.* 2, landlig; (skal være af ἅμα ὁρμᾶν, df. ogs. ἀμορμός, ἀμορμεύω, &c.).

ἀμόργη, ἡ, o. ἀμόργης, ὁ, (ἀμέργω) de vandagtige Dele, som udpresses af Oliven; 2) Bærmen af Oliven, *amurga*, *amurca*. — *ἀμοργίδιον, τό, *dim.* af ἀμοργίς; o. — ἀμοργικός, 3, o. ἀμόργινος, 2, giort af — ἀμοργίς, ίδος, ἡ, fiin Hør fra Øen Amorgos; τὰ ἀμόργινα, *sc.* ἱμάτια, o. ἀμοργίδες, αἱ, fine Fruentimmerklæder deraf. — ἀμοργός, 3, (ἀμέργω) trykkende, pressende derudaf; udsuende, udtærende.

ἀμορία, ἡ, (ἅμα, ὅρος) Tilgrændsen, sammenstødende Grændse. — ἀμοργός, ὁ, see u. ἀμορβός. — ἄμορος, 2, (μόρος) udeelagtig, τινός; ulykkelig. — *ἀμορφία, ἡ, Styghed; Hæsselighed; Mangel paa Uddannelse; — ἄμορφος, 2, *adv.* -φως, uformet, udannet; styg, hæsselig; *transl.* usædelig, raa; *superl.* ἀμορφέστατος, *Herod.* 1, 196; o. — ἀμόρφωτος, 2, ikke uddannet, ikke udarbeidet, ufuldendt; – (af μορφή, μορφόω).

ἄμος, ἡ, = ἄμμος, ἄμαθος; [α kort]. — ἀμός, 3, *æol.* o. *ep.* f. ἡμός, ἡμέτερος, vor, vores; ogs. ἀμός; men ἀμός, *att. poët.* f. ἐμός, min; [α langt]. — ἀμός, = τίς, see u. ἀμῇ o. ἀμῶς; [α kort]. — ἆμος, *dor.* f. ἦμος, da. — ἄμοτον, *adv.*, vedholdende, uafladeligen, κλαίειν, χολοῦσθαι, at vedblive at –, *Hom.*; (skal være af μοτόν, Charpie, der fylder Saaret; efter *gramm.* = ἀκορέστως); sild. heftigen, høiligen.

*ἀμουσία, ἡ, Mangel paa Kunstsands, paa Følelse for det Ædle og Skiønne; Raahed, Ulærvillighed; Misklyd, Disharmonie; o. — ἀμουσολογία, ἡ, = λόγοι ἄμουσοι, raa, udannet, dum Tale; af — ἄμουσος, 2, *adv.* -σως, (Μοῦσα) uden Muserne, uden Sands og Følelse for det Skiønne; bes. uden Tonekunst; df. alm. udannet, uvidende, raa; ogs. om Ting, uden Ynde, usømmelig; df. — ἀμουσότης, ἡ, = ἀμουσία.

ἀμοχθεί, o. -χθί, *adv.* af — ἄμοχθος, 2, uden Møie, μόχθος, uden Anstrængelse el. Besværlighed; 2) som ikke arbeider, dorsk; ogs. ἀμόχθητος, 2; (af μόχθος, μοχθέω).

ἀμπ–, *jon.* o. *dor. ctr.* f. ἀναπ–, *ex.* ἄμπαυμα f. ἀνάπαυμα; — [de her udeladte Ord findes under ἀναπ–; – men ἀμπεδίον, ἀμπεδιήρεις, ἀμπέλαγος, ἀμπέτραις, o. fl. bør skrives ἀμ πεδίον, o. s. v.].

*ἀμπελάνθη, ἡ, (ἄνθος) Viinstokkens Blomst, ellers οἰνάνθη; — ἀμπελεῖον, τό, Viinbierg; — ἀμπέλειος, 2, af en Viinstok el. et Viinbierg; — ἀμπελεών, ῶνος, ὁ, *poët.* f. ἀμπελών; — ἀμπελικός, 3, o. ἀμπέλινος, 2, ogs. 3, af en Viinstok, hørende dertil; — ἀμπέλιον, τό, *dim.* af ἄμπελος; — ἀμπελίς, ίδος, ἡ, = ἄμπελος, ogs. = frgd.; 2) etslags ubestemt Fugl, *Ar.*; — ἀμπελῖτις, ἡ, γῆ, hvormed Viinstokken bedækkes; o. — ἀμπελίων, ωνος, ὁ, = ἀμπελίς, Bem. 2; – (af ἄμπελος).

*ἀμπελογενής, 2, (γένος) avlende Ranker; — ἀμπελόεις, εσσα, εν, fuld af Ranker; 2) giort af Ranker, tagen deraf; — ἀμπελοεργός, *ctr.* f. ἀμπελουργός; o. — ἀμπελομιξία, ἡ, (μίξις) Blanding med Viinstokke; af — ἄμπελος, ἡ, Viinstok, Viinranke; ἀμπέλου δρόσος, Rankens el. Druens Saft, *Pind.*; 2) Viinbierg; 3) etslags Beleiringsmaskine, *vinea*; df. — ἀμπελοστατέω, er — ἀμπελοστάτης, ου, ὁ, (ἵστημι) som planter Viinranker.

*ἀμπελουργεῖον, τό, Viinbierg; ἀμπελουργέω, opelsker, pleier Viinstokken; arbeider i Viinbierget; — ἀμπελουργία, ἡ, o. ἀμπελούργημα, τό, Arbeide i Viinbierget; Viinstokkens Pleie; o. ἀμπελουργικός, 3, hørende til Viinavl; ἡ, ἀμπελουργική, *sc.* τέχνη, Viinavlen, Viingaardsmandens Kunst; af — ἀμπελουργός, ὁ, (ἄμπελος, ἔργον) Arbeider i Viingaarden, Viingaardsmand.

*ἀμπελοφάγος, 2, (φαγεῖν) ædende, gnavende Viinstokken; — ἀμπελοφόρος, 2, (φέρω) bærende Ranker; — ἀμπελόφυλλον, τό, (φύλλον) Viinløv; — ἀμπελοφύτης, ου, ὁ, som planter Viinstokke; — ἀμπελόφυτος, 2, beplantet med Viinstokke; o. — ἀμπελοφύτωρ, ορος, ὁ, Avlende Viinstokke; (af φύω); — ἀμπελώδης, 2, lignende Ranker; rig paa Ranker; o. — ἀμπελών, ῶνος, ὁ, Viinbierg; – (af ἄμπελος).

ἀμπεπαλών, f. ἀναπεπαλών, *part. aor. redupl.* af ἀναπάλλω. — ἀμπερές, see διαμπερές. — ἀμπεχόνη, ἡ, *dim.* -χόνιον, -χονον, τό, fiin Overklædning el. Kaabe; af — ἀμπέχω, *impf.* ἀμπεῖχον, *f.* ἀμφέξω, *aor.* ἤμπισχον, ἀμπισχεῖν; *in med.* ἀμπέχομαι, *f.* ἀμφέξομαι, *aor.* ἠμπισχόμην, (ἀμφί, ἔχω) omgiver, indhyller, ἄλμη οἱ νῶτα καὶ ὤμους ἄμπεχεν, omgav hans Ryg og Skuldre, *Od.*; *in med.* ifører mig, *Xen.*; er iført, har om el. paa mig.

ἀμπήδησε, f. ἀνεπήδ., *Il.* — ἀμπιπλάντες, f. ἀναπ., af ἀναπίμπλημι, *Pind.* — ἀμπισχνοῦμαι, = ἀμπέχομαι, see ἀμπέχω. — ἀμπίσχω, = ἀμπέχω; men ἤμπισχον, ἀμπισχεῖν, *aor.* 2 t. ἀμπέχω. — †ἀμπλακεῖν, ἀμπλακήσω, see u. ἀμπλακίσκω; df. — ἀμπλάκημα, τό, Vildfarelse, Feil, Forseelse; Aandsforvirring; o. — ἀμπλάκητος, 2, syndig, beladt med Synd; 2) som forfeiler, bliver borte fra noget, τινός. — ἀμπλα-

κία, ἡ, = ἀμπλάκημα; ἀμφὶ φρασὶν ἀμπλακίαι ἀναρίθμητοι κρέμανται, *Pind.*; o. — ἀμπλάκιον, τό, = ἀμπλακία, *id.*; - (af ἀμπλακεῖν).

ἀμπλακίσκω, *f.* ἀμπλακήσω, *aor.* ἤμπλακον, ἀμπλακεῖν; = ἁμαρτάνω, feiler, synder; 2) forfeiler, ἀνορέας οὐκ ἀμπλακών, *Pind.*; erholder ikke, undværer, savner, τινός; (*dor.* ogs. ἀμβλακίσκω, &c.; rimel. af πλάζω).

ἀμπνεῦσαι, *inf. aor.*, f. ἀναπνεῦσαι; ἄμπνυε, *imperat. aor.*, f. ἀνάπνυε; ἀμπνύνθη, *aor.* 1 *pass.*, f. ἀνεπνύνθη; o. ἄμπνυτο, *aor.* 2 *syncop.*, f. ἀνέπνυτο; af ἀναπνέω, ἀνάπνυμι; *Hom.*

ἀμπρεπής, 2. *lect. var. Æsch. Suppl.* 118, f. ἐμπρεπής; rimel. f. ἀναπρεπής, fremragende; af πρέπω. — ἀμπρεύω, trækker, slæber, λυπρὸν βίον, paa et sørgeligt Liv, *poët.*; af — ἄμπρον, τό, ogs. ἄμπρος, ὁ, Line, Toug, hvorved noget trækkes; (liges. ἀνάπορον, *Rr.*).

*ἀμπυκάζω, o. -κίζω, sammenbinder Pandehaaret med en ἄμπυξ; lægger Tømme paa Hesten; alm. ombinder, omkrandser; o. — ἀμπυκτήρ, ῆρος, ὁ, = ἄμπυξ; ogs. Bidsel, *Æsch.*, h. *Soph.* ogs. ἀμπυκτήρια φάλαρα; af — ἄμπυξ, υκος, ὁ, (ἀμπέχω) Pandebind, Haarbind, *Il.* 22, 469; Panderemmen paa Bidslet; jf. χρυσάμπυκες ἵπποι; alm. Baand, Lænke; 2) af Ligheden: hvad der er afrundet, *ex.* et Hiul, *Soph.*, Laaget paa en Pocal, o. dl. — ἄμπωσις, εως, ἡ, f. ἀνάπωσις, (ἀναπίνω) Opdrikken, Uddrikken; bes. Havets Ebbe; ogs. ἄμπωτις, εως, o. ιδος, ἡ; df. — ἀμπωτίζειν, at træde tilbage, om Havet.

*ἀμυγδαλέα, ἡ, *ctr.* -λῆ, Mandeltræet; egentl. *fem.* af — ἀμυγδαλέος, 3, hørende til en Mandel el. til et Mandeltræ; af — †ἀμυγδάλη, ἡ, Mandel, Mandelkiærne; df. — ἀμυγδάλινος, 3, ogs. ἀμυγδάλιος, 3, af Mandler; — ἀμυγδαλίς, ίδος, ἡ, = ἀμυγδάλη; — ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ, lavet af Mandler, ἄρτος, Mandelbrød; — ἀμυγδαλοειδής, *ctr.* -ώδης; 2, mandelagtig; — ἀμυγδαλόεις, εσσα, εν, = ἀμυγδαλέος; — ἀμυγδαλοκατάκτης, ου, ὁ, (κατάγνυμι) Mandelknækker; o. — ἀμύγδαλον, τό, ogs. -δαλος, ἡ, *inc.* = ἀμυγδάλη; — (rimel. er ἀμυγδάλη af ἀμύσσω, svarende til vor Krakmandel).

ἄμυγμα, τό, det Sønderrevne, Sønderkradsede; 2) = flgd.; ἄμυγμα χαίτης, *Soph.*; o. — ἀμυγμός, ὁ, Sønderriven, Sønderfliden; (af ἀμύσσω).

ἄμυδις, *adv.*, (*æol.* f. ἅμα) tillige; oftere om Stedet: tilsammen, *ex.* ἄμυδις κικλήσκετο πάντας, kaldte tilsammen; ἄμυδις ἵστᾶσι, = συνιστᾶσι, *Hom.*; sild. *c. dat.* — ἀμυδρήεις, εσσα, εν, *poët.* = flgd.; — ἀμυδρός, 3, *adv.* -δρως, (rimel. besl. m. ἀμαυρός) mørk, dunkel, vanskelig at kiende; ἀμ. γράμματα, ulæselige Bogstaver, *Thuc.*; sild. svag, ἐλπίς, *Plut.*; df. — ἀμυδρότης, ἡ, Utydelighed, Umærkelighed, Svaghed; o. — ἀμυδρόω, formørker, svækker; df. — ἀμύδρωσις, ἡ, Formørkelse, Svækkelse, som ἀμαύρωσις.

ἀμύελος, 2, uden Marv, μυελός. — ἀμύζω, oftere μύζω, suer, *Xen.* — ἀμυησία, ἡ, den Tilstand, at være — ἀμύητος. 2, (μυέω) uindviet, profan. — ἀμύθητος, 2, uudtalelig, overmaade stor el. megen; o. — ἄμυθος, 2, uden Myther, uden Sagn; (af μυθέομαι, μῦθος). — ἀμύκητος, 2, (μυκάομαι) uden Qvægets Brølen.

ἀμύκλαι, αἱ, o. ἀμυκλαΐδες, αἱ, etslags prægtige Skoe fra Amyklai i Laconien. — ἀμυκλαΐζω, taler Amyklæisk el. Laconisk; see frgd. — ἀμύκτηρ, ηρος, ὁ, ἡ, uden Næse, μυκτήρ. — ἀμυκτικός, 3, (ἀμύσσω) ridsende, kradsende, skikket dertil. — ἀμύλιον, τό, etslags Kage; o. — ἄμυλον, τό, *sc.* ἄλευρον, *amylum*, Kraftmeel, der tilberedes uden Mølle; af — ἄμυλος, 2, uden Mølle, μύλη, umalet; see frgd.

ἀμύμων, 2, (*æol.* af μῶμος) uden Dadel; bes. h. *Hom.* om Personer, der ere udmærkede ved noget udvortes Fortrin: fornem, høi, udmærket, *ex.* Aigisthos, *Od.* 1, 29; *b)* om Ting: hvorpaa der intet er at udsætte, *ex.* οἶκος, τόξον.

ἄμυνα, ἡ, Forsvar imod Angreb el. Krænkelse; Giengiældelse, Hævn; Bistand, Hielp; — ἀμυνάθω, *poët.* forlæng. f. ἀμύνω, ogs. *in med.*; — ἀμυνητί, *adv.*, forsvarsviis; — ἀμυντήρ, ῆρος, ὁ, Forsvarer, Hielper, Hævner; *fem.* ἀμύντειρα; — ἀμυντήριος, 2, afværgende, forsvarende, hielpende, hævnende, skikket dertil; τὸ ἀμυντήριον, *sc.* ὅπλον, Forsvarsvaaben; — ἀμυντικός, 3, dygtig til at afværge, hielpe, hævne; o. — ἀμύντωρ, ορος, ὁ, = ἀμυντήρ; h. *Hom.* altid: en Hielper; - (af flgd.).

ἀμύνω, *f.* υνῶ, (μύνη) afværger, afvender, τινί τι, noget fra nogen; ogs. Τρῶας ἄμυνε νεῶν, o. Δαναῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι, *Hom.*; ἀμύνειν τέκνοις, τῇ χώρᾳ, at kæmpe for; forsvare, *Xen.*; sield. ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο; ogs. *absol.* ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι, *Hom.*; *in med.* afværger fra mig, νηλεὲς ἦμαρ, Fordærvelsen; ἀμ. νεῶν, περὶ πάτρης, kæmper for, forsvarer, *Hom.*; ἀμύνεσθαι τὸν ἀδικοῦντα, at hævne sig paa, *Xen.*, περί τινος, for noget; ἀμ. ἐν χερσίν, at forsvare sig i Haandgemænge, *Thuc.*, ἐκ χειρός, *Xen.*;

ἀμύνευθαί τινα ὁμοίοις, at giengiælde nogen lige for lige, *Thuc.*

ἀμύξ, *adv.*, ridsende, kradsende; skærende, bidende; o. — *ἄμυξις*, εως, ἡ, Ridsen, Kradsen; Stikken, Skæren, Biden; 2) Kopsætten; (af *ἀμύσσω*). — *ἀμύριστος*, 2, (*μυρίζω*) usalvet; ikke lugtende af Salve. — *ἀμύσσω*, *att.* -ττω, *f.* ξω, ridser, kradser, saarer, κερσὶ δ' ἄμυσσε στήθεα, *Hom.*; ogs. *in med. c. acc.*, at saare sig et Lem; *b)* kopsætter; *c) transl.* θυμόν, καρδίαν ἀμύσσειν, at saare, krænke, bedrøve, *Hom.*; (rimel. af *αἷμα*, *αἱμάσσω*).

ἀμυσταγώγητος, 2, (*μυσταγωγέω*) uindviet i Mysterierne. — *ἀμυστί*, *adv.*, πίνω, = *ἀμυστίζω*, drikker i eet Drag, egentl. uden at slutte Læberne sammen; o. — *ἄμυστις*, ιος, o. ιδος, ἡ, umaadelig Drikken el. Sviren; 2) stor Pocal; (af *α pr.* o. *μύω*). — *ἄμυστος*, 2, (*μύστης*) = *ἀμύητος*.

* *ἀμυχή*, ἡ, = *ἄμυξις*; *Dem.*; ds. — *ἀμυχηδόν*, ogs. *ἀμυχί*, *adv.*, = *ἄμυξ*; — *ἀμυχιαῖος*, 3, ridset, saaret paa Overfladen, *transl.* overfladisk, uden Følger; — *ἀμυχμός*, ὁ, = *ἄμυξις*; o. — *ἀμυχώδης*, 2, som en Rift, som et Saar; - (af *ἀμύσσω*).

ἀμφ-, *poët.* f. *ἀναφ...* — *ἀμφ-ἀγαπάζω*, o. -*πάω*, optager, behandler kiærligen el. giestmildt; ogs. *in med.* ἀμφαγαπαζόμενος, *Il.* 16, 192. — *ἀμφαγερέθομαι*, = flgd., ved Tmesis: ἀμφὶ δ' ἄρ - ἠγερέθοντο, *Od.* 17, 34; o. — *ἀμφαγέρομαι*, θεαί μιν ἀμφαγέροντο, forsamlede sig om hende, *Il.* 18, 37; (af *ἀγέρω*, *ἀγείρω*).

* *ἀμφαδά*, -*δήν*, -*δόν*, *adv.* af *adject. inus.* ἀμφαδός, egentl. f. *ἀναφ..*, offentligen, aabenbare, ikke skiult, som *ἀναφανδόν*; o. — *ἀμφάδιος*, 3, f. *inus.* ἀναφ., aabenbar, bekiendt, γάμος, *Od.*; ds. som *adv.*, ἀμφαδίην, = ἀμφαδά, *Hom.*; sild. ogs. ἀμφαδίῃ; - (af *ἀναφαίνω*).

ἀμφαΐσσομαι, (*ἀΐσσω*) alene m. Tmesis, *ex.* ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται, styrte, ile til fra alle Sider, *Il.* 11, 417. — *ἀμφ-ἀλάλημαι*, flakker rundt omkring. — *ἀμφ-ἀλλάξ*, *adv.*, giensidigen, vexlende; — *ἀμφ-ἀλλάσσω*, forvandler aldeles. — *Ἀμφαμιῶται*, ῶν, οἱ, paa Kreta, de til Slaver giorte Indvaanere, som *Εἵλωτες* h. Laconerne.

ἀμφανδόν, *adv. poët.* f. *ἀναφανδόν*, *Pind.*; o. — *ἀμφανέειν*, *inf. fut. poët.* f. *ἀναφανεῖν*; (af *ἀναφαίνω*). — *ἀμφαξονέω*, vakler til begge Sider, egentl. om Axelen, ἄξων. — *ἀμφ-ἀραβέω*, *Il.*, -*βίζω*, *Hes.*, rasler, larmer rundt om. — *ἀμφαρίστερος*, 2, venstre, ἀριστερός, paa begge Hænder, d. e. aldeles forkeert, *Ar.* — *ἀμφασία*, ἡ, *poët.* f. *ἀφασία*, ἀμφ. ἐπέων, Maalløshed, Forstummelse af Skræk, *Hom.*

ἄμφαυξις, ἡ, (*αὐξάνω*) Eftervæxt. — *ἀμφ-αϋτέω*, m. Tmesis: ἀμφ' αὖον ἄϋτευν, løde, bragede huult, *Il.* — *ἀμφαφάω*, ogs. *in med.*, beføler, bestryger paa alle Sider, kiæler; behandler, tumler imellem Hænderne, τόξον, *Od.*; μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι, *ep.* f. ἀμφαφᾶσθαι, lettere at behandle: spottende om den Faldne, *Il.*

ἀμφελελίζομαι, (*ἐλελίζω*) ds. *poët.* ἀμφελελιξάμενος, faldende om, dreiende sig omkring. — *ἀμφέλικτος*, 2, omvunden, omviklet; af — *ἀμφ-ελίσσω*, *att.* -ττω, *f.* ξω, omvikler, omvinder; *in med.* ἀμφελίξασθαι γνάθους τέκνοις, egentl. at omvikle sine Tænder med, d. e. at bide, *Pind.* — *ἀμφ-έλκω*, *f.* ξω, slæber sammen rundt om. — *ἀμφελυτρόω*, (*ἔλυτρον*) *poët.*, indvikler, indhyller rundt om; ds. — *ἀμφελύτρωσις*, ἡ, Indviklen, Indhyllen; Indhylling, Hylster.

ἀμφενέπω, *poët.*, d. forstærk. ἐνέπω. — *ἀμφέπω*, see *ἀμφιέπω*. — *ἀμφ-ερείδω*, *poët.*, stiver, befæster fra alle Sider. — *ἀμφ-ερέφω*, bedækker rundt om. — *ἀμφερκής*, 2, (*ἕρκος*) omgiærdet. — *ἀμφ-ερυθαίνω*, giør rød paa alle Sider. — *ἀμφ-έρχομαι*, ds. *aor.* ἀμφήλυθέ με- o. ἀμφήλυθέ μοι ἀϋτμή, omgav, omtonede mig, *Od.* — *ἀμφέχω*, sild. *poët.* f. *ἀμπέχω*. — *ἀμφέχανε*, *aor.* 2 t. *ἀμφιχαίνω*. — *ἀμφεχύθη*, -*χυτο*, see *ἀμφιχέω*, *Hom.*

ἀμφήκης, 2, (*ἀκή*) tveegget, ξίφος, *Hom.* — *ἀμφήλυθε*, see *ἀμφέρχομαι*. — *ἀμφημερινός*, 3, o. *ἀμφήμερος*, 2, (*ἡμέρα*) daglig, hver Dag. — *ἀμφηρεφής*, 2, (*ἐρέφω*) bedækket, tillukket rundt om, φαρέτρα, *Hom.* — *ἀμφήρης*, 2, 1) (*ἐρέσσω*) ναῦς, med Aarer paa begge Sider; 2) (*ἄρω*) sammenføiet, befæstet rundt om, στόμα, med to Rader Tænder; σκηναί, *Eur.* — *ἀμφηρικός*, 3, (*ἐρέσσω*) ἀκάτιον, Sørøverbaad, hvorpaa hver Mand roer med to Aarer, *Thuc.* — *ἀμφήριστος*, 2, (*ἐρίζω*) bestreden, tvivlsom, uafgiort, ἀμφήριστον ἔθηκεν, giorde uvist, *Il.* 23, 382; 2) som er en anden voxen i Kamp.

ἀμφί, *præpos. c. gen. dat.* o. *acc.*, om, rundt om, omkring, som *περί*, men oftere *jon.* o. *poët.*; (besl. m. d. lat. *amb-*); — 1) *c. gen.*, *a)* som ἕνεκα, om, formedelst, *ex.* ἀμφὶ πίδακος μάχεσθαι, om Besiddelsen af -; τῆς δίκης - τῆς ἀμφὶ τοῦ πατρός, *Xen. Cyr.* 3, 1, 8; *b)* om, over, angaaende, som *circa* f. *de*, *ex.* ἀμφὶ φιλότητος ἀείδειν, *Hom.*; *c)* om Stedet: rundt om, *ex.* ἀμφὶ ταύτης τῆς πόλεος,

Herod.; — 2) *c. dat.*, *a)* om, omkring; *ἀμφὶ κεφαλῇ*, om el. paa Hovedet; *Hom.* har ogs., *ἀμφὶ περὶ στήθεσσι*; – *b)* om en ubestemt Nærhed, om, ved, ved Siden af, o. dl., *ex. ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα*, *Hom.*; df. *c) transl.* om en Samværen, Anledning, Grund, Følge. *ex. σοῦ ἀμφὶ τρόπῳ*, med, efter, ifølge din Udfærd, *Pind.*; *ἀμφὶ τάρβει, ἀμφὶ θυμῷ*, *præ pavore, præ ira*, af Angest, af Harme; *πόνος ἀμφὶ πόνῳ*, Møie paa Møie; ogs. som *ἀμφί c. gen. a*, om, formedelst, *ex. τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ (μάχεσθαι)*, *Hom.*; *ἀμφί τινι*, f. *περί τινος*, *Herod.*; — 3) *c. acc.*, *a)* ligesom *c. dat. a*, om, omkring, ved, i Nærheden af, *ex. ἀμφὶ ῥέεθρα*, ogs. *ἀμφὶ περὶ κρήνην*, *Hom.*, men *ἀμφὶ ἄστυ*, rundt om i Byen, *id.*; – *b) transl. α) ἀμφί τι ἔχειν, εἶναι, διατρίβειν*, at være ved noget, sysselsat med noget, *att.*; ligel. *τὰ ἀμφί τι*, hvad der hører til noget, *τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον*, Krigen og hvad dertil hører; – *β)* bes. om Personer: *οἱ ἀμφὶ Πρίαμον*, Pr. og hans Følge, *Il.*; *οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα*, Pl. og hans Disciple; *οἱ ἀμφὶ Εὐθύφρονα*, Euth. og hans Lige; ogsaa kan en enkelt Person betegnes saaledes med Hensyn til de Egenskaber, som samme har tilfælles med visse andre; – sild. bemærker ogs. *οἱ ἀμφί τινα*, alene Personens Følge; – *γ)* om Tiden: om, ved, igiennem, *ex. ἀμφὶ τὸν χειμῶνα*, om Vinteren; *ἀμφὶ μέσον ἡμέρας*, ved Middagstid; – *δ)* hos Tal, omtrent, henved, som *εἰς*, *circiter*, *ἀμφὶ τὰς δώδεκα μυριάδας*, *Xen.*; — 4) som *adv.*, omkring, rundt om, paa alle Sider; ogs. *ἀμφὶ περὶ* bruger *Hom.* som *adv.*; — 5) i Sammens. om, rundt om, paa alle Sider; ofte ogs. paa begge Sider, *ex. ἀμφίστομος*, = *δίστομος*, o. fl., ligesom *ἄμφω*, *ambo* er nøie besl. m. *ἀμφί*; jf. *ἀμφίαλος*, Bem. 2.

ἀμφιάζω, omgiver, indhyller, *alexandr.*; (af *ἀμφί*, som *ἀντιάζω* af *ἀντί*). — *ἀμφίαλος*, 2, omgiven af Havet, *ἅλς*, *Od.*; 2) med Hav paa begge Sider, *bimaris*. — **ἀμφίασις*, *ἡ*, Iføren, Indhyllen; — *ἀμφίασμα*, *τό*, hvad man kaster om sig, Kaabe, Gevand; o. — *ἀμφιασμός*, *ὁ*, = *ἀμφίασις* o. *ἀμφίασμα*, (af *ἀμφιάζω*). — *ἀμφ-ιάχω*, df. *part. pf. irr. ἀμφιαχυῖα*, skrigende til alle Sider, *Il.* 2, 316.

ἀμφι-βαίνω, *irr.*, *f. βήσομαι*, skrider, vandrer, gaaer rundt om, bes. for at beskytte noget, *τινί* o. *τί*, *ex. Κίλλαν ἀμφιβέβηκας*, beskyttende omvandrer du –, *Il.*; ligel. m. Tmesis, *ἀμφὶ κασιγνήτῳ βέβαώς*, gaaende, værgende om –, *Il.* 14, 477; men *Od.* 5, 371, *ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε*, besteg, satte sig paa Skrævs over; – *b)* omgiver, indslutter, *ex. Il.* 16, 66; *transl. μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν*, *i. e. ἀμφεκάλυψεν*, har indhyllet, betaget hans Sind, *Od.* 8, 541.

ἀμφιβαλεῦμαι, *f.* 2 *med. jon.* af flgd., *Hom.*; — *ἀμφι-βάλλω*, *irr.*, *f. βαλῶ*, kaster, lægger derom, ifører; *transl. Il.* 17, 742, *κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες*, læggende til mægtig Styrke; *in med.* iførér mig, ruster el. væbner mig, *accingor*; 2) omgiver, indfatter, *Od.* 23, 192; *ἀμφιβαλόντε ἀλλήλους*, omarmende hinanden, *Il.* 23, 97; 3) vender omkring for at betragte; df. betænker, betvivler; 4) *intr.* at slaae om, at falde anderledes ud, sild.

**ἀμφιβασία*, *ἡ*, o. *ἀμφίβασις*, *ἡ*, Gaaen, Staaen rundt om, Omringen, bes. for at forsvare; df. *a)* Beskyttelse, Forsvar; *b)* Modsigelse, *ἐς ἀμφιβασίας ἀπικνέεσθαί τινι*, at komme og modsige nogen, *Herod.*; — *ἀμφιβατέω*, = *ἀμφιβαίνω*, *inc.*; df. — *ἀμφιβατήρ*, *ῆρος*, *ὁ*, en Forsvarer; – (af *ἀμφιβαίνω*). — *ἀμφίβιος*, 2, (*βίος*) levende paa Landet og i Vandet.

**ἀμφίβλημα*, *τό*, (*ἀμφιβάλλω*) hvad man kaster om sig, Klædning; 2) Omgivelse. — **ἀμφιβληστρεύω*, har, bruger Net el. Garn; df. — *ἀμφιβληστρευτικός*, 3, hørende til at fange med Garn; — *ἀμφιβληστρικός*, 3, hørende, tienlig til Garn el. Net; o. — *ἀμφιβληστροειδής*, 2, netformet; af — *ἀμφίβληστρον*, 2, (*ἀμφιβάλλω*) hvad man kaster om noget, Klædning, Indhylling; Lænke, o. dl.; *b)* sædv. stort Fiskergarn, som *ἀμφιβολή*.

ἀμφιβόητος, 2, (*βοάω*) omlarmet, ombruset; 2) udraabt, berømt. — **ἀμφιβολεύς*, *ὁ*, som fisker med Garn; — *ἀμφιβολή*, *ἡ*, Fiskergarn, som *ἀμφίβληστρον*; — *ἀμφιβολία*, *ἡ*, Tvetydighed, Uvished; Forlegenhed, Raadvildhed; af — *ἀμφίβολος*, 2, som kastes til begge Sider; uvis, tvetydig; 2) som beskydes, saares fra to Sider; *adv. ἀμφιβόλως*; 3) der er kastet omkring noget, *ex.* Klæder, Lænker, Garn; – (af *ἀμφιβάλλω*).

ἀμφιβόσκομαι, (*βόσκω*) afgræsser, afæder, fortærer rundt om. — *ἀμφίβουλος*, vaklende i sin Beslutning, *βουλή*, tvivlraadig, *Æsch.* — *ἀμφίβραχυς*, *εια*, *υ*, *gen. εος*, (*βραχύς*) kort paa begge Sider el. Ender; *ὁ ἀμφίβρ.*, en Versefod, ⏑–⏑. — *ἀμφίβροτος*, 3, ogs. 2, (*βροτός*) som beskytter hele Mennesket, *ἀσπίς*, *Hom.* — *ἀμφίβροχος*, 2, (*βρέχω*) vaad rundt om; *transl.* beskienket, drukken. — *ἀμφίβωτος*, 2, *ctr.* f. *ἀμφιβόητος*.

ἀμφιγάνυμαι, = ἀμφιγηθέω; — *ἀμφίγενυς*, υ, *gen.* υος, med dobbelt Kiæve, γένυς; *transl.* tveegget. — *ἀμφι-γηθέω*, glæder mig meget, *poët.* — *ἀμφίγλωσσος*, 2, (γλῶσσα) med to Tunger el. Meninger; 2) som kan begge Sprog. — *ἀμφιγνοέω* (νοέω, *æol.* γνοέω) vakler imellem to Meninger, betænker mig, er i Uvished, tvivler; ἀμφ. τὴν γῆν, kiendes ikke ved, *Plut.* — *ἀμφιγόητος*, 2, (γοάω) omtonet af Klager. — *ἀμφίγονος*, 2, (γένος) af dobbelte Forældre; ἀμφίγονοι, Stifbørn.

ἀμφιγυήεις, ὁ, *epith.* t. Hephaistos, hinkende, lam paa begge Been; af γυιός. — *ἀμφίγυος*, 2, (γυῖον) oprindel. med Led paa begge Ender; h. *Hom.* om den paa begge Ender beslagne, el. med begge Ender saarende, el. med begge Hænder kastede Landse, ἔγχος; ἀμφίγυοι, *Soph. Trach.* 504, forklares ved dygtige el. øvede Kæmper.

ἀμφι-δαίω, *irr.*, antænder rundt om; 2) *in med.*, o. *in pf.* o. *plqupf.* m. *præs.* o. *impf.* Bem. *intr.*, at brænde, at være i Brand, *ex.* ἀμφιδέδηε πόλεμος, μάχη, brændte rundt om, *Hom.* — *ἀμφι-δάκνω*, *irr.*, bider om mig; bider mig fast. — *ἀμφιδάκρυτος*, 2, (δακρύω) begrædt fra alle Sider. — *ἀμφίδασυς*, εια, υ, (δασύς) fast, utgiennemtrængelig rundt om, om Ægiden, *Il.* — *ἀμφίδεα*, τά, -δέαι, ῶν, o. -δεες, αἱ, (δέω) det Omvundne; Armbaand, Halsbaand, Kiæde; τὰ ἀμφίδεα, Søm, Rand.

ἀμφιδεής, 2, (δέος) frygtende fra alle Sider. — *ἀμφι-δέμω*, opbygger rundt om. — *ἀμφιδέξιος*, 2, (δεξιός) som bruger begge Hænder lige færdigen; 2) tvetydig, χρηστήριον; tveegget, σίδηρος; 3) s. ἀμφότερος, *uterque*, *Soph.* — *ἀμφι-δέρκομαι*, seer mig om. — *ἀμφίδετος*, 2, ombunden; af — *ἀμφι-δέω*, ombinder.

ἀμφιδηριάομαι, strider om noget, τινί, *poët.*; o. — *ἀμφιδήριτος*, 2, bestreden, stridig, uafgiort, νίκη, *Thuc.*; (af δηριάω, δηρίω). — *ἀμφι-διαίνω*, vaader, væder rundt om. — *ἀμφιδινέω*, = flgd.; — *ἀμφι-δινέω*, anbringer, gyder rundt om; 2) fører om i en Kreds. — *ἀμφι-δοκεύω*, belurer, udspionerer rundt om. — *ἀμφίδομος*, 2, (ἀμφιδέμω) ombygget. — *ἀμφι-δονέω*, = ἀμφιδινέω; ogs. *intr.* sværmer omkring, *poët.*

ἀμφιδοξέω, er — *ἀμφίδοξος*, 2, (δόξα) med dobbelt Mening, ubestemt, tvivlraadig. — *ἀμφίδορος*, 2, (δέρω) afskallet, flaaet rundt om. — *ἀμφίδουλος*, 2, (δοῦλος) trælbaaren baade paa Faders og Moders Side. — *ἀμφίδοχμος*, 2, (δοχμή) fyldende Haanden, som χειροπληθής, λίθος, *Xen.*

ἀμφιδρόμια, τά, den femte Dag efter et Barns Fødsel, paa hvilken de Tilstedeværende rensede sig, bare Barnet omkring Arnen, og gave det Navn; o. — *ἀμφίδρομος*, 2, hvorom man kan løbe; 2) som løber om, dreier sig i en Kreds; (af δρόμος, δραμεῖν). — *ἀμφίδρυπτος*, -δρυφος, 2, o. *ἀμφιδρυφής*, 2, (δρύπτω) sønderkradset, forreven rundt om. — *ἀμφίδυμος*, 2, tilgængelig fra begge Sider, λιμήν, med dobbelt Indløb, *Od.*; 2) sild. dobbelt, som δισσός; o. — *ἀμφιδύομαι*, iſører mig, χροΐ, *Soph.*; (af δύω).

ἀμφιέλικτος, 2, dreiet el. dreiende sig i en Kreds; o. — *ἀμφιέλισσα*, ναῦς, h. *Hom.* enten som roes, drives fra begge Sider, el. hvis For- og Bagstavn er krummet, som κορωνίς; 2) sild. som drives hid og did; af — *ἀμφιελίσσω*, *f.* ξω, omvinder, omvikler. — *ἀμφι-έννυμι*, *irr.*, *f.* ἀμφιέσω, o. ἀμφιῶ; *aor.* ἠμφίεσα, ogs. *in med.*; *pf. pass.* ἠμφίεσμαι; - iſører, εἵματα, *Od.*; *in med.* er iſørt; (i Prosa oftere end *simplex*).

ἀμφιέπω, h. *Pind.* sædv. ἀμφέπω, (ἕπω) er om el. ved noget, τί, πῦρ ἄμφεπε, omflagrede, *Hom.*; forretter, besørger, anordner, τάφον, en Begravelse, κρέα, βοῦν, Kiødet, Offringen, *Hom.*; ὃς ἀμφέπει θεμιστεῖον σκᾶπτον, fører Dommerstaven, *Pind.*; bærer Omsorg for, ærer, m. o. u. τιμαῖς, ligel. πόλιν ἀέθλοις, *id.*; ogs. *absol.*, ἵππους ἀμφιέποντες ἐζεύγνυσαν, med Omhu, med Iver, *Hom.*; - i Prosa oftere περιέπω.

ἀμφίεργος, 2, (ἔργον) bearbeidet paa el. fra begge Sider. — *ἀμφιέρχομαι*, see ἀμφέρχομαι. — *ἀμφίεσμα*, τό, o. — *ἀμφίεσις*, ἡ, Dragt, Klædning; o. — *ἀμφιεστρίς*, ίδος, ἡ, liden Kappe; (af ἀμφιέννυμι). — **ἀμφιετεί*, o. *ἀμφιετές*, *adv.*, aarligen, Aar for Aar; — *ἀμφιετηρίς*, ίδος, ἡ, aarlig Fest; dannet som τριετηρίς; — *ἀμφιετηρός*, 2, o. — *ἀμφιετής*, 2, aarlig; o. — *ἀμφιετεῖσθαι*, sædv. *ἀμφιετίζεσθαι*, at vende aarligen tilbage: om Aarstider, Fester, o dl.; - (af ἔτος).

ἀμφ-ιζάνω, χιτῶνι ἀμφίζανε τέφρη, sad paa Kiortelen rundt om, *Il.* — *ἀμφίζευκτος*, 2, (ζεύγνυμι) forbunden, sammenspændt paa begge Sider; 2) *act.* forbindende, omgiordende. — *ἀμφι-ζέω*, *f.* έσω, koger, syder, spruder rundt om. — *ἀμφίζωστος*, 2, (ζώννυμι) omgiordet. — *ἀμφιήκης*, 2, = ἀμφήκης.

ἀμφιθάλαμος, 2, med Kamre, θάλαμοι, paa begge Sider. — *ἀμφιθάλασσος*, -ττος, 2, omgiven med Hav,

θάλασσα, som ἀμφίαλος, *Pind.* — ἀμφιθαλής, 2, = ἀμφιθάλλων, bes. hvis begge Forældre leve, *patrimus et matrimus*; 2) som har i Overflod; ἀμφιθαλὴς ἀλήθεια, den fulde Sandhed; men κακοῖς ἀμφιθαλής, fuld af Lidelser, *Æsch.*; af — ἀμφι-θάλλω, *pf.* ἀμφιτέθηλα, blomstrer, grønnes rundt om. — ἀμφι-θάλπω, varmer, pleier paa alle Sider el. med Omhu.

ἀμφιθέατρον, τό, (θεάομαι) Amphitheater, hvor Tilskuerne indtage de concentrisk over hinanden hævede Sæder; ogs. som *adject.*, amphitheatralsk. — ἀμφίθετος, 2, (τίθημι) φιάλη, *Il.* 23, enten, Skaal til at sætte paa de modsatte Ender o. med Bunden i Midten; jf. ἀμφικύπελλος; el. med to Hanker, som ἀμφιφορεύς. — ἀμφι-θέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, ἀμφιθέουσι μητέρας, løbe omkring Mødrene, *Od.*; νόος ἀμφιθέει, svæver, flagrer omkring, *poët.*

ἀμφιθηγής, 2, o. ἀμφίθηκτος, 2, *Soph.*, (θήγω) skærpet paa begge Sider, tveegget. — ἀμφι-θλάω, *f.* άσω, brækker, knuser rundt om. — ἀμφιθορεῖν, -θορών, *aor.* 2 til ἀμφιθρώσκω, springer om. — ἀμφίθρεπτος, 2, (τρέφω) sammenløben, størknet rundt om, αἷμα, *Soph.* — ἀμφίθρυπτος, 2, (θρύπτω) brækket, knust rundt om. — ἀμφίθυρος, 2, med Dør, θύρα, el. Indgang paa begge Sider, *Soph.* — ἀμφιΐστημι, see ἀμφίστημι.

ἀμφι-καλύπτω, *f.* ψω, bedækker rundt om, omfatter, indeslutter, optager i mig; ofte *transl. ex.* ἔρως ἀμφεκάλυπτέ με φρένας, omtaagede mine Sandser, νὺξ ὄσσε &c. *Hom.*; *b)* ἀμφικαλύπτειν σάκος τίνι, at bedække, beskytte nogen med Skioldet, νύκτα μάχῃ, at lade Natten bedække el. skiule Slaget, *id.* — ἀμφικάρηνος, 2, o. ἀμφικαρής, 2, (κάρηνον, κάρη) med Hoveder paa begge Sider el. rundt om, *ex.* Hydra, *poët.* — ἀμφίκαρπος, 2, med Frugt, καρπός, paa begge Sider.

ἀμφι-κεάζω, *f.* άσω, tilhugger, afkløver rundt om. — ἀμφίκειμαι, (κεῖμαι) ligger, er leiret rundt om. — ἀμφι-κείρω, *f.* κερῶ, afklipper, afskærer rundt om. — ἀμφικέλευθος, 2, (κέλευθος) tilgængelig paa begge Sider, *poët.* — ἀμφικέρως, ων, *gen.* ω, (κέρας) med Horn til begge Sider. — ἀμφι-κεύθω, tildækker, skiuler, nedgraver rundt om el. med Omhu. — ἀμφικέφαλος, 2, (κεφαλή) med to Hoveder.

ἀμφι-κινύρομαι, jamrer mig rundt om el. høit og lydeligen; [υ langt]. — ἀμφικίων, ονος, 2, (κίων) omgiven med Søiler, som περίστυλος, *Soph.*; [ι langt]. — ἀμφίκλαστος, 2, (κλάω) sønderbrækket rundt om. — ἀμφίκλαυστος, o. -κλαυτος, 2, (κλαίω) begrædt, beklaget rundt om el. høiligen. — ἀμφι-κλάω, *f.* άσω, sønderbrækker rundt om. — ἀμφι-κλύζω, omskyller, ombølger; df. — ἀμφίκλυστος, 2, omskyllet, ombølget.

ἀμφικνεφής, 2, (κνέφας) mørk, dunkel rundt om. — ἀμφίκοιλος, 2, (κοῖλος) udhulet rundt om. — ἀμφίκολλος, 2, (κολλάω) limet rundt om. — ἀμφι-κομέω, passer og pleier fra alle Sider el. med Omhu. — ἀμφίκομος, 2, (κόμη) behaaret, beløvet rundt om el. tæt. — ἀμφίκοπος, 2, (κόπτω) tveegget. — ἀμφίκουρος, see περίκουρος.

ἀμφι-κραδαίνω, o. -κραδάω, svinger, slynger rundt om. — ἀμφίκρανος, 2, = ἀμφίκρηνος. — ἀμφι-κρέμαμαι, (κρεμάννυμι) φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες, omsvæve, omflagre; *Pind*; df. — ἀμφικρημνής, 2, svævende, nedhængende rundt om. — ἀμφίκρημνος, 2, steil, κρημνός, paa begge Sider; *transl.* styrtende i Fare, slibrig. — ἀμφίκρηνος, 2, *jon.* = ἀμφίκρανος, omgivende Hovedet.

ἀμφικτίονες, οἱ, (κτίζω) de Omboende, Naboerne; ogs. περικτίονες. — *Ἀμφικτύονες, ων, οἱ, Amphiktyonerne, de helleniske Staters Deputerede, der holdt deres Forsamlinger i Thermopylæ; ogs. Forbundet selv; rimel. f. ἀμφικτίονες; dog efter et Sagn, af Hellens Søn Amphiktyon; 2) Forstanderne for de pythiske Lege; df. — ἀμφικτυονεύω, er Deputeret ved Amphiktyonernes Forsamling, ἀμφικτυονία, ἡ; — ἀμφικτυονικός, 3, amphiktyonisk; o. — ἀμφικτυονίς, ίδος, ἡ, *sc.* πόλις, By el. Stat, som hører til Amph. Forbund.

ἀμφι-κυκάω, *f.* ήσω, omrører. — ἀμφι-κυλίω, *f.* ίσω, omdreier, omvælter. — ἀμφικύπελλον, τό, h. *Hom.* m. δέπας, et Dobbeltbæger, el. hvis Fod udgiør en anden Bægerhuling, κύπελλον, jf. ἀμφίθετος. — ἀμφίκυρτος, 2, ogs. 3, (κυρτός) bøiet, krummet til begge Sider.

ἀμφίλαλος, 2, (λαλέω) snakkende, sladdrende overalt. — ἀμφι-λαμβάνω, *irr.*, griber, omfatter paa begge Sider. — ἀμφιλάφεια, *poët.*, ogs. -φία, Omfang, Storhed, Rigdom, Fylde; af — ἀμφιλαφής, 2, *adv.* -φῶς, omfattende, rummelig, udstrakt, δύναμις, *Pind.*, πλάτανος, med udstrakte Grene, *Pl.*; *transl.* rigelig, overflødig, stor, stærk; (af λαβεῖν, el. af λαφύσσω). — ἀμφι-λαχαίνω, omgraver, omhakker, φυτόν, *Od.*

ἀμφι-λέγω, taler til begge Sider, modsiger, tvivler. — *ἀμφι-λείπω*, forlader paa alle Sider. — **ἀμφίλεκτος*, 2, bestreden, betvivlet, uvis; 2) *act.* *ἀμφίλεκτος ὢν κράτει*, stridende om Herredømmet, *Æsch.*; — *ἀμφιλογέω*, = *ἀμφιλέγω*; o. — *ἀμφιλογία*, ἡ, Strid, Modsigelse; Tvivl; af — *ἀμφίλογος*, 2, = *ἀμφίλεκτος*; – (af *λόγος*, *λέγω*).

ἀμφίλοξος, 2, (*λοξός*) skraa, skiev, ulige til alle Sider; *transl.* mørk, uvis, *ἀμφίλοξα μαντεύεσθαι*, *Luc.* — *ἀμφίλοφος*, 2, (*λόφος*) omgivende Halsen el. Nakken, *ζυγόν*, *Soph.* — *ἀμφιλύκη*, ἡ, *νύξ*, *Il.* 7, 433, Morgendæmringen, den graanende Morgen, ellers *λυκόφως*; (besl. m. *λευκός*, *lux*).

ἀμφίμακρος, 2, (*μακρός*) lang paa begge Sider; ὁ *ἀμφίμ.*, en Versefod, –⏑–, ogs. *creticus*. — *ἀμφίμαλλος*, 2, (*μαλλός*) haaret, laaden paa begge Sider. — *ἀμφι-μάρπτω*, *irr.*, beføler rundt om. — *ἀμφιμάσασθε* – *σπόγγοισι τραπέζας*, aftørrer rundt om, *Od.* 20, 152, af *inus.* *ἀμφιμάσσομαι*. — *ἀμφιμάσχαλος*, 2, (*μασχάλη*) om begge Axler. — *ἀμφιμάχητος*, 2, omstreden; værd at stride om; søgt, afgiort, *νύμφη*, *Soph.*; o. — *ἀμφιμάχομαι*, kæmper rundt om, bestormer, *πόλιν*, ogs. *τείχεος*, *Il.*; 2) kæmper for, forsvarer, *νέκυος*, *ib.*; – (af *μάχομαι*).

ἀμφιμέλας, *αινα*, *αν*, sort, mørk rundt om; h. *Hom.* *φρένες ἀμφιμέλαιναι*, deels *transl.* det af Kummer formørkede Sind; deels alene m. physisk Bem., fordi *φρένες* ere i Legemets indre og mørkere Dele. — *ἀμφιμέλει μοι*, det ligger mig paa Hierte. — *ἀμφι-μερίζω*, deler, fordeler rundt om el. til alle Sider. — *ἀμφιμήτορες*, οἱ, αἱ, (*μήτηρ*) Søskende af to Mødre, men af een Fader. — *ἀμφιμήτριος*, 2, omkring Moderen, *μήτρα*; 2) *ἀμφιμήτριοι*, οἱ, αἱ, = *ἀμφιμήτορες*; 3) *τὸ ἀμφιμήτριον*, Skibsbunden; jf. *ἐγκοίλια*.

ἀμφιμιγής, 2, omblandet, sammenblandet; o. — *ἀμφιμίγνυμι*, blander med el. mellem hinanden; – (af *μίγνυμι*). — *ἀμφίμιτος*, 2, totraadet. — *ἀμφιμυκάομαι*, *irr.*, brøler, larmer rundt om, *δάπεδον ἀμφιμέμυκε*, gienlød rundt om, *Od.* — *ἀμφι-νάω*, flyder rundt om. — *ἀμφινεικής*, 2, -*νείκητος*, o. -*νεικος*, 2, (*νεῖκος*, *νεικέω*) bestreden; værd at stride om. — *ἀμφινέμομαι*, (*νέμω*) boer rundt om, *πόλιν*, *Hom.*; *transl.* *ἀμφινέμεταί σε ὄλβος*, *Pind.*; oprindel. at græsse rundt om. — *ἀμφι-νοέω*, betragter fra begge Sider, overlægger, tvivler; o. — *ἀμφίνοος*, som overlægger fra begge Sider, betænksom; – (af *νόος*). — *ἀμφινωμάω*, bevæger rundt om el. til alle Sider, *poet.*, *inc.*

ἀμφι-ξέω, *f.* *έσω*, afskraber, glatter, polerer rundt om, *Od.*; df. — *ἀμφίξοος*, 2, *ctr.* -*ξους*, afskrabende, glattende rundt om. — *ἀμφίον*, *τό*, = *ἀμφίεσμα*, Klædning, *Soph.*; (af *ἀμφί*, som *ἀντίος* af *ἀντί*). — *ἀμφιορκία*, ἡ, den giensidige Eed, *ὅρκος*, som Parterne aflagde til hinanden.

ἀμφιπαγής, 2, (*πήγνυμι*) befæstet, siddende fast rundt om. — *ἀμφιπαλίννοστος*, 2, (*παλιννοστέω*) som atter vender tilbage. — *ἀμφίπαλτος*, 2, (*πάλλω*) som svinges rundt om, *αὐδά*, gientonende rundt om. — *ἀμφιπατάσσω*, slaaer fra alle Sider. — *ἀμφιπάτορες*, οἱ, αἱ, (*πατήρ*) Børn af forskiellige Fædre, men af een Moder.

ἀμφι-πεδάω, lænker rundt om. — *ἀμπίπεδος*, 2, (*πέδον*) med Mark rundt om, *ὄχθος*, *Pind.* — *ἀμφι-πέλομαι*, er om nogen, *τινί*, omgiver, omsvæver, *Od.* — *ἀμφι-πένομαι*, er sysselsat med, drager Omsorg for nogen el. noget, *τινά*, *τί*, helbreder, pleier, *curo*; besørger; *τὸν οὐ κύνες ἀμφεπένοντο*, overfaldt ham ikke, *Hom.*

ἀμφι-περιΐστημι, stiller rundt omkring. — *ἀμφι-περικλάω*, brækker rundt om. — *ἀμφι-περικτίονες*, *ων*, οἱ, Boende rundt omkring. — *ἀμφιπεριπλάζω*, flakker, vanker rundt omkring. — *ἀμφιπεριπλέγδην*, *adv.*, (*πλέκω*) slynget rundt omkring. — *ἀμφι-περιπτύσσω*, zittrer, -*σκαίρω*, hopper, -*στείνομαι*, (*στεινός*, *στενός*) er sammentrængt, overfyldt rundt omkring, *Call.*

ἀμφι-περιστέφω, bekrandser rundt omkring; *χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσι*, Ynde er indslynget i el. omslynger hans Tale, *Od.* — *ἀμφι-περιστρέφω*, dreier, vender, styrer rundt omkring el. til alle Sider; -*στρωφάω*, = frgd., *ἵππους*, *Il.* — *ἀμφι-περιτρίζω*, ogs. -*τρύζω*, qviddrer, -*τρομέω*, zittrer, -*φθινύθω*, (*φθίνω*) svinder, -*φρίσσω*, stivner rundt omkring.

ἀμφι-πετάννυμι, *irr.*, udbreder rundt om. — *ἀμφι-πέτομαι*, *irr.*, omflyver, omflagrer, *c. acc.* — *ἀμφιπήγνυμι*, *irr.*, befæster rundt om. — *ἀμφιπιάζω*, *dor.*, f. -*πιέζω*, trykker sammen rundt om. — *ἀμφι-πίπτω*, *irr.*, o. -*πίτνω*, *irr.*, falder over, lægger mig om, omarmer heftigen, *τινά*, *Od.* — *ἀμφιπλεκής*, 2, o. -*πλεκτος*, 2, omflettet, indviklet; o. — *ἀμφιπλέκω*, omfletter, omvinder; (af *πλέκω*).

ἀμφίπληκτος, 2, slaaen, truffen, pidsket rundt om el. paa begge Sider;

2) *act.* = flgd.; — ἀμφιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, slaaende, slærende, fordærvende med begge Sider, *Soph.*; (af πλήσσω). — ἀμφιπλίξ, *adv.*, skrævende derover, paa Skrævs; o. — ἀμφιπλίσσω, stiger el. skræver derover; (af πλίσσω). — ἀμφι-πλύνω, afvasker rundt om.

*ἀμφιπολεύω, er sysselsat med, opvarter, pleier, τινά o. τί; er Guddommens Tiener el. Præst; 2) *intr.* befinder mig nogensteds, omgaaes med, *versor*, *Od.*; o. — ἀμφιπολέω, = frgd.; men *Pind. P.* 4., 280, γηραιὸν μέρος ἁλικίας ἀμφιπολεῖ με, omgiver mig; hvf. — ἀμφιπολία, ἡ, Præstedømme; -(af flgd.).

ἀμφίπολος, 2, som er om el. ved noget, sysselsat dermed; h. *Hom.* ἡ ἀμφίπολος, som θεράπαινα, Opvarterske, Tienerinde, ogs. ἀμφιπ. ταμίη, γραῦς ἀμφιπ.; sield. en Guddoms Tienerinde el. Præstinde; h. *Pind.* ogs. ὁ ἀμφ., Tiener el. Sendebud; men ἀμφίπολος τύμβος, *pass.*, omvandret, *id.*; -(af πέλω, πολέω).

ἀμφιπονέομαι, (πονέω) besørger, skaffer tilstede, *Hom.* — ἀμφιποτάομαι, omflyver, omflagrer, *c. acc.* — ἄμφιπποι, ων, οἱ, (ἵππος) Ryttere, som springe fra en Hest paa en anden, *desultores.* — ἀμφιπποτοξότης, ου, ὁ, bereden Bueskytte.

ἀμφιπρόσωπος, 2, med Ansigt, πρόσωπον, for og bag, *bifrons.* — ἀμφίπρυμνος, 2, (πρύμνη) ναῦς, med to Bagstavne, med Ror for og bag. — ἀμφίπταμαι, *irr.*, (ἵπταμαι) flyver rundt om. — ἀμφίπτολις, - ἀνάγκη, *Æsch. Choëph.* 73, m. uvis Bem. — ἀμφίπυλος, 2, (πύλη) med to Døre el. Porte. — ἀμφίπυρος, 2, (πῦρ) omgiven af Ild, τρίπους; Ἄρτεμις, fakkelbærende, *Soph.*

ἀμφιῤῥεπής, 2, (ῥέπω) bøiende sig, hældende til begge Sider. — ἀμφιῤῥήγνυμι, *irr.*, sønderriver rundt om. — ἀμφιῤῥηδής, 2, (ῥέω) see περιῤῥηδής. — ἀμφίῤῥοπος, 2, (ῥοπή) = ἀμφιῤῥεπής. — ἀμφιῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, (ῥώξ) kløvet, reven rundt om. — ἀμφίρυτος, 3, *Od.*, ogs. 2, *Hes.*; o. ἀμφίῤῥυτος, 2, (ῥέω) omflydt.

ἀμφίς, *adv.*, (ἀμφί) om, omkring, ζυγὸν ἀμφὶς ἔχειν, *Hom.*; πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδών, *Hes.*; ἀμφὶς ἀρωγοί, paa begge Sider, *Il.*; ogs. som *præpos. c. acc.*, oftere *c. gen.*, *Hom.*; 2) ὀλίγη ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, derimellem; bf. 3) adskilt, assondret; ἀμφὶς ἐέργειν, ἔχειν, at spærre, holde fra hinanden; ἀμφὶς φράζεσθαι, φρονεῖν, *dissentire*; ogs. som *præpos. c gen.*, ἀμφὶς ὁδοῦ, udenfor Veien; Διὸς ἀμφίς, afsides fra Zeus.

*ἀμφίσβαινα, ἡ, en Slangeart, som kan bevæge sig forlends og baglends. — ἀμφισβασία, -βηοίη, ἡ, *jon.* f. ἀμφισβήτησις; ἀμφ. λόγων, Strid, Trætte, *Herod.*; ogs. ἀμφίσβασις, ἡ; — ἀμφισβατέω, *lect. var. Herod.* 9, 74, f. flgd.; — ἀμφισβητέω, som ἀμφὶς φράζομαι, er af forskiellig Mening, strider, trættes, τινί τινος, med nogen om noget, *Isæus*; ogs. *c. dat. rei*; ἀμφισβητεῖς πρὸς ἓν ῥῆμα, du hænger dig ved eet Ord, *Dem.*; ogs. tvivler; - (af ἀμφίς, βαίνω).

*ἀμφισβήτημα, τό, Strid, Trætte, Tvivl; *b)* det Omtvistede, Stridssag; — ἀμφισβητήσιμος, 2, stridig, omtvistet, χώρα, *Xen.*; — ἀμφισβήτησις, ἡ, Strid, Trætte, Tvivl; — ἀμφισβητητικός, o. -βητικός, 3, trættekiær, tvivlesyg; — ἀμφισβήτητος, 2, omstreden, γῆ, *Thuc.*; omtvivlet; o. — ἀμφίσβητος, 2, = frgd., *inc.*; - (af ἀμφισβητέω).

ἀμφίσκιος, 2, (σκιά) omskygget. — ἀμφι-στέλλω, omvikler, ifører, udsmykker, ξυστίδα ἀμφιστειλαμένη, udsmykket med, *Theocr.* — ἀμφίστερνος, 2, med dobbelt Bryst, στέρνον. — ἀμφιστεφανόω, omvinder som en Krands; o. — ἀμφιστεφής, 2, omgivende som en Krands, *Il.* 11, 40; omvunden, omkrandset; κρητὴρ ἀμφ., fyldt til Randen, jf. ἐπιστεφής; (af στέφανος, στέφω).

ἀμφίστημι, (ἵστημι) stiller rundt om; h. *Hom. in aor.* 2 *act.* o. *in med. intr.*, at staae rundt om; 2) sild. undersøger. — ἀμφίστομος, 2, (στόμα) med dobbelt Mund el. Aabning; λαβαὶ ἀμφ. κρατήρων, dobbelte Hanker el. Greb, *Soph.*; 2) tveegget, φάλαγξ, med Front til alle Sider; 3) tvetunget, falsk. — ἀμφιστρατάομαι πόλιν, beleirer med en Hær, στρατός, *Il.* — ἀμφιστρεφής, 2, (στρέφω) omvunden, omflettet; *lect. var.* f. ἀμφιστεφής, *Il.* 11, 40.

ἀμφιστρόγγυλος, 2, (στρογγύλος) rund paa alle Sider. — ἀμφίστροφος βᾶρις, *Æsch. Suppl.* 884, forklares ved ἀμφιέλισσα; men den rigtige Læsem. er ἀντίστροφος, vendende tilbage. — ἀμφι-σφάλλω, kaster, støder omkuld; *in med.* falder om; bf. — ἀμφίσφαλσις, ἡ, Omkasten; Omfalden.

ἀμφι-ταλαντεύω, overveier fra alle Sider. — ἀμφιτάμνω, *jon.* f. -τέμνω. — ἀμφιτανύω, *poët.* f. -τείνω. — ἀμφι-τάπης, ητος, ὁ, o. -ταπις, ιδος, ἡ, (τάπις) et paa begge Sider haaret el. laadent Dækken; — ἀμφίταπος, 2, haaret el. laaden paa begge Sider; ὁ ἀμφ. = frgd. — ἀμφι-ταράσσω, foruroliger, forskrækker rundt om. —

ἀμφιταρβής, 2, (τάρβος) ængstet fra alle Sider.

ἀμφι-τείνω, udstrækker, udbreder rundt om el. til alle Sider. — ἀμφι-τειχής, 2, (τεῖχος) ommuret; 2) omgivende Murene. — ἀμφι-τέμνω, irr. = περιτέμνω. — ἀμφίτερμος, 2, (τέρμα) omgrændset, bestemt. — ἀμφι-τεύχω, irr., gjør el. anbringer rundt om.

ἀμφι-τίθημι, sætter, lægger rundt om, iføřer, στήθεσσι χιτῶνα, Hom., men omvendt, πέπλοις κάρα, Eur. — ἀμφι-τινάσσω, ryster rundt om. — ἀμφι-τιτυβίζω, omqviddrer, ompiber, Ar. — ἀμφιτόμος, 2, (τέμνω) tveegget; men pass. ἀμφίτομος, 2, beskaaren rundt om. — ἀμφι-τρέμω, zittrer rundt om. — ἀμφι-τρέχω, irr., løber rundt om, omflyder; σέλας ἀμφέδραμεν, Pind. — ἀμφιτρής, ῆτος, ὁ, ἡ, o. -τρητος, 2, (τράω) giennemboret, giennembrækket paa begge Sider, Soph.

ἀμφιτριβής, 2, (τρίβω) afslidt rundt om; giennembreven, listig, see περίτριμμα. — Ἀμφιτρίτη, ἡ, Amphitrite, Poseidons Gemalinde; Middelhavets Gudinde; ogs. Havet selv; [τρῖ]. — ἀμφι-τρομέω, (τρέμω) τινός, er bekymret, er i Angest for nogen, Od. — ἀμφιτροχάω, poët. = ἀμφιτρέχω. — ἀμφιτρυχής, 2, (τρύχω) sønderreven rundt om. — ἀμφιτύπος, 2, (τύπτω) tveegget; men ἀμφίτυπος, 2, (τύπος) med ophøiet Arbeide rundt om.

ἀμφιφαείνω, (φαίνω) omlyser, omstraaler, Hom. — ἀμφιφαής, 2, (φάος) synlig overalt. — ἀμφίφαλος, 2, κυνέη, en med Metalbuler el. Knapper, φάλοι, rundt om forsynet Hielm, Il. — ἀμφιφανής, 2, (φαίνω) synlig, seet, kiendt rundt om el. overalt; bes. om Stierner: som viser sig Morgen og Aften. — ἀμφι-φέρω, irr., bærer rundt om. — ἀμφίφλοξ, ογος, ὁ, ἡ, (φλόξ) med blendende, tvetydigt Skin.

ἀμφι-φοβέω, ἕταροί μιν ἀμφεφόβηθεν, forfærdedes rundt om ham, Il. 16, 290, hvor man ogsaa læser μιν ἀμφὶ φόβηθεν. — ἀμφιφορεύς, έως, jon. ῆος, ὁ, (φέρω, φορέω) Krukke el. Kar med to Hanker el. Øren. — ἀμφι-φράζομαι, betænker fra alle Sider. — ἀμφιφύα, ἡ, (φύω) = ἄμφαυξις. — ἀμφιφῶν, ῶντος, ὁ, egentl. lysende rundt om; man kaldte saaledes en Offerkage, som bragtes Artemis under Fakkelskin.

ἀμφι-χαίνω, omgaber, ἐμὲ κὴρ ἀμφέχανε, har opslugt mig. — ἀμφίχαιτος, 2, (χαίτη) behaaret, beløvet. — ἀμφιχαλκοφάλαρος, 2, (χαλκός, φάλαρα) smykket rundt om med Erts, komisk h. Ar. — ἀμφιχανής, 2, (χαίνω) omgabende, truende med at opsluge, ἀμφι-χάσκω, = ἀμφιχαίνω.

ἀμφιχεύω, = flgd.; — ἀμφι-χέω, irr., omgyder, circumfundo, τινί τι, Od.; ofte pass. c. acc. pers., ex. θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή, var udgydet over, omsvævede ham; ἀμφιχυθεὶς πατέρα, omarmende. — ἀμφι-χορεύω, omdandser. — ἀμφίχροος, 2, ctr. -χρους, (χρόα) farvet paa begge Sider; tofarvet. — ἀμφίχρυσος, 2, (χρυσός) forgyldt rundt om. — ἀμφίχυτος, 2, (χέω) omgydet; τεῖχος ἀμφιχ., opkastet rundt om, Il. — ἀμφίχωλος, 2, (χωλός) halt, lam paa begge Fødder, poët.

ἀμφόδιον, τό, dim. af — ἄμφοδον, τό, o. ἄμφοδος, ἡ, (ὁδός) Gade, Vei, Gang omkring noget, bes. omkring en Afdeling af Huse el. et Qvartal; ogs. som λαύρα, Gaden tilligemed de deraf indesluttede Huse, et Qvartal, platea, vicus. — ἀμφόδους, οντος, ὁ, ἡ, med Tænder oven- og nedentil. — ἀμφορεαφόρος, 2, (φέρω) bærende en Vandkrukke; — ἀμφορείδιον, τό, dim.; af — ἀμφορεύς, έως, ὁ, (φέρω) Krukke el. Kar af et vist Maal og med Hanker paa begge Sider; 2) Bærebør, feretrum; df. dim. - ἀμφορίδιον, τό, o. ἀμφορίσκος, ὁ.

*ἀμφοτεράκις, adv., paa begge Maader; — ἀμφοτερίζω, omgiver, indeslutter rundt om el. fra begge Sider. — ἀμφοτερόβλεπτος, 2, (βλέπω) seende til begge Sider, ubestemt; — ἀμφοτερόγλωσσος, 2, (γλῶσσα) tvetunget, talende for og imod; — ἀμφοτερόδεξιος, 2, = ἀμφιδέξιος; — ἀμφοτερόπλουν, τό, (πλόος, πλέω) sc. ἀργύριον s. δάνειον, Penge paa Bodmeri, hvorved Creditor overtager Risico paa Ud- og Hiemreisen, Dem.; - (af flgd.).

†ἀμφότερος, 3, (ἄμφω) uterque, begge; neutr. ἀμφότερον, Hom., o. ἀμφότερα, Pind., som adv., begge Dele, saavel -, som ogsaa; ἀμφοτέρᾳ χειρ, Pind.; ogs. in dual. Hom., men dog oftest in pl., id.; παρ' ἀμφοτέρων o. παρ' ἀμφοτέροις, = ἀμφοτέρωθεν; df. — ἀμφοτερόχωλος, 2, = ἀμφίχωλος; — ἀμφοτέρωθεν, adv., fra begge Sider; — ἀμφοτέρωθι, adv., paa begge Sider; — ἀμφοτέρως, adv., paa begge Maader; o. — ἀμφοτέρωσε, adv., til begge Sider.

ἀμφουδὶς, adv., Od. 17, 237, κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας, løftende op for atter at støde imod Jorden; (rimel. af ἀμφίς, Bem. 3, f. δίχα, o. οὖδας). — ἀμφράσαιτο, poët. f. ἀναφράσαιτο. — ἀμφυλάω, omgiøer, giøer ad. — ἄμφω, τώ, τά, τώ, begge; gen. o. dat. ἀμφοῖν, ubøiel. ogs. indecl. — ἀμφώβολος, ὁ,

etslags Kastespyd, rimel. med dobbelt Spids, *Eur.* — *ἀμφώδων, οντος, ὁ, ἡ, = ἀμφόδους*, bes. Eselet, *poët.* — *ἀμφώης*, 2, (*οὖς*) med to Øren el. Hanker, *Theocr.*

ἀμφωλένιος, 2, omkring Albuen el. Armen; *τὸ ἀμφωλένιον*, Armbaand. — *ἄμφωμος*, 2, om el. paa Skulderen, *ὦμος*. — *ἀμφωμοσία, ἡ*, (*ὄμνυμι*) = *ἀμφιορκία*. — *ἄμφωτις, ιδος, ἡ*, som *ἀμφώης*, Kar med to Øren, bes. Melkebøtte; 2) h. Nævefægterne, etslags Bedækning for Øret; o. — *ἄμφωτος*, 2, med to Øren el. Hanker; (af *οὖς*).

ἀμῷεν, f. *ἀμάοιεν*, af *ἀμάω*, *Od.* — *ἀμώμητος*, 2, *adv.* -*τως*, o. *ἄμωμος*, 2, (*μωμέομαι, μῶμος*) udadlet, dadelfri. — *ἄμωμον, τό*, etslags indiansk Kryderi, *amomum*; *ἀμωμίτης οἶνος*, tilberedet dermed. — *ἀμῶς*, *adv.* af *inus.* *ἀμός = τίς*, bes. i Sammens. *ἀμωσγέπως*, paa nogensomhelst Maade, jf. *ἀμῇ*. — *ἄμωτον, τό, = καστάνειον*, fild.

ἄν, *adv.*, *ep.* *κε, κεν*, maaskee, vel; ogs. vist el. vistnok, rimeligen, o. dl.; – *ἄν* gjør det Udtryk, hvortil det hører, oftest et Verbum, paa en Maade betinget, og fremstiller det, som afhængigt af visse Omstændigheder; [*α* kort]; – 1) *cum indic.* *a)* formilder *ἄν* det bestemte Udtryk og gjør det mindre vist, *α)* h. *præs.*, *ex.* *οὐκ οἶδ᾽ ἄν*, jeg veed ikke ret, *haud satis scio*; *οἶμ᾽ ἄν, οἶμαι ἄν*, jeg troer vel; *β)* h. *Hom.* ofte m. *fut.*, *ex.* *τάχα κέν ἑ κύνες ἔδονται*, snart vel skulle Hundene æde ham; *γ)* sield. hos *præterita*, *ex.* *πάλαι ἂν ἀπολώλατε*, I vare vist for længe siden omkomne; *ἔνθα δὴ ἔγνω ἄν τις*, da saae man nu vel; *b)* *impf.*, *plqvpf.* o. *aor.* m. *ἄν* udtrykke undert., hvad der vilde skee i et vist Tilfælde, *ex.* *πολὺ ἂν διέφερον*, de skulde vist (da) udmærke sig meget; *εἶπον ἄν*, jeg vilde da sige; – *β)* *præteritum*, bes. *impf.* m. *ἄν* udtrykker ofte, at en Handling skeer ikke eengang el. paa en bestemt Tid, men saa ofte dertil gives en Anledning, *ex.* *ὁ δὲ, ὅκως ἀπελαυνόμενος ἔλθοι ἐς ἄλλην οἰκίαν, ἀπελαύνετ᾽ ἂν καὶ ἀπὸ ταύτης*, blev han sædvanligen el. pleiede han at blive bortjaget, *Herod.* 3, 51; jf. flgd. 3; – 2) *cum conjunct.* *a)* efter *pronom.* o. *adverb. relat.* tilkiendegiver *ἄν*, at disse ikke betegne nogen bestemt Gienstand, dog uden at ophæve Handlingens Virkelighed; *ἄν* svarer her til vort end; *ex.* *ὅ, τι ἂν ποιῶσι*, hvad end de gjøre, d. lat. -*cunqve*; *ὃς ἂν λέγειν θέλῃ*, hvo end der vil sige, d. e. om maaskee nogen, lat. *siqvis dicere velit*; – *b)* undert. udtrykker *ἄν* c. *conj.* en ved visse Omstændigheder betinget Paastand, *ex.* *ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ᾽ ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ*, ved sit Overmod turde han vel snart omkomme, *Il.* 1, 205; *ἐγὼ δέ κ᾽ ἄγω*, og maaskee fører jeg hende, *ib.* 184; – dog bruges i dette Tilfælde oftest *optat.*; – 3) *cum opt.* udtrykker *ἄν* en nærmere Bestemmelse af den blotte Mulighed el. Forestilling; denne Brug af *ἄν* er den sædvanligste, og bliver det da ofte (ogs. undert. hos *præt. ind.* og hos *conj.*) omskrevet med Hielpeverberne maatte, vilde, kunde, skulde; *ex.* *ἀγαθοὶ ἂν εἶεν*, maaskee ere el. vare de gode, de maatte el. kunde vel være gode; 3) *cum imperat.* formilder *ἄν* det Bestemte i Befalingen, *ex.* *ἔδρασ᾽ ἄν, εὖ τοῦτ᾽ ἴσθ᾽ ἄν*, jeg vilde have giort det, (jf. frgd. 1, *b*, *β*) det bør du vel vide, *Soph. Oed. T.* 1424; – 4) *cum inf.* og ligel. *cum part.* fremstiller *ἄν* Verbets Begreb som betinget og alene sandsynligt, ligesom hos de *modi*, hvortil de lade sig opløse, *ex.* *τοὺς Ἀθηναίους ἤλπιζεν ἴσως ἂν ἐπεξελθεῖν*, f. *ὅτι ἴσως ἂν ἐπεξέλθοιεν*, *Thuc.*; – 5) *ἄν κε*, oftere *ἂν μέν κε*, forbindes h. *Hom.* pleonastisk; men ogs. ellers sættes *ἄν* undert. dobbelt i en Sætning; *a)* ved at gientages efter en Mellemsætning; *b)* som hørende hvert til de forskiellige Begreber, som de staae hos, *ex.* *σχολῇ γ᾽ ἂν ἥξειν δεῦρ᾽ ἂν ἐξηύχουν πάλαι*, *Soph. Antig.* 388; paa denne Maade kan *ἄν* forekomme endog tre Gange i den samme Sætning, *ex. Eur. Troad.* 1233; – 6) *ἄν* sættes ogs. ofte hos andre Partikler, hos *pronom.* o. *adject. neutr.*, der selv tiene til Talens nærmere Bestemmelse, *ex.* *ἴσως ἄν, μόλις ἄν, ἥκιστ᾽ ἄν, μάλιστ᾽ ἄν*, og alm. hos det Ord, hvorpaa det største Eftertryk hviler; — [Anm. Partiklen *ἄν* er egentl. altid betinget bekræftende, ligesom d. lat. *sane*, der ogsaa rimeligen er dannet af *ἄν*; ogs. vort sandeligen bruges undert. saaledes].

ἄν, *conjunctio c. conj.* = *ἐάν*, *att.* sædv. *ἤν*, om, naar, bes. i *οὐδ᾽ ἄν* o. *κἄν*; [*α anceps*]. — *ἄν*, *apocop.* foran Conson. f. *ἀνά*, *ex.* *βῆ ῥ᾽ ἴμεν ἂν τε μάχην*, *Il.* — *ἄν*, *apocop.* af *ἄνα* f. *ἀνέστη*, stod op, *Il.*, jf. *ἄνα* f. *ἀνάστηθι*. — *ἀν-* f. *α priv.* undert. foran Vocaler, *ex.* *ἄνανδρος*; (rimel. af en oprindelig Negation *ἀνα-*, jf. *ἀνάεδνος, ἀνάελπτος*; af dette *ἀνα-* er *α priv.* o. *ἄνευ*, ligel. ved Omlyd, d. lat. Negation *in-*, *germ.* un-, ohn-, vort u-, &c.).

ἀνά, *præpos. c. gen. dat.* o. *acc.*; [begge *α* korte]; 1) *c. gen.* op paa, men alene i Udtrykket, *ἀνὰ νηὸς βαίνειν*, *Od.*; – 2) *c. dat.* *a)* paa, om, men alene h. Digterne *jon.* o. *dor.*; h. *Hom.* altid med Bibegrebet, at være hævet i Veiret, at være høit oppe, *ἄνω*, *ex.* *ἀνὰ σκήπτρῳ*, paa Stokken, *ἀνὰ ὤμῳ*, paa Skulderen;

b) = *σύν*, *inc.*; – 3) *c. acc.*; omtrent som *ἐν*, i, paa; *a)* hos Stedsbegreber betegner *ἀνά* en Udstrækning, og ofte tillige en Bevægelse hid og did: henover, henigiennem, langs ad, o. dl.; *ex. ἀνὰ δῶμα*, overalt i Huset, henigiennem hele Huset; *ἀνὰ στρατόν*, igiennem Leiren; ligel. *ἀνὰ νῆας*; *ἄστυ*, *πεδίον*, *μάχην*, &c., *Hom.*; jf. *κατά*; *ἀνὰ τὰ ὄρη*, henover Biergene, omkring paa B.; *ἀνὰ στόμα ἔχειν*, at føre i Munden; *β)* opad, men alene om Floder; *oppon. κατά*; *b)* hos Tidsbegreber betegner *ἀνά* ligel. en Varighed, Fortsættelse, o. dl., henigiennem, medens, under, *per*, *ex. ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν*, Dag for Dag; *ἀνὰ πόλεμον*; under Krigen; *ἀνὰ χρόνον*, en Tidlang, for en Tid; *c)* med Tal danner *ἀνά* Distributiver, *ex. ἀνὰ πέντε παράσαγγας τῆς ἡμέρας*, 5 Parasanger dagligen, *Xen.*; *d)* undert. omskriver *ἀνά* m. *subst.* et Adverb., *ex. ἀνὰ κράτος*, med Vold, voldsomt, *ἀνὰ μέρος*, deelviis, hver sin Deel; 4) uden Casus som *adverb.*, derpaa, derover, m. Bibegreb af Udstrækning, jf. frgd. 3, *a*; *ex. ἀνὰ βότρυες ἦσαν*, overalt vare Druer derpaa, *Il.*; men ofte er hos *Hom. ἀνά* alene ved Tmesis adskilt fra sit Verbum, *ex. ἀνὰ δ' ὦρτο* f. *ἀνῶρτο δέ*; *ἀνὰ τεύχε' ἀείρας*, f. *τεύχεα ἀναείρας*; 5) i Sammens. *a)* = *ἄνω*, op, oppaa, opad, jf. 2, *a*, o. 3, *β*; *oppon. κατά*; *ex. ἀναβαίνω*, *ἀνίστημι*; dog ofte alene forstærkende, *ex. ἀναγιγνώσκω*, *ἀνέρομαι*; *b)* overeensstemmende m. frgd. 3, *a*, udtrykker *ἀνά* en Handlings Gientagelse, Tilbagevenden til et Punkt, o. dl., tilbage, om, igien, lat. *re-*, *ex. ἀνατίθημι*, *ἀναχωρέω*; (besl. m. *ἀνά* 5, *a*, er ogs. de nordiske Sprogs *particula insepar.* an-).

ἄνα, *anastroph.* f. *ἀνά*, bruges ogs. f. *imperat. ἀνάστηθι*, op! sædv. *ἀλλ' ἄνα*, *Hom.*; men *apocop. ἄν* altid f. *ἀνέστη*. — *ἄνα*. *vocat.* af *ἄναξ*, Konge, i *ὦ ἄνα*, *ctr. ὦνα*, o. *Ζεῦ ἄνα*,

ἀνάβα, *att. imperat. aor.* 2 f. *ἀνάβηθι*, af *ἀναβαίνω*. — *ἀναβάδην*, *adv.*, stigende op el. i Veiret; siddende, liggende høit; med Fødderne i Veiret el. udstrakte; o. — *ἀναβαδόν*, *adv.*, stigende op el. i Veiret; (af *ἀναβαίνω*). — **ἀναβαθμικός*, 3, som hæver sig med Trin, til at stige opad; — *ἀναβαθμίς*, *ίδος*, *ἡ*, Trin, Trappe; Stigen i Veiret; o. — *ἀναβαθμός*, *ὁ*, Stigen, Gaaen opad; Trin, Stige, Trappe; (af *βαθμός*). — *ἀναβάθρα*, *ἡ*, Stige til at gaae opad; o. — *ἀνάβαθρον*, *τό*, Trin, Stige, Trappe; høit Sæde, hvortil en Trappe fører; (af *βάθρα*, *βάθρον*).

ἀνα-βαίνω, *irr.*, *f. βήσομαι*, 1) *transit.*, lader bestige, bes. et Skib, ogs. *in med. νὼ ἀναβησάμενοι*, efter at have bragt os (to) om Bord, *Od.*; *ἐπὶ τὰς καμήλους ἀνέβησε*, *Herod.*; *b)* om Hesten, at bespringe, *id.*, jf. *ἀναβάτης*; 2) sædv. *intr.*, gaaer, stiger opad el. i Veiret, *in act.* o. *med.*, oftest h. *Hom.* med udeladt *νῆα*, *ἅλα*, gaaer om Bord, til Søes; ogs. bestiger: *c. acc.* o. *transl. φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει*, udbreder sig imellem –, *Od.*; oftere m. *εἰς*; sield. *νεκροῖς ἀναβαίνειν*, at træde paa, *Il.*; – i Prosa sædv. *ἐπί τι*, bes. *ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον*, *Xen.*; bes. ogs. *α)* drager, reiser opad, ind i Landet, navnligen ind i Asien, *παρά τινα*, *πρός τινα*, til nogen, *Xen.*; *β)* bestiger Talerstolen, m. o. u. *ἐπὶ τὸ βῆμα*, *Dem.*; *b)* om Planterne: at spire op, at voxe; *c)* som *ἀποβαίνειν*, *ἐκβαίνειν*, at faae et Udfald, *Herod.*; 3) gaaer tilbage.

ἀνα-βακχεύω, o. *-χιόω*, (*Βάκχος*) 1) *transit.* begeistrer; giør rasende; 2) *intr.* bruser op; begynder at juble el. sværme.

ἀνα-βάλλω, *irr.*, *f. βαλῶ*, hæver, kaster op el. i Veiret, *τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον*, sætter paa Hesten, men *τὸν ἱπποβάτην*, hæver af Sadelen; *τὴν γῆν*, kaster Jorden op, *τὰ ὄμματα*, slaaer Øinene op; *transl. κίνδυνον*, overtager en Fare; ogs. *in med. μάχην ἀναβάλλεσθαι*, at vove et Slag, *Herod.*; 2) udsætter, opsætter, liges. henkaster til en anden Tid, *ἄεθλον*, *Od.*; ogs. *in med.*, *ex. ἀνεβάλλοντο – ὑποκρίνεσθαι*, at give Svar, *Herod.*; 3) *ἀναβάλλομαι ἀείδειν*, hæver mig for at synge; sild. ogs. uden *ἀείδειν*, stemmer i, præluderer; alm. begynder; 3) *ἀναβάλλομαι* m. o. u. *ἱμάτιον*, som *περιβάλλομαι*, kaster Kappen om mig.

**ἀνάβασις*, *ἡ*, Opstigen; at stige til Hest; *b)* Vei, Reise, Tog ind el. op i Landet, bes. ind i Overasien, hvoraf Xenophons Anabasis har sit Navn, 2) Freingang, Fremskridt; o. — *ἀναβασμός*, *ὁ*, = *ἀναβαθμός*; (af *ἀναβαίνω*). — *ἀναβαστάζω*, hæver, reiser i Veiret, bærer høit. — **ἀναβατήριον*, *τό*, *sc. ἱερόν*, Offer for en lykkelige Søreise; — *ἀναβάτης*, *ου*, *ὁ*, ogs. *ἀμβάτης*, *Xen.*, en Rytter; 2) en Beskeler, see *ἀναβαίνω*, Bem. 1, *b*; — *ἀναβατικός*, 3, øvet i at stige til Hest; god Rytter; o. — *ἀνάβατος*, 2, h. *Hom. ἄμβατος*, bestigelig, let at bestige; – (af *ἀναβαίνω*).

ἀναβεβλημένως, *adv. part.* af *ἀναβάλλω*, med Udsættelse, nølende, langsomt. — *ἀναβέβρυχεν ὕδωρ*, vedbliver at sprude, *Il.* 17, 54, (det Vedblivende ligger i Perfectformen); af *inus. ἀναβρύζω s. -βρύχω*, rimel. besl. m. *ἀναβλύζω*. — *ἀνα-βήσσω*, ophoster. — *ἀναβιβάζω*, hæver i Veiret, sætter til Hest,

ἐπὶ ἵππον, ogſ. ἐφ' ἵππου, *Herod.*; bringer om Bord; alm. ſætter op paa noget, ἐπί τι; εἰς τιμήν, forhøier Priſen; ἀναβιβᾶται, *f. att.* f. -βιβάσεται, ſkal ſtige op, *Dem*; 2) *intr.* = ἀναβαλνω, ſield. — ἀνα-βιβρώσκω, *irr.*, opæder.

ἀνα-βιόω, *irr.*, lever op igien; hf. — ἀναβίωσις, ἡ, Opleven paa ny; o. — ἀναβιώσκομαι, oplivet; 2) *intrans.* = ἀναβιόω. — ἀνα-βλαστάνω, *irr.*, lader ſpire, ſkyde op, voxe; 2) *intr.*, ſpirer op, voxer; opſtaaer; hf. — ἀναβλάστημα, τό, o. ἀναβλάστησις, ἡ, Opſpiren; det Opſpirende.

ἀνάβλεμμα, τό, Seen, Skuen opad; Beſkuen; af — ἀνα-βλέπω, *f.* ψω, ſeer op, faaer Øie paa; ſeer igien; 2) faaer mit Syn tilbage; hf. — ἀνάβλεψις, ἡ, = ἀνάβλεμμα; 2) Synets Gienerholdelſe.

*ἀναβλήδην, *adv.*, *jon.* o. *ep.* ἀμβλήδην, frembrydende, ſtødviis, heftigen; ἀναβλ. γοᾶν, med heftige Udbrud, *Il.*; — ἀναβληδόν, *adv.*, kaſtet omkring, i Folder, om Klæder; o. — ἀνάβλησις, ἡ, Nølen, Udſættelſe; - (af ἀναβάλλω). — ἀνα-βλύζω, *f.* -ύσω, -βλυσταίνω, o. -βλύω, lader fremſprude; 2) *intr.* at ſprude, koge, ſyde i Veiret; hf. — ἀνάβλυσις, εως, ἡ, Fremſpruden; det Sprudende, en Kilde.

ἀναβόαμα, τό, *poët.* ἀμβ., = ἀναβόησις; af — ἀνα-βοάω, *f.* ήσω, ſkriger op; beſ. opløfter et Krigsſkrig; ἄχη, συμφοράν ἀναβοᾶν, at bejamre høit ſin Ulykke, *Trag.*; hf. — ἀναβόησις, ἡ, Udraaben, høit Skrig.

*ἀναβολάδην, *adv.*, *jon.* o. *ep.* ἀμβ., = ἀναβλήδην, λέβης ζεῖ -, ὕδωρ ζέει ἀμβολάδην, koger ſprudende, *Hom.*, *Herod.*; — 2) ἀμβολάδαν, i Sangens Begyndelſe, *Pind.*; 3) udſættende, nølende; ἀμβολ. ἀναβάλλειν, *Herod.*; — ἀναβολαδίς, *adv.*, *jon.* ἀμβολ., = ἀναβλήδην; — ἀναβόλαιον, τό, hvad man kaſter om ſig, Kappe, Kaabe; o. — ἀναβολάς, άδος, ἡ, γῆ, opkaſtet Jord; *jon.*, ogſ. *Xen. Cyr.* 7, 5, 12, ἀμβολάς; - (af ἀναβάλλω).

*ἀναβολεύς, ὁ, Rideknegt, ſom hielper paa Heſten, *Xen.*; — ἀναβολή, ἡ, Kaſten i Veiret, opkaſtet Jord; 2) Foren, Skaffen, Bringen, *ex.* over et Bierg; 3) Omkaſten (af et Klædebon); det Omkaſtede, Kappe, o. dl.; 4) Udſætten, Nølen; Opſættelſe, *ex.* i en Retsſag; 5) Præludium, Forſpil til en Sang; o. — ἀναβολικῶς, *adv.*, = ἀναβλήδην; - (af ἀναβάλλω).

ἀνα-βορβορύζω, murrer, knurrer, *Ar.* — ἀνα-βράζω, -βράσσω, -βράττω, *f.* σω, lader koge, ſyde, vælde op, κίχλας, koger Kramsfugle, *Ar.*; *b)* udſpruder, kaſter med Larm i Veiret; 2) *intr.*, ſpruder, ſkummer i Veiret; hf. — ἀνάβραστος, 2, opkogt. — ἀνα-βράχειν, at brage, knage, klirre: om en Ruſtning, om Døre, o. dl., *Il.* — ἀνα-βρέχω, væder, befugter igien. — ἀναβρομέω, (βρέμω) larmer, bruſer i Veiret. — ἀνα-βροντάω, tordner op.

ἀναβρόχω, *inus.*, hf. *opt.*, ὅτε ἀναβρόξειε ὕδωρ, naar hun nedſlugte, o. *part. aor. pass.* ὕδωρ ἀναβροχέν, det indſøbede Vand, *Od.*; (beſl. m. βιβρώσκω). — ἀνα-βρυάζω, jubler høit, *Ar.* — ἀνα-βρυχάομαι, brøler, ſkriger, klager høit. — ἀναβρύχω, ſee ἀναβέβρυχε. — ἀναβρύω, = ἀναβλύω. — ἀνάβρωσις, ἡ, Opæden, Begnaven; o. — ἀναβρωτικός, 3, hørende, ſikket til at begnave; (af βιβρώσκω). — ἀναβῶσαι, *jon.* f. ἀναβοῆσαι.

ἀναγαλλίς, ίδος, ἡ, Rødarve: et Slags Plante. — ἀνα-γαργαρίζω, gurgler op, gurgler mig. — *ἀν-ἀγγελία, ἡ, offentlig Forkyndelſe; — ἀν-αγγέλλω, *f.* ελῶ, forkynder tilbage; tilkiendegiver; o. — ἀνάγγελος, 2, uden Efterretning, ikke forkyndet; (af ἀγγέλλω, ἄγγελος). — ἀναγείρομαι, (ἀγείρω) ſamler igien. — ἀνα-γελάω, *f.* άσω, leer op, begynder at lee. — ἀνα-γεννάω, avler igien. — ἀνα-γεύω, giver at ſmage. — ἀναγηρύομαι, (γηρύω) ſkriger i Veiret. — ἀναγής, 2, = ἄναγνος.

ἀνα-γινώσκω, *att.* -γιγνώσκω, *irr.*, *f.* ἀναγνώσομαι, lærer at kiende nøiagtigen og beſtemt, h. *Hom*, *in aor.* 2, ἀνέγνων; hf. ſild., *a)* adſkiller fra hinanden, *dignosco*; *b)* læſer, forelæſer, γράμματα; *c)* kiender igien, erkiender; 2) raaber, overtaler, alene *jon.* ligeſom *aor.* 1 ἀνέγνωσα; τίς σε ἀνθρώπων ἀνέγνωσε, *c. inf.*, *Herod.*

ἀναγκάζω, *f.* άσω, (ἀνάγκη) nøder, tvinger; fremtvinger noget, τί, tvinger nogen til noget, τινά τι, ἐργάζεσθαι, til at arbeide, o. *pass.*, ἀναγκάζεσθαί τι, at tvinges til noget; *b)* fremtvinger ved Fornuftgrunde, beviſer, demonſtrerer; *c)* martrer, qvæler, jf. ἀνάγκη.

ἀναγκαίη, ἡ, *jon.* f. ἀνάγκη; af — ἀναγκαῖος, 3, *att.* ogſ. 2, (ἀνάγκη) tvingende, nødende, χρειώ, tvingende Nødvendighed, *Hom.*; ἦμαρ ἀναγκαῖον, ſom δούλιον ἦμαρ, da nogen bliver Slave, *id.*; τύχη ἀναγκαία, Slaveri, *Soph.*; τὸ ἀναγκαῖον, Fængſel, *Xen.*; 2) *pass.*, tvungen, ufrivillig, πολεμισταί, δμῶες, *Hom.*; hf. *a)* hvad man nødes til, ubehagelig, *Theogn.*; *b)* hvad Naturen medfører, naturlig, nødvendig; τὰ ἀναγκαῖα,

Naturens Fornødenheder; legemlig Nødtørft; *c)* τὰ ἐκ θεοῦ ἀναγκαῖα, den af Guddommen bestemte Tingenes Orden, Naturnødvendighed; *d)* alm. τὸ ἀναγκαῖον, det Nødvendige, Uundværlige, Væsentlige; 3) forbunden ved Slægtskab, blodsforvandt, *necessarius*; 4) *adv.*, ἀναγκαίως, af Nødvendighed, med Tvang; df. —

ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, Blodsforbindelse. — *ἀνάγκασμα, τό, Tvangsmiddel; — ἀναγκαστήριος, 3, nødende, tvingende; τὰ ἀν., Tvangsmidler; — ἀναγκαστικός, 3, = frgd.; o. — ἀναγκαστός, 3, tvungen; - (af ἀναγκάζω).

ἀνάγκη, ἡ, Tvang, Nødvendighed, (ydre og indre); ἀνάγκη ἀείδειν, φεύγειν, o. dl., nødes til at -, *Hom.*; ogſ. *act.*, ἀνάγκῃ ἄγειν, κελεύειν, med Vold; beſ. *a)* physiſk Nødvendighed; *α)* Naturdrift, Naturlov; ἀνάγκη ἐκ θεῶν, Tilſkikkelſe, Skiebne; *β)* Voldsmiddel, Marter; Straf, Fængſel; beſ. *in pl.*; df. *γ)* Smerte, Elendighed, Nød, Fare; *b)* moralſk Nødvendighed; beſ. Overtalelſe, Beviisførelſe, o. dl.; 2) Blodsforbindelſe, Slægtſkab, *necessitudo*; 3) ſom *adv.*, ὑπ' ἀνάγκης, *Od.*, ἐξ ἀνάγκης, πρὸς ἀνάγκης, nødvendigen; ἀνάγκη ſ. ἀναγκαῖόν ἐστι, *Dem.*; - (rimel. af ἀνάγω, *adduco*; efter nogle af ἀνάσσω el. af ἄγχω m. Redupl.).

*ἀναγκοσιτέω, tvinger til at æde, mæſker; o. — ἀναγκόσιτος, 2, ſom ſpiſer tvungen el. efter diætetiſke Forſkrifter, (af σιτέω); — ἀναγκαιοτροφέω, (τρέφω) ſpiſer tvungen el. efter diætetiſke Forſkrifter; beſ. om Athleter; — ἀναγκοφαγέω, o. - φάγος, 2, (φαγεῖν) = ἀναγκοτροφέω o. ἀναγκόσιτος; df. — ἀναγκοφαγία, ἡ, foreſkreven ſtræng Diæt, beſ. Athleternes; o. — ἀναγκοφορέω, (φέρω) bærer af Tvang el. ſom noget uundgaaeligt; - (af ἀνάγκη).

ἀνάγκυλος, 2, uden Kaſterem, ἀγκύλη. — ἀνα-γλυκαίνω, forſøder. — ἀνάγλυπτος, o. -γλυφος, 2, i halvophøiet Arbeide; τὸ ἀνάγλυφον, = flgd.; o. — ἀναγλυφή, ἡ, udſkaaret og halvophøiet Arbeide, Basrelief; af — ἀναγλύφω, udſkærer ophøiede el. halvophøiede Figurer.

ἀνα-γνάμπτω, *f.* μψω, bøier om el. tilbage, δεσμόν, aftager Lænken, *Od.* — ἀνα-γνάπτω, opkradſer, valker, pudſer paa ny. — *ἀναγνεία, ἡ, Ureenhed, Beſmittelſe med en Brøde; — ἀνάγνιστος, 3, (ἁγνίζω) ikke renſet, ikke udſonet; o. — ἄναγνος, 2, ureen; ukydſk; beſmittet med Brøde; (af ἁγνός).

*ἀνα-γνωρίζω, gienkiender; erkiender; df. — ἀναγνώρισις, ἡ, o. ἀναγνωρισμός, ὁ, Gienkienden; Erkienden; o. — ἀναγνώρισμα, τό, Mærke, Tegn, hvorpaa noget kiendes igien. — *ἀναγνωσείω, (ἀναγνώσω, *fut.* af ἀναγιγνώσκω) vil til at læſe; — ἀνάγνωσις, ἡ, Gienkienden; Erkienden; 2) Læſen, Forelæſen; 3) Overtalen; — ἀνάγνωσμα, τό, = frgd. Bem. 2; ogſ. det Forelæſte; — ἀναγνωστήριον, τό, Sted til Forelæsning; ogſ. en Læſepult; — ἀναγνώστης, ου, ὁ, Læſer, Forelæſer; o. — ἀναγνωστικός, 3, hørende, ſkikket til at læſe el. forelæſe; - (af ἀναγιγνώσκω). — ἀνάγνωστος, 2, ſom ἄγνωστος, ukiendelig; ulæſelig; *inc.*, *vid. Lobeck. pag.* 728.

ἀναγόρευσις, ἡ, Udraaben, offentlig Forkyndelſe; Udnævnelſe; af — ἀν-αγορεύω, udraaber, forkynder, udnævner offentligen. — *ἀνάγραμμα, τό, (ἀναγράφω) Bogſtavernes Omſætning til et andet Ord, et Anagram; *ex.* Ἥρα, ἀήρ; ἀρετή, ἐρατή; df. — ἀναγραμματίζω, giør et Anagram; o. — ἀναγραμματισμός, ὁ, at giøre et Anagram.

*ἀνάγραπτος, 2, opſkreven; — ἀναγραφεύς, ὁ, en Opſkriver, Afſkriver; Skriver hos en Øvrighedsperſon, *scriba publicus*; o. — ἀναγραφή, ἡ, Opſkriven, Afſkriven; det Afſkrevne, Acterne; af — ἀνα-γράφω, *f.* ψω, opſkriver, indſkriver, optegner, beſ. indfører i de offentlige Forhandlinger; στήλην ἀναγράφειν, forſyne med Indſkrift, *Thuc.* *statuam inscribere*; *transl.* ἀναγράφειν τινὰ ἐν φίλοις, at tælle, regne til; 2) udmaler.

ἀναγρεύομαι, (ἀγρεύω) opjager; o. — ἀναγρία, ἡ, Mangel paa Jagt; den Tid, paa hvilken der ikke bør jages; (af ἄγρα). — ἀνα-γρύζω, *f.* ξω, knurrer op. — ἀνα-γυμνόω, blotter, afdækker. — ἀναγχιππεύω, (ἱππεύς) giør tvungen Ryttertieneſte. — ἀν-άγχω, ophænger, qvæler.

ἀνάγω, *f.* ξω, (ἄγω, *irr.*) fører op el. til et høiere Sted, εἰς τὴν ἀκρόπολιν, beſ. ind el. op i Landet, df. ogſ. πρὸς βασιλέα, til Perſerkongen; ἀνάγειν τὴν ναῦν at ſeile ud paa Dybet; *transl.*, *a)* ophøier, roſer; ἀν. εἰς τιμάς, hæver til Æresposter; *b)* opdrager, *educo*; 2) fører tilbage; ἀνάγειν (τοὺς στρατιώτας) at føre Hæren el. at trække ſig til tilbage; ogſ. *intr.*, ἐπὶ πόδα ἀνάγειν, *pedem referre*, og *absol.* ἀνάγειν, *recedere*; ofte *transl.*, ἀν. πρὸς τοὺς ἄρχοντας, at bringe for Øvrigheden; ἀνάγειν τὴν οὐσίαν ὅθεν εἴληφας, at viſe, hvorfra du har, *Dem.*; giver tilbage, erſtatter, *redhibeo*; 3) næſten ſom *simpl.* ἄγειν, ſiges ἀνάγειν ἑορτήν, θυσίαν, χορόν, o. dl., at holde en Feſt, *etc.*; 4) *in med.* ἀνάγομαι, *a)* ſtikker

i Søen, *feror in altum*; *b)* som ἀναβάλλομαι, begynder.

**ἀναγωγεύς*, ὁ, Line, Toug, Baand, hvorved man trækker noget i Veiret; Bagkappen paa en Sko; — *ἀναγωγή*, ἡ, Hæven i Veiret; Ophøien; *b)* Udseiling; *c)* Opdragelse; 2) Tilbageføren; Henvisen, *ex.* til Øvrigheden; *b)* Tilbagegiven; Regres, Regresklage, *redhibitio*; — *ἀναγώγια*, τὰ, *sc.* ἱερά, = ἀναβατήριον; o. — *ἀναγωγία*, ἡ, utæmmet Tilstand, Vildhed, Raahed; - (af ἀνάγω).

ἀναγωγικός, 3, hævende i Veiret; *transl.* begeistrende; o. — *ἀναγώγιος*, 2, o. *ἀναγωγός*, 2, hævende i Veiret; førende tilbage; (ἀνάγω). — *ἀνάγωγος*, 2, (α *priv.* ἀγωγή) uden Opdragelse, slet opdragen; utæmmet, ikke til at styre. — *ἀναγώνιστος*, 2, ἀθλητής, som holder sig fra Kampen, ἀγών, *Xen.*; uvirksom, *Plut.*

ἀνα-δάζομαι, deler paa ny; alm. fordeler, bes. Jord. — *ἀνα-δαίω*, = frgd.; 2) = ἀνακαίω, antænder, *Æsch. Ag.* 305. — *ἀνα-δάκνω*, *irr.*, *f.* δήξω, bider igien; bider om mig. — *ἀναδασμός*, ὁ, ny Deling; alm. Deling, Fordeling; o. — *ἀνάδαστος*, 2, fordeelt paa ny; alm. fordeelt; γῆ ἀνάδ., som er deelt i lige Lodder; 2) sild., forgæves, *irritus*, ugyldig; (ἀναδάζομαι). — *ἀναδέδρομε*, *pf. t.* ἀνατρέχω, *Od.*

ἀνάδειγμα, τό, Tegn el. Billede til at forevise; 2) sild. Udraabernes Halsbind; af — *ἀνα-δείκνυμι*, o. νύω, *f.* δείξω, *aor. inf. jon.*, ἀναδέξαι f. ἀναδεῖξαι, *Herod.*; opviser, forevisér; ἀναδ. σημεῖον, hæver el. giver et Tegn; *b)* giver at forstaae, aabenbarer; *c)* udnævner, udvælger, *renuntio*; *d)* bestemmer, indvier, *dedico*; ds. — *ἀνάδειξις*, ἡ, Handlingen ἀναδεικνύναι. — *ἀναδέκομαι*, *jon.* f. ἀναδέχομαι.

ἀνάδελφος, 2, uden Broder, ἀδελφός, uden Søskende; — *ἀνάδεμα*, τό, (δέω) = ἀνάδημα. — *ἀναδέμομαι*, (δέμω, *irr.*) opbygger igien. — *ἀναδενδράς*, άδος, ἡ, vild Viinstok el. alm. Viinstok, der slynger sig om Træer; o. — *ἀναδενδρίτης*, ὁ, *fem.* ῖτις, hørende til en saadan Viinstok; - (af δένδρον). — *ἀνα-δέρκω*, *irr.*, seer op; slaaer Øinene atter op, *Il.* — *ἀνα-δέρω*, afriver Huden; river et Saar op igien, ogs. *transl.*; alm. afdækker, klotter.

ἀνάδεσις, ἡ, (ἀναδέω) Opbinden, Tilbinden. — *ἀνα-δεσμεύω*, -μέω, binder op, binder fast; ds. — *ἀναδέσμη*, ἡ, Haarbind, πλεκτή, *Il.*; ogs. *ἀνάδεσμος*, ὁ. — *ἀνάδετος*, 2, (ἀναδέω) opbunden, tilbunden, bunden tilbage; 2) *act.* opbindende. — *ἀναδεύω*, befugter, væder; farver; bibringer, indpræger, ἤθεσι, *Plut.*

ἀνα-δέχομαι, *irr.*, optager, opfanger, *Il.*; 2) overtager, paatager mig; udholder, ὀϊζύν, *Od.*; tilsiger, lover, τινί τι; ἀναδέχομαί τινα, gaaer i Borgen for nogen. — *ἀναδέω*, *f.* δήσω, binder op el. fast, ombinder, τινά τινι, nogen med noget; ἀναδῆσαί τινα ἐς θεόν, at føre nogens Slægtregister op til en Gud, *Herod.*; *in med.* bes. ἀναδεῖσθαι (ναῦς, πλοῖα) at tage de erobrede Skibe paa Slæbetouget; *transl.*, ἀναδεῖσθαι δόξαν, κλέος, αἶσχος, at indlægge sig Ære, *etc.*; ds. — *ἀνάδημα*, τό = ἀναδέσμη; alm. Baand om noget; ogs. en Krands. — *ἀνάδηξις*, ἡ, (ἀναδάκνω) Bid; Stikken, Kløen.

ἀνα-διδάσκω, *irr.*, *f.* άξω, belærer anderledes, bes. bedre, *Pl.*; bringer paa en anden Mening, *Herod.*; ἀναδιδ. δρᾶμα, at opføre paa ny. — *ἀνα-δίδωμι*, *f.* δώσω, giver, rækker hen el. i Veiret; fordeler, τὴν ψῆφον, Stemmestenen, d. e. lader stemme; τροφὴ ἀναδίδοται εἰς τὸ σῶμα, fordeles, d. e. fordøies; 2) giver fra mig, frembringer, ogs. *in med.*, ὅσα ἡ γῆ ἀνεδίδου ὡραῖα, frembragte, *Thuc.*; men τροφὴν ἡμῖν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόναι, at lade fremkomme, om Guderne, *Xen.*; 3) *intr.*, *a)* kommer frem, fremspruder, voxer op; *b)* gaaer tilbage, vender om; *oppon.* ἐπιδίδωμι.

ἀναδικάζομαι, (δικάζω) foretager en Proces paa ny; sild. *in act.*, forandrer en Dom; — *ἀναδικία*, ἡ, o. — *ἀνάδικος*, 2, δίκη, en fornyet Proces; ἀνάδικον καθίστησι τὴν ψῆφον, giør den givne Stemme ugyldig, *Dem.*; (af δίκη). — *ἀνα-δινεύω*, -νέω, hæver op og svinger. — *ἀνα-διπλασιάζω*, o. -διπλόω, fordobbler igien; ds. — *ἀναδιπλασιασμός*, o. -δίπλωσις, Gienfordobling.

ἀναδορά, ἡ, (ἀναδέρω) Flaaen. — **ἀνάδοσις*, ἡ, Given el. Rækken i Veiret; Frembringen, *ex.* Jordens; Frembryden, *ex.* en Kildes; Fordeling, *ex.* Safternes; — *ἀναδοτικός*, 3, fordelende, fordøiende; — *ἀνάδοτος*, 2, tilbagegiven; o. — *ἀνάδου*, *imperat.* f. ἀνάδοσο; - (af ἀναδίδωμι).

ἀνδούλωσις, ἡ, (δουλόω) fornyet Undertvingelse el. Trældom. — *ἀναδοχή*, ἡ, Vedtagen, Antagen; Tilsagn; πόνων ἀναδοχή, ἡ, Ophold, Hvile; o. — *ἀναδόχος*, 2, som overtager, tilsiger, gaaer i Borgen; (af ἀναδέχομαι). — *ἀναδρομέω*, = ἀνατρέχω; o. — *ἀναδρομή*, ἡ, Løben, Trængen, Stigen i Veiret, *ex.* Safternes; ds. Tiltagen, Opkomst, Væxt; Forbedring; 2) Tilbageløben.

ἀνάδυσις, ἡ, Fremkommen, Opdukken; 2) Tilbagetræden; Vægring, Udflugt, Flugt; at tage et Løfte tilbage, at blive utro; af — ἀνα-δύω, *irr*, alene *in aor.* 2, ἀνέδυν; sædv. *in med.* ἀνα-δύομαι, kommer el. dukker op, ἁλός, af Havet; ogs. *c. acc.*, ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης; Ἀφροδίτη ἀναδυομένη, den af Havet opstigende; 2) gaaer tilbage, trækker mig tilbage; ἀναδύεται πόλεμον, flyer, skyer Kampen, *Il.*; nøler, dvæler, som μέλλω, *Dem.*; tager et Løfte tilbage.

ἀνάεδνος, ἡ, (α *pr.* ἕδνον) uden Skienk af Brudgommen; uden Medgift; *Il.* — ἀν-αείρω, hæver, løfter, *Hom.* — ἀνάελπτος, 2, (α *pr.* ἔλπομαι), uhaabet, uventet, *Hes.* — ἀν-αέξω, formerer, forstørrer, *poët.* — ἀν-αερτάζω, = ἀναείρω.

ἀνα-ζάω, *irr.*, *f.* ήσω, lever op igien. — ἀναζείω, *ep.* f. ἀναζέω; df. — ἀνάζεμα, τό, o. ἀνάζεσις, ἡ, Opkogen, Opbrusen. — ἀνα-ζεύγνυμι, -ύω, *f.* ζεύξω, spænder for igien, ogs. brækker Teltene af; ἀναζεῦξαι τὸ στρατόπεδον, πάντα τὸν στρατόν, *Herod.*; alm. brækker op, marscherer af, *Xen.*; ogs. ἀναζεῦξαι τὰς νῆας, at afseile, *Herod.*; alm. giør mig færdig til en Reise; ogs. vender tilbage; df. — ἀνάζευξις, ἡ, Opbrud, Afmarsch, Felttog; Tilbagekomst. — ἀνα-ζέω, *f.* ζέσω, syder, koger, bruser i Veiret; 2) *transit.* lader koge op, varmer, heder.

ἀνα-ζητέω, opsøger, undersøger; df. — ἀναζήτησις, ἡ, Opsøgen, Undersøgelse. — ἀναζυγή, ἡ, = ἀνάζευξις; 2) Dørens Aabnen, see flgd. — ἀναζυγόω, spænder fra, bes. skyder Slaaen, ζυγόν, ζύγωθρον, tilbage, d. e. aabner; *oppon.* ἐπιζυγόω. — ἀνα-ζυμόω, giennemsyrer, bringer i Giæring. — ἀνα-ζωγραφέω, paamaler, foremaler. — ἀνα-ζωγρέω, gienopliver. — ἀνα-ζώννυμι, -νύω, *irr.*, *f.* ζώσω, opgiorder, omgiorder. — ἀνα-ζωπυρέω, oppuster, optænder igien; *transl.* opliver, ophielper igien; ogs. *intr.* kommer igien til Kræfter; df. — ἀναζωπύρησις, ἡ, Oppusten; Opliven, Styrken; at giøre el. blive modig. — ἀναζωτικός, 3, (ζωόω) tienlig til at gienoplive. — ἀναζώω, *poët.* f. ἀναζάω.

ἀνα-θαλέω *s.* -θάλλω, *f.* θαλήσω, σομαι, fremspirer, opblomstrer paa ny; *transl.* kommer igien til Kræfter. — ἀνα-θάλπω, *f.* ψω, opvarmer paa ny. — ἀνα-θαῤῥέω, *jon.* -θαρσέω, bliver atter modig. — ἀνα-θαῤῥύνω, *jon.* -θαρσύνω, giør modig igien. — ἀνα-θαυμάζω, beundrer igien.

ἀνάθεμα, τό, = ἀνάθημα; 2) bes. h. chr. F., et til offentlig Skændsel og Forbandelse udstillet Menneske; o. — ἀναθεματικός, 3, = ἀναθηματικός; (af ἀνατίθημι). — ἀνα-θερμαίνω, varmer igien. — ἀνάθεσις, ἡ, (ἀνατίθημι) Opstillen, bes. til Skue el. som Tempelgave; *b)* Fastsætten, Anordnen; *c)* Tilregnen, Tilregnelse; *d)* Opsætten, Nølen. — ἀνα-θέω, *f.* θεύσομαι o. θευσοῦμαι, løber opad; løber tilbage. — ἀνα-θεωρέω, beseer, betragter nøiagtigen; betragter igien; df. — ἀναθεώρησις, ἡ, nøiagtig Betragtning el. Forskning; Dybsindighed; o. — ἀναθεωρισμός, ὁ, gientagen Undersøgelse el. Betragtning.

ἀναθήκη, ἡ, = ἀνάθεσις. — ἀνα-θηλέω, (θηλή) grønnes, spirer paa ny. — ἀνάθημα, τό, (ἀνατίθημι) Opsætten, Opstillen, bes. af en Tempelgave; ogs. Tempelgaven selv; df. Prydelse, Smykke; saaledes ere μολπή, ὀρχηστύς, φόρμιγξ, ἀναθήματα δαιτός, *Od.*; df. — ἀναθηματικός, 3, hørende, skikket til ἀνάθημα el. Tempelgave.

ἀνα-θλάω, *f.* άσω, trykker stærkt. — ἀνα-θλίβω, *f.* ψω, trykker sammen, trykker ud. — ἄναθλος, 2, (ἄ-θλος) ikke kæmpende, ikke stridbar. — ἀνα-θολόω, rører, blander sammen; giør uklar el. ureen; - denne Handling, ἀναθόλωσις, ἡ. — ἀνα-θορέω, *irr.*, o. ἀνα-θόρνυμαι, = ἀναθρώσκω, springer op. — ἀνα-θορυβέω, larmer op, opvækker Larm; yttrer høit Uvillie el. Bifald, *Pl.*

*ἀνάθρεμμα, τό, det Opdragne; Opdragling; — ἀνάθρεπτος, 2, opdragen; o. — ἀνάθρεψις, ἡ, Opdragelse; ny Vært el. Næring; - (af ἀνατρέφω). — ἀν-αθρέω, beseer nedenfra; betragter nøie; ἀναθρούμενα ἔργα ἐκ τῶν λόγων, *Thuc.* — ἀνα-θρηνέω, begræder, beklager. — ἀνάθρησις, ἡ, (ἀναθρέω) Betragten, Undersøgen. — ἀναθρύπτομαι, (θρύπτω) agerer paa ny knibsk el. fornem. — ἀνα-θρώσκω, *irr.*, springer op; *aor.* ἀνέθρωξα, *Opp.*

ἀνα-θυᾶν, at blive brunstig paa ny. — ἀναθυμία, ἡ, opstigende Damp. — ἀναθυμίαμα, τό, o. ἀναθυμίασις, ἡ, Opdampen, Rygen; opstigende Damp el. Røg, Røgelse; af — ἀνα-θυμιάω, *f.* άσω, lader dampe el. ryge; forvandler til Damp; *transl.* optænder paa ny, μῖσος, *Polyb.*; 2) *intr.*, at stige op i Damp. — ἀνα-θύω, springer op, stormer frem, geraader i heftig Lidenskab; [υ langt]. — ἀνα-θωΰσσω, *f.* ΰξω, opløfter et høit Skrig, bes. et Krigsskrig.

*ἀναίδεια, ἡ, Skamløshed, Uforskammethed; ἀναιδείην ἐπιειμένος, ligesom iført Frækhed; ἀναιδείης ἐπιβῆναι, at hengive sig til, *Hom.*; — ἀναιδευο-

μαι, opfører mig som en *ἀναιδής*; — *ἀν-αιδήμων*, 2, *adv.* *-μόνως*, ubeskeden, uærbødig; — *ἀναίδην*, *adv.* = *ἀναιδῶς*, *inc.*; (efter *Buttm.* sædv. forskrevet f. *ἀνέδην*); — *ἀναιδής*, 2, *adv.* *-δῶς*, skamløs, uforskammet, fræk, diærv; ds. om Ting: som skaaner ingen, fordærvelig, *κυδοιμός*, *Hom.*, *πότμος*, *Pind.*; — *ἀναίδητος*, 2, = frgd.; o. — *ἀναιδία*, *ἡ*, *poët.* f. *ἀναίδεια*; – (af *αἰδέομαι*).

ἀν-αιθύσσω, oppuster, *φλόγα*; opvækker, *θόρυβον*; 2) *intr.* stormer frem; opflammes. — *ἀν-αίθω*, antænder; 2) *intr.* kommer atter i Brand. — *ἀναιμακτί*, *adv.*, af — *ἀναίμακτος*, 2, (*αἱμάσσω*) ublodig, ikke besudlet med Blod. — *ἀναίματος*, o. – *ἄναιμος*, 2, blodløs, uden Blod, *αἷμα*, som ikke har Blod; ds. — *ἀναιμία*, *ἡ*, Blodløshed, Mangel paa Blod; — *ἀναιμότης*, *ητος*, *ἡ*, = *ἀναιμία*; — *ἀναίμων*, 2, = *ἄναιμος*, blodløs, om Guderne, *Il.*; o. — *ἀναιμωτί*, sild. ogs. *-τεί*, *adv.* = *ἀναιμακτί*; – (af *αἷμα*).

ἀναίνομαι, *impf.* *ἠναινόμην*, *poët.* *ἀναιν.*, *aor.* *ἠνηνάμην*, *inf.* *ἀνήνασθαι*, *conj.* *ἀνήνηται*, – vægrer mig ved noget, *τί*, ogs. *ποιεῖν τι*, o. med pleonastisk Nægtelse, *ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι*, for at tage noget, *Il.*; sild. viser fra mig, skammer mig ved, *νικώμενος*, at overvindes; (efter *Buttm.* af Nægtelsen *αν-* m. Verbalendelsen *αἴνω*; altsaa d. første *η* i *ἠνηνάμην* regelm. Augm., d. andet *η* aoristisk Flexion).

**ἀναίρεμα*, *τό*, = *ἑλώριον*; — *ἀναίρεσις*, *ἡ*, Ophæven, Borttagen, *τῶν νεκρῶν*, *Thuc.*; Forstyrren, Myrden; — *ἀναιρέτης*, *ου*, *ὁ*, en Forstyrrer, en Morder; o. — *ἀναιρετικός*, forstyrrende, morderisk, fordærvelig; – (af flgd.).

ἀναιρέω, (*αἱρέω*, *irr.*) hæver i Veiret, løfter op, bringer el. tager bort; *ἄεθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες*, bringende bort, d. e. erholdende en lige Kamppriis, *Il.*; h. *Herod.* ogs. *in med.* *ἀγῶνας τοὺς μεγίστους ἀναιρήσεσθαι πέντε*, at han skulde vinde, 9,33; jf. Bem. 2; *b)* tager bort, bringer af Veien; *transl.* afskaffer, *ὀλιγαρχίας*, *Xen.*, forstyrrer, *πύργους*, *id.*; rydder af Veien, *tollo*, myrder, dræber; domfælder; *νεκροὺς ἀναιρεῖν s. ἀναιρεῖσθαι*, at optage, borttage de Faldne, for at begrave dem; *c)* *ἀναιρεῖν*, *sc.* *φωνήν*, egentl. at hæve Stemmen; ds. at meddele Orakelsvar; *ἀνεῖλε χρηστήριον*, *ἡ Πυθίη*, *ὁ μάντις*, gav det Svar, *Herod.*; ogs. *in med.*; 2) *in med.* oftest ligesom *in act.*, da *med.* alene tilkiendegiver Handlingens Hensyn til Subjectet; *ex.* *εἴ σ' ἀνελοίμην*, dersom jeg antog dig (i min Tieneste); *ἐπιφροσύνας ἀνελέσθαι*, at antage Fornuft, *Od.*; *bes.* *a)* paatager mig, overtager, *πόλεμον ἀναιρεῖσθαι*, at begynde en Krig; *b)* *παῖδας ἀναιρεῖσθαι*, *tollere liberos*, at løfte op fra Jorden og derved at erkiende som sit Barn; h. *Herod.* ogs. om Moderen, at undfange.

ἀναίρω, *f.* *αρῶ* (*αἴρω*) tager, løfter, hæver op el. i Veiret; fører bort; *transl.* *τῶν γνωμέων τὴν σεωϋτῷ σφαλερωτέρην ἀναίρεο*, (*jon.* f. *ἀνῄρου*) du har valgt el. fulgt, *Herod.*

**ἀναισθησία*, *ἡ*, Følesløshed, Sandseløshed, Dumhed; Aandsfraværelse; — *ἀναισθητεύομαι*, o. *ἀναισθητέω*, er en — *ἀναίσθητος*, 2, følesløs, ufølsom, sløv, dum; 2) *pass.* umærkelig; *ἀναισθήτως ἔχειν τινός*, ingen Fornemmelse at have af noget, *Xen.*; – (af *αἰσθητός*, *αἰσθάνομαι*).

ἀναισιμόω, (*αἶσα*) forbruger, anvender, benytter; (alene *jon.*; *simpl.* *inus.*); ds. — *ἀναισίμωμα*, *τό*, Forbrug, Anvendelse, Benyttelse, *id.* — *ἀν-αΐσσω*, *f.* *ξω*, *att.* *ἀνᾴσσω*, *ἀνᾴττω*, farer el. springer op, kommer i heftig Bevægelse, *πηγαὶ ἀναΐσσουσι*, sprude op, o. *transl.* *νόος ἀνέρος ἀναΐσσει*, *Hom.*; begynder.

**ἀναισχυντέω*, er skamløs, handler som en Uforskammet; — *ἀναισχύντημα*, *τό*, uforskammet Handling; — *ἀναισχυντία*, *ἡ*, Skamløshed, Uforskammethed; o. — *ἀναισχυντογράφος*, 2, (*γράφω*) som skriver Smudsigheder; af — *ἀναίσχυντος*, 2, (*αἰσχυντός*, *αἰσχύνομαι*) skamløs, uforskammet; om Ting, afskyelig, hæslig, *θῆκαι*, *Thuc.* — *ἀναιτία*, *ἡ*, Uskyldighed; af — *ἀναίτιος*, 2, *adv.* *-τίως*, (*αἰτία*) uden Grund el. Aarsag; uden Brøde, uskyldig, *τινός*, i noget, *τινί*, o. *παρά τινι*, hos el. for nogen; *ἀναίτιόν ἐστι*, er uden Ansvar, *Xen.* — *ἀν-αιωρέω*, hæver op el. i Veiret.

ἀνα-καγχάζω, slaaer en Latter op. — *ἀνα-καθαίρω*, renser igien, rydder op; *τὸ βαρβαρικὸν ἀνακ.*, at rense fra, at uddrive; h. Lægerne, renser opad, lader brække; ds. — *ἀνακάθαρσις*, *ἡ*, Oprensen, Oprømmen; Oplysning, Forklaring af et dunkelt Sted; o. — *ἀνακαθαρτικός*, 3, tienlig, skikket til at rense. — *ἀνα-κάθημαι*, sidder opreist; sætter mig igien. — *ἀνα-καθίζω*, sætter opreist, reiser op; *in med.* sætter mig over Ende el. opreist; sætter mig igien.

ἀνα-καινίζω, (*καινός*) fornyer, opfrisker, sætter atter i Stand; ds. — *ἀνακαίνισις*, *ἡ*, o. *-καινισμός*, *ὁ*, Fornyelse, Istandsættelse. — *ἀνακαινουργέω*, = *ἀνακαινίζω*. — *ἀνα-*

καῖον, τό, Tugthuus, Arbeidshuus; efter nogle f. ἀναγκαῖον. — ἀνα-καίω, irr., f. καύσω, antænder igien, πῦρ; transl. ophidser, opmuntrer.

ἀνα-καλέω, irr., f. έσω, raaber, skriger høit; raaber, skriger, kalder paa nogen; kalder tilbage; in med. ἀνακαλεῖσθαι τὰς κύνας, at hidse Hundene ved Tilraab, Xen. — ἀνακαλινδέω, = ἀνακυλινδέω. — ἀνα-καλλύνω, oppudser, forskiønner paa ny. — ἀνακαλυπτήρια, τά, den Fest, paa hvilken Bruden viste sig uden Slør og fik Foræringer af Brudgommen; 2) disse Foræringer selv; ogs. ἀνακάλυπτρα, τά; af — ἀνα-καλύπτω, f. ψω, afdækker, afslører; ds. — ἀνακάλυψις, ἡ, Afdækken, Afsløren.

*ἀνα-κάμπτω, f. ψω, bøier opad; bøier om el. tilbage; bøier om Maalet, kiører tilbage; ds. — ἀνακαμψέρως, ωτος, ὁ, ἡ, bøiende, bringende Kiærligheden tilbage; ὁ ἀνακ., en Vært, hvis Berørelse skulde have denne Egenskab; — ἀνακαμψίπνοος, 2, (πνοή) ἄνεμός, etslags Hvirvelvind (af dens foranderlige Retning); o. — ἀνάκαμψις, ἡ, Tilbagebøien el. -styren; Tilbagevenden.

ἀνάκανθος, 2, uden Torn, Braad, Finne, ἄκανθος. — ἀνα-κάπτω, f. ψω, sluger, neddrikker, som καταπίνω, Herod. — ἀνάκαρ, adv., (κάρα) med Hovedet opad; alm. opad; oppon. κατώκαρα. — ἀνακάταξις, ἡ, (ἄγνυμι) Sønderbryden paa ny. — ἀνάκαυσις, ἡ, (ἀνακαίω) Antænden. — ἀνα-καχλάζω, bruser, spruder, koger i Veiret; ds. — ἀνακάχλασις, ἡ, Opbrusen, Opkogen. — ἀνάκαψις, ἡ, (ἀνακάπτω) Opslugen.

ἀνα-κεάζω, opkløver, opsplitter. — ἀνακέαται, jon. f. ἀνάκεινται. — ἀνάκεια, ων, τά, Dioskurernes Fest, see ἄνακες. — ἀνάκειμαι, irr., f. κείσομαι, (κεῖμαι) at være henlagt el. opstillet, bes. som Tempelgave, altsaa som intrans. til ἀνατίθημι; 2) transl. ἀνακεῖσθαι ἔς τι, ἐπί τινι, at beroe paa noget; ἀνακεῖσθαι ἔς τινα, at paaligge nogen, Herod.; ἀνάκειμαί τινι s. πρός τι, lægger mig efter noget; 3) sild. ligger til Bords, accumbo. — ἀνάκειον, τό, Dioskurernes Tempel, see ἄνακες.

ἀνα-κείρω, f. κέρσω, afklipper, afskærer; sønderskærer. — ἀνακέκλομαι, = ἀνακαλέω, poët. — ἀνακελαδέω, larmer op; o. — ἀνακέλαδος, ὁ, Oplarmen; - (af κέλαδος). — ἀν-ακέομαι, f. έσομαι, udbedrer, istandsætter paa ny. — ἀνακέομαι, jon. f. ἀνάκειμαι. — ἀνα-κεράννυμι, o. -ννύω, irr., f. κεράσω, blander igien; alm. sammenblander. — ἀνάκερμα, τό, (ἀνακείρω) Affald.

ἄνακες, ων, οἱ, Dioskurerne, Kastor og Polydeukes; (gl. Plur. f. ἄνακτες af ἄναξ). — ἀνάκεστος, 2, (ἀκέομαι) ulægelig, som ἀνήκεστος. — *ἀνα-κεφαλαιόω, (κεφαλή) gientager det Vigtigste, recapitulerer; fører Talen til Ende, fuldender, slutter; forener til et Heelt; forener igien, fornyer; ds. — ἀνακεφαλαίωσις, ἡ, summarisk Gientagelse, Recapitulation; Fuldendelse; o. — ἀνακεφαλαιωτικός, 3, hørende, skikket til en ἀνακεφαλαίωσις, summarisk.

ἀνα-κηκίω, fremvælder, udstrømmer, Il. — ἀνακήρυκτος, 2, udraabt, offentligen bekiendtgiort; o. — ἀνακήρυξις, ἡ, Udraab, offentlig Bekiendtgiørelse; af — ἀνα-κηρύσσω, -ττω, f. ξω, udraaber, bekiendtgiør offentligen; roser, priser, berømmer høit el. offentligen.

ἀνα-κινδυνεύω, begiver mig igien i Fare, κίνδυνος, forsøger, vover paa ny; c. dat., Herod. — ἀνα-κινέω, bevæger opad; opvækker, opmuntrer; 2) i Fægterkunsten intr., ἀνακ. sc. χεῖρας, udstrækker og svinger Armene til Kamp; ds. — ἀνακίνημα, τό, Bevægelse opad; o. — ἀνακίνησις, ἡ, Bevægen opad; bes. Armenes Udstrækken og Svingen, som Forberedelse til en Nævekamp; ds. transl. σχεδὸν οἷόν τινες ἀνακινήσεις, om Indledningen til et Foredrag, Pl.; 2) ἀνακ. φρενῶν, som ταραχή, Sindsforvirring, Forstyrrelse. — ἀνα-κίρνημι, = ἀνακεράννυμι; ἀνακίρνασθαι φιλίας, Eur.

ἀνα-κλάζω, irr., f. γξω, skriger op; bes. om Hunden, at slaae an. — ἀνα-κλαίω, irr., f. αύσω, græder op, begynder at græde; græder, klager; ogs. in med. Soph. — ἀνάκλασις, ἡ, o. ἀνακλασμός, ὁ, Bryden, Bøien opad, el. tilbage; Reflexion, ex. Lydens o. Lysets; o. — ἀνάκλαστος, 2, brækket, bøiet, bøielig opad el. tilbage; (af ἀνακλάω). — ἀνακλαυθμός, -κλαυσμός, ὁ, o. — ἀνάκλαυσις, ἡ, (ἀνακλαίω) lydelig Graad el. Begræden. — ἀνα-κλάω, irr., f. άσω, brækker, bøier opad el. tilbage; intr. at brække sig, at reflectere, om Lyden o. Lyset.

*ἀνάκλημα, τό, det Paaraabte; 2) Paaraaben, Paakalden; — ἀνάκλησις, ἡ, Paaraaben, Anraaben, θεῶν, Thuc.; Kalden til Hielp; 2) Tilbagekalden, Tilbagekalden fra Forviisning; — ἀνακλητήρια, τά, offentlig Udnævnelse, bes. til Konge; — ἀνακλητικός, 3, opfordrende; tilbagekaldende; τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνειν s. σαλπίζειν, at blæse til Tilbagetog; — ἀνάκλητος,

2, tilbagekaldt; paa ny opfordret til Krigstieneste, *evocatus*; o. — ἀνακλήτωρ; ορος, ὁ, en Klager, *qui vocat in jus*; — (af ἀνακαλέω).

ἀνάκλιμα, τό, Skraaning opad, *acclivitas*; o. — ἀνακλιντήριον, o. -κλιντρον, τό, Lænestol; af — † ἀνακλίνω, *f.* ινῶ, læner, bøier, hælder til, op til, tilbage til noget, πρός τι, o. πρός τινι; ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος, synkende baglends, *Hom.*; θύρην ἀγκλίνας, *i. e.* ἀνακλ., bøiende tilbage, d. e. aabnende Døren, ligel. νέφος ἀνακλῖναι, at borttage, ligel. at skyde fra, *id.*; df. — ἀνάκλισις, ἡ, Lænen el. at læne sig til noget; — ἀνακλισμός, ὁ, = frgd.; ogs. Lænestol, Loibænk; — ἀνακλιτικός, 3, hvortil man kan læne sig; o. — ἀνάκλιτος, 2, lænet el. lænende sig; θρόνος, δίφρος ἀνακλ., Lænestol.

ἀνα-κλονέω, bevæger hid og did. — ἀνα-κλύζω, bestyller, om Bølgerne. — ἀνα-κλώθω, om Parcerne, at opsnoe el. opvikle og omspinde Livets Traad, d. e. at forandre Skiebnen, *poët.* — ἀνα-κογχύζω, fylder med en κόγχη, *oppon.* ἀποκογχύζω. — ἀνακογχυλιάζω, (κόγχη) brækker, forfalsker Seglet, *Ar.*; 2) = ἀναγαργαρίζω; - denne Handling, ἀνακογχυλιασμός, ὁ.

ἄνακοι, ων, οἱ, = ἄνακες. — ἀνάκοιλος, 2, udhulet, huul, κοῖλος. — ἀνακοιμάομαι, lægger mig for at sove, ligger og sover. — ἀνα-κοινόω, (κοινός) meddeler, bes. for at erfare nogens Mening, τινὶ περί *s.* ὑπέρ τινος, ogs. τινί τι, raadspørger nogen, raadfører mig med nogen om en Sag, τῷ θεῷ, adspørger Guden, *Xen.*; *in med.* overlægger en Sag med nogen; ogs. ligesom *in act.*; sf. συμβουλεύω; df. — ἀνακοίνωσις, ἡ, Meddelelse, Beraadslagning; Aftale. — ἀνα-κολλάω, paalimer, sammenlimer; df. — ἀνακόλλημα, τό, det Paalimede; o. — ἀνακόλλησις, ἡ, Paalimen.

* ἀνακολουθία, ἡ, Mangel paa Følge el. Sammenhæng; bes. h. *Gramm.*, naar det Følgende i en Sætning el. Periode i grammatikalsk Construction ikke svarer til det Foregaaende; o. — ἀνακόλουθος, 2, *adv.* -θως, uden Følge el. Sammenhæng, inconseqvent, upassende; anakoluthisk, see frgd.; τὸ ἀνακόλουθον, = ἀνακολουθία; — (ἀκολουθέω, ἀκόλουθος, m. α *pr.*). — ἀνακολπάζω, -κολπίζω, -κολπόω, hefter Klæderne op i en Fold, κόλπος. — ἀνακολυμβάω, dukker op, svømmer ovenpaa; 2) *transit.* bringer op fra Dybet.

ἀνα-κομάω, faaer igien Haar el. Løv, κόμη. — ἀνακομιδή, ἡ, Tilbagebringen; Gienerholden; Tilbagekomst; af — ἀνα-κομίζω, bærer, bringer derop, derpaa el. sammen; bærer, bringer tilbage; *in med.* a) bærer sammen til mig selv; erholder tilbage; b) trækker mig tilbage; redder mig. — ἀν-ἀκοντίζω, kaster, slynger, sprøiter i Veiret; 2) *intr.* at springe, sprude i Veiret, *Il.*

ἀνακοπή, ἡ, Tilbagestøden, Standsen, Hindren, *retusio*; 2) Tilbageprallen, bes. Bølgernes; 3) Vand, som bliver tilbage efter Flodens Fald; af — ἀνακόπτω, *f.* ψω, slaaer, støder tilbage, *retundo*; holder tilbage, standser, hindrer, τινὰ τῆς ὁρμῆς, standser nogens Heftighed; afhugger, afskærer, τοὺς ὀφθαλμούς, slaaer Øinene ud; *in med.* ogs. forstummer i Talen, *Luc.* — ἀνα-κορέω, feier, renser, oppudser igien.

ἀνάκουστος, 2, = ἐπάκουστος. — ἀνα-κουφίζω, hæver op, βυθῶν, af Dybet, *Soph.*; 2) giør let, letter; *in pass.* ogs. *transl.* føler Lindring, *Xen.*; df. — ἀνακούφισις, ἡ, Hæven, Bevægen opad; Lettelse; o. — ἀνακούφισμα, τό, det Hævede; 2) Bevægelse opad. — ἀν-ἀκούω, *irr.*, *f.* σομαι, hører igien el. anden Gang; hører derpaa.

ἀνα-κραδαίνω, o. -δάω, svinger, slynger, ryster i Veiret. — ἀνα-κράζω, *irr.*, *f.* ξω, skriger op, skriger høit; siger høit, bekiender, udraaber, εἴ τι ἀνέκραγον, *Pind.* — ἀνάκρασις, ἡ, (ἀνακεράννυμι) Sammenblanding. — ἀνακραύγασμα, τό, høit Skrig; af — ἀνακραυγάζω, skriger op. — ἀνακρέκομαι, (κρέκω) τινά, indvæver nogen i en Sang, *poët.* — ἀνα-κρέμαμαι, *irr.*, hænger el. svæver ned fra et høit Sted. — ἀνα-κρεμάννυμι, *irr.*, hænger op, *suspendo*; *in med.* hænger, svæver; *transl.* svæver i Tvivl, Uvished, Angest.

† ἀνα-κρίνω, *f.* ινῶ, udspørger, forhører; udforsker, undersøger, prøver; paakiender; b) bes. i d. attiske Ret: at anstille en foreløbig Undersøgelse om en Sags Beskaffenhed, førend den bringes for Retten; ὁ ἄρχων ἀνέκρινε –, καὶ ἀνακρίνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον, *Dem.*; c) *in med.* ἀνακρίνεσθαι, at trættes, disputere, πρὸς ἑωυτούς, med hinanden, *Herod.*; df. — ἀνάκρισις, ἡ, Udspørgen, Spørgsmaal, Undersøgelse, Paakiendelse; den foreløbige Undersøgelse i en Retssag, see ἀνακρίνω, *b*, ogs. ἀνάγνωσις; rimel. ogs. en Mening, *Herod.*, 8, 69; o. — ἀνακριτικός, 3, hørende, skikket til en Undersøgelse.

ἀνα-κροταλίζω o. ἀνα-κροτέω τὰς χεῖρας, klapper med hævede Hænder, tilklapper Bifald. — * ἀνάκρουσις,

ἡ, Tilbagestøden, Bortstøden, τῆς προσπεσούσης νεώς, *Thuc.*, jf. ἀνακρούω; i Musiken, det første Anslag, den første Tone; i Metriken, Optakt; o. — *ἀνακρουστικός*, 3, tilbagestødende; af — *ἀνα-κρούω*, støder, slaaer tilbage; τὸν ἵππον τῷ χαλινῷ, standser voldsomt, *Xen.*; alm. standser, undertrykker; *in med. a)* *ἀνακρούεσθαι* ναῦν, πρύμναν, h. *Herod* ogs. ἐπὶ πρύμνην, at roe langsomt bagud, *in puppim remigare*, el. med Forstavnen vendt imod Fienden; df. at trække sig langsomt tilbage; *b)* i Musiken, at slaae an, at præludere; alm. at begynde. — *ἀνα-κρύπτω*, *f.* ψω, skiuler med Omhu.

ἀνα-κτάομαι, *irr.*, *f.* ήσομαι, erholder tilbage, erhverver el. faaer igien, τὴν ἄρχην, *Herod.*, ἑαυτόν, at komme sig, at komme til Kræfter; ἀνακτᾶσθαί τινα, at vinde nogen til Ven, m. o. u. φίλον; ἀνακτ. τὸν θεόν, at vinde Gudens Naade, *Herod.* — *ἀνακτέος*, 2, *adject. verb.* af ἀνάσσω, hersker. — *ἀνάκτησις*, ἡ, Gienerholdelse, Vinding; 2) Kræfternes Tiltagen; o. — *ἀνακτητικός*, 3, skikket, tienlig til at gienerholde el. vinde; (af ἀνακτάομαι). — *ἀνα-κτίζω*, bygger igien, skaber paa ny; df. — ἀνάκτισις, ἡ, Gienopbyggen; ny Skabning.

**ἀνακτόρεσος*, o. *-κτόριος*, 3, herskabelig, tilhørende Herskeren, ἀνάκτωρ; — *ἀνακτορία*, ἡ, Herredømme, Kongedømme; Hersken, Styren, Regieren; o. — *ἀνάκτορον*, τό, Herskerens Bolig, Kongens Pallads; oftere, en Gudboms Tempel, bes. som ἀνακεῖον, Dioskurernes Tempel; – (af ἀνάκτωρ). — *ἀνακτελέσται*, οἱ, (ἄναξ, τελέω) Forstanderne for Korybanternes Mysterier. — ἀνάκτωρ, ορος, ὁ, (ἀνάσσω) Hersker, Herre.

ἀνα-κνΐσκω, = κνΐσκω. — *ἀνα-κνάω*, rører deri, dertil, derimellem. — †*ἀνα-κυκλέω*, (κύκλος) dreier el. fører tilbage i et Kredsløb; ἀνακ. πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα, gientager, repeterer, *Luc.*; ἀνακύκλει δέμας, *Eur. Or.* 225, opreis, efter nogle, bring tilbage i dets forrige sunde Tilstand; df. — *ἀνακύκλησις*, ἡ, Omdreien, Omdreining i et Kredsløb; Kredsløb, Omløb, Omgang, τοῦ τρίποδος διὰ πάντων, *Plut.*; Omvæltning; — *ἀνακυκλικός*, 3, som let kan dreies; o. — *ἀνακυκλισμός*, ὁ, = ἀνακύκλησις. — *ἀνα-κυκλόω*, = ἀνακυκλέω; df. — *ἀνακύκλωσις*, ἡ, = ἀνακύκλησις; ἀνακ. τῶν πολιτειῶν, Statsomvæltning, *Polyb.*

ἀνακυλισμός, ὁ, Vælten opad, fremad, tilbage; af — *ἀνα-κυλίω*, vælter, ruller opad, fremad, tilbage. — *ἀνακυμβαλιάζω*, alene i δίφροι ἀνεκυμβαλίαζον, styrtede om med Raslen som af *κύμβαλον*, *Il.* 16, 379. — *ἀνα-κυπόω*, vender om, stiller paa Hovedet. — *ἀνα-κύπτω*, *f.* ψω, *emergo*, dukker op, ἀνακεκυφώς, med opreist Hovede, *Xen.*; *transl.* kommer el. redder mig ud af noget. — *ἀνάκυρτος*, 2, (κυρτός) bøiet opad el. tilbage.

ἀνα-κωδωνίζω, lader klinge, prøver efter Klangen. — *ἀνα-κωκύω*, klager op, hyler, jamrer mig høit el. lydeligen. — ἀνάκωλος, 2, (κόλος) afkortet, afstumpet, χιτωνίσκος; med korte Been, κάμηλος. — *ἀνακωμῳδέω*, spotter i en Komoedie el. ligesom i en saadan. — *ἀνακῶς*, *adv.* = ἐπιμελῶς, ἀν. ἔχειν τινός, at være omhyggelig for, at besørge med Omhu, *Herod.*; (af ἄναξ, Forsørger). — **ἀνακωχεύω*, sield. -έω, holder tilbage, standser; *intr.* dvæler, *Herod.* 9, 13; bes. ankrer paa Dybet, *id.*; o. — *ἀνακωχή*, ἡ, Hemmen, Hindring, Standsning, Hvilepunkt, Vaabenstilstand, *Thuc.*; ἀνακωχὴν ποιεῖσθαι s. ἀνακωχεύειν, *id.*; (af ἀνέχω, ἀνοχή).

ἀνα-λάζομαι, faaer igien, *poët.* — *ἀνα-λακτίζω*, slaaer bag ud. — *ἀν-αλαλάζω*, *f.* ξω, opløfter et Krigsskrig, bes. ved Slagets Begyndelse, *Xen.* — *ἀνα-λαμβάνω*, *irr.*, *f.* λήψομαι, tager op, løfter i Veiret, ὅπλα, væbner mig, modtager Vaaben; bryder op, *Xen.*; *b)* antager, optager, τὰς ναῦς, overtager Commandoen; τοὺς ἄνδρας ἀναλαβόντες ἴτε, og tager med Eder, *id.*; ogs. ἀναλαβεῖν μεθ᾽ ἑαυτοῦ, ὡς ἑαυτόν; *c) transl.* opfatter, lærer udenad, *Plut.*; 2) tager igien, faaer tilbage, τὴν ἄρχην; ἵππον ἀναλ., standser, holder tilbage; *transl. a)* tager tilbage, d. e. retter, forbedrer, τὴν προτέρην κακότητα, den forrige Daarlighed, *Herod.*; τὰ κατεῤῥαθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε, I skulle paa ny rette, *Dem.*; *b)* fornyer, vederqvæger, styrker; ogs. *intr.* *ἀνέλαβον*, de kom til Kræfter, *Herod.*

ἀνα-λάμπω, *f.* ψω, at give Gienskin, at slaae op i Lue; πόλεμος ἀναλ., flammer op igien; 2) *transl.* kommer til mig selv, kommer mig igien, *Plut.* — **ἀναλγής*, 2, uden Smerte, ἄλγος, som ingen Smerte fornemmer; haard, ufølsom, grusom; — *ἀναλγησία*, ἡ, Følesløshed; Sløvhed, Dumhed, som ἀναισθησία; o. — *ἀνάλγητος*, 2, *adv.* -τως, = ἀναλγής, ufølsom, ubarmhiertig, *Soph.*; ἀναλγητότερον εἶναι, at føle mindre den lidte Uret, *Thuc.*; – (af ἄλγος, ἀλγέω).

ἀν-αλδαίνω, lader voxe, frembringer. — *ἀναλδής*, 2, (α *pr.* ἀλδαίνω) som ikke trives, kraftløs, *Ar.*; 2) hin-

drende Væxten. — ἀν-αλδήσκω, voxer op; voxer el. opstaaer paa ny, *poët.*

ἀνα-λεαίνω, jevner, glatter igien; 2) sønderknuser. — ἀνα-λέγω, *irr.*, *f.* ξω, opsamler, ἔντεα, ὀστέα ἀλλέξαι, (ἀναλ.) *Il.*; *in med.* *a)* samler mig noget, *Herod.* 3, 130; ἀναλ. τὸν χρόνον, efterregner Tiden, som ἀναλογίζομαι, *Plut.*; *b)* læser, forelæser, *Luc.*, men *Xen. Anab.* 2, 1, 17, læser *Schn.*, ἂν λεγόμενον. — ἀναλειφία, ἡ, (ἀλείφω) at afholde sig fra Salver. — ἀνα-λείχω, opslikker, *Herod.* — ἀνάλεκτος, 3, (ἀναλέγω) opsamlet, udvalgt; τὰ ἀνάλεκτα, opsamlede el. udvalgte Brudstykker.

ἀναλήθης, 2, *adv.* -θως, (ἀληθής) usand, ugrundet; uoprigtig, falsk. — *ἀνάλημμα, τό, Opreisning. Istandsættelse, *restauratio*; 2) opmuret Grundvold, *substructiones*; — ἀναληπτήρ, ῆρος, ὁ, Øsekar, ellers ἀρυστήρ; — ἀναληπτικός, 3, *adv.* -κῶς, forfriskende, styrkende; o. — ἀνάληψις, ἡ, Optagen, Antagen, *ex.* af en Værdighed, παιδός, i Barns Sted; *transl.* Opfatten, Læren, μαθημάτων; 2) Gientagen, Gienerholden, τῆς ἀρχῆς, *Plut.*; *transl.* Forbedring, Rettelse af en Feil, τῆς ἐπαιτίου ἀναχωρήσεως, *Thuc.*; *b)* Sundhedens Bedring, som ἀνάῤῥωσις; — (af ἀναλαμβάνω).

ἀναλθής, 3, ulægelig; 2) *act.*, ikke lægende, usund; o. — ἀνάλθητος, 2, = frgd.; (af ἄλθομαι). — ἀν-όλιγκιος, 2, ulig. — ἀνα-λικμάω, kaster, svinger ud, udlufter, om Korn. — ἀνάλιπος, 2, *dor.* f. ἀνήλιπος, barfodet, *Theocr.*

ἀναλίσκω, *impf.* ἀνήλισκον; d. ældre Præsensform ἀναλόω, *impf.* uden Augm. ἀνάλουν, *Thuc.* 8, 45; de øvrige Tempora af ἀναλόω, *aor.* ἀνήλωσα o. — ἀνάλωσα, *pf.* ἀνήλωκα o. ἀνάλωκα; – forbruger; sætter til, forøder, χρήματα εἴς τι, paa noget, ogs. τινί, paa nogen, *Dem.*; ἂν τὰ παρόντα ἀναλώσῃ πρὸς ἃ μὴ δεῖ, πῶς τῶν ἀπόντων εὐπορήσαι πρὸς ἃ δεῖ; *id.*; τὸ ὑγρὸν ἐκπονοῦντες ἀνήλισκον, fordøiede, fordeelte, *Xen.*; giver ud, betaler, *Dem.*; 2) tilintetgiør, ombringer, dræber, *conficio*, ἀναλοῦντες σφᾶς αὐτούς, *Thuc.*; (besl. m. ἁλίσκω igiennem den fælles Stamme ἁλόω, men forskielligt derfra ved α *long.* i αλ.). — ἀνάλιστος, 2, (ἁλίζω) usaltet.

*ἀναλκεία, ἡ, Kraftløshed, Svaghed, Feighed, *in pl.*, *Il.*; sild. ogs. ἀναλκία, ἡ; o. — ἄναλκις, ιδος, ὁ, ἡ, kraftløs, svag, feig, σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις, *Il.*; ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει, *Pind.*; dog *acc.* oftere ἀνάλκιδα; (af ἀλκή).

ἀνάλλακτος, 2, (ἀλλάσσω) uforanderlig. — ἀναλλοίωτος, 2, (ἀλλοιόω) vanskelig at omgiøre, uforanderlig. — ἀνάλλομαι, (ἄλλομαι), springer op, ἐπί τι, paa noget. — ἄναλμος, 2, (ἅλμη) uden Salthed; τὰ ἄναλμα, som ikke indeholde Salt, *Xen.*

ἀναλογάδην, *adv.*, (ἀνάλογος) forholdsmæssigen; *inc.* — ἀναλογεῖον, τό, (ἀναλέγομαι) Læsepult. — ἀναλογέω, er ἀνάλογος, i det rette Forhold, tilsvarende, overeensstemmende, passende; er analog, har Analogie; df. — ἀναλογία, ἡ, Lighed, rigtigt Forhold, Analogie.

ἀνα-λογίζομαι, (λόγος) overregner, overlægger; udfinder; indseer ved Overveielse; ogs. om Dyrene, at mærke, *Xen.* — ἀναλογικός, 3, (ἀνάλογος) forholdsmæssig, analogisk, efter Analogie. — *ἀναλόγισμα, τό, τινὸς πρός τι, en Tings Sammenholden, Sammenligning med en anden, for at udfinde deres rigtige Forhold; — ἀναλογισμός, ὁ, Sammenregning, Overregning; Overveielse, Prøvelse, Eftertænkning; ogs. Betænkelighed, μετανοία τις ἦν αὐτοῖς καὶ ἀναλογισμός, *Thuc.*; rigtig Slutningsmaade; ogs. = ἀναλογία; o. — ἀναλογιστικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket til at dømme el. slutte efter en Analogie; — (af ἀναλογίζομαι).

ἀνάλογος, 2, *adv.* -γως, svarende til det rigtige Forhold, λόγος, forholdsmæssig; lignende, overeensstemmende med, passende til noget, τινός o. τινί. — ἄναλος, 2, uden Salt, ἅλς, ikke salt. — ἀναλόω, see u. ἀναλίσκω. — ἄναλτος, 2, (ἅλς) = ἄναλος. — ἄναλτος, 2, (α *pr.* ἄλθω) umættelig, γαστήρ, *Od.*

ἀνα-λύζω, hulker op. — *ἀνάλυσις, ἡ, Opløsning; bes. *a)* Afskaffelse, Ophævelse af en Lov; *b)* Opløsning af et Spørgsmaal, Forklaring; *c)* Udløsning, Befrielse fra noget, τινός, *Soph.*; *d)* Opbrud, Afreise; — ἀναλυτήρ, ῆρος, o. — ἀναλύτης, ου, ὁ, Forløser, Befrier; o. — ἀναλυτικός, 3, opløsende, hørende el. skikket til at løse; af — ἀναλύω, *irr.*, *jon.* o. *hom.* ἀλλύω, løser op igien, opvikler, ἱστόν, en Væv, *Od.*; πρυμνήσια, Skibstougene, df. m. o. u. ἄγκυραν, som *soluo*, løser Skibet, afseiler; ἀναλ. τινὰ ἐκ δεσμῶν, befrier, *Hom.*; *b)* ophæver, afskaffer, bes. en Lov, en Statsforfatning; *c)* opløser, forklarer, udvikler; [υ langt foran σ].

ἀναλφάβητος, 2, som ikke engang kan Alphabetet. — *ἀνάλωμα, τό, det Forbrugte, Bekostning; sild. ἀνάλ. πυρός, Ildens Rov; — ἀνάλωσις, ἡ, Forbrug, Udgift, Bekostning; — ἀναλωτής, οὐ

ὁ, som forbruger, en Forøder; o. — ἀναλωτικός, 3, forbrugende, forødende, ødsel; – (af ἀναλόω). — ἀνάλωτος, 2, (α pr. ἁλίσκομαι) ikke til at borttage el. vinde, ubetvingelig, uindtagelig. — ἀνα-λωφάω, hviler ud, kommer mig.

ἀνα-μαιμάω, ἀναμαιμάει ἄγκεα πῦρ, giennemraser, *Il.* — ἀνα-μαλάσσω, giør blød igien. — ἀνα-μανθάνω, *irr.*, *f.* ἥσομαι, lærer igien; udforsker nøiagtigen, *Herod.* — ἀναμάξευτος, 2, (ἁμαξεύω) ufremkommelig for Fragtvogne, *Herod.*

ἀναμαρτησία, ἡ, Ufeilbarhed; Uskyldighed; o. — ἀναμάρτητος, 2, *adv.* -ήτως, ufeilbar, uden Mangel el. Forandring; οἱ θεοὶ συνέχουσι τὴν τῶν ὅλων τάξιν ἀτριβῆ καὶ ἀναμάρτητον, *Xen.*; 2) ikke feilende, uden Feil el. Dadel; οὔτε τῶν ἀναμαρτήτων ἐστὶ πρὸς ὑμᾶς, ogsaa har han forbrudt sig imod Eder, *Dem.*; *c. gen. Herod.* 1, 155; (af ἁμαρτάνω).

ἀνα-μασάομαι, (ogs. m. σσ) tygger igien; *transl.* overtænker igien, *Ar.* — ἀναμάσσω, -ττω, *f.* ξω, ogs. *in med.*, 1) aftørrer, afstryger, renser, *transl.* ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, som skal falde paa dit Hovede, *Od.* 19, 92, jf. *Herod.* 1, 155, καὶ ἐγὼ ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας φέρω; sild. ogs. tilsmører, besudler, *Plut.*; 2) udtrykker, aftrykker, efterligner, oftest *in med.*, jf. ἐκμάττω; 3) behandler, bearbeider imellem Hænderne, ælter, o. dl.

ἀνα-μαστεύω, opsøger, undersøger nøie. — ἀναμασχαλιστήρ, ῆρος, ὁ, (μασχάλη) Axelbaand. — ἀνάματος, (νᾶμα) uden Vand. — ἀνα-μάχομαι, *irr.*, *f.* έσομαι, sædv. οῦμαι, fornyer Slaget, *Herod.*; sild. *c. acc.*, ἧτταν, φθοράν, bøder paa, erstatter et Nederlag, et Tab. — ἀνάμβατος, 2, (ἀμβατός) ubestigelig; om Hesten, ikke til at ride, utilreden. — ἀνάμελκτος, 2, (ἀμέλγω) umalket; ikke til at malke. — ἀνα-μέλπω, *f.* ψω, istemmer; besynger.

ἀναμεμιγμένως, *adv. part.*, sammenblandet, imellem hinanden; o. — ἀναμεμίχαται, 3 *pl. pf. pass.*, *jon.*, f. ἀναμεμιγμένοι εἰσί; af ἀναμίγνυμι. — ἀνα-μένω, *irr.*, *f.* ενῶ, bier, venter, dvæler, τοὺς πολεμίους, holder Stand imod; ποίαν ἡλικίαν ἐμαυτῷ ἐλθεῖν ἀναμένω; kan jeg vente el. haabe? *Xen.*; ogs. uden *acc.*, μὴ ἀναμένωμεν ἕως ἂν-, ἀλλ' ἴωμεν, *id.*; ἀναμένειν παθεῖν τὰ δεινά, at nøle til man er i Ulykken, *Dem.*

ἀνάμεσος, 2, (μέσος) i Midten, derimellem; πόλις ἀνάμ., som ligger inde i Landet, *Herod.* — ἀνάμεστος, 2, (μεστός) opfyldt, ganske fuld; df. — ἀναμεστόω, opfylder. — ἀνα-μετρέω, oftere *in med.*, maaler tilbage, maaler anden Gang; drager tilbage ad den samme Vei, χάρυβδιν, svømmer tilbage igiennem Charybdis; alm. giør el. siger anden Gang, gientager; 2) maaler nøiagtigen, fordeler, tildeler efter Maal; *transl.* maaler mig til, uddrager, beregner, slutter; df. — ἀναμέτρησις, ἡ, Afmaaling; Udmaaling; *transl.* Overveielse, Vurdering.

ἀναμηλόω, undersøger med Sonden, μήλη. — ἀνα-μηρύομαι, opvikler, trækker tilbage som Uld el. Uldspind. — ἀνα-μηχανάομαι, anvender nye Kunstgreb, forsøger paa ny. — ἀνάμιγα, -μιγδα, -μίγδην, *adv.*, *poët.* ἄμμιγα, &c., blandet imellem hinanden; ogs. = ἅμα, tilligemed noget, τινί; af — ἀναμίγνυμι, -γνύω, *irr.*, *f.* μίξω, blander i hinanden, sammenblander; ἀνεμίχθημεν, vi ere komne sammen, *Dem.* — ἀναμίλλητος, 2, (ἁμιλλάομαι) hvorom man ikke strider el. kappes.

ἀνα-μιμνήσκω, *irr.*, *f.* ἀναμνήσω, paaminder, erindrer, τινά τι, nogen om noget; ogs. m. ὅτι, ὡς, *Xen.*; *in med.* erindrer mig, τινός, ogs. τί. — ἀναμίμνω, *poët.* f. ἀναμένω, *Il.* — ἀναμίξ, *adv.* = ἀνάμιγα; o. — ἀνάμιξις, ἡ, Sammenblanding; (af μίγνυμι). — ἀναμίσγω, *poët.* f. ἀναμίγνυμι, τινί τι, *Od.* — ἀνα-μισθαρνέω, modtager atter Løn el. Sold.

ἄναμμα, τό, (ἀνάπτω) det Antændte, en Fakkel. — ἀνάμματος, 2, uden Knude, ἅμμα, *Xen.* — *ἀνάμνησις, ἡ, Erindring, *recordatio*; 2) Paamindelse, *admonitio*; — ἀναμνηστικός, 3, hørende til en Erindring; 2) som erindrer sig let, med god Hukommelse; o. — ἀνάμνηστος, 2, hvad man erindrer sig, til at erindre; – (af ἀναμιμνήσκω).

ἀνα-μολεῖν, ἀνέμολον, *inf.* o. *ind.* *aor.* 2 af ἀναμόλω, *inus.*, see βλώσκω, at gaae opad, fremad, tilbage. — ἀναμολύνω, d. forstærk. μολύνω, tilsmudser. — ἀναμονή, ἡ, (ἀναμένω) Venten, Dvælen; Oppebien, at blive tilbage og vente; 2) Udholden, Vedholdenhed; Taalmodighed. — ἀνα-μόργνυμι, *f.* μόρξω s. μόρξομαι, paatrykker, indpræger; *in med.* giør mig egen, *imbuor.* — ἀναμορμύρω, bruser op, om Havet, *Od.* — ἀναμορφόω, (μορφή) omformer; former paa ny; df. — ἀναμόρφωσις, ἡ, Omformen; ny Gestalt. — ἀνα-μοχλεύω, hæver i Veiret med en Løftestang, μοχλός, bryder op med Vold, πύλας, *Eur.*

ἀναμπέχονος, 2, uden Overklædning, ἀμπεχόνη. — ἀναμπλάκητος, 2, (ἀμπλακεῖν) ikke vildfarende, ikke feilende. — ἀνάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, uden Pandebind, ἄμπυξ. — ἀναμυχθίζο-

μαι, (μυχθίζω, μύζω) snøfter igiennem Næsen med tilsluttede Læber; bs. a) stønner, sukker, *Æsch. Pr.* 749; b) spotter, udleer.

ἀν-αμφήριστος, 2, *adv.* -στως, (ἐρίζω) ubestreden, ubetvivlet, vis. — ἀν-αμφίβολος, 2, *adv.* -λως, utvetydig, afgiort. — ἀν-αμφίδοξος, 2, hvorom der ikke ere to Meninger, bestemt. — ἀναμφίεστος, 2, *adv.* -στως, (ἀμφιέννυμι) upaaklædt, nøgen. — ἀν-αμφίλεκτος, 2, o. -λογος, 2, *adv.* -γως, (λέγω) uimodsagt, ubestreden, vis. — ἀν-αμφισβητήσιμος, 2, ikke til at bestride el. omtvivle; o. — ἀν-αμφισβήτος, 2, *adv.* -βήτως, ubestreden, uomtvivlet, χώρα, Sted, som man ikke kan tage feil af, *Xen.*; ἡ σοφία ἀναμφισβήτως ἀγαθόν ἐστι, upaatvivleligen, *id.*; (af ἀμφισβητέω). — ἀνα-μωκάομαι, forhaaner.

ἀνανάγκαστος, 2, (ἀναγκάζω) utvungen, fri. — *ἀνανδρεία, sædv. ἀνανδρία, ἡ, Umandighed, Feighed, Qvindagtighed; 2) Umandbarhed; 3) Mangel paa Mand el. Ægtemand; o. — ἀνανδριεῖς, οἱ, berøvede Manddommen, *Hippocr.*; — ἄνανδρος, 2, *adv.* -δρως, (ἀνήρ) umandig, feig, qvindagtig, τὰ εἰς τὸν πόλεμον, (*i. e.* περὶ *s.* κατὰ τὰ-) *Xen.*; frygtsom, folkesky, *Pl.*; τὸ ἄνανδρον, Feighed, *Thuc.*; 2) uden Mand el. Ægtemand; — ἀν-ανδρόω, berøver Manddommen, afkræfter; bs. — ἀνάνδρωτος, 2, berøvet Manddommen, afkræftet; 2) berøvet sin Mand, sat i Enkestand; - (af ἀνήρ).

ἀνα-νεάζω, *f.* άσω, forynger, fornyer. — ἀνα-νέμω, *irr.*, *poët.* ἀννέμω, deler paa ny; 2) *in med.* optæller, fremsiger, *Herod.* 1, 173; 3) som ἀναγιγνώσκω, forelæser, *dor.* — ἀνα-νέομαι, *irr.*, kommer frem el. tilbage; ἀννεῖται ἠέλιος, *ctr.* f. ἀνανέεται, gaaer op, *Od.* — ἀνανεόω, forynger, fornyer; opfrisker i Hukommelsen; *in med.* ἀνανεοῦσθαι ὅρκον, *Thuc.*, εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν, *Dem.*, at fornye, at indgaae paa ny med hinanden. — ἀν-άνετος, 2, (ἀνίημι) som ikke lader af, uslappet, anspændt, anstrængt.

ἀνάνευσις, ἡ, Rysten med Hovedet, Nægten; afslaaende Svar; o. — ἀνανευστικός, 3, *adv.* -κῶς, nægtende, tilbøielig til at nægte; af — ἀνα-νεύω, ryster Hovedet, nægter, afslaaer, *Hom.*, *oppon.* ἐπινεύω, κατανεύω; 2) hæver Hovedet, seer op; staaer i en opreist Stilling, *Polyb.* — ἀνα-νέω, *irr.*, *f.* νεύσομαι, svømmer op, dukker i Veiret; *transl.* som ἀνακύπτω o. *emergo*, arbeider mig i Veiret, kommer til Kræfter. — ἀνανέωσις, ἡ, (ἀνανεόω) Fornyelse; fornyet Erindring.

ἀνανηπιεύομαι, (νήπιος) bliver Barn igien. — ἀνα-νήφω, *f.* ψω, bliver ædru igien; kommer atter til Besindelse; ogs. *act.* giør ædru igien, *Luc.* — ἀνα-νήχομαι, *f.* ξομαι, = ἀνανέω. — ἀν-ανθέω, blomstrer op, blomstrer igien; — ἀνανθής, 2, (α *pr.* ἄνθος) uden Blomst; svag, kraftløs. — ἀνάνιος, 2, *adv.* -νίως, (ἀνία) uden Smerte, uden Sorg, ukrænket; 2) *act.* ikke krænkende, ikke skadende. — ἀνάνιος, 2, *dor.* f. ἀνήνιος, uden Tømme. — ἀνανίσσομαι, = ἀνανέομαι, *poët.* — ἀνανομή, ἡ, (ἀνανέμω) gientagen Fordeling.

ἄναντα, *adv.* til ἀνάντης, (dannet af ἀνά o. ἄντα) - opad, πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον, *Il.* 23, 116. — ἀνανταγώνιστος, 2, (ἀνταγωνίζομαι) uden Modstander, uden Modstand. — ἀνάντης, 2, (ἄντα, ἀντάω) opad, steil, *acclivis*; πρὸς τὸ ἄναντες, opad, *Xen.*; besværlig, *arduus*; *oppon.* κατάντης.

ἀναντίβλεπτος, 2, (ἀντιβλέπω) ikke til at see paa, som man ikke tør see imod. — ἀναντίλεκτος, 2, *adv.* -κτως, (ἀντιλέγω) uden Modsigelse, uimodsigelig. — ἀναντίῤῥητος, 2, *adv.* -ῥήτως, (ἀντερεῖν) = frgd. — ἀναντιφωνησία, ἡ, ikke at modsige, ikke at svare; o. — ἀναντιφώνητος, 2, uimodsagt; ubesvaret; (af ἀντιφωνέω). — ἀν-αντλέω, udtømmer, πόνους, fuldbringer, overstaaer møisommelige Arbeider, *exantlo labores*.

ἄναξ, ακτος, ὁ, Konge, Herre, Styrer; a) Guden, Guddommen, μὰ τὸν Δία τὸν ἄνακτα καὶ τοὺς ἄλλους θεούς, ved Herskeren Zeus -! *Dem.*; δώδεκα ἀνάκτων θεῶν, *Pind.*; *voc. irr.*, ὦ ἄνα; b) Konge, Fyrste, Hærfører, bes. heder Agamemnon, ἄναξ ἀνδρῶν; ogs. enhver fornem Mand; οἴκοιο ἄναξ, Herren i Huset, *Od.*; c) som forestaaer el. besørger noget; bs. h. *Æsch.*, κώπης, νεῶν ἄνακτες, som styre Aaren, Skibene; 2) sield. o. *poët.* ἡ ἄναξ f. ἄνασσα; (rimel. af ἀνά, ἄνω; bs. ἀνάσσω); [α kort i αν]

ἀνα-ξαίνω, *f.* ανῶ, opkradser, opriver igien, ἕλκος, *transl.* διαφορᾶς ἀναξαινομένης, *Polyb.* — ἀνα-ξηραίνω, optørrer, borttørrer; *transl.* udtærer, οἶκον ὀδόντες, *Call.*; bs. — ἀναξήρανσις, ἡ, o. ἀναξηρασία, ἡ, Optørren, Aftørren, Udtørren; o. — ἀναξηραντικός, 3, hørende el. skikket dertil. — ἀναξία, ἡ, = ἄνασσα, *Pind.*

*ἀναξιόλογος, 2, (λόγος) ikke værd at tale om, uvigtig; — ἀναξιοπάθεια, ἡ, ufortient Lidelse el. Skiebne; af — ἀναξιοπαθέω, (πάθος) lider uskyldig; harmes over en ufortient Be-

handling; af — ἀνάξιος, 2, att. ogſ. 3, adv. -ξίως, (ἄξιος) uværdig, ikke anſeet, ringeagtet; b) c. gen., ufortient, ὧν ἕκαστον ὡς ἀνάξιον τῆς νῦν ἐμοὶ περιεστηκυίας συμφορᾶς, hvor ufortient til, Dem.; αἰσχρῶς καὶ ἀναξίως ὑμῶν, paa en ſkammelig og for Eder krænkende Maade, id.; c) subst. ἀναξία, ἡ, forˈaſter Lob. pag. 106. — ἀναξιφόρμιγξ, ιγγος, ὕμνος, (ἀνάσσω) beherſkende Citharen, φόρμιγξ, Pind.

ἀναξυνόω, (ξυνός) = ἀνακοινόω, Xen. — ἀναξυρίδες, αἱ, Beenklæder, σκύτιναι, Herod. 1, 71, beſ. lange og vide; (efter uogle et perſiſk Ord, efter Eust. ἐκ τοῦ ἀναξύρεσθαι; lat. braccæ, ellers θύλακοι, Sække). — ἀνα-ξύω, opkradſer, afkradſer, polerer; polerer igien, afpudſer; [υ langt]. — ἀναοίγω, f. ξω, poët. f. ἀνοίγω, Il.

ἀνα-παιδεύω, oplærer paa ny, Ar. — ἀναπαιστικός, 3, anapæſtiſk; af — ἀνάπαιστος, 2, ſlagen el. prallende tilbage; ὁ ἀνάπ., Verſefoden Anapæſt, den tilbageſlagne el. omvendte Daktylos, ⏑⏑-; af — ἀνα-παίω, irr., ſlaaer igien, ſlaaer tilbage.

ἀνα-παλαίω, = ἀναμάχομαι. — ἀναπάλειπτος, 2, (ἀπαλείφω) uudſlettelig. — ἀνα-πάλη, ἡ, fornyet Kamp; — ἀνάπαλιν, adv., (πάλιν) modſat, omvendt, ſom ἔμπαλιν; ἀνάπαλίν ἐστιν ἡμῖν ἢ τοῖς ἄλλοις, finder det Modſatte Sted. — ἀνα-πάλλω, f. αλῶ, ſvinger op, i Veiret, tilbage, ἔγχος ἀμπεπαλών, aor. 2, Hom.; alm. ſætter i ſtærk Bevægelſe; in med. ſvinger mig op, ſpringer op; aor. 2 ἀνέπαλτο kan ogſ. henføres til ἐφάλλομαι; bf. — ἀνάπαλσις, ἡ, Svingen, Slyngen, Kaſten opad.

ἀναπάντητος, 2, (ἀπαντάω) hvem man ikke møder; ſom ikke møder nogen. — ἀναπάρτιστος, 2, (ἀπαρτίζω) uſuldendt, ikke færdig. — ἀνα-πάσσω, f. άσω, ſtrøer derpaa; transl. τὶν (σοὶ) αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν, Pind. — ἀναπατέω, gaaer op, gaaer tilbage.

*ἀνάπαυλα, ἡ, Udhvilen; Hvileſted, διῃρημένοι κατ' ἀναπαύλας, Thuc.; — ἀνάπαυμα, τό, jon. ἄμπαυμα, Hvileſted; Hvile, Ro; — ἀνάπαυσις, ἡ, at lade ophøre; Ophøren, Fuldendelſe; Hvile, Søvn, Forfriſkning, ἐν παντὶ ἔργῳ ἀνάπαυσις γλυκεῖα, Pind.; jf. ἀναπαύω; — ἀναπαυστήριος, 2, jon. ἀμπ., hørende, ſkikket til Hvile el. Udhvilen, θῶκος, Herod.; b) τὸ ἀναπ., subst., Hvileplads; Hviletid, ſee frgd.; det med Trompeten givne Tegn til Hvile, oppon. ἀνακλητικόν, sc. σημεῖον; o. — ἀναπαυτήριος, 2, = frgd.; νὺξ ἀναπαυτήριον κάλλιστον, den til Hvile bedſt ſkikkede Tid, Xen.; - (af flgd.).

ἀνα-παύω, irr., lader ophøre, afbringer nogen fra noget, τινά τινος, Il. 17, 550; lader hvile, forfriſker, εἰς τρὶς ἀνέπαυσε τὸ στράτευμα, Xen.; bringer til Rolighed, ombringer, Plut.; in med. ophører, aflader; giør Holdt; hviler, δεηθεὶς ἀναπαύσεως ἥδιστον ἀναπαύσεται, den ſkal hvile ſødeſt, ſom trænger til Hvile, Xen.; undert. c. gen., ex. ἀναπαύομαι ἐκείνης τῆς διανοίας, opgiver hin Tanke, id.

ἀνα-πείθω, f. πείσω, overtaler, tilſkynder; ophidſer; forfører, lokker. — ἀνα-πεινάω, irr., hungrer igien. — ἀνάπειρα, ἡ, anſtillet Forſøg, Prøve, Øvelſe; af — ἀνα-πειράω, f. άσω, jon. ήσω, ſædv. in med., forſøger atter el. anden Gang; alm. anſtiller et Forſøg; beſ. foretager Øvelſer paa Søen, Herod., Thuc.; ἀναπειρωμένη ναῦς, der prøves paa Søen, Dem. — ἀνα-πείρω, f. ερῶ, opſpidder, giennemſtikker, ἀναπαρείς, giennemboret, Herod.

*ἀνάπεισμα, τό, Overbeviisning, Tillid; — ἀναπειστήριος, 2, ogſ. 3, overtalende, forførende; o. — ἀνάπειστος, 2, overtalt; ophidſet; forledet, forført; - (af ἀναπείθω).

ἀνα-πεμπάζω, f. άσω, tæller igien, overtæller, overregner paa ny; transl. overtænker, overlægger paa ny; ſædv. in med. — ἀνα-πέμπω, f. ψω, ſender op: ab, φρουροὺς εἰς τὰς ἄκρας, Xen.; in med. ἀνεπέμπετο, ſendte op fra ſig, id.; ſender bort, ſender tilbage; om Spiſer, at give en Dunſt el. Lugt fra ſig, ſom ἀναφέρειν. — ἀναπεπταμένος, ἀναπέπταται, pf. pass. t. ἀναπετάννυμι. — ἀναπέπτω, ſild. f. ἀνα-πέσσω, irr., f. πέψω, koger el. varmer igien. — ἀναπεπτωκότως, adv. part. pf. af ἀναπίπτω.

ἀνα-πετάννυμι, irr., f. -πετάσω o. -πετῶ, udbreder, udfolder, ἱστία, udſpænder Seilene; ἀναπετάσας τὰς πύλας, havende aabnet; ἀναπεπταμέναι σανίδες, de aabnede Dørfløie, Il., πύλαι, Xen.; ἀναπεπτ. πέλαγος, rum Sø, Herod., ὄμματα, opſpilede Øine, Xen.; transl. udvikler, opdager; [α kort foran σ]; bf. — ἀναπετής, 2, udvidet, aabnet. — ἀνα-πέτομαι, irr., flyver op.

ἀναπηγάζω, (πηγή) lader fremſprude. — ἀνα-πήγνυμι, irr., f. πήξω, opſtikker, ophefter, Ar. — ἀνα-πηδάω, f. ήσω, ſpringer op el. frem, ἐκ λόχου, ἐξ ἕδρας; ſpringer op paa noget, ἐπί τι, beſ. ἐπὶ τὸν ἵππον, ſom ἀναβαίνω, Xen.; om en Kilde, at ſprude op; 2) ſpringer tilbage; bf. — ἀναπήδησις, ἡ, Opſpringen, Fremſpringen, τῆς καρδίας, Hiertets Banken, Arist. — (ἀναπηλέω f. ἀναπάλλω, ſom ἀναθηλέω f. ἀναθάλλω, Rost;

men *Hermann* o. *Wolf* forkaste dette Ord *Hom. Merc.* 41). — ἀνα-πηνίζομαι, (πήνη) opvikler, ophasper.

*ἀναπηρία, ἡ, Lemlæstelse; lemlæstet Lem; — ἀνάπηρος, 2, lemlæstet, krøbbel; o. — ἀναπηρόω, lemlæster, giør til Krøbling; — (af πηρός). — ἀναπίδναμαι, *lect. var.* f. ἀναπίλναμαι. — ἀνα-πιδύω, lader fremvælde; *in med.* vælder frem, svulmer, voxer. — ἀνα-πιέζω, trykker opad, trykker tilbage; df. — ἀναπίεσμα, τό, etslags Falddør (paa Theatret). — ἀναπίλναμαι, (πίλνημι) springer op, *poët.*, *inc.*

ἀνα-πίμπλημι, *irr.*, *f.* ἀναπλήσω, opfylder, giør fuld, τί τινος, med noget; *transl.* *a)* tilfredsstiller, θυμόν, Sindet, Lysten, *Herod.*; *b)* opfylder et Maal, giennemgaaer, udstaaer, lider, κακά, ἄλγεα, κήδεα, πότμον, *Hom.*; τίνα δαιμόνων παραβάντες, τάδε ἀναπίμπλαμεν, udstaae vi disse Ulykker? *Herod.*; 2) smitter, giør ureen, ἀναπιμπλάμενοι ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας, *Thuc.*

ἀνα-πίμπρημι, *irr.*, blæser op, lader svulme. — ἀνα-πίνω, *irr.*, opdrikker, udsøber. — ἀνα-πιπράσκω, *irr.*, sælger igien. — ἀνα-πίπτω, *irr.*, *f.* πεσοῦμαι, falder tilbage, lægger mig tilbage, *ex.* ved at roe, *oppon.* ἀνανεύω, *Xen.*; sild. lægger mig ned, *ex.* til Bords; *transl.* νῦν δ' ἀναπεπτωκότες ἦτε, modfaldne, sløve, *Dem.*; ἀνεπεπτώκει τὰ τῆς ἐξόδου, blev udsat, forsømt, *id.* — ἀναπιστεύω, fatter nyt Mod, ny Tillid. — ἀνα-πιτνέω, *s.* -πίτνω, *poët.* f. ἀναπίπτω. — ἀναπίτνημι, *poët.* f. ἀναπετάννυμι; πύλας ὕμνων ἀναπίτναμεν αὐταῖς; *Pind.*

ἀναπλάκητος, 2, = ἀναμπλάκητος. — *ἀνάπλασις, ἡ, Omdannelse; opdigtet Fremstilling, Digtning; — ἀνάπλασμα, τό, det Omdannede, τοῦ σώματος, Legemets Dannelse el. Gestalt; det Opdigtede; mimisk el. theatralsk Fremstilling; o. — ἀναπλασμός, ὁ, = ἀνάπλασις; af — ἀνα-πλάσσω, -ττω, *irr.*, *f.* άσω, omdanner, omformer; καί τις οἰκίην τε ἀναπλασάσθω, opbygge sit Huus paa ny, *Herod.*; fremstiller, opdigter.

ἀναπλείω, *poët.* f. ἀναπλέω. — ἀνα-πλέκω, *f.* ξω, omfletter, ombinder, ὅρμοισι χέρας — καὶ κεφαλάς, *Pind.*; indfletter. — ἀνα-πλέω, *irr.*, *f.* πλεύσομαι o. πλευσοῦμαι, svømmer el. seiler opad; seiler ud paa Dybet, som ἀνάγομαι; *pass.* ἀναπλεῖται ὁ ποταμός, man seiler opad —; 2) seiler tilbage ad den samme Vei, *Xen.*; 3) ὀδόντες ἀναπλέουσι, falde ud, *Hipp.* — ἀνάπλεως, ων, *gen.* ω, *jon.* o. *att.* f. ἀνάπλεος (πλέως) opfyldt, fuld; 2) ureen, smittet, jf. ἀναπίμπλημι, Bem. 2.

ἀνα-πλήθω, *poët.* f. ἀναπίμπλημι, alene *in præs.* o. *impf.* — ἀνα-πλημμυρέω, flyder over. — †ἀνα-πληρόω, opfylder, fylder aldeles, *transl.* τὴν ὀργήν, *Dem.*; 2) fylder igien, erstatter, supplerer, *Pl.*; df. — ἀναπλήρωμα, τό, Udfyldning, Erstatning, Supplement; — ἀναπληρωματικός, 3, hørende, skikket til at udfylde; o. — ἀναπλήρωσις, ἡ, Udfylden, Suppleren, Erstatten. — ἀνα-πλήσσω, *f.* ξω, springer op, *poët.* — ἀναπληστικός, 3, smittende; af ἀναπίμπλημι, Bem. 2.

ἀνάπλοος, ὁ, *ctr.* ἀνάπλους, (ἀναπλέω) Svømmen, Seilen opad; Seilen ud paa Dybet; Afreise; Tilbagereise. — ἀν-απλόω, udfolder, udbreder. — ἀναπλύνω, udvasker, udskyller; df. — ἀνάπλυσις, ἡ, Udvasken, Udskyllen. — ἀνάπλωσις, ἡ, (ἁπλόω) Udfolden; Udvikling, Forklaring, *explicatio.* — ἀναπλώω, *jon.* f. ἀναπλέω.

ἀναπνείω, *poët.*, f. ἀναπνέω. — *ἀνάπνευμα, τό, Hvile, Ro; Hvileplads; — ἀνάπνευσις, ἡ, at aande frit, Pusten, Hvilen, πολέμοιο, fra Krigen, *Il.*; o. — ἀναπνευστικός, 3, hørende til at aande frit el. hvile; δύναμις ἀναπν., Evnen til at aande; — (af ἀναπνέω). — ἀνάπνευστος, 2, (πνέω) som ἄπνευστος, uden Aande, aandeløs, *Hes.*; (dannet som ἀνάεδνος).

ἀνα-πνέω, *irr.*, *f.* πνεύσω, aander op, kommer til Aande, kommer mig, πόνοιο, efter Lidelser, *Hom.*, som alene har d. poëtiske Former ἄμπνυε, *imperat.*, ἄμπνυτο, *aor. syncop.* f. ἀνέπνυτο, o. ἀμπνύνθη f. ἀνεπνύθη; πῦρ ἀναπνεῖ, luer op, see ἀναπνοή; alm. drager Aande, aander; lever; ἀναπνέομεν οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα, *Pind. Nem.* 7, 7, vi leve ikke alle for, have ikke alle den samme Bestemmelse, kunne ikke alle opnaae samme Storhed; *vid. Lud. Dissen. in ed. Boeckh.*; 2) *act.* ἀμπνεῦσαι καπνόν, at oppuste, udpuste Røg, at gaae op i Røg, *id. Ol.* 8, 47; df. — ἀναπνοή, ἡ, Opaanden, Aandedræt; 2) at komme til Aande, Forfriskning; ἀμπνοὰ μόχθων, *Pind.*; 3) Lufthul, Lufttræk; Luften, ἀπὸ θαλάσσης, *Arist.*

ἀναπόβλητος, 2, (ἀποβάλλω) ikke til at bortkaste el. tabe, uforkastelig. — ἀναπόγραφος, 2, (ἀπογράφω) ikke indskreven, ikke indført. — ἀναπόδεικτος, 2, *adv.* -δείκτως, (ἀποδείκνυμι) ikke beviist; ubeviislig. — ἀνα-ποδίζω, sætter Foden tilbage, træder tilbage; 2) *transit.* kalder tilbage, τὸν κήρυκα, *Herod.*, (neml. for at udspørge ham nærmere); om Ting, undersøger paa ny; df. —

ἀναπόδισις, ἡ, o. ἀναποδισμός, ὁ, Tilbagetræden; 2) gientagen Undersøgelse. — ἀναπόδοτος, 2, (ἀποδίδωμι) ikke tilbagegiven; uerstattelig. — ἀναπόδραστος, 2, (ἀποδιδράσκω) ikke til at løbe fra, uundgaaelig; 2) *act.*, som ikke kan undflye.

ἀνάποινος, 2, uden Løsepenge, ἄποινον; h. *Hom.* alene *in neutr.* som *adv.* — ἀναπόκριτος, 2, (ἀποκρίνομαι) ubesvaret; 2) *act.*, som ikke svarer. — ἀναπόλαυστος, 2, (ἀπολαύω) ikke til at nyde; 2) *act.*, som ikke nyder. — ἀναπολεμέω, fornyer Krigen; df. — ἀναπολέμησις, ἡ, fornyet Krig; — ἀναπολεμόω, ophidser atter til Krig; - (af πόλεμος).

†ἀνα-πολέω, vender omkring, vender op og ned; om Spiserne, tygger igien; *transl.*, tumler og vender i Forestillingen, overtænker paa ny, gientager; df. — ἀναπόλησις, ἡ, Omvenden, Omdreien; Gientyggen; gientagen Overtænkning; Gientagelse; o. — ἀναπολητικός, 3, tienlig til at vende el. dreie omkring. — ἀναπολίζω, = ἀναπολέω, ἄρουραν, *Pind.*, som *verto terram.*

ἀναπολόγητος, 2, (ἀπολογέομαι) uden Forsvar, uden Undskyldning; ikke til at forsvare el. undskylde; 2) *act.*, som ikke kan forsvare sig. — ἀναπόλυτος, 2, (ἀπολύω) ikke opløst; ikke løsladt; uopløselig. — *ἀναπομπή, ἡ, Senden, Bringen op til et Sted, θησαυρῶν, Skattegravning, *Luc.*; Tilbagesending; — ἀναπόμπιμος, 2, som er til at sende tilbage; tilbagesendt, bortsendt; o. — ἀνάπομπος, ὁ, som sender op el. tilbage; - (af ἀναπέμπω).

ἀναπόνιπτος, 2, (ἀπονίπτω) ikke afvasket. — ἀνα-πορεύομαι, gaaer, drager op el. tilbage, bestiger. — ἀναπόσβεστος, 2, (ἀποσβέννυμι) ikke udslukket; uudslukkelig. — ἀναπόστατος, 2, (ἀφίστημι) ikke til at afbringe fra noget; fra hvem man ikke kan blive løs, som man ikke kan blive af med. — ἀναπότευκτος, 2, (ἀποτυγχάνω) ikke forfeilende. — ἀναπότριπτος, 2, (ἀποτρίβω) ikke til at afgnide, uudslettelig.

ἀνάπραξις, ἡ, (ἀναπράσσω) Inddriven, Indfordring af en Giæld. — ἀνάπρασις, ἡ, (ἀναπιπράσκω) Salg af det Kiøbte. — ἀνα-πράσσω, -ττω, *f.* ξω, inddriver Giæld el. Bøder; bes. *in. med.*, inddriver mit Tilgodehavende; tilveiebringer mig noget. — ἀναπράτης, ου, ὁ, (ἀναπιπράσκω) som sælger igien.

ἀναπρεπής, 2, (πρέπω) udmærket. — ἀνα-πρεσβεύω, sender Gesandtere op til et Sted. — ἀνα-πρήθω, *f.* σω, egentl. antænder; δάκρυ' ἀναπρήσας, h. *Hom.*, rimel. udgydende en Strøm af Taarer; jf. αἷμα - πρῆσε, sprudede. — ἀνα-πρίω, sield. -πρίζω, saver itu, [ι *long.*]; df. — ἀνάπρισις, ἡ, Giennemsaven.

ἀνάπταιστος, 2, = ἄπταιστος; jf. ἀνάεδνος. — ἀνα-πτερόω, (πτερόν) bevinger; hæver, reiser; *transl.*, sætter i Lidenskab; forfører, *Herod.* 2, 115; *in med.*, hæver Vingerne for at flyve; *transl.*, er i Uvished el. Spænding, *Xen.* — ἀνα-πτερυγίζω, (πτέρυξ) hæver Vingerne, flyver op. — ἀνα-πτῆναι, -πτάσθαι, -πτέσθαι, *inf.* af ἀνέπτην, ἀνεπτάμην, o. ἀνεπτόμην, *aor.* 2 til ἀναπέτομαι. — ἀναπτοέομαι, (πτοέω) skrækkes op, jages op; *transl.*, geraader i Lidenskab, Angest, Uro. — ἀναπτοιέω, skrækker op; ængster; alene *poët.* o. sild. som *act.* til frgd. — ἄναπτος, 2, (ἅπτω, ἅπτομαι) uberørt; ikke paahængt; 2) ikke antændt.

ἀνάπτυκτος, 2, udfoldet; udviklet, forklaret; o. — ἀνάπτυξις, ἡ, Udfolden; Udvikling, Forklaring; af — ἀνα-πτύσσω, *f.* ξω, udfolder, udvikler, τὸ βιβλίον, slaaer op og læser, *Herod.*; udsætter fra hinanden, forklarer; ἀναπτ. τὴν φάλαγγα, at udfolde, udvide Slaglinien, at lade de bageste Geleder marschere op i Fronten; ligel. ἀναπτ. τὸ κέρας, at udvide Fløien; df. — ἀναπτυχή, ἡ, = ἀνάπτυξις; ἀναπτυχαὶ ἡλίου, de vidt udbredte Solstraaler, αἰθέρος, det frie Luftrum, *Eur.*; o. — ἀνάπτυχος, 2, = ἀνάπτυκτος. — ἀνα-πτύω, udspytter, udkaster; [υ kort foran σ, ellers *anceps*].

ἀνάπτω, *f.* ψω, (ἅπτω) hefter, knytter, binder, fæster paa el. til noget; ἀγάλματα ἀνάπτειν, som ἀνατιθέναι, at opstille, indvie; μῶμον ἀνάπτειν, at paahefte en Skamplet, *Od.*; tillægger, tilregner, τινὶ τὴν χάριν, takker nogen, *Plut.*; *in med.*, ifører mig; trækker med mig, ναῦν, πλοῖον, tager paa Slæbetouget; 2) m. o. u. πῦρ s. πυρί, antænder; *transl.*, opmuntrer, ophidser; ἀναφθέντος τοῦ δήμου, var gienoplivet, *Æschin.* — ἀνάπτωσις, ἡ, (ἀναπίπτω) Nedsynken; at lægge sig til Bords; Modets Synken, Modløshed, Slappelse.

ἀνα-πυνθάνομαι, *irr.*, *f.* πεύσομαι, udforsker, faaer at vide, τινός, af nogen, *Xen.*; ἀναπ. τὸν ποιήσαντα, udsporger Gierningsmanden, *Herod.* — ἀνα-πυρόω, antænder. — ἀνα-πυρσεύω, antænder, holder den brændende Fakkel i Veiret; giør mere ildrød. — ἀνάπυστος, 2, (ἀναπυνθάνομαι) udforsket, bekiendt, *Od.* — ἀνα-πωλέω, sælger igien. — ἀναπωμάζω, aftager Laa=

get, πῶμα. — ἀνάπωτις, ἡ, (ἀναπίνω) Opdrikken, Uddrikken; Ebbe; ogs. ἄμπωτις.

ἀναρ- f. ἀνα- i Sammens. foran ῥ, ex. ἀναῤῥαΐζων. — ἀναραιρηκώς, part. pf. jon. f. ἀνῃρηκώς, af ἀναιρέω. — ἀν-αράομαι, tilbagekalder en Forbandelse; [α langt i αρ.]. — ἀνάρβυλος, 2, uden Sko, ἀρβύλη. — ἀνάργυρος, 2, uden Sølv el. Penge, ἄργυρος; 2) som ikke modtager Penge, ubestikkelig. — ἀνάρδευτος, 2, (ἀρδεύω) uvædet, ubefugtet. — ἀνάρθμιος, 2, (ἀρθμός) = ἀνάρσιος. — ἄναρθρος, 2, (ἄρθρον) uden Led el. Ledemod; uden Kraft og Bøielighed; 2) uartikuleret; 3) uden Artikel, gramm.

*ἀναριθμέω, (ἀνά) optæller; tæller igien el. tilbage; in med., overtænker hos mig selv; — ἀναρίθμητος, 2, (α pr.) utallig, umaalelig, uendelig; 2) som ikke tælles med, ringeagtet; 3) act., som ikke kan tælle el. regne; o. — ἀνάριθμος, 2, (α pr.) = frgd. Bem. 1 o. 2; – (af ἀριθμέω, ἀριθμός).

*ἀν-αριστάω, spiser ikke Frokost; df. — ἀναρίστησις, ἡ, Mangel paa Frokost; ikke at spise Frokost; o. — ἀναρίστητος, 2, som ikke har spiist Frokost, fastende; — ἀναριστία, ἡ, = ἀναρίστησις, ἡ; o. — ἀνάριστος, 2, = ἀναρίστητος; om Heste, ikke foret, ὄντες ἀνάριστοι καὶ αὐτοὶ καὶ ἵπποι, Xen.; – (af ἄριστον).

ἀναρίτης, ου, ὁ, etslags Søsnegl, ogs. νηρίτης. — ἄναρκτος, 2, (ἄρχω) ubehersket; 2) som ikke lader sig beherske. — ἀνάρμενος, 2, (ἄρω) urustet, poët. — ἀναρμόδιος, 2, = ἀνάρμοστος. — ἀν-αρμόζω, (ἀνά) passer nøie, passer dertil. — ἀναρμοστέω, passer ikke; om Instrumenter, at være forstemt, at skurre; oppon. ἁρμόζω; o. — ἀναρμοστία, ἡ, det Upassende; af — ἀνάρμοστος, (α pr.) 2, adv. -στως, upassende, ubeqvem; urimelig, modsigende, Herod.; (af ἁρμόζω). — ἀναρμόττω, = ἀναρμόζω.

*ἀναρπάγδην, adv., rivende el. reven i Veiret; o. — ἀναρπαγή, ἡ, Rov, Bortførelse; af — ἀναρπάζω, f. σομαι, rykker op, ἔγχος, Il., ὅπλα, griber til Vaaben, Xen.; ὡς ἀναρπασόμενοι τοὺς Ἕλληνας, Herod. 9, 59, som om de vilde oprykke, med eet tilintetgiøre; bes. opfanger og bortslæber Mennesker; udplyndrer, πόλεις Eur.; alm. mishandler; — ἀναρπάξανδρος, i. e. ἀναρπάξας ἄνδρας, bortrivende Mennesker, om Sphinx, Æsch.; o. — ἀνάρπαστος, 2, ogs. 3, bortslæbt, bortført; ἀνάρπαστον γίγνεσθαι πρὸς βασιλέα, at bortføres med Vold til Perserkongen; – (af ἁρπάζω).

ἀναῤῥαΐζομαι, (ῥαΐζω) kommer mig efter en Sygdom. — ἀναῤ-ῥάπτω, f. ψω, tilflikker, sammenflikker. — ἀναῤ-ῥαψῳδέω, begynder at synge el. declamere. — ἀναῤ-ῥέω, inus., f. ήσω, udraaber; bekiendtgiør offentligen, renuntio, ἀναῤῥηθεὶς αὐτοκράτωρ, Xen. — ἀναῤ-ῥέω, irr., f. ῥεύσομαι, flyder tilbage, flyder opad.

ἀναῤ-ῥήγνυμι, irr., f. ῥήξω, opriver, opridser; lader briste, γαῖαν; giennembryder, forstyrrer, τεῖχος; lader frembryde, anstifter, νεῖκος, Theocr.; 2) intr. o. in pass., brister, springer itu; bryder løs, styrter frem, εἰς ἅπαν τόλμης ἀναῤῥαγήσεσθαι, Plut. — ἀναῤῥήκτως, adv., = ἀῤῥήκτως, uden Rift el. Brud; ikke til at brække; jf. ἀνάεδνος. — ἀνάῤῥημα, τό, det Udraabte; offentlig Bekiendtgiørelse, edictum. — ἀνάῤῥηξις, ἡ, (ἀναῤῥήγνυμι) Opriven; Bristen; Rift, Brud. — ἀνάῤῥησις, ἡ, (ἀναῤῥέω) Udraaben; offentlig Forkyndelse, renuntiatio; offentlig Ros, præconium.

ἀναῤ-ῥιπίζω, oppuster igien; transl., ophidser paa ny. — ἀναῤ-ῥιπτέω, = flgd.; alene in præs. o. impf. — ἀναῤ-ῥίπτω, irr., f. ψω, kaster i Veiret, ἅλα πηδῷ, Vandet med Aaren; ogs. οἱ δ' ἅλα (al. ἅμα) πάντες ἀνέῤῥιψαν, Od. 10, 130, d. e. roede af alle Kræfter; 2) ἀναῤῥίπτειν κίνδυνον, at styrte sig i Fare; ἐς ἅπαν τὸ ὕπαρχον ἀναῤῥιπτεῖν sc. κίνδυνον, at sætte alt paa Spil, Thuc.; μάχην ἀναῤῥ., at vove et Slag; 3) στάσιν ἀναῤῥίπτειν, at vække Oprør.

ἀναῤῥιχάομαι, f. ήσομαι, klavrer op; stræber, arbeider mig opad; jf. ἀριχάομαι; df. — ἀναῤῥίχησις, ἡ, Klavren, Stræben opad. — ἀνάῤῥιψις, ἡ, (ἀναῤῥίπτω) Kasten i Veiret. — ἀνάῤῥοια, ἡ, (ἀναῤῥέω) Tilbageflyden, Ebbe. — ἀναῤ-ῥοιβδέω, opsluger igien, ὕδωρ, Od.; df. — ἀναῤῥοίβδησις, ἡ, Gienopslugen. — ἀναῤ-ῥοιζέω, farer op el. tilbage. — ἀναῤῥοπία, ἡ, Bevægelse opad, bes. Vægtskaalens; o. — ἀνάῤῥοπος, 2, som bevæges, bøier sig opad; vigende, gaaende tilbage; – (af ἀνά, ῥέπω). — ἀνάῤῥους, ὁ, = ἀνάῤῥοια. — ἀναῤ-ῥοφάω, -ῥοφέω, = ἀναῤῥοιβδέω; o. — ἀναῤῥόφησις, ἡ, = ἀναῤῥοίβδησις. — ἀναῤ-ῥοχθέω, bruser op, bruser tilbage, poët.

ἀνάῤῥυσις, ἡ, Udriven, Befrielse, Redning; af flgd. Bem. 2. — ἀναῤ-ῥύω, f. ύσω, trækker tilbage, bes. Offerdyrets Hals, df. offrer, slagter; 2) in med., befrier, udløser; ἀναῤῥ. ἧτταν, bøder paa et Nederlag. — ἀναῤ-ῥώννυμι, irr., f. -ῥώσω, styrker igien; in pass.,

kommer paa ny til Kræfter. — ἀναῤῥώομαι, bølger opad; iler tilbage; *poët.* — ἀνάῤῥωσις, ἡ, (ἀναῤῥώννυμι) ny Styrkning; Helbredelse.

ἀνάρσιος, 2, ogſ. 3, *Soph.*, (ἄρω, ἄρσιος) hvad der ikke passer sammen; df. fiendsk, uforsonlig, *Hom.*; ἀνάρσια πρήγματα πεπονθέναι, skammelig Behandling, *Herod.*; men οὐδέν οἱ μέγα ἀνάρσιον πρῆγμα συνενείχθη, ingen besynderlig Ulykke, *id.*

ἀν-αρτάω, hænger op, fæster, binder paa el. til noget; sædv. *transl.*, ἀναρτᾷν τινα ἐλπίσιν, *spe suspendere*, at lade svæve i Haabet; ἀναρτήσαντες ἑαυτοὺς εἰς τὸν δῆμον, som have giort sig afhængige af –, *Dem.*; 2) *in med.*, *a)* ἀναρτᾶσθαι τὰς ἐλπίδας εἴς τινα, at slaae sin Lid til nogen, ταῖς ὄψεσι πρός τινα, at have Blikket heftet paa nogen; *b)* ἀναρτᾶσθαί τινα, at giøre sig nogen forbunden, ποίῳ σε ἔργῳ – ἀνήρτηται; har han vundet dig? *Xen.*; *c) c. inf.*, paatager mig, foretager mig, ἔρδειν τινὰ κακῶς, στρατεύεσθαι ἐπί τινα, *Herod.*; 3) *in pass.*, ὅτῳ πάντα εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται, *Plato*, *cui ex se ipso apta sunt omnia*, *Cic.*, som har begrundet alt i sig selv; df. — ἀνάρτησις, ἡ, Paahængen, Vedhængen; at forbinde sig nogen; Forbindtlighed.

ἀνάρτιος, 2, ulige, om Tal; *oppon.* ἄρτιος. — ἀνάρτιος, 2, = ἀνάρσιος. — ἀνάρτυτος, 2, (ἀρτύω) uordnet, ikke indrettet; om Spiser, ikke krydret, ikke anrettet. — ἀν-αρύτω, o. ἀν-αρύω, *f.* ύσω, øser op, øser ud; [υ kort].

ἀν-αρχαΐζω, (ἀρχαῖος) giør gammel paa ny. — *ἀναρχία, ἡ, Mangel paa Herre, Øvrighed, Regiering, Commando; df. Ulydighed, Tøilesløshed; 2) i Athenen kaldtes saaledes det Aar, i hvilket Archonternes Regiering var ophørt under de 30 Tyranner, (*Ol.* 94, 1.); o. — ἄναρχος, 2, uden Overhovede el. Anfører; 2) uden Begyndelse; – (af ἀρχή).

ἀνα-σαλεύω, ryster op; oprører. — ἀνα-σειράζω, trækker tilbage med en Line, σειρά; *transl.*, afdrager fra den rette Vei, *Eur.*; df. — ἀνασειρασμός, ὁ, Tilbagetrækken. — ἀνάσεισμα, τό, o. ἀνασεισμός, ὁ, Oprysten, Bevægen opad; 2) Trusel, *Dion. Hal.*; af — ἀνα-σείω, ryster op; svinger opad, αἰγίδα, *Hes.*, ἱστία, heiser Seil; ἀνασείειν χεῖρας, at række Hænderne i Veiret (for at overgive sig), *Thuc.* 4,38; 2) sætter i Bevægelse, ophidser, oprører; 3) svinger truende; truer med noget, εἰσαγγελίαν, *Dem.*; ἀνασσείασκε, *impf. irr.*, *Hom. Ap.* — ἀνασελγαίνω, (ἀσελγής) forhaaner, beskæmmer, *Ar.* — ἀνα-σεύω, bevæger opad; *in med.*, αἷμα ἀνέσσυτο, sprudede op, *Il.*

ἀνα-σηκόω, giver en Modvægt; giver et andet Udslag. — ἀν-ασθμαίνω, aander tungt i Veiret. — ἀνάσιλλος, ὁ, børstet og opstaaende Haar, bes. paa Panden; ogſ. Løvens Man; rimel. af ἀνασείω. — ἀνάσιμος, 2, (σιμός) *resimus*, braknæset, stumpnæset; alm. hvis Ende er bøiet opad; df. — ἀνασιμόω, slaaer Krøller paa Næsen, snuser, snøfter; bes. om brunstige Dyr.

ἀνα-σκαίρω, hopper, springer i Veiret. — ἀνα-σκαλεύω, opgraver, ophakker, oproder; fremsøger. — ἀνασκάπτω, *f.* ψω, opgraver, udgraver; rykker op med Roden; forstyrrer fra Grunden af, πόλιν. — ἀνα-σκεδάννυμι, *f.* άσω, opskræmmer og adspreder. — ἀνα-σκέπτομαι, betragter nøie.

†ἀνα-σκευάζω, sammenpakker Trosset, τὰ σκεύη, *vasa*, og drager bort; bringer til et andet Sted, τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον, καὶ τὴν ἀγοραν εἴσω ἀνεσκεύασαν, *Xen. Anab.* 6, 2, 5; 2) borttager, plyndrer, ødelægger, τὴν Λήκυθον καθελὼν καὶ ἀνασκευάσας, *Thuc.*; ἀνασκευασθεῖσα τράπεζα, falleret Vexeleercontoir, *Dem.*; ἀνεσκευασμένοι τραπεζῖται, som have giort Opbud, *id.*; i Rhetoriken, giendriver, *oppon.* κατασκευάζω; ogſ. ofte *in med.* m. *act.* Bem.; 2) bygger op igien, *Strabo*; df. — ἀνασκευαστικός, 3, hørende, skikket til at bortskaffe, nedrive, giendrive; tienlig til at bygge op igien; o. — ἀνασκευή, ἡ, Bortskaffen; Forstyrren; ἀνασκευὴ τραπέζης, indstillet Betaling, Bankerot; Giendrivelse ved Grunde.

ἀνασκησία, ἡ, (ἄσκησις) Mangel paa Øvelse; o. — ἀνάσκητος, 2, *adv.* -τως, uøvet; 2) som ikke øver sig; – (af ἀσκέω). — ἀνα-σκίδνημι, adspreder; *in med.*, at adsprede sig. — ἀνασκινδυλεύω, opspidder. — ἀνασκιρτάω, *f.* ήσω, springer el. hopper op, springer tilbage.

ἀνα-σκολοπίζω, opspidder; hænger op; korsfæster; μέλλοντος - ἀνασκολοπιεῖσθαι, da han skulde korsfæstes, *Herod.*, 4, 43; df. — ἀνασκολόπισις, ἡ, ogſ. ἀνασκολοπισμός, ὁ, Opspidden, Korsfæsten. — ἀνα-σκοπέω, betragter nøie, undersøger; ἀνασκ. τὰ προγεγενημένα - πῶς ἀποβέβηκεν, eftertænker Udfaldet af det Forbigangne, *Xen.*; df. — ἀποσκοπή, ἡ, Betragtning, Undersøgelse.

ἀνα-σμύχω, fortærer, lader uddampe ved en langsom Ild. — ἀνα-σοβέω, strækker op; ἀνασεσοβημένος τὴν κομήν,

hvis Haar reiser sig af Skræk. — ἀνασπαράσσω, river, trækker i Veiret.

*ἀνάσπασις, ἡ, Trækken i Veiret, Sammentrækken; — ἀνασπαστήριος, 3, hørende, skikket til at trække i Veiret; — ἀνάσπαστος, 2, trukken i Veiret, af Veien, borte; bortkaldt, tilbagekaldt; bortsendt, forviist; bes. h. *Herod.*, som med Vold føres fra el. til et Sted, *ex.* Παίονας ἀνασπάστους ποιῆσαι ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐς τὴν Ἀσίην; ogs. uforandret; πύλη ἀνάσπ., den tilbagetrukne, d. e. aabnede Dør, *Soph.*; 2) sild., ἀνάσπαστοι sc. ἱμάντες, Skoremmer; – (af flgd.).

ἀνα-σπάω, *f.* άσω, [α kort] trækker i Veiret, trækker ud; ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατο, drog sin Landse ud af –, *Il.*; τοὺς ὅρους ἀνέσπακε, rykkede op –, *Dem.*; μάλα σεμνῶς ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον, givende sig en meget alvorlig Mine, *Xen.*; λόγους ἀνασπᾶν, at tage Munden fuld, *Soph.*; 2) sender bort, forjager; 3) *intr.*, dog oftere *in med.*, drager bort, afreiser. — ἀνα-σπογγίζω, aftørrer med en Svamp el. ligesom med en Svamp, σπόγγος.

ἄνασσα, ἡ, *fem.* af ἄναξ, Herskerinde, Dronning; *vocat.* ὦ 'νασσα, *Pind.* — ἀνασσείασκε, *impf. irr.*, f. ἀνασσείεσκε, ἀνέσειε, af ἀνασείω, *poët.* — ἀνάσσυτος, 2, (ἀνασεύω) som svinges, bevæges, farer opad el. tilbage.

ἀνάσσω, *f.* ξω, hersker, behersker, h. *Hom. c. gen.*, *ex.* Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις; ogs. *c. dat.*, *ex.* ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν- τιμῆς τῆς Πριάμου, *i. e.* ἀντὶ τιμῆς; ἀντὶ τοῦ Πριάμου, i hans Sted, *Il.* 20, 180; ogs. ἀνάσσειν μετ' ἀθανάτοισι, h. *Hes.* ἐν ἀθ.; δώμασιν ἀν., at være Herre i sit Huus, κτήμασιν οἷσιν, over sin Formue, *Od.*; sield. *in med.*, τρὶς ἀνάξασθαι γένεα ἀνδρῶν, igiennem tre Menneskealdre, *Od.*; *in pass.*, ἀνάσσονται ἐμοί, *Od.*; sild. alm., styrer, leder, regierer, σκῆπτρον ἀνάσσεται, *Soph.* — ἀνᾴσσω, *att.* f. ἀναΐσσω.

ἀνάστα, *imperat. aor.* 2, f. ἀνάστηθι, af ἀνίστημι. — ἀνασταδόν, *adv.*, (ἀνίστημι) staaende opreist, *Il.* — ἀνα-σταλάω, lader dryppe el. fremvælde. — ἀνασταλτικός, 3, (ἀναστέλλω) holdende tilbage, standsende. — ἀνασταλύζω, d. forstærk. σταλύζω, *Anacr.* — ἀναστάς, άδος, ἡ, = παστάς, *Ap. Rh.*, *inc.*

ἀναστασία, ἡ, = ἀνάστασις, Forstyrrelse; — ἀνάστασις, ἡ, Opstaaen, at reise sig; h. Ch. F., Opstandelse; Helbredelse af en Sygdom; Frembryden, *ex.* af et Baghold; Opstand, Oprør; 2) *act.*, Opreisen, Gienopreisning, τειχῶν, *Dem.*; Forjagen, Fordrivelse; Forstyrrelse; ἐβουλεύοντο περὶ ἀναστάσιος τῆς Ἰωνίης, *Herod.*; — ἀναστατήρ, ῆρος, ὁ, *Æsch.*, o. ἀναστάτης, ου, ὁ, Forstyrrer, Ødelægger; — ἀναστατήριος, 2, hørende til Helbredelse, θυσία, Offer derfor; o. — ἀνάστατος, 2, egentl. opstaaen; sædv. fordreven, forjaget; ogs., som er i Forvirring el. Opstand, ὑπ' ἀνομίης ἀνάστατοι ἐσόμεθα, *Herod.*; om Byer og Egne, ødelagt, forstyrret, affolket; μὴ ἀναστάτους ποιήσῃς τὰς Σάρδις, *id.*; df. — ἀναστατόω, sild. f. ἀνάστατον ποιῶ, forjager, forstyrrer, oprører; df. — ἀναστάτωσις, ἡ, Forstyrrelse, Forvirring, Oprør; – (af ἀνίστημι).

ἀνα-σταυρόω, opspidder, korsfæster; – denne Handling, ἀνασταύρωσις, ἡ. — ἀνασταχύω, skyder i Veiret, voxer op som et Halmstraa, στάχυς; alm. spirer op; ogs. ἀνασταχύομαι. — ἀνα-στεγνόω, paalodder. — ἀναστείβω, d. forstærk. στείβω. — ἀνάστειος, 2, (ἀστεῖος) *inurbanus*, raa, udannet. — ἀνάστειρος, 2, ναῦς, med opstaaende Forstavn el. Snabel, στεῖρα. — ἀνα-στείχω, stiger, gaaer opad.

ἀνα-στέλλω, *f.* ελῶ, sender tilbage; holder el. driver tilbage, τούτους ἀνέστελλον οἱ τοξόται, *Xen.*; *in pass.* o. *med.*, drives, viger, gaaer tilbage; forstiller mig; ἀναστέλλομαι τροφήν, afholder mig fra Næring; 2) trækker i Veiret, ἀνεσταλμένος χιτών, opheftet, *Plut.*; jf. ἀνασύρω.

ἀναστενάζω, *f.* ξω, -στεναχίζω, -στενάχω, *c. acc. Il.*, ligel. *in med.*, o. ἀνα-στένω, stønner, sukker, klager, jamrer mig høit el. lydeligen. — ἀνάστερος, 2, *poët.* f. ἄναστρος. — ἀναστεφανόω, o. ἀνα-στέφω, bekrandser.

ἀνα-στηλόω, opreiser paa en Støtte, στήλη; – denne Handling, ἀναστήλωσις, ἡ. — ἀνάστημα, τό, (ἀνίστημι) Opreisning, Opstilling; Høide, *ex.* et Biergs, et Menneskes; ἀνάστημα βασιλικόν, kongelig Majestæt, *Diod.* — ἀναστηρίζω, *f.* ξω, opreiser paa en fast Grundvold. — ἀναστησείω, *desiderat.* t. ἀνίστημι, vil gierne opstille. — ἀνα-στίζω, *f.* ξω, indbrænder, brændemærker.

ἀναστολή, ἡ, (ἀναστέλλω) κόμης, Haarets Tilbagestaaen, *Plut.* — ἀναστομόω, forsyner med en Munding el. Aabning, στόμα, aabner og udvider; ἀναστομοῦνται ποταμοί, udgyde sig; 2) sammentrækker Mundingen; 3) forsyner med Spids el. Eg, στόμωμα, hvæsser, skærper; *transl.*, pirrer Ganen; df. — ἀναστόμωσις, ἡ, Aabning; Udvidelse; Udløb; 2) Sammentrækning; 3) Hvæssen, Skærpelse; Pirren; o. — ἀναστο-

μωτήριος, 2, o. ἀναστομωτικός, 3, aabnende; skærpende; pirrende bes. Madlysten. — ἀναστοναχέω, o. -στοναχίζω, = ἀναστένω.

ἀναστράγαλος, 2, uden Tærninger. — ἀνα-στρατεύομαι, drager atter i Krig. — ἀναστρατοπεδεία, ἡ, Leirens Oprykning el. Opbrud; af — ἀναστρατοπεδεύω, forandrer Leir, στρατόπεδον; rykker Leiren tilbage.

ἀνα-στρέφω, f. ψω, vender, dreier omkring, δίφρους. vælter, omstyrter Vognene, Il.; πόα ἀναστρεφομένη, det omploiede Græs, Xen.; transl., καὶ τοῦτο παντάπασιν ἀνέστραπται, ogsaa hermed er det aldeles ude, Cyrop. 8,8,13; 2) intr. ligesom in med., vender om, vender mig om, bes. in part., ex. ἀναστρέψαντες ἀνεχώρουν, Xen.; 3) in med., a) vender mig om, ἀλλά τιν' ἄλλην γαῖαν ἀναστρέφομαι, drager hen til –, Od. 13,326; μήτε φυγεῖν, μήτε ἀναστρέφεσθαι, Xen.; b) færdes, dvæler, opholder mig, ἐν τῇ χώρᾳ, ἐπὶ γελόφου, id.; c) er sysselsat med noget, ἐν τῇ γεωργίᾳ; ogs. befinder mig i en Tilstand, ἐν μέσαις εὐφροσύναις, id.

ἀναστρολόγητος, 2, (ἀστρολογέω) uden Kundskab i Astrologien. — ἄναστρος, 2, (ἄστρον) uden Stierner. — *ἀναστροφάδην, adv., omvendt; — ἀναστροφή, ἡ, Omvenden, Omdreien; at vende sig om, saavel imod Fienden, som paa Flugten, Xen.; διέκπλοι τε οὐκ εἰσὶν, οὐδὲ ἀναστροφαί, Retirade, Thuc. 2,89; b) Ophold paa et Sted; Opholdssted, Bolig; Omgang med nogen; Syslen med noget; Dvælen, Nølen, som διατριβή; 2) h. gramm., Tonens Tilbagetrækning, ex. ἄπο f. ἀπό; — ἀνάστροφος, 2, omvendt; vendende om; o. — ἀναστρωφάω, poët. f. ἀναστρέφω, vender og dreier til alle Sider, Od.; – (af ἀναστρέφω). — ἀναστυφελίζω, d. forst. στυφελίζω.

ἀνασύνταξις, ἡ, Formuens Omvurdering til Erlæggelse af Krigsskat; af — ἀνα-συντάσσω, f. ξω, foretager en saadan Omvurdering. — ἀνα-σύρω, f. συρῶ, trækker op el. i Veiret, bes. trækker Klæderne op; in med., blotter mig; ἀνασεσυρμένος, fræk, skamløs. — ἀνα-σφαδάζω, stamper, springer op af Smerte el. Harme. — ἀνα-σφάλλω, opreiser af et Fald; 2) intr., a) συμπτώματος s. ἐκ συμπτώματος ἀνασφῆλαι, at reise sig af et Fald, komme sig, blive frisk; b) falder tilbage, falder paa den anden Side. — ἀνα-σφραγίζω, borttager, brækker Seglet, resigno.

*ἀνασχεθεῖν, ἀνέσχεθον, = ἀνασχεῖν, inf. aor. 2 til ἀνέχω, s. m. s.; — ἀνάσχεσις, ἡ, Overtagen; Udholden; 2) ἀνάσχεσις ἡλίου, Solens Opgang; jf. ἀνοχή; o. — ἀνάσχετος, 2, poët. ἄνσχετος, Od., til at udholde el. bære, οὐκ ἀνάσχετον ποιεῖσθαι, at ansee for uudholdeligt, Herod., Thuc.; ellers ἄνεκτος; – (af ἀνέχω). — ἀνα-σχίζω, opsplitter, kløver. — ἀνασχινδυλεύω, att., f. ἀνασκινδυλεύω. — ἀνα-σώζω, f. σώσω, redder igien, bringer lykkeligen tilbage; ἀνασώζων ἐκεῖνο τὸ ἔπος, gienkaldende, erindrende om hint Ord, Herod. 6, 65; sætter i den forrige gode el. sunde Tilstand; in med., gienvinder, ἀνασ. τὴν ἀρχήν, id.; hævder, τὴν πατρῴαν δόξαν, Xen.

ἀναταν ύω, = ἀνατείνω. — ἀνα-ταράσσω, -ττω, f. ξω, jager op; forstyrrer, forvirrer; στράτευμα ἀνατεταραγμένον, som er i Uorden, Xen. — ἀνάτασις, ἡ, (ἀνατείνω) Udstrækken; Udstrækning, Længde, Høide; Hændernes Udstrækken imod nogen, Trusel; ἀνάτασις ἀπὸ τροφῆς, Fasten, Plut.; — ἀνατάσσω, -ττω, f. ξω, anordner, stiller i Orden; in med., μαθήματα ἀνατάξασθαι, at foretage igien, at repetere, Plut. — ἀνατατικός, 3, adv. -κῶς, (ἀνατείνω) strækkende i Veiret, truende; opfarende, overmodig.

ἀνατεί, adv. af ἄνατος, rigtigere ἀνατί, s. m. s. — ἀνα-τείνω, f. τενῶ, strækker i Veiret, udstrækker; ἀνατείνειν τὴν χεῖρα, = χειροτονεῖν, at bifalde ved at hæve Haanden, Xen.; ἀετὸς ἀνατεταμένος, med udbredte Vinger, id.; οἰτὸς ἀνατείνεσθαι, Plut.; transl., ἀνατείνειν ψυχήν, ὄμμα, at hæve Sielen, Blikket, Plato; ψεύδει γέρας ἀντέταται, exhibetur, ydes, Pind.; ἀνάτεινον, afhold dig fra Spise, Arr., see ἀνάτασις; in med., ἀνατείνεσθαι μάχαιραν, at true med Sværdet, Xen.; ogs. ἀνατ. τινί, o. τινί τι. — ἀνα-τειχίζω, τὰ διῃρημένα τείχη, opbygger igien de nedrevne Mure, Xen.; opbygger nye Mure; – denne Handling, ἀνατειχισμός, ὁ.

ἀνα-τέλλω, f. τελῶ, lader opgaae, fremspringe, voxe, ἀμβροσίην – ἵπποις, Il.; ἄντειλας Διόνυσον, Du saae D. fødes, til Theben, Pind.; μυρία – ἀνατέλλοντα, Soph. Phil. 1138, enten transit., udøvende, el. intr., fremstaaende, vid. Buttm.; holder i Veiret; 2) intr., at gaae op, om Himmellegemerne, Herod.; om en Flod, at have sit Udspring, id.

ἀνα-τέμνω, irr., f. τεμῶ, opskærer, afskærer; sønderskærer. — ἀνατεταμένως, adv. part. af ἀνατείνω, udstrakt, udspændt, anstrængt. — ἀνα-τήκω, f. ξω, smelter, blødgiør, opløser; transl., forkiæler, afkræfter; in med., smelter, opløses; afkræftes.

ἀνατί, adv. t. ἄνατος, uden Skade; uden Straf. — ἀνατίθημι, f. θήσω,

sætter, stiller, lægger, hænger derpaa; *transl.*, ἐλεγχείην τινί, paabyrder, forekaster, *Il.*; κῦδός τινι, tildeler, tillægger; forskaffer, *Pind.*; οὐ γὰρ ἄν οἱ πυραμίδα ἀνέθεσαν ποιήσασθαι τοιαύτην, de havde ikke tillagt, d. e. tilladt hende –, *Herod.* 2, 134; *b)* opstiller, indvier en Tempelgave, ἐν Δελφοῖς, o. εἰς Δελφούς; 2) sætter anderledes, omsætter; *transl.*, forandrer Mening, οὓς ἐν φίλοις ἔθεσαν, τούτους ἀνατίθεσθαι, at ansee dem anderledes; *b)* udsætter, opsætter; 3) *in med.*, paatager mig, udholder, bærer.

ἀνα-τίκτω, *irr.*, *f.* τέξω, føder igien. — ἀνα-τιμάω, fordyrer, opskruer Prisen, som ἐπιτιμάω; ἀνέτιμα, *Herod.* 9, 33, satte en endnu høiere Priis paa sin Tieneste. — ἀνα-τινάσσω, *f.* ξω, ryster, kaster i Veiret. — ἀνατιταίνω, = ἀνατείνω. — ἀνατιτραίνω, *att.*, f. flgd.; — ἀνα-τιτράω, *irr.*, *f.* ἀνατρήσω, opborer, giennemborer. — ἀνάτλημα, τό, Udholden, Liden; af — ἀνάτλημι, *f.* τλήσομαι, (τλῆμι, *irr.*) udholder, lider, πόνον, *Xen.*; men φάρμακα ἀνέτλη, modstod Virkningen af –, *Od.* — ἀν-ατμίζω, bortdunster.

ἀνατοιχέω, (τοῖχος) kastes fra den ene Side af Skibet til den anden, f. διατοιχέω. — ἀνα-τοκίζω, (τόκος) tager Rentesrente; df. — ἀνατοκισμός, ὁ, Rentesrente. — ἀνατολή, ἡ, (ἀνατέλλω) Himmellegemernes Opgang, ἀντολαὶ ἠελίοιο, *Od.*; 2) Østen, *oriens*, *sc. sol.*; df. — ἀνατολικός, 3, hørende til Østen, fra Østerland. — ἀνατολμάω, *f.* ήσω, fatter Mod igien. — ἀνατομή, ἡ, Opskæren, Sønderlemmelse, bes. af det dyriske Legeme, Anatomie; df. — ἀνατομικός, 3, hørende dertil, anatomisk. — ἀνάτονος, 2, (ἀνατείνω) opspændt; strækkende sig opad. — ἀνατοπόομαι, drager, rykker ind paa et Sted, τόπος. — ἄνατος, 2, (ἄτη) uden Skade, ukrænket, κακῶν, *Soph.*; 2) *act.*, ikke skadende, uskadelig.

ἀνα-τράω, *f.* τρήσω, giennemborer. — ἀνατρεπτικός, som vender omkring, forstyrrende; af — ἀνα-τρέπω, *irr.*, *f.* ψω, vender, støder, vælter omkuld, τὸ σκάφος, kantrer, *Dem.*; *transl.*, *a)* forstyrrer, ødelægger, *everto*, προῤῥίζους ἀνέτρεψεν, *Herod.*; ἀνατρ. τράπεζαν, fallerer; *b)* ἀνατρ. ἀντιλέγων, giendriver ved at modsige; *in med.*, falder om; *transl.*, bliver modløs, ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ, *Theocr.* — ἀνα-τρέφω, *irr.*, *f.* θρέψω, nærer igien el. til Giengiæld; opføder, opdrager; *transl.*, ἀναθρέψαι τὸ φρόνημα, at nære Modet (hos Soldaterne), *Xen.*

ἀνα-τρέχω, *irr.*, *f.* ἀναθρέξομαι, sædv. -δραμοῦμαι, løber opad; springer op, ἐκ τοῦ θρόνου, *Herod.*; ἀναδέδρομε πέτρη, hævede sig steil, *Od.*; *transl.*, voxer op, tager til, opblomstrer; 2) løber tilbage, αὖθις, s. ὀπίσω ἀνέδραμε, veg tilbage, *Il.*; κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ, *percucurri*, har giennemgaaet, besjunget (fra Grunden af el. gaaende tilbage), *Pind.*; indhenter det Forsømte; forbedrer, *Luc.*; men τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν ἀναδραμεῖν hos *Plut.*, forkaster *Wyttenbach*, see *Schneid. Supplem.*

ἀνάτρησις, ἡ, Opboren, Giennemboren, boret Hul el. Huling; o. — ἀνάτρητος, 2, opboret, giennemboret; – (af ἀνατράω). — ἀνατριαινόω, ryster med Treforken, τρίαινα. — ἀνα-τρίβω, *f.* ψω, afriver, afkradser; river op, opkradser; tilintetgiør; 2) river el. blander deri; df. — ἀνάτριπτος, 2, opreven, ἱμάτιον ἀνατρ., opkradset, *ex.* Fløiel. — ἀνάτριχος, 2, med bagudstaaende Haar, θρίξ. — *ἀνάτριψις, ἡ, Opriven; Indriven, Indgniden, *ex.* med Salve; 2) Kløen, Stikken; — ἀνατροφεύς, ὁ, Ernærer, Opdrager; o. — ἀνατροφή, ἡ, Opføden; Ernærelse, Opdragelse; – (af ἀνατρέφω).

ἀνα-τυλίττω, *f.* ξω, opvikler igien; ἀνατ. λόγους, repeterer, overtænker igien. — *ἀνα-τυπόω, (τύπος) danner igien; omdanner, omformer; ogs. *in med.*, danner mig en Forestilling; df. — ἀνατύπωμα, τό, det dannede Billede; en Forestilling; — ἀνατύπωσις, ἡ, Omdannelse; Indbildning, Forestilling; o. — ἀνατυπωτικός, 3, som giver et Billede el. en Forestilling. — ἀνα-τυρβάζω, forvirrer, bringer i Uorden, *Ar.*

ἀναύγητος, 2, uden Lys el. Glands, αὐγή, *Æsch.* — *ἀναυδής, 2, uden Sprog, stum; — ἀναύδητος, 2, ikke udtalt; uudtalelig; uhørt; uventet, *Soph.*; 2) uden Sprog, stum; — ἀναυδία, ἡ, Stumhed, Mangel paa Sprog; o. — ἄναυδος, 2, *adv.* -δῶς, uden Sprog, stum; 2) uudtalelig, *infandus*, *Soph.*; – (af αὐδή, αὐδάω). — ἀναυλεί, *adv.*, uden Færgepenge, ναῦλον. — ἄναυλος, 2, uden Fløite, αὐλός; uden Fløitespil; 2) som ikke kan spille paa Fløite. — ἀναυλόχητος, 2, som ikke er bragt i sikker Havn, ναύλοχος. — ἀναυμάχητος, 2, uden Søslag; o. — ἀναυμαχίου δίκη, Anklage for Udeblivelse fra et Søslag; – (af ναυμαχέω).

*ἀναυξής, 2, (α *pr.*) 1) *act.*, ikke formerende; 2) *intr.*, ikke tiltagende, ikke voxende; — ἀναυξησία, ἡ, o. — ἀναύξησις, ἡ, Mangel paa Væxt; 2) Udeladelse af Augmentet, *gramm.*; — ἀναύξητος, 2, ogs. 3, = ἀναυξής; 2) uden Augment; o. — ἀναυξω, *f.*

ξήσω, (ἀνά) formerer; – (af αὔξω). — ἄναυρος, 2, uden Luft. αὔρα, vindstille. — Ἄναυρος, ὁ, egentl. nom. pr. paa en thessalisk Flod; sild. poët., enhver Biergstrøm, torrens. — ἄναυς, gen. ἄναος, [α langt i να], ὁ, ἡ, (ναῦς) uden Skibe; νᾶες ἄνᾶες, ødelagte Skibe, Vrag. Æsch.; jf. ἄϊρος. — ἀν-αϋτέω, skriger op, raaber høit; [υ long.]. — ἀναύχην, ενος, ὁ, ἡ, uden Nakke, αὐχήν. — ἀναύω, (αὔω, tørrer) antænder. — ἀναύω, (αὔω, skriger) = ἀϋτέω.

ἀνα-φαίνω, f. φανῶ, lader lyse el. flamme, Od. 18, 310; lader vise sig, giør synlig, fremstiller, aabenbarer; sield. intr., at vise sig, ex. πρὶν ἢ τὸν μύδρον τοῦτον ἀναφῆναι, Herod. 1, 165; 2) in med. o. pass., viser mig, bliver synlig, sees; ofte c. part. ex. ἀπολωλέναι νομίσαντες, ἀναφαινόμεθα σεσωσμένοι, befindes vi at være, ere vi aabenbarligen reddede, Xen. — ἀναφαίρετος, 2, (ἀφαιρέω) ikke til at borttage. — ἀναφάλακρος, 2, (φαλακρός) = ἀναφάλαντος. — ἀναφαλαντίας, ου, ὁ; o. ἀναφάλαντος, 2, uden Dienhaar; alm. skaldet; o. — ἀναφαλαντίασις, ἡ, o. ἀναφαλάντωμα, τό, Dienhaarenes Affalden; alm. Skaldethed; – (af φάλαντος, φάλος). — ἀναφανδά, o. ἀναφανδόν, adv., (ἀναφαίνω) synligen, aabenbare, for alles Øine. — ἀναφαντάζω, = ἀναφαίνω; h. Plato ogs. in med. f. ἀναφαίνομαι.

ἀνα-φέρω, irr., f. ἀνοίσω, fører, leder, bringer op el. opad; ἡ ψάμμος ἀναφερομένη, opkastet, Herod.; ogs. fører el. bringer ind, egentl. til et høiere Sted; χρήματα εἰς τὴν πόλιν ἀνενεχθέντα, Xen.; transl., a) fremdrager, anfører, minder om; b) ophøier, lover, priser; 2) bærer hen, sædv. transl., a) bærer, taaler, lider, ex. Thuc. 3, 38, αὐτὴ δὲ τοὺς κινδύνους ἀναφέρει, (skal være for med., altsaa egentl. paatager sig, subit); b) bringer hen, d. e. beretter, mælder, ἐκέλευσεν αὐτοὺς πάντα παρ' ἑωυτὸν ἀναφέρειν, Herod. 1, 47; (kan ogsaa henføres til flgd. Bem., ligesom referre aliquid ad senatum, ἀναφέρειν περί τινος εἰς s. πρὸς τὴν σύγκλητον, Plut.); πάντα ἐς τὸ κοινὸν ἀναφέρειν, at henføre, have Hensyn til –, Herod.; 3) bringer tilbage, fører tilbage; ἀνενειχθέντες ἐς τὰς πόλιας, førte tilbage, el. da de vare vendte tilbage, Herod.; transl., a) fører tilbage til nogen, beraaber mig paa, εἰς ἀξιόχρεων τὸν λέγοντα ἀνοίσω, Plato; ligel. ἀναφ. αἰτίαν εἴς τινα, ἐπί τινα, ἐπί τι; τὰ εἰς μῦθον ἀνηνεγμένα, som henregnes til Fabelen, Dem.; bes. m. o. u. γένος, fører mit Slægtregister op el. tilbage til nogen, εἴς τινα; b) tager tilbage, tilbagekalder; c) at indbringe, give Indtægt, afferre; 4) intr., at komme el. gaae op, ex. om Himmellegemerne; transl., kommer mig, ἐὰν δ' ἀνενέγκωσιν ἄρα οἱ Θηβαῖοι καὶ σωθῶσι, komme til Kræfter, Dem.; oftere in med. o. pass., μόγις κοτὲ ἀνενειχθείς, efter omsider at være kommen til sig selv, Herod.

ἀνα-φεύγω, f. ξομαι, flygter op, ἐπὶ τὸ ὄρος, Xen.; undflyer; in med., frikiendes, Xen.; df. — ἀνάφευξις, ἡ, Undflyen, at undkomme. — ἀναφής, 2, uden Berørelse, ἁφή, uberørt; ikke til at røre ved, ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκοι, Luc.; 2) som giver efter ved at berøres, blød. — ἀνα-φθέγγομαι, f. γξομαι, skriger op, udraaber; 2) raaber igien, svarer. — ἀναφθείρομαι, (φθείρω) styrter mig i Fordærvelse. — ἀνα-φλεγμαίνω, svulmer af Betændelse. — ἀνα-φλέγω, f. ξω, antænder paa ny; transl., ophidser; ogs. ἀναφλογίζω. — ἀνα-φλύζω o. -φλύω, Il., bruser, skummer i Veiret.

ἀνα-φοβέω, skræmmer op, forskrækker, Ar. — ἀνα-φοιτάω, f. ήσω, gaaer op el. tilbage. — *ἀναφορά, ἡ, Hæven i Veiret; Opreisen; intr., Fremkommen, Opstigen; 2) Henbringen, Indbringen; Indkomst; 3) Tilbagebringen, Tilbageføren, bes. af en Beskyldning paa en anden; at beraabe sig paa nogen; Tilflugt, Paaskud, Dem.; Tilbagesyn, Hensyn, relatio; 4) Overladen, Afstræden af en Besiddelse; Ophold, Hvile, Plut.; — ἀναφορεύς, ὁ, Hæver, Bærer; det, hvorved man hænger og bærer noget: Baand, Rem, Line, Aag; — ἀναφορέω, = ἀναφέρω; — ἀναφορικός, 3, adv. -κῶς, hensigtende, relativ, gramm.; 2) som opkaster Blod el. Sliim; 3) hørende til Himmellegemernes Opgang; o. — ἀνάφορον, τό, = ἀναφορεύς; – (af ἀναφέρω). — ἀνα-φορύσσω, f. ξω, jon. f. ἀναφυράω.

ἀνα-φράζομαι, f. σομαι, bemærker, kiender igien, Od. — ἀνα-φράσσω, f. ξω, aabner det Spærrede. — ἀνα-φρίσσω, f. ξω, farer med Gysen i Veiret. — ἀναφροδισία, ἡ, Mangel paa Ynde el. Tillokkelse; af — ἀναφρόδιτος, (Ἀφροδίτη) ἀναφρ. πρὸς τὰ ἐρωτικά, uden Elskov, utilbøielig dertil, Luc.; 2) uden Ynde, invenustus, Xen. — ἀνα-φρονέω, kommer igien til Befindelse. — ἀνα-φροντίζω, overtænker nøie; udtænker. — ἄναφρος, 2, uden Skum, ἀφρός.

ἀνα-φυγή, ἡ, o. ἀνάφυξις, ἡ, (ἀναφεύγω) Tilbageflyen, Undflyen, at løbe bort. — ἀνα-φυράω, f. ήσω, o. ἀνα-φύρω, f. ρῶ, blander deri, dertil;

væder; blander igien; væder igien; [υ long.]. — ἀνα-φυσάω, f. ήσω, fnyser op; 2) *transit.*, blæser op, blæser i el. paa noget; *transl.*, giør opblæst el. overmodig; *in med.*, er opblæst; df. — ἀναφύσημα, τό, det Opblæste; o. — ἀναφύσησις, ἡ, Opfnysen; 2) Oppusten, Opblæsen. — ἀνα-φυσιάω, blæser og puster; stønner, er aandeløs. — ἀνα-φυτεύω, beplanter, besaaer igien. — ἀνα-φύω, *irr.*, lader fremvoxe, frembringer, avler; *in med.*, voxer el. skyder op igien. — ἀνα-φωνέω, udraaber, forkynder høit, udnævner, *proclamo*; df. — ἀναφώνημα, τό, Udraab, Tilraab; o. — ἀναφώνησις, ἡ, Opraaben, Udraaben. — ἀναφωτίς, ίδος, ἡ, Vindue; sild.

ἀνα-χάζω, *f.* άσω, bringer til at vige; *Pind. Nem.* 10, 69, læser *Boeckh.* ἀνέχασσαν f. ἀνέσχασαν; oftere *intr.* ligesom *in med.*, viger, trækker mig tilbage, som ἀναχωρέω. — ἀνα-χαίνω, *irr.*, *f.* ανῶ, gaber op; alm. at gabe, at aabne sig. — ἀναχαιτίζω, egentl. at hæve Manken, χαίτη, at steile, at kaste Rytteren af; ἵππος ἀναχαιτίσας, *Plut.*; df. *transl.*, at være toileløs, oprørsk, ulydig; at forstyrre, forvirre; ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσε, *Dem.*; ὡς πρῶτον ἀνεχαίτισε τῶν πραγμάτων, havde giort sig fri fra, skaffet sig af Halsen, *Plut.*; 2) trækker tilbage ved Haarene; hindrer med Vold, *cohibeo*; df. — ἀναχαίτισμα, τό, at holde voldsomt tilbage.

ἀναχαλασμός, ὁ, Slappelse, Formildelse, Lindring; o. — ἀναχαλαστικός, 3, lettende, lindrende; af — ἀναχαλάω, *f.* άσω, slapper, spænder løs; formilder, lindrer. — ἀνα-χαράσσω, -ττω, *f.* ξω, opgraver, opkradser, opriver igien; giør ujevn; - denne Handling, ἀναχάραξις, ἡ. — ἀναχάσκω, = ἀναχαίνω, alene *in præs.* o. *impf.* — ἀναχειρίζομαι, (χειρίζω) standser, hindrer. — ἀναχελύσσομαι, (χελύσσω) ophoster. — ἀνα-χέω, *irr.*, *f.* χεύσω, gyder derpaa, dertil, tilbage; udgyder; *in med.*, at udgyde sig; *transl.*, τῆς φήμης ἀναχεομένης εἰς τὸ πλῆθος, *Plut.*

ἀνα-χλαινόω, beklæder med en Kappe, χλαῖνα. — ἀνα-χλιαίνω, opvarmer igien. — ἀναχνοαίνω, o. -χνοάω, (χνόος) lader de første Melkehaar voxe; *in med.*, faaer de første Melkehaar. — ἀναχοή, ἡ, (ἀναχέω) Udgyden; at udgyde sig. — ἀνα-χορεύω, begynder en Chordands; alm. = χορεύω. — ἀνα-χόω, sild. ἀνα-χώννυμι, *f.* χώσω, opkaster, opdæmmer, ἀνακεχωκότες τὴν ὁδόν, *Dem.*

ἀνα-χρέμπτομαι, ophoster, udspytter; df. — ἀνάχρεμψις, ἡ, Ophosten, Udspytten. — ἀνα-χρονίζω, hensætter i en anden Tid, forvexler Tiden. — ἀνα-χρώννυμι, *irr.*, *f.* χρώσω, paagnider en Farve; affarver, smitter; df. — ἀνάχρωσις, ἡ, en Farves Paagniden; Affarven, Tilsmudsen. — ἀνάχυμα, τό, = ἀνάχυσις, Bem. 2. — ἀναχύρωτος, 2, (ἀχυρόω) uden Avner. — ἀνάχυσις, ἡ, (ἀναχέω) Udgyden; at udgyde sig; 2) det Udgydede; bes. Steder, som Havet oversvømmer i Flodtiden, *æstuaria*.

ἀνάχωμα, τό, det Opkastede; opkastet Jordvold; o. — ἀναχωματισμός, ὁ, at opkaste en Jordvold; - (af ἀναχόω). — ἀνα-χωνεύω, omsmelter, smelter igien. — ἀνα-χώννυμι, *irr.*, *f.* χώσω, sild. f. ἀναχόω, s. m. s. — ἀνα-χωρέω, gaaer, træder tilbage, μεγάροιο, *Od.*; retirerer; flygter, *Xen.*; trækker mig tilbage, *ex.* fra et Embede, jf. ἀναχωρητής, ogs. af Uvillie el Affky; δωμάτιον ἀνακεχωρηκός, afsides; *b)* ἡ βασιληΐη ἀνεχώρησε ἐς τὸν παῖδα, kom efter Ordenen, *devenit*, *Herod.* 7, 5.

*ἀναχώρημα, τό, Tilbagetræden; afsides Sted; — ἀναχώρησις, ἡ, = frgd.; ἀναχώρησιν ἑαυτῷ καταλείπειν, at levne sig en Tilflugt, *Dem.*; ogs. Tilbagetog; Tilbagevenden; — ἀναχωρητής, οῦ, ὁ, som har trukket sig tilbage enten fra Forretninger el. fra det menneskelige Selskab; o. — ἀναχωρητικός, 3, tilbøielig til at vige el. træde tilbage; - (af ἀναχωρέω). — ἀνα-χωρίζω, lader gaae tilbage, fører el. kalder tilbage, *Xen.*

ἀνα-ψαθάλλω, berører ovenpaa. — ἀνα-ψαλάσσω, river op, aabner. — ἀνα-ψάω, *f.* ψήσω, stryger el. tørrer op, som ἀναοπογγίζω. — ἀνα-ψηφίζω, lader stemme paa ny; df. foretager, bearbeider paa ny, forandrer, *retracto*; df. — ἀναψήφισις, ἡ, ny Stemmesamling; en Sags gientagne Behandling. — ἀνα-ψήχω, *f.* ξω, = ἀναψάω. — ἄναψις, ἡ, (ἀνάπτω) Antænden.

*ἀναψυκτήρ, ῆρος, ὁ, som forfrisker; — ἀναψυκτικός, 3, afkølende, forfriskende; — ἀνάψυξις, ἡ, Afkøling, Forfriskning, Vederqvægelse; o. — ἀναψυχή, ἡ, = frgd.; 2) Aanden, Pusten, at drage Luft; af — ἀνα-ψύχω, *f.* ξω, afkøler; forfrisker, φίλον ἦτορ, styrker Hiertet, *Il.*, ἕλκος ἀναψύχειν, at afkøle el. aftørre Saaret, *Il.*; 2) *intrans.*, aander frit, kommer mig, πόνοιο, *Opp.*; sædv. *in med.*, udhviler, sover; ogs. *pass.*, *ex.* ταύτῃ μὲν ἀνεψύχθησαν, vare atter blevne modige, *Xen.*; 3) tør-

rer i Luften; τὰς ναῦς ἀναψύχειν, at istandsætte, neml. ved at tørre dem, *Herod.*, *Xen.*

ἀνδαίω, *poët.* f. ἀναδαίω, antænder, *Æsch. Ag.* — ἁνδάνω, *impf.* ἑάνδανον, *Herod.*, ἑήνδανον o. ἥνδανον, *Hom.*, (analog m. ἑώρων, ὥρων); *aor.* ἕαδον, *Herod.*, *ep.* ἅδον, *inf.* ἁδεῖν, *dor.* ogſ. ἀδεῖν, *etc.*, [α *br.*]; men *aor.* hos *Hom.* εὔαδον, maa forklares af det for Verſets Skyld fordoblede Digamma, der ved at falde bort gik over i d. deſl. υ, jf. καυάξαις; – *fut.* ἁδήσω; *pf.* ἕαδα, [α *long.*]; – behager, τινί, o. τινὶ θυμῷ, *Hom.*; ἐκεῖνα ἡμῖν ἥνδανε, *Herod.*; undert. *c. acc.*, ligeſom ἀρέσκω, *ex.* οὐδ' ὁ Ζεὺς ὕων πάντας ἁνδάνει, fryder alle, *Theogn.*; (dannet af ἥδω, ſom λανθάνω af λήθω).

ἀνδέκτορος, 2, = ἀναδέκτωρ, ſom paatager ſig el. overtager noget, τινός, *Plut.*, *inc.* — ἄνδεμα o. ἄνδημα, ἀνδέω, o. fl., *poët.* f. ἀνάδεμα, o. ſ. v. — ἄνδηρον, τό, ſædv. ἄνδηρα, τά, den ophøiede Rand om en Flod el. Grav; 2) et ophøiet Havebed, τῶν (ῥόδων) ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πέφυκε, *Theocr.*; 3) Grøft, Canal; (maaſkee af ἀναδέω). — ἀνδίκτης, ου, ὁ, f. ἀναδίκτης, Stilepind, ellers ῥόπτρον, *Call.* — ἄνδιχα, *adv.*, (ἀνά, δίχα) adſkilt, fra hinanden, i to Stykker; διὰ δ' ἄνδιχα, *i. e.* διάνδιχα δὲ θυμὸν ἔχουσιν, ere uenige, *Hes. Op.* 13; 2) *c. gen.* ſom ἀμφίς o. χωρίς, uden, langt fra, *poët.* — ἀνδοκάδην, *adv.*, f. ἀναδοκάδην, afverlende.

*ἀνδραγαθέω, *f.* θήσομαι, er en tapper, brav, redelig Mand, handler ſom en ſaadan; df. — ἀνδραγάθημα, τό, tapper Bedrift; redelig Handling; — ἀνδραγαθία, ἡ, Tapperhed, Udholdenhed, ἐπιταθῆναι εἰς ἀνδραγαθίαν, *Xen.*; Retſkaffenhed, Redelighed; — ἀνδραγαθίζομαι, handler ſom tapper el. brav Mand; men εἴ τις ἀπραγμοσύνῃ ἀνδραγαθίζεται, troer at viſe ſig ſom en brav Mand, *Thuc.* 2, 63; o. — ἀνδραγαθικός, 3, hørende til, tilkommende en brav Mand; – (af ἀνήρ, ἀγαθός). — ἀνδράγρια, ων, τά, (ἀνήρ, ἄγρα) den en fældet Fiende fratagne Ruſtning, *spolia*, *Il.* — ἀνδρακάς, *adv.*, = κατ' ἄνδρας, Mand for Mand, *viritim*, *Od.*; men — ἀνδρακάς, άδος, ἡ, hver enkelt Mands Andeel el. Portion, *Nic.*

ἀνδραπόδεσσι, *dat. metaplast.* f. ἀνδραπόδοις, *Il.* — ἀνδραποδία, ἡ, = ἀνδραποδισμός. — †ἀνδραποδίζω, (ἀνδράποδον) giør til Slave, bringer i Trældom, οὐκ ἔφασαν πόλιν Ἑλληνίδα ἀνδραποδιεῖν, *Xen.*; ogſ. *in med.*, deſ. begaaer Menneſkeran, *ex.* ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς φίλους, *id.*; df. — ἀνδραπόδισις, ἡ, o. ἀνδραποδισμός, ὁ, frie Menneſkers Salg i Slaveri; Undertvingelſe, Trældom; ὑπὲρ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος πολεμεῖν, *Dem.*; Menneſkeran, *plagium*; — ἀνδραποδιστήριος, 3, o. ἀνδραποδιστικός, 3, hørende, ſkikket til Menneſkeran; o. — ἀνδραποδιστής, οῦ, ὁ, ſom begaaer Menneſkeran; ogſ. ſom ſtiæler andres Slaver; *transl.*, ἀνδραπ. ἑαυτοῦ, ſom ſælger ſin Aandsfrihed, *Xen.*

ἀνδραποδο-κάπηλος, ὁ, en Slavehandler, *Luc.*; af — †ἀνδράποδον, τό, *mancipium*, Slave, Træl, deſ. ſom er giort til Slave i Krig; ogſ. alm. Krigsfange, *ex.* τὰ ἀνδράποδα πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα, *Thuc.*; *b)* med ſlaviſk, nedrig Tænkemaade, *Xen. Mem.* 4, 2, 39; γνώριμον ἀντ' ἀνδραπόδου (ποιεῖν), *Dem.*; (rimel. af ἄνδρας ἀποδίδοσθαι, *i. e.* πωλεῖν, ligeſom en ἀνδραποδιστής h. *Xen.* kaldes σωματέμπορος; dog efter nogle af ἀνήρ o. πούς); df. — ἀνδραποδώδης, 2, *adv.* -δως, ſlaviſk, ſom en Slave; alm. med ſlaviſk, nederdrægtig Tænke- og Handlemaade, *oppon.* ἐλεύθερος; df. — ἀνδραποδωδία, ἡ, ſlaviſk Tænke- og Handlemaade; ſlaviſk Underdanighed; o. — ἀνδραποδώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) Slavehandler.

ἀνδράριον, τό, *dim.* af ἀνήρ, en liden Mand; et ringe Menneſke. — ἄνδρασι, *dat. pl.* af ἀνήρ. — ἀνδράφαξις, ἡ, = ἀτράφαξις, etſlags Spinat. — ἀνδραχθής, 2, (ἀνήρ, ἄχθος) tyngende Manden; ſaa ſtor, ſom en Mand kan bære, χερμάδια, *Od.* — ἀνδράχλη, s. ἀνδράχνη, ἡ, Portulak; 2) = κόμαρος, vildt Jordbærtræ; 3) etſlags Fyrfad.

*ἀνδρεία, ἡ, Tapperhed, Mandighed, ſkrives oftere ἀνδρία; — ἀνδρείκελον, τό, et Menneſkes Billede el. Afbildning, beſ. Billedſtøtte, ſom ἀνδριάς; 2) etſlags Sminke, ſom efterligner Menneſkets naturlige Farve; egentl. *neutr.* af — ἀνδρείκελος, 2, (εἴκελος) ſom ligner en Mand el. et Menneſke. — ἀνδρεῖος, 3, *adv.* -είως, mandig, ſtærk, modig, ſat, ἀνδρεῖόν τι καὶ καλὸν εἰπεῖν καὶ ποιεῖν, *Xen.*; *b)* ἀνδρεῖα ἱμάτια, mandlig Dragt, *id.* — ἀνδρειότης, ἡ, = ἀνδρία; — ἀνδρειφόντης, ου, ὁ, (φονεύω) Menneſkemorder, *epith.* t. Krigsguden, jf. ἀνδροφόνος; o. — ἀνδρειών, ὁ, *poët.* f. ἀνδρεών, ἀνδρών; – (af ἀνήρ).

*ἀνδρ-εράστρια, ἡ, ſom holder af Mandfolk, *Ar.*; — ἄνδρεσσι, *ep. dat. pl.* f. ἄνδρασι, af ἀνήρ, *Il.*; — ἀν-

δρευόμενος, jon. f. ἀνδρούμενος, af ἀνδρόω, Herod.; — ἀνδρεύομαι, = ἀνδρίζομαι; — ἀνδρεών, ῶνος, ὁ, jon. f. ἀνδρών; — ἀνδρηΐη, ἡ, jon. f. ἀνδρεία; — ἀνδρηλατέω, er — ἀνδρηλάτης, ου, ὁ, (ἐλαύνω) som fordriver fra Fædrenelandet; — ἀνδρία, ἡ, ogs. ἀνδρεία, Mandighed, Mandbarhed; mandig Adfærd, Mod, Tapperhed, oppon. δειλία; ἀρχῆς ἁπάσης ἀρχὴ μὲν ἡ σύνεσις, πέρας δὲ ἡ ἀνδρία, Dem.; — ἄνδρια, ων, τά, Mændenes Sammenspisen paa Kreta, jf. φειδίτια; – (af ἀνήρ).

*ἀνδριαντίσκος, ὁ, dim. af ἀνδριάς; — ἀνδριαντογλύφος, ὁ, (γλύφω) Billedskærer, Billedhugger; — ἀνδριαντοπλάστης, ὁ, (πλάσσω) som former i Gips, Vox el. Leer; – denne Kunst, ἀνδριαντοπλαστική, ἡ, sc. τέχνη; — ἀνδριαντοποιέω, forfærdiger Billedstøtter; df. — ἀνδριαντοποιητική, ἡ, sc. τέχνη, Billedhuggerkunsten; o. — ἀνδριαντοποιΐα, ἡ, = frgd; alm. Forarbeidelsen af Billedstøtter; af — ἀνδριαντοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) en Billedhugger; o. — ἀνδριαντουργέω, -ουργός, ὁ, (ἔργον) = ἀνδριαντοποιέω, -ποιός; af — ἀνδριάς, άντος, ὁ, (ἀνήρ) en Mands Billede; sædv. Billedstøtte; b) οἱ ἀνδριάντας γράφοντες h. Plat., enten, som male Billeder, forfærdige Malerier; eller, som overmale Billedstøtter, see Schn. Suppl.; c) spottende: en Dukke, τὸν καλὸν ἀνδριάντα ἐξέτρεψέ σε, Dem.

*ἀνδρίζω, giør til Mand, hærder, styrker; in med., bliver Mand el. mandbar; hærder mig, anstrænger mig, oppon. βλακεύω; tænker og handler som en Mand; — ἀνδρικός, 3, adv. -κῶς, mandlig, χόρος ἀνδρ., bestaaende af Mænd, Xen.; transl., mandig, dygtig, som anstaaer en Mand; ogs. om Ting, dygtig, tienlig; jf. ἀνδρεῖος; — ἄνδριον, τό, dim. af ἀνήρ; — ἀνδρισμός, ὁ, = ἀνδρία; — ἀνδριστέον, adject. verb. t. ἀνδρίζω, man maa anstrænge sig, Plat.; — ἀνδριστί, adv., paa Mænds Viis; — ἀνδρίφιλος, 2, (φίλος) venlig imod Mænd; o. — ἀνδριφοντής, ὁ, = ἀνδρειφόντης; – (af ἀνήρ).

*ἀνδροβόρος, 2, (βορός) menneskeædende; — ἀνδρόβουλος, 2, (βουλή) med mandig Beslutning, klog, bestemt som en Mand; — ἀνδροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, = ἀνδροβόρος; o. — ἀνδρόβρωτος, 2, ædt af Mennesker; – (af βιβρώσκω); — ἀνδρογένεια, ἡ, (γένος) mandlig Afkom; 2) Menneskenes Forplantelse; — ἀνδρο-γίγας, αντος, ὁ, Mand som en Gigant, en Rise el. Kæmpe; — ἀνδρογόνος, 2, (γόνος) avlende Mænd; ἡμέρα ἀνδρ., paa hvilken det er heldigt at avle Drengebørn, Hes.; — ἀνδρογύνης, ου, ὁ, (γυνή) Tvetulle; 2) Gilding, Halvmand, ἡμίανδρος, ἡμιγύναιξ; transl., Vellystling; — ἀνδρόγυνος, 2, = frgd.; ἀνδρόγ. λουτρά, som ere fælles for begge Kiøn; – (af ἀνήρ).

*ἀνδροδάϊκτος, 2, (δαΐζω) myrdet af Mænd; 2) act., myrdende Mænd; — ἀνδροδάμας, αντος, ὁ, ἡ, (δαμάω) betvingende, myrdende Mænd, Pind.; — ἀνδροδόκος, 2, (δέχομαι) optagende Mænd; — ἀνδρόθεν, adv., af, fra Manden el. Menneskene; — ἀνδρόθηλυς, υ, (θῆλυς) = ἀνδρόγυνος; — ἀνδροθνής, ῆτος, ὁ, ἡ, (θνήσκω) døende, myrdet ved Mænd el. Mennesker; — ἀνδρο-κάπηλος, ὁ, Menneskehandler; — ἀνδροκμής, ῆτος, ὁ, ἡ, hvoraf, hvorunder et Menneske lider, λοιγός, μόχθος; df. fordærvelig, dødelig; o. — ἀνδρόκμητος, 2, forarbeidet, udført af Mennesker, τύμβος, Il.; dannet som θεόδμητος; (af κάμνω); — ἀνδροκτασία, ἡ, h. Hom. oftest in pl., o. – ἀνδροκτονία, ἡ, Mord, Myrden, Slagteri; o. — ἀνδροκτονέω, er – ἀνδροκτόνος, 2, (κτείνω) som myrder Mænd el. Mennesker; – (af ἀνήρ).

*ἀνδρόλαγνος, 2, (λάγνος) lysten efter Mandfolk; — ἀνδρολέτειρα, ἡ, (ὄλλυμι) myrdende Mænd el. Mennesker; — ἀνδροληψία, ἡ, ogs. in pl.; o. — ἀνδρολήψιον, τό, (λαμβάνω, λῆψις) i den attiske Ret, Optagelse og Fængsling af trende Borgere fra det Sted, hvor en ath. Borger var bleven myrdet, uden at Morderen var bleven udleveret; τὸ ἀνδρολήψιον, παρ' οἷς ἂν ὁ δράσας (Gierningsmanden) ᾖ, ἐὰν μὴ διδῶσι δίκας, κελεύουσι οἱ νόμοι μέχρι τριῶν εἶναι, Dem.; — ἀνδρολογέω, ogs. ἀνδρολογίζω, er – ἀνδρολόγος, 2, (λέγω) som udvælger, udtager Folk til Krigstieneste; – denne Handling, ἀνδρολογία, ἡ; – (af ἀνήρ).

*ἀνδρομανής, 2, (μαίνομαι) som raser efter Mandfolk; – denne Tilstand, ἀνδρομανία, ἡ; — ἀνδρομάχος, 2, (μάχομαι) kæmpende med Mænd; — ἀνδρόμεος, 3, af Mænd el. Mennesker, menneskelig, αἷμα, κρέας, χρόος, Hom.; ὅμιλος ἀνδρ., Menneskevrimmel, id.; — ἀνδρομηκής, 2, (μῆκος) af en Mands Længde el. Høide; – (af ἀνήρ). — ἀνδρομηρόν s. -μητόν ἐγχειρίδιον, etslags Theaterdolk; af ἀναδρομεῖν, (at løbe ind i Skaftet).

ἀνδρόπαις, παιδος, ὁ, (παῖς) mandbar Yngling; Yngling med mandig Tænkemaade, Trag.; — ἀνδροπλαστία, ἡ, (πλάσσω) at afbilde el. forme Mennesker; — ἀνδροπλήθεια, ἡ, (πλῆθος)

Mængde af Mænd el. Mennesker; — ἀνδροποιός, 2, (ποιέω) giør en til Mand el. mandig; — ἀνδροπρεπής, 2, (πρέπω) sømmelig for Mænd; — ἀνδροπρόςωπος, 2, (πρόςωπον) med Menneske= el. Mandsansigt; — ἀνδρόπρωρος, 2, poët., = frgd., see πρώρα; — (af ἀνήρ).

*ἀνδρόσινις, ιδος, ὁ, ἡ, (σίνις) fordærvelig for Mennesker; — ἀνδρόσφιγξ, ιγγος, ὁ, (Σφίγξ) Sphinx med Mandshovede, Herod. 2, 175; — ἀνδρότης, ητος, ἡ, = ἀνδρία; h. Hom. oftere, ex. Il. 16, 857, urigtig Læsemaade f. ἀδρότης; — ἀνδροτυχής, 2, (τυγχάνω) som erholder en Mand, Æsch.; — ἀνδροφαγέω, er - ἀνδροφάγος, 2, (φαγεῖν) som æder Mennesker, Od.; — ἀνδροφθόρος, 2, (φθείρω) fordærvende, dræbende Mennesker; — ἀνδροφονέω, er - ἀνδροφόνος, 2, (φονεύω) myrdende Mennesker; ἡ ἀνδροφ., som myrder sin Mand; df. — ἀνδροφονία, ἡ, Menneskemord; — ἀνδροφόντης, ου, ὁ, = ἀνδρειφόντης, Æsch.; — ἀνδρόφρων, ονος, 2, (φρήν) med mandig Tænkemaade, Soph.; — ἀνδροφυής, 2, (φυή) med mandlig Natur; o. — ἀνδρόφωνος, 2, (φωνή) med mandig Stemme; - (af ἀνήρ).

*ἀνδρόω, giør til Mand, styrker, Lyc.; forvandler til en Mand; in pass., bliver til Mand, ἵνα οἱ παῖδες ἀνδρωθέωσι, kunde naae mandbar Alder, Herod.; ἀνδρωθεῖσα, virum experta, Eur.; — ἀνδρώδης, 2, adv. -δως, som en Mand, mandig; — ἀνδρών, ῶνος, ὁ, Mændenes Værelse el. Spiseværelse; ogs. - ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ; — ἀνδρωνυμέω, er - ἀνδρώνυμος, 2, (ὄνομα) med Mandsnavn; o. — ἀνδρῷος, 3, = ἀνδρεῖος; - (af ἀνήρ).

ἀνδύεται, poët. f. ἀναδύεται, Il. — ἄνδωκε, poët. f. ἀνέδωκε, Pind. — ἀνέβωσε, jon. f. ἀνεβόησε. — ἀνέγγυος, 2, (ἔγγυος) for hvem der ikke er stillet Borgen el. Sikkerhed; om Børn, uægte; ἡ ἀνέγγ., uforlovet. — †ἀνεγείρω, irr., f. γερῶ, opvækker, ἐξ ὕπνου, ἐκ λεχέων, Hom.; transl., opmuntrer, μναμοσύναν, vækker, fornyer en Erindring, Pind.; om Bygninger, opreiser, opfører; in med., at vaagne, at staae op; df. — ἀνεγέρμων, 2, opvækket, opvaagnet; — ἀνέγερσις, ἡ, Opvækken; Opreisen, Opbyggen; men — ἀνέγερτος, 2, (ἀ pr.) ikke opvækket; ikke opvaagnet; ikke opstaaen.

ἀνέγκλητος, 2, adv. -τως, ϱ. -τί, (ἐγκαλέω) ikke anklaget, uden Dadel; udadlelig. — ἀνέγκυος, 2, (κύω) ikke frugtsommelig. — ἀνεγκωμίαστος, 2, (ἐγκωμιάζω) urost. — ἀνέγνων, aor. 2 t. ἀναγιγνώσκω. — ἀνεγχώρητος, 2, (ἐγχωρέω) usikker; utilladelig, umuelig. — ἀνεδάφιστος, 2, (ἐδαφίζω) ikke fasttraadt, ikke jevnet; 2) ikke kastet til Jorden, ἔδαφος. — ἀνεδέγμεθα, impf. syncop., f. ἀνεδεχόμεθα, af ἀναδέχομαι, Od. — ἀνέδην, adv., (ἀνίημι) tøileløst; uhindret; uden Ophold, ἀν. φεύγειν, Æsch.; uden alt Hensyn, uden videre, (ofte dadlende, og skrives da undert. urigtigen ἀναίδην); om Spise og Drikke, saa meget man vil, rigeligen. — ἀνέδραμε, aor. 2 irr. t. ἀνατρέχω. — ἀνέδραστος, 2, (ἑδράζω) uden fast Sæde, ustadig.

ἀνέεργον, impf. af ἀνέργω, ep. f. ἀνείργω, Il. — ἀνέζω, f. σω, (ἕζω) df. ἐς δίφρον ἀνέσαντες, sættende op, Il. — ἀνεθελησία, ἡ, Ufrivillighed, Tvang; af — ἀνεθέλητος, 2, (ἐθέλω) ufrivillig, tvungen; συμφορὰ ἀνεθ., uønsket, sørgelig, Herod. — ἀνέθιστος, 2, (ἐθίζω) uvant.

ἀνείδεος, 2, uden Gestalt, εἶδος, udannet. — ἀνειδωλοποιέω, -ποίησις, -ποιΐα, = εἰδωλοποιέω, etc. — ἀν-εικαιότης, ἡ, Besindighed, Forsigtighed. — ἀνείκαστος, 2, (εἰκάζω) ikke til at sammenligne; ikke til at giette. — ἀνεικής, 2, (νεῖκος) ubestreden, μισθός, Il. 12, 435, hvor man ogs. læser ἀεικέα μισθόν, liden, ringe Løn. — ἀνεικόνιστος, 2, (εἰκονίζω) uafbildet; ikke til at afbilde. — ἀνειλείθυια, ἡ, uden Εἰλείθυια, Fødselsgudinden, uden hendes Hielp; Eur. — ἀνειλέω, irr., opvikler; df. — ἀνείλημα, τό, Opviklen; det Opviklede; 2) Bugvind, ellers στρόφος; o. — ἀνείλησις, 2, = frgd. — ἀν-είλιξις, ἡ, Opvikling, Udvikling, Plato; af — ἀνειλίσσω, poët. f. ἀνελίσσω. — ἀνείλω, irr., = ἀνειλέω.

ἀνείμαρται, er ikke bestemt af Skiebnen, inc., see εἵμαρται, μείρομαι. — ἀνειμένως, adv. af part. ἀνειμένος, af ἀνίημι, remisse, efterladent, uden Anstrængelse; sorgløst; ἀν. διαιτᾶσθαι, πίνειν, vellystigen, tøileløst. — ἄνειμι, (εἶμι) gaaer, stiger op, ἐς περιωπήν, Hom., ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, med Solens Opgang, id.; 2) ἄνεισι ἐς πατρὸς ἑταίρους, gaaer (bedende) hen til –, Il. 22, 492; 3) gaaer tilbage, drager hiem; ἄνειμι ἐκεῖσε τοῦ λόγου, τῇ μοι πρότερον ἐξέλιπε, Herod. — ἀνείμων, 2, (εἷμα) uden Klædning; uden Bedækning.

ἀν-ειπεῖν, irr., at hæve Stemmen, at forkynde høit, at udraabe, κάρυξ ἀνέειπέ νιν, Pind.; lader bekiendtgiøre. — ἀν-είργω, f. ξω, trænger el. driver tilbage; jf. ἀνέργω; df. — ἄνειρξις, ἡ, Tilbagedriven, Afholden. — ἀνείρο-

μαι, poët. f. ἀνέρομαι, ὅ με ἀνείρεαι, hvad du spørger mig om, *Il.* — ἀνειρύω, *jon.* f. ἀνερύω, trækker op el. tilbage, τὰς νῆας, trækker paa Land, *Herod.* — ἀν-είρω, *irr.*, knytter, fletter til el. sammen. — ἀνείσακτος, 2, (εἰσάγω) ikke indført, uindviet. — ἀνεισίδωρος, 2, = ἀνησίδωρος, *poët.* — ἀνείσοδος, 2, uden εἴσοδος, Indgang el. Tilgang. — ἀνεισφορία, ἡ, Frihed for Skatter; af — ἀνείσφορος, 2, (εἰσφέρω) skattefri.

ἀνέκαθεν, *adv.*, ovenfra; τὸ ἀνέκαθεν γένος ἐόντος Φοίνικος (Θάλεω), der fra sine Forfædre var en Ph., *Herod.*; *b)* fra Begyndelsen, oprindeligen; af — ἀνεκάς, *adv.* (ἄνω, ἑκάς) opad, i Veiret, *sursum.* — ἀνέκβατος, 2, (ἐκβαίνω) uden Udgang. — ἀνεκβίαστος, 2, (βιάζω) ikke til at uddrive med Vold; ubetvingelig. — ἀνεκδήμητος, 2, (ἐκδημέω) ἡμέρα, paa hvilken man ikke drager ud, *Plut.* — ἀνεκδιήγητος, 2, *adv.* -τως, (διηγέομαι) ubeskrivelig, overordentlig. — ἀνεκδίκητος, 2, (ἐκδικέω) ustraffet; uhævnet. — ἀνέκδοτος, 2, (ἐκδίδωμι) ikke udgiven, ikke bekiendtgiort; 2) om en Pige, ikke udstyret, ugift. — ἀνέκδρομος, 2, (ἐκδραμεῖν) uundgaaelig.

ἀνεκθέρμαντος, 2, (ἐκθερμαίνω) ikke opvarmet, ikke til at opvarme. — ἀνέκθυτος, 2, (ἐκθύομαι) ikke til at udsone ved Offer. — ἀνεκκλησίαστος, 2, (ἐκκλησιάζω) uden Folkeforsamling. — ἀνεκλάλητος, 2, (ἐκλαλέω) uudtalelig. — ἀνέκλειπτος, 2, *adv.* -πτως, o. ἀνεκλιπής, 2, (ἐκλείπω) uaflabelig, uophørlig, uudtømmelig. — ἀνέκλεκτος, 2, (ἐκλέγω) ikke udvalgt. — ἀνεκλόγιστος, 2, (ἐκλογίζομαι) som ikke drages til Regnskab; *adv.* ἀνεκλογίστως, uden Beregning el. Overlæg, uden Maal og Maade. — ἀνέκνιπτος, 2, (ἐκνίπτω) ikke til at udvaske.

ἀν-εκπίμπλημι, *irr.*, udfylder igien, *Xen.* — ἀνέκπληκτος, 2, *adv.* -κτως, (ἐκπλήσσω) uforfærdet; urystelig; τὸ ἀνεκπληκτότατον, den høieste Fasthed, *Xen.*; 2) *act.*, ikke forskrækkende, som intet Indtryk giør. — ἀνεκπλήρωτος, 2, (ἐκπληρόω) ikke til at fylde el. udfylde. — ἀνέκπλυτος, 2, (ἐκπλύνω) ikke til at udvaske, uudslettelig. — ἀνεκπτοιέω, d. forstærk. ἐκπτοιέω. — ἀνεκπνύητος, 2, (ἐκπνέω) som ikke bolner; hindrende Voilenhed. — ἀνέκπυστος, 2, (ἐκπυνθάνομαι) uudforsket.

*ἀνεκτέος, 3, *adj. verb.* af ἀνέχω, til at udholde el. taale, *Soph.*; — ἀνεκτικός, 3, taalig, taalmodig; o. — ἀνεκτός, 2, sild. ogs. 3, *adv.* -κτως, taalelig, til at udholde el. taale, ἀνεκτὰ ἔπαθον, *Thuc.*; oftest med Nægtelse, οὐκέτ' ἀνεκτῶς, *Hom.*; οὐκ ἀνεκτῶς ἔχει, det er ikke til at udholde, *Xen.*; – (af ἀνέχω, ἀνέχομαι). — ἀνέκφευκτος, 2, (ἐκφεύγω) ikke til at undflye; 2) *act.*, som ikke kan undflye. — ἀνεκφοίτητος, 2, (ἐκφοιτάω) som ikke gaaer ud, som lever i Eensomhed. — ἀνέκφορος, 2, (ἐκφέρω) ikke til at fremdrage el. bringe for Lyset. — ἀνέκφραστος, 2, (ἐκφράζω) uudtalelig.

ἀνέλαιος, 2, (ἐλαία, ἔλαιον) uden Olietræer, Oliver, Olie. — ἀνέλατος, 2, (α pr. ἐλαύνω) ikke dreven, ikke til at drive med Hammeren, uhamret. — ἀνέλεγκτος, 2, *adv.* -κτως, (α pr.) ikke undersøgt, ubeviist, ubeviislig; ikke overbeviist; uigiendrivelig; o. — ἀνελέγχω, *f.* γξω, (ἀνά) undersøger paa ny; beviser aldeles, overbeviser; – (af ἐλέγχω).

*ἀνελεήμων, 2, *adv.* -μόνως, ubarmhiertig; ds. — ἀνελεημοσύνη, ἡ, Ubarmhiertighed; — ἀνελεής, 2, sædv. ἀνηλεής, *adv.* -λεῶς, ubarmhiertig; o. — ἀνελέητος, 2, med hvem man ikke har Medlidenhed; som ikke fortiener Medlidenhed; – (af ἔλεος, ἐλεέω). — ἀν-ελελίζω, *f.* ξω, ryster op.

ἀνελευθερία, ἡ, o. – ἀνελευθεριότης, ητος, ἡ, slavisk, uædel, lav Tænke- og Handlemaade; bes. smudsig Vindesyge, Gnidskhed; af — ἀνελεύθερος, 2, *adv.* -θέρως, (ἐλεύθερος) ufri, slavisk, uædel, uværdig for en Fribaaren; τὸ ἀνελεύθερον διαφαίνει διὰ τοῦ προσώπου, om en Vellystling, *Xen.*; bes. som elsker smudsig Fordeel, gnidsk. — ἀνέλευσις, ἡ, (ἀνέρχομαι) Gaaen op ad el. tilbage; Tilbagekomst. — ἀνελήμων, 2, *att.* f. ἀνελεήμων.

ἀνέλιγμα, τό, det Oprullede, Krøllede; o. — ἀνέλιξις, ἡ, Oprullen, Indviklen, Omviklen; Slyngning, *ex.* de Dandsendes; 2) Omdreining, Omvæltning, *ex.* Himmelens, *Plato*; af — ἀνελίσσω, -ττω, *f.* ξω, ruller op, opvikler; bes. om Bogruller, som *evolvo*, ruller op og læser el. forklarer; ἀνελίττειν βίον, *versare vitam*, *Plut.*

ἄνελκτος, 2, (α pr.) ikke trukken, ikke til at trække el. drage afsted; — ἀνελκτός, 2, (ἀνά) trukken i Veiret; o. — ἀν-ελκύω, *f.* ύσω, = flgd.; af — ἀν-έλκω, *f.* ξω, trækker op el. i Veiret, bes. m. o. u. τόξον, spænder Buen, *Hom.*; ἀνέλκειν τὰς ναῦς *subducere*, at drage paa Land, *Xen.*; *in med.*, trækker til mig, τρίχας, udriver Haarene, *Il.* — ἀνέλκωτος, 2, (ἑλκόω) uden Saar, Skurv, Skade.

Ἀνέλλην, ηνος, ὁ, ἡ, en Ikkegræker; o. — ἀνελλήνιστος, 2, ugræsk;

- (af Ἕλλην, ἑλληνίζω). — ἀνελλιπής, 2, (ἐλλείπω) som ikke lider Mangel; som ikke mangler el. udebliver, altid tilstede. — *ἄνελπις, ιδος, ὁ, ἡ, uden Haab, haabløs, *Eur.*; — ἀνελπιστέω, = ἀελπτέω; vf. — ἀνελπιστία, ἡ, Haabløshed, Fortvivlelse; af — ἀνέλπιστος, 2, *adv.* -στως, uhaabet, uventet; 2) *act.*, uden Haab, haabløs, fortvivlende; - (af ἐλπίς, ἐλπίζω). — ἀνέλυτρος, 2, (ἔλυτρον) uden Tilhylling, uden Dække.

ἀνέμβατος, 2, (ἐμβαίνω) utilgængelig; 2) *act.*, ikke gaaende ind. — ἀνεμέσητος, 2, *adv.* -σήτως, (νεμεσάω) umisundt, udadlet, ikke straffet af Nemesis; 2) *act.*, som ikke misunder, som ikke vredes. — ἀνέμετος, 2, (α *pr.*) uden Brækning; o. — ἀνεμέω, *f.* έσω, (ἀνά) opbrækker, udspyer; - (af ἐμέω). — ἀνέμητος, 2, (νέμω) udeelt, ikke fordeelt; 2) *act.*, uden Andeel.

*ἀνεμία, ἡ, = ἐμπνευμάτωσις, Vinde; — ἀνεμιαῖος, 2, ogs. 3, vindig, fuld af Vind, ἄνεμος, ᾠὸν ἀνεμ., Vindæg; 2) *transl.*, vindig, tom, intetsigende, forgæves, ἐλπίδες, *Pl.*; — ἀνέμιος, 3, = ἀνεμιαῖος; — ἀνεμόδρομος, 2, (δραμεῖν) vindsnar; — ἀνεμόεις, εσσα, εν, *jon.* ἠνεμ., vindig, fuld af Vind; udsat for Vinden, bestormet; stormende, hurtig som Vinden; o. — ἀνεμόθροος, 2, (θρόος) larmende, brusende af Vinde; af — ἄνεμος, ὁ, (ἄημι) Luften, Blæsen; Vind, Blæst; θύελλα ἀνέμοιο, Hvirvelvind, *Hom.*; ἄελλαι ἀνέμων, *id.*; ἔνθα πνεῖ ὁ ἄνεμος, *Xen.*; πρὸς ἄνεμον, σὺν ἀνέμῳ, mod, med Vinden; δοῦναι ἀνέμοις, at overgive til Vindene, at slaae hen i Veiret.

*ἀνεμοσκεπής, 2, (σκέπας) beskyttende imod Vinden; — ἀνεμόστροφος, 2, (στρέφω) hvirvlet af Vinden, *inc.*; — ἀνεμοσφάραγος, 2, (σφάραγος) brusende af Vinde, *Pind.*; — ἀνεμοτραφής, o. — ἀνεμοτρεφής, 2, (τρέφω) næret af Luften el. Vinden; h. *Hom.* κῦμα ἀν., opsvulmet, hævet af Vinden, o. ἔγχος ἀν., enten, som vinder Kræfter ved at svinges i Luften, el. af et Træ, som er blevet stærkt, ved at have været udsat for Stormene; — ἀνεμούριον, τό, (οὖρος) Vindfløi; — ἀνεμοφθορία, ἡ, Vindskade; af — ἀνεμόφθορος, 2, (φθείρω) fordærvet, ødelagt af Vinden; — ἀνεμοφόρητος, 2, (φορέω) ført el. bortført af Vinden; o. — ἀνεμόω, udsætter for Vinden, lufter; ogs. blæser op; *in pass.*, bevæges af Vinden, flagrer, svæver hid og did; *part. pf.* ofte *c. acc.*; *ex.* ἠνεμωμένος τὴν τρίχα, med flagrende Haar; - (af ἄνεμος).

ἀνέμπληκτος, 2, (ἐμπλήσσω) urystet. — ἀνέμπληστος, 2, (ἐμπίπλημι) umættelig; θέαμα ἀνέμπλ., Skue, hvorpaa man ikke kan see sig mæt. — ἀνέμπλοος, 2, (ἐμπλέω) ikke seilende; hvorpaa man ikke kan seile. — ἀνεμπόδιστος, 2, *adv.* -δίστως, (ἐμποδίζω) uhindret, fri. — ἀνεμπόλητος, 2, (ἐμπολάω) uforhandlet. — ἀνέμπτωτος, 2, (ἐμπίπτω) ikke faldende, ikke geraadende i noget, εἴς τι. — ἀνέμφατος, 2, *adv.* -φάτως, (ἔμφατος) unavngiven; uden Udtryk el. Eftertryk.

*ἀνεμώδης, 2, vindig, luftig; intetsigende; — ἀνεμώκης, 2, (ὠκύς) hurtig som Vinden; — ἀνεμώλιος, 2, vindig; h. *Hom.* altid *transl.*, tom, unyttig; ἀνεμώλια βάζειν, at tale hen i Veiret; (-ώλιος, alene adjectivisk Formation); — ἀνεμώνη, ἡ, Anemone, et Slags Blomst; ἀνεμῶναι λόγων, tomme, vindige Taler, *Luc.*; ogs. ἀνεμωνίς, ίδος, ἡ; o. — ἀνεμῶτις, ιδος, ἡ, stillende Vinden, *epith.* t. Athene; - (af ἄνεμος).

ἀν-ενδεής, 2, *adv.* -δεῶς, uden Mangel, rigelig; som ikke behøver. — ἀνένδεκτος, 2, (ἐνδέχομαι) uantagelig, umulig. — ἀνενδοίαστος, 2, *adv.* -άστως, (ἐνδοιάζω) ubetvivlet, ikke til at betvivle. — ἀνένδοτος, 2, *adv.* -δότως, (ἐνδίδωμι) ikke eftergivende, stræng, haard. — ἀνένδυτος, 2, (ἐνδύω) ikke paaklædt. — ἀνένεικα, *poët.* f. ἀνήνεικα, *Hom.*, *aor.* t. ἀναφέρω, s. m. s. — ἀνενεργής, 2, uvirksom, kraftløs; — ἀνενεργησία, ἡ, Uvirksomhed; o. — ἀνενέργητος, 2, uvirksom; - (af ἐνεργής, ἐνεργέω).

ἀνενθουσίαστος, 2; (ἐνθουσιάζω) ikke begeistret, ikke sværmende. — ἀνενόητος, 2, *adv.* -τως, (ἐννοέω) uden Tanke el. Begreb om noget, τινός; 2) hvorom man ikke kan giøre sig noget Begreb. — ἀνενόχλητος, 2, (ἐνοχλέω) uforstyrret. — ἀνέντατος, 2, (ἐντείνω) uden Spænding, uden Kraft. — ἀνέντευκτος, 2, (ἐντυγχάνω) utilgængelig; uomgængelig; ikke til at vinde, ubestikkelig. — ἀνέντροπος, 2, (ἐντρέπομαι) som ikke agter paa, ikke bryder sig om noget.

ἀνεξάκουστος, 2, (ἐξακούω) ikke hørt; ikke hørlig. — ἀνεξάλειπτος, 2, (ἐξαλείφω) uudslettelig. — ἀνεξάλλακτος, 2, (ἐξαλλάσσω) uforanderlig. — ἀνεξάντλητος, 2, (ἐξαντλέω) uudtømmelig. — ἀνεξαπατησία, ἡ, Ubedragelighed; af — ἀνεξαπάτητος, 2, (ἐξαπατάω) ubedragelig. — ἀνεξαρίθμητος, 2, (ἐξαριθμέω) ikke til at udtælle. — ἀνεξάρνητος, 2, (ἐξαρνέομαι) ikke til at nægte.

ἀνεξέλεγκτος, 2, *adv.* -κτως, (ἐξελέγχω) ikke undersøgt; ikke overbeviist;

ikke beviist; ikke til at udforske, bevise, giendrive; ἀνεξελέγκτως ἐξαπατᾶν, faa at det ikke kan bevises, *Xen.*; ἀνεξέλεγκτον (ulastelig) αὐτὸν εἶναι δεῖ τὸν ἄλλων κατηγορήσοντα, *Dem.* — ἀνεξέλικτος, 2, (ἐξελίσσω) uudviklet. — ἀνεξέργαστος, 2, (ἐξεργάζομαι) ikke udarbeidet, ufuldendt. — ἀνεξερεύνητος, 2, (ἐξερευνάω) ikke til at udforske el. udfinde. — ἀνεξέταστος, 2, *adv.* -στως, (ἐξετάζω) ikke undersøgt, uden Prøve, οὐδὲν ἀνεξέταστον, οὐδ' ἀόριστον ἐν τούτοις ἠμέληται, *Dem.* — ἀνεξεύρητος, 2, (ἐξευρίσκω) ikke til at udfinde, *Thuc.* — ἀνεξήγητος, 2, (ἐξηγέομαι) ikke til at optælle; ikke til at forklare.

ἀνεξικακέω, er - ἀνεξίκακος, 2, *adv.* - κάκως, (ἀνέχομαι κακά) som lider ondt, som udholder Lidelser; standhaftig; df. — ἀνεξικακία, ἡ, Taalmodighed, Udholdenhed, Standhaftighed. — ἀνεξίκμαστος, 2, (ἐξικμάζω) ikke udtørret; ikke til at udtørre. — ἀνεξίλαστος, 2, (ἐξιλάσκομαι) uforsonlig. — ἀν-έξιτηλος, 2, uforgængelig, uudslettelig. — ἀνεξίτητος, 2, (ἐξιέναι) uden Udgang el. Udvei, uundgaaelig. — ἀνεξιχνίαστος, 2, (ἐξιχνιάζω) ikke opsporet. — ἀνεξοδίαστος, 2, (ἐξοδιάζω) ikke til at give ud, ikke til ut skille sig af med. — ἀνέξοδος, 2, (ἔξοδος) uden Udgang. — ἀνέξοιστος, 2, (ἐκφέρω, ἐξοίσω) = ἀνέκφορος.

ἀνεόρταστος, 2, ikke høitideligholdt, uden festlig Glæde; o. - ἀνέορτος, uden Fest, ikke festlig; - (af ἑορτάζω, ἑορτή). — ἀνεπάγγελτος, 2, (ἐπαγγέλλω) uanmældt, ikke forkyndt, πόλεμος, *Polyb.*; 2) ukaldet, uombedet. — ἀνεπαίσθητος, 2, *adv.* -τως, (αἰσθάνομαι) ikke følelig, ikke følt; 2) *act.*, som ikke føler el. mærker. — ἀνεπάϊστος, 2, (ἐπαΐω) ikke hørt; ikke hørlig. — ἀνεπαίσχυντος, 2, = ἀναίσχυντος. — ἀνεπαιτίατος, 2, (ἐπαιτιάομαι) ikke beskyldt; ikke til at beskylde, uskyldig.

ἀνεπάλλακτος, 2, (ἐπαλλάσσω) ikke verlende med hinanden; ζῶα ἀνεπάλλ., hvis øvre Tænder ikke gribe i, men støde lige paa de nedre, *Arisot.* — ἀνέπαλτο, *aor. syncop.* f. ἀνεπάλετο, af ἀναπάλλω, foer el. sprang op, blev kastet i Veiret, *Il.*; (som afledet af ἀνεφάλλομαι maatte det betones ἀνεφᾶλτο, ligesom ἐφᾶλτο). — ἀνεπανόρθωτος, 2, (ἐπανορθόω) ikke til at forbedre. — ἀνέπαφος, 2, (ἐπαφή) urørt, ukrænket, ὑποθήκη, *Dem.* — ἀνεπαφρόδιτος, 2, = ἀναφρόδιτος. — ἀν-ἐπαχθής, 2, (ἄχθος) ikke tyngende, ikke trykkende; *adv.* ἀνεπαχθῶς, uden Vanskelighed, uden Misnøie.

ἀνεπέλευστος, 2, (ἐπέρχομαι) ikke kommende tilbage. — ἀνεπηρέαστος, 2, (ἐπηρεάζω) ikke krænket, ikke fornærmet. — ἀνεπής, 2, (ἔπος) uden Ord, stum. — ἀνεπίβατος, 2, (ἐπιβαίνω) ikke til at betræde, ubestigelig. — ἀν-επιβούλευτος, 2, (ἐπιβουλεύω) som ikke efterstræber; 2) *pass.*, som ikke bliver efterstræbt; τὸ ἀδεὲς καὶ ἀνεπιβούλευτον, Frygtløshed og Sikkerhed for Efterstræbelser, *Thuc.* — ἀνεπίγνωστος, 2, *adv.* -στως, (ἐπιγιγνώσκω) ikke bemærket; ikke tydeligen kiendt. — ἀνεπίγραφος, 2, (ἐπιγραφή) uden Overskrift, uden Forfatterens Navn; uhiemlet.

ἀνεπιδεής, 2, = ἀνενδεής. — ἀν-επίδεικτος, 2, (ἐπιδείκνυμι) som ikke praler. — ἀνεπίδεκτος, 2, (ἐπιδέχομαι) som ikke antager Grunde, som intet vil høre, *c. gen.*; 2) uantagelig, umuelig; jf. ἀνεγχώρητος. — ἀνεπίδετος, 2, (ἐπιδέω) ikke forbunden; ikke bunden derpaa. — ἀν-ἐπίδικος, 2, ikke stridig, ubestreden; 2) h. *Dem.*, ikke tilkiendt ved Lov og Dom. — ἀνεπίδοτος, 2, (ἐπιδίδωμι) ikke tiltagende, ikke vorende. — ἀνεπιείκεια, ἡ, Ubillighed, Haardhed, *Dem.*; af — ἀν-ἐπιεικής, 2, *adv.* -κῶς, ikke føielig, stivsindet, ubillig, haard. — ἀνεπιθόλωτος, 2, (θολόω) ikke uklar, ikke tilsmudset. — ἀνεπιθύμητος, 2, (ἐπιθυμέω) uden Begierlighed.

ἀνεπικάλυπτος, 2, (ἐπικαλύπτω) ubedækket, aaben; offentlig. — ἀνεπίκαυστος, o. -καυτος, 2, (ἐπικαίω) ikke antændt, ikke forbrændt. — ἀνεπίκλητος, 2, *adv.* -κλήτως, (ἐπικαλέω) udadlet; udadlelig. — ἀνεπικοινώνητος, 2, (ἐπικοινωνέω) ikke til at meddele; 2) *act.*, som ikke meddeler. — ἀνεπικούρητος, 2, (ἐπικουρέω) uden Understøttelse, uden Hielp. — ἀνεπικριοία, ἡ, Umulighed at dømme; at tilbageholde sin Dom; af — ἀνεπίκριτος, 2, *adv.* -τως, (ἐπικρίνω) uden Dom over noget; 2) *pass.*, ikke bedømt. — ἀνεπίκρυπτος, 2, (ἐπικρύπτω) uforborgen. — ἀνεπικώλυτος, 2, (ἐπικωλύω) uhindret.

ἀνεπίληπτος, 2, (ἐπιλαμβάνω) hos hvem man intet kan dadle; *adv.* ἀνεπιλήπτως πορεύεσθαι, uden nogens Krænkelse, *Xen.* — ἀνεπίληστος, 2, (ἐπιλανθάνω) uforglemmelig. — ἀνεπιμέλητος, 2, (ἐπιμελέομαι) upaaagtet, hvorom man ikke bekymrer sig. — ἀν-επίμικτος, 2, *adv.* -κτως, ublandet, reen; 2) som ikke blander sig med nogen, uden Omgang; om et Land, ubesøgt, ἀνθρώπων, af Mennesker, *Str.*; o. - ἀν-επιμιξία, ἡ, ublandet Tilstand, Reenhed; 2) Mangel paa Omgang, Afbry-

delse af Omgang og Samqvem; - (af ἐπιμίγνυμι). — ἀνεπίμονος, 2, (ἐπιμένω) ikke vedblivende, ubestandig. — ἀνεπινοησία, ἡ, Utænkelighed; o. — ἀνεπινόητος, 2, uden Begreb om noget; 2) utænkelig; ikke betænkt, ikke bemærket; - (af ἐπινοέω). — ἀνεπίξεστος, 2, (ἐπιξέω) upoleret; alm., ufuldendt, δόμος, *Hes.*

ἀνεπίπλαστος, 2, (ἐπιπλάσσω) ikke oversmurt, ikke sminket. — ἀνεπίπλεκτος, 2, (ἐπιπλέκω) ikke sammenflettet; uden nøie Forbindelse med hinanden. — ἀνεπίπληκτος, 2, *adv.* -κτως, 1) *pass.*, ikke slaaen, ustraffet; *b)* ulastelig; *c)* ikke til at forbedre ved Dadel; 2) *act.*, som ikke slaaer el. dadler; o. — ἀνεπιπληξία, ἡ, Frihed for Straf; Uforbedrelighed; (af ἐπιπλήσσω). — ἀνεπίῤῥεκτος, 2, (ἐπιῤῥέζω) hvoraf der endnu ikke er ofret, χυτρόποδες, *Hes.*

ἀνεπισήμαντος, 2, (σημαίνω) ikke betegnet, ikke udmærket; ikke omtalt, lidet bekiendt. — ἀνεπισημείωτος, 2, (σημειάω) = frgd. — ἀνεπίσκεπτος, 2, (ἐπισκέπτομαι) ubeseet, uden Tilsyn; *adv.* ἀνεπισκέπτως -λέγειν, hen i Veiret, uden Undersøgelse, *Herod.* 2, 45. — ἀνεπισκεύαστος, 2, (ἐπισκευάζω) ikke til at skaffe el. erstatte. — ἀνεπισκεψία, ἡ, (ἀνεπίσκεπτος) Uagtsomhed.

ἀνεπισταθμευτος, o. -σταθμος, 2, uden Indqvartering. — *ἀνεπιστασία, ἡ, Uagtsomhed, Tankeløshed; — ἀνεπιστάτητος, 2, (ἐπιστατέω) uden Opsynsmand el. Opsyn; o. — ἀνεπίστατος, 2, *adv.* -τως, uoverlagt; som ikke betænker sig; - (af ἐφίστημι). — ἀνεπιστημοσύνη, ἡ, Ukyndighed, Uerfarenhed, αἱ λίαν ἀνεπιστημοσύναι, *Xen.*; af — ἀν-επιστήμων, 2, *adv.* -μόνως, ukyndig, uerfaren, τῶν εἰς ναυμαχίαν, *Xen.*; udygtig, ἵππῳ χρῆσθαι, *id.*

ἀνεπιστρεπτεί, bedre -πτί, *adv.* t. ἀνεπίστρεπτος; o. — ἀνεπιστρεπτέω, er - ἀνεπίστρεπτος, 2, *adv.* -πτως, som ikke vender sig om; sædv. *transl.*, som bryder sig om intet, som intet Hensyn tager; ubekymret, efterladen; — ἀνεπιστρεφής, 2, o. ἀνεπίστροφος, 2, = frgd.; o. — ἀνεπιστρεψία, ἡ, Sorgløshed, Efterladenhed; - (af ἐπιστρέφομαι). — ἀνεπισφαλής, 2, = ἀσφαλής. — ἀνεπίσχετος, 2, *adv.* -τως, (ἐπέχω, ἐπισχεῖν) ikke opholdt, ikke til at opholde el. standse, ὁρμή.

ἀνεπίτακτος, 2, *adv.* -κτως, (ἐπιτάσσω) ikke befalet; ikke underkastet, uafhængig. — ἀνεπίτατος, 2, (ἐπιτείνω) ikke spændt, ikke anspændt; ikke til at anspænde. — ἀνεπίτευκτος, 2, (ἐπιτυγχάνω) som ikke træffer el. erholder. — ἀνεπιτέχνητος, 2, (ἐπιτεχνάω) ukunstlet, uden ny Opfindelse. — ἀν-επιτήδειος, *jon.* og i. -δεος, 2, uskikket, upassende; τοῖσι ὅκως τι μέλλοι ἀνεπιτήδεον ἔσεσθαι, noget Uheld, *Herod.*; ἀνεπιτήδειοι ναύαρχοι, uduelige, ukyndige, *Xen.*; modstræbende, uvenlig, fiendsk; bf. — ἀνεπιτηδειότης, ητος, ἡ, Uduelighed, Ubeqvemhed. — ἀνεπιτήδευτος, 2, *adv.* -τως, (ἐπιτηδεύω) uden Omhu og Flid, kunstløs. — ἀνεπιτίμητος, 2, (ἐπιτιμάω) ustraffet; brødefri, udadlelig, τινός, med Hensyn til noget, *Dem.*; 2) ikke ansat til Skat, ubeskattet. — ἀνεπίτροπος, 2, uden Formynder, ἐπίτροπος; 2) = ἀνεπίστρεπτος. — ἀνεπιτυχής, 2, = ἀνεπίτευκτος.

ἀνεπίφαντος, 2, (ἐπιφαίνω) ikke stillet til Skue, usmykket. — ἀν-επίφθονος, 2, umisundt, ikke til at misunde; *adv.* ἀνεπιφθόνως βίον διάγειν, *Xen.*; *b)* ulastelig, ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀνεπίφθονα, *Thuc.* — ἀνεπίφραστος, 2, (ἐπιφράζομαι) ikke forkyndt, uventet, ubemærket. — ἀνεπιχείρητος, 2, (ἐπιχειρέω) ikke til at angribe el. overvælde. — ἀνεπόπτευτος, 2, (ἐποπτεύω) ikke optagen imellem ἐπόπται, ikke fuldkommen indviet i den elevsinske Ceres's Mysterier. — ἀν-επόψιος, 2, som man ikke seer for Øinene.

*ἀνέραμαι, *poët.*, o. — ἀνεράομαι, *aor. depon.* ἀνηράσθην, (ἀνά) elsker igien, elsker paa ny det forhen Elskede; — ἀνεραστία, ἡ, (α *pr.*) Kulde imod Kiærlighed, Uerfarenhed i Elskov; o. — ἀνέραστος, 2, ikke elsket; uelskværdig, hæslig; 2) *act.*, som ikke elsker, ukiærlig, haard; - (af ἐράω, *irr.*). — *ἀνεργάζομαι, bringer i Stand; — ἀνέργαστος, 2, (α *pr.*) ikke udarbeidet; ufuldendt, ikke færdig; o. — ἄνεργος, 2, ugiort, usket, ἔργα ἄνεργα, *facta infecta*, *Eur.*; - (af ἐργάζομαι, ἔργον). — ἀνέργω, *ep.* f. ἀνείργω, s. m. s.

ἀν-ερεθίζω, opirrer, ophidser igien, bes. til Vrede; πάλιν ἀνερεθισθῆναι (ὑπὸ) τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς, *Xen.* — ἀν-έρεικτος, 2, (ἐρείκω) ikke straaet, eller knust. — ἀνερείπομαι, *f.* ψομαι, (ἐρείπω) river i Veiret, fører bort igiennem Luften, alene *in* 3 *pl. aor.* ἀνερείψαντο, *Hom.*, bes. om. Harpyierne; *part.* ἀνερειψαμένη, *Hes. Theog.*, 990; sild. tager paa mig, borttager. — ἀν-ερέπτω, trækker opad el. i Veiret, στόμαχος ἀνερεπτόμενος, som trækker sig sammen opad, *Nic.* — ἀν-ερεύγω, *f.* ξω, brækker el. kaster op; *in med.*, at udgyde sig. —

ἀνερευνάω, *f.* ήσω, opsporer, opsøger; df. — ἀνερεύνησις, ἡ, Opsporen, Opleden; — ἀνερεύνητος, 2, (α *pr.*) ikke til at opspore, uudforsket; – (af ἐρευνάω).

ἀνερίθευτος, 2, (ἐριθεύομαι) ubestukken, upartisk. — ἀνερίναστος, 2, som uden Kunst er bragt til Modenhed, om Figener; see ἐρινάζω. — ἀνέριστος, 2, (ἐρίζω) ubestreden. — ἀνερκής, 2, uden Hegn, ἕρκος, ubeskiermet. — ἀνερμάτιστος, 2, (ἑρματίζω) uden Ballast, ἕρμα, ikke betynget, ikke holdt i Ligevægt; *transl.*, vakleude, ubestandig. — ἀνερμήνευτος, 2, (ἑρμηνεύω) ikke forklaret, ikke udtrykt paa en bestemt Maade; uforklarlig.

ἀνέρομαι, *poët.* ἀνείρομαι, *aor.* ἀνηρόμην, *f.* ἀνερήσομαι, (ἔρομαι, *irr.*) udspørger, udforsker. — ἀν-ερπύζω, o. ἀν-έρπω, kryber i Veiret el. frem, lister mig, gaaer op el. opad. — ἀνέῤῥω, *f.* ἀνεῤῥήσω, gaaer hen i Ulykke el. Fordærvelse; oftest *in imperat.*, pak dig! *abi in malam rem.* — ἀν-ερυθριάω, *f.* άσω, begynder at rødme. — ἀν-ερύω, *f.* ύσω, trækker op el. frem; trækker tilbage. — ἀν-έρχομαι, *irr.*, *f.* ἀν-ελεύσομαι, *aor.* ἀνήλυθον, sædv. ἀνῆλθον, gaaer, stiger op el. opad; men νέον ἔρνος ἀνερχόμενον, *Od.* 6, 163, nyligen opvoxen, opskudt Stamme; 2) kommer igien el. tilbage; 3) ἀνέρχεσθαι εἴς τινα, at komme an paa, beroe paa nogen, *Eur.* — ἀν-ερωτάω, *f.* ήσω, udspørger; spørger igien, som ἀνέρομαι; komisk ogs. ἀν-ερωτίζω.

ἀνέσαιμι, ἄνεσαν, ἀνέσει, h. *Hom.*, dannede af ἀνέσω f. ἀνήσω af ἀνίημι, m. Bem. at bringe el. sende tilbage, see *Buttm.* ἵημι, Anm. 5. — ἀνέσαντες, see u. ἀνέζω. — ἄνεσις, ἡ, (ἀνίημι) Løsladen, Nedspænden, *ex.* Buens; Frigivelse, Eftergivelse af en Giæld; 2) *transl.*, *a)* Løsladelse af Lidenskaberne, Udsvævelse, Vellyst, Svækkelse; *b)* Lindring, Hvile; h. *Herod.* 5, 27 *in fin.* læses nu ἄνεσις κακῶν ἦν, f. ἄνεως, see *Buttm. Lexil.* 11, 64, 2.

ἀνέσπερος, 2, uden Aften, ἕσπερος. — ἀνέσσυτο, 3 *sing. plqupf.* el. *aor. syncop.* af ἀνασεύω, *Il.* — ἀνέστιος, 2, uden egen Arne, ἑστία, *Il.*; flygtende, omflakkende. — ἀνεστραμμένως, *adv. partic.* af ἀναστρέφω, omvendt, forkeert. — ἀνέσχεθε, ἀνεσχέθομεν, *aor. poët.* f. ἄνεσχε, ἀνέσχομεν, af ἀνέχω.

ἀν-ετάζω, udforsker, prøver nøiagtigen. — ἀνέταιρος, 2, uden Staldbroder, uden Ven, ἑταῖρος. — ἀνετέος, 3, *adject. verb.* af ἀνέω, ἀνίημι, til at løslade, nedspænde; til at eftergive. — ἀνετεροίωτος, 2, (ἑτεροιόω) uforandret, uforvandlet; uforanderlig. — ἄνετος, 2, *adv.* -τως, (ἀνίημι) nedspændt, slappet, *ex.* en Bue; ἄνετος τὴν κόμην, med løst, flagrende Haar; 2) *transl.*, *a)* afkræftet, modløs; *b)* regelløs, overgiven, udsvævende, overmodig, ἐξουσία, *Herod.*; 3) løsladt el. befriet fra Arbeide, som indviet til en Guddom.

ἄνευ, *adv.* o. *præpos. c. gen.*, uden, *sine*; adskilt, afsondret fra, *oppon.* σύν; ἀνεὺ ἕθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ, *Il.*; ἄνευ δηΐων, langt borte fra Fienderne, *ib.*; ἄνευ τοῦ ὑγιαίνειν, ἀνεὺ τοῦ πείθεσθαι, o. dl. h. *Xen.*, kan opløses ved *nisi*, naar man ikke –; καὶ ἄνευ τοῦ λαμβάνειν, εὑρίσκειν, skiøndt man ikke –, *id.*; *b)* ἄνευ τινός, uden nogen, d. e. imod nogens Vidende og Villie; ἄνευ τῶν νόμων πράττειν, at handle imod Lovene, *Xen.*; ἄνευ θεοῦ, uden Guddommens Bistand; *c)* foruden, *præterqvam*, ἄνευ τοῦ καλὴν δόξαν ἐνεγκεῖν, *Dem.*; (ἄνευ er besl. m. Nægtelsen αν-, α-, m. d. lat. *in*, o. s. v.).

ἀν-ευάζω, jubler høit, raaber høit εὖα. — ἄνευθε(ν) = ἄνευ, og i de samme Forbindelser, men alene *poët.*; 2) uden Casus: fierut, langt borte, *oppon.* ἐγγύς, ἐγγύθι; (af ἄνευ, som ἄτερθε af ἄτερ). — ἀνεύθετος, 2, (τίθημι) ikke sat, ikke ordnet vel el. passende. — ἀνευθυνία, ἡ, den Tilstand at være — ἀνεύθυνος, 2, *adv.* -θύνως, (εὐθύνη) som ingen Prøvelse er underkastet, som ikke er pligtig til at aflægge Regnskab; df. uindskrænket; ogs. uskyldig. — ἄνευκτος, 2, (εὔχομαι) uønsket, imod Ønske; 2) *act.*, ikke ønskende. — ἀν-ευλαβής, 2, uforsigtig, ubetænksom; 2) uden Frygt, bes. for Guderne, ugudelig.

*ἀνεύρεσις, ἡ, Opfinden; — ἀνεύρετος, 2, (α *pr.*) ikke opfunden; ikke til at opfinde; o. — ἀνευρίσκω, *f.* ρήσω, *aor.* ἀνεῦρον, *aor. pass.* ἀνευρέθην, opfinder, udfinder, opdager; – (af εὑρίσκω, *irr.*). — ἄνευρος, 2, (νεῦρον) uden Ledebaand, uden Sener; slap, svag, mat. — ἀν-ευρύνω, (εὐρύς) udvider og aabner; df. — ἀνεύρυσμα, τό, o. ἀνευρυσμός, ὁ, Udvidelse, Udstrækning. — ἀν-ευφημέω, løfter et Frydeskrig; men ἅπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς, *Soph. Trach.* 785, løftede et Klageskrig. — ἀνεύφραντος, 2, (εὐφραίνω) ikke glædelig. — ἀν-εύχομαι, beder om igien, tilbagekalder en Bøn, *Eur.*

ἀνεφάλλομαι, (ἅλλομαι, *irr.*) springer, farer igien løs derpaa. — ἀνέφαπτος, 2, (ἐφάπτω) = ἀνέπαφος. — ἀνέφελος, 2, (νεφέλη) uden Skyer, αἴθρη, *Od.* — ἄνεφθος, 2, (ἕψω) ukogt. — ἀνέφικτος, 2, (ἐφικνέομαι) ikke til at opnaae el. erholde, uopnaaelig;

umuelig. — ἀν-εχέγγυος; 2; uden Borgen, uden Sikkerhed, uvis.

ἀνέχω, *f.* ἀνέξω, ogſ. ἀνασχήσω, *aor.* ἀνέσχον, *ep.* ogſ. ἀνέσχεθον; (ἀνέχησι, *Od.* 19, 111, 3 *pers. sing. præs.*, ſom af ἀνέχημι); *impf.* o. *aor. med.* m. Bem. at udholde, have *att.* ſædv. dobbelt Augment, ἠνειχόμην, ἠνεσχόμην, dog m. Undt., ſee *Buttm.*; — 1) holder an, holder tilbage, ἵππους, *Il.*; *b) intrans.*, τὴν οὖν ἡμέραν οὕτως ἀνεῖχον, holdt ſig ſtille, *Xen.*, ἐπεὶ δὲ ἀνέσχεν *sc.* ὕδωρ, hørte op, *id.*; 2) holder op, holder i Veiret, χεῖρας, Hænderne til Kamp, men χεῖρας θεοῖς, bedende imod Guderne, *Hom.*; μαζὸν ἀνέσχε, fremviſte, *Eur.*; *transl.*, *a)* holder opreiſt, εὐδικίας, overholder Ret og Retfærdighed, *Od.*; θεὸς ἀνέχει τὰ κείνων, beſkytter, *Pind.*; *b)* ophøier, roſer, ſom ἀναφέρω, *Eur.*; *c)* vedbliver, holder ved, διασκοπῶν ἀνεῖχε, *Thuc.*, *inc.*; 3) *intrans.*, h. *Hom.* alene *in aor.*, ἀνέσχεν αἰχμή, ragede frem; οὐ πρότερον ἀνέσχε, kom ikke op af Vandet, om en Dykker, *Herod.*; *transl.*, at fremſtaae, τάδε τοι ἐξ αὐτέων προσδόκα ἀνασχήσειν, at ſligt vil vederfares dig, *id.*; ἀνέχει ὁ ἥλιος, gaaer op; τῶν καμάτων ἀνέχειν, at arbeide ſig ud af –, *Soph.*; — II) *in med.*, 1) holder i Veiret el. frem for mig, δόρυ, ἔγχος, χεῖρας, ogſ. *absol.* πλῆξεν ἀνασχόμενος *sc.* τὸ ξίφος, *Il.* 3, 363; 2) holder mig opreiſt; ſædv. *transl.*, holder Stand, udholder, *c. gen.* alene *Od.* 22, 423, δουλοσύνης ἀνέχεσθαι, ellers *c. acc.*, κήδεα, κακὰ, ξείνους ἀνέχεσθαι, at lide, antage ſig Fremmede, *Hom.*; *b) c. part.* f. *infin.*, *ex.* ἀνεχοίμην ἥμενος f. ἧσθαι, *id.*; οὐκ ἠνέσχετο σιγῶν, *Herod.*; ἀνάσχου ἐλεγχόμενος, taal, at man dadler dig, *Xen.*; εὖ πάσχων ἀνέχεται (finder ſig i at modtage Velgierninger) μηδὲν φροντίζων τοῦ ἀντευεργετεῖν, *id.*; *c) absol.*, beſ. *in imperat.*, ἀνάσχεο, ἄνσχεο, ſom τέτλαθι, θάρσει, vær ved godt Mod! 3) holder mig tilbage, holder Maade.

ἀνέψανος, 2, (α *pr.*) vanſkelig at koge el. at faae i Kog; — ἀνεψέω, (ἀνά) koger igien; o. — ἀνέψητος, 2, (α *pr.*, ἑψητός) ukogt; (af ἕψω). — *ἀνεψιά, ᾶς, ἡ, Broder- el. Søſterdatter; — ἀνεψιαδέη, *ctr.* -δῆ, ἡ, Fætterſke; o. — ἀνεψιάδης, ὁ, o. ἀνεψιαδοῦς, οῦ, ὁ, Fætter; af — ἀνεψιός, ὁ, Broder- el. Søſterſøn; ogſ. Beſlægtet, Fætter; (rimel. af ἀνῆφθαι, ἀνάπτω); df. — ἀνεψιότης, ητος, ἡ, Fætterſkab; alm. Blodsforvandtſkab.

ἀνέω, *inus.*, danner nogle Tempora til ἀνίημι, ſ. m. ſ. — ἄνεω, ſtille, uden Lyd, Ord, Larm; rimel. *adverb.* af Formen οὕτω, ἄφνω; (Formen ἄνεω bliver altſaa at forkaſte; om ἄνεως ſee u. ἄνεσις); *Hom.* forbinder det m. γενέσθαι, εἶναι o. ἧσθαι; ſee *Butt.* Lexil. 11, *pag.* 1, flgd.; (ſkal være af *inus.* ἄναος, ἄνεως, af α *pr.* o. ἄω, αὔω, ſkriger). — ἀνέωγα, ſee u. ἀνοίγω; — ἀνεωγότως, *adv. part.* af ἀνοίγω, paa en aaben Maade, uden Skiul.

ἄνη, (ἄνω) Fuldendelſe, Opnaaelſe, *Æsch.* — *ἀν-ηβάω, *f.* ήσω, ogſ. ἀνηβάσκω, bliver ung igien, forynges, ἀνηβῆσαι πάλιν δοκῶ μοι, *Xen.*; 2) voxer op, bliver mandbar; df. — ἀνηβητήριος, 2, foryngende paa ny, ῥώμη, *Eur.*; o. — ἄνηβος, 2, (α *pr.*) endnu ikke voxen el. mandbar, *oppon.* ἔφηβος; – (af ἥβη). — ἀνήγαγον, *aor.* 2 t. ἀνάγω. — ἀνηγεμόνευτος, 2, (ἡγεμονεύω) ikke anført, uden Anfører. — ἀνηγέομαι, anfører fortællende, fortæller, *Pind.*

ἀν-ήδομαι, (ἀνά, tilbage) glæder mig ikke mere. — ἀνήδανος, 2, (ἡδονή) ikke fornøiende, beſværlig. — ἀνήδυντος, o. ἀνήδυστος, 2, (ἡδύνω) ikke ſødgiort, ikke krydret; ubehagelig, fraſtødende, γυνή, *Plut.* — ἀνήῃ, *ep.* udvidet f. ἀνῇ, 3 *sing. conj. aor.* 2 t. ἀνίημι. — ἀνήθινος, 3, af Dild, στέφανος, *Theocr.*; o. — ἀνηθίτης, οἶνος, en dermed tillavet Viin; af — ἄνηθον, τό, Dild, Anis, *anethum.* — ἀνηθοποίητος, 2, (ἠθοποιέω) uden nøiagtig Charakteertegning; 2) uden faſt Charakteer; uſædelig. — ἀνήϊξαν, *aor.* 1 af ἀναΐσσω, *Hom.* — ἀνήϊον, *ep.* f. ἀνῄειν, *impf.* til ἄνειμι, *Od.*

ἀνήκεστος, 2, *adv.* -στως, ulægelig, ſom ikke kan afhielpes el. formildes, ἄλγος, χόλος, *Hom.*; ἀνηκέστῳ πονηρίᾳ νοσεῖν, at være uforbedrelig, *Xen.*; ἀνήκεστα πάσχειν, at lide Dødsſtraf, *Plut.*; ἀνηκέστως χρῆσθαι τοῖς ἐχθροῖς, at viſe Grusomhed, Haardhed; o. — ἀνηκής, 2, = frgd.; – (af ἀκέομαι, ἄκος).

*ἀνηκοΐα, ἡ, Døvhed; 2) Ulydighed; 3) Uvidenhed; jf. flgd.; af — ἀνήκοος, 2, *adv.* -κόως, ſom ikke hører, ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος, ſom aldrig hører ſig roſe, *Xen.*; uden Hørelſe, døv; *b) pass.*, ikke hørlig, εἰς ἀνήκοον τῶν ἄλλων, ſaa at andre ikke høre det; 2) ſom ikke vil høre, ulydig; 3) ſom ikke har hørt el. lært, uvidende, *c. gen.*; — ἀνηκουστέω, vil ikke høre, er ulydig, τινός, *Il.*; τινί, *Herod.*, imod nogen; o. — ἀνηκουστία, ἡ, Døvhed; 2) Ulydighed; af — ἀνήκουστος, 2, ikke hørlig; hvad man ikke maa høre; – (af ἀκοή, ἀκούω).

ἀνήκω, *f.* ξω, (ἥκω) kommer, naaer derop, derhen; χρήμασι ἀνήκοντες ἐς τὰ πρῶτα, ſom have opnaaet ſtore Midler, *Hes.*; ἀνήκειν ἐς τὰ φρενῶν πρῶτα, at

opnaae udmærket Indsigt, *id.*; αὐχὴν ὁ εἰς γῆν ἀνήκων, som strækker sig –, *Xen.*; τοῦτο ἐς οὐδὲν ἀνήκει, hører ingensteds hen, har intet at sige, *Herod.*

ἀνηλάκατος, 2, uden Teen, ἠλακάτη, som ikke forstaaer at spinde. — ἀνήλατος, 2, (ἐλαύνω) utæmmet, vild; egentl. ikke tilkiørt; *transl.*, ἀνήλ. ἄκμων, som *indomitum ferrum*, haard, uboielig. — ἀνηλεγέω, efterlader, forsømmer, *inc.*; o. — ἀνηλεγής, 2, *adv.* -γῶς, *poët.* -γέως, ubekymret, skiødesløs; (rimel. af α *pr.* o. ἀλέγω). — ἀνηλεήμων, ἀνηλεής, o. ἀνηλέητος, f. ἀνελεήμων, &c. — ἀνήλειπτος, o. ἀνήλειφος, 2, (ἀλείφω) usalvet, ikke bestrøgen, uden Sminke; df. — ἀνηλειψία, ἡ, at være usalvet, Ureenlighed, Smudsighed; — ἀνηλής, 2, *poët.* f. ἀνηλεής.

ἀν-ηλιάζω, udsætter for Solen, ἥλιος, soler. — ἀνήλικος, 2, som ikke har naaet den mandbare Alder, ἡλικία, ikke mandbar, som ἄνηβος. — ἀνήλιος, 2, uden Sol, ἥλιος, skyggefuld. — ἀνήλιπος, 2, *dor.* ἀνάλιπος, ubeskoet, barfodet, *Theocr.*; (rimel. af ἥλιψ, etslags dorisk Fodtøi). — ἀνηλιφής, 2, o. ἀνήλιφος, 2, = ἀνήλειπτος. — ἀνήλυσις, ἡ, (ἀνέρχομαι) Gaaen derop el. opad; 2) Tilbagekomst; ogs. ἀνέλευσις.

ἀνήμελκτος, 2, (ἀμέλγω) umalket, *Od.* — ἀν-ήμερος, 2, *adv.* -μέρως, utæmmet, vild, grusom, haard; df. — ἀνημερότης, ητος, ἡ, Vildhed, Grusomhed. — ἀν-ημερόω, tæmmer, giør tam, ἥμερος. — ἀνήνασθαι, *inf. aor.* af ἀναίνομαι, *Hom.* — ἀνηνεμεῖν, at være vindstille; df. — ἀνηνεμία, ἡ, Vindstille; af — ἀνήνεμος, 2, uden Vind, ἄνεμος, vindstille, ἀνήνεμος χειμώνων, fri for Vinterens Storme, *Soph.* — ἀνήνιος, 2, uden Tøile, ἡνία, utæmmet, fræk, stolt, *dor.* — ἀνήνιος, 2, *jon.* f. ἀνάνιος, fri for Smerte el. Kummer, ἀνία.

ἀνήνοθα, *pf.* m. *præs.* Bem., efter *Buttm.* af *inus.* ἄνθω s. ἀνέθω, hvf. ogs. ἄνθος; 3 *pers.* som *aor.*, αἷμα ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς, trængte frem, o. κνίσση ἀνήνοθεν, steg op, *Hom.*; see *Buttm. Lexil.* 1, 63. — ἀνήνυστος, o. ἀνήνυτος, 2, *adv.* -νύτως, (ἀνύω) ikke fuldendt; ikke til at fuldende; ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ, uden at have giort sin Gierning, *Od.* 16, 111; uden Maal og Ende, forgæves. — ἀνήνωρ, ορος, ὁ, (ἀνήρ) umandig, ukrigersk, feig, *Od.* — ἀνήπυστος, 2, (α *pr.* πυνθάνομαι) uhørt, *jon.* f. ἀνάπυστος. — ἀν-ηπύω, skriger op.

ἀνήρ, *gen.* ἀνδρός, &c., *voc.* ἄνερ, *dat. pl.* ἀνδράσι; *gen. ep.* ἀνέρος &c., *dat. pl.* ἄνδρεσσι; – Mand, Mandfolk; alm. enhver fri Mand, ἀνὴρ δήμου, En af Folket; ogs. Menneske, *ex.* πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, βροτὸς s. θνητὸς ἀνήρ, en Dødelig; bes. *a)* en Krigsmand, en tapper Mand, *ex.* ἀνέρες ἔστε, φίλοι, *Hom.*; ἀνὴρ ἐκείνου μᾶλλόν γ' ἐών, mere Mand, d. e. taprere, *Herod.* 2, 120; *b)* Ægtemand; *c)* med tilføiet Bestemmelse, ἄρχος ἀνήρ, βασιλεὺς ἀνήρ, νέος s. νεηνίης ἀνήρ, ἀνὴρ γέρων, βουκόλος ἀν., μάντις ἀνήρ, o. s. v., bes. m. *nom. gentile*, ἄνδρες Κίλικες, Θρῆκες, &c., *Hom.*; ved Krasis m. Artikelen, *jon.* ὥνήρ, *att.* ἁνήρ; (rimel. besl. m. ἀρήν, Ἄρης, ἀρείων, ἀρετή); [α *long. ep.* i Arsis o. i *trisyll.*, ellers o. ligel. *att.* α *breve*].

ἀνήρειχτος, 2, *jon.* f. ἀνέρειχτος. — ἀνηρέμητος, 2, *adv.* -τως, (ἠρεμέω) ikke hvilende, uden at hvile. — ἀνήρεστος, 2, (ἀρεστός) ubehagelig. — ἀνηρεφής, 2, (ἐρέφω) uden Tag el. Dække. — ἀνήρης, 2, (ἄρω) ikke sammenføiet, ikke forbunden; df. ugift, *Æsch.* — ἀνήροτος, 2, (ἀρόω) upløiet, *Od.*

ἀνησίδωρος, 2, (ἀνίημι, δῶρον) som opsender Gaver, d. e. som lader Grøden voxe, *epith.* t. Ceres o. Jorden. — ἄνησον, τό, *jon.* f. ἄνηθον. — ἀνήσσητος, o. ἀνήττητος, 2, (ἡσσάω) uovervunden; uovervindelig. — ἄνηστις, εως, ὁ, ἡ, (νῆστις m. α *euphon.*) fastende. — ἄνητον, τό, *dor.* o. *æol.* f. ἄνηθον. — ἀνήφαιστος, 2, uden Ἥφαιστος, uden Ild. — ἀνήφθω, 3 *sing. imperat. pf. pass.* af ἀνάπτω, *Od.* — ἀν-ηχέω, toner, lyder op el. tilbage.

ἀνθαιρέομαι, (ἀντί, αἱρέω, *irr.*) τινά τινος, vælger, foretrækker den ene for den anden. — ἀνθ-αλίσκομαι, *irr.*, *f.* αλώσομαι, gribes, styrtes, domfældes derimod el. til Giengield. — ἀνθαμιλλάομαι, τινί, kæmper, kappes med nogen, εἰς τὴν γῆν, for at naae Land, *Xen.*; o. — ἀνθάμιλλος, 2, som kæmper el. kappes med nogen; (af ἅμιλλα). — ἀνθάπτομαι, *f.* ψομαι, (ἅπτω) foretager, tager fat paa, *aggredior*, τῶν πραγμάτων, *capesso rempublicam*, *Thuc.*; *jon.* ἀντάπτεσθαι τοῦ πολέμου, at forsvare sig imod et Angreb, *Herod.* 7, 138; ogs. angriber, krænker, udskielder.

ἀνθεινός, 3, = ἀνθινός, af Blomster. — ἀνθεκτέος, 3, *adject. verb.* af ἀντέχω, man maa holde sig dertil el. derved; man maa holde, stræbe, kæmpe derimod. — ἀνθελιγμός, ὁ, (ἑλίσσω) Modhvirvel. — ἄνθελιξ, ικος, ἡ, den ydre Deel af Øret, som fører til Sneglegangen, ἕλιξ. — ἀνθελκόντως, ved at trække til sig el. i modsat Retning, *adverb. part.* af — ἀνθ-έλκω, *f.* ξω,

trækker i en modsat Retning; *b)* trækker til mig; *c)* trækker hid og did, opholder.

ἄνθεμα, τό, *jon.* o. *poët.* f. ἀνάθεμα. — *ἀνθεμίζομαι, afplukker Blomster, som ἀπανθίζω, m. γοεδνά, *Æsch. Suppl.* 72; — ἀνθέμιον, τό, = ἄνθεμον, Blomstren, Blomst; 2) Sneglelinien paa en Søile; men *Xen. Anab.* 5, 4, ἐστιγμένοι ἀνθέμιον, spraglede, tatoverede med Sneglelinier; — ἀνθεμίς, ίδος, ἡ, = ἄνθος; 2) etslags Urt som Kamille; — ἀνθεμοειδής, 2, blomsteragtig; med mange Blomster, spraglet, mangefarvet; o. — ἀνθεμόεις, εσσα, εν, = frgd.; h. *Hom.* ogs. κρητήρ, λέβης ἀνθεμόεις, rimel. med Blomsterværk af drevet el. ophøiet Arbeide; af — †ἄνθεμον, τό, (ἀνθέω), = ἄνθος, Blomst; Blomstren; *transl.*, det Kosteligste, ἄνθεμα χρυσοῦ, *Pind.*; df. — ἀνθεμόῤῥυτος, 2, (ῥέω) flydende ud af en Blomst, γάνος, *Eur.*; — ἀνθεμουργός, 2, (ἔργον) bearbeidende Blomster; ἡ ἀνθεμουργός, om Bien, *Æsch.*; o. — ἀνθεμώδης, 2, = ἀνθεμοειδής.

ἄνθεξις, ἡ, (ἀντέχω) Fastholden; Omarmelse. — ἄνθεο, *poët.* f. ἀνάθεσο, ἀνάθου, *imperat. aor.* 2 *med.*, af ἀνατίθημι. — ἀνθερεών, ῶνος, ὁ, Hagen, *mentum*, χειρὶ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλεῖν, at tage, berøre under Hagen, (Gestus af de Bedende); 2) sjld. Hals, Strube; (rimel. af ἀνθεῖν, om Skæggets Frembryden). — ἀνθερίκη, ἡ, o. — ἀνθέρικος, ὁ, = ἀνθέριξ; 2) etslags Svibelvæxt; o. — ἀνθερικώδης, 2, der ligner en ἀνθέρικος; af — ἀνθέριξ, ικος, ὁ, (ἀθήρ) egentl. Axestæg; df. Axet selv, *spica*, *Il.*; alm. Halm, Halmstraa, *Herod.* 4, 190. — ἀνθερών, ῶνος, ὁ, = ἀνθερεών, *inc.*

ἄνθεσαν, *jon.* f. ἀνέθεσαν, af ἀνατίθημι. — ἀνθεσιπότητος, 2, (ποτάομαι) flyvende om paa Blomster; o. — ἀνθεσίχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς) blomsterfarvet, spraglet; (af ἄνθος). — Ἀνθεστήρια, τά, den store Foraarsfest, som til Ære for den nyseiske Bacchus holdtes i Maaneden — Ἀνθεστηριών, ῶνος, ὁ, hos Attikerne svarende til den sidste Halvdeel af Febr. og første Halvdeel af Mars; jf. χύτροι; (rimel. af Blomsternes Spiren, ἄνθησις).

ἀνθ-εστιάω, *f.* άσω, beverter igien el. til Giengield. — Ἀνθεσφόρια, τά, Fest til Ære for Proserpina; af — ἀνθεσφόρος, 2, (φέρω) bærende Blomster; αἱ ἀνθεσφόροι, Qvinder, som høitideligholde Anthesphorierne. — ἄνθετο, *jon.* f. ἀνέθετο, af ἀνατίθημι. — *ἀνθέω, oprindel. spirer, voxer op, πρὶν — ἰούλους ἀνθῆσαι, *Od.* 11, 319; sædv. blomstrer, glimrer, ἤνθει δὲ φοινικῖ πᾶσα ἡ στρατία, *Xen.*; *transl.*, er i Anseelse, har Overflødighed; σοφὸς ἀνὴρ ἀνθεῖ πραπίδεσσι, *Pind.*; — ἄνθη, ἡ, = ἄνθος, Blomst; Blomstren; — ἀνθηδών, όνος, ἡ, (ἔδω) en Bi; — ἀνθήεις, εσσα, εν, = ἀνθηρός; o. — ἀνθήλη, ἡ, (ἀνθηρός) Blomst, bes. Blomstens Fiæderkrone; — (af ἄνθος). — ἀνθήλιος, 2, *att.* f. ἀντήλιος, s. m. s.

*ἄνθημα, τό, Blomstren, oftest i Sammens., *ex.* ἐξάνθημα; — ἀνθήμων, ονος, 2, = ἀνθημόεις; — ἀνθηρογραφέω, (γράφω) skriver i et blomstrende Sprog; af — ἀνθηρός, 3, *adv.* -ρῶς, blomstrende; ung, frisk; henrivende, yndig; *transl.*, ἀνθηρὸν μένος, som ἀκμαῖον μ., den høieste Grad af Harme, *Soph.*; 2) spraglet, mangefarvet; 3) om Stilen; blomstrende; df. — ἀνθηρότης, ητος, ἡ, Blomstren; Ynde, Elskværdighed; o. — ἄνθησις, ἡ, = ἄνθη; — (af ἀνθέω). — ἀνθησσάομαι, (ἡσσάω) ligger ligeledes under; giver ligeledes efter, (ligesom en anden først har givet efter), *Thuc.* — ἀνθητικός, 3, (ἀνθέω) drivende, skydende Blomster. — ἀνθηφόρος, 2, (φέρω) = ἀνθεσφόρος.

ἀνθίας, ὁ, *anthias*, etslags Søfisk. — ἀνθ-ιερόω, indvier derimod el. istedetfor et andet. — ἀνθίζω, smykker med Blomster, udpynter, ogs. om Talen; ἠνθισμένοι φαρμάκοις, smykkede med Farver, *Xen.*; *in med.* o. *pass.*, at blomstre; — ἀνθικός, 3, o. — ἄνθιμος, 2, = flgd.; — ἀνθινός, 3, af Blomster, tilberedet med Blomster, οἶνος, ἔλαιον; ἀνθινὸν εἶδαρ, *Od.* 9, 84, *i. e.* τροφὴ ἐξ ἀνθέων, λωτός; ἀνθινὰ φορεῖν, *sc.* ἱμάτια, at bære spraglede Klæder.

ἀνθ-ιππάζομαι, rider imod; df. — ἀνθιππασία, ἡ, forstilt Ryttertræfning. — ἀνθ-ιππεύω, = ἀνθιππάζομαι, ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις, *Xen.* — ἄνθισμα, τό, (ἀνθίζω) Farvesmykke, Sminke. — ἀνθίστημι, *f.* ἀντιστήσω, (ἵστημι) stiller imod; stiller ligefor, holder for Øinene; *transl.*, holder imod, sammenligner, τινί τι; 2) *in aor.* 2, *pf.* o. *plqupf.*, o. *in med.*, træder op, stiller mig imod nogen, τινί, o. πρός τινα, bes. til Kamp, giør Modstand, οἱ δὲ εἰς τὸν ἀγῶνα οὐκ ἀνθίστασαι, reiser dig ikke, *Xen.*; men δέος ἀνθίσταται φρενῶν, staaer imod, hindrer, *Æsch.*

*ἀνθοβάφεια, ἡ, Skiønfarven; af — ἀνθοβαφής, 2, (βαφή) med spraglet Farve; — ἀνθοβάφος, ὁ, (βάπτω) en Skiønfarver; — ἀνθοβολέω, kaster, strøer Blomster; *in pass.*, man strøer Blomster for mig; df. — ἀνθοβόλησις, ἡ, Blomstens Affalden; af — ἀνθο-

βόλος, 2, (βάλλω) kastende, strøende Blomster; som skyder mange Blomster; der skyder op og dufter som en Blomst; — ἀνθοβοσκός, 2, (βόσκω) nærende Blomster; — ἀνθοδίαιτος, 2, (δίαιτα) levende af el. paa Blomster; — ἄνθοδμον, τό, (ὀδμή) Blomsterlugt, lugtende Blomst; o. — ἀνθοδόκος, 2, (δέχομαι) optagende Blomster, *Mosch.*

*ἀνθοκάρηνος, 2, (κάρηνον) med Blomster paa Hovedet; — ἀνθοκομέω, er - ἀνθοκόμος, 2, (κομέω) som pleier, opelsker Blomster; 2) smykket med Blomster; blomsterfarvet; o.—ἀνθοκρόκος, 2, (κρέκω, κρόκη) med spraglet, blomsterfarvet Islæt; - (af ἄνθος.) — ἀνθολκή, ἡ, Modvægt; af — ἀνθολκός, 2, (ἀντί, ἕλκω) trækkende derimod el. paa den anden Side.

ἀνθολογέω, samler, plukker Blomster; df. — ἀνθολογία, ἡ, Blomstersamling; 2) Anthologie, Samling af flere Smaadigte (bes. Epigrammer) af forskiellige Forfattere; af — ἀνθολόγος, 2, (ἄνθος, λέγω) samlende Blomster; ὁ ἀνθολ., som besørger en poëtisk Blomstersamling. — ἀνθόμοιος, 2, d. forst. ὅμοιος. — ἀνθ-ομολογέω, er enig, træffer en Overeenskomst, slutter et Forbund, tilstaaer derimod el. fra min Side; indrømmer; sædv. *in med.*; df. — ἀνθομολόγησις, ἡ, o. ἀνθομολογία, ἡ, giensidig Overeenskomst el. Forening, giensidigt Løfte el. Forbund. — ἀνθονομέω, er - ἀνθονόμος, 2, (ἄνθος νέμομαι) afædende, afgræssende Blomster.

ἀνθ-οπλίζω, væbner, ruster derimod; df. — ἀνθοπλίτης, ου, ὁ, væbnet Fiende. — ἀνθοποιός, 2, (ποιέω) giørende, frembringende Blomster; o. — ἀνθο-πωλέω, sælger Blomster; (af ἄνθος). — ἄνθορε, *poët.* f. ἀνέθορε, *aor.* 2 af ἀναθρώσκω. — ἀνθ-ορίζω, sætter en Definition imod nogen el. derimod; df. — ἀνθορισμός, ὁ, modsat Definition. — ἀνθ-ορμέω, ligger for Anker ligeovenfor (Fienden) og ruster mig til Angreb, *Thuc.*

ἄνθος, εος, τό, *gen. pl. att.* ἀνθέων, det Opspirende, ungt Skud, Spire; sædv. Blomst; *transl.*, *a)* ἄνθος ἥβης, Ungdomsblomst; τὸ τῆς ὥρας ἄνθος ἀκμάζει, *Xen.*; *b)* ἄνθος οἴνου, *flos vini*, alm. hvad der er udenpaa, *ex.* Skum; ogs. om Ilden, *Æsch. Prometh.* 7, hvf. *flos flammaï* h. *Lucret.*; *c)* ἄνθεα ὕμνων, herlige Sange, *Pind.*; alm. det Ypperligste i sit Slags; lykkelig og blomstrende Tilstand; men ἄνθος μανίας, den høieste Grad af Afsindighed, *Soph.*; *d)* af Farven, Glands, Farvepragt; alm. Pragt, Herlighed; (rimel. af ἀνά, ἄνω, jf. ἀνήνοθε, ἀνθέω).

*ἀνθοσμίας, ου, ὁ, (ὀσμή) duftende af Blomster; vellugtende; bes. m. o. u. οἶνος, gammel og ædel Viin; — ἀνθοσύνη, ἡ, Blomstren; Blomsterspire; — ἀνθοτρόφος, 2, (τρέφω) = ἀνθοβοσκός; — ἀνθοφορέω, er - ἀνθοφόρος, 2, (φέρω) bærende Blomster, blomstrende; df. — ἀνθοφόρια, τά = ἀνθεσφόρια; o. — ἀνθοφυής, 2, (φύω) frembringende Blomster; 2) blomsteragtig, spraglet; - (af ἄνθος).

ἀνθρακεύς, έως, ὁ, Kulsvier; df. — ἀνθρακεύω, er Kulsvier, brænder Kul; — ἀνθρακηρός, 3, hørende til Kul; — ἀνθρακιά, ἡ, Kulmine; gloende Kul; 2) Kulbrænden; 3) Kulsværte; — ἀνθρακίας, ου, ὁ, kulsort; — ἀνθρακίζω, brænder til Kul; brænder Kul; 2) *intr.*, seer ud som Kul; — ἀνθράκιον, τό, *dim.* af ἄνθραξ, lidet Kul; 2) liden Karbunkel el. Rubin; 3) en Kulpande; — ἀνθράκιος, 2, kulsort; — ἀνθρακίς, ίδος, ἡ, Kulild, Kul; 2) hvad der ristes paa Kul, bes. Stegefisk, sædv. *in pl.*; — ἀνθρακίτης, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, ιδος, kulagtig; — ἀνθρακοειδής, 2, der ligner Kul; — ἀνθρακόεις, εσσα, εν, af Kul; — ἀνθρακοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) Kulhandler; — ἀνθρακόω, = ἀνθρακίζω; o. — ἀνθρακώδης, 2, = ἀνθρακοειδής; - (af flgd.).

ἄνθραξ, ακος, ὁ, Kul: ἄνθρ. γαιώδης s. ἐκ τῆς γῆς, Steenkul; 2) etslags Ædelsteen, Rubin, Karbunkel; 3) Krebsskade, Brandbyld; 4) Zinnobererts. — ἀνθρηδών, όνος, ἡ, o. ἀνθρήνη, ἡ, vild Bi, Skovbi; *poët.* ogs. en Bi; df. — ἀνθρήνιον, τό, Skovbiens Celle; df. — ἀνθρηνιώδης, 2, som har Lighed dermed; o. — ἀνθρηνοειδής, 2, der ligner en Skovbi. — ἄνθρυσκον, τό, etslags Skovplante.

*ἀνθρωπάριον, τό, *dim.* af ἄνθρωπος. — *ἀνθρωπέη, *ctr.* -πῆ, ἡ, *sc.* δορά, Menneskehud; — ἀνθρώπειος, 3, *adv.* -είως, menneskelig; hørende til, vedkommende et Menneske; — ἀνθρωπέομαι, er et Menneske; — ἀνθρωπεύομαι, bærer mig ad, handler som et Menneske; — ἀνθρωπίζω, ogs. *in med.*, = frgd.; — ἀνθρωπικός, 3, *adv.* -κῶς, menneskelig, vedkommende et Menneske; ἀνθρωπικὰ ἁμαρτεῖν, at feile paa menueskelig Viis; — ἀνθρώπινος, 3, menneskelig, hørende til, kommende fra et Menneske; ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ, efter menneskelig Indsigt; ἀνθρ. δόξα, den saa let feilende menneskelige Forstand; πάντα ἀνθρώπινα ἡγεῖσθαι, at ansee os som udsatte for alt, *Dem.*; *adv.* ἀνθρωπινῶς, paa menneskelig Viis; — ἀνθρώπιον, τό, o.

ἀνθρωπίσκος, ὁ, *dim.* af ἄνθρωπος; o. — *ἀνθρωπισμός*, ὁ, (ἀνθρωπίζω) at danne sig til Menneske; Menneskelighed; - (af ἄνθρωπος).

**ἀνθρωποβορέω*, er - *ἀνθρωποβόρος*, 2, (βορά) Menneskeæder; — *ἀνθρωπόγλωσσος*, -*γλωττος*, 2, (γλῶσσα) med et Menneskes Tunge el. Sprog; der taler som et Menneske; — *ἀνθρωποδαίμων*, ονος, ὁ, ἡ, (δαίμων) som ἥρως, forgudet Menneske, Gudmenneske; — *ἀνθρωπόδηκτος*, 2, (δάκνω) bidt af Mennesker; — *ἀνθρωποδίδακτος*, 2, (διδάσκω) lært af Mennesker; — *ἀνθρωποειδής*, 2, *adv.* -δῶς, af menneskelig Gestalt; der ligner et Menneske; — *ἀνθρωποθηρία*, ἡ, (θηράω) Menneskejagt, Menneskefangst; — *ἀνθρωπόθυμος*, 2, (θυμός) med Mod som et Menneske; — *ἀνθρωποθυσία*, ἡ, Menneskeoffer; o. — *ἀνθρωποθυτέω*, offrer Mennesker; (af θυσία, θύω). — *ἀνθρωποκομικός*, 3, (κομέω) hørende til Menneskenes Pleie; o. — *ἀνθρωποκτονέω*, myrder Mennesker; hvf. — *ἀνθρωποκτονία*, ἡ, Mennesemord; af — *ἀνθρωποκτόνος*, 2, (κτείνω) myrdende Mennesker; men *pass.*, *ἀνθρωπόκτονος*, myrdet af Mennesker; - (af ἄνθρωπος).

**ἀνθρωπολατρεία*, ἡ, Menneskedyrkelse; af — *ἀνθρωπολατρέω*, (λατρεύω), er — *ἀνθρωπολάτρης*, ου, ὁ, der dyrker Mennesker, der beviser Mennesker guddommelig Ære; — *ἀνθρωπόλεθρος*, 2, (ὄλεθρος) fordærvende, myrdende Mennesker; — *ἀνθρωπόλιχνος*, 2, (λίχνος) lysten efter Mennesker; — *ἀνθρωπολόγος*, 2, (λέγω) talende om, afhandlende Mennesket; — *ἀνθρωπομάγειρος*, ὁ, Menneskekok, der tillaver Menneskekiød; — *ἀνθρωπόμιμος*, 2, (μιμέομαι) efterlignende Mennesker; — *ἀνθρωπόμορφος*, 2, med menneskelig Gestalt el. Skabning; o. — *ἀνθρωπομορφόω*, giver el. tillægger en menneskelig Gestalt; (af μορφή); — *ἀνθρωπονομικός*, 3, (νέμω) vogtende, ledende Mennesker; o. — *ἀνθρωπόνοος*, 2, *ctr.* -νους, ὁ, ἡ, (νοῦς) med menneskelig Forstand; - (af ἄνθρωπος).

**ἀνθρωπόσμαι*, = ἀνθρωπέομαι; — *ἀνθρωποπάθεια*, ἡ, menneskelige Lidenskaber og Følelser; af — *ἀνθρωποπαθέω*, (παθεῖν, πάσχω) er - *ἀνθρωποπαθής*, 2, som har menneskelige Lidenskaber og Følelser; som føler og handler som et Menneske; — *ἀνθρωποποιΐα*, ἡ, at danne el. skabe Mennesker; af — *ἀνθρωποποιός*, 2, (ποιέω) som giør, danner, skaber Mennesker; — *ἀνθρωποπρεπής*, 2, *adv.* -πῶς, (πρέπω) anstændig for Mennesker; o. — *ἀνθρωποῤῥαίστης*, ου, ὁ, (ῥαίω) som fordærver, ødelægger Mennesker; - (af flgd.).

ἄνθρωπος, ὁ, et Menneske (i alle dette Ords Bem.) σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος, *Pind.*; ἥδομαι τιμώμενος, εἴπερ ἄνθρωπός εἰμι, *Xen.*; ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖν, *id.*; *in pl.*, οἱ ἄνθρ., Menneskene, Menneskeslægten; τὰ ἐν ἀνθρώποις δεινότατα, det Skrækkeligste i Verden; ligesom ἀνήρ, m. et andet Subst., *ex.* ἄνθρωπος ὁδίτης, Vandringsmand, *Il.*; *att.* ofte med Foragt, *ex.*- ἄνθρωπος κόλαξ, ligel. h. *Cic. homo histrio*; ἀδικούμενοι οἱ ἄνθρωποι, *att.* f. οἱ ἀδικούμενοι, *Thuc.*; ogſ. ἡ ἄνθρωπος, Fruentimmer, *Herod.*; i Krasis m. Artiklen *jon.* ὤνθρωπος, *att.* ἅνθρωπος; — (efter *Plato* af ἄνω ἀθρεῖν, el. af ἀναθρεῖν ἃ ὄπωπε; muel. af ἀνήρ o. ὤψ, ligesom f. ἄνθρωπος).

**ἀνθρωποσφαγέω*, (σφάττω) slagter Mennesker; — *ἀνθρωπότης*, ητος, ἡ, Menneskelighed; — *ἀνθρωπουργία*, ἡ, o. -ουργός, 2, (ἔργον) = ἀνθρωποποιΐα, -ποιός; — *ἀνθρωποφαγέω*, er - *ἀνθρωποφάγος*, 2, (φαγεῖν) som æder Mennesker; df. — *ἀνθρωποφαγία*, ἡ, at æde Mennesker; — *ἀνθρωποφανής*, 2, (φαίνομαι) der viser sig som Menneske; — *ἀνθρωποφυής*, 2, (φύω) med en menneskelig Natur; o. — *ἀνθρωπώδης*, 2, = ἀνθρωποειδής; - (af ἄνθρωπος). — *ἀνθρώσκω*, *poët.* f. ἀναθρώσκω.

ἀνθ-υβρίζω, beskæmmer, mishandler derimod el. til Giengield. — *ἀνθυλακτέω*, giøer igien el. derimod. — *ἀνθύλλιον*, τό, *dim.* af ἄνθος; 2) = flgd.). — *ἀνθυλλίς*, ίδος, ἡ, en Planteart. — *ἀνθ-υπάγω*, *irr.*, fører frem derimod, bes. for Retten, anklager derimod; 2) = ἀνθυποφέρω. — *ἀνθυπαλλαγή*, ἡ, gienſidig Udverling; af — *ἀνθ-υπαλλάσσω*, -ττω, *f.* ξω, ombytter, omverler derimod; — *ἀνθυπατεία*, ἡ, Proconsulat; af — *ἀνθυπατεύω*, er - *ἀνθύπατος*, ὁ, *i. e.* ἀντὶ ὑπάτου, Proconsul; df. — *ἀνθυπατικός*, 3, proconsularisk.

ἀνθ-υπείκω, *f.* ξω, viger, giver efter derimod el. til Giengield; df. — *ἀνθύπειξις*, ἡ, gienſidig Eftergivelse; Underkastelse. — *ἀνθ-υπερφρονέω*, er overmodig derimod. — *ἀνθ-υπηρετέω*, tiener igien, τινί τι, nogen i noget, beviser Gientieneste. — *ἀνθ-υπισχνέομαι*, lover derimod. — *ἀνθ-υποβάλλω*, *irr.*, indvender derimod. — *ἀνθ-υποκαθίστημι*, erstatter, sætter istedet for et andet. — *ἀνθ-υποκρίνομαι*, hykler el. foregiver derimod. — *ἀνθ-υπόμνυμαι*, (ὑπόμνυμι) sværger derimod, οὔτε τότε ἀνθυπωμόσατο, næg-

tede han med sin Eed, *Dem.* — *ἀνθ-υποπτεύω*, mistænker derimod. — *ἀνθ-υπορύσσω, -ττω*, giør Modminer.

ἀνθυποτιμάομαι, (*ὑποτιμάω*) foretager en tredie Vurdering imod den anden. — *ἀνθ-υπουργέω*, viser Gientieneste, *χάριν τινί*, *Soph.*; df. — *ἀνθυπούργημα, τό*, o. *-ούργησις, ἡ*, Gientieneste, giensidig Billighed. — *ἀνθ-υποφέρω*, *irr.*, *f.* *-υποίσω*, forebringer, indvender derimod; foreholder, forekaster derimod; df. — *ἀνθυποφορά, ἡ*, Besvarelse af en giort Indvending. — *ἀνθυποχώρησις, ἡ*, (*ὑποχωρέω*) giensidig Tilbagetræden. — *ἀνθυφαίρεσις, ἡ*, giensidig Borttagen, Unddragen, Fravendelse; af — *ἀνθ-υφαιρέω*, *irr.*, unddrager, fravender derimod. — *ἀνθυφίσταμαι*, (*ὑφίστημι*) stiller mig derimod, paatager mig, foretager mig (i nogens Sted). — *ἀνθ᾽ ὧν*, f. *ἀντὶ τούτων ὅτι*, hvorfor, derfor at. — *ἀνθώδης*, 2, (*ἄνθος*), blomsteragtig, ligesom Blomster.

ἀνία, ἡ, Krænkelse; Kummer, Nedslaaenhed; *δαιτὸς ἀνίη*, Ulyst til Maden, *Od.*; *ἄπρηκτος ἀνίη*, uafvendelig Fordærvelse, om Scylla, *ib.*; [h. *Hom.* *ι long.*, sild. *anceps*]; df. — *ἀνιάζω*, krænker, *Od.* 19, 323; 2) sædv. *intr.*, er mismodig, bedrøvet, *θυμῷ*, i Sielen; men *κτεάτεσσιν ἀνιάζειν*, at være bekymret for sin Eiendom, *Hom.*; [*ι anceps*]. — *ἀν-ιάομαι*, helbreder igien, istandsætter paa ny; *ἀνιεῦνται*, *Herod.* 7, 236, *jon.* f. *ἀνιάονται, ῶνται.*

ἀνιαρός, 3, *jon.* *-ηρός*, *adv.* *-ρῶς*, (*ἀνιάω*) besværlig, som vækker Ulyst, krænkende; *compar. irr.*, *αὐτῷ-ἀνιηρέστερον ἔσται*, vil bekomme ham værre, *Od.* 2, 190; 2) bedrøvet, bekymret, *ἀνιαρὸς καὶ σκυθρωπός*, *Xen.*; *ἀνιαρῶς ζῆν*, *id.* — *ἀνίατος*, 2, *adv.* *-άτως*, (*ἰάομαι*) ulægelig; *ἀνίατον πενίαν πένεσθαι*, *Xen.* — *ἀνιάτρευτος*, 2, (*ἰατρεύω*) ulægt; ulægelig. — *ἀνιατρολόγητος*, 2, (*ἰατρολογέω*) ikke underviist i Lægekunsten. — *ἀν-ιάχω*, *f.* *χήσω*, skriger op; berømmer høit.

ἀνιάω, *f.* *άσω*, *jon.* *ήσω*, (*ἀνία*) = *ἀνιάζω*, Bem. 1, men hyppigere i Prosa, krænker, bedrøver, falder besværlig; *τοῦτ᾽ ἐμὲ πάνυ ἀνιᾷ*, giør mig meget ondt, *Xen.*; *in med.*, bedrøver mig, harmes, *ἀνιῶμαι -οῖς μέλλω λέγειν*, *Dem.*; *ἀνιαθείς*, bedrøvet, kummerfuld, *Hom.*; [*ι long.* h. *Hom.*, sild. *anceps*; *α breve* i *præs.*, *long.* i *fut.*].

ἀνιγρός, 3, = *ἀνιαρός*, sild. *poët.* — *ἀνιδεῖν*, *inf. aor.* af *inus.* *ἀνείδω*, at see op. — *ἀνίδιος*, 2, (*ἴδιος*) uden Eiendom, som *ἀκτήμων*. — *ἀνιδιτί*, o. *ἀνιδρωτί*, *adv.*, (*ἰδίω, ἱδρώς*) uden Sved; uden Anstrængelse. — *ἄνιδρος*, 2, uden Sved; o. — *ἀν-ιδρόω*, (*ἀνά*) sveder igien; 2) (*α pr.*) sveder ikke, *Hippocr.*; (af *ἱδρώς*). — *ἀνίδρυτος*, 2, (*α pr.*) ikke fastgiort, df. ustadig, foranderlig; *ἄσπειστος, ἀνίδρυτος, ἄμικτος*, folkesky, uvenlig, *Dem.*; o. — *ἀνιδρύω*, (*ἀνά*) opstiller, befæster; (af *ἱδρύω*). — *ἀνίδρωσις, ἡ*, (*ἀνιδρόω*) Sveden, Sved; 2) Mangel paa Sved. — *ἀνιδρωτί*, *adv.*, uden Sved; uden Anstrængelse, langsomt, *Xen.*; o. — *ἀνίδρωτος*, 2, som ikke sveder; som ikke anstrænger sig; (af *ἱδρόω*).

ἀνίεμαι, *med.* o. *pass.* t. *ἀνίημι*. — *ἀνίερος*, 2, *adv.* *-ρως*, (*α pr.*, *ἱερός*) vanhellig, vanhelliget; — *ἀν-ιερόω*, (*ἀνά*) helliger, indvier, giør ukrænkelig; df. — *ἀνιέρωσις, ἡ*, Indvielse, Hellighed, Ukrænkelighed. — *ἀνίεσκε*, forlæng. *impf.* f. *ἀνίει, ἀνίη*, af *ἀνίημι*, *Hes. Theog.* — *ἀνιηθείς*, *jon. part. aor. pass.* f. *ἀνιαθείς*, af *ἀνιάω*, *Hom.*

ἀνίημι, (*ἵημι*) *impf.* *ἀνίην*, *jon.* o. *att.* *ἀνίειν*; ogs. (af *inus.* *ἀνιέω*) *ἀνίουν*; *f.* *ἀνήσω*; ogs. *ἀνέσω*; *aor.* 1. *ἀνῆκα*, *jon.* *ἀνέηκα*, men (af *inus.* *ἀνῆσα*) *opt.* *ἀνέσαιμι*; *pf.* *ἀνεῖκα*, (af Omlyden *ἀνέωκα* er 3 *pl. pf. pass.* *ἀνέωνται*, *Herod.* 2, 165, hvor der før læstes *ἀνέονται*); *aor.* 2, 3 *pl.* *ἄνεσαν*, *conj.* *ἀνῇ* f. *ἀνῇ*, *opt.* *ἀνείη*, *part.* *ἀνέντες*; *pass.* o. *med.*, *ἀνίεμαι*, *pf.* *ἀνεῖμαι*; — 1) sender op, *Od.* 4, 568; lader voxe, *μηδὲν ὧν ἡ γῆ ἀνίησι*, *Xen.*; 2) sender tilbage el. hiem, sield.; 3) oftest, lader løs, lader fare, *ὕπνος ἀνῆκεν ἐμέ*, forlod mig; *ἐμὲ θυμὸν οὐκ ἀνίει ὀδύνη*, *Hom.*; bes. *a)* aflader (at anstrænge mig), forsømmer, *τὴν τῆς ἀρετῆς ἄσκησιν*, *Xen.*; undert. *c. part.*, *ex.* *ὕων οὐκ ἀνίει*, hører ikke op at regne, *Herod.*; *b)* lader, tillader, *ex.* *πρὶν ἀνεῖναι αὐτὰς μάχεσθαι*, forend de tillode, *id.*; *c)* slipper løs, giver Tøilen, ophidser, *Μοῦσα ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀείδειν*, begeistrede til Sang, *Hom.*, men egentl. *εἰς τάχος ἀνιέναι τοὺς ἵππους*, *Xen.*; *d)* *intr.* bes. *att.*, *τῇ ἡδονῇ, τῇ ὀργῇ ἀνιέναι*, *sc.* *ἑαυτόν* s. *θυμόν*, ligesom h. *Herod.* *ἀνεῖναι ἑωϋτὸν ἐς παιγνίην*, at overgive sig til, at give efter for; 4) ligel. *in med.*, *ex.* *τρυφαῖς ἀνεῖσθαι*; undert. *c. acc.*, *ex.* *κόλπον ἀνιεμένη*, blottende Barmen, med blottet Barm; ogs. *in pass.*, *γέλως ἀνειμένος*, overgiven Latter; *τὸ ἀνειμένον*, Slaphed, Svaghed; *ἀνεῖσθαι*, at være overladt, d. e. indviet til en Gud, *Herod.*; [*ι anceps*].

ἀνιηρός, 3, *jon.* f. *ἀνιαρός*. — *ἀνίκα*, *dor.* f. *ἡνίκα*. — *ἀνίκανος*, 2, (*ἱκανός*) unøisom; udygtig. — *ἀνικεί*, *adv.*, uden Seier, *νικῄ*. — *ἀνικέτευτος*, 2, (*ἱκετεύω*) ikke ombedet; 2) ikke bedende. — *ἀνίκητος*, 2, (*νικάω*) ikke overvunden;

uovervindelig. — *ἀν-ικμάζω*, (*α pr.*) aftørrer. — *ἀνικμάω*, = *ἀναλικμάω*, renser Korn, *σῖτον*. — *ἄνικμος*, 2, uden Fugtighed, *ἰκμάς*, tør. — *ἀνίλαστος*, 2, uforsonet; uforsonlig; o. — *ἀνίλεως*, *ων*, *att.* f. *ἀνίλαος*, ubarmhiertig; (af *ἱλάσκω*, *ἵλεως*).

ἀνίμαστος, 2, (*ἱμάσσω*) upidsket. — *ἀν-ιμάω*, *f.* *ήσω*, trækker i Veiret som ved en Rem, *ἱμάς*; df. — *ἀνίμησις*, *ἡ*, Trækken i Veiret. — *ἄνιος*, 2, (*ἀνία*) = *ἀνιαρός*. — *ἀνίουλος*, 2, (*ἴουλος*) uden Melkehaar, endnu et Barn, *poët.* — *ἀν-ιππεύω*, rider, sprænger, kiører op el. opad; o. — *ἄνιππος*, 2, uden Hest; ubereden; om en Egn, uskikket for Rytteri; (af *ἱππεύω*, *ἵππος*). — *ἀν-ίπταμαι*, *med.* t. *ἀνίπτημι*, flyver, springer, hopper i Veiret. — *ἀνιπτόπους*, *ποδος*, *ὁ*, *ἡ*, (*πούς*) med uvaskede Fødder, *Σελλοί*, *Il.* 16, 235, *vid. Heyn.*; o. — *ἄνιπτος*, 2, uvasket; (af *νίπτω*).

ἄνις, *boeot.* f. *ἄνευ*. — *ἀν-ισάζω*, giør lige, udjevner; o. — *ἀνισάριθμος*, 2, (*α priv.*, *ἀριθμός*) af ulige Tal; (af *ἴσος*). — *ἀνισασμός*, *ὁ*, (*ἀνισάζω*) Udligning. — *ἀνισίτης*, *ὁ*, *fem.* *ῖτις*, krydret med Anis. — *ἀν-ισοειδής*, 2, (*εἶδος*) af ulige Gestalt; — *ἀν-ισόμετρος*, 2, (*μέτρον*) af ulige Maal, ulige af Maal; o. — *ἀν-ισομήκης*, 2, (*μῆκος*) af ulige Længde; - (af *ἄνισος*).

ἄνισον, *τό*, [*ι long.*], Anis, *anisum*; best. m. *ἄνηθον*, *ἄνησον*. — **ἀν-ισοπαχής*, 2, (*παχύς*) af ulige Tykkelse; af — *ἄνισος*, 2, ogs. 3, (*α pr.*) ulig, ulige, ujevn; *τὸ ἄνισον*, Ulighed; 2) *transl.*, ulige fordeelt, ubillig; df. — *ἀνισότης*, *ητος*, *ἡ*, Ulighed; Ubillighed; — *ἀν-ισότιμος*, 2, (*τιμή*) af ulige Værd; o. — *ἀν-ισόω*, (*ἀνά*) giør lige, udligner; *in med.*, at være lige med noget; (af *ἴσος*).

ἀνίστα, o. *ἀνίστη*, *imperat.* f. *ἀνίστηθι*; af — *ἀνίστημι*, *f.* *ἀναστήσω*, (*ἵστημι*); - *A*) *in præs. impf. fut.* o. *aor.* 1 *act.*, 1) lader staae op, opvækker, *γέροντα χειρὸς ἀνίστη*, reiste, løftede op ved Haanden, *Il.*; *οἱ θεοὶ τὸν ἄνθρωπον ὀρθὸν ἀνέστησαν*, gave en opreist Stilling, *Xen.*; *ἀνιστάναι ἐκκλησίαν*, at ophæve, lade gaae fra hinanden, *id.*; *ἀνιστάναι τεθνεῶτας*, at opvække de Døde, om Æsculap, *id.*; *transl.*, opmuntrer, ophidser, *τινί*, imod nogen, *Il.* 7, 116; oprører; 2) omsætter, forflytter, forjager; *ἀνίστασαν τοὺς δήμους*, *Herod.* 9, 73; 3) reiser, opfører en Bygning, *att.*; ogsaa *in med.*, *ἀνεστήσαντο πόλιν*, *Herod.* 1, 165; - *B*) *in aor.* 2, *pf.* o. *plqupf.*, o. *in med.*, staaer op, reiser mig, *πρωῒ ἀνίστασθαι s. ἀναστῆναι*, *Xen.*, ogs. til Kamp imod nogen, *τινί*, *Il.*, *ἐκ τῆς ἐνέδρας*, at bryde frem af et Baghold; *ἀνίστασθαι εἰς χωρίον τι*, at begive sig til et Sted, *Plato*; at staae op, at komme sig efter en Sygdom, *Il.*; at staae op, om Døde, *ib.*; bes. ofte, at staae op for at tale; *χώρα ἀνεστηκυῖα*, et (ved indre Uroligheder) forstyrret Land, *Herod.* 5, 29; 2) *c. acc.* bes. *att.*, *ἀνίστασθαι μάρτυρα*, at lade træde op som Vidne for sig.

**ἀνιστορέω*, udforsker, udspørger; — *ἀνιστορησία*, *ἡ*, (*α pr.*) Ukyndighed i Historien; o. — *ἀνιστόρητος*, 2, *adv.* *-τως*, ikke omtalt i Historien, ubekiendt; 2) som ikke udforsker; uvidende, ikke underviist i Historien; (af *ἱστορέω*). — *ἀνίστω*, *jon. imperat. pass.* f. *ἀνίστασο*, af *ἀνίσταμαι*, *Æsch.* — *ἀνισχάνω*, *poët.*, = *ἀνίσχω*. — *ἀνίσχιος*, 2, (*ἰσχίον*) uden Lend, uden Kiød paa Hofterne, *Ar.* — *ἀνίσχυρος*, 2, (*ἰσχυρός*) ikke stærk, svag. — *ἀν-ίσχω*, = *ἀνέχω*, alene *in præs.* o. *impf.*; sild. ogs. *intr.*, *ἅμ᾽ ἡλίῳ ἀνίσχοντι*, med Solens Opgang. — *ἀνίσωσις*, *ἡ*, (*ἀνισόω*) Udligning.

ἀν-ιΰζω, skriger op; [*ι long.*] — *ἄνιχθυς*, *υ*, *υος*, uden Fisk, fattig paa Fisk, *ἰχθύς*. — *ἀνίχνευτος*, 2, (*α pr.*) ikke opsporet; ikke til at opspore; — *ἀν-ιχνεύω*, (*ἀνά*) opsporer, udspeider, *Il.*; o. — *ἀνιχνίαστος*, 2, = *ἀνίχνευτος*; - (af *ἰχνεύω*, *ἰχνιάζω*). — *ἀνίωτος*, 2, (*ἰόω*) ikke forrustet. — *ἀννεῖται*, *poët.* f. *ἀνανεῖται*, af *ἀνανέομαι*, *Od.* — *ἄννηθον*, *ἄννητον*, *poët.* f. *ἄνησον*, *ἄνητον*. — *Ἀννιβίζω*, tager Parti med Hannibal, *Ἀννίβας*. — *ἀνξηραίνω*, *poët.* f. *ἀναξηραίνω*.

ἀνοδία, *ἡ*, (*ὁδός*) Uvei, slet Vei, Ufremkommelighed. — *ἄνοδμος*, 2, uden Lugt, *ὀδμή*. — *ἀνόδοντος*, 2, = *ἀνόδους*. — *ἄνοδος*, 2, (*α pr.*) uden Vei; o. — *ἄνοδος*, *ἡ*, (*ἀνά*) Opvei, Tog, Reise op i Landet; 2) Tilbagevei, Tilbagetog; (af *ὁδός*). — *ἀνόδους*, *δοντος*, *ὁ*, *ἡ*, (*ὀδούς*) uden Tænder, tandløs. — *ἀνοδύρομαι*, skriger op, bryder ud i Klager; o. — *ἀνόδυρτος*, 2, (*α pr.*) ubegrædt, ubeklaget; 2) *act.*, ikke klagende; (af *ὀδύρομαι*). — *ἄνοζος*, 2, (*ὄζος*) uden Skud el. Green.

**ἀνόημα*, *τό*, uklog Handling; — *ἀνοήμων*, *ονος*, 2, uforstandig, dum, sandseløs; — *ἀνοησία*, *ἡ*, (*νόησις*) Uforstandighed, Tankeløshed, Sandseløshed; - (af *νοέω*). — *ἀνοηταίνω*, er *ἀνόητος*; o. — *ἀνοητία*, *ἡ*, = *ἀνοησία*; af — *ἀνόητος*, 2, *adv.* *-τως*, (*νοέω*) ikke tænkt; ubegribelig; urimelig, *τὸ πάντων ἀνοήτατον ἔγκλημα*, *πένης καλοῦμαι*, *Xen.*; 2) *act.*, som ikke indseer, uforstandig; ubesindig, overilet; ogs. vellystig; *appon.* *σώφρων*.

ἀνόθευτος, 2, (*νοθεύω*) uforfalsket; ægte. — *ἄνοια*, *ἡ*, (*νοῦς*) at være *ἄνοος*,

Uforstandighed, Sandseløshed; ἄνοιαν ὀφλισκάνειν, at giøre en dum Streg, *Dem.* — ἄνοιγμα, τό, Aabning, Hul, Mellemrum; af — ἀνοίγω, o. ἀνοίγνυμι, *irr.*; *impf.* ἀνέῳγον, o. ἤνοιγον; *fut.* ἀνοίξω; *aor.* ἀνέῳξα, *inf.* ἀνοῖξαι, ogſ. ἀνῷξα, *Herod.*, o. ἤνοιξα, *Xen.*; *pf.* ἀνέῳχα; *pf.* 2 ἀνέῳγα; – aabner, lukker op, κληῗδα ἀναοίγεσκον, *Il.*; breder el. slaaer ud fra hinanden, afdækker; ὡς ἕκαστος ἤνοιξε, ὡς ἕκαστοι ἤνοιγον, *sc.* θάλατταν, aabnede Havet, d. e. vandt rum Sø, *Xen. Hell.*; *in pf.* 2, o. *in pass.*, at staae aaben.

ἀν-οιδαίνω, o. ἀνοιδέω, *poët.* -δείω, lader opsvulne; 2) *intr.*, opsvulner, hovner; tiltager, voxer; ogſ. *transl.* om Lidenskaberne; df. — ἀνοίδησις, ἡ, Opsvulmen, Hævelse; o. — ἀνοιδίσκω, = ἀνοιδέω, Bem. 1. — ἀνοίκειος, 2, ogſ. 3, (οἰκεῖος) ikke huusvant, ikke fortrolig; 2) ikke passende, ubeqvem, ubrugbar, τινί, o. πρός τι, til noget; df. — ἀνοικειότης, ητος, ἡ, Uvenlighed; Udygtighed. — ἀνοίκητος, 2, (οἰκέω) ubeboet, ubeboelig.

ἀν-οικίζω, bygger op igien, πόλιν; forflytter til, bosætter i de forrige el. andre Boliger; 2) fordriver; forstyrrer; 3) ἀνῳκισμένοι εἰσί, ere bosatte el. boe høiere oppe i Landet, *Thuc.* 1, 7; df. — ἀνοίκισις, ἡ, Forandring af Bopæl; Flytning høiere op i Landet; o. — ἀνοικισμός, ὁ, = frgd.; 2) Gienopbygning. — ἀν-οικοδομέω, opbygger el. istandsætter igien. — ἀνοικονόμητος, 2, (οἰκονομέω) ikke vel indrettet el. ordnet; 2) *act.*, som holder slet Huus, ødsel. — ἄνοικος, 2, (οἶκος) uden Huus og Hiem; ἄνοικον ποιεῖν, at fordrive fra Hiemmet, *Herod.*

ἀν-οικτίρμων, 2, ubarmhiertig, *Soph.* — ἀνοίκτιστος, 2, (οἰκτίζω) ikke beklaget. — ἀνοικτός, 2, (ἀνοίγω) aabnet, aaben; 2) som lader sig aabne, til at aabne. — ἄνοικτος, 2, (οἶκτος) uden Medlidenhed, ubarmhiertig; *superl.*, ἀνοίκτιστος. — ἄνοικτρος, 2, (οἰκτρός) som ingen Medlidenhed finder el. fortiener.

ἀν-οιμώζω, (ἀνά) sukker op, bryder ud i Suk og Klager. — ἀνοιμωκτεί o. -κτί, *adv.*, uden at sukke el. klage; δεινά ῥήματα ἀνοιμωκτὶ χανεῖν, ustraffet at føre trodsige Taler, *Soph.*; af — ἀνοίμωκτος, 2, (α *pr.*, οἰμώζω) ubegrædt, ubeklaget. — ἄνοιξις, ἡ, (ἀνοίγνυμι) = ἄνοιγμα. — *ἄνοισις, ἡ, Tilbagebringen; — ἀνοιστέος, 3, til at bringe tilbage; o. — ἀνοιστός, 2, bragt tilbage; bes. bragt for Dommeren til Afgiørelse, *Herod.*; – (af ἀναφέρω). — ἀνοιστρέω, ophidser, bringer i Raseri, οἶστρος. — ἀνοίσω, *fut.* til ἀναφέρω. — ἀνοκωχή, ἡ, see ἀνακωχή.

ἀνολβία, ἡ, Elendighed, Ulykke; [ι *anceps*]; af — ἀνόλβιος, 2, = flgd.; — ἄνολβος, 2, (ὄλβος) ulykkelig, elendig; 2) ufornuftig, *Soph. Aj.* 1156. — ἀνόλεθρος, 2, (ὄλεθρος) ikke fordærvet, ikke dræbt; 2) *act.*, ikke fordærvende. — ἀνολκή, ἡ, (ἀνέλκω) Trækken, Dragen opad, bes. Skibenes paa Land. — ἀν-ολολύζω, *f.* ξω, opløfter et høit Skrig, ogſ. et Jubelskrig; 2) *act.*, bejamrer høit, *Trag.* — ἀν-ολοφύρομαι, = ἀνοδύρομαι; [υ *long.*]. — ἀνολυμπιάς, άδος, ἡ, en i Fortegnelsen ikke indført Olympiade, *Paus.*

*ἀνομβρέω, d. forstærk. ὀμβρέω, lader regne stærkt; df. — ἀνομβρήεις, εσσα, εν, stærkt beregnet; men — ἀνομβρία, ἡ, Mangel paa Regn; af — ἄνομβρος, 2, (α *pr.*) uden Regn; – (af ὄμβρος). — ἀνομέω, (ἄνομος) lever, handler imod Lovene eller lovstridigen; df. — ἀνόμημα, τό, lovstridig Handling; o. — ἀνομία, ἡ, Lovenes Krænkelse; Lovløshed. — ἀνομίλητος, 2, (ὁμιλέω) som ingen Omgang har, uomgængelig; ἀνομίλητος παιδείας, som mangler finere Dannelse, *Plato.* — ἀνόμιχλος, 2, (ὁμίχλη) uden Taage, ubeskyet. — ἀνόμματος, 2, (ὄμμα) uden Øine. — ἀν-ομογενής, 2, (γένος) o. — ἀν-ομοειδής, 2, (εἶδος) uligeartet. — ἀνομοθέτητος, 2, (νομοθετέω) uordnet, lovløs, uordentlig.

*ἀνομοιογενής, 2, (γένος) af forskielligt Kiøn, *gramm.*; — ἀνομοιομερής, 2, (μέρος) af ulige el. uligeartede Dele; o. — ἀνομοιόπτωτος, 2, (πίπτω, πτῶσις) med forskiellige Endelser; af — †ἀνόμοιος, 2, ogſ. 3, *adv.* -μοίως, (ὅμοιος) ulig, forskielligartet, ikke lignende; ujevn, *Xen.*; ἀνομοίως ἔχειν, at være ulig, *id.*; df. — ἀνομοιόστροφος, 2, (στροφή) med ulige Stropher, *gramm.*; — ἀνομοιότης, ητος, ἡ, Ulighed, Forskiellighed; — ἀνομοιόχρονος, 2, (χρόνος) med ulige Længde el. Qvantitet, *gramm.*; o. — ἀνομοιόω, giør ulig; *in pass.*, at være ulig el. forskiellig; df. — ἀνομοίωσις, ἡ, at giøre ulig; Ulighed.

ἀνομολογέομαι, (ὁμολογέω) stemmer aldeles overeens, er af samme Mening, τὰ εἰρημένα, i den omtalte Materie; *pass.*, μηδοτιοῦν ἀδικεῖν ἀνωμολόγημαι, *Dem.*; 2) ἀνομολογούμενόν τινι s. πρός τι, uovereensstemmende med noget; df. — ἀνομολογία, ἡ, = frgd. Bem. 2; 2) Modsigelse.

ἄνομος, 2, *adv.* -μως, (νόμος) lovløs, lovstridig, *oppon.* νόμιμος. — ἀνόνητος, 2, (ὀνίνημι) unyttig, ubrugbar; 2) *act.*, som ingen Nytte har af noget,

τινός, *Dem.* — ἀνονόμαστος, 2, (ὀνομαστός) ubenævnt, ubekiendt. — ἄνοος, 2, *ctr.* ἄνους, (νοῦς) uforstandig, sandsesløs, κραδίη, *Il.*

ἀνόπαια, *Od.* 1, 320, ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο (Ἀθήνη), enten af ὄψομαι, ud af Syne, useet, el. f. ἀν' ὀπαῖα, igiennem Røghullet, el. som ἀνόπαια, s. πανόπαια, etslags Ørn el. Svale. — ἀνόπαιον, τό, *l. v.* f. ἀνώπιον. — ἀνόπιν, *adv.*, baglends, bagud, see κατόπιν. — ἄνοπλος, 2, *adv.* -πλως, (ὅπλον) vaabenløs. — ἄνοπτος, 2, (ὄψομαι) useet, usynlig.

ἀνόρατος, 2, [α *long.*] (ὁράω) useet; usynlig. — ἀνόργανος, 2, (ὄργανον) uden Organer el. Værktøi. — ἀνοργία, ἡ, = ἀμυησία; o. — ἀνοργίαστος, 2, ikke indviet i Orgierne; 2) som ikke dyrkes med Orgier; (af ὄργια, ὀργίζω). — ἄνοργος, 2, uden Vrede, ὀργή. — ἀνορέα, sædv. *jon.* ἠνορέη, (ἀνήρ) Mandighed, Mod. — ἀνορεκτέω, er – ἀνόρεκτος, 2, (ὀρέγομαι) uden Attraa, bes. uden Madlyst; df. — ἀνορεξία, ἡ, Mangel paa Madlyst. — ἀνόρεος, 3, (ἀνήρ) mandig, modig.

ἀν-ορθιάζω, raaber høit. — ἀν-ορθόω, opreiser, opfører; reiser el. bygger op igien, τὸ τεῖχος, *Xen.*; retter det Krumme; *transl.*, retter, forbedrer; sætter i en bedre Tilstand; – (ofte m. dobbelt Augment). — ἄνορκος, 2, ikke bunden ved nogen Eed, ὅρκος. — ἀν-ορμάω, *f.* ήσω, sætter mig i heftig Bevægelse, farer op. — ἀν-ορμίζω, fører igien ud fra Land og paa Dybet, εἰς πέλαγος. — ἄνορμος, 2, uden Ankerplads, uden Havn, ὅρμος.

ἀν-όρνυμι, *irr.*, *f.* ὄρσω, ophidser. — ἀν-ορούω, farer op el. frem, springer hurtigt op; ἠέλιος ἀνόρουσεν δ' ἐς οὐρανόν, *Od.* — ἀνόροφος, 2, uden Tag, ὄροφος. — ἀνορροπύγιος, 2, (ὀρροπύγιον) uden Stiert el. Hale. — ἀν-ορταλίζω, egentl. som πτερύσσομαι, om Hanen, slaaer med Vingerne efter en Seier; *transl.*, bryster mig, giør mig til, *Ar.* — ἀνορύομαι, brøler op; [υ *long.*]. — ἀν-ορύσσω, -ττω, *f.* ξω, opgraver, udgraver; udrydder, forstyrrer. — ἀν-ορχέομαι, springer op, dandser. — ἀν-όρω, *præs. inus.*, danner flere Tempora til ἀνόρνυμι.

ἀνόσητος, 2, uden Sygdom; o. — ἀνοσία, ἡ, Frihed for Sygdom, Sundhed; (af νοσέω, νόσος). — †ἀνόσιος, 2, ogs. 3, *adv.* -σίως, (ὅσιος) vanhellig, ureen, forbrydersk; ἀνόσιος νεκύς, ureen, ubegraven, *Soph. Antig.* 1071; df. — ἀνοσιότης, ητος, ἡ. Vanhellighed, Ugudelighed; — ἀνοσιουργέω, er – ἀνοσιουργός, 2, (ἔργον) som begaaer vanhellige el. ugudelige Handlinger; df. — ἀνοσιούργημα, τό, ugudelig Handling; o. — ἀνοσιουργία, ἡ, Ugudelighed.

ἄνοσμος, 2, (ὀσμή) = ἄνοδμος. — ἄνοσος, 2, *adv.* -σως, uden Sygdom, νόσος, sund, frisk; 2) sund, tienlig for Sundheden. — ἀνόστεος, 2, (ὀστέον) uden Been el. Knokler. — ἀνόστητος, 2, o. – ἀνόστιμος, 2, som ikke vender tilbage, som ikke kan el. skal komme igien; 2) hvorfra man ikke kan vende tilbage, χῶρος, λόχος, ᾅδης; o. — ἄνοστος, 2, = frgd. Bem. 1; (af νοστέω, νόστιμος, νόστος). — ἀνότιστος, 2, (νοτίζω) uvædet, tør. — ἀν-οτοτύζω, jamrer høit.

ἀνούατος, 2, (οὖς) uden Øre eller Hanke. — ἀνουθέτητος, 2, (νουθετέω) uadvaret; som ikke lader sig advare. — — ἄνους, see ἄνοος. — ἀνούσιος, 2, uden Væsen, uden Substants, οὐσία. — ἄνουσος, 2, *jon.* f. ἄνοσος, *Od.* — ἀνούτατος, 2, (οὐτάω) ikke saaret, *Il.*; sild. ogs. ἀνούτητος, 2; df. *adv.* ἀνουτητί, uden Saar, uden at saares, *Il.* — ἀν-οφρυάζω, (ὀφρύς) trækker Øienbrynene op; agerer fornem.

ἀνόχευτος, 2, (ὀχεύω) ikke besprungen, ikke parret. — ἀνοχή, ἡ, (ἀνέχω) Anholden, Hemmen, Standsen; bes. *in pl.*, Vaabenstilstand, *induciæ*; 2) Udholdenhed, Taalmodighed; Eftergivenhed; 3) = ἀνατολή, see ἀνίσχω. — ἀν-οχλέω, (ὀχλεύς) = ἀνοχλίζω; df. — ἀνοχλητικός, 3, hævende, bevægende op el. opad. — ἀν-οχλίζω, hæver, bevæger opad el. i Veiret. — ἄνοχλος, 2, ikke bestormet, ikke overløben af Mængden, ὄχλος; alm. ikke foruroliget; 2) *act.*, som ikke falder besværlig. — ἀν-οχμάζω, hæver el. holder i Veiret. — ἀν-οχυρός, 3, ikke fast, ubefæstet.

ἀνοψία, ἡ, Mangel paa Tilmad el. Suul, bes. paa Fisk; af — ἄνοψος, 2, (ὄψον) som mangler Tilmad el. Suul, bes. Fisk. — ἄνπερ, = ἤνπερ, naar ellers, forsaavidt. — ἀνσείασκε, *ep.* f. ἀνασείασκε, ἀνέσειε. — ἄνστα, *imperat.* f. ἀνάστα, ἀνάστηθι; ligel. ἀνστάς, ἀνστήμεναι, ἀνστήσων, ἀνστήτην, *ep.* forkortet f. ἀναστάς, &c., af ἀνίστημι. — ἀνστρέψειαν, *ep.* f. ἀναστρ., *Il.* — ἀνσχεθέειν, ἄνσχεο, *ep.* f. ἀνασχ. — ἀνσχετός, 2, *ep.* f. ἀνασχετός, *Hom.*

ἄντα, *adv.*, (ἀντί) lige imod, Ansigt til Ansigt, *coram*, θεοῖς ἄντα ἐῴκει, (ligesom ved at sammenlignes med dem, d. e.) fuldkommen; ἄντα τιτύσκεσθαι, lige hen, lige for sig; στῆ δ' ἄντα σχομένη, holdende for sig, neml. Sløret, *Od.* 6, 141; 2) som *præpos. c. gen.*, ligefor; imod; ἄντα σέθεν, *coram te*; ogs. i

Sammenligning med dig; ἄντα Διὸς πολεμίζειν, imod Zeus; σκοποῦ ἄντα τυχεῖν, *Pind.*

ἀντ-ἀγοράζω, (ἀντί) indkiøber derimod el. for det Solgte. — ἀντ-ἀγορεύω, svarer; 2) modsiger. — ἀντ-αγωνίζομαι, kæmper el. kappes med nogen, τινί, bes. i Krig el. for Retten; df. — ἀνταγώνισμα, τό, Modkamp; o. — ἀνταγωνιστής, οῦ, ὁ, Modstander, Fiende; Medbeiler, τινί τινος, *Xen.*; συνεργοὶ μᾶλλον ἢ ἀνταγωνισταί, *id.* — ἀντάδελφος, 2, (ἀδελφός) som er i Broders Sted. — ἀντ-ἀδικέω, giør Uret derimod, giengielder Uret med Uret. — ἀντ-ᾄδω, *f.* ᾄσω, o. ᾄσομαι, synger derimod, svarer i Sang.

ἀντ-ἀείρω, ogs. *in med.*, *jon.* f. ἀνταίρω, &c., τοὺς Θασίους οὐδὲ χεῖρας ἀνταειραμένους κατεστρέψαντο, der ei engang løftede deres Hænder (til Forsvar), *Herod.*; πόλεμον βασιλεῖ ἀνταειρόμενοι, begyndende Krig imod Kongen, *id.* — ἀντάεις, εσσα, εν, *dor.* f. ἀντήεις. — ἄνταθλος, 2, (ἆθλος) Modstander i en Veddestrid.

ἀντ-αιδέομαι, *f.* έσομαι, ærer, agter, frygter igien el. til Giengield; γυναῖκας αἰδουμένας ἀνταιδεῖσθαι, *Xen.* — ἀνταῖος, 3, (ἄντα) modstaaende, ligefor, ἀνταία πληγή, *vulnus adversum*, for paa, paa Brystet; 2) ugunstig, fiendsk, *adversarius*, ἀνταίαν πνεῦσαι πόμπαν, at blæse imod, *Eur.* — ἀντ-αίρω, o. ἀνταίρομαι, m. o. u. ὅπλα, χεῖρας, hæver derimod, giør Modstand, τινί, imod nogen, πρός τι, imod noget; jf. ἀναείρω. — ἀντ-αἰτιάομαι, skammer mig derimod. — ἀντ-αἰτέω, forlanger, fordrer derimod, τί τινος. — ἀντ-αἰτιάομαι, beskylder el. anklager derimod.

ἀντακαῖος, ὁ, etslags Stør (Fisk), ἀντακαῖον τάριχος, Caviar. — ἀντ-ἀκολουθέω, følger derimod; df. — ἀντακολουθία, ἡ, giensidig Ledsagelse; o. — ἀντακόλουθος, ὁ, der træder istedetfor en Ledsager el. Tiener. — ἀντ-ἀκοντίζω, slynger derimod. — ἀντ-ἀκούω, *irr.*, *f.* ούσομαι, hører derimod el. igien; ἀντάκουσον, hør mit Svar, *Xen.* — ἀντ-ἀκροάομαι, = frgd. — ἀντακρωτήριον, τό, et ligeoverforliggende Forbierg, *Str.*

ἀντ-ἀλαλάζω, *f.* ξω, skriger derimod, lader gientone, *Æsch.* — ἀνταλλαγή, ἡ, Ombytning imod et andet; o. — ἀντάλλαγμα, τό, den ombyttede Vare; Ombytning; Udløsning, Udsoning; af — ἀντ-ἀλλάσσω, -ττω, *f.* ξω, bortbytter, udverler, τί τινος, o. ἀντί τινος, det ene imod el. for det andet; ogs. *in med.*, τὸ τῆς πόλεως συμφέρον τῆς ἡδονῆς καὶ χάριτος ἀνταλλάττεσθαι, at opoffre, *Dem.*; *gerund.*, ἀνταλλακτέον, *id.* — ἀντ-ἀμείβω, *f.* ψω, ombytter, verler derimod; *in med.*, giengielder, forskylder; straffer; df. — ἀντ-αμοιβός, 2, giengieldende. — ἀντ-ἀμύνομαι, forsvarer mig imod, hævner mig paa nogen, τινά.

ἀντ-ἀναβιβάζω, lader stige op, stiller op derimod, *Xen.* — ἀντ-ἀναγιγνώσκω, *irr.*, læser og sammenligner med et andet Skrift; df. — ἀντιαναγνώστης, ου, ὁ, som læser derimod. — ἀντ-ἀνάγω, *irr.*, fører op derimod, bes. fører Skibene ud paa Dybet og imod Fienden; sædv. *in med.* — ἀντ-ἀναδίδωμι, opgiver, eftergiver, giver tilbage derimod. — ἀνταναίρεσις, ἡ, giensidig Borttagen el. Ophæven; af — ἀντ-ἀναιρέω, *irr.*, borttager, ophæver, tilintetgiør, ombringer derimod el. til Giengield. — ἀντ-ἀναίρω, opløfter, ophoier derimod.

ἀντανάκλασις, ἡ, o. -κλασμός, ὁ. Tilbagebrækning, *ex.* Lysets, Lydens; af — ἀντ-ἀνακλάω, *irr.*, *f.* άσω, giver Gienlyd el. Gienskin; alm. trækker, støder tilbage derimod. — ἀντανακοπή, ἡ, giensidig Tilbagestøden; af — ἀντ-ἀνακόπτω, *f.* ψω, slaaer el. støder tilbage derimod. — ἀντ-ἀναλίσκω, *irr.*, tilsætter, forbruger, ødelægger derimod. — ἀντ-ἀναμένω, venter el. oppebier derimod. — ἀνταναπαύομαι, (ἀναπαύω) udhviler derimod. — ἀντ-ἀναπίμπλημι, fylder derimod el. igien, *Xen.* — ἀντ-ἀναπλέκω, fletter, snoer derimod. — ἀντ-ἀναπληρόω, = ἀντ-ἀναπίμπλημι. — ἀντ-ἀναφέρω, *irr.*, bringer tilbage, fører tilbage derimod. — ἀντ-ἀναχωρέω, viger tilbage derimod.

ἄντανδρος, 2, imod el. for en Mand, ἀνήρ. — ἀντ-ἄνειμι, (εἶμι) gaaer op, hæver mig derimod. — ἀντ-ἀνέχω, *irr.*, holder i Veiret derimod. — ἀντ-ἀνίστημι, reiser op, opstiller derimod el. istedetfor et andet, τί τινος; 2) *in aor.* 2 o. *pf.* ligesom *in med.*, hæver mig imod, modsætter mig nogen. — ἀντ-ἀνοίγω, *irr.*, aabner derimod, τὰ ὄμματα, seer lige paa. — ἀντανύω, *ep.* f. ἀνατανύω.

ἀντάξιος, 2, (ἄξιος) af lige Værd, ligesaa meget værd, *c. gen.*, *ex.* ἰητρὸς ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων, *Il.*; df. — ἀνταξιόω, vurderer derimod, fordrer som Værdi. — ἀντ-ἀπαιτέω, tilbagefordrer derimod. — ἀνταπομείβομαι, d. forstærk. ἀπομείβομαι. — ἀντ-ἀποστράπτω, lyner derimod.

ἀντ-ἀποδείκνυμι, *f.* δείξω, beviser derimod. — †ἀντ-ἀποδίδωμι, giver tilbage igien, πάλιν ἧκε τὸ σύνθεμα ἀνταποδιδόμενον, som Parolen, som

gaaer rundt og kommer tilbage til Feltherren) *Xen.*; ἀνταποδιδόναι ὅμοιον, at give lige for lige, *Herod.*; betaler tilbage; lade gienskinne, gientone; svarer; df. — ἀνταπόδοσις, ἡ, Giengieldelse, Erstatning; 2) modsat Retning el Bane; Modsætning; — ἀνταποδοτέος, 2, til at giengive el. forskylde; o. — ἀνταποδοτικός, 3, giengieldende; hørende til Modsætningen, *gramm.* — ἀνταποδύομαι, (ἀποδύω, *irr.*) klæder mig af for at brydes med nogen.

ἀντ-ἀποθνήσκω, *irr.*, bortdøer derimod. — ἀντάποινα, τά, (ἄποινον) Skadeserstatning, *Eur.* — ἀντ-ἀποκτείνω, *irr.*, dræber derimod el. til Giengield. — ἀντ-ἀπολαμβάνω, *irr.*, erholder derimod el. til Giengield; πάντες εἰσὶν ἄξιοι χάριν ἀνταπολαμβάνειν οἱ προϋπάρχοντες, *Dem.* — ἀντ-ἀπόλλυμι, *irr.*, fordærver derimod el. til Giengield; *in med.*, omkommer derimod. — ἀντ-ἀπολογέομαι, forsvarer derimod. — ἀντ-ἀποπαίζω, forspiller igien det Bundne. — ἀντ-ἀποπέμπω, bortsender derimod. — ἀντ-ἀποστέλλω. = frgd. — ἀντ-αποστροφή, ἡ, (ἀποστρέφω) giensidig Bortfiernen, giensidigen at vende sig bort el. fra hinanden.

ἀντ-ἀποταφρεύω, affondrer ved en Forskandsning derimod. — ἀντ-ἀποτειχίζω, affondrer, afskærer ved en Muur derimod. — ἀντ-ἀποτίω, betaler el. giengielder derimod. — ἀντ-ἀποφαίνω, viser, beviser derimod; *in med.*, fremstiller min Modmeuing, m. o. u. γνώμην. — ἀντ-ἀποφέρω, *irr.*, bortfører, fører tilbage derimod el. til Giengield. — ἀντ-ἀποχή, ἡ, Giældsbeviis, Obligation; Modtagelsesbeviis, Qvittering. — ἀντάπτομαι, *jon.* f. ἀνθάπτομαι, *Herod.* — ἀντ-ἀπωθέω, støder tilbage derimod el. til Giengield; df. — ἀνταπώθησις, ἡ, giensidig Tilbagestøden; Tilbagestøden i modsat Retning; o. — ἀντάπωσις, ἡ, = frgd.

ἀντ-ἀριθμέω, tæller derimod, sammenligner Tal med Tal. — ἀντ-ἀρκέω, *f.* έσω, τινί, er nogen voxen. — ἀνταρκτικός, 3, ligeoverfor Norden, ἄρκτος. — ἀντ-ἀσπάζομαι, *f.* άσομαι, hilser, beder velkommen, omarmer igien el. til Giengield; elsker igien. — ἀντ-ἀστράπτω, *f.* ψω, lyner derimod. — ἀντ-αὐγάζω, o. -αὐγέω, tilbagekaster et Skin; df. — ἀνταυγασία, ἡ, Gienskin; ogs. ἀνταύγεια, ἡ; af — ἀνταυγής, 2, (αὐγή) som giver Gienskin, κόραι, *Ar.* — ἀντ-αὐδάω, *f.* ήσω, taler imod, tiltaler, svarer nogen, τινά, *Soph.* — ἀντ-αὔω, lyder, larmer derimod, om Tordenen, *Pind.*

ἀντ-ἀφαιρέω, *irr.*, borttager derimod. — ἀντ-ἀφίημι, løslader, lader fare, opgiver derimod. — ἀντάω, *jon.* ἀντέω, (ἄντα) møder, træffer, støder paa nogen, τινός, dog ogs. *c. dat. personæ*, *ex.* ἤντεον ἀλλήλοις, *Hom.*; ἀποικτίζετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἤντησε, hvorledes han var behandlet af K., *Herod.* 1, 114; men ξεινίων ἤντησε μεγάλων, erholdt, modtog, *id.* 2, 119; *c. acc.* alene *Soph. Antig.* 982, σπέρμα — ἄντασε, f. μετέσχε τοῦ σπέρματος; jf. ἀντιάω.

ἀντ-ἐγγράφω, *f.* ψω, indskriver derimod el. istedetfor et andet. — ἀντ-ἐγείρω, *irr.*, opreiser derimod el. istedetfor et andet. — ἀντ-ἐγκαλέω, *irr.*, *f.* έσω, beskylder derimod; df. — ἀντέγκλημα, τό, Modbeskyldning; o. — ἀντεγκληματικός, 3, hørende til en Modbeskyldning. — ἀντ-ἐγχειρίζω, indhænder derimod. — ἀντ-εἰκάζω, sammenligner, formoder, gietter derimod. — ἀντείνω, *poët.* f. ἀνατείνω. — ἀντ-εἰπεῖν, ἀντεῖπον, at modsige, sætte sig imod, τῇ εἰρήνῃ, imod Freden, *Xen.*; ἀντειπεῖν ὑπέρ τινος, at forsvare nogen, *id.*; jf. ἀντερεῖν. — ἀντείρομαι, *jon.* f. ἀντέρομαι.

ἀντ-εἰσάγω, *irr.*, indfører derimod, derfor; df. — ἀντεισαγωγή, ἡ, Indsættelse, Indførsel istedetfor et andet. — ἀντ-εἰσβάλλω, *irr.*, kaster ind derimod; 2) *intr.*, falder ind derimod. — ἀντ-εἴσειμι, (εἶμι) gaaer ind derimod. — ἀντ-εἰσέρχομαι, *irr.*, kommer ind derimod, kommer paa en andens Plads. — ἀντ-εἰσφέρω, *irr.*, indfører, indbetaler derimod; ἀντεισφέρειν νόμον, at indføre, foreslaae en anden Lov for den forkastede, *Dem.*

ἀντ-ἐκθλίβω, *f.* ψω, udtrykker, udpresser derimod. — ἀντ-ἐκκλέπτω, *f.* ψω, stiæler ud derimod. — ἀντ-ἰκκομίζω, bærer ud el. bort derimod. — ἀντ-ἐκκόπτω, *f.* ψω, udslaaer, udstøder derimod el. til Giengield, ὀφθαλμόν, *Dem.* — ἀντ-ἐκπέμπω, *f.* ψω, sender ud el. bort derimod. — ἀντ-ἐκπλέω, *irr.*, *f.* πλεύσω, seiler, drager ud derimod. — ἀντ-ἐκπλήσσω, -ττω, *f.* ξω, forfærder derimod. — ἀντέκτασις, ἡ, giensidig Udstrækken; af — ἀντ-ἐκτείνω, udstrækker derimod. — ἀντ-ἐκτίθημι, udsætter, fremstiller, forklarer derimod. — ἀντ-ἐκτίνω, *irr.*, o. ἀντ-ἐκτίω, [ι *anc.*], betaler, giengielder, belønner, straffer derimod; df. — ἀντέκτισις, ἡ, Giengield, Løn, Hævn. — ἀντ-ἐκτρέφω, *irr.*, opføder, opdrager derimod. — ἀντ-ἐκτρέχω, *irr.*, løber ud el. frem derimod, bes. imod Fienden,

anfalder, angriber. — ἀντ-ἐκφέρω, irr., bringer ud el. bort derimod.

ἀντελαττοῦμαι, (ἐλαττόω) bliver ogsaa selv overvunden (efter at have været Seierherre). — ἀντελιγμός, ὁ, jon. f. ἀνθελιγμός. — ἀντέλλω, poët. f. ἀνατέλλω. — ἀντ-ἐλπίζω, f. ίσω, haaber derimod, haaber igien. — ἀντ-ἐμβάλλω, irr., kaster ind, gior et Indfald derimod. — ἀντ-ἐμβιβάζω, bringer derind, bringer om Bord istedetfor andet el. andre. — ἀντεμβολή, ἡ, giensidigt Indfald. — ἀντ-ἐμπήγνυμι, irr., støder ind derimod. — ἀντ-ἐμπίμπλημι, irr., fylder op derimod, τί τινος, Xen. — ἀντ-ἐμπίμπρημι, irr., antænder, forbrænder derimod. — ἀντ-ἐμπλέκω, f. ξω, indfletter, forvikler derimod; in med., at omarme hinanden; df. — ἀντεμπλοκή, ἡ, Indfletning, Omvikling, Omarmelse.

ἀντ-ἐμφαίνω, tilkiendegiver derimod; modsiger; df. — ἀντέμφασις, ἡ, Moderklæring; Modsigelse; Modsætning. — ἀντεναγωγή, ἡ, (ἐνάγω) giensidig Indkaldelse for Retten. — ἀντ-ενδείκνυμαι, (δείκνυμι) giver Varsler derimod og raader derfra; df. — ἀντένδειξις, ἡ, Varslen derimod, see frgd. — ἀντ-ἐνδύομαι, (ἐνδύω, irr.) iſører mig derimod. — ἀντ-ενέδρα, ἡ, giensidig Efterstræben; df. — ἀντ-ἐνεδρεύω, efterstræber, søger at overliste derimod.

ἀντ-ἐξάγω, irr., fører ud derimod, bes. i Slaget; ogs. udfører, ex. Varer, Xen.; 2) intr., strider imod noget, τινί, Polyb. — ἀντ-ἐξαιτέω, fordrer udleveret derimod. — ἀντ-ἐξαπατάω, skuffer el. bedrager derimod. — ἀντ-ἔξειμι, (εἶμι) drager ud derimod, bes. imod den fremrykkende Fiende. — ἀντ-ἐξελαύνω, irr., f. λάσω, = frgd.; egentl. m. underforst. στρατόν, ἵππον, ναῦν, fører, driver ud derimod. — ἀντ-ἐξέρχομαι, irr., = ἀντέξειμι.

ἀντ-ἐξετάζω, prøver derimod, sammenligner med hinanden; in med., prøver Kræfter med nogen, trættes, fører Proces, som ἀντιδικέω; df. — ἀντεξέτασις, ἡ, Prøvelse, Sammenligning, Modstilling. — ἀντ-ἐξορμάω, bryder op, drager ud til Kamp derimod; df. — ἀντεξόρμησις, ἡ, Opbrud imod den fremrykkende Fiende. — ἀντέξωσις, ἡ, (ὠθέω) giensidig Udstøden.

ἀντ-ἐπάγω, irr., anfører imod nogen; 2) intr., gaaer løs paa nogen. — ἀντ-ἐπαινέω, roser igien. — ἀντ-ἐπανάγω, = ἀντεπάγω, Thuc. — ἀντ-ἐπαφίημι, slipper løs derimod, Luc. — ἀντ-ἔπειμι, (εἶμι) gaaer løs paa, angriber nogen derimod, τινί. — ἀντ-ἐπεισάγω, irr., fører ind derimod. — ἀντ-ἐπείσοδος, ἡ, giensidig Indgaaen, modsat Indgang. — ἀντ-ἐπεισφέρω, irr., fører ind derimod, dertil. — ἀντ-ἐπεξάγω, irr., fører ud derimod, bes. til Kamp. — ἀντ-ἐπέξειμι, (εἶμι) gaaer løs paa, rykker ud imod nogen. — ἀντ-ἐπεξελαύνω, irr., = frgd.; jf. ἀντ-ἐξελαύνω. — ἀντ-ἐπεξέρχομαι, = ἀντεπέξειμι. — ἀντ-ἐπέξοδος, ἡ, giensidigt Udfald el. Angreb.

ἀντεπερείδομαι, (ἐρείδω) støtter mig, sætter min hele Vægt derimod. — ἀντ-ἐπέρχομαι, irr., = ἀντέπειμι. — ἀντ-ἐπερωτάω, spørger igien og lader mig tilsige; df. — ἀντεπερώτησις, ἡ, giensidig Spørgen. — ἀντ-ἐπηχέω, gienlyder derimod.

ἀντ-ἐπιβαίνω, irr., bestiger derimod og gaaer løs derpaa. — ἀντ-ἐπιβουλεύω, efterstræber derimod el. til Giengield. — ἀντ-ἐπιγράφω, f. ψω, sætter en ny Indskrift for den gamle, Dem. — ἀντ-ἐπιδείκνυμι, fremviser el. beviser derimod; fremlægger som Prøve. — ἀντεπίθεσις, ἡ, (ἐπιτίθεμαι) giensidigt Angreb. — ἀντ-ἐπιθυμέω, attraaer derimod; pass., ἀντεπιθυμοῦμαι τῆς συνουσίας, man attraaer derimod min Omgang, Xen. — ἀντ-ἐπικηρύσσω, lader forkynde el. udraaber derimod. — ἀντ-ἐπικουρέω, hielper nogen igien el. til Giengield. — ἀντ-ἐπικρατέω, faaer igien Overhaand, bliver atter den stærkere.

ἀντεπιλαμβάνομαι, (λαμβάνω, irr.) holder mig derimod fast ved noget, τινός. — ἀντ-ἐπιμελέομαι, drager Omsorg for, pleier derimod el. ligeledes. — ἀντ-ἐπιμέλλω, irr., søger at overliste ved ligeledes at nøle, Thuc. — ἀντ-ἐπιμετρέω, tilmaaler derimod. — ἀντ-ἐπιπλέω, irr., f. πλεύσομαι, gior et Modangreb til Søes. — ἀντ-ἐπιῤῥέω, irr., flyder til derimod.

ἀντ-ἐπισκώπτω, f. ψω, spotter, forhaaner derimod. — ἀντ-ἐπιστέλλω, sender Bud tilbage, skriver igien, svarer skriftligen. — ἀντ-ἐπιστρατεύω, gior ligeledes et Felttog derimod. — ἀντ-ἐπιστρέφω, vender derimod; vender mig imod nogen; df. — ἀντεπιστροφή, ἡ, Venden derimod el. imod hinanden. — ἀντ-ἐπιτάσσω, f. ξω, anordner, befaler derimod. — ἀντ-ἐπιτειχίζω, opfører Vold el. Muur derimod. — ἀντ-ἐπιτίθημι, lægger, stiller derpaa; paalægger derimod; in med., gior et Modangreb, kaster mig paa Fienden.

ἀντ-ἐπιφέρω, irr., bringer hen derimod; bringer el. fører imod nogen. — ἀντ-ἐπιφιλοτιμέομαι, er lige-

lebes ivrig for at naae noget. — **ἀντ-επιχειρέω**, lægger Haand paa, foretager, angriber derimod; df. — **ἀντεπιχείρησις**, ἡ, Modangreb; Modbeviis.

ἀντ-ερανίζω, skyder til, bidrager derimod. — **ἀντεραστής**, οῦ, ὁ, Medbeiler, Rival; *fem.* ἀντεράστρια, ἡ; af — **ἀντ-εράω**, *irr.*, elsker igien, *τινός*, o. *τινά*; 2) er nogens Medbeiler, *τινί*. — **ἀντ-εργολαβέω**, foretager et Arbeide imod nogen, bes. som Medbeiler. — **ἀντ-ερείδω**, *f.* ρείσω, stiller, stemmer derimod; 2) *intr.*, stiller mig el. staaer derimod; *transl.*, modsætter mig. — **ἀντ-ερεῖν**, *irr.*, at modsige, *inf. aor.*; *fut.* **ἀντερῶ**, *pf.* **ἀντείρηκα**; suppleres ved ἀντειπεῖν, s. m. s. — **ἀντέρεισις**, ἡ, Støtten, Stiven; Modstræben, Modstand; o. — **ἀντέρεισμα**, τό, Støtte, Stive; – (af ἀντερείδω).

ἀντ-ερίζω, strider derimod, modsiger. — **ἀντ-έρομαι**, *irr.*, spørger derimod — **ἀντερύομαι**, (ἐρύω) bringer i Ligevægt; agter lige høit med noget, *τινός*; *πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου* **ἀντερύσασθαι** *ἄξιος*, *Theogn.*; [*v br.*]. — **ἀντερῶ**, *fut.* af ἀντερεῖν. — **Ἀντ-έρως**, ωτος, ὁ, en Genius, som straffer forsmaaet Kiærlighed; sild. en med Eros kæmpende Genius, *Paus.* — **ἀντ-ερωτάω**, *f.* ήσω, spørger derimod; df. — **ἀντερώτησις**, ἡ, Modspørgsmaal. — **ἀντεστραμμένως**, *adv. part.*, (ἀντιστρέφω) omvendt.

† **ἀντ-ευεργετέω**, giengielder en Velgierning, yder Gientieneste; df. — **ἀντευεργέτημα**, τό, Giengieldelse af en Velgierning, Gientieneste; — **ἀντευεργέτης**, ου, ὁ, der giengielder en Velgierning; o. — **ἀντευεργετικός**, 3, hørende, skikket til at giengielde en Velgierning. — **ἀντ-ευνοέω**, beviser Velvillie derimod. — **ἀντ-ευποιέω**, *τινά*, giengielder nogens Velgierning. — **ἀντ-εφεστιάω**, (ἐφέστιος) beverter derimod, *Plato*. — **ἀντεφ-ορμέω**, ligger i Havn, ὅρμος, el. for Anker ligeoverfor Fienden.

ἀντ-έχω, *irr.*, *f.* ἀνθέξω, holder derimod, *χεῖρά τινος*, Haanden imod nogen; sædv. holder ud, *τινί*, o. *πρός τι*, imod noget, *τὸ σῶμα* **ἀντεῖχε** – *τῇ ταλαιπωρίᾳ*, *Thuc.*; *b)* strækker til, formaaer, *c. inf.*; men *Herod.* 7, 58, *c. acc.* – *ποταμὸν, οὐκ* **ἀντισχόντα** *τότε τῇ στρατιᾷ τὸ ῥέεθρον*, hvorfor 7, 108, *οὐκ* **ἀντέσχε** *τὸ ὕδωρ παρέχων*; – 2) *in med.*, holder hen for mig, *c. acc. Od.* 22, 74; sædv. *c. gen.*, holder fast ved noget, driver noget med Iver, *τῆς θαλάσσης*, lægger mig efter Søen, *Thuc.*; *τῆς ἀρετῆς ἀνθέξονται*, ville beflitte sig paa Dyden, *Xen.* — **ἀντέω**, *jon.* f. ἀντάω, *Il.* 7, 423.

ἀντήεις, εσσα, εν, (ἄντα) som er i modsat Retning, fiendsk. — **ἀντήλιος**, 2, (ἀντί, ἥλιος) egentl. *jon.* f. ἀνθήλιος, ligefor Solen, udsat for Solen, *δαίμονες ἀντήλιοι*, h. *Æsch.*, som staae foran Husets Døre, som *θυραῖοι*; 2) der ligner Solen (jf. ἀντίθεος); 3) ἀντήλια, τά, som παρήλια, Bisole. — **ἀντήμοιβος**, 2, *jon.* f. ἀντάμοιβος. — **ἄντην**, *adv.*, (ἀντί) imod, ligefor, **ἄντην** *στήσομαι*, vil holde Stand; **ἄντην** *βαλλόμενος*, faaret forpaa, *Il.*; for alles Dine, aabenbare; **ἄντην** *εἰσιδεῖν*, at see lige i Ansigtet, *ib.*; *εἴκελος, ἐναλίγκιος* **ἄντην**, aldeles lig, egentl. ved at holdes derimod.

ἀντήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἀντί, ἀνήρ) som er istedetfor en Mand el. et Menneske, *Æsch.* — **ἀντηρέτης**, ὁ, (ἐρέτης) som roer imod; alm. Modstander, som ἀντιστάτης, *Æsch.* — **ἀντήρης**, 2, som er el. ligger ligeoverfor, *χώρα*, *Eur.*; alm. modkæmpende; *πληγαὶ στέρνων* **ἀντήρεις**, Slag imod Brystet, *Soph.*; o. — **ἀντηρίς**, ίδος, ἡ, Støtte, Stive, hvad der holder imod; *dim.*, **ἀντηρίδιον**, τό; (af ἄρω). — **ἄντησις**, ἡ, (ἀντάω) Møden, Kommen imøde. — **ἀντ-ηχέω**, gienlyder, gientoner; df. — **ἀντήχησις**, ἡ, Gienlyd.

ἀντί, *præpos. c. gen.*, 1) om Stedet, sædv. ligefor, foran, for, *ante*, *χλαῖναν* – **ἀντ'** *ὀφθαλμοῖιν ἀνασχών*, holdende for Dinene, *Od.* 4, 115; *ἀντ' ἠελίοιο*, vendt imod Solen; sield. imod, *contra*, *ex. Il.* 15, 415, o. efter nogle, *ib.* 8, 233; oftere om en Sammenligning, Omverling, Erstatning, o. dl., ligesom vort: imod, s. som, ligesom, for, istedetfor, *ex. Od.* 8, 546; **ἀντί** *τοι εἴμ'* **ἱκέταο**, er dig som, er at ansee som din Client, *Il.* 21, 75; bes. **ἀνθ' σοῦ**, **ἀνθ' ὧν**, hvorfor, af hvilken Grund, fordi; **ἀνθ'** *ὧν εὖ πεποίηκας, οὐκ ἔχω τι μεῖζον ἢ* –, til Løn for din Tieneste, &c., *Xen.*; **ἀντὶ τοῦ**; hvorfor? hvortil? o. indirecte spørgende, **ἀνθ' ὅτου**; — **ἀντί τινος** *βασιλεύειν*, at regiere i nogens Sted, *δοῦλον ἀντὶ βασιλέως ποιεῖν*, at giøre af Konge til Slave; **ἓν ἀνθ' ἑνός**, det ene imod det andet el. sammenlignet med det andet, *Pl.*; *αἱρεῖσθαί τι* **ἀντί τινος**, oftere *τί τινος*, at foretrække det ene for det andet, *Xen.*; – *ἱκετεύειν* **ἀντὶ παίδων**, besværge ved, *Soph.*; – 3) i Sammensætninger betegner **ἀντί**, *a)* det Modstaaende, *ex.* **ἀντιμέτωπος**, ἀντιβαίνω; *b)* det Fiendske, *ex.* **ἀντίπαλος**, ἀντιπολεμέω; *c)* det Tilsvarende el. Lignende, *ex.* **ἀντίθεος**, ἀντάξιος; *d)* hvad der er i et andets Sted, *ex.* ἀντιβασιλεύς; *e)* et Modstykke, *ex.* ἀντίμορφος, ἀντίτεχνος; *f)* Giengield, *ex.* ἀντιδεξιόομαι;

(ἀντί kan vel poët. sættes efter sin Casus, men lider aldrig Anastrophe; – bf. ἄντα, ἄντην, ἀντίος, ἀντάω, ἄντομαι, &c.).

ἀντία, som adv., see under ἀντίος. — ἀντιάζω, som ἀπαντάω, gaaer imøde, c. acc.; ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιόντα, vi ville møde Angriberen, Herod.; ogs. nærmer mig nogen som bedende, Soph. — ἀνταμοιβός, 2, poët. f. ἀνταμοιβός. — ἀντιάνειρα, ἡ, (ἀνήρ) om en Amazone, som ἰσανδρος, der har en Mands Mod, der kæmper med Mænd, Hom.; men στάσις ἀντιάνειρα, hvori Mand staaer imod Mand, Pind. — ἀντι-ἄξων, ονος, ὁ, den modstaaende Pol. — ἀντιάχέω, skriger, raaber derimod; ogs. ἀντιάχω, Orph.

ἀντιάω, f. άσω, [α br.] h. Hom. ἀντιόω, gaaer imøde, kommer imøde; 1) c. gen., gaaer ud paa at finde, søger forsætligen, πολέμοιο, μάχης, ἀέθλων, Hom.; ogs. om Guderne, ἀντιάν ἑκατόμβης, ἱρῶν, at gaae hen at modtage, id.; bf. erholder, nyder, ex. Od. 6, 193; 2) c. dat., møder (tilfældigen), støder paa; μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ, maatte du dog ikke træffe paa ham, komme ham i Veien, Od. 18, 146.; 3) c. acc., gaaer hen for at besørge, alene Il. 1, 31, ἐμὸν λέχος ἀντιόωσα, beredende mit Leie; jf. πορσύνω; 4) gaaer bedende hen til, bønfalder nogen, c. gen., som ἀντιάζω, sild. ep.; 5) = ἐναντιόομαι, modstaaer, modsiger, c. dat.; men Thuc. 2, 40, læser Haack. ἠναντιώμεθα.

ἀντιβάδην, adv., trædende imøde, staaende imod; af — ἀντι-βαίνω, irr., f. βήσομαι, træder imøde; modstaaer nogen, τινί. — ἀντι-βάλλω, irr., f. βαλῶ, kaster el. holder imod, objicio; 2) holder imod, sammenligner; 3) træffer sammen med, har en Samtale med nogen, τινά. — ἀντι-βασιλεύς, έως, ὁ, Vicekonge, Mellemregent, interrex, Dion. Hal. — ἀντίβασις, ἡ, Gaaen imøde, Modstaaen; Modstand, Modkamp; — ἀντιβάτης, ου, ὁ, som træder imøde, Modstander; 2) Slaa, som skydes for Døren; o. — ἀντιβατικός, 3, skikket, tilbøielig til Modstand; - (af ἀντιβαίνω).

*ἀντιβία, egentl. dat. fem. af ἀντίβιος, som adv. = ἀντιβίην; — ἀντιβιάζομαι, sætter Vold imod Vold; — ἀντιβίην, adv., imod, ἀντιβ. ἐλθεῖν, πειραθῆναι, at gaae løs paa, prøve Styrke med nogen, Hom.; egentl. acc. fem. af — ἀντίβιος, 3, ogs. 2, som sætter Vold imod Vold; ἀντιβίοις ἐπέεσσι, med fiendende, truende Ord, Hom.; sædv. som adv., ἀντίβιον, -βίην, -βίῃ, = ἄντα; — (af ἀντί o. βία). — ἀντι-βλάπτω, f. ψω, beskadiger derimod. — ἀντι-βλέπω, f. ψω, seer lige imod, lige paa noget, τινί, ogs. εἰς τὸν ἥλιον, Xen.; bf. — ἀντίβλεψις, ἡ, Skuen lige imod, lige paa noget; in pl., Xen.

ἀντι-βοάω, f. άσω, jon. ήσω, raaber, skriger derimod. — ἀντι-βοηθέω, iler derimod til Bistand el. Hielp, Thuc. — ἀντίβοιος, 2, (βοῦς) af en Oxes Værdi. — ἀντιβολέω, (ἀντιβάλλω) 1) c. dat., møder, støder paa, bes. i Slaget; 2) c. gen. rei, støder paa, bliver deelagtig, har Andeel i noget, μάχης, γάμου, Hom., Hes.; 3) nærmer mig bedende, bønfalder, som ἀντιάω; δέομαι ὑμῶν καὶ ἱκετεύω καὶ ἀντιβολῶ, Dem.; bf. — ἀντιβολή, ἀντιβόλησις, o. ἀντιβολία, ἡ, Holden imod, Sammenlignen; 2) Moden, Møde; 3) Bønfalden, Beden, πρὸς ἀντιβολίαν - τραπόμενοι, efter at have henvendt sig til Bønner, Thuc. — ἀντι-βομβέω, bruser, larmer derimod. — ἀντι-βροντάω, f. ήσω, tordner derimod.

ἀντι-γέγωνα, skriger derimod. — ἀντι-γενεαλογέω, giør et andet Slægtregister, nedleder Slægten paa en anden Maade, Herod. — ἀντι-γηροτροφέω, ernærer derimod i Alderdommen. — ἀντιγνωμονέω, Xen., er — ἀντιγνώμων, 2, af en modsat Mening, γνώμη. — *ἀντίγραμμα, τό, Modskrift, ligelydende Afskrift; — ἀντιγραφεύς, έως, ὁ, Modskriver, Controleur, contrarotulator; — ἀντιγραφή, ἡ, Modskrift, Svar paa et Skrift; 2) Modklage, alm. Klage, Proces; 3) Afskriven; — ἀντίγραφος, 2, afskreven, i ligelydende Afskrift; nedskreven til Erindring; 2) subst., τὸ ἀντίγραφον, Afskrift, Copie; ἀντίγραφα γραμμάτων λαμβάνειν, at tage Afskrift af et Brev el. Document, Dem.; af — ἀντι-γράφω, f. ψω, skriver derimod, svarer skriftligen; 2) in med., anklager derimod, anlægger et Modsøgsmaal, τινά, imod nogen; ἀντεγράψατο - ἐμέ, μὴ δικαίως τὴν οὐσίαν ἀποφαίνειν, Dem.

ἀντι-δάκνω, irr., f. δήξομαι, bider igien, Herod. — ἀντίδειπνος, 2, (δεῖπνον) spisende for en anden, Luc. — ἀντι-δεξιόομαι, tager i Haanden, omarmer, hilser igien, Xen. — ἀντι-δέομαι, irr., beder derimod, Pl.; — ἀντιδέρκομαι, irr., (δέρκω) = ἀντιβλέπω. — ἀντι-δέχομαι, irr., optager, antager derimod. — ἀντι-δημαγωγέω, arbeider imod en anden Demagog. — ἀντι-διαβαίνω, irr., gaaer over, sætter over derimod el. ligeledes, Xen. — ἀντι-διαβάλλω, irr., bagtaler derimod. — ἀντι-διαίρεσις, ἡ, Modafdeling, Underafdeling; Modsætning; af — ἀν-

τι-διαιρέω, *irr.*, afdeler derimod el. anderledes; danner en Modsætning.

ἀντι-διάκονος, 2, betienende derimod el. til Giengield. — *ἀντι-διαλλάσσομαι*, udvexler derimod, *ex.* Fanger. — *ἀντι-διαπλέκω*, fletter derimod; *transl.*, forvikler, *λέγων*, ved min Tale. — *ἀντι-διαστέλλω*, sætter imod et andet og adskiller derved; df. — *ἀντιδιαστολή*, ἡ, Modstilling, Adskillelse, Forskiel. — *ἀντι-διατάσσω*, anordner, fastsætter derimod. — *ἀντι-διατίθημι*, fastsætter derimod, bringer derimod el. til Giengield i en Forfatning, i et Forhold.

ἀντι-διδάσκω, *irr.*, *f.* διδάξω, underviser derimod el. anderledes; om en dramatisk Digter, opfører et Modstykke, for dermed at kæmpe om Prisen. — *ἀντι-δίδωμι*, giver, erstatter derimod, derfor; *τὴν οὐσίαν τινί*, tilbyder mig at bytte Formue med nogen, see *ἀντίδοσις*. — *ἀντι-διέξειμι*, (εἶμι) giennemgaaer, udvikler, forklarer derimod. — *ἀντι-διεξέρχομαι*, *irr.*, = frgd. — *ἀντι-διΐστημι*, = ἀντιδιαστέλλω. — *ἀντι-δικάζω*, fører Proces imod nogen; df. — *ἀντιδικασία*, ἡ, Proces imod nogen, Strid, Trætte, Opsætsighed. — *ἀντιδικέω*, har Proces el. Stridighed med nogen, *τινί*, modsætter mig nogen; df. — *ἀντιδίκησις*, o. *ἀντιδικία*, ἡ, = ἀντιδικασία; af — *ἀντίδικος*, ὁ, (δίκη) Modstander, Fiende. — *ἀντι-διορύσσω*, giennemgraver, undergraver derimod.

ἀντι-δοκέω, = ἀντιδοξέω. — *ἀντι-δοξάζω*, = flgd., *Plato*; 2) anpriser derimod; o. — *ἀντιδοξέω*, er - *ἀντίδοξος*, 2, (δόξα) af en modsat Mening, anderledes tænkende. —**ἀντίδοσις*, ἡ, Tilbagegiven; Erstatning; Giengieldelse; 2) i Athenen, lovformeligt Tilbud at bytte Formue med den, som paastod at være mindre bemidlet, altsaa mindre forpligtet til at bære de offentlige Tyngder; *καταστὰς χορηγὸς ἐξ ἀντιδόσεως*, beskikket til Ch. ifølge en saadan Ombytning af Formue, *Dem.*; o. — *ἀντίδοτος*, 2, tilbagegiven; 2) *subst.*, ἡ *ἀντίδοτος*, *sc.* πόσις, o. τὸ *ἀντίδοτον*, *sc.* φάρμακον, Modgift; (af ἀντιδίδωμι).

ἀντι-δουλεύω, er - *ἀντίδουλος*, 2, (δοῦλος) der tiener som Træl derimod; der tiener for en Træl. — *ἀντίδουπος*, 2, (δοῦπος) gienskraldende. — *ἀντι-δράω*, *f.* άσω, giør el. giengielder derimod. — *ἀντι-δυσχεραίνω*, vredes, harmes derimod. — *ἀντιδωρέα*, ἡ, o. *ἀντίδωρον*, τό, (δῶρον) Gienforæring; Giengieldelse. — *ἀντι-δωρέομαι*, giør en Gienforæring; giengielder; *μὴ ἡττᾶσθαι ἀντιδωρούμενον*, *Xen.*

ἀντι-ζητέω, søger derimod el. ligeledes, *ἄνθρωπον ζητῶν ἀντιζητοῦντα*, *Xen.* — *ἀντίζομαι*, *jon.* f. ἀνθίζομαι, = ἀντικαθίζομαι. — *ἀντίζυγος*, 2, (ζυγός) holdende Vægt el. Modvægt, som ἀντίῤῥοπος; 2) staaende parviis ligeoverfor; df. — *ἀντιζυγόω*, holder Vægt el. Ligevægt. — *ἀντι-θάπτω*, begraver ligeoverfor; *aor.* 2 *pass.*, *ἀντετάφη*. — *ἀντίθεος*, 3, som en Gud, θεός, lig en Gud, som ἰσόθεος; alm. udmærket ved Magt, Styrke, o. dl., *Hom.*; 2) ἀντίθεός τις, etslags fiendsk Guddom, *Heliod.*

ἀντι-θεραπεύω, pleier, agter, ærer derimod. — *ἀντι-θερμαίνω*, varmer derimod. — *ἀντίθεσις*, ἡ, Modsætning; 2) Modstand; o. — *ἀντίθετος*, 2, modsat, modstaaende; (af ἀντιτίθημι). — *ἀντι-θέω*, *irr.*, *f.* θεύσομαι, *alt.* θευσοῦμαι, løber derimod; løber om kaps. — *ἀντι-θλίβω*, *f.* ψω, trykker derimod. — *ἀντι-θνήσκω*, *irr.*, døer derimod. — *ἀντίθρονος*, 2, (θρόνος) siddende ligeoverfor. — *ἀντιθροέω*, er - *ἀντίθροος*, 2, (θρόος) larmende derimod; gientonende. — *ἀντιθύρετρος*, 2, som er istedetfor en Dør, θύρετρον; o. — *ἀντίθυρος*, 2, ligeoverfor Døren; τὸ *ἀντίθυρον*, Forværelse; (af θύρα).

ἀντι-καθαιρέω, *irr.*, nedriver, forstyrrer derimod. — *ἀντι-καθέζομαι*, *irr.*, = ἀντικάθημαι. — *ἀντι-καθεύδω*, *irr.*, sover derimod, sover ligeoverfor. — *ἀντι-κάθημαι*, (ἧμαι) sidder, er leiret ligeoverfor; ὅταν πολέμιοι ἀλλήλοις *ἀντικάθωνται*, *Xen.* — *ἀντι-καθίζω*, sætter, stiller derimod el. ligeoverfor; *in med.* = frgd. — *ἀντι-καθίστημι*, *f.* καταστήσω, sætter, stiller, lægger ned derimod; ἐν νόῳ ἔχων *ἀντικαταστήσειν* ἄλλα (πρόβατα) πριάμενος, at kiøbe og sætte istedet -, *Herod.* 9, 93; 2) indsætter, anordner derimod; 3) *in aor.* 2 o. *pf.* ligesom *in med.*, stiller mig imod nogen, *τινί*, giør Modstand.

ἀντι-κακουργέω, *τινά*, giør nogen Ondt for Ondt. — *ἀντι-καλέω*, *irr.*, *f.* έσω, kalder el. indbyder derimod. — *ἀντι-καρτερέω*, udholder, lider standhaftigen derimod. — *ἀντι-κατακαίνω*, o. -*κτείνω*, dræber derimod. — *ἀντι-καταλαμβάνω*, *irr.*, indtager, besætter derimod el. ligeoverfor. — *ἀντι-καταλέγω*, *irr.*, nedskriver, udskriver, hverver derimod. — *ἀντι-καταλείπω*, efterlader derimod, *Soph.* — *ἀντικαταλλαγή*, ἡ, Ombytning, Omvexling; af — *ἀντι-καταλλάσσω*, -ττω, *f.* ξω, ombytter, omvexler derimod, derfor; udsoner; ogs. *in med.*, τῆς ἡδονῆς - τὰ συμφέροντα *ἀντικαταλλαττόμενοι*,

ſom bortbytte, *Dem.* — ἀντι-καταπλήσσω, *f.* ξω, forfærder derimod.

ἀντι-κατασκευάζω, tilbereder, udruſter derimod. — ἀντικατάστασις, ἡ, (ἀντικαθίστημι) Nedſætten, Henſtillen iſtedetfor et andet; Modanordning; Modſtand, Modſigelſe. — ἀντι-καταστρατοπεδεύω, leirer mig ligeoverfor. — ἀντικατάσχεσις, ἡ, (κατέχω) Holden derimod, Standſen; Modſtand. — ἀντι-κατατείνω, anſpænder, anſtrænger derimod; giør Modſtand. — ἀντι-κατατρέχω, *irr.*, foretager Indfald derimod, *c. gen.* — ἀντι-καταφρονέω, foragter derimod el. ligeledes. — ἀντι-κατηγορέω, anklager derimod; df. — ἀντικατηγορία, ἡ, Modklage. — ἀντικατήμενος, *jon.* f. ἀντικαθήμενος, *Herod.*

ἀντίκειμαι, *f.* κείσομαι, (κεῖμαι) ligger derfor, derimod, er imod el. modſat; men τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται, *Pind. Isthm.* 6, venter ſom Belønning. — ἀντικέλευθος, 2, (κέλευθος) gaaende derimod, modſtaaende. — ἀντι-κελεύω, befaler derimod. — ἀντίκεντρον, τό, ſom tiener for Braad el. Spore, κέντρον. — ἀντι-κηδεύω, ogſ. ἀντικήδομαι, ſørger for, pleier derimod. — ἀντι-κινέω, bevæger derimod; *intr.*, giør Modbevægelſe; *in med.*, bryder op imod Fienden: df. — ἀντικίνησις, ἡ, Modbevægelſe. — ἀντικίχρημι, = ἀντιχράω.

ἀντι-κλάζω, *irr.*, *f.* κλάγξω, toner derimod, gientoner, *Eur.* — ἀντι-κλαίω, *irr.*, *f.* κλαύσομαι, o. κλαυσοῦμαι, græder derimod, *Herod.*; *att.* ἀντικλάω, [κλα med α *long.*]. — ἀντίκλεις, ειδος, ἡ, (κλείς) ogſ. ἀντίκλειθρον, τό, Modnøgle. — ἀντι-κλίνω, bøier, lener derimod. — ἀντικνημιάζω, ſlaaer paa - ἀντικνήμιον, τό, Skinnebenet, der er ligeoverfor Læggen, κνήμη. — ἀντι-κολάζω, ſtraffer derimod; ſtraffer derfor. — ἀντι-κολακεύω, ſmigrer derimod; ſmigrer igien.

ἀντικομίζομαι, (κομίζω) gaaer af med, erholder derimod, erholder igien. — ἀντι-κομπάζω, praler derimod. — ἀντικοπή, ἡ, Tilbageſtøden; af — ἀντι-κόπτω, *f.* ψω, ſtøder derimod, ſtøder tilbage; 2) *intr.*, ſtræber derimod, modſætter mig, er derimod, ſom ἀντικρούω. — ἀντικορύσσομαι, (κορύσσω) væbner mig derimod. — ἀντι-κοσμέω, ordner, ſmykker, ruſter derimod.

ἀντι-κρίνω, *f.* ινῶ, holder, bedømmer derimod, ſammenligner; df. — ἀντίκρισις, ἡ, = ἀπόκρισις. — ἀντίκρουσις, ἡ, Støden derimod, Tilbageſtøden; Opſætſighed, *Plut.*; af — ἀντι-κρούω, *f.* ούσω, ſtøder derimod el. tilbage; 2) *intr.*, arbeider, ſtræber, er derimod; ἀντέκρουσέ τι, καὶ γέγονεν οἷον οὐκ ἔδει, der traf etſlags Uheld, *Dem.*

ἀντικρύ(ς), ogſ. ἄντικρυς, *adv.*, ligeoverfor, ligefor Øinene, ſom ἄντην, undert. ogſ. *c. gen.*, *ex.* Ἕκτορος ἀντικρύ, *Il.*; ἐκ τοῦ κατ' ἀντικρύ, lige fra den modſatte Side, *Xen. Hell.* 6, 2, 12; 2) lige igiennem; ἀντικρὺ δι' ὤμου, *Il.*; ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, lige i Midten, *ib.*; df. ligefrem, reent ud, *Dem.*; ἐχώρησαν ἐπὶ τὴν ἀντικρὺς ἐλευθερίαν, til fuldkommen Frihed, *Thuc.*; 3) hos Tidsbeſtemmelſer, uden videre, ſtrax; ogſ. εἰς τὸ ἀντικρύ; (mueligen af ἀντικρούω); [υ *anceps* i κρυ, *breve* i κρυς].

ἀντι-κτάομαι, *irr.*, erhverver, anſkaffer mig derimod, derfor; df. — ἀντίκτησις, ἡ, (κτῆσις) Erhvervelſe, Beſiddelſe af en Ting iſtedetfor en anden, *Plut.* — ἀντικτόνος, 2, (κτείνω) myrdende derimod. — ἀντι-κτυπέω, *irr.*, er — ἀντίκτυπος, 2, gientonende, larmende, bruſende derimod. — ἀντικυμαίνομαι, (κυμαίνω) om Havet, ſlaaer Bølger i modſat Retning. — ἀντι-κυρέω, *irr.*, *f.* κύρσω, træffer, ſtøder paa noget, τινί, *Soph.* — ἀντι-κωλύω, forhindrer derimod. — ἀντι-κωμῳδέω, opfører et Lyſtſpil imod en andens; giengielder Spot med Spot.

ἀντιλαβή, ἡ, ogſ. ἀντιλαβεύς, ὁ, Greb til at tage el. holde i, *Thuc.*; hvad man kan tage fat paa, et Menneſkes ſvage Side, o. dl. — ἀντι-λαγχάνω, *irr.*, kaſter Lod, erholder ved Lodkaſtning derimod el. for min Deel; — ἀντιλαγχάνειν δίκην, at anlægge et Modſøgsmaal imod Klageren; ἀντιλαγχάνειν τούτων τὴν παραγραφὴν διδόασι οἱ νόμοι, tillade at giøre Exception, *Dem.* — ἀντι-λάζομαι, o. ἀντι-λάζυμαι, *poët.* f. ἀντιλαμβάνω. — ἀντι-λακτίζω, ſlaaer bagud derimod.

ἀντι-λαμβάνω, *irr.*, *f.* λήψομαι, tager, modtager, erholder derimod; *in med. c. gen.*, tager fat paa, griber, holder faſt el. tilbage, ἵππου τῷ χαλινῷ, *Xen.*; holder mig faſt; om Planterne, at ſlaae Rødder; ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων, antager Eder, *Dem.*; ogſ. fatter, fornemmer, begriber. — ἀντι-λάμπω, *f.* ψω, lyſer, ſkinner derimod; ogſ. blender, forblinder, τινὶ πρός τι, nogen imod noget; df. — ἀντίλαμψις, ἡ, Tilbageſkinnen, Gienſkinnen.

ἀντι-λέγω, *irr.*, *f.* ξω, taler derimod, modſiger noget, πρός τι, περί τινος, ogſ. τοῦτο μὲν οὐκ ἀντιλέγω, *Xen.*; οὐδὲν ἐδύνατο ἀντιλέγειν μὴ οὐ χαρίζεσθαι, kunde ikke nægte, *id.*; ogſ. mod-

sætter mig; df. — ἀντίλεκτος, 2, modsagt; som man modsiger; οὐκ ἀντίλεκτος, ustridig, ubetvivlet, *Thuc.*; o. — ἀντίλεξις, ἡ, Modsigelse; 2) gjensidig Samtale. — ἀντι-λέων, οντος, ὁ, som en Løve; jf. ἀντίθεος.

ἀντίληξις, ἡ, (ἀντιλαγχάνω) Modklage. — *ἀντιληπτέος, 3, *adject. verb.* til ἀντιλαμβάνω; τῶν πραγμάτων ὑμῖν ἀντιληπτέον ἐῤῥωμένως, I bør antage Eder, *Dem.*; — ἀντιληπτικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at gribe, holde fast, dadle; o. — ἀντίληψις, ἡ, Tagen, Erholden derimod; 2) af *med.*, Griben, Fastholden; at bemægtige sig noget, *Xen.*; 2) *transl.*, *a)* at antage sig nogen, Hielp, Bistand; *b)* Angreb, Bebreidelse, Dadel; *c)* Opfatten med Sandserne el. med Forstanden; 3) om Planterne, Rodfæstning; – (af ἀντιλαμβάνω). — ἀντι-λιτανεύω, beder derimod.

ἀντιλογέω, = ἀντιλέγω; sild. *in med.*; df. — ἀντιλογία, ἡ, Modsigelse, Strid; 2) mundtlig Undersøgelse af en Retssag, *Herod.*; 3) Opsætsighed, Modstand. — ἀντι-λογίζομαι, overregner derimod; overlægger, overtænker igien. — ἀντιλογικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket, tilbøielig til at modsige; spidsfindig, sophistisk; ἡ ἀντιλογική, *sc.* τέχνη, den Konst at modsige, Sophisterie; af — ἀντίλογος, 2, (ἀντιλέγω) modsigende. — ἀντι-λοιδορέω, skænder, skielder derimod. — ἀντι-λυπέω, krænker, bedrøver derimod. — ἀντίλυρος, 2, (λύρα) svarende til Lyren, stemmende dermed, *Soph.* — ἀντι-λυτρόω, tilbagegiver, frigiver imod Løsepenge, λύτρα; *in med.*, løskiøber.

ἀντι-μαίνομαι, raser derimod. — ἀντι-μανθάνω, *irr.*, lærer derimod. — ἀντι-μαρτυρέω, o. ἀντιμαρτύρομαι, τινός, τινί, o. πρός τι, træder op som Vidne derimod, vidner høit derimod; df. — ἀντιμαρτύρησις, ἡ, Modvidnesbyrd. — ἀντιμάχησις, ἡ, Modkamp; Bekæmpelse; af — ἀντιμάχομαι, *irr.*, er – ἀντίμαχος, 2, som kæmper, strider derimod, bes. i Krig.

ἀντι-μεθέλκω, *f.* ξω, trækker over paa den anden Side. — ἀντι-μεθίστημι, stiller, sætter paa den modsatte Side; 2) *in aor.* 2 o. *pf.* ligesom *in med.*, træder over, sætter el. stiller mig paa den modsatte Side; sætter mig paa en andens Plads. — ἀντι-μειρακιεύομαι, opfører mig som et Barn derimod. — ἀντι-μελίζω, synger derimod. — ἀντι-μέλλω, nøler derimod. — ἀντι-μέμφομαι, dadler, beskylder derimod. — ἀντι-μεσουρανέω, culminerer paa den modsatte Side af Himmelen.

ἀντι-μεταβάλλω, *irr.*, kaster omkring, forandrer derimod; df. — ἀντιμεταβολή, ἡ, Omstilling, Forandring, Forvandling. — ἀντι-μεταλαμβάνω, *irr.*, tager Deel derimod; forvexler, ombytter; df. — ἀντιμετάληψις, ἡ, gienfidig Deeltagelse; ἀντιμετάλ. τῶν βίων, Antagelse af en anden Levemaade, *Plut.* — ἀντι-μεταλλεύω, graver derimod, giør Modminer. — ἀντι-μεταῤῥέω, *irr.*, flyder bort, flyder tilbage derimod. — ἀντι-μετασπάω, = ἀντιμεθέλκω. — ἀντιμετάστασις, ἡ, (ἀντιμεθίστημι) Omsætning, Omstilling derimod; 2) Træden over paa den modsatte Side.

ἀντιμετάταξις, ἡ, Omstilling, Forandring af Slagordenen imod Fienden; af — ἀντι-μετατάσσω, -ττω, *f.* ξω, omstiller, omsætter, bes. forandrer Slagordenen imod Fienden. — ἀντι-μεταχωρέω, træder af el. bort paa den modsatte Side. — ἀντι-μέτειμι, (εἶμι) gaaer ligeledes efter noget, giør mig ligeledes Umage for at erholde. — ἀντι-μετέρχομαι, *irr.*, = frgd. — ἀντι-μετρέω, tilmaaler derimod, giengielder; df. — ἀντιμέτρησις, ἡ, Giengieldelse. — ἀντιμέτωπος, 2, (μέτωπον) med modvendt Pande, med Pande imod Pande; alm., ligeoverfor, modstaaende, som ἀντιπρόσωπος.

ἀντι-μηνίω, vredes derimod. — ἀντι-μηχανάομαι, bruger Modlist, giør Modanstalter; df. — ἀντιμηχάνημα, τό, Modlist, Modanstalt. — ἀντιμίμησις, ἡ, Modefterligning; o. — ἀντίμιμος, 2, [ι long. i μι] efterlignende derimod; 2) *pass.*, efterlignet, eftergiort; (af μιμέομαι). — ἀντι-μισέω, hader derimod. — ἀντίμισθος, 2, (μισθός) til Løn el. lønnende derfor, *Æsch.* — ἀντι-μοιρέω, deler derimod, tager mig en lige Andeel, μοῖρα, *Dem.* — ἀντι-μολεῖν, *irr.*, at gaae derimod. — ἀντίμολπος, 2, (μέλπω) lydende, tonende derimod; – ἀντίμολπον ἄκος ὕπνου, Sang, som Middel imod Søvn, *Æsch.* — ἀντίμορφος, 2, *adv.* -φως, (μορφή) formende derefter, afbildende; 2) *pass.*, formet, dannet derefter, lignende, som ἰσόμορφος. — ἀντι-μυκάομαι, brøler derimod. — ἀντι-μυκτηρίζω, haaner derimod. — ἀντιμωλία, ἡ, δίκη, Proces, hvori begge Parter møde personligen; skrives ogs. ἀντιμολία, som af ἀντιμολεῖν.

ἀντι-ναυπηγέω, bygger Skibe, udruster en Sømagt derimod. — ἀντι-νήχομαι, svømmer derimod. — ἀντι-νικάω, beseirer, overvinder derimod. — ἀντινομία, ἡ, (νόμος) Lovens Modsigelse imod sig selv, hvorefter begge Parter paastaae at have dens Medhold; df.

— ἀντινομικός, 3, hørende til en saadan Modsigelse. — ἀντι-νομοθετέω, giver Love derimod. — ἀντίνοος, 2, (νοῦς) af en modsat Tænkemaade. — ἀντι-νουθετέω, advarer, formaner derimod. — ἀντίνωτος, 2, (νῶτον) med modvendt Ryg, med Ryg mod Ryg.

ἀντιξοέω, staaer, er derimod, *Pind.*; af — ἀντίξοος, 2, *ctr.* ἀντίξους, *jon.* ἄντιξος, (ξέω) egentl. høvlet derimod; sædv. modstaaende, fiendsk, *c. dat.*, *Herod.* — ἀντι-ξύω, skraber, kradser derimod.

ἀντίον som *adv.* see u. flgd. — ἀντίος, 3, (ἀντί) ligeoverfor, modsat, modstaaende, ἀντίος ἦλθεν, ἀντίος ἔστη, *Hom.*, ogs. ofte *c. gen.*, sield. *c. dat.*; – πολὺ οἱ λόγοι ἀντίοι εἰσίν, ἢ οὓς ἤκουον, langt anden end –, meget forskiellig fra –, *Xen.*; 2) som *adv.* bruges *neutr.* ἀντία o. ἀντίον, som ἄντην o. ἄντα, derimod, ligeoverfor; ἀντία ἰέναι τινὶ ἐς μάχην, *Herod.*; men τὰς καμήλους ἔταξε ἀντία τῆς ἵππου, *id.*; ἀντίον αὐδᾶν, at tale imod, at svare, h. *Hom. c. acc. pers.*, men σέθεν ἀντίον, *Il.* 1, 230; εἰς τὸ ἀντίον, lige ud for sig, *Xen.*

ἀντιστατέω, *poët.* f. ἀνθίσταμαι. — ἀντι-οχεύω, kiører, drager derimod; *in med.*, kommer kiørende, dragende derimod. — ἀντιόω, h. *Hom.* o. *Herod.* sædv. Form f. ἀντιάω; h. *Herod.* ofte *in med.*, *ex.* ἀντιώσονταί τοι ἐς μάχην, de ville møde dig til Slag; ὑμῖν οὐκ ἀντιεύμεθα, vi ere Eder ikke imod. — ἀντιπάθεια, ἡ, modsat Tilbøielighed el. Lidenskab; Utilbøielighed, Uvillie; 2) ἀντιπ. κακῶν, Lidelse el. Straf for det Onde man har giort, *Æschin.*; af — ἀντιπαθής, 2, (πάθος) af modsat Lidenskab el. Beskaffenhed; τὸ ἀντιπαθές, = frgd.

ἀντίπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) voxen Dreng el. Pige; 2) der ligner en Dreng. — ἀντιπαίω, *irr.*, slaaer derimod, slaaer igien; 2) = ἀντιπίπτω, *Polyb.* — ἀντιπαλαιστής, οῦ, ὁ, som kæmper derimod; af — ἀντι-παλαίω, kæmper derimod. — ἀντιπαλαμάομαι, *poët.* f. ἀντιμηχανάομαι. — ἀντιπάλλομαι, (πάλλω) praller tilbage. — ἀντίπαλος, 2, *adv.* -λως, (πάλη) kæmpende derimod; ὁ ἀ., Modstander, Fiende; τὸ ἀντίπαλον, Modpartiet; 2) bekæmpende, afværgende, hielpende; 3) ἀντιπάλου τῆς τριηροῦς γενομένης, havde holdt Stand; ἀντίπαλος παρασκευή, tilsvarende Rustning, *Thuc.*

ἀντι-παραβάλλω, *irr.*, holder derimod, sammenligner; ds. — ἀντιπαραβολή, ἡ, Holden derimod, Sammenlignen. — ἀντιπαραγγελία, ἡ, Modbefaling, modsat Andrag; 2) Medsøgen om et Embede; af — ἀντι-παραγγέλλω, *f.* ελῶ, befaler, paaminder derimod; 2) beretter, mælder derimod; 3) søger med el. mod nogen om et Embede. — ἀντιπαραγραφή, ἡ, Modskrift; bes. Klagerens Svar paa de giorte Exceptioner; af — ἀντι-παραγράφω, besvarer, bes. besvarer Klagerens Exceptioner. — ἀντι-παράγω, *irr.*, fører frem derimod; *intr.* m. underforst. στρατόν, rykker imod Fienden; ds. — ἀντιπαραγωγή, ἡ, Føren derimod; Rykken ud imod Fienden.

ἀντιπαράθεσις, ἡ, (ἀντιπαρατίθημι) Stillen derimod, Sammenlignen. — ἀντι-παραθέω, *irr.*, *f.* θεύσομαι, løber hurtigt derimod; overfløier, *Xen.* — ἀντι-παραινέω, opmuntrer derimod. — ἀντι-παρακαλέω, *irr.*, *f.* έσω, opmuntrer, tilskynder derimod, *Xen.* — ἀντι-παρακελεύομαι, = frgd. — ἀντι-παραλυπέω, bedrøver, krænker derimod. — ἀντι-παραπλέω, *irr.*, *f.* πλεύσομαι, seiler ligeledes derimod, derfordi, *Thuc.* — ἀντι-παραπορεύομαι, marscherer ligeledes derfordi.

ἀντιπαρασκευάζομαι, (παρασκευάζω) ruster mig derimod; ds. — ἀντιπαρασκευή, ἡ, Modrustning. — ἀντιπαραστρατοπεδεύω, leirer mig derimod. — ἀντιπαράταξις, ἡ, (ἀντιπαρατάσσω) Opstillen af en Hær derimod; Sammenbringen af et Modparti; 2) Modstand. — ἀντιπαράτασις, ἡ, (ἀντιπαρατείνω) Stillen derimod i en lang Linie. — ἀντι-παρατάσσω, -ττω, *f.* ξω, stiller i Slagorden derimod; *in med.* undert. ogs. *c. acc.*, *ex.* ἀντιπαρετάξαντο φάλαγγα, *Xen.* — ἀντι-παρατείνω, udstrækker derimod, opstiller derimod i en lang Linie; 2) = flgd. — ἀντι-παρατίθημι, stiller derimod og sammenligner. — ἀντι-παραχωρέω, træder tilbage, giver efter derimod.

ἀντι-πάρειμι, (εἶμι) rykker frem derimod, *ex.* paa den anden Flodbred. — ἀντιπαρέκτασις, ἡ, = ἀντιπαράτασις; af — ἀντιπαρεκτείνω, = ἀντιπαρατείνω. — ἀντι-παρεξάγω, *irr.*, *f.* ξω, fører ud derimod, omtr. som ἀντιπαράγω; 2) sammenligner. — ἀντι-παρέξειμι, (εἶμι) drager ud derimod, bes. i Slag; 2) undviger derimod. — ἀντιπαρεξέρχομαι, = frgd. — ἀντι-παρεξετάζω, undersøger, sammenligner derimod. — ἀντι-παρέρχομαι, = ἀντιπάρειμι. — ἀντι-παρέχω, *irr.*, yder, giver, erstatter derimod, derfor; ἀντιπαρέχειν πράγματα, at plage igien el. til Giengield, *Dem.*

ἀντι-παρηγορέω, tiltaler, beroliger derimod. — ἀντιπαρήκειν, (ἥκω)

at strække sig hen derimod el. paa den modsatte Side. — ἀντι-παριππεύω, rykker med Rytteriet derimod. — ἀντι-παρίστημι, opstiller derimod. — ἀντι-παῤῥησιάζομαι, siger reent ud, yttrer frimodigen derimod. — ἀντι-πάσχω, irr., lider, erfarer derimod el. til Giengield, χρηστά, κακά, εὖ, κακῶς; 2) er af en modsat Beskaffenhed. — ἀντι-παταγέω, larmer derimod, *Thuc.*

ἀντι-πελαργέω, elsker, ærer, pleier derimod; df. — ἀντιπελάργησις, ἡ, o. ἀντιπελαργία, ἡ, Gienkiærlighed, besf. Børns imod Forældre; (skal være af πελαργός). — ἀντι-πέμπω, *f.* ψω, sender derimod el. tilbage. — ἀντιπενθής, 2, (πένθος) foraarsager Sorg el. Kummer derimod, *Æsch. Eumen.* 779, hvor nogle dog læse ἀντιπαθής. — ἀντιπεπονθός, ότος, τό, (*neutr. part. pf.* af ἀντιπάσχω) Giengieldelse; df. — ἀντιπεπονθότως, *adv.*, til Giengield, ifølge Giengieldelsens Ret.

ἀντιπέρα, *poët.* f. ἀντιπέραν, s. m. s. — ἀντι-περαίνω, giennemtrænger derimod. — ἀντιπέραιος, 3, liggende ligeoverfor, besf. paa hiin Side af Havet; af — ἀντι-πέραν, -πέρας, *adv.*, *jon.* -πέρην, *poët.* -πέρα, ligeoverfor, paa den modsatte Side, sædv. *c. gen.*, sild. ogs. *c. dat.*; εἰς τὸ ἀντιπέρας, til den modsatte Side, *Xen.*; df. — ἀντιπέρηθεν, *adv.*, fra den modsatte Side, *c. gen.*

ἀντι-περιάγω, *irr.*, fører omkring derimod; vender paa den modsatte Side; df. — ἀντιπεριαγωγή, ἡ, modsat Bevægelse. — ἀντι-περιηχέω, gientoner rundt om. — ἀντι-περιΐστημι, stiller rundt om derimod, indslutter, beleirer, m. underforst. στρατόν; indslutter, trænger tilbage; *in med.*, at forandre sig, at blive til noget andet. — ἀντι-περιλαμβάνω, *irr.*, omfatter derimod; omfavner igien, *Xen.* — ἀντι-περιπλέω, *irr.*, seiler over til den modsatte Side. — ἀντιπερίσπασμα, τό, o. ἀντιπερισπασμός, ὁ, Afdragen fra Maalet, Tilintetgiørelse af nogens Plan, Diversion; af — ἀντι-περισπάω, *f.* άσω, afdrager Fienden fra hans Forehavende, tilintetgiør hans Plan, *Polyb.*

ἀντιπερίστασις, ἡ, (ἀντιπεριΐστημι) Stillen rundt om og imod nogen; Omringen, Indslutten; Modtryk, Modvirkning. — ἀντι-περιστρέφω, dreier om derimod el. paa den modsatte Side; df. — ἀντιπεριστροφή, ἡ, Omdreien derimod, Venden paa den modsatte Side. — ἀντι-περιχωρέω, omgaaer, omringer derimod. — ἀντι-περιψύχω, *irr.*, afkøler, forfrisker derimod. — ἀντι-περιωθέω, *irr.*, støder om paa den anden Side, trænger rundt om; df. — ἀντιπερίωσις, ἡ, Tilbagestøden, Tilbagetrængen af et omgivende Legeme. — ἀντίπετρος, 2, (πέτρα) ligesom en Steen, steenhaard; tienende for en Steen, *Soph.*

ἀντι-πηδάω, springer derimod. — ἀντίπηξ, ηγος, ἡ, (πήγνυμι) en Trækasse, *Eur.* — ἀντι-πηρόω, lemlæster derimod. — ἀντι-πιέζω, trykker derimod. — ἀντι-πίμπλημι, *irr.*, fylder derimod. — ἀντι-πίμπρημι, *irr.*, antænder, forbrænder derimod. — ἀντι-πίπτω, anfalder; strider derimod, modsiger; πρᾶγμα ἀντίπιπτον, der faaer et andet Udfald, der mislykkes.

ἀντίπλαστος, 2, (πλάσσω) ligedannet, lignende, som ἰσόπλαστος. — ἀντι-πλέκω, fletter, snoer derimod. — ἀντίπλευρος, 2, (πλευρά) med modstaaende Sider, Side mod Side, tæt ved. — ἀντι-πλέω, *irr.*, seiler derimod; 2) har Modvind. — ἀντι-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) slaaende derimod; 2) *pass.*, ἀντιπλῆγες ἀκταί, de af Bølgerne pidskede Kyster. — ἀντι-πληρόω, fylder derimod, giør fuldtallig, ἐκ τῶν πολιτῶν — τὰς τάξεις, *Xen.*; ναῦς ἀντιπληροῦν, at bemande Skibene imod Fienden, *id.* — ἀντι-πλήσσω, -ττω, *f.* ξω; slaaer derimod. — ἀντίπλοια, ἡ, (ἀντιπλέω) Seilen imod Vinden; *transl.*, Modstræben.

ἀντι-πνέω, *irr.*, *f.* πνεύσω, blæser derimod, hindrer ved Modvind; *transl.*, er derimod, er fiendsk; jf. οὐρίζω; df. — ἀντιπνοή, ἡ, o. ἀντίπνοια, ἡ, Modvind; o. — ἀντίπνοος, 2, *ctr.* ἀντίπνους, *adv.* -πνόως, blæsende derimod; virkende, arbeidende derimod.

ἀντι-ποθέω, forlanger, attraaer derimod. — ἀντι-ποιέω, handler derimod, giengielder, ἡ γῆ τοὺς θεράποντας αὐτὴν πλεῖστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ, *Xen.*; 2) *in med.*, *a)* giør mig Umage for noget, τινός, o. περί τινος, ἀλλήλοις περὶ ἀνδραγαθίας, at kappes med hinanden, *Xen.*; *b)* attraaer, tilegner mig, τοῦ πρωτεύειν, at være den første, *Dem.*; *c)* modsætter mig, *Polyb.*; df. — ἀντιποίησις, ἡ, Stræben efter noget; Anmasselse. — ἀντίποινον, τό, Giengieldelse; af — ἀντίποινος, 2, (ποινή) tienende til Giengieldelse, Straf, Belønning.

ἀντι-πολεμέω, fører Krig, strider, τινί, imod nogen, *Xen.*; — ἀντιπολέμιος, 2, *inc.*; o. ἀντιπόλεμος, 2, stridende, kæmpende derimod; τὰ τῶν ἀντιπολέμων πρήγματα, Fiendens Anliggender, *Herod.*; (af πολεμέω, πό-

λεμος). — ἀντι-πολίζω, bygger derimod el. ligeoverfor. — ἀντι-πολιορκέω, beleirer, indslutter derimod. — ἀντίπολις, εως, ἡ, (πόλις) egentl. Modby, d. e. en anden Byes Medbeilerske. — ἀντιπολιτεία, ἡ, Modparti i Staten el. i Statsbestyrelsen; den ene Statsmands Planer imod den anden; af — ἀντι-πολιτεύομαι, er nogens Modstander i Statsbestyrelsen; alm. modarbeider nogen med List.

ἀντίπονος, 2, istedetfor Arbeide, πόνος, til Løn derfor. — ἀντι-πορεύω, sender, fører, bringer derimod; in med., reiser ogsaa selv, Xen. Hell. — ἀντι-πορθέω, (πέρθω) ødelægger, forstyrrer derimod. — ἀντίπορθμος, 2, paa den anden Side af et Stræde el. Sund, πορθμός. — ἀντίπορος, 2, (πόρος) liggende ligeoverfor, bes. paa den modsatte Kyst, Æsch. — ἀντίπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med modvendte Fødder; οἱ ἀντίποδες, Antipoderne.

ἀντιπρακτικός, 3, handlende derimod el. fiendtligen; o. — ἀντίπραξις, ἡ, Handlen, Handling derimod, Opsætsighed; Fiendtlighed; af — ἀντι-πράσσω, -ττω, f. ξω, arbeider imod nogen, τινί, ligel. in med., Xen. — ἀντιπρεσβεύομαι, sender Gesandtere derimod; o. — ἀντι-πρεσβευτής, οῦ, ὁ, som er istedetfor en Gesandt; (af πρεσβεύω).

ἀντιπροβάλλομαι, (προβάλλω, irr.) foreslaaer, foregiver derimod; df. — ἀντιπροβολή, ἡ, Modforslag. — ἀντι-πρόειμι, (εἶμι) træder frem derimod. — ἀντίπροικα, adv., (προῖκα) for næsten intet, for meget ringe Priis. — ἀντιπροκαλέομαι, (καλέω, irr.) opfordrer derimod, giør et Modforslag; 2) stiller ligeledes Sikkerhed for Retten, Dem.; df. — ἀντιπρόκλησις, ἡ, giensidig Opfordring el. Betingelse.

ἀντι-προσαγορεύω, tiltaler, hilser derimod. — ἀντιπροσαμάομαι, (ἀμάω) sammenhober, opdynger, fylder, τὴν γῆν, Jord derpaa, Xen. — ἀντιπρόσειμι, (εἶμι) gaaer, drager derimod, løs derpaa; στράτευμα ἀντιπροσιόν, der ligeledes rykker frem imod Fienden. — ἀντι-προσειπεῖν, irr., at tiltale derimod. — ἀντι-προσελαύνω, irr., sc. στρατόν, ἵππον, ἅρμα, rykker, rider, kiører ligeledes derimod, løs derpaa. — ἀντι-προσερεῖν, irr., fut. til ἀντιπροσειπεῖν; προσειπὼν τινα χαίρειν οὐκ ἀντιπροσεῤῥήθη, blev ikke tiltalt igien, fik ikke sin Hilsen tilbage, Xen. — ἀντι-προσέρχομαι, irr., = ἀντιπρόσειμι. — ἀντιπροσκαλέομαι, (καλέω, irr.) udtager en Contrastevning imod nogen, Dem. — ἀντι-προσκυνέω, giør Knæfald, bønfalder derimod. — ἀντιπρόσωπος, 2, (πρόσωπον) med modvendt Ansigt; ligeoverfor.

ἀντιπρότασις, ἡ, Modforslag; af — ἀντι-προτείνω, udstrækker derimod; foreslaaer derimod. — ἀντι-προτίθημι, udstiller, fremsætter, foreslaaer derimod. — ἀντίπρωρος, 2, (πρώρα) med modvendt Forstavn; στράτευμα ἀντίπρωρον ὥσπερ τριήρης, der danner spids Winkel imod Fienden, Xen.; alm. som ἀντιπρόσωπος, ligeoverfor. — ἀντίπτωμα, τό, Indstyrtning, Alex.; — ἀντίπτωσις, ἡ, Omvexling af Casus, Gramm.; o. — ἀντιπτωτικός, 3, hørende til ἀντίπτωσις; - (af ἀντιπίπτω).

ἀντίπυγος, 2, (πυγή) med modvendt Bag. — ἀντίπυλος, 2, (πύλη) med modsat Dør, ligeoverfor Døren el. Porten. — ἀντι-πυνθάνομαι, irr., udspørger, udforsker derimod. — ἀντίπυργος, 2, (πύργος) der ligner et Taarn el. en Borg; df. — ἀντιπυργόω, optaarner, opfører en Borg derimod. — ἀντιπυρσεύω, besvarer et Tegn ved Ildsignaler.

ἀντιῤῥέπω, bøier mig til den modsatte Side; holder Ligevægt derimod; see ἀντίῤῥοπος. — ἀντιῤ-ῥέω, irr., f. ῥεύσομαι, flyder derimod. — ἀντίῤῥησις, ἡ, (ἀντερεῖν) Modsigelse; Giendrivelse, Strid; df. — ἀντιῤῥητικός, 3, stikket, tilbøielig til at modsige el. giendrive. — ἀντιῤῥοπία, ἡ, Bøining til den modsatte Side; Modvægt, Ligevægt; af — ἀντίῤῥοπος, 2, adv. -πως, (ῥέπω) bøiende sig til den modsatte Side; holdende Vægt el. Ligevægt; der gielder el. formaaer ligesaa meget; γυνὴ ἀντίῤῥοπος τῷ ἀνδρὶ ἐπὶ τὸ ἀγαθόν, kan nytte (Huset) ligesaa meget, Xen.

ἀντ-ισάζω, = ἀντισόω. — ἀντισέβομαι, ærer, dyrker derimod. — ἀντι-σεμνύνομαι, f. νοῦμαι, viser mig stolt, giver et stolt Svar derimod. — ἀντι-σηκόω, afveier derimod el. ligesaa meget; bringer i Ligevægt, erstatter, udjevner, forbedrer; 2) opveier; δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ, at være dobbelt saa tung, Æsch.; df. — ἀντισήκωμα, τό, Ligevægt, Balance; Giengieldelse; o. — ἀντισήκωσις, ἡ, Tilveiebringelse af Ligevægt; alm. = frgd. — ἀντισημαίνω, tilkiendegiver, befaler derimod; 2) udtyder imod nogen.

ἀντίσιγμα, τό, omvendt Sigma, som kritisk Tegn. — ἀντι-σιωπάω, f. ήσω, tier derimod el. ligeledes. — ἀντι-σκευάζομαι, udruster, tilbereder derimod. — ἀντι-σκώπτω, spotter derimod. — ἀντι-σοφίζομαι, bruger Modlist; df. — ἀντισοφιστής,

οὖ, ὁ, som bruger Modlist, Modsophist. — ἀντ-ισόω, giør lige, jevner derimod.

*ἀντίσπασις, ἡ, Dragen, Trækken derimod el. paa en anden Side; — ἀντίσπασμα, τό, Afdragelse fra Maalet; 2) Modsigelse, Strid; — ἀντισπασμός, ὁ, = σπασμός, Krampe; — ἀντισπαστικός, 3, tienlig til at drage, trække derimod el. i en anden Retning; o. — ἀντίσπαστος, 2, trukken derimod el. paa den anden Side; b) act., trækkende derimod; transl., modstræbende, modvirkende, modsigende; 2) krampagtig, Soph.; 3) ὁ ἀντισπ., i Metriken, en Versefod, ⏑––⏑, ex. Ἀλέξανδρος; af — ἀντι-σπάω, f. άσω, trækker, drager derimod el. til den anden Side; er el. arbeider derimod; poët. ogs. som ἀντέχω, holder mig fast ved noget, τινός. — ἀντι-σπεύδω, iler, arbeider, stræber derimod. — ἀντι-σπουδάζω, = s. og d.

ἀντι-σταθμέω, o. -θμίζω, = ἀντισηκόω; af — ἀντίσταθμος, 2, (στάθμη) veiende op derimod, gieldende ligesaa meget; ἀντιστ. θηρός, istedetfor et Dyr, Soph. — *ἀντι-στασιάζω, f. άσω, giør Opstand derimod, danner et Modparti; 2) er paa Modpartiet; v. — ἀντιστασιαστής, οῦ, ὁ, som stifter en Modopstand; som er paa Modpartiet; af — ἀντίστασις, ἡ, Stillen derimod, Sammenligning; Staaen derimod, Modstand; Modoprør, Modparti; — ἀντιστασιώτης, ου, ὁ, = ἀντιστασιαστής, Herod.; — ἀντιστατέω, staaer imod, modsætter mig, er paa Modpartiet, Herod.; af — ἀντιστάτης, ου, ὁ, Modstander; df. — ἀντιστατικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at giøre Modstand; — (af ἀνθίστημι, ἀνθίσταμαι).

ἀντιστήριγμα, τό, Stive, Modstøtte; o. — ἀντιστηριγμός, ὁ, Stiven, Støtten; Modstræben; af — ἀντιστηρίζω, f. ξω, stiver, støtter derimod; understøtter, holder opreist. — ἀντιστοιχεία, o. ἀντιστοιχία, ἡ, Stillen el. Staaen ligeoverfor; Modsætning; at sætte et Bogstav istedetfor et andet; af — ἀντιστοιχεῖν. at staae el. gaae i en Række ligeoverfor hinanden; ἔστησαν ὥσπερ — οἱ χοροὶ, ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις, Xen.; dandser ligeoverfor nogen, τινί, id.; alm. staaer el. er derimod; af — ἀντίστοιχος, 2, adv. -στοίχως, (στοῖχος) staaende i en Række ligeoverfor; modstaaende, modsat. — ἀντίστομος, 2, (στόμα) med modvendt Mund, Munding, Aabning.

ἀντιστρατεύομαι, (στρατεύω) drager ud i Krig derimod; 2) in act., hverver igien, App. — ἀντιστρατηγέω, anfører den fiendtlige Hær; b) bruger Modlist, handler som Fiende imod nogen; 2) commanderer i Feltherrens Sted; af — ἀντιστράτηγος, ὁ, (στρατηγός) Modbefalingsmand, Anfører for den fiendtlige Hær; 2) som commanderer istedetfor Feltherren, Underfeltherre; hos Romerne, Proprætor, Legatus Prætoris. — ἀντιστρατιώτης, ου, ὁ, Soldat af den fiendtlige Hær. — ἀντιστρατοπεδεία, o. -πέδευσις, ἡ, Opslaaen af en Leir ligeoverfor Fienden; af — ἀντιστρατοπεδεύω, opslaaer en Leir, er leiret ligeoverfor Fienden; ogs. in med., Xen.

ἀντίστρεπτος, 2, vendt el. til at vende paa den modsatte Side; τὰ ἀντίστρεπτα, Maskine til at vende el. dreie paa alle Sider; af — †ἀντι-στρέφω, f. ψω, vender, dreier derimod, paa den modsatte Side, tilbage; b) intrans., vender om, vender tilbage; ἀντὶ τοῦ — ἰέναι, ἀντιστρέψας ἐπὶ Φρυγίαν ἐπορεύετο, Xen., hvor man supplerer ἑαυτόν s. στράτευμα; c) in med. sædv. impers., forholder sig omvendt; df. — ἀντιστροφή, ἡ, Venden derimod, Omvenden, Omdreien; 2) Antistrophen i Choret, saavel Chorets Modbevægelse fra Venstre til Høire, som den dertil hørende Sang; 3) Omvenden af Ordenes sædvanlige Construction, ex. ἔκαμε τεύχων f. ἔτευξε καμών, ληρεῖς ἔχων f. ἔχεις ληρῶν, gramm.; df. — ἀντιστροφικά, τά, h. Digterne, de lyriske Steder, som bestaae af Stropher og Antistropher; o. — ἀντίστροφος, 2, adv. -φως, vendt derimod, modsat; b) vendt imod el. til noget, τινός, o. τινί, tilsvarende; 2) ἡ ἀντίστροφος, = ἀντιστροφή, Bem. 2.

ἀντι-συγκρίνω, f. ινῶ, sammenligner med hinanden. — ἀντι-συλλογίζομαι, giør en Modslutning; df. — ἀντισυλλογισμός, ὁ, Modslutning. — ἀντι-συμμαχέω, staaer bi, hielper imod nogen. — ἀντι-συμποσιάζω, τὸν Πλάτωνα, skriver et Symposion (Giestebud) i Platos Maneer, Luc. — ἀντι-συμφωνέω, stemmer i derimod, svarer i Sang. — ἀντισυναντάω, v. forstærk. συναντάω.

ἀντι-σφαιρίζω, spiller Bold paa Modpartiet. — ἀντι-σφάττω, f. ξω, slagter, myrder derimod. — ἀντίσχεσθε, 2 pl. imperat. aor. 2 med. af ἀντέχω, Od. — ἀντι-σχηματίζω, giør Gebærder derimod; bruger el. anvender Talefigurer derimod; df. — ἀντισχηματισμός, ὁ, Modanvendelse af rhetoriske Figurer. — ἀντ-ισχυρίζω, befæster, styrker, sikkrer derimod; in med., giør mig stærk, væbner mig imod noget, πρός τι. — ἀντ-ισχύω, anvender Kraft imod Kraft, modstaaer, seirer. — ἀντ-

ἴοχω, *poët.* f. ἀντέχω. — ἀντι-σώζω, redder derimod.

ἀντίταγμα, τό, Modanstalt; 2) en derimod opstillet Hær; o. — ἀντιτακτικός, 3, stillende derimod el. til Modværge; (af ἀντιτάσσω). — ἀντιταλαντεύω, veier op derimod; holder Ligevægt; o. — ἀντιτάλαντος, 2, = ἰσοτάλαντος; (af τάλαντον). — ἀντι-ταμίας, ου, ὁ, Proquæstor hos Romerne. — ἀντίταξις, ἡ, (ἀντιτάσσω) Opstillen af en Hær derimod; Modstand, Opsætsighed. — ἀντίτασις, ἡ, (ἀντιτείνω) Spænden derimod, Modstræben; πᾶσαν ἀντίτασιν ἀντιτείνειν, at giøre al mulig Modstand, *Plato.*

ἀντι-τάσσω, -ττω, *f.* ξω, ordner, opstiller derimod, bes. en Hær imod Fienden; *b)* ogs. *in med. c. acc.*, *ex.* ἀντετάξαντο αὐτοῖς τοὺς ἑαυτῶν, *Xen.*; *transl.*, modsætter mig, arbeider derimod; φιλανθρωπία πρὸς φθόνον, καὶ δικαιοσύνη πρὸς κακίαν ἀντιτάττεται, modsættes, *Dem.*

ἀντι-τείνω, *irr.*, *f.* τενῶ, spænder, retter, sigter derimod; spænder, holder, trækker derimod; 2) *intr.*, er imod, modstaaer, ἔχειν τινὰ ἀντιτείνοντα, *Xen.*; ogs. *c. dat.*, *Herod.*; *b)* ligel. *c. dat.*, at ligge ligeoverfor, at have en modsat Retning. — ἀντι-τειχίζω, (τεῖχος) opfører en Muur, en Fæstning derimod; ds. — ἀντιτείχισμα, τό, en derimod opført Befæstning. — ἀντι-τέμνω, *irr.*, skærer derimod; bes. afskærer Urter for at tiene til Modmiddel, giver et Modmiddel. — ἀντι-τέρπω, *irr.*, fryder derimod el. igien. — ἀντι-τεύχω, danner derimod.

*ἀντι-τεχνάζω, o. -τεχνάω, bruger Modkunster, virker derimod; ogs. *in med.*, *Herod.*; — ἀντιτεχνέω, er nogens Medbeiler i en Kunst el. Sysſel; 2) = frgd.; ds. — ἀντιτέχνησις, Anvendelse af Kunstgreb el. List derimod; 2) Kunstnernid, Haandværksnid; o. — ἀντίτεχνος, 2, medbeilende i en Kunst el. i et Haandværk; - (af τέχνη).

ἀντι-τίθημι, *f.* ἀντιθήσω, sætter derimod, giver derfor; sætter, stiller derimod, τί τινι; sætter det ene imod det andet, sammenligner, τί τινος. — *ἀντι-τιμάω, *f.* ήσω, vurderer, ærer derimod; *in med.*, ἀντιτιμᾶσθαι, om den Anklagede, at giøre en Modvurdering af den paastaaede Straf, *Dem.*; see ἀντιτίμησις; ds. — ἀντιτίμημα, τό, Modvurdering, Priis, Straf; bes. den ved ἀντιτίμησις fastsatte Pengestraf, see flgd.; o. — ἀντιτίμησις, ἡ, i den attiske Ret, den Anklagedes Modvurdering af den af Klageren paastaaede Straf, τίμησις; af — ἀντίτιμος, 2, (τιμή) vurderende derimod; straffende, giengieldende; 2) lige i Værd. — ἀντι-τιμωρέω, straffer derimod; *in med. c. acc.*, hævner mig paa nogen.

*ἀντι-τίνω, *irr.*, betaler, bøder derimod; *in med.*, hævner mig, τινός, for noget, *Æsch. Ag.* 1264; — ἀντίτισις, ἡ, [ι *br.* i τισ], Gienbetaling, Giengieldelse, Hævn; — ἀντίτιτος, 2, [ι *br.* i τιτ], som er straffet, som har bødet derfor; — ἀντιτίω, [ι *anc.*] *f.* τίσω, [ι *long.*] ærer, agter derimod; 2) *poët.*, = ἀντιτίνω; - (af τίω).

ἀντιτολμάω, *f.* ήσω, vover, er dristig derimod; af — ἀντίτολμος, 2, (τόλμα) som vover sig derimod, foretagende, dristig, *Æsch.* — ἀντίτομος, 2, (ἀντιτέμνω) skaaren derimod; τὸ ἀντίτομον, Modmiddel, Lægemiddel, bes. af (afskaarne) Urter og Rødder. — ἀντίτονος, 2, (ἀντιτείνω) som er spændt el. rettet derimod, bes. om Skudvaaben; 2) τὰ ἀντίτονα, Modsener; ds. — ἀντιτονέομαι, anspænder, anstrænger mig derimod. — ἀντι-τοξεύω, skyder med Buen derimod. — ἀντι-τορέω, *irr.*, borer tvært iglennem, *c. gen.*, *Il.* 5, 337; trænger, bryder, brækker derigiennem; *c. acc.*, *Il.* 10, 267.

ἄντιτος, 2, (*poët.* f. *inus.* ἀνάτιτος) giengieldt, hævnet; ἄντιτα ἔργα, Giengieldelsens Værk, Hævn, παιδός, for Sønnen, *Il.* — ἀντι-τρέφω, *irr.*, ernærer; underholder igien el. til Giengield. — ἀντι-τρέχω, *irr.*, *f.* θρέξομαι, løber derimod. — ἀντι-τυγχάνω, *irr.*; *f.* τεύξομαι, erholder, opnaaer derimod el. til Giengield; falder paa, geraader i noget, *c. gen.*

*ἀντιτυπέω, slaaer, støder derimod, derpaa, tilbage; om haarde Legemer, at giøre Modstand, *c. dat.*; ds. — ἀντιτυπής, 2, stødende tilbage, staaende imod, fast, haard, som ἀντίτυπος; — ἀντιτυπία, ἡ, Slaaen, Støden derimod, Modstaaen, Modstand, *ex.* af et haardt Legeme; *transl.*, Modsigelse, Opsætsighed; af — ἀντίτυπος, 2, (τύπτω) slaaen, stødt, skastet, prallende tilbage, bes. fra haarde el. elastiske Legemer; ogs. *act.*; haard, staaende imod; men τύπος o. ἀντίτυπος, *Herod.* 1, 67, Hammer og Ambolt; *b)* *transl.*, modstaaende, fiendsk; μάχη ἀντιτύπῳ κρατήσας, i et ordentligt el. i et haardnakket Slag, *Xen.*; tung, besværlig, πολλὰ ἀντίτυπα γιγνόμενα, megen Modgang, *id.*; 2) (τύπος) eftergiort, afbildet, lignende; τὸ ἀντίτυπον, Afbildning; Afskrift, Copie. — ἀντιτύπτω, = ἀντιτυπέω.

ἀντιφάνεια, ἡ, (φαίνομαι) Gienskin, Reflexion, *Heliod.*; ellers ἔμφασις. — ἀντι-φάρμακον, τό, Modmiddel,

Modgift. — ἀντίφασις, ἡ, (ἀντίφημι) Modsigelse; Svar; df. — ἀντιφατικός, 3., hørende, tilbøielig til at modsige. — ἀντιφερίζω, (ἀντιφέρω) stiller mig derimod, maaler mig med nogen, τινί, Il., som ἀντιφέρομαι. — ἀντίφερνα, τά, Gienforæringer, som Brudgommen giver Bruden; af — ἀντίφερνος, 2, (φερνή) istedetfor Medgift el. Udstyr, Æsch.

ἀντι-φέρω, irr., bærer, bringer, stiller derimod; in med., stiller mig derimod, modstaaer nogen, τινὶ; χαλεπή τοι ἐγὼ (κατὰ) μένος ἀντιφέρεσθαι, det vil blive dig tungt, at prøve Styrke med mig, Il. 21, 482; ligel. ἀργαλέος Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι. — ἀντι-φεύγω, irr., flygter, bliver landflygtig derimod, Eur. — ἀντίφημι, (φημί) taler derimod, modsiger; svarer. — ἀντι-φθέγγομαι, f. γξομαι, taler derimod, modsiger; 2) gientoner, gienlyder; df. — ἀντίφθεγμα, τό, Gienlyd, Echo; — ἀντίφθογγος, 2, (φθόγγος) gienlydende, gientonende; 2) tonende derimod, skurrende.

ἀντι-φιλέω, elsker el. kysser derimod; df. — ἀντιφίλησις, ἡ, Gienkiærlighed. — ἀντι-φιλοδοξέω, (φιλόδοξος) arbeider af Ærgierrighed derimod, Polyb. — ἀντι-φιλονεικέω, (φιλόνεικος) arbeider af Misundelse derimod, modsætter mig haardnakket. — ἀντι-φιλοσοφέω, er - ἀντι-φιλόσοφος, 2, Modstander i Philosophien, som philosopherer efter andre el. modsatte Grundsætninger; df. — ἀντιφιλοσοφία, ἡ, Modphilosophie; philosophisk Modparti. — ἀντι-φιλοτιμέομαι, (φιλότιμος) viser Ærekjærhed derimod; modsætter mig af Ærgierrighed. — ἀντι-φιλοφρονέομαι, behandler kiærligen derimod el. til Giengield.

ἀντι-φλέγω, f. ξω, antænder igien, ὅλον - ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε μήνα, havde antændt, oplyst igien, d. e. det var bleven Fuldmaane, Pind. Ol. 3, 36. — ἀντι-φονεύω, myrder derimod. — ἀντίφονος, 2, (φόνος) istedetfor, bødende for et Mord, δίκαι, Straffen derfor, Soph.; 2) θάνατος ἀντίφονος, giensidigt Mord, Vexelmord, Æsch. — ἀντιφορά, ἡ, Modstilling, Modsætning, relatio. — ἀντι-φορτίζω, giver Retourladning; in med., indtager en saadan; χρήματα - ἀντιφορτισθέντα, Varer, der indtages som Retourladning, Dem.; af — ἀντίφορτος, ὁ, (φόρτος) Retourladning.

ἀντί-φραγμα, τό, (ἀντιφράσσω) Hegn, Værn, Bulværk derimod. — ἀντι-φράζω, irr., udtrykker ved en Modsætning el. Nægtelse. — ἀντίφραξις, ἡ, (ἀντιφράσσω) Tilspærren ved at sætte noget derfor; γῆς ἀντίφρ. πρὸς ἥλιον, den Jordens Stilling, hvorved Solen formørkes, Arist. — ἀντίφρασις, ἡ, (ἀντιφράζω) Modsigelse, Indvending; 2) Benævnelse af det Modsatte, ex. Εὐμενίδες f. Ἐριννύες, πόντος εὔξεινος f. ἄξεινος, gramm. — ἀντι-φράσσω, -ττω, f. ξω, spærrer ved at sætte derfor, derimod. — ἀντι-φρίσσω, irr., reiser Haar el. Børster derimod; modsætter mig ivrigen. — ἀντίφρουρος, 2, (φρουρός) Modvagt, som er istedetfor en Vagt. — ἀντίφρων, ονος, 2, (φρήν) med fiendsk Tænkemaade; sild.

ἀντι-φυλακή, ἡ, πρὸς ἀλλήλους, giensidigen at vogte sig for hinanden. — ἀντι-φύλαξ, ακος, ὁ, en derimod udstillet Vagt. — ἀντι-φυλάσσω, -ττω, f. ξω, bevogter derimod; in med., tager mig iagt for nogen, τινά. — ἀντι-φυτεύω, planter, avler derimod. — ἀντι-φύω, irr., avler derimod; in med., at opstaae derimod, at være af en modsat naturlig Beskaffenhed. — ἀντι-φωνέω, toner, raaber, taler derimod, modsiger; besvarer nogen, τινὰ; 2) i Musiken, accompagnerer; df. — ἀντιφώνησις, ἡ, o. ἀντιφωνία, ἡ, Gientonen; Modsigelse; Svar; af — ἀντίφωνος, 2, (φωνή) tonende, lydende derimod; besvarende i Tale el. Sang; accompagnerende; τὸ ἀντίφωνον, Accord i Octaven. — ἀντιφωτισμός, ὁ, (φωτίζω) Lysets Gienstraalen.

ἀντι-χαίρω, irr., glæder mig derimod el. igien; ogs. in med., Soph. — ἀντι-χαλεπαίνω, forbittres, harmes derimod. — ἀντι-χαρίζομαι, viser mig føielig, velvillig derimod. — ἀντι-χασμάομαι, gaber derimod. — ἀντίχειρ, χειρος, ὁ, ἡ, (χεῖρ) Tommelfingeren; egentl. Modhaanden. — ἀντι-χειροτονέω, vælger, beslutter derimod; df. — ἀντιχειροτονία, ἡ, Modvalg; Modbeslutning. — ἀντίχθων, ονος, ἡ, (χθών) Modland, Antipodernes Land; df. — οἱ ἀντίχθονες, = ἀντίποδες.

ἀντίχορδος, 2, (χορδή) stemt derimod, stemt i Samklang; b) modsat. — ἀντι-χορηγέω, udruster, forsyner Choret derimod el. om kaps med en anden Choregos; alm. udruster, bekoster derimod; af — ἀντιχόρηγος, ὁ, (χορηγός) som kappes med en anden Choregos i at udruste Choret, Dem. — ἀντιχορία, ἡ, (χορός) Modchoret; Modchorets Sang.

ἀντίχρη, impers., (χρή) = ἀπόχρη, det strækker til, er nok; οὐκ ἀντέχρησε τῇ στρατιῇ πινόμενος (ὁ ποταμός), ἀλλ' ἐπέλιπε, Herod. — ἀντίχρησις, ἡ,

(χρῆσις) Modbrug. — ἀντι-χρησμοδοτέω, giver et Orakelsvar derimod. — ἀντιχρόνισμα, τό, o. ἀντιχρονισμός, ὁ, Brugen af det ene Tempus for det andet, *gramm.*

ἀντι-ψάλλω, spiller derimod, φόρμιγγα, *Ar.*; df. — ἀντίψαλμος, 2, tonende derimod, *Eur.* — ἀντι-ψέγω, dadler derimod. — ἀντι-ψηφίζομαι, stemmer el. beslutter derimod. — ἀντίψηφος, 2, (ψῆφος) stemmende derimod, med en Stemme derimod. — ἀντίψυχος, (ψυχή) istedetfor Livet, som gives for Livet, *Luc.* — ἀντι-ψύχω, *f.* ξω, afkøler, forfrisker derimod, [*υ long.*].

ἀντλέω, egentl. øser, udpomper det i Skibet samlede Søvand, ἄντλος; alm. udøser, udtømmer; øser; εἰς τὸν τετρυπημένον πίθον ἀντλεῖν, at giøre et unyttigt Arbeide, *Xen.*; *b) transl.*, udholder Lidelse, πόνον, o. dl., som *exantlo*; ἄντλει μηχανάν, udfandt en Kunst, *Pind.* — ἄντλη, ἡ, = ἄντλος. — *ἄντλημα, τό, det Øste, Udøste; — ἄντλησις, ἡ, Øsen, Udøsen; — ἀντλητήρ, ῆρος, o. ἀντλητής, οῦ, ὁ, den Øsende; Øsekar; — ἀντλητήριος, 2, hørende til at øse; τὸ ἀντλητήριον, sc. ἀγγεῖον, Øsekar; — (af ἀντλέω).

ἀντλία, ogs. ἀντλεία, ἡ, Søvandets Udøsen el. Udpompen af Skibet; 2) det nederst i Skibet samlede, stinkende Søvand, *sentina*; alm. Dynd, Skarn, *Ar.*; ogs. f. Havet selv; 3) den nederste Deel af Skibsrummet, hvor Vandet samles, og hvor Pompen staaer, ligeledes *sentina*. — ἀντλίον, τό, Øsekar; o. — ἄντλον, τό, = flgd.; af — ἄντλος, ὁ, = ἀντλία, Bem. 2; som Ordsprog, ἐν ἄντλῳ τιθέναι, *infimo loco habere*, at foragte, at behandle med Foragt; 2) Øsekar, Skibspompe; 3) sild. en Hob udtærskede men ikke rensede Markfrugter.

ἀντ-οδύρομαι, klager derimod. — ἀντ-οικοδομέω, opbygger derimod, derfor; df. — ἀντοικοδομία, ἡ, gjensidig Opbyggen, *Polyb.* — ἄντοικος, 2, (οἶκος) boende ligeoverfor. — ἀντ-οικτείρω, o. -οικτίζω, ynkes over, forbarmes over derimod. — ἀντ-οἴομαι, mener, tænker derimod.

ἀντολή, ἡ, *ctr.* f. ἀνατολή; ἀντολαὶ ἠελίοιο, *Od.*; ogs. ἀντολίη; df. *adv.* ἀντολίηθε, fra Østen, *Opp.* — ἄντομαι, (ἀντί) som ἀντάω, o. ἀντιάω, støder, træffer derpaa, møder nogen, τινί; ἤντετο θώρηξ, var i Veien, *Il.*; ogs. *absol.*, træder frem, *Pind. Pyth.* 2, 130, thi *gen.* φόρμιγγος hænger af χάριν; 2) beder, bønfalder, τί, om noget, *Soph.* — ἀντ-όμνυμι, *irr.*, sværger derimod.

ἀντ-ονομάζω, benævner derimod el. anderledes; 2) taler i Antonomasier; ombytter *nom. pr.* med *nom. appell.* og omvendt, *rhet.*; 3) sætter el. bruger Pronomen, *gramm.*; o. — ἀντονομασία, ἡ, anden Benævnelse; 2) Ombytning af *nom. pr.* med *nom. appell.* o. omvendt, *rhet.*; 3) Pronomen; Brugen deraf, *pronominatio*, *gramm.*

ἀντόρυξις, ἡ, Modgraven; af — ἀντ-ορύσσω, -ττω, *f.* ξω, graver derimod; opgraver ligeoverfor. — ἀντ-ορχέομαι, dandser derimod, kappes i Dands. — ἀντ-οφείλω, *irr.*, er skyldig, er forpligtet derimod. — ἀντ-οφθαλμέω, stuer derimod, seer lige i Ansigtet; modsiger, trodser nogen, τινί, o. πρός τινα; af — ἀντόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός) seende derimod, lige derpaa, trodsende. — ἀντ-οχυρόω, befæster derimod.

ἀντραῖος, 3, hørende til, lignende en Hule el. Grotte, ἄντρον, som befinder sig deri. — ἀντρέπω, *poët. ctr.* f. ἀνατρέπω. — *ἀντριάς, άδος, ἡ, beboende Grotter; — ἀντροδίαιτος, 2, (δίαιτα) levende i Huler; — ἀντροειδής, 2, der ligner Huler el. Grotter; o. — ἄντροθε, *adv.*, ud af en Hule, *Pind.*; af — †ἄντρον, τό, *antrum*, Hule, Grotte; (efter *Riem.* f. ἀνάτορον); df. — ἀντροφυής, 2, (φύω) født el. voxende i Huler; — ἀντροχαρής, 2, (χαίρω) som gierne lever i Huler; o. — ἀντρώδης, 2, = ἀντροειδής.

ἄντυξ, υγος, ἡ, egentl. enhver Runding; 1) h. *Hom.*, *a)* Randen om Skioldet, m. o. u. σάκεος, *s.* ἀσπίδος; *b)* de afrundede Sider paa Vognstolen, der løbe sammen i en Knap, hvorom Tømmen kunde vikles, jf. ἴτυς; df. sild. Vognhiul; ogs. hele Vognen; ἄντυξ νυκτός, σελήνης, *Theocr.*; 2) sild. ethvert rundt Legeme, *ex.* ἄντυγες μαστῶν, μηρῶν, de runde Bryster, Lender, *Nonn.*; ogs. Hvælving, o. dl.; 3) Stolen paa Lyren, *Eur.* — ἀντυπουργέω, tiener igien, *jon.* f. ἀνθυπουργέω, *Herod.*

ἀντ-ῳδή, ἡ, Modsang; df. — ἄντῳδος, 2, syngende derimod; *pass.*, som synges derimod. — ἀντ-ωθέω, *irr.*, *f.* ἀντώσω, støder derimod; støder tilbage. — ἄντωμος, 2, med modsat Skulder, ὦμος. — ἀντωμοσία, ἡ, (ἀντόμνυμι) Klagerens Eed, at han ikke forebringer nogen Calumnie; ogs. διωμοσία; 2) Klagen selv, *Plato.* — ἀντ-ωνέομαι, kiøber derimod el. istedetfor et andet; byder imod nogen. — ἀντωνυμία, ἡ, (ὄνομα) Pronomen; Brugen af Pronomen; df. — ἀντωνυμικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til ἀντωνυμία, *gramm.*

ἀντωπέω, = ἀντοφθαλμέω; af — ἀντώπιος, 2, ogſ. ἀντωπός, 2, o. ἀντωπής, 2, (ὤψ) med modvendte Øine, ſom ſeer ligeud el. lige derpaa; 2) liggende lige for Øinene; aaben og tydelig at ſee paa; 3) lignende. — ἄντωσις, ἡ, (ἀντωθέω) Stöden derimod; Tilbagestöden. — ἀντωτίς, ἡ, = ἀμφωτίς. — ἀντ-ωφελέω, nytter, hielper derimod el. til Giengield; pass., ὠφελοῦντα ἀντωφελεῖσθαι, ſelv at faae Nytte af en Velgierning, *Xen.*

ἀνυβριστί, adv. til flgd. Bem. 2; af — ἀνύβριστος, 2, (ὑβρίζω) uforhaanet; ubeſkæmmet; 2) act., uden at haane el. beſkæmme. — ἀνυγίαστος, 2, (ὑγιάζω) = ἀναλθής. — ἀν-υγραίνω, væder igien, bløder og ſammenblander; bſ. — ἀνυγρασμός, -ὁ, Væden, Blöden. — ἀνύδατος, 2, uden Vand, ὕδωρ, vandløs. — ἀνύδρευτος, 2, (α pr.) uvandet; o. — ἀνυδρεύομαι, (ἀνά) øſer Vand op; (af ὑδρεύω). — ἀνυδρία, ἡ, Vandmangel, Tørhed; af — ἄνυδρος, 2, uden Vand, ὕδωρ, ſom mangler Vand, tør.

ἄνυλος, 2, [υ long.] (ὕλη) uden Træ, uden Skov; 2) uden Materie, ulegemlig. — ἀνυμέναιος, 2, (ὑμέναιος) uden Bryllupsſang, uden Bryllup; ugiſt. — ἄνυμι, ἀνύμαι, = ἀνύω; ἤνυτο ἔργον, Arbeidet blev fuldendt, *Od.*; h. *Theocr.* ogſ. ἄνυτο, o. in impf. act. ἄνυμες. — — ἀν-υμνέω, beſynger, priſer. — ἀνύμφευτος, 2, (νυμφεύω) ugiſt. — ἄνυμφος, 2, (νύμφη) uden Brud el. Brudgom, ugiſt; b) ſlet giſt, ulykkelig giſt, ſom κακόνυμφος; νύμφη ἄνυμφος, Brud, ſom ikke er Brud, *Eur.*; — ἄνυμφα γάμων ἁμιλλήματα, uſalig, forbryderſk Kamp for et Ægteſkab, *Soph.*

ἀν-υπαίτιος, 2, uſkyldig. — ἀνυπάρκτος, 2, ſom ikke er til, ikke exiſterende, idealſk; o. — ἀνυπαρξία, ἡ, Ikketilværelſe; (af ὑπάρχω). — ἀνυπείκτος, 2, (ὑπείκω) ikke eftergivende, utæmmet, haard. — ἀνυπεξαίρετος, 2, (ὑπεξαιρέομαι) ikke undtagen; adv. ἀνυπεξαιρέτως, uden Undtagelſe. — ἀνυπέρβλητος, 2, adv. -βλήτως, (ὑπερβάλλω) uovertræffelig; uovervindelig. — ἀνυπέρθετος, 2, adv. -θέτως, (ὑπερτίθημι) uden Opſættelſe, ſtrax, pludſelig; ogſ. act., ſom ikke udſætter el. opſætter; men ἀνυπέρθητος, 2, = ἀνυπέρβλητος.

ἀνυπεύθυνος, 2, (εὐθύνη) ikke anſvarlig, ſom ikke behøver at aflægge Regnſkab; uindſkrænket; 2) ſom ikke drages til Regnſkab, dadelfri. — ἀν-υπήκοος, 2, ulydig, opſætſig. — ἀνύπηνος, 2, (ὑπήνη) uſkægget. — ἀνυπηρέτητος, 2, (ὑπηρετέω) ubetient, uden Opvartning. — ἀν-υπνόω, vaagner op af Søvne.

ἀνυποδεσία, o. -δησία, ἡ, at gaae barſodet; af — ἀνυπόδετος, o. -δητος, 2, (ὑποδέω) ubeſkoet, barſodet. — ἀνυπόθετος, 2, (ὑποτίθημι) ikke underſtudt; 2) uden Subject; 3) uden Forudſætning el. Hypotheſe. — ἀνύποιστος, 2, adv. -στως, (ὑποφέρω) ikke til at bære, uudholdelig. — ἀνυπόκριτος, 2, adv. -κρίτως, (ὑποκρίνομαι) uden Forſtillelſe, uden Maske. — ἀνυπομένετος, o. ἀνυπομόνητος, 2, (ὑπομένω) uudholdelig. — ἀνυπονόητος, 2, adv. -ήτως, (ὑπονοέω) ikke mistænkt, ikke til at mistænke; uformodet; 2) act., ikke mistænkelig, ſom intet formoder. — ἀνυπόπτευτος, 2, (ὑποπτεύω) ikke mistænkt. — ἀν-ὕποπτος, 2, adv. -πτως, ikke mistænkt; 2) ikke mistænkelig.

ἀνυπόστατος, 2, (ὑφίστημι) ikke til at ſtaae imod, ubetvingelig, uovervindelig, πόλις, *Xen.*; ἀνυπόστατον τὸ φρόνημα παρέχονται, de viſe urygſteligt Mod, *id.*; 2) ikke beſtaaende, uden Grundvold, uden Subſiſtents. — ἀνυπόσταλος, 2, (ὑποστέλλομαι) uden Tilbageholdenhed, utvungen, fri, driſtig i Tale og Adfærd. — ἀνυπόστρεπτος, 2, o. ἀνυπόστροφος, 2, (ὑποστρέφω) ikke vendende tilbage.

ἀνυπότακτος, 2, (ὑποτάσσω) ulydig, opſætſig; 2) uordentlig, utydelig, διήγησις, *Polyb.* — ἀνυποτίμητος, 2, (ὑποτιμάω) ikke vurderet af Cenſor, *non census*; 2) δίκη ἀνυποτ., Proces, hvori Straffen endnu ikke er beſtemt af Klageren; 3) uſtraffet, ſom ἀνεπιτίμητος. — ἀν-ὕπουλος, 2, uden Svig og Liſt. — ἀνυποφόρητος, 2, (ὑποφορέω) uudholdelig.

ἀνυσίεργος, 2, beſordrende Arbeidet, ἔργον, arbeidſom, travl; o. — ἀνύσιμος, 2, adv. -σίμως, fuldbringende, førende til Maalet, virkſom, εἴς τι, *Xen.*; af — ἄνυσις, ἡ, (ἀνύω) Fuldendelſe, Opnaaelſe af Maalet; οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, vi vide ingen Udvei, udrette intet, *Hom.* — ἀνυστικός, 3, fuldendende, førende til Maalet; af — ἀνυστός, 3, (ἀνύω) fuldendt, opfyldt; giørlig, mulig; ὡς ἀνυστόν, ἡ ἀνυστόν, = ὡς δυνατόν; σιγῇ ὡς ἀνυστὸν προσῄεσαν, i muligſte Stilhed, *Xen.*

ἀνυτικός, 3, = ἀνυστικός. — ἀνύτω, att. ogſ. ἀνύτω, = ἀνύω, alene in præs. o. impf.; ἠνυτόμαν τροφαῖς, blev opdragen, voxte til, *Æsch.*; διαφέρουσι εἰς τὸ ἀνύτειν οἱ πράττοντες, ere forſkiellige i deres Fremgang, *Xen.*; ἀνύτειν ἐπί τι, at opnaae noget, *id.* — ἀνυφαίνω, (ἀνά) opvikler en Væv; o.

— ἀνύφαντος, 2, (α pr.) uvævet; (af ὑφαίνω). — ἀνυψόω, b. forstærk. ὑψόω, ophøier meget.

ἀνύω, att. ἁνύω, ogs. ἀνύτω, ἁνύτω, f. ύσω; pass. antager σ; jf. ogs. ἄνυμι; (ἄνω) fuldender, tilendebringer, bringer i Stand, ἔργον, et Arbeide; sield. c. inf., ex. στρατὸς ἤνυσε περᾶν, Æsch.; bes. m. underforst. ὁδόν, πορείαν, tilbagelægger en Vei; ὅσον ἤνυσε νηῦς, sc. ὁδοῦ, saalangt Skibet havde lagt tilbage, Od.; att. ἀνύειν εἰς χωρίον, som τελεῖν, at naae til et Sted; sild. naaer et Maal, ex. ᾅδην, γῆρας; b) giør af med, dræber, h. Hom. ἐξανύω; ἐπεὶ δή σε φλὸξ ἤνυσεν, havde fortæret dig, Od.; c) udretter, opnaaer noget, c. part., ex. οὐκ ἀνύω φθονέουσα, ved Misundelse, Il.; bes. att. som φθάνω, ἄνυε πράττων, skynd dig at blive færdig; og omvendt, ἀνύσας τρέχε, løb i en Hast, Ar.; d) in med., bringer noget i Stand for mig selv, ἔργα ἀνύσσεσθαι, Od.

ἄνω, ældre Form f. ἀνύω, alene in præs. o. impf.; ἦνον ὁδόν, Od.; pass. bes. om Tiden, νὺξ ἄνεται, gaaer til Ende, Il.; πέμπτῳ ἔτεϊ ἀνομένῳ, var til Ende, Herod.; (rimel. besl. m. d. flgd. ἄνω); [α long.; thi ἄνοιτο, Il. 18, 473, skal rimel. være ἄνυτο, opt. af ἄνυμαι, vid. Buttm.].

ἄνω, adv., (ἀνά) op, opad, sursum, ἄνω πρὸς λόφον, Od.; ὤθοντες, διώκοντες ἄνω, Xen.; ovenpaa, oventil, derover; att., τὸ ἄνω, o. τὰ ἄνω, sc. μέρος, μέρη, det Övre, Høiere, τῶν φυτῶν τὰ ἄνω, det Øverste af Planterne, Xen.; ἡ ἄνω πόλις, den øvre Deel af Byen, Thuc.; bes. a) om en Himmelegn, nordlig, Il. 24, 544; b) om en Landstrækning, i Oplandet; op el. ind i Landet; αἱ ἄνω πόλεις, Byer i Oplandet; ὁ ἄνω βασιλεύς, Perserkongen; c) om Tiden, forhen, fordum; οἱ ἄνω τοῦ γένος, τοῦ χρόνου, Forfædrene; men οἱ ἄνω, superi, Guderne; d) att., ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλεσθαι, διακυκεῖν, στρέφειν, ποιεῖν, at vende op og ned, forstyrre, forvirre, Dem.; 2) som præpos. c. gen., ovenfor; sild; — compar. ἀνωτέρω, c. gen., ex. ἀνωτέρω γίγνεσθαι τῶν πολεμίων, at seire over —, Xen.; superl. ἀνωτάτω.

ἄνωγα, pf. m. præs. Bem., altid uden Augm., o. alene i 2 o. 3 sing., o. 1 pl. syncop. ἄνωγμεν, conj. ἀνώγῃ, opt. ἀνώγοις, inf. ἀνωγέμεν f. ἀνωγέναι, imperat. ἄνωγε, sædv. ἄνωχθι; f. ἀνώγετε, ἀνωγέτω, bruges ogs. de passive Former ἄνωχθε, ἀνώχθω; — plqupf. m. impf. Bem. (ἠνώγειν) ἠνώγεα, 3 pers. ἠνώγει; — desuden dannes ep. o. jon. nogle Former som af præs. ἀνώγω, ex. 3 præs. ἀνώγει, Herod. 7, 104, o. h. Hom., men impf. el. aor. m. Augm. ἤνωγε, alene Hes. Op. 68; df. ogs. fut. ἀνώξω, o. aor. ἤνωξα; men et Thema ἀνωγέω forkaster Buttm., s. m. s.; — Bem., befaler, formaner; opmuntrer, tilskynder; κέλομαι καὶ ἄνωγα, Hom., o. oftere θυμὸς ἄνωγέ με, id.; — (efter Buttm. af inus. ἄγγω, besl. m. ἀγγέλλω; efter andre af ἀνάσσω, ἀνάγω, el. af ἄνω, ἀνύω).

ἀνώγαιον, τό, ogs. ἀνώγεων, ω, τό, o. ἀνώγεως, ω, ὁ, ἡ, (ἄνω, γαῖα) Bygning, Stokværk, Etage over Jorden; bes. Spisesal, coenaculum. — ἀνωγή, ἡ, (ἄνωγα) Befaling, Tilskyndelse, Raad, Tiltale. — ἄνωγμεν, ἀνώγω, see u. ἄνωγα. — ἄνῳδος, 2, (ᾠδή) uden Sang, ikke syngende. — ἀνωδυνής, 2, o. ἀνώδυνος, 2, adv. -δύνως, (ὀδύνη) uden Smerte, som ikke føler Smerte; 2) act., som ikke tilføier Smerte; smertestillende; df. — ἀνωδυνία, ἡ, Frihed for Smerte.

ἄνωθεν, adv., (ἄνω) a) om Stedet, ovenfra; ogs. oventil, Xen.; b) om Tiden, fra gammel Tid; οἱ ἄνωθεν, Forfædrene; ἄνωθεν ἄρχεσθαι, at begynde forfra, at fortælle fra Begyndelsen, Dem. — ἀν-ωθέω, irr., f. ώσω, o. ωθήσω, støder, driver opad, i Veiret; ἀνώσαντες (ναῦν) πλέον, efter at have stødt Skibet fra Land, Od.; ogs. in med. c. acc., νέφος τοσοῦτον ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι, efter at have fordrevet, Herod.; df. — ἀνώθησις, ἡ, Støden, Driven opad, Bortstøden, Tilbagestøden. — ἀνωϊστί, adv. af flgd. Bem. 1, uformodentligen, uforudseet, Od. — ἀνώϊστος, 2, 1) af οἴομαι o. α pr., uformodet, uforudseet, ikke anet; b) ubemærket, useet, som ἄφραστος; 2) af ἀναφέρω, = ἄνοιστος; ἀνωΐστου δὲ γενομένου (τοῦ πρήγματος) — ἐς τὴν Πυθίην, da Sagen var bleven forebragt, forelagt, Herod. 6, 66; hvor dog nogle ville læse ἀνοίστου.

ἀνώλεθρος, 2, (ὄλεθρος) ikke underkastet Fordærvelse, som ἀνόλεθρος. — ἀνωμαλέω, = ἀνωμαλίζω, inc. — *ἀνωμαλής, 2, = ἀνώμαλος; — ἀνωμαλία, ἡ, (α pr.) Ujevnhed, Ulighed; Afvigelse fra de almindelige Regler, Anomalie, bes. h. gramm.; 2) Upasselighed, Heliod.; — ἀνωμαλίζω, (ἀνά) udjevner, udligner, giør lige; — ἀνώμαλος, 2, adv. -μάλως, (α pr.) ujevn, ulige; uligeartet, uligeformet; afvigende fra de almindelige Regler, anomalisk, gramm.; — ἀνωμαλότης, ἡ, = ἀνωμαλία; o. — ἀνωμάλωσις, ἡ, (ἀνά, ὁμαλόω) Udjevnen, Udlignen, at giøre lige; — (af ὁμαλός). — ἄνωμος, 2, uden Skulder, ὦμος. — ἀνωμοτί, adv. til — ἀνώμο-

τος, 2, (ὄμνυμι) uden Eed, uden at sværge, ikke tagen i Eed; ἀνώμοτος εἰρήνη, ikke besvoren, *Dem.*

ἀνωνόμαστος, 2, (ὀνομάζω) unævnt, ubenævnt; uberømt. — ἀνωνυμεί, o. -μί, *adv.* til ἀνώνυμος. — ἀνωνυμία, ἡ, Navnløshed; af — ἀνώνυμος, 2, (ὄνυμα, *æol.* f. ὄνομα) uden Navn, ubenævnt; ubekiendt, uberømt; ikke opkaldt. — ἀνώομαι, = ἄνω, ἀνύω, *Hom. Ap.* 209, *inc.* — ἀνώπιον, τό, (ὀπή) Stedet over Døren, som προνώπιον, foran den.

ἀνωρία, ἡ, den urette Tid; ἀνωρίην εἶναι τοῦ ἔτους πολεμεῖν, ubeqvem Aarstid til at føre Krig, *Herod.*; af — ἄνωρος, 2, (ὥρα) utidig, for tidlig, umoden; ogs. ἄωρος. — ἀνώροφος, 2, (ὄροφος) uden Tag, uden Dække, ubedækket. — ἀνώῤῥοπος, 2, (ἄνω, ῥέπω) gaaende opad, bøiet, rettet opad. — ἀνωρύομαι, klager høit. — ἀνῷσαι, *jon.* f. ἀνοῖσαι, *inf. aor.* 1 til ἀναφέρω, *Herod.* 1, 157. — ἀνώσαντες, *part. aor.* 1 til ἀνωθέω, *Od.*

*ἀνώτατος, 3, øverst, høiest, *superl.* uden *posit.*; — ἀνωτάτω, *adv. superl.* til ἄνω; — ἀνωτερικός, 3, tilhørende de Øvre, Høiere; af — ἀνώτερος, 3, øvre, høiere, *comparat.* uden *posit.*; — ἀνωτέρω, *adv. superl.* til ἄνω, s. m. s.; – (af ἄνω).

*ἀνωφελής, 2, *adv.* -λῶς, unyttig; skadelig; — ἀνωφέλητος, 2, ubenyttet, ufrugtbar, γῆ, *Xen.*; unyttig, uduelig; frugtesløs, forgæves, *Soph.*; 2) som man ikke kan nytte el. hielpe, uden Redning, haabløs; o. — ἀνώφελος, 2, = ἀνωφελής; – (af ὠφελέω). — ἀνωφέρεια, ἡ, Bevægelse, Retning opad; Steilhed, Brathed; af — ἀνωφερής, 2, (φέρω) som har Bevægelse el. Retning opad; steil, brat; *oppon.* κατωφερής. — ἀνώφοιτος, 2, (φοιτάω) gaaende, flyvende opad. — ἀνωφορός, 2, = ἀνωφερής. — ἄνωχθι, ἀνώχθω, ἄνωχθε, *imperat. pf.* til ἄνωγα. — ἀνώχυρος, 2, = ἀνόχυρος, ubefæstet, *inc.*

*ἄξεινος, 2, *jon.* f. ἄξενος, *Hes.* — ἀξενία, ἡ, Mangel paa Giestfrihed, Uvenlighed imod Fremmede; af — ἄξενος, 2, (ξένος) ugiestmild, uvenlig imod Giester el. Fremmede; om Lande, ubeboelig. — ἄξεστος, 2, (ξέω) upoleret, raa, uforarbeidet.

ἀξία, ἡ, (oprindel. *fem.* af ἄξιος, *sc.* τιμή) en Tings Værd el. Priis, ἡ ἀξίη τῶν φορτίων, *Herod.*; *b)* det enhver Tilkommende, ὑποτελέειν ἀξίην βασιλέϊ, *id.*; Værdighed, Ære; Løn, Straf; παρὰ τὴν ἀξίαν, uden Fortieneste, uforskyldt, *oppon.* κατὰ τὴν ἀξίαν; 2) Villie, Attraa, see ἀξιόω, Bem. 2.

— *ἀξιαγάπητος, 2, (ἀγαπάω) elskværdig; — ἀξιάγαστος, 2, (ἄγαμαι) beundringsværdig; — ἀξιάκουστος, 2, (ἀκούω) o. ἀξιακρόατος, 2, (ἀκροάομαι) værd at høre, mærkværdig; — ἀξιαπόλαυστος, 2, (ἀπολαύω) værd at nyde; o. — ἀξιαφήγητος, 2, *jon.* ἀξιαπήγ., (ἀφηγέομαι) værd at fortælle el. omtale, mærkværdig, *Herod.*; – (af ἄξιος).

*ἀξιεπαίνετος, o. ἀξιέπαινος, 2, (ἐπαινέω) rosværdig; — ἀξιεπέραστος, 2, (ἔραμαι) værd at attraae; — ἀξιεπιθύμητος, 2, (ἐπιθυμέω) ønskværdig; — ἀξιέραστος, 2, (ἔραμαι) elskværdig; o. — ἀξιήκοος, 2, (ἀκοή) = ἀξιάκουστος; – (af ἄξιος). — ἀξίνη, ἡ, (rimel. af ἄγνυμι) Øxe, Stridsøxe; df. *dim.* ἀξινάριον o. ἀξινίδιον, τό.

*ἀξιοβίωτος, 2, (βιόω) οὐκ ἀξιοβίωτον, = οὐκ ἄξιον ζῆν, Liv, som det ikke er værdt at leve, *Xen.*; — ἀξιοδάκρυτος, 2, (δακρύω) værd at begræde; — ἀξιόεργος, 2, (ἔργον) dygtig el. voxen til Arbeide, *Xen.*; — ἀξιόζηλος, o. ἀξιοζήλωτος, 2, (ζῆλος, ζηλόω) værd at misunde; — ἀξιοθάνατος, 2, (θάνατος) som har fortient Døden; — ἀξιοθαύμαστος, 2, (θαυμάζω) beundringsværdig; — ἀξιοθέατος, 2, *jon.* ἀξιοθέητος, (θεάομαι) seeværdig; *b)* værd at lægge Mærke til, *Xen.*; — ἀξιόθρηνος, 2, (θρῆνος) beklagelsesværdig; o. — ἀξιοθριάμβευτος, 2, (θριαμβεύω) som fortiener en Triumph; – (af ἄξιος).

*ἀξιοκαταφρόνητος, 2, (καταφρονέω) værd at foragte; — ἀξιοκοινώνητος, 2, (κοινωνέω) værd at have Omgang med; — ἀξιόκτητος, 2, (κτάομαι) værd at erhverve el. besidde; ogs. ἄξιος κεκτῆσθαι, *Xen.*; — ἀξιόληπτος, 2, (λαμβάνω) værd at antage; — ἀξιόλογος, 2, *adv.* -λόγως, (λέγω) værd at omtale; betydelig, anseelig; ἀξιόλογος ἀνήρ, brav, dygtig Mand; ἄνευ φιλίας συνουσία οὐδεμία ἀξιόλογος, *Xen.*; ogs. ἄξιος λόγου, *id.*; — ἀξιομακάριστος, 2, (μακαρίζω) værd at prise lykkelig; — ἀξιομάχητος, 2, *inc.*, o. ἀξιόμαχος, 2, (μάχομαι) τινί, som er nogen voxen i Krig el. Kamp; ogs. ἀξιόμαχος δέκεσθαι τὸν ἐπιόντα; som kan udholde et Angreb, *Herod.*; — ἀξιομισής, -μίσητος, o. -μισος, 2, (μισέω, μῖσος) hadværdig; o. — ἀξιομνημόνευτος, 2, (μνημονεύω) værd at omtale, mærkværdig; – (af ἄξιος).

ἀξιόνικος, 2, (νικάω) værdig til at seire, til at foretrækkes; dygtig el. rustet til at seire; h. *Herod.* næsten som ἄξιος, ἀξιονικότεροι εἶμεν Ἀθηναίων ταύτην

τὴν τάξιν ἔχειν, 9, 26; — ἀξιοπενθής, 2, (πένθος) værd at sørge over, sørgelig; — ἀξιοπιστία, ἡ, *poët.* vgl. ἀξιοπιστοσύνη, ἡ, Troværdighed; af — ἀξιόπιστος, 2, *adv.* -στως, (πιστός) troværdig, paalidelig; τὸ ἀξιόπιστοι εἶναι ἀποβαλεῖτε, I ville tabe Eders Credit; — ἀξιόποινος, 2, (ποινή) strafværdig; — ἀξιοπρέπεια, ἡ, Værdighed, Anseelse, Anstand; af — ἀξιοπρεπής, 2, *adv.* -πῶς, (πρέπω) anstændig, passende, *decorus*; smuk el. værdig af Udseende, *Xen.*; — ἀξιόρατος, 2, (ὁράω) seeværdig, *Luc.*; – (af flgd.).

ἄξιος, 3, *adv.* ἀξίως, af lige Værd, τινός, med noget, ligesaa meget værd, βοὸς ἄξιος; ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς, o.; *absol.*, ἄξιόν σοι ἄλφοι, vil bringe Giengield, vil lønne sig, *Hom.*; *b)* fortient, værdig; ἄξιος ἐπαίνου, λόγου, o. dl., = ἀξιέπαινος, ἀξιόλογος; ἄξιος θανάτου τῇ πόλει, som af Staten har fortient Døden, *Xen.*; *c)* tilsvarende, tilstrækkelig, vedbørlig, χάριν ἀξίαν ἀποδοῦναι; θεοὶ ἔδοσαν ὧν ἐνομίζομεν ἄξιοι εἶναι, hvad vi troede at behøve, hvad vi attraaede, *Xen.*; *d)* ofte med Værdiens Genitiv, *ex.* τὰ πλείστου ἄξια, Kostbarheder; φίλος πολλοῦ ἄξιος; ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη, hvor nyttig han var sine Venner; μηδενὸς ἄξιοι, de usleste Mennesker, *id.*; *e)* moralsk værdig; τὰ ἔργα ἡμῶν ὅπως ἄξια τῶν προγόνων ἔσται σκοπῶμεν, *Dem.*; *f)* ἄξιον, *s.* ἄξιόν ἐστι, det er billigt, ret, tienligt; ἀκούσατε, καὶ γὰρ ἄξιον, thi det er Umagen værdt, *Xen*; – (af ἄγω, ἄξω, Bem. 5, ligesom veiende op derimod, ligesaa tung).

*ἀξιόσκεπτος, 2, (σκέπτομαι) værd at betragte el. at lægge Mærke til; — ἀξιοσπούδαστος, (σπουδάζω) værd at giøre sig Umage for, οἱ ἀγῶνες οἱ τῶν ψυχῶν, ἢ οἱ τῶν σωμάτων, ἀξιοσπουδαστότεροι, *Xen.*; — ἀξιοστράτηγος, 2, værdig til at være Feltherre, στρατηγός, *Xen.*; — ἀξιοτέκμαρτος, 2, (τεκμαίρω) værd at føre Beviis, at tiene til Beviis; ἀξιοτεκμαρτότερον τοῦ λόγου τὸ ἔργον, beviser mere, *Xen.*; – (af ἄξιος).

*ἀξιότης, ητος, ἡ, Værdighed; — ἀξιοτίμητος, 2, (τιμάω) o. ἀξιότιμος, 2, (τιμή) meget agtet, hæderlig; — ἀξιοφίλητος, 2, (φιλέω) elskværdig; — ἀξιόχρεως, ω, 2, (χρέος) som er Tingen værd; dygtig, brugbar, anseelig, betydelig, δύναμις, παρασκευή, *Thuc.*; bes. paalidelig som Vidne, Borgen, o. dl., ἀξιόχρεως μάρτυρας παρέχεσθαι, *Dem.*; ogs. alm. som ἄξιος, værdig, ὅσα ἀξιόχρεω ἀπηγήσιος, fortiene at fortælles, *Herod.*; ὑπ᾽ ἀξιόχρεω ἀποθανεῖν, at falde for en værdig Modstander, *id.*; – (af ἄξιος).

ἀξιόω, (ἄξιος) vurderer, agter værdig, τινά τινος, nogen til noget, ἀξιεύμενος θυγατρὸς τῆς σῆς, anseet værdig til at faae din Datter, *Herod.*; alm. ærer, agter, τινά, *Soph.*; 2) holder for billigt, ἀξιῶ δ᾽ ὑμῶν ξυγγνώμης τυγχάνειν, *Thuc.*; df. ønsker, beder, forlanger, fordrer; ὑμᾶς ἀξιῶ προθυμοτάτους εἶναι, *Xen.*; 3) antager, holder for, troer; ἀξιούμενοι – μαχιμώτατοι εἶναι, *Thuc.*; ἀξιοῦντες ἀδικέεσθαι, troende at lide Uret, *Herod.*; bes. h. Philosopherne, antager som beviist, see ἀξίωμα.

ἄξιφος, 2, uden Sværd, ξίφος. — ἀξίφυλλος, 2, *Æsch. Ag.* 703, bør hede ἀεξίφυλλος. — *ἀξίωμα, τό, (ἀξιόω) Vurdering; *transl.*, Værdighed, Høihed, Anseelse, τῶν Λακεδαιμονίων ἀξίωμα, *Xen.*; ἀξίωμα τῆς πόλεως λαβών, paa en Post, hvori han forestillede Staten selv, *Dem.*; 2) Ønske, Begiering, Ansøgning; 3) Mening, Synsmaade; bes. h. Philos., almindeligen antagen Sætning, Axiom; df. — ἀξιωματικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til Værdighed el. Anseelse; giort med Anstand og Værdighed; holdt i Ære, æret; som beklæder en Ærespost; 2) hørende til et Axiom; talende el. udtalt i Axiomer; see frgd. Bem. 3.

ἀξίωσις, ἡ, (ἀξιόω) Vurdering; Værdighed, Ære, Anseelse; 2) Begiering, Ønske, Fordring, Ansøgning; 3) Mening, Anskuelse; τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων – ἀντήλλαξαν, Navnenes sædvanlige Bemærkelser, *Thuc.* — ἀξόανος, 2, (ξόανον) uden udskaaret Arbeide. — ἀξονήλατος, 2, (ἐλαύνω) bevæget af Axelen, σύριγγες, *Æsch.*; o. — ἀξόνιος, 3, hørende til Axelen; (af ἄξων). — ἄξοος, 2, = ἄξεστος.

ἀξυγκρότητος, 2, f. ἀσυγκρ., (συγκροτέω) ikke sammenhamret; ikke samlet, ikke forbunden til et Heelt; om Foredraget, ikke sammentrængt; om Krigsfolk, ikke indøvet; ἀξυγκρότητα πληρώματα, *Thuc.* — ἀξύλευτος, 2, (ξυλεύω) ikke skovet, hvori der ikke fældes Træer, *incæduus*; ogs. ἀξύλιστος, 2. — ἀξυλία, ἡ, Mangel paa Træ; af — ἄξυλος, 2, (ξύλον) ὕλη, *Il.* 11, 155, Skov, hvori der ikke er hugget, d. e. tæt Skov; 2) sædv. uden Træer; λεῖα χώρα καὶ ἄξυλος, *Xen.*

ἀξύμβατος, ἀξύμβλητος, ἀξύμφορος, see ἀσύμβατος, &c. — ἀξύνετος, see ἀσύνετος. — ἄξυνος, 2, (ξυνός) uselskabelig. — ἄξυρος, 2, (ξύρω) uraget, uden Rageknív, ξυρόν; ogs. ἀξυρής, 2. — ἄξυστος, 2, (ξύω) uskrabet, uglat-

tet. — ἄξων, ονος, ὁ, (ἄγω, ἄξω) *axis*, Axel, Vognaxel, *Hom.*; sild. ogs. Himmelens Axel; 2) οἱ ἄξονες, de Trætavler, paa hvilke de atheniensiske Love vare skrevne, og som kunde dreies omkring en Axel; ogs. *in sing.*, ὡς ἐν τῷ ἄξονι ἀγορεύει, som det heder i Loven, *Dem.*; see ogs. κύρβις.

ἄοδμος, 2, (ὀδμή) ikke lugtende, uden Lugt. — ἀοζέω, gjør Tieneste, betiener; af — ἄοζος, ὁ, = θεράπων, Tiener, best. Offertiener; jf. ἀοσσέω; (rimel. best. m. αἰζηός). — ἄοζος, 2, (ὄζος) uden Grene.

*ἀοιδή, ἡ, ctr. ᾠδή, Sang, Syngen; Sang, Digt; Μοισᾶν θύγατρες ἀοιδαί, *Pind.*; ogs. den besungne Gienstand, *ex.* om Klytæmnestra, στυγερὴ δέ τ' ἀοιδὴ Ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους, *Od.* 24, 200; bf. alm. Sang, Rygte, Fortælling, som κλέος; — ἀοιδιάω, *poët.* f. ἀείδω, *Od.*; — ἀοίδιμος, 2, besungen, berømt, ἀοίδιμοι Ἀθᾶναι, *Pind.*; men *Il.* 6, 358, berygtet, i Alles Munde; — ἀοιδοθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) som sætter Sange, d. e. Sangdigter, Sanger; (formet som νομοθέτης); — ἀοιδόμαχος, 2, (μάχομαι) som kappes i Sang el. Digtning; o. — ἀοιδοπόλος, 2, (πολέω) som behandler Sang el. Digtning, Sanger, Digter; - (af flgd.).

ἀοιδός, ὁ, (ἀείδω) Sanger og Digter, *Hom.*; oprindel. *adject.*, ἀοιδὸς ἀνήρ, *Od.* 3, 267, hvor Agamemnon overdrager til en saadan, - εἴρυσθαι (φυλάττειν) ἄκοιτιν; ogs. ἡ ἀοιδός, *Soph.*; *comparat.* ἀοιδότερος, 3, rigere paa Sang; mere besungen; *superl.* ἀοιδότατος; 2) = ἐπῳδός, som helbreder ved Trylleſang, *Soph. Trach.* 1001; bf. — ἀοιδοσύνη, ἡ, *poët.* f. ἀοιδή; o. — ἀοιδοτόκος, 2, (τίκτω) avlende, digtende Sange.

ἀοίκητος, 2, (οἰκέω) ubeboet, ubeboelig; 2) = flgd., *Dem.* — ἄοικος, 2, (οἶκος) uden Huus, uden Bolig, uden Huus og Hiem; uden Formue; uden Familie el. Fædreneland. — ἄοιμος, 2, uden Vei el. Sti, οἶμος, ufremkommelig. — ἀοινέω, er uden Viin, drikker ikke Viin; o. — ἀοινία, ἡ, Afholdenhed fra Viin; af — ἄοινος, 2, (οἶνος) uden Viin, som ikke drikker Viin; 2) som ikke frembringer Viin; h. *Soph.* ere Eumeniderne ἄοινοι, fordi dem ikke offres Viin; jf. νηφάλιος. — ἀοκνία, ἡ, Ufortrødenhed; af — ἄοκνος, 2, *adv.* -κνως, (ὄκνος) ufortrøden, uforsagt, uden Frygt; utrættelig, stræbsom, - ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλει, *Hes. Op.* 495.

ἀολλήδην, *adv.* af flgd., tilsammen, hobeviis; — ἀολλής, 2, h. *Hom.* in *pl.* om de tætte Skarer, som ἀθρόοι, sammenhobede, sammentrængte, tætte, i Hobe; tilsammen, under eet; ogs. om tvende bruger *Soph.* ἀολλεῖς; (besl. m. ἀελλής, ἀλής, ὅλος); bf. — ἀολλίζω, *f.* ίσω, forsamler, fører el. kalder sammen, som ἀθροίζω, *Hom.*; sild. sammenhober. — ἄοπλος, 2, (ὅπλον) uden Vaaben, ubevæbnet. — ἄοπος, 2, (ὄψ) uden Sprog; 2) uden Syn; usynlig. — ἄοπτος, 2, (ὄψομαι) useet, usynlig.

ἄορ, *gen.* ἄορος, τό, Sværd, (af ἀείρω, fordi det bæres hængende i ἀορτήρ, s. m. s.) *Hom.*; sild. ethvert Værktøi, som ὅπλον; jf. χρυσάωρ; *Od.* 17, 222, *acc. pl.* som af ἄορες, forklare nogle ved γυναῖκας, ligesom f. δάρας, andre ved τρίποδας, andre ved ξίφη, o. s. v., eller man læste ἄορα; [*Hom.* har α *long.* alene i Arsis af *trisyll.*]. — ἀορασία, ἡ, Blindhed, Usynlighed; o. — ἀόρατος, 2, *adv.* -ράτως, usynlig; som man ikke tør see; useet, usædvanlig; 2) *act.*, som ikke seer, blind; (af ὁράω).

ἀοργησία, ἡ, den Tilstand at være - ἀόργητος, 2, (ὀργή) uden Harme, ikke vredladen, ikke hidsig. — *ἀοριστάινω, o. ἀοριστέω, er ubestemt, uvis; — ἀοριστία, ἡ, Ubestemthed, *oppon.* ὁρισμός; o. — ἀοριστικός, 3, af et ubestemt Slags, betegnende noget ubestemt, aoristisk; af — ἀόριστος, 2, (ὁρίζω) ubestemt, ἄτακτα, ἀόριστα, ἀδιόρθωτα ἅπαντα, *Dem.*; ikke til at bestemme el. begrændse; 2) *sc.* χρόνος, Aoristus, *gramm.* — ἄορνος, 2, (ὄρνις) uden Fugle; ἄορνα ὕψη, Høider, som ingen Fugl kan naae; 2) ὁ Ἄορνος, *nom. pr.*, *Avernus*.

*ἀορτέω, = ἀείρω, alene *in part.* ἀορτηθείς, ophængt, hængende, *poët.*; — ἀορτή, ἡ, den store Slagaare, som gaaer op fra det venstre Hiertekammer; 2) ἀορταί, αἱ, begge Ender af Luftrøret, hvorved Lungen ligesom hænger, ellers βρόγχια; — ἀορτήρ, ηρος, ὁ, Skulderbaand, Gehæng, *balteus*, ellers τελαμών, *Hom.*; 2) alm. Rem, hvori noget bæres; — ἄορτο, see ἄωρτο; o. — ἄορτρα, τά, tvende Lapper paa Lungebladene, λόβοι; - (af ἀείρω). — ἀόρχης, 2, (ὄρχις) uden Testikler.

ἀοσμία, ἡ, den Beskaffenhed at være - ἄοσμος, 2, uden Lugt, ὀσμή, som ἄοδμος. — ἀοσσέω, understøtter, hielper, τινί, *Mosch.*; (rimel. = ἀοζέω, dog efter nogle af ὄσσα); bf. — ἀοσσητήρ, ῆρος, ὁ, en Hielper, en Forsvarer, *Hom.* — ἄουτος, 2, (οὐτάω) usaaret, ukrænket, *Il.* — ἄουτος, 2, (οὖς) uden Øren; uden Gehør; — ἀοχλησία, ἡ, uforstyrret Rolighed; o. — ἀόχλητος, 2, uforstyrret; (af ὀχλέω). — ἄοψ, οπος, ὁ, ἡ, (ὄψ) uden Syn, blind.

ἀπαγγελία, ἡ, Beretning, Mælbelse, *ex.* en Gesandts; alm. Fortælling, Tale, Udsagn; 2) *rhet.* = ἑρμηνεία, Udtrykket; af — ἀπ-αγγέλλω, *f.* γελῶ, mælder, beretter, bringer Budskab, τὰ παρὰ βασιλέως τοῖς Ἕλλησιν, ogs. εἰς πόλιν, πρὸς τοὺς μυρίους, *Xen.*; angiver; 2) udnævner; som ἀποδείκνυμι; 3) udtrykker, som ἑρμηνεύω; df. — ἀπαγγελτήρ, ῆρος, ὁ, et Bud, en Fortæller; o. — ἀπαγγελτικός, 3, mældende, fortællende; 2) hørende til Udtrykket, som ἑρμηνευτικός; τὸ ἀπαγγελτικόν, Udtrykket.

ἄπαγε, *sc.* σεαυτόν, *imperat.* af ἀπάγω, *apage*, pak dig! bort dermed! — ἀπαγής, 2, (πήγνυμι) ikke sammenføiet; ikke størknet, stivnet, frossen; som ikke kan løbe sammen; uden fast Legemsbygning. — ἀπ-αγινέω, *jon.* f. ἀπάγω, f. m. f.; *Herod.* — ἀπ-αγκυλόω, krummer, bøier omkring. — ἀπαγκωνίζομαι, (ἀγκωνίζω) støder fra mig med Albuerne. — ἀπ-αγλαΐζω, τινά τινος, berøver nogen en Prydelse. — ἀπαγνίζω, *jon.* f. ἀφαγνίζω. — ἀπ-άγνυμι, *f.* ἄξω, afbrækker.

*ἀπαγόρευμα, τό, Forbud; — ἀπαγόρευσις, ἡ, = frgd.; 2) Beretning, Mældelse; 3) Kræfternes Udmattelse; o. — ἀπαγορευτικός, 3, forbydende; af — ἀπ-αγορεύω, forbyder, μὴ ποιεῖν, μηδένα βάλλειν, at giøre, at slaae nogen, *Xen.*, som ἀπεῖπον; πόλλα τῶν μαντηΐων ἀπαγορευόντων, fraraadede meget, *Herod.*; ogs. ἀπαγορεύω τινὶ μὴ ποιεῖν τι; vægrer, nægter, afslaaer; 2) frasiger mig, opgiver; trættes, udmattes, som ἀπείρηκα, ὑπὸ πόνων πολλῶν, *Xen.*; ofte *c. part.*, *ex.* οὐδεὶς ἀπαγορεύει θεώμενος, af at see, *id.*; τὰ ἀπαγορεύοντα, hvad der er udnyttet og ubrugbart, *id.*

ἀπ-αγρεύω, borttager. — ἀπ-αγριόω, giør vild, lader forvildes; opbringer; df. — ἀπαγρίωσις, ἡ, at blive vild; Forbittrelse. — ἀπ-αγροικίζω, giør til en Bonde; *in med.*, bliver bondeagtig. — ἀπαγχονάω, *inc.*, o. ἀπαγχονίζω, (ἀγχόνη) = flgd.; 2) giør løs fra Strikken, *Luc.* — ἀπ-άγχω, *f.* γξω, qvæler, tilsnører Halsen, hænger.

ἀπ-άγω, *irr.*, *f.* ξω, fører, bringer bort, afsted, af Veien, *Hom.*; sild. *transl.*, fører af fra den rette Vei, forvirrer, *Plato*; 2) fører tilbage el. hiem, *Il.*; *in med.*, fører hiem med mig; 3) bringer det jeg skylder, betaler, *ex.* en Skat; φόρον ἀπαγίνεον, *Herod.*, som ἀποφέρω; 4) i den attiske Ret: *a)* anklager, bes. for Tyveri; ogs. ἀπάγειν ἀσεβείας, *Dem.*; *b)* fører i Fængsel, ogs. εἰς τὸ δεσμοτήριον, *id.*; *c)* fører til Døden, ogs. ἀπάγειν τοῖς ἕνδεκα, *id.*, ogs. τὴν ἐπὶ θανάτῳ, *sc.* ὁδόν; 5) *intrans.*, gaaer bort; bes. m. underforst. στράτευμα, *s.* στρατίαν, drager bort, trækker mig tilbage, *Xen.*

*ἀπαγωγή, ἡ, Bortføren, Bortbringen; Hiemføren, Tilbageføren; ἀπαγωγὴ φόρου, Skattens Ydelse el. Betaling, *Herod.*; 2) i den attiske Ret, Anklage, bes. for Tyveri; Fængsling; ἐάν τις ποιῇ τὰ τῶν συκοφαντούντων, ἔνδειξιν αὐτῶν εἶναι καὶ ἀπαγωγήν, at saadanne kunne angives og fængsles, *Dem.*; o. — ἀπαγωγός, 2, førende bort, fordrivende; - (af ἀπάγω).

ἀπαδεῖν, *jon.* f. ἀφαδεῖν, *aor.* 2 til ἀφανδάνω, *Herod.* — ἀπάδις, *Pind. Pyth.* 1, 161, har *Boeck.* rettet til ἐλπίδας. — ἀπ-ᾴδω, synger anderledes, τῇ ἁρμονίᾳ, forfeiler den rette Tone, *Plato*; *transl.*, afviger derfra, er af en anden Mening. — ἀπ-αείρω, *ep.* f. ἀπαίρω; *part. med.*, ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε, *i. e.* ἀπαίροντα, φεύγοντα, *Il.* 21, 563. — ἀπαέξομαι, (ἀέξω) voxer derfra.

ἀπ-αθανατίζω, forguder, sætter iblandt Guderne, *Pl.*; df. — ἀπαθανάτισις, ἡ, Forgudelse. — *ἀπάθεια, ἡ, Følesløshed, Sløvhed; 2) Fasthed, Sindsro; af — ἀπαθής, 2, *adv.* -θῶς, følesløs, sløv; hos Stoikerne, uden Lidenskab, sat, rolig; 2) uden Smerte, som ikke har lidt, ἀεικείης, κακῶν ἀπαθής, *Herod.*; ogs. *abspl.*, ἢ ἀπαθεῖς ἐγένοντο, undgik Tab, *Xen.*; χώρα, νῆσος ἀπ., som ikke har lidt i Krigen; 3) som ikke kan udholde Arbeide, *c. gen.*, *Herod.* 6, 12; 4) τὰ ἀπαθῆ, *verba neutra*, *gramm.*; 5) *act.*, som ikke foraarsager Lidelse, uskadelig; o. — ἀπάθητος, 2, = frgd.; - (af παθεῖν, πάσχω).

ἀπαί, *poët.* f. ἀπό, som διαί, παραί, f. διά, &c. — ἀπαιγειρόω, forvandler til Sortpoppel, αἴγειρος. — *ἀπαιδαγώγητος, 2, *adv.* -γήτως, uden Fører, uden Underviisning; uopdragen, udannet; raa, vild, utæmmet; o. — ἀπαιδάγωγος, 2, uden Opdrager, uden Lærer; alm. = frgd.; (af παιδαγωγέω, παιδαγωγός).

ἀπαιδευσία, ἡ, Mangel paa Underviisning, ἀπ. καὶ ἀμαθία, *Xen.*; ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς πλεῖστον ἐκφερόμενοι, drevne af deres vilde Harme ud over al Grændse, *Thuc.*; o. — ἀπαίδευτος, 2, *adv.* -τως, ikke underviist, uvidende, dum; uopdragen, uerfaren; ὅστις ἄνθρωπος ὢν ἀνθρώπῳ τύχην προφέρει, παντελῶς ἀνόητον ἡγοῦμαι καὶ ἀπαίδευτον, *Dem.*; ἀπ. ἀρετῆς, *Xen.*; (af παιδεύω). — ἀπαιδία, ἡ, (ἄπαις) Barnløshed. — ἀπαιδοτρίβητος, 2, (παιδοτρίβης)

ikke indøvet af Pædotriben el. i Fægterskolen.

ἀπ-αιθαλόω, forbrænder til Kul. — ἀπ-αίθομαι, (αἴθω) brænder op; kommer i Brand. — ἀπ-αιθριάζω, udsætter for, afkøler i den frie Luft, τὰς νεφέλας, forvandler Skyerne til klar Luft, *Ar.* — ἀπ-αιθύσσω, bevæger, svinger fremad el. til Siden. — ἀπ-αίνυμαι, h. *Hom.* ogs. ἀποαίνυμαι, borttager, fratager, τί τινος; afplukker, *Mosch.* — ἀπ-αιολάω, *Eur.*, o. -λέω, (αἰόλος) vildleder, skuffer, bedrager, berøver, τινά τινος; bs. — ἀπαιολή, ἡ, ἀπαιόλημα, τό, o. ἀπαιόλησις, ἡ, Bedrageri, Undsdragelse, Berøvelse paa en bedragersk Maade; ἀπαιόλημα ξένων, *Æsch.*

ἀπαιρεθέω, *jon.* f. ἀφαιρεθῶ, *aor. conj. pass.*; o. — ἀπαιρεθημένος, *jon.* f. ἀφῃρημένος, *part. pf. pass.* af — ἀπαιρέομαι, *jon.* f. ἀφαιρέομαι, *Herod.* — ἀπ-αίρω, f. αρῶ, tager bort, bortfører; ἢν ἀπαίρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος, *Herod.* 8, 57; oftere *intr.* ligesom *in med.*, brækker op, drager ud, bes. med en Hær el. Flaade; ἀπάραν τὸ στράτευμα ἐπορεύετο, *Xen.*; ποῖ ποτε ἡ τῆς πόλεως ἀπῆρκε δύναμις; hvor er den bleven af? *Dem.*

ἄπαις, ἄπαιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) barnløs, ogs. ἄπαις τέκνων; ἄπαις ἔρσενος γόνου, *Herod.*, ἀῤῥένων παίδων, *Xen.*, uden mandlig Afkom. — ἀπ-αίσιος, 2, *adv.* -σίως, som varsler Uheld, *inauspicatus.* — ἀπ-αΐσσω, f. ξω, iler bort, springer ned, κρημνοῦ, fra en Brink, *Il.* — ἀπ-αισχύνομαι, aflægger al Skam, skammer mig ikke mere; 2) efterlader noget af Skam, *Plato.*

†ἀπ-αιτέω, affordrer, tilbageforderer, indkræver, inddriver, τινά τι, noget hos nogen; *pass.*, ἀπαιτεῖσθαι χρέος, at kræves for en Gield; bs. — ἀπαίτησις, ἡ, Affordren, Inddriven; ἀπαίτησιν ποιεῖσθαι, at fordre sin Ret, *Dem.*; o. — ἀπαιτητικός, 3, hørende, skikket til at kræve el. indfordre. — ἀπ-αιτίζω, = ἀπαιτέω, χρήματα, tilbageforderer min Eiendom, *Od.* — ἀπ-αιωρέω, lader hænge ned, hænger ned; knytter dertil og lader hænge ned; *in med. intr.*, hænger ned derfra, *Hes.*; bs. — ἀπαιώρημα, τό, det Nedhængende.

ἀπ-ακμή, ἡ, Afblomstren, Aftagen. — ἀπ-ακοντίζω, bortkaster, bortslynger. — ἀπ-ακριβόω, forretter, fuldender noget med Omhu. — ἄπακτος, 2, (ἀπάγω) bortført, bortslæbt. — ἀπάλαιστος, 2, (παλαίω) egentl. uovervindelig i Brydning; alm. uovervindelig, *Pind.* — ἀπάλαιστρος, 2, ikke øvet i Fægterskolen, παλαίστρα; ogs. = frgd. — ἀπαλαλκεῖν, *inf. aor.* 2 til ἀπαλέξω; ὀξείας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι (Ζεύς), *Pind.*

ἀπάλαμος, 2, egentl. uden Haand, παλάμη; bs. uvirksom, udygtig, kraftløs, βίος ἀπ., *vita iners*, *Pind.*; 2) om Ting, som ἀμήχανος, hvorved der intet er at udrette, uimodstaaelig; [απ. m. α *long.*, *Hes. Op.* 20]. — ἀπάλαμνος, 2, = frgd.; ἀνὴρ ἀπ., *Il.* 5, 597, som ikke veed at hielpe sig; men ἀπάλαμνοι φρένες, *Pind. Ol.* 2, 105, forbrydersk Tænkemaade; [ν er indskudt for Versets Skyld, ligesom i νώνυμνος]. — ἀπ-αλάομαι, *irr.*, farer vild, forvilder mig, ἄλλη, andenstedshen, *Hes.*

ἀπ-αλγέω, forvinder en Smerte, τί, over noget; alm. bliver følesløs, sløv, modløs; bs. — ἀπάλγησις, ἡ, Smertens Forvinden. — ἀπ-αλείφω, f. ψω, udsletter, bes. en Gield, som bliver betalt, *Dem.*; ἀπαλείφειν ἀπὸ τῶν παρακαταθηκῶν, at forringe Pantet, *id.* — ἀπαλέξησις, ἡ, Afværgen, Afvenden; o. — ἀπαλεξίκακος, 2, = ἀλεξίκακος; af — ἀπ-αλέξω, f. ξήσω, afvender, afværger, τί τινος, noget fra nogen, ogs. omvendt, τινὰ κακότητος, *Hom.*; see ogs. ἀπαλαλκεῖν. — ἀπαλεύομαι, (ἀλεύω) holder mig derfra, undgaaer, undviger.

ἀπ-αληθεύω, siger Sandheden reent ud; 2) beviser Sandheden af noget; 3) udforsker Sandheden. — ἀπαλθέομαι, (ἀλθέω) helbreder fra Grunden af, ἕλκεα, *Il.* — ἀπαλία, ἡ, Blødhed, Fiinhed; o. — ἀπάλιος, ὁ, Pattegriis; - (af ἁπαλός).

*ἀπαλλαγή, ἡ, Befrielse, Frelse, κακῶν, πολέμου, &c.; 2) Løsladelse; Skilsmisse; Afhændelse, Salg; 3) af *med.*, Bortgang; Udflugt, οὐδέ οἱ ἦν ἀπαλλαγὴ οὐδεμίη, *Herod.*; ἀπ. τοῦ βίου, Døden; — ἀπαλλακτιάω, = ἀπαλλαξείω; — ἀπαλλακτικός, 3, hørende, skikket til at befrie; — ἀπαλλάξ, *adv.*, = ἐπαλλάξ; — ἀπαλλαξείω, *desid.* til ἀπαλλάσσω, vilde gierne befries el. gaae bort; o. — ἀπάλλαξις, ἡ, = ἀπαλλαγή; - (af flgd.).

ἀπ-αλλάσσω, -ττω, f. ξω, befrier, forløser, τινά τινος, nogen fra noget; ἀπαλλάττω τινά, befrier mig fra, bliver af med nogen, *ex. en Creditor*, *Dem.*; 2) *intr. c. adv.*, *s. c. partic.*, gaaer bort, kommer derfra paa en Maade, οἱ μάχεσθαι θέλοντες ῥᾷον ἀπαλλάττουσι, *Xen.*; ὁ μὲν δὴ πρῶτος στόλος - οὕτως ἀπήλλαξε, fik dette Udfald, *Herod.*; ligel. *in med.* o. *pass.*, ἀργύριον λαβὼν ἀπηλλάγη, gik han bort, el. var han udsonet, *Dem.*; ἀπηλλάγησαν τοῦ σφᾶς αὐτοὺς καταμέμφεσθαι, de aflode fra,

ophørte, *Thuc.*; ἀπαλλάττεσθαι, *sc.* τοῦ βίου, at døe.

ἀπ-αλλοτριόω, *abalieno*, egentl. giør fremmed; fravender, giør opsætsig; afhænder, skiller mig ved noget, τινός; df.—ἀπαλλοτρίωσις, ἡ, Fravenden; Afhænden. — ἀπ-αλοάω, aftærsker, udtærsker; slaaer i Stykker, knuser, ὀστέα, *Il.* — ἁπαλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) med fiint, blødt Haar. — ἀπαλοιφή, ἡ, (ἀπαλείφω) Afvisken, Aftørren.

†ἁπαλός, 3, *adv.* -λῶς, (rimel. af ἅπτω, ἁφή) blød, fiin, δειρή, αὐχήν, ἦτορ, *Hom.*; blød, forkiælet, παῖδες ἁπαλοὶ καὶ λευκοί, *Xen.*; ἁπαλοὶ βοτρύες, *id.*; *transl.*, blød, mild, blid; ἁπαλὸν γελᾶν, som ἡδὺ γελᾶν, at lee mildt, *Od.*; df. — ἁπαλόσαρκος, 2, med fiint, blødt Kiød, σάρξ; — ἁπαλότης, ητος, ἡ, Blødhed, Fiinhed; Kiælenskab; o. — ἁπαλοτρεφής, 2, (τρέφω) σίαλος, fedet Griis, *Il.*

*ἁπαλοφόρος, 2, (φέρω) bærende fine Klæder; — ἁπαλόφρων, 2, (φρήν) blødhiertet; uskyldig; — ἁπαλόχροος, *ctr.* -χρους, 2, (χρόος); ἁπαλόχρους, *gen.* χροος, ὁ, ἡ, (χροῦς, χροός), o. ἁπαλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς), med fiin, blød Hud; o. — ἁπαλύνω, *f.* υνῶ, giør fiin, blød; forkiæler; *transl.*, formilder, beroliger; df. — ἁπαλυσμός, ὁ, Blødgiøren; - (af ἁπαλός). — ἀπαλύσκω, *irr.*, *f.* ξω, = ἀπαλεύομαι.

ἀπαμαλδύνω, d. forstærk. ἀμαλδύνω, svækker, afkræfter, overvælder. — ἀπ-αμαυρόω, borttager Dunkelheden, oplyser. — ἀπ-αμάω, afmeier, afhøster, afskærer. — ἀπ-αμβλίσκω, foraarsager Abort. — ἀπ-αμβλόω, føder for tidlig, aborterer. — ἀπ-αμβλύνω, sløver, svækker; ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει - ἐλπίδας, *Pind.*; *in med.*, tager af, svækkes, døer hen. — ἀπαμβροτεῖν, *inf. aor.* 2 til ἀφαμαρτάνω. — ἀπαμείβομαι, (ἀμείβω) egentl. giengielder, sædv. svarer, *Hom.* — ἀπ-αμείρω, giør udeelagtig, berøver, τινά τινος; *in med.*, er udeelagtig deri, undværer. — ἀπ-αμελέω, forsømmer aldeles. — ἀπαμέργομαι, (ἀμέργω) tager for mig deraf. — ἀπ-αμέρδω, = ἀπαμείρω.

ἀπαμμένος, 3, *jon.* f. ἀφημμένος, *part. pf. pass.* af ἀφάπτω. — ἀπαμπισχεῖν, *inf. aor.* 2, at afklæde, af *præs. inus.* ἀπαμπίσχω. — ἀπαμπλακεῖν, *inf. aor.*, o. ἀπαμπλακήσω, *fut.* af *præs. inus.* ἀπαμπλακέω, = ἀφαμαρτάνω. — ἀπ-αμύνω, afværger, holder borte, κακὸν ἦμάρ τινι, *Il.*; ἀπαμῦναι τὸν βάρβαρον, at fordrive, *Herod.*; *in med.*, værger mig, τινά, imod nogen; πόλις — ᾗ κ' ἀπαμυναίμεσθα, hvori vi kunde søge Sikkerhed, *Il.* 15, 738; hævner mig. — ἀπ-αμφιάζω, aflægger en Bedækning; df. — ἀπαμφιασμός, ὁ, Afklædning. — ἀπ-αμφιέννυμι, afklæder.

ἀπ-ανάγω, *irr.*, fører bort; 2) sædv. *intr.*, drager bort, bes. op i Landet el. ud paa Søen. — ἀπ-αναίνομαι, *irr.*, afslaaer aldeles, nægter bestemt; ἀπηνήναντο ἕκαστος, vedkiendtes ikke, *Il.* 7, 185. — ἀπ-αναισιμόω, opbruger, forbruger, som ἀπαναλίσκω. — ἀπ-αναισχυντέω, handler skamløst, er uforskammet nok til at giøre el. sige noget, *Plato.* — ἀπ-αναλίσκω, *irr.*, *f.* λώσω, forbruger, opbruger, fortærer; df. — ἀπανάλωσις, ἡ, fuldkommen Forbrugen el. Forøden.

ἀπανάστασις, ἡ, Forflytten, Omflytten fra et Sted til et andet; o. — ἀπαναστάτης, ου, ὁ, den Udvandrede; (af ἀπανίστημι). — ἀπ-ανατέλλω, lader opvoxe, opstaae deraf; *in med.*, staaer op, εὐνῆς, fra Leiet, *Æsch.* — ἀπ-αναχωρέω, o. ἀπαναχώρησις, ἡ, d. forstærkede ἀναχωρέω, &c. — ἀπ-ανδρίζομαι, opfører mig mandigen. — ἀπ-ανδρόω, giør til Mand el. mandig; *in med.*, bliver til Mand. — ἀπ-άνευθε(ν), d. forstærkede ἄνευθε, *adv.*, fiernt, langt borte, afsides; 2) som *præpos. c. gen.*, uden, ἀπάνευθε θεῶν, Guderne uafvidende; τοῦ ἀπάνευθε σέλας γένετο, en Glands udgik derfra, *Il.*

ἀπ-ανθέω, afblomstrer; *transl.*, taber Kræfterne, tager af; df. — ἀπάνθησις, ἡ, Afblomstren; Aftagen. — ἀπ-ανθίζω, afplukker Blomsten; *in med. c. acc.*, plukker, vælger, tager mig det Bedste, ὕπνον, nyder den første Søvn; men *Æsch. Agam.* 1458 læser *Well.*, ἐπηνθίσω αἷμα, du har smykket, bedækket dig med Blod; df. — ἀπάνθισμα, τό, det Afplukkede; o. — ἀπανθισμός, ὁ, Blomstens Afplukken; 2) Blomstersamling.

*ἀπ-ανθρακίζω, steger el. rister paa Kul; 2) spiser Stegefisk; df. — ἀπανθρακίς, ίδος, ἡ, Stegefisk; o. — ἀπανθράκιωμα, τό, det paa Kul Ristede; o. — ἀπανθρακόω, forbrænder til Kul; (af ἄνθραξ). — ἀπανθρωπέομαι, o. -πεύομαι, handler som et Umenneske; 2) *c. acc.*, skyer Mennesker, er folkesky; — ἀπανθρωπεία, o. -πία, ἡ, Umenneskelighed; — ἀπανθρωπίζω, giør til Menneske el. menneskelig; o. — ἀπάνθρωπος, 2, *adv.* -πως, umenneskelig, grusom; 2) folkesky;

ogſ. øde for Menneſker, ubeboet; 3) ſom er imod den menneſkelige Natur.

ἀπ-ανίστημι, lader ſtaae op, ſætter paa et andet Sted; forflytter; 2) *in aor.* 2, *pf.* o. *plqupf.*, q. *in med.*, ſtaaer op og gaaer bort; vandrer ud. — ἀπάνουργος, 2, (πανοῦργος) uden Rænker, uden Kneb. — ἀπανταχῆ, -χόθι, o. -χοῦ, *adv.*, overalt, allevegne; ἀπανταχόθεν, fra alle Sider; o. ἀπανταχόσε, til alle Sider; (af ἅπας).

ἀπ-αντάω, *f.* ήσω, gaaer el. kommer imøde; træffer el. ſtøder paa nogen, τινί, ſjeld. τινά; ἀπαντᾷ ἐφ' ἑκαστὴν ὁδόν, møder, modſætter ſig, forhindrer paa enhver Vei, *Dem.*; kommer hen til, indfinder mig, εἰς s. πρός τι, ἐπὶ τὴν δίαιταν, πρὸς τὸν διαιτητήν, *id.*; ſætter derimod, ſvarer; 2) *intr.*, at tildrage ſig; at have Fremgang; at lykkes. — ἀπαντέλλω, *poët.* f. ἀπανατέλλω.

ἁπάντη, *adv.*, (ἅπας) overalt; til alle Sider; paa alle Maader. — ἀπάντημα, τό, o. ἀπάντησις, ἡ, (ἀπαντάω) Møden, Kommen imøde; Sammentræffen; 2) Indvending, Svar. — ἀπαντιάζω, = ἀπαντάω. — ἀπαντικρύ, *adv.*, v. forſtærk. ἀντικρύ; o. -ἀπαντίον, *adv.*, v. forſtærk. ἀντίον, ligeoverfor. — ἀπαντλέω, udøſer, udtømmer; forringer, πόνους τινί, letter nogen Arbeidet, *Æsch.* — ἀπ-άντομαι, *poët.* f. ἀπαντάω. — ἀπ-ανύω, fuldbringer, καὶ ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω, *sc.* ὁδόν, de fuldendte Tilbageveien, *Od.* 7, 326.

ἅπαξ, *adv.*, eengang; paa eengang; eengang for alle, overhovedet, beſ. efter ἐπεί, o. dl., ἐπεὶ ἅπαξ αὐτοῖς φίλος ἐγένετο, naar først, naar eengang, *Xen.*; men εἰς μὲν ἅπαξ ἀντέχει, det gielder for eengang, *Dem.* — ἁπαξάπας, πασα, παν, (πᾶς) alſammen, altſammen, alle paa eengang; — ἁπαξαπλῶς, *adv.*, v. forſtærk. ἁπλῶς, aldeles, overhovedet, i det Hele.

*ἀπαξία, ἡ, Nedværdigelſe, Uværdighed; — ἀπάξιος, 2, = ἀνάξιος, nedværdiget, uværdig; o. — ἀπαξιόω, holder noget for at være under min Værdighed, viſer fra mig ſom uværdig, upasſende, foragter, *dedignor*; nedværdiger; vſ. — ἀπαξίωσις, ἡ, Følelſe af det Uværdige, Harme over en Uværdighed; (af ἄξιος). — ἀπάορος, 2, *dor.* f. ἀπήορος; ἐχθρῶν ἀπάοροι, ængſtelige for (at møde) deres Fiender, *Pind. Pyth.* 8. — ἀπαπαί, = ἀππαπαί. — ἄπαππος, 2, uden Bedſtefader, πάππος, uden Stamfader; φάος οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός, ſom nedſtammer, er forplantet fra —, *Æsch.*

ἀπαράβατος, 2, *adv.* -τως, (παραβαίνω) ikke overſkreden; ikke til at overtræde, ukrænkelig; 2) ſom ikke gaaer over fra den ene til den anden, om Statsembeder; vſ. beſtandig, vedblivende. — ἀπαράβλαστος, 2, (παραβλαστάνω) ſom ikke ſkyder Sideſkud. — ἀπαράβλητος, 2, (παραβάλλω) ikke til at holde ſammen el. ſammenligne, uforlignelig. — ἀπαράγγελτος, 2, *adv.* -γέλτως, (παραγγέλλω) ikke forkyndt; ikke befalet. — ἀπαράγραφος, 2, ikke omſkreven, ikke omgrændſet. — ἀπαράγωγος, 2, (παράγω) ikke til at bringe fra ſin Mening, udholdende, ſtandhaftig.

ἀπαράδεκτος, 2, (παραδέχομαι) ikke optagen el. antagen; ikke til at antage, uantagelig; 2) *act.*, ſom ikke optager el. antager. — ἀπαράθετος, 2, (παρατίθημι) ikke ſat derhos, ikke ſammenlignet; 2) ἀπαράθετα h. *gramm.*, Ord el. Udtryk, hvis Brug ikke kan beviſes af de Gamles Skrifter. — ἀπαραιρημένος, *part. pf. pass.*, *jon.* f. ἀφῃρημένος — ἀπαραίτητος, 2, *adv.* -ήτως, (παραιτέω) ikke til at frabede ſig, afſlaae, undſkylde; 2) uundgaaelig; uundværlig; 3) ikke til at bevæge ved Bønner; ὠμῶς καὶ ἀπαραιτήτως ἐπέρχεσθαι, uden Skaanſel, *Thuc.*

ἀπαρακάλυπτος, 2, (παρακαλύπτω) ubedækket, uden Dække el. Skiul. — ἀπαράκλητος, 2, (παρακαλέω) ikke til at tiltale, utrøſtelig; 2) uindbuden. — ἀπαρακολούθητος, 2, *adv.* -θήτως, (παρακολουθέω) ikke til at følge el. naae; ubegribelig; 2) uden Følge, inconſeqvent. — ἀπαράλειπτος, 2, (παραλείπω) ſom ikke aflader, uophørlig, beſtandig. — ἀπαράλλακτος, 2, *adv.* -κτως, uforandret; uforanderlig; 2) ikke forſkiellig fra noget, τινί; o. — ἀπαραλλαξία, ἡ, Uforanderlighed; Standhaftighed; (af παραλλάσσω). — ἀπαραλόγιστος, 2, (παραλογίζομαι) ikke til at ſkuffe, ubedragelig; 2) *act.*, ikke ſkuffende. — ἀπαράλογος, 2, ikke ufornuftig, ikke uſandſynlig.

ἀπαραμίλλητος, 2, (παραμιλλάομαι), o. ἀπαράμιλλος, 2, (ἅμιλλα) ikke til at bekæmpe, uovervindelig. — ἀπαραμύθητος, 2, *adv.* -θήτως, (παραμυθέομαι) o. ἀπαράμυθος, 2, utrøſtet; utrøſtelig; 2) ubevægelig ved Bønner; 3) ikke til at giøre god igien. — ἀπαράπειστος, 2, (παραπείθω) ikke til at bringe fra ſin Mening; ubeſtikkelig. — ἀπαραπόδιστος, 2, (παραποδίζω) ubeſnæret; ikke forviklet. — ἀπαραποίητος, 2, (παραποιέω) ikke eftergiort, ikke forfalſket.

ἀπαρασάλευτος, 2, (παρασαλεύω) urystet. — ἀπαρασήμαντος, 2, (παρασημαίνω) ikke betegnet, ikke udmærket; uden Anmærkning. — ἀπαρασημείωτος, 2, (παρασημειόω) = ſtgd. — ἀ-

παράσημος, 2, uden Tegn el. Præg, σῆμα; 2) uden falsk Præg, uforfalsket. — ἀπαρασκευασία, ἡ, Mangel paa Forberedelse el. Udrustning; o. — ἀπαρασκεύαστος, 2, uforberedt, ikke rustet; (af παρασκευάζω). — ἀπαράσκευος, 2, (παρασκευή) = frgd.; 2) uden stor Udrustning el. Bekostning, ikke kostbar, simpel. — ἀπ-αράσσω, att. -ττω, f. ξω, river, hugger, slaaer deraf, τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς νηός, støder el. kaster ned, *Herod.*

ἀπαρατήρητος, 2, (παρατηρέω) ikke iagttagen, ubevogtet. — ἀπαράτιλτος, 2, (παρατίλλω) ikke udrykket, hvis Haar ikke ere afrevne. — ἀπάρατος, 2, (ἀπό, ἀράομαι) forbandet, værd at forbande. — ἀπαράτρεπτος, 2, (παρατρέπω) uforanderlig, uafvendelig; ubevægelig ved Bønner. — ἀπαραφύλακτος, 2, (παραφυλάσσω) ubevogtet; 2) af *med.*, uagtsom, uforsigtig. — ἀπαραχάρακτος, 2, (παραχαράσσω) uforfalsket, uden falsk Præg. — ἀπαράχυτος, 2, (παραχέω) ublandet. — ἀπαραχώρητος, 2, (παραχωρέω) som ikke viger, standhaftig.

ἄπαργμα, τό, (ἀπάρχομαι) Førstegrødeoffer, som ἀπαρχή. — ἀπ-αργυρίζω, forsølver; sælger for Sølv; ogs. ἀπαργυρόω; - denne Handling, ἀπαργυρισμός, ὁ. — ἀπαρεγχείρητος, 2, *adv.* -τως, (παρεγχειρέω) uangribelig, uden Dadel; ἀπαρεγχειρήτως ὡμοιωμένον, som har en uovertræffelig Lighed. — ἀπαρέγχυτος, 2, (παρεγχέω) = ἀπαράχυτος. — ἀπαρεμπόδιστος, 2, (παρεμποδίζω) = ἀπαραπόδιστος. — ἀπαρέμφατος, 2, *adv.* -τως, (παρεμφαίνω) uden tydelig Betegnelse el. Bestemmelse af noget, τινός; 2) ἡ ἀπαρέμφατος, *sc.* ἔγκλισις, *modus infinitivus.* — ἀπαρενθύμητος, 2, *adv.* -τως; (παρενθυμέομαι) ikke overfladisk betragtet; 2) som overveier nøiagtigen. — ἀπαρενόχλητος, 2, (παρενοχλέω) uforstyrret.

ἀπ-αρέσκω, *irr.*, *f.* έσω, mishager nogen, τινί, o. τινά; *in med.*, βασιλῆα ἄνδρ᾽ ἀπαρέσσασθαι, *Il.* 19, 183, enten, at en Fyrste (som Achilles) harmes; eller, at en Konge (Agamemnon) forsoner, forliger sig med en Mand; sild. at mishage sig selv; at være utilfreds med noget, τινί; df. — ἀπάρεστος, 2, som mishager, ubehagelig. — ἀπαρηγόρητος, 2, *adv.* -τως, (παρηγορέω) = ἀπαραμύθητος. — ἀπ-αρήγω, afværger. — ἀπαρθένευτος, 2, = flgd.; 2) usømmelig for en Jomfru; o. — ἀπάρθενος, 2, som ikke længere er Jomfru, παρθένος; παρθένος ἀπ., en ulykkelig Jomfru. — ἀπ-αρθρόω, sønderlemmer.

ἀπ-αριθμέω, aftæller, optæller, tiltæller; 2) tilbagebetaler: - denne Handling, ἀπαρίθμησις, ἡ. — ἀπαρίνη, ἡ, Klæbeurt. — ἀπ-αρκέω, *f.* έσω, strækker til; h. *Æsch.* ogs. ligesom *in med.*, er tilfreds; df. *adv. part.*, ἀπαρκούντως, tilstrækkeligen. — ἀπαρκτίας, ου, ὁ, etslags nordlig Vind; af — ἀπάρκτιος, 3, (ἄρκτος) nordlig.

†ἀπ-αρνέομαι, afslaaer, nægter, forbyder; frasiger mig, vægrer mig, τί, ved noget; df. — ἀπάρνησις, ἡ, Vægring; — ἀπαρνητής, οῦ, ὁ, som afslaaer, som nægter; o. — ἄπαρνος, 2, = frgd.; 2) *pass.*, afslaaet, nægtet, *Æsch.* — ἀπ-άρνυμαι, *irr.*, tager deraf, tager el. bringer bort, τί τινος. — ἀπαρόδευτος, 2, (παροδεύω) utilgængelig. — ἀπαρόρμητος, 2, (παρορμάω) ikke til at sætte i Bevægelse, dorsk. — ἀπ-αρρενόω, = ἀπανδρόω. — ἀπαρρησίαστος, 2, (παρρησιάζομαι) som ikke taler frit, uden Frimodighed. — ἄπαρσις, ἡ, (ἀπαίρω) Afreise, Opbrud; 2) sield. *act.*, Bortbringen.

ἀπ-αρτάω, *f.* ήσω, egentl. hænger afsides; alm. afsondrer, bortfierner, τί τινος; sield. *intr.*, ἀπαρτήσαντες ἐς ἀλλοτρίαν, efter at være dragne bort til et fremmed Land, *Thuc.*; 2) hænger ved el. paa noget; giør afhængig deraf; df. — ἀπάρτησις, ἡ, Hængen derpaa, derved; 2) Afhængighed. — ἀπαρτί, *adv.*, fuldkomment, aldeles, netop; ogs. d. forstærkede ἀρτί, netop nu, *Ar.*; 2) netop omvendt.

*ἀπαρτία, ἡ, Fuldendelse; 2) offentlig Falbydelse ved Udraaberen; jf. ἀπάρτιον; — ἀπαρτιζόντως, = ἀπαρτίως, *adv. partic.* af — ἀπαρτίζω, giør færdig, fuldender; fuldstændiggiør; *in pass.*, om Tal, at være delelig, at gaae op; 2) *intr.* som ἁρμόζω, passer, πρός τι, til noget; — ἀπαρτιλογία, ἡ, den lige Regning, den fulde Sum; — ἀπάρτιον προγράφειν, at sætte sine Eiendomme til offentlig Auction; jf. ἀπαρτία Bem. 2; — ἀπάρτισις, ἡ, o. ἀπαρτισμός, ὁ, Fuldendelse, Fuldkommengiørelse; — ἀπαρτιστικός, 3, fuldendende; hørende til Fuldendelse; o. — ἀπαρτίως, *adv.*, = ἀπαρτί; - (af ἀρτί, ἀρτίζω, ἄρτιος).

ἀπ-αρύτω, o. ἀπ-αρύω, udøser, øser el. skummer deraf, *Herod.*; tømmer; *transl.*, formindsker, svækker, som ἀπαντλέω. — ἀπ-αρχαΐζω, o. ἀπ-αρχαιόω, giør gammel, giver et gammeldags Udseende; *in med.*, bliver gammel el. forældet. — ἀπαρχή, ἡ, Frembæren og Offren af Førstegrøden el. det Førstefødte; ogs. dette Offer selv; alm. enhver

Gave el. Afgift, bes. af Førstegrøden el. af det Førstefødte; 2) ἀπαρχαί, Pandehaarene og de yderste Dele af Offerdyret, som først afskares og kastedes paa Ilden; *transl.*, ἀπαρχαὶ λόγων, Prøver el. Exempler af Taler; ogs. ἄπαργμα; jf. ἀπάρχομαι; o. — ἀπάρχημα, τό, = frgd.; – (af ἄρχω, ἄρχομαι).

ἀπάρχομαι, *f.* ξομαι, giør Begyndelsen, bes. med at offre; df. offrer Førstegrøden el. en Deel af et Heelt; ἀπαρξάμενος ἠρίστα, *Xen.*; τρίχας ἀπάρχεσθαι *h. Hom.*, at afskære Offerdyrets Pandehaar og at kaste dem paa Ilden; df. sild. alm. beskærer, afskærer; o. — ἀπάρχω, *f.* ξω, hersker, styrer, er den første, *Pind.*; ὁ ἀπάρχων τῶν ὀρχηστῶν, Fordandseren, *Dion. Hal.*; – (af ἄρχομαι, ἄρχω).

ἅπας, ἅπασα, ἅπαν, d. forstærkede πᾶς, f. ἅμα πᾶς, alsammen, altsammen; ἀργύρεος ἅπας, heel af Sølv; ἡ ἐναντία ἅπασα ὁδός, den aldeles modsatte Vei; *att.* ogs. enhver, *unasquisque*; ἐν ἅπασι, o. εἰς ἅπαντα, ganske, aldeles, *Eur.* — ἀπασβολέω, d. forstærkede ἀσβολέω, forandrer ganske til Sod. — ἀπ-ασκαρίζω, springer, hopper bort el. afsted. — ἀπ-ασπαίρω, sprætter op, springer zittrende afsted; ogs. d. forstærkede ἀσπαίρω.

ἀπαστί, *adv.* til ἄπαστος. — ἀπαστία, ἡ, at være fastende, Fasten; af — ἄπαστος, 2, (πάομαι) fastende; ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, uden Spise og Drikke, *Hom.* — ἀπ-αστράπτω, *f.* ψω, giver Lyn, Straale, Glands fra mig; udstraaler, κάλλος, αὐγήν, φλόγα, som ἀπολάμπω. — ἀπ-ασχολέω, afholder, hindrer ved en Beskæftigelse; alm. afholder; df. — ἀπασχολία, ἡ, Hindring ved Forretninger.

ἀπαταγί, *adv.*, uden Larm el. Støi, πάταγος. — ἀπατάω, *f.* ήσω, skuffer, forleder, forfører; *pass.*, ἀπατᾶσθαι, ὡς –, at forledes til noget, *Plato*; sild. at tage feil, at skuffe sig selv; 2) som *fallo tempus*, fordriver Tiden, morer mig; (efter de Gamle af ἀπὸ τοῦ πάτου, fra den rette Vei; men efter *Buttm.* af ἅπτω, *palpo*, ἁφή, o. besl. m. ἀπάφω). — ἀπάτερθε(ν), *adv.*, d. forstærkede ἄτερ, aldeles afsondret, adskilt, for sig selv; ogs. som *præpos. c. gen.*, langt derfra, *Hom.*

ἀπατεύω, *jon.* f. ἀπατάω; df. — ἀπατεών, ῶνος, ὁ, Bedrager, Forfører. — ἀπάτη, ἡ, Bedrageri, Forførelse; List, Snuhed; ἀπάτης ἕνεκεν, for at skuffe, *Xen.*; 2) Tidsfordriv, Morskab; (Afledn. see u. ἀπατάω); df. — ἀπατήλιος, 2, o. ἀπατηλός, 3, bedragersk, skuffende, forførende, lokkende; ἀπατήλια εἰδώς, som forstaaer sig paa List og Svig, *Hom.*; — ἀπάτημα, τό, o. ἀπάτησις, ἡ, = ἀπάτη; — ἀπατήνωρ, ορος, 2, (ἀνήρ) skuffende, forførende Mænd; o. — ἀπατητικός, 3, bedragersk; hørende, skikket til at bedrage; 2) hørende til Tidsfordriv, opmuntrende; – (af ἀπατάω). — ἀπάτητος, 2, (πατέω) ikke betraadt; 2) ikke søndertraadt, ikke opslidt.

ἀπατιμάω, d. forstærkede ἀτιμάω, vanærer, beskæmmer, *Il.*; sild. ogs. ἀπατιμάζω, *f.* άσω. — ἀπ-ατμίζω, uddunster, uddamper. — Ἀπατούρια, τά, en atheniensisk (ogs. jonisk) 3 Dages Fest i Maaneden Pyanepsion, paa hvilken de atheniensiske Borgere lode deres Sønner indskrive i Borgerlisterne; jf. ogs. *Herod.* 1, 147. — ἀπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ) uden Fader el. Forældre; ἀπάτωρ ἐμοῦ, som ikke har mig til Fader, *Soph.*; *b)* født efter Faderens Død, *posthumus*; *c)* hvis Fader man ikke veed, som σκότιος, *spurius*; 2) ufaderlig, uden faderligt Sindelav.

ἀπ-αυαίνω, fortørrer. — ἀπ-αυγάζω, udstraaler, giver Glands, som ἀπαστράπτω. — ἀπ-αυγάομαι, skuer i det Fierne. — ἀπαύγασμα, τό, ἀπαυγασμός, ὁ, o. ἀπαυγή, ἡ, Straalen, Skinnen; Afglands. — ἀπ-αυδάω, = ἀπαγορεύω. — ἀπαυθάδημα, τό, Høihed, tragisk Værdighed. — ἀπαυθαδιάζομαι, o. ἀπαυθαδίζομαι, taler el. handler med Diærvhed, dristigen. — ἀπ-αυθημερίζω, giør noget, kommer hen el. tilbage paa den samme Dag. — ἀπ-αυλίζομαι, sover, boer adskilt el. alene, τῆς πόλεως, udenfor Byen. — ἀπαυλόσυνος, 2, (αὐλή) *poët.*, langt borte, fiern fra Leiet, Huset, Stalden.

ἀπαύξησις, ἡ, (αὐξάνω) Aftagelse, Forfald. — ἀπαυράω, *inus.*, alene *in impf.* m. *aor.* Bem. ἀπηύρων, ἀπηύρας, ἀπηύρα; 1) berøvede, τινά τι, bes. θυμόν, ψυχήν, ἦτορ, berøvede nogen Livet, *Hom.*; dog ogs. τί τινι, *Hom.*, jf. ἀπούρας; 2) fra *Hes.*, tager Deel deri, har Nytte el. Skade deraf, sædv. *c. gen.*, (enten af αἱρέω, el. af εὑρεῖν, εὑρίσκω).

ἀπαυστί, uophørligen; *adv.* til flgd.; — ἄπαυστος, 2, (παύω) ikke at bringe til Rolighed, ikke til at formilde; uafladelig. — ἀπαύτικα, *adv.*, d. forstærkede αὐτίκα, strax, paa Øieblikket, paa Stedet. — ἀπ-αυτοματίζω, handler af egen Drift el. frivilligen, sild. — ἀπ-αυτομολέω, løber bort, løber over frivilligen. — ἀπ-αυχενίζω, brækker nogens Hals el. Nakke, ταῦρον, tæmmer en Tyr ved at dreie Halsen voldsomt tilbage; 2) afkaster Aaget, modsætter mig.

ἀπαφίσκω, irr., f. φήσω, aor. 2 ἤπαφον, ἀπαφεῖν, ἀπαφών, ligel. in med., ex. opt. ἀπάφοιτο, Od.; = ἀπατάω, skuffer, bedrager, vildleder; (af ἅπτομαι, palpo, ἁφή, see ἀπατάω). — ἀπ-αφρίζω, skummer deraf. — ἀπ-αχλυόω, o. ἀπ-αχλύω, (ἀχλύς) bortager Taagen el. Dunkelheden. — ἀπάψας, jon. f. ἀφάψας, af ἀφάπτω, Herod.

ἀπ-έγγονος, ὁ, ἡ, Barnebarnsbarn. — ἀπεγνωκότως, adv. part. af ἀπογιγνώσκω, paa en fortvivlet Maade, som en Fortvivlet. — ἀπεδανός, 2, dor. f. ἠπεδανός. — ἀπεδίζω, (ἄπεδος) jevner, giør lige. — ἀπέδιλος, 2, o. ἀπεδίλωτος, 2, (πέδιλον, πεδιλόω) uden Saaler el. Skoe, barfodet. — ἄπεδος, 2, (πέδον) jevn, flad, flet; χωρίον ἄπεδον, ogs. absol., ἄπεδον, flad Jordbund, Slette. — ἀπέδω, irr., sædv. ἀπεσθίω, f. ἀπέδομαι, afæder, afgnaver.

ἀπέειπε, poët. f. ἄπειπε, af ἀπειπεῖν, Hom. — ἀπέεργε, impf. af ἀποέργω, Il. — ἄπεζος, 2, (πέζα) uden Fod. — ἀπ-εθίζω, afvænner, fravænner. — ἀπεῖδον, inf. ἀπιδεῖν, (εἶδον) aor. til ἀφοράω, seer hen, seer bort, overseer, seer hen over noget og paa et andet.

ἀπειθαρχία, ἡ, (πειθαρχέω) Ulydighed. — ἀπείθεια, ἡ, Ulydighed, Opførsel af en ἀπειθής. — ἀπειθέω, er ἀπειθής, ulydig; lader mig ikke overtale el. overbevise; troer ikke. — ἀπείθη, 3 sing. aor. pass., jon. f. ἀφείθη, blev løsladt, af ἀφίημι. — ἀπειθής, 2, adv. -θῶς, (πείθω) ulydig, gienstridig; som ikke vil troe, ikke til at overbevise; transl. om et Sted, utilgængelig, steil; 2) act., ikke overbevisende, Theogn.; df. — ἀπειθία, ἡ, = ἀπείθεια.

ἀπ-εικάζω, afbilder, eftergiør; 2) sammenligner, Xen.; df. — ἀπεικασία, ἡ, Afbilden, Sammenlignen; o. — ἀπείκασμα, τό, Afbildning, Aftryk. — ἀπεικονίζω, (εἰκών) = ἀπεικάζω; df. — ἀπεικόνισμα, τό, = ἀπείκασμα. — ἀπεικότως, adv. af flgd.; — ἀπεικώς, κυῖα, κός, part. pf. att. af ἀπέοικα, ikke lignende, ulig; usandsynlig; upassende, ubillig, urigtig.

ἀπειλείω, poët. f. ἀπειλέω, truer. — ἀπ-ειλέω, = ἀπείλω, trænger, driver sammen, ἐς ἀναγκαίην, ἐς ἀπορίην, bringer i Knibe, Herod.; part. pf. pass., ἀπειλημένος; men ἀπειλημμένος af ἀπολαμβάνω. — † ἀπειλέω, truer, τινί τι, nogen med noget; pass., οὐκέτι ἀπειλοῦμαι, skrækkes ikke længere af Trusler, Xen.; 2) praler paa en truende Maade; alm. praler, glorior; 3) lover, forsikkrer, tilsiger, Hom.; (pleier at afledes af ἠπύω; altss. egentl. taler høit); df. — ἀπειλή, ἡ, Trusel, Praleri; h. Hom. in pl., pralende Løfter; — ἀπείλημα, τό, = frgd., Soph.; — ἀπειλητήρ, ῆρος, o. ἀπειλητής, οῦ, ὁ, som truer, en Praler; — ἀπειλητήριος, 3, o. ἀπειλητικός, 3, hørende, tilbøielig til at true, truende, paa en truende Maade.

ἀπείληφα, ἀπείλημμαι, pf. act. o. pass. af ἀπολαμβάνω. — ἀπειληφόρος, 2, (ἀπειλή, φέρω) førende Trusler i Munden. — ἀπ-ειλικρινέω, afrenser, udrenser. — ἀπ-ειλίσσω, afvikler, afvinder. — ἀπ-είλω, irr., = ἀπειλέω, sammentrænger.

ἄπειμι, f. ἀπέσομαι, (εἰμί) er borte, er bortfiernet, τινός, fra noget, Od.; ofte absol., er borte, er fraværende; ὁπόσον ἄπεστιν ἐνθένδε, saa langt den er herfra, Xen.; τὰ ἄποντα, det Manglende, id.; 2) er død, Eur. — ἄπειμι, (εἶμι) gaaer bort; præs. ind. sædv. m. fut. Bem., vil gaae bort; imperat. ἄπιθι, part. ἀπιών; ἐκέλευεν ἀπιόντα θαῤῥεῖν, Xen.; ταῦτα λαβὼν ἄπιθι, id.; ogs. gaaer el. vender tilbage; ἡ ὀργὴ σὺν τῷ φόβῳ λήγοντι ἄπεισι, vil ophøre, id.

ἀπεῖπον, aor. 2 ind., inf. ἀπειπεῖν, aor. 1 ἄπειπα, in med. ἀπειπάμην, (εἶπον, irr.; de øvrige Tempora af ἀπόφημι o. ἀπερῶ), udsiger, forkynder, μῦθον, ἀληθείην, Hom., ogs. m. adv. κρατερῶς, ἀπηλεγέως, med Eftertryk, bestemt, id.; 2) m. flgd. Nægtelse, forbyder, ἀπεῖπε μηδενὸς ἅπτεσθαι, Xen.; ogs. afslaaer, nægter, vægrer, ἀπείπατο τὴν πρόσοδον, Herod.; 3) frasiger mig, στρατηγίαν, Xen., μῆνιν, lader Vreden fare, Hom.; παῖδα ἀπείπασθαι, at frasige sig, giøre arveløs, Harod., ὄψιν, at afvende, udsone et Syn, id.; 4) intr., bliver modløs, forsager, ἕως ἂν ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπείπωμεν, ligge under for –, Xen.; [i ἀποείπων, Il. 19, 35, bruges πο langt, formedelst det i den ældre Udtale følgende Digamma].

ἀπειραγαθέω, er – ἀπειράγαθος, 2, adv. -θως, (ἄπειρος, ἀγαθός) uerfaren, ukyndig i det Gode, som ἀπειρόκαλος: - denne Tilstand, ἀπειραγαθία, ἡ. — Ἀπειραίη, ἡ, Od. 7, 8, skal være dor. f. Ἠπειραίη, fra Epirus; (men denne Forklaring er usikker formedelst d. korte α). — ἀπειράκις, adv., (ἄπειρος) uendelig ofte. — ἀπείραντος, 2, (πεῖρας) poët. f. ἀπέραντος, uendelig, ubegrændset, ἀλκή, Pind. — ἀπείραστος, 2, (πειράζω) uforsøgt; som man endnu ikke kiender af Erfaring; 2) act., som endnu ikke har erfaret, c.

gen. — ἀπείρατος, 2, [ρα m. α *long.*] *jon.* ἀπείρητος, (πειράω) = flgd.; – derimod er ἀπείρατος, [ρα m. α *br.*] *poët.* forkortet af ἀπείραστος, ligesom θαυματός af θαυμαστός. — ἀπειραχῶς, *adv.*, (ἄπειρος) paa uendelig mange Maader.

ἀπειργάθω, o. ἀπεργάθω, h. *Hom.* ogs. ἀποεργάθω, *poët.* forlæng. af flgd.; — ἀπ-είργω, ogs. ἀπ-έργω, h. *Hom.* ogs. ἀποέργω; *f.* ξω, holder borte, udelukker, affondrer, τινά τινος, *Hom.*; ἐκ δεξιῆς τὸ οὖρος ἀπέργων, ladende Bierget paa Høire, *Herod.*; ἀπέργειν ἔντος, ἐν τῷ ἱρῷ, at indspærre, indelukke, *id.*; *transl.*, σοφίαν ἀπείργουσα τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀκρασία, *Xen.* — ἀπειρέσιος, 3, sild. ogs. 2, (πεῖρας) ubegrændset, uendelig, umaadelig stor el. megen, utallig; ogs. ἀπερείσιος; begge forlængede af ἄπειρος, ἀπείρων.

ἀπείρηκα, *pf.* til ἀπερῶ, sædv. *transl.*, frasiger mig noget af Mangel paa Kræfter, ligger under, giver tabt; ἀπείρηκα ἤδη συσκευαζόμενος καὶ βαδίζων, *Xen.*; jf. ἀπεῖπον Bem. 4. — ἀπείρητος, 2, *jon.* f. ἀπείρατος; h. *Hom.* altid *act.*, see ἀπείραστος Bem. 2. — ἀπειρία, ἡ, (πεῖρα) Mangel paa Erfaring, Uerfarenhed, Uvidenhed, *oppon.* ἐμπειρία; 2) (πεῖρας) Uendelighed, det uendelige Rum. — ἀπείριτος, 2, = ἀπειρέσιος. — ἄπειρξις, ἡ, (ἀπείργω) Afholden, Afværgen.

*ἀπειροβαθής, 2, (βάθος) overmaade dyb; — ἀπειρόβιος, 2, (βίος) uden Erfaring i Livet; — ἀπειρόγαμος, 2, (γάμος) uden at have prøvet Ægteskab, ugift; — ἀπειρόδακρυς, υ, *gen.* υος, (δάκρυ) uerfaren i Taarer, som græder sielden; af πεῖρα; 2) som græder uden Maade, uden Ophør; af πεῖρας; — ἀπειρόδροσος, 2, som ikke kiender Dug, δρόσος, ubedugget. — ἀπειροθάλασσος, -ττος, 2, (θάλασσα) som ikke kiender Havet, uerfaren til Søes; — ἀπειροκακέω, er ikke ond, er ligefrem, uskyldig; af — ἀπειρόκακος, 2, (κακός) uerfaren i det Onde, ikke ond, uskyldig; μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, Eders Oprigtighed el. Eenfoldighed, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον, *Thuc.* 5, 105; 2) uerfaren i Lidelse el. Ulykke. — ἀπειροκαλέομαι, er en ἀπειρόκαλος, handler som en saadan; ogs. ἀπειροκαλεύομαι; o. — ἀπειροκαλία, ἡ, Uerfarenhed i det Gode og Skiønne, smagløs og uædel Adfærd, Mangel paa sædelig Følelse; af — ἀπειρόκαλος, 2, *adv.* -λως, (καλός) uerfaren i det Gode og Skiønne; som tænker og handler nedrigt; smagløs; upassende; uanstændig; omtr. d. lat. *ineptus*; – (af ἄπειρος).

*ἀπειρολεχής, 2, (λέχος) = ἀπειρόγαμος; *epith.* til Artemis; — ἀπειρολογία, ἡ, uendelig Snaksomhed; — ἀπειρομάχας, *dor.* f. ἀπειρομάχης, ου, ὁ, (μάχη) uerfaren i Kamp el. Krig; — ἀπειρομεγέθης, 2, (μέγεθος) uendelig, umaadelig stor; — ἀπειρόμοθος, 2, (μόθος) = ἀπειρομάχας; — ἀπειροπάθεια, ἡ, Frihed for Lidelse el. Lidenskab; 2) uendelig Lidelse; af — ἀπειροπαθής, 2, *adv.* -θῶς, (παθεῖν) fri for Lidelse el. Lidenskab; af πεῖρα; 2) som lider uendelig meget; af πεῖρας; — ἀπειροπλάσιος, 2, *jon.* -πλήσιος, sild. -πλησίων, ονος, 2, uendelig mangefold; — ἀπειρόπλους, 2, (πλοῦς) ukyndig i Sømandskab; o. — ἀπειροπόλεμος, 2, uerfaren i Krig, πόλεμος; – (af flgd.).

†ἄπειρος, 2, *adv* -ρως, 1) (af πεῖρας, πέρας) uden Grændse, ubegrændset, uendelig; umaalelig; 2) (af πεῖρα) uerfaren, uvidende, ukyndig; ἐμοῦ ἄπειρος, som ikke kiender mig, *Xen.*; τῶν μεγίστων παιδευμάτων ἀπείρως ἔχουσι, ere ukyndige i –, *id.*; df. — ἀπειροσύνη, ἡ, = ἀπειρία, *poët.*; — ἀπειρότεχνος, 2, (τέχνη) uerfaren i en Kunst; — ἀπειρότοκος, 2, (τίκτω) som endnu ikke har født; — ἀπειρωδίν, ῖνος, (ὠδίν) som endnu ikke har følt Fødselssmerter. — ἀπείρων, ονος, ὁ, ἡ, (πεῖρας) = ἄπειρος Bem. 1, ubegrændset, umaalelig, γαῖα, Ἑλλήσποντος, *Hom.*; δῆμος ἀπ., utallig, ὕπνος ἀπ., meget lang, uendelig Søvn, *id.* — ἀπειστέω, o. ἄπειστος, 2, = ἀπειθέω, ἀπειθής.

ἀπέκ, *præpos.* *c. gen.*, derudaf og bort, men skrives bedre ἀπ᾽ ἐκ, ligesom δι᾽ ἐκ. — ἀπ-έκγονος, ὁ, ogs. ἡ, *abnepos*, Barnebarnsbarn. — ἀπ-εκδέχομαι, *irr.*, venter, oppebier; *transl.*, tager, d. e. slutter deraf; df. — ἀπεκδοχή, ἡ, Venten, Forventning; Slutning, Følge deraf. — ἀπ-εκδύω, *irr.*, afførér (Klæderne); – *subst.* ἀπέκδυσις, ἡ, Afføren; *N. T.* — ἀπεκ-λανθάνω, *irr.*, df. alene *imperat. aor.* 2 *med.*, ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβευς, forglemmer al Studsen, lader aldeles af at studse, *Od.* 24, 394. — ἀπεκλέγομαι, (ἐκλέγω, *irr.*) forkaster ved et Udvalg; – denne Handling, ἀπεκλογή, ἡ. — ἀπ-εκλούω, *irr.*, udvasker, udskyller. — ἀπ-εκλύω, *irr.*, opløser; udløser, befrier; giør løs, svækker.

ἀπέκτανον, *aor.* 2 *act.* til ἀποκτείνω, *Hom.* — ἀπέκτασις, ἡ, stor Udstrækning; af — ἀπ-εκτείνω, udvider, udstrækker langt. — ἀπέκτητος, 2, o. ἄπεκτος, 2, (α *pr.*, πεκτέω, πέκω) ukæmmet. — ἀπ-εκφέρω, *irr.*, bærer

ud og derfra. — ἀπελασία, ἡ, (ἀπελαύνω) Bortdriven, Bortjagen. — ἀπέλαστος, 2, (α pr., πελάζω) som man ikke tør nærme sig. — ἀπελάτης, ου, ὁ, som bortdriver, bortjager; af — ἀπελαύνω, irr., f. λάσω, att. λῶ, bortdriver, bortfører; 2) intr. el. m. underforst. στρατόν, ἵππον, o. dl., drager bort; 3) pass., ἀπελήλατο τῆς φροντίδος περὶ βασιληΐης, var udelukket fra –, Herod.

ἀπέλεγμα, τό, ἀπελεγμός, ὁ, o. ἀπέλεγξις, ἡ, Beviis derimod, Giendrivelse; af — ἀπ-ελέγχω, f. γξω, afbeviser, giendriver med Grunde. — ἀπέλεθρος, 2, (πλέθρον) umaalelig; som adv., ἀπέλεθρον ἀπέδραμε, han sprang overmaade langt, Il. — ἀπελέκητος, 2, (πελεκάω) ubehuggen, upoleret, ujevn. — ἀπελέσθαι, ἀπελόμενος, inf. o. part. aor. 2 med., jon. f. ἀφελ., af ἀφαιρέω.

*ἀπελευθερία, ἡ, en Slaves Frigivelse; den Frigivnes Stand; — ἀπελευθεριάζω, er fri, handler frit; — ἀπελευθερικός, 3, o. ἀπελευθέριος, 2, hørende til, passende for en Frigiven; af — †ἀπελεύθερος, ὁ, (ἐλεύθερος) frigiven Slave, libertus; ἀπελευθέρα, ἡ, frigiven Slavinde; df. — ἀπελευθερόω, frigiver, giør til Frigiven; df. — ἀπελευθέρωσις, ἡ, Frigivelse; o. — ἀπελευθερωτής, οῦ, ὁ, den Frigivende. — ἀπέλευσις, ἡ, Bortgaaen; o. — ἀπελήλυθα, pf. af – ἀπέρχομαι. — ἀπ-ελίσσω, = ἀπειλίσσω.

ἀπελλάζω, lakonisk f. ἐκκλησιάζω, Plut.; (rimel. besl. m. ἀπειλή). — ἄπελος, τό, (α pr., πέλος, pellis) aabent Saar, Call — ἀπ-ελπίζω, ophører at haabe, opgiver Haabet, τινός, om noget; men ἀπελπίζω τινά, bringer nogen til Fortvivlelse; 2) = ἐλπίζω ἀπό τινος, haaber noget af nogen, Luc.; df. — ἀπελπισμός, ὁ, Haabløshed, Fortvivlelse.

ἀπ-εμέω, f. έσω, opbrækker, udspyer, Il. — ἀπεμνήσαντο, 3 pl. aor. med. til ἀπομιμνήσκω, Il. — ἀπεμπολάω, sælger, forhandler; giver til Priis; df. — ἀπεμπολή, ἡ, o. ἀπεμπόλησις, ἡ, Bortsælgen, Salg; o. — ἀπεμπολητής, οῦ, ὁ, en Sælger. — ἀπ-εμφαίνω, f. φανῶ, giør usandsynlig; bes. in med., at være usandsynlig, urimelig, uforstaaelig, ulig; df. — ἀπέμφασις, ἡ, Urimelighed, Modsigelse, Dunkelhed. — ἀπ-εμφερής, 2, ulig.

ἀπ-έναντι, adv., modsat, modstaaende, ligeoverfor; ogs. ἀπεναντίον, o. -τίως. — ἀπ-εναρίζω, f. ίξω, fratager Vaabnene, afvæbner, som σκυλεύω, τινά τι; ved Tmesis, τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, Il. — ἀπένεικα, jon. aor. 1, f. ἀπήνεικα, til ἀποφέρω. — ἀπ-ενέπω, poët., ogs. ἀπεννέπω, irr., forbyder, τινά τινος; 2) frasiger el. frabeder mig; jf. ἀπειπεῖν. — ἀπενθής, 2, uden Sorg, ikke sørgende; o. — ἀπένθητος, 2, ubegrædt; 2) = frgd.; (af πένθος, πενθέω). — ἀπ-ενιαυτίζω, f. ίσω, er fraværende i et Aar, ἐνιαυτός; 2) overlever i et Aar; df. — ἀπενιαυτισμός, ὁ, Fraværelse paa et Aar.

ἀπέξ, see u. ἀπέκ. — ἀπεξαμαρτάνω, d. forstærkede ἐξαμαρτάνω. — ἀπ-εξεργάζομαι, giør aldeles færdig, fuldender. — ἀπ-εξηγέομαι, fortæller til Ende. — ἀπ-έοικα, irr., partic. ἀπεοικώς, att. ἀπεικώς, pf. m. præs. Bem., ligner ikke, passer ikke; opfører mig upassende el. uanstændigt; ἀπέοικε, imperson., det passer ikke, det er urimeligt, usandsynligt; ἀπεοικὼς πρὸς τὰ καλά, uskikket til det Gode og Skiønne; adv. ἀπεοικότως, Thuc. — ἀπέοντος, &c., poët. f. ἄποντος, af ἀπών, ἄπειμι.

ἀπέπαντος, 2, (πεπαίνω) umoden, ikke blødgiort. — ἀπέπειρος, 2, umoden, utidig. — ἄπεπλος, 2, uden Kaabe; uden Overklædning; φαρέων ἄπεπλος, Eur. — ἀπεπτέω, fordøier ikke, kan ikke fordøie; af — ἄπεπτος, 2, adv. -πτως, (πέπτω) ukogt, ufordøiet; ufordøielig; umoden.

ἄπερ, neutr. pl. af ὅςπερ, att. ofte som adv. = ὥςπερ., som, ligesom. — ἀπεραντολογία, ἡ, = ἀπειρολογία; af — ἀπεραντολόγος, 2, (λέγω) uendelig i sin Tale. — ἀπέραντος, 2, adv. -ντως, (περαίνω) ubegrændset, uden Ende; ufuldendt, uden Virkning el. Følge. — ἀπέρασις, ἡ, (ἀπεράω) Opbrækken; Afføren af en overflødig Fugtighed. — ἀπέραστος, 2, 1) (περάω) uigiennemtrængelig, uden Udgang el. Vei; 2) (πέρας) uden Grændse, ubegrændset. — ἀπέρατος, 2, = frgd. Bem. 2. — ἀπεράτωτος, 2, (περατόω) ubegrændset. — ἀπ-εράω, udspyer; afleder en overflødig Fugtighed.

ἀπεργάθω, poët. = ἀπείργω. — ἀπεργάζομαι, afarbeider, giør færdig, fuldender, bes. et overtaget Arbeide, giør min Skyldighed, jf. ἀποδίδωμι; alm. bevirker, foraarsager, ἡ θήρα ἐνεργοὺς ἀπεργάζεται, Xen.; df. — ἀπεργασία, ἡ, Udarbeidelse, Fuldendelse; Bevirkning; Forretning; o. — ἀπεργαστικός, 3, virksom, bevirkende. — ἄπεργος, 2, (ἔργον) = ἄεργος, uden Forretninger, uvirksom. — ἀπερεί, adv., = ὡςπερεί, see u. ἄπερ.

ἀπερείδω, *f.* σω, d. forstærkede ἐρείδω, sætter, stiller, trykker aldeles fast; oftere *in med.*, *a)* støtter, lener, forlader mig paa noget; om Sygdomme, at kaste sig paa et Lem, m. εἰς; *b)* m. *act.* Bem., retter, stiller paa el. imod noget, εἰς s. πρός τι; *c)* h. *Polyb.*, nedlægger, deponerer. — ἀπερείσιος, 2, = ἀπειρέσιος, ἀπ. ἄποινα, umaadelige Løsepenge, *Hom.*; (formet som ἀείδελος f. ἄϊδηλος). — ἀπέρεισις, ἡ, (ἀπερείδω) Trykken, Stemmen, Støtten derimod. — ἀπερεύγω, *f.* ξω, udspyer, udgyder; ogs. *in med.* m. *act.* Bem.; bes. om Floder, at udgyde sig; df. — ἀπέρευξις, ἡ, Udspyen, Udgyden. — ἀπερέω, *præs. inus.*, see u. ἀπερῶ.

ἀπέρημος, 2, d. forstærkede ἔρημος. — ἀπ-ερημόω, giør aldeles øde el. eensom, ødelægger. — ἀπ-ερητύω, [*υ anc.*], afholder, hindrer. — ἀπερίβλεπτος, 2, (περιβλέπω) ikke overskuet, ikke betragtet, ikke kiendt fra alle Sider; ikke let at forebygge; 2) *act.*, som ikke seer sig for, uforsigtig. — ἀπερίβλητος, 2, (περιβάλλω) uden Indhylling, ikke beklædt. — ἀπεριγένητος, 2, (περιγίγνομαι) ikke overvældet, uovervunden. — ἀπερίγραπτος, 2, *adv.* -πτως, o. ἀπερίγραφος, 2, (περιγράφω) ikke omstreven, ubegrændset; uendelig; ubestemt.

ἀπεριέργαστος, 2, (περιεργάζομαι) ikke udarbeidet med Omhu. — ἀπεριεργία, ἡ, Simpelhed, Kunstløshed; af — ἀπερίεργος, 2, *adv.* -έργως, ukunstlet, usøgt, simpel. — ἀπεριήγητος, 2, (περιηγέομαι) uforklaret. — ἀπεριήχητος, 2, (περιηχέω) ikke omtonet. — ἀπερικάθαρτος, 2, (περικαθαίρω) ikke renset rundtom. — ἀπερικάλυπτος, 2, *adv.* -πτως, (περικαλύπτω) uden Indhylling, utildækket. — ἀπερικόσμητος, 2, (περικοσμέω) usmykket. — ἀπερικτύπητος, 2, (περικτυπέω) ikke omsuset.

ἀπεριλάλητος, 2, (περιλαλέω) ikke til at nedsnakke el. overgaae i Sladder, *Ar.* — ἀπερίληπτος, 2, (περιλαμβάνω) ikke omfattet, uomgrændset, ubestemt. — ἀπεριμέριμνος, 2, (μέριμνα) uden Kummer, sorgløs. — ἀπερινόητος, 2, *adv.* -τως, (περινοέω) ikke til at fatte med Forstanden, ubegribelig; uforudseet.

ἀπερίοδος, 2, uperiodisk. — ἀπερίοπτος, 2, *adv.* -όπτως, (περιόψομαι) som ikke seer sig for, ubekymret, ἀπερίοπτοι ἁπάντων παρὰ τὸ νικᾶν, *Thuc.* — ἀπεριόριστος, 2, (περιορίζω) ubegrændset, ubestemt. — ἀπερίπτυκτος, 2, (περιπτύσσω) ikke omfoldet; ikke omhyllet; ikke omarmet. — ἀπερίπτωτος, 2, (περιπίπτω) som ikke geraader el. forfalder i noget, τινός; 2) ikke udsat for Vildfarelse el. Ulykke.

ἀπερισάλπιγκτος, 2, (περισαλπίζω) ikke omgiven af Trompetskrald. — ἀπερίσκεπτος, 2, *adv.* -πτως, (περισκέπτομαι) uoverlagt, ubesindig; ἐλπίδι ἀπερισκέπτῳ διδόναι, *Thuc.*; df. — ἀπερισκεψία, ἡ, Uforsigtighed, Ubesindighed. — ἀπερισκόπητος, o. ἀπερίσκοπος, 2, (περισκοπέω) = ἀπερίσκεπτος. — ἀπερίσπαστος, 2, (περισπάω) som ikke trækkes hid og did; ikke forstyrret, ikke adspredt. — ἀπερίστατος, 2, (περιΐστημι) omkring hvem ingen staaer, ubeskiermet, hielpeløs, alene; 2) uden Omstændigheder el. Vanskeligheder, uden Fare, sikker. — ἀπερίστρεπτος, 2, (περιστρέφω) ikke til at vende om; som ikke vender sig, ikke omvendt. — ἀπερίτρεπτος, 2, (περιτρέπω) = frgd.; ogs. ikke vendende tilbage, ex. Aaret; 2) *transl.*, som ikke bryder sig om noget, ubekymret; — ἀπερίτροπος, 2, = frgd.

ἀπέριττος, -σσος, 2, *adv.* -ττως, (περιττός) ikke overflødig; uden Pragt, uden Sminke, ukunstlet, simpel; df. — ἀπεριττότης, ητος, ἡ, Bortfiernelse af det Overflødige; Simpelhed og Korthed. — ἀπερίττωτος, 2, = ἀπέριττος. — ἀπεριφερής, 2, o. ἀπεριφόρητος, 2, (περιφέρω, -φορέω) som ikke bevæger sig rundt; ikke afrundet. — ἀπερρίγασι, 3 *pl. pf. act.* af ἀποῤῥιγέω, *Od.* — ἀπ-έῤῥω, gaaer bort, pakker mig; ἄπεῤῥε, pak dig! *abi in malam rem!* — ἀπ-ερυθριάω, *f.* άσω, bortkaster al Skam, rødmer ikke derved. — ἀπ-ερύκω, [*υ long.*], *f.* ξω, holder borte, afværger, bortdriver. — ἀπερυσιβόω, fordærver ved Meeldug el. Honningdug, ἐρυσίβη. — ἀπ-ερύω, [*υ br.*], afdrager, bortdrager, τινός, fra noget.

ἀπ-έρχομαι, *irr.*, *f.* ἀπελεύσομαι, gaaer bort, efter, tilbage; *poët. c. gen.*, ἀπελήλυθε πάτρης, *Hom.*, ellers m. ἀπό s. ἐκ; 2) afgaaer ved Døden, døer; ὁ ἀπελθών, den Afdøde. — ἀπερῶ, *jon.* ἀπερέω, *fut.* til ἀπόφημι o. ἀπαγορεύω, *pf.* ἀπείρηκα, *fut. med.* ἀπεροῦμαι; ῥῆσιν ἀπερεῖν, at udføre et mundtligt Andrag, *Herod.* — ἀπερωεύς, έως, ὁ, som forhindrer el. tilbagedriver, ἐμῶν μενέων, mine Planer, *Il.*; af — ἀπ-ερωέω, afholder, opholder; 2) *intr.*, viger tilbage, afstaaer fra noget, πολέμου, *Il.* — ἀπέρωτος, 2, uden Kiærlighed, ἔρως; ἔρως ἀπέρωτος, ulykkelig Kiærlighed, *Æsch.*

ἀπεσθέομαι, (ἐσθής) afklæder mig, *Luc.* — ἀπ-εσθίω, *irr.*, afæder, af-

bider; 2) hører op at spise. — *ἀπέσσουα*, han er borte el. død, *aor. 2 pass. lac.* f. *ἀπεσσύη*, *Xen. Hell.* 1, 1; v. — *ἀπεσσύμεθα*, *ἀπέσσυτο*, *ep. pf.* o. *plqupf. pass.* af *ἀποσεύω*. — *ἀπεστώ*, *οῦς*, *ἡ*, Fraværelse; Bortfiernelse, *Herod.*; (af *ἄπειμι*, formet som *εὐεστώ*). — *ἀπέτηλος*, 2, (*πέτηλον*) uden Blade, afløvet.

ἀπευδιασμός, *ὁ*; (*εὐδιάζω*) Opklaren, Stillen; Beroligen. — *ἀπ-ευδοκιμέω*, misbilliger. — *ἀπευθής*, 2, (*α pr.*, *πυνθάνομαι*) ubekiendt, ukiendt, *ignotus*, *Od.*; 2) *act.*, uvidende, uerfaren, *ignarus*, *ib.*; ogs. *ἀπευθος*, 2. — *ἀπ-ευθύνω*, giør atter lige; *transl.*, istandsætter, forbedrer; retter; tugter, tvinger, *χέρας δεσμοῖς*, *Soph.*; styrer, behersker, *id.* — *ἄπευκος*, 2, uden Beeg el. Harpix, *πεύκη*. — *ἀπευκταῖος*, o. *ἄπευκτος*, 2, (*ἀπεύχομαι*) forbandet, til at forbande, afskyelig. — *ἀπ-ευνάζω*, inddysser; *transl.*, lindrer. — *ἀπ-ευτακτέω τοὺς φόρους*, betaler Afgifterne regelmæssigen, *Strabo*. — *ἀπεύχετος*, 2, = *ἄπευκτος*, *Æsch.*; af — *ἀπ-εύχομαι*, *f.* *ξομαι*, forbander, afskyer; 2) frabeder mig noget. — *ἀπ-εύω*, afsvier; see *ἀφεύω*.

ἄπεφθος, 2, (*ἀφέψω*) afkogt; *χρυσὸς ἀπ.*, reent el. renset Guld; (egentl. f. *ἄφεφθος*). — *ἀπ-εχθαίρω*, *f.* *θαρῶ*, *aor.* *ἀπήχθηρα*, hader heftigen, *τινά*; 2) giør nogen noget forhadt, *τινί τι*, *Hom.* — **ἀπ-εχθάνομαι*, *irr.*, *f.* *χθήσομαι*, er forhadt, hades; men *λόγοι ἀπεχθανόμενοι* h. *Xen.*, som stifte Fiendskaber; — *ἀπέχθεια*, *ἡ*, Had, Fiendskab; — *ἀπέχθημα*, *τό*, den hadede Gienstand; — *ἀπεχθήμων*, *ονος*, 2, o. *ἀπεχθής*, 2, *adv.* -*χθῶς*, hadet, forhadt; fiendsk, fiendtlig; *ἀπεχθῶς ἔχειν τινί*, at hades af nogen, *Dem.*; — *ἀπεχθητικός*, 3, giørende forhadt, opbringende; o. — *ἀπ-έχθομαι*, = *ἀπεχθάνομαι*; *act.* alene *Od.* 16, 114; alene *in præs.* o. *impf.*; - (af *ἔχθομαι*, *ἔχθος*).

ἀπ-εχυρόω, stiller op og befæster. — *ἀπ-έχω*, *irr.*, *f.* *ἀφέξω*, afholder, holder borte, *τί τινος*; afværger, *τί τινι*; alm. adskiller, afsondrer, *τὶ ἀπό τινος*, *Hom.*; forhindrer, standser; 2) sild. *μισθὸν*, *χάριν ἀπέχειν*, at have, faae sin Løn el. Tak, *ἀπό τινος*, af el. for noget; 3) *intr.*, er borte derfra; *ἀπέχειν πολλῶν ἡμερῶν ὁδόν*, at være mange Dagreiser borte, *Xen.*; *transl.*, *ὧν* (*τοῦ κλέπτειν*, &c.) *πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπεῖχεν*, hvorfra han holdt sig, *id.*; *οὐδὲν ἀπέχει*, som *οὐδὲν κωλύει*, der er intet i Veien, det er rimeligt, *c. inf.*; 4) *in med.*, afholder mig, *τινός*, fra noget; *ἀγαθὰ προαιρεῖσθαι*, *τῶν κακῶν ἀπέχεσθαι*, *Xen.*; *κακων ἀπέχεσθαι χεῖρας*, *Od.*

ἀπεψία, *ἡ*, (*πέψις*) Ufordøielighed; Mangel paa Fordøielse. — *ἀπέψω*, *jon.* f. *ἀφέψω*. — *ἀπέωσε*, *aor.* 1 til *ἀπωθέω*, *Od.* — *ἀπηγορέω*, = *ἀπαγορεύω*; *in med.*, forsvarer mig; ds. — *ἀπηγόρημα*, *τό*, Forsvar; ogs. *ἀπηγόρευμα*. — *ἀπήδαλος*, 2, uden Ror, *πηδάλιον*. — *ἀπ-ηθέω*, afsier, ziennemsier, *Ar.*; ds. — *ἀπήθημα*, *τό*, det Giennemsiede. — *ἀπήκοος*, 2, (*ἀκούω*) ulydig; *oppon.* *ὑπήκοος*. — *ἀπηκριβωμένως*, *adv. part.* af *ἀκριβόω*, nøiagtigen, fuldkomment. — *ἄπηκτος*, 2, (*πήγνυμι*) = *ἀπαγής*.

ἀπηλεγέω, som *ἀνηλεγέω*, forsømmer. — *ἀπηλεγέως*, *adv.*, uden at bekymre sig om noget; *μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν*, at sige reent ud, uden Omsvøb, *Hom.*; 2) sild. med megen Omhu, nøiagtigen; ligel. *adject.* *ἀπηλεγής*, 2, alene sild.; (rimel. af *ἀλέγω*, som *ἀνηλεγής*, *νηλεγής*; el. af *ἀπολέγω*). — *ἀπῆλθον*, *aor.* 2 til *ἀπέρχομαι*. — *ἀπηλιαστής*, *οῦ*, *ὁ*, som holder sig fra den atheniensiske Ret *Ἡλιαία*; alm. som haber Processer, *Ar.*; *oppon.* *φιληλιαστής*; (egentl. *jon.* f. *ἀφηλ.*). — *ἀπ-ηλιθιόω*, giør dum. — *ἀπηλιώτης*, *ου*, *ὁ*, (*ἥλιος*) *sc.* *ἄνεμος*, Østenvinden, *subsolanus*; (egentl. *jon.* f. *ἀφηλ.*).

ἀπήμαντος, 2, (*πημαίνω*) ubeskadiget, ukrænket; 2) *act.*, uskadelig. — *ἀπήμβροτον*, *aor.* 2 til *ἀφαμαρτάνω*, *Hom.* — *ἀπημελημένως*, *adv. part.* af *ἀπαμελέω*, forsømmeligen, efterladent. — *ἀπημονία*, *ἡ*, o. *ἀπημοσύνη*, *ἡ*, ubeskadiget Tilstand, Sundhed; 2) *act.*, Uskadelighed; af — *ἀπήμων*, *ονος*, 2, (*πῆμα*) ubeskadiget, ukrænket; 2) *act.*, uskadelig, uden Fare; gunstig, nyttig, *ὕπνος*, qvægende Søvn, *Hom.*

ἀπήνεια, *ἡ*, at være *ἀπηνής*, Haardhed, Raahed, Vildhed. — *ἀπήνεμος*, 2, uden Vind, *ἄνεμος*, vindstille. — *ἀπήνη*, *ἡ*, Vogn med fire Hiul, *Hom.*; *ἀπήνη ναῦα*, et Skib, *Eur.*; 2) som *ζεῦγος*, hvad der er forbundet parviis, et Spand, et Par; (skal være af *ἄγω*). — *ἀπηνής*, 2, *adv.* -*νῶς*, umild, uvenlig, raa, ubøielig, *Hom.*; *μηδὲν ἀπηνές*, intet Uanstændigt! *Ar.*; *oppon.* *ἐνηής*, o. *προσηνής*; (rimel. af *ἀπό* o. *ἠΰς*, *ἐΰος*).

ἀπηόριος, o. *ἀπήορος*, 2, (*αἰωρέω*) hængende el. svævende høit; nedhængende; høi, ophøiet; *dor.* *ἀπάορος*, s. m. s., oprindel. *ἀπήωρος*. — *ἀπηρής*, 2, (*πηρός*) ikke lemlæstet, ubeskadiget; o. — *ἄπηρος*, 2, = frgd.; 2) uden Randsel, *πήρα*. — *ἀπηρτισμένως*,

adv. part. af ἀπαρτίζω, aldeles, fuldkomment. — ἀπηρυθριασμένως; *adv. part.* af ἀπερυθριάω, paa en uforskammet Maade. — ἀπήρωτος, 2, (πηρόω) ikke lemlæstet. — ἀπηύρων, ας, α, *impf.* af ἀπαυράω, s. m. s.

ἀπήχεια, ἡ, Mislyd, Skurren; *transl.*, Uovereensstemmelse; Fiendskab; af flgd. Bem. 2. — ἀπ-ηχέω, gientoner, toner tilbage; 2) som ἀπᾴδω, disharmonerer, skurrer; df. — ἀπήχημα, τό, Gientonen; Gienklang; *transl.*, hvad der eftersiges; 2) Mislyd; — ἀπηχής, 2, skurrende, ildelydende; *transl.*, uenig, fiendsk; o. — ἀπήχησις, ἡ, Gientonen, Eftertonen, Efterlignen af en Lyd; 2) Skurren. — ἀπήωρος, 2, (αἰωρέω) hængende, svævende høit.

ἀπ-ιάλλω, *dor. s. lacon.* f. ἀποπέμπω, *Thuc.* — ἀπίημι, *jon.* f. ἀφίημι. — ἀπίθανος, 2, (πιθανός) utrolig, usandsynlig, ikke overbevisende; 2) som ikke let troer, vantro; df. — ἀπιθανότης, ητος, ἡ, Utrolighed, Usandsynlighed; 2) Mangel paa Overtalelsesgave. — ἀπιθέω, *poët.* f. ἀπειθέω, bes. h. *Hom.*, οὐκ ἀπίθησε μύθῳ, o. dl., han adlød Ordet; o. — ἀπιθής, 2, *poët.* f. ἀπειθής. — ἀπ-ιθύνω, *poët.* = ἀπευθύνω. — ἀπικνέομαι, *jon.* f. ἀφικν-. — ἄπικρος, 2, ikke bitter; o. — ἀπικρόχολος, 2, uden bitter Galde, χολή, ikke hidsig; (af πικρός).

ἀπ-ίλλω, driver, trænger derudaf, udelukker. — ἀπιμελής, 2, o. ἀπίμελος, 2, uden Fedt, πιμελή, ikke fed. — ἀπινής, 2, uden Smudsighed, πίνος, ikke smudsig. — ἀπινύσσω, (πινυτός) er uforstandig; κῆρ (*acc.*) ἀπινύσσων, uden Besindelse, *Hom.* — ἄπιον, τό, Pære, af ἄπιος; 2) *apium*, Vedbende; — ἄπιος, ἡ, Pæretræ; ogs. en Pære; 2) etslags Ulvemelk. — ἄπιος, 3, [α *br.*] (af ἀπό, som ἄντιος af ἀντί) fiern, langt borte; 2) Ἄπιος, 3, [α *long.*] apisk, d. e. peloponnesisk, af Ἄπις, Apis, en mythisk Konge paa Poleponnesos. — ἀπ-ιπόω, udpresser, *Herod.*

Ἆπις, ιος, ὁ, den i Ægypten dyrkede Oxe Apis, *Herod.* 2, 153. — ἀπ-ισόω, afligner, udligner, giør jevn el. lige. — ἀπίσσωτος, 2, (πισσόω) ubeget, ikke tilbeget. — *ἀπιστέω, troer ikke, betvivler, αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὔποτ' ἀπίστεσον, tvivlede ingensinde derom, *Od.*; b) har mistænkt; har Mistillid, ἀπιστοῦσιν ἑαυτοῖς, *Dem.*; ogs. *absol.*, ἀπιστούμενοι οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας, *Xen.*; 2) = ἀπειθέω, adlyder ikke, ἀπιστέον ἐστὶν αὐτῷ, man bør ikke lyde ham, *Xen.*; df. — ἀπιστητικός, 3, som ikke troer; — ἀπιστία, ἡ, Mistro, Mistillid; Upaalidelighed, Troløshed; δι' ἐπιορκίας πρὸς θεοὺς καὶ ἀπιστίας πρὸς ἀνθρώπους πράττειν, *Xen.*; af — ἄπιστος, 2, *adv.* -στως, (πιστός) upaalidelig, troløs; mistænkt; τὰ πιστὰ ἑαυτοῦ ἄπιστα ποιεῖν, at spilde sin Credit, *Xen.*; om Ting, utrolig, usandsynlig; 2) *act.*, som ikke troer, uden Tillid, mistroisk, mistænkelig; 3) ulydig. — ἀπιστοσύνη, ἡ, *poët.*, = ἀπιστία.

ἀπ-ισχναινόω, o. ἀπ-ισχνόω, giør maver el. tynd, ἰσχνός. — ἀπισχυρίζομαι πρός τινα, modsætter mig nogen standhaftigen, *Thuc.*; 2) holder fast ved noget, τινός. — ἀπίσχω, *poët.*, = ἀπέχω, holder borte, *Od.* — ἀπίσωσις, ἡ, (ἀπισόω) Ligning, Udjevnelse.

ἀπιτέον ἐστίν, man maa gaae bort, *adject. verb.* til ἄπειμι. — ἀπίτης, ὁ, *sc.* οἶνος, (ἄπιον) Pæreviin. — ἀπίττωτος, 2, *att.* f. ἀπίσσωτος. — ἄπιχθυς, υος, 2, uden Fisk, som ingen Fisk spiser; o. — ἀπιχθύω, giør til Fisk; (af ἰχθύς). — ἀπίων, ονος, 2, ikke fed, πίων.

ἄπλαγκτος, 2, (πλάζω) = ἀπλανής. — ἁπλαῖ, αἱ (egentl. *fem.* af ἁπλοῦς) etslags lakoniske Skoe med enkelte Saaler. — ἀπλάνεια, ἡ, Stadighed, Uforanderlighed; af — ἀπλανής, 2, ikke omflakkende, fast, stadig; *transl.*, uden Vildfarelse, ikke feilende; o. — ἀπλάνητος, 2, ikke vildfarende, ikke forvildet; 2) = frgd.; (af πλάνη, πλανάω). — ἄπλαστος, 2, (πλάσσω) udannet, uformet; *transl.*, usmykket, uforstilt, ægte; som er til ikke blot i Billedet, d. e. virkelig; 2) h. *Hes.* = ἄπλατος, som dog rimel. er den rigtige Læsemaade. — ἀπλατής, 2, uden Brede, πλάτος. — ἄπλατος, 2, *jon.* ἄπλητος, f. ἀπέλατος, (πελάω) som man ikke tør nærme sig; skrækkelig, frygtelig; ogs. som ἄπλετος, umaadelig, overmaade stor.

ἄπλεκτος, 2, (πλέκω) uflettet. — ἄπλετος, 2, = ἄπλατος, ἄπλητος; egentl. forkortet for Versets Skyld, dog ogs. i Prosa, *ex.* χρυσὸς ἄπλετος, stor Mængde Guld, *Herod.*; χιὼν ἄπλετος, *Xen.* — ἄπλευρος, 2, (πλευρά) uden Sider el. Ribbeen; med svage Sider. — ἄπλευστος, 2, (πλέω) ubeseilet; ikke til at beseile; τὸ ἄπλευστον, en hidtil ubeseilet Deel af Havet, *oppon.* τὸ πεπλευσμένον, *Xen.*

ἁπληγίς, ίδος, ἡ, *sc.* χλαῖνα, (ἁπλοῦς) enkelt Kappe el. Overklædning, som ἁπλοΐς. — ἀπληθής, 2, (πλῆθος) ikke fuld. — ἄπληκτος, 2, o. ἀπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) ikke slaaen, ikke truffen el. faaret; som ikke behøver at drives. — ἀπλήρωτος, 2, (πληρόω) = ἄπληρωτος. — *ἀπληστεύομαι, er umættelig; — ἀπληστία, ἡ, Umættelighed; o. — ἀπλήστ-

οἴνος, 2, som ikke kan fyldes med Viin, οἶνος; af — ἄπληστος, 2, *adv.* -στως, (πίμπλημι) ikke til at fylde, umættelig, χρημάτων, *Xen.*; ἀπλήστως χρώμενοι τῇ ἡδονῇ, *id.*; alm. overmaade stor el. vid. — ἄπλητος, 2, *jon.* f. ἄπλατος.

ἁπλόη, ἡ, = ἁπλότης; o. — ἁπλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) med slet, glat Haar; (af ἁπλοῦς). — ἄπλοια, *jon.* ἀπλοΐη, ἡ, (πλόος) Mangel paa Sofart; den til Søfarten ugunstige Aarstid; alm. Hindring for Søfarten. — *ἁπλοΐζομαι, handler simpelt, ligefrem, aabent, ærligen; — ἁπλοϊκός, 3, *adv.* -κῶς, der passer, egner, sømmer sig for en ἁπλοῦς: ogs. = ἁπλοῦς; o. — ἁπλοΐς, ΐδος, ἡ, enkelt Klædning; ogs. ἁπλοΐδες χλαῖναι, *Hom.*; - (af ἁπλοῦς).

ἁπλόκαμος, 2, uden Haarfletning, πλόκαμος. — ἄπλοκος, 2, (πλέκω) = ἄπλεκτος. — ἁπλο-κύων, ὁ, en grov Cyniker, *Plut.*; af — ἁπλόος, όη, όον, *ctr.* ἁπλοῦς, ῆ, οῦν, enkelt, simpel; τὸ ἁπλοῦν, enkelt Portion, *oppon.* διπλοῦν, *Xen.*; ds. uden Smykke, ukunstlet, ligefrem; *transl.*, *a)* om Personer, oprigtig, redelig, aaben; ogs. eenfoldig, dum; *b)* om Ting, sand, vis, afgiort, aabenbar; τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀληθές, *Xen.*; *adv.* ἁπλῶς, see neden.

ἄπλοος, 2, *ctr.* ἄπλους, (πλόος) uden Seilads, ikke seilbar; ναῦς ἄπλους, som seiler slet, ἀπλοώτεραι νῆες, *Thuc.*; 2) som ikke har været til Søes, ubekiendt med Søen. — *ἁπλοπάθεια, ἡ, en blot lidende Tilstand; af — ἁπλοπαθής, 2, (παθεῖν) som forholder sig blot lidende; — ἁπλός, 3, *poët.* f. ἁπλόος; — ἁπλοσύνη, ἡ, = ἁπλότης; — ἁπλοσχήμων, ονος, 2, (σχῆμα) med enkelt el. simpel Gestalt, Dannelse, Gebærde; o. — ἁπλότης, ητος, ἡ, *simplicitas*, Simpelhed, Aabenhed, Ligefremhed, Redelighed; Dumhed, Eenfoldighed; - (af flgd.). — ἁπλοῦς, 3, *ctr.* f. ἁπλόος; ds. *compar.* o. *superl.* ἁπλούστερος, ἁπλούστατος. — ἄπλουτος, 2, uden Rigdom, πλοῦτος. — ἁπλόω, (ἁπλοῦς) giør enkelt, udfolder, udbreder, udstrækker.

ἀπλυσία, ἡ, uvasket Tilstand, Ureenhed; af — ἄπλυτος, 2, (πλύνω) uvasket, smudsig. — ἅπλωμα, τό (ἁπλόω) Udfolden, Udviklen. — ἁπλῶς, *adv.* af ἁπλοῦς, simpelt, ligefrem, aabenbare; i al Korthed, i og for sig selv, almindeligen, bes. m. λέγειν o. εἰπεῖν; ἁπλῶς ἔδωκα ὑμῖν ἐμαυτόν, ubetinget, *Dem.*; ogs. forstærkende, *ex.* ἁπλῶς οὕτως, aldeles saa. — ἄπλωτος, 2, (πλώω) ubeseilet.

ἀπνεής, 2, = ἄπνοος. — ἀπνεύματος, 2, (πνεῦμα) uden Vind el. Lufttræk. — ἀπνευστί, *adv.* til ἄπνευστος, uden at drage Aande, uden Ophold el. Afbrydelse; — ἀπνευστία, ἡ, Aandedragets Standsning, at holde Veiret; o. — ἀπνευστιάζω, holder Veiret; af — ἄπνευστος, 2, *adv.* -στως, (πνέω) uden Aandedrag, aandeløs; som ikke aander mere, livløs, død. — ἄπνοια, ἡ, Vindstille; af — ἄπνοος, 2, *ctr.* ἄπνους, (πνοή) uden Vind el. Lufttræk; med qvælende Luft; 2) ikke aandende, aandeløs, død.

ἀπό, *præpos. cum genit.*, *ab*, *abs*, af, fra, betegner alm. Bortfiernelse el. Afsondring, Oprindelse fra noget, o. s. v.; — 1) om Stedet, - *a)* fra, bort fra, ἀπ' οὐδοῦ τοξάζεται, fra Dørtærskelen; ἀφ' ἵππων, ἀπὸ νηῶν ἐπιβῆναι, μάχεσθαι, at angribe, kæmpe fra Hestene, til Hest, o. s. v.; ἅπτεσθαι ἀπό τινος, at knytte til noget (egentl. dernedfra); *Hom.* bruger ogs. pleonastisk ἀπὸ Τροίηθεν, ἀπ' οὐρανόθεν; jf. Bem. 3, *a*; - *b)* fra, borte fra, μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο, *Hom.*; ἀπ' Ἄργεος, langt fra Argos, *id.*; ἀπ' ὀφθαλμῶν, ἀπ' οὔατος, langt fra at sees, at høres; ogs. *transl.*, ἀπὸ θυμοῦ, langt fra Hiertet, d. e. ubehagelig; ἀπὸ σκοποῦ, forfeilende Maalet; ἀπὸ δόξης, imod Meningen; jf. Bem. 3, *c*; ogs. forstærket, τῆλε ἀπό, νόσφιν ἀπό, *Hom.*; — 2) om Tiden, fra, efter; ἀπὸ δείπνου θωρήσσοντο, efter Maaltidet, *Il.*; oftere i Prosa, ἀπὸ τούτου, ἀφ' οὗ *sc.* χρόνου, derefter, hvorefter, hvorpaa; ἀφ' ἡμέρας, ἀπὸ νυκτός, *de die*, *de nocte*, fra el. med Dagens, Nattens Begyndelse; ἀφ' ἑσπέρας, saa snart det bliver Aften; — 3) om Oprindelsen fra, Følgen af, Foranledningen ved noget, o. dl.; - *a)* om en Herkomst, Oprindelse, o. dl., ἀφ' αἵματος, efter Blodet; ἀπὸ πατρός, τὰ ἀπὸ τῆς μητρός, fra Faderens, Moderens Side; οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης ἐστί, han er intet Hittebarn, hans Herkomst er vel bekiendt, *Hom.*; ἵπποι ἀπὸ Σελλήεντος, Heste fra Floden S., *id.*; βοῦς ἀπὸ Πιερίης, som *pastor ab Amphryso*; οἱ ἀπὸ Πελοποννήσου, f. οἱ Πελοποννήσιοι, *Herod.*; - οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, Platos Disciple; οἱ ἀπὸ τῆς σκηνῆς, Skuespillere; - οἱ ἀπὸ τῆς βουλῆς, de af Raadet, Raadsherrerne; men ὁ ἀπὸ τῆς στρατηγίας, - ὑπατείας, som har været Feltherre, Consul; - undert. synes ἀπό alene at omskrive Genitivet, *ex.* αἶσα ἀπὸ ληΐδος, Deel af el. i Byttet, μήδεα ἀπὸ θεῶν, κάλλος ἀπὸ Χαρίτων, Forstand som Gudernes, Skiønhed som Gratiernes, *Hom.*; - *b)* om en Anledning, Aarsag, Tilskyndelse, Følge; ἀπό τινος καλεῖσθαι, at benævnes af el. efter noget; ἀπὸ φιλοσοφίας ἐθαύμαζον, formedelst; ὁ ἀπό τινος φόβος, Frygt for

nogen; ἀπὸ ξυμμαχίας, ξυμβάσεως, ifølge Forbundet; ἀπὸ δικαιοσύνης, for at være retfærdig; ἀπ' ἐλπίδος, i det Haab; ἀφ' ἑαυτοῦ, af sig selv, af egen Drift, jf. *a se aliquid facere*; — c) om Middeler, Redskabet, hvorved, om Maaden, paa hvilken noget skeer; πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο, *Hom.*; ἀπὸ χειρὸς ἔβλητο, blev truffen, saaret af min Haand, *id.*; ἀπὸ λείας ζῆν, at leve af Rov; ἀπὸ παραγγέλσεως, paa el. efter Commando; ἀπὸ σημείου, paa givet Tegn; ἀπὸ γλώττης, ἀπὸ στόματος, mundtligen; ἀπὸ μνήμης, af Hukommelsen, udenad; ἀπὸ γνώμης, *ex animo*; ἀπὸ σπουδῆς, med Iver, ivrigen; og saaledes omskriver ἀπό m. sin Casus ofte Adverbierne, ligesom ogs. i Udtrykkene, ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, φανεροῦ, f. φανερῶς, aabenbarligen; ἀπὸ τοῦ κρατίστου, βελτίστου, paa det Bedste, paa den bedste Maade; og m. Nægtelse, οὐκ ἀπὸ δόξης, ikke imod Formodning, som man kunde vente det; οὐκ ἀπὸ σκύπου, καιροῦ, πράγματος, *non abs re*, ikke upassende; οὐκ ἀπὸ τοῦ εἰκότος, ikke rimeligt, o. fl.; — 4) sielden bruges h. *pass.* ἀπό f. ὑπό, *ex.* τὰ μυστικὰ — ἀπ' ἐκείνου ἐδόκει πραχθῆναι, *Thuc.* 6, 61; jf. 8, 14; ligel. h. *Herod.*; — ἀπό uden Casus er sædv. alene ved Tmesis adskilt fra sit Verbum, *ex.* ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι, f. ἀποτάμοι, *Il.* 5, 214; — efter *gramm.* skal ἄπο (med Anastrophe) være d. forstærkede ἀπό m. Bem. langt borte fra —; — *compar.* ἀπωτέρω, *superl.* ἀπωτάτω; — 5) i Sammensætninger betegner ἀπό *a)* Adskillelse, Fiernhed, *ex.* ἀποβάλλω, ἀπάγω, ἀποικέω; *b)* Afladen, Ophøren, *ex.* ἀπαλγέω, ἀποπονέω; *c)* Fuldendelse, Fuldbyrdelse, Ydelse, o. dl., *ex.* ἀπεργάζομαι, ἀποδίδωμι, ἀποφέρω; ogs. Giøren til noget, *ex.* ἀπανδρόω; *d)* Nægtelse, ligesom α *pr.*, *ex.* ἀπαξιόω, bes. naar ἀπό m. Subst. danner et Adjectiv, *ex.* ἀπόθεος, ἀπότιμος, ἀπόμισθος, ἀπόσιτος, &c.; [α *br.*, dog bruges den første Stavelse lang i Former som ἀπονέεσθαι; ogs. πο med en Liqvida danner *ep.* i Arsis en lang Stavelse].

ἀποαίνυμαι, *poët.* f. ἀπαίνυμαι, *Hom.* — ἀποαιρέομαι, *poët.* f. ἀφαιρέομαι, *Hom.* — ἀπόβα, *att. imperat. aor.* 2, f. ἀπόβηθι, af ἀποβαίνω. — ἀπο-βαδίζω, gaaer bort. — ἀπο-βάθρα, ἡ, Stie, som fører nedad. — ἀπο-βαίνω, *irr.*, *f.* βήσομαι, gaaer bort; gaaer ud, νηός, stiger af, ἵππων, ogs. ἐξ ἵππων, *Hom.*; ἀποβ. ἐπὶ τὰ ὅρια, εἰς λιμένα, begiver mig til, *Xen.*; 2) at gaae af, at falde ud, σκοπέειν χρὴ παντὸς χρήματος τὴν τελευτὴν, κῆ ἀποβήσεται, hvorledes den vil falde ud, *Herod.*; τὰ ἀποβαίνοντα, Tingenes Udfald, *Thuc.*; — bliver til noget, *evado*, δυσμαθέστερον καὶ ἐπιλησμονέστερον ἀποβαίνειν, *Xen.*; 3) *transit.*, lader stige ud, στρατιὴν ἀπέβησε, *sc.* ἐκ νηῶν, satte i Land, *Herod.*, bes. *in aor.* 1.

ἀπο-βάλλω, *irr.*, *f.* βαλῶ, kaster bort; bortstøder, styrter; forskyder, forsmaaer; bortkaster, mister; ogs. glemmer; *oppon.* σώζω, o. λαμβάνω. — ἀπο-βάπτω, neddukker, neddypper, *Herod.* — — ἀπόβασις, ἡ, (ἀποβαίνω) Nedstigen, Udstigen; Bortgaaen, Udgang. — ἀπο-βαστάζω, *irr.*, bærer, bringer ned, bort, derfra. — ἀποβατήρια, τά, *sc.* ἱερά, Offer, som bringes ved en Landing; af — ἀποβάτης, ου, ὁ, (ἀποβαίνω) som stiger el. springer ned; bes. som springer af en Hest el. Vogn paa en anden, *desultor*; df. — ἀποβατικός, 3, hørende til en ἀποβάτης, *ex.* ἀγών, τρόχος.

ἀποβηματίζω, kaster ned fra et Trin, βῆμα. — ἀπο-βήσσω, *f.* ξω, ophoster, udhoster. — ἀπο-βιάζομαι, støder, driver voldsomt afsted; afværger med Vold; *in pass.*, trænges voldsomt tilbage, *Xen.*; 2) kommer med Anstrængelse derudaf, *enitor*. — ἀπο-βιβάζω, lader stige ud el. ned, sætter i Land; udlader; sætter over; ogs. *in med.*, τούτους ἀπὸ τῶν νηῶν ἀπεβιβάσατο, *Herod.*; df. — ἀποβιβασμός, ὁ, Udbæren, Udbringen; Sætten i Land, Udladen. — ἀπο-βιβρώσκω, *irr.*, afgnaver, fortærer aldeles. — ἀπο-βιόω, *irr.*, *f.* βιώσομαι, aflever, døer; ταχὺ ἀπεβίω, døde snart, *Herod.*; df. — ἀποβίωσις, ἡ, Afleven, Døden.

ἀποβλάπτω, *f.* ψω, d. forstærkede βλάπτω, skader; *in med. c. gen.*, lider Skade, taber, mister, φίλον, *Soph.* — ἀπο-βλαστάνω, *irr.*, *f.* στήσω, udspirer, udspringer, nedstammer, τινός, fra nogen, *Soph.*; df. — ἀποβλάστημα, τό, Spire, Skud, Afkom; o. — ἀποβλάστησις, ἡ, Udspiren, Opstaaen, Nedstammen. — ἀπόβλεμμα, τό, Hensyn, Henblik, Tilbageblik; o. — ἀπόβλεπτος, 2, som sees, som er synlig langt borte el. langtfra; 2) paa hvem man seer, værd at see paa, beundringsværdig, som περίβλεπτος; (af flgd.).

ἀπο-βλέπω, *f.* ψω, seer hen, har Blikket heftet paa noget, εἴς τι, bes. ἀποβλέπειν εἴς s. πρός τινα, som *respicere*, at vente sig Hielp af nogen, ἡ σὴ πατρὶς εἴς σε ἀποβλέπει, *Xen.*; ζῆν εἰς ἀλλοτρίαν τράπεζαν ἀποβλέπων — ὥσπερ κύων, *id.*; *b)* betragter, beundrer, ærer, *Dem.*

ἀποβλητικός, 3, til at bortkaste el. tabe; o. — ἀπόβλητος, 2, (ἀποβάλλω) bortkastet, forkastet; til at for-

kaste, foragtelig. — ἀποβλίσσω, f. ίσω, beskærer Biværket, udtager Honning af Bistaden; alm. borttager, plyndrer. ἀπο-βλύζω, o. -βλύω, udspruder, udspyer. — ἀπο-βλώσκω, irr., gaaer bort.

ἀποβοῆς, urigtig Skrivem. f. ἀπὸ βοῆς; sædv., ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, alene med Skrig, alene paa Skrømt. — *ἀποβολεύς, έως, ὁ, som bortkaster, ὅπλων, sine Vaaben; — ἀποβολή, ἡ, Bortkasten, Bortslængen; Taben; o. — ἀποβολιμαῖος, 2, som pleier at bortkaste, ὅπλων, Ar.; 2) pass., som pleier at bortkastes el. bringes til Side; – (af ἀποβάλλω). — ἀποβόσκομαι, afæder, afgræsser. — ἀπο-βουκολέω, mister noget af Hiorden; alm. mister; 2) aflokker fra Hiorden; forfører; 3) beroliger, lindrer ved Sandsernes Skuffelse; df. — ἀποβουκόλημα, τό, Forførelse, Lokkelse.

ἀπο-βράζω, f. σω, udkaster, udspruder, ex. ved Kogning, Rystning, o. dl.; 2) hører op at koge el. skumme, defervesco; df. — ἀπόβρασμα, τό, hvad der udkastes, Skum, Klid, o. dl.; o. — ἀποβρασμός, ὁ, Udkasten, Udspyen. — ἀπο-βράσσω, -ττω, = ἀποβράζω. — ἀπόβρεγμα, τό, Paagydning, hvori noget blødes; af — ἀπο-βρέχω, f. ξω, væder, udbløder. — ἀπο-βρίζω, f. ξω, udsover, Od. — ἀπο-βρίθω, f. σω, trykker ned el. ud ved min Tyngde. — ἀποβροχή, ἡ, (ἀποβρέχω) Destilleren ved Paagydning. — ἀπο-βροχθίζω, nedsluger. — ἀποβροχίζω, (βροχίς) afbinder; tilsnører. — ἀπο-βρύκω, afbider. — ἀπο-βύω, tilstopper aldeles; 2) aabner det Tilstoppede. — ἀποβώμιος, o. ἀπόβωμος, 2, langt fra Altaret, βωμός; vanhellig, ugudelig.

ἀπόγαιος, 2; fra Landet, langt fra Land; ἄνεμος s. αὔρα ἀπόγ., Landvind; τὸ ἀπόγαιον, a) Toug, hvormed Skibet befæstes til Landjorden; b) i Astron., Planeternes største Afstand fra Jorden; o. — ἀπογαιόω, giør til Jord, forvandler til Land el. Jord; (af γαῖα, γῆ). — ἀπογαλακτίζω, vænner fra Modermelken; df. — ἀπογαλακτισμός, ὁ, Afvænnen fra Modermelken; o. — ἀπογαλακτόομαι, d. forstærk. γαλακτόομαι; (af γάλα). — ἀπογεία, ἡ, sc. αὔρα, Vind fra Land, Landvind; af — ἀπόγειος, 2, = ἀπόγαιος.

ἀπογεισσόω, forsyner med fremstaaende Gesims, Tagskæg el. Skiermtag, ἀπογείσσωμα; ὀφρῦσι ἀπογεισσῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων, Xen.; in med., at springe el. rage frem; df. — ἀπογείσσωμα, τό, see u. frgd. — ἀπο-γεμίζω, -γεμόω, o. -γέμω, udlader, udtømmer. — ἀπο-γεννάω, avler el. frembringer deraf; df. — ἀπογέννημα, τό, det af noget Avlede el. Frembragte; Skud, Afkom; ogs. ἀπογέννησις, ἡ. — ἀπογεύομαι, smager paa, anstiller Forsøg med noget, τινός. — ἀπο-γεφυρόω, forsyner med en Bro el. Dam, γέφυρα.

ἀπο-γηράσκω, ogs. -γηράω, f. άσω, bliver udlevet, døer af Alderdom. — ἀπο-γίγνομαι, att., o. -γίνομαι, irr., er fraværende, er borte, τῆς μάχης, fra Slaget, Herod.; 2) gaaer bort; døer; τὰ ὀστᾶ τῶν ἀπογενομένων, Thuc.

ἀπο-γιγνώσκω, att., o. -γινώσκω, irr., f. γνώσομαι, erkiender ikke, antager ikke; bes. a) forandrer min Plan, vil ikke; ἀπεγνωκέναι τοῦ μαχεῖσθαι, Xen.; b) opgiver Haabet, ἐμαυτοῦ, paa mig selv; οὐ γὰρ ἀπεγνωκὼς ὑμᾶς – οὐδαμοῖ μετέστην, uden at tabe min Tillid til Eder, Dem.; pass., ἀπεγνωσμένος, uden Haab, uden Redning, perditus; c) beslutter anderledes; τῷ μὲν ἀπέγνω μὴ βοηθεῖν, id.; 2) i Retssager, afviser en Klage, δίκην, γραφήν, d. e. frikiender den Anklagede, oppon. καταγιγνώσκω; ὁ διαιτητὴς ἀπέγνω μου, sc. δίκην, frikiendte mig; οὐκ ἀπέγνω (αὐτὸν) τῆς δίκης, afviste ikke Klagen imod ham, Dem.

ἀπογλαυκόω, forvandler til en Ugle, γλαύξ; 2) in med., faaer γλαύκωμα paa Diet; df. — ἀπογλαύκωσις, ἡ, Opstaaelsen af γλαύκωμα i Diet. — ἀπόγλουτος, 2, (γλουτός) med tynde Arsbalder. — ἀπο-γλυκαίνω, f. ανῶ, forsøder. — ἀπο-γλύφω, afskraber, afskræller. — ἀπο-γλωττίζω, berøver Tungen el. Sproget. — ἀπόγνοια, ἡ, (ἀπογιγνώσκω) Fortvivlelse. — ἀπογνώμων, ονος, 2, uden Kundskabstænder, γνώμονος. — ἀπογνωσιμαχέω, d. forstærk. γνωσιμαχέω. — ἀπόγνωσις, ἡ, = ἀπόγνοια.

ἀπογομφόω, trækker Naglerne ud og tager fra hinanden. — ἀπογομόω, = ἀπογεμίζω. — ἀπογονή, ἡ, = ἀπογέννημα; af — ἀπόγονος, 2, (ἀπογίγνομαι) nedstammende, udspringende; oftest subst., ἀπόγονος, ὁ, ἡ, Søn, Datter, bes. Barnebarn; ἀπόγονος τρίτος, τέταρτος, Efterkommer i tredie, fierde Led, o. s. v.

ἀπογραφή, ἡ, Opskriven, Indskriven; skriftlig Angivelse, ἀπογραφὴν ποιεῖσθαι, at giøre en saadan hos Øvrigheden, Dem; alm. Fortegnelse, Liste, Register; o. — ἀπόγραφος, 2, afskreven; τὸ ἀπόγραφον, Afskrift; af — ἀπο-γράφω, f. ψω, afskriver; opskriver, indfører, bes. i de offentlige

Regnskaber; optegner for at sælges; ogs. *in med.*; bes. *a)* lader mig indskrive, *ex.* til Krigstieneste, *Xen.*; *b)* angiver for Øvrigheden, *Dem.*; *in pass.* om en Gield, at blive udslettet, *expungi*, *id.*

ἀπο-γυιόω, giør aldeles lam; svækker, afkræfter aldeles, *Il.* — ἀπο-γυμνάζω, øver igien, bringer atter i Øvelse; *in med.*, øver mig. — ἀπο-γυμνόω, blotter, afdækker; berøver, τινός; df. — ἀπογύμνωσις, ἡ, Blotten, Afhylling. — ἀπο-γυναικόω, giør til Kone; giør qvindagtig; - denne Handling, ἀπογυναίκωσις, ἡ. — ἀπο-γωνιόω, (γωνία) giør vinkelformet.

ἀπο-δαίω, *irr.*, *f.* δάσομαι, uddeler, fordeler; deler med nogen, tager mig endeel deraf, *Il.* — ἀπο-δάκνω, *irr.*, *f.* δήξοι, afbider, bortbider. — ἀπο-δακρύω, begræder; fortæller græbende; 2) bringer til at græde, *ex.* ved skarpe Sager; 3) *intr.*, udgræder, holder op at græde; græder længe; df. — ἀποδακρυτικός, 3, fremlokkende Taarer. — ἀπο-δάπτω, *f.* ψω, afgnaver, afæder. — ἀπο-δαρθάνω, *irr.*, *f.* θήσω, udsover, udhviler; vaagner igien.

*ἀποδάσμιος, 2, afdeelt, afsondret; Φωκέες ἀποδάσμιοι, *Herod.* 1, 146, en phocensisk Coloni; af — ἀποδασμός, ὁ, en Afdeling af noget; — ἀπόδαστος, 2, o. ἀπόδατος, 2, afdeelt; o. — ἀποδαστύς, ύος, ἡ, *jon.* = ἀποδασμός; - (af ἀποδαίω). — ἀποδεδειλιακότως, *adv. part.* af ἀποδειλιάω, paa en frygtsom Maade. — ἀποδεής, 2, manglende, ufuldstændig, hvori noget feiler, ufuldtallig; o. — ἀποδεῖ, *impers.*, der feiler, mangler; *jon.* ἀποδέει; (af ἀποδέω). — ἀποδειδίσσομαι, afskrækker, skrækker tilbage; ved Tmesis, ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος, *Il.*

ἀπο-δείκνυμι, -κνύω, *f.* ἀποδείξω, *jon.* ἀποδέξω, opviser, fremstiller; giør færdig, fuldender; indvier; *b)* bekiendtgiør offentligen, *ex.* en Lov, en Udnævnelse; udnævner, bestemmer; giør til noget, παῖδας βελτίους ἀποδεικνύναι, *Xen.*; *c)* beviser, godtgiør ved min Tale; overbeviser; *d)* giver el. leverer tilbage; som ἀποδίδωμι; - *in med.* ligesom *in act.*, h. *Herod.* bes. ἔργα, γνώμην ἀποδέξασθαι, at udføre Bedrifter, at tilkiendegive sin Mening, at raade; ligel. ἃ δοκεῖ μοι, οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος, *Xen.*; *pass.*, πολέμιοι ἀποδεδειγμένοι, s. ἀποδειχθέντες, beviste el. aabenbare Fiender; df. — ἀποδεικτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket til Fremstilling; bevisende, hørende til at bevise; o. — ἀπόδεικτος, 2, til at bevise, beviislig; beviist.

ἀποδειλίασις, ἡ, Efterladelse af Frygt; Frygtsomhed, Ængstelse; af — ἀπο-δειλιάω, *f.* άσω, bliver frygtsom, modløs; efterlader af Frygt, τοῦ τὰ νόμιμα διαπονεῖσθαι, *Xen.*; undgaaer nogen af Frygt, er bange for nogen, τινά. — ἀπόδειξις, ἡ, *jon.* ἀπόδεξις, Fremstillen, Fremstilling i Ord el. Gierning; Beskrivelse, Fortælling, ἱστορίης ἀπόδεξις, *Herod.*; ἀπόδεξις μεγάλων ἔργων, Udførelse af store Bedrifter, *id.*; aflagt Prøve; Mønstring, *Xen.*; ἀποδείξεις ἐναργεῖς καὶ φανεραί, kraftige og aabenbare Beviser, *Dem.*

ἀποδειπνέω, faaer afspiist, hører op at spise; — ἀποδειπνίδιος, 2, kommende fra Maaltidet; tilovers derfra; o. — ἀπόδειπνος, 2, = frgd.; 2) = ἄδειπνος; (af δειπνέω, δεῖπνον). — ἀποδειροτομέω, afskærer Halsen, τινά, paa nogen, *Hom.* — ἀποδείρω, = ἀποδέρω.

ἀπο-δεκατεύω, udtager hver tiende Mand til Afstraffelse; - denne Handling, ἀποδεκάτευσις, ἡ; ogs. ἀποδεκάτωσις, ἡ; af — ἀποδεκατόω, hæver den tiende Deel, paalægger Tiende; - (af δέκατος). — ἀποδεκτέος, 3, *adject. verb.* af ἀποδέχομαι, til at optage el. antage. — ἀποδεκτήρ, ῆρος, o. ἀποδέκτης, ου, ὁ, som tager ind el. indkasserer, Kasserer; o. — ἀπόδεκτος, 2, *adv.* -δέκτως, antagen; til at antage, velantagen, kiærkommen, *acceptus*; (af ἀποδέχομαι).

ἀπο-δενδρόω, giør el. forvandler til Træ. — ἀπόδεξις, ἡ, *jon.* f. ἀπόδειξις, som ἀποδέξασθαι, *jon.* f. ἀποδείξασθαι, forskielligt fra ἀποδέξασθαι af ἀποδέχομαι. — ἀπόδερμα, τό, det aftrukne Skind, δέρμα; df. — ἀποδερματόω, aftrækker Skindet; *pass.*, at miste Skindet; af — ἀποδέρω, aftrækker Skindet, flaaer, skræller; afgarver, afprygler. — ἀπόδεσις, ἡ, Afbinden; Tilbinden; — ἀποδεσμεύω, -δεσμέω, -δεσμόω, afbinder, binder til el. fast; o. — ἀπόδεσμος, ὁ, Baand, Bind, bes. Brystbind; 2) Bundt, Byldt; - (af ἀποδέω).

ἀπο-δέχομαι, *irr.*, *f.* ξομαι, tager deraf; antager, optager, modtager; νῦν ὀρθῶς ἀποδέχῃ, nu forstaaer du det rigtigt, *Xen.*; — ἀπο-δέω, *irr.*, *f.* δήσω, afbinder; binder el. knytter dertil. — ἀπο-δέω, *irr.*, *f.* δεήσω, mangler, staaer tilbage; τριακοσίων ἀποδέοντα μύρια, 9700, *Thuc.*; *imperson.* ἀποδεῖ, s. m. s.

ἀπο-δηλόω, giør aabenbar el. tydelig, beviser. — ἀπο-δημαγωγέω, vildleder ved Demagogkunster. — *ἀποδημέω, er fraværende, er paa Reiser;

— ἀποδημητής, οῦ, ὁ, Fraværende, som ofte er paa Reiser; — ἀποδημητικός, 3, som ofte eller gierne reiser bort; o. — ἀποδημία, ἡ, Ophold iblandt Fremmede, Fraværelse; Bortreise; ἀρξαμένων αὐτῶν ἀποδημίας, da de vare komne paa fiendtlig Grund, *Xen.*; af — ἀπόδημος, 2, (δῆμος) fiern fra sit Folk el. Fædreneland, bortreist, fraværende.

ἀποδία, ἡ, (πούς) Føddernes Tab el. Ubrugbarhed. — ἀπο-διαιτάω, frikiender som Voldgiftsmand; ἀπεδιῄτησέ μου ὁ διαιτητὴς περὶ ὧν οὗτοι ἐδικάζοντό μου, *Dem.* — ἀπο-διαστέλλω, affondrer, adskiller aldeles. — ἀπο-διατρίβω, afholder, opholder med andre Sysler el. med Snak; ἀποδ. τὸν χρόνον, bortsnakker Tiden. — ἀπο-διδάσκω, *irr.*, *f.* διδάξω, lærer af med; afvænner. — ἀπο-διδράσκω, *irr.*, *f.* ἀποδράσω, løber bort, undviger, νηός, o. ἐκ νηός, *Od.*; ἀποδρὰς ᾤχετο, *Xen.*; ἀποδιδράσκειν τὴν ἀλήθειαν, at unddrage sig en Undersøgelse, som kan føre til Sandheden, *Dem.* — ἀποδιδύσκω, = ἀποδύω.

ἀπο-δίδωμι, *f.* ἀποδώσω, afgiver, bortgiver; giver tilbage, alm. giver nogen hvad ham tilkommer, τὴν τιμήν, Tingens Værdi, εὔνοιαν ἴσην, *Dem.*, τὴν ὁμοίην, *sc.* χάριν, *Herod.*; tillægger, tildeler; 2) som ἀποδείκνυμι, m. o. u. λόγον, διήγησιν, o. dl., fortæller, fremstiller, godtgiør, *Plato*; 3) sælger, *Thuc.* 6, 62; dog sædv. *in med.*, *ex.* εἰσαγγελίαν ἀποδίδοσθαι, at sælge (lade sig kiøbe til ikke at giøre) en Angivelse; ἀποδόσθαι τοῦ εὑρόντος, for hvad man kan faae; bes. at bortforpagte en offentlig Indkomst; jf. ὠνέομαι.

ἀπο-διΐστημι, affondrer, adskiller derfra; *in med.*, at skille sig fra hinanden; *in aor.* 2, *pf.* o. *plqupf.*, afstaaer derfra; er langt fra noget. — ἀπο-δικάζω, frikiender, tilkiender; *oppon.* καταδικάζω. — ἀποδικέω (δίκη) forsvarer mig for Retten, *Xen.* — ἀποδικεῖν, *aor.* 2 *defect.*, at bortkaste, bortdrive. — ἀπο-δινέω, afdreier, bortfierner ved Dreining; aftærsker; udtærsker, *Herod.*

ἀποδίομαι, (δίω) *depon.* m. *act.* Bem., skrækker, forfølger, *Il.* 5, 763; (efter *Buttm.* at henføre til δεῖσαι). — ἀποδιοπομπέομαι, (ἀπό, Διός, πομπή) afvender noget Ondt ved at bringe Zeus et Son- el. Renfelsesoffer, renser ved et saadant Offer, πόλιν, οἶκον, som ἐκθύω, *expio*; alm. afskyer, holder borte fra mig, bortfierner; - denne Handling, ἀποδιοπόμπησις, ἡ. — ἀπο-διορίζω, afgrændser, *N. T.* — ἀπο-δισκεύω, udslynger Kasteskiven el. som en Kasteskive. — ἀπο-διωθέω, *irr.*, støder frem, driver afsted el. bort. — ἀπο-διώκω, *f.* ξω, jager bort, forfølger, fordriver; ἀποδίωκε σαυτόν, pak dig bort! *Ar.*; df. — ἀποδίωξις, ἡ, Bortjagen, Fordrivelse.

ἀποδοκεῖ, (δοκέω) *impers.*, det mishager, det er ikke Meningen; ἐν τῷ κοινῷ ἀπέδοξε, μηκέτι - *c. inf.*, man misbilligede, at -, *Xen.* — ἀπο-δοκιμάζω, misbilliger, erklærer for slet, forkaster, affætter, udsletter af en Liste; τὴν ἀρχὴν, ἣν ἔλαχεν, ἀπεδοκιμάσατε, I have erklæret ham udygtig til den Post, som han ved Lodkastning havde faaet, *Dem.*; df. — ἀποδοκιμασία, ἡ, Misbilligelse, Forkastelse, Tilsidesættelse. — ἀποδόκιμος, 2, forkastet, ringeagtet; uægte.

ἀποδοντόω, (ὀδούς) afpudser Tænderne; - denne Handling, ἀποδόντωσις, ἡ. — ἀποδόσιμος, 2, til at give tilbage; af — ἀπόδοσις, ἡ, Tilbagegiven, Betalen, Betaling; Hengiven, Yden; 2) Fremstilling, Fortælling; 3) h. *gramm.*, Eftersætning, *oppon.* πρότασις; o. — ἀποδοτήρ, ῆρος, ὁ, som giver tilbage, en Betaler; (af ἀποδίδωμι). — ἀπόδουλος, 2, nedstammende fra en Slave, δοῦλος.

*ἀποδοχεῖον, τό, Sted el. Huus til Optagen, Indtagen; — ἀποδοχεύς, έως, ὁ, = ἀποδεκτήρ; — ἀποδοχεύω, er en ἀποδοχεύς, optager, tager ind; o. — ἀποδοχή, ἡ, Antagen, Optagen; bes. giestfri Modtagelse og Behandling; 2) Ros, Tak, Tilfredshed; - (af ἀποδέχομαι) — ἀπο-δοχμόω, bøier, krummer af, til Side, *Od.*

ἀπόδραγμα, τό, (ἀποδράττω) den deraf tagne Deel. — ἀποδραθεῖν, *inf. aor.* 2 til ἀποδαρθάνω. — ἀποδράς, *part. aor.* 2, *in indic.* ἀπέδραν, *Od.*; o. — ἀπόδρασις, ἡ, Bortløben, Undflyen; (af ἀποδιδράσκω). — ἀποδράττω, sædv. *in med.*, tager deraf. — ἀποδρέπτομαι, sædv. ἀπο-δρέπω, afbrækker, afplukker, *Hes.*; erholder el. nyder deraf, *Pind.* — ἀποδρομή, ἡ, (ἀποτρέχω, ἀποδραμεῖν) Undflyen; Tilflugt. — ἀπο-δρύπτω, o. -δρύφω, afplukker; afkradser, afriver, *Hom.*

ἀπο-δύνω, = ἀποδύω, *Od.* — ἀποδυρμός, ὁ, Begræden, Beklagen; af — ἀπ-οδύρομαι, *f.* ροῦμαι, begræder, beklager, τὰ συμβάντα, *Dem.*; [υ anc.]. — ἀπόδυσις, ἡ, (ἀποδύω) Afføren, Afklæden. — ἀπο-δυσπετέω, taber Modet, opgiver noget af Modløshed; er fortrydelig, mismodig; df. — ἀποδυσπέτησις, ἡ, modløs Afstaaen fra noget, Fortvivlelse, Harme. — ἀπο-

δυτήριον, τό, Sted, hvor man afklæder sig i Badet; af — ἀπο-δύω, irr., f. ύσω, afklæder, affører, τεύχεα, nogen hans Vaaben; in med., aor. 2, o. pf., afklæder el. affører mig; ἀποδύντες ἐς τὸ φανερόν, blottende sig offentligen, Thuc.; transl., aflægger, φόβον; ἀποδ. πρός τι, ἐπί τι, o. ἐπί τινι, at afklæde sig, d. e. at lave el. ruste sig til noget; [υ long.]. — ἀπο-δωρέομαι, d. forstærkede δωρέομαι.

ἀποειπεῖν, poët. f. ἀπειπεῖν, Hom. — ἀπο-έννυμι, poët. = ἀποδύω. — ἀποεργάθω, poët. f. ἀπέργω, holder borte, bortager, ῥάκεα οὐλῆς, Pialterne fra Arret, Od. — ἀποέργω, poët. f. ἀπέργω, ἀπείργω, Hom. — ἀποέρσαι, aor. inf. ep., at bortrive, bortskylle; ind. ἀπόερσε, conj. ἀποέρσῃ, opt. ἀποέρσειε, Il.; (udledes sædv. som transitiv Visorm af intr. ἔῤῥω; Buttm. Lexil. 11, pag. 170, henfører det ogs. til inus. ἔρδω f. ἄρδω, m. Bem. at skylle afsted, lade svømme bort).

ἀπο-ζάω, irr.; f. ζήσω, lever af noget, τινός; 2) lever kummerligen. — ἀπόζεμα, τό, (ἀποζέω) det Afkogte, Decoct. — ἀποζέννυμι, = ἀποζέω. — ἀπο-ζεύγνυμι, -γνύω, irr., f. ζεύξω, spænder fra, adskiller; δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας, jeg er kommen hid til Fods, Æsch.; h. Hipp. ogs. ἀποζευγέω. — ἀπο-ζέω, f. ζέσω, afkoger; 2) intr., hører op at koge el. bruse. — ἀποζυγόω, = ἀποζεύγνυμι. — ἀπ-όζω, irr., lugter af noget, τινός. — ἀπο-ζωγραφέω, egentl. afbilder noget Levende, alm. afbilder, afmaler. — ἀπο-ζώννυμι, -ννύω, irr., f. ζώσω, afgiorder; afvæbner; afskediger.

ἀπο-θάλλω, afblomstrer. — ἀποθανατίζω, (θάνατος) giør udødelig. — ἀποθανεῖν, inf. aor. 2 til ἀποθνήσκω. — ἀπο-θαῤῥέω, -θαρσέω, fatter Mod, tager Mod til mig; vover noget, τί. — ἀπο-θαυμάζω, beundrer meget, forundres meget over noget, τί, Od.

ἀπο-θεάομαι, betragter ovenfra el. langtfra; betragter nøie. — ἀποθειάζω, d. forstærkede θειάζω. — ἀποθειόω, poët. f. ἀποθεόω. — ἀποθεμελιόω, (θεμέλιον) forstyrrer fra Grunden. — ἄποθεν, adv., (ἀπό) langt borte, langt derfra; ὁ, ἡ ἄποθεν, som er langt borte. — ἀπόθεος, 2, langt fra Guderne; ugudelig, som ἄθεος; o. — ἀπο-θεόω, giør til en Gud, forguder; (af θεός). — ἀποθεραπεία, ἡ, d. forstærkede θεραπεία; 2) Indgnidning med Salver efter fuldendt Legemsøvelse; ogs. ἀποθεράπευσις, ἡ; o. — ἀποθεραπευτική, ἡ, Anvendelsen af ἀποθεραπεία Bem. 2; af — ἀπο-θεραπεύω, d. forstærkede θεραπεύω, pleier, ærer, dyrker; 2) anvender ἀποθεραπεία Bem. 2. — ἀπο-θερίζω, afmeier.

ἀποθέσιμος, 2, til at lægge til Side; o. — ἀπόθεσις, ἡ, Aflæggen, Bortlæggen, Læggen til Side; 2) Udsættelse af nyfødte Børn; 3) ἀπόθεσις κώλου, περιόδου, Afsats, Hvilepunkt, rhet.; (af ἀποτίθημι). — ἀπο-θεσπίζω, tilkiendegiver ved et Orakelsvar; af — ἀποθέσπισις, ἡ, meddeelt Orakelsvar. — ἀπόθεστος, 2, foragtet, Od.; (efter nogle f. ἀπόθετος; bedre af θέσσασθαι, hvad man ikke ønsker sig, hvad man afskyer); oppon. πολύθεστος. — ἀποθεταί, αἱ, en Kløft i Lakonien, hvori vanskabte Børn bleve udsatte; o. — ἀπόθετος, 2, bortsat, opbevaret, skiult, ubemærkt; 2) tilsidesat, foragtet; (af ἀποτίθημι). — ἀπο-θέω, irr., f. θεύσομαι, løber bort derfra; ᾤχοντο ἀποθέοντες, Xen. — ἀπο-θεωρέω, beskuer, betragter, iagttager; ds. — ἀποθεώρησις, ἡ, Beskuelse, Betragtning. — ἀποθέωσις, ἡ, (ἀποθεόω) Forgudelse.

ἀπο-θήκη, ἡ, (ἀποτίθημι) Sted, hvor noget nedlægges el. opbevares, Lade, Pakhuus; ἀποθήκην μέλλων ποιήσεσθαι ἐς τὴν Περσίαν, Herod. 8, 109, for at sikkre sig et Tilflugtsted h. P. — ἀποθηλασμός, ὁ, (θηλάζω) Suen, Udsuen. — ἀπο-θηλύνω, giør qvindagtig el. blød. — ἀπο-θηριόω, giør aldeles vild el. grusom; 2) intr., om Saar, at blive ondartet, at sætte vildt Kiød; 3) pass., at være fuld af vilde Dyr; ds. — ἀποθηρίωσις, ἡ, Forvandling til et vildt Dyr; rasende Lidenskab. — ἀποθησαυρίζω, lægger til Side, opbevarer som en Skat; ds. — ἀποθησαυρισμός, ὁ, Læggen til Side, Opbevaren. — ἀπόθητος, 2, (ποθέω) ikke begiæret, hvorefter man ikke længes.

ἀπο-θινόω, (θίς) tilstopper aldeles med Sand el. Dynd. — ἀποθλασμός, ὁ, Søndertrykken, Knusen; af — ἀπο-θλάω, f. άσω, søndertrykker, knuser. — ἀπο-θλίβω, f. ψω, trykker el. presser derudaf; trykker til Side, fortrænger; undertrykker voldsomt; ds. — ἀπόθλιμμα, τό, det Udtrykkede, Udpressede; o. — ἀπόθλιψις, ἡ, Udtrykken, Udpressen; Fortrængelse; Undertrykkelse.

ἀπο-θνήσκω, irr., f. θανοῦμαι, afdøer; alm. døer, ofte ogs. om voldsom Død; ἀποθνήσκειν ὑπό τινος, at ombringes af nogen; δικαίως ὑφ' ὑμῶν ἀποθάνοιμι, Xen. — ἀπο-θρασύνω, f. νοῦμαι, giør modig; in pass. o. med., bliver modig, handler el. taler modigen. — ἀπόθραυσις, ἡ, Afbrækken, Søn-

derbrækken, Knusen; o. — ἀπόθρανομα, τό, Brudstykke; af — ἀπο-θραύω, sønderbryder, knuser. — ἀπο-θρηνέω, bejamrer, begræder, som ἀποδύρομαι.

ἀπο-θριάζω, egentl. afskærer Figenbladene; alm. afskærer, beskærer. — ἀπο-θριζω, f. ίσω, o. ίξω, = ἀποθερίζω. — ἀπόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) = ἄθριξ. — ἀπόθρισμα, τό, (ἀποθρίζω) det Afskaarne. — ἀπόθρονος, 2, kommende fra, staaende op fra Tronen el. Sædet, θρόνος. — ἀπο-θρύπτω, irr., f. ψω, sønderknuser ganske; transl., gjør blød el. qvindagtig, forkjæler ganske. — ἀπο-θρώσκω, irr., f. θοροῦμαι, springer bort el. ned, νηός, af Skibet; springer tilbage; springer op, stiger i Veiret; καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι Ἧς γαίης, den opstigende Røg, Od. 1, 58.

ἀποθυμίασις, ἡ, Opdampen; af — ἀπο-θυμιάω, damper op, giver en Damp fra mig. — ἀποθύμιος, 2, ubehagelig, τινί, Il.; o. — ἀπόθυμος, 2, = ἄθυμος; (af θυμός). — ἀποθυννίζομαι, (θυννίζω) bærer mig ad som en Tanteiefisker. — ἀποθυρόω, bortfierner mig fra Døren, θύρα. — ἀπο-θύω, offrer, bringer som Offer; indvier; [v anc.]. — ἀπο-θωρακίζω, aflægger Pandseret.

ἀποίδησις, ἡ, (οἰδέω) Hævelsens Aftagen; 2) Ophovnen, inc. — ἀποίητος, 2, adv. -ήτως, (ποιέω) ugjort, ikke skeet; 2) ikke forfusket; ukunstlet; 3) upoetisk; som er i Prosa; 4) usikket. — ἀποικεσία, ἡ, = ἀποικία. — ἀποικέω, udvandrer, εἰς ἄλλην γῆν; 2) boer langt borte; df. — ἀποίκησις, ἡ, Udvandring. — ἀποικία, ἡ, Udvandring; Bosættelse, Nybyggerstad, Colonie; o. — ἀποικίζω, lader udvandre, forflytter, forplanter til et andet Sted, Od.; alm. bortfierner, bortfører; (af ἄποικος).

ἀποίκιλος, 2, ikke spraglet; o. — ἀποίκιλτος, 2, som ikke er gjort spraglet; (af ποικίλος, ποικίλλω). — ἀποίκιος, 2, hørende til en Nybyggerstad el. Colonie, ἀποικία. — ἀποικίς, ίδος, ἡ, bes. fem. til ἄποικος; ἀποικίδες πόλεις, Nybyggerbyer, Colonier, Herod. — ἀποίκισις, ἡ, Udføren af en Colonie; o. — ἀποικισμός, ὁ, = frgd.; ogs. = ἀποικία, Udvandring; (af ἀποικίζω). — ἀπ-οικοδομέω, nedriver; 2) indbygger, afskærer ved en Bygning. — ἀποικονομέω, forbruger; 2) tager deraf og fordeler; df. — ἀποικονόμησις, ἡ, Forbrugen; 2) Fordelen. — ἄποικος, 2, (οἶκος) som er borte fra Hiemmet; udvandret, forflyttet; ἡμέτεροι ἄποικοι, vore Nybyggere, en af os stiftet Colonie, Xen. — ἀπ-οικτίζομαι, klager ynkeligen, Herod.

ἀποίμαντος, 2, (ποιμαίνω) ikke afgræsset, uden Græsgang; uden Hyrde. — ἀπ-οιμώζω, f. ξω, = ἀποικτίζομαι. — ἄποινα, ων, τά, (α cop., ποινή) Løsepenge for en Krigsfange, ellers λύτρα, eller hvormed den Overvundne kiøber sit Liv, ellers ζωάγρια; ἄποινα κούρης, υἷος, for Pigen, Sønnen, Il.; alm. Erstatning, Hom.; b) bes. h. Pind., Løn, Belønning, μόχθων, εὐκλέων ἔργων, for Anstrængelser, o. s. v.; c) efter Solons Love, de Pengebøder, hvormed Morderen forsonede den Dræbtes Slægtninge.

ἀποινάω, o. ἀποινόω, løslader Morderen imod Bøder, ἄποινα; in med., erholder som Skienk el. Belønning. — ἀποινεί, adv., uden Straf; o. — ἀποίνητος, 2, ustraffet, Soph.; (af α pr., o. ποινή, ποινάω). — ἀποινίζω, (οἶνος) afgiærer, afskummer. — ἀποινόδικος, 2, (δίκη) som paaforer Hævn el. Bøder; o. — ἀποινόδορπος, 2, (δορπέω) som opæder Bøderne; af — ἄποινον, τό, see u. ἄποινα. — ἀποινόω, = ἀποινάω.

ἄποιος, 2, (ποῖος) uden Qvalitet; uden Biegenskaber, ex. reent Vand. — ἀπ-οϊστεύω, dræber med Pile. — ἀποίσω, f. til ἀποφέρω. — ἀπ-οίχομαι, irr., f. χήσομαι, er fraværende, holder mig borte, πολέμοιο, Hom.; gaaer bort, bortfierner mig, τινός, fra noget; gaaer heden, døer. — ἀπ-οιωνίζομαι, afskyer, søger at afvende som et ondt Varsel, abominor.

†ἀπο-καθαίρω, f. αρῶ, renser, afpudser, aftørrer, τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα, Xen.; ogs. renser ved Sonoffer; df. — ἀποκάθαρμα, τό, hvad der gaaer bort ved Rensning, Feiesfarn, o. dl.; hvad der bortkastes efterat være brugt til Rensning el Udsoning; transl., et foragteligt Menneske, et Afskum; — ἀποκάθαρσις, ἡ, Renselse; Udsoning; o. — ἀποκαθαρτικός, 3, rensende; udsonende.

ἀπο-καθέζομαι, irr., f. εδοῦμαι, sætter mig ned; sidder der. — ἀπο-καθεύδω, irr., sover afsondret el. udenfor Huset; sover ind over noget. — ἀποκαθηλόω, løsner Naglerne, løsriver; df. — ἀποκαθήλωσις, ἡ, Naglernes Løsnen el. Løsriven. — ἀπο-κάθημαι, irr., sidder afsondret; sidder der ørkesløs. — ἀπο-καθίζω, irr., sætter ned; sædv. in med., sætter mig ned; sidder, hviler; med. ogs. undert. m. act. Bem. — ἀπο-καθίστημι, sætter igien i Stand, τὴν πάτριον πολιτείαν, gienopretter, Dem.; leverer tilbage, Xen. — ἀπο-καίνυμαι, irr., overgaaer, over-

binder, τινά τινι, *Hom.* — ἀποκαίριος, 2, = ἄκαιρος, *Soph.* — ἀποκαισαρόω, gjør til Cæsar. — ἀπο-καίω, *irr.*, *f.* -καύσω, afbrænder, forbrænder; ἄνεμος βοῤῥᾶς ἀποκαίων καὶ πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους, *Xen.*

ἀποκακέω, ligger under for Ulykken; viser mig feig, løber bort; df. — ἀποκάκησις, ἡ, Feighed; o. — ἀποκακίζω, d. forstærkede κακίζω; (af κάκη, κακός). — ἀπο-καλέω, *irr.*, *f.* έσω, kalder tilside el. bort; kalder tilbage; 2) forbyder; 3) benævner, bes. haanende. — ἀπο-καλλωπίζω, berøver noget dets Smykke. — ἀποκαλυπτικός, 3, hørende til at afdække el. afhylle; af — ἀπο-καλύπτω, *f.* ψω, afdækker, afhyller; opdager, aabenbarer; *in med.*, ἀποκαλύπτεσθαι πρός τι, at røbe sin Plan el. Hensigt; df. — ἀποκάλυψις, ἡ, Afhylling; Aabenbaring, Erklæring.

ἀπο-κάμνω, *irr.*, *f.* -καμοῦμαι, trættes, udmattes; bliver modløs; πόνων μηδένα ἀποκάμνειν, ikke at sky nogen Møie, *Xen.*; οὐκ ἀποκάμνεις μηχανώμενος, *id.* — ἀπο-κάμπτω, *f.* ψω, bøier af el. til Side; 2) *intr.*, bøier el. gaaer af Veien; — denne Handling, ἀπόκαμψις, ἡ. — ἀπο-καπνίζω, røger, indrøger; df. — ἀποκαπνισμός, ὁ, Røgen, Indrøgen. — ἀπο-καπύω, [ῡ br.], udaander, ψυχήν, *Il.* — ἀπο-καραδοκέω, [ρα m. α long.], venter med Længsel; df. — ἀποκαραδοκία, ἡ, længselfuld Venten. — ἀπο-καρατομέω, halshugger.

ἀπόκαρμα, τό, (ἀποκείρω) det Afklippede, Afskaarne. — ἀπο-καρπίζω, afplukker Frugten. — ἀπο-καρπόω, skyder Frugt; alm. frembringer. — ἀπόκαρσις, ἡ, Afklippen; o. — ἀποκαρτέος, 3, til at afklippe, *adject. verb.*; (af ἀποκείρω). — ἀπο-καρτερέω, holder ikke ud, kan ikke mere; 2) dræber mig ved Hunger; df. — ἀποκαρτέρησις, ἡ, Mangel paa Taalmodighed, udtømt Taalmodighed; 2) frivillig Hungersdød. — ἀπο-καρφολογέω, = καρφολογέω.

ἀπο-καταλλάσσω, *f.* άξω, udsoner igien. — ἀποκατάστασις, ἡ, (ἀποκαθίστημι) Tilbagebringen i den forrige Orden el. Tilstand, Istandsættelse; df. — ἀποκαταστατικός, 3, som atter sætter i Stand. — ἀποκατάσχεσις, ἡ, (ἀποκατέχω) Afholden, Tilbageholden. — ἀπο-κατατίθημι, nedlægger, aflægger. — ἀπο-καταφαίνω, lader gienskinne; *in med.*, afspeiler mig. — ἀπο-κατέχω, *irr.*, holder tilbage, afholder. — ἀποκατορθόω, = κατορθόω.

ἀποκαυλίζω, aftager, afbrækker Stængelen; alm. brækker over; tilintetgiør, udrydder; df. — ἀποκαύλισις, ἡ, Afbrækken, Sønderbrækken; o. — ἀπόκαυλος, 2, som har tabt Stilken; (af καυλός). — ἀπόκαυσις, ἡ, (ἀποκαίω) Afbrænden, Forbrænden. — ἀπόκειμαι, *f.* -κείσομαι, (κεῖμαι, *irr.*) er lagt til Side for at opbevares, ἔνδον ἀποκείμενος σῖτος, *Dem.*; b) er henlagt, henkastet; er i Aftagende, forfalder; 2) ἀπόκειται, det er faa bestikket, det forestaaer, er at vente; τὸ ἀποκείμενον, det af Skiebnen Bestemte. — ἀποκείρω, *f.* -κερῶ, *poët.* κέρσω, afklipper, afskærer; overskærer, sønderhugger; *transl.*, indskrænker; berøver; *pass.*, at berøves noget, τι.

ἀποκεκαλυμμένως, *adv. part.* af ἀποκαλύπτω, aabenbarligen. — ἀποκεκινδυνευμένως, *adv. part.* af ἀποκινδυνεύω, vovet, med Fare. — ἀποκεκληρωμένως, *adv. part.* af ἀποκληρόω, efter Lodkastning. — ἀποκεκρυμμένως, *adv. part.* af ἀποκρύπτω, skiult, hemmeligen. — ἀπο-κέλλω, fører af Veien el. bort fra den rette Vei; 2) *intr.*, kommer af Veien. — ἀπόκενος, 2, udtømt; o. — ἀποκενόω, udtømmer; (af κενός, κενόω). — ἀπο-κεντέω, giennemstikker, giennemborer; — denne Handling, ἀποκέντησις, ἡ. — ἀποκένωσις, ἡ, (ἀποκενόω) Udtømmelse; Tomhed. — ἀπο-κερδαίνω, har Fordeel, Vinding, τινός, af noget. — ἀπο-κερματίζω, vexler i Smaamynt; forringer en Formue. — ἀποκεφαλίζω, (κεφαλή) afskærer Hovedet; — denne Handling, ἀποκεφαλισμός, ὁ; — som foretager den, ἀποκεφαλιστής, οῦ, ὁ.

ἀπο-κηδεύω, efterlader at bevise en Afdød den sidste Ære, sørger ikke over nogen, τινά, *Herod.* — ἀπο-κηδέω, = ἀκηδέω, er efterladen, skiødesløs; af — ἀποκηδής, 2, = ἀκηδής. — *ἀποκήρυγμα, τό, det offentligen Udraabte, bes. til Salg; ogs. = ἀποκήρυξις; — ἀποκήρυκτος, 2, som man frasiger sig offentligen; bes. som er giort arveløs; o. — ἀποκήρυξις, ἡ, offentligt Udraab; offentligt Salg; Arveløsgiørelse; af — ἀπο-κηρύσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, udraaber el. lader udraabe offentligen, bes. til Salg, el. for at giøre arveløs; 2) forbyder ved offentligt Udraab; ἀποκεκήρυκται μηδένα στρατεύειν, *Xen.*; 3) erklærer fredløs, forviser.

ἀποκίδνημι, *poët.*, = ἀποσκεδάννυμι. — ἀποκικλήσκω, *poët.*, = ἀποκαλέω. — ἀπο-κινδυνεύω, giør et Forsøg, prøver det med nogen, πρός τινα; vover en Træfning; 2) adskiller mig i Faren fra nogen, τινός. — ἀπο-κινέω,

[ι long.], bevæger bort, trænger bort, θυράων, fra Døren, *Hom.*; df. — ἀποκίνησις, ἡ, Bortbringen, Bortskaffen. — ἀπόκινος, ὁ, Undløben, Undflyen; ogs. etslags komisk Dands, *Ar.* — ἀποκισσόω, forandrer til Vedbænde, κισσός. — ἀποκίχω, *inus.*, df. alene *aor. dor.* ἀπέκιξε, = ἀπέβαλε, mistede, *Ar.*

ἀπο-κλαδεύω, aftager Grenene. — ἀπο-κλάζω, *irr.*, *f.* -κλάγξω, giver en Tone el. Lyd fra mig, toner, klinger. — ἀποκλᾴζω, *dor.* f. ἀποκληΐζω, ἀποκλείω. — ἀπο-κλαίω, *irr.*, *f.* -κλαύσομαι, begræder, beklager, sørger derover; *in med.*, holder op at græde. — ἀπόκλασμα, τό, (ἀποκλάω) det Afbrudte, Brudstykke. — ἀπόκλαυμα, o. ἀπόκλαυσμα, τό, (ἀποκλαίω) Jamren, Beklagen. — ἀπο-κλάω, [α br.] *f.* άσω, afbrækker. — ἀποκλάω, [α *long.*] *att.* f. ἀποκλαίω. — ἀπόκλεισις, ἡ, Aflukken, Udelukken, Tilspærren; — ἀπόκλεισμα, τό, Aflukke, Fængsel; o. — ἀπόκλειστος, 2, aflukket, indespærret; af — ἀπο-κλείω, aflukker, tillukker; udelukker, τινά τινος; undtager, *Dem.*; indelukker, indespærrer; *in med.*, tillukker mig for, afholder mig fra noget, σίτων, τροφῆς. — ἀπο-κλέπτω, *f.* ψω, bortstiæler.

ἀποκληΐω, *jon.* f. ἀποκλείω. — *ἀποκληρονόμος, 2, (νέμω) arveløs; — ἀπόκληρος, 2, uden Lod el. Andeel, πόνων, *Pind.*; bes. uden Arvepart; 2) valgt ved Lodkastning, *inc.*; — ἀποκληρόω, fordeler ved Lodkastning; udvælger ved Lodkastning; 2) berøver nogen hans Andeel; udelukker ved Lodkastning el. fra at kaste Lod; df. — ἀποκλήρωσις, ἡ, Udlodning; Valg ved Lodkastning; — ἀποκληρωτής, οῦ, ὁ, som fordeler ved Lodkastning, *inc.*; o. — ἀποκληρωτικός, 3, som vælger ved Lodkastning; 2) som vælger uden Grund el. paa et Slumpetræf; - (af κληρόω, κλῆρος). — ἀπόκλητος, 2, (ἀποκαλέω) bortkaldet; οἱ Ἀπόκλητοι, h. Ætolerne, det lille Raad.

ἀπόκλιμα, τό, Bøining nedad, Skraaning, Hældning; af — ἀπο-κλίνω, bøier af, giør en Sidemarsch, *Xen.*; *transl.*, har en Tilbøielighed, πρὸς τὰ ἥττω, til Daarligheder, ἐπὶ τὸ ῥᾳθυμεῖν, til Dorskhed; καλῶς ἀποκλίνειν, at faae et godt Udfald; df. — ἀπόκλισις, ἡ, [κλι m. ι br.], Bøining nedad, Synken, *ex.* Vægtskaalens; o. — ἀπόκλιτος, 2, bøiet nedad, synkende. — ἀπο-κλύζω, afskyller, udskyller; df. — ἀπόκλυσις, ἡ, Afskyllen.

ἀπόκναισις, ἡ, Krænkelse, Trykken, Plagen; af — ἀπο-κναίω, *att.* ἀποκνάω, *inf.* ἀποκνῆν, afgnider, afskraber; *transl.*, krænker, trykker; falder besværlig. — ἀπ-οκνέω, udsætter, opgiver noget af Træghed el. Frygt, *c. acc.*, s. m. *acc. c. inf.*; *b*) *intr.*; er træg el. frygtsom til noget, πρός τι; df. — ἀπόκνησις, ἡ, Udsættelse, Vægring af Træghed el. Frygt. — ἀπο-κνίζω, *f.* ίσω, afkniber, afbrækker, afskærer; df. — ἀπόκνισις, ἡ, Afbrækken, Afskæren; o. — ἀπόκνισμα, τό, det Afknebne, Afbrækkede, Afskaarne.

ἀπο-κογχύζω, udøser med en Muslingskal, κόγχη, el. med et lignende Kar. — ἀπο-κοιμάομαι, sover afsondret el. alene; 2) faaer mig en Søvn, sover noget, ἐὰν ἀποκοιμηθῇς ὅσον μέτριον, *Xen.* — ἀπο-κοιμίζω, bringer tilside og i Seng; *in med.*, sover ind. — ἀποκοιτέω, sover paa et andet Sted; forlader min Post for at sove; af — ἀπόκοιτος, 2, (κοίτη) sovende udenfor Huset el. for sig selv. — ἀπο-κολάπτω, *f.* ψω, slaaer, hugger deraf, bes. med Meiselen. — ἀπο-κολλάω, opløser Limningen; alm. opløser. — ἀποκολοκύντωσις, ἡ, Forvandling til et Græskar, κολόκυνθα, Hensættelse iblandt Græskarrene; dannet som ἀποθέωσις. — ἀποκολούω, afstumper, afstudser, forringer. — ἀπο-κολποῦν, at danne en Barm el. Fold; at danne en Havbugt. — ἀπο-κολυμβάω, svømmer bort.

ἀπο-κομάω, mister Haaret. — ἀποκομιδή, ἡ, Bortbringen; Tilbagebringen; *b*) af *med.*, Tilbagekomst; af — ἀπο-κομίζω, bringer, fører bort el. af Veien; *in med.*, erholder deraf, gaaer af med; erholder tilbage; gaaer tilbage el. derfra. — ἀπόκομμα, τό, (ἀποκόπτω) et afhugget, afslaaet Stykke. — ἀπο-κομπάζω, praler meget. — ἀποκοπή, ἡ, Afhuggen, Afskæren; χρεῶν ἀποκοπαί, Gieldens Nedsættelse, *tabulæ novæ*, *Dem.*; 2) h. *gramm.*, Bortkastelse af et el. flere Bogstaver; o. — ἀπόκοπος, 2, afskaaren; beskaaren; castreret; af — ἀπο-κόπτω, *f.* ψω, afhugger, afskærer, afstumper; ἀπεκόπησαν ἀπὸ τοῦ - λόφου, de bleve kastede, drevne ned, *Xen.*; *in med.*, ἀποκόπτεσθαί τινα, at slaae sig for nogens Skyld, d. e. at sørge over nogen, *Eur.*

ἀπο-κορέννυμι, *irr.*, *f.* -κορέσω, mætter aldeles. — ἀπο-κορέω, affeier, afvisker. — ἀπο-κορσόω, (κόρση) = ἀποκείρω. — ἀπο-κορυφόω, drager sammen i en Spids; tilspidser; *pass.*, at løbe sammen i en Spids; *transl.*, sammenfatter korteligen el. med faa Ord, *Herod.* — ἄποκος, 2, (πόκος) uden Uld; 2) uklippet, ikke til at klippe. — ἀπο-κοσμέω, rydder op og ordner,

ἔντεα δαιτός, *Od.*; 2) borttager Prydelsen, *in med.* aflægger den. — ἀποκόσμιος, 2, som er langt fra Verden, κόσμος, eensom. — ἀπο-κοτταβίζω, udslynger af Bægeret de sidste Viindraaber for at lade dem kladske; see κότταβος; — denne Handling, ἀποκοτταβισμός, ὁ. — ἀπο-κουφίζω, letter, befrier, τινά τινος, s. ἔκ τινος, nogen fra noget. — ἀποκόψιμος, 2, (ἀποκόπτω) til at afhugge.

ἀποκραδίζω, tager af et Figentræ; o. — ἀποκράδιος, 2, som er tagen af et Figentræ; (af κράδη). — ἀποκραιπαλάω, o. -κραιπαλίζομαι, udsover Rusen, κραιπάλη, vaagner op deraf; df. — ἀποκραιπαλισμός, ὁ, Opvaagnen af Rusen. — ἀποκρανίζω, river fra Issen, κρᾶνον. — ἀποκρατέω, holder derfra, holder tilbage, holder fast; 2) overgaaer, overvinder, τινά, *Herod.* — ἀπο-κρέμαμαι, hænger ned. — ἀποκρεμάννυμι, uattisk ἀποκρεμάω, *f.* -κρεμάσω, lader hænge ned; αὐχέν' ἀπεκρέμασε, lod Halsen hænge, *Il.*; hænger op. — ἀποκρῆθεν, *adv.*, = κατακρῆθεν, ned fra Hovedet, κράς. — ἀποκρημνίζω, styrter, kaster ned fra en Brink; af — ἀπόκρημνος, 2, (κρημνός) afbrudt, steil, *præceps*; *transl.*, besværlig, *Dem.*

ἀποκριδόν, *adv.*, affondret, adskilt; o. — ἀπόκριμα, τό, Frikiendelse; alm. Dommerens Kiendelse; af — †ἀποκρίνω, *f.* ινῶ, affondrer, adskiller; *in pass.*, *a)* at affondre sig, at skille sig fra hinanden; *part. aor.*, ἀποκρινθείς, adskilt, bortfiernet, *Il.* 5, 12; *b)* at affondre, bøie, vende el. strække sig nogensteds hen; ἀποκρίνεταί τι ἔς τινα, falder paa, bliver beregnet nogen, *Thuc.*; 2) udvælger, ἓν δυοῖν κακοῖν, eet af to Onder, *Soph.*; 3) fradømmer, frakiender nogen noget, τινά τινος; *oppon.*, ἐγκρίνω; 4) *in med.*, giver Besked paa noget, besvarer noget, τί o. πρός τι; ogs. *pass.*, ἀποκρίνεταί μοι, der svares mig; df. — ἀπόκρισις, ἡ, Affondren; 2) af *med.*, Besked, Svar; — ἀποκριτικός, 3, affondrende, hørende el. skikket til at affondre; o. — ἀπόκριτος, 2, affondret, udvalgt.

ἀπο-κροτέω, vipper el. støder bort; slaaer Knep med Fingrene; df. — ἀποκρότημα, τό, denne Handling; o. — ἀπόκροτος, 2, haard, fast; sammenstampet; 2) = ἀπόκρημνος; (af κρότος). — ἀπο-κρουνίζω, fremvælder, fremspruder. — *ἀπόκρουσις, ἡ, Tilbagestøden, Tilbageslaaen; ἀπόκρ. τῆς σελήνης, Maanens Aftagen; — ἀποκρουστικός, 3, hørende, skikket til at afværge; ἀποκρ. σελήνη, den aftagende Maane; o. — ἀπόκρουστος, 2, afslaaet, tilbageslaaet; af — ἀπο-κρούω, slaaer af, slaaer el. støder tilbage; *in med.*, holder fra mig, afværger fra mig, τοὺς ἐπιόντας, *Herod.*; om Hesten, at kaste Rytteren af.

ἀποκρύπτασκε, *impf. ep.* af flgd., *Hes.*; — ἀπο-κρύπτω, *f.* ψω, skiuler, giemmer, τινί τι, noget for nogen; men ἀποκρύπτειν τινά τι, at holde noget skiult for nogen, sædv. *in med.*; ἀποκρύπτειν γῆν, o. bl., om Seilende, at faae af Syne. — ἀπο-κρυσταλλόω, forandrer ganske til Iis. — ἀποκρυφή, ἡ, Skiul, Smuthul; — ἀπόκρυφος, 2, skiult, hemmelig; dunkel; understukken, uægte; o. — ἀπόκρυψις, ἡ, Skiulen; at være skiult; (af ἀποκρύπτω).

ἀποκτάμεν, o. ἀποκτάμεναι, *inf. aor. 2 act.*, *poët.* f. ἀποκτάναι; o. — ἀποκτάμενος, *part. aor. pass.*; (af ἀποκτείνω). — ἀπο-κτάομαι, *irr.*, mister, skiller mig ved. — ἀπο-κτείνω, *f.* -κτενῶ, *aor.* 1 ἀπέκτεινα, *aor.* 2 ἀπέκτανον, *poët.* ἀπέκταν, ας, α, *pass.* ἀπεκτάμην, *pf.* ἀπέκτονα, sield. ἀπεκτόνηκα, uattisk ἀπέκταγκα; — dræber, myrder; lader dræbe, henretter; ogs. om Anklageren, κατηγορῶν ἀπέκτεινε αὐτούς, *Xen.* — ἀπόκτησις, ἡ, Tab; o. — ἀπόκτητος, 2, tabt, udgiven; (af ἀποκτάομαι). — ἀπο-κτίννυμι, s. ἀποκτίνυμι, o. uattisk ἀποκτιννύω, = ἀποκτείνω. — ἀπόκτισις, ἡ, (κτίζω) Forplantning, Colonie, som ἀποίκησις. — ἀπο-κτυπέω, *irr.*, begynder at tone el. larme.

ἀποκυαμεύω, = κυαμεύω. — ἀποκυβεύω, sætter paa Spil, vover. — ἀπο-κυβιστάω, styrter mig ned hovedkulds. — ἀποκυδαίνω, d. forstærk. κυδαίνω. — ἀπο-κυέω, føder, om Mennesker og Dyr; df. — ἀποκύησις, ἡ, Føden, Fødsel. — ἀπο-κυΐσκω, lader føde; foraarsager Abort; *in med.*, = ἀποκυέω. — ἀπο-κυλίζω, -κυλινδέω, -κυλίω, vælter, ruller ned, af, bort; df. — ἀποκύλισμα, τό, det Afvæltede, Nedvæltede. — ἀπο-κυματίζω, driver afsted som en Bølge, τὸν ἦχον, *Plut.*; 2) giør bølget el. ujevnt. — ἀπόκυνον, τό, (κύων) Hundedød, etslags Plante. — ἀπο-κυρόω, [υ long.], giør ugyldig, afskaffer, ophæver; *abrogo*; 2) vælger og befuldmægtiger nogen af en Forsamling. — ἀποκυρτόω, d. forstærk. κυρτόω. — ἀποκύρωσις, ἡ, (ἀποκυρόω) Afskaffelse, Ophævelse. — ἀπο-κωκύω, bejamrer, beklager. — ἀποκώλυσις, ἡ, Hindring; af — ἀπο-κωλύω, forhindrer, forbyder, tillader ikke; ἦν μὴ

θεὸς ἀποκωλύῃ, *Xen.*; ἥν τις ἡμᾶς τῆς ὁδοῦ ἀποκωλύῃ, standser os paa Veien, *id.* — ἀπο-κωφόω, giør aldeles døv, bedøver ganske.

ἀπο-λαγχάνω, *irr.*, erholder ved Lodkastning noget deraf, τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον, det af Midlerne Tilfaldne, *Herod.*; ἀπολαχόντες τῆς γῆς, deelagtige i Jordbunden, *id.*; 2) = ἀποτυγχάνω, erholder ingen Lod el. Deel deri, faaer intet. — ἀπο-λάζυμαι, *poët.*, = ἀπολαμβάνω. — ἀπολαιμίζω, o. ἀπολαιμοτομέω, er - ἀπολαιμοτόμος, 2, (λαιμός, τέμνω) som afskærer Struben el. Halsen; men *pass.*, ἀπολαιμότομος, med afskaaren Hals el. Strube. — ἀπο-λακέω, *irr.*, giør Larm, τοῖς δακτύλοις, slaaer Knep med Fingrene, *crepo digitis*; - *subst.*, ἀπολάκησις, ἡ. — ἀπο-λακτίζω, støder bort med Foden, λάξ, bortstøder voldsomt; forsmaaer; df. — ἀπολακτισμός, ὁ, voldsom Bortstøden; ἀπολ. βίου, Selvmord. — ἀπο-λαλέω, snakker, sladdrer hen i Veiret.

ἀπο-λαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, tager, faaer, erholder deraf, μισθόν, Løn, χάριτας, Tak for beviste Tienester; modtager hvad nogen er skyldig, *ex.* λόγον, Regnskab, ὅρκους, tager i Eed; 2) tager el. faaer tilbage, *ex.* ἀρχήν, Regieringen, *Herod.*; 3) adskiller, afskærer, τοὺς ἰσθμούς, *Thuc.*; ἐν μέσῳ ἀπειλημμένοι ἦσαν, vare indsluttede, *id.*; ἀπολαμφθέντες, *jon.* f. ἀποληφθέντες, *intercepti*, *Herod.*; ἀπολαμβάνειν τινὰ μοῦνον, at tage hen i Eenrum, *id.*; ἀπολαβὼν τοὺς ἐπιτηδειοτάτους, tagende med sig, *Xen.*; alm. hindrer, holder tilbage; ἀπειλημμένος ἔν τινι, o. εἴς τι, som er bragt i en Forlegenhed.

ἀπο-λαμπρύνω, giør glimrende el. berømt; *in med.*, bliver berømt. — ἀπο-λάμπω, *f.* ψω, glenskinner; αἰχμῆς ἀπέλαμπε, det lyste af Landsespidsen, *Il.*; ogs. *in med.*, χάρις ἀπελάμπετο, Ynde gienstraalede, *Il.*; sild. ogs. *act.*, αὐγὴν ἀπολάμπειν. — ἀπολάπτω, *f.* ψω, afslikker, opslikker, nedsøber.

*ἀπόλαυσις, ἡ, Nydelse; Fornøielse; Fordeel; ἀπόλαυσις τῆς τροφῆς, Trivsel af Maden; — ἀπόλαυσμα, τό, det Nydte; alm. = frgd.; — ἀπολαυστικός, 3, hørende, skikket til Nydelse; hengiven til Nydelse; o. — ἀπόλαυστος, 2, nydt; til at nyde; af — ἀπολαύω, har, faaer (noget, Deel, Nytte, Skade) deraf; οἱ μὲν ἐγκρατεῖς ἀπολαύουσι, οἱ δ' ἀκρατεῖς οὐδενὸς μετέχουσι, *Xen.*; sædv. *c. gen.*, *ex.* ἄπειρος ὢν δίψους τοῦ πιεῖν οὐκ ἂν ἀπολαύοι, *id.*; undert. m. tilføiet *acc.*, *ex.* τοῦ πράγματος ἀπολαῦσαί τι ἀγαθόν, *id.*; 2) har nogen til Bedste, τινός, *s.* τινά; (*simpl.* λαύω, *inus.*, men rimel. besl. m. λαβεῖν, λαμβάνειν). — ἀπολαχεῖν, *inf. aor.* 2 til ἀπολαγχάνω.

ἀπο-λεαινῶ, afglatter. — ἀπο-λέγω, *irr.*, *f.* -λέξω, afplukker; udvælger; forkaster; 2) afslaaer, forbyder, vægrer, nægter; *in med.*, frasiger mig, afsiger, βίον, *Plut.*; taber Modet, fortvivler; 3) udsiger, siger el. erklærer stærkt og bestemt. — ἀπολεία, ἡ, (ἀπόλλυμι) Forliis, Tab, Fordærvelse. — ἀπο-λείβω, *f.* ψω, lader dryppe ned, hælder ned; *in med.*, at dryppe el. flyde ned, τινός, fra noget, *Od.*

ἀπόλειμμα, τό, det Efterladte, Overblevne, Resten; af — ἀπο-λείπω, *f.* ψω, lader tilbage, levner, *Od.*; forlader, τὰς ναῦς; lader i Stikken, αἰδοῦνται ἀλλήλους ἀπολείπειν, *Xen.*; opgiver, aflader, οὐδὲν ἀπολείποντες τῆς προθυμίας, *Thuc.*; lader tilbage, d. e. kommer foran, overvinder; 2) *intr.*, bliver tilbage; bliver mat el. svag, tager af, ophører, *deficio*; ἀπολείποντος τοῦ ἄνθους τῆς ὥρας, *Xen.*; mangler, fattes, ofte m. Maalets *acc.*, *ex.* ἀπὸ πέντε πηχέων - ἀπέλιπε τέσσερας δακτύλους, *Herod.*; μικρὸν ἀπέλειπε, der manglede lidet i; 3) *in med.* o. *pass.*, *a)* bliver tilbage, staaer tilbage, τινός, for nogen; *b)* ἀπολειφθῆναι τῶν πραγμάτων, ikke at kunne indsee Tingene, *Dem.*; ἀπολείπεσθαι καιροῦ, at forsømme den rette Tid, *id.*; - ἀπολειπτέον ἐστίν, man bør blive tilbage, *Xen.*

ἀπο-λειτουργέω, fuldender min Tieneste. — ἀπο-λείχω, afslikker, bortslikker. — ἀπόλειψις, ἡ, (ἀπολείπω) Levnen, Tilbageladen; Forladen, Bortgaaen, Desertion; ἀπόλ. σελήνης, Maanens Aftagen; ἀπ. πρὸς τὴν γυναῖκα, Ægteskabsskilsmisse. — ἀπόλεκτος, 2, (ἀπολέγω) udkaaren, udvalgt. — ἀπολελυμένως, *adv. part.* af ἀπολύω, opløst, frit. — ἀπολέμητος, 2, (πολεμέω) ubekriget. — ἀπόλεμμα, τό, (ἀπολέπω) det Afskallede. — ἀπόλεμος, 2, *adv.* -μως, uden Krig, πόλεμος; *a)* uerfaren i Krig, udygtig dertil; *b)* fredelig, εὐνομία, *Pind.*; 2) ikke til at bekrige, ubetvingelig; 3) πόλεμος ἀπόλεμος, usalig, forbryderisk Krig, *Æsch.*

ἀπολεοντόω, forvandler til en Løve, λέων. — ἀπο-λεπίζω, = ἀπολέπω; df. — ἀπολέπισμα, τό, det Afskallede, Skal, Bælg. — ἀπο-λεπτύνω, giør tynd, fiin, spids; forringer. — ἀπολέπω, *f.* ψω, afskaller, flaaer. — ἀπολέσκετο, 3 *sing. aor. med.*, f. ἀπώλετο,

af ἀπόλλυμι, *Od.* — ἀπο-λευκαίνω, giør hvid, hvidtner.

ἀπο-λήγω, *f.* ξω, *poët.* ἀπολλήγω, aflader, ophører, afstaaer fra noget, τινός, ogs. *c. part.*; 2) *transit.*, = παύω, *Ap. Rh.* — ἀποληκέω, *jon.* f. ἀπολακέω. — ἀποληκυθίζω, borttager Sminkedaasen, λήκυθος; *transl.*, berøver de rhetoriske Prydelser. — ἀπόληξις, ἡ, (ἀπολήγω) Afladen, Ophøren; Slutning. — ἀποληρέω, begaaer en Daarlighed; forseer mig, forsnakker mig, *deliro.* — ἀπόληψις, ἡ, (ἀπολαμβάνω) Optagen, Antagen, Modtagelse; 2) Opfangen; Standsen, Hæmmen.

ἀπο-λιβάζω, *f.* άξω; οὐκ ἀπολιβάξεις; vil du ikke pakke dig? *Ar.*; egentl. drypper el. rinder bort. — ἀπο-λιγαίνω, (λιγύς) giør megen Larm, støier meget, *Ar.*; ἀπολ. αὐλῷ, spiller paa Fløite, *Plut.* — ἀπο-λιθόω, (λίθος) forstener; ds. — ἀπολίθωσις, ἡ, Forstening. — ἀπο-λιμπάνω, *jon.* f. ἀπολείπω. — ἀπο-λινόω, (λίνον) unbinder, forbinder med en Traad; denne Handling, ἀπολίνωσις, ἡ. — ἀπολιόρκητος, 2, (πολιορκέω) ikke beleiret; ikke til at beleire el. erobre.

ἄπολις, ι, *gen.* ιδος, o. ιος, (πόλις) uden Byer, som ingen Byer har; uden Fædreneland; uden Stat; πόλις ἄπολις, By, som ikke mere er til, *Æsch.* — ἀπ-ολισθαίνω, *irr.*, *f.* -σθήσω, glider af el. ud; undglider, slipper bort. — ἀπ-ολισθάνω, = frgd. — ἀπόλιστος, 2, *poët.*, = ἄπολις. — ἀπολιταργίζω, gaaer bort, pakker mig, *Ar.* — ἀπολίτευτος, 2, som ingen Deel tager i Statsforretninger, udygtig dertil; βίος ἀνέξοδος καὶ ἀπολιτ., indgetogen, eensom Levemaade; λόγος, λέξις ἀπολ., upopulær, ufattelig for Mængden; o. — ἀπολιτικός, 3, uskikket til Statssager; upassende til en Statsforfatning, bes. den democratiske; (af πολιτεύω, πόλις). — ἀπο-λιχμάω, = ἀπολείχω.

ἀπολλήγω, *poët.*, = ἀπολήγω. — ἀπ-όλλυμι, o. ἀπ-ολλύω, *irr.*, *f.* ἀπολῶ, o. ἀπολέσω, fordærver; ombringer, dræber, myrder; ødelægger; tilsætter, bortødsler; κλέπτοντες καὶ ἀπολλῦντες, *Dem.*; 2) mister, taber, νόστιμον ἦμαρ, *Od.*; ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, at omkomme voldsomt, *Hom.*; καλὰ χρήματα ἀπολωλεκότες, *Thuc.*; 3) *in med.* o. *pf.* 2, ἀπόλωλα, omkommer, døer, gaaer til Grunde; undert. *c. acc.*, ὄλεθρον, μόρον ἀπολέσθαι, *Hom.*; men ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, *Il.* 24, 725, du er død i en ung Alder, ἀπ' αἰῶνος νέος, f. αἰῶνι s. (κατ') αἰῶνα νέος; οἱ ζῶντες τῶν ἀπολωλότων ἀθλιώτεροι, *Thuc.*; ἀπολέσθαι ὑπό τινος, som ἀποθανεῖν ὑπό τινος, at ombringes af nogen; καρπὸς ἀπόλλυται, gaaer ud, ὕδωρ ἀπολέσκετο, svandt bort, tabte sig, *Hom.*

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ, Apollo, Søn af Zeus og af Latona, Broder til Artemis; ὁ χρυσοχαῖτα, *Pind.*; som evig ung, ogs. Ungdommens Skytsgud; Gud for Spaadomskunst, (ὁ ἐν Δελφοῖς θεός, *Xen.*), for Musik og Sang, *Il.* 1, 608, og for Bueskytterkunsten, κλυτότοξος, &c.; oprindel. Fordærveren, (ἀπόλλυμι), der ved sine Pile sender Pest og Død, *Il.* 1, 43; men først fra *Æsch.* i een Person med Solguden; [απ egentl. m. α *br.*, dog *in arsi* ofte m. α *long.*]; ds. — Ἀπολλώνειον, -νιον, τό, et Apolstempel.

†ἀπολογέομαι, (λόγος) taler for mig selv el. for andre, forsvarer; ἀπολ. τὸ ὁμολογούμενον, undskylder hvad jeg ikke er anklaget for, *Dem.*; ἀπολ. ὑπέρ τινος, περί τινος, πρός τι, ὡς -, *Xen.*; ds. — ἀπολόγημα, τό, Undskyldning, Forsvar; Forsvarspunkt; — ἀπολογητικός, 3, undskyldende; hørende, skikket til Forsvar el. Undskyldning; o. — ἀπολογία, ἡ, Forsvar, Undskyldning; Forsvarsskrift, Forsvarstale.

*ἀπο-λογίζομαι, beregner, opgiør en Regning, aflægger Regnskab; *transl.*, udvikler, forklarer, fortæller, beviser nøiagtigen; ds. — ἀπολογισμός, ὁ, Regnskabsføren; Beregning; aflagt Regnskab; 2) Vurdering af de anførte Grunde, Forsvar, som ἀπολογία; o. — ἀπόλογος, ὁ, fuldstændig, udførlig Fortælling; Eventyr, Fabel, *ex.* den æsopiske; 2) Beregning, Regnskab, Register; (af λόγος).

ἀπολοίατο, *jon.* f. ἀπόλοιντο, 3 *pl. opt. aor.* 2 *med.*, af ἀπόλλυμι, *Od.* — ἀπόλοιπος, 2, (λοιπός) som er tilovers, tilbagebleven. — ἀπολολύζω, d. forstærk. ὀλολύζω. — ἀπολοπίζω, = ἀπολεπίζω. — ἀπόλουσις, ἡ, Afvasken; o. — ἀπολούτριος, 2, hørende til Afvasken; τὰ ἀπολούτρια, *sc.* ὕδατα, Vand, hvori man har vasket el. badet sig; af — ἀπο-λούω, *irr.*, afvasker, afskyller; τινά τι, *Il.*; *in med.*, ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι, vil vaske Søvandet af mine Skuldre, *Od.* — ἀπ-ολοφύρομαι, begræder, beklager; 2) hører op at beklage, som ἀπαλγέω, *Thuc.* — ἀπολοχμόομαι, (λοχμόω) bliver busket, *fruticor.*

ἀπο-λυμαίνομαι, renser mig, *Hom.*; 2) d. forstærk. λυμαίνομαι, beskadiger, fordærver; ds. — ἀπολυμαντήρ, ῆρος, ὁ, Fordærver, Forstyrrer; δαιτῶν ἀπολυμ., som fordærver Maaltidets Glæder, *Od.* — ἀπολυπράγμων, ονος, 2, (πρᾶγμα)

som ikke blander sig i Andres Anliggender. — *ἀπολύσιμος, 2, som kan befries el. frikiendes; 2) *act.*, som kan befrie; — ἀπόλυσις, ἡ, Afløsen, Løsladen; Befrielse, Frikiendelse; 2) af *med.*, Bortgaaen; — ἀπολυτικός, 3, *adv.* -κῶς, som gierne befrier el. frikiender; ἀπολυτικῶς ἔχειν τινός, at være tilbøielig til at frikiende nogen, *Xen.*; o. — ἀπόλυτος, 2, *adv.* -λύτως, løst, løsladt; befriet, frikiendt; τὸ ἀπόλυτον h. *gramm.*, Positivus af Adjectivet; 2) sild. absolut, ubetinget; [υ *br.*]; - (af ἀπολύω).

ἀπο-λυτρόω, løslader, frigiver for Løsepenge; *in med.*, kiøber fri, befrier med Løsepenge; ds. — ἀπολύτρωσις, ἡ, Løsladelse; Løskiøbelse. — ἀπο-λύω, *irr.*, [υ *anc.*], *f.* -λύσω, [υ *long.*], afløser, opløser, løsriver, τί τινος, *Od.*; bes. i *Il.* = ἀπολυτρόω; alm. løslader, frigiver, *ex.* af Trældom; frikiender, τινὰ τῆς αἰτίας; ogs. *c. acc. rei*, οὐκ ἀπολύει τοῦτο αἰσχύνην, renser ikke fra, afvasker ikke Skammen, *Dem.*; 2) *in med.*, *a)* løskiøber, *Il.*; løser mig nogen, d. e. vinder nogen til Ven; *b)* løser, befrier, renser mig selv; ἀπολύσασθαι τὰ κατηγορούμενα, *Dem.*; ogs. *absol.*, *ex.* ὁ δὲ, ἀπολυόμενος, ἔφη, til sit Forsvar, *Herod.* 8, 59; *c)* gaaer bort, *Polyb.*; 3) τὸ ἀπολελυμένον, = τὸ ἀπόλυτον, Positivus, *gramm.*

ἀπο-λωβάω, *f.* ήσω, mishandler, beskæmmer; fordærver. — ἀπο-λωπίζω, (λῶπος) = λωποδυτέω, *Soph.* — ἀπο-λωτίζω, = ἀπανθίζω, plukker Blomster. — ἀπο-λωφάω, *jon.* -φέω, beroliger, stiller, lindrer, som ἀποπαύω.

ἀπομαγδαλιά, ἡ, Brødkrumme, hvorpaa man ved Bordet aftørrer sine Hænder, og som man derefter kaster for Hundene; h. *Ar* ogs., en Snyltegiest, der bevertes med saadanne Brødkrummer; o. — ἀπόμαγμα, τό, Viskeklæde el. hvad man aftørrer sig paa, som κάθαρμα; 2) Renselse; 3) Aftryk; (af ἀπομάσσω). — ἀπομαδάω o. -μαδίζω, = μαδάω. — ἀπομάθημα, τό, en forglemt Lærdom; o. — ἀπομάθησις, ἡ, Forglemmen af det Lærte; (af ἀπομανθάνω). — ἀπο-μαίνομαι, *f.* -μανοῦμαι, udraser, raser ikke mere; 2) geraader i heftigt Raseri.

ἀπομακρύνω, = ἀπομηκύνω. — ἀπομακτήρ, ῆρος, ὁ, *fem.* -μακτρία, o. ἀπομάκτης, ου, ὁ, som aftørrer, afstryger, renser; — ἀπόμακτρα, ἡ, Strygholt; o. — ἀπόμακτρον, τό, = ἀπόμαγμα; - (af ἀπομάσσω). — ἀπο-μαλακίζομαι, -μαλθακίζομαι, -μαλθακόομαι, πρός τι, efterlader, opgiver noget af Blødhed, Magelighed el. Feighed, som ἀποδειλιάω. — ἀπο-μανθάνω, *irr.*, *f.* -μαθήσομαι, forglemmer det Lærte. — ἀπο-μαντεύομαι, forkynder prophetisk; 2) aner, formoder, slutter el. gietter mig til noget, τινός. — ἀπόμαξις, ἡ, (ἀπομάσσω) Afvisken; 2) Aftrykken, Afbilden, Efterlignen.

ἀπο-μαραίνω, *f.* -ρανῶ, fortørrer, lader visne, udtærer; afkræfter, svækker, forstyrrer; *in med.*, visner, fortørres, uddøer. — ἀπο-μαρτυρέω, bevidner, aflægger Vidnesbyrd; o. — ἀπο-μαρτύρομαι, bekræfter med Vidner, forsikkrer; (af μάρτυρ). — ἀπο-μάσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, afvisker, afstryger; bes. for at rense; *in med.*, ἀπομ. ἱδρῶτα, κονιορτόν, aftørrer mig Sved, Støv; 2) stryger af med Strygeholtet; κενεὰν ἀπομάττειν, at stryge den tomme Skieppe, om et forgæves Arbeide; 3) aftrykker, afbilder, efterligner, σχῆμα, τύπον; *in med.*, indtrykker el. indpræger mig, giør mig egen, tilegner mig, τὸ Σωκρατικὸν ἦθος; paadrager mig, αἰσχύνην. — ἀπο-μαστιγόω, afpidsker, giennempidsker, *Herod.*

ἀπο-ματαΐζω, opfører mig letfærdigen; f. ἀποπέρδω, *Herod.* 2, 162. — ἀπο-μάχομαι, *irr.*, *f.* -χέσομαι, o. -χοῦμαι, afværger, holder ude el. borte, bes. om en Fæstnings Forsvar, *c. acc.*, ogs. *c.* μὴ o. *inf.*; 2) modsætter mig, τινί, stræber derimod. — ἀπόμαχος, 2, (μάχη) som er borte fra Slaget; 2) udygtig til Krig; οἱ ἀπόμαχοι, de Saarede og Syge ved Hæren, *Xen.*

ἀπο-μειλίσσομαι, beroliger igien. — ἀπο-μείρομαι, *irr.*, *f.* -μεροῦμαι, fordeler, uddeler deraf. — ἀπομείωσις, ἡ, (μειόω) Forringelse. — ἀπο-μελαίνω, giør aldeles sort. — ἀπόμελι, τό, (μέλι) Honningvand. — ἀπο-μέμφομαι, *f.* ψομαι, dadler, beskylder, beklager mig over nogen, τινά. — ἀπο-μένω, *irr.*, *f.* -μενῶ, bliver tilovers deraf; udholder, vedbliver. — ἀπο-μερίζω, tildeler, uddeler deraf; adskiller derfra, afgiver en Deel; - denne Handling, ἀπομερισμός, ὁ. — ἀπο-μερμηρίζω, *f.* ίσω, o. ίξω, nikker el. slumrer ind fra alle Sorger. — ἀπο-μεστόω, fylder aldeles. — ἀπο-μετρέω, afmaaler, udmaaler, tilmaaler; ds. — ἀπομέτρημα, τό, det Afmaalte, Tilmaalte.

ἀπο-μηκύνω, forlænger, strækker ud i Længden; udvider. — ἀπομηνίω, [ι *anc.*], d. forstærk. μηνίω, vedbliver at vredes, τινί, *Hom.* — ἀπομηρύομαι, [υ *long.*], (μηρύω) trækker i Veiret. — ἀπο-μιμέομαι, [μι m, ι *long.*], efter

ligner, eftergiør; df. — ἀπομίμημα, τό, Efterligning, Afbildning; o. — ἀπομίμησις, ἡ, Efterlignen, Eftergiøren. — ἀπομιμνήσκομαι, (μιμνήσκω, irr.) f. ἀπομνήσομαι, erindrer mig; ἀπομν. τινί τι, s. χάριν τινός, erindrer, giengielder nogen hans Tieneste. — ἀπομινύθω, d. forstærk. μινύθω. — ἀπομισέω, d. forstærk. μισέω. — ἀπόμισθος, 2, der ikke faaer sin Sold el. Løn, μισθός; 2) udtient, *emeritus*; 3) som arbeider for Løn; o. — ἀπο-μισθόω, betinger, leier for Løn el. Sold; df. — ἀπομίσθωμα, τό, det for Løn Betingede; (af μισθός).

ἀπο-μνάομαι, *jon.* f. ἀπομιμνήσκομαι. — ἀπομνημόνευμα, τό, Mærkværdighed; Fortælling om mærkværdige Taler el. Handlinger; Ἀπομνημονεύματα, *Memorabilia*, er Titelen paa Xenophons Mindeskrift om Sokrates; o. — ἀπομνημόνευσις, ἡ, Mindelse, Omtale, Fortælling; af — ἀπο-μνημονεύω, (μνήμη) mindes, omtaler, fortæller; 2) erindrer en noget, τινί τι, som ἀπομιμνήσκομαι; 3) ὄνομα ἀπεμνημόνευε τῷ παιδὶ θέσθαι, gav Drengen et Navn til Erindring, *Herod.*

ἀπομνησικακέω, (μνῆσις, κακόν) τινί, erindrer nogen den lidte Krænkelse, *Herod.* — ἀπ-όμνυμι, o. -μνύω, *irr.*, *f.* ἀπομόσω, sædv. ἀπομοῦμαι, aflægger en Eed, forsikkrer edeligen; ἀπόμν. ὅρκον, *Od.*; 2) afsværger; ἀπομνύω μὴ ὀρσαι, *Pind.* — ἀπόμοιρα, ἡ, (μοῖρα) det Afdeelte, Afdeling, Deel; df. — ἀπομοίριος, 2, der tages som en Deel af noget. — ἀπο-μονόω, (μόνος) lader alene, forlader, ἀπομον. τινά τινος, udelukker en fra noget.

ἀπόμοργμα, τό, det Aftørrede, Udslettede; 2) = ἀπόμαγμα; af — ἀπ-ομόργνυμι, -γνύω, *irr.*, *f.* ἀπομόρξω, aftørrer, borttørrer, αἷμα, δάκρυ; aftørrer, renser, πρόσωπα, παρειάς, *Hom.*; 2) udpresser, udtrykker; eftergiør, som ἀπομάσσω; df. — ἀπόμορξις, ἡ, Aftørren: Udtrykken. — ἀπόμορφος, 2, (μορφή) = ξένος, *Soph.* — ἀπόμοσις, ἡ, Afsværgen; o. — ἀπομοτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket, beredt til at afsværge; (af ἀπόμνυμι). — ἀπόμουσος, 2, *adv.* -μούσως, uskikket, udannet, ulærd, som ἄμουσος. — ἀπο-μοχλεύω, skaffer bort med en Løftestang, μοχλός, el. paa en voldsom Maade.

ἀπο-μυζάω, suger deraf el. derudaf. — ἀπο-μυθέομαι, snakker af med, fraraader, τινί τι, *Il.* — ἀπόμυιος, ὁ, (μυῖα) som bortdriver Fluerne; *epith.* til Zeus. — ἀπο-μυκάομαι, [μυ m. υ *long.*] brøler op. — ἀπο-μυκτηρίζω, forkaster haanligen, egentl. ved at slaae Krøller paa Næsen. — ἀπο-μυκτίζω, udspotter, forhaaner; afviser haanligen; df. — ἀπομυκτισμός, ὁ, Forhaanelse. — ἀπο-μυλλαίνω, forhaaner ved at vrænge Munden ad nogen. — ἀπομυξία, ἡ, Ureenhed, som man udsnyder; af — ἀπο-μύσσω, -ττω, *f.* ξω, snyder Næsen, *emungo*; *in med.*, snyder mig; 2) giør forstandig el. klog, bes. af nogens egen Skade; df. bedrager, snyder. — ἀπο-μυχθίζω, = ἀπομυκτίζω. — ἀπο-μύω, [υ *anc.*], *f.* ύσω, [υ *long.*], tillukker Øinene, døer. — ἀπομωλύνω, d. forstærk. μωλύνω. — ἀπο-μωρόω, giør aldeles dum.

ἀπόναιο, 2 *sing.*, o. ἀποναίατο f. ἀπόναιντο, 3 *pl.*, *opt. aor.* 2 af ἀπονίνημι, *Il.* — ἀπο-ναίω, *irr.*, = ἀποικέω. — ἀπ-όναμαι, = ἀπονίνημι, alene h. *gramm.* — ἀπο-ναρκάω, stivner aldeles; o. — ἀπο-ναρκόω, giør aldeles stiv el. ufølsom; df. — ἀπονάρκωσις, ἡ, fuldkommen Stivhed, Følesløshed; (af νάρκη). — ἀπονάω, *præs. inus.*; df. *aor. act.* ἀπένασα, [να m. α *br.*], *ep.* ἀπένασσα, bosatte andensteds, forplantede andenstedshen; men *Il.* 16, 86, lod vende tilbage; o. *aor. med.* ἀπενάσατο, (σσ), flyttede, drog andenstedshen. — ἀπο-νεκρόω, (νεκρός) lader døe el. omkomme, dræber; df. — ἀπονέκρωσις, ἡ, Afdøen, Bortdøen.

*ἀπονεμετικός, 3, = ἀπονεμητικός; — ἀπονέμησις, ἡ, Uddeling, Tildeling; — ἀπονεμητής, οῦ, ὁ, som fordeler; o. — ἀπονεμητικός, 3, hørende el. skikket til at uddele; τὸ ἀπονεμητικόν, *sc.* ἦθος, dens Tænkemaade, som giver hver Sit; af — ἀπονέμω, *irr.*, *f.* -νεμῶ, o. -νεμέσω, afdeler, uddeler, anviser, lader tilkomme; ταῦτ' ἀπόνειμον, *Pind. Isthm.* 2, forkynd dette. — ἀπονενοημένως, *adv. part.* af ἀπονοέομαι, paa en fortvivlet Maade. — ἀπο-νέομαι, *irr.*, gaaer, drager bort, bes. hiem el. tilbage; alene *in præs.* o. *impf.*; [*ep.* απ m. α *long.*]. — ἀπο-νεοττεύω, hører op at bygge Reder.

ἀπονεῦμαι, *dor.* f. ἀπονέομαι. — ἀπο-νευρόω, forvandler til Sedebaand, νεῦρον; df. — ἀπονεύρωσις, ἡ, Muskelernes Ende og Overgang til Sener. — ἀπο-νεύω, afslaaer, nægter ved at ryste med Hovedet, *abnuo*; 2) *intr.*, bøier mig henimod, har Tilbøielighed til noget, πρός τι. — ἀπο-νέω, *irr.*, *f.* ήσω, tager bort af Hoben, læsser af, letter.

ἀπονήμενος, *part. aor.* 2 *med.* til ἀπονίνημι, dragende Nytte deraf, *Od.* — ἀπονηρευσία, ἡ, Skyldfrihed; af — ἀπόνηρος, 2, (πονηρός) uden Ond-

skab, uden Falskhed; uskyldig. — ἀπο-νητί, *adv.*, til ἀπόνητος. — ἀπόνητο, *ep.* f. ἀπώνητο, *aor.* 2 til ἀπονίνημι. — ἀπόνητος, 2, *adv.* -τως, (πονέω) ikke bearbeidet; ikke til at bearbeide; 2) uden Møie, uden Arbeide, let at giøre; ἀπονητότατα καρπὸν κομίζονται ἐκ τῆς γῆς, *Herod.* — ἀπο-νήχομαι, *f.* ξομαι, svømmer bort, kommer bort ved at svømme.

ἀπονία, ἡ, (ἄπονος) Mangel paa Arbeide; Frihed for Arbeide, Møie, Smerte; 2) Ulyst el. Dorskhed til Arbeide. — ἀπο-νίζω, *irr.*, afvasker; *in med.*, vasker af mig, τι; alene *in præs.* o. *impf.* — ἀπο-νικάω, [νι m. ι *long.*] beseirer; overtaler el. bevæger ved Bønner. — ἀπόνιμμα, τό, = ἀπόνιπτρον; bes. Vievand til Renselse.

ἀπ-ὀνίνημι, *irr.*, *f.* ἀπονήσω, afnytter, forbruger; *aor.* 2 *med.* ἀπωνήμην, *ep.* ἀπον., *part.* ἀπονήμενος, har eller nyder Godt af noget, τινός; οὐδ' ἀπόνητο, men det hialp ham intet; τῶνδ' ἀπόναιο, det være dig til Gavn! *Il.* — ἀπόνιπτρον, τό, Vaskevand; af — ἀπο-νίπτω, *f.* ψω, afvasker; renser ved at vaske; *in med.*, ἀπονίπτεσθαι χρῶτα, χεῖρας, at vaske sit Legeme, sine Hænder, *Od.* — ἀπο-νίσσομαι, gaaer bort, *Theogn.* — ἀπο-νιτρόω, gnider af med Salpeter, νίτρον.

ἀπονοέομαι, (νοέω) kommer fra Sands og Samling, bliver afsindig; glemmer Livets Pligter og Forholde; 2) opgiver alt, fortvivler; ἀπονενοημένος, fortvivlet, rasende; fordærvet; bf. — ἀπόνοια, ἡ, Afsindighed; Fortvivlelse, ἐς ἀπόνοιαν καθεστήκασιν, *Thuc.*; fortvivlet Adfærd. — ἀπονομή, ἡ, = ἀπονέμησις. — ἀπο-νομίζω, afskaffer, forbyder ved en Lov.

ἄπονος, 2, *adv.* -νως, uden Arbeide, πόνος; bf. 1) *act.*, som ikke arbeider, uvirksom; uden Lyst til Arbeide, dorsk, doven; 2) *pass.*, ikke betynget med Arbeide; uden Kummer, uden Smerte; *b)* ikke besværlig, let at giøre. — ἀπονοσέω, hører op at være syg. — ἀπονοστέω, kommer tilbage, kommer hiem; *h. Hom.* m. ἄψ; bf. — ἀπονόστησις, ἡ, Tilbagekomst, Hiemkomst. — ἀπονόσφι(ν), *adv.*, afsondret, afsides, langt borte; ogs. som *præpos* c. *gen.*, *Hom.*; bf. — ἀπο-νοσφίζω, afsondrer, adskiller, τινά τινος; undgaaer, flyer, *c. acc.*, *Soph.*; *pass.*, berøves, ἐδωδήν, *poët.* — ἀπο-νουθετέω, fraraader.

ἀπο-νυκτερεύω, udebliver Natten over, τινός, fra noget. — ἀπονύμφης, 2, o. ἀπόνυμφος, 2, (νύμφη) som skyer Fruentimre. — ἀπο-νυστάζω, *irr.*, *f.* άσω o. άξω, sover ind ved el. over noget; er af en dorsk el. søvnig Natur. — ἀπ-ονυχίζω, (ὄνυξ) *f.* ίσω, *att.* ιῶ, afskærer Negler el. Kløer; 2) frariver med Neglene, *Ar.*; 3) prøver med Neglen; ἀκριβὼς ἀπωνυχισμένος, *ad ungvem factus*, *Theophr.*; bf. — ἀπονύχισμα, τό, det af Neglen Afskaarne, Neglesplint. — ἀπο-νωτίζω, bringer til at vende Ryggen, νῶτον, driver paa Flugt; *in med.*, flygter.

ἀπόξενος, 2, = ἄξενος, ugiestmild, uvenlig, *Soph.*; 2) ἀπὸ ξ. γῆς, fiern, fraværende, som ἀπόδημος; o. — ἀποξενόω, bortfierner, fordriver fra Hiemmet; 2) giør fremmed el. fiendsk; ἔπος τί τινος ἀποξενοῦν, at frakiende en Forfatter et Ord; 3) *in med.*, drager bort, lever udenfor Hiemmet, πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένοι, *Eur.*; ogs. antager fremmede Skikke; bf. — ἀποξένωσις, ἡ, Bortreise, Ophold iblandt Fremmede; Antagelse af fremmede Skikke; - (af ξένος). — ἀπο-ξέω, *f.* -ξέσω, afskraber, glatter, høvler; skraber tynd el. spids; *transl.*, afsliber, forfiner; *b) Il.* 5, 81, = ἀποκόπτω, afskærer, afhugger.

ἀπο-ξηραίνω, *f.* -ρανῶ, udtørrer, fortørrer; *in med.*, bliver tør, fortørres; af — ἀπόξηρος, 2, = ξηρός. — ἀπο-ξιφίζω, hugger af med Sabelen, ξίφος. — ἀποξυλίζω, (ξύλον) afskover. — ἀπ-οξύνω [υ *long.*], *f.* -υνῶ [υ *br.*], skærper, tilspidser, *Od.*; 2) giør suur, syrer, sild. — ἀπο-ξυράω, *jon.* -ρέω, = ἀποξύρω; — ἀπό-ξυρος, 2, skarpt afskaaren, steil; o. — ἀπο-ξύρω, afrager med Ragekniven; *in med.*, lader mig rage; - (af ξυρόν). — ἄποξυς, υ, *gen.* εος, (ὀξύς) tilspidset. — ἀπόξυσμα, τό, (ἀποξύω) det Afskrabede, Fiilspaan, Høvelspaan. — ἀποξυστρόω, (ξύστρα) afgnider, afstumper. — ἀπο-ξύω, afskraber, afriver; γῆρας ἀποξύσας, *Il.* 9, 544, afførende Alderdommen, foryngende, ligesom Slangerne siges, γῆρας ἀποξύεσθαι, naar de skyde Ham.

ἀπο-παιδαγωγέω, vildleder el. forfører ved en Lære. — ἀπο-παίζω, *f.* -ξομαι, leger ikke mere; 2) forebringer el. siger i Spøg. — ἀπο-παλαιόω, (παλαιός) lader komme af Brug, afskaffer, *antiquo.* — ἀπο-πάλλω, bortslynger, bortskaffer; *in med.*, springer tilbage, praller af; bf. — ἀποπαλμός, ὁ, Afprallen; o. — ἀποπαλτικός, 3, *adv.* -κῶς, prallende af. — ἀπόπαππος, ὁ, (πάππος) Oldefaders Fader, *abavus.* — ἀποπαππόω, forvandler til en Fiæderkrone, πάππος. — ἀπο-παπταίνω, *f.* -πτανῶ, *jon.* -νέω, *Il.*, seer mig om (for at flye).

ἀπο-παρθενεύω, o. -νόω, (παρθένος) giør til Kone; *in pass.*, at blive til Kone. — ἀπόπαστος, 2, = ἄπαστος, fastende. — ἀπο-πάσχω, *irr.*, h. Stoikerne, forestiller mig, at noget ikke er, *ex.* ὅτι ἡμέρα ἐστί, at det ikke er Dag. — ἀποπατέω, gaaer til Side, bes. paa Naturens Vegne; ogs. *in med.*; df. — ἀποπάτημα, τό, Excrementer; o. — ἀπόπατος, ὁ, ogs. ἡ, = frgd.; 2) Locum, som ἄφοδος; (af πατέω). — ἀπόπαυσις, ἡ, Opholden, Standsen, Hæmmen; af *med.*, Ophøren, Ende; o. — ἀποπαύστωρ, ορος, ὁ, = ὁ ἀποπαύων; af — ἀπο-παύω, lader ophøre, hindrer, standser, forbyder, τινά τινος; ogs. *c. acc. rei* h. *Xen.*, afskaffer; efter nogle *intr.* f. *med.*, *Od.* 1, 140, hvor dog rigtigere læses ἀποπαύε᾽ (ἀποπαύεο) ἀοιδῆς; 2) *in med.*, ophører, afstaaer el. aflader fra noget, τινός.

ἀπόπειρα, ἡ, (πεῖρα) Prøve, Forsøg; ἀπόπειράν τινος λαμβάνειν, *Thuc.*, ποιεῖσθαι, *Herod.*; df. — ἀπο-πειράζω, o. ἀπο-πειράω, sædv. *in med.*, prøver, forsøger; søger at erfare, τινός, nogens Mening, ogs. γνώμης, μαντηΐων, *Herod.*; ἀποπειρᾷ μου καὶ τοῦτο, du forsøger mig ogsaa om dette, *Xen.* — ἀπο-πέκω, *f.* ξω, afklipper Ulden. — ἀπο-πελεκάω, afhugger med en Øxe, πέλεκυς, tilhugger, tømrer.

ἀπόπεμπτος, 2, bortsendt, løsladt; af — ἀπο-πέμπω, *f.* ψω, sender bort, lader gaae; jager bort, forstøder; sender tilbage (hvad jeg skylder), *Od.* 17, 76; affender, ἐς τὰ μαντήϊα τινας, *Herod.*; *in med.*, bortfierner fra mig, γυναῖκα, skiller mig ved; foragter, afskyer; søger at afvende, bes. ved Offere, som ἀποδιοπομπέομαι; alm. sender fra mig, afskediger, δωρησάμενος - ἀπεπέμψατο, *Xen.*; df. — ἀπόπεμψις, ἡ, Bortsenden; Affendelse; Forstødelse. — ἀπο-πενθέω, hører op at sørge, affsørger; 2) sørger derfor, derover.

ἀπο-περαίνω, fører til Ende, fuldender. — ἀπο-περατόω, = frgd.; df. — ἀποπεράτωσις, ἡ, Fuldendelse, Ende. — ἀπο-περάω, *irr.*, *f.* άσω, *jon.* ήσω, sætter over, bringer over paa den anden Side. — ἀπο-πέρδω, *irr.*, sædv. ἀποπέρδομαι, *f.* παρδήσομαι, *pedo*; ἀνὴρ ἀποπέρδεται ἵππον, *desinit in* –, løber ned el. ud i en Hest. — ἀπο-περισπάω, drager, trækker derfra og andenstedshen. — ἀποπερκόω, βότρυς ἀποπερκοῦται, faaer sin Farve, modnes, *Soph.*

ἀποπέσῃσι, 3 *sing. conj. aor.* 2 til ἀποπίπτω, *Od.* — ἀπο-πέτομαι, *irr.*, flyver bort el. tilbage; *part. aor.* ἀποπτάμενος, *Hom.* — ἀποπεφασμένως, *adv. part.* af ἀποφαίνω, aabenbart, tydeligen, bestemt. — ἀπο-πήγνυμι, *irr.*, *f.* -πήξω, lader fryse el. løbe sammen; *in pass.*, at fryse, løbe sammen, blive stiv el. haard. — ἀπο-πηδάω, *f.* ήσω, springer ned el. bort; ἀποπηδήσαντε τοῦ Σωκράτους, da de vare løbne bort fra S., havde forladt ham, *Xen.*; alm. undkommer, undflyer i en Hast.

ἀπο-πιέζω, *f.* έσω, trykker ud, sammentrykker; df. — ἀπόπιεσις, ἡ, Sammentrykken; o. — ἀπόπιεσμα, τό, det Udtrykkede, Udpressede, Bærme. — ἀπο-πίμπλημι, *irr.*, uattisk ἀποπιμπλάω, *poët.* ogs. ἀποπίπλημι, -πιπλάω, *f.* ἀπο-πλήσω, udfylder aldeles; *transl.*, mætter, tilfredsstiller; ἀποπιμπλάναι τὸν θυμόν τινος, at fyldestgiøre nogen, *Herod.* — ἀπο-πινόω, borttager Smudsigheden; 2) tilsmudser. — ἀπο-πίνω, *irr.*, *f.* ἀποπίομαι, drikker deraf, drikker ud. — ἀπο-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, *aor.* -έπεσον, falder ned, *ex.* af et Skib; 2) forfeiler, opnaaer ikke; kommer af fra den rette Vei, forvilder mig. — ἀπο-πιστεύω, d. forstærk. πιστεύω, troer aldeles, forlader mig paa noget, τινί.

ἀπο-πλάζω, *irr.*, *f.* -πλάγξω, vildleder, fører af fra noget, τινὸς; *in med.*, forvilder mig; *aor. pass.*, ἀπεπλάγχθην, forfeilede, σάκεος; blev forslaaet, fordreven, πατρίδος, *Hom.* — *ἀπο-πλανάω, *f.* ήσω, = frgd.; df. — ἀποπλάνησις, ἡ, Vildleden, Forføren; 2) af *med.*, Feilgaaen, Feiltagelse; — ἀποπλανίας, ου, ὁ, en Vildfarende; en Flygtning; o. — ἀπόπλανος, 2, d. forstærk. πλάνος; - (af πλάνος, πλανάω). — ἀπο-πλάσσω, *f.* -πλάσω, afformer, afbilder; *in med.*, laaner Formen el. Billedet af noget; df. — ἀποπλάστωρ, ορος, ὁ, som afbilder el. eftergiør.

ἀπο-πλείω, *poët.* f. — ἀπο-πλέω, *irr.*, *f.* -πλεύσομαι, afseiler, seiler bort; seiler tilbage, *Xen.* — ἀπο-πλήθω, = ἀποπίμπλημι, *inc.* — ἀποπληκτικός, 3, bedøvet, forfærdet; 2) h. Lægerne, apoplektisk; af — ἀπόπληκτος, 2, *adv.* -κτως, bedøvet af et Slag, bes. af et Tordenslag, *attonitus*; forstyrret, forfærdet; som ikke sandser, fra Forstanden; 2) som lider af Slag el. Slagflod; o. — ἀποπληξία, ἡ, Bedøvelse ifølge pludselig Skræk, Slag, Tordenslag, o. dl.; Affindighed; Lamhed af Slag el. Slagflod, Apoplexie; - (af ἀποπλήσσω).

ἀπο-πληρόω, = ἀποπίμπλημι; df. — ἀποπλήρωσις, ἡ, Opfylden, Udfylden; Mættelse, Tilfredsstillelse; Opfyldelse, Fuldendelse; o. — ἀποπληρωτής, οῦ, ὁ, som opfylder. — ἀπο-

πλήσσω, -ττω, *irr.*, *f.* ξω, slaaer ned el. til Jorden; bedøver, forfærder, forvirrer, bringer fra Forstanden; slaaer tilbage; *in med.*, slaaer el. støder fra mig. — ἀποπλίσσομαι, *f.* ίξομαι, (πλίσσω) springer bort, undflyer, *Ar.*

ἀπόπλοος, ὁ, *ctr.* ἀπόπλους, Afseilen, Afreise til Søes; περὶ τοῦ ἀποπλόου τοῦ ἐντεῦθεν, *Herod.*; o. — ἀπόπλοος, 2, *ctr.* ἀπόπλους, = ἄπλοος, udygtig, ubrugbar til Seilads; – (af ἀποπλέω). — ἀπο-πλουτέω, (πλοῦτος) hører op at være rig, tilsætter Rigdommen. — ἀπόπλυμα, τό, Skyllevand, Spølvand; af — ἀπο-πλύνω, *f.* υνῶ, udskyller, afvasker. — ἀποπλώω, *jon.* f. ἀποπλέω.

ἀποπνείω, *poët.* f. ἀποπνέω, *Hom.* — ἀπο-πνευματίζω; udaander, uddunster. — ἀπόπνευσις, ἡ, Udaanden, Uddunsten; af — ἀπο-πνέω, *irr.*, *f.* -πνεύσω, udaander, udpuster; uddunster, ὀδμήν; m. o. u. θυμόν, ψυχήν, opgiver Aanden, døer, *Hom.* — ἀπο-πνίγω, *irr.*, *f.* -πνιξοῦμαι, qvæler, tilsnører Halsen; ἀπεπνίγη, *aor. pass.*, druknede, *Dem.*; 2) *transl.*, ængster, truer; ἐφ᾽ οἷς ἀποπνίγομαι, *id.* — ἀποπνοή, o. ἀπόπνοια, ἡ, = ἀπόπνευσις; o. — ἀπόπνοος, 2, = ἄπνοος; (af ἀποπνέω).

ἀποποιέομαι, (ποιέω) afskaffer, bortfierner fra mig, forstøder, forkaster; ds. — ἀποποίησις, ἡ, Afskaffen, Bortfiernen, Forkasten. — ἀπο-πολεμέω τοῦ ὄνου, fægter fra Eselet. — *ἀποπομπαῖος, 3, afvendende, bes. Uheld, som ἀποτροπαῖος; — ἀποπομπή, ἡ, Bortsendelse, Bortfiernelse, Forviisning; 2) af *med.*, Afvendelse el. Udsoning af et ondt Varsel; o. — ἀποπόμπιμος, 2, ἡμέρα, = ἀποφρὰς ἡμέρα; (af ἀποπέμπω).

ἀπο-πονέω, ender et Arbeide, overstaaer en Trængsel; *intr.*, hører op at arbeide. — ἀποποντόω, (πόντος) kaster i Havet. — ἀποπορδή, ἡ, = πορδή. — ἀποπορεία, ἡ, Afreise; Tilbagekomst; af — ἀποπορεύομαι, (πορεύω) afreiser, reiser bort. — ἀπο-πόρφυρος, 2, = ἀπόρφυρος.

ἀποπράσσομαι, (πράσσω) indfordrer, inddriver, τὸν μισθόν, Lønnen. — ἀποπρεσβεία, ἡ, Beretning om en Sendelse; af — ἀπο-πρεσβεύω, forretter mit Ærinde som Gesandt, πρεσβευτής, aflægger Beretning derom. — ἀπο-πρίαμαι, *præs. inus.*; ds. ἀπεπριάμην, som *aor.* til ἀπωνέομαι, afkiøber. — ἀπόπρισμα, τό, det Affavede, Affilede, Savspaan, Fiilspaan; af — ἀπο-πρίω, [ι *long.*], affaver, giennemsaver, affiler.

ἀποπρό, (ἀπό, πρό) *adv.* langt borte; som *præpos. c. gen.*, langt derfra; i Sammensætninger, d. forstærkede ἀπό. — ἀπο-προαιρέω, *irr.*, tager bort deraf; σίτου ἀποπροελών, af Brødet, *Od.* — ἀπο-προβαίνω, *irr.*, gaaer langt bort, langt derfra. — ἀπο-προβάλλω, *irr.*, kaster langt bort el. langt derfra. — ἀποπροέηκε, *jon. aor.* 1 af ἀποπροΐημι, *Od.* — ἀποπροελών, *part. aor.* 2 til ἀποπροαιρέω, *Od.* — ἀποπροηγμένα, τά, h. Stoikerne, *oppon.* προηγμένα, s. m. s.; h. *Cic.* *remota, rejecta.*

ἀπόπροθε(ν), *adv.*, (ἀποπρό) langt borte fra, fra det Fierne; ogs. f. ἀπόπροθι. — ἀπο-προθέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, o. -θευσοῦμαι, løber langt bort derfra. — ἀπόπροθι, *adv.*, (ἀποπρό) i det Fierne, langt borte. — ἀποπροθορεῖν, *inf. aor.* 2 til ἀποπροθρώσκω. — ἀπο-προΐημι, *f.* -προήσω, (ἵημι) sender langt bort; afsender; udskyder, ἰόν, *Od.* — ἀπο-προλείπω, lader langt bag mig. — ἀπο-προνοσφίζω, fierner el. fører langt bort. — ἀπόπροσθεν, (πρόσθε) = ἀπόπροθε. — ἀποπροσποιέομαι, (ποιέω) vil ikke tilegne mig noget. — ἀπο-προτέμνω, *irr.*; – νώτου ἀποπροταμών, efterat han havde skaaret et Stykke af Ryggen, *Od.* 8, 475. — ἀπο-προφεύγω, *irr.*, flygter langt bort.

ἀποπτάμενος, *part. aor.* til ἀφίπταμαι. — ἀπο-πτερνίζω, (πτέρνα) støder bort el. knuser med Hælen. — ἀποπτερύσσομαι, flagrer, flyver bort. — ἀπόπτης, ου, ὁ, (ἀπόψομαι) Seende, Beskuende ovenfra. — ἀποπτήσσω, d. forstærk. πτήσσω. — ἀπόπτισμα, τό, (πτίσσω) Affald ved Stampen, Afskrællen, o. dl., *inc.* — ἀπο-πτοέω, bortskræmmer; *in med.*, bliver bange, løber bort. — ἀπόπτολις, ιδος, ὁ, ἡ, (πτόλις, πόλις) 1) = ἄπολις, *Soph.*; 2) langt fra Byen. — ἀπόπτομαι, *præs. inus.* til *fut.* ἀπόψομαι, see u. ἀφοράω. — ἄποπτον, τό, Varetaarn; egentl. *neutr.* af — ἄποπτος, 2, (ὄψομαι) som sees ovenfra; som sees fra det Fierne; ds. fiern, bortfiernet, τινός, fra noget, *Soph.*; ἐξ ἀπόπτου, fra det Fierne; ἐν ἀπόπτῳ, i det Fierne; 2) useet, usynlig, fild.

*ἀπόπτυσμα, τό, det Udspyttede; — ἀποπτυστήρ, ῆρος, ὁ, den Udspyttende; ἀποπτ. χαλινῶν, der ikke taaler Bidslet i Munden, *poët.*; o. — ἀπόπτυστος, 2, udspyttet, udspyet; *transl.*, afskyet, til at afskye; af — ἀπο-πτύω, [υ *anc.*], udspytter, udspyer; αἰσχρὸν Πέρσαις τὸ ἀποπτύειν, *Xen.*; *transl.*, afskyer, forsmaaer, som *respuo.* — ἀπό-

πτωμα, τό, ulykkeligt Udfald el. Tilfælde; o. — ἀπόπτωσις, ἡ, at falde ned, Indstyrtning; (af ἀποπίπτω).

ἀποπυδαρίζω, = πυδαρίζω, *Ar.* — ἀποπυητικός, 3, tienlig til at frembringe Bollenhed; o. — ἀποπυΐσκω, bringer til at bolne; (af πυέω). — ἀποπυνθάνομαι, *irr., f.* -πεύσομαι, udsporger, udfritter. — ἀποπυργίζω, (πύργος) sikkrerved Taarne, forskandser. — *ἀποπυρίας, ου, ὁ, ἄρτος, etslags Brød, som ristes paa Kul; af — ἀποπυρίζω, rister paa Kul; — ἀποπυρίς, ἴδος, ἡ, Stegefisk, som ἀνθρακίς; ogs. = ἀποπυρίας; o. — ἀπο-πυρόω, afbrænder, forbrænder; - (af πῦρ). — ἀποπυτίζω, = πυτίζω, *Ar.*; [υ long.].

ἀποργής, 2, o. ἀπόργητος, 2, uden Vrede el. Heftighed, harmløs, blid, rolig; o. — ἀπ-οργίζω, gior vred; *in med.*, vredes; (af ὀργή). — ἀποῤῥέγχω, udsnorker. — ἀπο-ῤέπω, *f.* ψω, bøier el. vender mig bort. — ἀπόρευτος, 2, (πορεύω) ikke til at gaae, ufremkommelig, utilgængelig.

ἀπορέω, (πόρος) egentl. har ingen Vei el. Udvei, veed ikke Veien, *Xen.*; df. *a)* lider Mangel, χρημάτων, paa Penge, τῶν ἐπιτηδείων, ἀνθρώπων; ogs. *absol.*, ἥκομεν οὐκ ἀποροῦντες, *id.*; *b) transl.*, er i Uvished, Tvivl, Forlegenhed, τινός, for noget; dog ogs. *c. acc.*, *ex.* ἀπορεῖν τὴν ἐξαγωγήν, hvorledes man skal komme bort, *Herod.*; sield. *c. dat.*, *ex.* ἀποροῦντες τῷ πράγματι, *Xen.*; ligel. *in med.*, *ex.* ἠποροῦντο τῆς σωτηρίας, *Dem.*; ogs. *pass.*, οὐδὲν ἀπορεῖται τῶν δεομένων γίγνεσθαι, der mangler intet.

*ἀπόρημα, τό, Forlegenhed, Tvivl, Uvished; Stridspunkt; — ἀπορησία, ἡ, = ἀπορία; o. — ἀπορητικός, 3, tilbøielig til Tvivl, som gierne tvivler; - (af ἀπορέω). — ἀπόρθητος, 2, h. *Eur.* ogs. 3, (πορθέω) ikke ødelagt; ikke til at ødelægge el. forstyrre. — ἀπ-ορθόω, opreiser igien, sætter atter i Stand, fordedrer; df. — ἀπόρθωσις, ἡ, Gienopreisning, Istandsættelse.

ἀπορία, ἡ, (ἄπορος) Mangel paa Vei, Ufremkommelighed, *Xen.*; ἀπορίη Σκυθέων, Utilgængelighed, *Herod.*; Mangel paa Midler, Armod; alm. Mangel, bes. paa Levnetsmidler; ogs. *in pl.*; ofte *transl.*, Forlegenhed, Uvished, Raadvildhed, Tvivl, ἐς ἀπορίην πολλὴν ἀπιγμένος, ἐς ἀπορίην ἀπειλημμένος, *Herod.* — ἀπ-ορνεόω, o. ἀπ-ορνιθόω, forvandler til en Fugl, ὄρνεον, ὄρνις; df. — ἀπορνίθωσις, ἡ, Forvandling til en Fugl. — ἀπ-όρνυμι, *irr.*, *f.* -όρσω, *poët.* f. ἀφορμάω, sætter i Bevægelse fra et Sted; *in med.*, brækker op, Λυκίηθεν, fra Lycien, *Il.* — ἀποροποίητος, 2, (ποροποιέω) uden Aabninger el. Porer.

ἄπορος, 2, *adv.* -ρως, uden Vei, πόρος, ufremkommelig, utilgængelig; ποταμὸς ἄπ., uden Overgang; uigiennemtrængelig, *ex.* en Slagorden; ἄπ. ἄνεμος, Storm, *Herod.*; alm. vanskelig at behandle el. bruge, *ex.* στρατιῶται, hvormed man intet kan udrette; ἄπορόν ἐστι, det er umuligt; vanskelig at skaffe, kostbar, *oppon.* εὐπόριστος; 2) som ikke veed at hielpe sig, forlegen, raadvild, tvivlende, ubestemt; fattig, trængende; jf. ἀμήχανος; 3) *neutr.* ἄπορον, o. ἄπορα, = ἀπορία; ἐν ἀπόροις εἶναι, at være i Forlegenhed, *oppon.* εὖ πράττειν, *Xen.* — ἀπ-ορούω, springer el. iler bort; springer tilbage, *Hom.*

ἀποῤῥ-, (att. fordobles ῥ efter ἀπό, *jon.* derimod undert. ikke). — ἀποῤῥαθυμέω, [υ long.], efterlader, forsømmer af Letsind el. Feighed; μὴ ἀποῤῥαθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου, *Xen.* — ἀποῤ-ῥαίνω, *irr.*, bortsprøiter, udsprøiter; ἀποῤῥαίνειν τοῦ θορου, τῶν ᾠῶν, *fundere semen*, *ova*, h. *Herod.* om Fiskene. — ἀποῤ-ῥαίω, berøver nogen noget, τινά τι, *Od.*, τινά τινος, *Hes.* — ἀποῤῥαντήριον, τό, (ἀποῤῥαίνω) Kar el. Bækken til Vievand; 2) Stænkekost. — ἀποῤῥάξ, άγος, ὁ, ἡ, = ἀποῤῥώξ. — ἀπόῤῥαξις, ἡ, (ἀποῤῥήγνυμι) etslags Boldspil med Fiæderbold. — ἀποῤῥαπίζω, driver bort med Slag. — ἀποῤ-ῥάπτω, *f.* ψω, syer færdigt, tilslikker. — ἀποῤ-ῥαψῳδέω, fremsiger, foredrager paa Rapsoderenes Viis, *Xen.*

ἀποῤ-ῥέζω, *irr.*, offrer deraf, som ἀποθύω. — ἀποῤ-ῥέμβομαι, (ῥέμβω) streifer, svæver, flakker omkring. — ἀποῤῥέω, *f.* -ῥεύσομαι, flyder, rinder bort; *transl.*, at svinde, at tabe sig; μνῆστις ἀποῤῥεῖ, *Soph.* — ἀποῤῥέω, *præs. inus.*, danner nogle Tempora til ἀπειπεῖν, see u. ἀπερῶ. — ἀπόῤῥηγμα, τό, det Afrevne; af — ἀποῤ-ῥήγνυμι, o. ἀποῤῥηγνύω, *irr.*, *f.* -ῥήξω, løsriver, sønderriver; giennembryder, sprænger; 2) *intr.* o. *in med.*, at springe i Stykker, at briste, revne; df. — ἀπόῤῥηκτος, 2, afreven, løsreven.

ἀπόῤῥημα, τό, det Forbudne, Forbud; o. — ἀπόῤῥησις, ἡ, Forbyden, Forbud; παρὰ τὴν ἀπόῤῥησιν, imod Forbudet, *Dem.*; 2) ἀπόῤῥησις παιδός, Arveløsgiøren, γάμου, Skilsmisse fra Konen; 3) Kræfternes Aftagelse, Udmattelse, Modløshed; (af ἀπερῶ). — ἀποῤῥήσσω, -ττω, sield. regelm. Form f. ἀποῤῥήγνυμι. — ἀπόῤῥητος, 2, *adv.* -ήτως,

(ἀπερῶ) forbuden, ikke tilladt; 2) som ikke maa siges; df. a) usømmelig at sige, ῥητὰ καὶ ἀπόῤῥητα λέγειν τινά, at sige nogen de haardeste Ting; b) som bør holdes hemmelig; ἀπόῤῥητα ποιεῖσθαι, at betroe som en Hemmelighed, *Herod.*, ogs. at holde hemmeligt; ἐν ἀποῤῥήτοις, o. δι' ἀποῤῥήτων, hemmeligen; jf. ἄῤῥητος.

ἀποῤ-ῥιγέω, *pf.* ἀπέῤῥιγα, frygter, er bange, νέεσθαι, for at vende tilbage, *Od.* — ἀποῤ-ῥιζόω, fæster Rødder; 2) udrydder med Roden. — ἀποῤ-ῥινάω, affiler; df. — ἀποῤῥίνημα, τό, det Affilede, Fiilspaan. — ἀποῤ-ῥιπίζω, bortvifter, henveirer. — ἀποῤ-ῥίπτω, *irr.*, *f.* ψω, kaster bort, kaster fra mig; *transl.*, ἀποῤῥ. μῆνιν, μηνιθμόν, lader Vreden fare; χαμαιπετὲς ἔπος οὐκ ἀπέριψεν, henkastede ikke, *Pind.*, jf. d. lat. *verba jacere*; forkaster, forstøder; ἀθάνατος οὖσα ἐκ θεῶν ἀπέῤῥιψαι, er du udstødt af deres Samfund, *Xen.*; ὁ ἀπεῤῥιμμένος, forkasteligt, foragteligt Menneske; df. — ἀποῤῥίψιμος, 2, forkastelig; o. — ἀπόῤῥιψις, ἡ, Bortkasten, Forkastelse.

ἀποῤῥοή, ἡ, o. ἀπόῤῥοια, ἡ, (ἀποῤῥέω) Afløb, Udløb; Bortflyden. — ἀποῤ-ῥοιβδέω, = ἀποῤῥοφάω; 2) βοὰς ἀποῤῥοιβδεῖν, at lade høre Skrig og Larm, om Rovfugle, *Soph.* — ἀπόῤῥοος, 2, *ctr.* ἀπόῤῥους, (ἀποῤῥέω) afflydende, bortflydende. — ἀποῤῥοφάω, ogs. -φέω, udsøber, uddrikker; τοῦ οἴνου, søber af Vinen, smager derpaa, *Xen.*

ἀποῤ-ῥύπτω, *f.* ψω, afvasker, renser; *in med.*, vasker mig. — ἀπόῤῥυσις, ἡ, = ἀποῤῥοή; o. — ἀπόῤῥυτος, 2, = ἀπόῤῥοος, *Hes.*; ἀπόῤῥυτα σταθμά, Stald med Afløb, *Xen.*; (af ἀποῤῥύω). — ἀπόῤῥυψις, ἡ, (ἀποῤῥύπτω) Renselse. — ἀποῤῥύω, = ἀποῤῥέω, *poët.* — ἀποῤῥωγάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* til ἀποῤῥώξ. — ἀποῤ-ῥώννυμι, *irr.*, *f.* -ῥώσω, afkræfter. — ἀποῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, (ἀποῤῥήγνυμι) afreven, afskaaren, steil, πέτρα, *Xen.*; 2) som *subst.*, ἡ ἀποῤῥώξ, afrevet Stykke; steil Klippe; Flodarm; ἀμβροσίης ἀποῤῥώξ, om Vinen, ligesom Udspring af —, *Od.*; ligel. ἀποῤῥ. Ἐριννύων, Yngel af Furier, *Ar.* — ἀπ-ορύσσω, -ττω, *f.* ξω, afgraver; nedgraver. — ἀπ-ορφανόω, (ὀρφανός) giør forældreløs. — ἀπόρφυρος, 2, uden Purpur, πορφύρα; uden Purpurdragt el. Purpurstribe. — ἀπ-ορχέομαι, ἀπωρχήσαο τὸν γάμον, du har dandset dig fra Bruden, *Herod.*

ἆπος, τό, *Eur. Phoen.* 858, skal være = κάματος, Udmattelse, Udtømmelse. — ἀπο-σαλεύω, ligger for Anker i aaben Sø, σάλος, ogs. ἀποσαλ. ἐπ' ἀγκυρῶν s. ἀγκύρας; *transl.*, holder mig borte fra, sikkrer mig imod noget, τινός, s. ἀπό τινος; ogs. *in med.* — ἀποσαρκόω, overtrækker med Kiød, σάρξ; *pass.*, ἀποσαρκοῦται σάρξ, Kiød sætter sig el. voxer derpaa. — ἀπο-σαρόω, affeier, udfeier, *sild.*; df. — ἀποσάρωμα, τό, Feieskarn. — ἀπο-σάττω, *f.* άξω, afsadler, afpakker, aflader. — ἀποσαφέω, (σαφής) forklarer tydeligen, giør tydeligt.

ἀπο-σβέννυμι, *irr.*, *f.* -σβέσω, udslukker, lader udslukkes; *transl.*, ophæver, tilintetgiør; 2) *pf.* o. *aor.* 2 *intr.*, ligesom *med.*, udslukkes, svinder, uddøer; τὸ ἱππικὰ μελετᾶν ἀπέσβεκε, er gaaet af Brug, *Xen.* — ἀπόσεισις, ἡ, Afrysten, Bortstøden; 2) etslags Dands; af — ἀπο-σείω, ryster af, støder bort; *in med.*, ryster af mig, skaffer mig af Halsen, τινά; om Hesten, at kaste af, *Xen.* — ἀποσεμνόω, o. ἀποσεμνύνω, (σεμνός) giør anseelig, ærværdig; ophøier, priser; *in med.*, lader fornem, praler med noget, τί. — ἀπο-σεύω, *irr.*, driver el. jager bort; *in med.*, løber bort, undflyer; *aor.* 2 *syncop.*, ἀπεσσύμην, *Hom.*; hertil hører ogs. d. lakoniske *aor.* 2 *pass.*, *Xen. Hell.* 1, 1, ἀπέσσουα, (ἀπεσσύη) er borte el. død.

ἀπο-σήθω, afsier, giennemsier. — ἀπο-σηκάζω, udelukker, spærrer ude; o. — ἀποσηκόω, indespærrer i en Stald; (af σηκός). — ἀπο-σημαίνω, *f.* -μανῶ, tilkiendegiver ved Tegn; hentyder paa noget, εἴς τι; b) fraraader ved Tegn; 2) *in med.*, godtgiør el. beviser med et Tegn, ἄλλῳ μὲν οὐδενὶ ἔχω ἀποσημήνασθαι, jeg har intet andet Beviis, *Herod.*; b) forseigler, confiskerer, τὰ χρήματα, *Xen. Hell.* 2, 3. — ἀπο-σήπω, *f.* ψω, lader raadne; *pf.* 2, ἀποσέσηπά τι, noget raadner af mig; ligel. *in pass.*; df. — ἀπόσηψις, ἡ, Forraadnen, Overgang i Forraadnelse.

ἀποσίγησις, ἡ, (σιγάω) Fortien, Taushed. — ἀποσιμόω, bøier el. krummer indad; ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα, vi have en indbøiet Næse, Braknæse, *Luc.*; — ἀποσιμοῦν τὰς ναῦς, τὴν στρατίαν, at lade Skibene, Hæren danne en krum Linie; — denne Bevægelse el. Handling, ἀποσίμωσις, ἡ; — [σιμ m. ι *long.*]. — ἀποσιτέω, hører op at spise; faster; df. — ἀποσιτία, ἡ, Ulyst til Maden; alm. = ἀσιτία; — ἀποσιτικός, 3, vækkende Ulyst til Maden; o. — ἀπόσιτος, 2, = ἄσιτος; — (af σῖτος). — ἀπο-σιωπάω, *f.* ήσω, hører op at tale, forstummer; df. — ἀποσιώπησις, ἡ, Forstummen; h. Rhetorerne, en Figur,

hvorved Talen afbrydes, see *Virg. Æn.* 139.

ἀπο-σκάπτω, *f.* ψω, afgraver, indslutter med en Grav. — ἀπο-σκαρίζω, hopper el. springer derfra; døer sprættende el. i Krampe. — ἀπο-σκεδάζω, -σκεδάννυμι, -ννύω, *irr.*, adspreder, lader gaae fra hinanden el. til alle Sider; *transl.*, fordriver, forjager, ὕπνον, μερίμνας; *in med.* o. *pass.*, at sprede sig, at adspredes. — ἀπο-σκεπάζω, afdækker, blotter, som ἀποκαλύπτω. — ἀποσκεπαρνισμός, Afhuggen med σκέπαρνον. — ἀπο-σκέπτομαι, beseer ovenfra el. fra et Varetaarn. — ἀποσκέπω, = ἀποσκεπάζω.

ἀπο-σκευάζω, (σκεῦος) skaffer Tøiet el. Trosset afsted, pakker op; alm. skaffer bort, skaffer mig af Halsen; aflægger, *ex.* en Vane; ofte *in med.*; 2) = ἀποπατέω; df. — ἀποσκευή, ἡ, Bortskaffen, Bortsenden; 2) hvad der skaffes bort, Tøiet, Trosset; 3) et Locum. — ἀπόσκημμα, τό, = ἀπόσκηψις. — ἀποσκήμπτω, = ἀποσκήπτω. — ἀπόσκηνος, 2, (σκηνή) som boer afsondret, som har et andet Telt el. Qvarteer; som ikke omgaaes med nogen, τινὸς; *oppon.* σύσσιτος; df. — ἀποσκηνόω, er ἀπόσκηνος, s. m. s.; alm. er, befinder mig, ligger langt borte fra noget, τινός.

ἀπο-σκήπτω, *f.* ψω, støtter, sætter, støder voldsomt derimod; *transl.*, ἀποσκήπτω ὀργὴν εἴς τινα, lader min Harme bryde ud imod nogen; 2) *intr.*, at bryde, falde, kaste sig derpaa, *ex.* om et Tordenslag, om Sygdom, o. dl.; ἀποσκήψαντος τοῦ ἐνυπνίου ἐς φλαῦρον, var falden paa, havde angaaet en Ubetydelighed, *Herod.*; df. — ἀπόσκηψις, ἡ, Støtte, Hvilepunkt; 2) Sygdommens Henkastelse paa en Deel af Legemet.

ἀπο-σκιάζω, (σκιά) kaster Skygge fra mig; 2) stiller i Skyggen, beskygger; formørker, skiuler; df. — ἀποσκίασμα, τό, det Beskyggede; 2) hvad der kaster Skygge fra sig; o. — ἀποσκιασμός, ὁ, at kaste Skygge fra sig; Beskyggen; ἀποσκ. γνωμόνων, Tidsbestemmelse efter Skyggen paa Soluhret, *Plut.* — ἀποσκίδναμαι, (σκίδνημι) at adsprede sig, *Il.* — ἀποσκίμπτω, = ἀποσκήπτω, *Pind.* — ἀπο-σκιῤῥόω, forvandler til en haard Hævelse, σκίῤῥος; df. — ἀποσκίῤῥωμα, τό, Forhærdelse, haard Hævelse. — ἀπο-σκιρτάω, *f.* ήσω; springer derfra, hopper bort.

ἀπόσκλημι, *præs. inus.*, hvoraf man pleier at danne *aor.* ἀπέσκλην, *pf.* ἀπέσκληκα, o: *fut.* ἀποσκλήσομαι; — fortørres; jf. σκέλλω. — ἀπόσκληρος, 2, d. forstærk. σκληρός; df. — ἀποσκληρόω, ogs. -σκληρύνω, forhærder, afhærder. — ἀποσκνιφόω, (σκνῖφος) formørker, *poët.* — ἀπο-σκολύπτω, afskaller, blotter. — *ἀποσκοπεύω, skuer, betragter fra et høit el. fiernt Sted; seer skarpt i det Fierne; — ἀπο-σκοπέω, = frgd.; 2) seer hen, tager Hensyn til noget, *Eur.*; — ἀποσκόπιος, 2, = flgd. Bem. 2; o. — ἀπόσκοπος, 2, betragtende ovenfra el. i Afstand; speidende; 2) forfeilende Maalet, σκοπός; som ikke fører til Maalet, uhensigtsmæssig; — (af σκοπέω, σκοπός).

ἀποσκορακίζω, o. ἀποσκορακισμός, ὁ, = σκορακίζω, σκορακισμός. — — ἀποσκορπίζω, d. forstærk. σκορπίζω. — ἀπο-σκοτίζω, fordunkler; 2) borttager Skyggen, gaaer af Lyset; o. — ἀποσκοτόω, = frgd.; 2) fordeler Skyggen i et Maleri, schatterer; (af σκότος). — ἀποσκυβαλίζω, d. forstærk. σκυβαλίζω. — ἀπο-σκυθμαίνω, vredes heftigen, τινί, *Il.* — ἀπο-σκύζω, sædv. *in med.*, = frgd. — ἀπο-σκυθίζω, trækker Huden af Issen, scalperer paa Skythernes Viis; *transl.*, klipper skaldet, *Eur.* — ἀπο-σκυλεύω, ogs. -σκυλάω, (σκῦλον) berøver, fratager, plyndrer. — ἀπόσκωμμα, τό, spottende Tale, Spot; af — ἀπο-σκώπτω, *f.* ψω, udspotter, τινά; ogs. ἀπασκ. εἴς τινα, udstøder Spotterier imod nogen.

ἀπο-σμάω, *irr.*, *f.* -σμήσω, udtørrer, aftørrer. — ἀπόσμηγμα, τό, det Aftørrede; hvad der borttages ved Aftørring; af — ἀπο-σμήχω, = ἀποσμάω. — ἀποσμικρόω, (σμικρός) forringer, formindsker; ogs. ἀποσμικρύνω. — ἀποσμίλευμα, τό, Affald, Spaaner ved Udskæren; af — ἀπο-σμιλεύω, (σμίλη) udskærer, tilskærer fiint, udarbeider og afpudser ziirligen. — ἀποσμύχω, *irr.*; *f.* ξω, fortærer, ødelægger lidt efter lidt el. ved en sagte Ild; *transl.*, plager, dræber med langsomme Qvaler, Krænkelser, o. dl.; *pass.*, vansmægter.

†ἀπο-σοβέω, bortjager, bortkyser; 2) *intr.* i Udtrykket, οὐκ ἀποσοβήσεις; vil du ikke pakke dig? *Ar.*; *in med.*, jager el. kyser bort fra mig; df. — ἀποσόβησις, ἡ, Bortkysen, Forjagen; — ἀποσοβητήρ, ῆρος, o. — ἀποσοβητής, οῦ, ὁ, som bortkyser, bortjager; o. — ἀποσοβητήριος, 2, til at bortkyse. — ἄποσος, 2, (πόσος) uden Qvantitet. — ἀποσοῦμαι, anføres som *præs. pass. syncop.* af ἀποσεύω, s. m. s. — ἀπο-σοφόω, giør viis; *in med.*, bliver viis.

ἀποσπάδιος, 2, (ἀποσπάω) aftrukken, afreven; τὸ ἀπόσπ. = ἀπόσπασμα. — ἀποσπάδων, οντος, ὁ, = σπάδων. —

ἀποσπάραγμα, τό, afrevet Stykke; af — ἀπο-σπαράσσω, afriver, udriver, udrykker. — ἀπο-σπαργανόω, tager af Svøbet, σπάργανον; aftager Svøbet. — *ἀποσπάς, άδος, ἡ, bes. fem. til ἀποσπάδιος, afreven; 2) som subst., afreven Green; — ἀπόσπασμα, τό, det Afrevne, et Stykke, en Lap; - dim. ἀποσπασμάτιον, τό; o. — ἀποσπασμός, ὁ, Afriven, Affondren; Adskillelse; af — ἀπο-σπάω, f. άσω, [α br.], afriver, affondrer, adskiller; drager el. slæber bort, bes. voldsomt, τινά τινος, o. ἀπό τινος; 2) in med., affondrer el. bortfierner mig fra noget, τινὸς; lader mig henrive; sild. ogs. in act. m. med. Bem.

ἀπο-σπείρω, udsaaer, udstrøer. — ἀπο-σπένδω, irr., f. -σπείσω, udgyder deraf, bes. Drikoffer el. Libation, Od.; 2) bliver færdig med at bringe Drikoffer. — ἀπο-σπερμαίνω, ogs. ἀποσπερματίζω, udgyder Sæden. — ἀπο-σπειδω, f. εύσω, er ivrig, arbeider med Iver derimod; fraraader, forhindrer, afskrækker, c. acc., Herod., Thuc.; — ἀπο-σπογγίζω, aftørrer med en Svamp, σπόγγος; df. — ἀποσπόγγισμα, τό, den med Svampen aftørrede Ureenhed. — ἀποσποδέω, afstøder, afslider, τοὺς ὄνυχας, Ar. — ἀπόσπονδος, 2, (σπένδω) = ἄσπονδος, som er udenfor Forbundet; med hvem man ikke slutter Forbund el. Fred; uforsonlig Fiende; oppon. ἔνσπονδος. — ἀπόσπορος, 2, (ἀποσπείρω) saaet, avlet af, nedstammende fra nogen, τινός. — ἀπο-σπουδάζω, f. άσω, afholder, forhindrer; 2) aflader, slappes i min Iver; undert. c. gen., ringeagter.

ἀποσσεύω, poët. f. ἀποσεύω. — ἀπόσσυτος, 2, (ἀποσεύω) bortkyset, bortdreven; der skynder sig at flye. — ἀπόστα, imperat. aor. 2, f. ἀπόστηθι, af ἀφίστημι. — ἀπόσταγμα, τό, (ἀποστάζω) det Neddryppede, en Draabe. — ἀποσταδά, o. ἀποσταδόν, adv., (ἀφίστημι) staaende langt borte. — ἀπο-στάζω, f. άξω, lader dryppe el. falde draabeviis; ἀποστάζειν τι, at dryppe af noget; men μένος μανίας ἀποστάζει, lader dryppe bort, d. e. ophøre, Trag. — ἀπο-σταθμάω, f. ήσω, afveier, tilveier. — ἀποστάλαγμα, τό, = ἀπόσταγμα; af — ἀπο-σταλάζω, = ἀποστάζω; ogs. ἀποσταλάω. — ἀπόσταλσις, ἡ, (ἀποστέλλω) Bortsenden. — ἀπόσταξις, ἡ, (ἀποστάζω) Neddryppen.

*ἀποστασία, ἡ, Affondring, Adskillelse; Tvedragt; Affald, Frafald; jf. ἀπόστασις; — ἀποστασίου δίκη, Anklage imod den Frigivne, som forsømmer en Clients Pligter; ἀποστασίου ὀφλεῖν, sc. δίκην, at være domfældet for en saadan Forsømmelse, Dem.; 2) ἀποστασίου βιβλίον, Skilsmissebrev; nom. ἀποστάσιον; Skilsmisse, sield.; o. — ἀπόστασις, ἡ, = ἀποστασία; ἀπόστ. τῶν κτημάτων, Afstaaelse, Dem.; 2) Afstand, Mellemrum, Xen.; 3) Sted, hvor noget nedlægges el. opbevares; - (af ἀφίστημι).

*ἀποστατέω, staaer el. er langt borte, τινός, fra noget, τῆς γνώμης τινός, afviger fra nogens Mening, Dem.; 2) falder fra, bliver utro; 3) er fraværende; o. — ἀποστατήρ, ῆρος, o. ἀποστάτης, ου, ὁ, fem. -στάτις, ιδος, som gaaer bort, falder af fra nogen, τινὸς; Overløber, Oprører; som afviger fra nogens Meninger; 2) som afveier, dømmer; df. — ἀποστατικός, 3, adv. -κῶς, hørende til Frafald el. Oprør, tilbøielig dertil; ἀποστατικῶς ἔχειν, at være tilbøielig til Frafald; - (af ἀφίστημι).

ἀπο-σταυρόω, (σταυρός) befæster, forskandser med Pæle, Xen. — ἀπο-σταφιδόω, d. forstærk. σταφιδόω. — ἀποσταχυέω, (στάχυς) sætter Ax. — ἀπο-στεγάζω, aftækker; 2) = ἀποστέγω; df. — ἀποστέγασμα, τό, hvad der bedækker imod noget, Skiermtag. — ἀπο-στεγνόω, (στεγνός) tilstopper, giør vandtæt. — ἀπο-στέγω, f. ξω, (στέγη) bedækker imod noget, τινός.

ἀπο-στείβω, træder af, gaaer bort. — ἀποστεινόω, poët. f. ἀποστενόω. — ἀπο-στείχω, gaaer bort; gaaer tilbage, som ἀποχωρέω; aor. 2 ἀπέστιχον. — ἀπο-στέλλω, f. ελῶ, affender affærdiger, τινὰ ἐπί τι, nogen efter noget, Xen., γνώμην, Svar paa noget, Dem.; b) afviser; forjager, γῆς; in med., drager bort, τινός, o. ἔκ τινος, fra et Sted. — ἀποστενόω, (στενός) giør trang el. snæver; df. — ἀποστενωτικός, 3, indskrænkende, forringende. — ἀποστεπτικός, 3, (ἀποστέφω) til at afkrandse.

ἀπο-στέργω, f. ρξω, holder op at elske; forsmaaer, afskyer, τί, Æsch. — ἀποστερεόω, (στερεός) d. forstærk. στερεόω, giør aldeles fast el. haard. — †ἀποστερέω, berøver, unddrager; bes. forholder nogen hans Ret, skuffer, bedrager, τινά τινος, o. τινά τι; pf. pass., ἀπεστέρημαί τινος, mangler, careo, Xen.; τὸ σαφές μ' ἀποστερεῖ, undgaaer mig, Eur.; df. — ἀποστέρησις, ἡ, Frarøvelse, Bedrageri; — ἀποστερητής, οῦ, ὁ, fem. ἀποστερητίς, ίδος, ogs. ἀποστερητρίς, Røver, Bedrager, Bedragerske; o. — ἀποστερητικός, 3, røverisk, bedragerisk. — ἀποστερίζω, o. -ίσκω, = ἀποστερέω. — ἀποστεφανόω, afkrandser; in med., aflægger Krandsen.

ἀποστηθίζω, taler ud af Brystet, στῆθος, d. e. taler frit og uden Omsvøb;

(formet efter ἀποστοματίζω). — ἀπόστημα, τό, dim. -μάτιον, τό, (ἀφίστημι) som ἀπόστασις, Afstand, Mellemrum; 2) h. Lægerne, Safternes Affondring til en Abces el. Hævelse; df. - ἀποστηματίας, ου, ὁ, der har en saadan Abces; - ἀποστημάτιος, 3, o. ἀποστηματώδης, 2, der ligner en saadan Abces. — ἀποστήριγμα, τό, Støtte, Stive; 2) h. Lægerne, Sygdommens Henkastelse paa en Deel af Legemet, som ἀπόσκηψις; af — ἀπο-στηρίζω, f. ίξω, støtter, stiver, befæster ved at støtte; 2) h. Lægerne, = ἀποσκήπτω; see frgd. Bem. 2; df. — ἀποστήριξις, ἡ, Støtten, Stiven derunder; 2) = ἀποστήριγμα Bem. 2.

ἀποστιβής, 2, (στίβος) bortfiernet el. bortfiernende sig fra Veien. — ἀποστιλβόω, lader glindse; o. — ἀποστίλβω, giver Glands fra mig, glindser, ἀλείφατος, af Salve, Od.; df. — ἀπόστιλψις, ἡ, Afglands, Gienskin; - (af στίλβη). — ἀπο-στλεγγίζω, stryger af med en Skraber, στλεγγίς, bes. ved Badning; in med., lader mig stryge el. stryger mig af med en στλεγγίς; df. — ἀποστλέγγισμα, τό, hvad der stryges af med Skraberen.

*ἀποστολεύς, έως, ὁ, en Affender; οἱ ἀποστολεῖς, i Athenen, de Øvrighedspersoner, som forestode Flaadens Udrustning og Affendelse; — ἀποστολή, ἡ, Affendelse; Afreise, bes. til Søes; Flaadens Affeiling; — ἀποστολικός, 3, hørende til en Sendelse, til en Affender, til en Expedition; — ἀποστολιμαῖος, 3, affendt, udsendt; — ἀπόστολος, 2, affendt, udsendt; ὁ ἀπόστολος, Bud el. Budskab, Herod. 1, 21; τριήρεϊ ἀπόστολος, som afreiser med et Krigsskib, id.; 2) ὁ ἀπόστολος, = στόλος, en udrustet Flaade; τὸν ἀπόστολον ἀφήκατε, I lode Flaaden løbe ud, Dem.; ogs. en udrustet Krigshær; b) Affendelse af en Flaade, en Hær el. en Colonie; Expedition; - (af ἀποστέλλω).

*ἀποστοματίζω, taler ud af Munden, ἀπὸ στόματος, d. e. af Hukommelsen; 2) foresiger Lærlingen noget, indtil han kan det udenad; 3) svarer; — ἀποστομίζω, sløver; (ombyttes ogs. undert. m. d. frgd.); — ἀπο-στομόω, tilstopper Munden; tilstopper en Aabning, tilkaster en Grav; oppon. ἀναστομόω; 2) = frgd.; df. — ἀποστόμωσις, ἡ, Tilstopning af en Mund el. Munding; 2) ἀποστ. τῶν πόρων, Porernes Aabning, Arist.; - (af στόμα). — ἀπόστοργος, 2, = ἄστοργος.

ἀποστραγγαλίζω, = στραγγαλίζω, qvæler med Strikken. — ἀπ-οστρακίζω, domfælder el. forviser ved Ostrakismus. — ἀποστρατείας δίκη, Anklage for Udeblivelse fra el. Forsømmelse af Krigstienesten; (dog synes ἀπὸ στρατείας δ., at være den rigtige Læsem., Thuc. 5, 60); nominat. ἀποστρατεία synes ikke at forekomme; af — ἀπο-στρατεύω, (στρατός) ophører at giøre Krigstieneste, faaer min Afsked; sædv. in med. — ἀποστράτηγος, ὁ, forhenværende el. udtient Feltherre, στρατηγός; ἀποστράτηγον ἐποιήσατε, I kaldte ham tilbage fra Commandoen, Dem. — ἀπο-στρατοπεδεύω, (στρατόπεδον) rykker Leiren el. leirer mig i en Afstand fra nogen, τινός; ogs. in med., Xen.

ἀπο-στρεβλόω, forvrider og martrer. — ἀπο-στρέφω, f. ψω, vender bort; lader vende om; forjager, τὰ προσφερόμενα θηρία, Xen.; dreier el. vrider tilbage, πόδας καὶ χεῖρας (for at binde dem), Od.; ἀποστρέφειν τινά τινος, at afbringe, afdrage en fra noget, Xen.; b) intr., vender mig om, tager en anden Retning; ogs. in med.; c) in med. o. pass., vender mig fra nogen, τινά, afskyer, aversor; falder fra, forlader, Xen.; - ἀποστρέψασκε, ep. f. ἀπέστρεψε.

*ἀποστροφή, ἡ, Afvenden, ex. af en Ulykke, see ἀποτροπή; 2) intr., at vende sig bort derfra; bes. a) Afvigen, Afvei, modsat Retning; b) Tilflugt; Udvei, Middel, ὕδατος, til at faae Vand, Herod.; c) Afsky, see frgd. Bem. c; 3) som rhetorisk Figur, Apostrophe, naar man vender Foredraget fra Tingen til Personen; — ἀποστροφία, ἡ, den Afvendende; epith. til Aphrodite; o. — ἀπόστροφος, 2, afvendt, bortvendt; som flyer el. afskyer nogen; 2) ἡ ἀπόστροφος, Apostrophen, gramm.; - (af ἀποστρέφω). — ἀπο-στρώννυμι, irr., f. -στρώσω, affadler, afpakker. — ἀπο-στυγέω, aor. 1 ἀπέστυξα, aor. 2 ἀπέστυγον, hader bittert og afskyer. — ἀπο-στυπάζω, bortprygler. — ἀπο-στυφελίζω, f. ίξω, fordriver, bortdriver med Vold, Il. — ἀπο-στύφω, f. ψω, trækker el. snerper sammen, adstringerer, bes. om skarpe Sager.

ἀπο-συκάζω, (σῦκον) afplukker el. fortærer Figener; 2) undersøger Figenernes Modenhed ved at trykke dem; alm. undersøger, prøver. — ἀπο-συλάω, f. ήσω, udplyndrer, frarøver, τινὰ τὰ χρήματα, nogen hans Penge, Xen., ogs. τί τινος; bes. afførerer nogen hans Rustning. — ἀποσυμβαίνω, = οὐ συμβαίνω. — ἀπο-συμβουλεύω, fraraader. — ἀποσυνεργέω, = οὐ συνεργέω.

ἀποσυριγγάω, d. forstærk. συριγγάω. — ἀπο-συρίζω, -ίσσω, -ίττω, f. ίξω, [συρ m. υ long.], udpiber, afpiber; pi-

ber ud; ogſ. f. *simplex.*, piber; *μάκρ' ἀποσυρίζων*, pibende, blæsende et Stykke, d. e. bekymrende sig om intet, *Hom. Merc.*; *pass.*, at tone susende, *Luc.* — *ἀπόσυρμα, τό*, det Aftrukne, Afskallede, Afskrabede; af — *ἀπο-σύρω, f. -συρῶ*, trækker, drager deraf, bort, ned, tilbage. — *ἀπο-συσσιτέω*, spiser ikke i Fælleskab. — *ἀποσύω, præs. inus.*, hvf. man udleder nogle Tempora til *ἀποσεύω*.

ἀπόσφαγμα, τό, = *ὑπόσφαγμα*; af — *ἀπό-σφάζω*, o. *-σφάττω, f. ξω*, afslagter, myrder. — *ἀπο-σφαιρίζω*, kaster bort el. tilbage som en Bold; denne Handling, *ἀποσφαίρισις, ἡ*; o. — *ἀπο-σφαιρόω*, afrunder som en Kugle; (af *σφαῖρα*). — *ἀπο-σφακελίζω*, faaer Koldbrand af Frost, omkommer deraf, *ἐν κρυμῷ, Herod.*; – dette Onde, *ἀποσφακέλισις, ἡ*, o. *ἀποσφακελισμός, ὁ*.

ἀπο-σφάλλω, f. αλῶ, aor. 1 *ἀπέσφηλα*, bringer af fra den rette Vei; om Stormene, *ἄελλαι*, at forslaae, *ἐς πέλαγος, Od.*; *ἀποσφάλλειν τινὰ πόνου*, at spilde nogens Møie, at giøre den unyttig, *Il.*; bes. afdrager nogen ved List fra hans Forehavende, *c. gen.*; vildleder; *in med.* o. *pass.*, glider, falder, kastes ud, *ex.* over Bord, *Dem.*; sædv. forfeiler; *ἐμοὶ τῶνδε ἀποσφαλέντι*, da dette slog mig feil, *Xen.*; *ἀποσφ. φρενῶν, mente aberrare, Solon.* — *ἀπο-σφαλμέω*, falder el. styrter ned. — *ἀποσφάξ, άγος, ὁ, ἡ*, afskaaren, steil, skarp; (af *ἀποσφάζω*; formet som *ἀποῤῥώξ*). — *ἀποσφάττω*, = *ἀποσφάζω*.

ἀπο-σφενδονάω, ogſ. *-νέω*, bortslynger; df. — *ἀποσφενδόνητος*, 2, bortslynget. — *ἀπο-σφηκόω*, opsnører, opløser. — *ἀποσφηνόω*, danner som en Kile, *σφήν*; tilkiler. — *ἀπο-σφίγγω, f. ίγξω*, tilsnører, trykker el. binder sammen, *adstringo*; giør smekker el. fiin; bortfierner al overflødig Prydelse; *λόγος ἀπεσφιγμένος, oratio adstricta*; df. — *ἀπόσφιγξις, ἡ*, Tilsnøren, Fastbinden, Sammentrængen. — *ἀπο-σφραγίζω*, [*σφρα* m. *α long.*] forsegler; 2) bryder el. aabner Seglet; df. — *ἀποσφράγισμα, τό*, det aftrykte Seigl, Aftryk af Signetringen; o. — *ἀποσφραγιστής, οῦ, ὁ*, som forseigler; 2) som aabner Seiglet. — *ἀπ-οσφραίνομαι, irr., f. -φρήσομαι, τινός*, lugter af noget; sild. *poët.*, *ἀποσφραίνειν τινά τινι*, at give en noget at lugte til, *Anal.*

ἀποσχάζω, = *σχάζω*, slaaer el. aabner en Aare. — *ἀπο-σχαλιδόω*, (*σχαλίς*) støtter Jægergarnet med Stænger; df. — *ἀποσχαλίδωμα, τό*, gaffelformet Træ, hvorved Garnet opstilles. — *ἀποσχᾶν*, = *ἀποσχάζειν, Hipp.*; *vid. Lob. ad Phryn., p.* 219. — *ἀπο-σχεδιάζω*, = *αὐτοσχεδιάζω*, taler uden Forberedelse; giør noget uden Overlæg. — *ἀπόσχεσις, ἡ*, (*ἀπέχω*) Afholdenhed. — *ἀποσχεῖν, ἀποσχέσθαι, inf. aor. act.* o. *med.*, o. *ἀποσχήσω, fut. ind.* til *ἀπέχω*. — *ἀπο-σχηματίζω*, (*σχῆμα*) gestalter, former.

ἀπο-σχίζω, kløver, spalter, adskiller, løsriver, *τινός*, o. *ἀπό τινος*, fra noget; df. — *ἀπόσχισις, ἡ*, Kløvning, Spaltning, Rift, Adskillelse; o. — *ἀπόσχισμα, τό*, det Frakløvede, Fraskilte. — *ἀπο-σχοινίζω*, (*σχοῖνος*) afsondrer ved en trukken Line; alm. afsondrer, afdeler. — *ἀπο-σχολάζω ἔν τινι*, udhviler og forfrisker mig med el. ved noget; 2) *ἀποσχολάζω τινί*, har Tid til, er sysselsat med noget. — *ἀπο-σώζω, irr., f. -σώσω*, frelser, redder, bringer frelst, *εἴς τινα τόπον*, til et Sted; *pass.*, *ἀποσώζεσθαι ἐπὶ θάλασσαν*, at redde sig til Havet, *Xen.* — *ἀπο-σωρεύω*, tager af Hoben, afpakker.

ἀποταγή, ἡ, Frasigelse; o. — *ἀπόταγμα, τό*, Forbud; (af *ἀποτάσσω*). — *ἀποτάδην, adv.*, (*ἀποτείνω*) udstrakt, i el. efter Længden; *transl.*; udførligen. — *ἀπότακτος*, 2, (*ἀποτάσσω*) afsondret, lagt til Side, opbevaret; 2) anordnet, afmaalt; 3) forbuden. — *ἀποταμιεύομαι*, indelukker, opbevarer; sield. *in act.* — *ἀποτάμνω, jon.* f. *ἀποτέμνω*. — *ἀπόταξις, ἡ*, (*ἀποτάσσω*) Enkeltes Afsondring ved Afgifternes Bestemmelse; 2) = *ἀποταγή*.

ἀπότασις, ἡ, (*ἀποτείνω*) Udstrækning, Forlængelse. — *ἀπο-τάσσω, att. -ττω, f. άξω*, opstiller særskilt, afsondrer; bestemmer, anordner, anviser; *ἐν τοῖς φρουρίοις ἀποτεταγμένοι, Dem.*; *in med.*, skiller mig ved, afskediger, frasiger mig noget, *τινί*, sild. — *ἀπόταυρος*, 2, = *ἄταυρος*; o. — *ἀποταυρόω*, = *ταυρόω*; (af *ταῦρος*). — *ἀπόταφος*, 2, = *ἄταφος*. — *ἀποτάφρευσις, ἡ*, Forskandsning med Vold og Grav; af — *ἀποταφρεύω*, (*τάφρος*) omgiver med Vold og Grav.

ἀποτέθνασαν, plqupf. 2, de vare el. bleve døde, o. *ἀποτεθνειώς, part. pf. jon.* til *ἀποθνήσκω, Il.* — *ἀπο-τείνω, f. -τενῶ*, udvider, forlænger, udstrækker i Længden; nøler, dvæler; *μαχόμενοι ἀπέτεινον*, vedblev at kæmpe, *Plut.*; 2) spænder, strammer; *ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς*, med skarpe Omrids, *Luc.*; 3) *intr.*, *ἀποτείνω, sc. ὁδόν, contendo*, gaaer, iler hurtigt, skynder mig; 4) *in med.*, anstrænger mig,

kappes, disputerer, ὑπὲρ δόξης, *Luc.*, πρός τινα, gaaer løs paa nogen.

*ἀπο-τειχίζω, befæster imod Fienden ved Mure og Skandser; 2) borttager, sløifer en Befæstning; df. — ἀποτείχισις, ἡ, et Steds Befæstning el. Forskandsning; 2) et befæstet Steds Sløifning; — ἀποτείχισμα, τό, befæstet Sted el. Plads; o. — ἀποτειχισμός, ὁ, = ἀποτείχισις. — ἀποτεκμαίρομαι, (τεκμαίρω) tager Tegn el. Beviis af noget, slutter deraf. — ἀπο-τεκνόω, (τέκνον) giør barnløs.

ἀποτέλειοι, οἱ, (τέλος) Øvrighedspersoner, sædv. οἱ ἀπὸ τέλους, οἱ ἐν τέλει, *Polyb.* — ἀποτελειόω, *poët.*, = ἀποτελέω. — *ἀποτέλεσμα, τό, det Fuldendte, Fuldbragte; Fuldendelse, Følge, Udfald, Virkning; 2) h. Astrologerne, Himmellegemernes Indvirkning paa Menneskenes Skiebne; df. — ἀποτελεσματικός, 3, hørende til ἀποτέλεσμα; o. — ἀποτελεστικός, 3, hørende, skikket til at fuldbringe, virksom, bevirkende, *c. gen.*; - (af ἀποτελέω).

ἀπο-τελευτάω, bringer til Ende, fuldender; 2) *intr.*, at ende, at høre op; df. — ἀποτελεύτησις, ἡ, Tilendebringelse; Ende. — ἀπο-τελέω, *f.* έσω, fuldender, giør færdig; ἀποτετελεσμένος ἀνήρ, en fuldkommen Mand; ἀποτελεῖται ἡ εὐχή, gaaer i Opfyldelse; 2) opfylder, fyldestgiør; betaler, τὰ νομιζόμενα, τὰ δίκαια; ligel. χαριστήρια τοῖς θεοῖς, o. τὰ τῶν θεῶν ἀποτελεῖν, at offre, *Xen.*

ἀπο-τέμνω, *irr.*, *f.* τεμῶ, afskærer, afhugger; ἀποτμηθεὶς τὴν κεφαλήν, hvis Hovede er afskaaret; *in med.*, afskærer mig noget; h. *Hom.* ἀποτάμνομαι; 2) afskærer, afsondrer, udelukker; *in med.*, borttager og tilegner mig; τὰς Θυρέας ἀποταμόμενοι ἔσχον, *Herod.* — ἀπότεξις, ἡ, (ἀποτίκτω) Føden, Fødsel. — ἀπο-τερματίζω, (τέρμα) afgrændser, begrændser, ender; afsondrer, udelukker ved en Grændse; udrydder; df. — ἀποτερματισμός, ὁ, Begrændsning, Grændsebestemmelse. — ἀπότευγμα, τό, o. ἀπότευξις, ἡ, Mislykken, Forfeilen, ulykkeligt Udfald; Afslag; o. — ἀποτευκτικός, 3, forfeilende; (af ἀποτυγχάνω). — ἀπο-τεφρόω, forvandler til Aske, τέφρα.

ἀποτηγανίζω, steger paa en Rist, τήγανον, spiser Stegt el. Ristet. — ἀποτήκω, *f.* ξω, opsmelter, opløser ved at smelte; om Sygdom, at hentære. — ἀποτῆλε, -τηλόθι, -τηλοῦ, i det Fierne, langt borte. — ἀπότηξις, ἡ, (ἀποτήκω) Smelten, Smeltning, Opløsning; Hentæren. — ἀπο-τηρέω, afventer, lurer.

ἀποτίβατος, 2, *dor.* f. ἀπρόςβατος! — ἀπο-τίθημι, *f.* ἀποθήσω, lægger bort, giemmer hen, *Xen.*; sædv. *in med.*, henlægger, opbevarer; nedlægger, overgiver, ὅπλα, *Xen.*; aflægger, hører op med noget, ἐνιπήν, med at true, *Hom.*, ῥαθυμίαν, ἀβελτηρίαν, *Dem.*; stiller, standser, πόλεμον; tager i Forvaring, fængsler; h. *Call.* ogs., lægger Fosteret, føder. — ἀποτίκτω, *irr.*, = τίκτω, føder. — ἀπο-τίλλω, udrykker, afrykker; df. — ἀπότιλμα, τό, det Udrykkede el. Afrykkede.

*ἀπο-τιμάω, *f.* ήσω, ærer ikke, foragter, *Hom. Merc.*; 2) i d. attiske Ret, pantsætter efter Vurdering; *in med.*, antager, lader mig give som Pant; df. — ἀποτίμημα, τό, det Vurderede, den ved Vurdering bestemte Sum el. Erstatning; ἀποτίμημα καθειστήκει τῷ παιδί, var ham anviist istedetfor Betaling, *Dem.*; Affindelsessum, Livrente; — ἀποτίμησις, ἡ, Formuevurdering, *census*; 2) Pantsættelse af en vurderet Eiendom; εἰς ἀποτίμησιν λαμβάνειν, at faae til Pant, *Dem.*; o. — ἀποτιμητής, οῦ, ὁ, der faaer el. antager en vurderet Eiendom til Pant. — ἀπότιμος, 2, = ἀποτετιμημένος, forpantet, sat i Pant; 2) = ἄτιμος, *Herod.*; - (af τιμή).

ἀποτίναγμα, τό, det Afrystede, Afslaaede; af — ἀπο-τινάσσω, *f.* ξω, ryster el. slaaer deraf. — ἀποτίνυμαι, *poët.* f. ἀποτίνομαι, see u. ἀποτίνω. — ἀποτινύω, = flgd.; — ἀπο-τίνω, *irr.*, *f.* ίσω, betaler, erstatter, bøder, τινί τι, til nogen for noget, ogs. τινί, med noget, τινός, for noget, *Hom.*; ὅ, τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, hvad man bør lide el. bøde, *Dem.*; τούτου ζημίαν ἀποτιστέον, herfor maa der betales Bøder, *Xen.*; *in med.*, giør mig betalt, hævner mig paa nogen, τινά, ogs. μνηστῆρας ὑπερβασίης, *Od.*; lader mig betale, ποινήν, som Bøder; [ι *ep. long.*; *att. br.*]; df. — ἀπότισις, ἡ, Afbetaling af en Gield; Bøder, Straf. — ἀπότιτθος, 2, afvant fra Brystet, τίτθη. — ἀποτίω, efter Lexica, *poët.* f. ἀποτίνω, *in præs.* o. *impf.*; dog see *Buttm.*

ἀπότμηγμα, τό, det Afskaarne, Afsnit; af — ἀποτμήγω, *irr.*, *f.* ξω, afskærer, *poët.* f. ἀποτέμνω; — ἀπότμημα, τό, Afsnit, Udsnit; — ἀποτμήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, afskaaren, steil; o. — ἀπότμηξις, ἡ, Afskæren; - (af τμήγω, τέμνω). — ἄποτμος, 2, (πότμος) ulykkelig, som δύσποτμος, *Hom.* — ἀπότοκος, 2, (ἀποτίκτω) avlet el. født deraf. — ἀπο-τολμάω, *f.* ήσω, taler el. foretager noget dristigen; o. — ἀπότολμος, 2, = ἄτολμος; (af τόλμα).

*ἀποτομάς, άδος, ἡ, afskaaren, bes. fem. til ἀπότομος. — ἀποτομεὺς, έως, ὁ, = ὁ ἀποτέμνων; — ἀποτομή, ἡ, Afskæren, Bortskæren; Adskillelse, Afsondring; Beiskiel; o. — ἀποτομία, ἡ, Steilhed; transl., Strænghed, Haardhed; o. — ἀπότομος, 2, afskaaren, afbrudt, steil; transl., stræng, haard, grusom; b) afsondret, særskilt; adv. ἀποτόμως, i og for sig selv, ubetinget, Dem. – (af ἀποτέμνω).

ἀπο-τοξεύω, (τόξον) afskyder en Piil, skyder en Piil efter noget; alm. skyder el. kaster for at træffe. — ἀποτορνεύω, afdreier, afrunder, glatter; transl., ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται, Plato. — ἄποτος, 2, (πίνω) ikke drukken; ikke drikkelig, ὕδωρ, Herod.; 2) act., som ikke drikker; ὄνοι ἄποτοι, som kunne undvære Drikke, id. — ἀποτραγεῖν, inf. aor. 2 til ἀποτρώγω; df. — ἀποτράγημα, τό, Rest, Levning fra Deserten. — ἀπο-τραχύνω, giør skarp, haard, ujevn; transl., forhærder, forbittrer; in med., viser mig haard el. opbragt.

ἀποτρεπτικός, 3, hørende, skikket til at afvende, bortvende, fraraade; o. — ἀπότρεπτος, 2, hvorfra man vender sig; afskyet, afskyelig; af — ἀποτρέπω, irr., afvender, bortvender, λάον, lader Hæren vende om, Il.; afvender, hindrer, τὴν εἰρήνην, Xen.; afdrager, bringer af fra noget; τῆς ἀλαζονείας s. τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπειν τοὺς συνόντας, id.; in med., vender mig derfra, vender om, viger tilbage, Il.; transl., vil ikke, tager i Betænkning, ex. κἂν ὑμεῖς μὴ πεισθῆτε, οὐκ ἀποτρέψομαι λέγειν, Dem.; forkaster, afskyer, aversor.

ἀπο-τρέφω, irr., f. -θρέψω, ernærer deraf. — ἀπο-τρέχω, f. -θρέξομαι, o. -δραμοῦμαι, løber derfra; løber bort; løber tilbage; transl., at løbe af, falde ud, have en Udgang. — ἀπότρεψις, ἡ, (ἀποτρέπω) Afvenden, Bortvenden; 2) Afsky.

ἀπό-τριάζω, = τριάζω, overvinder. — ἀποτριβή, ἡ, Afgniden, Afsliden; af — ἀπο-τρίβω, f. ψω, afgnider, opslider, brækker itu, Od. 17, 232; ἀποτρίβειν ἵππον, at strigle en Hest, Xen.; 2) udsletter, tilintetgior, deleo, aboleo; 3) in med.; afvisker mig, ex. en Skamplet; τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξίαν ἀποτριψώμεθα, Dem.; afvender fra mig, afviser; df. — ἀπότριμμα, τό, det Afgnedne, Afrevne, hvad der gaaer af ved Gnidning. — ἀπότριχες, pl. til ἀπόθριξ; o. — ἀποτριχόω, afhaarer, afriver Haaret, θρίξ.

*ἀποτροπάδην, adv., bortvendt; — ἀποτρόπαιος, 2, afvendende, bes. om Guderne, der afvende Ulykke, averruncus; 2) pass., hvad man søger at afvende som bringende Uheld; — ἀποτροπάομαι, poët. f. ἀποτρέπω, Phocyl.; — ἀποτροπή, ἡ, Afvendelse, Bortfiernelse; 2) Fraraaden; 3) Afsky; jf. ἀποτρέπω; — ἀποτροπία, -ίη, ἡ, poët. = frgd.; — ἀποτροπιάζω, = ἀποτρέπω, sild.; df. — ἀποτροπίασμα, τό, Sonoffer, hvorved noget Ondt afvendes; o. — ἀποτροπιασμός, ὁ, Afvenden ved et Sonoffer; — ἀποτρόπιος, 2, poët. = ἀποτρόπαιος; o. — ἀπότροπος, 2, bortvendt, afsondret, bortfiernet el. fiern fra Mennesker, Od. 14, 372; 2) hvorfra man vender sig, som man afskyer; 3) afvendende noget, τινός, som ἀποτρόπαιος; – (af ἀποτρέπω).

ἀποτροφή, ἡ, Næring, Underholdning; o. — ἀπότροφος, 2, som opdrages langt fra sine Forældre, Herod.; alm. som er opdragen paa et andet Sted, ubekiendt, fremmed; (af ἀποτρέφω). — ἀπότροχος, ὁ, (ἀποτρέχω) Løbebane. — ἀπο-τρυγάω, afplukker Druer; alm. afplukker Frugten. — ἀπο-τρύχω, ogs. -χόω, = flgd. — ἀπο-τρύω, f. ύσω, ødelægger, plager, udmatter; οὐκ ἀποτρύειν τὴν ἐλπίδα, ikke at opgive Haabet, Soph. — ἀπο-τρώγω, irr., f. -τρώξομαι, aor. ἀπέτραγον, afbider, afæder, afgnaver; df. — ἀπότρωκτος, 2, afgnavet, afkortet. — ἀποτρωπάω, poët. o. jon. f. ἀποτρέπω, Od.

ἀπο-τυγχάνω, irr., f. -τεύξομαι, forfeiler, opnaaer ikke, τῶν πραγμάτων, er uheldig i mine Foretagender; ὧν εἶχον ἀπέτυχον, de mistede, Xen.; γνώμη διαμαρτὼν ἀπέτυχε, hans Plan slog feil, Dem.; oppon. εὐτυχέω; ogs. in med. — ἀποτυκίζω, = ἀποτυχίζω. — ἀποτυλόω, = τυλόω. — ἀπο-τυμπανίζω, bortprygler, giennemprygler; henretter, dræber.

ἀπο-τυπόω, aftrykker, afbilder, giør Aftryk; in med., eftergiør, efterligner troligen, som ἀπομάσσομαι. — ἀποτύπτω, f. ψω, hører op at slaae, Herod. — ἀποτύπωμα, τό, Aftryk, Afbildning; o. — ἀποτύπωσις, ἡ, Aftrykken, Afbilden; (af ἀποτυπόω). — ἀποτυφλόω, blinder, giør blind, τυφλός; transl., tilstopper; df. — ἀποτύφλωσις, ἡ, Blindgiøren, Blinden. — ἀποτύχημα, τό, = ἀπότευγμα; o. — ἀποτυχία, ἡ, Forfeilen; Mislykken, Ulykke; (af ἀποτυγχάνω). — ἀπο-τυχίζω, = τυχίζω, tilhugger, bes. Steen. — ἀποτυχόντως, adv. part. til ἀποτυγχάνω, imod Ønske, mislykket.

ἀπ-ουλόω, læger et Saar; df. — ἀπούλωσις, ἡ, Saarets Lægen; o. — ἀπουλωτικός, 3, hørende, tienlig til

at læge et Saar. — *ἀπ-ουραγέω*, anfører Bagtroppen; *ἀπουρ. τινί*, dækker nogens Ryg. — *ἀπούρας*, *part. aor. 1 act.*, o. *in med.* m. *pass.* Bem. *ἀπουράμενος*, *Hes. sc.* 173, henføres efter Bem. til *ἀπαυράω*, borttager, berøver, *τί τινος*, o. *τί τινι*, *poët.*; hertil hører ogs. *fut.* *ἀπουρήσουσι*, som Variant *Il.* 22, 489. — *ἀπουρέω*, *ἀπούρησις*, = *οὐρέω*, *οὔρησις*.

ἀπουρίζω, *jon.* f. *ἀφορίζω*, afgrændser, indskrænker Grændsen; vf. efter nogle *ἀπουρίσσουσι*, *Il.* 22, 489; dog see u. *ἀπούρας*. — *ἄπουρος*, 2, (*οὖρος*, *ὅρος*) langt fra Grændsen, *ἀπ. πάτρας*, *Soph.* — *ἀπουρόω*, seiler med gunstig Vind, *οὖρος*, el. kommer af fra den rette Vind, *Polyb.*

ἄπους, *ἄποδος*, *ὁ*, *ἡ*, (*πούς*) uden Fødder; slet til Fods; 2) *ὁ ἄπους*, etslags kortbenet Svale, ellers *κύψελος*. — *ἀπουσία*, *ἡ*, (*οὐσία*, *εἰμί*) Fraværelse, Udeblivelse, Forsømmelse; 2) = *ἀποσπερματισμός*, *Plut.*; vf. — *ἀπουσιάζω*, bliver af med, mister en Deel af min Formue; 2) = *ἀποσπερματίζω*.

ἀποφαγεῖν, *inf. aor.* 2 til *ἀπεσθίω*, afæder, opæder, fortærer. — *ἀποφαιδρύνω*, v. forstærk. *φαιδρύνω*, bes. *in med.* — *ἀπο-φαίνω*, *f.* *φανῶ*, opviser, fremviser; kundgiør; alm. fremstiller med Ord el. Beviser; *γνώμην περί τινος*, *Herod.*; opviser som færdig, ligesom *ἀποδείκνυμι*; fremviser, fremlægger, *ex.* Regnskab, Penge, o. dl.; *λῆμμα οὐδὲν ἐμοὶ γεγενημένον ἀποφαίνουσι*, *Dem.*; 2) *in med.*, viser mig, giver mig tilkiende; viser min Kunst el. Dygtighed; *ἀποφαίνεσθαι γνώμην*, at tilkiendegive sin Mening, ogs. uden *γνώμην*, *ex.* *ὡσαύτως περὶ τῆς ἀρετῆς ἀποφαίνεται λέγων*, *Xen.*; *ἀποφαίνεσθαι δίαιταν*, at fælde en Kiendelse, *εὔνοιαν*, at vise sin Velvillie, *λογισμόν*, at aflægge Regnskab.

ἀποφανόω, = *φανόω*. — **ἀπόφανσις*, *ἡ*, Fremvisen, Udsagn, Yttring; Mening, ogs. *ἀπόφ. τῆς γνώμης*, Dom, Beviis; *ἀπόφανσις ἦν τῆς δίκης*, Afgiørelsesdagen, *Dem.*; — *ἀποφαντικός*, 3, forklarende, paastaaende, bevisende en Sætning; — *ἀπόφαντος*, 2, paastaaet, opstilt som en Sætning; o. — *ἀπόφασις*, *ἡ*, = *ἀπόφανσις*; 2) Fortegnelse, Optegnelse; 3) Svar; - (af *ἀποφαίνω*). — *ἀπόφασις*, *ἡ*, Nægten, Afslaaen, Forbud; — *ἀποφάσκω*, = *ἀπόφημι*; o. — *ἀποφατικός*, 3, *adv.* *-κῶς*, nægtende, negativ; (af *ἀπόφημι*). — *ἀποφαυλίζω*, forringer, nedsætter.

ἀπο-φέρβομαι, afgræsser; nyder, tilegner mig. — *ἀπο-φέρω*, *irr.*, *f.* *ἀποίσω*, bringer bort, bortfierner; *transl.*, *ἡ νόσος ἀπήνεικεν αὐτόν*, bortrykkede, *Herod.*; 2) henbringer, overbringer; afbetaler, erlægger; *τὸν φόρον ἀποφέρειν*, at bringe Afgiften, *Herod.*; bringer tilbage; 3) frembringer el. forebringer, *πρὸς τὸν ἄρχοντα γράφην*, en Klage hos Øvrigheden; alm. tilkiendegiver, bekiendtgiør; *in med.*, gaaer af dermed, bringer bort derfra, erholder; *in pass.*, at føres bort, gaae bort, uddunste, hensvinde, døe.

ἀπο-φεύγω, *irr.*, *f.* *-ξομαι*, *att.* *-ξοῦμαι*, undflyer, undkommer, *ἔκ τινος*, ogs. *τινά*, o. *τί*; 2) m. underforstaaet *δίκην*, frikiendes for Retten, *ὑπαγόμενος θανάτου ἀπέφυγεν*, *Xen.*; men *ἀπέφυγον αὐτοὺς τὰς δίκας*, *ἃς ἐνεκάλουν ἐμοί*, (*i. e.* *κατὰ τὰς δίκας*, *s.* *ἐν ταῖς δίκαις*), *Dem.*; 3) unddrager mig, søger at undgaae; vf. — *ἀποφευκτικός*, 3, tienlig, behielpelig til at undkomme el. undflye; *τὰ ἀποφευκτικά*, Midlerne til at undkomme el. frikiendes, *Xen.*; o. — *ἀπόφευξις*, *ἡ*, Undflyen, Undkommen; *ἀπόφευξις δίκης*, Frikiendelse for Retten.

ἀπόφημι, *f.* *-φήσω*, (*φημί*) siger bestemt, siger ligefrem el. uden Omsvøb, som *ἀπολέγω*; *b)* siger igien, beretter, mælder; ogs. *in med.*, *ἀγγελίην ἀπόφασθε*, *Il.*; 2) siger nei, nægter; forbyder, afslaaer; benægter, modsiger. — *ἀπόφημος*, 2, = *δύσφημος*. — *ἀπόφησις*, *ἡ*, = *ἀπόφανσις*, *ἀπόφασις*.

ἀπο-φθέγγομαι, *f.* *-γξομαι*, siger min Mening ligefrem, erklærer høit; siger et Tankesprog, *ἀπόφθεγμα*; vf. — *ἀπόφθεγκτος*, 2, = *ἄφθεγκτος*; o. — *ἀπόφθεγμα*, *τό*, Orakelsprog; vittig, findrig og kort Tale, Tankesprog, Sententse; vf. — *ἀποφθεγματικός*, 3, som udtrykkes i Tankesprog; rig paa Tankesprog, findrig; som gierne taler i Tankesprog.

ἀπο-φθείρω, *irr.*, *f. intr.* *-φθαρήσομαι* o. *-φθαροῦμαι*, fordærver, forstyrrer; giør en Abort; *in med.*, at gaae bort i sin egen Ulykke; *οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθαρεῖ μοι*; vil du ikke pakke dig? *Ar.* — *ἀποφθίθω*, o. *ἀποφθινύθω*, = flgd. — *ἀπο-φθίνω*, *irr.*, *f.* *ίσω*, 1) *transit.* bes. *in fut.* o. *aor.*, ødelægger, forstyrrer, tilintetgiør; ombringer, dræber; 2) *intr.*, gaaer til Grunde, omkommer; ligel. *in pass.*, bes. *in aor. syncop.* *ἀπεφθίμην*; *οἱ ἀποφθίμενοι*, de Afdøde; [*ι*, ligesom i *τίνω*, *ep. long.*, *att. br.*; dog altid *ι* *br.* *in pf. pass.* o. *aor. syncop.*]. - *φθίω*, *ep.* f. *φθίνω*, efter *Buttm.* altid m. *intr.* Bem. omkommer. — *ἀποφθορά*, *ἡ*, (*ἀποφθείρω*) = *φθορά*.

ἀποφιλοτιμία, *ἡ*, Mangel paa Ærefølelse, *φιλοτιμία*. — *ἀπο-φιμόω*,

spærrer med en Mundkurv, φιμός; alm. tillukker. — ἀποφλαυρίζω, = ἀποφαυλίζω. — ἀποφλεγμαίνω, hører op at være betændt el. brændende; o. — ἀποφλεγματίζω, afförer Sliim; df. — ἀποφλεγματισμός, ὁ, Slimets Afførelse; (af φλέγμα). — ἀποφλοιόω, aftager Barken, φλοιός, afskræller, δέρμα, aftrækker Skindet. — ἀπο-φλύζω, lader udbruse. — ἀπο-φοιβάζω, renser, som ἀποκαθαίρω; 2) spaaer, som ἀπομαντεύομαι. — ἀπο-φοιτάω, f. ήσω, gaaer bort, udebliver, τινός, o. παρά τινος, fra nogen; bes. ophører at være nogens Discipel, *Plato*; *b)* alm. gaaer bort, døer, *decedo*; ogs. at skilles ad; *c)* opgiver noget, aflader derfra; df. — ἀποφοίτησις, ἡ, Bortgang; Adskillelse. — ἀπόφονος φόνος, uretfærdigt, unaturligt Mord, *Eur.*

*ἀποφορά, ἡ, (ἀποφέρω) Bortføren, Bortbringen; Henbringen, bes. af det Skyldige; Afgift, Skat, Renter; bes. Eiermandens Indtægt af de udleiede Slaver; df. alm. Vinding, Fordeel; 2) hvad der udgaaer fra en Ting, Røg, Damp, o. dl. — ἀποφορέω, = ἀποφέρω; df. — ἀποφόρησις, ἡ, Bortføren, Bortbringen; o. — ἀποφόρητος, 2, bortført, bortbragt; τὰ ἀποφόρητα, Foræringer, som Giesterne bringe med sig fra Giestebudet. — ἀπόφορος, 2, (ἀποφέρω) ikke til at bære el. udholde; 2) *act.*, som ikke bærer, ufrugtbar. — ἀποφορτίζομαι, (φορτίζω) aflægger Byrden, giør mig lettere.

ἀποφράγνυμι, -γνύω, f. -φράξω, afhegner, tiltømrer, tilspærrer; df. — ἀπόφραξις, ἡ, Afhegning, Tilspærring. — ἀποφράς, άδος, ἡ, (φράζω) ἡμέρα, *dies nefastus*, ulykkelig Dag, paa hvilken ingen Folkeforsamling holdtes; ligel. ἀποφράδες πύλαι, hvorigiennem Forbrydere førtes til Døden; alm. som varsler Uheld. — ἀποφράσσω, f. ξω, = ἀποφράγνυμι. — ἀπο-φρύγω, f. ξω, fortørrer, steger, bager.

ἀποφυάς, άδος, ἡ, = ἀπόφυσις. — ἀποφυγγάνω, = ἀποφεύγω, *Dem.* — ἀποφυγή, ἡ, (ἀποφεύγω) Udflugt, Tilflugt; ogs. = ἀπόφευξις. — ἀποφύλιος, 2, (φῦλον) af en anden el. fremmed Folkestamme. — ἀπο-φυλλίζω, (φύλλον) afblader, løver; df. — ἀποφύλλισις, ἡ, Afbladen, Afbladning. — ἀπόφυξις, ἡ, = ἀπόφευξις, *Ar.* — ἀπο-φύρω, [*υ long.*] afgnider, udgnider.

ἀπο-φυσάω, [*υ long.*] udblæser, bortblæser, ψυχήν, *animam efflo*, *Ar.*; df. — ἀποφύσησις, ἡ, Udblæsen, Bortblæsen. — ἀπόφυσις, ἡ, [*υ br.*], (ἀποφύω) Udvæxt, Sideskud. — ἀποφυτεία, ἡ, Afplantning, Forplantning; af — ἀπο-φυτεύω, planter en Aflægger, forplanter. — ἀπο-φύω, *irr.*, *f.* -φύσω, lader voxe frem som et Sideskud; *in med.*, *a)* at voxe ud som et Sideskud; *b)* at være af forskiellig Natur el. Art; 3) at gaae fra hinanden, at skilles ad. — ἀποφώλιος, 2, tom, intetsigende, hvoraf intet kommer, *vanus, irritus*; νόον ἀποφώλιος, med en tom Siel, uden Forstand; ἀποφώλια εἰδώς, der veed, hvad der ikke duer at vide, *Hom.*; (efter nogle af φωλεός m. Bibegr. huul, tom, forgæves; efter andre af ἀπό o. ὄφελος, unyttig, uduelig).

ἀποχάζω, sædv. *in med.*, = ἀποχωρέω, gaaer el. viger tilbage, βόθρου, *Od.* — ἀποχαιρετίζω, beder Levvel, tager Afsked, silð. — ἀποχαλασμός, ὁ, Løsladen, Slappen; af — ἀπο-χαλάω, *f.* άσω, løsner, løser, slapper. — ἀποχαλινόω, aftager Bidslet, χαλινός, afbidsler. — ἀπο-χαλκεύω, smeder af Kobber; o. — ἀπο-χαλκίζω, borttager nogens Kobber el. Penge, *poët.*; (af χαλκός). — ἀπο-χαρακόω, (χάραξ) forskandser. — ἀποχάραξις, ἡ, Indsnit, indtrykt Spor el. Mærke; af — ἀπο-χαράσσω, *f.* ξω, indskærer, betegner med et Indsnit el. Mærke, indpræger. — ἀπο-χαρίζομαι τινος, meddeler, giver bort af noget.

ἀποχειμάζει, *impers.*, (χειμάζω, χειμών) Vinteren el. Uveiret hører op. — ἀποχειρόβιος, o. ἀποχειροβίωτος, 2, (χείρ. βίος, βιόω) som lever af sine Hænders Gierning. — ἀπόχειρος, 2. som ikke har noget ved Haanden, χείρ, uforberedet, *Polyb.* — ἀπο-χειροτονέω, afskaffer, forkaster ved χειροτόνησις, Hændernes Oprækning, στρατηγόν, afsætter, tilbagekalder; ἀπεχειροτονήσατε τὰ χρήματα μὴ φίλια εἶναι, ved offentlig Afstemning have I erklæret Varerne for fiendtlig Eiendom el. god Prise, *Dem.*; 2) ἀποχειρ. τινός, frikiender nogen ved χειροτόνησις, *id.*; df. — ἀποχειροτόνησις, o. ἀποχειροτονία, ἡ, Forkastelse, Afskaffelse ved Hændernes Oprækning, χειροτόνησις. — ἀποχειρόω τινά τι, tager en noget af Haanden, χείρ.

ἀπ-οχετεύω, afleder ved en Canal, ὀχετός; *transl.*, afvender, forebygger. — ἀπο-χέω, *ep.* -χεύω, *irr.*, *f.* -χεύσω, udgyder, udhælder, *Od.* — ἀποχή, ἡ, 1) (ἀπέχει, *distat*) Afstand, Bortfiernelse; 2) (ἀπέχομαι) Afholdenhed; 3) Qvittering, *apocha*. — ἀπο-χηρόω, d. forstærk. χηρόω, berøver. — ἀπο-χναύω, afgnaver, afbider. — ἀπόχορδος, 2, (χορδή) mislydende, skurrende. — ἀποχόω, ældre Form af ἀποχώννυμι.

ἀπο-χραίνω, h. Malerne, anbringer de forskiellige Farver saaledes, at den ene tager sig ud el. stikker af imod en anden, *Plato.* — ἀπο-χράω, *jon.* -χρέω, *irr.*, er tilstrækkelig; ποταμὸς οὐκ ἀπέχρησε τῇ στρατιῇ πινόμενος, havde ikke Vand nok, *Herod.*; sædv. *imperson.* ἀπόχρη, uattisk ἀποχρᾷ, &c.; ἔφη, δίκην οἱ ταύτην ἀποχρᾶν γενομένην, var nok for ham, at han var fornøiet med, *id.*; ogs. *in med.*, *Herod.* 8, 14; 2) *in med.*, *a)* har nok, er tilfreds med noget, τινί; οὐκ ἀπεχρῆτο μούνων ἄρχειν τῶν Μήδων, han lod sig ikke nøie med, *id.*, 1, 102; jf. 1, 37; *b)* opbruger, forbruger; bruger for stærkt, misbruger, mishandler; om Mennesker, fordærver, myrder, *consumo, conficio.*

ἀπόχρεμμα, τό, hvad man udhoster el. ophoster; o. — ἀποχρεμπτικός, 3, som udhoster el. ophoster; som befordrer Udhostning; af — ἀπο-χρέμπτομαι, udhoster, ophoster; bs. — ἀπόχρεμψις, ἡ, Udhosten, Ophosten. — ἀποχρέω, *jon.* f. ἀποχράω.

ἀπόχρη, *impers.*, see u. ἀποχράω. — ἀποχρήματος, 2, = ἀχρήματος; ζημία ἀποχρ., Straf, hvorved man mister sin Formue, *Æsch.* — ἀπόχρησις, ἡ, (ἀποχράομαι) Forbrugen, Fortæren; 2) Myrden, Mord; 3) Behov, Mangel. — ἀπο-χρίω, afstryger, afskraber. — ἀπο-χρυσόω, (χρυσός) forgylder; giør til Guld el. til Penge. — ἀποχρώντως, *adv. part.* af ἀποχράω, ἀπόχρη, tilstrækkeligen, rigeligen, nok. — ἀπόχρωσις, ἡ, (χρῶσις) Affarven; φθορὰ καὶ ἀπόχρωσις σκιᾶς, Skyggens Svinden og Fremtræden, *Plut.*

ἀπόχυμα, τό, (ἀποχέω) det Afgydede, Udgydede. — ἀπ-οχυρόω, sikkrer ved Befæstning. — ἀπόχυσις, ἡ, (ἀποχέω) Udgydning; om Kornet, at skyde Ax. — ἀποχωλεύω, o. -λόω, b. forstærk. χωλόω, giør aldeles lam. — ἀπο-χώννυμι, *irr.*, f. -χώσω, afdæmmer, tildæmmer, tilstopper med Jord el. Fylding. — ἀπο-χωρέω, gaaer bort el. af Veien, viger, giver efter; bs. — ἀποχώρημα, τό, Bortgang, Afgang, Stolegang; o. — ἀποχώρησις, ἡ, Bortgaaen, Bortgang, Tilbagetog. — ἀπο-χωρίζω, affondrer, adskiller; sender bort, lader gaae; bs. — ἀποχώρισις, ἡ, Afsondring, Adskillelse; o. — ἀποχωριστής, οῦ, ὁ, som adskiller. — ἀπόχωσις, ἡ, (ἀποχώννυμι) Afdæmmen, Tildæmmen.

ἀπο-ψαλίζω, f. ίξω, afklipper med en Sax, ψαλίς. — ἀπο-ψάλλω, udrykker, udriver, βέλος, afskyder en Piil, *Lyc.*; bs. — ἀπόψαλμα, τό, det Sted, hvor man griber el. slaaer Strengen. —

ἀπο-ψάω, *irr.*, f. ήσω, afstryger, aftørrer; *in med.*, aftørrer mig, χεῖρας, Hænderne, ogs. ἱδρῶτα, Sveden. — ἀπο-ψεύδομαι, b. forstærk. ψεύδομαι, lyver; *in pass.*, finder mig skuffet, τῆς ἐλπίδος, i mit Haab.

ἀπόψηγμα, τό, (ἀποψήχω) det Afskradede, Affilede, *ramentum.* — ἀπόψημα, τό, Ureenhed, som aftørres; o. — ἀπόψηστος, 2, aftørret; som man pleier at tørre af; (af ἀποψάω). — ἀποψηφίζομαι, stemmer anderledes el. berimod, *oppon.* ψηφίζομαι; forkaster ved min Stemme, μὴ πέμπειν, μὴ χρῆσθαι, at man skal sende, bruge; ἀποψηφίζεσθαί τινος, at udstøde nogen, at forkaste noget; *pass.*, ἀποψηφισθείς, udstødt, bortviist, *Dem.*; 2) frikiender, *id.*; bs. — ἀποψήφισις, ἡ, Forkastelse ved Stemmefleerhed. — ἀπο-ψήχω, f. ξω, afkradser, afskraber, afgnider.

ἀπο-ψιλόω, giør aldeles skaldet; alm. blotter for, berøver en noget, τινά τινος; bs. — ἀποψίλωσις, ἡ, Blotten, Blottelse, bes. for Haar. — ἄποψις, ἡ, Seen, Skuen ovenfra el. i det Fierne; Udsigt; et til Udsigt bygget Sted el. Lysthuus, ogs. περιωπή; 2) Beseen, Skuen; Skue, den Gienstand, hvorpaa man hefter Blikket; af — ἀπόψομαι, *fut.* til ἀφοράω. — ἀπο-ψοφέω, (ψόφος) foraarsager en Larm, giver en Lyd fra mig; - denne Handling, ἀποψόφησις, ἡ.

ἀπόψυξις, ἡ, Afkøling; af — ἀπο-ψύχω, *irr.*, f. ξω, udaander, λεπτὸν ἀποψύχων, *Bion*; hører op at aande, bliver afmægtig, som ἀποπνέω, *Od.*; m. o. u. ψυχήν, βίον, udaander Livet, døer; bs. *pass.*, ἀποψυχόμενοι, *exanimati*; 2) afkøler, forfrisker; ἐπειδὰν ἀποψύξῃ, *impers.*, naar det var blevet køligt, *Plato*; *in med.*, kommer til Aande, afkøler og forfrisker mig; ἱδρῶτα ἀπεψύχοντο, de aftørrede sig Sveden, *Il.*; ἀπεψυγμένος πρός τι, ligegyldig ved noget. — ἀποψωλέω, see u. ψωλός. — ἄππα, = ἄττα, πάππα, *Call.* — ἀππαπαί, bifaldende Udraab h. *Ar.*; dog ogs. = ἀτταταῖ. — ἀππέμπω, *poet.* ctr. f. ἀποπέμπω, *Od.* — ἀπραγέω, (πρᾶγος) bestiller intet, er en Lediggænger; bs. — ἀπραγία, ἡ, Mangel paa Forretninger, Lediggang.

ἀπραγμάτευτος, 2, (πραγματεύομαι) uvirksom, som ikke anstrænger sig; 2) *pass.*, som behandles uden Flid og Omhu; ἀπρ. γῆ, = ἄπρακτος γῆ; ἀπρ. πόλις, som ikke kan indtages. — ἀπραγμοσύνη, ἡ, Frihed fra Forretninger, bes. offentlige; Ro, Hvile; 2) Lediggang, Dorskhed; af — ἀπράγμων, ονος, 2, *adv.* -μόνως, (πράσσω, πρᾶγμα) uden

Forretninger, bes. fri for Statsforretninger, *πράγματα*, som privatiserer; ubekymret; fredelig; letsindig; 2) *pass.*, som kan erholdes uden Møie, let at skaffe; *ἀπραγμόνως τοῖς παισὶν οὐκ ἔδωκε λαμβάνειν ὧν δέονται*, at erholde uden Arbeide, *Xen.* — *ἀπραγόπολις*, *ἡ*, (*πρᾶγος*, *πόλις*) ligesom *Sans-souci*, o. Sorgenfri, see *Svet. Aug.* 98.

**ἀπρακτέω*, gaaer ledig, bestiller intet; udretter intet, opnaaer intet, *παρ᾽ ἀνθρώπων*, af el. hos Menneskene, *Xen.*; af — *ἄπρακτος*, *jon.* *ἄπρηκτος*, 2, *adv.* -*κτως*, som intet udretter, forgæves, unyttig, *πόλεμος*, *νεῖκος*, *Hom.*; hvorved el. hvormed der intet er at udrette, *γῆ ἄπρακτος*, som intet indbringer; *ἡμέραι ἄπρακτοι*, paa hvilke man intet foretager; *ἄπρακτοι ὀδύναι*, ulægelige Smerter; *ἄπρακτ. ἀνίη*, uafvendelig Ulykke, *Hom.*; jf. *ἀμήχανος*; alm. uden Virkning, *a) act.*, som ikke giør sig Umage, uvirksom, ledig; *μὴ ἄπρακτοι ἥκοιεν*, uden at udrette noget, med uforrettet Sag, *Xen.*; *b) pass.*, ugiort, ufuldendt, *ex.* *διὰ τοῦτον ἅπαντα τῇ πόλει γίνεται ἄπρακτα*, *Dem.*; o. — *ἀπραξία*, *ἡ*, Uvirksomhed, Hvile fra Forretninger, Ferier paa Torvet; Lediggang, Dorskhed; - (af *πράσσω*).

ἀπρασία, *ἡ*, (*πρᾶσις*) Mangel paa Kiøbere el. Affætning; Usælgelighed; o. — *ἄπρατος*, 2, ikke til fals; usolgt, endnu ikke solgt; (af *πιπράσκω*). — *ἀπράϋντος*, 2, (*πραΰνω*) ikke formildet, ikke udsonet; uforsonlig, grusom. — *ἀπρέπεια*, *ἡ*, *poët.* *ἀπρεπία*, Upasselighed, Uanstændighed; af — *ἀπρεπής*, 2, *adv.* -*πῶς*, *poët.* -*πέως*, (*πρέπω*) upassende, uanstændig, hæslig, umoralsk. — *ἄπρηκτος*, 2, *jon.* f. *ἄπρακτος*. — *ἀπρήϋντος*, 2, *jon.* f. *ἀπράϋντος*.

ἀπριάτην, *adv.*, uden Løsepenge, uden at være kiøbt, for intet; o. — *ἀπρίατος*, 2, ikke kiøbt; (af *πρίαμαι*). — *ἄπριγδα*, rimel. af *ἀπρίξ*, h. *Æsch.* som Udraab i Smerte, rimel. til at skære Tænder over, el. hvorover man maa rive Haaret af sig. — *ἀπρίξ*, *adv.*, (*α cop.*, *πρίω*) egentl. med sammenbidte Tænder, som *ὀδάξ*; alm. holdende fast, uafladeligen, *mordicus*; *κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί*, *Soph. Aj.* 310.

ἀπροαιρεσία, *ἡ*, Uforsætlighed, Uoverlagthed; o. — *ἀπροαίρετος*, 2, *adv.* -*ρέτως*, uforsætlig, uoverlagt; ogs. alm. = flgd.; (af *προαιρέομαι*). — *ἀπροβούλευτος*, 2, *adv.* -*τως*, (*προβουλεύω*) ogs. *ἀπροβούλητος*, 2, ikke tilsigtet, uforsætlig; ikke forud prøvet el. overlagt, *ex.* en Lov, hvorom der ingen Raadsbeslutning er affattet, *Dem.*; 2) *act.*, som handler uoverlagt. — *ἀπροβουλία*, Uforsætlighed, Ubetænksomhed; af — *ἀπρόβουλος*, 2, (*προβουλή*) = *ἀπροβούλευτος*.

ἀπροδιηγήτως, *adv.*, (*προδιηγέομαι*) uden foregaaende Fortælling el. Forklaring. — *ἀπροθέτως*, *adv.*, (*προτίθημι*) uforsætligen. — *ἀπρόθυμος*, 2, *adv.* -*μως*, (*θυμός*) utilbøielig, nødig, ugierne. — *ἀπροϊδής*, 2, (*προϊδεῖν*) ikke forudseende; 2) *pass.*, uforudseet, uformodet. — *ἄπροικος*, 2, ikke udstyret, uden Medgift, *προίξ*. — *ἀπροκάλυπτος*, 2, *adv.* -*πτως*, (*προκαλύπτω*) utildækket, ikke skiult; oprigtig. — *ἀπροκατασκεύαστος*, 2, (*κατασκευάζω*) uforberedet.

ἀπρόληπτος, 2, (*προλαμβάνω*) ikke forudtagen, uforgribelig. — *ἀπρομήθεια*, *ἡ*, Uforsigtighed, Ubesindighed; o. — *ἀπρομήθητος*, 2, ikke forudbetænkt; (af *προμηθής*, *προμηθέομαι*). — *ἀπρονόητος*, 2, *adv*, -*τως*, (*προνοέω*) ikke forudbetænkt, uoverlagt; *ἀπρονόητον ἡ ὀργή*, *Xen.*; 2) *act.*, som ikke overlægger forud, ubetænksom, forsømmelig, *τινός*, i noget. — *ἀπρονόμευτος*, 2, (*προνομεύω*) ikke hæriet, ikke ødelagt ved Plyndring el. Fouragering, *προνομή*.

ἀπρόξενος, 2, uden en *πρόξενος*. — *ἀπροοιμίαστος*, 2, (*προοιμιάζομαι*) uden Indledning el. Fortale, *προοίμιον*. — *ἀπρόοπτος*, 2, o. *ἀπροόρατος*, 2, (*προόψομαι*, *προοράω*) uforudseet. — *ἀπροπτωσία*, *ἡ*, den Tilstand at være - *ἀπρόπτωτος*, 2, (*προπίπτω*) som ikke bøier sig til, som ikke bifalder nogen Mening. — *ἀπροσαύδητος*, 2, (*προσαυδάω*) = *ἀπροσηγόρητος*. — *ἀπρόσβατος*, 2, (*προσβαίνω*) utilgængelig. — *ἀπρόσβλητος*, 2, (*προσβάλλω*) som man ikke tør komme nær, uovervindelig. — *ἀπροσδεής*, 2, (*προσδέω*) som ikke behøver noget, *τινός*, som er sig selv nok. — *ἀπρόσδεκτος*, 2, (*προσδέχομαι*) ikke optagende, ugiestmild, eensom, *Æsch.*

ἀπροσδιόνυσος, 2, egentl. upassende, uskikket til Dionysia el. Bacchusfesten; df. alm. upassende, usømmelig; som Ordsprog, *οὐδὲν πρὸς Διόνυσον*, *Cic.* — *ἀπροσδιόριστος*, 2, *adv.* -*στως*, (*προσδιορίζω*) uden tilføiet Bestemmelse. — *ἀπροσδόκητος*, 2, *adv.* -*τως*, (*προσδοκάω*) uventet, uformodet; *ἐξ ἀπροσδοκήτου*, uformodentligen, *Herod.*; 2) *act.*, som ikke venter el. formoder; *ἀπροσδόκητοι ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ἦσαν ὡς ἤδη μαχόμενοι*, de formodede ikke allerede paa den Tid at komme til Slag, *Thuc.*

ἀπροσέγγιστος, 2, (*προσεγγίζω*) som man ikke tør nærme sig. — *ἀπρόσεκτος*, 2, uagtsom, uopmærksom; o. — *ἀπρος-*

ἐξία, ἡ, Uagtsomhed, Uopmærksomhed; (af προσέχω). — ἀπροσέλευστος, 2, (προσέρχομαι) = ἀπρόσιτος. — *ἀπροσηγόρητος, 2, ikke tiltalt, ikke hilset; — ἀπροσηγορία, ἡ, Forsømmelse af Hilsen, Besøg, Opvartning; 2) Mangel paa Meddelelse og Omgang; Stiltienhed; o. — ἀπροσήγορος, 2, som man ikke kan tale til, uvenlig, ubevægelig ved Bønner; grusom, haard; 2) act., som ikke taler til Folk, som ikke hilser; — (af προσηγορέω, προσήγορος).

ἀπρόσθικτος, 2, (προσθίγω) ubetørt. — ἀπρόσικτος, 2, (προσικνέομαι) utilgængelig, uopnaaelig. — ἀπρόσιτος, 2, (πρόσειμι, εἶμι) = frgd. — ἀπρόσκεπτος, 2, adv. -πτως, (προσκέπτομαι) uoverlagt, ikke forudseet el. forudbetænkt; 2) act., ubetænksom, uforsigtig; τῶν ἰδιωτῶν τοὺς μετὰ τὸ παθεῖν μανθάνοντας ἀπροσκέπτους ὀνομάζομεν, Dem.

ἀπρόσκλητος, 2, (προσκαλέω) ikke kaldet dertil; ἀπρόσκλητος γνῶσις, retlig Kiendelse imod nogen, som end ikke er bleven indstævnet, ἀπρ. δίκη, Proces imod en saadan, Dem. — ἀπρόσκοπος, 2, adv. -πως, (προσκόπτω) uden Anstød, d. e. a) usladt, ukrænket; b) som ikke støder, krænker, fornærmer nogen; c) som ikke støder el. ærgrer sig over noget. — ἀπρόσκοπος, 2, (προσκοπέω) = ἀπρόσκεπτος, Æsch. — ἀπροσκορής, 2, (προσκορέννυμι) som ikke forаarsager Overmættelse el. Lede. — ἀπρόσκρουστος, 2, (προσκρούω) som ikke støder an hos, som ikke bliver ueens med nogen.

ἀπρόσληπτος, 2, (προσλαμβάνω) ikke tagende dertil. — ἀπρόσλογος, 2, ikke hørende til Talen, πρὸς λόγον. — ἀπρόσμαστος, 2, see u. ἀπροτίμαστος. — ἀπρόσμαχος, 2, (προσμάχομαι) uovervindelig. — ἀπροσμηχάνητος, o. ἀπροσμήχανος, 2, (μηχανάομαι, μηχανή) hvorimod der intet er at foretage, hvorimod intet Middel hielper. — ἀπροσμιγής, 2, o. ἀπρόσμικτος, 2, (προσμίγνυμι) med hvem man ikke kan have at bestille, uselskabelig.

ἀπροσόδευτος, 2, (προσοδεύω) utilgængelig. — ἀπρόσοιστος, 2, (προσφέρω, προσοίσω) ikke til at udholde el. modstaae, Æsch. — ἀπροσόμιλος, 2, [ι long.], (προσομιλέω) uden Omgang, uselskabelig. — ἀπρόσοπτος, o. ἀπροσόρατος, 2, (προσόψομαι, προσοράω) ikke til at see paa, rædsom, skrækkelig. — ἀπροσόρμιστος, (προσορμίζω) ikke tienlig til Landing. — ἀπροσπέλαστος, 2, (προσπελάζω) som man ikke kan el. tør nærme sig. — ἀπρόσπλοκος, 2, (προσπλέκω) ikke til at sammenslette, uforeenlig. — ἀπροσπόριστος, 2, (προσπορίζω) ikke erhvervet dertil. — ἀπρόσπταιστος, 2, (προσπταίω) = ἀπρόσκοπος.

ἀπρόσρητος, 2, (προσερεῖν) = ἀπροσηγόρητος. — ἀπροστασίου δίκη, Anklage imod en Fremmed el. Skytsborger, μέτοικος, i Athenen, for ikke at have valgt sig en Patron, προστάτης, iblandt Borgerne. — ἀπροστάτευτος, o. ἀπροστάτητος, 2, (προστατέω) uden Patron el. Beskytter, προστάτης. — ἀπρόστομος, 2, (στόμα) ikke tilspidset.

ἀπρόσφιλος, 2, (προσφιλής) uvenlig. — ἀπρόσφορος, 2, (προσφέρω) utienlig, upassende, uskikkelig. — ἀπρόσφυλος, 2, ikke hørende til Stammen el. Slægten, φῦλον. — ἀπροσφώνητος, 2, (προσφωνέω) ikke tiltalt, ikke hilset; ikke at tale til, ikke at bevæge ved Bønner. — ἀπρόσψαυστος, 2, (προσψαύω) = ἀπρόσθικτος. — ἀπρόσωπος, 2, (πρόσωπον) uden Maske; uden Ansigt; uden Skiønhed; 2) h. gramm., upersonlig. — ἀπροτίελπτος, 2, dor. f. ἀπρόσελπτος, uhaabet. — ἀπροτίμαστος, 2, dor. f. inus. ἀπρόσμαστος, (προσμάσσω) ubetørt, Il. — ἀπροτίοπτος, 2, dor. f. ἀπρόσοπτος.

ἀπροφανής, 2, = ἀπρόφατος. — ἀπροφάσιστος, 2, adv. -στως, (προφασίζομαι) som ikke søger Udflugter el. Undskyldninger, naar han bedes om noget; Ἀγησίλαον ἐκάλουν οἱ χρώμενοι ἀπροφάσιστον, Xen.; alm. tienstvillig; 2) adv. ἀπροφασίστως, uden Betænkning, ligefrem, med Vished, Thuc. — ἀπρόφατος, 2, (προφαίνομαι) uforudseet, uformodet. — ἀπρόφατος, 2, (πρόφημι) uudsigelig, forskrækkelig, poët. — ἀπροφύλακτος, 2, adv. -κτως, (προφυλάσσομαι) ubevogtet; uforudseet, ikke forebygget, πόλεμος, Thuc.

ἀπταισία, ἡ, Ufeilbarhed, inc.; af — ἄπταιστος, 2, adv. -στως, (πταίω) som ikke snubler el. falder; transl., som ikke feiler; uden Anstød, lykkelig. — ἀπτερέως, adv. poët. af flgd.; — ἄπτερος, 2, adv. -ρως, (πτερόν) uden Vinger, ubevinget; τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, var vingeløs for hende, d. e. undgik hende ikke, Od.; 2) (a cop.) ligesom Vinger, med Vingers Hurtighed, Æsch. — ἀπτέρυγος, 2, (πτέρυξ) uden Vinger. — ἀπτερύομαι, ogs. -ύσσομαι, (α euphon.) = πτερύσσομαι. — ἀπτέρωτος, 2, (πτερόω) ubevinget. — ἀπτήν, ῆνος, ὁ, ἡ, (πτηνός) uden Fiædre, som endnu ikke kan flyve, Il.

ἁπτικός, 3, (ἅπτομαι) til at berøre, til at angribe. — ἄπτιλος, 2, (πτίλον) = ἀπτήν. — ἄπτιστος, 2, (πτίσσω)

ikke afbælget, uskraaet. — *ἀπτοεπής*, 2, (*πτοέω*, *ἔπος*) uforskrækket i sin Talen, *Il.* 8, 209, hvor man ogs. læser *ἀπτοεπής*, af *ἅπτομαι*, som angriber med sin Tale. — *ἀπτόητος*, 2, (*πτοέω*) uforskrækket. — *ἀπτόλεμος*, 2, *poët.* f. *ἀπόλεμος*, *Il.* — *ἅπτομαι*, see *medium* under *ἅπτω*. — *ἁπτός*, 3, (*ἅπτω*) berørt; til at berøre el. gribe. — *ἅπτρα*, *ἡ*, (*ἅπτω*, tænder) Lampevæge. — *ἄπτυστος*, 2, (*πτύω*) ikke udspyttet; 2) *act.*, som ikke udspytter.

ἅπτω, *f.* *ἅψω*, hefter, fæster, binder, knytter, *τί τινι*, noget ved el. til noget; *πάλην τινὶ ἅπτειν*, at binde an, at brydes med nogen, *Æsch.*, jf. *ἁφή*; *in med.*, hefter, hænger, sidder fast; sædv. *c. gen.*, hænger mig ved noget, tager fat derpaa, berører; *ἅψασθαι γούνων*, *χειρός*, ogs. *τινὰ γενείου*, *Hom.*; see ogs. d. besl. *ἑάφθη*; *b)* bes. *att. transl.*, befatter mig med, tager fat, lægger Haand paa noget, *πράγματος*, *ἔργων*, *λόγου*; *ἅπτεσθαί τινος*, at gribe nogen, *Herod.*, m. o. u. *ἔπεσι*, at udskielde; *τῶν ὁμοίων σωμάτων οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ ὁμοίως ἅπτονται*, angribe ikke, medtage ikke, *Xen.*; *c)* sield. *c. dat.*, at naae el. række hen til noget, *Pind.*; 2) antænder, stikker i Brand, (neml. ved at bringe i Berørelse med Ilden); *transl.*, *ἅψαι πυρσὸν ὕμνων*, *Pind.*; *in med.*, kommer i Brand, antændes; – (af *inus.* *ἄπω*, hvf. ogs. d. lat. *apiscor*, *apto*, *capio*, o. fl.).

ἀπτώς, *ῶτος*, *ὁ*, *ἡ*, som ikke falder, vakler, feiler; ufeilbar, *δόλος*, *Pind.*; o. — *ἄπτωτος*, 2, = frgd.; 2) h. *gramm.*, uden Casus, *indeclinabilis*; (af *πίπτω*). — *ἄπυγος*, 2, (*πυγή*) uden Arsbalder; med tynd Bagdeel. — *ἀπύθμενος*, 2, (*πυθμήν*) uden Stamme, Rod, Bund, Grund; — *ἄπυκνος*, 2, (*πυκνός*) utæt, tynd; fiin, *ex.* en Tone. — *ἀπύλωτος*, 2, (*πυλόω*) ikke tillukket, uden Dør, *θύρα*; *transl.*, *στόμα ἀθύρωτον*, tøileløs el. kaad Mund, *Ar.* — *ἀπυνδάκωτος*, 2, (*πύνδαξ*) = *ἀπύθμενος*. — *ἄπυος*, 2, uden Edder, *πῦον*, uden Bollenhed. — *ἄπυργος*, o. *ἀπύργωτος*, 2, (*πύργος*, *πυργόω*) uden Taarn el. Borg, ubefæstet.

ἀπύρεκτος, 2, uden Feber; o. — *ἀπορεξία*, *ἡ*, (*πύρεξις*) Tid el. Dag, da man er fri for Feberen; (af *πυρέσσω*). — *ἀπύρετος*, 2, uden Feber, *πυρετός*. — *ἀπύρηνος*, 2, uden Steen el. Kiærne, *πυρήν*, med blød Kiærne.

ἄπυρος, 2, *adv.* *-ρως*, (*πῦρ*) uden Ild, uden Hede; *τρίπους*, *λέβης ἄπυρος*, som endnu ikke er kommen paa Ilden, d. e. ny, el. som ikke er til at bruge ved Ild, *Hom.*; *ἱερὰ ἄπυρα*, Offere, hvortil der ikke bruges Ild; *ἄπυροι* hede ogs. Furierne, fordi deres Offere ikke forbrændtes; om Spiser, ukogt, raa; h. Lægerne, uden Feberhede; *ἄρδις ἄπυρος*, *Æsch. Pr.* 885, forklare nogle ved ildlig el. ildagtig Brand, (altsaa af *α cop.*). — *ἀπύρωτος*, 2, (*πυρόω*) ikke tilberedet, ikke forarbeidet i el. ved Ild; ikke beskadiget af Ilden; *φιάλη ἀπύρωτος*, = *φ. ἄπυρος*, *Il.*

ἄπυστος, 2, (*πυνθάνομαι*) hvad el. hvorom man ikke har hørt, ubekiendt; 2) *act.*, som intet har hørt el. erfaret. — *ἀπύτης*, *ου*, *ὁ*, *dor.* f. *ἠπύτης*. — *ἀπύω*, *dor.* f. *ἠπύω*. — *ἀπφά*, sield. *ἄπφα*, kiælende Tiltale, besl. m. *ἀπφύς*, *πάππα*, o. fl.; *dim.* *ἀπφίον*, *ἀπφίδιον*, *ἀπφάριον*, *τό*. — *ἀπφύς*, ogs. *ἀπφῦς*, *ὁ*, *dor.* f. *πατήρ*, Pappa.

ἀπώγων, *ονος*, 2, uden Skæg, *πώγων*. — *ἀπῳδέω*, = *ἀπᾴδω*, synger urigtigen; o. — *ἀπῳδός*, 2, mislydende, skurrende; (af *ᾠδή*). — *ἄπωθεν*, *adv.*, = *ἄποθεν*, langt borte fra. — *ἀπ-ωθέω*, *irr.*, *f.* *-ωθήσω*, o. *-ώσω*, støder bort, fordriver, forjager, *τινά τινος*, o. *ἔκ τινος*; *in med.*, støder, driver, jager fra mig; *τὴν ὑπάρχουσαν αἰσχύνην εἰς τοὺς αἰτίους ἀπώσασθαι*, *Dem.*; *ἀπωσάμενος τὴν δουλοσύνην*, som har forsvaret sin Frihed, *Herod.*; alm. forkaster, afskyer; df. — *ἀπώθητος*, 2, bortstødt, forkastet.

ἀπώλεια, *ἡ*, (*ἀπόλλυμι*) Fordærven, Fortaben; Tab, Undergang, Ulykke. — **ἀπωμοσία*, o. *ἀπώμοσις*, *ἡ*, Afsværgen; — *ἀπωμοτικός*, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at forsværge; som forsværger; o. — *ἀπώμοτος*, 2, forsvoren, som ved Eed erklæres for umulig; *βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον*, Menneskene bør intet forsværge, *Soph.*; 2) som forsværger noget, *id.*; – (af *ἀπόμνυμι*). — *ἀπώρυξ*, *υγος*, *ὁ*, (*ἀπορύσσω*) afledet Canal; Aflægger af en Viinstok.

**ἀπωσικύματος*, 2, (*κῦμα*) stødende Bølgerne afsted, *poët.*; — *ἄπωσις*, *ἡ*, o. *ἀπωσμός*, *ὁ*, Bortstøden, Fordriven; *διὰ τὴν τοῦ ἀνέμου ἄπωσιν αὐτῶν ἐς τὸ πέλαγος*, *Thuc.*; — *ἀπωστικός*, 3, hørende, skikket, vant til at bortstøde el. fordrive; o. — *ἀπωστός*, 3, forstødt, fordreven; *οὐκ ἀπωστός*, som ikke kan fordrives, *Herod.*; – (af *ἀπωθέω*). — *ἀπώτερος*, 3, *adv.* *-τέρω*, o. *ἀπώτατος*, 3, *adv.* *-τάτω*, *comparat.* o. *superl.*, dannede af *ἀπό*, fiernere, fiernest; *ἀπωτέρω γένει ὄντες*, beslægtede i fiernere Led, *Dem.* — *ἀπωχραίνω*, giør bleg el. guul, *ὠχρός*.

ἄρα, *ep.* ogs. *ἄρ*, o. *ῥά*, *conjunct.*, altsaa, følgeligen, derefter; *ἄρα* giver altid tilkiende, at det Følgende paa nogen Maade er grundet i det Foregaaende; ofte,

bes. efter μέν o. δέ, er ἄρα en let Overgangspartikel, ligesom vort nu, da, saa, nemlig, maaskee, jo, dog, o. fl.; men ofte lader det sig ikke vel oversætte, ex. ποταμὸς εἰ μέν τις καὶ ἄλλος ἄρα ἡμῖν ἐστι διαβατέος, Xen.; ἄρα γε, igitur; μὲν δὴ ἄρα, altsaa som jeg seer; σὺ μὲν δὴ ἄρα – δύναιο, id.; εἰ μὴ ἄρα, nisi forte; – ἄρα begynder aldrig Sætningen, heller ikke kan det i Bemærk. maaskee forlænges til ἆρα, vid. Hermanni Adnott. pag. 823; — 2) ἆρα, egentl. d. forstærk. ἄρα, for hvilket det ogs. poët. sættes med Eftertryk; men i Prosa altid som Spørgsmaalspartikel, mon? vel? lat. num? foran et nægtende Svar; dog ogs. ligesom d. lat. ne, foran et bekræftende Svar, ex. ἆρά μοι στένειν πάρα; maa jeg ikke sukke? Eur.; ἆρ' οὖ, nonne, mon ikke, ex. ἆρ' οὐχ οὕτως ἐστίν; er det ikke saa? m. flgd. Bekræftelse; – ἆρα μή, num, mon, ex. ἆρα μὴ διαβάλλεσθαι δόξεις; mon du troer at blive beført? m. flgd. Nægtelse, Xen.; – ἆρ' οὖν, num igitur, mon altsaa, foran saavel Bekræftelse som Nægtelse, ex. ἆρ' οὖν – ἀδελφὸς – ζημία ἐστί; id.; – b) ἆρα bruges undert. alene bekræftende ligesom ἦ, ex. ὀδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, Eur.; som spørgende begynder ἆρα Sætningen, men bliver undert. h. de attiske Digtere for Verset's Skyld forkortet til ἄρα; – (ἀρ er Stammen til ἄρω, føier sammen).

ἀρά, ἡ, jon. ἀρή, Bøn; Begiæring, Ønske; Forbøn, Velsignelse; oftere Forbandelse; bes. att. o. in pl., offentlig Forbandelse el. Bandsættelse; ἀραί εἰσιν, ὅπως μηδεὶς ἄλλος κύριος γένηται, skal anmasse sig den høieste Magt, Dem.; ἀρὰς δεινὰς καὶ χαλεπὰς ἐπαρᾶσθαι, om en Testator, id.; b) Ulykke, Fordærvelse; ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, Od.; df. h. Trag. er Ἀρά, ligesom Dira, Fordærvelsens el. Hævnens Gudinde; [αρ ep. m. α long. in arsi, men in thesi o. att. m. α br.].

ἄραβδος, 2, uden Kiep el. Stok, ῥάβδος. — ἀραβέω, (ἄραβος) larmer, rasler, klirrer, h. Hom. sædv. om de Faldnes Rustning. — Ἀραβία, ἡ, Arabien; df. — Ἀραβίζω, taler Arabisk; holder med Araberne; — Ἀραβικός, o. Ἀράβιος, 3, arabisk; o. — Ἀραβιστί, adv., paa Arabisk. — ἄραβος, ὁ, [ρα m. α br.], (ἀράσσω) Raslen, Klirren, ὀδόντων, Tændernes Skæren og Klapren; df. — ἀράγδην, adv., med Raslen; — ἄραγμα, τό, Raslen, Larm, τυμπάνων, Eur.; o. — ἀραγμός, ὁ, raslende, lydende Sammenslaaen, πτερῶν, Soph. — ἄραδος, ὁ, Rumlen i Maven; Hiertetklappen; (besl. m. ἄραβος). — ἀράζω, ἀῤῥάζω, ἀραρίζω, (ῥάζω) knurrer, om Hunde.

ἀραιός, 3, h. Soph. ogs. 2, att. ἀραιός, tynd, svag, spæd, κνῆμαι, χείρ, Hom.; λάψοντες γλώσσῃσι ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ, med de tynde, udstrakte Tunger, Od., εἴσοδος ἀρ., smal, ib., ναῦς, svag, tynd, let, Hes.; ἀραιαὶ φάλαγγες, tynde, ligesl. rarus, rarior, Xen.; alm. svag, utæt, usammenhængende, oppon. πυκνός; om Tiden, afbrudt, med Mellemrum; 2) ἀραιά, ἡ, m. o. u. γαστήρ, de bløde Dele af Underlivet, Underlivet med Indvoldene.

ἀραῖος, 3, (ἀρά) til hvem man beder, som anraabes; Ζεὺς ἀραῖος, = ἱκέσιος, Soph; b) ombedet, forønsket; dog oftere c) forbandet, beladt med Forbandelse, Trag.; 2) act., forbandende, som bringer Uheld. — ἀραιόστυλος, 2, (στῦλος) med tynde, hvidt fra hinanden staaende Søiler; — ἀραιότης, ητος, ἡ, at være ἀραιός, Tyndhed, Svaghed, Skiørhed, Utæthed, Snæverhed, oppon. πυκνότης; o. — ἀραιόω, giør tynd, svag, hullet, snæver; – (af ἀραιός). — ἀραίρηκα, ἀραιρηκώς, ἀραιρημένος, ἀραίρητο, med jonisk Reduplication, f. ᾕρηκα, ᾑρηκώς, ᾑρημένος, ᾕρητο, af αἱρέω.

*ἀραίωμα, τό, Hul, Mellemrum; — ἀραίωσις, ἡ, at giøre tynd, svag, hullet, snæver; at blive tynd, o. s. v.; oppon. πύκνωσις; o. — ἀραιωτικός, 3, som giør tynd, svag, o. s. v.; – (af ἀραιόω). — ἄρακος, ὁ, sild. ἄραχος, etslags vildtvoxende Bælgfrugt. — ἀραξόχειρος, 2, (ἀράσσω, χείρ) som slaaes med Haanden, τύμπανα, poët.

ἀράομαι, f. ἀσομαι, jon. ἤσομαι, (ἀρά) beder, bønfalder, anraaber, τινί; dog ogs. Od. 2, 135, στυγερὰς ἀρήσετ' Ἐρινῦς, skal anraabe om Hævn; ønsker; giør Løfte, m. acc. c. inf. Il. 23, 144; h. Trag., forbander; – ἀρήμεναι, Od. 22, 322, synes vel efter Formen at være præs. inf. ep. forlænget af ἀρᾶν f. ἀρᾶσθαι, (som γοήμεναι); men da Sammenhængen fordrer præterit., saa antager Buttm. det at staae f. ἀρῆναι, aor. 2 pass. af depon. pass. ἄρομαι, = ἀρήσασθαι; — ἀρημένος, vide s. l.; – [αρ h. Hom. m. α long., att. m. α br.].

ἄραρα, ἄραρε, &c. see u. ἄρω. — ἀραρίζω, = ἀράζω, hirrio. — ἀράρισκε, Od. 14, 23, tilpassede, tillavede, impf. jon., see u. ἄρω. — ἀραρότως, adv. part., fast, befæstet; passende; af ἀραρώς, part. pf. til ἄρω. — ἀράσιμος, 2, (ἀράομαι) ønsket; forbandet; 2) act., ønskende; forbandende. — ἀράσσω, att. -ττω, f. ξω, (ῥάσσω) slaaer, hugger, kaster, slænger, πρὸς τὸ ἔδαφος, mod Jorden; θύρας, πύλας ἀράσσειν, at banke paa Døren; transl., ἀράσσειν

ὀνείδεσι; κακοῖς, at overvælde med onde Ord, *Soph.*; sild. ἀράσσειν λύραν, κιθάραν, ogs. μέλος, *carmen lyra ferire*. — *ἀρατήριον, τό, see ἀρητήριον; — ἀρατικός, 3, til at bede om, ønske, forbande, hørende el. tilbøielig dertil; o. — ἀρατός, 3, *jon.* ἀρητός, [αρ *ep.* m. α *long.*, *att.* m. α *br.*], ombedet, forønsket; 2) forbandet, usalig, ulykkelig, γόος, *Il.*; - (af ἀράομαι). — ἀρατροφορέω, (ἄρατρον, φέρω) fører el. trækker Ploven.

ἀράχιδνα, ἡ, = ἄρακος. — ἀραχναῖος, 3, ἀράχνειος, 2, o. ἀραχνήεις, εσσα, εν, hørende til en Edderkop; af — †ἀράχνη, ἡ, Edderkop; 2) Spindelvæv; 3) etslags Søfisk; ds. — ἀράχνης, ὁ, *masc.* af frgd., *Hes.*; — ἀραχνικός, 3, = ἀραχναῖος; — ἀράχνιον, τό, Spindelvæv, *Od.*; 2) sild., *dim.* af ἀράχνη, Edderkop; — ἀραχνιόομαι, er fuld af Edderkopper el. Spindelvæve; udbreder mig som en Spindelvæv; — ἀραχνιώδης, ἀραχνοειδής, o. ἀραχνώδης, 2, (εἶδος) der ligner en Edderkop el. en Spindelvæv; — ἀραχνός, ὁ, = ἀράχνη, *Æsch.*; o. — ἀραχνοϋφής, 2, (ὑφή) vævet af en Edderkop; tynd som en Spindelvæv. — Ἄραψ, αβος, ὁ, en Araber. — ἀράω, = ἀράομαι, *inc.* — ἀράω, skader, anføres af nogle som Thema til *part. ep.* ἀρημένος.

ἄρβηλος, ὁ, rund Skomagerkniv. — ἀρβύλη, ἡ, o. ἀρβυλίς, ίδος, ἡ, etslags stærke og store Skoe for Reisende og Landmænd, ogs. πηλοπατίδες; (skal være af ἁρμόζω); ds. — ἀρβυλόπτερος, 2, (πτερόν) med bevingede Skoe el. Fødder.

ἀργαίνω, er hvid, ἀργός. — ἀργαλέος, 3, *adv.* -λέως, tung, trykkende, besværlig, møisommelig; farlig, sørgelig, smertelig, *gravis*; h. *Hom.* sædv. *c. inf.*, *ex.* ἀργαλέον μοι πᾶσι μάχεσθαι, dog ogs. ἀργαλέος θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι, overvindes vanskeligen; (af ἄλγος f. ἀλγαλέος, ligesom λ ofte *att.* bliver til ρ; *Riem.* henfører det ogs. til ἔργον). — ἀργᾶς, *neutr.* ἀργᾶν, *dor. ctr.* af ἀργάεις, see ἀργήεις; 2) ἄργας, = ἄργης.

Ἀργεῖος, 3, fra Argos, Ἄργος, argivisk; Ἀργεῖοι h. *Hom.* som Ἀχαιοί, samtlige Grækere. — Ἀργειφόντης, ου, ὁ, f. Ἀργοφοντεύτης, Argosbane, h. *Hom. epith.* til Hermes. — ἀργέλοφοι, οἱ, de ved et Faareskind hængende Fødder; *transl.*, hvad der ikke duer, *Ar.* — ἀργεμός, ὁ, ogs. ἄργεμον, o. ἄργεμα, τό, en Skade paa Iris i Øiet, som λεύκωμα o. *albugo*, af Farven. — ἀργεννός, 3, *æol.* o. *dor.* f. ἀργός, hvid, *Hom.* — ἀργεστήρ, ῆρος, o. ἀργεστής, οῦ, ὁ, = ἀργηστής, hvid, hvidlig, *Æsch.* — ἀργέστης, ου, ὁ, *epith.* til Vindene; ἀργ. Νότος, *Il.*, rimel. som *albus notus* h. *Horat.*, ἀργ. Ζέφυρος, *Hes.*, el. som ἀργός, rivende, hurtig, heftig. — ἀργέτι δημῷ, ἀργέτα δημόν, h. *Hom.* f. ἀργῆτι, ἀργῆτα, af ἀργής; ds. sild. ἀργέτις, ἡ, f. ἀργήεσσα.

ἀργέω, (ἀργός, ἀεργός) er uden Arbeide, ledig, dorsk; er fri el. hviler mig; τρέφειν τοὺς παῖδας ἀργοῦντας, ikke til at arbeide med Legemet, *Xen.*; ἐᾶν τὴν γῆν ἀργοῦσαν, lade ligge udyrket, *id.*; ἀργῆσαί φησι τὸ ἐργαστήριον, at Fabriken stod, gik ikke, *Dem.*; 2) *transit.*, behandler noget med Dorskhed, giør intet derved; 3) *pass.*, at blive forsømt; at være unyttig. — ἀργήεις, εσσα, εν, *ctr.* ἀργῆς, ῆτος, hvid, glindsende, skinnende; — ἀργής, ῆτος, ὁ, ἡ, = frgd., h. *Hom.* bes. om Lynet; jf. ogs. ἀργέτι, ἀργέτα; see ogs. ἀργινόεις; - (af ἀργός, *albus*) — ἀργῆς, ὁ, en Slangeart, *dor.* ἄργας. — ἀργηστής, οῦ, ὁ, = ἀργήεις.

ἀργία, ἡ, = ἀεργία, Lediggang; ἐστὶ περὶ τῆς ἀργίας νόμος, en Lov imod Lediggængere, *Dem.*; Dorskhed, Forsømmelse, Dovenskab; τὴν ἀργίαν πληγαῖς ἐξαναγκάζουσιν, *Xen.*, see ἐπιπολῆς; ogs. Frihed, Ferie. — ἀργίας, = ἀργός, hvid, *Æsch.*, *inc.* — ἀργιβόειος, 2, (βοῦς) med hvide Øxen, *epith.* til Euboea; o. — ἀργικέραυνος, 2, (κεραυνός) med hvidt, skinnende Lyn, *epith.* til Zeus, *Il.*; (af ἀργός, *albus*). — ἀργικός, 3, *adv.* -κῶς, = ἀργός, uvirksom, dorsk.

ἄργιλλος, o. ἄργιλος, [ι *long.*], ἡ, hvid Leer, Pottemagerleer, *argilla*; ds. — ἀργιλλώδης, o. ἀργιλώδης, 2, (εἶδος) af Leer, leeragtig. — ἀργινόεις, εσσα, εν, = ἀργός, hvid, glindsende, bes. *epith.* til Byer, som ligge paa el. ved Kalk= el. Kridtbierge; ligel. ἀργὴς Κολωνός, *Soph.* — ἀργιόδους, δοντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς) med hvide Tænder. — ἀργιπόδης, ὁ, o. ἀργίπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med hurtige Fødder; med hvide Fødder; jf. ἀργός.

ἄργμα, τό, (ἄρχω) = ἄπαργμα; ἄργματα θῦσε θεοῖς, *i. e.* τὰς ἀπαρχὰς τῶν μερίδων, det Første af hver Portion som Offer, *Od.*; see ἀπαρχή. — ἀργμένος, *part. pf. med.* af ἄρχω, f. ἠργμένος, *Herod.* 1, 174. — Ἀργολίζω, holder med Argiverne. — Ἀργολιστί, *adv.*, paa Argivisk. — ἀργολογέω, (ἀργός, λόγος) fører en unyttig Tale; ds. — ἀργολογία, ἡ, unyttig Tale. — Ἀργοναύτης, ου, ὁ, Argonaut, en af Heroerne paa Skibet Ἀργώ. — ἀργοποιός, 2, (ἀργός, ποιέω) som giør dorsk.

Ἄργος, ὁ, Hyrden Argos med de mange Øine, hvem Hermes dræbte. — Ἄργος, εος, τό, Argos, Navnet paa flere græske Byer, af hvilke den berømteste var i Peloponnes; h. *Hom.* undert. for Landskabet Argolis el. for hele Peloponnes.

ἀργός, 3, *albus*, hvid; best. m. ἄργυρος; ogs. glindsende, skinnende; (dog bliver det undert. uvist, om ἀργός hører til denne el. følgende Bem.). — ἀργός, 2, sjeld. 3, *ctr.* af ἀεργός, (ἔργον) 1) uden Arbeide, uden Møie, let, hurtig, saaledes ere Hundene h. *Hom.* πόδας ἀργοί, letløbende; 2) som ikke arbeider, bes. som ikke dyrker Jorden, *Xen.*; alm. dorsk, lad, uvirksom; kraftløs, unyttig; ἀργὸς μὲν οἴκοις καὶ πόλει γενήσεται, *Soph.*; 3) *pass.*, a) ubearbeidet, raa; om Jorden, udyrket; τὴν νῦν ἀργὸν οὖσαν γῆν ἐνεργὸν γενέσθαι, *Xen.*; τὰ ἀργά, Penge, som ingen Rente bære, *oppon.* τὰ ἔνεργα, *Dem.*; b) ugiort, ikke iværksat, *infectus*, bes. som endnu er at giøre.

*ἀργυράγχη, ἡ, ligesom Pengehalsbrynde, som hindrer den fra at tale, som er bestukken til at tie; (formet efter κυνάγχη); — ἀργυραμοιβικός, 3, hørende til en Vexeleer, *adv.* -κῶς, paa hans Viis el. Maade; ἡ ἀργυραμοιβική, *sc.* τέχνη, en Vexelerers Syssel; af — ἀργυραμοιβός, ὁ, (ἀμείβω) en Pengevexelerer; — ἀργύρασπις, ιδος, ὁ, ἡ, (ἀσπίς) med et Sølvskiold; – (af ἄργυρος).

*ἀργυρεῖον, τό, *sc.* ἔργον, Sølvgrube; 2) en Sølvarbeiders Værksted; egentl. *neutr.* af flgd.; — ἀργύρειος, *s.* ἀργυρεῖος, 2, = ἀργύρεος; ἔργα ἀργυρεῖα, Sølvgruber, *Xen.*, *Dem.*; — ἀργύρεος, *s.* ἀργυρέος, 3, *ctr.* ἀργυροῦς, ᾶ, οῦν, som er af Sølv, forarbeidet af Sølv, indlagt el. prydet dermed; ὁ ἀργυροῦς, en Sølvmynt; o. — ἀργυρεύω, opgraver Sølv; smelter Sølv; — ἀργυρήλατος, 2, (ἐλαύνω) dreven el. hamret af Sølv; — ἀργυρίδιον, τό, *dim.* af ἀργύριον; — ἀργυρίζω, giør til Sølv; *in med.*, skaffer mig, udpresser Sølv el. Penge af nogen, τινά; — ἀργυρικός, 3, hørende til Sølv el. Penge; — ἀργυριο-θήκη, Giemsel til Sølv el. Penge, Pengeskrin; o. — ἀργυριοκόπος, ὁ, = ἀργυροκόπος; – (af ἄργυρος).

*ἀργύριον, τό, ofte ogs. *in pl.*, raat Sølv af Gruben; δοκιμάζειν τὰ καλὰ καὶ κίβδηλα ἀργύρια, *Xen.*; sædv. Penge; ὠνεῖσθαι – μικρὰ μέτρα πολλοῦ ἀργυρίου, *i. e.* ἀντὶ π. ἀ., *Xen.*; ogs. Sølvmynt, bes. Smaapenge; ἀργύρια αἰτῶν, tiggende Skillinger, *Dem.*; 2) = ἀργυρεῖον; — ἀργυρίς, ιδος, ἡ, Sølvkar, bes. Sølvbæger; — ἀργυρισμός, ὁ, (ἀργυρίζω) Forsølven; 2) at giøre til Sølv, at erhverve Penge; o. — ἀργυρίτης, ου, ὁ, ἀγών, hvori den Seirende belønnes med Penge, jf. στεφανίτης; *fem.* -ῖτις, *sc.* γῆ, sølvholdig Jord; – (af ἄργυρος).

*ἀργυρογνωμονέω, er – ἀργυρογνώμων, ονος, ὁ, som proberer Sølv; 2) *transl.*, som prøver nøiagtigen; — ἀργυροδίνης, ου, ὁ, sild. ogs. -δινής, 2, (δινέω) hvirvlende Sølv, sølvskummende; h. *Hom. epith.* til Floder; — ἀργυροειδής, 2, (εἶδος) sølvagtig, sølvfarvet, der ligner Sølv; sølvholdig; — ἀργυρόηλος, 2, (ἧλος) med Sølvnagler, Sølvbuler, ξίφος, θρόνος, *Hom.*; — ἀργυροθήκη, η, = ἀργυριοθήκη; — ἀργυρόθρονος, 2, (θρόνος) med en Sølvthrone; — ἀργυροκοπεῖον, τό, en Sølvarbeiders el. Myntmesters Værksted; af — ἀργυροκοπέω, er - ἀργυροκόπος, ὁ, (κόπτω) Sølvarbeider, Myntmester; o. — ἀργυρόκυκλος, 2, (κύκλος) med Sølvhjul; - (af ἄργυρος).

*ἀργυρολογέω, indsamler, inddriver Penge, τινά, hos nogen, ogs. ἐκ πόλεων, *Xen.*; - denne Handling, ἀργυρολογία, ἡ; af — ἀργυρολόγος, 2, (λέγω) som indsamler, inddriver Penge; — ἀργυρομιγής, 2, (μίγνυμι) blandet med Sølv; — ἀργυρόπεζα, ἡ, *epith.* til Thetis, med glindsende el. skiønne Fødder, *Il.*; sild. ogs. ἀργυρόπεζος, 2, (πέζα, πεζός); — ἀργυροποιός, ὁ, (ποιέω) en Sølvarbeider; — ἀργυρόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med Sølvfødder, κλίνη, δίφρος, o. dl.; — ἀργυροπράκτης, ου, ὁ, (πράττομαι) som inddriver Penge, *coactor*; bf. - ἀργυροπρακτικός, 3, hørende til en saadan; — ἀργυρόριζος, 2, (ῥίζα) med en Sølvrod; o. — ἀργυρορρύτης, ου, ὁ, (ῥύω) flydende med Sølv, førende Sølv; - (af flgd.).

†ἄργυρος, ὁ, (best. m. ἀργός, *albus*) Sølv; χυτὸς ἄργ., Qviksølv; alm. hvad der er af Sølv; ἄργυρος κοῖλος, Sølvkar; 2) Sølvpenge, Penge, Formue; bf. — ἀργυροστερής, 2, (στερέω) fratøvende Sølv el. Penge, *Æsch.*; — ἀργυρότοιχος, 2, (τοῖχος) med Vægge af Sølv, hvis Vægge ere prydede, indlagte med Sølv; — ἀργυρότοξος, 2, (τόξον) med en Bue af Sølv; ogs. som *epith.* til Apollo, *Il.*; — ἀργυροφάλαρος, 2, (φάλαρα) med Hestesmykke af Sølv; — ἀργυροφέγγης, 2, (φέγγος) glindsende af Sølv; — ἀργυρόφλεψ, εβος, ὁ, ἡ, (φλέψ) med en Sølvaare; o. — ἀργυρο-φύλαξ, ακος, ὁ, som bevogter Pengene, Skatmester.

*ἀργυροχάλινος, 2, (χαλινός) med Sølvbidsel; — ἀργυροχοέω, er –

ἀργυροχόος, ὁ, (χέω) som støber el. smelter Sølv; — ἀργυρόω, forsølver, giør til Sølv; 2) belønner med Penge, *Pind.*; — ἀργυρώδης, 2, = ἀργυροειδής; — ἀργύρωμα, τό, Sølvtøi; o. — ἀργυρώνητος, 2, (ὠνητός) kiøbt for Penge; θεράποντες ἀργ., *Herod.*; – (af ἄργυρος). — ἀργύφεος, 3, glindsende, skinnende som Sølv, sølvhvid, *Hom.*; o. — ἀργυφής, 2, = frgd., *Hes.*, *inc.*; af — ἄργυφος, 2, = ἀργύφεος, *Hom.*

Ἀργώ, όος, *ctr.*, οῦς, ἡ, Skibet Argo, hvorpaa Jason med Argonauterne drog til Kolchis, πασιμέλουσα, rimel. den af alle besiungne, *Od.* 12, 70; (af ἀργός, hurtig); df. — Ἀργῷος, 3, hørende til Skibet Argo. — ἀργῶς, *adv.* af ἀργός, *iners*; ἀργῶς καὶ ἀνειμένως ἐπιμέλεσθαι, *Xen.*; πάντων ἀργότατα διακεῖσθαι, *Dem.*

*ἄρδα, ἡ, Smudsighed, Ureenhed; — ἀρδάλιον, ogs. ἀρδάνιον, τό, Vandkar, hvoraf man besprænger sig, vander Qvæget, o. dl.; — ἄρδαλος, 2, plettet, tilsmudset, sammenblandet; df. — ἀρδαλόω, tilsmudser; paasmører, *ex.* Plaster; sammenblander; — ἀρδάνιον, τό, = ἀρδάλιον; — ἀρδεία, ἡ, Væden, Besprængen, Vanden; — ἄρδευσις, ἡ, = frgd.; o. — ἀρδευτής, οῦ, ὁ, som væder el. vander; af — ἀρδεύω, = ἄρδω; df. — ἀρδευτός, 3, vædet, vandet; – (af ἄρδω).

ἀρδηθμός, ὁ, = ἀρδμός, *poët.* — ἄρδην, *adv. ctr.* f. ἀέρδην, (αἴρω) opad, i Veiret; aldeles bort, fra Grunden af, ganske; ἄρδην τὴν πόλιν ἀνατρέπειν, *Æschin.* — ἄρδις, ιος, ἡ, Pileod, Piil, *Herod.* — ἀρδμός, ὁ, Væden; Vanden; Vandsted, *Hom.*; af — ἄρδω, *f.* ἄρσω, væder, befugter, vander; ἦρσε τὸν ἵππον, *Herod.*; lædsker, qvæger; δρόσῳ ἄρδοντι, *Pind.*; ἄρδειν τὸν νοῦν, *sc.* οἴνῳ, *Ar.*; *in med.*, drikker, lædsker mig; (best. m. ἄλδω, ἀλδαίνω).

Ἀρέθουσα, ἡ, Navnet paa flere Kilder, bes. paa en Kilde ved Syrakus, hvis Nymphe blev den bukoliske Digtekunsts Muse. — ἀρειά, ἡ, *jon.* ἀρειή, (ἀρά) Forbandelse, Skieldsord, Trusel, *Il.*; [αρ m. α *br.*]. — ἀρειθύσανος, ὁ, *i. e.* Ἄρεος θύσανος, egentl. Krigsgudens Qvast; h. *Æsch.*, en tapper, forsøgt Kriger. — ἀρειμανής, 2, ogs. ἀρειμάνιος, 2, (ἄρειος, μαίνομαι) begeistret af Krigsguden, meget stridbar; df. — ἀρειμανιότης, ητος, ἡ, dristigt Krigermod. — Ἀρειοπαγίτης, ου, ὁ, Areopagit, Dommer i Areopagos; df. — Ἀρειοπαγιτικός, 3, hørende til en Areopagit; af — Ἀρειόπαγος, ὁ, see u. ἄρειος πάγος.

ἄρειος, 2. h. *Hom.* sædv. ἀρήϊος, helliget Krigsguden Ἄρης, krigersk, tapper, *martius*, *mavortius*; – ἄρειος πάγος, ὁ, Areshøien, ligeoverfor Akropolis i Athenen; df. den høieste Criminalret, som her holdt sine Beraadslagninger; en slettere Form er ἀρειόπαγος; — ἀρειότολμος, 2, (τόλμα) forvoven, diærv i Krigen som Ares; o. — ἀρείφατος, 2, h. *Hom.* ἀρηΐφ., (φάω, πέφαμαι) dræbt af Ares el. i Krigen; sild. alm. f. ἄρειος; – (af Ἄρης).

ἀρείων, ονος, 2, bedre, dygtigere, fortrinligere; stærkere, tapprere; bruges som *compar.* til ἀγαθός, ἄριστος; (af ἀρέσκω, ἄρω, el. best. m. Ἄρης). — ἄρεκτος, 2, *poët.* f. ἄῤῥεκτος, ugiort, ufuldendt, *Il.* — ἀρεοπαγίτης, ὁ, = ἀρειοπαγίτης. — ἀρέσαι, ἀρέσασθαι, *inf. aor.* 1 *act.* o. *med.* til ἀρέσκω. — ἀρέσθαι, *inf. aor.* 2 *med.* til αἴρω, *Hom.*

ἀρέσκεια, ἡ, behageligt, indsmigrende Væsen; bes. uædel Higen efter at behage, Smiger; — ἀρέσκευμα, τό, indsmigrende Adfærd el. Tale; o. — ἀρεσκευτικός, 3, hørende, skikket til at indsmigre sig; af — ἀρεσκεύω, (ἄρεσκος) = ἀρέσκω, bes. *in med.*, indsmigrer mig; *c. acc.*, vinder nogen, giør mig nogen hengiven; beroliger, udsoner. — ἀρεσκόντως, *adv. part.* af ἀρέσκω, til Behag; o. — ἄρεσκος, 2, behagelig, indsmigrende; (af flgd.).

ἀρέσκω, *f.* ἀρέσω, *pf. pass.* ἠρέσμαι, (ἄρω, ἄρσω) giør en noget til Pas, τινί τι, fortiener nogens Tak, *probo me alicui*; *b)* oftest *intr.*, behager nogen, τινί; πᾶσιν ἀρέσκειν τὸν συμβουλεύοντα – οὐ δύνατον, *Dem.*; *c) impers.*, ἀρέσκει μοι, *att.* ogs. με, det behager mig; ὁ ἀρέσκων, som behager, som er yndet; ἐπιμελεῖσθαι ἀρέσαι τῷ ἀρέσκοντι, *Xen.*; τὰ ἀρέσκοντα, τὰ ἀρέσαντα, *placita*, *decreta*, Beslutninger; 2) *in med.*, udsoner, formilder, ἱεροῖς θεούς, Guderne ved Offere, *Xen.*; ogs. *c. acc. rei*, ταῦτα δ᾽ ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα, dette ville vi udsone, udjevne, *Il.* 4, 162; αἱ δὲ φρένας εὖτ᾽ ἀρέσαντο αἵματος, havde mættet Lysten, *Hes.*; 3) *pass.*, finder Behag i noget, τινί; ὁ Ἀλκίδας οὐκ ἠρέσκετο αὐτοῖς, *Thuc.*; ἐξεῖναι παρ᾽ ὁποτέρους ἂν ἀρέσκηταί ἐλθεῖν, at slaae sig til hvilket Parti, man fandt for Godt, *id.*

ἀρεστήριος, 2, hørende til Sonen el. Udsonen; ἱερὰ ἀρ., Sonoffere; o. — ἀρεστός, 3, *adv.* -στῶς, behagelig, kiær; antagen; ψέγειν τὰ μὴ ἀρεστά, hvad der mishager, *Xen.*; τὸ ἀρεστόν, Beslutning, Decret, som ἀρέσαν, δόξαν; (af ἀρέσκω).

ἀρεταλόγος, ὁ, (λέγω) h. Romerne etslags Gisgler, som sædv. forestilledes af

en cynisk Philosophs; – hans Gisgleri, ἀρεταλογία, ἡ; jf. ἠθολόγος; o. — ἀρετάω, f. ήσω, duer, trives, blomstrer; ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ, i. e. εὐδαιμονοῦσιν, Od.; οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, ib.; (af flgd.).

ἀρετή, ἡ, alm. Dygtighed, Fortrinlighed, Ypperlighed; h. Hom. bes. Legemsfortrin, Krigermod, ogs. Forstandighed, ex. Il. 15, 642, 3; df. Tapperhed, stort og høit Mod; μαχόμενοι ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς ἀρετὰς ἀπεδείκνυντο, udførte herlige Bedrifter, Herod.; alm. Mandighed, mandig Storhed, (borgerlig) Dyd og Fortieneste, alerede h. Hes. Op. 289, flgd., Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάνατοι, &c.; jf. ἀκίνδυνοι ἀρεταὶ οὔτιμιοι, Pind. Ol. 6; denne ἀρετή fremstilles ogs. ofte som en Guddom, ex. Xen. Mem. 2, 1, 27, flgd.; τοιοῦτος εἶ, οἷος ἄν τις ἐξ Ἀρετῆς υἱὸς Ἔρωτι γένοιτο, Dem.; h. Pythagoreerne er ἀρετά – τελειότας φύσιος ἀνθρώπω, den menneskelige Naturs Fuldkommenhed; efter Plut. ἡ ἀρίστη καὶ θειοτάτη ἕξις (Færdighed) ἐν ἡμῖν; – dog vedblev ἀρετή ogs at bruges om enhver Ypperlighed i sit Slags, ex. νικᾷν ἅρματος ἀρετῇ, Xen.; διαφέροντες ἀρετῇ ἵπποι, id.; ogs. ofte om Legemernes Egenskaber og Kræfter; – (af ἄρω, ἄρσω, ogs. besl. m. Ἄρης, ligesom virtus m. vir; ogs. Dyd er af at due, hvf. Dygtighed).

ἀρή, ἡ, jon. o. ep. f. ἀρά, s. m. s. — ἄρηαι, 2 sing. conj. aor. 2 med., ep. f. ἄρῃ, Hom. — ἀρηγοσύνη, ἡ, Hielp, Bistand, poët.; af — ἀρήγω, f. ξω, hielper, staaer bi, bes. i Krigen, τῇ πόλει παντὶ σθένει, Xen.; νεότατι ἀρήγει θράσος, Pind.; ἄρεξον ἅλωσιν, understøt Erobringen, Æsch.; men φόνον τέκνοις ἀρήγειν, at afværge, Eur.; (besl. m. ἀρκέω); df. — ἀρηγών, όνος, ὁ, ἡ, Hielper, Hielperinde, Il.

ἀρηΐθοος, 2, (θοός) hurtig som Ares, hurtig i Kampen, Il.; — ἀρηΐκτάμενος, 3, (κτείνω) ombragt af Ares el. i Krigen, Il.; — ἀρήϊος, 3, jon. f. ἄρειος, Hom.; ἀγῶνες ἀρήϊοι, Herod.; — ἀρηΐφατος, 2, jon. f. ἀρείφατος; — ἀρηΐφθορος, 2, (φθείρω) = frgd.; o. — ἀρηΐφιλος, ὁ, (φίλος) elsket af Ares, Yndling af Krigsguden; h. Hom. epith. til enhver tapper Kriger; – (af Ἄρης).

ἀρήμεναι, see u. ἀράομαι. — ἀρημένος, 3, plaget, nedtrykt, lidende, Hom., forklares sædv. ved βεβλαμμένος; (efter Buttm. part. pf., hvis Verbum ikke haves); [α long.]. — ἀρήν, inus., see ἀρνός. — ἄρηξις, ἡ, (ἀρήγω) Hielp, Bistand. — ἄρηρα, ἀρηρώς, pf. 2 til ἄρω. — ἀρηρομένος, 3, pløiet, jon. part. pf. pass. f. ἠρωμένος, af ἀρόω.

Ἄρης, gen. Ἄρεος uden Sammentrækning, ep. Ἄρηος, men Ἄρεως, inc., dat. Ἄρεϊ, Ἄρει, Ἄρηϊ, acc. Ἄρη, ogs. Ἄρην; Ares, Mars, Gud for Krig og Kamp, Søn af Zeus og Hera; h. Trag. ogs. Gud for Fordærvelse, Pest, o. dl.; ogs. som appell. f. Krig, Slag, Fordærvelse, Pest; (besl. m. ἀνήρ.); [α long. h. Hom. i Arsis, ellers anc.].

ἀρήτειρα, ἡ, fem. af ἀρητήρ, ῆρος, ὁ, den Bedende, Forbeder, Præst, Hom.; o. — ἀρητήριον, τό, Bedested, Bedehuus; (af ἀράομαι). — ἀρητιάς, άδος, ἡ, Krigerinde; (usædv. formet af Ἄρης). — ἀρητός, 3, (ἀρά) γόος, Il. 17, 37, som μισητός, ἐπάρατος γόος, usalig, skrækkelig Kummer. — ἀρητύω, = ἀρύω, øser, poët.

ἀρθείς, part. aor. 1 pass., o. ἀρθέν, 3 pl. aor. 1 pass. f. ἤρθησαν, af αἴρω, Hom. — *ἀρθμέω, sammenføier, forbinder; ἐν φιλότητι ἀρθμήσαντε, m. pass. Bem. f. ἀρθμηθέντε, Il. 7, 302; — ἀρθμία, ἡ, Forbindelse, Venskab, Eendrægtighed; o. — ἀρθμιος, 3, forbunden, venskabelig, eendrægtig; af — ἀρθμός, ὁ, (ἄρω) Baand, Forbindelse, Forbund, Venskab.

ἀρθρεμβολέω, bringer i Led; – denne Handling, ἀρθρεμβόλησις, ἡ; af — ἀρθρέμβολος, 2, (ἄρθρον, ἐμβάλλω) bragt i Led; til at bringe i Led; τὰ ἀρθρέμβολα, sc. ὄργανα. Maskine dertil, ogs. en Torturmaskine. — ἀρθρίδιον, τό, dim. af ἄρθρον. — ἀρθρικός, o. ἀρθριτικός, 3, hørende til Lemmerne el. Ledemodene; syg i Lemmerne, arthritisk, gigtisk; o. — ἀρθρίτης, ου, ὁ, fem. ἀρθρῖτις. = frgd.; ἡ ἀρθρῖτις, sc. νόσος, Gigt; – (af flgd.).

†ἄρθρον, τό, (ἄρω) Lem, Led, Ledemod; ogs. Lemmet, Herod.; 2) h. gramm., Artiklen; df. — ἀρθρο-πέδη, ἡ, = γυιοπέδη, inc.; — ἀρθρόω, forbinder ved Ledemode, sammenføier; udbanner; 2) γλῶτταν ἄλλοτε ἀλλαχῆ ψαύουσαν τοῦ στόματος ἀρθροῦν τὴν φωνήν, articulate loqui, Xen.; o. — ἀρθρώδης, 2, (εἶδος) ligesom Led el. Ledemod.

ἀρι-, part. insep., som i det ældre Digtersprog tilføies nogle Adjectiver, for at forstærke deres Bem.; (rimel. besl. m. ἄριστος). — ἀρία, ἡ, etslags Eeg, ogs. φελλόδρυς. — ἀρίγνωτος, 2 o. 3, meget kiendelig, let at kiende; meget bekiendt; altfor bekiendt, berygtet, Od. 17, 375; o. — ἀριγνώς, ῶτος, ὁ, ἡ, = frgd., Pind.; (af γνωτός, γιγνώσκω). — ἀριδάκρυος, 2, ἀρίδακρυς, υ, o. ἀριδάκρυτος, 2, (ἀρι-, δάκρυ, δακρύω)

som græder meget el. ofte; 2) *pass.*, meget begrædt.

*ἀριδείκετος, 2, (δείκνυμι) meget viist; df. udmærket, berømt; h. *Hom.* som *superl. c. gen.*, *ex.* πάντων ἀριδείκετος ἀνδρῶν; — ἀρίδηλος, 2, *adv.* -λως, (δῆλος), o. (ved Ombytning af δ o. ζ) ἀρίζηλος, 2 o. 3, *adv.* -λως, meget tydelig, meget kiendelig, som falder stærkt i Sandserne; df. meget udmærket, meget fortrinlig; — ἀρίζηλος, 2, o. ἀριζήλωτος, 2, (ζῆλος, ζηλόω) meget misundt, meget at misunde; meget lykkelig el. fortrinlig; o. — ἀριήκοος, 2, (ἀκούω) meget hørlig; meget berømt; 2) som hører let el. gierne, lydig; (af *part. insep.* ἀρι-).

†ἀριθμέω, (ἀριθμός) tæller, aftæller, optæller; sammenregner, beregner; ἀριθμηθήμεναι, f. ἀριθμηθῆναι, *Il.* 2, 124, skal efter nogle staae f. ἀρθμηθῆναι, at forene sig venskabeligen; *b)* udtæller, betaler; df. — ἀρίθμημα, τό, det Talte, Tal; — ἀρίθμησις, ἡ, Tællen, Optællen; — ἀριθμητικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til at tælle el. regne, skikket dertil; ἡ ἀριθμητική, *sc.* τέχνη, Regnekunst, Arithmetik; o. — ἀριθμητός, 3, talt; til at tælle, let at tælle, liden i Antal, *oppon.* ἀναρίθμητος.

ἀρίθμιος, 3, *poët.* = frgd.; af — ἀριθμός, ὁ, (ἄρω, ἀρθμός), *numerus*, Tal, Antal, Mængde; οὔτ' ἀριθμῷ, οὔτε σταθμῷ ἐπήρκει μοι, hverken i Antal el. Vægt, *Xen.*; ἀριθμὸς τῆς ὁδοῦ, Veiens Maal, Længde, *mensura*, *id.*; undert. sættes det overflødigen, *ex.* πολλοὶ ἀριθμῷ, ἐν ἀριθμῷ, ligel. ἀριθμόν, o. εἰς ἀριθμόν, i Tallet; λέγειν ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν, *Pind.*; 2) Tællen, Tælling; bes. ἐξέτασιν καὶ ἀριθμὸν ποιεῖν, at mønstre, *Xen.*; 3) det fulde Tal, Fuldtallighed, Fuldendelse; πάντας τοὺς ἀριθμοὺς παραλαβών, fuldendt i enhver Henseende; ἐν ἀριθμῷ εἶναι, at tælles med, at være anseet; 4) et blot Tal, hvad der ikke duer, hvf. *Horat. nos numerus sumus*; οὐκ ἀριθμὸς λόγων, ἀλλ' ἔργα, ikke tom Snak, *Soph.*

ἄριν, *s.* ἄρις, *gen.* ἄρινος; ogs. ἄρινος, 2, (ῥίν, ῥίς) uden Næse, bes. uden Spornæse, *oppon.* εὔριν. — ἀριπρέπεια, ἡ, stor ydre Værdighed, Herlighed, Glands; af — ἀριπρεπής, 2, *adv.* -πέως, (πρέπω) meget prægtig, herlig, glimrende, som falder stærkt i Øinene, fremskinnende, ἀνήρ, ἵππος, ἄστρα, ὄρος, o. bl. — ἄρις, ινος, see u. ἄριν. — ἀρίς, ίδος, ἡ, et slags Tømmermandsværktøi, rimel. et Bor. — ἀρίσημος, 2, (σῆμα) meget udmærket, meget berømt.

ἀριστοθάρματος, 2, (ἄριστος, ἅρμα) seirende i Veddekiørsel, ἀρ. γέρας, Belønning derfor, *Pind.* — ἀριστάζω, = ἀριστάω, holder Frokost. — ἀρίσταθλος, 2, (ἄριστος, ἆθλος) seirende i Veddestrid, *poët.* — ἀρισταρχεῖον, τό, et Artemistempel i Elis, *Plut.* — ἀρισταρχέω, = ἀρίστως ἄρχω, hersker paa det bedste. — ἀριστάφυλος, 2, (ἀρι-, σταφυλή) med mange Druer. — ἀριστάω, *f.* ήσω, spiser Frokost, ἄριστον; df. ἠριστάναι, ἠρίσταμεν, som af ἀρίστημι; [αρ sædv. m. α *long.*].

*ἀριστεία, ἡ, udmærket Bedrift el. Heltedaad, som tilkæmper sig Prisen, ἀριστεῖον; alm. en Heltegierning; ogs. Dagens Lykke; saaledes overskrives nogle Sange i Iliaden af den Helt, som deri udmærker sig, *ex.* Διομήδους, Ἀγαμέμνονος ἀριστεία; ogs. *in pl.*; o. — ἀριστεῖον, τό, den Tapprestes Priis el. Belønning; 2) Æresgave, Mindesmærke, *ex.* ἀριστεῖον ἀνέθηκαν τῷ Ἀπόλλωνι ἀπὸ τῶν βαρβάρων, *Dem.*; (af ἀριστεύω).

†ἀριστερά, ἡ, den Venstre, see u. ἀριστερός; df. — ἀριστερεύω, bruger den Venstre. — ἀριστερεών, ἡ, = περιστερεών, *Orph.* — ἀριστερός, 3, venstre, paa den venstre Side; ἔχοντες ἀριστεροὺς τοὺς τοξότας, *Xen.*; ἐπ' ἀριστερά, εἰς ἀρ., til Venstre; *b)* ἀριστερά, ἡ, m. o. u. χείρ, den venstre Haand; ἐν ἀριστερᾷ; ἐξ ἀριστερᾶς, παρ' ἀριστεράν, paa, fra, til Venstre; 2) *transl.*, *a)* som varsler Uheld, ἀριστερὸς ὄρνις, *Od.*; (ved at tage Varsler vendte Grækeren Ansigtet imod Nord); *b)* forkeert, urigtig, uforstandig; φρενόθεν ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας, du var gaaen fra Forstanden, *Soph.*; df. — ἀριστεροστάτης, ου, ὁ, (ἵστημι) staaende paa venstre Side; o. — ἀριστερόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ) keithaandet.

*ἀρίστευμα, τό, = ἀριστεία; — ἀριστεύς, έως, *poët.* ῆος, ὁ, den Bedste, Ypperste, Dygtigste i Fred el. i Krig; ἀριστῆες ἀνδρῶν, *Pind.*; *in pl.* ogs. de Fornemste, *Optimates*; — ἀριστευτικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at udføre herlige Bedrifter; o. — ἀριστεύω, er den Første, Ypperste, Bedste, Tappreste, ἀριστεύς, handler el. udmærker mig som en saadan; ἀριστεύεσκε μάχεσθαι, udmærkede sig i Kampen, *Il.*; undert. *c. gen.*, *ex.* τῶν καθ' ἑαυτοὺς ἀνθρώπων ἀριστεύσαντες, fremfor deres Samtidige, *Xen.*; men *c. acc.*, τὰ πρῶτα καλλιστεῖα ἀριστεύσας, som νικήσας, vindende den første Priis, *Soph.*; (af ἄριστος).

ἀριστητής, οῦ, ὁ, som holder Frokost; o. — ἀριστίζω, beverter med

Frokost; *in med.*, spiser Frokost, *Ar.* — ἀριστίνδην, *adv.*, (ἄριστος) efter Graden af Herkomst, Adel, Ypperlighed, Fortieneste; οὐ γὰρ μόνον ἀριστίνδην ἀλλὰ καὶ πλουτίνδην οἴονται δεῖν αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας, ei alene de ypperligste, men ogs. de rigeste Mænd, *Arist.*

*ἀριστόβιος, 2, (βίος) som lever bedst; — ἀριστόβουλος, 2, (βουλή) som giver el. faaer de bedste Raad; – Ἀριστοβούλη, ἡ, *epith.* til Artemis, h. *Plut.*; — ἀριστογένεθλος, 2, (γενέθλη) avlende de bedste Børn; alm. meget frugtbar; — ἀριστογόνος, 2, (γέγονα) avlende, fødende de bedste Børn; men ἀριστόγονος, 2, *pass.*, avlet el. født af de ypperligste Forældre; — ἀριστοεπέω, er – ἀριστοεπής, 2, (εἰπεῖν) talende bedst el. visest; – (af ἄριστος).

*ἀριστοκράτεια, o. -τία, ἡ, de Fornemmes, Adeliges Regiering, Aristokratie; 2) h. *Aristot.* o. *Polyb.*, en idealsk Statsforfatning, hvori alene det Rette og Gode hersker; af — ἀριστοκρατέομαι, (κρατέω) har, lever under en aristokratisk Statsforfatning; df. — ἀριστοκρατικός, 3, *adv.* -κῶς, aristokratisk, hørende til en aristokratisk Statsforfatning; — ἀριστόμαντις, εως, ὁ, ἡ, *i. e.* ἄριστος μάντις, som spaaer bedst; o. — ἀριστομάχος, 2, (μάχομαι) kæmpende bedst el. tapprest; ἀριστομάχου γένος Ἡρακλεῦς, *Pind.*; – (af ἄριστος).

ἄριστον, τό, Frokost, Davre, omtr. Romernes *prandium*, *oppon.* δεῖπνον, *coena*; ogs. Foder, *Xen.*; [α *br.* h. *Hom.* viser Ordets oprindel. Forbindelse med *neutr.* af ἄριστος; derimod bruges *att.* til Forskiel derfra altid α *long.*, ligel. i Derivaterne]. — ἀριστόνικος, 2, (νίκη) som seirer skiønnest; som giver den skiønneste Seier; o. — ἀριστόνοος, 2, (νοῦς) med den bedste Tænkemaade; (af ἄριστος). — ἀριστοποιέω, (ἄριστον) tillaver Frokost; sædv. *in med.*, spiser Frokost, *Xen.*

*ἀριστοπόνος, 2, (πονέω) som arbeider bedst; ἀριστοπόνοις χερσί, *Pind.*; — ἀριστοπόσεια, ἡ, (πόσις) den bedste Hustru, *Opp.*; o. — ἀριστοπραγέω, = ἀριστεύω; af — ἄριστος, 3, *superl*, til ἀγαθός, den bedste, ypperligste, fornemste, tappreste, dueligste; alm. o. fortrinligste i sit Slags, om Mennesker o. Ting; *att.* ogs. om de indre og høiere Fortrin; οἱ ἄριστοι, Øvrigheden; de Fornemme, *optimates*; *neutr.* ἄριστα som *adv.*, paa den bedste Maade; ἄριστα μάχεσθαι, tapprest, *Xen.*; τὰ ἄριστα, = ἀριστεῖα, *Soph. El.* 1097; – *ctr.* m. Artiklen, h. *Hom.*, ὥριστος, *att.* ὥριστος, *dor.*; ὤριστος – (besl. m. Ἄρης, ἄρω, ἀρετή, ἀρείων, ἀνήρ).

*ἀριστοτέχνης, ου, ὁ, (τέχνη) den bedste Kunstner; — ἀριστοτόκεια, ἡ, bes. *fem.* til ἀριστοτόκος, 2, (τίκτω) = ἀριστογόνος; men ἀριστότοκος, 2, *pass.*, = ἀριστόγονος; — ἀριστοφυής, 2, (φυή) med den bedste Natur, af Naturen den bedste; — ἀριστόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ) med den tappreste Haand el. Arm; ἀριστοχ. ἀγών, hvori man prøver Armenes Styrke, *Soph.*; o. — ἀριστώδιν, ινος, ὁ, ἡ, som føder, avler tappre Mænd, Ἀθῆναι, *poët.*; – (af ἄριστος).

ἀρισφαλής, 2, (σφάλλω) hvor man let kan snuble, slibrig, ὁδός, *Od.* — ἀριφανής, 2, (φαίνομαι) som lyser eller skinner stærkt; meget berømt, *illustris.* — ἀριφραδής, 2, *adv.* -δέως, o. -δῶς, (φράζομαι) meget kiendelig, tydelig, indlysende, som ἀρίζηλος, *Hom.*; 2) som let udfinder et Middel, opfindsom, klog, *Soph.* — ἀρίφρων, ονος, 2, (φρήν) meget forstandig. — ἀριχάομαι, derfor sædv. ἀναριχάομαι, s. m. s.

ἀρκάλη, s. ἀρκάνη, ἡ, det Træ, hvortil Rendingen befæstes, Rendebom. — ἄρκειος, 3, = ἄρκτειος, af en Biørn. — ἀρκεσίγυιος, 2, (γυῖον) styrkende Lemmerne; — ἄρκεσις, ἡ, Hielp, Bistand, Nytte; o. — ἀρκετός, 3, tilstrækkelig; (af ἀρκέω). — ἀρκευθίς, ίδος, ἡ, Enebær; af — ἄρκευθος, ἡ, Enebærtræet, *juniperus.*

ἀρκέω, *f.* έσω, *arceo*, afværger, holder borte, τινί τι, τὶ ἀπό τινος, *Hom.*; ὡς οὐκ ἀρκέσει τὸ μὴ οὐ – θανεῖν, at han ikke vil kunne afværge sin Død, *Soph. Aj.* 727; o. *absol.*, οὐκ ἤρκεσε θώρηξ, *Il.*, stod ikke imod; *b) c. dat.* οὐδ' ὑμῖν ποταμὸς – ἀρκέσει, *Il.* 21, 131, o. εἴ κεν νῶϊν Ἀθήνη – ἀρκέσει, *Od.* 16, 260, vil hielpe, staae bi; df. *c)* bevirker, formaaer, strækker til, *ex.* οὔτε γὰρ ἰατροὶ ἤρκουν, *Thuc.*; ἀρκεῖ μοι τοῦτο, dette er mig nok; undert. *c. part.*, *ex.* ἀρκέσω ὑμῖν πράττων πρὸ ὑμῶν, det vil være nok, at jeg –, *Xen.*; ligel. ἀρκέσω θνήσκουσα, *Soph.*; *part.* ἀρκῶν, ἀρκοῦσα, ἀρκοῦν, tilstrækkelig, fornøden, rigelig; βίος ἀρκέων, *Herod.*; τὰ ἀρκοῦντα ἔχειν, at have det Fornødne; – 2) *in med.*, er tilfreds, nøies med noget, τινί, *Herod.*; – (besl. m. ἀλκέω o. m. ἀρήγω).

ἄρκιος, 3 o. 2, (ἀρκέω) afværgende, hielpende, nyttig; οὔ οἱ ἔπειτα Ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν –, han vil ikke kunne, *Il.* 2, 393; νῦν ἄρκιον, *i. e.* ἀρκοῦν, ἕτοιμον, nu er Tiden, nu gielder det, *ib.* 15, 502; τὰ ἄρκια, Hielpemidler, *Hes.*; 2) tilstrækkelig, tilfredsstillende, μισθός,

Hom. — ἄρκιος, 3, = ἄρκτειος. — ἄρκος, τό, (ἀρκέω) Hielpemiddel imod noget, τινός. — ἄρκος, ὁ, o. ἡ, = ἄρκτος, en Biørn. — ἀρκούντως, *adv. part. præs.* af ἀρκέω, i tilstrækkelig Mængde; τοῦ βίου ἀρκούντως εἶχε, nok af Midler, *Herod.*; tilfredsstillende, passende.

ἀρκτεία, ἡ, see u. ἄρκτος Bem. 3. — ἄρκτειος, 3, af en Biørn, ἄρκτος. — ἀρκτέος, 3, *adject. verb.* til ἄρχω, til at begynde paa; 2) af ἄρχομαι, ἀρκτέον, man maa adlyde, *Soph.* — ἀρκτεύω, bestemmer til en ἄρκτος Bem. 3; *in med.*, besørger denne Tieneste. — ἀρκτῆ, ἡ, (ἄρκτος), *sc.* δορά, en Biørnehud. — ἀρκτικός, 3, liggende imod Norden, ἄρκτος, nordlig. — ἀρκτικός, 3, (ἄρχω) begyndende, hørende til Begyndelsen.

ἄρκτος, ὁ, en Biørn; ἡ ἄρκτος, en Hunbiørn; 2) Stiernebilledet den store Biørn, ogs. Vognen, ἅμαξα; df. Nordpolen; Norden; 3) ἡ ἄρκτος, en Æresmø, som paa Festen Βραυρώνια offrede til Artemis, jf. ἀρκτεύω; hendes Tieneste, ἡ ἀρκτεία. — Ἀρκτοῦρος, ὁ, (οὖρος) Stiernebilledet Arkturus el. Biørnevogteren, ogs. ἀρκτοφύλαξ, ακος, ὁ. — ἀρκτύλος, ὁ, en ung Biørn. — ἀρκτῷος, 3, (ἄρκτος Bem. 2) nordlig; imod Norden.

ἄρκυον, τό, = ἄρκυς; o. — ἀρκυοστασία, ἡ, (στάσις) Garnets Opstillen; det opstillede Garn; af — † ἄρκυς, υος, ἡ, *att.* ἄρκυς, Jægergarn til at opstille, *cassis*; df. — ἀρκυστασία, ἡ, = ἀρκυοστασία; o. — ἀρκυστάσιον, τό, Sted, hvor Jægergarnet opstilles; 2) det opstillede Jægergarn; af — ἀρκύστατος, 2, (ἵστημι) omgiven af Jægergarn; τὸ ἀρκύστ. = ἀρκυστάσιον; 2) *act.*, omgivende med Garn, hildende deri; τὸ ἀρκύστ. = ἄρκυς. — ἀρκυωρέω, er - ἀρκυωρός, ὁ, *i. e.* ἄρκυος οὖρος, som bevogter Jægergarnet, som lurer paa Fangsten.

ἅρμα, ατος, τό, (ἄρω) Vogn, bes. Stridsvogn; ofte Vogn og Heste, den forspændte Vogn, Forspand; νικᾶν ἅρματος ἀρετῇ, *Xen.*; ἅρματα τρέφειν, at holde Veddeløbsheste, *id.*; 2) en Biergegn i Attika, hvor man tog Varsler af Lyn; df. som Ordsprog, δι' ἅρματος, efter lang Venten, *Plut.* — ἆρμα, τό, (αἴρω) hvad man hæver i Veiret, Last, Paalæg, Skat, som φορά; 2) hvad man tager til sig, Næring, som προσφορά — ἁρμα, ἡ, Forbindelse, legemlig Omgang; jf. ἁρμή; o. — ἁρμαλιά, ἡ, tildeelt Næring el. Spise, *Hes.*; Proviant; (af ἁρμόζω). — ἁρμάμαξα, ἡ, (ἅρμα, ἅμαξα) en bedækket Reisevogn.

ἁρμάτειος, 3, hørende til en Vogn; νόμος ἁρμ., o. μέλος ἁρμ., etslags Melodie; o. — ἁρματεύω, kiører en Vogn; (af ἅρμα). — * ἁρματηλασία, ἡ, Kiøren, Kiørsel; af — ἁρματηλατέω, er - ἁρματηλάτης, ου, ὁ, som kiører med el. paa en Vogn; 2) som kæmper til Vogns; o. — ἁρματήλατος, 2, som drives omkring af Vognen el. af Hiulet, som Ixion, *Eur.*; - (af ἅρμα, ἐλαύνω).

* ἁρματινός, 3, o. ἁρμάτιος, 2, = ἁρμάτειος; — ἁρμάτιον, τό, *dim.* af ἅρμα; — ἁρματίτης, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, hørende til en Vogn; — ἁρματοδρομέω, er - ἁρματοδρόμος, 2, (δραμεῖν) som anstiller Veddekiørsel; df. — ἁρματοδρομία, ἡ, Veddekiørsel. — ἁρματόεις, εσσα, εν, = ἁρμάτειος; — ἁρματόκτυπος, 2, (κτυπέω) med raslende Vogn; — ἁρματομαχέω, (μάχομαι) strider til Vogns; — ἁρματοπηγέω, er - ἁρματοπηγός, 2, (πήγνυμι) som bygger en Vogn; ὁ ἁρμ., en Vognmager; o. — ἁρματοποιέω, -ποιός, 2, (ποιέω), = frgd.; - (af ἅρμα).

* ἁρματοτροφέω, (τρέφω) holder Vognheste, bes. til Veddeløb; - denne Handling, ἁρματοτροφία, ἡ; — ἁρματοτροχία, *ep.* -χίη, ἡ, (τροχός, τρέχω) Vognens el. Hiulets Løb, Vognspor; — ἁρματωλία, ἡ, h. *Ar.* komisk f. ἁρματηλασία, m. Henspillen paa ἁμαρτωλή; o. — ἁρματῷος, 3, = ἁρμάτειος; - (af ἅρμα).

ἀρμενίζω, seiler; af — ἄρμενον, τό, et Seil; alm. Værktøi, Instrument; ofte *in pl.*; egentl. *neutr.* af flgd.; — ἄρμενος, 3, ogs. 2, *Hes.*, egentl. *part. aor. med. syncop.* af ἄρω, som slutter, passende; *transl.*, tienlig, gunstig, ἡμέρα κούρῃσι γενέσθαι ἄρμενος, til at avle, *Hes.*; ξείνοις ἄρμενος, beqvem, behagelig for Giesterne, *Pind.*; ἄρμενα πράξαις ἀνήρ, *i. e.* εὖ πράξας, den Lykkelige, *id. Ol.* 8, 96.

ἁρμή, ἡ, (ἁρμόζω) Forbindelse, Forening, Sammenføining. — ἁρμηλατέω, o. ἁρμηλάτης, ὁ, = ἁρματηλατέω, ἁρματηλάτης. — ἁρμίως, *adv.*, = ἁρμοῖ. — ἁρμογή, ἡ, Føining, Foldning, Led; Sammenføining, Anordning; see ἁρμονία; o. — ἁρμόδιος, 3, *adv.* -δίως, passende, velordnet, δεῖπνον, *Pind.*; 2) foielig, villig; (af ἁρμόζω).

ἁρμοζόντως, passeligen, *adv. part.* af — ἁρμόζω, *att.* ἁρμόττω, *f.* όσω, passer el. føier sammen, πάντα - ἡρμοσεν ἀλλήλοισιν, *Od.* 5, 247, χαίταν στεφάνοισιν, *Pind.*; 2) *transl.*, a) ἁρμόζειν τινὶ τὴν θυγάτερα, at forlove el. gifte; ligel. ἁρμόζων κόρα ἄνδρα, *Pind.*; *in med.*, at forlove el. gifte sig, *Herod.*;

b) ordner, styrer, στρατόν, *Pind.*; ἁρμόζειν τὴν πόλιν, o. ἐν τῇ πόλει, at være ἁρμοστής, Gouverneur i en By, see ἁρμοστής; 3) *intr.*, ἁρμόζειν πρός τι, at passe til noget; ἥρμοσε δ' αὐτῷ, om Harnisket, passede ham, sad vel paa ham, *Il.*; ligel. θώραξ ἁρμόζων s. ἁρμόττων, *Xen.*; οὐχ ἁρμόττει μοι, *c. inf.*, det sømmer mig ikke, *Dem.*

ἁρμοῖ, *adv.*, = ἄρτι, nyligen, just nu, strax, *Æsch.* — ἁρμολογέω, er - ἁρμολόγος, 2, (ἁρμός, λέγω) som sammenføier, forbinder. — ἁρμονία, ἡ, (ἁρμόζω) hvad der forbinder, Klammer; Γόμφοισι – καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν, *Od.* 5, 248; som ἁρμός; alm. Sammenføining, Forbindelse; *transl.*, Forbund, *in pl. Il.* 22, 255; οὔποτε τὴν Διὸς ἁρμονίαν θνητῶν παρεξίασι βουλαί, det af Zeus Ordnede, Bestemte, Tilskikkede, *Æsch.*; 2) Harmonie, Samklang, Tonernes rigtige Forhold; ogs. de enkelte Tonearter; *ex.* ἁρμονία Λυδία, Φρυγία, &c.; ogs. Tonstykke, Sang, o. dl., jf. νόμος; h. Rhetorerne: Velklang i Periodebygningen; df. — ἁρμονικός, 3, harmonisk, hørende til Harmonie, øvet, dygtig deri; ἡ ἁρμονική, *sc.* τέχνη, Theorie el. grundig Indsigt i Musik. — ἁρμόνιος, 3, *adv.* -νίως, (ἁρμόζω) passende, overeensstemmende, harmonisk.

ἁρμός, ὁ, (ἄρω) Sammenføining, Forbindelse, Klemme, Nagle; Led, Ledemod; bes. Skulderens Sammenføining med Skulderbladet, *armus.* — ἁρμοσία, ἡ, Ordnen, Leden, Styren; Stemmen; — ἅρμοσις, ἡ, Sammenføien, Tilpassen; o. — ἅρμοσμα, τό, det Sammenføiede, Tilpassede; (af ἁρμόζω). — ἁρμόσσω, *att.* -ττω, = ἁρμόζω.

*ἁρμοστήρ, ῆρος, o. ἁρμοστής, οῦ, ὁ, som forbinder, ordner, styrer, forvalter; bes. Statholder el. Befalingsmand, som Lacedæmonierne indsatte i de Byer, som underkastede sig deres Overherredømme, *Xen.*; ogs. alm. en Statholder; — ἁρμοστικός, 3, til at sammenføie el. forbinde; — ἁρμοστός, 3, sammenføiet, tilpasset; forlovet, gift; anordnet, ledet, regieret; — ἁρμόστωρ, ορος, ὁ, *poët.* = ἁρμοστήρ; o. — ἁρμόσυνος, 2, forbindende, ledende, styrende; - (af ἁρμόζω). — ἁρμοττόντως, *adv. part.* af ἁρμόττω, *att.* f. ἁρμόζω, passende.

†ἄρνα, ἄρνες, see u. ἀρνός; df. — ἀρνακίς, ίδος, ἡ, Faarepels; ogs. ἀρνέα, ἡ; — ἄρνειος, 3, af Lam el. Faar; — ἀρνειός, ὁ, Vædder, bes. en ung; oprindel. *adject.*; df. ἀρνειὸς ὄϊς, Hanfaaret, *Od.*; o. — ἀρνεοθοίνης, ου, ὁ, (θοίνη) = ἀρνοφάγος.

ἀρνέομαι, afslaaer, nægter, τί, noget, τεὸν ἔπος, *Il.* 14, 212; ἀρνεύμενος εἶναι χρηστός, som vægrer sig ved at være tapper, *Herod.*; ἠρνοῦντο μὴ αὐτόχειρες γενέσθαι, benægtede at have dræbt, *Xen.* — *ἀρνευτήρ, ῆρος, o. ἀρνευτής, οῦ, ὁ, = κυβιστητήρ, Luftspringer, Giøgler; en Dykker, *Od.*; df. — ἀρνευτηρία, ἡ, Luftspringerkunst, Dykkerkunst; af — ἀρνεύω, springer ned paa Hovedet, dukker under; egentl. giør Bukkespring, slaaer Kulbøtter, o. dl.; - (af *inus.* ἀρήν).

ἀρνησίθεος, 2, (θεός) fornægtende Gud; — ἀρνήσιμος, 2, som lader sig nægte, til at afslaae; — ἄρνησις, ἡ, Nægtelse, Vægring, Afslag; o. — ἀρνητικός, 3, som nægter, vægrer sig, afslaaer; - (af ἀρνέομαι). — ἀρνίον, τό, *dim.* af - ἀρνός, τοῦ, τῆς, *gen.* af *inus.* ἀρήν, et Lam, *dat.* ἀρνί, *acc.* ἄρνα; *pl.* ἄρνες, *dat.* ἀρνάσι, *ep.* ἄρνεσσι; for *nom.* bruges ἀμνός, sild. ogs. ἀμνός, ὁ, *arnus*, *agnus*; df. — ἀρνοφάγος, 2, (φαγεῖν) ædende Lam.

ἄρνυμαι (af αἴρω, ligesom πτάρνυμαι af πταίρω) egentl. f. *med.* αἴρομαι m. Bem. tager deraf, erholder som Løn, Andeel, Bytte; Ἀρνύμενος ἥν - ψυχήν, for at redde sit Liv, *Od.* 1, 5; ogs. ἀρνύμενοί σοι τιμήν, forskaffende dig Hævn, *Il.* 1, 159; οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην, de kæmpede ikke om en Oxehud (men om Livet), *ib.* 22, 160; ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μᾶλλον ἤ -, = αἱρούμενος, foretrækkende, *Pl.*; - alene *in præs.* o. *impf.* — ἀρνῳδός, ὁ, (ἀείδω, ἀρνός) Lammesanger, hvis Sang belønnes med et Lam; jf. τραγῳδός.

ἄρομα, τό, (ἀρόω) pløiet Mark, Sædeager; ogs. ἄρωμα. — ἀρόμην, *jon. aor.* 2 *med.* til αἴρω, *Hom.* — ἀρόμμεναι, *lect, var.* f. ἀρώμεναι, ἀρόμεναι, f. ἀροῦν, *Hes. Op.* 22. — ἄρον, τό, *arum*, Slangeurt. — ἄρος, τό, Nytte, *Æsch. Suppl.* 887, *inc.* — *ἀρόσιμος, 2, til at pløie, ἀρόσ. γῆ, Pløieland, Sædemark; ofte *transl.*, jf. ἄροτος; ogs. ἀρώσιμος; — ἄροσις, ἡ, Pløien, Pløining, Jordbrug; 2) frugtbar Jordbund, Pløieland, *arvum*, *Hom.*; — ἀροτήρ, ῆρος, o. ἀρότης, ου, ὁ, Plovmand, Sædemand, Jordbruger; βοῦς ἀροτήρ, Plovoxen; *transl.*, den Avlende, Faderen; o. — ἀροτήριος, o. ἀροτήσιος, 2, hørende til Pløining el. Saaening; ὥρα ἀροτήρ., Pløietiden; - (af ἀρόω).

ἄροτος, ὁ, Pløien, Pløining; Saaening; alm. Agerdyrkning; *in pl. Od.* 9, 122, hvor man ogs. læser ἀρότροισι; *transl.*, Forplantelse; ἐπὶ παίδων γνησίων ἀρότῳ, en i Athenen vedtagen Ægteskabsformel, *Pl.*, jf. ἀρόω, ἄρουρα; 2) ἀρο-

τός (m. forandret Tone), Pløietiden, *Hes.*; *poët.* ogſ. Aaret; o. — ἀροτός, 3, pløiet; til at pløie; – (af ἀρόω).

*ἀροτραῖος, 3, af et Pløieland; — ἀροτρεύς, έως, o. ἀροτρευτήρ, ῆρος, ὁ, = ἀροτήρ, Plovmand; 2) ἀροτρεὺς βοῦς, Plovoxen, *Dem.*; — ἀροτρεύω, pløier; — ἀροτρευτής, οῦ, ὁ, = ἀροτήρ; 2) = ἄροτρον; — ἀροτριάζω, pløier; df. — ἀροτρίασις, ἡ, *inc.*, o. ἀροτριασμός, ὁ, Pløien, Pløining; — ἀροτριάω, = ἀροτριάζω; — ἀρότριος, hørende til Agerdyrkning; — ἀροτρίωμα, τό, pløiet Mark; o. — ἀροτρίωσις, ἡ, Pløien, Pløining; – (af ἀρόω, ἄροτρον).

ἀροτροδίαυλος, ὁ, ſom ved at pløie beſkriver en δίαυλος; o. — ἀροτροειδής, 2, (εἶδος) lignende en Plov; af — ἄροτρον, τό, (ἀρόω) en Plov, *aratrum*; df. — ἀροτροπόνος, 2, (πονέω) ſom forretter Plovarbeide; — ἀροτρόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (ποῦς) Plovſkiær; o. — ἀροτροφορέω, (φέρω) bærer el. trækker Ploven.

†ἄρουρα, ἡ, (ἀρόω) Agerland, Sædemark, *arvum*, *Hom.*; alm. Land, Jord, ſom γῆ; h. *Herod.* ogſ. beſtemt Maal, ἑκατὸν πήχεων Αἰγυπτίων, 2, 168, ſom vort, Ager, Maal, o. ſ. v.; h. Tragikerne *transl.*, Moderſkiødet; df. — ἀρουραῖος, 3, hørende til en Sædemark, landlig; — ἀρούριον, τὸ, *dim.* af ἄρουρα; o. — ἀρουροπόνος, (πονέω) arbeidende paa Ageren.

ἀρόω, *f.* όσω, (rimel. af ἔρα) pløier, *aro*; *b)* beſaaer; ogſ. *intr.*, ſaaer, εἴς τι, ſom σπείρω; *transl.*, τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν, beſvangrede; ἠρόθην, *satus sum*, er født, *Soph.*; *part. pf. pass. jon.* ἀρηρομένος, pløiet, dyrket; ἀρόωσι, *ep.* f. ἀροῦσι, *Od.* 9, 108.

*ἁρπάγδην, *adv.*, ved at bortrive el. bortrives, ved Rov, Bortførelſe, o. dl., røvende, røvet; — ἁρπαγεύς, έως, ὁ, ſild. = ἅρπαξ; — ἁρπαγή, ἡ, Røven, Røveri; Plyndring; εἵποντο ἁρπαγῆς ἕνεκα, *Xen.*; Rov, Bytte; Graadighed, *id.*; — ἁρπάγη, ἡ, Hage, *harpago*; Rive; — ἁρπαγιμαῖος, 3, o. ἁρπάγιμος, 2, ogſ. 3, røvet, plyndret, bortſnappet; — ἁρπάγιον, τό, etſlags Kar, ſom κλεψύδρα; — ἅρπαγμα, τὸ, Rov, det Røvede; — ἁρπαγμός, ὁ, = ἁρπαγή; — ἅρπαγος, ὁ, = ἅρπαξ, ſild.; – (af flgd.).

ἁρπάζω, *f. att.* ἁρπάσομαι, ogſ. ἁρπάσω, ſædv. ἁρπάξω, *aor.* ἥρπασα o. ἥρπαξα, *pass.* ἡρπάσθην o. ἡρπάγην; – bortriver, bortſnapper, røver, bortfører, borttager; griber, ſnapper, λᾶαν, *Hom.*, μάχαιραν, αἰχμὴν, ὅπλα, *Xen.*; πεῖραν τινὸς ἁρπάσαι, *Soph.*; (rimel. af *inus.* ἅρπω, hvf. ἅρπη; beſl. m. καρπάλιμος, μάρπτω, *carpo*, *rapio*).

*ἁρπακτήρ, ῆρος, ὁ, Røver, *Il.*; *fem.* ἁρπάκτειρα, Røverſke; df. — ἁρπακτήριος, 3, røverſk; — ἁρπακτής, οῦ, ὁ, o. – ἁρπακτικός, 3, *adv.* -κῶς, = ἁρπακτήρ, -τήριος; — ἁρπακτός, 3, røvet, bortreven, bortført; o. — ἁπρακτύς, ύος, ἡ, *jon.* f. ἁρπαγή; — ἁρπάλαγος, ὁ, etſlags Jagtredſkab; — ἁρπαλέος, 2, ogſ. 3, ſom river til ſig, graadig; ἐπίσκοπος – Κερδέων ἁρπαλέων, ſom ſeer efter lokkende Vinding, *Od.* 8, 164; df. indtagende, yndig, δόσις, φροντίς, *Pind.*; *adv.* ἁρπαλέως, graadigen, *Od.*; – (Formen ἁρπαλός alene h. *gramm.*, ἁρπάλιμος alene i καρπάλιμος); o. — ἁρπαλίζω, optager, opfanger, *excipio*, *Æsch.*; – (af ἁρπάζω).

*ἅρπαξ, αγος, ὁ, ἡ, røvende, rivende el. førende bort; ſædv. *subst.*, Røver, Røverſke; *superlat.* ἁρπαγίστατος, den værſte Røver, *Ar.*; 2) ἅρπαξ κακή, *Hes. Op.* 356, f. ἁρπαγὴ κ., Røven, Røveri; — ἁρπαξίβιος, 2, (βίος) levende af Rov; — ἅρπασμα, τό, = ἅρπαγμα; — ἁρπαστικός, 3, = ἁρπακτικός; — ἅρπαστον, τό, *dim.* ἁρπάστιον, τό, Bold, ſom gribes el. til at gribe; Boldſpil; egentl. *neutr.* af — ἁρπαστός, 3, røvet; til at røve, plyndre, fange; – (af ἁρπάζω).

ἀρπεδής, 2, o. ἀρπεδόεις, εσσα, εν, flad, flet, jevn; o. — ἀρπεδίζω, jevner, fletter, alene h. *gramm.*; (af πέδον, rimel. f. ἀριπεδής). — ἁρπεδόνη, ἡ, Line, Strikke til at hænge i, fange Vildt, o. dl.; ogſ. Bueſene; *Herod.* 3, 47, Snor, hvormed θώρηξ befæſtes; ogſ. ἁρπεδών, όνος, ἡ; df. — ἁρπεδονίζω, fanger, binder, hænger op ved en Strikke. — ἁρπέζα, ἡ, ogſ. ἅρπεζος, ὁ, Tornegierde, *Nic.*; (af uvis Oprindelſe; efter *Hesych.* hed en Tornebuſk ἄρπιξ). — ἅρπη, ἡ, (ἁρπάζω) *Il.* 19, 350, etſlags Rovfugl af Ørne- el. Høgeſlægten, τανύπτερυξ, λιγύφωνος; 2) Segl el. Lee, *Hes.*; 3) ſom δρέπανον, et Inſtrument, hvormed Elephanten ſtyres; ogſ. en Harpun. — ἀρπίς, s. ἁρπίς; ῖδος, ἡ, = κρηπίς, *Call.*; (beſl. m. ἀρβυλίς).

Ἅρπυια, ἡ, ſee *Il.* 16, 150; ſædv. *in pl.*, *ex. Od.* 1, 241, Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, efter *Eust.* = ἀνείλοντο θύελλαι, altſ. Hvirvelvinde, Stormvinde; df. etſlags mythiſke Væſener, ſom bortrykke, hvad der pludſeligen forſvinder; jf. ogſ. *Virg. Æneid.* 3, 225, *sequ.*; df. — ἁρπυιόγονος, 3, (γέγονα) nedſtammende fra Harpyierne, *poët.* — ἅρπυς, ὁ, *æol.* f. ἄρτυς, Forening, Forbindelſe, Elſkov; jf. ἅρμα. — ἀῤῥ-, *att.* fordobles ῥ efter Forſætning af α. — ἀῤῥαβάσσω, =

ῥαβάσσω. — ἀῤῥάβδωτος, 2, (ῥαβδωτός) ikke stribet. — ἀῤῥαβών, ῶνος, ὁ, hvad der gives paa Haanden, Kiøbskilling, Haandpenge, *arrhabo*, *arrha*; df. — ἀῤῥαβωνίζω, giver Penge paa Haanden; alm. tager i Tieneste.

ἀῤῥαγής, 2, (ῥήγνυμι) ikke sønderreven; ikke til at sønderrive; ὄμμα ἀῤῥαγές, som ikke brister i Taarer, *Soph.* — ἀῤῥᾳδιούργητος, 2, = οὐ ῥᾳδιούργητος. — ἀῤῥάζω, = ἀράζω. — ἄῤῥαιστος, 2, (ῥαίω) uforstyrret. — ἄῤῥαντος, 2, (ῥαίνω) uvædet, ikke vandet. — ἄῤῥατος, 2, alene h. *Plat.*, forklares ved σκληρός, ἀμετάστροφος, altſ. fast, haard, uforanderlig; (rimel. af ῥαίω, ῥήγνυμι). — ἄῤῥαφος, 2, ogs. ἀῤῥαφής, 2, (ῥάπτω) ikke syet, uden Syening, af eet Stykke.

ἄῤῥεκτος, 2, *poët.* f. ἄρεκτος, (ῥέζω) ugiort, ufuldendt. — ἀῤῥενικόν, τό, = ἀρσενικόν. — *ἀῤῥενικός, 3, *adv.* -κῶς, mandlig; — ἀῤῥενογενής, 2, (γένος) af Hankiønnet; — ἀῤῥενογονία, ἡ, at avle el. føde Drengebørn; af - ἀῤῥενογόνος, 2, (γέγονα) som avler el. føder saadanne; — ἀῤῥενόθηλυς, υ, (θῆλυς) hørende til begge Kiøn; — ἀῤῥενοκοίτης, ου, ὁ, *cinædus*; — ἀῤῥενο-κυέω, føder Drengebørn; — ἀῤῥενόμορφος, 2, (μορφή) med mandlig Gestalt; — ἀῤῥενόπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) med el. af et Drengebarn, med en Dreng; o. — ἀῤῥενοπληθής, 2, (πλήθω) fuld af Mænd; - (af ἄῤῥην).

*ἀῤῥενότης, ητος, ἡ, Mandbom; — ἀῤῥενοτοκέω, er - ἀῤῥενοτόκος, 2, (τίκτω) som føder, sield. som avler Drengebørn; — ἀῤῥενοφθορία, ἡ, (φθείρω) at forføre Mandfolk; — ἀῤῥενόω, giør til Mand; *in med.*, bliver til Mand, forretter en Mands Gierning; — ἀῤῥενώδης, 2, *adv.* -δως, (εἶδος) mandig af Udseende; o. — ἀῤῥενωπός, 2, *adv.* -πῶς, (ὤψ) = frgd.; alm. mandig, modig; τὸ ἀῤῥενωπόν, mandigt Udseende, Mandighed; - (af ἄῤῥην).

ἀῤῥεπής, 2, *adv.* -πῶς, (ῥέπω) som ikke bøier sig, som hverken stiger el. falder, om Vægtskaalen; df. *transl.*, uforanderlig; uden Vægt, ubetydelig; df. — ἀῤῥεψία, ἡ, Sielens rolige Tilstand el. fuldkomne Ligevægt. — ἄῤῥηκτος, 2, *adv.* -κτως, (ῥήγνυμι) ikke til at bryde, brække, sønderrive, nedrive, τεῖχος, θεσμός, *Hom.*; *transl.*, ἄῤῥηκτος φωνή, udholdende, som ikke svækkes; ἄῤῥηκτ. πεῖραρ πολέμου, uden Ende. — ἀῤῥημοσύνη, ἡ, Tien, Taushed; af — ἀῤῥήμων, ονος, 2, (ῥῆμα) uden Tale, taus.

ἄῤῥην, ενος, ὁ, ἡ, ἄῤῥεν, τό, gammel-attisk ἄρσην, (efter nogle af ῥήν, hvorfra det dog efter *Buttm. pag.* 228 er radical forskielligt; besl. m. ἀνήρ); - mandlig; mandig, dygtig, kraftfuld; *subst.* ὁ ἄῤῥην, Manden; ogs. om Dyr, Hannen; ζεῦγος τοῦτο, ὃ καλεῖται θῆλυ καὶ ἄῤῥην, *Xen.* — ἀῤῥηνής, 2, vild, bidsk, om Hunde, *Theocr.*; (rimel. af ῥήν). — *ἀῤῥησία, ἡ, = ἀῤῥημοσύνη; — ἀῤῥητολεπτόπνευστος, 2, (λεπτός, πνέω) aandende, dampende usigelig fiint, *poët.*; — ἀῤῥητοποιέω, er - ἀῤῥητοποιός, 2, (ποιέω) som handler usigelig skændigt; - en slig Handlemaade el. Handling, ἀῤῥητοποιΐα, ἡ; - (af flgd.).

ἄῤῥητος, 2, *poët.* ogs. 3, (ἐρεῖν) usagt, ikke sagt, fortiet, *indictus*; ikke bekiendtgiort, ikke forklaret, hvori der ikke er underviist; 2) ikke til at sige; uudtalelig; forbuden, utilladelig; *b)* hvad man skammer sig ved at sige, hæslig, uanstændig; βοᾷς ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα ὀνομάζων, ὥσπερ ἐξ ἁμάξης, *Dem.*; *c)* hvad man ikke tør sige, hemmelighedsfuld, hellig; τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἄῤῥητα ἱερά, de eleusinske Mysterier, *Xen.*

ἀῤῥηφορεῖν, i Athenen, at bære Pallas's el. Erses Peplos og Helligdomme (ἄῤῥητα) i Procession igiennem Byen; - denne Handling, ἀῤῥηφορία, ἡ; - de dertil udvalgte Møer, ἀῤῥηφόροι, αἱ; - (nogle skrive ἀρσεφορεῖν s. ἐρσεφορεῖν, etc.). — ἀῤῥίγητος, o. ἄῤῥιγος, 2, *adv.* -γως, (ῥιγέω, ῥῖγος) uden Kulde, Frost, Gysen, Frygt; som ikke fryser; som ikke frygter. — ἄῤῥιζος, 2, uden Rod; o. — ἀῤῥίζωτος, 2, ikke rodfæstet; (af ῥίζα, ῥιζόω). — ἄῤῥιν, s. ἄῤῥις, ινος, ὁ, ἡ, = ἄριν, ἄρις. — ἄῤῥιχος, ὁ, *att.* ἡ, en Kurv.

ἀῤῥυθμέω, er - ἄῤῥυθμος, 2, *adv.* -θμως, (ῥυθμός) uden Rhythmus, Takt, Velklang; uden rigtigt Forhold og god Orden; σώματα ἄῤῥυθμα, *Xen.*; upassende, ikke passende; - denne Mangel, ἀῤῥυθμία, ἡ; df. — ἀῤῥυθμοπότης, ὁ, (πίνω) som drikker uden Maade. — ἀῤῥύπαντος, 2, ikke tilsmudset; o. — ἀῤῥύπαρος, o. ἄῤῥυπος, 2, ikke smudsig; (af ῥυπαίνω, ῥύπος). — ἄῤῥυπτος, 2, (ῥύπτω) uvasket. — ἀῤῥύπωτος, 2, (ῥυπόω) = ἀῤῥύπαντος. — ἀῤῥυσίαστος, 2, (ῥυσιάζω) ikke bortført som Bytte, Gidsel el. Pant, ῥύσιον, *Æsch.* — ἀρυτίδωτος, 2, (ῥυτιδόω) urynket, uden Rynker.

ἀῤῥωδέω, *jon.* f. ὀῤῥωδέω; ἀῤῥωδέων τοῦ τόκου, frygtende for Fosteret, *Herod.*; df. — ἀῤῥωδίη, ἡ, *jon.* f. ὀῤῥωδία; ἐς πᾶσαν ἀῤῥωδίην ἀπικόμενοι, som vare geraadede i største Angest, *id.* — ἄῤῥωξ, ωγος, ὁ, ἡ, (ῥώξ) uden Rift,

Brud, Sprække, χίρσος, *Soph.* — *ἀῤῥωστέω, er svag, kraftløs, sygelig, ἄῤῥωστος; ἐξόμνυσθαι ἀῤῥωστεῖν, edeligen at forsikkre om sin Sygelighed, *Dem.*; df. — ἀῤῥώστημα, τό, Svaghed, Sygelighed; h. Stoikerne, den medfødte moralske Skrøbelighed, *Cic. Tusc.* 4, 10; — ἀῤῥωστήμων, ονος, 2, = ἄῤῥωστος; o. — ἀῤῥωστία, ἡ, Svagelighed, Sygelighed, Sygdom; Svaghed, Afmagt; Dorskhed, Trøghed, *Dem.*; ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν, *Thuc.* 3, 15, forklares ved ἀπροθυμία, Ulyst, Utilbøielighed; af — ἄῤῥωστος, 2, *adv.* -στως, (ῥώννυμι) svag, sygelig, syg, kraftløs; *transl.*, οὐκ ἄῤῥωστος τὴν ψυχήν, med stærk Charakteer, *Xen.*

ἀρσάμενος, ἄρσαντες, ἄρσαι, ἄρσον, æoliske Former af *aor.* til ἄρω, *f.* ἄρσω f. ἀρῶ. — ἀρσενικόν, τό, Arsenik. — ἄρσην, ἄρσεν, homerisk og gammel-attisk Form f. d. nyere ἄῤῥην; – denne dobbelte Form tilhører ogs. Derivaterne, *ex.* ἀρσενικός. — ἄρσιος, 2, (ἄρω), som ἁρμόζων, passende, overeensstemmende, venskabelig; *oppon.* ἀνάρσιος. — ἀρσίπους, ποδος, ὁ, ἡ, *ctr.* f. ἀερσίπους, *Hom. Ven.* — ἄρσις, ἡ, (αἴρω) Hæven, Ophøien; *intr.*, at hæve sig, Voxen, Tiltagen; 2) Hæven, Indkræven af Skat, o. dl.; 3) Ophæven, Afskaffen; 4) i Musik og Metrik: den Hævning, *sublatio*, som indtræder med hver ny Takt og ofte betegnes ved *ictus* el. Slag med Foden; saaledes har Hexametret sex ἄρσεις; *oppon.* θέσις, Sænkning, *positio.*

ἀρτάβη, ἡ, et persisk Maal, see *Herod.* 1, 192. — ἀρταμέω, slagter, sønderlemmer; af — ἄρταμος, ὁ, Slagter, Kok. — ἀρτάνη, ἡ, Strikke, Line, hvori noget hænges, *Æsch.*; af — ἀρτάω, *f.* ήσω, (ἄρω) hænger op, klynger op, *suspendo*, lader hænge; *pass.* τὰ πλεῖστα – ἵπποις ἱμᾶσιν ἤρτηται, ogs. ἐξ ἱμάντων, ved Remme, *Xen.*; *transl.*, at hænge el. følge af noget, *pendere ab* –; τὴν παῤῥησίαν ἐκ τῆς ἀληθείας ἠρτημένην, *Dem.*

ἀρτεμέω, *Nonn.*, er – ἀρτεμής, 2, (ἄρτιος) sund og frisk, ubeskadiget, *Il.* 5, 515; df. — ἀρτεμία, ἡ, sund og frisk Tilstand, Sundhed; Helbredelse. — Ἄρτεμις, ιδος, ἡ, *Artemis*, *Diana*, Datter af Zeus og Leto, Søster af Apollo, Jagtens Gudinde, jf. Ἀγροτέρα, evig Mø, ungdommelig skiøn og rank; silbigere Digtere have bragt hende i Forbindelse med de mystiske og natlige Gudinder, Selene, Hekate, Eileithyia, o. a.; (rimel. besl. m. ἀρτεμής, el. af ἀτρεμής, *i. e.* ἀδμής).

ἀρτεμισία, ἡ, etslags Vært som Malurt. — Ἀρτεμίσιον, τό, o. Ἀρτεμισιών, ὁ, et til Artemis indviet Sted. — ἀρτέμων, ονος, ὁ, Bramseil, *supparum*; 2) den tredie Tridse i Talliesblokken; (rimel. af ἀρτάω). — Ἀρτεπίβουλος, ὁ, *i. e.* ἄρτῳ ἐπιβουλεύων, lurende paa Brødsmuler, komisk Navn i *Batrachom.* — ἀρτέω, *jon.* = ἀρτάω; 2) tilbereder, udruster; οἱ δὲ πολεμεῖν ἀρτέοντο, rustede sig til Krig, *Herod.*

ἄρτημα, τό, (ἀρτάω) det Paahængte, Nedhængende, *ex.* Kiæder, Ørenringe, o. dl., *Herod.*; ogs. en paahængt Vægt el. Last. — †ἀρτηρία, ἡ, *sc.* ἀορτή, Luftrøret; Slag- el. Pulsaaren, πλεύμονος ἀρτηρίαι, *Soph.*; df. — ἀρτηριακός, 3, hørende til en ἀρτηρία; — ἀρτηριοτομέω, (τέμνω) giennemskærer Luftrøret el. Pulsaaren; – denne Handling, ἀρτηριοτομία, ἡ; o. — ἀρτηριώδης, 2, (εἶδος) der ligner en ἀρτηρία.

ἄρτι, *adv.* af ἄρτιος, netop, nøiagtigen; sædv. om Tiden, netop nu, ganske nyligen, *ex.* ἄρτι δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; *Pl.*; ἄρτι νυνὶ μανθάνω, *Ar.*; dog oftere *c. præterit.*, *ex.* ὥσπερ ἄρτι εἶπον, o. dl.; ἄρτι μὲν –, ἄρτι δὲ –, snart –, snart –, *Luc.*; – (i Sammens. bemærker ἀρτι–, enten nyligen, el. fuldkomment, h. *Hom.* alene d. sidste; jfr. ogs. ἀρτίκολλος o. ἀρτίπους). — *ἀρτιάζω, spiller Lige og Ulige, *ludo par impar*; 2) optæller, angiver nøiagtigen; — ἀρτιάκις, *adv.*, ligesom el. med lige Tal; *oppon.* περισσάκις; o. — ἀρτιασμός, ὁ, at spille Lige og Ulige; – (af ἄρτιος).

ἀρτιβρεφής, 2, (ἄρτι) see ἀρτιτρεφής. — *ἀρτιβρεχής, 2, (βρέχω) nyligen vædet; — ἀρτίγαμος, 2, (γαμέω) nyligen gift; — ἀρτιγένεθλος, 2, (γενέθλη) nyligen født; — ἀρτιγένειος, 2, (γένειον) som nu faaer det første Skæg; — ἀρτιγενής, 2, o. -γέννητος, 2, (γένος, γεννάω) nyligen født, tilbleven, opstaaen; — ἀρτιγλυφής, 2, (γλύφω) nyligen tilskaaren; — ἀρτίγονος, 2, = ἀρτιγενής; — ἀρτιγραφής, 2, (γράφω) nyligen skreven; — ἀρτιδαης, 2, (δαῆναι) nyligen underrettet el. underviist; — ἀρτίδακρυς, υ, (δάκρυ) som nyligen har grædt; o. — ἀρτιδίδακτος, 2, (διδάσκω) nyligen lært; – (af ἄρτι) — ἀρτίδιον, τό; *dim.* af ἄρτος, lidet Brød. — *ἀρτίδομος, 2, (δέμω) nyligen bygget; — ἀρτίδορος, 2, (δέρω) nyligen flaaet, skallet, afstrukken; o. — ἀρτίδρεπος, (δρέπω) nyligen plukket; – (af ἄρτι).

ἀρτιέπεια, ἡ, sanddru Tale, Visshed, Paalidelighed; 2) h. *Hes.* som *fem.* af – ἀρτιεπής, 2, (ἄρτι, ἔπος) egentl. som taler fuldkomment, jf. ἀρτια

βάζειν, *Il.* 14, 92; men *Il.* 22, 281, er ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος - μύθων, som tvinger, fordreier og listigen forvender Ordene; 2) h. *Pind.*, paalidelig, vis, sikker, ὄσσα, γλῶσσα.

ἀρτιζυγία, ἡ, (ἄρτι, ζυγός) nylig Forbindelse, *Æsch.* — ἀρτίζω, (ἄρτιος) fuldender, gjør færdig, forretter, bereder; ogs. *in med.*, *Theocr.* — ἀρτίζωος, 2, (ἄρτι, ζωή) der nyligen har begyndt at leve. — *ἀρτιθαλής, 2, (θάλλω) nyligen opspirende; — ἀρτιθανής, 2, (θνήσκω) nyligen død; — ἀρτίκαυτος, 2, (καίω) nyligen brændt; — ἀρτίκολλος, 2, (κόλλα) fuldkommen sammenlimet, nøie forbunden el. afpasset; 2) nyligen sammenlimet el. forbunden; — ἀρτικόμιστος, 2, (κομίζω) nyligen bragt; o. — ἀρτικομής, 2, o. -κομος, 2, (κόμη) med nyt Haar el. Løv; - (af ἄρτι).

ἀρτιλογία, ἡ, færdig el. tydelig Tale; af — ἀρτιλόγος, 2, (ἄρτι, λέγω) som taler færdigt el. tydeligen. — *ἀρτιλόχευτος, 2, (λοχεύω) nyligen forløst; 2) nyligen født; — ἀρτιμαθής, 2, (μανθάνω) = ἀρτιδαής; — ἀρτιμελής, — 2, (μέλος) med aldeles lige, sunde, ubeskadigede Lemmer; o. — ἀρτίνοος, 2, (νοῦς) ved fuldkommen el. sund Forstand; - (af ἄρτι). — ἀρτιπέρισσος, 2, (ἄρτιος, περισσός) lige - ulige, som ved at divideres med to giver et ulige Tal, *ex.* 6, 10, *etc.*

ἄρτιος, 3, (ἄρτι, ἄρω) heel, fuldstændig, fuldkommen; forstandig; passende; ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἤδη, hvad der var efter hans Sind, *Il.* 5, 326; εὔκοσμα καὶ ἄρτια, ἄρτια καὶ πινυτά, *Dem.*; ἄρτιοι ἔσαν πείθεσθαι, de vare færdige, beredte, villige til at adlyde, *Herod.*; 2) om Tal, lige, *oppon.* περισσός; bf. — ἀρτιότης, ητος, ἡ, fuldkommen, ukrænket Tilstand, *integritas.*

ἀρτιπαγής, 2, (ἄρτι, πήγνυμι) nyligen sammenføiet, fastgiort, opstillet; 2) nyligen sammenløben, ἄλτυρος. — *ἀρτίπαις, δος, ὁ, ἡ, (παῖς) fuldbaaret, udvoxet Barn; — ἀρτίπλουτος, 2, (πλοῦτος) som nyligen er bleven rig, *Eur.*; o. — ἀρτίπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) med fuldkomne, lige, sunde Fødder; dygtig til Fods; *poët.* ogs. ἀρτίπος, *Hom.*; 2) som kommer netop nu, *Soph.*; - (af ἄρτι).

ἄρτις, ἡ, Rem, hvorved Boret omdreies, see ἀρίς. — ἄρτισις, ἡ, (ἀρτίζω) Fuldendelse, Tilberedelse, Udsmykning; ἄρτισις περὶ τὸ σῶμα, *Herod.* 1, 195. — ἀρτίσκαπτος, 2, (ἄρτι, σκάπτω) nyligen gravet. — ἀρτίσκος, ὁ, *dim.* af ἄρτος, et lidet Brød. — ἀρτιστομέω, taler færdigt, tydeligen, bestemt; *oppon.* βαρβαροφωνέω; af — ἀρτίστομος, 2, (ἄρτι, στόμα) talende færdigt, tydeligen, bestemt; 2) med god Munding, λιμήν, *Str.* — *ἀρτιστράτευτος, 2, (στρατεύομαι) som begynder at giøre Krigstieneste, ung Kriger, *tiro*; — ἀρτιτέλεστος, 2, (τελέω) nyligen fuldendt; — ἀρτιτελής, 2, (τέλος) nyligen indviet; — ἀρτίτοκος, 2, (τίκτω) nyligen født, nyfødt; 2) ἀρτιτόκος, 2, *act.*, som nyligen har født; o. — ἀρτίτομος, 2, (τέμνω) nyligen skaaren, tilskaaren, huggen, kløvet; 2) ἀρτιτόμος, 2, *act.*, som nyligen har skaaret, hugget, kløvet; - (af ἄρτι).

*ἀρτιτρεφής, 2, (τρέφω) som netop nu næres el. dies, *Æsch. Sept.* 335, hvor man ogs. læser ἀρτιβρεφεῖς, ganske spæde; — ἀρτίτροπος, 2, (τρόπος) *Æsch. Sept.* 318, forklares ved νεόγαμος, nygift; efter andre, velopdragen, veltænkende; *Schn.* formoder ἀρτίτροφους, netop fuldvoxen; — ἀρτίτυπος, 2, (τύπτω) nyligen slaaen, præget, formet; — ἀρτιύπωχρος, 2, (ὕπωχρος, ὠχρός) meget bleg; — ἀρτιφαής, 2, (φάος) som først nu skinner, *Nonn.*; — ἀρτιφανής, 2, (φαίνομαι) som nyligen er bleven synlig; — ἀρτίφατος, 2, (φάω) nyligen myrdet, *Opp.*; — ἀρτίφρων, ονος, 2, (φρήν) = ἀρτίνοος; οὔτι μάλ᾽ ἀρτίφρων, *Od.* 24, 261, *i. e.* οὐ πάνυ ἔμφρων, just ikke forstandig; ἐπεὶ δ᾽ ἀρτίφρων ἐγένετο γάμων, blev sig bevidst, fik Kundskab om, *Æsch. Sept.* 760; — ἀρτιφυής, 2, o. -φυτος, 2, (φύω) nyligen født; nyligen voxen; alm. ny; o. — ἀρτιφωνία, ἡ, o. -φωνος, 2, = ἀρτιλογία, -λογος; - (af ἄρτι).

*ἀρτιχανής, 2, (ἄρτι, χαίνω) som netop nu aabner sig. — ἀρτιχάρακτος, 2, (χαράσσω) nyligen indskaaren, indhuggen, indgravet, paaskreven; — ἀρτίχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ) med fuldkomne, sunde, dygtige Hænder; jf. ἀρτίπους; — ἀρτίχνους, ουν, (χνοῦς) som har den første Duun paa Hagen; — ἀρτίχριστος, 2, (χρίω) nyligen salvet el. bestrøgen; o. — ἀρτίχυτος, 2, (χέω) nyligen udgydet; - (af ἄρτι). — ἀρτίως, *adv.* af ἄρτιος, som ἄρτι, nyligen, *modo*; 2) fuldkomment, aldeles; sammenhængende, passende.

*ἀρτοδοτέω, (δίδωμι) giver el. uddeler Brød; — ἀρτοθήκη, ἡ, Giemmested til Brød, Brødkurv, o. dl.; — ἀρτοκοπεῖον, o. -κόπιον, τό, Brødbageri; af — ἀρτοκοπέω, er — ἀρτοκόπος, ὁ, ἡ, (κόπτω) som bager Brød, Bager, Bagerske; bf. — ἀρτοκοπικός, 3, hørende til Bager el. Bageri; — ἀρτόκρεας, ατος, τό, (κρέας) etslags Ret el. Postei af Brød og Kiød; — ἀρτολάγανον, τό, etslags lækker Kage;

— ἀρτολάγυνος πήρα, Randsel med Brød og Flaske; — ἀρτοποιεῖον, τό, = ἀρτοκοπεῖον; — ἀρτοποιέω, tillaver el. bager Brød; — ἀρτοποιητικός, o. -ποιϊκός, 3, hørende til Brødlavning el. Bagning, ἀρτοποιΐα, ἡ; af — ἀρτοποιός, 2, (ποιέω) hørende til at tillave el. bage Brød; ὁ ἀρτοπ., en Bager; o. — ἀρτοπόπος, ὁ, (πέπτω) = ἀρτοκόπος, hvormed det undert. forveksles; – (af ἄρτος).

*ἀρτοπτεῖον, τό, Sted el. Kar til Brødbagning; o. — ἀρτόπτης, ου, ὁ, artopta, Brødbager; 2) et Kar til Brødbagning; (af ὀπτάω); — ἀρτοπωλεῖον, o. -πώλιον, τό, Sted, hvor Brød sælges, Brødtorv; af — ἀρτοπωλέω, er - ἀρτοπώλης, ου, ὁ, fem. -πῶλις, (πωλέω) Brødhandler, Brødhandlerske; af — †ἄρτος, ὁ, Brød, Od.; besl. Hvedebrød, men Bygbrød, μάζα; (enten af αἴρω, som man tager til sig, el. af ἄρω, som er tilberedet og æltet); bf. — ἀρτοσιτέω, (σιτέομαι) spiser Hvedebrød; bf. — ἀρτοσιτία, ἡ, Brødspisen; — ἀρτοφάγος, 2, (φαγεῖν) som spiser Brød; o. — ἀρτοφόρος, 2, (φέρω) bærende Brød; τὸ ἀρτοφόρον, sc. σκεῦος, Fad el. Kurv, hvori Brødet fremsættes.

*ἀρτυλία, ἡ, = ἀρτυρία; — ἄρτυμα, τό, egentl. Madens Tillavning; sædv. Kryderi, som ἄρωμα; bf. — ἀρτυματικός, 3, hørende til Kryderi; — Ἀρτύνας, ου, ὁ, en Øvrighedsperson i Argos o. Epidauros; jf. Ἀρτυτήρ; — ἀρτύνω, = ἀρτύω, Hom.; o. — ἀρτυρία, ἡ, Kogekunsten; – (af ἀρτύω). — ἀρτύς, ύος, ἡ, (ἄρω) jon. = ἀρθμός.

*ἄρτυσις, ἡ, Madens Tillavning, Anretning, Krydring; — Ἀρτυτήρ, ῆρος, ὁ, egentl. den Ordnende; sædv. en Øvrighedsperson i nogle græske Byer; jf. Ἀρτύνας; — ἀρτυτικός, 3, hørende, skikket til Madens Tillavning el. Krydring; o. — ἀρτυτός, 3, tillavet, krydret; af — ἀρτύω, f. ύσω, ogs. ἀρτύνω, sammenføier, tilbereder, giør færdig, γάμον, laver til Bryllup; σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, ordnende sig i Geleder, Il.; undert. in med., ex. Od. 4, 782; anordner, styrer, regierer; besl. anstifter, δόλον, λόχον, ψεύδεα, Hom., ἐπιβουλήν, Herod.; fild. besl. tilbereder el. krydrer Maden; [υ br. i ύω, long. i ύνω].

*ἀρύβαλις, ἡ, -βαλος, o. -βαλλος, ὁ, etslags Flaske, Ar.; 2) etslags Pung til at trække sammen; — ἀρυσάνη, ἡ, ἀρυστήρ, ὁ, Herod., ἄρυστις, o. ἀρυστρις, ἡ, o. ἀρύταινα, ἡ, dim. ἀρύστιχος, ὁ, = flgd.; — ἀρυτήρ, ῆρος, ὁ, Øsekar, Øse, Skee, Bøtte, Spand, v. dl.; 2) bestemt Maal til flydende Ting; o. — ἀρύτησιμος, 2, til at øse, til at drikke; (af ἀρύτω, ἀρύω).

ἀρύτω, gammel-attisk Biform til ἀρύω, (ligesom ἀνύτω til ἀνύω, see Buttm. pag. 398), alene in præs. o. impf. — ἀρύω, f. ύσω [υ br.]; pass. antager σ; - øser; fremhenter, fremdrager; in med., ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι, at øse sig -, Xen., jf. Herod. 6, 119; men ἀὴρ - ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἄπο -, Hes. Op. 550, ligesom øsende sig selv, el. øst; ofte ogs. in med. transl., bringer til mig, erhverver, erholder, μισθόν, πλοῦτον, χάριτας; (besl. m. αἴρω, ῥύω, ἐρύω; bf. b. lat. haurio).

*ἀρχαΐζω, er - ἀρχαϊκός, 3, adv. -κῶς, gammeldags, som efterligner de Gamle i Sæder, Sprog, Dragt; eenfoldig, slet og ret; jf. ἀρχαῖος; — ἀρχαιόγονος, 2, (γονή) af en - gammel Slægt, ἀρχαιογονία, ἡ; — ἀρχαιογράφος, 2, (γράφω) som skriver gamle Ting; som afskriver de Gamle; antiquarius; — ἀρχαιοειδής, 2, (εἶδος) af gammelt el. gammeldags Udseende; — ἀρχαιολογέω, taler om gamle og bekiendte Ting, Thuc. 7, 69; sædv. er - ἀρχαιολόγος, 2, (λέγω) som videnskabeligen behandler Oldtiden, Oldsager, den gamle Historie; ὁ ἀρχαιολ., Alderdomsforsker, Archæolog; bf. — ἀρχαιολογία, ἡ, videnskabelig Kundskab om Oldtiden, Oldsager, den gamle Historie, videnskabelig Behandling deraf, Archæologie; o. — ἀρχαιολογικός, 3, hørende til Archæologien el. til en Archæolog; – (af ἀρχαῖος).

ἀρχαῖον, τό, see u. ἀρχαῖος. — *ἀρχαιόνομος, 2, (νόμος) paa gammel Viis; — ἀρχαιοπινής, 2, (πίνος) belagt med Alderdommens Smudsighed og Rust; som bærer Mærke af Alderdom, see εὐπινής; — ἀρχαιόπλουτος, 2, (πλοῦτος) som er rig fra gammel Tid; o. — ἀρχαιοπρεπής, 2, (πρέπω) ærværdig ved Ælde el. Alderdom; som anstaaer Alderdommen; af — ἀρχαῖος, 3, (ἀρχή) gammel, ældgammel; hørende til Oldtiden; ogs. gammeldags, forslidt; eenfoldig, dum; jf. Κρόνος; 2) τὸ ἀρχαῖον o. τὰ ἀρχαῖα, Capitalen; τῶν ἀρχαίων ἀποστῆναι, at giøre Opbud, Dem.; b) τὸ ἀρχαῖον s. τοαρχαῖον, som adv., fordum, alt længe, jf. ἀρχαίως.

ἀρχαιότης, ητος, ἡ, Alderdom, at være gammel el. gammeldags; o. — ἀρχαιοτροπία, ἡ, at være - ἀρχαιότροπος, 2, adv. -πως, (τρόπος) med gamle el. gammeldags Sæder og Skikke, gammeldags; (af ἀρχαῖος). — ἀρχαιρεσία, ἡ, ogs. in pl., (ἀρχή, αἵρεσις) Øvrighedspersonernes Valg; Tiden, da de

vælges; de valgte Øvrighedspersoner, *magistratus*; οὐδ᾽ ἀρχαιρεσίη συνίζει, holder ikke Møder, *Herod*, 6, 58; df. — ἀρχαιρεσιάζω, holder en Valgforsamling; 2) søger en Øvrighedspost, smigrer Folket for at erholde en saadan, *ambio magistratum*; — ἀρχαιρεσιακός, 3, hørende til et Øvrighedsvalg; o. — ἀρχαιρέσιον, τό, sædv. *in pl.* = ἀρχαιρεσία.

ἀρχαϊσμός, ὁ, (ἀρχαΐζω) gammel el. gammeldags Maneer, Efterligning af de Gamle; h. *gramm.* forældet Udtryk el. Sprogbrug. — *ἀρχέγονος, 2, (γένος) den første i Slægten, Stamfader; ogs. den Førstefødte; *transl.*, som indeholder den første Grund til noget, *ex.* ἡ φύσις πάσης τέχνης ἀρχέγονος; — ἀρχεδίκης, ου, ὁ, (δίκη) som er i retmæssig Besiddelse af Herredømmet, *legitimus princeps* (*Boeckh.* til *Pind. Pyth.* 4, *epod.* 5); — ἀρχεῖος, 3, = ἀρχαῖος; 2) τὸ ἀρχεῖον, Sted el. Bygning for Øvrigheden, Raadhuus, Pallads, o. s. v.; ἀρχεῖα καὶ βουλευτήρια, Domstolene, *Dem.*; o. — ἀρχέκακος, 2, (κακόν) den første Aarsag til Ulykken, νῆες, *Hom.*; – (af ἀρχή, ἄρχω).

*ἀρχέλαος, 2, *att.* ἀρχέλεως, ων; (λαός), ogs. ἀρχέλας, anførende, beherskende Folket, den første iblandt Folket; jf. *Herod.* 5, 68; — ἀρχένεως, ω, ὁ, (ναῦς) Skibsbefalingsmand; — ἀρχέπλουτος, 2, = ἀρχαιόπλουτος, el. som byder over Rigdomme, *Soph.*; — ἀρχέπολις, ι, (πόλις) beherskende Byen, *Pind.*; — ἀρχεσίμολπος, 2, (μολπή) anførende, begyndende Sangen; — ἀρχέτας, ὁ, *dor.* f. ἀρχέτης, Anfører; — ἀρχέτυπος, 2, (τύπτω) som er præget først el. til Mønster; τὸ ἀρχέτυπον, Forbillede, Mønster, Original; — ἀρχεύω, anfører, τινί, *Il.*, sild. ogs. τινά; o. — ἀρχέχορος, 2, (χορός) anførende Choret; – (af ἀρχή, ἄρχω).

*ἀρχή, ἡ, (ἄρχω) Begyndelse, Ophav, første Aarsag el. Anledning, νείκεος, *Hom.*, τοῦ παντὸς πράγματος, *Thuc.*; *b)* bes. *in pl.*, *α)* = ἀπαρχαί; *β)* Begyndelsesgrunde, Elementer; *c)* som *adv.*, ἐξ ἀρχῆς, o. ἐξαρχῆς, forfra; κατ᾽ ἀρχάς, i Begyndelsen, strax; ἀρχήν, ogs. τὴν ἀρχήν, forhen, fordum, *olim*; ogs. strax fra Begyndelsen, d. e. aldeles, *prorsus*, o. m. Nægtelse, aldeles ikke, *ex.* ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τ᾽ ἀμήχανα, man bør ikke begynde paa, man bør aldeles ikke –, *Soph.*; 2) Begynden, Anføren; df. den høieste Værdighed i Staten, Øvrighed, *magistratus*; οὐ προσήει πρὸς τὰς ἀρχάς, *Thuc.*; jf. ἄρχων; Øvrighedspost; ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, *Dem.*; alm. Regiering, Overherredømme; Anførsel, Commando; Rige, Statholderskab, Provinds, *Xen.*

ἀρχηγενής, 2, = ἀρχέγονος, *Æsch.* — *ἀρχηγετεύω, behersker, τῶν κάτω, *Herod.*; — ἀρχηγετέω, begynder et Foretagende, ἀπό τινος, med noget, *Soph.*; — ἀρχηγέτης, ου, ὁ, en Begynder, Stifter, Begrunder, bes. af en Stat, en By, en Slægt el. Stamme; df. en Stamherre, Stamfader; — ἀρχηγικός, 3, hørende til en – ἀρχηγός, ὁ, Anfører, Forstander; Overfeltherre, *Thuc.* 1, 132; Stifter, som ἀρχηγέτης; ἀρχηγὸς τοῦ γένους, en Stamfader; – (af ἀρχή o. ἄγω, ἡγέομαι). — ἀρχῆθεν, *adv.*, (ἀρχή) fra Begyndelsen, fra gammel Tid; strax forfra, oprindeligen.

†ἀρχι-, af ἄρχω, ἀρχός, svarer i Sammens. til vort, erke-, over-, første, o. dl.; df. — ἀρχίατρος, ὁ, (ἰατρός) Overlæge, Livlæge; — ἀρχιγένεθλος, 2, (γενέθλη) = ἀρχέγονος; — ἀρχι-γραμματεύς, έως, ὁ, første Skriver el. Secretair; — ἀρχι-δικαστής, οῦ, ὁ, Overdommer; o. — ἀρχίδικος, 2, (δίκη) som har Forsædet i Retten. — ἀρχίδιον, τό, *dim.* af ἀρχή. — *ἀρχιερεία, ἡ, o. ἀρχιερωσύνη, ἡ, Ypperstepræstens Værdighed el. Embede; af — ἀρχιερεύς, έως, ὁ, (ἱερεύς) h. *Herod.* ogs. ἀρχιέρεως, ω, Ypperstepræst, Overpræst; — ἀρχιέταιρος, ὁ, (ἑταῖρος) første Ven; o. — ἀρχιευνοῦχος, ὁ, første Eunuch el. Gilding; – (af ἀρχι-).

*ἀρχίζωος, 2, (ζωή) som begynder at leve; — ἀρχιθάλασσος, 2, beherskende Havet, θάλασσα; — ἀρχιθεωρέω, er – ἀρχιθέωρος, ὁ, (θεωρός) den første el. Anføreren for et høitideligt Gesandtskab, θεωρία; – hans Post, ἀρχιθεωρία, o. ἀρχιθεώρησις, ἡ; — ἀρχιθιασίτης, ὁ, Anføreren for en θίασος; — ἀρχικέραυνος, 2, (κεραυνός) beherskende Lynet, *poët.*; o. — ἀρχίκλωψ, ωπος, ὁ, (κλώψ, κλέπτω) Erketyv; – (af ἀρχι-).

ἀρχικός, 3, *adv.* -κῶς, (ἄρχω) skikket, dygtig til at beherske el. bestyre noget, som ἱκανὸς ἄρχειν; πάσαις κοινὸν ταῖς πράξεσιν – τὸ ἀρχικὸν εἶναι, at man forstaaer at lede el. bestyre dem, *Xen.*; bes. dygtig til et Statsembede, hørende dertil. — ἀρχι-κυβερνήτης, ου, ὁ, Overstyrmand. — ἀρχι-μάγειρος, ὁ, første Kok. — ἀρχίμιμος, ὁ, (μῖμος) den første Mimespiller. — ἀρχι-πειρατής, οῦ, ὁ, Formand for Sørøverne. — ἀρχίπλανος, ὁ, (πλάνος) Nomadehøvding. — ἀρχι-ποιμήν, ένος, ὁ, Overhyrde. — ἀρχιποσία, ἡ, (πόσις, πίνω) Forsædet ved et Drikkelav. — ἀρχιπρεσβευτής, οῦ, ὁ, første Gesandt. — ἀρχι-ῥαβδοῦχος, ὁ, første Lictor.

*ἀρχιτεκτονέω, er en ἀρχιτέκτων, Bygmester, bygger som en saadan; transl., anlægger, udfinder, struo; df. — ἀρχιτεκτόνημα, τό, Bygning, Anlæg; transl., Paafund, Indfald, List; — ἀρχιτεκτονία, ἡ, Bygningskunst, Architektur; o. — ἀρχιτεκτονικός, 3, hørende til en Bygmester el. til hans Kunst, skikket el. dygtig dertil; alm. som forstaaer sin Kunst, som veed at anlægge og udføre el. lade udføre en Plan; ἡ ἀρχιτεκτονική, sc. τέχνη, = ἀρχιτεκτονία; af — ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, (ἀρχι-, τέκτων) Bygmester, Architekt.

ἀρχι-τελώνης, ου, ὁ, Overtolder, Toldinspecteur. — ἀρχίφυλοι, οἱ, Rodemestere, Forstanderne for φυλαί. — ἀρχιφώρ, ῶρος, ὁ, = ἀρχίκλωψ. — ἀρχίφωτος, 2, (φῶς) Lysets Ophapsmand. — ἀρχοειδής, 2, (εἶδος) elementarisk, væsentlig; see ἀρχή Bem. 1, b. — ἀρχοντιάω, vilde gierne være Archont; o. — ἀρχοντικός, 3, hørende til en Archont; (af Ἄρχων). — ἀρχός, ὁ, Anfører, Hærfører; h. Hom. ogs. ἀρχὸς ἀνήρ; 2) Ars, Rumpe, germ. Arsch.

ἄρχω, f. ἄρξω, 1) er den første til at giøre noget, giør noget først (saaledes, at andre følge efter), begynder; ἦρχε κιών, gik foran, Hom.; ἦρχε δὲ τῷ — ὁδόν, præibat illi viam, Od. 8, 107; ἄρχε θεοῖσι — δαιτός, Il. 15, 95, rimel. begynd at spise; efter nogle, anstil Maaltid; ligel. ἄρχειν μάχης, μύθων, at begynde, være den første til at kæmpe, til at tale; ogs. i Prosa, ἄρχειν τοῦ λόγου, Xen.; ἄρχειν μηδενὸς, μήτε λόγου, μήτε ἔργου ἀδίκου, Dem.; b) in med., ἄρχομαι, begynder, τινός, ἔκ τινος, ἀπό τινος, fra el. med nogen el. noget, ἀφ᾽ ὑμῶν ἀρξάμενοι, efter Eders Exempel, Dem.; ἀρχόμενος λόγου, i Begyndelsen af Talen, id.; sædv. c. inf., ex. ἀπὸ τῶν πατέρων ἄρχονται καταφρονεῖν τῶν γεραιτέρων, Xen. Mem. 3, 5, 15; ogs. c. part., ex. οἱ νόμοι — δοκοῦσιν ἄρχεσθαι τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ἐπιμελούμενοι, id. Cyr. 1, 2, 2, synes at begynde deres Omsorg for —; ἀρχόμενος, Od. 14, 428, f. ἀπαρχόμενος, offrende, c. gen.; — 2) fører, anfører, behersker, h. Hom. absol., s. c. gen., undert. c. dat., s. c. ἐν; ἄρχε Μυρμιδόνεσσι μάχεσθαι, byd at kæmpe, før til Kamp, Il.; σέο δ᾽ ἕξεται, ὅ, ττι κεν ἄρχῃ, det vil komme an paa dig, hvad (hvilken Mening) der skal seire, Il. 9, 102; i Prosa sædv. c. gen., ex. τῶν ἄλλων ζώων ῥᾷον ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν, Xen.; transl., ὅστις ἄρχει γαστρός τε καὶ φιλοποσίας, er Herre over Bugen, oppon. ἀρχόμενος, κρατούμενος ὑπὸ τούτων; b) beklæder et offentligt Embede, bes. om Archonterne, jf. flgd.; οὐδὲ δύο ἄρχας ἄρξαι τὸν αὐτὸν ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ, Dem.; c) pass. ἄρχεσθαι ὑπό τινος, at beherskes af nogen, h. Herod. ogs. ὑπό τινι, at være under nogen, ex. 3, 97; df. at lyde, parere, som πείθεσθαι; οἱ ἀρχόμενοι, Undersaatter, Bundsforvandte.

ἄρχων, οντος, ὁ, (part. af frgd.) Forstander, Opsynsmand; Befalingsmand, Hersker; b) i Athenen kaldes κατ᾽ ἐξοχήν — Ἄρχων den første af de 9 Archonter, efter hvem Aaret ogsaa benævntes (ἐπώνυμος). — ἀρχώνης, ὁ, (ἀρχός, ὠνέομαι) Hovedforpagter af 2 pro Cent Skatten, πεντακοστή.

ἄρω, præs. inus., m. Grundbem. sammenføier, passer; df. f. ἄρσω; aor. 1 ἦρσα, ἄρσαι, &c., Hom., part. med. ἀρσάμενος, Hes., o. af aor. pass. ἄρθεν f. ἤρθησαν, Il. 16, 211; oftere in aor. 2, ἤραρον, ἀραρεῖν, undert. ogs. intr., ex. Il. 16, 214, ὡς ἄραρον κόρυθες, passede; df. ἀραρίσκω; pf. ἄραρα, jon. ἄρηρα, altid intr., part. ἀραρώς, jon. ἀρηρώς, fem. ep. forkortet ἀραρυῖα, plqupf. ἀράρειν, ἀρήρειν, pf. pass. ἀρήρεμαι; part. aor. syncop. ἄρμενος, ogs. som adject., see ἄρμενος; — 1) transit., sammenføier, forbinder, νῆα γόμφοις, τοῖχον λίθοις, Hom.; udruster, forsyner, νῆα ἐρέταις, θυμὸν ἐδωδῇ, id.; transl., bereder, anstifter, som ἀρτύω, ex. μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ᾽ ἀραρόντε, Od. 16, 169; hertil henfører man ogs. Ἄρσαντες κατὰ θυμόν, giørende mig til Pas, Il. 1, 136; 2) intr., bes. in pf. o. plqupf., at være sammenføiet, befæstet, Τρῶες ἀρηρότες, de tætsluttede Troer, ligel. pass. ἄρθεν στίχες, trængte sig sammen, Hom.; transl., — οὔτε φρεσὶν ἧσιν ἀρηρώς, uden Kraft el. Fasthed i Sielen, Od. 10, 553; πόλις πύργοις ἀρήρει, var forsynet med; b) at passe, at slutte; ἔγχος παλάμηφιν ἀρήρει; κόρυθες κροτάφοις ἀραρυῖαι, passende til —; ligel. πύλαι, σανίδες εὖ ἀραρυῖαι; transl. ἐν φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, behagede os i Sielen, Hom.; bes. h. Trag. ἄραρε s. ἄρηρε, det staaer fast, det er besluttet; — (til denne Stamme høre ἀρίσκω, ἀρτάω, ἁρμόζω, αἴρω, ἄρνυμαι, ἀρύω, o. fl.).

ἀρωγή, ἡ, Hielp, Bistand, Ζηνός, fra Zeus; (δικάσσετε) μηδ᾽ ἐπ᾽ ἀρωγῇ, uden Gunst el. Partiskhed, Il. 23, 574; o. — ἀρωγοναύτης, ου, ὁ, som hielper, frelser Søfolk, poët.; af — ἀρωγός, 2, (ἀρήγω) som ἀρηγών, c. dat., hielpende, staaende bi, bes. i Kamp el. for Retten; h. Hom. som subst., Hielper, Bistand; 2) c. gen., som er behielpelig med noget; γένος ναΐας ἀρωγὸν

τέχνας, *Soph.*; ogs. som er nyttig, som hielper imod noget, τινός.

ἄρωμα, τό, Kryderi, vellugtende Urter; kunstig Tillavning; (ligesom ἄρτυμα af ἄρω). — ἄρωμα, τό, f. ἄρομα af ἀρόω, alene for Versets Skyld, *Ar. Pax* 1158. — *ἀρωματίζω, kryder; 2) *intr.*, smager el. lugter af Kryderier; — ἀρωματικός, 3, o. ἀρωματίτης, ὁ, *fem.* -τῖτις, krydret, kryderagtig; — ἀρωματοπώλης, ὁ, (πωλέω) Kryderihandler; — ἀρωματοφορέω, er - ἀρωματοφόρος, 2, (φέρω) bærende Kryderi; o. — ἀρωματώδης, 2, (εἶδος) kryderagtig; - (af ἄρωμα). — ἀρώμεναι, *inf. jon.* f. ἀρόσαι, af ἀρόω, *Hes. Op.* 22, hvor der ogs. læses ἀρόμμεναι, s. m. s. — ἀρώσιμος, 2, *poët.* f. ἀρόσιμος, *Soph.* — ἄρωστος, 2, *poët.* f. ἄῤῥωστος.

ας, ogs. ἄς o. ἅς, *æol.* = ἕως, indtil, saa længe som. — ἇς, *dor.* f. ἧς, *gen. fem.* af ὅς, ἥ, ὅ. — ἀσαγήνευτος, 2, (σαγηνεύω) ikke fangen, ikke til at fange med Net. — ᾄσαι, ᾄσας, *inf.* o. *part. aor.* 1 af ᾄδω, synger. — ἆσαι, *ctr.* f. ἀᾶσαι, *inf. aor.* 1 af ἀάω, skader, *Il.* — ἄσαιμι, *opt. aor.* 1 af ἄω, mætter. — ἄσακτος, 2, (σάττω) ikke sammenpresset; γῆ ἄσακτος, blød, løs Jord, *Xen.* — ἀσαλαμίνιος, 2, som ikke har været med i Søslaget ved Salamis; ds. uerfaren i Søkrigen, *Ar.* — ἀσάλεα, ἡ, *poët.* -λία, *tranqvillitas*, Sorgløshed, Rolighed; af — ἀσαλής, 2, o. ἀσάλευτος, 2, *adv.* -λεύτως, (σάλος, σαλεύω) ubevæget, urystet. — ἀσάλπιγκτος, 2, (σαλπίζω) uden Trompetskrald; ὥρα ἀσ., den stille Midnatsstund, *Soph.*

ἄσαμεν, 1 *pl. aor.* 1 af ἄω, sover, *Od.* — ἀσάμινθος, ἡ, Badekar, *Hom.*; (rimel. af ἄσις). — ἀσάνδαλος, 2, (σάνδαλον) uden Saaler, ubeskoet. — ἄσαντος, 2, (σαίνω) ikke til at vinde ved Smiger; ubevægelig, haard. — ἀσάομαι, see u. ἀσάω. — ἀσαπής, 2, (σήπω) som ikke raadner, ikke udsat for at raadne. — ἀσαρκέω, er - ἄσαρκος, 2, (σάρξ) ikke kiødfuld, maver; ds. — ἀσαρκία, ἡ, Maverhed; o. — ἀσαρκώδης, 2, (εἶδος) maver af Udseende. — ἄσαρος, o. ἀσάρωτος, 2, (σάρος, σαρόω) ufeiet, urenset.

ἄσατο, *ctr.* f. ἀάσατο, af ἀάω, skader, *Il.*; men — ἄσασθαι, *inf. aor. med.* af ἄω, mætter, *ib.* — ἀσάφεια, ἡ, Uvished, Utydelighed, Dunkelhed; af — ἀσαφής, 2, *adv.* -φῶς, (σαφής) uvis, utydelig, ukiendelig; νὺξ - σκοτεινὴ ἀσαφεστέρα ἐστίν, viser Gienstandene mindre tydeligen, *Xen.* — ἀσάω, *f.* ήσω, (ἄση) overmætter, vækker Lede el. Ulyst; sædv. *in med.*, overmætter mig, ækles, ledes ved noget, τινί; μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, lad ikke dit Sind overvældes, *Theogn.*; ἀσώμενος ἐν φρεσίν, *Theocr.*

ἄσβεστος, 2, ogs. 3, (σβέννυμι) uudslukket, uudslukkelig; *transl.*, usvækket, uophørlig, uendelig, κλέος, μένος, γέλως, βοή, *Hom.*; 2) *subst.* ἡ ἄσβεστος, *sc.* τίτανος, ulædsket Kalk. — ἀσβολαίνω, o. -λάω, sværter med Sod; af — ἀσβόλη, ἡ, (rimel. af ψόλος) Sod. — ἀσβολόεις, εσσα, εν, fuld af Sod; ligesom Sod; af — ἄσβολος, ὁ, = ἀσβόλη; ds. — ἀσβολόω, = ἀσβολαίνω; o. — ἀσβολώδης, 2, (εἶδος) = ἀσβολόεις.

ἆσε, f. ἄασε, af ἀάω, krænker, skader, *Od.* — *ἀσέβεια, ἡ, *impietas*, Ugudelighed, Forbrydelse; περὶ θεοὺς ἀσέβεια, περὶ ἀνθρώπους ἀδικία, *Xen.*; ἀσεβείας γράφεσθαί τινα, at anklage for Krænkelse af Religionen, *Dem.*; — ἀσεβέω, er ugudelig, fræk, forbrydersk, handler saaledes, περὶ θεούς, πρὸς τὰ θεῖα, εἰς τὰ μυστήρια, *Xen.*; ogs. *c. acc.*; ds. *pass.* τὰ - ησεβημένα σοι, dine Forbrydelser, *Æschin.*; ds. — ἀσέβημα, τό, ugudelig Handling; af — ἀσεβής, 2, *adv.* -βῶς, (σέβω) *impius*, ugudelig, forbrydersk; οἱ ἐν ᾅδου ἀσεβεῖς, *Dem.*; ἀσεβῆ ἔργα, *Xen.* — ἀσέβησις, ἡ, (ἀσεβέω) ugudelig Handling.

ἄσειν, *inf. fut.* af ἄω, mætter, *Il.* — ἄσειρος, o. ἀσείρωτος, 2, (σειρά, σειρόω) som ikke trækker ved Linen, see σειραφόρος, men ved Aaget selv, altsaa om de to mellemste Heste i Fiirspandet. — ἄσειστος, 2, (σείω) urystet, urystelig. — ἀσελγαίνω, o. -γέω, er el. handler som en ἀσελγής; - en saadan Handlemaade, ἀσέλγεια, ἡ; af — ἀσελγής, 2, *adv.* -γῶς, umaadelig, fræk, tøilesløs, kaad, uforskammet, omtr. som ἀκόλαστος o. ὑβριστικός; ἀσελγῶς καὶ προπετῶς χρῆσθαί τινι, at behandle grovt og overilet, *Dem.*; ἀσελγῶς διακεῖσθαι, ζῆν, at være udsvævende, liderlig, *id.*; ds. — ἀσελγόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) med umaadelige Horn; o. — ἀσελγομανέω, (μαίνομαι) udsvævende til Raseri.

ἀσέληνος, 2, (σελήνη) uden Maane, mørk, dunkel. — ἄσεμνος, 2, *adv.* -μνως, (σεμνός) ikke æret, ikke dyrket. — ἀσεπτέω, = ἀσεβέω, *Soph.*; af — ἄσεπτος, 2, = ἀσεβής, *id.*; 2) *pass.*, = ἄσεμνος. — ἄσεσθε, 2 *pl. f. med.* af ἄω, mætter, *Il.* — ᾀσεῦμαι, *dor.* f. ᾄσομαι, *f.* af ᾄδω. — ἄση, ἡ, Overmættelse, Overfyldelse; Modbydelighed, Lede; Ildebefindende, Ængstelse; [α *br.*]. — ἀσήμαντος, 2, (σημαίνω) uden Fører

el. Leder, ubeskyttet, μῆλα, *Il.*; 2) uden Tegn, Mærke, Segl; ἀσήμαντος σώματος, uden Mærke el. Tegn paa Legemet, *Pl.* — ἀσημείωτος, 2, (σημειόω) ubetegnet. — ἀσημόγραφος, 2, (γράφω) utydeligt skreven; men *act.* ἀσημογράφος, 2, som skriver utydeligen; af — ἄσημος, 2, (σῆμα) uden Tegn el. Mærke, χρυσός, upræget Guld; deraf. ukiendelig, ukiendt, uberømt; uden Betydning, utydelig, uforstaaelig; *adv.* ἀσήμως, uden at give Tegn el. Lyd fra sig, om Jagthunde, *Xen.*; df. — ἀσημότης, ητος, ἡ, Ubekiendtskab; o. — ἀσήμων, ονος, 2, = ἄσημος, *Soph.* — ἄσηπτος, 2, = ἀσαπής. — ἄσηρος, 2, (ἄση) som vækker Lede el. Modbydelighed. — ἄσηστος, 2, (σήθω) usiet.

ἀσθένεια, ἡ, Kraftløshed, Svaghed, Sygelighed; ἀσθ. βίου, χρημάτων, Mangel, Uformuenhed; — ἀσθενέω, er syg el. sygelig, som κάμνω; *transl.*, ἀσθενοῦσα τρυφῇ ψυχή; alm. er svag, uformuende; df. — ἀσθένημα, τό, Svækkelse, Svaghed; af — †ἀσθενής, 2 *adv.* -νῶς, (σθένος) kraftløs, svag, uformuende; syg, sygelig; ἐς ἀσθενὲς ἔρχεσθαι, at blive til intet, om en Drøm, *Herod.*; εἰς ὠφέλειαν ἀσθενές, hvad der nytter kun lidet, *Dem.*; ἀσθενῶς ἔχειν, at være svag; df. — ἀσθενικός, 3, svagelig; — ἀσθενοποιός, 2, (ποιέω) svækkende; — ἀσθενόῤῥιζος, 2, (ῥίζα) med en svag Rod. — ἀσθενόψυχος, 2, (ψυχή) svagsindet; med svag Livskraft; o. — ἀσθενόω, afkræfter; svækker; df. — ἀσθένωσις, ἡ, Svaghed, Afmagt.

ἆσθμα, τό, (ἄω, ἀάζω, *halo*) tungt og kort Aandedræt, Pusten, Stønnen, *Il.*; sild. Udpusten, Uddampen, Hede, som ἀϋτμή; λαβρὸν ἆσθμα πυρός, den flagrende Lue, *poët.*; df. — ἀσθμάζω, o. ἀσθμαίνω, puster el. stønner tungt; snapper efter Luften; o. — ἀσθματικός, 3, o. ἀσθματώδης, 2, (εἶδος) pustende el. stønnende tungt, trangbrystig.

†Ἀσία, ἡ, Asien; df. — Ἀσιαγενής, o. Ἀσιατογενής, 2, af asiatisk Slægt; — Ἀσιατικός, 3, o. Ἀσιανός, 3, asiatisk; — Ἀσιάρχης, ου, ὁ, Proconsul over Asien; — Ἀσιάς, άδος, ἡ, *sc.* κιθάρα, den af Kepion fra Lesbos forbedrede Cithar; som *adject.*, asiatisk; o. — Ἀσιάτης, *jon.* -ιήτης, ὁ, *fem.* -ᾶτις, *jon.* ῆτις, Asiater, Asiaterinde.

ἀσιγησία, ἡ, Snakkesyge; af — ἀσίγητος, 2, (σιγάω) som ikke kan tie, snakkesyg, sladdrende. — ἄσιγμος, 2, uden Bogstavet Sigma; df. — ἀσιγμοποιεῖν, at giøre et Digt, hvori intet Sigma forekommer. — ἀσίδηρος, 2, (σίδηρος) uden Jern, uden Sværd. — ἄσικχος, 2, (σικχός) som ikke ækles ved Maden; alm. som tager let til Takke, ikke kræsen; 2) som ikke let vækker Modbydelighed. — ἄσιλλα, ἡ, Aag el. Skuldertræ (ἐπώμιος) til at bære ved; jf. ἀναφορεύς.

ἀσινής, 2, *adv.* -νῶς, (σίνομαι) uskadt, *Od.*; ἐῶμεν ἀσινέα ἐκπλέειν, *Herod.*; 2) *act.*, uskadelig; πορεύεσθαι ἀσινῶς, uden at plyndre, *Xen.* — ἄσιος, 3, (ἄσις) sumpig; (men Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, *Il.* 2, 461, f. Ἀσίου, *gen.* af — Ἀσίας, en Heros, ὃς ἦρξε Λυδίας, *schol. ad l. c.*; jf. *Herod.* 4, 45). — Ἀσίς, ίδος, ἡ, *poët.* f. Ἀσία, Asien. — ἄσις, εως, ἡ, Dynd, Mudder, som ἰλύς, *Il.* 21, 321. — ἀσιτέω, er — ἄσιτος, 2, *adv.* -τως, (σῖτος) som ikke har spiist, fastende; som ikke spiser, som holder Faste; som mangler Mad; df. — ἀσιτία, ἡ, Fasten; 2) Mangel paa Levnetsmidler el. Tilførsel.

ἀσκαίρω, = σκαίρω (m. α *euph.*). — ἀσκάλαβος, ὁ, o. ἀσκαλαβώτης, ου, ὁ, *stellio*, etslags Ogle. — ἀσκάλαφος, ὁ, en Natfugl, rimel. etslags Ugle. — ἀσκάλευτος, ἄσκαλος, o. ἄσκαλτος, 2, (σκαλεύω, σκάλλω) ikke omgravet, ikke luget. — ἀσκάντης, ου, ὁ, etslags ringe Seng el. Lenestol, *Ar.*; sædv. κράβατος.

ἀσκαρδαμυκτεί, o. -κτί, *adv.* til ἀσκαρδάμυκτος. — ἀσκαρδαμυκτέω, er — ἀσκαρδάμυκτος, 2, (σκαρδαμύσσω) som ikke blinker, som har et fast, sikkert Blik; 2) ἀσκαρδάμυκτος, om Tiden, før man blinker, i Øieblikket. — ἀσκαρής, 2, o. ἄσκαρθμος, 2, (σκαίρω) ikke hoppende, ikke springende. — ἀσκαρίζω, = σκαρίζω, (m. α *euph.*). — ἀσκαρίς, ίδος, ἡ, etslags Bændelorm; 2) Larven af en Vandmyg. — ἀσκαύλης, ου, ὁ, (ἀσκός, αὐλέω) en Sækkepiber. — ἄσκαφος, 2, (σκάπτω) ugravet, uhakket.

ἀσκεθής, 2, see ἀσκηθής. — ἀσκεία, ἡ, (ἀσκέω) = ἄσκησις. — ἀσκεῖον, τό, som ἀσκίον, *dim.* af ἀσκός. — ἀσκελής, 2, *adv.* -λῶς, *ep.* -λέως, (σκέλλω m. α *euph.*) tør, udtørret; *transl.*, haard, grusom, som ἄτεγκτος, σκληρός; som *adv.*, ἀσκελὲς αἰεὶ κεχόλωται, uformildet, *Od.* 1, 68; jf. *Il.* 19, 68. — ἀσκελής, 2, 1) (σκέλος m. α *pr.*) uden Been, med svage Been; *b) transl.*, ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι, uden Kraft og Mod, *Od.* 10, 463; 2) (m. α *cop.*) = ἰσοσκελής, ligebenet; i Ligevægt.

ἀσκέπαρνος, 2, (σκέπαρνον) ubehuggen, ubearbeidet. — ἀσκέπαστος,

2, ogſ. ἀσκέπαστρος, 2, ἀσκεπής, 2, o. ἄσκεπος, 2, (σκέπη, σκέπαστρον, σκεπάζω) uden Dække; ubedækket. — ἄσκεπτος, 2, adv. -πτως, (σκέπτομαι) uoverlagt, ikke betænkt; ubemærket, Xen. — ἀσκέρα, ἡ, etſlags Vinterſko; dim. ἀσκερίσκον, τό. — ἀσκεύαστος, 2, (σκευάζω) uden kunſtig Tilberedelſe; ἀσκεύαστον κάλλος, uſminket Skiønhed. — ἀσκευής, 2, o. ἄσκευος, 2, (σκεῦος) uden Værktøi, Reiſetøi, Tros, o. dl.; ἀσκευής περ ἐών, ſkiøndt uden Inſtrumenter, om en Læge, Herod. 3, 131; alm. uden Ruſtning, Klædning, Smykke; uforberedet. — ἀσκευώρητος, 2, (σκευωρέω) ikke underſøgt.

ἀσκέω, f. ήσω, forarbeider el. bearbeider med Omhu; ἥ οἱ – Ἤσκειν εἴρια καλά, Il. 3, 388; Ἅρμα δέ οἱ χρυσῷ – εὖ ἤσκηται, er ziirligen udarbeidet el. ſmykket, Il. 10, 438; df. pynter, pudſer, ex. πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, Od. 1, 439; Hom. ſætter undert. part. til et andet Verbum, ex. Il. 14, 179, ὅν (ἑανόν) οἱ Ἀθήνη Ἔξυσ' ἀσκήσασα; transl., ſmykker, d. e. ærer, h. Pind., ex. αἰεὶ φρεσὶ δαίμον' ἀσκήσω – θεραπεύων, Pyth. 3, 193; ἀσκεῖται θέμις, Retfærdigheden dyrkes, æres, øves, id.; 2) att. ſædv., øver, exerceo, τὸ σῶμα, ἀσκεῖν αὑτὸν τὰ πολεμικά, at øve ſig i Krigsvæſenet; ligel. ἀσκεῖν ἀρετήν, σωφροσύνην, ῥώμην, at beſlitte ſig paa; ogſ. c. inf., ex. ἀσκῶν, ὅσον δύναμαι, τοὺς φίλους πλεῖστα ἀγαθὰ ποιεῖν, ſtræbende, Xen.; jf. flgd.; b) intrans., øver mig, εὖ ἠσκηκότες, ſom ere indøvede; ἀσκοῦσιν, ὅπως κράτιστοι ἔσονται, de øve ſig; o. pass., ἠσκημένος ἀνήρ, øvet, d. e. uddannet, ypperlig Mand; – (rimel. af σκέω, σκεύω, σκευάζω).

*ἄσκη, ἡ, = ἄσκησις; — ἀσκηθής, 2, pleiet og paſſet; df. ukrænket, uſkadt, ex. Od. 14, 255, ἀσκηθέες (bissyll.) καὶ ἄνουσοι Ἥμεθα, (hvor man før læſte ved Forkortning ἀσκεθέες); o. — ἄσκημα, τό, Tilberedelſe, Udruſtning; Prydelſe, Smykke; Øvelſe, Arbeide, Forretning; τὰ εἰς τὸν πόλεμον ἀσκήματα, Xen.; – (af ἀσκέω). — ἄσκηνος, 2, adv. -νως, (σκηνή) uden Telt, uden Tag, under aaben Himmel; 2) uden Giøgleri og Blendværk (ſom der drives paa Scenen). — ἄσκησις, ἡ, (ἀσκέω) Øvelſe; τὴν τῶν χρηστῶν ὁμιλίαν ἄσκησιν τῆς ἀρετῆς οὖσαν, Xen.; beſ. Athleternes Øvelſer og den dertil hørende Levemaade; alm. Levevei, Profeſſion, ſom τέχνη. — ἀσκητέον – τοὺς ἱππέας, man maa øve –; o. – ἀσκητέος, 3; ἡ σιωπὴ ἀσκητέα, man bør beſlitte ſig paa Taushed, Xen.; – gerund. o. adject. verb. af ἀσκέω.

*ἀσκητήριον, τό, Øvelſesplads; — ἀσκητής, οῦ, ὁ, ſom er øvet el. dreven i noget; ſom driver en Haandtering, beſ. en Athlet; — ἀσκητικός, 3, hørende til en Øvelſe, ἄσκησις, el. til en ἀσκητής; — ἀσκητός, 3, kunſtigen forarbeidet, νῆμα, λέχος, Od.; ἀσκητῇ πέπλῳ, ſmykket, Theocr.; alm. ruſtet, øvet; πάντα τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι, Xen. Mem. 1, 2, 23, lade ſig indøve, erhverve ved Øvelſe; o. — ἀσκήτρια, ἡ, fem. til ἀσκητής; h. Eccl. en Nonne; – (af ἀσκέω).

ἀσκίαστος, 2, (σκιάζω) ubeſkygget. — ἀσκίδιον, o. ἀσκίον, τό, dim. af ἀσκός. — ἄσκιος, 3, uden Skygge, σκιά, ubeſkygget; 2) (m. α euphon.), ſkyggefuld. — ἀσκίπων, ονος, 2, uden Stok, σκίπων, ſom gaaer uden Stok. — Ἀσκληπιάδης, ὁ, Søn el. Efterkommer af – Ἀσκληπιός, ὁ, Aſklepios, Æſculapius, en theſſaliſk Fyrſte, (Il. 2, 729), en fortræffelig Læge; ogſ. ſom Søn af Apollo og Koronis, Gud for Lægekunſten; (Demoſthenes betonede Ἀσκλήπιος, ſom af ἤπιος); df. — Ἀσκληπιεῖον, τό, et Aſklepiostempel.

*ἀσκοδέτης, ου, ὁ, (δέω) Baand for en Læderflaſke, ἀσκός; — ἀσκοκήλης, 2, (κήλη) med ſtærkt Brok; o. — ἀσκοπήρα, ἡ, = πήρα, Vadſæk, Randſel; – (af ἄσκος). — ἄσκοπος, 2, adv. -πως, (σκοπέω) uden Overlæg, ubetænkſom; Οὔτε γὰρ ἔστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, Il. 24, 157; οὐκ ἀσκοποι θεοί, intet undgaaer Guderne, Æsch.; b) pass., uforudſeet; ἄσκοπος ἁ λώβα, Soph.; uforſtaaelig, dunkel; 2) (σκόπος) uden Maal og Ende; uden Plan og Henſigt; ikke til at opnaae el. udfinde. — ἀσκός, ὁ, den aftrukne Hud el. Bælg, ſom ofte brugtes til flydende Sager, ſee Herod. 3, 9; df. Læderflaſke, Feltflaſke, beſ. til Viin; transl., ἀσκὸν δέρειν τινά, at flaae, at mishandle paa det værſte; (rimel. beſl. m. σκεῦος); df. — ἀσκοφορέω, er – ἀσκοφόρος, 2, (φέρω) bærende Læderflaſken.

ἀσκύλευτος, 2, (σκυλεύω) uplyndret. — ἄσκυλτος, 2, adv. -τως, (σκύλλω) ikke ruſket el. reven i Stykker, ikke ſønderſlidt, ikke mishandlet; transl., ikke qvalt, ikke ængſtet. — ἄσκυρον, τό, etſlags Johannisurt, ſom ἀνδρόσαιμον. — ἄσκυφος, 2, uden Bæger el. Pokal, σκύφος. — Ἀσκώλια, τά, (ἀσκός) i Athenen, den anden Dag af de landlige Dionyſier, da man dandſede el. hoppede paa eet Been paa indſmurte Læderflaſker; df. — ἀσκωλιάζω, o. ἀσκωλίζω, dandſer paa Aſkolierne, ſee frgd.; df. h. Virg., unctos salire per utres; alm.

dandser, hopper paa eet Been; ogs. staaer paa eet Been; – denne Handling, ἀσκωλιασμός, ὁ. — ἄσκωμα, τό, (ἀσκός) Lædertøi, hvad der er giort af Læder; Remmer, Læderbeslag om Aaren, o. dl., Blæsebælg af Læder.

ᾆσμα, τό, hvad der synges, Sang, Vise; see ᾄδω. — ἀσμάραγος, 2, uden Larm, ὀμαραγῇ. — ᾀσμάτιον, τό, *dim.* af ᾆσμα. — *ᾀσματοκάμπτης, ου, ὁ; (κάμπτω) som bøier, dreier, forkunstler Musiken el. Sangen; κυκλίων – χορῶν ᾀσματοκάμπτας, kalder *Ar.* (*Nub.* 332) de dithyrambiske og tragiske Digtere af deres svulstige Orddannelser og Udtryk; o. — ᾀσματοποιός, ὁ, (ποιέω) en Sangdigter; – (af ᾆσμα).

*ἀσμεναίτατα, o. ἀσμενέστατα, *adv. superl.* til ἀσμένως; — ἀσμενέω, ønsker, vil gierne have, *Dinarch.*; — ἀσμενίζω, seer gierne, er tilfreds med noget, τινί o. τί, ogs. *absol.* m. εἰ; df. — ἀσμενισμός, ὁ, Tilfredshed med noget; o. — ἀσμενιστός, 3, elsket, afholdt, velkommen; af — ἄσμενος, 3, *adv.* -ένως, (ἥδομαι, *part. pf.* ἡσμένος) villig, glad, tilfreds; ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, det vilde være mig kiært, *Il.*; ogs. i Prosa, εἴ σοι ἀσμένῳ ἐστί, hvis du vil; ἄσμενος δέδεκται ταῦτα, paatog sig gierne, *Dem.* — ἄσμηκτος, 2, (σμήχω) ikke afgneden. — ᾀσμός, ὁ, = ᾆσμα.

ἀσόλοικος, 2, *adv.* -κως, = οὐ σόλοικος. — ἀσοφία, ἡ, Daarlighed, Dumhed; af — ἄσοφος, 2, *adv.* -φως, (σοφός) uviis, uklog; daarlig, dum. — ἀσπάζομαι, *f.* άσομαι, (σπάω) hilser, modtager venligen, omarmer, τινά; h. *Hom.* sædv. m. tilføiet δεξιῇ, χερσίν, ἔπεσι μειλιχίοις; ἀσπάζεσθαι ταῖς κώπαις, at salutere med Aarerne. *Plut.*; ἀσπάζεσθαί τινα βασιλέα, at hilse som Konge, at udraabe til Konge, *id.*; 2) giør af, elsker, τοὺς προθυμοτάτους ἠσπάζετο, *Xen.*; κύων τοὺς – ποιμένας ἠσπάζετο, logrede for –, *id.*; οἱ σοφίαν ἀσπασάμενοι, som have lagt sig efter Philosophien, *id.*; ἐὰν Θεάγη τουτονὶ ἀσπάζῃ, antager dig, *Pl.*

ἀσπάθητος, 2, ikke slaaen med en σπάθη, Væverskee, ikke tæt. — ἀσπαίρω, = σπαίρω (m. α *euph.*) bæver, zittrer; ἀσπαίρουσα, om Hiertet, *Il.*; ellers sædv. om Døende; men *Herod.* 8, 5, Ἀδείμαντος – τῶν λοιπῶν ἤσπαιρε μοῦνος, var den eneste, som modsatte sig. — ἀσπάλαθος, ὁ, ogs. ἡ, *aspalathus*, etslags tornet Buskvært, hvoraf man fik vellugtende Olie; ogs. som Torturredskab. — ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, = σπάλαξ (m. α *euph.*), Muldvarp. — *ἀσπαλιεία, ἡ, Angelfiskeri; af — ἀσπαλιεύομαι, angler, fisker med Angel; — ἀσπαλιεύς, o. ἀσπαλιευτής, ὁ, som angler el. fisker med Angel; o. — ἀσπαλιευτικός, 3, hørende til en ἀσπαλιεύς; ἡ ἀσπαλιευτική, hans Kunst; af — ἄσπαλος, ὁ, en Fisk, alene h. *Hesych.*

ἀσπανιστεία, ἡ, (σπάνις) Overflod. — ἀσπαραγία, o. ἀσπαραγωνία, ἡ, Roden af – ἀσπάραγος, ὁ, *att.* ἀσφάραγος, *asparagus*, Asparges; ogs. lignende Skud af forskiellige Planter. — ἀσπαρίζω, = ἀσπαίρω. — ἄσπαρτος, 2, *adv.* -ρτως, (σπείρω) ubesaaet, *Od.*; ikke saaet, som voxer vildt.

*ἀσπάσιος, 3, ogs. 2, kiær, velkommen, forønsket; ἀσπάσιος γῆ, *Od.* 23, 233; *b) act.*, glad, tilfreds, *ib.* 238, Ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης; *adv.* ἀσπασίως, gierne, villigen, med Glæde; jf. ἀσπαστός o. ἄσμενος; — ἄσπασμα, τό, det Hilsede, Omarmede; 2) Hilsen, Omarmelse, Favntag; i denne Bem. ogs. ἀσπασμός, ὁ; — ἀσπαστικός, 3, hørende, skikket til at hilse el. omarme; som modtager nogen venligen; τὸ ἀσπαστικόν, *sc.* οἴκημα, Besøgværelset; — ἀσπαστός, 3, *adv.* -στως, h. *Hom.* ofte -στόν, = ἀσπάσιος; o. — ἀσπαστύς, ύος, ἡ, *jon.* = ἀσπασμός; – (af ἀσπάζομαι).

ἄσπειστος, 2, (σπένδω) uforsonlig, yderst forbittret; πόλεμος ἄσπειστος, *bellum internecinum*, Ødelæggelseskrig, jf. ἄσπονδος; ἄσπειστος, ἀνίδρυτος, ἄμικτος ἄνθρωπος, *Dem.* — ἄσπερμος, 2, (σπέρμα) uden Sæd, uden Afkom, *Il.* — ἀσπερχές, (σπέρχω m. α *euph.*) h. *Hom.* som *adv.*, heftigt, hidsigt, med Lidenskab, bes. m. μενεαίνειν o. κεχολῶσθαι. — ἄσπετος, 2, (εἰπεῖν, ἐσπεῖν) usigelig, uudtalelig; alm. overmaade stor, vid, megen, αἰθήρ, ὕλη, κλέος, ἀλκή, o. dl., *Hom.*, der ogs. har ἄσπετον o. ἄσπετα som *adv.*, ex. ἄσπετα πολλά, saare mange.

ἀσπιδαποβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, *i. e.* ἀσπίδ' ἀποβαλών, bortkastende Skioldet, Deserteur, ellers ῥίψασπις. — ἀσπιδής, 2, see σπιδής, udstrakt, flad. — *ἀσπιδηστρόφος, 2, (στρέφω) svingende Skioldet ved en Rem, στρόφος, *Æsch.*; — ἀσπιδηφόρος, 2, (φέρω) skioldførende; alm. en Kriger; — ἀσπίδιον, τό, -δίσκη, ἡ, -δίσκιον, o. -δισκάριον, τό, *dim.* af ἀσπίς, lidet Skiold; o. — ἀσπιδιώτης, ου, ὁ, ἀνήρ, *Il.*, ogs. ἀσπιδίτης, ου, ὁ, med et Skiold, Skioldbærer; – (af ἀσπίς). — ἀσπιδόδηκτος, 2, (δάκνω) bidt af Slangen ἀσπίς.

*ἀσπιδόδουπος, 2, (δουπέω) larmende med Skioldet; — ἀσπιδόεις,

εσσα, εν, ogs. ἀσπιδοειδής, 2; (εἶδος) lige som et Skiold, skioldformet; — ἀσπιδοθρέμμων, ονος, 2, (τρέφω) som ernærer sig af Skioldet, som gior Krigen til sit Haandværk; — ἀσπιδοπηγεῖον, o. -πήγιον, τό, Værksted for en - ἀσπιδοπηγός, ὁ, (πήγνυμι) Skioldmager, som sammenføier el. giør Skiolde; o. — ἀσπιδοποιΐα, ἡ, at forfærdige Skiolde; af — ἀσπιδοποιός, ὁ, (ποιέω) = ἀσπιδοπηγός; - (af ἀσπίς). — ἀσπιδότροφος, 2, (τρέφω) der ernærer sig af Slangen ἀσπίς; men act. ἀσπιδοτρόφος, 2, der opføder en saadan. — *ἀσπιδοῦχος, ὁ, (ἔχω) Skioldholder, Skioldbærer; — ἀσπιδοφέρμων, ονος, 2, (φέρβω) = ἀσπιδοθρέμμων; — ἀσπιδοφορέω, er - ἀσπιδοφόρος, 2, (φέρω) Skioldbærende; o. — ἀσπίζω, beskiolder, forsyner med Skiold; sædv. i Sammens.; - (af ἀσπίς). — ἄσπιλος, o. ἀσπίλωτος, 2, (σπίλος, σπιλόω) uplettet.

ἀσπίς, ίδος, ἡ, stort og rundt Skiold, h. Hom. overtrukket med Oxehud og Metalplader, med en Bule, ὀμφαλός, paa Midten, og med Qvaster, θύσανοι, om Randen; - ἀσπίς, hørte til de tungtbevæbnede Krigere, ὁπλῖται, clypeati, jf. πέλτα, γέῤῥον; df. ogs. 2) om et Corps af saadanne; ἀσπὶς πενταχισχιλίη, Herod.; ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων ἀσπὶς μυρία, 10000 Tungtbevæbnede, Xen.; oppon. πελτασταί, h. Tragikerne ogs. transl., Fægtning, Slag; 3) ἐξ ἀσπίδος, ἐπ' ἀσπίδα, παρ' ἀσπίδα, fra, paa, til Venstre, (fordi man holdt Skioldet i den venstre Haand) jf. δόρυ; ὁ λόχος παρ' ἀσπίδα καθίσταται, stilles el. stiller sig paa venstre Fløl, Xen.; b) βάθος - ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων, i en Dybde af -, d. e. 50 Mand høi; ligel. ἐς δέκα ὁπλίτας, 10 M. høi, Xen.; - 4) aspis, etslags giftig Slangeart, rimel. Otterslange el. Brilleslange.

ἀσπιστής, οῦ, ὁ, gen. pl. ep. -στάων, Il., Kriger med Skiold, ἀσπίς, Skioldbrager; ogs. ἀσπιστήρ, o. ἀσπίστωρ, ὁ; Æsch. har κλόνους ἀσπίστορας; de Skioldvæbnedes Larm. — ἄσπλαγχνος, 2, uden Indvolde, σπλάγχνα; transl., uden Hierte, Mod, Barmhiertighed. — ἄσπληνος. 2, uden Milte, σπλήν; formindskende el. formildende Milten.

ἀσπονδεί, adv. til ἄσπονδος. — ἀσπονδέω, giør intet Forbund, holder intet Forbund; af — ἄσπονδος, 2, (σπένδω) uden Libation el. Drikoffer, σπονδή; uden Udsoning; uden Vaabenstilstand el. Overeenskomst; ἀνείλοντο (τοὺς νεκροὺς) ἀσπόνδους, Thuc., jf. ὑπόσπονδος; 2) som intet Forbund holder el. slutter, uforsonlig Fiende. — ἄσπορος, 2, (σπείρω) = ἄσπαρτος. — ἀσπούδαστος, 2, (σπουδάζω) som ikke drives med Iver, forsømt; b) σπεύδων ἀσπούδαστα, stræbende efter det, som ikke er Umagen værdt, som alene bringer Uheld, Eur. — ἀσπουδί, adv., ogs. -δεί, o. ἀσπουδῆ, (σπουδή) uden Iver, uden Anstrængelse; Μὴ μὰν ἀσπουδὶ - ἀπολοίμην, uden Modværge, Il. 22, 304. — ἄσπρις, ἡ, ogs. ἄσπρος, etslags Eeg.

ἄσσα jon., ἄττα att., neutr. pl. af ὅστις, f. ἅτινα, quæ, quæcunque; men Il. 10, 409, rimel. spørgende f. τίνα. — ἄσσα jon., ἄττα att., neutr. pl. af τὶς, f. τινά, aliqua, quædam; ὁποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, Od. 19, 218, vil man forklare ved ὁποῖα καὶ τίνα, men ikke ved d. attiske ὁποῖά τινα. — ἀσσάομαι, see ἀσάω. — ἀσσάριον, τό, dim. af d. lat. as, en liden As; 2) en Ventil, assarium. — ἆσσον, adv. compar. til ἄγχι, nærmere, h. Hom. bes. m. ἰέναι, ἱκέσθαι, στῆναι; ogs. c. gen., ex. ἆσσον ἐμεῖο, ἔθεν ἆσσον, nærmere til mig, til sig, Hom.; df. nyt Comparativ, ἀσσότερος, adv. -τέρω, ogs. ἀσσύτερος, o. Superlativ ἀσσότατος, adv. -τάτω, ogs. ἄσσιστος. — ᾄσσω, att. ctr. f. ἀΐσσω. — ἀσσώδης, 2, = ἀσώδης.

ἀσταγής, 2, (στάζω) ikke draabeviis el. dryppende; udgydende sig i Strømme. — ἀσταθής, 2, (στῆναι) ustadig, ubestandig. — ἀστάθμητος, 2, (σταθμάω) ustadig, som ikke bliver paa eet Sted; τοὺς πλανήτας καὶ ἀσταθμήτους ἀστέρας, Xen.; transl., uvis; ubestandig, ubestemt; τὸ ἀστάθμητον τοῦ μέλλοντος, Thuc. — ἀστακός, ὁ, etslags Krebseart. — ἀστακτεί, o. -κτί, adv. til - ἄστακτος, 2, (στάζω) ikke dryppende; ogs. ἀστάλακτος, 2, af σταλάσσω. — ἀσταλής, 2, (στέλλω) urustet. — ἀσταλύζω, = σταλύζω (m. α euph.) græder, hulker. — ἀστάνδης, ὁ, Iilbud, persisk Ord, jf. ἄγγαρος. — ἀστασία, ἡ, subst. til ἄστατος, Ustadighed, Ubestandighed. — ἀστασίαστος, 2, (στασιάζω) som ikke er i Oprør, som ikke foruroliges af Partier.

ἀστατέω, er ustadig, ubestandig, usikker, vaklende; af — ἄστατος, 2, adv. -τως, (ἵστημι) ustadig, ubestandig; 2) uveiet. — ἀσταφίς, ίδος, ἡ; df. - ἀσταφιδίτης, fem. -δῖτις, o. ἀσταφύλινος, ὁ, = σταφίς (m. α euph.) Rosin, o. s. v. — ἀστάφυλος, 2, (σταφυλή) uden Druer. — ἄσταχυς, υος, ὁ, = στάχυς (m. α euph.), Kornax, Hom. — ἀστέγαστος, 2, (στεγάζω) ubedækket, ikke skiult. — ἀστεγής, 2,

o. ἄστεγος, 2, (στέγη) uden Tag, ubedækket; 2) (στέγω) *act.*, som ikke holder tæt, læk, som ἄστεκτος. — *ἀστειεύομαι, sædv. ἀστεΐζομαι, opfører mig, handler, taler som en Bymand, som en Mand af Dannelse og Levemaade; o. — ἀστειολόγος, 2, (λέγω) fiin, vittig, artig i sin Tale; df. *subst.* ἀστειολογία, ἡ, fiin, artig, vittig Tale; – (af flgd.).

ἀστεῖος, 2, ogs. 3, *adv.* ἀστείως, (ἄστυ) hørende til Byen el. til Bylivet; fiin, artig, vittig, skiemtende, *urbanus, facetus*; ogs. til at lee ad, *lepidus*; τὰ ἀστεῖα, Vittigheder; τὰ τῶν λόγων ἀστεῖα (det Morende i Foredraget) τοῦ τὰ μέγιστα αἰσθάνεσθαι κεκώλυκεν αὐτούς, *Dem.*; 2) om Varer, ægte og fiin, af det bedste Slags; df. — ἀστειοσύνη, ἡ, o. ἀστειότης, ητος, ἡ, Artighed, Munterhed, Vittighed. — ἄστειπτος, 2, (στείβω) ubetraadt, *poët.* — ἀστεϊσμός, ὁ, (ἀστεΐζομαι) fiin, vittig, artig Tale el. Handling.

ἄστεκτος, 2, (στέγω) = ἄστεγος. — ἀστελεχής, 2, ogs. ἀστέλεχος, 2, uden Stamme, στέλεχος. — ἀστέμβακτος, 2, (στεμβάζω) ubeskæmmet; ogs. = ἀστεμφής Bem. 2; — ἀστεμβής, 2, sædv. ἀστεμφής, 2, *adv.* -φως, (στέμβω) urystet, ubevæget, ubevægelig; *transl.*, ἔχων ἀστεμφέα βουλήν, fast, uforanderlig i sin Plan, *Il.*; ἀστεμφέως ἔχειν, at holde fast, *Od.* 4, 419; sild. ubevægelig, haard, grusom; 2) ustampet, ikke presset; om Druer, umoden. — ἀστενακτεί, o. -κτί, *adv.* til – ἀστένακτος, 2, *adv.* -κτως, (στενάζω) ikke sukkende, uden at sukke. — ἄστεπτος, 2, (στέφω) ikke bekrandset. — ἀστεργάνωρ, ορος, ἡ, (ἀνήρ) uden Kiærlighed til Mænd, som skyer Ægteskab, *Æsch.*; o. — ἀστεργής, 2, uden Kiærlighed, uvenlig, fiendsk; (af στέργω).

*ἀστέρειος, 3, = ἀστερόεις; — ἀστεριαῖος, 3, af en Stiernes Størrelse; — ἀστερίας, ου, ὁ, stiernet, plettet; en Falkeart, ogs. etslags Haifisk; — ἀστερίζω, sædv. καταστερίζω, forvandler til en Stierne; — ἀστέριος, 3, ogs. 2, lignende en Stierne, stiernet. — ἀστερίσκος, ὁ, *dim.* af ἀστήρ, en liden Stierne, bes. et Tegn, ⋇, hvormed Critici udmærkede de skiønneste Steder i Haandskrifterne; — ἀστερισμός, ὁ, Stierneglands, *inc.*; — ἀστεροδίνητος, 2, (δινέω) tilført ved Stiernernes Kredsløb; — ἀστεροειδής, 2, (εἶδος) ligesom en Stierne; stiernet; fuld af Stierner; — ἀστερόεις, εσσα, εν, = frgd., οὐρανός, *Hom.*; alm. glindsende, funklende; — ἀστεροόμματος, o. ἀστερόμματος, 2, (ὄμμα) med Stierneøine, *epith.* til Natten; o. — ἀστερόνωτος, 2, (νῶτος) med stiernet Ryg; – (af ἀστήρ).

ἀστεροπή, ἡ, *poët.* f. ἀστραπή, στεροπή, Lynet, *Il.*; df. — ἀστεροπητής, οῦ, ὁ, Lyneren, Lynsvingeren, *epith.* til Zeus, *Il.* — *ἀστεροσκόπος, 2, (σκοπέω) som beskuer, betragter Stiernerne; — ἀστεροφεγγής, 2, (φέγγος) med Stierneglands; — ἀστερόφοιτος, 2, (φοιτάω) vandrende imellem Stierner; — ἀστερόω, = ἀστερίζω; — ἀστερωδής, 2, = ἀστεροειδής; o. — ἀστερωπός, 2, (ὤψ) med Stierneblik, *Eur.*; stiernet, ligesom Stierner; – (af ἀστήρ). — ἀστέφανος, o. ἀστεφάνωτος, 2, (στέφανος, στεφανόω) uden Krands, ubekrandset.

ἀστή, ἡ, Borgerinde, *fem.* af ἀστός; γυνὴ ἀστή, *Herod.* — ἄστηλος, 2, uden Søile el. Støtte, στήλη, bes. uden Gravsteen. — ἀστήν, ῆνος, ὁ, ἡ, o. ἄστηνος, 2, uformuende, svag, ulykkelig; sædv. δύστηνος. — ἀστήρ, έρος, ὁ, *dat. pl.* ἀστράσι, Stierne, see ἀστάθμητος; Luftsyn, Meteor, *Il.* 4, 75; *transl.* som ἄστρον, hvad der udmærker sig, *ex.* ἀστὴρ Μουσῶν, *poët.*; 2) Søstierne; 3) etslags Sangfugl. — ἀστήρικτος, 2, (στηρίζω) ikke støttet, ikke begrundet el. befæstet.

ἀστιβής, 2, ἀστίβητος, o. ἄστιβος, 2, (στείβω) ikke betraadt; uden Sti el. Vei; ἀστιβέα χωρία, øde Egne, *Herod.* — ἀστικός, 3, *adv.* -κῶς, fra Byen, ἄστυ; hørende dertil; ὁ ἀστικός, Bymand, Borger; df. dannet, fiin, artig, vittig, som ἀστεῖος. — ἄστικτος, 2, (στίζω) ikke betegnet med Stik, Punkter, Prikker, ikke tatoveret, *Herod.*; 2) χωρίον ἄστικτον, Landgods, som ikke er pantsat, (ikke betegnet med en paaskreven Støtte). — ἀστλέγγιστος, 2, (στλεγγίζω) ustriglet. — ἄστλιγξ, ιγγος, ἡ, = ὄστλιγξ, Lok, Krølle.

ἀστοιχείωτος, 2, (στοιχειόω) uden Elementer; uden Begyndelsesgrunde, høist uvidende. — ἄστοιχος, 2, (στοῖχος) uden Rad, Orden, Afdeling; ikke ordnet i Rader el. Linier. — ἄστολος, 2, (στέλλω) ikke sendt, ikke gaaende; 2) ikke rustet, ikke paaklædt. — ἀστομάχητος, 2, (στόμαχος) ikke ærgret, ikke opbragt. — ἄστομος, 2, uden Mund, στόμα; uden Sprog; med liden el. svag Mund, *Xen.*; 2) ubehagelig for Munden el. Ganen; 3) haardmundet, uregierlig, ἵππος, ogs. *transl.* om Mennesker. — ἀστόμωτος, 2, (στομόω) uskærpet, uhærdet, ikke staalsat. — ἀστονάχητος, o. ἄστονος, 2, (στοναχέω, στένω) uden Suk,

ikke sukkende; *b)* som ikke alene sukker, (men klager høit); jf. ἀσταγής.

ἀστόξενος, ὁ, ἡ, (ἀστός, ξένος) hvis Forfædre vare Borgere af en Stat; som er hædret med Borgerskab; ogs. f. ξένος, *inc.* — ἀστοργία, ἡ, Mangel paa Kiærlighed; Ukiærlighed; af — ἄστοργος, 2, (στέργω) ukiærlig; grusom. — ἀστορής, 2, (στορέννυμι) χαμευνή, ikke opredt, *Nonn.* — ἀστός, (ἄστυ) Borger, Medborger, *oppon.* ξένος o. μέτοικος, *fem* ἀστή. — *ἀστοχέω, er ἄστοχος, træffer ikke, forfeiler, tager feil af noget, τινός; bf. — ἀστόχημα, τό, Feil, Vildelse, som ἁμάρτημα; o. — ἀστοχία, ἡ, Forfeilen af Maalet; Feilkast med Tærninger; Forseelse, Uagtsomhed, Ubesindighed; af — ἄστοχος, *adv.* -χως, (στοχάζομαι) som sigter slet, som forfeiler Maalet; *transl.*, som forseer sig, feilende, ubesindig; διάνοια οὐκ ἄστοχος, sikker, træffende Forstand.

ἀστραβή, ἡ, (ἀστραβής) Træsadel; Paksadel; 2) opsadlet Muulesel; bf. — ἀστραβηλάτης, ου, ὁ, (ἐλαύνω) Muulæseldriver. — ἀστράβηλος, ὁ, = στράβηλος (m. α euph.). — ἀστραβής, 2, = ἀστραφής, urystelig, κίων, *Pind.*; bf. — ἀστραβίζω, giør fast, jevn, lige; men *Æsch. Suppl.* 782 læses καμήλοις ἀστραβιζούσαις, rimel. der ere opsadlede som Muulesler.

ἀστραγάλειος, 2, af en ἀστράγαλος, *talaris.* — ἀστραγάλη, ἡ, *jon.* f. ἀστράγαλος, en Tærning; — ἀστραγαλίζω, spiller med ἀστραγάλοις. — ἀστραγαλῖνος, ὁ, *carduelis*, Tidselfinke, ellers ποικιλίς. — ἀστραγάλιον, τό, o. ἀστραγαλίσκος, ὁ, *dim.* af ἀστράγαλος. — ἀστραγαλισμός, ὁ, Spil med ἀστραγάλοις. — ἀστραγαλίτης, ὁ, *fem.* -ῖτις, formet som en ἀστράγαλος. — ἀστραγαλόμαντις, ὁ, ἡ, (μάντις) som spaaer af ἀστραγάλοις.

ἀστράγαλος, ὁ, Halshvirvel, *Il.* 14, 466; 2) Springbenet i Hælen, *talus*; bf. 3) Tærning (som giordes af Dyrenes Springbeen); ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς, over Tærningespil, *Il.* 23, 88; det bedste Kast (βόλος) med fire Tærninger hed Ἀφροδίτη, *jactus venereus*, det sletteste κύων; 4) et Torturredskab; jf. ἀστραγαλωτός; 5) etslags Zirat paa den ioniske Søile; (rimel. af στρέφω); bf. — ἀστραγαλώδης, 2, (εἶδος) af Gestalt som en ἀστράγαλος; o. — ἀστραγαλωτός, 3, *talaris*, af Springbeen el. Knokler; ἡ ἀστραγαλωτή, *sc.* μάστιξ, en med Knokler indflettet Svøbe.

ἀστραῖος, 3, stiernet, med Stierne, ἄστρον. — ἀστραπαῖος, 3, af Lyn, fuld af Lyn, lynende; o. — ἀστραπεύς, έως, ὁ, Lyneren, Lynslyngeren; af — †ἀστραπή, ἡ, Lyn, Lynglimt; bf. — ἀστραπηφορέω, er - ἀστραπηφόρος, 2, (φέρω) bærende, bringende Lyn; — ἀστράπιος, 2, *poët.* f. ἀστραπαῖος; — ἀστραποειδής, 2, (εἶδος) ligesom Lyn, slynget som Lyn; — ἀστραπτικός, 3, lynende; o. — ἀστράπτω, *f.* ψω, (στράπτω) lyner, slynger Lynet, *Il.*; *b) transl.*, χαλκός τις ἤστραπτε, lynede, skinnede; ogs. ἤστραπτο μὴν χαλκῷ - πᾶσα ἡ στρατία, *Xen.*; *c)* sild. *act.*, bestinner. — ἀστράρχη, ἡ, Stiernefyrstinde, *Orph.*

ἀστρατεία, ἡ, Frihed fra Krigstieneste; 2) at unddrage sig Krigstieneste, Desertion; ἀστρατείας ἑάλω, bleb domfældet, *Dem.*; o. — ἀστράτευτος, 2, som ikke er, ikke har været i Krigstieneste; (af στρατεύω). — ἀστρατηγησία, ἡ, Hærens slette Anførsel; af — ἀστρατήγητος, 2, *adv.* -τως, (στρατηγέω) 1) om Hæren, som anføres ikke el. slet; 2) *act.*, som anfører Hæren slet; 3) som ikke har været Hærfører. — ἀστραφής, 2, o. ἄστρεπτος, 2, *adv.* ἀστρεπτεί, (στρέφω) uboielig, stiv, haard, uforanderlig; jf. ἄστροφος; 2) *poët.* Ἀιδης ἀστρ., hvorfra man ikke vender tilbage; 3) om Træ, som ikke kaster sig. — ἀστρικός, 3, (ἄστρον) af Stierner, hørende dertil. — ἄστρις, ὁ, o. ἄστριχος, ὁ, = ἀστράγαλος; o. ἀστρίζω. = ἀστραγαλίζω, *Alexandr.*

*ἀστροβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, truffen, forbrændt, fortørret af Stiernen, bes. af Solen el. Hundestiernen; som lider af — ἀστροβλησία, ἡ, Solstik, *sideratio*; — ἀστροβολέομαι, o. -βολίζομαι, er - ἀστροβόλητος, 2, = ἀστροβλής, *sideratus*; o. — ἀστροβολία, ἡ, o. ἀστροβολισμός, ὁ, = ἀστροβλησία; - (af ἄστρον, βάλλω). — *ἀστρογείτων, ονος, 2, (γείτων) i Nærheden af Stiernerne; — ἀστροδίαιτος, 2, (δίαιτα) som lever under Stiernerne, d. e. under aaben Himmel; o. — ἀστροειδής, 2, (εἶδος) der ligner Stierner; - (af ἄστρον).

*ἀστροθεσία, ἡ, (θέσις) Stiernernes Stilling ved el. imod hverandre, Constellation; — ἀστροθετέω, opstiller, ordner og benævner Stiernerne; bf. — ἀστροθέτημα, τό, et opstillet Stiernebillede, Constellation; — ἀστροθέτης, ου, ὁ, som ordner og benævner Stiernerne; o. — ἀστρόθετος, 2, hørende til Stiernernes Ordnen og Benævnelse; - (af ἄστρον o. τίθημι). — ἀστροθύτης, ου, ὁ, (θύω) som offrer til Stiernerne; o. — ἀστρολεσχέω, er - ἀστρολεσχής, οῦ, ὁ, (λέσχη) som

snakker om Stierner el. Stiernetyderi; – (af ἄστρον).

*ἀστρολόγέω, kiender el. iagttager Stiernerne; bf. — ἀστρολόγημα, τό, Stiernetyderi; — ἀστρολογία, ἡ, Stiernekundskab, Astrologie; o. — ἀστρολογικός, 3, hørende til Astrologien el. til en Astrolog; af — ἀστρολόγος, 2, (ἄστρον, λέγω) stiernekyndig, som ἀστρόνομος, (hvorfra det først efter Chr. F. adskiller sig ved Bem. Stiernetyder). — ἀστρομαντεία, ἡ, o. ἀστρομαντική, ἡ, sc. τέχνη, Stiernetyderi; af — ἀστρόμαντις, εως, ὁ, (μάντις) Stiernetyder; af — ἄστρον, τό, Stierne, Stiernebillede, bes. Hundestiernen, *poët.* ogs. Solen; μηκέθ᾽ ἁλίου – ἄλλο θαλπνότερον – ἄστρον, *Pind. Ol.* 1, *Str.* 1; *transl.*, det Ypperste i sit Slags, see ἀστήρ; ἄστροις σημαίνεσθαι, τεκμαίρεσθαι, ἐκμετρεῖσθαι τὴν ὁδόν, ogs. uden *acc.*, at veiledes af Stiernerne, egentl. om Søfarende.

*ἀστρονομέω, iagttager Stiernerne; — ἀστρονομία, ἡ, at iagttage Stiernerne; Stiernekundskab, Astronomie; o. — ἀστρονομικός, 3, astronomisk; af — ἀστρονόμος, 2, (ἄστρον, νέμω) som fordeler, ordner og benævner Stiernerne; ὁ ἀστρονόμος, Stiernekyndig, Astronom. — *ἀστροπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) = ἀστροβλής; — ἀστροπολέω, er sysselsat med Stiernerne; — ἀστροφαής, o. ἀστροφανής, 2, (φάος, φαίνω) stierneklar, skinnende som en Stierne; o. — ἀστροφόρος, 2, (φέρω) stiernebærende; – (af ἄστρον).

ἄστροφος, 2, (στρέφω) ikke bortvendt, ikke afvendt, see ἀστραφής. — ἀστροχίτων, ονος, 2, (ἄστρον, χιτών) i Stiernedragt. — ἀστρόω, = ἀστερόω. — ἀστρώδης, 2, = ἀστροειδής. — ἀστρῷος, 3, = ἀστρικός. — ἀστρωπός, 2, = ἀστερωπός. — ἀστρωσία, ἡ, Mangel paa Leie, Seng, Tæppe; o. — ἄστρωτος, 2, uden Leie, Seng el. Tæppe; uden Dække el. Sadel; (af στρώννυμι).

†ἄστυ, εος, *att.* ogs. εως, τό, Byen; bes. *att.* heder Athenen ἄστυ, ligesom Rom heder *urbs*; οἱ ἐξ ἄστεος, οἱ ἐν ἄστει, Byfolket; dog ogs. om andre Byer, *ex.* ἔφυγον ἐς τὰ ἄστη, *Xen.*; *adv.* ἄστυδε, til Byen, *Hom.*; bf. — ἀστυάναξ, ακτος, ὁ, Byens Herster, *Æsch.*; — ἀστυβοώτης, ου, ὁ, (βοάω) raabende igiennem Byen, κῆρυξ, *Hom.*; — ἀστυγειτονέω, er – ἀστυ-γείτων, ονος, ὁ, ἡ, Boende i Nærheden af Byen; alm. i Nærheden, tilgrændsende, som πλησιόχωρος; bf. — ἀστυγειτονικός, 3, hørende til Byens Naboer; πόλεμος ἀστυγ., Krig med Naboerne; — ἀστυδίκης, ου, ὁ, (δίκη) *Prætor urbanus*; — ἀστυδρομέω, (δραμεῖν) bestormer Byen, *Æsch.*; o. — ἀστυκός, 3, hørende til Byen, fra el. af Byen; som elsker Bylivet, *Dem.*; bf. fiin, dannet, artig, vittig, som ἀστικός o. ἀστεῖος.

ἄστυλος, 2, uden Søile el. Støtte, στῦλος. — ἀστυνικος πόλις, (ἄστυ, νικάω) den seierrige By (Athenen), *Æsch.* — *ἀστυνομέω, er en Ἀστυνόμος, s. m. s.; – hans Embede el. Værdighed, ἀστυνομία, ἡ; — ἀστυνομικός, 3, hørende til en Ἀστυνόμος el. til hans Embede; o. — ἀστυνόμιον, τό, Forsamlingssted for Ἀστυνόμοι, deres Domstol; af — Ἀστυνόμος, ὁ, (ἄστυ, νέμω) en Politieøvrighed i Athenen, jf. ἀγορανόμος; sild. ogs. v. rom. *Ædilis*; 2) *adject.* 2, styrende, beherskende Byen; καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο, *mores civiles*, *Soph.*; men ἀγλαΐαι ἀστύνομοι, *Pind. Nem.* 9, 74, hvori Byen tager Deel.

*ἀστύοχος, 2, (ἔχω) holdende, d. e. beskyttende Byen, τεῖχος, *poët.* — ἀστυπολέω, er, opholder mig, driver om i Byen; bf. — ἀστυπολία, ἡ, Ophold i Byen; — ἄστυρον, τό, *dim.* af ἄστυ; o. — ἀστύτριψ, τριβος, ὁ, ἡ, (τρίβω) som altid opholder sig i Byen; jf. οἰκότριψ; – (af ἄστυ). — ἀστυφέλικτος, 2, (στυφελίζω) urystet, βασιλεία, *Xen.* — ἀστύφελος, 2, ogs. 3, (στυφελός) ikke ujevn, uden Klipper, *poët.*

ἀσυγγενής, 2, (σύν, γένος) ikke beslægtet. — ἀσυγγνώμων, ονος, 2, som ikke tilgiver, uforsonlig, ubarmhiertig, haard; οὐδεὶς τῶν ἀσυγγνωμόνων δίκαιός ἐστι συγγνώμης τυχεῖν, *Dem.*; o. — ἀσύγγνωστος, 2, *adv.* -στως, utilgivelig, som ikke fortiener Tilgivelse; ikke tilgiven; (af συγγνῶναι, συγγιγνώσκω). — ἀσύγγραφος, 2, uden Beviis, Haandskrift, Forskrivning, συγγραφή. — ἀσυγγύμναστος, 2, (συγγυμνάζω) uøvet.

ἀσύγκέραστος, 2, (συγκεράννυμι) ublandet, ikke til at blande sammen, uforeenlig. — ἀσύγκλειστος, 2, (συγκλείω) ikke tillukket; ikke indsluttet dermed. — ἀσυγκόμιστος, 2, (συγκομίζω) ikke sammenbaaren; καρπὸς ἀσυγκ., uindhøstet, *Xen.* — ἀσύγκρατος, 2, = ἀσυγκέραστος. — ἀσύγκριτος, 2, *adv.* -τως, (συγκρίνω) ikke til at sammenligne; ulig; uforeenlig; uadskillelig. — ἀσυγκρότητος, 2, *adv.* -τως, = ἀξυγκρότητος. — ἀσύγχυτος, 2, (συγχέω) ikke sammenrystet, ikke sammenblandet; ikke forvirret. — ἀσυγχώρητος, 2, *adv.* -τως, (συγχωρέω) ikke tilladt, ikke indrømmet; utilladelig; *b)* utilgive-

lig; som ikke fortiener Tilgivelse; 2) *act.*, som ikke tilgiver, uforsonlig.

ἀσυκοφάντητος, 2, *adv.* -τως, (*συκοφαντέω*) ikke anklaget af Sykophanter, ikke bagtalt, ikke chikaneret. — **ἀσυλαῖος*, 3, hørende til et Asyl; — *ἀσυλεί*, *adv.* til *ἄσυλος*; — *ἀσύλητος*, 2, (*συλάω*) = *ἄσυλος*.; o. — *ἀσυλία*, ἡ, Ukrænkelighed, Sikkerhed for Mishandling; *Æsch.*; bes. et Steds og de derhen flygtede Menneskers Hellighed el. Ukrænkelighed; – (af *ἄσυλος*).

ἀσύλληπτος, 2, (*συλλαμβάνω*) ikke til at fatte el. begribe, ubegribelig; 2) *act.*, som ikke modtager; som ikke undfanger; – denne Beskaffenhed, *ἀσυλληψία*, ἡ. — *ἀσυλλόγιστος*, 2, *adv.* -στως, (*συλλογίζομαι*) ikke sammenregnet; ikke til at sammenregne; ubegribelig; 2) ikke udbragt, ikke til at udbringe ved Slutningsfølge; uden Slutningsfølge, ulogisk; *συλλογισμοὶ*, *λόγοι ἀσυλλόγιστοι*, falske Slutninger, urimelige Taler; 2) *act.*, som ikke kan beregne, *Plut.* — *ἄσυλον*, τό, Fristed, Tilflugtssted, Asyl; egentl. *neutr.* af – *ἄσυλος*, 2, (*σύλη*) uden Plyndring; ikke plyndret, ukrænket, uskadt, *salvus*; som ikke maa krænkes, sikker, beskyttet af Guddommen. — *ἀσύλωτος*, 2, (*συλόω*) = frgd.

ἀσύμβατος, 2, *adv.* -τως, (*συμβαίνω*) ikke forenet, ikke til at forene; *κοινολογίαι ἀσύμβατοι*, hvorom man ikke kan blive enig; 2) *act.*, ikke forenende. — *ἀσύμβλητος*, 2, (*συμβάλλω*) ikke til at sammenligne, uliig; 2) ikke til at udfinde ved Formodninger, uforstaaelig, mørk; *φάτιν* – *ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν*, *Soph. Tr.* 696. — *ἀσυμβολέω*, bidrager intet, *τινός*, til noget; af — *ἀσύμβολος*, 2, *adv.* -λως, (*συμβάλλω*) uden Bidrag, *συμβολή*; som intet Bidrag giver, bes. til Giestebudet; *transl.*, som intet bidrager til det Heles Vel; *βίος ἀσύμβ.*, uselskabeligt Liv, *Plut.*; 2) *pass.*, *ἀσύμβ. δεῖπνον*, hvortil intet Bidrag gives. — *ἀσυμβούλευτος*, 2, (*συμβουλεύω*) hvem ingen raader, ikke understøttet med Raad; 2) *act.*, som ikke spørger om Raad.

ἀσυμμετρία, ἡ, Mangel paa rigtigt Forhold; af — *ἀσύμμετρος*, 2, *adv.* -τρως, (*σύν*, *μέτρον*) uden rigtigt Forhold, uforholdsmæssig; *ἀσύμμετροι τὰ πάχη πρὸς τὰ μήκη*, hvis Tykkelse ikke svarer til Længden, *Xen.*; upassende, urigtig. — *ἀσυμμιγής*, 2, o. *ἀσύμμικτος*, 2, (*συμμίγνυμι*) ikke sammendlandet, ikke forenet; uforeenlig. — *ἀσυμπαγής*, 2, (*συμπήγνυμι*) ikke sammenføiet; ikke tæt el. fast, ikke sammentrængt. — *ἀσυμπάθεια*, ἡ, Mangel paa Medlidenhed el. Medfølelse; af — *ἀσυμπαθής*, 2, *adv.* -θῶς, (*συμπαθεῖν*) uden Medlidenhed; ubarmhiertig; som ikke stemmer el. sympathiserer med en anden. — *ἀσύμπλεκτος*, o. *ἀσύμπλοκος*, 2, (*συμπλέκω*) ikke sammenflettet; uforeenlig. — *ἀσυμπλήρωτος*, 2, (*συμπληρόω*) ikke opfyldt, ikke fuldendt. — *ἀσύμπτωτος*, 2, (*συμπίπτω*) ikke faldende sammen. — *ἀσυμπώρωτος*, 2, (*συμπωρόω*) ikke sammenvoxen til en *πῶρος*, til haard Hud, *callus*.

ἀσυμφανής, 2, *adv.* -νῶς, (*συμφαίνω*) usynlig, utydelig. — *ἀσύμφορος*, 2, *adv.* -ρως, (*συμφέρω*) unyttig; skadelig, *φυτοῖσιν*, *Hes.*; *ἀσυμφόρως ἔχειν*, = *ἀσύμφορον εἶναι*, *Xen.* — *ἀσυμφυής*, 2, (*συμφύω*) ikke sammenvoxen; *transl.*, uforeenlig, upassende. — *ἀσύμφυλος*, 2, (*σύν*, *φῦλον*) ikke af den samme Stamme, ueensartet, fremmed, uliig; uforeenlig, upassende. — *ἀσύμφυρτος*, 2, (*συμφύρω*) ikke sammenblandet. — *ἀσύμφυτος*, 2, = *ἀσυμφυής*. — *ἀσυμφωνία*, ἡ, Mangel paa Samklang, Dissonants; Tvedragt; af — *ἀσύμφωνος*, 2, *adv.* -νως, (*σύν*, *φωνή*) mislydende, skurrende; *ἀσύμφ. χορδὴν κρούειν*, at gribe en falsk Stræng; *transl.*, uovereensstemmende, uenig; 2) som taler et andet Sprog, *Pl.*

ἀσυναίρετος, 2, (*συναιρέω*) uden Sammentrækning, *gramm.* — *ἀσύνακτος*, 2, (*συνάγω*) ikke sammenbragt, ikke sammenhængende. — *ἀσυνάλλακτος*, 2, (*συναλλάσσω*) uselskabelig; uforsonlig. — *ἀσύναπτος*, 2, (*συνάπτω*) ikke sammenknyttet; uforeenlig. — *ἀσυνάρμοστος*, 2, (*συναρμόζω*) = flgd. — *ἀσυνάρτητος*, 2, *adv.* -τως, (*συναρτάω*) ikke forbunden, usammenhængende, upassende; ikke til at forbinde, uforeenlig; i Metriken: Vers, hvori flere Rhythmer andringes uden stræng Forbindelse.

ἀσύνδετος, 2, *adv.* -δέτως, (*συνδέω*) uden Forbindelse; h. *gramm.*, uden Forbindelsesord. — *ἀσύνδηλος*, 2, d. forstærk. *ἄδηλος*. — *ἀσυνδύαστος*, 2, *adv.* -στως, (*δυάζω*) uparret. — *ἀσυνείδητος*, 2, *adv.* -τως, (*συνεῖδον*) ubevidst; uden at vide derom; *ἀσυνείδ. τοῖς ἄλλοις*, uden at andre vidste derom. — *ἀσύνεργος*, 2, (*ἔργον*) uden at hielpe til.

**ἀσυνεσία*, ἡ, (*σύνεσις*) Uforstandighed, Daarlighed, Dumhed; *πῶς οὐκ ἂν πολλὴ ἡμῶν ἀσυνεσία εἴη*, meget daarligt af os, *Xen.*; — *ἀσυνετέω*, er *ἀσύνετος*, uden Indsigt, *τινός*, i noget; o. — *ἀσύνετος*, 2, *adv.* -τως, (*συνετός*) uforstandig, dum; uforstaaelig; – (af *συνίημι*). — *ἀσυνηγόρητος*, 2,

(συνηγορέω) uforsvaret. — ἀσυνήθεια, ἡ, Uvanthed; af — ἀσυνήθης, 2, *adv.* -θως, (ἦθος) uvant; usædvanlig. — ἀσυνήμων, ονος, 2, (συνίημι) = ἀσύνετος.

*ἀσυνθεσία, ἡ, (σύνθεσις) Krænkelse el. Brud af Forbundet; o. — ἀσυνθετέω, bryder Forbundet, er troløs; af — ἀσύνθετος, 2, *adv.* -τως, ikke sammensat, enkelt, ogs. h. *gramm.*; *b)* ikke til at bringe sammen el. forene, urolig, ubestandig; 2) som bryder Forbundet, troløs; – (af συντίθημι). — ἀσύννοος, 2, *ctr.* -νους, (νόος) uopmærksom. — ἀσύνοπτος, 2, (συνόψομαι) ikke til at see, ukiendelig, dunkel. — ἀσυνουσίαστος, 2, (συνουσιάζω) uden Fælleskab, uden Omgang.

ἀσύντακτος, 2, *adv.* -κτως, ikke sammenordnet, ikke opstillet i Slagorden; uden Orden og Forbindelse, uordentlig; 2) hvis offentlige Afgifter el. Tyngder ikke ere bestemte, fri for Afgifter; o. — ἀσυνταξία, ἡ, Mangel paa Orden, Anordning, Forberedelse; Uorden, Forvirring; (af συντάσσω). — ἀσυντέλεστος, 2, *adv.* -στως, ufuldendt, ufuldkommen; o. — ἀσυντελής, 2. *adv.* -λῶς, (τέλος) som intet bidrager, som ikke hielper, unyttig; 2) som ikke betaler Skat, fri for Afgifter; 3) = frgd.; (af συντελέω). — ἀσύντονος, 2, *adv.* -νως, (συντείνω) ikke spændt, ikke strammet, slap; *transl.*, som ikke anstrænger sig; langsom, forsømmelig. — ἀσύντριπτος, 2, (συντρίβω) ikke sønderreven, ikke knust.

ἀσυρής, 2, (σύρω) ureen, hæslig. — ἀσύριχτος, 3, (συρίσσω) ikke udpeben. — ἀσυσκεύαστος, 2, (συσκευάζω) ikke sammenlagt, ikke indpakket; 2) som ikke er paa sit Sted; οὔτε ἀσυσκεύαστα εἶναι, οὔτε δυσλύτως ἔχειν, at være paa rede Haand, *Xen.* — ἀσυστασία, ἡ, Uenighed, Forvirring; Uforeenlighed; o. — ἀσύστατος, 2, ikke bestaaende, ikke mulig; uden Sammenhold el. Sammenhæng, ὕδωρ; usammenhængende, som modsiger sig selv; uforeenlig; (af συνίστημι).

ἀσύστολος, 2, (συστέλλω) uden Sammentrækning el. Forkortning. — ἀσύστροφος, 2, (συστρέφω) ikke sammendreiet, ikke sammenpresset; om Udtrykket, ikke sammentrængt, ikke afrundet. — ἀσύφηλος, 2, *Il.* 9, 743, ὥς μ' ἀσύφηλον – ἔρεξεν, ὥσει –, han vanærede mig –; ἀσύφηλον rimel. f. ἀσύφηλα som *adv.*, som ῥέζειν τινὰ κακόν τι, *vid. Heyn.*; men *Il.* 24. 767, οὔπω – κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον, uforstandigt Ord; sild. *act.*, beskæmmende; (efter *schol. Villois.* af ἄσοφος; efter nogle besl. m. αἴσυλος, el. m. στυφελός). — ἀσυχία, ἄσυχος, *dor.* f. ἡσυχία, &c.

ἀσφάδαστος, 2, *adv.* -στως, (σφαδάζω) uden Trækninger, uden Krampe. — ἀσφακέλιστος, 2, (σφακελίζω) ikke angreben af Koldbrand. — ἄσφακτος, 2, (σφάττω) uslagtet. — *ἀσφάλεια, ἡ, Faststaaen; df. *transl.*, ethvert Slags Fasthed; Bestemthed, Sikkerhed; δεηθεὶς τῆς ἀσφαλείης ἔτυχε, begierede og erholdt sikkert Leide, fri Giennemmarsch, *Herod.* 3, 7; Sikkerhed, Beviis, Pant; Paalidelighed, Nøiagtighed; ἀσφάλεια λόγου, Talens el. Beviisførelsens ubetingede Vished, *Xen.*; o. — ἀσφάλειος, ὁ, = ἀσφάλιος; – (af flgd.).

*ἀσφαλής, 2, *adv.* -λῶς, (σφάλλω) som ikke falder, staaende fast, ubevægelig; *transl.*, fast, vis, tilforladelig, sikker; forsigtig; τὸ ἀσφαλές, = ἀσφάλεια; τοῦ μὲν ἀσφαλέος εἵνεκα ἐμοί, til min Sikkerhed, *Herod.* 1, 109; οὐδέν ἐστι τῶν ἐν ἀνθρώποισι ἀσφαλέως ἔχον, *i. e.* ἀσφαλές, paalideligt, varigt, *id.*; men ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, *Il.* 13, 141, løber uſtandset; df. — ἀσφαλίζω, stiller fast; sætter, bringer i Sikkerhed; giver Sikkerhed, gaaer i Borgen for noget; o. — ἀσφάλιος, ὁ, som sikkrer el. holder fast; som γαιήοχος, *epith.* til Poseidon. — ἀσφάλισις, ἡ, Bringen i Sikkerhed, Befæsten, Forsikkring; o. — ἀσφάλισμα, τὸ, den ydede Sikkerhed, Pant, o. dl.; hvad der er bragt i Sikkerhed; ogs. = flgd.; (af ἀσφαλίζω).

ἀσφαλτίτης, ου, ὁ, *fem.* -τῖτις, af Jødebeg el. Jordbeg; af — †ἄσφαλτος, ἡ, Jødebeg, Jordbeg, Asphalt; ogs. etslags Steenolie; df. — ἀσφαλτόω, bestryger med Jordbeg; – denne Handling, ἀσφάλτωσις, ἡ; o. — ἀσφαλτώδης, 2, (εἶδος) lignende Jordbeg, fuld deraf. — ἀσφαραγέω, = σφαραγέω (m. α *euph.*), larmer, bruser, *Theocr.* — ἀσφάραγος, ὁ, *Il.* 22, 328, f. σφάραγος, φάρυξ, φάρυγξ, Strube, Luftrør. — ἀσφάραγος, ὁ, o. -γωνιά, see u. ἀσπάραγος, &c. — ἄσφε, ἄσφι, *æol.* f. σφέ, σφί. — ἄσφιγκτος, 2, (σφίγγω) ikke bunden; ikke til at binde. — ἀσφοδέλινος, 3, af Planten Asphodil; af — ἀσφόδελος, ὁ, *asphodelus*, etslags lilleformet Plante, hvis Rodknolde tiente de Fattige til Næring, *Hes.*; df. — ἀσφοδελός, 2, λειμών, *Od.* 11, 539, en med Asphodil bevoxen Slette i Underverdenen; o. — ἀσφοδελώδης, 2, (εἶδος) der ligner Asphodil. — ἀσφράγιστος, 2, (σφραγίζω) uforseglet; ubetegnet. — ἀσφυκτέω, er uden Pulsslag; af — ἄσφυκτος, 2, (σφύζω) uden Pulsslag, livløs; 2) som ikke foraarsager heftigt Pulsslag; df. — ἀσφυξία, ἡ, Pulsslagets Ophøren.

ἀσχαλάω, ærgrer mig, sørger, harmes, τινός, *Hom.*; sild. ogs. τινί o. ἐπί τινι, over noget. — ἀσχάλλω, = frgd., *Od.* 2, 193; ἀσχάλλειν ἐπὶ τῷ διδόναι δίκην, over at blive straffet, *Dem.*; bejamrer, beklager, *c. acc.*, *Eur.* — ἀσχέδωρος, ὁ, Vildsviin, ellers σύαγρος, *sicil.* — ἄσχετος, ἡ; *adv.* -τως, (σχεῖν, ἔχω) ikke til at holde el. standse, uimodstaaelig; bes. h. *Hom.*, μένος ἄσχετε, du Mand med uimodstaaelig Kraft! πένθος ἄσχετον, uudholdelig, ubetvingelig Sorg, *id.*

*ἀσχημάτιστος, 2, *adv.* -στως, (σχηματίζω), o. ἀσχήματος, 2, udannet; uden rhetorisk Figur; — ἀσχημονέω, er ἀσχήμων, uformet, hæslig; viser en slet el. uanstændig Opførsel; spiller min Rolle slet; o. — ἀσχημοσύνη, ἡ, at være vanskabt, Hæslighed; uanstændig Handling; Skændighed, Skændsel; af — ἀσχήμων, ονος, 2, *adv.* -μόνως, uformet, vanskabt, hæslig; *transl.*, uanstændig, skammelig, skændig; - (af σχῆμα). — ἀσχιδής, 2, o. ἄσχιστος, 2, (σχίζω) ukløvet, udeelt. — ἄσχιον, τό, = ὕδνον, Trøffel.

*ἀσχολέω, beskæftiger, giver at bestille; opholder, hindrer; *in med.* ogs. undert. *in act. intr.*, er beskæftiget, har Forretninger; df. — ἀσχόλημα, τό, Forretning, Syssel; Forhindring; o. — ἀσχολία, ἡ, = frgd., Beskæftigelse, Virksomhed; σωφροσύνη σὺν τῇ ἀσχολίᾳ συμπαρομαρτεῖ, *Xen.*; ἀσχολίαν παρέχειν τινί, at bryde, forhindre nogen; ἀσχολίαν ἔχειν τινός, s. εἰς τὸ μὴ πράττειν, at være forhindret fra -, *id.*; af — ἄσχολος, 2, *adv.* -λως, (σχολή) sysselsat, beskæftiget; ἄσχολον εἶναι ἔς τι, ikke at have Tid til, ikke at give sig af med noget, *Herod.* 4. 77; ligel. ἀσχόλως ἔχειν.

ἀσώδης, 2, 1) (ἄση) som ledes, ækles ved noget, overmættet; *b) act.*, som opvækker Ækelhed; 2) (ἄσις) sandet, fuld af Dynd, *Æsch.* — ἀσώματος, 2, (σῶμα) ulegemlig. — ἄσωστος, 2, = ἄσωτος. — *ἀσωτεία, ἡ, udsvævende, vellystig Levemaade, Liderlighed; — ἀσωτεῖον, ogs. -τιεῖον, τό, Opholdssted for liderlige Mennesker; o. — ἀσωτεύομαι, fører et liderligt Liv; af — ἄσωτος, 2, *adv.* -τως, (σώζω) ikke til at frelse, aldeles fordærvet; bes. udsvævende, liderlig; ἀσώτως καὶ πολυτελῶς ζῆν, *Dem.*; ἔσθει βορὰν ἄσωτον - γένει, usund, fordærvelig, *Æsch. Ag.* — ἀσωφρόνιστος, 2, (σωφρονίζω) ikke bragt til Fornuft el. Maadehold; som ikke bedrer sig.

ἀτακτέω, er uordentlig, holder ingen Orden; bes. ἀτακτοῦντες, om Soldater uden Disciplin, *oppon.* εὔτακτοι, εὐπειθεῖς; alm. forsømmer min Post; df. — ἀτάκτημα, τό, Uordentlighed, Udsvævelse; af — ἄτακτος, 2, *adv.* -κτως, (τάσσω) uden Orden, bes. om en Hær, *oppon.* τεταγμένος; διῶξαι καὶ ἀτάκτους ποιῆσαι, at bringe i Forvirring; alm. uordentlig, regelløs; ἄτακτον καὶ ἀνώμαλόν ἐστιν ἡ φύσις, *Dem.*; bes. udsvævende; som modsætter sig den borgerlige Orden, oprørsk.

ἀταλαίπωρος, 2, *adv.* -ρως, (ταλάω, πωρός) som ikke udholder Møisommeligheder, som gjør sig Tingen let; letsindig, ubekymret; hvorom man ikke bekymrer sig, ligegyldig. — ἀτάλαντος, 2, (α *cop.*, τάλαντον) af lige Vægt; Διῒ μῆτιν ἀτάλαντος, der er liig Zeus i gode Raad, *Hom.*; 2) svævende i Ligevægt.

ἀταλάφρων, ονος, 2, (φρήν) med kiælent Sind, alm. kiælen, som ἀταλός; o. — ἀτάλλω, ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ, *Il.* 13. 27, hoppede, sprang; 2) ernærer, pleier, opvarter; ogs. *intr. Hes. Op.* 131, ligesom *in pass.*, voxer op; [ατ m. α *anc.*]; af — ἀταλός, 3, (besl. m. ἁπαλός) barnlig, ungdommelig, kiælen; ἀταλὰ φρονέων, med barnligt, muntert Sind, *Hom.*; df. — ἀταλόφρων, *lect. inc.* f. ἀταλάφρων; o. — ἀταλόψυχος, 2, (ψυχή) blødhiertet.

ἀταμίευτος, 2, *adv.* -τως, (ταμιεύω) hvormed der er holdt ilde Huus, ikke sparet, ikke rigtigt fordeelt; 2) *act.*, som holder slet Huus, ødsel. — ἀταξία, ἡ, (τάξις; τάσσω) Mangel paa Orden og Disciplin, bes. i Hæren; Forstyrrelse af den borgerlige Orden, Lovløshed; *oppon.* εὐταξία. — ἀταπείνωτος, 2, (ταπεινόω) ikke fornedret, ikke nedbøiet.

ἀτάρ, *conj.*, men, dog, men dog, imidlertid; ogs. som δέ efter frgd. μέν, *ex. Il.* 21, 41; ogs. i Eftersætn., *ex. Il.* 12, 144, ἀτὰρ - ἐγένετο ἰαχή, *tum vero*, da; undert. ogs. i Prosa, *ex.* h. Spørgsmaal; ogs. hos d. flgd. stærkere Led, *ex. Xen. Hell.* 5, 3, 7; jf. αὐτάρ.

*ἀταρακτέω, er ἀτάρακτος, rolig, taalmodig; — ἀταρακτοποιησία, ἡ, (ποίησις) Handling uden Lidenskab; — ἀτάρακτος, 2, *adv.* -κτως, uforstyrret, uden Forvirring el. Uorden, om Tropper, *Xen.*; *transl.*, rolig; taalmodig, uden at forstyrres af Lidenskaber; — ἀταραξία, ἡ, Frihed for Lidenskab, Sindsro; o. — ἀτάραχος, 2, *adv.* -χως, = ἀτάρακτος; - (af ταράσσω).

ἀταρβής, 2, uden Frygt; o. — ἀτάρβητος, 2, uforskrækket, *Il.*; (af τάρβος, ταρβέω). — ἀταρίχευτος, 2, (ταριχεύω) ikke nedsaltet, ikke nedlagt. —

ἀτάρμυκτος, 2, = ἀτάρβητος, uforskrækket, see ταρμύζω. — ἀταρπιτός, ἡ, o. ἀταρπός, ἡ, jon. omsat f. ἀτραπιτός, ἀτραπός, Hom. — ἀταρτηρός, 3, adv. -ρῶς, o. ἀτάρτηρος, 2, poët. forstærk. af ἀτηρός, fordærvelig, skadelig, fiendsk, Hom. — ἀτάρχευτος, o. ἀτάρχυτος, 2, (ταρχεύω) ubegraven, ujordet.

ἀτασθαλία, ἡ, Frækhed, Overmod, Forbrydelse, h. Hom. in pl.; ἀτασθ. εἰς τὸ θεῖον, Arr.; o. — ἀτασθάλλω, alene in part. ἀτασθάλλων, -ουσα, Od.; = ἀτάσθαλος, 2, (ἀτάω, ἀτέω) overmodig, fræk, forbrydersk, om Mennesker og Handlinger, Hom. — ἄταυρος, 2, o. ἀταύρωτος, 2, ogs. 3, (ταῦρος, ταυρόω) ikke besprungen af Tyren; transl., ugift. — ἀταφία, ἡ, den Tilstand at være - ἄταφος, 2, (θάπτω) ubegraven. — ἀτάω, f. ήσω, (ἄτη) skader; sædv. in pass., lider Skade, nedtrykkes af Ulykken, Soph. Aj. 269.

ἄτε, (egentl. acc. pl. af ὅστε, f. καθ' ἄτε) saasom, eftersom, da, som om, quippe, utpote, tanquam, Hom.; bes. ofte h. participiale Causalsætninger, ex. ἄτε ἀπιστεώτων, eftersom de vare faldne fra, Herod.; ἄτε παῖς ὤν, da han var et Barn, Xen.; ogs. ofte som ὥστε, i den Mening, i den Forudsætning. — ἄτεγκτος, 2, adv. -γκτως, (τέγγω) uvædet; ikke til at blødgiøre; transl., ikke til at bevæge, haard, ubarmhiertig, jf. ἀτελεύτητος; ἄτεγκτ. παρηγορήμασιν, som ikke lader sig trøste. — ἀτειρής, 2, (τείρω) ikke til at brække el. ødelægge; fast, varig, udholdende; μένος αἰὲν ἀτειρής, med ubetvingelig Styrke, Hom.; κραδίη - ἀτειρής, ubøieligt Sind, id. — ἀτείχιστος, 2, (τειχίζω) uden Mure, ubefæstet.

ἀτέκμαρτος, 2, adv. -ρτως, (τεκμαίρομαι) ikke betegnet; ikke til at udfinde ved Tegn, ukiendelig; ἀτεκμάρτως ἔχειν, at mangle tydeligt Mærke; 2) om Mennesker, ubestemt, ustadig, vaklende. — ἀτεκνέω, er - ἄτεκνος, 2, uden Barn, τέκνον, barnløs; df. — ἀτεκνία, ἡ, Barnløshed; o. — ἀτεκνόω, giør barnløs. — ἀτέλεια, ἡ, (ἀτελής) Mangel paa Ende, Ufuldkommenhed; 2) i Athenen, Frihed fra visse Afgifter el. Tyngder; ogs. i andre Stater; ἀτεληΐη στρατηΐης, φόρου, Herod. — ἀτελείωτος, 2, (τελειόω) ufuldendt, ikke til at fuldende. — ἀτέλεστος, 2, (τελέω) uden Ende, τέλος; bes. a) forgieves, uden at naae Maalet; ἀτέλεστα ogs. som adv.; b) ufuldendt, ikke fuldbragt, ikke færdig; c) uendelig; 2) uindviet.

ἀτελεύτητος, 2, (τελευτάω) som frgd., uopfyldt, uden at naae Maalet; b) uden Ende, ubegrændset; 2) med hvem der ingen Udkomme er, ubevægelig, ex. ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ, Soph. Oed. T. 336. — ἀτέλευτος, 2, (τελευτή) uendelig, evig. — ἀτελής, 2, (τέλος) 1) uden Ende; a) uendelig, vedvarende; b) ufuldendt; οὐκ ἀτελὴς θάνατος - γένοιτο, vis, sikker, Od. 17, 55; εἰρήνη - ἀτελής, som ikke kommer i Stand, Xen.; νικὴ ἀτελής, ufuldkommen Seier, Thuc., ἐπιδικασία ἀτ., ugyldig, irrita, Dem.; c) act., som ikke bringer i Stand, som ikke fuldender; 2) fri for Skatter el. Tyngder; ἀτελέα χώρην νέμεσθαι, skattefri Jord, Herod.; ἀτελὴς στρατείας, fri fra Krigstieneste, Dem.; uden Afgift, toldfri, id.; hvoraf der ikke er givet ud; μνᾶ ἀτελής, ὀβολὸς ἀτ., uden Afdrag; 3) uindviet, ἱερῶν, Hom. Cer.

ἀτέμβω, krænker, mishandler, ξείνους, Od., θυμόν, forvirrer Sindet, ib.; in pass. c. gen., berøves, mister; ἀτέμβονται νεότητος, ere ud over Ungdomsaarene, Il.; h. Ap. Rh. in med. c. dat., dadler; (alene in præs.; rimel. af ἄτη; dog efter nogle af στέμβω, στέμφω, i. e. στείβω, træder). — ἀτενής, 2, adv. ἀτενῶς, sædv. ἀτενές, (α cop., τείνω) spændt, stram, stiv; transl., a) ivrig, anstrængt; ἀτενεῖ - νόῳ, Hes.; stræng, ubevægelig; b) i lige Retning; ἀτενὴς ἥκω ἀπ' οἴκων, lige hiemme fra, Eur.; ἀτενὲς ἀπ' ἠοῦς, lige fra Morgenen; ἀτενὲς ἐσορᾶν, at beskue med fast, ufravendt Blik; df. — ἀτενίζομαι, betragter med spændt Opmærksomhed; df. — ἀτενισμός, ὁ, opmærksom Betragten.

ἄτερ, præpos. c. gen., uden, foruden; afsondret; adskilt; transl., ἄτερ Ζηνός, imod Zeus's Villie, Hom.; (alene poët. f. ἄνευ o. χωρίς). — ἀτεραμνία, o. ἀτεραμνότης, ἡ, Haardhed; Uforbøielighed; alm. den Tilstand at være - ἀτέραμνος, 2, (τείρω) ikke blødgiort, ikke til at blødgiøre; transl., haard, stræng, ubevægelig, Hom.; df. — ἀτεραμνώδης, 2, (εἶδος) ligesom en ἀτέραμνος; — ἀτεράμων, 2, att., o. ἀτέρεμνος, 2, = ἀτέραμνος. — ἄτερθε(ν), poët., = ἄτερ; (formet som ἄνευθε af ἄνευ).

ἀτερμάτιστος, 2, o. ἀτέρμων, ονος, 2, (τερματίζω, τέρμα) ubegrændset, uendelig. — ἄτερος, [α br.] dor. f. ἕτερος; men ἅτερος, [α long.], gen. θατέρου, dat. θατέρῳ, att. f. ὁ ἕτερος. — ἀτερπής, 2, o. ἄτερπος, 2, (τέρπω) ubehagelig, sørgelig, Hom.; ἀτερπὲς θεᾶσθαι, stødende, hæslig, Xen.; df. — ἀτερπία, ἡ, Ubehagelighed, Misfornøielse. — ἀτευκτέω, er - ἄτευκτος, 2, (τυγχά-

νω) som forfeiler, som ikke erholder el. opnaaer; bf. — ἀτευξία, ἡ, Forfeilen.

*ἀτεχνής, 2, = ἄτεχνος; — ἀτεχνία, ἡ, Kunstløshed; o. — ἀτεχνίτευτος, 2, (τεχνιτεύω) ukunstlet; af — ἄτεχνος, 2, (τέχνη) kunstløs, simpel; uden kunstige Midler; uden List og Rænker. — ἀτέχνως, o. ἀτεχνῶς, adv. af ἄτεχνος o. ἀτεχνής, uden Kunst, ligefrem, simpelt; ἀτεχνῶς θηρᾶν, uden Anvendelse af Kunstens Regler, Xen.; transl., a) oprigtigen, sandfærdigen; b) sædv. ἀτεχνῶς, naturligen, let, ganske og aldeles, ligefrem, ubetinget, plane, prorsus, omnino; ἀτεχνῶς ξένως ἔχω τινός, er aldeles ubekiendt med noget, Pl.

ἀτέων, partic. af inus. ἀτέω, forvoven, fortvivlet, uden Besindelse, Hom., Herod.; af — ἄτη, ἡ, (ἀάω) Skade, Fordærvelse, Uheld, Ulykke; bes. Aandsforvirring, Daarlighed, Forblindelse; ἄτη φρένας εἷλε, Il.; ogs. en af Guderne paaført Vildelse, ex. Od. 4, 261, ἄτην, ἣν Ἀφροδίτη δῶκε; 2) Ἄτη, Ate, som personificeret og mythisk Guddom, der paafører Menneskene Overilelser og Ulykker, Il. 9, 500, flgd.; jf. Ἀταί; h. Tragikerne ogs. f. Ἀρά o. Ἐριννύς, [α long.].

ἄτηκτος, 2, (τήκω) ikke smeltet; ikke flydende. — *ἀτημέλεια, o. -λία, ἡ, Sorgløshed, Skiødesløshed; af — ἀτημελέω, er - ἀτημελής, 2, adv.-λῶς, sorgløs, skiødesløs, efterladen; o. — ἀτημέλητος, 2, adv. -τως, (τημελέω) forsømt, tilsidesat; ἀτημελήτως ἔχειν τινός, at forsømme noget; ogs. uden gen., at blive forsømt; - (af ἀμελέω, - jon. ἠμελέω m. foransat τ). — ἀτηρής, 2, jon., ogs. ἀτήριος, 2, o. ἀτηρός, 3, adv. -ρῶς, (ἄτη) skadelig, fordærvelig, uheldbringende, Trag. — Ἀτθίς, ίδος, ἡ, attisk, sc. γῆ s. χώρα, Landskabet Attika, sc. γλῶττα, den attiske Dialekt.

ἀτίετος, 2, uhævnet; o. — ἀτίζω, ærer ikke, ringeagter, agter ikke paa noget, Il.; (af τίω). — ἀτιθάσσευτος, 2, utæmmet; ikke til at tæmme; o. — ἀτιθάσσος, o. ἀτίθασος, 2, ikke tam, vild, uregierlig; (af τιθασσεύω, τιθασσός). — ἀτιμαγελέω, ogs. -λάω, forlader Hiorden, forvilder mig, Theocr.; af — ἀτιμαγέλης, ου, ὁ, (ἀτιμάω, ἀγέλη) foragtende, forladende Hiorden, forvildende sig derfra; græssende alene. — †ἀτιμάζω, [ι long.] f. άσω, (τιμάω) ærer ikke, vanærer, beskæmmer, Od.; ἀτιμαζόμενοι ζῶσι, de leve foragtede, Xen.; ἀτιμάζειν τινὰ τάφου, at holde for uværdig til, at berøve; μὴ ἀτιμάζωμεν εἰπεῖν, vi ville ikke ansee det for uværdigt at tale derom; ogs. = ἀτιμόω; bf. — ἀτιμασμός, ὁ, Vanæren, Beskæmmen, Beskæmmelse. — ἀτιμαστήρ, ῆρος, o. ἀτιμαστής, οῦ, ὁ, som vanærer; o. — ἀτίμαστος, 2, vanæret, foragtet.

ἀτιμάω, [ι long.] f. ήσω, (τιμή) som ἀτιμάζω, ærer ikke, vanærer, beskæmmer, bes. ved ikke at agte paa nogens Bønner, Il.; alm. = ἀτιμόω; bf. — ἀτίμητος, 2, ikke æret; vanæret, Il.; ὁ ἀγαθόν τι εἰσηγούμενος οὐκ ἀτίμητος ἔσται, Xen.; b) ikke vurderet; i den attiske Ret er δίκη ἀτίμητος, en Proces, hvori Straffen ikke bestemmes af Dommerne, fordi den allerede er udtrykkeligen bestemt ved Loven, Dem.; sild., uvurdeerlig, ex. φίλος.

*ἀτιμία, ἡ, Vanære, Foragt, Beskæmmelse; ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, Od., h. Xen. ἐν ἀτιμίᾳ ἔχειν, at vanære; b) Berøvelse af alle el. visse borgerlige Rettigheder, imminutio capitis, see ἄτιμος; ἀξιοῦν τῆς προσηκούσης ἀτιμίας, Dem.; — ἀτιμοπενθής, 2, (πενθέω) sørgende over en lidt Krænkelse, Æsch.; o. — ἀτιμοποιός, 2, (ποιέω) som giør ærelos, beskæmmende; - (af flgd.).

ἄτιμος, 2, [ι long.] adv. -μως, (τιμή) uæret, vanæret, foragtet, foragtelig; ἀτιμοτέρα ἕδρα, ringere, lavere Sæde, Xen.; 2) ikke vurderet; bf. ikke erstattet, som haves for intet, ex. Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, Od. 16, 431; bf. uhævnet, som ἀτιμώρητος; 3) i Athenen, som er berøvet alle el. visse borgerlige Rettigheder, oppon. ἐπίτιμος; ἄτιμος τοῦ συμβουλεύειν, som ikke tør tage Deel i Folkets Beraadslagninger, Dem.; ἄτιμος ἔστω καὶ πολέμιος τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, ærelos, id.; 4) bes. h. Trag., ἄτιμός τινος, uværdig til noget, ex. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος; er jeg ham saa uværdig? Soph. El. 1214; bf. — ἀτιμόω, vanærer, beskæmmer; bes. giør ærelos, belægger med borgerlig Vanære, ἀτιμία, udelukker fra Statsembeder; alm., bringer i ondt Rygte; in med., er i ondt Rygte, taber i Anseelse.

ἀτιμωρητεί, o. -τί, adv. af — ἀτιμώρητος, 2, adv. -τως, (τιμωρέω) uhævnet; a) paa hvem man ikke har hævnet sig; ustraffet; b) som ikke er bleven hævnet, som man ikke har forskaffet Hævn el. Fyldestgiørelse; som man ikke hielper. — ἀτίμωσις, ἡ, Vanæren, Beskæmmelse; Berøvelse af borgerlig Ære; o. — ἀτιμωτικός, 3, adv. -κῶς, skikket el. tilbøielig til at vanære; som paafører borgerlig Vanære; (af ἀτιμόω).

ἀτίνακτος, 2, (τινάσσω) urystet; urystelig. — ἀτισία, ἡ, (τίω) Uformuenhed til at betale. — ἀτιτάλλω, aor. 1 jon. ἀτίτηλα, (ἀταλός) = ἀτάλλω

Bem. 2, nærer, pleier, opelsker, forer, *Hom.*; πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν, udsmykker med –, *Theocr.* 15, 111. — *ἀτιτέω, = ἀτίω, *poët.* — ἀτίτης, ου, ὁ, ustraffet, *Æsch. Eum.* 251; 2) ikke æret, vanæret, *id. Ag.* 72; — ἄτιτος, 2, uhævnet, *Hom.*, ποινὴ - ἄτιτος, ubetalt, *id.*; [ι anc.]; o. — ἀτίω, som ἀτιμάζω, ærer ikke; agter ikke; πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν, *Theogn.*; hævner ikke; [ι br.]; – (af τίω).

Ἀτλαγενής, 2, *Hes.*, sædv. Ἀτλαντογενής, 2, (γένος) nedstammende fra Atlas; — Ἀτλάντειος, 3, atlantisk; o. — Ἀτλαντίς, ίδος, ἡ, *Hes.*, ogs. Ἀτλαντιάς, άδος, Datter af Atlas; af — Ἄτλας, αντος, ὁ, Atlas, en Gud, som holder (ἔχει) de Støtter, der adskille Himmel og Jord, see *Od.* 1, 53; ds. det Himmelen bærende Bierg Atlas i Vestafrica; i Bygningskunsten, de mandlige Søiler, som bære Biælkerne, sædv. τελαμῶνες. — *ἄτλας, αντος, ὁ, som ikke taaler, ikke udholdende; som ikke vover, ikke dristig; — ἀτλητέω, kan ikke taale, er utaalmodig, finder ufordrageligt, *Soph.*; er nedslaaen og modløs; af — ἄτλητος, 2, ikke til at taale, ufordragelig; – (af τλῆμι).

*ἀτμενία, ἡ, Trældom, Tieneste; — ἀτμένιος, 2, møisommelig, besværlig, *Nic.*; — ἀτμενίς, ἡ, *fem.* af ἀτμήν; — ἄτμενος, ὁ, = ἀτμήν; o. — ἀτμεύω, (f. ἀτμενεύω) er Træl, tiener; – (af ἀτμήν). — ἀτμή, ἡ, = ἀτμός, Røg, Damp, Glohede; καίετο ἀτμῇ, *Hes.* — ἀτμήν, ένος, ὁ, Træl, Slave, Tiener; (skal være f. ἀδμήν, altså af δαμάω). — ἄτμητος, 2, (τέμνω) ikke skaaren, ikke huggen, ikke fældet; ἄτμητος γῆ, uhæriet, *Thuc.*; τὰ ἄτμητα, *sc.* ἀργύρεια, Biergværker, som endnu ikke ere bearbeidede, *oppon.* τὰ κατατετμημένα, *Xen.*; b) ikke til at sønderlemme el. dele, udelelig.

*ἀτμιάω, ryger, damper, dunster; — ἀτμιδοῦχος, 2, (ἔχω) holdende Damp; — ἀτμιδόω, forvandler til Damp; — ἀτμιδώδης, 2, (εἶδος) dampende, fuld af Damp el. Dunster; — ἀτμίζω, = ἀτμιάω; — ἀτμίς, ίδος, ἡ, = ἀτμός; — ἀτμιστός, 3, (ἀτμίζω) bortdampet, opløst i Dunster; o. — ἀτμοειδής, 2, = ἀτμιδώδης; ogs. ἀτμώδης, 2; af — ἀτμός, ὁ, Røg, Damp, Dunst; – (af ἄω, ἄζω, ἀάζω).

ἄτοιχος, 2, uden Væg, τοῖχος. — ἀτοκεί, *adv.* til ἄτοκος. — ἀτόκιος, 2, som foraarsager Ufrugtbarhed; τὸ ἀτόκιον, *sc.* φάρμακον, Middel dertil; af — ἄτοκος, 2, *adv.* -κως, (τόκος, τίκτω) uden Fødsel, som ikke føder; ufrugtbar; 2) uden Renter; ἀτόκῳ χρῆσθαι τῷ ἀργυρίῳ, *Dem.* — *ἀτολμέω, vover ikke, er modløs, *inc.*, thi *Thuc.* 1, 124, læser οὐ τολμῶντες; — ἀτόλμητος, 2, (τολμάω) ikke vovet, ikke til at vove; o. — ἀτολμία, ἡ, Feighed; ἀτολμίᾳ οὐκ ἀνέμειναν, *Thuc.*; Frygtsomhed, Ærefrygt, *Dem.*; af — ἄτολμος, 2, *adv.* -λμως, (τόλμα) som ikke vover, feig, modløs; dorsk, langsom, *Thuc.*, *oppon.* ἐπιχειρητής.

ἄτομος, 2, (τέμνω) uskaaren; λειμὼν ἄτομος, umeiet; 2) udelelig; ds. ἡ ἄτομος, det sidste, udelelige Stof, et Atom; 3) saare liden, den allermindste, διαφορά, *Plut.* — ἀτονέω, er – ἄτονος, 2, *adv.* -νως, (τείνω) slap, svag, mat, kraftløs; ds. — ἀτονία, ἡ, Slaphed, Svaghed. — ἀτόξευτος, 2, ikke truffen, ikke til at træffe med Pile; o. — ἄτοξος, 2, uden Bue, uden Pile; (af τοξεύω, τόξον).

ἀτόπαστος, 2, (τοπάζω) ikke til at giette. — *ἀτόπημα, τό, upassende, uforstandig Handling el. Tale; — ἀτοπηματοποιός, 2, (ποιέω) som foretager noget Uanstændigt; o. — ἀτοπία, ἡ, det Upassende, Paafaldende, Usædvanlige; Urimelighed; Affindighed; af — ἄτοπος, 2, *adv.* -πως, (τόπος) som ikke er paa rette Sted; usømmelig, uanstændig; urimelig, modsigende; upassende, dum, tosset, *ineptus*; paafaldende, underlig, uventet. — ἀτόρευτος, 2, (τορεύω) uden indgravet el. ophøiet Arbeide. — ἀτόρνευτος, 2, (τορνεύω) ikke dreiet, ikke afrundet. — ἄτος, 2, *ctr.* f. ἄατος, umættelig, πολέμοιο, μάχης, o. dl., *Hom.*

ἀτραγῴδητος, 2, ikke tragisk behandlet, ikke overdreven, *Luc.*; o. — ἀτράγῳδος, 2, ikke tragisk, ikke passende for Tragoedien; *adv.* ἀτραγῴδως, uden Larm og Ophævelse; (af τραγῳδέω, τραγῳδός). — ἀτράκτιον, τό, *dim.* af ἄτρακτος; o. — ἀτρακτοειδής, 2, (εἶδος) der ligner en Teen; af — ἄτρακτος, ὁ, o. ἡ, en Teen; ἐξέπεμψε δῶρον – ἄτρακτον χρύσεον καὶ ἠλακάτην, *Herod.* 4, 162; 2) en Piil, *Thuc.* 4, 40, egentl. τὸ ξύλον τοῦ βέλους; 3) den øverste Deel af Seilstangen; ds. — ἀτρακτυλίς, ίδος, ἡ, etslags Torn, som brugtes til Tene.

ἀτράνωτος, 2, (τρανόω) ikke tydeliggiort. — ἀτραπιτός, ἡ, *Od.*, o. — ἀτραπός, ἡ, (τρέπω m. α *euph.*) Sti, Fodsti, Vei, hvorpaa man vandrer, *Hom.*; ἔφρασε τὴν ἀτραπόν, viste en Sti, *Herod.* — ἀτραυμάτιστος, 2, (τραυματίζω) usaaret; usaarelig. — ἀτράφαξις, ιος, ἡ, ogs. -φαξυς, etslags

Spinat. — ἀτράχηλος, 2, uden Hals, τράχηλος.

ἀτρέκεια, ἡ, poët. ἀτρεκία, jon. -κίη, Tilforladelighed, Vished; εἰδὼς τὴν ἀτρεκίην τῆς ἀποστάσιος, den sande Sammenhæng, Herod.; o. — ἀτρεκέω, = ἀκριβόω; af — ἀτρεκής, 2, adv. -κῶς, -κέως, ogs. ἀτρεκές, nøiagtig, rigtig, vis, sikker; ret, retfærdig; ἀτρεκέως ἀγορεύειν, med Bestemthed, Hom.; οὔτ' ἂρ δεκὰς ἀτρεκές, hverken netop (alene) ti, Od. 16, 245; (rimel. af τρέω, efter nogle af τρέχω).

*ἀτρέμα, o. ἀτρέμας, adv., uden at zittre, uden Bevægelse, roligen, stille, sagte; ogs. transl. om Sindet; ἔχε ἀτρέμας, stille! Hom.; ἀτρέμας εἶχον τὰς νέας, Herod.; — ἀτρεμαῖος, 3, poët. f. ἀτρεμής; — ἀτρεμεότης, ἡ, = ἀτρεμία; — ἀτρεμέω, er stille; holder mig rolig; ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι, ei skulle reise sig, Hes.; — ἀτρεμής, 2, som ikke bæver, ubevægelig, uforskrækket; — ἀτρεμία, ἡ, Stilhed, Rolighed, Frygtløshed, ἀτρεμίαν ἔχειν, at holde sig stille, Xen; — ἀτρεμίζω, = ἀτρεμέω, er stille, holder Fred, Herod.; — (af τρέμω).

ἄτρεπτος, 2, adv. -πτως, (τρέπω) ubevæget; fast, ubevægelig, urystelig. — ἄτρεστος, 2, adv. -στως, som ἀτρεμής, urystet, uforskrækket; o. — ἀτρῆες (ἀτρεῖες) ἀναγκαί, den urystelige; uforanderlige Nødvendighed, Anal.; (af τρέω). — ἄτρητος, 2, adv. -τως, (τράω) ikke giennemboret, uden Aabning; 2) act., som ikke borer Huller. — ἀτρήχυντος, 2, (τραχύνω, jon. τρηχ-) som ikke er giort haard; ds. ikke hvas, ikke hvæsset.

ἀτρίακτος, 2, (τριάζω) uovervunden, poët. — ἀτρίβαστος, 2, (τριβάζω) πρός τι, uvant til noget, Xen., jf. flgd. — ἀτριβής, 2, (τρίβω) ikke gneden, ikke slidt, bes. om Klæder; ἀτριβὴς ὁδός, en lidet betraadt Vei, Xen.; ikke opslidt, ikke forbrugt, ubeskadiget; οἱ θεοὶ τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχοντες ἀτριβῆ, Xen.; 2) act., uvant til; uøvet i noget, τινός; ds. — ἀτριβί; adv. til frgd.; 2) uden at dvæle, uden Ophold; o. — ἀτρίβων, ονος, 2, poët., = ἀτριβής, Eur.; 2) uden Kappe, τρίβων. — ἄτριον, τό, dor. f. ἦτριον. — ἄτριπτος, 2, (τρίβω) ikke gneden, ikke slidt; χεῖρες ἄτριπτοι, bløde, myge, kiælne Hænder, Od.; 2) ikke til at betræde, ἀκάνθαι; ikke traadt, ikke æltet, ikke tærsket; alm. = ἀτριβής. — ἄτριχος, 2, poët. f. ἄθριξ. — ἄτριψ, ιβος, ὁ, ἡ, = ἀτριβής; ds. — ἀτριψία, ἡ, Mangel paa Øvelse el. Erfaring.

ἀτρομέω, er — ἄτρομος, 2, (τρέμω) ikke bange, uforskrækket, θυμός, μένος, Hom.; ogs. ἀτρόμητος, Anthol. — ἀτροπία, ἡ, Ubøielighed, Stivhed, Plumphed; Uklogskab, Ubesindighed; Haardhed, Grusomhed; af — ἄτροπος, 2, (τρέπω) ikke til at bøie; ubehændig, stiv, plump; 2) uforanderlig; som ikke bevæges ved Bønner, bes. om Skiebnen; ds. - 3) ἡ Ἄτροπος, egentl. den Ubevægelige; en af de trende Moirer el. Parcer. — ἀτροφέω, mangler Næring, hungrer; 2) lider af Tæring; o. — ἀτροφία, ἡ, Mangel paa Næring, Hunger; 2) tærende Sygdom; af — ἄτροφος, 2, (τρέφω) som har ingen el. slet Næring; ἵπποι ἄτροφοι, mavre Heste, Xen.; 2) som lider af Tæring; 3) act., ikke nærende.

ἀτρύγετος, 2, h. Hom. epith. til Havet, ogs. om Ætheren, rimel. ikke høstet, ufrugtbar, ligesom Eur. kalder Havet ἀκάρπιστα πεδία; sild. øde; o. — ἀτρυγής, 2, o. ἀτρύγητος, 2, uhøstet, ikke indsamlet; (af τρυγάω). — ἄτρυγος, 2, uden Bærme, τρύξ, renset fra Bærmen. — ἀτρύμων, ονος, 2, = ἄτρυτος; ἀτρύμων κακῶν, ikke fortæret af Lidelser, Æsch. — ἀτρύπητος, 2, (τρυπάω) = ἄτρητος. — ἄτρυτος, 2, [υ long.], (τρύω) ikke til at oprive, knuse, tilintetgiøre; utrættelig, uovervindelig; ikke til at overstaae, uendelig, πόνοι, κακά, Hom.; 2) ubeskæftiget, ledig.

Ἀτρυτώνη, ἡ, (τρύω) [υ long.] den Ubetvungne el. Ubetvingelige, epith. til Pallas som Krigsgudinde. — ἀτρυφερός, o. ἀτρύφητος, 2, ikke forkiælet, ikke vellystig; (af τρυφερός, τρυφάω). — ἄτρυφος, 2, = ἄθρυπτος. — ἀτρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, sædv. ἄτρωτος, 2, usaaret; usaarelig; o. — ἀτρωσία, ἡ, Usaarelighed; (af τιτρώσκω).

ἄττα, att. f. ἅτινα, o. ἅττα, att. f. τινά, see ἄσσα, o. ἅσσα. — ἄττα, kiære Gamle! kiære Fader! jf. ἄπφα, πάππα. — ἀττάγας, ἀτταγᾶς, Ar., ἀτταγήν, o. ἀτταγής, ὁ, attagen, etslags Engfugl, rimel. Hasselhøne. — ἀτταλατταττά, Udraab i Glæde, Ar. — ἄττανον, τό, o. ἀττανίτης, ὁ, jon. f. τήγανον, τηγανίτης. — ἀτταπαττατά, Udraab i Smerte, Ar. — ἀττάραγος, s. ἀττάραχος, ὁ, Brødsmule; alm. det allermindste. — ἀτταταῖ, (ogs. forlænget), Udraab i Smerte, Ar.; ligel. ἀτταταιάξ. — ἀττέλαβος, jon. -λεβος, etslags Græshoppe uden Vinger. — ἄττηγος, ὁ, jon., en Buk. — ἄττης, ogs. ἄττις, Cybeles Tiener; ὕης ἄττης, et mystisk Udraab ved Cybeles Dyrkelse, Dem.

*Ἀττικηρός, 3, paa attisk Viis; — Ἀττικίζω, er en Athenienser; taler Attisk; holder med Athen.; ds. — Ἀττι-

κισμός, ὁ, attisk Udtryksmaade el. Dialekt; Hengivenhed for Athen.; — Ἀττικιστής, οῦ, ὁ, som efterligner d. attiske Udtryk; som samler attiske Ord og Udtryk; — Ἀττικιστί, adv., paa attisk Viis; i d. attiske Mundart; o. — Ἀττικίων, ὁ, lacon. f. Ἀθηναῖος; af — † Ἀττικός, 3, adv. -κῶς, (ἀκτή) attisk; subst. Ἀττική, ἡ, sc. γῆ, Landskabet Attika; df. — Ἀττικουργής, 2, (ἔργον) forarbeidet paa attisk Viis; o. — Ἀττικωνικός, 3, lacon. f. Ἀττικός, Ar.

ἅττω, ogs. ἄττω, att. f. ᾄσσω, ἀΐσσω. — ἀτυζηλός, 3, forfærdende; af — ἀτύζω, f. ύξω, sætter i Skræk, Ap. Rh.; sædv. in med. o. pass., bes. in part., ex. ἀτυζόμενος πεδίοιο, flygtende forfærdet igiennem Sletten, Il.; ὄψιν ἀτυχθείς, bange ved Synet, ib. — ἄτυκτος, 2, (τεύχω) ufuldendt; uskeet. — ἀτύλωτος, 3, (τυλόω) uden haard Hud el. Træl. — ἀτύμβευτος, 2, ubegraven; o. — ἄτυμβος, 2, uden Gravhøi el. Begravelse; (af τυμβεύω, τύμβος). — ἄτυπος, 2, uslaaen, upræget; — ἀτύπτητος, 2, uslaaen; o. — ἀτύπωτος, 2, uformet; (af τύπτω, τυπόω).

ἀτυράννευτος, 2, adv. -τως, (τυραννεύω) ikke behersket af Tyranner. — ἀτύρωτος, 2, (τυρόω) ikke ostet, ikke sammenløben. — ἀτυφία, ἡ, at være — ἄτυφος, 2, (τύφος) uden Opblæsthed, uden Anmasselse; beskeden. — * ἀτυχέω, er ulykkelig, ἀτυχής; c. gen., erholder ikke; τῶν δικαίων οὐδενὸς ἀτυχήσει, skal erholde alt hvad ret er, Xen.; df. — ἀτύχημα, τό, Uheld, Ulykke; οὐχ οὕτως ὄνειδος, ὡς ἀτύχημα ἂν φαίη, Dem.; dog ogs. Feil, Forseelse; 2) det Forfeilede, Uopnaaede; — ἀτυχής, 2, adv. -χῶς, uden Lykke, τυχή, ulykkelig; οὐ γὰρ οὕτως ἄφρων, οὔτ᾽ ἀτυχὴς ἐγώ, ὥστε ἀπεχθάνεσθαι βούλεσθαι μηδὲν ὑμᾶς ὠφελῶν, Dem.; 2) som forfeiler, ikke opnaaer noget, τινός; — ἀτύχησις, ἡ, Forfeilen, ikke at erholde; o. — ἀτυχία, ἡ, Uheld, Ulykke; τῶν φίλων ἀτυχίαι, Xen.; h. Dem. ogs. Tab af borgerlige Rettigheder; 2) Forseelse, Brøde; — (af τύχη).

αὖ, adv., oprindel. om Stedet, tilbage, retro, ex. i αὐερύω; sædv. transl. om enhver Gientagelse, atter; igien, paa ny; ogs. δεύτερον αὖ, τρίτον αὖ, Il.; bes. betegner det Talens Fortsættelse, Overgang, Modsætning, o. dl., fremdeles, videre, porro, derimod, contra, paa den anden Side, vicissim, &c.; det forbindes ofte m. δέ; τοτὲ μὲν —, τοτὲ δ᾽ αὖ —, Xen.; Il. 11, 367 staaer αὖ f. δέ, ligel. ib. 109 efter frgd. μέν; rimel. ogs. undert. f. δή, ex. Il. 2, 493, 618, Herm. pag. 782; — alene att. forbindes pleonastisk πάλιν αὖ s. αὖ πάλιν; jf. αὖθις, αὖτις.

* αὐαίνω, att. ogs. αὔ-, f. αὐανῶ [α br.], udtørrer, fortørrer; αὐήναντες πρὸς τὸν ἥλιον, Herod.; αὐανῶ βίον, vil henleve i Kummer, Soph.; — αὐαλέος, 3, tør, fortørret, udtæret, χρὼς ὑπὸ καύματος, Hes.; sprukken, skrumpen, squalidus; — αὔανσις, att. ogs. αὔ-, ἡ, Udtørren, Fortørren; — αὐαντή, ἡ, sc. νόσος, Svindsot; — αὐαντικός, 3, fortørrende, udtørrende; o. — αὐασμός, ὁ, att. αὔ-, Fortørren; Tørhed; — (af αὔω, αὖος). — Αὔασις, ἡ, see Ὄασις. — αὐάτα, ἡ, æol. f. ἄτη; εἰς αὐάταν ὑπεράφανον ὦρσε, Pind. Pyth. 2, 52.

* αὐγάζω, belyser; oplyser, lader skinne; 2) in med., seer tydeligen, bemærker, Il. 23, 458; h. Trag. ligel. in act., ex. Soph. Philoct. 217; — αὔγασμα, τό, o. αὐγασμός, ὁ, Belysen, Beskinnen; Glands, Skin; — αὐγέω, glimrer, skinner; af — † αὐγή, ἡ, Lys, Glands, Skin, Straale; αὐγαὶ ἠελίοιο, Sollyset, Hom.; πρὸς s. ὑπ᾽ αὐγὰς θεωρεῖν, at beskue imod el. ved Lyset; h. Trag. ogs. Øiet; (besl. m. ἀώς, αὐώς, αὔρα); df. — αὐγήεις, εσσα, εν, glimrende, skinnende; 2) seende klart; o. — αὐγητήρ, ῆρος, ὁ, fem. αὐγήτειρα, Oplysende.

αὐδάζομαι, f. ξομαι, = flgd., Herod.; — αὐδάω, f. άσω, taler, siger; ἀντίον αὐδᾶν τινα, o. ἔπος τινὰ ἀντίον αὐδᾶν, Hom.; ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν, Pind.; af — αὐδή, ἡ, Tale, Mæle, Sprog, Stemme; bes. det Lydende, Tonende i Stemmen, jf. ἀϋτή; alm. Klang, Tone; χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν, om Buestrængen, Od. 21, 411; df. — αὐδήεις, εσσα, εν, talende, begavet med menneskeligt Sprog, ex. Il. 19, 407; Od. 10, 134, &c., heder Circe, δεινὴ θεός, αὐδήεσσα, hvor man dog ogs. læste οὐδήεσσα, i. e. ἐπίγειος, beboende Jorden.

αὐδρία, ἡ. o. ἄυδρος, 2, = ἀνυδρία, ἄνυδρος. — αὐερύω, i. e. αὖ ἐρύω, trækker tilbage, bes. Offerdyrets Hovede, for at slagte det, Il.; df. absol. f. slagter, offrer, Pind.; 2) suer, Opp. — αὐήρ, æol. for ἀήρ. — αὐηρός, 3, = αὐαλέος, Anal.

αὐθάδεια, ἡ, poët. -δία, at behage sig selv, Stolthed, Anmasselse, Overmod; af — † αὐθάδης, 2, adv. -δως, (αὐτός, ἁδεῖν) som behager sig selv, egenmægtig, vilkaarlig, stolt, grusom; σφηνὸς γνάθος αὐθάδης, ubarmhiertig, skamløs, som ἀναιδής; df. — αὐθαδιάζω, ogs. -δειάζω, giør haardnakket, egensindig; in med., αὐθαδιάζομαι, viser mig som en αὐθάδης; — αὐθαδίζομαι, = frgd. in-

med.; — αὐθαδικός, 3, ligesom en αὐθάδης, egensindig, overmodig. — αὐθάδισμα, τό, overmodig Opførsel, Stolthed; o. — αὐθαδόστομος, 2, (στόμα) stolt el. lunefuld i sin Tale.

αὔθαιμος, 2, o. αὐθαίμων, ονος, 2, af samme Blod, αἷμα, Blodsforvandt; Broder, Søster; o. — αὐθαίρετος, 2, *adv.* -τως, (αἱρέω) selvvalgt; frivillig; θάνατος αὐθαίρ., Selvmord; selvforskyldt; – (af αὐτός). — αὐθέκαστος, 2, *adv.* -στως, (αὐτός, ἕκαστος) enhver selv, i og for sig selv, alene; df. 2) som ἁπλοῦς, enkelt, simpel, ukunstlet, naturlig, sand; 3) stræng; egensindig. — αὐθέντημα, τό, egen Magt, *autoritas*; af — †αὐθέντης, ου, ὁ, *ctr.* f. αὐτοέντης, uindskrænket Herre, Selvherſker; Ophavsmand, *autor*; 2) en Morder, *Thuc.* 3, 58; Selvmorder, *Trag.*; df. — αὐθεντία, ἡ, Selvherskerens Værdighed, Magt, Anseelse; o. — αὐθεντικός, 3, *adv.* -κῶς, som har en bestemt Grund el. Ophavsmand; authentisk, vis, *oppon.* ἀδέσποτος.

*αὐθέψης, ου, ὁ, (ἕψω) *authepsa*, Selvkoger, omtr. som vore Theemaskiner; jf. πανθέψης; — αὐθημερίζω, giør noget, ankommer paa den samme Dag; af — αὐθήμερος, 2, (ἡμέρα) paa den samme Dag; daglig; αὐθημερόν, som *adv.*, f. τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ; – (af αὐτός). — αὖθι, *adv.*, *ctr.* f. αὐτόθι, her, paa Stedet, hist; i Dieblikket, strax, *Hom.*; df. — αὐθιγενής, 2, *jon.* αὐτιγ., (γένος) som er født, opstaaen, bleven til paa Stedet selv; ὕδωρ αὐθιγ., Vand af Kilden; ποταμὸς αὐθιγ., som springer ud af egne Kilder, *Herod.*; τῷ αὐθιγενεῖ θεῷ – τὰ πάτρια ἀποτελέειν, *deæ indigenæ*, *Herod.* 4, 180; indfødt, indenlandsk, huuslig.

αὖθις, *adv.*, forlæng. af αὖ, alene *att.*, men *jon.* o. *dor.* αὖτις, tilbage; igien; giensidig, o. s. v.; forstærk. αὖθις αὖ, αὖθις πάλιν, αὖθις αὖ πάλιν; ἢν μὴ νῦν, ἀλλ' αὖθίς ποτε, engang siden, *Xen.* — *αὐθόμαιμος, 2, d. forstærk. ὅμαιμος; — αὐθομολογέομαι, (ὁμολ.) tilstaaer frivilligen; πρᾶγμα αὐθομολογούμενον, en Sag, som taler for sig selv, *Luc.*; — αὐθύπαρκτος, 2, (ὑπάρχω) bestaaende ved sig selv, selvstændig; — αὐθυπόστατος, 2, (ὑφίσταμαι) = frgd.; o. — αὐθωρεί, o. αὐθωρί, sædv. αὐθωρόν, *adv.* af – αὔθωρος, 2, (ὥρα) i den samme Time; (af αὐτός).

αὐΐαχος, 2, skrigende sammen, med Skrig, som ἄβρομος, h. *Hom.* om Trojanerne, som drage skrigende i Slaget; (af *a euphon.*, *æol.* αυ, o. ἰαχή). — αὐλαία, ἡ, Forhæng, bes. paa Theatret. — *αὐλακ-εργάτης, ου, ὁ, dragende Furer; — αὐλακίζω, furer, drager Furer; – denne Handling, αὐλακισμός, ὁ; — αὐλακόεις, εσσα, εν, furet; o. — αὐλακοτομέω, (τέμνω) skærer Furer, pløier, γῆν; af — αὖλαξ, ακος, ἡ, (rimel. af ἕλκω) Fure, *Hes.*, som ἄλοξ, h. *Hom.* ὦλξ; ὀρθὰς αὔλακας ἐντανύσαις ἤλαυνε, *Pind.*; 2) = ὀγμός, Skaar, Rad af det meiede Korn el. Græs, *Theocr.*

αὔλειος, 3, o. 2, hørende til Forgaarden el. Forstuen, αὐλή; ἡ αὔλειος, m. o. u. θύρα, Døren dertil; ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσι, ved Forstuedøren, οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, paa dens Tærskel, *Od.*; τὸ αὔλειον, Forstuen, Forværelset, *vestibulum*. — αὐλείτης, ὁ, = αὐλητής, *villicus*. — αὐλέω, blæser el. spiller paa Fløite, *in med.*, εὐωχοῦντο καὶ ηὐλοῦντο, lode spille for sig, *Xen.*; men *pass.*, ηὐλεῖτο ὁ Βακχεῖος ῥυθμός, *id.*

αὐλή, ἡ, (ἄω) h. *Hom.* oftest, en fri, indhegnet Plads foran Vaaningshuset; undert. Forværelse, Forstue, jf. αἴθουσα o. πρόδομος; ogs. alm. Pallads, Residents, *ex.* Ζηνὸς αὐλή, Διὸς αὐλή; νεκύων ἐς αὐλάν, til de Dødes Bolig, *Eur.*; 2) sild. Landhuus, Landsæde, *villa*. — *αὐλήεις, εσσα, εν, hørende til Fløiten; αὐλᾶν (*ctr.* af αὐλᾶεν *dor.* f. αὐλῆεν) μέλος, Fløitemelodie, Stykke, som spilles paa Fløite, *Pind.*; — αὔλημα, τό, det paa Fløiten Spillede; — αὔλησις, ἡ, Spillen paa Fløite; o. — αὐλητήρ, ῆρος, o. αὐλητής, οῦ, ὁ, Fløitespiller; – (af αὐλέω). — αὐλήτης, ου, ὁ, (αὐλή, *villa*) Meier, Forvalter, *villicus*. — αὐλητικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en Fløitespiller, αὐλητής; αὐλητική, ἡ, *sc.* τέχνη, hans Kunst. — αὐλήτρια, o. αὐλητρίς, ίδος, ἡ, Fløitespillerske, *fem.* af αὐλητήρ.

ἀϋλία, ἡ, (ἄϋλος) Mangel paa Legeme el. Materie, ὕλη. — Αὐλιάδες Νύμφαι, som beskytte Hyrdernes αὔλια. — αὐλίδιον, τό, *dim.* af αὐλή, liden Plads, ogs. en Kampplads, *Theophr.* — αὐλίζομαι, (αὐλή) overnatter, tager Natteqvarter; σκοταῖοι – ηὐλίζοντο, *Xen.*; bliver liggende i Leir el. Qvarter, *ex.* ταύτην τὴν ἡμέραν ηὐλίσθησαν, *id.*; ligel. om en Flaade, som bliver liggende, *id. Hell.* 6, 5, 21; men βοῶν αὐλιζομενάων, *Od.* 12, 265, forklarer *Eust.*, som græsse i det Frie omkring Qvægstalden, κατ' ἔπαυλιν.

αὐλικός, 3, hørende til Fløiten, αὐλός; ὁ αὐλικός, en god Fløitespiller. — αὔλιον, τό, Fold, Hytte, Grotte, alm. landlig Bolig; *neutr.* af — αὔλιος, 3, hørende til αὐλή, Fægaarden; ἀστήρ

αὔλιος, Aftenstiernen, ved hvis Opgang man drev Qvæget sammen. — αὖλις, ιδος, ἡ, (αὐλή) Opholdssted, sædv. Natteleie; αὖλιν ἔθεντο, i. e. ηὐλίζοντο, leirede sig, Il. 9, 232; Fuglenes Leie el. Rede, Od. 22, 470. — αὐλίσκος, ὁ, dim. af αὐλός, lidet Rør; liden Fløite. — αὐλισμός, ὁ, Ophold el. Overnatten i Stalden; o. — αὐλιστρίς, ίδος, ἡ, Theocr. 2, 146, Herm., ogs. αὐλιστρία, ἡ, Fruentimmer af Huset; (af αὐλίζομαι).

*αὐλοδόκη, ἡ, (δέχομαι) Fløitefoderal; — αὐλοθετέω, (τίθημι) sammensætter Fløiter el. Piber; — αὐλοθήκη, ἡ, = αὐλοδόκη; — αὐλοκοπέω, (κόπτω) skærer el. borer til en Fløite; — αὐλομανής, 2, (μαίνομαι) begeistret af Fløiten; — αὐλοποιητικός, 3, adv. -κῶς, hørende til en - αὐλοποιός, ὁ, (ποιέω) en Fløitemager; αὐλοποιητική, ἡ, sc. τέχνη, hans Kunst; ogs. αὐλοποιΐα, o. αὐλοποιϊκή, ἡ; - (af flgd.).

αὐλός, ὁ, (ἄω, αὔω, blæser) egentl. stærkt Blæseinstrument, omtr. som Hautbois el. Clarinette, (βομβαύλιοι, Ar.); alm., Fløite; Αὐλῶν συρίγγων τε ἐνοπὴν -, Larmen af -, Il. 10, 13; 2) af Liigheden: ethvert huult Rør el. Skaft; περόνη τέτυκτο αὐλοῖσιν, Od. 19, 227, cylinderformede Hulinger; ligel. de Gamles δίοπτρα el. Seerør; 3) ogs. af Liigheden: Skaar, Fure, Huling; Vandledning, Aare el. Blodrør; Straale, Arm, Strøm; παρ' αὐλόν, strømmevils, Il.; αὐλὸς - παχὺς - αἵματος, Od. 22, 18; jf. σύριγξ.

ἄϋλος, 2, = ἄνυλος, uden Materie el. Stof, ὕλη, ulegemlig. — αὐλοτρύπης, ου, ὁ, (αὐλός, τρυπάω) Fløiteborer; df. — αὐλοτρυπητικός, 3, hørende til en αὐλοτρύπης. — αὔλουρος, ὁ, i. e. αὐλῆς οὖρος, Gaardvægter. — αὐλῳδία, ἡ, Sang til Fløiten; - αὐλῳδικός, 3, hørende dertil; o. — αὐλῳδός, ὁ, (αὐλός, ἀείδω, ᾠδή) som synger til Fløiten.

†αὐλών, ῶνος, ὁ, Fordybning, Huling imellem Bierge, Kyster, o. dl.; df. Dal, Huulvei, Kløft; ogs. Grav, Canal, Stræde; πόντιος αὐλών, Soph.; Gang, meatus; df. — αὐλωνιάς, άδος, ἡ, Dalnymphe, Orph.; — αὐλωνίσκος, ὁ, dim. af αὐλών; — αὐλωνοειδής, 2, (εἶδος) der ligner en αὐλών, ligesom en Dal, fordybet. — αὐλῶπις, ιδος, ἡ, τρυφάλεια, Hielm med Visirhuller til at see ud af, altsaa af αὐλός o. ὤψ; dog efter nogle Hielm med Rør, αὐλός, hvori λόφος, Hielmbusken bliver stukken. — αὐλωπός, o. αὐλωπιάς, ὁ, etslags Fisk med hule Øine, jf. frgd. — αὐλωτοὶ φιμοί, h. Æsch. etslags Bidsel (Mundkurv) med nedhængende Bialder; (af αὐλός f. κώδων).

αὐξάνω, f. αὐξήσω, (αὔξω, ἀέξω, augeo) lader voxe, nærer, forøger, formerer, forstørrer; forbedrer; ophøier, priser; in med., voxer, tiltager, μέγαν αὐξάνεσθαι, Pl.; poët. bruges ogs. act. f. med. — *αὔξη, ἡ, Tilvæxt, Formerelse; — αὔξημα, τό, det Forøgede, Forstørrede; ogs. = frgd. — αὔξησις, ἡ, Voxen, Tiltagen; Væxt, Forøgelse, Formerelse; 2) h. gramm., Augmentum; — αὐξητικός, 3, adv. -κῶς, voxende, tiltagende; 2) act., formerende, forstørrende; - (af αὔξω, αὐξήσω).

*αὐξιθαλής, 2, (θάλλω) formerende Væxten; o. — αὔξιμος, 2, befordrende Væxten, formerende; af — αὖξις, ἡ, = αὔξησις; df. — αὐξίτροφος, 2, (τροφή) befordrende Næringen el. Væxten; — αὐξομείωσις, ἡ, (μειόω) Tiltagen og Aftagen, Flod og Ebbe; o. — αὐξοσέληνον, τό, (σελήνη) Maanens Tiltagen, Nymaane; af — αὔξω, Stamform til αὐξάνω; alene in præs. o. impf.; τὴν πατρίδα αὔξειν, Xen.

αὐονή, ἡ, (αὔω, skriger) et Skrig. — αὐονή, ἡ, att. αὑ-, o. αὐότης, ἡ, att. αὑ-, Tørhed; af — αὖος, 3, att. αὗος, (ἄω, αὔω, ἄζω) tør, fortørret; κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἄϋτευν, bragede huult, Il. 12, 160; 2) tørstig; 3) udsuet, forarmet, siccus, 4) stiv af Skræk, forfærdet; jf. ξηρός. — ἀϋπνία, ἡ, o. poët. ἀϋπνοσύνη, ἡ, Søvnløshed; af — ἄϋπνος, 2, (ὕπνος) søvnløs, vaagen; ὕπνος ἄϋπνος, Søvn uden Hvile, Soph.

αὔρα, ἡ, jon. αὔρη, (ἄω, αὔω, blæser) Luften, Lufttræk, Luft, bes. kølig Luft fra Vandet, Herod. 2, 27; ogs. frisk Morgenluft, aura; εἰ μὲν αὔρα φέροι, Medbør, Xen. — αὐράω, inus., see ἐπαυράω. — αὐρίζω, udsætter til i Morgen, procrastino; af — αὔριον, adv., (αὔρα) i Morgen; ἐς αὔριον, til i Morgen; ἡ αὔριον, m. o. u. ἡμέρα, den Dag i Morgen, ogs. τὸ αὔριον; αὔριον πρωΐ, i Morgen tidlig, Xen.; egentl. neutr. af d. sild. αὔριος, Alexandr.; αὔριος ὥρα, aurora. — αὖρον, τό, aurum, Guld, sild.; df. θησαυρός. — αὔρω, inus., see ἐπαυράω.

αὖς, αὐτός, ἡ, lacon. f. οὖς, Øre; df. auris. — αὔσιος, dor. f. τηΰσιος, forgieves. — αὐσταλέος, 3, ἀϋστ-, Od., (αὐαλέος) rynket og smudsig, squalidus. — αὐστηρία, ἡ, o. αὐστηρότης, ητος, ἡ, Skarphed, snærpende Egenskab; transl., mørk, suur, streng Mine; af — αὐστηρός, 3, adv. -ρῶς, (ἄω, αὔω, ἄζω) bitter, snærpende, suur, austerus; transl., mørk, guaven, barsk, streng.

**αὐτάγγελος*, 2, forkyndende selv, sig selv, af sig selv; *αὐτάγγελοι ἔφρασαν*, forkyndte selv, *Thuc.*; o. – *αὐτάγγελτος*, 2., selvforkyndt, selvopfordret; (af *ἄγγελος*, *ἀγγέλλω*); — *αὐτάγητος*, 2, (*ἄγαμαι*) = *αὐθάδης*, *poët.*; — *αὐταγρεσία*, ἡ, Selvtagen, Selvvælgen; o. – *αὐτάγρετος*, 2, selvtagen, selvvalgt, *poët.* f. *αὐθαίρετος*, *Od.*; 2) *act.*, som tager el. vælger selv, frivillig; (af *ἀγρέω*); — *αὐτάδελφος*, ὁ, ἡ, (*ἀδελφός*) kiødelig Broder el. Søster; — *αὐτανδρί*, *adv.* af – *αὔτανδρος*, 2, (*ἀνήρ*) tilligemed Menneskene el. Mandskabet; o. — *αὐτ-ανεψιός*, ὁ, kiødeligt Søskendebarn; – (af *αὐτός*).

αὐτάρ, *conj.*, *poët.* = *ἀτάρ*, men, dog, imidlertid; (rimel. *æol.* forlæng. af *ἀτάρ*, jf. *Il.* 2, 103; efter nogle af *αὖτε*, *ἄρα*). — *αὐταρέσκεια*, ἡ, at være – *αὐτάρεσκος*, 2, (*ἀρέσκω*) som synes godt om sig selv, selvgod; — *αὐτάρκεια*, o. -*κία*, Tilfredshed, Nøisomhed; tilstrækkeligt Udkomme; o. — *αὐταρκέω*, er mig selv nok, er nøisom el. tilfreds; er tilstrækkelig, holder ud; af — *αὐτάρκης*, 2, *adv.* -*κως*, (*ἀρκέω*) som nøies med Sit, fornøiet, tilfreds; tilstrækkelig, god el. stærk nok; *ἀπ' ἐλαχίστων χρημάτων αὐταρκέστατα ζῆν*, at have fuldkommen nok, *Xen.*; — *αὐταρχέω*, er *αὐτάρχης*, Selvherster; — *αὐτ-αρχή*, ἡ, Begyndelsen selv; o. — *αὐτάρχης*, ου, ὁ, o. *αὔταρχος*, 2, (*ἀρχή*) Selvherster; df. — *αὐταρχία*, ἡ, Selvhersterens Magt; – (af *αὐτός*). — *αὐταύταις χερσίν*, *poët.* f. *αὐταῖς ταύταις χερσίν*.

αὖτε, *adv.*, som *αὖ*, igien, men, derimod; ogs. som Overgangspartikel: fremdeles, *autem*; *porro*, *Hom.*, ogs. *att.* — **αὐτ-έκμαγμα*, τό, livagtig Afbildning; — *αὐτενιαυτός*, 2, (*ἐνιαυτός*) fra dette Aar; — *αὐτεξούσιος*, 2, *adv.* -*σίως*, (*ἐξουσία*) egenmægtig, som er sin egen Herre, fri; *τὸ αὐτεξούσιον*, o. *αὐτεξουσιότης*, ητος, ἡ, fri, uafhængig Magt; — *αὐτεπάγγελτος*, 2, (*ἐπαγγέλλομαι*) der tilbyder sig, lover el. overtager noget af sig selv; uopfordret; o. — *αὐτεπίσπαστος*, 2, (*ἐπισπάω*) hvad man har tildraget sig selv, selvforskyldt; – (af *αὐτός*).

**αὐτεπιτάκτης*, ου, ὁ, befalende af egen Magt, Selvherster; — *αὐτεπιτακτικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, hørende til en Selvherster; *ἡ αὐτεπιτακτική*, *sc.* *τέχνη*, hans Kunst; o. — *αὐτεπίτακτος*, 2, som befaler over sig selv, som beherster sig selv; – (af *αὐτός*, *ἐπιτάσσω*). — **αὐτ-επώνυμος*, 2, (*ὄνομα*) med lige Navn; — *αὐτ-ερέτης*, ου, ὁ, som roer selv, d. e. som paa eengang er Roerkarl og Søsoldat, *Thuc.*; o. — *αὐτέτης*, 2, (*ἔτος*) fra dette Aar, *hornus*; – (af *αὐτός*).

ἀϋτέω, raaber, skriger, *μακρὸν*, *μέγα*, langt, stærkt; *ἄϋτει πάντας ἀρίστους*, raabte paa, *Il.*; alene *in præs.* o. *impf.*; af — *ἀϋτή*, ἡ, (*αὔω*) Skrig, Raab, bes. Krigsskrig; Slagets Tummel; *ἀϋτή τε πτόλεμός τε*, *Hom.*; [*υ long.*]. — *αὐτήκοος*, 2, (*ἀκούω*) som selv har hørt, *τινός*, o. *παρά τινος*, af nogen; 2) som adlyder alene sig selv, uafhængig; o. — *αὐτῆμαρ*, *adv.*, (*ἦμαρ*) = *αὐθημερόν*, paa samme Dag, *Hom.*; – (af *αὐτός*). — *αὐτιγενής*, 2, *jon.* f. *αὐθιγενής*.

αὐτίκα, *adv.*, (*αὐτός*) strax, paa Dieblikket; *νῦν μὲν οὖν* –, *αὐτίκα δὲ* –, nu altsaa –, strax efter –, *Pl.*; *αὐτίκα καὶ μετέπειτα*, nu strax og siden, *Od.*; forstærk. *αὐτίκα μάλα*, som snarest; *b)* m. Artikel o. Nomen; *ὁ αὐτίκα φόβος*, *τὸ αὐτίκα δεινόν*, den nærværende Frygt, Elendighed; ogs. uden Nomen, *τὸ μὲν αὐτίκα*, det Nærværende (Nærmeste, Første), *oppon.* *τὸ μέλλον*, *Thuc.*; *c)* *αὐτίκα τε καὶ* –, som *ἅμα τε καὶ* –, *simulac* –, saasnart –; *d)* *αὐτίκα γε* –, *αὐτίκα μὲν* –, for det første, for at begynde dermed; – *ὥσπερ τὸν Οἰδίπουν αὐτίκα φασὶν εὔξασθαι*, for strax at nævne Navnet el. for Exempel.

αὖτις, *jon.* o. *dor.* f. *αὖθις*. — *αὐτίτης*, ου, ὁ, (*αὐτός*) i og for sig selv; *αὐτίτης οἶνος*, ublandet; *μονώτης καὶ αὐτίτης*, *Aristot.* — *ἀϋτμή*, ἡ, o. *ἀϋτμήν*, ένος, ὁ, (*ἄω*, *αὔω*, blæser) Aande, Aanden; Vind, Blæst; *ἀνέμων* – *ἀϋτμή*, *Od.*; Dunst, Damp, Hede; *πυρὸς* – *ἀϋτμή*, Røg, *ib.*

αὐτο- af *αὐτός*, svarer i Sammens. til vort: selv, af, ved, om sig selv; ogs. aldeles, ganske, *ex.* *αὐτόδετος*, *αὐτόδηλος* o. flgd. — **αὐτο-ἀληθῶς*, *adv.*, aldeles sandt; — *αὐτο-ἄνθρωπος*, ὁ, Mennesket i og for sig selv el. som det lider og lever; — *αὐτοβοάω*, f. *ήσω*, figer, raaber, vidner høit om mig selv; — *αὐτοβοεί*, *adv.*, ved første Krigsskrig el. Angreb; alm. strax, paa Stedet; o. — *αὐτοβόητος*, 2, selvkaldet, ukaldet; (af *βοάω*, *βοή*); *αὐτοβορέας*, ου, ὁ, Boreas selv, den livagtige B.; o. — *αὐτόβουλος*, 2, (*βουλή*) af egen Villie el. Beslutning, egenmægtig; frivillig; – (af *αὐτός*).

**αὐτογενής*, -*γένητος*, o. -*γέννητος*, 2, (*γένος*, *γεννάω*) avlet, født, bleven til af el. ved sig selv; 2) avlet, opstaaen der paa Stedet el. i Landet selv, indenlandsk; — *αὐτογλώχιν*, ινος, ὁ, ἡ, tilligemed Spidsen, *γλωχίν*; — *αὐτογνωμονέω*, er – *αὐτογνώμων*,

νος, ὁ, ἡ, *adv.* -μόνως, (γνώμη) som handler (el. taler) efter egen Mening, vilkaarligen; – αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα, egenmægtigen, uden Lov og Dom, *Xen.*; — αὐτόγνωτος, 2, (γνῶναι) = frgd., *Soph.*; — αὐτογραμμή, ἡ, Linien i og for sig selv. — αὐτόγραφος, 2, (γράφω) skreven med egen Haand; τὸ αὐτόγραφον, *sc.* βιβλίον, Haandskrift, Original; o. — αὐτόγυον ἄροτρον, Plov, hvis γύης udgiør eet Stykke med ἔλυμα og ἱστοβοεύς, *oppon.* ἄροτρον πηκτόν, *Hes.*; – (af αὐτός).

*αὐτοδαής, 2, (δαῆναι) = αὐτομαθής; — αὐτοδάϊκτος, 2, (δαΐζω) myrdet ved el. af sig selv; — αὐτόδαιτος, 2, (δαίς) spisende selv; 2) = αὐτόδειπνός; — αὐτοδάξ, *adv.* d. forstærk. ὀδάξ, holdende fast med Tænderne; ὁ αὐτοδὰξ τρόπος, Stivsind, *Ar.*; bidsk; — αὐτόδειπνος, 2, (δεῖπνον) = αὐτόσιτος; — αὐτόδεκα, (δέκα) netop 10, *Thuc.*; — αὐτόδετος, 2, (δέω) selvbunden; o. — αὐτόδηλος, 2, (δῆλος) tydelig af el. ved sig selv; – (af αὐτός).

*αὐτοδιακονία, ἡ, Selvtieneste; af – αὐτοδιάκονος, 2, betienende sig selv; — αὐτοδίδακτος, 2, *adv.* -κτως, (διδάσκω) selvlært, oplært, dannet ved sig selv; τὸ αὐτοδίδακτον, naturligt Talent, *Luc.*; — αὐτοδιήγητος, 2, o. αὐτοδιηγούμενος, 3, (διηγέομαι) fortalt af nogen selv (ikke af andre); 2) *act.*, som selv fortæller; — αὐτοδικέω, er – αὐτόδικος, 2, (δίκη) som dømmer efter egne Love, som har sin egen Jurisdiction; — αὐτόδιον, *adv.*, egentl. lige fra Veien, ἐξ αὐτῆς ὁδοῦ, d. e. strax, *Od.*; — αὐτόδορος, 2, tilligemed Skindet, δορά; — αὐτοδρόμος, 2, (δραμεῖν) løbende af sig selv, bevægende sig selv; o. — αὐτοδύναμος, 2, (δύναμις) kraftig ved sig selv; – (af αὐτός).

*αὐτοειδής, 2, (εἶδος) eensformet; — αὐτοεῖναι, τό, Selvværen; — αὐτοέκαστος, 2, = αὐθέκαστος; — αὐτοέλικτος, 2, (ἑλίσσω) snoet, lokket af sig selv; — αὐτοεντεί, *adv.*, egenhændigen; af – αὐτοέντης, ὁ, = αὐθέντης; — αὐτοετεί, *adv.*, af – αὐτοετής, 2, (ἔτος) af el. i samme Aar; αὐτοετές, som *adv.*, *Od.* 3, 322, inden et Aar; — αὐτοζήτητος, 2, (ζητέω) usøgt, ukaldet, som αὐτοβόητος. — αὐτο-ζωή, ἡ, Selvleven; — αὐτοθαΐς, ἡ, den livagtige Thais, *Luc.*; — αὐτοθάνατος, 2, (θάνατος) som døer frivilligen; — αὐτοθελεί, *adv.* til – αὐτοθελής, 2, (θέλω) frivillig; o. — αὐτοθέμεθλος, 2, (θέμεθλον) begrundet ved sig selv; – (af αὐτός).

αὐτόθεν, ogs. αὐτόθε, *Theocr.*, *adv.*, (αὐτοῦ) *a)* om Stedet, f. ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου, *illinc*, derfra, ofte m. tilføiet Localbestemmelse, *ex.* αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων, ἐκ δίφροιο, uden at staae op, stige ned, *Hom.*; *b)* om Tiden, f. ἐξ αὐτοῦ τοῦ χρόνου, *illico*, *statim*, strax, strax derpaa, *ex. Xen. Cyr.*, 6, 2, 11; *c) transl.*, uden Forberedelse; let, letsindigen; frivilligen, *sponte*; af egen Formue, som οἰκόθεν; μία μὲν (αἰτία) αὐτόθεν (*in promptu*, ved Haanden) καὶ πᾶσιν καταφανής, *Polyb.* — αὐτόθηκτος, 2, (αὐτός, θήγω) selvskærpet, koldsmedet, ξίφος. — αὐτόθι, *adv. poët.* f. αὐτοῦ, ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, paa Stedet selv, her, hist, der, *Hom.* — αὐτόθροος, 2, (αὐτός, θρόος) talende selv, tonende ved sig selv.

*αὐτοκάβδαλος, 2, *adv.* -λως, uden Omhu, slet, ringe; σκάφος αὐτοκ-, et letbygget Skib, som αὐτοσχέδιον; *Lyc.*; (skal være af κάβος, slet Meel, alts. vort, hiemmebagt, hiemmegiort, f. ringe); — αὐτοκασίγνητος, ὁ, -γνήτη, ἡ, kiødelig Broder el. Søster. — αὐτοκατάκριτος, 2, (κατακρίνω) domfældet af el. ved sig selv; — αὐτοκέλευθος, 2, (κέλευθος) dragende, reisende for sig selv; — αὐτοκέλευστος, 2, o. αὐτοκελής, 2, (κελεύω, κέλομαι) paa egen Befaling, af sig selv; — αὐτοκέρας, ατος, ὁ, ἡ, o. αὐτοκέραστος, 2, (κεράννυμι) οἶνος, Viin, som er blandet, tempereret ved sig selv, uden at behøve Tilsætning af Vand; o. — αὐτοκέφαλον, τό, = αὐτὴ ἡ κεφαλή; – (af αὐτός).

*αὐτοκίνησις, ἡ, Selvbevægelse; o. – αὐτοκίνητος, 2, bevæget el. bevægelig ved sig selv; (af κινέω). — αὐτόκλαδος, 2, (κλάδος) tilligemed Grenene; — αὐτόκλητος, 2, (καλέω) selvkaldet, selvbuden, ubuden; — αὐτόκμης, ῆτος, ὁ, ἡ, o. – αὐτόκμητος, 2, (κάμνω) = αὐτοπόνητος; — αὐτόκομος, 2, (κόμη) med naturligt Haar el. Løv; 2) tilligemed Løvet el. Haaret; o. — αὐτοκραής, 2, o. αὐτόκρας, ατος, ὁ, ἡ, [α *long.*] (κεράννυμι) = αὐτοκέρας; – (af αὐτός).

αὐτοκράτειρα, ἡ, *fem.* til αὐτοκράτωρ. — αὐτοκρατής, 2, (αὐτός, κρατέω) egenmægtig; selvherskende, handlende af egen Magt; τὸ αὐτοκρατές, = αὐτοκρατορία. — *αὐτοκρατορεύω, er el. bliver en Selvhersker; — αὐτοκρατορία, ἡ, Selvherskerens Vælde, uindskrænket Magt; — αὐτοκρατορικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en αὐτοκράτωρ; vilkaarlig, ifølge frit Valg; o. — αὐτοκρατορίς, ίδος, ἡ, Selvherskerinde; αὐτοκρ. *sc.* πόλις, Selvherskerens Resi-

dents; – (af αὐτοκράτωρ). — αὐτόκρατος, 2, = αὐτοκέρας. — αὐτοκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω) Selvherſker, som regierer efter egne Love; som er sin egen Herre, *sui juris*; αὐτοκράτωρ ἐπιορκίας, i hvis Magt det er, at aflægge en falsk Ed, *Dem.*; 2) som har uindskrænket Fuldmagt; πρεσβευτὴς αὐτοκράτωρ, *Xen.*; αὐτοκράτορες περὶ εἰρήνης, *id.*; h. Romerne, Keiser, Imperator; — αὐτοκρηής, 2, *jon.* f. αὐτοκραής; o. — αὐτόκριτος, 2, (κρίνω) selvdømt; – (af αὐτός).

*αὐτόκτητος, 2, (κτάομαι) selvbesiddet; — αὐτόκτιστος, o. -κτιτος, 2, (κτίζω) skabt el. opstaaen ved sig selv; — αὐτοκτονέω, df. αὐτοκτονοῦντε, *Soph. Antig.* 56, myrdende hinanden; o. – αὐτόκτονος, 2, myrdet ved sig selv; 2) *act.*, αὐτοκτόνος, myrdende sig selv el. hinanden; (af κτείνω); — αὐτοκυβερνητεί, *adv.*, styrende selv; o. – αὐτοκυβερνήτης, ου, ὁ, som styrer selv; (af κυβερνάω); — αὐτοκύλιστος, 2, (κυλίω) rullende af sig selv; — αὐτοκύριος, 2, (κύριος) som hersker selv, som er sin egen Herre; — αὐτόκωλος, 2, (κῶλον) rimel. alene (Skind og) Been, *Anal.*; o. — αὐτόκωπος, 2, (κώπη) tilligemed Grebet; 2) med et naturligt Greb; – (af αὐτός).

*αὐτολάλητος, 2, (λαλέω) talende med sig selv; — αὐτολεξεί, *adv.*, (λέξις) med de samme Ord, Ord for Ord; — αὐτολήκυθος, 2, som selv bærer sin Olieflaske, λήκυθος, til Øvelsespladsen; alm. fattig; ogs. en Snyltegiest, *Plut.* — αὐτολίθινος, o. -λιθος, 2, heel af Steen, λίθος; — αὐτόλογος, 2, = λόγος αὐτός; — αὐτολόχευτος, 2, (λοχεύω) avlet af sig selv; — αὐτόλυκος, 2, en livagtig Ulv, λύκος; — αὐτολυρίζων ὄνος, ὁ, (λυρίζω) det livagtige Esel paa en Cithar, som Ordsprog; o. — αὐτόλυσις, ἡ, Kobbelbaand til Jagthunde; – (af αὐτός).

*αὐτομάθεια, ἡ, Selvlæren, at lære uden andres Veiledning; af — αὐτομαθής, 2, (μανθάνω) der lærer af el. for sig selv; o. — αὐτομαρτυρέω, er – αὐτο-μάρτυς, υος, ὁ, ἡ, der vidner om el. for sig selv; – (af αὐτός). — αὐτοματεί, -τί, o. -την, *adv.* til αὐτόματος. — *Αὐτοματία, ἡ, Lykken, Lykkens Gudinde, *Plut*; — αὐτοματίζω, handler af egen Drift, uden Befaling, frivilligen, kommer af mig selv; df. — αὐτοματισμός, ὁ, at handle frivilligen el. uden Befaling; 2) Tilfælde; o. — αὐτοματόποιος, ὁ, (ποιέω) som forfærdiger Automater; -ποιητική, ἡ, denne Kunst; -ποιητικά, τά, en Bog derover; – (af flgd.).

αὐτόματος, 3 o. 2, *adv.* -μάτως, (αὐτός, μέμαα) af egen Drift, frivillig; ἣν αὐτόματος πάλιν ἐπέλθῃ, *Xen.*; af sig selv, *Il.* 18, 376; 2) *pass.*, hvad der skeer uden Grund og Anledning; tilfældig; οὐ γὰρ ἐθέλει αὐτόματα γίγνεσθαι, pleier ikke at skee uden Flid og Umage, *Xen.*; πολλῶν τὸ τῆς τύχης αὐτόματον κρατεῖ, Lykkens Vilkaarlighed, Tilfældet, *Dem.*; αὐτόμ. θάνατος, naturlig Død; 3) τὰ αὐτόματα, Maskiner, som bevæge sig selv, Automater; df. — αὐτοματουργός, ὁ, (ἔργον) = αὐτοματοποιός.

*αὐτομαχέω, (μάχομαι) strider selv; bes. fører selv min Sag for Retten; — αὐτομήτηρ, τερος, ἡ, som selv er Moder; aldeles som Moder; o. – αὐτομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, af den samme Moder; 2) = frgd.; — αὐτόμοιρος, 2, (Μοῖρα) med en eiendommelig Skiebne; — αὐτομολέω, løber over, παρά τινος. πρός τινα, fra – til nogen, *Xen.*, παρά τινα, o. ἔς τινα, *Herod.*; o. – αὐτομόλησις, o. αὐτομολία, ἡ, Overløben, Desertion; af — αὐτόμολος, 2, *adv.* -μόλως, (μολεῖν) som gaaer frivilligen el. uden Tilskyndelse; i Krig, en Overløber; – (af αὐτός).

*αὐτόνεκρος, 2, (νεκρός) aldeles dod; — αὐτονομέομαι, regierer mig selv, lever efter egne Love; o. — αὐτονομία, ἡ, Frihed, en selvvalgt el. fri Forfatning; af — αὐτόνομος, 2, *adv.* -νόμως, (νέμω) som regierer sig selv og lever efter egne Love; αὐτον. ἀπό τινος, uafhængig af nogen, *Xen.*; som handler efter eget Tykke; om Dyr, som gaaer fri paa Græsgangene; — αὐτονυκτί, -νυχεί, *Il.*, o. -νυχί, *adv.*, (νύξ) i den samme Nat; o. — αὐτόξυλος, 2, (ξύλον) af blot Træ el. heel af Træ, ἔκπωμα, *Soph.*; 2) tilligemed Træet; – (af αὐτός).

*αὐτοπαγής, 2, (πήγνυμι) befæstet, sammenføiet, størknet af sig selv; — αὐτοπάθεια, ἡ, egen Følelse, Fornemmelse, Erfaring; 2) Sandhed, Overbeviisning; af — αὐτοπαθής, 2, *adv.* -θῶς, (παθεῖν) som selv har følt og erfaret; 2) som taler efter Sandhed og Overbeviisning, *Polyb.*; 3) h. *gramm.* ere αὐτοπαθῆ, *intransitiva*, *oppon.* ἀλλοπαθῆ, *transitiva*; — αὐτόπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) virkeligt, kiødeligt Barn; — αὐτοπάμων, ονος, 2, (πέπαμαι) som arver alene; — αὐτοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ) som er sin egen Fader; — αὐτόπειρος, 2, (πεῖρα) der selv har erfaret; – τὸ αὐτόπειρον, egen Erfaring; — αὐτοπήμων, ονος, 2, (πῆμα) skadende sig selv; — αὐτόπιστος, 2, (πιστός) troværdig

ved sig selv; o. — αὐτόπλεκτος, 2, (πλέκω) som fletter el. snoer sig selv; - (af αὐτός).

*αὐτοπόδητί, sædv. αὐτοποδί, adv., paa egne Fødder; til Fods; o. - αὐτοποδία, ἡ, Gaaen paa egne Fødder, Fodreise; (af πούς). — αὐτοποιητικός, 3, (fremstillende Tingen selv (ikke et Billede deraf), oppon. εἰδωλοποιητικός, Pl.; o. - αὐτοποίητος, 2, selvgiort, hiemmegiort, slet; af — αὐτοποιός, 2) (ποιέω) som giør noget el. handler frivilligen, af sig selv; 2) pass., som er giort, bleven til, plantet af el. ved sig selv (ikke ved Menneskehænder); saaledes hede de hellige Olietræer ved Athenen, φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτοποιόν, Soph. Oed. Col. 698; — αὐτοπόκιοτος, o. αὐτόποκος, 2, (ποκίζω, πόκος) med naturlig Uld, laaden, uklippet; — αὐτόπολις, ὁ, ἡ, αὐτόνομοι καὶ αὐτοπόλιες, frie og uafhængige, Thuc. 5, 79; — αὐτο-πολίτης, ου, ὁ, Borger i en fri Stat; — αὐτοπόνητος, o. αὐτόπονος, 2, (πονέω, πόνος) selvarbeidet, naturlig; jf. αὐτοποιός Bem. 2; o. — αὐτόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) paa egne Fødder; - (af αὐτός).

*αὐτοπραγέω, (πρᾶγος, πράσσω) handler for mig selv el. uafhængigt; at danne en Stat for sig selv; df. — αὐτοπραγία, ἡ, frivillig el. fri Handling; ἐξουσία αὐτοπραγίας, h. Stoikerne: den moralske Frihed, libertas vivendi ut velis, Cic.; — αὐτοπραγμάτευτος, 2, (πραγματεύω) = αὐτοπόνητος; — αὐτόπρεμνος, 2, tilligemed Roden, πρέμνον; — αὐτοπροαίρετος, 2, (προαιρέω) selvvalgt, som overtages frivilligen; 2) act., som handler efter eget Tykke; o. — αὐτοπρόσωπος, 2, adv. -ώπως, (πρόσωπον) i egen Person; uden Maske; personlig; τὸ αὐτοπρόσωπον, sc. σύγγραμμα, Skrift, hvori Forfatteren selv er den Talende, oppon. Dialogen; - (af αὐτός).

*αὐτοπτέω, er - αὐτόπτης, ου, ὁ, som seer med egne Øine, Øienvidne; αὐτόπτου μὲν οὐδενὸς ἠκηκόει, ὑπώπτευε δέ, Xen.; — αὐτοπτικός, 3, hørende til, kommende fra et Øienvidne; o. — αὔτοπτος, 2, hvad nogen selv har seet; 2) hvori nogen selv er greben; - (af αὐτός, ὄψομαι). — *αὐτοπυρίας, ου, ὁ, = ἀποπυρίας; — αὐτοπυρίτης, ου, ὁ, o. αὐτόπυρος, 2, (πυρός) ἄρτος, grovt Hvedebrød af Meel og Kli; — αὐτοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) som selv sælger sine Frembringelser; - denne Erhvervsmaade, αὐτοπωλική, ἡ; — αὐτόρεκτος, 2, (ῥέζω) giort, frembragt ved sig selv; 2) myrdet af sig selv; — αὐτόροφος, 2, bedækkende sig selv; hvælvet af Naturen; o. — αὐτόῤῥιζος, 2, (ῥίζα) tilligemed Roden; 2) som har Rødder, som er begrundet af selve Naturen; o. — αὐτόῤῥυτος, 2, (ῥέω) flydende af sig selv; - (af flgd.).

αὐτός, αὐτή, αὐτό, pronom. demonstr. 3 personæ, in nomin. selv, ipse, - in casib. obl. ham, hende, den, det, - m. Artikelen, ὁ αὐτός, &c., den samme, idem, og ved Krasis ἁὐτός, ταὐτοῦ, ταὐτῷ, ταὐτόν, ταὐτό, dog ogs. in neutr. ταὐτόν, (jon. ὡὐτός, τωὐτοῦ, τωὐτῷ, τωὐτόν); - jon. indskydes undert. ogs. ε foran Endelsen in casib. obl., ex. αὐτέῳ f. αὐτῷ; - for acc. sing. i alle 3 Genera findes ogs. poët. μιν (enclit. og opstaaet af ἵν), df. αὐτόν μιν f. ἑαυτόν, Od. 4, 244; - f. μιν bruge bes. Trag. νιν, undert. ogs. f. acc. pl., ex. Soph. Oed. Tyr. 877; — 1) in nom. hos verbum finitum, el. in casib. obl. h. et andet Nomen, selv, ipse, ex. ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, for at du selv kan have -, Il. 1, 133; df. ofte som adv. netop, o. bl., ex. ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν, ib. 13, 614; αὐτὸ τοῦτό, o. τοῦτ' αὐτό, netop dette -; αὐτὸ τὸ καλόν, αὐτὸ τὸ δίκαιον, det Skiønne, det Retfærdige i og for sig selv; bes. ogs. i Modsætninger, ex. Il. 6, 18, og for at udmærke nogen fra hans Omgivelser, ex. Ar. Nub. 219; ligel. αὐτὸς ἔφη, han selv, d. e. Mesteren har sagt det; — 2) in casib. obl. efter Verbum: ham, hende, den, det, o. s. v., ex. Ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ, men det fortier jeg, Æsch. Prom. 441; — 3) med Artikelen foran sig: den samme, idem; τὰ αὐτὰ λέγειν, at sige det samme, at stemme overeens, ogs. at sige noget igien; τὸ αὐτὸ πάσχω τινί, jeg lider det samme som en anden, det gaaer mig ligedan; ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ, er endnu af samme Mening; — 4) af sig selv, frivillig, ligesom ipse f. sponte, ex. Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, Il. 17, 254; αὐτὸν βούλεσθαι, selv at ville, af egen Drift; — 5) f. μόνος, alene, ex. Il. 13, 729; αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, vi ere jo ene; ὥς γ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρῆσθαι, imellem os sagt, Pl.; αὐτὸς καθ' αὑτόν, i og for sig selv, ganske alene; — 6) foran pronom. reflex. ἑαυτοῦ, &c., sættes αὐτός med Eftertryk, ligesom d. lat. se ipse, ex. (Αἵμων ὄλωλεν) αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ, er omkommen ved, er ombragt af sig selv, Soph. Antig. 1177; τοῖς τ' αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται, (αὐτός imellem Artikelen o. reflex.) Æsch. Agam. 836; — 7) αὐτός sættes ogs. a) f. is ipse, ex. αὐτὸ οὐκ εἴρηται, ὃ μάλιστα ἔδει ῥηθῆναι, Pl.; b) f. οὗτος, ἐκεῖνος, m. flgd. relat., ex. ἀπέπτυσ' αὐτὴν, ἥτις ἄνδρα - ἄλλον φιλεῖ, Eur.; — 8) αὐτός h. Ordenstal, selv, ex.

πέμπτος αὐτός, selv femte el. med fire andre, ligel. δέκατος αὐτός, dog ogs. μετ' ἄλλων ἔννεα, *Thuc.*; — 9) i Sammensætn. betegner αὐτός *a)* af sig selv, *ex.* αὐτόστεγος, med naturligt Dække; *b)* i og for sig selv, uden Forbindelse med et andet, *ex.* αὐτόξυλος, af blot Træ; *c)* af el. ved sig selv, *ex.* αὐτοδίδακτος, som har oplært sig selv, ogs. reflecterende, *ex.* αὐτοκτονέω; *d)* Hovedordets afsondrede el. abstrakte Begreb, *ex.* αὐτάνθρωπος; *e)* Begrebets Fuldkommenhed, *ex.* αὐτοφιλοσοφία; *f)* en Forbindelse, *ex.* αὐτόρριζος, tilligemed Roden. — ἁὐτός, &c., ved Krasis f. ὁ αὐτός, see u. αὐτός.

αὐτόσε, *adv.* (αὐτοῦ) *illuc*, didhen, sammestedshen. — *αὐτοσίδηρος, 2, af blot Jern, σίδηρος; heel af Jern; — αὐτόσιτος, 2, (σῖτος) som holder sig selv med Kosten; som selv medbringer Mad til det fælles Maaltid; — αὐτοσκαπανεύς, έως, ὁ, den livagtige Graver. — αὐτοσκεύαστος, o. αὐτόσκευος, 2, (σκευάζω; σκευή) selvgiort, uden Kunst, slet, ringe; jf. αὐτοποίητος; — αὐτόσκηνος, 2, (σκηνή) som spiser alene, *Xen.*; — αὐτοσοφία, ἡ, Viisdommen selv. — αὐτόσπορος, 2, (σπείρω) selvsaaet; o. — αὐτόσσυτος, 2, (σεύομαι) bevæget, gaaende, kommende af sig selv; – (af αὐτός).

*αὐτοσταδία, ἡ, (ἵστημι) *sc.* μάχη, Kamp, hvori Mand staaer imod Mand, Haandgemænge, *Hom.*; — αὐτόστεγος, 2, (στέγη) bedækket af sig selv el. af Naturen; 2) tilligemed Taget; — αὐτόστολος, 2, (στέλλω) gaaende, dragende, seilende af sig selv; — αὐτόστονος, 2, (στένω) sukkende ved sig selv; — αὐτοστράτηγος, ὁ, (στρατηγός) uafhængig Feltherre; o. — αὐτοσφαγής, 2, (σφάττω) myrdet ved egen Haand el. af sine Slægtninger, *Soph.*; – (af αὐτός).

αὐτοσχεδά, *adv.*, = αὐτοσχεδόν, *Il.* — † αὐτοσχεδιάζω, (αὐτοσχέδιος) handler rask og uden lang Overveielse; κράτιστος – αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα, *Thuc.* 1, 138; *b)* giør noget af mig selv, uden Befaling, *Xen.*; handler uden Forberedelse og Overlæg, *Il.*; behandler noget letsindigen og overilet; οὐ γὰρ αὐτοσχεδιάζειν, ἀλλ' ἐπίστασθαι δεῖ περὶ τῶν μεγίστων, *Dem.*; deraf — αὐτοσχεδίασμα, τό, Handling uden Forberedelse og Overlæg, Overilelse; hvad der giøres el. siges paa Slump, hen i Veiret; — αὐτοσχεδιασμός, ὁ, Handlen uden Forberedelse, paa Slump, hen i Veiret; — αὐτοσχεδιαστής, οῦ, ὁ, som giør noget uden Forberedelse, uden Øvelse, paa Slump; en Begynder, en Fusker, *oppon.* τεχνίτης; — αὐτοσχεδιαστί, *adv.*, uden Forberedelse, paa Slump; o. — αὐτοσχεδιαστικός, 3, uden Forberedelse, paa Slump.

*αὐτοσχέδιος, 3, ogs. 2, *adv.* -δίως, som er giort uden Forberedelse, uden Overlæg, paa Slump; ἐξ αὐτοσχεδίου, ἐξ αὐτοσχεδίης, uforberedet, let, rask, *Hom. Merc.*; πλήσσειν, βάλλειν τινὰ αὐτοσχεδίην, *sc.* πληγήν, at saare i Haandgemænge, *cominus*, *Hom.*; αὐτοσχεδίη, *sc.* μάχη, = αὐτοσταδίη, Haandgemænge, Kamp imellem Mand og Mand, *Hom.*; o. — αὐτοσχεδόν, *adv.*, nær, i Nærheden, *cominus*, *Hom.*; sild. *c. gen.*, nær derved; 2) om Tiden: strax derpaa; – (af αὐτός, σχέδη).

*αὐτοτέλεια, ἡ, *subst.* til αὐτοτελής, Selvstændighed; Tilstrækkelighed; — αὐτοτέλεστος, 2, (τελέω) fuldendt af el. ved sig selv; — αὐτοτελής, 2, (τέλος) endende sig selv el. i sig selv; fuldendende sig selv, df. fuldendt, absolut, fuldkommen, tilstrækkelig; med uindskrænket Magt el. Fuldmagt; αἰτία αὐτοτελής, tilstrækkelig Grund, der ikke behøver nogen συναιτία; ἱππεῖς αὐτοτελεῖς, som underholde sig selv, *Luc.*; *adv.* αὐτοτελῶς, fuldkomment; o. — αὐτότεχνος, 2, (τέχνη) som er sin egen Lærer, εἰς ἴασιν, *Plut.*; – (af αὐτός).

αὐτοτοαυτό, det selvsamme, (d. fordobblede αὐτό) *Pl.* — *αὐτότοκος, 2, αὐτότοκον πρὸ λόχου – πτάκα, tilligemed det ufødte Foster, τόκος, *Æsch Ag.* 137; men αὐτοτόκος, 2, (τίκτω) fødende selv; — αὐτοτραγικός, 3, aldeles el. ægte tragisk; — αὐτοτροπάω, ὁδὸν αὐτοτροπήσας, *lect. inc. Hom. Merc.* 86, hvor *Hermann.* formoder ὁδὸν ἀντιτορήσων, *penetraturus viam*; — αὐτότροφος, 2, (τρέφω) nærende sig selv; o. — αὐτότυπος, 2, (τύπτω) selvslaaen; aftrykkende sig selv; – (af αὐτός).

αὐτοῦ, *adv.*, egentl. *gen. neutr.* af αὐτός, f. ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου, paa Stedet, her (hiemme), hist, der; h. *Hom.* sædv. med tilføiet Bestemmelse, *ex.* αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ; αὐτοῦ ταύτῃ, *Herod.*; αὐτοῦ μένειν, *Xen.* — αὑτοῦ, αὑτῆς, *att. ctr.* f. ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς.

*αὐτουργέω, er en αὐτουργός, arbeider selv, betiener mig selv; df. — αὐτούργητος, 2, selvgiort, hiemmegiort, slet, skiødesløs; — αὐτουργία, ἡ, at forrette selv sit Arbeide; egen Øvelse og Erfaring; df. Møisommelighed; αὐτουργία φόνου, Selvmord, *Æsch*; o. — αὐτουργικός, 3, tilbøielig til at arbeide selv; af — αὐτουργός, 2, (αὐτός, ἔργον) som arbeider selv, som lever af sine Hænders Arbeide, Arbeidsmand, *Thuc.* 1, 141; bes. som selv dyrker sin

Jord; *transl.*, αὐτουργός τις φιλοσοφίας, som selv arbeider sig ind i Philosophien, *Xen.*; 2) = αὐτούργητος; df. — αὐτουργότευκτος, 2, (τεύχω) = frgd.

αὐτοφάγος, 2, (αὐτός, φαγεῖν) fortærende sig selv. — αὐτόφι(ν), *poët. gen.* o. *dat.* af αὐτός; h. *Hom.* ogs. som *adv.*; ἀπ᾽ αὐτόφιν, ἐπ᾽ αὐτόφιν, παρ᾽ αὐτόφιν, = αὐτοῦ. — *αὐτόφλοιος, 2, tilligemed Barken, φλοιός; — αὐτοφόνος, 2, (φόνος) myrdende selv; myrdende sig selv; — αὐτοφόντης, ου, ὁ, (φονεύω) Selvmorder; — αὐτόφορβος, 2, (φορβή) = αὐτοφάγος; — αὐτόφορτος, 2, tilligemed Lasten el. Fragten, φόρτος, *Æsch.*; 2) betynget med sin egen Last, *id.*; o. — αὐτοφρούρητος, 2, (φρουρέω) bevogtet af sig selv; – (af αὐτός).

*αὐτοφυής, 2, *adv.* -ῶς, voxen el. voxende af sig selv; opstaaen af Naturen (ikke ved Kunst), naturlig; αὐτοφυεῖς λιμένες, *Thuc.*; αὐτοφυῆ ἀγαθά, som Landet selv giver, *Xen.*; df. naturlig, ukunstlet, ægte; αὐτοφυὴς χρυσός, gedigent, reent Guld; αὐτοφυῶς ὅμοιον, der ligner af Naturen, *Pl.*; o. — αὐτόφυτος, 2, = frgd.; – (af αὐτός, φύω).

*αὐτοφωνία, ἡ, Stemmen selv; af — αὐτόφωνος, 2, (φωνή) tonende, talende selv (ikke ved andre), χρησμός, *Luc.*; — αὐτόφωρος, 2, (φώρ) som er greben i Tyveriet; ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ λαμβάνειν, at gribe paa frisk Gierning; alm. overbeviist om en Brøde, *Thuc.*; dog ogs. ὡς ἁλίσκῃ ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ – εἰδώς, overbevises om, at du veed, *Xen.*; αὐτόφωρ᾽ ἀμπλακήματα, hvori nogen griber sig selv, *Soph.*; τὸ αὐτόφωρον, Tyveri, hemmelig Gierning; o. — αὐτόφως, ωτος, τό, (φῶς) Lyset selv; – (af αὐτός).

*αὐτόχαρις, ι, ἡ, (χάρις) yndig som en Gratie; o. — αὐτόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ) der arbeider med egne Hænder, som αὐτουργός, der giør noget selv el. med egen Haand, *ex.* ἀλλ᾽ αὐτόχειρί μοι μόνῃ τε δραστέον, jeg maa selv og alene udføre det, *Soph. El.* 1019; df. som αὐθέντης, en Morder, som lægger Haand paa, som myrder sig selv el. en anden, fuldstændigen αὐτόχειρ φόνου, *Dem.*; egentl. Gierningsmanden; τὸν αὐτόφωρα ἔχοντες ζητεῖτε, *id.*; 2) *pass.*, selvgiort; df. — αὐτοχειρί, *adv.* til frgd.; — αὐτοχειρία, ἡ, Selvarbeide; bes. Mord; ogs. Selvmord; αὐτυχειρίῃ κτείνειν τινά, med egen Haand, *Herod.*; — αὐτοχειρίζω, giør noget med egen Haand; — αὐτοχείριος, o. αὐτόχειρος, 2, = αὐτόχειρ; — αὐτοχειροτόνητος, 2, (χειροτονέω) valgt af sig selv; o. — αὐτοχερί, *adv.* til αὐτόχειρ, *poët.*; – (af αὐτός).

*αὐτόχθονος, 2, tilligemed Fædrenelandet, *Æsch.*; af — αὐτόχθων, ονος, 2, (χθών) indfødt; df. οἱ αὐτόχθονες, et Lands oprindelige Indvaanere, *indigenæ*, h. *Herod.* ἔθνεα αὐτόχθονα, *oppon.* ἔθνεα ἐπήλυδα, indvandrede; — αὐτοχόλωτος, 2, (χολόω) der vredes af sig selv el. paa sig selv; — αὐτοχορήγητος, 2, (χορηγέω) udrustet, forsynet, given af nogen selv; — αὐτοχόωνος, 2, f. αὐτόχωνος, *ctr.* af αὐτοχόανος, (χοάνη) σόλος, *Il.* 23, 826, rimel. som er støbt heel, massiv; efter nogle, raa og upoleret, som den var støbt; — αὐτόχρημα, *adv.*, (χρῆμα) i Gierningen, virkeligen; ganske og aldeles, *plane, omnino*; — αὐτόχροος, 2, *ctr.* -χρους, (χρόα) med sin egne og naturlige Farve; 2) med eetslags Farve, *Plut.*; o. — αὐτόχυτος, 2, (χέω) udgydet, fremvoxen af sig selv el. af Naturen, κέρατα, *Phocyl.*; – (af αὐτός). — αὐτοψεί, o. -ψί, *adv.*, med egne Øine; o. — αὐτοψία, ἡ, Seen, Skuen med egne Øine; (af αὔτοπτος, ὄψομαι).

αὔτως, *adv.*, (m. æolisk Betoning af αὐτός) ogs. ofte αὕτως; (men efter nogle er αὔτως episk Biform af οὗτος); – saa, saaledes, paa samme Maade, *ex. Soph. Oed. T.* 931, αὔτως δὲ καὶ σύ, *sc.* ὄλβιος γένοιο, ligeledes du –; – *b)* saaledes, i samme Tilstand (som nu), *ex.* Τόφρα δέ μοι – κείσεαι αὔτως, *Il.* 18, 338; ἀλλὰ καὶ αὔτως Ἀντίον εἶμ᾽ αὐτῶν, men ogsaa saaledes (som jeg er, til Fods) *Il.* 5, 255; jf. *Il.* 23, 268; – *c)* saaledes, uden videre, *Od.* 14, 151; ogsaa saaledes, d. e. ikke desmindre, *Il.* 23, 621; – *d)* saaledes, d. e. intet uden, *ex.* ἀλλ᾽ αὔτως ἄχθος ἀρούρης, *Od.* 20, 379, ligel. i μὰψ αὔτως, ἀνεμώλιον αὔτως, νήπιος αὔτως, o. fl.; – *e)* saaledes, d. e. uden Virkning, uden Nytte, forgieves, *ex. Il.* 17, 143; *ib.* 15, 128, ἦ νύ τοι αὔτως Οὔατα ἀκουέμεν ἐστί; – ὡς δ᾽ αὔτως staaer ved Tmesis f. ὡσαύτως, men ligeledes.

αὐχαλέος, 3, (αὐχή) pralende, stolt. — αὐχενίζω, afskærer Halsen, τινά, paa nogen, *Soph.*; o. — αὐχένιος, 3, hørende til Nakken, τενόντες αὐχ., Nakkesenerne, *Od.*; (af αὐχήν). — αὐχενιστήρ, ῆρος, ὁ, (αὐχενίζω) Strikke til Halsen. — αὐχέω, praler, bryster mig, τινί, af noget; εἰ δὲ – αὐχεῖτε τοσοῦτον, *Herod.*; alm. siger, mener, som φημί, *Trag.*; af — αὐχή, ἡ, Praleri, Stolthed; βροτῶν – κενεόφρονες αὖχαι, *Pind. Nem.* 11, 38; (besl. m. καύχη o. εὐχή); df. — αὐχήεις, εσσα, εν, pralende, stolt. — αὔχημα, τό, (αὐχέω)

= αὐχή; ogſ. det, hvoraf man er ſtolt; ὀπισθόμβροτον αὔχημα δόξας, hæderligt Eftermæle, *Pind.*; — αὐχήν, ένος, ὁ, Nakke; Hals; 2) *transl.* ſom *fauces*, enhver Sneverhed; beſ. *a)* Landſtrimmel, Sund el. Stræde, ſnever Dal, Floddal, *Herod.* 1, 72; *b)* den Deel af Roret, paa hvilken Styrmanden hviler. — αὐχητικός, 3, = αὐχήεις.

*αὐχμαλέος, 3, = αὐχμηρός; — αὐχμάω, alene *in part. præs.*, ſædv. — αὐχμέω, er tør, fortørret; har et raat, vildt, ſmudſigt Udſeende, *squaleo*; — αὐχμήεις, εσσα, εν, = αὐχμηρός, *poët.*; — αὐχμηροκόμης, ου, ὁ, (κόμη) med ſmudſigt el. børſtet Haar; af — αὐχμηρός, 3, fortørret; ſolbrændt, ſkrumpen, ſmudſig, *squalidus*; udmarvet, forarmet; af — αὐχμός, ὁ, (αὔω, αὖος, ἄζω) Tørhed; Tørke; 2) ſom *squalor*, fortørret, ſmudſig, ſkrumpen el. visſen Tilſtand, beſ. om Jorden og om det menneſkelige Legeme; Armod, Uſſelhed; df. — αὐχμώδης, 2, (εἶδος) = αὐχμηρός.

αὔω, *att.* αὕω, tørrer, fortørrer; ſvier, tænder; ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι, *i. e.* ἐξάπτοι; ſkal tænde, *Od.* 5, 490; alene *poët.*; jf. ἀφαύω, ἐναύω; (beſl. m. εὕω, εὔω, ἰαύω, αὖος, ἠώς, o. fl.). — αὔω, ſkriger, raaber høit; αὖε δ' ἑταίρους, *Il.* 11, 461; — *fut.* ἀΰσω, [υ *long.*], ſom af ἀΰω; (df. ἀϋτή, ἀϋτέω, αὐδή, o. fl.). — αὔω, ſover, alene i Afledningerne, ἰαύω, ἀωτέω, εὕδω. — αὐώς, ἡ, *æol.* f. ἀώς, ἠώς.

ἀφαγνιστεύω, *inc.*, ἀφ-αγνεύω, o. ἀφ-αγνίζω, renſer, helliger, indvier; df. — ἀφαγνισμός, ὁ, Renſelſe, Helligelſe, Indvielſe. — ἄφαδος, 2, ogſ. ἀφάδιος, (ἀφανδάνω) ubehagelig, forhadt. — ἀφαίμαξις, ἡ, Aareladen; af — ἀφ-αιμάσσω, *f.* ξω, aarelader. — *ἀφαίρεμα, τό, det Borttagne; Borttagen, Bortbæren; df. — ἀφαιρεματικός, 3, borttagende, abſtraherende, *gramm.*; — ἀφαίρεσις, ἡ, Borttagen, Tagen deraf; — ἀφαιρετικός, 3, ſkikket til at borttage. — ἀφαιρέτις, ιδος, ἡ, ſom borttager, en Røverſke; o. — ἀφαίρετος, 2, borttagen; til at borttage el. udtage; — (af flgd.).

ἀφαιρέω, *f.* ήσω, *aor.* ἀφεῖλον, *aor. pass.* ἀφῃρέθην, (αἱρέω, *irr.*) tager deraf, borttager, fratager; Σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε, bar bort, *Od.* 14, 455; ſædv. ἀφαιρεῖν τι, at borttage noget, τινός, af noget, men τὶ ἔκ τινος, at affondre, udrydde deraf; afſkaffer, τί; eftergiver, τινί τι, ogſ. τὸ στρατεύειν ἀφελεῖν τινι, *Xen.*; ἀφελὼν σκοπεῖν, uden at betænke, *Dem.*; — *b)* in *med.*, fratager, berøver, ſædv. τινά τι, *ex.* ἐκείνους τὰ ὅπλα ἀφῃρήμεθα, *Xen.*; ogſ. τινός τι, *ex.* ταῦτ' ἀφαιρήσεταί τις ὑμῶν, *Dem.*; ἀφελόμενος εἰς ἐλευθερίαν τὴν θεράπαιναν, *id.*; — *c)* *in pass. c. acc. rei*, ἀφαιρεῖσθαί τι, at berøves noget, *ex.* ὅσοι αὐτῶν ὅπλα ἀφῄρηνται, *Xen.*; df. — ἀφαίρημα, τό, = ἀφαίρεμα; o. — ἀφαιρητικός, 3, = ἀφαιρετικός.

ἀφάκη, ἡ, (φακός) etſlags Bælgfrugt; Fuglevikker. — ἀφάλλομαι, (ἅλλομαι, *irr.*) ſpringer bort el. ned, ſpringer derfra. — ἄφαλος, 2, uden Hielmkam, φάλος, *Il.* — ἄφαλσις, ἡ, Bort- Ned- el. Tilbageſpringen; o. — ἄφαλτος, 2, ſpringende bort, ned, tilbage; (af ἀφάλλομαι). — ἀφ-αμαρτάνω, *irr.*, *f.* -τήσομαι, forfeiler; forvilder mig; opnaaer ikke, taber; *c. gen.*, *ex.* Σεῦ ἀφαμαρτούσῃ, naar jeg er berøvet dig, *Il.* 6, 411; df. — ἀφαμαρτοεπής, 2, = ἁμαρτοεπής, *Il.* — Ἀφαμιῶται, οἱ, h. Kretenſerne: Slaver, ſom dyrkede Jorden, ligeſom Εἱλῶται h. Spartanerne.

ἀφ-ανδάνω, *irr.*, *f.* ἀφαδήσω, behager ikke, mishager, *Od.* — ἀφάνεια, ἡ, Uſynlighed, Dunkelhed; 2) Tilintetgiørelſe, Undergang; af — †ἀφανής, 2, *adv.* -νῶς, (φαίνω) uſynlig, dunkel, ſkiult, ſom ſkiuler ſig; οἰόμενοι ἀφανεῖς εἶναι διὰ τὸ φοβεῖσθαι, ſom ikke turde komme frem, *Xen.*; uvis; τὰ ἐν τῷ ἀφανεῖ, det Uvisſe, *id.*; uberømt; forſvunden, tilintetgiort; ὡς ἐδύνατο ἀφανέστατα, ſaa ſkiult, ſom muligt, *Xen.*; df. — ἀφανίζω, giør uſynlig, bringer til Side, ſkiuler; lader forſvinde, forſtyrrer, ombringer; *b)* giør uanſeelig, ſmudſig, hæslig; df. — ἀφάνισις, ἡ, o. ἀφανισμός, ὁ, Uſynliggiøren, Fordunklen, Bortſkaffen, Tilintetgiøren; o. — ἀφανιστής, οῦ, ὁ, Fordærver, Forſtyrrer; o. — ἀφανιστός, 3, forſtyrret; ſom lader ſig forſtyrre.

ἀφαντασίαστος, 2, ſom ikke foruroliges af Syner; o. — ἀφαντασίωτος, 2, uden Indbildningskraft el. Phantaſie; (af φαντασία). — ἀφάνταστος, 2, = μὴ φανταζόμενος. — ἄφαντος, 2, (φαίνω) uſynliggiort, ſkaffet til Side, tilintetgiort; fordunklet, forſvunden, forglemt. — ἀφανῶς, *adv.*, ſee u. ἀφανής. — ἀφάπτω, *f.* ψω, (ἅπτω) hænger op, knytter til, lader hænge ned; *in pass.*, at hænge ned; *part. pf. jon.* ἀπαμμένος, *Herod.*

ἄφαρ, *adv.*, ſædv. om en umiddelbar Følge, ſom αὐτίκα, ταχέως, εὐθύς, ſtrax derpaa, i Dieblikket, hurtigt, pludſeligen, *ex. Il.* 19, 405; ogſ. *Il.* 23, 375, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος, ſynes ἄφαρ at kunne forklares ved ταχέως, hurtigen; *b)* ſom εἶτα, ἔπειτα, da, derpaa, derefter, *ex. Od.* 2, 95; (efter *gramm.* af ἅπτω, ligeſ. ſammenhængende); jf. ἀφάρτερος.

ἀφαρής, 2, o. ἄφαρος, 2, uden Gevand el. Kaabe, φᾶρος, ubeklædt, nøgen; df. — ἀφαρέω, afklæder. — ἀφάρκη, ἡ, etslags altid grønt Træ. — ἀφαρμάκευτος, ἀφάρμακος, o. ἀφάρμακτος, 2, (φαρμακεύω, φαρμάσσω) uden Lægemiddel, Gift, Sminke, Farve, ikke blandet dermed. — ἀφ-αρμόζω, o. ἀφαρμόττω, passer ikke, stemmer ikke overeens dermed. — ἄφαρος, 2, [φα m. α long.] = ἀφαρής. — ἄφαρος, 2, [φα m. α br.] = ἀφάρωτος. — ἀφαρπάζω, f. άξω, att. άσω, bortriver, frariver; plyndrer, røver. — ἀφάρτερος, 3, compar. af ἄφαρ, raskere, hurtigere, Il. 23, 311. — ἀφάρωτος, 2, (φαρόω) upløiet, udyrket.

ἀφασία, ἡ, (φημί) Stumhed, Forstummelse, bes. af Skræk; jf. ἀμφασία. — ἀφασσάω, f. ήσω, o. ἀφάσσω, f. άσω, aor. ἤφασα, Herod. 3, 69, som ἀφάω, berører, beføler. — ἄφατος, 2, adv. -τως, (φατός, φημί) ikke udtalt; ikke omtalt, uberømt, Hes.; 2) uudtalelig, overmaade stor; ikke til at tale om; df. a) skammelig; b) hemmelig; 3) uden Sprog; som ikke taler.

ἀφαυαίνω, f. pass. ἀφαυανθήσομαι, = ἀφαύω. — ἀφαυρός, 3, adv. -ρῶς, udtømt, svag, kraftløs; oftest in compar. o. superl.; (enten af ἀφαύω, el. af παῦρος, φαῦλος); df. — ἀφαυρότης, ητος, ἡ, Svaghed; o. — ἀφαυρόω, svækker, poët. — ἀφαύω, (αὔω, αὕω) fortørrer, svier, rister, torreo; in med., er fortørret; tørster, vansmægter. — ἀφάω, (ἅπτω, ἁφή) beføler, tager paa, Il. — ἀφεγγής, 2, uden Lys, φέγγος, dunkel; usynlig; blind. — ἀφεδράζω, sætter bort, sætter til Side; o. — ἀφεδρεύω, stiller, sætter hen for sig selv; (af ἕδρα). — ἀφέῃ, conj. aor. 2, f. ἀφῇ; o. — ἀφέηκα, aor. 1 f. ἀφῆκα, af ἀφίημι.

ἀφειδείως, poët. f. ἀφειδέως, adv. af ἀφειδής. — ἀφειδέω, skaaner ikke, sparer ikke, τινός; εἴτις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου, agtede ikke paa, forsømte, Soph. Antig. 414; af — ἀφειδής, 2, adv. -δῶς, (φείδομαι) som ikke sparer; ἀφειδῶς ἑαυτὸν εἰς τὰ πράγματα διδόναι, at opoffre sig ufortrødent til Statens Tieneste, Dem.; pass., hvorpaa der ikke spares, d. e. rigelig, som ἄφθονος; τοῖς δὲ ἀφειδὴς ὁ κατάπλους καθεστήκει, Thuc. 4, 26, hvorved de ikke sparede Skibene; 2) som ikke sparer, haard, grusom; κολάζειν ἀφειδέστερον, med Strænghed, Xen.; df. — ἀφειδία, ἡ, Uskaansomhed, Haardhed, Strænghed; Ødselhed. — ἀφείη, o. ἀφεῖναι, opt. o. inf. aor. 2 af ἀφίημι. — ἄφειλον, aor. 2 til ἀφαιρέω.

ἀφεκάς, adv., (ἑκάς) laugt bort. — ἀφεκτικός, 3, (ἀπέχομαι) afholden. — ἀφέλεια, ἡ, (ἀφελής) Jevnhed; transl., Ligefremhed, Simpelhed, Naivitet. — ἀφελεῖν, o. ἀφελέσθαι, inf. aor. 2 act. o. med. til ἀφαιρέω. — ἀφελής, 2, adv. -λῶς, (φελλεύς) uden Stene, jevn, flad; πεδία ἀφελῆ, vide Sletter, Ar.; 2) transl., uden Anstød; simpel, ligefrem; ἀφελὴς καὶ παῤῥησίας μεστός, Dem.; usmykket, net; maadeholden, sparsom, tenuis. — ἀφελκόω, (ἕλκος) river op et lukket Saar. — ἀφέλκυσις, ἡ, Afdragen, Bortdragen; af — ἀφ-ελκύω, drager, trækker af el. bort, afdrager; — ἀφ-έλκω, = frgd.; ἡ ἀκρασία ἀφέλκουσα ἐπὶ τὰ ἡδέα, som forfører, Xen. — ἀφέλκωσις, ἡ, (ἀφελκόω) Opriven af et Saar, at oprive et Saar, Opridsen.

ἄφεμα, τό, (ἀφίημι) det Affendte, Udkastede; det Nedladte. — ἄφενος, τό, ogs. ὁ ἄφ. h. Hes. o. sild., Formue, Overflod; ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, Il. 1, 171; jf. ἄφνος, ἀφνειός; (efter schol. Villois. er ἄφενος, ἡ ἀπὸ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσία, Overskud fra eet Aar). — ἄφεξις, ἡ, Afholdenhed; af — ἀφέξομαι, fut. med. af ἀπέχω. — ἄφερκτος, 2, (ἀπείργω) udelukket, μυχοῦ, Æsch. — ἀφ-ερμηνεύω, fremstiller og forklarer tydeligen; fortæller igien udførligen. — ἀφερπύζω, o. ἀφ-έρπω, f. ψω, kryber, lister mig el. gaaer bort. — ἀφερπυλλόω, forvandler til ἕρπυλλος. — ἄφερτος, (φέρω) utaalelig, Æsch.

*ἀφέσιος, ὁ, som løslader; Befrieren, epith. til Zeus; — ἄφεσις, εως, ἡ, Løsladelse ex. en Slaves el. Fangés, ligel. Konens, d. e. Skilsmisse; Aabning af Skrankerne, ligel. ἀφέσεις; Eftergivelse af en Gield, ogs. Qvittering; ἄφεσιν ποιήσασθαι, at have skaffet sig Qvittering, Dem.; 2) = flgd.; — ἀφεσμός, ὁ, (ἑσμός) en Bisværm; — (af ἀφίημι). — ἀφεσταίη, opt. pf. syncop. af ἀφίστημι, Od. 23, 101. — ἀφεστήξει, skal falde fra, Xen. Anab. 2, 4, 5, af ἀφεστήκω, f. ἀφίσταμαι. — ἀφέστιος, 2, (ἑστία) langt fra Arnen el. Huset; fraværende; som ikke hører til Huset, fremmed.

ἀφέταιρος, 2, som ikke er ἑταῖρος, ikke Ven, ikke venlig. — *ἀφετέος, 3, til at løslade; — ἀφετήρ, ῆρος, ὁ, = ἀφέτης; df. — ἀφετήριος, 3, til at slippe el. kaste ud, til at løslade, hørende dertil; ὄργανα ἀφετ., Kaste- el. Slyngemaskiner; b) Διόσκουροι ἀφετήριοι, som stode ved Indgangen til Løbebanen; ἡ ἀφετηρία, sc. γραμμή s. θύρα, Skrankerne, Aabningen til Løbebanen; ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος, Ar.; ogs, ligesom ἀφετήριον, τό, Sted

el. Havn, hvorfra Skibe løbe ud; — ἀφέτης, ου, ὁ, som løslader, udsender, udkaster; bes. en Slyngekaster; 2) h. Laced. *pass.*, en Frigiven; — ἀφετικός, 3, til at slippe løs el. løslade; o. — ἄφετος, 2, udsluppen, løsladt; frikiendt, frigiven; overladt; forladt; – (af ἀφίημι). — ἄφευκτος, 2, *adv.* -κτως, (φεύγω) ikke til at undgaae el. undflye. — ἀφεύω, (εὔω) antænder. — ἀφέψημα, τό, det Afkogte, Decoct, Saus, Saft; det Fordøiede; o. — ἀφέψησις, o. ἄφεψις, ἡ, Afkogen; Fordøielse; ogs. = frgd.; af — ἀφ-έψω, *f.* ἀφεψήσω, afkoger; koger ind; udkoger, forynger ved Kogning, *Ar.*; 2) fordøier.

ἁφή, (ἅπτω) Beføleu, Berøren; Angriben, Saaren; ogs. Følelsen; 2) Berørelse, Sammenhæng, Forbindelse, som συναφή; 3) Støvsand, hvormed man bestrøer sig til Brydekamp; 4) Antænden; περὶ λύχνων ἁφάς, ved den Tid, da man tænder Lys, *Herod.* — ἀφ-ηβάω, er el. bliver – ἄφηβος, 2, (ἥβη) som er over Ynglings- el. Mandsaarene, aldrende. — † ἀφ-ηγέομαι, gaaer el. marscherer foran; οἱ ἀφηγούμενοι, Fortroppen, *Xen.*; *oppon.* ἕπομαι; 2) fortæller, forklarer, *Herod.*; df. — ἀφήγημα, τό, det Fortalte, Fortælling; — ἀφηγηματικός, 3, *adv.* -κῶς, paa en fortællende Maade; — ἀφήγησις, ἡ, Fortælling; o. — ἀφηγητήρ, ῆρος, o. ἀφηγητής, οῦ, ὁ, en Fortæller; 2) en Anfører.

ἀφ-ηδύνω, *f.* υνῶ, forsøder. — ἀφηθέω, *att.* f. ἀπηθέω, affier. — ἀφῆκα, *aor.* 1 til ἀφίημι. — ἀφ-ήκω, *f.* ήξω, ankommer, naaer derhen. — ἀφῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἧλιξ) som er ud over de bedste Aar, ἡλικία, aldrende, *Hom. Cer.*; oftest *in compar.* o. *superl.* ἀφηλικέστερος, -έστατος. — ἀφηλιώτης, ὁ, en analog men sielden Form f. ἀπηλιώτης, s. m. s. — ἀφήμενος, ὁ, (ἧμαι) siddende affondret el. langt borte, *Il.* 15, 106. — ἀφημερεύω, (ἡμέρα) er fraværende een Dag el. Dagen over. — ἄφημος, 2, o. ἀφήμων, ονος, 2, (φήμη) uomtalt, uberømt, ubekiendt.

ἀφηνιάζω, *f.* άσω, (ἡνία) afriver Tøilen, unddrager mig Tøilen; *transl.*, adlyder ikke; giør Opstand, afkaster Aaget; – denne Handling, ἀφηνιασμός, ὁ; – som handler saaledes, ἀφηνιαστής, οῦ, ὁ. — ἀφηνιάω, = ἀφηνιάζω. — ἀφηρωΐζω, *ctr.* ἀφηρῴζω, *dor.* ἀφηροΐζω, giør til Heros, ἥρως. — ἀφ-ησυχάζω, bliver rolig, stille. — ἀφήσω, *fut.* til ἀφίημι. — ἀφήτωρ, ορος, ὁ, (ἀφίημι) som udsender, udslynger, *epith.* til Apollo som Bueskytte, *Il.*

ἄφθαι, ῶν, αἱ, (ἅπτω) ondartet Udslæt, bes. Svamp i Munden. — * ἄφθαρσις, ἡ, Uforgængelighed, Udødelighed; — ἀφθαρτίζω, giør udødelig; o. — ἄφθαρτος, 2, ufordærvet, uskadt; ikke til at fordærve, uforgængelig, udødelig; – (af φθείρω). — ἀφθάω, er besængt med det Udslæt ἄφθαι. — * ἀφθεγκτέω, toner ikke, taler ikke; — ἀφθεγκτί, *adv.*, uden Lyd, uden Stemme, *adv.* af flgd.; o. — ἄφθεγκτος, 2, som ikke toner, som ikke taler, stille, stum; uudtalelig; – (af φθέγγομαι). — ἀφθιτόμητις, ιος, ὁ, ἡ, (μῆτις) hvis Raad er uforgængeligt; af — ἄφθιτος, 2, (φθίω) ufordærvet, uskadt; ikke til at forstyrre, uforgængelig.

ἄφθογγος, 2, uden Lyd, φθόγγος, stum. — ἀφθόνητος, 2, *adv.* -τως, hvem man ikke misunder; ogs. = ἄφθονος; — ἀφθονία, ἡ, at være uden Misundelse, φθόνος; 2) Overflødighed, rigeligt Forraad; ἀφθονία συνουσίας, idelig Omgang; ἀφθον. κατηγορίας, rigt Stof til Anklage, *Dem.*; af — ἄφθονος, 2, *adv.* -νως, (φθόνος) uden Nidskhed; gavmild, *benignus*, ogs. om Jordbunden; *b)* oftere *pass.*, som ikke forholdes af Nidskhed; alm. rigelig, overflødig; ἐπιτήδεια ἀφθονώτερα, *Xen.*; ἐν ἀφθόνοις τραφεὶς, ἐπὶ τούτοις σεμνύνεται, af sin yppige Opdragelse, *Dem.*; τοῖς παροῦσιν ἕκαστος ἀφθόνως χρῆται, *narrat de tauris arator*; *compar.* ἀφθονέστερος, *Pind.* — ἀφθορία, ἡ, ufordærvet Tilstand; af — ἄφθορος, 2, (φθείρω) ufordærvet, ublandet; reen, kydsk.

ἀφία, ἡ, etslags vild, spiselig Plante. — ἀφ-ιδρόω, udsveder; arbeider mig i Sved. — ἀφίδρυμα, τό, Afbildning, bes. eftergiort Billedstøtte; o. – ἀφίδρυσις, ἡ, Opstilling og Indvielse af en saadan; af — ἀφιδρύω, opreiser et Tempel el. en Billedstøtte efter et Forbillede; alm. efterligner, eftergiør; 2) bortfører og stiller op paa et andet Sted; [υ *anceps*]. — ἀφίδρωσις, ἡ, (ἀφιδρόω) Udsveden; at komme i Sved. — ἀφ-ιερόω, renser, helliger, indvier; df. — ἀφιέρωμα, τό, det Indviede, en Offergave; o. — ἀφιέρωσις, ἡ, Indvien, Indvielse. — ἀφιζάνω, = flgd. — ἀφίζω, *f.* ἀφιζήσω, (ἵζω, *irr.*) staaer op fra mit Sæde.

ἀφίημι, *f.* ἀφήσω, (ἵημι, *irr.*) udsender, *emitto*, kaster el. slynger ud. ἄκοντα, ἔγχος, παλτόν; ἱππέας ἀφῆκε καταθεῖν, lod giøre Indfald, *Xen.*; *transl.*, lader fare, *remitto*, μένος, θυμόν, o. dl., ogs. i Prosa, *ex.* ἀφιέναι τὸ φρόνημα καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀξίαν, at opgive, at sætte til Side,

Dem.; *b)* løslader, frigiver, *ex.* en Fange, en Slave; ἀφιέναι γυναῖκα, at skille sig ved, τὸ στράτευμα, at afskedige, opløse; ἀφεμένης τῆς βουλῆς, *dimisso, feriante senatu*; bes. frikiender, τῆς αἰτίας, *Plut.*; ogs. ἀφιέναι τὰς κλήσεις, *omittere*, *Xen.*; *c)* indrømmer, tillader, som ἐάω, *c. inf.*; *d) in med.*, *ex.* Δειρῆς δ' οὔπω – ἀφίετο πήχεε, slap ikke, *Od.* 23, 240; bes. *att.*, aflader, hører op, τοῦ ἐργάζεσθαι, at arbeide, *Xen.*; ἀφεῖσθαι κακίας ἀνάγκη πάντας τοὺς λοιπούς, at de ophøre dermed, aflade derfra, *Dem.*; [ι *ep. anc.*, *att. long.*].

ἀφ-ικάνω, *poët.* o. alene *in præs.* o. *impf.*; h. *Hom.* oftest *c. acc.* uden *præpos.* o. m. *pf.* Bem., at være ankommen. — ἀφ-ικνέομαι, *irr.*, *f.* ἀφίξομαι, *aor.* ἀφικόμην, *pf.* ἀφῖγμαι, 3 *pl.* ἀπίκαται, *Herod.*; ankommer, kommer el. naaer hen til et Sted; h. *Hom.* sædv. *c. acc.* uden *præpos.*, *ex.* ἄλγος ἀφίκετό με, Smerte paakom mig; i Prosa sædv. m. εἰς, ἐπί, πρός, *c. acc.*; undert. m. tilføiet *dat.*, *ex.* οὗτοι εἰς Σάρδεις αὐτῷ (til ham) ἀφίκοντο, *Xen.*; ogs. m. ἐπί *c. gen.*, *id.*; ἀφικνοῦμαι εἰς τὸν καὶ τόν, til den og den; *b) transl.*, kommer til noget, opnaaer; ἀφίκετο εἰς τόνδε τὸν λόγον, *incidit*, kom paa, *Xen.*; ἐς πᾶν κακοῦ ἀπικέατο, geraadede i, *Herod.*; df. — ἀφίκτωρ, ορος, ὁ, = ἱκέτης; 2) Ζεὺς ἀφίκτωρ h. *Æsch.*, = Ζεὺς ἱκέσιος.

ἀφιλαργυρία, ἡ, at være - ἀφιλάργυρος, 2, (ἄργυρος) som ikke elsker Penge, ikke gierrig. — ἀφ-ιλαρύνω, opmuntrer. — ἀφ-ιλάσκομαι, *irr.*, *f.* ἄσομαι, udsoner, forsoner. — ἀφιλεργέω, (φιλεργός) har - Ulyst til Arbeide, ἀφιλεργία, ἡ. — *ἀφιλέταιρος, 2, (ἑταῖρος), ἀφίλεχθρος, 2, (ἐχθρός), ἀφιλήδονος, 2, (ἡδονή) som ikke elsker sin Staldbroder, - sin Fiende, - de sandselige Nydelser; — ἀφίλητος, 2, ikke elsket; — ἀφιλία, ἡ, Venneløshed; — ἀφιλοδοξία, ἡ, at være - ἀφιλόδοξος, 2, (δόξα) ikke ærgierrig; — ἀφιλ-οικτίρμων, ονος, 2, ubarmhiertig; — ἀφιλοκαλία, ἡ, at være - ἀφιλόκαλος, 2, uden Kiærlighed til det Skiønne, Ædle, Gode, τὸ καλόν; — ἀφιλόνεικος, 2, som ikke har Lyst til Trætte, νεῖκος; — ἀφιλοξενέω, er ikke φιλόξενος, ærer ikke Giestevenskabet; — ἀφιλοπλουτία, ἡ, Foragt for Rigdom, πλοῦτος; — ἀφιλοπόλεμος, 2, som ikke elsker Krig, πόλεμος; o. — ἀφιλόπονος, 2, som ikke elsker Arbeide, πόνος; (af φιλέω, φίλος).

ἄφιλος, 2, (φίλος) uden Ven el. Venner; ἄφιλος οὕτως οὐκ ἦν, ὥστε –, ikke saa blottet for Venner, *Dem.*; 2) uvenlig, uskikket til Venskab. — ἀφιλοσόφητος, 2, (φιλοσοφέω) uden lærd Dannelse; 2) = flgd. — ἀφιλόσοφος, 2, uphilosophisk. — *ἀφιλοστάχυος, 2, (στάχυς) uden Ax el. Brødkorn, *poët.*; — ἀφιλοστοργέω, er - ἀφιλόστοργος, 2, (στοργή) uden Kiærlighed el. Tilbøielighed; — ἀφιλοτιμία, ἡ, at være - ἀφιλότιμος, 2, (τιμή) uden Ærekiærhed; o. — ἀφιλοχρηματία, ἡ, (χρήματα) = ἀφιλοπλουτία; - (af φιλέω, φίλος).

ἀφιματόω, (ἱμάτιον) afklæder. — ἄφιξις, ἡ, (ἀφικνέομαι) Ankomst; ἄφ. οἴκαδε, Hiemkomst, *Dem.*; 2) Bortgaaen, *N. T.*; 3) = ἱκεσία, *Æsch.* — ἀφ-ιππάζομαι, o. ἀφ-ιππεύω, rider bort, rider derfra. — ἀφιππία, ἡ, Udygtighed i Ridning; af — ἄφιππος, 2, (ἵππος) som ikke kan ride, uberedеn; 2) uskikket til Ridning el. for Rytteri, χώρα, *Xen.* — ἀφιπποτοξότης, ὁ, see ἀμφιππος. — ἀφ-ίπταμαι, *irr.*, = ἀποπέτομαι, flyver bort.

ἀφιστάνω, o. ἀφ-ίστημι, *f.* ἀποστήσω, stiller el. bringer til Side, bortfierner, τὰς τῶν πολεμίων ἐπιβουλάς, afvender Fiendens Planer, *Thuc.*; *b)* bringer til Affald el. Opstand, τινά τινος; *c)* afsætter, τινά, *Xen.*; *d)* veier, afveier det ene imod det andet, τὶ πρός τι, *id.*; jf. *med.*; - 2) *intr. in pf.*, *plqupf.* o. *aor.* 2 *act.* o. *in med.*, bortfierner mig; holder mig derfra; opgiver, frasiger mig; ἀφίσταμαι τῶν πεπραγμένων, har intet at giøre med det Forbigangne, *Dem.*; *b)* falder af, falder fra nogen, τινός o. ἀπό τινος, πρός τινα; til nogen, ogs. ἐς πόλιν τινά; *c) in med.*, lader mig tilveie, giør mig betalt, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται – χρεῖος, *Il.* 13, 745, skulle lade sig betale; ἀποστησάμενός τι, som har ladet sig tilveie, *Dem.*

ἄφλαστον, τό, *aplustre*, den krummede Bagstavn med dens Zirater, *Il.* — ἄφλεβος, 2, (φλέψ) uden Aarer. — ἀφλέγμαντος, 2, (φλεγμαίνω) uden Betændelse; tienlig derimod; uden Sliim, φλέγμα, med uforbærvede Safter. — ἄφλεκτος, 2, (φλέγω) ubrændt; ikke antændt; ukogt. — ἄφλογος, 2, uden Flamme, φλόξ. — ἄφλοιος, 2, uden Bark, φλοιός. — ἄφλοισβος, 2, uden Larm, φλοῖσβος. — ἀφλοισμός, ὁ, περὶ στόμα γίγνετο, *Il.* 15, 607, ent. Skum, Fraade, el. Tændernes Skæren; (rimel. af φλοῖσβος). — ἀφλύαρος, 3, ikke svadsig.

*ἀφνειόομαι, bliver rig, beriger mig; af — ἀφνειός, 2, ogs. 3, rig, bemidlet, τινός, paa noget, *Il.*, τινί, ogs. φρένας, *Hes.*; sild. *superl. irr.* ἀφνειέστατος; — ἀφνεός, 3, = ἀφνειός, *Pind.*; df. — ἀφνέω, er rig; df. —

ἀφνήμων, 2, = ἀφνεός; — ἄφνος, τό, ctr. f. ἄφενος; o. — ἀφνύνω, giør rig, beriger; – (af ἄφενος). — ἄφνω, o. ἄφνως, adv., (rimel. ctr. af ἀφανῶς) pludseligen; jf. αἴφνως.

ἀφόβητος, 2, uforskrækket, uden Frygt, τινός, for noget, Soph.; — ἀφοβία, ἡ, Uforskrækkethed; af — ἄφαβος, 2, uden Frygt, uforskrækket; 2) som ikke indjager Frygt; adv., ἀφόβως διάγειν βίον, uden Bekymring; o. — ἀφοβόσπλαγχνος, 2, (σπλάγχνον) med uforskrækket Hierte; – (af φοβέω, φόβος). — ἀφόδευμα, τό, Skarn, Excrementer; af — ἀφοδεύω, gaaer afsides paa Naturens Vegne; af — ἄφοδος, ἡ, (ὁδός) Bortgaaen, Afreise; at gaae hen for sig selv; Locum, see frgd.; 2) Tilbagegaaen, Tilbagekommen.

ἀφοίβαντος, 2, (φοιβαίνω) urenset, ureen. — ἀφοίνικτος, 2, (φοινίσσω) ikke farvet med Rødt. — ἀφοίτητος, 2, (φοιτάω) ubetraadt; utilgængelig; 2) act., som ikke kommer, som ikke besøger. — ἄφολκος, 2, (ἕλκω) δραχμῆ, som veier en Drachme mindre. — ἀφόμοιος, 2, (ὅμοιος) uliig; 2) som er giort liig, som er bragt til at ligne; df. — ἀφομοιόω, giør liig; efterligner, Xen.; df. — ἀφομοίωμα, τό, hvad der er bragt til at ligne, Afbildning; o. — ἀφομοίωσις, ἡ, Afbilden, Afbildning. — ἀφ-οπλίζω, τινά τινος, afvæbner; in med. c. acc., ἔντε' ἀφωπλίζοντο, aflagde Rustningen, Il. 23, 26.

ἀφ-οράω, irr., f. ἀπόψομαι, aor. ἀπεῖδον, pf. ἀφεώρακα, seer i det Fierne; ἀπώρεον τὸ ἱρόν, saae Templet langt borte, Herod. 8, 37; 2) seer tilbage, vender mig bort, Xen., inc. — ἀφόρδιον, τό, = ἀφόδευμα, Nic. — ἀφόρητος, 2, adv. -τως, (φορέω) utaalelig. — ἀφορία, ἡ, (ἄφορος) Ufrugtbarhed.

† ἀφ-ορίζω, (ὅρος) afgrændser, begrændser, βίβλον, ender; ogs. in med.; el. in med., desinerer; b) betegner med Pæle som pantsat; ὅσης – ἡ οὐσία ἦν ἀφοριομένη, pantsat, Dem.; c) fordriver over Grændsen; sædv. in med., borttager, berøver, τιμὰς νερτέρων ἀφοριζόμενος, i. e. ἀφαιρούμενος, Eur.; df. — ἀφόρισμα, τό, det Begrændsede, Betegnede, Anviste; — ἀφορισμός, ὁ, Begrændselse, Bestemmelse, determinatio; kort Sætning, som indeholder Hovedbegrebet af det Omhandlede, Aphorisme; o. — ἀφοριστικός, 3, adv. -κῶς, hørende, skikket til at begrændse el. betegne; 2) som indeholdes i korte Sætninger, aphoristisk.

ἀφ-ορμάω, iler el. drager bort, afreiser, ναῦφιν, afseiler, Il. — ἀφορμέω, (ὅρμος) afseiler. — ἀφ-ορμή, ἡ, (ἀφ' ἧς ὁρμώμενός τις σώζεται, Suid.); egentl. det, hvorfra en Bevægelse el. Handling gaaer ud, ex. det Sted, hvorfra man opererer imod Fienden; τὴν Πελοπόννησον – ἀφορμὴν ἱκανὴν εἶναι, Thuc. 1, 90; (men Thuc. 6, 90, læses rigtigere, τῷ πεζῷ ἅμα ἐκ γῆς ἐφαρμαῖς, Indfald, Angreb); df. b) Anledning, Leilighed, Middel el. Midler til noget; ἀφορμαὶ εἰς τὸν βίον, Underholdning, Xen.; δανείσθαι εἰς ἔργων ἀφορμήν, til et Fabrikanlæg, id.; τὸ εὖ πράττειν παρὰ τὴν ἀξίαν (ufortient Lykke) ἀφορμὴ τοῦ κακῶς φρονεῖν τοῖς ἀνοήτοις γίνεται, Dem.; c) ἀφορμὴ πρὸς τῇ τραπέζῃ, Capital el. Folio i Banken, id.

ἀφορμιάω, desid. af ἀφορμάω, vil til at gaae bort. — ἀφόρμιγκτος, 2, (φορμίζω) uden Citharspil. — ἀφ-ορμίζω, fører ud af Havnen; o. — ἄφορμος, 2, uden Havn; ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε, iil at forlade, Soph. Oed. Col. 234; (af ὅρμος). — ἀφορολόγητος, 2, (φορολογέω) ikke beskattet, som ikke betaler Tribut. — ἄφορος, 2, (φέρω) som intet indbringer, ufrugtbar. — ἄφορτος, 2, uden Last, φόρτος, ubetynget. — ἀφόρυκτος, 2, (φορύσσω) uplettet.

ἀφ-οσιόω, (ὅσιος) helliger, indvier, τὶ, noget, τινί τι, noget til nogen, ogs. in med.; ἀφοσιοῦν τινα, at rense nogen, at udsone med Guderne, expiare; in med., a) ἀφοσιοῦσθαί τι, at udsone, udslette ved et Sonoffer, ἀφοσ. τὰς ἀρας, at tilbagekalde en Forbandelse, resacrare, Pl.; df. frabeder mig, afskyer, id.; b) ἀφοσιοῦσθαι τὰ πρός τινα, at bevise nogen den sidste Ære, justa persolvere; c) ἀφοσιοῦσθαί τι, at forrette noget (alene) som religiøs Ceremonie, auspicii s. ominis causa, d. e. for Skinnets Skyld, paa Skrømt; ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ Ἐτεάρχου, Herod. 4, 154, for (i Formen) at opfylde den ham af E. paalagte Eed; ἀφωσιοῦσθαι περί τινος, at behandle skiødesløst, oppon. συντόνως ἐπιμελεῖσθαι, Pl.; df. — ἀφοσίωμα, τό, Handlingen ἀφοσιοῦσθαι; o. — ἀφοσίωσις, ἡ, = frgd.; ἀφοσιώσεως ἕνεκα, for Formens el. Skinnets Skyld, Plut.; τιμῆς ἀφοσιώσις, udvortes Æresbeviisning, id.

ἀφραδέω, Hom., er – ἀφραδής, 2, (φράζομαι) ufornuftig, ubesindig; νεκροὶ Ἀφραδέες, Od. 11, 476, rimel. uden φρένες, uden Besindelse el. Bevidsthed; adv. ἀφραδέως, planløst, daarligen, Il.; df. — ἀφραδία, ἡ, Uforstandighed, Ubesindighed; Uagtsomhed; ἀφραδία πολέμοιο, Uerfarenhed i Krigen, Il.; ofte in pl. — ἀφράδμων,

ονος, 2, = ἀφραδής, *Hom. Cer.* — ἀφραίνω, (ἄφρων) er daarlig, handler daarligen.

ἄφρακτος, 2, (φράσσω) uden Hegn; στρατόπεδον ἄφρακτ., ubefæstet Leir, *Thuc.*; ἄφρακτος φίλων, ikke beskyttet af Venner, *Soph.*; ogs. uforsigtig, *Ar.* — ἀφράσμων, ονος, 2, = ἀφράδμων. — ἄφραστος, 2, *adv.* -στως, (φράζω) ikke sagt; ikke bekiendt, ukiendelig, usynlig; ikke til at sige, afskyelig, φάτις, *Soph.*; ufornuftig; ds. — ἀφραστύς, ύος, ἡ, *jon.* = ἀφραδία.

ἀφρέω, (ἀφρός) skummer; (ἵπποι) Ἄφρεον στήθεα, *Il.* — ἀφρηλόγος, 2, = ἀφρολόγος. — ἀφρηστής, οῦ, ὁ, (ἀφρέω) den Skummende, *epith.* til Delphinen. — ἀφρήτωρ, ορος, ὁ, (φρήτρη, φρατρία) uden Stamme, Laug, Omgang; uomgængelig, *Il.* — *ἀφριάω, o. ἀφρίζω, = ἀφρέω. — ἀφρικτί, *adv.*, (φρίσσω) uden Gysen. — ἀφριόεις, 3, skummende; — ἀφρισμός, ὁ, Skummen; — ἀφρῖτις, ἡ, Skumfisk; — ἀφρίγαλα, ακτος, τό, (γάλα) Melkeskum; — ἀφρογένεια, ἡ, *epith.* til Venus; *fem.* af — ἀφρογενής, 2, (γενέσθαι) født el. opstaaen af Skum; ἡ ἀφρογενής, Aphrodite, Venus, *Hes.*; — (af ἀφρός).

*ἀφροδίσια, τά, Elskovsglæder, Elskovshandeler; τῶν ἀφροδισίων ἐγκράτεια, ἐγκρατής, *Xen.*; 2) Aphrodites Fest; — ἀφροδισιάζω, elsker, nyder Elskovsglæder; *in med.* om Konen; — ἀφροδισιακός, 3, hørende til, befordrende — Elskov el. legemlig Omgang, ἀφροδισιασμός, ὁ; — ἀφροδισιάς, ἡ, Venusplanten; — ἀφροδισιαστικός, = ἀφροδισιακός; o. — ἀφροδίσιος, 3 o. 2, *venereus*, hørende til Elskov el. Elskovsglæder; τὸ ἀφροδίσιον, et Venustempel i Megara, *Xen.*; af — Ἀφροδίτη, ἡ, (ἀφρός) Aphrodite, Venus, Gudinden for Elskov og dens Glæder, for Ynde og Skiønhed, see *Il.* 14, 198; Datter af Zeus og Dione; (først efter *Hom. Hymn.* 5 opstaaen af Havets Skum); gift med Hephaistos, elsket af Ares; sildig. adskilles Ἀφροδίτη οὐρανία fra Ἀφρ. πάνδημος; 2) Elskov og dens Glæder, sædv. ἔργα Ἀφροδίτης; Skiønhed, Ynde, *venustas*; Lyst, Attraa, som ἔρως.

ἀφρόκομος, 2, (κόμη) med skummende Haar; — ἀφρόλιτρον, τό, *att.* f. ἀφρόνιτρον; o. — ἀφρολόγος, 2, (λέγω) samlende Skum; (af ἀφρός). — ἀφρονέω, er ἄφρων, daarlig, handler daarligen; ds. — ἀφρόνησις, ogs. ἀφρόνευσις, ἡ, Daarlighed, Affindighed. — ἀφρόνιτρον, τό, (νίτρον) forvittret Kali el. Muursalt.

ἄφροντις, ιδος, ὁ, ἡ, sorgløs, sorgfri; o. — ἀφροντιστέω, τινός, er — ἀφρόντιστος, 2, *adv.* -στί, o. -στως, sorgløs, ubekymret; skiødesløs, efterladen; ἀφροντίστως ἔχειν, at være forsømmelig; μὴ ἀφροντίστως ἔχε, ἀλλὰ προσκόπει, *Xen.*; 2) uden Besindelse, rasende, *Soph. Aj.*; — (af φροντίς, φροντίζω). — ἀφρόνως, *adv.* af ἄφρων, uforstandigen, ubetænksomt.

ἀφρός, ὁ, Skum, Fraade; 2) *jon.* = ἀφύη. — ἀφροσύνη, ἡ, (ἄφρων) Daarlighed, Ubesindighed, h. *Hom.* ogs. *in pl.*; πῶς οὐ πολλὴ ἀφροσύνη ἐστί, den største Daarlighed —? *Xen.* — ἀφρουρέω, er ἄφρουρος, uden Vogter; — ἀφρούρητος, 2, ubevogtet, uden Besætning; o. — ἄφρουρος, 2, ubevogtet, uden Vagt; fri fra Krigstieneste; (af φρουρέω, φρουρά). — ἀφροφόρος, 2, (φέρω) bærende Skum; — ἀφροφυής, 2, (φυή) af en skumagtig el. blød Natur, θρίδαξ; — Ἀφρώ, οῦς, ἡ, = Ἀφροδίτη, *Nic.*; o. — ἀφρώδης, 2, (εἶδος) skumagtig, fuld af Skum; (af ἀφρός). — ἄφρων, ονος, 2, (φρήν) ufornuftig, uforstandig, ubesindig, affindig; *oppon.* σώφρων.

ἀφ-υβρίζω, viser Kaadhed el. Overmod, εἰς τρυφὰς καὶ πότον, overgiver mig til, *Plut.*; bruser op. — ἀφ-υγιάζω, helbreder; ds. — ἀφυγιασμός, ὁ, Helbredelse. — ἀφ-υγραίνω, befugter. — ἀφύδιον, τό, *dim.* af ἀφύη. — ἀφ-υδραίνω, afvasker; o. — ἄφυδρος, 2, uden Vand; (af ὕδωρ). — ἀφύη, ἡ, etslags Smaasild, Brisling, Anchiovis (af α *pr.* o. φυή, fordi man troede dem frembragte af el. i Slimet el. uden at avles). — ἀφυής, 2, (φυή) uden Naturgaver, uden medfødte Anlæg, uskikket, πρός τι; ἀνὴρ τὸ σῶμα οὐκ ἀφυής, af godt Udseende, *Xen.*; 2) *transl.*, simpel, uden Svig, *Soph. Phil.* 1014; ds. — ἀφυΐα, ἡ, Mangel paa naturlige Anlæg, Udygtighed.

ἄφυκος, 2, uden Sminke, φῦκος, uden Falskhed. — ἄφυκτος, 2, *adv.* -κτως, (φεύγω) ikke til at undgaae, τόξα, Pile, som ramme sikkert, *Eur.*; 2) som ikke kan undflye. — ἀφυλακτέω, er ubekymret for, bevogter ikke, τινός; af — ἀφύλακτος, 2, *adv.* -κτως, ubevogtet, ikke til at iagttage el. forebygge; 2) af *med.*, som ikke tager sig i Agt, uforsigtig; ἀφυλάκτῳ δέ κως ἐπέπεσον, uforberedt, ikke rustet, *Herod.*; o. — ἀφυλαξία, ἡ, Mangel paa Vagt el. paa Vogtere; Vagtens Forsømmelse; Uagtsomhed. — ἀφ-υλίζω, borttager Bærmen; ds. — ἀφύλισμα, τό, det fratagne Bærme, Bundfald. — ἄφυλλος, *Il.*; o. — ἀφύλλωτος, 2, (φύλ-

λον, φυλλόω) uden Blade, afbladet; fortørret.

ἀφύξιμος, 2, h. *Nic.*, enten = μόνιμος, varig, el. af ἀφύσσω, rigelig. — ἀφ-υπνίζω, vækker af Søvne; — ἄφυπνος, 2, vækket, vaagnet; o. — ἀφυπνόω, vaagner; sover ud; (af ὕπνος). — ἀφύρητος, o. ἄφυρτος, 2, *adv.* ἀφύρτως, (φυράω, φύρω) ikke æltet, ikke blandet imellem hinanden. — ἀφυσγετός, ὁ, (ἀφύω) Dynd og Ureenhed, som Floden fører med sig, som ἰλύς, *Hom.*; sild. alm., Ureenhed, Skarn; 2) ἀφυσγετὸν νέκταρ, = ἀφύξιμον, πολύ, *Nic.* — ἀφύσητος, 2, (φυσάω) ikke opblæst. — ἀφυσιολόγητος, 2, (φυσιολογέω) ikke underviist i Naturlæren; ikke til at forklare deraf, *Plut.* — ἄφυσος, 2, (φῦσα) uden Vinde.

ἀφύσσω, *f.* ἀφύξω, *aor.* 1 ἤφυσα, poët. ἄφυσσα, øser, gyder; ogs. ofte *in med.*, øser mig; ἀμφὶ δὲ φύλλα Ἠφυσάμην, styrtede sammen omkring mig, *Od.* 7, 286; *transl.*, κλέος, πλοῦτον ἀφύσσειν, at erhverve i Mængde; διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε, (διήφ.), *fecit, ut effluerent*, jf. *Virg. haurire latus*; (rimel. af ἀφάω, ἅπτω). — ἀφ-υστερέω, o. ἀφ-υστερίζω, kommer for sildigt; df. forfeiler noget, τινός; bliver tilbage efter nogen. — ἀφύτευτος, 2, (φυτεύω) uplantet; ubeplantet. — ἀφύω, som Stamme til ἀφύσσω, *inus.* — ἀφυώ, (ἀφύη) bliver hvid el. bleg, *Hippocr.*; df. — ἀφυώδης, 2, (εἶδος) hvidlig; der ligner en ἀφύη. — ἀφυῶς, *adv.* til ἀφυής; ἀφυῶς διακείμενος, slet, *Polyb.* — *ἀφώνητος, 2, uden Sprog, stum; 2) uudtalelig; uforklarlig; — ἀφωνία, ἡ, Stumhed; Taushed; — ἀφωνίζω, bringer til at tie; o. — ἄφωνος, 2, uden Sprog el. Stemme; stum; – (af φωνέω, φωνή). — ἀφώρατος, 2, (φωράω) ikke greben i Gierningen. — ἀφωριομένως, *adv. part.* af ἀφορίζω, afsondret, besynderligen. — ἀφώτιστος, 2, (φωτίζω) ikke oplyst; mørk, dunkel.

Ἀχαία, Ἀχαΐα, ἡ, Landskabet Achaia; df. — Ἀχαιϊάς, άδος, ἡ, *sc.* γυνή, = Ἀχαιΐς; o. — Ἀχαιϊκός, 3, *att.* Ἀχαϊκός [χα m. α *long.*], achæisk. — ἀχαιΐνη, ἀχαΐνη, ἀχαία, ἀχαΐα, ἀχαιίνέη, ἡ, o. ἀχαιΐνης, ἀχαΐνης, ὁ, Hiorten i en vis Alder, (*germ.* Spiesser); rimel. af ἀκίς; alm. *poët.*, en Hiort. — Ἀχαιΐς, ΐδος, ἡ, *att.* Ἀχαΐς, m. o. u. γαῖα, Landskabet Achaia; 2) *sc.* γυνή, Achæerinde; o. — Ἀχαιός, 3, achæisk, *Achivus*; οἱ Ἀχαιοί, *fem.* αἱ Ἀχαιαί, Achiverne, alm. Grækerne, *Hom.*

ἀχάλινος, 2, uden Tøile; utæmmet; o. — ἀχαλίνωτος, 2, utæmmet; ubetvingelig; στόμα ἀχαλ., en kaad Mund; (af χαλινός, χαλινόω). — *ἀχάλκεος, uden en Skilling, χαλκοῦς; — ἀχάλκευτος, 2, (χαλκεύω) ikke smedet; — ἀχαλκέω, er – ἀχαλκής, 2, uden Penge, fattig; — ἄχαλκος, 2, uden Kobber; uden Vaaben; ἀχ. ἀσπίδων, *Soph.*; uden Penge; o. — ἀχάλκωτος, 2, (χαλκόω) ikke forsynet, ikke beslaaen med Kobber el. Erts; – (af χαλκός).

ἀχάνεια, ἡ, (ἀχανής) umaadelig Vidde, Aabning, Kløft. — ἀχάνη, ἡ, et persisk, ogs. boeotisk Kornmaal af 45 Medimner; 2) Kiste, Kasse, *Plut.* — ἀχανής, 2, (χαίνω), 1) (m. α *pr.*) som ikke gaber, som ikke aabner Munden; stum; tillukket; 2) (m. α *euphon. s. intens.*), som spærrer Munden op, med vidt Svælg, umaadelig, πέλαγος; ἐς ἀχανές, ud i det Vide el. Fierne; besl. m. ἀχήν.

ἀχάρακτος, 2, (χαράσσω) ikke indskaaren, ikke udskaaren; uden Præg. — ἀχαράκωτος, 2, (χαρακόω) ikke forsynet med Pæle. — ἀχαριότης, ητος, ἡ, Tølperagtighed, Dumhed, *Polyb.*; af — ἄχαρις, ὁ, ἡ, ἄχαρι, τό, (χάρις) ubehagelig, sørgelig; *compar.* ἀχαρίστερος, *Od.*; uden Ynde; ukiærlig, utaknemmelig, *ingratus*; χάρις ἄχαρις, som ingen Tak fortiener, *Trag.* — ἀχαριστέω, er utaknemmelig, πρός τινα, *Xen.*; er uvenlig, utienstvillig; o. — ἀχαριστία, ἡ, Utaknemmelighed; af — ἀχάριστος, 2, *adv.* -στως, (χαρίζομαι) ubehagelig; οὐκ ἀχάριστα ταῦτ' ἀγορεύεις, *Od.* 8, 236; uden Ynde; 2) utaknemmelig, εἴς s. πρός τινα, ogs. τινί, *Xen.*; 3) *pass.*, som ikke lønnes med Tak, ubelønnet, οὐκ ἀχάριστον ἐᾶν τὴν προθυμίαν, *id.*; οὐκ ἀχαρίστως ἔχειν πρός τινος, *inire gratiam ab aliquo*, at fortiene nogens Tak, *id.* — ἀχάριτος, 2, *adv.* -τως, = frgd. — ἀχάρνη, ἡ, o. ἄχαρνος, ὁ, etslags Fisk. — ἀχάτης, ου, ὁ, Achat el. Agat, etslags Ædelsteen.

ἄχειλος, 2, (χεῖλος) uden Læber; uden Rand. — ἀχείμαντος, ἀχείματος, o. ἀχείμερος, 2, o. ἀχείμων, ονος, 2, (χειμαίνω, χεῖμα, χειμών) ikke bestormet, ikke vinterlig; rolig, stille, fredelig. — *ἄχειρ, ρος, ὁ, ἡ, o. ἀχειρής, 2, *Batr.*, uden Hænder; *transl.*, ubehændig, uskikket; df. — ἀχειρία, ἡ, Mangel paa Hænder el. paa deres rigtige Brug; Ubehændighed; — ἀχειρίδωτος, 2, (χειρίς) uden Ærmer; — ἀχειροποίητος, 2, (ποιέω) ikke giort med Hænder; — ἄχειρος, 2, = ἄχειρ; — ἀχειρότευκτος, 2, (τεύχω) = ἀχειροποίητος; — ἀχειροτόνητος, 2, (χειροτονέω) ikke valgt ved Stemmer;

o. — ἀχείρωτος, 2, (χειρόω) ubetvungen; ubetvingelig; φύτευμα ἀχείρωτον, *Soph. Oed. Col.* 698, rimel. som ikke tør udryddes; – (af χείρ).

Ἀχελῷος, ὁ, *poët.* Ἀχελώϊος, Navnet paa flere Floder; sild. *poët.*, Flodvand, Vand. — ἄχερδος, ἡ, sield. ὁ, etslags Tornebusk; 2) vildt Pæretræ; besl. m. ἀχράς. — ἀχερωΐς, ΐδος, ἡ, Hvidpoppel, *Il.*, ellers λεύκη. — Ἀχέρων, οντος, ὁ, Acheron, en Flod i Underverdenen; (ligesom ὁ ἄχεα ῥέων, Sorgens Flod); df. — Ἀχερόντειος, -τιος, o. Ἀχερούσιος, 3, hørende til Acheron. — ἀχέτας, o. ἀχέτα, ὁ, *dor.* f. ἠχέτης. — ἀχεύων, o. ἀχέων, οντος, ὁ, *part.* af *inus.* ἀχεύω, ἀχέω, (ἄχος) sukkende, bedrøvet, θυμόν, i Sielen, *Hom.*; Ὀδυσσῆος μέγ' ἀχεύων *sc.* ἕνεκα, *Od.* 16, 139. — ἀχήλωτος, 2, (χηλόω) uden Indsnit el. Skaar, χήλη. — ἀχήν, ένος, ὁ, ἡ, fattig, trængende, (af χαίνω, jf. ἀχανής); df. — ἀχηνία, ἡ, Mangel, Undværelse, Savn, χρημάτων, ὀμμάτων, *Æsch.*

*ἀχθεινός, 3, *adv.* -νῶς, trykkende, besværlig, ubehagelig; οὐκ ἀχθεινῶς, meget gierne, *Xen.*; — ἀχθηδών, όνος, ἡ, = ἄχθος, *Thuc.*; — ἀχθηρής, 2, trykkende, smertelig; o. — ἀχθηφορέω, = ἀχθοφορέω; af — ἄχθομαι, f. ἀχθέσομαι, *att.* ἀχθήσομαι, ogs. ἀχθεσθήσομαι, *aor.* ἠχθέσθην, (ἄχθος) trykkes ned, betynges af en Vægt, νηῦς ἤχθετο, *Od.*; sædv. *transl.*, føler mig besværet, er mismodig, utilfreds, opbragt, fortrydelig, *gravor, graviter fero*; ὀδύναις, nedtrykkes af Smerte; ἄχθομαι ἕλκος, er tung af et Saar; ἤχθετο δαμναμένους, sørgede over deres Nederlag, *Il.*; περὶ τῶν νηῶν ἀχθόμενοι, over Tabet af Skibene, *Herod.*; ligel. ἄχθεσθαι ἐπί τινι, o. τί, at vredes for noget; ogs. *c. part.*, *ex.* ἐλεγχόμενοι ἤχθοντο, *Xen.*; ἄχθεσθαί τινι, at vredes paa nogen; men *pass.*, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν, var hadet af –, *Od.* 14, 366.

ἄχθος, τό, (besl. m. ἄχος) Last, Byrde, Ladning; ἄχθος ἀρούρης, et unyttigt Menneske, *Hom.*; 2) *transl.*, hvad der tynger, Sorg, Kummer, Smerte; ἄχθος φέρει, det bryder, er i Veien, *Xen.*; df. — ἀχθοφορέω, er - ἀχθοφόρος, 2, (φέρω) som bærer tunge Byrder; df. — ἀχθοφορία, ἡ, at bære tunge Byrder. — ἀχίλλειος, o. ἀχιλληΐς, ΐδος, ἡ, en fortrinlig Bygsort; - τὸ ἀχίλλειον, Øl deraf. — ἄχιλος, 2, uden Græs, Hø, Foder, χιλός. — ἀχίτων, ωνος, 2, uden Underkiole, χιτών.

ἀχλαινία, ἡ, at være - ἄχλαινος, 2, uden Kappe el. Overkiole, χλαῖνα. — ἀχλόητος, 2, o. ἄχλοος, 2; *ctr.* ἄχλους, (χλοάω, χλόα) ikke grønnende; uden grøn Sæd. — ἀχλυόεις, εσσα, εν, mørk, dunkel; o. — ἀχλυόπεζος, 2, (πέζα) hvis Fødder ere hyllede i Mørke; af — ἀχλύς, ύος, ἡ, Mørke, Nat, Taage; *transl.*, Kummer; [υ *ep. long.* i *nom.* o. *acc.*]; df. — ἀχλύω, bliver mørk, fordunkles, *Od.*; 2) sild. *act.*, formørker; o. — ἀχλυώδης, 2, (εἶδος) = ἀχλυόεις.

ἄχνα, ἡ, *jon.* ἄχνη, hvad man skraber ovenaf; Avner, *Il.* 5, 499; Skum, ogs. ἁλὸς ἄχνη, Havskum, *Hom.*; ἄχνη οὐρανία, Dug; δακρύων ἄχνη, Taarer, *Soph.*; πυρὸς ἄχνη, Røg, *Æsch.*; οἰνωπὸς ἄχνα, den skummende Viin, *Eur.*; den fine Duun paa Qvæder; fiint Støv, som kaster sig paa et Legeme; (af κνάω, χνάω, m. α *euphon.*; df. m. Forslag af λ, λάχνη, d. lat. *lana*). — ἄχνοος, 2, *ctr.* ἄχνους, (χνόη) uden Duun, uden Uld; uden Skum. — ἄχνυμαι, bedrøver mig, Κῆρ ἐνὶ θυμῷ, θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι, ogs. κραδίῃ, i Hiertet, τινός o. περί τινος, over noget, *Hom.*; af — ἀχνύς, ύος, ἡ, *jon.*, = ἄχος.

ἀχολία, ἡ, Mangel paa Galde; *transl.*, Sagtmodighed; af — ἄχολος, 2, uden Galde, χολή; sagtmodig; φάρμακον ἄχολον, Middel imod Galde el. Kummer, *Od.* — ἄχομαι, (ἄχος) sørger, er bedrøvet, som ἄχνυμαι, *Od.* — ἄχορδος, 2, (χορδή) uden Strænge. — ἀχόρευτος, o. ἄχορος, 2, (χορεύω, χορός) hvortil der ikke dandses; ἄχοροι καὶ ἄναυλοι θυσίαι, *Plut.*; 2) som ikke har dandset; 3) alm. uden festlige Glæder; sørgelig, smertelig. — ἀχορήγητος, 2, uden Tilførsel, uden Understøttelse; ἀχορ. τῶν ἀναγκαίων, som mangler det Nødvendige; o. — ἀχορηγία, o. ἀχορηγησία, ἡ, Mangel paa Tilførsel; (af χορηγέω). — ἄχορος, 2, = ἀχόρευτος.

ἄχος, εος, τό, Sorg, Kummer, Bedrøvelse, φρεσί, θυμῷ, κραδίῃ, i Sielen, i Hiertet, *Hom.*; h. *Pind. Pyth.* 3, 90, om Legemssmerter, λύσαις ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων; – (efter de Ældre af ἀκος, Spids; men rimel. af Naturlyden ach!). — ἀχραής, 2, ἄχραντος, o. ἀχράαντος, 2, (χράω, χραίνω) uberørt, uplettet, reen. — ἀχράς, άδος, ἡ, etslags vild Pære; etslags vildt Pæretræ; (besl. m. ἄχερδος).

ἀχρειόγελως, ω, (γέλως) som leer i Utide; af — ἀχρεῖος, 2, sield. 3, *adv.* ἀχρείως o. ἀχρεῖον, (χρεία) uden Nytte, uden Hensigt, unyttig, daarlig, upassende; ἀχρεῖον ἰδών, *Il.* 2, 269, med tosset Blik, stirrende dumt, (maaskee rigtigere d. Norske: med onde Mine);

Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσε, *Od.* 18, 163, (efter *schol.*, μὴ ἀπὸ γνώμης), omtr. tvang sig til at lee; ἀχρήϊος ἀνήρ, et unyttigt Menneske, *Hes.*; σὺν τῷ ἀχρηΐῳ τοῦ στρατοῦ, med den unyttige Deel af Hæren, *Herod.*; ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας, i Alderdommen, *Thuc.*; alm. = ἄχρηστος; – *poët.* ogs. ἄχρεος, 2, ἀχρήεις, εσσα, εν, ἀχρήϊος, *jon.*, o. ἀχρήϊστος, 2; df. — ἀχρειόω, giør unyttig el. ubrugbar.

ἀχρηματία, ἡ, Pengemangel, Fattigdom; af — ἀχρήματος, 2, uden Penge, χρήματα, uden Formue. — ἀχρημάτιστος, ἡ, (χρηματίζω) ἡμέρα, Dag, paa hvilken ingen offentlige Forretninger foretages. — ἀχρημονέω, er – ἀχρήμων, ονος, 2, (χρῆμα, χρήματα) som ἀχρήματος, fattig; df. — ἀχρημοσύνη, ἡ, Fattigdom. — ἀχρησία, ἡ, ikke til at bruge; o. — ἀχρήσιμος, 2, ubrugbar, unyttig; (af χρῆσις, χρήσιμος). — ἀχρηστέω, -στεύω, er unyttig, nytter intet; 2) h. *gramm.*, at være ubrugelig; o. — ἀχρηστία, ἡ, Uduelighed, Ubrugbarhed; 2) = ἀχρησία; af — ἄχρηστος, 2, *adv.* -στως, (χρηστός) unyttig, ikke til at bruge; som ingen Nytte bringer; – θεοὺς δύο ἀχρήστους – πενίην καὶ ἀμηχανίην, *Herod.* 8, 111; τὸ ἄχρηστον πλῆθος, *oppon.* det stridbare Mandskab, *Thuc.*; ἀχρήστως πρὸς τὸν λοιπὸν βίον ἔχειν, at mangle det Nødvendige for Fremtiden, *Dem.*; 2) *act.*, som ikke bruger noget, τινί, *Eur.*; 3) ubrugt, ubrugelig, *gramm.*; df. — ἀχρηστόω, giør unyttig, fordærvet.

ἄχρι(ς), *præpos. c. gen.*, indtil, som μέχρι; ἄκρι μάλα κνέφαος, til den mørke Nat, *Od.*; 2) som *adv.*, ovenpaa, paa Overfladen, *Il.* 17, 599; *b)* lige til det Øverste, heelt, ganske, *ib.* 4, 522; 3) sild. ogs. som *conjunct.*, indtil at, saa længe som; (af ἄκρος, som μέχρι af μῆκος). — ἄχριστος, 2, (χρίω) ikke salvet, ikke smurt. — ἀχροέω, er ἄχροος, farveløs, bleg. — ἄχροια, ἡ, Farveløshed, Bleghed; af — ἄχροιος, 2, (χροιά) *jon.* f. ἄχροος. — ἄχρονος, 2, uden Tid, χρόνος, evig. — ἄχροος, 2, *ctr.* ἄχρους, (χρόα) farveløs, affarvet, bleg. — ἀχρυσόπεπλος, 2, (πέπλος) uden gylden Kaabe; o. — ἄχρυσος, 2, uden Guld, fattig; uden Guldsmykke; (af χρυσός). — ἀχρωμάτιστος, 2, (χρωματίζω) ufarvet; — ἀχρώματος, 2, farveløs; o. — ἄχρωμος, 2, uden Farve; hæslig; uden at farves el. rødme, skamløs; (af χρῶμα). — ἄχρως, *neutr. att.*, f. ἄχροος, *Pl.* — ἄχρωστος, 2, (χρώζω) urørt; ufarvet.

ἄχυλος, 2, uden Saft, χυλός, uden Smag. — ἄχυμος, 2, (χυμός), o. ἀχύμωτος, 2, = frgd. — ἀχύνετος, 2, (χύνω) som udgyder el. udbreder sig vide, *Nic.* — * ἀχύρινος, 3, af Avner; — ἀχυρῖτις, ἡ, besl. *fem.* til frgd.; — ἀχυρμιά, ἡ, Avnehob, *Il.*; egentl. *fem.* af – ἀχυρμός, 3, = ἀχύρινος; ἀχυρμ. ἄμητος, Avnehøst, sild.; o. — ἀχυροδόκη, o. ἀχυροθήκη, ἡ, Giemmested til Avner; af — † ἄχυρον, τό, Avne, Straa, Klid, Affald; de aftærskede el. afmalede Skaller, Bælge, o. dl.; df. — ἄχυρος, ὁ, en Avnehob, *att.* f. ἀχυρμιά; — ἀχυρότριψ, ιβος, ὁ, ἡ, (τρίβω) som afriver, aftærsker Skallerne; — ἀχυροφαγέω, (φαγεῖν) æder Avner; — ἀχυρόω, bestrøer el. blander med Avner; — ἀχυρώδης, 2, (εἶδος) ligesom Avner; — ἀχυρών, ῶνος, ὁ, = ἄχυρος; o. — ἀχύρωσις, ἡ, (ἀχυρόω) Blanding med Avner. — ἀχύτλωτος, 2, (χυτλόω) ubadet.

ἄχω, *inus.*; df. (m. *intr.* Bem. er bedrøver) ἄχομαι, ἄχνυμαι, ἀχέων, &c.; o. (m. *transit.* Bem. bedrøver) ἤκαχον, &c., see u. ἀκαχίζω; ligel. *subst.* ἄχος; (rimel. af Naturlyden ach! besl. m. ἠχέω, ἦχος, ἠχώ). — ἀχώ, ἡ, *dor.* f. ἠχώ. — ἀχώνευτος, 2, (χωνεύω) ustobt, usmeltet; ikke til at smelte. — ἀχώρ, ῶρος, ὁ, ondt Udslæt, Skurv. — ἀχώρητος, 2, (χωρέω) ikke til at fatte el. rumme. — ἀχώριστος, 2, *adv.* -στως, (χωρίζω) uadskilt; uadskillelig; 2) hvem man endnu ikke har anviist hans Plads, χῶρος, *Xen.* — ἄχωστος, 2, (χώννυμι) ikke opkastet, ikke opdæmmet.

ἄψ, *adv.*, rimel. af ἀπό, bort derfra, d. e. tilbage, baglends, ἀπό s. ἔκ τινος, fra noget, pleonastisk ἂψ αὖτις, ἂψ πάλιν; *b)* igien, atter, *ex. Il.* 5, 505. — ἀψάλακτος, 2, (ψαλάσσω) uberørt, ikke til at berøre el. bevæge; h. *Ar.* f. ἀπαράτιλτος. — ἄψαλτος, 2, (ψάλλω) om Pilen, ikke afskudt fra Buestrængen; 2) om Strængen paa et Instrument, ikke rørt, ikke greben; 3) ikke til at spille el. synge. — ἀψάμαθος, o. ἄψαμμος, 2, uden Sand, ψάμμος, ikke sandig. — ἀψαυστέω, berører ikke; 2) *intr.*, er uberørt; af — ἄψαυστος, 2, *adv.* ἀψαυστί, (ψαύω) uberørt; som man ikke tør berøre el. bruge, ὕδωρ, *Thuc.*; 2) *act.*, ἄψαυστος ἔγχους, som ikke har rørt, *Soph.*

ἀψεγής, 2, o. ἄψεκτος, 2, (ψέγω) uden Dadel. — ἀψεύδεια, ἡ, Ufeilbarhed, Oprigtighed, Sandhed; o. — ἀψευδέω. lyver ikke, taler Sandhed; af — ἀψευδής, 2, *adv.* -δῶς, uden Løgn, ψεῦδος, oprigtig, redelig, sanddru; om Ting, uforfalsket, ægte; τὸ τῆς πόλεως ἦθος ἀψευδὲς καὶ χρηστόν, *Dem.* — ἀψευστέω, o. ἄψευστος, 2, =

ἀψευδέω, ἀψευδής. — ἄψηκτος, 2, (ψήχω) ikke afstrøgen; ugarvet, *Ar.*; ukæmmet, *poët.* — ἀψήφιστος, 2, ikke valgt ved Stemmer; 2) *act.*, = frgd.; τίς ἀψήφιστος; hvo har endnu ikke givet sin Stemme? *Ar.*; — ἄψηφος, 2, uden Stemme, som endnu ikke har givet sin Stemme; 2) uden Steen, sild.; o. — ἀψηφοφόρητος, 2, (φορέω) = frgd. Bem. 1; (af ψηφίζω, ψῆφος).

ἁψιδοειδής, 2, (εἶδος) ligesom en ἁψίς, hvælvet; o. — ἁψιδόω, danner som en ἁψίς, hvælver; (af ἁψίς). — ἁψικάρδιος, 2, ogs. ἁψίθυμος, 2, (ἅπτομαι, καρδία, θυμός) hiertegribende, rørende. — ἁψικορία, ἡ, Foranderlighed i Smag og Tilbøielighed; at være — ἁψίκορος, 2, (ἅπτω, κόρος) egentl. som strax er mæt, naar han har rørt ved noget; df. foranderlig, ustadig, vægelsindig. — ἁψιμαχέω, tirrer Fienden med Skærmydsler; alm., tirrer, opbringer; df. — ἁψιμαχία, ἡ, det første lette Angreb, Skærmydsel; Strid, Trætte; ἁψιμ. χειρῶν, Slagsmaal; af — ἁψίμαχος, 2, (ἅπτω, μάχη) knyttende, begyndende Slaget, tirrende Fienden. — ἀψίνθιον, τό, *absinthium*, o. ἄψινθος, ἡ, Malurt; df. — ἀψινθίτης, ου, ὁ, *sc.* οἶνος, Malurtviin.

ἁψίς, ῖδος, ἡ, *jon.* ἀψίς, (ἅπτω) Forbindelse, Knytning, Maske; ὡς ἁψῖσι λίνου ἁλόντε, *Il.* 5, 487; *b)* enhver Runding bes. Hiulets, Hiulfælge, Hiulring; Bue, Hvælving, o. dl.; κύκλος ἁψῖδος, den runde Pottemagerskive. — ἅψις, εως, ἡ, (ἅπτομαι) Berøren, Berørelse; *transl.*, ἅψις φρενῶν, Forstandens Forvirring. — ἁψίχολος, 2, (ἅπτω, χολή) som let bliver vred, iilsindet.

ἄψογος, 2, (ψόγος) = ἀψεγής. — ἀψόῤῥοος, 2, *ctr.* ἀψόῤῥους, (ἄψ, ῥόος, ῥέω) flydende tilbage; h. *Hom. epith.* til Okeanos, som flyder omkring Jorden og tilbage i sig selv; *subst.* ἀψόῤῥοια, ἡ. — ἄψοῤῥος, 2, egentl. forkortet Form af frgd. m. Bem. bevægende sig el. gaaende tilbage, *ex.* ἄψοῤῥοι — ἀπονέοντο, vendte tilbage; bes. ἄψοῤῥον som *adv.* tilbage; igien, *ex.* Ἄψοῤῥόν οἱ θυμὸς — ἀγέρθη, hans Mod samlede sig atter, vendte tilbage, *Il.* 4, 152. — ἄψος, τό, (ἅπτω) Forbindelse bes. Legenes, Legebaand, Legemod; ἄψεα πάντα λύθεν, vare opløste, slappede af Søvnen, *Od.* — ἀψόφητος, 2, *adv.* -τί, o. ἄψοφος, 2, (ψοφέω, ψόφος) uden Larm el. Støi; ἀψόφητος κωκυμάτων, uden at bryde ud i larmende Klager, *Soph.*; alm. stille, rolig.

ἄψυκτος, 2, (ψύχω) ikke afkølet, ikke til at afkøle. — ἀψυχαγώγητος, 2, (ψυχαγωγέω) ikke henrivende Sielen, ikke frydende Hiertet. — ἀψυχέω, er livløs, ἄψυχος; falder i Afmagt; df. — ἀψυχία, ἡ, Livløshed; Afmagt; Modløshed; af — ἄψυχος, 2, (ψυχή) livløs; modløs; feig; om Forfattere, aandløs, kold, tør. — ἄψυχρος, 2, (ψυχρός) ikke kold.

ἄω, *inus.*, aander, lufter, blæser; *impf. ep.* ἄον, *Ap. Rh.*; sædv. ἄημι, s. m. s.; df. ἄζω, αὔω, tørrer. — ἄω, *inus.*, sover, *aor.* ἄεσα o. *ctr.* ἆσα, begge h. *Hom.*; df. αὔω, ἰαύω; (besl. m. frgd.). — ἄω, *inus.*, mætter, *inf.* ἄμεναι, [α *long. Il.* 21, 70], *ctr.* af ἀέμεναι f. ἄειν, o. 3 *pass.* ἄαται, *Hes. Scut.* 101, (skal være ved Udvidelse af ἆται h. *Hesych.*, *vid. Buttm.*); — *fut.* o. *aor.* ἄσω, ἆσα, *in med.* ἄσεσθαι, ἄσασθαι; — *act.* ogs. m. *intrans.* Bem., at mætte sig, at blive mæt; altid *c. gen.*; — *adject. verb.* ἀτός, *inus.*, m. α *pr.* ἄατος, *ctr.* ἆτος, umættelig. — ἄω, *inus.*, skader, *aor.* ἆσα, see u. ἀάω.

ἀώδης, 2, (ὄζω) ikke lugtende. — ἀῶθεν, *adv.*, *dor.* f. ἠῶθεν, (ἀώς) fra Morgenstunden. — ᾀών, ᾀόνος, ἡ, *dor.* f. ἠϊών, *Mosch.* — *ἀωρέω, er ἄωρος, bes. er uagtsom, ikke aarvaagen, efterladen; — ἀωρί, *adv.*, utidigen, i Utide, for tidligen, bes. før Midnat, ogs. ἀωρὶ νυκτός; — ἀωρία, ἡ, urigtig Tid; ἀωρία θέρους ἢ χειμῶνος, utidig Sommer el. Vinter, *Plut.*; ogs. d. lat. *nox intempesta*, jf. frgd.; — ἀωριλούστης, ου, ὁ, (λούω) som bader sig i Utide el. altfor tidligt; — ἀώριος, 3, *poët.* = ἄωρος; — ἀωροθάνατος, 2, (θάνατος) døende el. død for tidligen; — ἀωρόλειος, 2, (λεῖος) glat i Utide, som lader Haarene rykke ud, for at synes ung; o. — ἀωρόνυκτος, 2, (νύξ) ved Midnat, *nocte intempesta*, *Æsch.*; — (af flgd.).

ἄωρος, 2, (ὥρα) utidig; for tidlig; endnu ikke moden el. uddannet; *b)* uskiøn, hæslig, *oppon.* ὡραῖος, *Xen.*; men πόδες — ἄωροι, *Od.* 12, 89, forklares rimeligere m. *Eust.* ved δυςφύλακτοι, vanskelige at tage sig i Agt for el. at undgaae, af ὥρα; 2) (ὥρα) uden Omhu, ubekymret, efterladen; df. — ἀωρότοκος, 2, (τίκτω) som er født for tidligen. — ἄωρτο, see u. ἀείρω, hang svævende, *Hom.*

ἀώς, ἡ, *dor.* f. ἠώς, ἕως, *aurora*; df. — ἀωςφόρος, ὁ, = ἑωςφόρος, Lysbringeren, Morgenstiernen, *Lucifer.* — ἀωτεύω o. ἀωτέω, h. *Hom.* ἀωτεῖν ὕπνον, efter *schol.* f. ἀπανθίζεσθαι ὕπνον, (jf. flgd.), *carpere somnum*, at sove; sild. ogs. uden ὕπνον; men efter nogle af ἄω, *spiro.* — ἄωτον, τό, (efter *Eust.* κυρίως τὸ ἄνθος, παρά τὸ αω; τὸ πνέω,

οὐ ἡδύ τι ἀποπνεῖ) altſ. egentl. duftende, vellugtende Blomſt; bſ. ſom ἄνθος, det Skiønneſte, Fineſte, Ypperſte i ſit Slags, beſ. ofte h. *Pind.*, men ſom *masc.*, ἄωτος, ὁ; h. *Hom.* er οἰὸς ἄωτον, den fineſte Uld; ogſ. har han λίνοιο-λεπτὸν ἄωτον, *Il.* 9, 657; χρύσειον ἄωτον, det gyldne Skind, *Ap. Rh.* — ἄωτος, ὁ, h. *Pind.* = ἄωτον, ſ. m. ſ. — ἄωτος, 2, (οὖς) uden Øren; uden Hanke el. Greb.

B.

B, β, βῆτα, *indecl.*, d. andet Bogſtav i d. græſke Alphabet; – ſom Taltegn er β' = 2, δύο o. δεύτερος, men ‚β = 2000; – derom mærkes flgd., – 1) formedelſt dets bløde Udtale *a*) ombyttes β med d. romerſke *v*, *ex.* Βάῤῥων f. *Varro*; (Φρύγες f. Βρίγες, *Herod.* 7, 73); *b*) tiener det til Aſpiration, *ex.* βρόδον f. ῥόδον, βέδος f. ἔδος; *c*) indſkydes det i μλ o. μρ, for at formilde deres Udtale, *ex.* i μεσεμβρία, γαμβρός, μέμβλεται, jf. ogſ. ἄμβροτος, ὄμβριμος; – 2) i Dialecterne ombyttes β m. π, *ex.* βατεῖν o. πατεῖν, m. μ, *ex.* βεμβράς o. μεμβράξ, o. m. γ, *ex.* βλήχων o. γλήχων.

βᾶ, forkort. *vocat.* f. βασιλεῦ, o Konge! *Æsch.* — βαβάζω, *f.* ξω, = βάζω, ſnakker, ſladdrer, ſkriger; 2) = βιβάζω, gaaer, ſkrider, dandſer. — βαβαί, o. komiſk, βαβαιάξ, Udraab i Forundring el. Studſen, ſom παπαί, lat. *papæ!* jf. αἰβοῖ. — βάβαξ, ακος, ὁ, o. βαβάκτης, ου, ὁ, (βαβάζω) Taler, Snakker, Skriger; 2) Dandſer. — βαβράζω, qvækker, om Cicaden, τέττιξ, ſom deraf heder-βαβραδών, όνος, ἡ, ogſ. βεβράς, βεμβράς, μεμβράξ. — βαβύκα, ἡ, *s.* βαβύξ, ύκος, ὁ, *lacon.* f. γέφυρα, Bro, *Plut.* — βάγμα, τό, (βάζω) Snak, Tale; Omtale, Rygte; Talen, Snakken. —βαγώας, ὁ, = εὐνοῦχος, perſiſk Ord. —

βάδην, *adv.*, ſkridtviis, Skridt for Skridt, langſomt, jf. flgd.; *b*) gaaende, til Fods; προϊέναι βάδην, *Polyb.*; af — †βαδίζω, *f. att.* βαδιοῦμαι, (βάδος, βαίνω, *vado*) gaaer i Skridt el. langſomt, marſcherer; *oppon.* τρέχω; *b*) alm. gaaer, drager, reiſer; *c*) *transl.*, βαδιοῦμαι ἐπ' αὐτά, ἃ πέπρακταί μοι, vil gaae over til (i Talen), *Dem.*; bſ. — βάδισις, ἡ, o. βαδισμός, ὁ, Gaaen, Gang; Maade at gaae paa, *incessus*; — βάδισμα, τό, Gang, Skridt; — βαδιστής, οῦ, ὁ, Fodgænger; — βαδιστικός, 3, hørende, ſkikket til at gaae; ſom gaaer meget, raſk til Fods; o. — βαδιστός, 3, til at gaae, gangbar. — βάδος, ὁ, (βάδω, *inus.* f. βαδίζω) Skridt, Gang; Sti.

βάζω, gaaer, *inus.*, bſ. βιβάζω. — βάζω, taler, ſiger, h. *Hom.* ofte, ἄρτια, ἀνεμώλια βάζειν, o. dl.; Ταῦτα μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε, ſaaledes tiltalte I mig, *Il.* 16, 207; ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται, *i. e.* πεφλυάρηται, er ſagt hen i Veiret, *Od.* 8, 408, *pf.* af *fut. inus.* βάξω; (bſ. βαβάζω, βάξις, βάσκω, beſl. m. φάσκω, φημί).

βαθέη, *jon.* f. βαθεῖα, *fem.* af βαθύς, *Il.* — βαθέως, *adv.* af βαθύς. — βαθίοτος, 3, *superl.* af βαθύς. — βαθμηδόν, *adv.*, trinviis; o. — βαθμίς, ίδος *s.* ῖδος, ἡ, *poët.* = flgd.; af — βαθμός, ὁ, (βαίνω) = βάσις, Trin; Dørtrin; Ærestrin; *gradus.*

βάθος, εος, τό, (βαθύς) Dybde, Høide, *latitudo*; *b*) βάθος i Hæren er Linien fra forreſte til bageſte Geled (ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπ' οὐραγὸν στίχος, *Suid.*); τὴν τάξιν εἰς δώδεκα τάττειν (κατὰ) τὸ βάθος, 12 Mand høi, *Xen.*; *c*) *transl.*, Mængde, Fylde, *ex.* βάθος κακῶν; ogſ. Aandens Dybhed og Høihed, *Pl.*; (beſl. m. βένθος, βυθός, βυσσός, πυθμήν). — βάθρα, ἡ, = βαθμός, Trin, Stie, beſ. i Sammenſ.; – *dim.* βαθράδιον, τό. — βαθρεία, ἡ, *Æsch.*, o. βάθρον, τό, = βάσις, Trin, Trappe, Stige; Dørtrin; Sæde; Grundvold, Baſis; ἐν βάθροις εἶναι, at ſtaae faſt, *Eur.*; (βάθρον *ctr.* f. βατήριον).

*βαθυαγκής, 2, (ἄγκος) med dybe Dale; — βαθύβουλος, 2, (βουλή) med dybe Indſigter, *Æsch.*; — βαθύγειος, 2, *att.* βαθύγεως, ων, (γέα, γῆ) med dyb Jord, frugtbar; — βαθυγένειος, 2, med tykt Skæg, γένειον; — βαθυγέρων, οντος, ὁ, ἡ, o. βαθυγήρως, ων, *gen.* ω, (γῆρας) i høi Alder, udlevet; — βαθυγνωμοσύνη, ἡ, Dybſindighed; af — βαθυγνώμων, ονος, 2, (γνώμη) = βαθύβουλος, dybſindig; — βαθύδενδρος, 2, (δένδρον) tæt bevoxen el. beplantet med Træer; — βαθυδινήεις, εσσα, εν, o. βαθυδίνης, ου, ὁ, (δινέω, δίνη) dybthvirvlende, Ὠκεανός, ποταμός, *Hom.*; ſild. ogſ. βαθυδίνης, 2; — βαθύδοξος, 2, (δόξα) meget berømt, meget æret; o. — βαθυεργέω, (ἔργον) τὴν γῆν, pløier dybt; – (af βαθύς).

*βαθύζωνος, 2, (ζώνη) hvis Klæder ere fæſtede op i rige Folder; bſ. i en ædel, pragtfuld Klædning, *Hom.*; jf. βαθύκολπος; — βαθύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) med tykt el. langt Haar; med tyk el. lang Uld; — βαθυκαμπής, 2, (καμπή) med dyb Indbøining; — βαθυ-

κητής, 2, (κῆτος) med dybe Hulinger el. Fordybninger, πόντος, *Theogn.*; — βαθυκλής, 2, (κλέος) = βαθύδοξος; — βαθύκληρος, 2, (κλῆρος) meget rig; beſ. ſom har arvet meget Jordegods; — βαθύκολπος, 2, (κόλπος) med dyb Barm, om hvis Barm Klæderne ere rigt foldede, ſom βαθύζωνος, *Hom.*; ogſ. med fuld el. yppig Barm, *Æsch.*; om Jorden, med dybe Dale; om Havet og Floderne, med dybe Bugter; — βαθυκόμης, ου, ὁ, (κόμη) = βαθύθριξ; — βαθύκρημνος, 2, (κρημνός) meget ſteil; med høie el. ſteile Kyſter el. Breder; — βαθυκρηπίς, ῖδος, ὁ, ἡ, (κρηπίς) med dyb Grundvold; o. — βαθυκύμων, ονος, 2, (κῦμα) dybtbølgende, ſom ſlaaer høie Bølger; – (af βαθύς).

*βαθύλειμος, 2, o. βαθυλείμων, ονος, 2, ogſ. βαθυλειμής, 2, (λειμών) ſom har rige og ſtærke Græsgange; — βαθυλήϊος, 2, (λήϊον) med høi el. tyk Sæd, frugtbar, *Il.*; — βαθύμαλλος, 2, (μαλλός) med tyk el. lang Uld; — βαθυμήτης, o. -μήτα, ου, ὁ, o. βαθυμῆτις, ι, (μῆτις) dybſindig; — βαθύνοος, 2, *ctr.* -νους, (νοῦς) med dyb Forſtand; — βάθυνσις, ἡ, Fordyben, Udhulen; af — βαθύνω, fordyber, udhuler; βαθῦναι τὴν φάλαγγα, at opſtille Slagordenen dybere, i flere Geleder, jf. βάθος, *oppon.* ἐκτεῖναι, *Xen.*; o. — βαθύξυλος, 2, (ξύλον) med tyk Skov; – (af βαθύς).

*βαθύπεδος, 2, (πέδον) dannende en Slette i det Dybe el. i en Kløft, *Pind.*; men βαθυπέδιος, *inc.*; — βαθύπελμος, 2, (πέλμα) tykſaalet; — βαθύπεπλος, 2, (πέπλος) med lang Kaabe el. Talar; — βαθυπλεκής, 2, (πλέκω) dybt indflettet; — βαθύπλευρος, 2, (πλευρά) med dybe Ribbeen; — βαθυπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) ſlaaende el. ſaarende dybt; — βαθυπλόκαμος, 2, (πλόκαμος) med dybt nedhængende el. tykke Lokker; — βαθυπλούσιος, o. βαθύπλουτος, 2, (πλοῦτος) meget rig, grundrig; — βαθυπόλεμος, 2, (πόλεμος) meget krigerſk; — βαθυπόνηρος, 2, (πονηρός) med dyb Ondſkab; — βαθύπρωρος, 2, (πρώρα) med dybtgaaende Forſtavn; — βαθυπώγων, ονος, 2, (πώγων) med tykt el. ſtærkt Skæg; — βαθυῤῥείτης, ου, ὁ, (ῥέω) = βαθύῤῥοος, *Il.*; ogſ. βαθυῤῥείων, 2, *Ap. Rh.*; — βαθύῤῥηνος, 2, (ῥήν) med tyk el. lang Uld; — βαθυῤῥιζία, ἡ, at være – βαθύῤῥιζος, 2, (ῥίζα) med dyb Rod; — βαθύῤῥοος, 2, *ctr.* -ῥους, (ῥόος, ῥέω) flydende dybt, med dyb Strøm, *Hom.*; o. — βαθυῤῥώχμος, 2, (ῥωχμή) med dyb Kløft; – (af flgd.).

βαθύς, βαθεῖα, *jon.* βαθέη, βαθύ; *compar.* βαθύτερος, *poët.* ogſ. βαθίων o. βάσσων, *superl.* βαθύτατος, *poët.* ogſ. βάθιστος, *Hom.*; *adv.* βαθέως; — dyb, høi, *altus*, egentl. om Udſtrækning i Rummet, *ex.* βαθὺς πόντος, βαθεῖα πόντου πλάξ, *Pind.*; τάφρος, λίμνη βαθέη, *Herod.*; ogſ. om en Flade, *ex.* βαθεῖα αὐλή, *Hom.*; ogſ. lang, ſid; df. – *b)* tæt, tyk, hyppig, i Mængde, om Sæd, Skov, Haar, o. dl., *ex.* ἦν βαθὺς ὁ σῖτος ἐν τῷ πεδίῳ, *Xen.*; beſ. βαθεῖα φάλαγξ, hvori flere Geleder ere opſtillede bagved hinanden, jf. βάθος; – *c) transl.* om det, hvorved man kan tænke ſig en Dybde, *ex.* πλοῦτος, θησαυρός, κλῆρος; df. βαθὺς ἀνήρ, ſom παχὺς ἀνήρ, en grundrig Mand, *Xen.*; men βαθὺ χρέος, dyb, bundløs Gield, *Pind.*; df. ligeſom vort dyb om alſlags Intenſitet, *ex.* βαθεῖα εἰρήνη; βαθὺς ὕπνος; τὸ βαθὺ τῆς ἡλικίας, høi Alder; ligel. κλέος, ἐσλὸν βαθύ, ſtor Berømmelſe, Lykke, *Pind.*; κατὰ φρένα – βαθεῖαν; i Sielens Inderſte, *Hom.*; ἤθεα βαθύτερα, ἢ κατὰ Θρήϊκας, dybere Kløgt og Indſigt –, *Herod.* 4, 95.

*βαθύσκαρθμος, 2, ſpringende dybt, dyb, πόθος, *poët.*; — βαθυσκαφής, 2, (σκάπτω) ſom er gravet dybt, *Soph.*; — βαθύσκιος, 2, (σκιά) tætbeſkygget; ogſ. *act.*, kaſtende tæt el. ſtærk Skygge, ἕσπερος, *poët.*; — βαθυσκόπελος, 2, (σκόπελος) med høie el. dybe Klipper, *poët.*; — βάθυσμα, τό, (βαθύνω) Fordybning; — βαθυσμῆριγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, med lange, ſtærke Børſter el. Haar, *poët.*; — βαθύσπορος, 2, (σπείρω) dybt el. rigt beſaaet, frugtbar, *Eur.*; — βαθύστερνος, 2, (στέρνον) med høit el. ſtærkt Bryſt, λέων, χθών, *Pind.*; — βαθυστολέω, er – βαθύστολμος, 2, ſom bærer lange Overklæder; (af στολή, στολμός); — βαθύστομος, 2, (στόμα) med dyb Mund el. Aabning; — βατίστρωτος, 2, (στρώννυμι) κοίτη, dybt redet d. e. blød Seng; o. — βαρύσχοινος, 2, (σχοῖνος) tætbegroet med Siv, *Hom.*; – (af βαθύς).

*βαθυτέρμων, ονος, 2, (τέρμα) ναῦς, dybtgaaende Skib, *poët.*; — βαθύτης, ητος, ἡ, = βάθος, Dybde, *Luc.*; — βαθύτριχος, 2, = βαθύθριξ; — βαθυΰδρος, 2, (ὕδωρ) med dybt Vand; — βαθύϋπνος, 2, (ὕπνος) i dyb Søvn; — βαθύφρων, ονος, 2, (φρήν) = βαθύνους, *Pind.*; — βαθύφυλλος, 2, (φύλλον) med tæt Løv; — βαθύφωνος, 2, (φωνή) med dyb Stemme; — βαθυχαῖος, 2, (χαιός) af høi el. gammel Adel, *Æsch.*; — βαθυχαιτήεις, εσσα, εν, *Æsch.*, o. βαθυχαίτης, ου,

ὁ, *Hes.* (χαίτη) med sidt el. langt Haar; — βαθύχειλος, 2, (χεῖλος) med dyb, bred, Læbe el. Rand; — βαθυχείμων, ονος, 2, (χεῦμα) = βαθυκύμων; — βαθύχθων, ονος, 2, (χθών) = βαθύγειος, *Æsch.*; — βαθυχρήμων, ονος, 2, (χρήματα) = βαθύπλουτος; o. — βαθύχροος, 2, *ctr.* -χρους, (χρόα) med dyb el. mørk Farve; – (af βαθύς).

βαῖεν, 3 *pl.* f. βαίησαν, *aor.* 2 *opt.* til βαίνω; — βαϊνός, 2, (βαΐς) af Palmegrene. — βαίνω, *irr.*, *f.* βήσομαι, *pf.* βέβηκα, o. af *pf.* βέβαα – *part. ep.* βεβαώς, βεβαῦια, o. βεβώς, βεβῶσα, (*conj.* βεβῶσι, *Pl.*); – *aor.* 2 ἔβην (efter ἔστην, men βάτην h. *Hom. ep.* forkort. f. ἐβήτην), *imperat.* βῆθι, βήτω, (men *in* 2 *imperat.* i Sammensl. ogs. κατάβα, πρόβα, &c., som ἀνάστα), *conj.* βῶ, *opt.* βαίην, *inf.* βῆναι, *part.* βάς; m. samme Bem. ogs. *in aor. med.*, ἐβήσατο, ἐβήσετο; *adject. verb.* βατός; – (af *inus.* βάω, jf. ogs. βέομαι, βείομαι, βείω); — 1) *intr.*, gaaer, træder, triner, skrider frem; alm. gaaer, drager, reiser; ogs. βῆναι ἐν νηυσίν, *Hom.*; bes. gaaer løs paa nogen; – den nærmere Bestemmelse udtrykkes sædv. ved en Præpos., dog ogs. ofte ved Maadens el. Hensigtens *partic.*, *ex.* ἔβη φεύγων, tog Flugten, ἔβη ἐναρίξων, gik at myrde; – om Handlingens Begyndelse ofte *c. inf.*, *ex.* βῆ δὲ θέειν, begyndte at løbe; men ἀμφί τινι βῆναι, at gaae rundt om, d. e. at forsvare, *Hom.*; πῆ – ὅρκια βήσεται; hvad vil der blive af Eden? *Il.* 2, 339; o. om Tiden *absol.*, Ἐννέα – βεβάασι – ἐνιαυτοί, ere forløbne, *ib.* 134; – *b) poët.* omskrivende, βαίνειν ἐπ' ἐλπίδος, δι' ὀδύνης, διὰ πόθου, f. ἐλπίζειν, ποθεῖν, &c., egentl. at gaae, at færdes derigiennem, at være deri; df. bes. *in pf.*, at være i en vis Tilstand, *ex.* τὴν τυραννίδα – εὖ βεβηκυῖαν, vel ordnet, sikret, *Herod.* 7, 164; οἱ ἐν τέλει βεβῶτες, som beklæde Øvrighedsposter, *id.*; – *c)* tilsyneladende *transit.*, el. m. udeladt Præpos., *ex.* αἶνον ἔβα κόρος, Overmættelse fulgte paa Ros, *Pind*; χρέος ἔβα με, gik paa mig, jeg kom i Gield, *Ar.*; ligel. ἔβαν νέας f. ἐς νέας, *Od.* 3, 162; — 2) *transit.*, bes. *jon.* o. *poët.*, men alene *in præs. fut.* o. *aor.* 1, sætter i Bevægelse, fører, bringer, lader stige op el. ned; *ex.* φῶτας – βῆσεν ἀφ' ἵππων, lod Mændene stige ned af Vognen, *Il.* 16, 810; men *in med.*, βήσετο δίφρον, besteg Vognen, *Il.* 3, 262; – *b) act.* om Hannen, at bespringe; *pass.* om Hunnen, at bespringes; df. βαινόμεναι, Hopper, *Herod.*

βάϊον, τό, = βαΐς. — βαιός, ὁ, liden, ringe; ikke lang; ἀπὸ βαιῆς, fra Barnsbeen; βαιόν som *adv.*, noget lidet, *Hes.*; (df. ἠβαιός). — βαΐς, ἡ, Palmegreen; Palmeblad. — βαίτη, ἡ, Skindpels, Faarepels, *Herod.*, *att.* σισυρα. — βαϊφόρος, o. βαιοφόρος, 2, (βαΐς, βάϊον, φέρω) som bærer en Palmegreen. — βαιών, όνος, ὁ, etslags ringe Fisk, ellers βλέννος, rimel. af βαιός.

βάκελος o. βάκηλος, ὁ, ogs. βακέλας, ου, ὁ, en Cybeles Tiener, *Gallus*; 2) alm. et geilt el. dumt Menneske, som βλακός. — βακίζω, spaaer som Bakis, *Ar.* — βάκχαρις, ιδος o. εως, ἡ, *bacchar*, *baccharis*, etslags Plante, af hvis Rod man fik – βακχάρινον μύρον, etslags vellugtende Olie. — *βακτηρεύω, = βακτρεύω; — βακτηρία, ἡ, ogs. βακτηρίς, = βάκτρον; df. – *dim.* βακτήριον, o. βακτηρίδιον, τό; — βάκτρευμα, τό, Støtte; af — βακτρεύω, støtter mig paa en Stav; af — βάκτρον, τό, (βάζω, βιβάζω, βαίνω), *baculus*, Stok, Stav, Støtte; df. — βακτροπροσαίτης, ου, ὁ, (προσαιτέω) som betler ved Staven, Stavkarl, Stakkel.

*Βακχᾶς, ὁ, = Βακχευτής; — Βακχάω, *Æsch.*, ogs. Βακχάζω, sværmer bacchantisk; alm. sværmer; — Βακχέβακχον ᾆσαι, at synge en Sang til Bacchus, som begyndte Βάκχε, Βάκχον –, *Ar.*; — Βάκχειος, 3, bachisk, hørende til Bacchus el. til hans Fest; bacchantisk, enthusiastisk, begeistret, sværmende, afsindig; Βάκχειος Διόνυσος, o. Βάκχειος θεός, = Βάκχος; 2) som *subst.*, *a)* ὁ Βακχεῖος *sc.* πούς, ogs. Βακχειακός, en Versefod (◡–– el. ––◡); *b)* ἡ Βακχεία, Bacchusfest; en Bacchantindes Adfærd; *c)* τὸ Βακχεῖον, Bacchustempel; Bacchusfest; Bacchanal; — Βακχειώτης, ὁ, = Βακχευτής, *Soph.*; – (af Βάκχος).

Βάκχευμα, τό, (Βακχεύω) Bacchusfest, bacchantisk Handling. — Βακχεύς, ὁ, = Βάκχος, *Soph.*; Βακχεὺς Διόνυσος, *Eur.* — Βακχεύοιμος, 2, som en Bacchantinde, begeistret, rasende; — Βάκχευσις, ἡ, en Bacchusfest el. dens Holdelse; — Βακχευτής, οῦ, ὁ, en Bacchant; som henrives af hellig Begeistring; — Βακχευτικός, 3, = Βάκχειος; o. — Βακχεύτωρ, ορος, ὁ, = Βακχευτής; af — Βακχεύω, holder en Bacchusfest; holder de bacchiske Mysterier, τελετάς, *Herod.* 4, 79; taler el. handler som en Begeistret, Fanatiker, Rasende, *debacchor*; 2) *act.*, begeistrer; sild.

*Βακχέχορος, ὁ, Διόνυσος, (χορός) som ynder el. anfører de bacchiske Chordandse, *Orph.*; — Βάκχη, ἡ, Bacchantinde, see Βάκχος Bem. 2; alm.

Begeistret, Rasende; Βάκχη Ἅιδου, Hades's rasende Tienerinde, *Eur.*; — Βακχιάζω, o. Βακχιάομαι, = Βακχεύω; — Βακχιακός, o. Βακχικός, 3, = Βάκχειος; — Βακχιάς, άδος, ἡ, = Βάκχη; — Βάκχιος, 3, = Βάκχειος; ὁ Βάκχιος, = Βάκχος; ἡ Βακχία, = Βάκχη; o. — Βακχιόω, sætter i bacchisk Begeistring; – (af flgd.).

Βάκχος, ὁ, Bacchus, Viinavlens Opfinder og Beskytter; Vinens Gud; Gud for Begeistring, bes. ogs. for den dramatiske Poesie; *b) poët.* Vinen; – 2) en Bachant, som holder Bacchusfesten, jf. Βάκχη; alm. Begeistret af Guddommen; Henreven af nogen heftig Lidenskab, Sværmer, Afsindig; – (Βάκχος er dannet af Ἴακχος, af ἰάχω, ἰά, ἰή; – uagtet Navnet forekommer først h. *Herod.*, dyrkedes dog denne Guddom allerede fra de ældste Tider, som Menneskeslægtens Forædler, som Glædens Giver, og som Symbol paa de avlende og skabende Naturkræfter). — Βάκχων, ὁ, *dim.* af Βάκχος.

βαλανάγρα, ἡ, etslags Hage, ἄγρα, hvormed man uddrog den Tap, βάλανος, som igiennem Dørslaaen, μοχλός, var indskudt i βαλανοδόκη, et Hul i Dørposten, – altså. en Nøgle; αἱ πυλέων βαλανάγραι, Portnøglerne, *Herod.*; h. *Polyb.* ogs. en Laas.

*βαλανεῖον, τό, *balineum*, *balneum*, Bad; Badested, Badstue; Badevand; — βαλανεύς, έως, ὁ, Bademand, Badskær, *balneator*; sild. ogs. βαλανείτης, o. βαλανεώτης; — βαλανευτικός, 3, hørende til et Bad el. til en Bademand; — βαλανεύτρια, ἡ, *fem.* til βαλανεύς; o. — βαλανεύω, er Bademand; τινί, betiener nogen i Badet, *Ar.*; – (rimel. er denne Ordklasse m. *Riem.* at udlede af βάλανος, Agern, hvormed man hedede Badstuen).

*βαλανηρός, 3, hørende til Agern; τὰ βαλανηρά, Frugter, som henhøre til denne Art; — βαλανηφαγέω, er – βαλανηφάγος, 2, (φαγεῖν) som æder Agern, som nærer sig deraf; — βαλανηφόρος, 2, (φέρω) som bærer Agern; — βαλανίζω δρῦν, ryster el. slaaer Agern ned af Egen; βαλανίζειν τινά, at sætte nogen en Sæbetap, see u. βάλανος. — βαλάνινος, 3, som er tillavet af βάλανος; o. — βαλάνιον, τό, Drik af Agern imod Beruselse; – (af βάλανος). — βαλανίς, ίδος, o. βαλάνισσα, ἡ, = βαλανεύτρια.

βαλανίτης, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, ιδος, der ligner βάλανος; ogs. = βαλάνινος. — βαλανοδόκη, ἡ, (δέχομαι) Hul i Dørposten, hvori Tappen, βάλανος, stikkes; af flgd. Bem. 2, c. — βάλανος, ἡ, Agern; enhver Træfrugt, der ligner Agern, bes. Behennødden og Daddelen; αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων, *Xen.*; Διὸς βάλανος, den spiselige Kastanie; undert. ogs. Træet, hvorpaa disse Frugter voxe; – 2) af Liigheden, *a)* etslags Sømusling; *b)* den forreste Deel af det mandlige Lem, *glans*; *c)* den Tap el. Slaa, *pessus*, *pessulus*, som med βαλανάγρα skydes igiennem μοχλός ind i βαλανοδόκη og uddrages deraf; *d)* etslags Sæbetap el. Sæbeclysteer; df. — βαλανόω, danner som en βάλανος; 2) tillaaser, see frgd. 2, c.

βαλαντίδιον, τό, *dim.* af – βαλάντιον, τό, Pung, Pengepung; df. — βαλαντιοτομέω, er – βαλαντιοτόμος, 2, ogs. βαλαντιητόμος, 2, (τέμνω) som bortskærer Pengepungen. — βαλανώδης, 2, (εἶδος) agernagtig; o. — βαλανωτός, 3, formet som Agern; (af βάλανος, βαλανόω) — βαλαύστιον, τό, Blomsten paa det vilde Granattræ; den umodne Granatfrugt, *balaustium*.

βαλβίς, ῖδος, ἡ, (βάλλω) Skrankerne, *carceres*, hvorfra Veddeløberne gik ud, og hvortil de vendte tilbage; df. undert. f. Maalet, *meta*; men *Soph. Antig.* 131 er efter *Hermann.* βαλβίδων ἐπ' ἄκρων, paa det Øverste af Muren; df. *b)* det Standpunct, hvorfra man gaaer ud el. begynder, bes. hvorfra man kaster Diskos; df. som βάσις o. βηλός, Grundlag, Fod, Fodstykke, Malerstol, o. dl. — βάλε, sild. ἄβαλε, *utinam*, o at dog! give Gud! (oprindel. *imperat.* af βάλλω).

βαλήν, ὁ, Konge, *Æsch.*; (efter nogle forkort. af d. gl. βασιλήν); df. — βαληναῖος, 2, kongelig. — βαλιός, o. βάλιος, 2, plettet, spraglet; 2) hurtig, jf. αἰόλος. — βαλλήν, βαλληναῖος, = βαλήν, &c. — βαλλήναδε βλέπειν, h. *Ar.* Ordspil af βάλλειν o. den attiske Demos Παλλήνη. — *βαλλητύς, ύος, ἡ, Kasten, *jon.*; o. — βαλλίζω, kaster hid og did, bes. kaster, tumler Fødderne; df. dandser, hopper, springer; df. — βαλλισμός, ὁ, Hoppen, Springen; (af flgd.).

βάλλω, *irr.*, *f.* βαλῶ, sild. ogs. βαλλήσω, *Ar.*, hvs. *aor.* 1 ἐβάλλησα, *aor.* 2 ἔβαλον, *pf.* βέβληκα. *pf. pass.* βέβλημαι, *ep.* ogs. βεβόλημαι, *aor.* 1 *pass.* ἐβλήθην; – af *aor. pass. syncop.* (ἔβλην) ἔβλητο, &c., βλῆσθαι, βλήμενος, *conj.* βλήεται (f. βλῆται) *Od.* 17, 472, *opt.* (βλείμην) βλεῖο, o. ligel. *fut.* -βλήσομαι, *Il.* 20, 335; — 1) *transit.*, kaster, slynger (Skudvaaben); træffer, saarer, *ex.* καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ, saarede ham med en Piil i Laaret, *Il.* 11, 582; jf. *Il.* 5, 795; df.

fælder, nedlægger, *ex. Il.* 4, 473; underf. træffer, rammer, *oppon.* ἁμαρτάνω, ἀφαμαρτ., *ex. Il.* 21, 591; i Prosa sædv. εὔστοχα, εὔσκοπα βάλλειν, at træffe Maalet; – *b)* ogs. om andre Ting, *ex.* βάλε – ποτὶ πέτρας, kastede, drev, slog (Skibet), *Od.* 12, 71; men νῆας – Ἐς πόντον βάλλουσι, lade stikke i Søen, *ib.* 4, 359; – *c)* fælder, lader falde, δάκρυ, ὀδόντας, som ἀποβάλλω, *Hom.*; κάρη, ὄμματα βαλεῖν, at kaste, vende, dreie, *id.*; – *d)* berører, bestrænger, bestrøer, om Støv, Skum, o. dl., *Hom.*; *in med.*, χρόα βάλλεσθαι λουτροῖς, at bestrænge Huden, at bade sig i Vand, *Hom. Cer.*; *transl.*, ἄχεϊ, πένθεϊ βεβολημένος, truffen, saaret af Sorg el. Kummer, *Hom.*; ἠέλιος – ἀκτῖσιν ἔβαλλεν, berørte med sine Straaler, bestraalede, *Od.* 5, 479; — 2) fælder, føier, lægger, κύκλα ἀμφὶ ὀχέεσσι, sætter Hiul paa el. til Vognen, αἰγίδα ἀμφ' ὤμοις, lægger om Skuldrene; bs. ofte, iförer, *Hom.*; βάλλειν χεῖρας ἀμφί, περί, πρός τινι, at omarme, *id.*; *in med.*, ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο – τόξα, lagde el. hang sig om Skuldrene, *Il.* 10, 333; – *b) transl.*, ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλλουσι, føre, ordne det saaledes, *Od.* 1, 201; βάλλειν φιλότητα, at knytte Venskab; – oftere *in med.*, *ex.* ἑτέρως ἐβάλοντο (*lect. var.* ἐβόλοντο, βούλοντο) have besluttet det anderledes, *ib* 234; Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος, de toge til Eftertanke, *Il.* 15, 566; – ligel. καὶ τόδ' ἐς θυμὸν βαλεῦ, *Herod.* 8, 68; men ἐπὶ σφέων αὐτέων βαλλόμενοι, overlæggende indbyrdes, *id.* 8, 109, jf. 5, 73; ἴσθι αὐτὸν ἐπ' ἑωυτοῦ βαλλόμενον πεπρηχέναι, paa egen Haand, af egen Drift, *id.* 5, 106; — 3) *intr.*, falder, styrter, *ex.* ποταμὸς – εἰς ἅλα βάλλων, som falder i Søen, *Il.* 11, 722; (ἵππους) περὶ τέρμα βαλούσας, styrtende frem el. hen, *ib.* 23, 462; bs. komisk, βάλλ' εἰς μακαρίαν, εἰς ὀλβίαν, εἰς κόρακας, gaa du til –!

βαλσαμίνη, ἡ, Balsamplante; af — βάλσαμον, τό, Balsam, etslags velluftende Gummi; af — βάλσαμος, ἡ, Balsamtræet; bs. — βαλσαμώδης, 2, (εἶδος) balsamagtig. — βαλῶ, *f. act.* til βάλλω. — βᾶμα, *dor.* f. βῆμα. — βάμβα, τό, *dor.* f. βάμμα. — βαμβαίνω, mumler, stammer, klapprer med Tænderne af Skræk; τάρβησέν τε Βαμβαίνων, *Il.* 10, 375; ligel. βαμβαίνει μὲν γλῶσσα, *Bion.*; (rimel. af βαβάζω); sield. βαμβαλύζω, βαμβάλω. — βαμβακίς, ἡ, (βάμβα) = φαρμακίς, *inc.* — βαμβακοειδής, 2, = βομβυκοειδής. — βαμβάλω, = βαμβαίνω, h. *Mosch.* om Blomstersproget. — βᾶμες, *dor.* f. βᾶμεν, *conj. aor.* 2 af βαίνω. — βάμμα, τό, (βάπτω) hvori man dypper, *ex.* Hvidtekalk, Farve; Dyppelse, Saus; ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν, *Ar. Ach.* 112, skal dyppe dig i sardisk Farve, d. e. prygle til Blods.

βάν, *poët.* f. ἔβαν, ἔβησαν, *aor.* 2 til βαίνω, *Hom.* — *βαναυσία, ἡ, Haandværk, som χειρωναξία o. τέχνη; Haandværkernes Levemaade; det Haandværksmæssige, Aandløse; o. — βαναυσικός, 3, hørende til et Haandværk; haandværksmæssig, *oppon.* fri og ædel; τέχναι βαναυσικαί, *artes sellulariæ*, *illiberales*, *oppon.* Kunsten; af — †βάναυσος, 2, (skal være f. βαύναυσος; af βαῦνος, αὔω), altsaa egentl. arbeidende ved Ovnen el. Kaminen; alm. som fører en siddende, usund, og derfor af Naturmennesket ringeagtet Levemaade; *transl.*, af lav Tænkemaade, smudsig, udpyntet, pedantisk; *b)* βίος, τέχνη βάναυσος, ἔργον βάναυσον, Haandværk, *oppon.* fri Kunst; bs. — βαναυσοτεχνέω, (τέχνη) = flgd.; — βαναυσουργέω, er — βαναυσουργός, ὁ, (ἔργον) en Haandværksmand; bs. — βαναυσουργία, ἡ, et Haandværk.

βάξις, ἡ, (βάζω) *poët.*, Sagn, Tale, Rygte, bes. Orakelsvar. — †βαπτίζω, (βάπτω) dypper, (bs. døber), dukker ofte deri; væder, som βρέχω; βεβαπτισμένος ὀφλήμασι, εἰσφοραῖς, overvældet af –; 2) som βάπτω, øser, *Plut.*; bs. — βάπτισις, ἡ, o. βαπτισμός, ὁ, Neddyppen, Neddukken, Baden, Afskyllen, Døben; — βάπτισμα, τό, det Neddyppede; ogs. = frgd.; — βαπτιστήριον, τό, Sted til Badning; bes. Svømmeplads i Badet; o. — βαπτιστής, οῦ, ὁ, som dypper, dukker, væder; en Farver; sild. en Døber; *fem.* βαπτρία.

βαπτός, 3, dyppet deri; farvet; 2) øst, til at øse; af — βάπτω, *f.* ψω, *aor.* 2 *pass.* ἐβάφην; dypper, dukker deri, væder; ἔβαψας ἔγχος – πρὸς – στρατῷ; i dens Blod, *Soph. Aj.* 95; farver, beitser, glasserer; om Jern, hærder, *Od.* 9, 392; dypper i for at øse, d. e. øser; *pass.*, βάπτεται ναῦς, gaaer under; *b)* sild. *intr.*, ῥόον βάπτειν f. βάπτεσθαι, at dukke sig i Strømmen, *Arat.*

βάραγχος, βαράγχιον, βαραγχιάω, = βράγχος, *etc.* — βάραθρον, τό, *jon.* βέρεθρον, dyb Hule, Kløft, Afgrund; bes. bag d. athen. Borg, det Sted, hvorned man styrtede domfældte Forbrydere; *transl.*, Fordærvelse, Undergang; πάντα ἀπόκρημνα, φάραγγες, βάραθρα, *Dem.*; ogs. = flgd., ligesom *barathrum*; (rimel. bесл. m. βόθρος); bs. — βάραθρος, ὁ, ryggesløst Menneske, som for-

tiener at styrtes i Forbrydergruben; o. — *βαραθρώδης*, 2, (*εἶδος*) ligesom en Afgrund.

* *βαρβαρίζω*, viser mig som fremmed i Sprog el. Sæder, efteraber Fremmede; skriver el. taler feilagtigen; 2) holder med Barbarerne, bes. med Perserne; — *βαρβαρικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, barbarisk, udenlandsk, fremmed, i et fremmed Sprog; *oppon.* hellenisk; — *βαρβαρισμός*, ὁ, at tale et fremmed Sprog; at tale feilagtigen; Sprogfeil; — *βαρβαριστί*, *adv.*, paa barbarisk bes. persisk Viis, i deres Sprag; — *βαρβαρόγλωσσος*, 2, (*γλῶσσα*), som *βαρβαρόφωνος*, som taler et fremmed Sprog; som taler d. græske Sprog grovt og feilagtigt; o. — *βαρβαρόκτονος*, 2, (*κτείνω*) ombragt af Barbarerne, bes. af Perserne; – (af flgd.).

βάρβαρος, 2, barbarisk, fremmed, d. e. ugræsk; med fremmed, ugræsk Skik og Sprog; oftest *subst.*, *οἱ βάρβαροι*, *oppon.* *οἱ Ἕλληνες*; – *b)* først fra Perserkrigene: ufri, uædel, slavisk, raa; *βαρβαρώτατοι καὶ πλεῖστον τῶν Ἑλληνικῶν νόμων κεχωρισμένοι*, længst borte fra græsk Cultur, *Xen.*; *βάρβαρός ἐστι τῷ μισεῖν, οὓς αὐτῷ προσῆκε τιμᾶν*, *Dem.*; – fra Augusti Tid kaldes alle de Barbarer, som mangle græsk og romersk Dannelse; – *c)* sild. som udtrykker sig feilagtigen; – (Ordet *βάρβαρος* synes oprindel. at være en spottende Efterligning af et fremmed og for Grækerens Øre ligesom uarticuleret Sprog).

* *βαρβαροστομία*, ἡ, fremmed Sprog; fremmed el. barbarisk Udtale; af — *βαρβαρόστομος*, 2, (*στόμα*) som taler et fremmed Sprog; som taler et Sprog barbarisk el. feilagtigen; — *βαρβαρότης*, *ητος*, ἡ, en Udlændings Adfærd; Raahed, Vildhed, Barbari; — *βαρβαροφωνέω*, er – *βαρβαρόφωνος*, 2, (*φωνή*) = *βαρβαρόγλωσσος*; o. — *βαρβαρόω*, gior til Barbar el. Fremmed, underkaster fremmed Magt; *transl.*, giør barbarisk, vild, grusom; *in med.*, bliver fremmed, vild, barbarisk; – (af *βάρβαρος*).

βάρβιλος, ἡ, det vilde Ferskentræ; (besl. m. *βράβυλος*). — *βαρβιτίζω*, spiller paa – *βάρβιτον*, τό, ogs. *βάρβιτος*, ἡ, et Instrument med mange Strænge; (det lignede Lyren, med hvilken det undert. forverles); df. — *βαρβιτῳδός*, ὁ, (*ᾠδή*) som synger til Barbiton. — *βάρδιστος*, *Hom.*, o. *βαρδύτερος*, *Theocr.*, *poët.* omsat af *βράδιστος*, *etc.*, *superl.* o. *compar.* af *βραδύς*.

βαρέω, = *βαρύθω*; df. alene *part. ep.* *βαβαρηώς*, betynget, *οἴνῳ*, *Hom.*, o. *part. pass.* *βεβαρημένος*, *Pl.* — *βαρέως*, *adv.* af *βαρύς*. — *βάρημα*, τό, (*βαρέω*) Last, Vægt, som *βάρος*. — *βαρίβας*, *αντος*, ὁ, (*βαίνω*) som bestiger en *βᾶρις*, som seiler derpaa; af — *βᾶρις*, *ιδος*, *jon.* *ιος*, ἡ, et slags ægyptisk Baad el. Pram, see *Herod.* 2, 96; *poët.* ogs. alm. Baad, Jolle, Fartøi; 2) sild. stort Huus, Taarn, Slot, *insula*.

βάρος, *εος*, τό, Last, Vægt, Tyngde; en stor Mængde; *transl.*, *a)* hvad der trykker, Besværlighed, Kummer; – *b)* Vægt, Anseelse, Formue og Magt, *gravitas*; df. — *βαροῦλκον*, τό, (*ἕλκω*) Vinde, hvormed en Last bringes i Veiret. — * *βαρυαής*, 2, (*ἄημι*) som aander tungt el. stærkt; 2) som lugter ilde; — *βαρυάλγητος*, 2, ogs. *βαρυαλγής*, 2, (*ἀλγέω*) som lider meget; 2) *act.*, som foraarsager tunge Lidelser; — *βαρυαχής*, 2, *dor.* f. *βαρυηχής*; — *βαρυβόας*, *ου*, ὁ, (*βοή*) skrigende stærkt; — *βαρυβρεμέτης*, *ου*, ὁ, -*βρεμετήρ*, *ῆρος*, ὁ, *fem.* -*τειρα*, o. *βαρύβρομος*, 2, (*βρέμω*) brummende, larmende, brusende stærkt, huult, frygteligen; o. — *βαρυβρώς*, *ῶτος*, ὁ, ἡ, (*βιβρώσκω*) gnavende, tærende, bidende stærkt; *transl.*, martende, qvælende; – (af *βαρύς*).

βαρύγδουπος, 2, *poët.* = *βαρύδουπος*; — *βαρύγλωσσος*, 2, (*γλῶσσα*) med tung el. langsom Tunge; — *βαρυγλώχιν*, *ινος*, ὁ, ἡ, (*γλωχίν*) med frygtelig Spids; — *βαρυγούνατος*, o. -*γουνος*, 2, (*γόνυ*) med tunge Knæer, langsom, træt; — *βαρύγυιος*, 2, (*γυῖον*) med tunge el. matte Lemmer, træt, lam; 2) *act.*, lammende, udmattende Lemmerne; — *βαρυδαιμονέω*, er – *βαρυδαίμων*, *ονος*, 2, (*δαίμων*) ulykkelig, elendig; df. — *βαρυδαιμονία*, ἡ, tung Skiebne, Ulykke, Elendighed; — *βαρύδακρυς*, *υ*, o. -*δάκρυος*, 2, (*δάκρυ*) som græder heftigen; — *βαρύδεσμος*, 2, (*δεσμός*) i tunge Lænker; — *βαρύδικος*, 2, (*δίκη*) øvende tung Hævn; — *βαρυδότειρα*, ἡ, givende, d. e. paaførende Ulykke; o. — *βαρύδουπος*, 2, (*δοῦπος*) bragende, tordnende, rasleude tungt el. huult; – (af *βαρύς*).

βαρυεγκέφαλος, ὁ, med tung Hierne, Dumrian; — *βαρυεργέω*, er – *βαρυεργής*, 2, (*ἔργον*) som arbeider tungt el. med Anstrængelse. — *βαρύζηλος*, 2, (*ζῆλος*) meget misundelig; — *βαρυηκοέω*, er – *βαρυήκοος*, 2, (*ἀκοή*) tunghør; df. — *βαρυηκοΐα*, ἡ, Tunghørighed; — *βαρυηχής*, 2, (*ἠχέω*) lydende, tanende, brusende tungt el. huult; — *βαρυθυμέω*, ogs. *in med.*, *ἐπί τινι*, er – *βαρύθυμος*, mismodig, nedslaaen, bedrøvet; opbragt, vred; df.

-βαρυθυμία, ἡ, Mismod, Harme, Vrede; o. — βαρύθω, betynges; βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ (ἕλκεος), Il. 16, 519, er tung, smertefuld deraf; b) er tung, dorsk, langsom; – (af βαρύς).

*βαρυκάρδιος, 2, (καρδία), med tungt Hierte, feig, frygtsom; b) med langsom Forstand; — βαρυκέφαλος, 2, (κεφαλή), med tungt Hovede; — βαρύκομπος, 2, (κόμπος), tonende, larmende tungt el. huult; — βαρύκοτος, 2, (κότος), som vredes heftigt; 2) act., som haver heftigt; — βαρύκτυπος, 2, (κτύπος), brusende, larmende stærkt el. frygteligen, epith. til Zeus, ogs. til Poseidon; o. — βαρυλαίλαψ, ὁ, ἡ, brusende, stormende tungt el. frygteligen; – (af βαρύς). — βαρύλλιον, τό, dim. af βάρος, liden Vægt. — βαρύλογος, 2, (λόγος), med haarde Ord; ἔχθος βαρύλ., dadlesyg Hadskhed, Pind.; o. — βαρύλυπος, 2, (λύπη), som krænker haardt; 2) pass., som er haardt krænket, som sorger meget; – (af βαρύς).

*βαρυμάστος, 2, (μαστός), med tunge el. stærke Bryster; — βαρυμηνιάω, vredes heftigen; af — βαρυμήνιος, 2, o. βαρύμηνις, ιος, ὁ, ἡ, (μῆνις), som vredes heftigt el. uforsonligt; — βαρύμισθος, 2, (μισθός), som faaer en tung Løn; — βαρύμοχθος, 2, (μόχθος), som har tungt Arbeide, tunge Lidelser; — βαρυνέω, = βαρὺς εἰμι, Theocr., inc.; — βάρυνθεν, æol. f. ἐβαρύνθησαν, af βαρύνω; — βαρύνοσος, 2, (νόσος), meget syg; 2) som foraarsager haard Sygdom; — βαρυντικός, 3, tung, besværlig; 2) = βαρυτονῶν, gramm.; — βαρύνω, f. υνῶ, betynger; εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, tyngede ned, Od. 5, 321; b) transl., falder besværlig, trykker, plager; βαρύνω δικαστάς, støder, opbringer, Xen.; c) in med., βαρύνεσθαι γυῖα, χεῖρα, at blive mat i Lemmerne, lam paa Haanden; transl., harmes, gravor, Thuc. 5, 7; – 2) sætter Accenten Gravis, gramm.; o. — βαρύνωτος, 2, (νῶτος), med tung Ryg; – (af βαρύς).

*βαρύοδμος, 2, (ὀδμή), med slem el. bedøvende Lugt; — βαρυόπης, ου, ὁ, (ὄψ), med vægtig el. stærk Stemme, Pind.; — βαρυόργητος, 2, (ὀργίζω), = βαρύμηνις; — βαρύοσμος, 2, jon. f. βαρύοδμος; — βαρυπαθέω, (παθεῖν), lider ilde, er utilfreds, Plut.; — βαρυπάλαμος, 2, (παλάμη), som fører en tung Haand, hvis Haand hviler tungt; — βαρυπειθής, 2, (πείθομαι), som vanskeligen følger med el. overbevises, vanskelig; — βαρυπενθής, 2, (πένθος), som har tung Sorg; 2) som foraarsager tung Sorg; i denne Bem. ogs. βαρυπένθητος, 2; bs. — βαρυπένθεια, poët. -θία, ἡ, tung el. stor Sorg; — βαρυπεσής, 2, (πεσεῖν), faldende tungt; — βαρυπήμων, ονος, 2, (πῆμα), som skader meget; — βαρυπνείων, ουσα, ον, (πνέω), blæsende stærkt, stormende; — βαρύπνοος, 2, (πνοή), = βαρυαής; — βαρύποτμος, 2, (πότμος), = κακοδαίμων, ulykkelig; o. — βαρύπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med tunge Fødder, ubevægelig, dorsk; 2) act., som lammer Fødderne; – (af flgd.).

βαρύς, εῖα, ύ, adv. βαρέως, ogs. βαρέα, tung, vægtig, gravis; βαρεῖαι χεῖρες, Hom.; τὸ βαρύτατον (στράτευμα), de Tungtbevæbnede, ὁπλῖται, Xen.; φθόγγος βαρύς, grov, stærk Stemme, id.; oftere transl., – a) besværlig, trykkende, fordærvelig, ἔρις, ἄτη, κακότης βαρεῖα, Hom.; πένθος, νεῖκος βαρύ, Pind.; fortrædelig, smertelig; τοῖς ἀγαθοῖς βαρεῖς, molesti, Xen.; grov, plump, ubehøvlet; βαρὺ χωρίον, usund Egn, id.; βαρέα στενάχειν, at sukke tungt; βαρέως φέρειν, graviter ferre; βαρέως ἀκούειν, at høre ugierne; – b) vægtig, formaaende, mægtig; fast, bestemt; ærværdig, agtet; som gravis; — 2) om Tonen, ἡ βαρεῖα, sc. προσῳδία, accentus gravis, dyb, dæmpet, oppon. ὀξεῖα, gramm.

*βαρυσίδηρος, 2, tung af Jern; — βαρυσκίπων, ωνος, 2, med tung Stav el. Stok; — βαρυσμάραγος, 2, (σμαραγή), = βαρύκτυπος; — βαρυσταθμέω, er - βαρύσταθμος, 2, (σταθμός), som veier tungt, tung i Vægt; — βαρυστενάχων, ουσα, ον, (στενάχω), Il., = βαρύστονος; — βαρύστομος, 2, (στόμα), som skærer skarpt, som skærer el. trænger dybt ind; — βαρύστονος, 2, adv. -νως, (στένω), stønnende, sukkende tungt el. dybt; ulykkelig; ὑποκριταὶ βαρύστονοι h. Dem., rimel. som bruge en stærk Stemme og heftig Action; — βαρυσύμφορος, 2, (συμφορά), som rammes af stor Ulykke, Herod.; — βαρυσφάραγος, 2, = βαρύκτυπος, Pind.; o. — βαρύσωμος, 2, (σῶμα), med tungt Legeme; – (af βαρύς).

*βαρυταρβής, 2, (τάρβος), meget forfærdet el. forfærdende; — βαρύτης, ητος, ἡ, Vægt, Last, Tyngde; Besværlighed; Brydsom, grov, plump Tænke- og Handlemaade, ex. τῆς ἀναλγησίας καὶ βαρύτητος τῶν Θηβαίων ἀπαλλαγῆναι, at blive befriet derfra, Dem.; — βαρύτιμος, 2, (τιμή), af stort Værd, dyr, kostbar; 2) act., μὴ βαρύτιμον εἶναι περὶ τὴν διάπρασιν, at give godt Kiøb, Heliod.; — βαρύτλητος, 2, (τλῆναι), med tunge Lidelser; 2) pass., tung at bære, ikke til at holde ud; —

βαρυτονέω, o. βαρυτόνησις, ἡ, see u. flgd.; o. — βαρύτονος, 2, (τόνος, τείνω), stram, fast, kiødfuld, στέρνον, *Xen.*, *inc.*; 2) = βαρύφωνος; 3) *a)* h. *gramm.* om Stavelser, som har en Gravis, ubetonet, tonløs; om Verber, med Tonen paa næstsidste Stavelse; *b)* h. *rhet.*, som udtales med en stærk Tone el. med Eftertryk; df. – βαρυτονέω, sætter en Gravis paa en Stavelse; – denne Handling, βαρυτόνησις, ἡ; – (af βαρύς).

*βαρυφθέγκτης, ου, ὁ, λέων, brølende stærkt; o. – βαρύφθογγος, 2, tonende, lydende dybt el. stærkt, νευρά, *Pind.*; (af φθέγγομαι, φθογγή); — βαρύφλοισβος, 2, (φλοῖσβος), larmende stærkt; — βαρύφορτος, 2, (φόρτος), med en tung Last el. Vægt; — βαρυφρονέω, βαρύφρων, ονος, 2, (φρήν), o. βαρυφροσύνη, ἡ, = βαρυθυμέω, -θυμος, -θυμία; — βαρυφωνέω, er — βαρύφωνος, 2, (φωνή), med stærk, grov Stemme el. Udtale; – en saadan Stemme el. Udtale, βαρυφωνία, ἡ; — βαρύχειλος, 2, (χεῖλος), med tunge Læber; — βαρύχορδος, 2, (χορδή), φθόγγος, lydende dybt; — βαρύψυχος, 2, (ψυχή), med tung, dorsk Siel; sørgmodig, forknyt, bedrøvet, *Soph.*; — βαρυώδης, 2, (ὄζω), = βαρύοδμος; o. — βαρυώδυνος, 2, (ὀδύνη), som smerter meget; 2) *pass.*, som lider heftig Smerte; – (af βαρύς).

βάς, βᾶσα, βάν, *part. aor.* 2 til βαίνω. — *βασαναστραγάλα, ἡ, (ἀστράγαλος), som martrer Knoklerne, *epith.* til Podagra h. *Luc.*; — βασανεύω, sædv. βασανίζω, gnider paa Prøvestenen, βάσανος, for at prøve Ægtheden; df. alm. prøver, udforsker; aftvinger en Tilstaaelse, qvæler, ængster; om Stilen, forskruer; df. — βασανισμός, ὁ, Prøvelse, Udforskning; Martren som paa en Pinebænk; — βασανιστήριος, 3, hørende til Prøvelse, Undersøgelse, Martren; τὸ βασανιστ., Sted dertil; ogs. et Torturinstrument; af — βασανιστήρ, ῆρος, ogs. βασανιστής, οῦ, ὁ, *fem.* βασανίστρια, ἡ, som prøver, undersøger, udforsker, martrer, qvæler; af — βάσανος, ἡ, Prøvesteen, Probeersteen, *lapis Lydius*, *coticula*; πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει καὶ νόος ὀρθός, *Pind. Pyth.* 10, 106; *transl.*, Prøvelse, Undersøgelse; ogs. piinligt Forhør; βάσανοι, Torturredskaber; δοῦναι βάσανόν τινος, at aflægge Prøve el. Beviis paa noget, *Xen.*; δοῦναί τι βασάνῳ, at underkaste noget en Prøve.

βασιλέα, *Pind. Nem.* 1, 59, *irr.*, sædv. βασίλεια, ἡ, *fem.* af βασιλεύς, Dronning, Fyrstinde; ogs. βασ. θεά, *Ar.*; — βασιλεία, ἡ, (βασιλεύω), Kongerige; Kongemagten; Diademet; εἰς τὴν βασιλ. καθέστηκεν, kom paa Tronen, *Xen.*; — βασιλείδιον, τό, *dim.* af βασιλεύς; o. — βασίλειος, 2, ogs. 3, kongelig, fyrstelig; df. τὸ βασίλειον, *a)* sc. δῶμα, ofte ogs. *in pl.*, kongeligt Slot el. Telt, Hovedqvarteer; Skatkammer; *b)* sc. στέμμα, det kongelige Hovedbind el. Diadem; – (af flgd.).

βασιλεύς, έως, ὁ, Konge, Fyrste; Anfører, Befalingsmand; Hersker, Herre; Ζεὺς θεῶν βασιλεύς, *Hes.*; i Athenen hed den anden Archont βασιλεύς, hvem det paalaae at paadømme Forbrydelser imod Religionen; hans Kone, βασίλισσα; – fra Perserkrigene kaldtes Perserkongen bes. βασιλεύς, ogs. ὁ μέγας βασιλεύς; – oprindel. *adject.*, *ex.* ἀνὴρ βαλιλεύς, *Hom.*; *compar.* βασιλεύτερος, større, mægtigere el. værdigere Konge, *superl.* βασιλεύτατος, *id.*; (skal være af βάσις, βαίνειν, at gaae foran, at anføre, el. f. βασίλεως, førende Folket).

*βασιλευτός, 3, som beherskes af Konger; o. – βασιλεύτωρ, ορος, ὁ, *poët.* = βασιλεύς; af — βασιλεύω, er Konge, βασιλεύς, hersker, regierer; behersker, τινί, *Hom.*, oftere τινός; *in pass.*, regieres af, lever under en Konge; — βασιληΐη, ἡ, *jon.* f. βασιλεία, *Herod.*; — βασιλήϊος, 3, *jon.* = βασίλειος; — βασιληΐς, ΐδος, ἡ, τιμή, *Il.*, = βασιλική, kongelig; o. — βασιλίζω, er paa det kongelige Parti; *in med.*, opfører mig som en Konge; – (af βασιλεύς).

*βασιλικός, 3, *adv.* -κῶς, kongelig, fyrstelig; herlig, prægtig; – *b)* hørende til Regieringen, skikket til at regiere, *Xen.*; – *c)* *subst.*, ἡ βασιλική, sc. οἰκία s. στοά, *basilica*, *regia*, Kongens Bolig, sædv. omgiven med en Buegang; i Rom, en offentlig Bygning ved Torvet, indvendigen med en dobbelt Søilegang; af Liigheden med denne kaldtes ogs. Kirkerne, *basilicæ*; — βασιλίνδα, *adv.*, παιδιά; ἡ, Kongespillet; (dannet som ἀριστίνδα, o. fl.); — βασίλιννα, ἡ, *Men.*, o. βασιλίς, ἡ, *Soph.*, = βασίλεια; — βασιλίσκος, ὁ, *dim.* af βασιλεύς, *regulus*; 2) en Slangeart, Basilisk; 3) Gierdekonge, en liden Fugl; o. — βασίλισσα, ἡ, = βασίλεια; see ogs. u. βασιλεύς; – (af βασιλεύς).

βάσιμος, 2, gangbar, tilgængelig; hvorpaa man kan træde el. staae, fast, sikker; 2) bestegen, opnaaet; o. — βάσις, εως, ἡ, Skridt, Gang, Bevægelse; *b)* den rhythmiske Bevægelse, Rhythmus, Takt; τᾶς ἀκούει – βάσις, *Pind. Pyth.* 1, 4; – 2) hvorpaa man gaaer, hvorpaa noget staaer; df. *a)* Fod, Fodsaale; *b)* Grundvold, Grundlag, Fod, Basis; (af βαίνω).

βασκαίνω, *f.* ανῶ, *aor.* ἐβάσκηνα, *aor. pass.* ἐβασκάνθην, (βάζω, βάξω, svadser), omtaler nogen ilde, dadler og nedsætter, forværrer; ὁ δὲ σιγήσας, ὅτε ἔδει λέγειν, ἄν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνει, *Dem.*; bes. befører, paalyver, krænker; oftere *c. acc.*; 2) tiltaler med onde Ord, bes. forhexer ved forstilt Ros, ved visse Trylleformler, misundelige Blikke, o. dl., hvorved bes. Børns Bært og Trivsel skulde hindres, lat. *fascino*; df. alm., misunder; oftere *c. dat.*

*βασκανητικός, 3, beførende, hadsk, misundelig; — βασκανία, ἡ, Dadlesyge, Beførelse; Misundelse; *poët.* ogs. βασκοσύνη, ἡ; — βασκανίζω, = βασκαίνω; — βασκάνιον, τό, = προβασκάνιον, Middel imod Forhexelse, Amulet; 2) *dim.* af flgd.; o. — βάσκανος, 2, en Dadler, Befører, Bagvasker, h. *Dem.* som συκοφάντης; dog ogs. πονηρὸν ὁ συκοφάντης καὶ πανταχόθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον, *id.*; 2) som forhexer, &c., see βασκαίνω Bem. 2; alm. et ondt, hadsk og misundeligt Menneske; o. — βασκαντικός, 3, hørende, skikket til at beføre, forhexe, misunde; - (af βασκαίνω). — βάσκε, alene i Udtrykket βάσκ' ἴθι, gaa hen! gaa og skynd dig! *Il.*; (rimel. *imperat.* af βάσκω, *inus.*, besl. m. βιβάζω, βαίνω).

βασμός, ὁ, *jon.* f. βαθμός. — βᾶσσα, ἡ, *dor.* f. βῆσσα. — †βασσάρα, ἡ, = ἀλώπηξ, en Ræv; 2) Bacchantindernes Dragt, (rimel. af Rævestind); 3) en Bacchantinde; 4) en Skiøge; df. — βασσάρειος, 2, o. βασσαρικός, 3, hørende til en βασσάρα; — Βασσαρεύς, ὁ, (af βασσάρα Bem. 3), *epith.* til Bacchus, ogs. Βάσσαρος, ὁ; df. - Βασσαρεύω, = Βακχεύω; — βασσάριον, τό, *dim.* af βασσάρα; o. — βασσαρίς, ίδος, ἡ, = βασσάρα. — βάσσων, ονος, 2, *compar. dor.* til βαθύς.

βάσταγμα, τό, hvad man bærer, Byrde, Dragt; en Stok; af — †βαστάζω, *f.* άσω, *aor. pass.* ἐβαστάχθην, hæver el. holder i Veiret, λᾶαν, τόξον, *Od.*; *transl.*, hæver, roser, priser, *tollo laudibus*, *Pind.*; - *b)* bærer, støtter, *Æsch. Ag.* 35; - *c)* holder el. veier i Haanden; df. *transl.*, πάντ' ἐβάστασας φρενί, har overveiet alt, *Ar.*; — 2) bærer bort. borttager; df. rimel. d. lat. *vasto*; (rimel. besl. m. βάσις m. Bem. at bringe i Gang); df. — βαστακτής, οῦ, ὁ, Drager, Lastdrager; — βαστακτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket til at bære Byrder; o. — βαστακτός, 3, baaren, til at bære.

βαταλίζομαι, lever som en - βάταλος, ὁ, = κίναιδος; rimel. af βατεύω, βατέω; jf. βάτταλος. — βατάνη, ἡ, = πατάνη, Fad, Tallerken; *dim.* βατάνιον, τό. — βατεύω, o. βατέω, som βαίνω, = ὀχεύω; ogs. *in med.*, *Theocr.* 1,87; 2) h. Delphierne = πατέω, *Plut.* — βάτην, *jon.* f. ἐβήτην, 3 *dual. aor.* 2 til βαίνω. — *βατήρ, ῆρος, ὁ, som gaaer el. skrider frem; oftere, Dørtrin, man træder paa, som βηλός; Skranke, man gaaer ud fra, som βαλβίς; Stav, man gaaer ved, som βακτηρία; — βατηρία, ἡ, = βακτηρία; — βατήριος, 2, hørende til en βατήρ; βατήριον λέχος, = συνουσία, *Phocyl.*; — βατηρίς, ἡ, κλίμαξ, Trappestige; o. — βάτης, ου, ὁ, Bestæler, Stodhingst; - (af βαίνω).

βατία, ἡ, = βάτος, Tornebusk, Tornekrat; - *dim.* βατιακή, ἡ. — βατιάκιον, τό, *dim.* til βατάνη. — βατιδοσκόπος, 2, (σκοπέω), som seer graadigt efter βατίδες, Rokker, *Ar.* — βάτινος, 3, af en Tornebusk, βάτος. — βάτιον, τό, = βατιακή; 2) = βατιάκιον; 3) h. *Ar. Plut.* 1012, et Kiæleord m. uvis Bem., skal maaskee hede φάττιον. — βατίς, ίδος, ἡ, = ὁ βάτος; 2) etslags Fugl, som opholder sig paa Torne; 3) etslags Plante; besl. m. βάτος.

*βατοδρόπος, 2, (δρέπω), plukkende Torne, udryddende Torne, *Hom. Merc.*; — βατόεις, εσσα, εν, tornet, tornefuld; o. — βάτον, τό, Bær af Torne; Brumbær; af — βάτος, ὁ, Tornebusk, Brumbærbusk, *rubus*; βάτων ἕνεκα, for ikke at stikke sig, *Od.* 24, 230. — βάτος, ὁ, etslags pigget Rokkeart; besl. m. frgd. — βατός, 3, (βαίνω), = βάσιμος, fremkommelig, *oppon.* ἄβατος; betraadt, bestegen; τὸ βατόν, Vadsted, *vadum*.

βατράχειος, 2, hørende til en Frø; βατρ. χρῶμα, Frøfarve; — βατραχίζω, er el. bærer mig ad som en Frø; — βατράχιον, τό, *ranunculus*, Ranunkel, ligesom Frøurt; — βατραχίς, ίδος, ἡ, *dim.* af βάτραχος; 2) en frøgrøn Klædning; — βατραχίτης, ου, ὁ, λίθος, en frøgrøn Steen; o. — Βατραχομυομαχία, ἡ, (μῦς, μάχη), ligesom Frømusekrigen, et komisk Heltedigt, som urigtigen tillagdes Homer; af — βάτραχος, ὁ, en Frø; 2) en Havfrø, etslags Fisk; 3) etslags Sygdom paa Tungen; 4) den hule Deel af Hestens Hov, h. *Xen.* χελιδών.

βάτταλος, ὁ, efter *Plut.* et Ogenavn, man gav Demosthenes, see βάταλος, el. besl. m. flgd. — βατταρίζω, stammer, støder i Udtalen; df. — βατταρισμός, ὁ, Støden, Stammen; o. — βατταριστής, οῦ, ὁ, som støder, stammer. — βαττολογέω, = βατταρίζω; ogs. sladdrer, væver; df. — βαττολογία, ἡ, = βατταρισμός; - jf.

Herod. 4, 155; dog ere disse Ord rimel. onomatopoetiske. — βατώδης, 2, (βάτος, εἶδος), tornet, tornagtig, lignende en Torn.

βαυβάω, ogs. βαυβαλίζω, inddysser; 2) slumrer ind; jf. βαυκαλάω. — βαΰζω, *f.* βαΰξω, *baubor*, giøer; raaber, skriger, klager, *Æsch.*; skænder, skielder, *Ar.* — βαυκαλάω, o. βαυκαλίζω, inddysser, indluller; (besl. m. βαυβάω, o. rimel. onomatopoetisk); ds. — βαυκάλημα, τό, en Buggesang. — βαυκάλιον, τό, ogs. καυκάλιον, etslags Kar med en trang Hals; rimel. af flgd.; — βαύκαλις, ἡ, etslags Kar, hvori Drikkevarer afkoles, som ψυκτήρ; besl. m. καύκαλις; jf. μιλιάριον. — βαυκίδες, αἱ, etslags Fruentimmerskoe, ogs. καυκίδες. — *βαυκίζω, som θρύπτομαι, agerer knibsk, lækker, kiælen; – en saadan Adfærd, βαύκισμα, τό, o. βαυκισμός, ὁ; — βαυκο-πανοῦργος, ὁ, Skielm, der veed at give sig Mine som en ærlig Mand; ogs. σεμνοπανοῦργος; af — βαυκός, 3, delicat, kiælen, knibsk, som τρυφερός; ὁ β., et Menneske, som opfører sig saaledes. — βαύνη, ἡ, o. βαυνός, ὁ, Ildsted, Smelteovn, bevægelig Ovn, hvorved man arbeidede; (af αὔω; ds. rimel. βάναυσος).

*βαφεῖον, τό, Farveri; — βαφεύς, ὁ, Farver; — βαφή, ἡ, Idyppen; ds. *a)* Farven, Farvning; ogs. Farve; *b)* Jernets Hærdning ved at dyppes i Vand; — βαφικός, 3, hørende til Farvning; ἡ βαφική, *sc.* τέχνη, den Kunst at farve; — βάψιμος, 2, til at farve; o. — βάψις, ἡ, Farven, Farvning; – (af βάπτω). — βάω, *inus.*, anføres som Stamform til βαίνω, βιβάζω, βατός, o. fl.

†βδάλλω, *f.* βδαλῶ, suger, malker; ds. — βδάλσις, ἡ, Sugen, Malken; — βδέλλα, ἡ, Blodigel; ogs. af etslags Liighed, Negenøie, Lampret; 2) = βδέλλιον; ds. — βδελλίζω, besætter med Blodigler. — βδέλλιον, τό, etslags Plante med vellugtende Harpix el. Gummi.

*βδέλυγμα, τό, det Afskyede, en Afskyelighed; — βδελυγμία, ἡ, o. βδελυγμός, Ækelhed, Afsky; egentl. Stank; βδελυγμίαν παρέχειν, at blive modbydelig, *Xen.*; *transl.*, moralsk Hæslighed; o. — βδελυκτός, 3, ogs. βδελύκτροπος, 2, *Æsch.*, ækel, afskyelig, rædselfuld; – (af βδελύσσω). — *βδελυρεύομαι, handler som en βδελυρός; — βδελυρία, ἡ, Opførsel af en βδελυρός, Uhumskhed, Afskyelighed; Skarnagtighed, Nederdrægtighed; βδελυρία καὶ ἀναίδεια καὶ πονηρὰ προαίρεσις ἐν τῇ πόλει ἰσχύει; *Dem.*; af — βδελυρός, 3, *adv.* -ρῶς, uhumsk, ækel, modbydelig, afskyelig; *transl.*, smudsig, nederdrægtig; – (af flgd.).

βδελύσσω, -ττω, *f.* ξω, foraarsager ond Lugt, vækker Ækelhed, Modbydelighed, Afsky; *transl.*, har el. faaer Lede, Modbydelighed, Afsky, ækles ved noget, afskyer, forbander, *c. acc.* — βδελυχρός, 3, *dor.* f. βδελυρός. — βδέννυμαι, = βδέω. — βδέσμα, τό, = πορδή; alm. Stank; af — βδέω, *f.* βδέσω, *visio*; alm. stinker; ds. — βδόλος, ὁ, = βδέσμα; o. — βδύλλω, = βδέω, βδελύσσομαι.

βεβάασι, *ep.* 3 *pl. pf.* til βαίνω, *Il.* — †βέβαιος, 3, ogs. 2, staaende fast; paalidelig, sikker; standhaftig; τὸ βέβαιον, Sikkerhed; τὸ βέβαιον προϊέμεθα, vi bortgive det Visse (for det Uvisse), *Dem.*; βέβαιον, o. βεβαίως, *adv.*, sikkert, tilforladeligen; ds. — βεβαιότης, ητος, ἡ, Fasthed; Paalidelighed; Standhaftighed; o. — βεβαιόω, befæster, sikkrer; forsikkrer, bekræfter; tilsiger, lover for vist; βεβαιοῦν πρᾶξιν, at opfylde et Løfte; *in med.*, lader mig give Sikkerhed for noget, *Dem.*; ds. – βεβαίωσις, ἡ, Befæsten, Sikkren; Forsikkring, sikkert Tilsagn; – βεβαιωτής, οῦ, ὁ, som bekræfter, forsikkrer, tilsiger, gaaer i Borgen for noget; o. – βεβαιωτικός, 3, hørende, skikket til at bekræfte, o. s. v.

βεβάμεν, *ep. inf. pf.* til βαίνω, f. βεβηκέναι, *Il.* — βεβαρηώς, *part. pf.* af βαρέω, *Od.* — βέβασαν, 3 *pl. plqupf.*, (formet som ἕστασαν), *Il.*; – βεβαώς, *fem.* βεβαυῖα, *part. pf.* f. βεβηκώς; o. – βέβηκα, *pf.*; – af βαίνω. — βέβηλος, 2, (βηλός, βαίνω), som enhver tør betræde el. komme til, tilgængelig, som βάσιμος; ds. vanhellig, profan, *oppon.* ἀβέβηλος, ἄδυτος; ὅσα ἄνθρωποι ἐν βεβήλῳ δρῶσιν, *Thuc.*; – 2) om Personer, ikke indviet; vanhellig, ureen; ds. — βεβηλόω, vanhelliger, profanerer; – denne Handling, βεβήλωσις, ἡ. — βεβιασμένως, *adv. part. pf. pass.* af βιάζομαι, med Vold, tvungent.

βέβληαι, 2 *sing.*, o. βεβλήαται, 3 *pl. pf. pass.* til βάλλω, *Hom.* — βεβολήατο, *jon.* 3 *pl. plqupf.*, o. βεβολημένος, *jon. part. pf. pass.* til βάλλω, *Hom.* — βεβουλευμένως, *adv. part. pf.* af βουλεύομαι, med Overlæg. — βεβράζω, βεβράς, see u. βαβράζω, βαβράς. — βεβρώθω, *poët.* f. βιβρώσκω, *Il.* 4, 35. — βεβώς, βεβῶσα, *ctr.* af βεβαώς, *part. pf.* til βαίνω. — βέθρον, τό, *ctr.* af βέρεθρον. — βεινέω, *field.* f. βινέω. — βείομαι, see u. βέομαι. — βείω, *conj. aor.* 2 f. βῶ, af βαίνω, (som θείω f. θῶ), *Il.* — βεκκεσέληνος, 2,

komisk, som gaaer i Barndom, som κρονικός, κρόνιος, *Ar.*; (rimel. m. Hentydning paa προσέληνος og paa flgd.). — βέκος, s. βεκός, τό, Brød; see *Herod.* 2, 2.

βελεμνίτης, ου, ὁ, Tordenkile, etslags Steenart; af — βέλεμνον, τό, = βέλος, Skudvaaben; ofte *in pl.*, *Hom.* — *βελεοσιχαρής, 2, (χαίρω), *poët.*, som fryder sig ved Pile, Skudvaaben, Jagt; jf. ἰοχέαιρα; — βελίτης, ου, ὁ, κάλαμος, Rør til Pile; — βελο-θήκη, ἡ, Giemmested el. Kogger til Pile; o. — βελομαντία, ἡ, (μάντις), Spaaen el. Spaadom af Pile; – (af βέλος). — †βελόνη, ἡ, (βέλος), Pileod, Spids, Naal, ogs. paa Træer; 2) en Horngiedde; df. — βελονίς, ίδος, ἡ, liden Naal, *dim.* af frgd.; — βελονοειδής, 2, (εἶδος), naaleformet; — βελονοποικίλτης, ου, ὁ, (ποικίλλω), som broderer med Naal; o. — βελονοπώλης, ου, ὁ, *fem.* -πωλις, ιδος, ἡ, (πωλέω), Naalehandler.

βελοποιΐα, ἡ, at være – βελοποιός, ὁ, (ποιέω), som giør Pile; af — †βέλος, εος, τό, (βάλλω), ethvert Skudvaaben, bes. Piil, Kastespyd, *Hom.*, ogs. Steen, Slyngesteen, o. dl.; ἐκ βελέων, uden for Skudvidde, *Hom.*; ἔξω βελῶν γίγνεσθαι, *Xen.*; ogs. om Lynet, κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσιν, *Pind. Nem.* 10, 15; jf. *Herod.* 4, 79; ogs. om stærke og træffende Ord, *ex.* Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει, *Pind. Ol.* 1, 180; – *b)* Skud, Saar; Fødselsſmerter, o. dl.; df. — βελοστασία, ἡ, Sted, hvor der opstilles en – βελόστασις, ἡ, (ἵστημι), Maskine til at udslynge Skudvaaben imod Fienden; — βελο-σφενδόνη, ἡ, en Pileslynge; sædv. den udslyngede Piil, bes. etslags Brandpiil; o. — βελουλκέω, er – βελουλκός, 3, (ἕλκω), som udtrækker Pile; – denne Handling, βελουλκία, ἡ; – βελουλκικός, 3, hørende dertil.

*βέλτερος, 3, o. βελτίων, ονος, 2, *compar.*, o. βέλτιστος, 3, *superl.* til ἀγαθός; *adv.* βέλτιστα, paa det bedste; i Dialogen, ret artigt! o. — βελτιόω, forbedrer; df. – βελτίωσις, ἡ, Forbedren, Forbedring; at blive bedre; – (rimel. af βέλος, βάλλω, altſ. egentl. træffende).

βεμβικιάω, dreier mig som en Top; o. — βεμβικίζω, sætter i Bevægelse, driver om som en Top, *Ar.*; af — βέμβιξ, ικος, ὁ, [ι *long.*], *turbo*, Top, som drives omkring med Pidsken, ogs. ῥόμβος, o. τρόχος; 2) Hvirvel, hvirvlende Bevægelse; Hvirvelvind; df. — βεμβικώδης, 2, (εἶδος), hvirvelformet, kredsformet. — βεμβράς, ἡ, = βεβράς o. μεμβράς; – *dim.* βεμβράδιον, τό.

Βενδίδειον, τό, Tempel for Gudinden Bendis; *in pl.*, hendes Fest; af — Βένδις, ιδος, ἡ, den traciske Artemis. — βενθεσίκυμος, 2, (κῦμα), bølgende i Dybet; af — βένθος, τό, *poët.* f. βάθος, (formet som πένθος f. πάθος), Dyb, Dybde; βένθεα ὕλης, den tykkeste Skov, *Od.* — βέντιστος, 3, *dor.* f. βέλτιστος.

βέομαι, o. βείομαι, 2 *pers.* βέῃ, *fut. ep.*, vil gaae, vandre, leve; (enten af *inus.* βείω; hvf. βίος, βιόω, el. en Passivform af βαίνω, svarende til Activformen βείω f. βῶ); τῷ ῥα καὶ οὔ τι Διὸς βέομαι φρεσίν, *Il.* 15, 194, derfor vil jeg ikke leve efter hans Sind, ikke adlyde ham. — βέρβερι, εος, τό, Perlemusling; (ugræsk Ord). — βέρεθρον, τό, *jon.* f. βάραθρον. — βερέσχεθος, ὁ, eenfoldig Stakkel, *Ar.* — βεῦθος s. βεῦδος, τό, etslags Fruentimmerdragt, *Sappho.*

βῆ, etslags Naturlyd, der efterligner Faarets Brægen. — Βῆ, *jon.* f. ἔβη, 3 *sing. aor.* 2 til βαίνω. — βῆγμα, τό, (βήσσω), det Ophostede; Hoste. — βηλός, ὁ, Dørtrin; df. ligesom *limen*, Huus, Bolig, *Hom.*; (rimel. af βαίνω). — βῆμα, τό, (βαίνω), Trin, Skridt; ogs. som Længdemaal, 10 παλαισταί, 2½ Fod; – 2) hvorpaa man træder, bes. Talerstol, Dommerstol, Scenen; df. — βηματίζω, afskridter, afmaaler med Skridt. — βῆμεν, *jon.* f. ἔβημεν, *ind. aor.* 2; – βήμεναι, f. βῆναι, *inf. aor.* 2; – βῆν, *jon.* f. ἔβην, *ind. aor.* 2; o. – βηναι, *inf. aor.* 2, – til βαίνω, *Hom.*

βήξ, *gen.* βηχός, ἡ, *att.* ὁ, (βήσσω), Hoste. — βηρύλλιον, τό, *dim.* af – βήρυλλος, ὁ, o. ἡ, Beryl, etslags søgrøn Ædelsteen. — βήσαμεν, βῆσε, *aor.* 1 *act.*; – (βησάμην), 3 *pers.* βήσατο, ogs. βήσετο, *imperat.* βήσεο, *aor. med.*; o. – βήσομαι, *ind. fut.*; – til βαίνω. — βῆσσα, ἡ, Skovdal, Kløft el. Fordybning med Skov; οὔρεος ἐν βήσσῃς, *Hom.*; ogs. alm. en Kløft, en Dal, *Pind. Ol.* 3, 41; (rimel. af βαθύς, βάσσων; efter nogle af βαίνω); df. – βησσήεις, εσσα, εν, med Skov, skovrig. — βήσσω, *att.* βήττω, *f.* ξω, hoster. — βητάρμος, ὁ, Skridt efter Takten, Dands; o. — βητάρμων, ονος, ὁ, ogs. ἡ, en Dandser; (af βαίνω, ἁρμός). — βήτην, *jon.* f. ἐβήτην, 3 *dual. aor.* 2 til βαίνω, *Hom.* — *βηχία, ἡ, o. βηχίας, ου, ὁ, Hæshed, hæs og grov Stemme; — βηχικός, 3, hørende til Hoste; virkende imod Hoste; — βήχιον, τό, *tussilago*, etslags Plante, som virker imod Hoste; o. — βηχώδης, 2, (εἶδος), ligesom Hoste; hostende; – (af βήσσω, βήξ).

†βία, ἡ, *jon.* βίη, Styrke, Vold, *oppon.* δόλος, μῆτις, ἔπος, *Hom.*; ogs.

βίη ἀνέμων, *id.*; – *b)* omskrivende, som *ls* o. μένος; *ex.* βίη Ἡρακλείη, den vældige Herakles; jf. *Herculeus labor*; – *c)* Voldsomhed, voldsom og uretfærdig Behandling; Τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει, *Od.* 15, 329; βίᾳ, πρὸς βίαν, ogs. σὺν βίᾳ, med Vold; βίᾳ τινός, imod nogens Villie; df. — βιάζω; ἦ μάλα δή με βιάζετε, *Od.* 12, 297; sædv. βιάζομαι, bruger Vold, τινά, imod nogen, betvinger, overvælder; *pass.*, βιαζόμενοι, βεβιασμένοι, undertvungne, giorte til Slaver; βιάζομαί τι, fremtvinger, sætter voldsomt igiennem; δύο ἔτη βιάζεται. λέγειν οὗτος, οὐκ ἐξὸν αὐτῷ, trænger sig frem som Taler, *Dem.*; βιάζεσθαι εἴσω, at trænge sig ind med Vold; bes. *in part.* f. βίᾳ, *ex.* δίκην οὐ δίδωμι βιαζόμενος, unddrager mig Straffen med Vold; jf. βιάω.

*βιαιοθανασία, ἡ, voldsom Død; af – βιαιοθανατέω, (θάνατος), omkommer paa en voldsom Maade; — βιαιοκλώψ, ῶπος, ὁ, voldsom Tyv, *Lyc.*; o. — βιαιομάχας, ου, ὁ, om kæmper med Vold; af – βιαιομαχέω, (μάχη), strider med Vold, bruger Vold, *Polyb.*; af — †βίαιος, 3, ogs. 2, *adv*, βιαίως, (βία), voldsom, som bruger Vold; lovstridig; τὸ μὲν νόμιμον, δίκαιον, τὸ δὲ ἄνομον, βίαιον, *Xen.*; βιαίων δίκη, Anklage for Voldsomhed; – 2) *pass.*, tvungen, som βεβιασμένος; df. — βιαιότης, ητος, ἡ, Voldsomhed.

βιαρκής, 2, (ἀρκέω), som skaffer tilstrækkelig Underholdning; o. — βίαρχος, ὁ, (ἄρχω), Opsynsmand over Levnetsmidlerne ved Hæren; (af βίος). — *βιασμός, ὁ, Voldsomhed, voldsom Behandling; Voldtagelse; — βιαστής, *poët.* ogs. βιατής, som viser sin Styrke, stærk, modig; som bruger Vold, en Røver; et heftigt og voldsomt Menneske; βιατὰς ἀνήρ, o. χερσὶ βιαταί, *Pind.*; o. — βιαστικός, 3, tilbøielig til Voldsomhed; – (af βιάζομαι). — βιάω, *pf.* βεβίηκα, sædv. βιάομαι, = βιάζομαι; Οἵ κεῖνον βιόωνται, *Od.* 11, 503, *ep.* f. βιῶνται; νῶϊ βιήσατο μισθόν, berøvede os voldsomt vor Løn, *Il.* 21, 451; σὺ δὲ μηδαμῶς βιῶ (βιάου) πρήγματος τοιοῦδε δεόμενος, brug ikke Vold, *Herod.* 9, 111.

βιβάζω, *f.* άσω, = βαίνω; bes. lader bespringe. — βιβάς, ᾶσα, άν, af *inus.* βίβημι; o. – βιβάσθων, ουσα, ον, af *inus.* βιβάσθω = βαίνω, begge m. *adv.* μακρά, tagende lange Skridt, *Hom.*; jf. βιβάω. — βίβασις, ἡ, Gang, Dands; 2) at lade bespringe; o. — βιβαστής, οῦ, ὁ, en Beskeler; (af βιβάζω). — βιβάω, = βαίνω; πέλωρα βιβᾷ, tager uhyre Skridt, *Hom. Merc.*; *partic.* βιβῶν, βιβῶσα, m. μακρά, = βιβάσθων μακρά, *Hom.*

βιβλάριον, τό, *dim.* af βίβλος, liden Bog. — βιβλιαγράφος, 2, = βιβλιογράφος. — *βιβλιακός, 3, hørende til Bøger, bevandret i Bøger, *literatus*; — βιβλιαφόρος, 2, = βιβλιοφόρος; — βιβλίδιον, o. βιβλιδάριον, τό, *dim.* af βιβλίς; — βίβλινος, 3, sædv. βύβλινος, af Papiir; 2) Βίβλινος οἶνος, fra de biblinske Bierge, ὄρη Βίβλινα, i Thracien; — βιβλιογραφία, ἡ, Bogskriven; af – βιβλιογράφος, 2, (γράφω), skrivende Bøger; — βιβλιο-θήκη, ἡ, Sted, hvor Bøger giemmes, Bogsamling, Bibliothek; — βιβλιο-κάπηλος, ὁ, som høkrer med Bøger; o. — βιβλιολάθας, ου, ὁ, (λήθη), forglemmende Bøger; – (af flgd.).

†βιβλίον, τό, *dim.* af βίβλος, liden Bog; et Brev; τὸ βιβλίον ἐπιλεξάμενος, da han havde læst Brevet, *Herod.*; df. — βιβλιοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), Boghandler; — βιβλιοφόρος, 2, (φέρω), førende, bærende Bøger, Skrifter, Breve; o. — βιβλιοφυλάκιον, τό, (φυλάσσω), Sted, hvor Bøger giemmes. — βιβλίς, ίδος, ἡ, bes. *in pl.*, = βιβλίον; 2) Line af Bast, βίβλος. — βίβλος, ἡ, Bast el. Indbark af Papyrusbusken, βύβλος; ogs. alm. Indbark; 2) det deraf (først i Ægypten) giorte Papiir; df. Bog, Skrift, Brev; τὰς βίβλους διφθέρας καλέουσι – οἱ Ἴωνες, &c., see *Herod.* 5, 58.

βιβρώσκω, *pf.* βέβρωκα; *part.* βεβρωκώς, *ctr.* βεβρώς, *Soph.*; *pf. pass.* βέβρωμαι, *aor.* ἐβρώθην; – æder, opæder, fortærer; f. *fut.* βρώσω bruges ἔδομαι af ἐσθίω, *Phryn. Lob.* p. 347; dog *in fut. pass.*, Χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, *Od.* 2, 203; c. *gen. Od.* 22, 403; *aor. syncop.* ἔβρων, *Hom. Ap.* — Βιδιαῖοι, οἱ, i Lacedæmon, = νομοφύλακες i Athenen. — βιημάχος, 2, *poët.* = βιαιομάχος. — βικίδιον, o. βικίον, τό, *dim.* af βῖκος; 2) = κύαμος, *vicia*, Vikke. — βῖκος, ὁ, Leerkar til flydende Sager; βίκους οἴνου πλέους, *Herod.* — βινέω m. *desiderat.* βινητιάω, har ulovlig Omgang med Kiønnet; *oppon.* ὀπυίω; bes. voldtager; (rimel. af βαίνω).

*βιοδότης, ου, ὁ, *poët.* ogs. βιοδώτης, *fem.* -δῶτις, o. βιοδώτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (δίδωμι), skienkende Livet el. Livets Ophold; — βιόδωρος, 2, (δῶρον), skienkende Livet; — βιοθάλμιος, 2, (θάλλω), i Livets fuldeste Blomst el. Kraft, *Hom. Ven.*; — βιοθρέμμων, ονος, 2, *fem.* ogs. βιοθρέπτειρα,

(τρέφω), nærende, underholdende Livet; — βιολογέω, er – βιολόγος, ὁ, (λέγω), som ἠθολόγος, der beskriver, fremstiller Menneskenes Liv og Levnet; der skildrer Mennesket, som det er; — βιομηχανία, ἡ, sindrig Flid og Stræbsomhed for at erhverve Livets Ophold; af – βιομήχανος, 2, (μηχανή), der anvender en saadan; ogs. en Tigger; — βιοπλανής, 2, (πλανάομαι), der fører et omflakkende Liv, Landstryger; — βιοπονητικός, 3, o. βιόπονος, 2, (πονέω, πόνος), som lever af sit Arbeide; o. — βιοποριστικός, 3, (πορίζω), forskaffende Livets Underhold; – (af flgd.).

βίος, ὁ, Liv, Levetid; εἰς τὸν πάντα βίον, διὰ παντὸς τοῦ βίου, for, igiennem hele Livet; ofte βίον βιοῦν s. ζῆν; – 2) Maade at være el. leve paa; ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος φύσει καὶ νόμοις διοικεῖται, ordnes, bestemmes, Dem.; λαγὼ βίον ζῆν, at leve i bestandig Frygt, id.; – 3) Erhverv, Underholdning, Udkomme, Formue, see u. ἀρκέω; βίον ἔχειν, ποιεῖσθαι ἀπό τινος, Xen.; ὁ καθ' ἡμέραν βίος, det daglige Udkomme; – 4) ἐν τῷ βίῳ, παρὰ τῷ βίῳ, i Livet, i Verden, som det gaaer til; – 5) Levnetsbeskrivelse. — βιός, ὁ, Bue, som τόξον, Hom.; (maaskee besl. m. βίος, fordi man i de ældste Tider bes. levede af Jagten).

βιοσσόος, 2, (σώζω), reddende Livet; o. — βιοστερής, 2, (στερέω), berøvende Livet el. Livets Underhold; (af βίος). — *βιοτεία, ἡ, Levevei, Xen.; o. — βιότευμα, τό, Liv, Levemaade; af — βιοτεύω, fører Livet, lever, ἡδέως, ἀσφαλῶς, o. dl.; har mit Ophold, ἀπό τινος, af noget, κλέπτων, af at stiæle, Xen.; — βιοτή, ἡ, vita, Od., o. βιότης, ητος, ἡ, poët., som βίοτος, Livet, Livets Ophold; — βιοτήσιος, 2, o. βιοτικός, 3, hørende til Livet, underholdende Livet; o. — βιότιον, τό, knap Underholdning, Ar.; dim. af — †βίοτος, ὁ, Livet; bes. Underholdning, Udkomme, victus, Formue; (af βιόω, som victus af vivo); df. — βιοτοφειδής, 2, (φείδομαι), sparende Livet el. Livets Underholdning, knap, sparsom.

βιοφθορία, ἡ, Livets Fordærvelse el. Undergang; af – βιοφθόρος, 2, (φθείρω), fordærvende, forstyrrende Livet; o. — βιόχρηστος, 2, (χρηστός), nyttig, brugbar for Livet; (af βίος). — βιόω, (f. præs. o. impf. bruges attice oftere ζάω), f. βιώσομαι, aor. 1 ἐβίωσα, sield.; aor. 2 ἐβίων, inf. βιῶναι (ogs. f. præs. βιοῦν), part. βιούς, conj. βιῶ, ῷς, ῷ, &c., opt. βιῴην; pf. βεβίωκα, pass. βεβίωταί μοι; aor. 1 med. ἐβιωσάμην; — lever, bes. lever behageligen; ogs. in med., ὅθεν βιοῦται, hvoraf han lever, Herod. 2, 177; εἰ ἐβίωσε, om han havde levet længere, Xen.; βιώσομαι πλείω χρόνον, skal leve længere, id.; 2) transit. alene Od. 8, 468, σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο, thi du har reddet mit Liv; – βιόμεσθα, Hom. Ap. 528, som af βίομαι, har Wolf. forandret til βεόμεσθα, see u. βέομαι. — βιόωνται, βιόωντο, jon. 3 pl. præs. o. impf. af βιάω, Od.

Βίστων, ονος, ὁ, Bistonier, Thracier. — βίσων, ονος, ὁ, den vilde Oxe, Uroxen. — βιῴατο, 3 pl. opt. præs. med. jon. af βιάω, Il. 11, 467. — βιώσιμος, 2, hørende, tienlig til Livet, i Livets fulde Kraft; οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, Livet var da ikke til at udholde, Herod.; — βίωσις, ἡ, Leven, at leve; — βιώσκομαι, oftere ἀναβιώσκομαι, opliver, lader leve op; 2) intr., lever op, bliver levende; — βιωτικός, 3, = βιώσιμος; o. — βιωτός, 3, til at leve, værd at leve, βίος; τοῦτο οὐ βιωτὸν ἡγησάμενος, ikke til at udholde, Xen.; o. — βιωφελής, 2, (ὠφελέω), = βιόχρηστος; – (af βίος, βιόω).

*βλαβηρός, 3, adv. -ρῶς, skadelig, fordærvelig; τὸ ἀργὸν εἶναι – βλαβερὸν καὶ κακόν, Xen.; — βλαβή, ἡ, ogs. βλάβος, τό, Herod., Xen., Skade, Tab, Fordærvelse; ἡ πᾶσα βλαβή, som volder idel Ulykke, Soph.; — βλαβόεις, εσσα, εν, poët. = βλαβηρός; o. — βλάβομαι, df. alene βλάβεται f. βλάπτεται, Il. 19, 82; – (af βλάπτω). — βλαδαρός, 3, som πλαδαρός, slap, hullet, svampet; tosset, dum; (besl. m. βλάξ).

βλαισόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med udad krummede Fødder, hiulbenet; af — †βλαισός, 3, krummet el. bøiet udad, bes. om Fødderne, oppon. ῥαιβός; om Lemmerne, krum af Gigt; df. ogs. d. lat. blæsus, med lespende, stammende Tunge; κισσὸς βλαισός, den krusede, lokkede Vedbende; df. — βλαισότης, ητος, ἡ, Føddernes Krumning udad; o. — βλαισόω, bøier el. krummer udad; df. – βλαίσωσις, ἡ, Føddernes Krumning udad; 2) prævaricatio, at man holder med begge Parter og forraader den ene til den anden.

*βλακεία, ἡ, Slaphed, Dorskhed, Dovenskab, Feighed, Dumhed; — βλάκευμα, τό, Handling el. Handlemaade af en βλάξ; ogs. = frgd.; af — βλακεύω, ogs. in med., er – βλακικός, 3, dorsk, efterladen, feig, dum; o. — βλακώδης, 2, (εἶδος), = βλακικός; – (af βλάξ). — βλάμμα, τό, (βλάπτω), = βλαβή. — βλάξ, ὁ, ἡ, gen. βλακός, [α long.], slap, dorsk, doven; kraftløs, modløs; eenfoldig, dum; sild. forkiælet,

fornem, pralende; de ifølge det lange Alpha urigtige Comparationsformer βλακώτερος, βλακώτατος, retter *Buttm. pag.* 266 til βλακικώτερος, βλακικώτατος; ogſ. anføres βλακίστατος; – (rimel. af μαλακός, ligeſom βλώσκω af μολεῖν).

βλαπτήριος, 2, o. βλαπτικός, 3, ſkadelig, ſkikket til at giøre Skade; af — βλάπτω, *f.* βλάψω, *pf. pass.* βέβλαμμαι, *aor.* 1 *pass.* ἐβλάφθην, *aor.* 2 ἐβλάβην; – 1) h. *Hom.* ſom ἐμποδίζω o. σφάλλω, ſtandſer i Løbet, πόδας, γούνατα; ogſ. ἔβλαψέ με πόδας; *pass.*, βλαφθεὶς ἐν ὄζῳ, hildet i en Green, o. dl.; ἀλλά νυ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου, hindre ham fra at komme tilbage, *Od.* 1, 195; ogſ. *transl.*, φρένας ἔβλαψε, o. *c. acc. pers.*, ἔβλαψάς με, *Il.* 22, 15, har forvildet mig; βλαφθείς, *mente captus*, forſtyrret, forvirret; – 2) efterhomeriſk ſædv., ſtøder, krænker; βλάπτων λόγον, krænkende en Leveregel, *Pind.*; βλάπτειν μηδὲ μικρὸν μηδένα, aldeles ikke at ſkade nogenſomhelſt, *Xen.*, *oppon.* ὠφελεῖν.

βλάσαμον, τό, *poët.* omſat f. βάλσαμον. — †βλαστάνω, *f.* βλαστήσω, *pf.* ἐβλάστηκα, *aor.* ἔβλαστον, ſpirer frem, ſkyder el. kommer op.; ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν βλαστάνοντα τὰ φυτά, *Xen.*; βλάστε νᾶσος ἐξ ἁλός, ſkiød op, *Pind.*; 2) *transit.*, lader fremſpire; bf. — βλάστειον, τό, βλάστη, ἡ, βλάστημα, τό, o. βλάστημος, ὁ, Spiren; Spire, Skud, Green; Vært, Trivſel; τέκνων βλάσται, *Æsch.* — βλαστήμων, ονος, 2, = βλαστικός; — βλάστησις, ἡ, Fremſpiren, Voxen, Vært; — βλαστητικός, o. βλαστικός, 3, ſkikket til at fremſpire, ſom let ſpirer, ſkyder op, ſlaaer ud, voxer; — βλαστοκοπέω, (κόπτω), beſkærer Skudene el. Spirerne; — βλαστολογέω, (λέγω), ſamler, plukker de unge Skud el. Spirer; – denne Handling, βλαστολογία, ἡ; bf. — βλαστός, ὁ, Skud, Spire, Green; ὤρων βλαστὸν ἐκ τοῦ στελέχεος – ἀναδεδραμηκότα, *Herod.* 8, 55, ſee ἀνατρέχω; *pl.* βλαστά, τά, *Nic.*

βλασφημέω, bringer i ondt Rygte, omtaler ilde; bruger krænkende el. ærerørige Udtryk, περί τινος, o. ὑπέρ τινος, om, imod nogen; ogſ. ὅσα εἰς ἡμᾶς ἐβλασφήμησαν, *Dem.*; – 2) taler uheldvarslende Ord, *oppon.* εὐφημέω; bf. – βλασφημία, ἡ, krænkende, ærerørig, gudsbeſpottelig Tale; βλασφημίας κατά τινος ποιεῖσθαι; τὰς – βλασφημίας ἔργῳ μετὰ καλῆς δόξης ἀπολύσασθαι, ved hæderværd Daad at beſkæmme ſine Dadlere, *Dem.*; af — βλάσφημος, 2, ſom bringer i ondt Rygte, &c., ſee u. βλασφημέω; (af βλάξ el. af βλάπτω o. φήμη).

βλαύτη, ἡ, ſædv. *in pl.*, – *dim.* βλαυτίον, τό, – etſlags Skoe, ſom dækkede alene Fodſaalen, Tøfler; bf. — βλαυτόω, forſyner med Tøfler; banker med Tøffelen. — βλαψιγονία, ἡ, (γόνος), Foſterets el. Ungernes Fordærvelſe; af — βλάψις, ἡ, (βλάπτω), Fordærvelſe, Beſkadigelſe; bf. — βλαψίφρων, ονος, 2, (φρήν), ſom har Skade paa Forſtanden, *Æsch.*

βλεῖο, 2 *sing. opt. aor.* 2 *pass.* (1 *pers.* βλείμην, *inus.*) til βάλλω; Εἴ περ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, f. βληθείης μαχόμενος, i Kampen blev truffen el. ſaaret, *Il.* 13, 288. — βλεμεαίνω, h. *Hom.* altid σθένεϊ βλεμεαίνει o. βλεμεαίνων, giør ſig til, giørende ſig til af ſin Styrke, overmodig deraf, trodſende derpaa, *Il.*; 2) i *Batrachom.* = μενεαίνω, ſtræber, *c. inf.*; (ſkal være af βρέμω). — βλέμμα, τό, (βλέπω), Blik, Skue; Diekaſt, Die. — †βλέννα ogſ. βλένα, ἡ, o. βλένος, τό, ligeſom μύξα, κόρυζα, φλέγμα, Snue, Sliim el. Ureenhed af Næſen; bf. — βλέννος, ὁ, egentl. ſom har ſtærk Snue; ſædv. dumt og eenfoldigt Menneſke, *oppon. homo emunctæ naris*; jf. ἀπομύσσω; 2) etſlags ringe Fiſk, ogſ. βαιών; — βλεννός, 3, eenfoldig, dum; o. — βλεννώδης, 2, (εἶδος), fuld af Sliim el. Snue.

*βλεπεδαίμων, ονος, 2, (δαίμων), ſom ſeer Aander, overtroiſk; — βλέπησις, ἡ, Seen, Beſeen; — βλέπος, τό, = βλέμμα; — βλεπτικός, 3, hørende el. ſkikket til at ſee, med ſtærkt Syn; o. — βλεπτός, 3, ſeet; til at ſee; ſeeværdig; af — βλέπω, *f.* ψω, ſeer, har Synets Sands; *transl.*, *a)* ſeer Dagens Lys, lever; *b)* indſeer, forſtaaer, begriber; τὰ βλέποντα, det Indlyſende, *Æsch.*; — 2) beſeer, beſkuer; — 3) ſeer ud til, har Mine af at være –, Ἄρην, φόβον, o. dl., krigerſk, bange; ligel. komiſk, κάρδαμα, νάπυ βλέπειν, at ſee bitter ud, at have en mørk Mine, *Ar.*; oftere *c. adv.*, *ex.* φιλοφρόνως, ἐχθρῶς βλέπειν πρός τινα, *Xen.*; — 4) vender mig el. er vendt imod nogen, *ex.* βλέπων εἰς τὸν λόγον, *Xen.*; ogſ. om livløſe Ting, *ex.* πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνήν, *id.*, ligeſom *spectare* f. *vergere*; — 5) har Henſyn til noget, bærer Omſorg derfor; attraaer, *c. inf.*, *Ar.*; beſ. venter mig Hielp af nogen; ἔξω βλέπειν, at ſee ſig om efter fremmed Hielp, *Dem.*

βλεφαρίζω, blinker med Dinene; o. — βλεφαρίς, ίδος, ἡ, Dienhaar; [ι *att. br.*, *jon. long.*]; af — βλέφαρον, τό, (βλέπω), Dienlaag; βλεφάροις τὴν ὄψιν θυρῶσαι, *Xen.*; – 2) *poët.*, Die; dog ſynes βλεφάρων (βλεφαρῶν) τ᾽ ἀπὸ

κυανεάων, *Hes. Sc.* 7, at være af en Form βλεφάρη.

*βλήδην, *adv.*, kastende, med et Kast; — βλήεται, *ep. conj. aor. pass.* af βάλλω, f. βλέηται, βλῆται, *Od.*; — βλῆμα, τό, Kast, Skud; Piil; Saar, *Herod.*; — βλήμενος, βλῆσθαι, *ep. part.* o. *inf. aor. pass.* til βάλλω; — βληστρίζω, (βλητός), kaster hid og did; *pass.*, er i Uro; df. — βληστρισμός, ὁ, Omkasten, Omtumlen; Uro; — βλητέος, 3; til at kaste; — βλητήρ, ὁ, *fem.* βλήτειρα, ἡ, som kaster; — βλῆτο, 3 *sing. aor. pass.* til βάλλω; — βλητός, 3; truffen, saaret; bedøvet, rørt af Slag; 2) τὸ βλητόν, *sc.* ζῷον, som saaret med en Braad el. Pig, jf. δακετόν; o. — βλῆτρον, τό, *Il.* 16, 678, ξυστὸν – Κολλητὸν βλήτροισι, rimel. sammenføiet med Trænagler, γόμφοις; – (af βάλλω).

†βληχάομαι, ogs. βληχέομαι, bræger, om Faaret; ogs. om smaa Børn; df. — βληχάς, άδος, ἡ, ὄϊς, det brægende Faar; — βληχή, ἡ, ogs. βληχηθμός, ὁ, o. βλήχημα, τό, Bræg, Brægen; Barneskrig; o. — βληχητά, τά, *sc.* ζῷα, brægende Dyr; jf. βλητός, Bem. 2. — βληχρός, 3, *adv.* -χρῶς, m. α *euphon.* ἀβληχρός, svag, kraftløs; mild; (rimel. af βλάξ). — βληχώδης, 2, (βληχή, εἶδος), brægende; som et Faar, dum. — βλήχων, ωνος, ἡ, sield., o. βληχώ, όος, οῦς, ἡ, *jon.* γλήχων, γληχώ, *mentha pulegium*, Polei; 2) = ἐφήβαιον, *pubes*, *Ar.*; df. — βληχωνίας, ου, ὁ, tillavet med βλήχων, *ex.* κυκεών, *Ar.* — βλιμάζω, beføler, trykker, *Ar.*; df. — βλίμασις, ἡ, Beføleu. — βλιστηρίς, ἡ, χείρ, som udtager Honningen, see βλίττω. — βλιτομάμας, o. -μάμμας, ου, ὁ, en Tosse, en Dumrian, *fatuus*, *Ar.* — βλίτον, τό, *blitum*, Mælde, etslags Kiøkkenurt. — βλίττω, (ikke βλίσσω, see *Buttm.*), *f.* βλίσω, beskærer, bes. udtager Honning af Bikuben; (efter nogle af μέλι, μελίττω, som βλάξ af μαλακός).

βλοσυρός, 3, ærværdig, hvis Udseende, Blik, Mine indgiver Ærefrygt, *Hom.*; modig, ædel, *Pl.*; sild. frygtelig af Udseende el. at see til; df. — βλοσυρόφρων, ονος, 2, (φρήν), med stort Krigermod, *Æsch.*; o. — βλοσυρῶπις, ἡ, (ὤψ), Γοργώ, med frygteligt Blik, *Il.*; sild. ogs. βλοσυρώπης, ου, ὁ, o. βλοσυρωπός, 2. — βλύζω, o. βλύω, *f.* ύσω, spruder op, vælder frem, flyder over; er opfyldt el. overfyldt; ogs. *transit.*, udgyder; (besl. m. φλύω, *fluo*, βρύω); df. — βλυσμός, ὁ, Fremspruden. — βλωθρός, 3, (βλώσκω), skydende høit i Veiret, voxende høit, om Træer og Planter, *Hom.* — βλωμίδιον, τό, *dim.* af — βλωμός, ὁ, = ψωμός, en Bid, en Mundfuld, bes. af Brød; ogs. Deel el. Stykke af et Brød, *quadra*, jf. ὀκτάβλωμος; (rimel. af βάλλω). — βλῶσις, ἡ, Ankomst, Nærværelse; af — βλώσκω, (βλ f. μλ, see u. *B*), oftest i Sammens., *ex. Od.* 19, 25, o. 16, 466; *f.* μολοῦμαι, *Trag.*; *aor.* ἔμολον, μολεῖν, μολών, *Hom.*; *pf.* μέμβλωκα (f. μέμλωκα), *id.*; – gaaer, kommer; ogs. om Tiden, *ex.* πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς, *Il.* 24, 781.

βοάγριον, τό, Skiold af Vildoxehud, *Hom.*; af — βόαγρος, ὁ, (βοῦς, ἄγριος), den vilde Oxe. — βοάνθεμον, τό, = βούφθαλμον. — βόαξ, ακος, ὁ, *ctr.* βῶξ, etslags Fisk (af dens Stemme); o. — βοάτης, ὁ, *fem.* βοᾶτις, skrigende; (af βοάω). — βόαυλον, ogs. βοαύλιον, τό, o. βόαυλος, ὁ, (βοῦς, αὐλή), Oxestald, Kostald.

βοάω, *f.* βοήσομαι, *aor.* ἐβόησα, *jon.* ἔβωσα, (jf. νοέω), *aor. pass.* ἐβώσθην, *Herod.*, men *pf. part.* βεβωμένος, *id.*, (βοή), raaber, skriger; ὅσον τε γέγωνε βοήσας, saa langt han kunde raabe ved at skrige, *Hom.*; Οὔτε – κῦμα τόσον βοάα, bruser, larmer, *Il.* 14, 394; sild. kalder paa, anraaber; Κῦρον ἐβόα, *Xen.*; tilraaber, befaler, *ex.* ἐβόα βοηθεῖν; ἐβόων ἀλλήλοις μὴ θεῖν, *id.*; skriger, klager, *ex.* οἰωπῶ μὲν λαβών, βοῶ δὲ ἀναλώσας, *Dem.*; fordrer høit, τί, noget; omtaler høit, berømmer. — *βοειακός, o. βοεικός, 3, = βόειος, af Oxelæder; βοεικὰ ζεύγη, et Spand Oxen; — βόειος, o. βόεος, 3, af en Oxe, bes. giort af Oxehud el. Læder; ἡ βοεία, o. βοέα, *ctr.* βοῆ, *sc.* δορά, den aftrukne Oxehud, ogs. Skiold el. Rem deraf; — βοεύς, έως, ὁ, Rem el. Line af Oxelæder, *Od.*; o. — βοῆ, *ctr.* f. βοέη, see u. βόεος; – (af βοῦς).

βοή, ἡ, Raab, Skrig (baade i Sorg og i Glæde); h. *Hom.* bes. Krigsskrig; df. βοὴν ἀγαθός, en vældig Skriger, dygtig Anfører; ogs. Raab om Hielp, Anraabelse, Bøn; αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον, tonede, lød, *Il.* 18, 495; ἀτύζονται βοὰν Πιερίδων, deres Stemme el. Sang, *Pind.*; – som Ordsprog bruges, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, alene med et Skrig, alene paa Skrømt, *Thuc.*, *Xen.*; – 2) = βοήθεια, *Æsch.* — βοηγενής, 2, (βοῦς, γένος), nedstammende fra Oxen; jf. βούπαις, Bem. 2. — βοηδρομέω; o. βοηδρόμιος, o. -δρομος, 2, (δρόμος, τρέχω), = βοηθέω, βοηθός. — Βοηδρομιών, ῶνος, ὁ, den Maaned, i hvilken d. athen. Fest Βοηδρόμια holdtes, omtr. vor September. — βοήθαρχος, ὁ, (ἄρχω), Anfører for Hielpetropperne, βοήθεια.

βοήθεια, ἡ, Hielp, Bistand; Middel; τῇ ἀπορίᾳ βοήθειαν εὑρεῖν, Xen.; - 2) Hielpehær, Hielpetropper, som βοηθοί; πολεμεῖν βοηθείαις, ved at sende Undsætninger, Dem.; af — βοηθέω, (βοή, θέω), egentl. skriger i Løbet, løber med Skrig, ex. Thuc. 2, 94; oftere løber til, hvor der skriges paa Hielp; ds. iler til Hielp, staaer bi, hielper, redder; οἱ δὲ βωθήσαντες (jon. f. βοηθ.) ἐς τὸν Ἰσθμόν, Herod. 8, 72; οὕτω δὴ βοηθοῦσι ἐπ' αὐτόν, drage ud imod ham, id. 1, 62; ligel. βοηθεῖν ἐπί τινα o. πρός τινα, Xen.; τῇ αὐτονομίᾳ βοηθεῖν, at forsvare Friheden, id.

βοήθημα, τό, Hielp, Bistand; Middel; — βοηθηματικός, o. βοηθητικός, 3, hørende, skikket til at hielpe, som kan hielpe; hielpende, hielperig; βοηθητικὴ δύναμις, Hielpemagt; o. — βοηθήσιμος, 2, som kan hielpes; - (af βοηθέω). — βοηθόος, (βοή, θέω); βοηθόον ἅρμα, hurtig, ilende i Slaget, Il. 17, 481, (hvor Heyn. læser βοῇ θοόν); Pind. Nem. 7, 48, = βοηθός, Boeckh. — βοηθός, 2, (βοηθέω), ilende til Hielp, hielpende; som subst., ὁ βοηθός, en Hielper, en Bundsforvandt; τοὺς θεοὺς μεγίστους ἡμῖν ὑπάρχειν συμμάχους καὶ βοηθούς, Dem.

*βοηλασία, ἡ, (ἔλασις), Hornqvægets Bortdrivelse, (det hyppigste Slags Røveri hos de Gamle); ds. alm. Plyndring; ogs. Rov, Bytte; - 2) Hornqvægets Røgt og Drivning; en Drift Øxen; — βοηλατέω, et - βοηλάτης, ὁ, fem. -ᾶτις, som bortdriver, røver Hornqvæg; 2) som driver el. vogter Øxen; - βοηλάτης διθύραμβος, der belønnes med en Oxe; o. — βοηλατικός, 3, hørende til, passende for en βοηλάτης; - (af βοῦς, ἐλαύνω).

βόημα, τό, (βοάω), = βοή. — βοηνόμος, o. βοήνομος, 2, = βουνόμος, βούνομος. — *βόης, ου, ὁ, en Skriger, Luc.; — βόησις, ἡ, Skrigen, Raaben; ogs. = βοή; — βοήτης, -ῆτις, jon. = βοάτης; o. — βοητύς, ύος, ἡ, jon. = βόησις, Od.; - (af βοάω). — *βοθρεύω, o. βοθρίζω, graver en Grav, nedgraver deri; — βοθρίον, τό, dim. af βόθρος; o. — βοθροειδής, 2, (εἶδος), ligesom en Grav, udhulet, fordybet; af — βόθρος, ὁ, Grav, Grøft, udgravet Hul el. Brønd; (besl. m. βάθος, βυθός, fodio); ds. — βοθρόω, = βοθρεύω. — βόθυνος, ὁ, = βόθρος.

*βοϊδάριον, βοΐδιον, sield. βοίδιον, τό, dim. af βοῦς, lidet, mavert, ungt Nød; — βοϊκός, 3, = βοεικός; βοϊκὸν ζεῦγος, et Spand Øxen; — βοΐκλεψ; = βοόκλεψ; — βοϊστί, adv., λαλεῖν, at tale i Oxesproget; - (af βοῦς). — Βοιωταρχέω, et - Βοιωτάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Boeotarch, en høi Øvrighedsperson i Theben; af — Βοιωτία, ἡ, Boeotien, (af dens fede Qvæghiorde); ds. — Βοιωτιάζω, o. Βοιωτίζω, bærer mig ad, handler, taler som en Boeotier; holder med Boeotierne; o. — Βοιωτιουργής, 2, (ἔργον), af boeotisk Arbeide, κράνος, Xen. — Βοιωτός, ὁ, en Boeotier; ds. - adject. Βοιώτιος, -τικός, -τιακός, 3, boeotisk, fem. Βοιωτίς; o. - dim. Βοιωτίδιον, τό, Ar.

βολά, ἡ, dor. f. βουλή. — βολαῖος, 3, af et Kast, hørende til et Kast, βολή; men βόλαιος, truffen, saaret. — βόλβα, d. lat. vulva. — βολβάριον, τό, dim. af βολβός; 2) = flgd. — βολβίδιον, o. βολβίτιον, τό, etslags liden Blæksisk, Polypis; ogs. βολβιτίνη, βολβοτίνη, βολβῖτις, o. βολίταινα, ἡ; (af dens onde Lugt, jf. βόλβιτον). — βολβίνη, ἡ, en Art af βολβός. — βολβίον, τό, o. βολβίσκος, ὁ, dim. af βολβός. — βόλβιτον, τὸ, o. βόλβιτος, ὁ, att. βόλιτον, βόλιτος, (βόλος), hvad der kastes ud, Skarn, bes. Komøg.

βολβοειδής, ὁ, βολβώδης, 2, (εἶδος), som ligner en Svibel, svibelformet; af — βολβός, οῦ, ὁ, bulbus, Bolle, Svibel, enhver svibelformet Rod; bes. etslags Løg el. Svibel, som spistes meget i Grækenland; (besl. m. volvo, af hinanden omgivende Hinder). — βολεών, ῶνος, ὁ, Sted, hvorhen man kaster noget; bes. Møddingsted; Mødding; af — βολή, ἡ, (βάλλω), Kast, Skud; μέχρι λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς ἐχώρησαν, indtil Skudvidde, Thuc.; ogs. act., Træffen, Kasten; alm. som βέλος, Straale; ὀφθαλμῶν βολαί, Diekastet, Od.

βολίζω, kaster Blylodbet, βολίς, maaler Dybet dermed. — βολινθος, ὁ, = βόνασος. — βολίς, ίδος, ἡ, (βάλλω), hvad der kastes, Skudvaaben, Piil; ἀστραπῶν βολίδες, Lynstraalen; til Skibs, Lodbet, Blylodbet. — βολίτινος, 3, af Skarn; af — βόλιτον, τό, o. βόλιτος, ὁ, att. f. βόλβιτον, βόλβιτος. — βόλλα, βόλλομαι, æol. f. βουλή, βούλομαι. — βολοκτυπία, ἡ, (βόλος, κτυπέω), Lyd el. Larm af de kastede Tærninger; Tærningkast; alm. Larmen af noget Faldende. — βόλομαι, h. Hom. f. βούλομαι, Il. 11, 319, Od. 16, 387; ogs. Od. 1, 234 læste man ἐβόλοντο f. ἐβάλοντο. — βόλος, ὁ, (βάλλω), Kast, bes. Tærningkast; ἔῤῥιπται δ' ὁ βόλος, Garnet er kastet, Herod. 1, 62; βόλος ἰχθύων, Fiskedræt; - 2) at spiste Tænder.

βομβαίνω, = βομβέω. — *βόμβαξ*, o. forlæng. *βομβαλοβομβάξ*, Udraab i Studsen, Uvillie, o. dl., ogs. spottende, *Ar.* — *βομβαύλιος*, ὁ, en Sækkepiber, komisk f. ἀσκαύλης. — †*βομβέω*, (βόμβος), som δουπέω, giver en huul el. skraldende Lyd, om et faldende Legeme, om Havets Brusen, o. dl.; om Insecter, at surre, brumme; βομβοῦσαι κώνωπες, *Ar.*; df. — *βομβηδόν*, *adv.*, surrende; — *βομβήεις*, εσσα, εν, = βομβητικός; — *βόμβησις*, ἡ, Skralden, Skrald, alm. enhver huul og dyb Tone; bes. Surren, Brummen; — *βομβητής*, οῦ, ὁ, som surrer el. brummer; o. — *βομβητικός*, 3, skraldende, tonende huult og dybt; surrende, brummende.

βόμβος, ὁ, *bombus*, enhver huul og dyb Tone, Skrald, Brusen, Larmen; bes. Insecternes Surren el. Brummen; (βόμβος tilligem. dets Afledninger ere onomatopoetiske, eller de ere dannede ved Stemmens Efterligning af en Naturlyd). — *βομβύκια*, τά, (βόμβυξ), surrende, brummende Insecter, ellers ἐγκέλαδα. — *βομβυλιάζω*, (βομβέω), = βορβορύζω. — *βομβύλιος*, o. *βομβυλιός*, ὁ, surrende Insect, Bi, Humle, o. dl.; 2) = flgd. — *βομβυλίς*, ἡ, den i Faldet lydende (klukkende) Vanddraabe; af — *βόμβυλος*, ὁ, et smalhalset Kar, (af dets klukkende Lyd, see frgd.). — *βόμβυξ*, υκος, ὁ, [υ *long.*], Silkeormen; ogs. Silken selv; 2) en Deel af Fløiten; ogs. etslags Fløite; 3) Fuglenes Luftrør. — *βύνασος*, ὁ, *bonasus*, den vilde Oxe, Uroxen. — *βονθυλεύω*, βονθύλευσις, = ὀνθυλεύω, &c.

**βοοβοσκός*, ὁ, (βόσκω), en Qvægrøgter; — *βοόγληνος*, 2, (γλήνη), med Oxe- el. Koøine. — *βοοδμητήρ*, ῆρος, o. *βοοδμητής*, οῦ, ὁ, (δαμάω), som betvinger Oxen; — *βροζύγιον* τό, (ζυγός), et Spand Oxen; — *βοοθύτης*, ου, ὁ, = βουθύτης; — *βοόκλεψ*, πος, ὁ, o. *βοοκλόπος*, 2, (κλέπτω), som stiæler Oxen, Qvægtyv. — *βοοκραιρος*, 2, (κραίρα), med Oxehorn; — *βοόκρανος*, 2, = βούκρανος; — *βοοκτασία*, ἡ, (κτείνω), at slagte el. offre Oxen; — *βοονόμος*, 2, = βουνόμος; — *βοοῤῥαίστης*, ου, ὁ, (ῥαίω), som myrder Oxen; — *βοοσκόπος*, 2, (σκοπέω), seende efter Oxen; — *βοοσσόος*, 2, (σεύω), drivende, jagende Oxen; — *βοόστασις*, ἡ, = βούστασις; — *βοόστολος*, 2, (στέλλω), baaren af en Oxe; — *βοοσφαγία*, ἡ, = βουσφαγία; — *βοοτρόφος*, 2, = βουτρόφος; — *βοότροχος*, 2, (τρέχω), som giennemløbes, giennemstreifes af Oxen; o. — *βοόω*, giør el. forvandler til en Oxe; (formet som ἱππόω); - (af βοῦς).

βορά, ἡ, Æde, Spise; ἅλις ἔχειν τῆς *βορῆς*, at være mæt, *Herod.*; (besl. m. βιβρώσκω, o. m. d. lat. *voro*). — *βόραθεν*, *adv.*, (Βορέας), fra Norden. — *βορβορίζειν*, at være som Dynd el. Skarn; at lugte som Dynd el. Skarn; — *βορβορόθυμος*, 2, (θυμός), med smudsig, stinkende Arrighed, *Ar.*; o. — *βορβοροκοίτης*, ου, ὁ, (κοίτη), som ligger i Dynd el. Mudder; af — †*βόρβορος*, ὁ, Dynd, Skarn, Møg, *coenum*, *lutum*; df. — *βορβοροτάραξις*, ὁ, (ταράσσω), egentl. som rører op i Dyndet; som stifter Uro og Forvirring, *Ar.*; — *βορβορόω*, forvandler til Dynd el. Skarn, tilsmører, bedækker dermed. — *βορβορυγή*, ἡ, o. *βορβορυγμός*, ὁ, Knurren i Maven; af — *βορβορύζειν*, at knurre i Maven. — *βορβορώδης*, 2, (εἶδος), fuld af Dynd el. Skarn, βόρβορος.

βορεάζω, holder Boreasfesten; - denne Handling, *βορεασμός*, ὁ; af — †*Βορέας*, ου, ὁ, *att. ctr.* *Βοῤῥᾶς*, *jon.* *Βορέης*, *ctr.* *Βορῆς*, έω, Nordenvinden, ogs. som Person, Boreas; egentl. Nord-Nord-Ost, *Aquilo*; ogs. som Himmelegn, Norden; men - *Βορεάς*, ogs. Βορειάς, o. Βορηϊάς, άδος, ἡ, en Datter af Boreas; df. — *βορέηθεν*, o. *βορέοθεν*, *adv.*, fra Norden; o. - *βορέηνδε*, til Norden; — *βορεῆτις*, ἡ, *fem.* til βόρειος; — *βορειόνεος*, 2, *poët.*, o. *βόρειος*, 3, ogs. 2, hørende til Boreas el. til Nordenvinden, nordlig; ogs. *βόρεος*, *jon.* βορήϊος, 3; - *τὰ βόρεια*, de nordlige Lande, ogs. Nordenvindene, *Xen.*; o. — *βορεύς*, ὁ, *poët.* f. βορέας. — *βορός*, 3, graadig; (see u. βορά). — *βόῤῥαθεν*, *att.* f. βορέηθεν. — *βοῤῥαῖος*, o. *βοῤῥεῖος*, 3, *att.* = βόρειος. — *Βοῤῥᾶς*, ὁ, *att.* f. Βορέας; ἄνεμος *βοῤῥᾶς* ἐναντίος ἔπνει, *Xen.*

**βόοις*, ἡ, Æde, Foder, Græsgang, *Il.*; — *βοσκάδιος*, 3, græsset, foret; af - *βοσκάς*, άδος, ἡ, som græsser, nærer sig, fores; - 2) som *subst.*, Huushønen; ogs. etslags And; — *βοσκή*, o. *βόσκη*, ἡ, Foder, Græsgang, Æde; — *βόσκημα*, τό, hvad der græsses, fores, holdes; bes. de tamme Huusdyr, som tiene Mennesket til Næring; ἄνθρωποι ἀπὸ *βοσκημάτων* γάλακτι καὶ τυρῷ καὶ κρέασι τρεφόμενοι, *Xen.*; 2) Græsgang, Næring, *Trag.*; df. - *βοσκηματώδης*, 2, (εἶδος), ligesom Fæet; — *βόσκησις*, ἡ, Græssen, Foren; Græsgang; o. — *βοσκός*, ὁ, en Hyrde; - (af flgd.).

βόσκω, *f.* *βοσκήσω*, *a)* om Hyrden, græsser Hiorden el. lader den græsse; *b)* alm. forer, nærer, underholder; γαστέρα *βόσκειν*, at sørge for Maven, *Od.*; ναυτικὸν πολὺ *βόσκειν*, at underholde en stor Sømagt, *Thuc.*; ἐλπίδες

βόσκονοι φυγάδας, de Landflygtige leve i Haabet, *Eur.*; c) *in med.* om Hiorden, at græsse; *transl.*, at giøre sig tilgode; (beſl. m. πάομαι). — Βόσπορος, ὁ, (βοῦς, πόρος), ligeſ. Oxeſtrædet, Navnet paa flere Sunde el. Stræder, *ex.* den thraciſke o. den cimmeriſke Bosporus; jf. ogſ. *Æsch. Prometh.* 733.

†βόστρυξ, υχος, ὁ, o. βόστρυχος, ὁ, Lok, kruſet Haar; alm. hvad der kruſer el. ſlynger ſig ſom en Lok, ligeſom ἕλιξ, *ex.* πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, Lynet, *Æsch. Pr.* 1044; beſ. de gaffelformede Stængler, *capreoli*, hvormed Viinranker, Meloner, o. bl., holde ſig i Veiret; (beſl. m. βότρυς o. ὕστριξ); df. — βοστρυχηδόν, *adv.*, i Lokker, kruſet; — βοστρυχίζω, o. -χόω, lægger i Lokker, kruſer; — βοστρύχιον, τό, *dim.* af — βόστρυχος, ὁ, *pl.* ogſ. βόστρυχα, ſild. *poët.*, = βόστρυξ; — βοστρυχώδης, 2, (εἶδος), ligeſom Lokker, kruſet; o. — βοστρύχωμα, τό, Lok, Krølle.

βοτάμια, τά, (βόσκω), Græsgang el. Græsningspenge, *inc.*; thi *Thuc.* 5, 53, læſes nu ὑπὲρ παραποταμίων f. ὑπὲρ βοταμιῶν, *vid. Haack.* — †βοτάνη, ἡ, (βόσκω), Foderurt, Græs; alm. Urt, Plante; df. — βοτάνηθεν, *adv.*, fra Græsgangen; — βοτανηφάγος, 2, (φαγεῖν), græsædende; — βοτανηφόρος, 2, (φέρω), bærende Urter; — βοτανίζω, ſamler Urter; udrydder Ukrud; — βοτανικός, 3, hørende til Urter; ἡ βοτανική, *sc.* τέχνη, Urte- el. Plantekundſkab; — βοτάνιον, τό, *dim.* af βοτάνη; — βοτανισμός, ὁ, Lugen; — βοτανολογέω, = βοτανίζω; o. — βοτανώδης, 2, (εἶδος), ligeſom Urter; rig paa Urter.

*βότειρα, ἡ, Hyrdinde, *fem.* af βοτήρ; — βοτέω, ſild. *poët.*, = βόσκω; — βοτήρ, ῆρος, ὁ, ogſ. βοτής, οῦ, ὁ, Hyrde; οἰωνῶν βοτήρ, ſom agter paa Fuglenes Flugt og Skrig, *Augur.*, *Æsch.*; κύων βοτήρ, Hyrdehund, *Soph.*; — βοτηρικός, 3, hørende til en Hyrde; o. — βοτός, 3, *adject. verb.*, græsſet, fedet; τὰ βοτά, græsſende Hiorder, *Il.* 18, 521; — (af βόσκω).

*βοτρύδιον, τό, *dim.* af βότρυς; 2) et brueformet Øreſmykke; — βοτρυδόν, *adv.*, ſom Druer, druevIis; βοτρυδὸν πέτονται, i Sværme, *Il.*; — βοτρυηρός, 3, hørende til Druer, drueagtig; (dannet ſom βαλανηρός); — βοτρύϊνος, 3, af Viindruer; φυτὸν βοτρ., Viinſtokken; — βοτρυόδωρος, 2, (δῶρον), givende Druer, *Ar.*; — βοτρυόεις, εσσα, εν, drueagtig, med Druer; o. — βοτρυόκοσμος, 2, (κοσμέω), drueſmykket; — βότρυον, το, = βότρυς, *inc.*; — βοτρυόπαις, -παιδος, ὁ; ἡ, (παῖς), avlet af Druer; 2) *act.*, avlende Druer; — βοτρυοσταγής, 2, (στάζω), dryppende af Druer; — βοτρυοστέφανος, 2, druekrandſet; — βοτρυοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη), med drueformede Lokker; 2) med Druer i Haaret; o. — βοτρυόομαι, df. ἄμπελος βοτρυοῦται, ſætter Druer, *Theophr.*; af — †βότρυς, υος, ὁ, Drue, Viindrue, *Il.*; βότρυες ἁπαλοί, πέπονες, ὠμότεροι, *Xen.*; ogſ. Druestængel, Ranke; 2) = βόστρυξ; ſædv. βότρυς χαίτης; (beſl. m. βόστρυξ); df. — βοτρυφόρος, 2, (φέρω), bærende Druer; o. — βοτρυώδης, 2, (εἶδος), drueagtig.

βου-, (af βοῦς), udtrykker ofte i Sammenſ. alene Begrebet meget, overmaade, *ex.* i βούπαις, βούφορτος. — βούβαλις, ιδος, ἡ, o. βούβαλος, ὁ, etſlags afrikanſk Hiort el. Gazelle; 2) ſild. en Bøffel. — *βουβόσιον, τό, Græsgang; Qvægdrift, Qvæghiord; — βουβότης, ου, ὁ, Qvæghyrde; nærende Qvæget; o. — βούβοτος, 2, afgræsſet af Qvæget, *Od.*; (af βοῦς, βόσκω). — βούβρωστις, εως, ἡ, (βου-, βιβρώσκω), umættelig Hunger; alm., Nød og Elendighed, *Il.* 24, 532. — βουβών, ῶνος, ὁ, *ingven*, Kiertlerne omkring Skambeenene; 2) en ſygelig Hævelſe el. Opſvulmen i disſe Kiertler; df. — βουβωνιᾶν, at have en ſaadan Hævelſe, *Ar.*; — βουβώνιον, τό, etſlags Aſter, ſom brugtes derimod; o. — βουβωνοῦσθαι, at ſvulme op til en βουβών.

βουγάϊος, ὁ, (βου-, γαίω), altid *in voc.*, du Praler! *Hom.* — βουγενής, 2, = βοηγενής. — βούγλωσσος, ὁ, ogſ. -σσον, τό, (γλῶσσα), Oxetunge; etſlags Plante; 2) etſlags Flynder, Tunge; — (begge af deres Geſtalt); o. — βουδέρος, 2, (δέρω), flaaende, plagende Qvæget, *Hes.*; *pass.*, βούδορος, 2, trukken el. flaaet af Qvæget; (af βοῦς). — βουδύτης, ου, ὁ, Vippeſtiert, en liden Fugl. — βουζύγιος, 2, (βοῦς, ζεύγνυμι), hørende til Øxnenes Forſpænding; — (i Athenen ere Βουζύγιοι, Efterkommerne af en Heros Βουζύγης). — βουθερής, 2, λειμών, hvor Qvæget græsſer om Sommeren, θέρος, *Soph.* — βουθοίνης, ου, ὁ, (θοίνη), ſom opæder Qvæget. — βουθόρος, 2, (θορεῖν), beſpringende Koen, ταῦρος, *Æsch.* — *βουθυσία, ἡ, o. βουθύσιον, τό, Qvægets, Øxnenes Slagtning el. Offring; — βουθύτης, ου, ὁ, ſom ſlagter el. offrer Øxen; ἐβουθύτει ὡς εὐαγγέλια, *Xen.*; o. — βούθυτος, 2, hørende til Øxnenes Slagtning el. Offring, ἐσχάρα, ἑστία, beſtemt dertil, ἦμαρ, ἡμέρα, *Trag.*; — (af βοῦς o. θύω).

βουκαῖος, ὁ, (βοῦκος), Qvægrøgter; som pløier med Øxen. — βούκεντρον, τό, (κέντρον), Pig el. Braad, hvormed Øxen drives; — βουκέραος, 2, o. βούκερως, ων, (κέρας), med Oxehorn; βουκ. παρθένος, heder Jo h. Æsch.; ogs. = flgd.; — βουκέρας, ου, ὁ, ogs. βουκέρας, αύος, τό, Bukkehorn, en Plante; o. — βουκέφαλος, 2, (κεφαλή), med Oxehoved; dor. ogs. βουκεφάλας, ου, ὁ; (af βοῦς). — βουκινίζω, buccino, blæser i Trompet, sild. — βουκολέω, er βουκόλος, vogter Qvæget; οὐ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες (impf. jon.), Il. 21, 448; alm. vogter, røgter, passer, jf. ἱπποβουκόλος; in med., at græsse, at gaae paa Græs; — 2) transl. som ποιμαίνω, pasco, lacto, kiæler for, trøster, skuffer, c. acc. rei, λύπην, πάθος, formilder Ulykken; in med., ἐλπίσι βουκολοῦμαι, lever i Haabet; κόσμοι τὸ ἀπρεπὲς βουκολοῦσι, bedække, skiule, Luc.

βουκόλημα, τό, Trøst, Vederqvægelse, Underholdning; — βουκόλησις, ἡ, Qvægets Vogtning, Qvægrøgt; 2) Trøsten el. at trøste; Henholden, Skuffelse; o. — βουκολία, ἡ, Qvæghiord; 2) = frgd.; (af βουκολέω). — *βουκολιάζω, dor. -άσδω, f. σω, dor. ξω, synger el. digter en Hyrdesang, ofte in med., Theocr.; df. — βουκολιασμός, ὁ, at synge en Hyrdesang; ogs. en Hyrdesang; o. — βουκολιαστής, οῦ, ὁ, som synger el. digter en Hyrdesang; — βουκολικός, 3, hørende til Hyrde- el. Landlivet; hørende til en Hyrdesang; τὰ βουκολικά, sc. ποιήματα, Hyrdedigte; — βουκόλιον, τό, Qvægdrift; τὰ βουκόλια, Egn i Nederægypten, hvor Hyrder boede; o. — βουκολίς, ίδος, ἡ, tienlig til Qvægets Græsning; af — βουκόλος, ὁ, Qvæghyrde; alm. Hyrde; Æsch. Suppl. 560, bruges βουκόλος πτερόεις f. οἶστρος, en Brems; (af βοῦς o. inus. κόλω, d. lat. colo).

βου-κόρυζα, ἡ, (βου-) meget Sliim i Næsen, stærk Snue; transl., stor Dumhed; df. — βουκόρυζος, 2, som har stærk Snue; overmaade dum; jf. βλέννος. — βοῦκος, ὁ, dor. βῶκος, = βουκαῖος. — βουκράνιος, 2, hørende til el. lignende et Oxehovede; af — βούκρανον, τό, (βοῦς, κρᾶνον), Oxehovede; 2) Hielm af Oxelæder; df. — βούκρανος, 2, med Oxehovede, Soph. — *βουλαῖος, 3, hørende til Raadet el. til Raadets Forsamling; 2) som giver Raad, bes. epith. til Zeus og Themis, som Stiftere af selskabelig Orden og Beraadslagning; — βουλαρχέω, er — βούλαρχος, ὁ, (ἄρχω), den Første i Raadet, Raadets Formand; 2) Raadgiver, Æsch.; — βουλεία, ἡ, en Raadsherres Embede el. Værdighed; o. — βουλεῖον, τό, Raadhuus; — (af βουλή).

*βούλευμα, τό, Raadsbeslutning; alm. Beslutning, Plan, Raad, consilium; — dim. βουλευμάτιον, τό; — βούλευσις, ἡ, Beraadslagning, Overlæggelse; h. Dem. ogs. tilsigtet Mord el. Forbrydelse; — βουλευτήριος, 3, hørende, skikket til at raade; τὸ βουλευτήριον, = βουλεῖον; ogs. en Raadsforsamling; — βουλευτής, οῦ, ὁ, en Raadsherre; fem. βουλευτίς; — βουλευτικός, 3, hørende til Raadet el. Raadsherrerne; βουλευτ. ὅρκος, Senatoreden; βουλ. νόμοι, Dem.; τὸ βουλευτικόν, Raadets Forsamling; o. — βουλευτός, 3, overlagt, betænkt; til at overlægge el. betænke; — (af flgd.).

βουλεύω, overlægger, pønser paa noget, ὄλεθρόν τινι, paa nogens Undergang, ogs. νεώτερα περί τινος, Herod.; ogs. in med., Il. 2, 114; tilraader, tilskynder; ὅτι ἐβούλευσε πρῶτος τὸ πρῆγμα, Herod. 3, 84; εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, blive enige, Il. 2, 379; b) in med., overlægger hos mig selv; sædv. at overlægge med hinanden; ἐβουλεύοντο, πῶς ἂν τὴν μάχην ποιήσοιντο, Xen.; df. beslutter efter Overlæg, ex. ἀρχὴ τοῦ σκοπεῖν ὀρθῶς, μὴ βεβουλεῦσθαι, πρὶν ἐξ ὧν (hvorefter, efter hvilke Grunde) δεῖ βουλεύσασθαι ἀκοῦσαι, Dem.; df. pass., κατὰ τὰ βεβουλευμένα, efter de tagne Beslutninger, Herod.; 2) er i Raadet, er Raadsherre; (af flgd.).

†βουλή, ἡ, Villie, Beslutning, Raadsbeslutning; Anslag, Forehavende, Plan; Raad, som gives eller modtages; — 2) Raad, Raadsforsamling, senatus; bes. de 500des Raad i Athenen; ogs. Raadhuus el. Sted, hvor Raadet kommer sammen; df. — βουληγορέω, er — βουληγόρος, 2, (ἀγορεύω), som giver Raad; — denne Handling, βουληγορία, ἡ; o. — βουλήεις, εσσα, εν, ἀνήρ, en Mand med Overlæg, en klog Mand, Plut. — βούλημα, τό, (βούλομαι), hvad man vil, Villie, Befaling. — βουλῆς, ῆντος, ὁ, ctr. f. βουλήεις, = βουλευτής, Thuc. 3, 70.

βούλησις, ἡ, Villen el. at ville, Stræben; Villie; Hensigt; — βουλητικός, 3, hørende til Villien; τὸ βουλητικόν, Villien; o. — βουλητός, 3, som man vil, som man ønsker; som man kan ville el. ønske; τὸ βουλητόν, Villien; (af βούλομαι). — βουληφόρος, 2, (βουλή, φέρω), som giver el. bringer Raad; h. Hom. ogs. βουληφόρος Ἀχαιῶν, o. dl., som βασιλεῖς; ogs. βουληφ. ἀγορά, Od. — βουλιμία, ἡ, ogs. βουλιμίασις, ἡ, o. βούλιμος, ὁ, (βου-, λιμός), stærk

Hunger; bes. Ulvehunger, (etslags Sygdom); ds. – βουλιμιάω, o. βουλιμώττω, lider af denne Sygdom. — βούλιος, 2, (βουλή), = βουλευτικός, Æsch.

βούλομαι, f. βουλήσομαι, pf. βεβούλημαι, (βέβουλα alene i προβέβουλα), aor. ἐβουλήθην, att. ogs. ἠβουλήθην; (d. forkort. βόλομαι alene i βόλεται, βόλεσθε h. Hom); – vil, volo, ønsker, attraaer; (efter Buttm. bruges ἐθέλω mere om den virksomme Villie); sædv. c. inf., som dog ofte alene underforstaaes fra d. frgd., el. suppleres af Sammenhængen, ex. ἀπεδίδοτο τοῖς βουλομένοις, solgte til hvem der vilde (kiøbe, ὠνεῖσθαι); el. m. acc. c. inf., hvor ogs. undert. inf. udelades, ex. Il. 7, 21, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην, sc. γενέσθαι, js. Il. 11, 79; καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ, er af ganske anden Mening, ib. 15, 51; – b) βούλει, (vil du), i Dialogen c. conj., ex. βούλει σκοπῶμεν; βούλει οὖν καὶ τοῦτο σκεψώμεθα, Xen.; εἰ δὲ βούλει, om du vil, d. e. fremdeles, end mere; – c) ὁ βουλόμενος, quivis, enhver, hvem der vil, ogs. in pl., ex. ἔξεστι τῷ βουλομένῳ χρῆσθαι, Xen.; men uden Artikel, villig, frivillig; c. inf., som har til Hensigt, ex. βουλόμενοι σύμμαχοι εἶναι, id.; – ἂν βουλομένοις ἀκούειν ἢ τούτοις, f. ἂν βούλωνται, Dem.; — 2) f. βούλομαι μᾶλλον, vil hellere, foretrækker, sædv. m. flgd. ἤ, end, ex. Od. 12, 350; ogs. undert. i Prosa, ex. ἐξὸν ῥαθυμεῖν, βούλεται πονεῖν, Xen.; ds. — βουλόμαχος, 2, (μάχομαι), trættekiær.

βούλυσις, ἡ, o. βουλύσιος ὥρα, = flgd.; — βουλυτός, ὁ, sc. καιρός, den Tid, da Øxnene spændes fra Ploven, Aften; h. Hom. altid βουλυτόνδε, imod Aften; (af βοῦς o. λύω). — βούμασθος, o. βούμαστος, 2, sc. ἄμπελος, etslags Ranke med store Bær. — βουμολγός, 2, (ἀμέλγω), som malker Køerne; — βούμυκαι, o. βούμυκοι, οἱ, (μυκάομαι), egentl. Oxebrøl, etslags underjordisk Drøn; o. — βούνεβρος, ὁ, (νεβρός), stor Hiortekalv; (af βοῦς). — *βουνιάς, ἡ, etslags langagtig Roe; — βουνίζω, ophober; — βουνίς, ίδος, ἡ, med Høie, bakket, Æsch.; 2) dim. af βουνός; 3) = βουνιάς; — βουνίτης, ου, ὁ, fem. -νῖτις, paa Høiene, som beboer Høiene, epith. til Guden Pan; — βουνο-βατέω, bestiger Høiene; o. — βουνοειδής, 2, (εἶδος), af Form el. Gestalt som en Høi; – (af βουνός).

βουνόμος, 2, (νέμω), vogtende, nærende Qvæget; men pass. βούνομος, afgræsset, afædt af Qvæget. — βουνοπατέω, = -βατέω; af — βουνός, ὁ, Høi; Hob, Ophobning; Forhøining, ex. Scenens, Æsch.; slb. Bryst, js. μαστός; ds. — βουνώδης, 2, = βουνοειδής, bakket, med Høie. — βούπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, 1) (βου-, παῖς) stor Dreng; 2) om Bierne, ligesom βουγενής, opstaaen, fremkommen af en Oxe, βοῦς; js. Virg. Georg. 4, 281. — βουπάμων, ονος, 2, (βοῦς, πάομαι), som eier mange Øxen. — βούπεινα, ἡ, (πεῖνα), = βουλιμία. — βουπελάτης, ου, ὁ, (πελάζω), Qvæghyrde; — βουπλανόκτιστος, 2, (πλάνη, κτίζω), λόφος, bebygget efter en Koes Omflakken, Lyc.; o. — βουπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω), som former el. danner Qvæg, epith. til Kunstneren Mycon; (af βοῦς). — βούπλευρον, τό, etslags Skiermplante. — βουπληθής, 2, (βοῦς, πίμπλημι), fuld af Qvæg.

*βούπληκτρος, 2, o. βουπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλῆκτρον, πλήσσω), slaaende, stikkende Qvæget; 2) ἡ βουπλήξ, Pig el. Stav, hvormed Qvæget drives; 3) βουπλήξ, ὁ, ἡ, pass., stanget af en Oxe; — βουποίητος, 2, (ποιέω), = βούπαις, Bem. 2; — βουποίμην, ενος, ὁ, (ποιμήν), en Qvæghyrde. — βουπόλος, 2, (πολέω), drivende Qvæget; — βουπόρος, (πείρω), giennemborende en Oxe; βουπ. ὀβελίσκος s. ὀβελός, Spid, hvorpaa en Oxe kan spiddes, d. e. overmaade stort; — βούπρηστις, ιδος, ἡ, (πρήθω), etslags giftig Torbist, som plager Qvæget; 2) etslags Grønsel; o. — βούπρωρος, 2, (πρώρα), hvis Fordeel el. Ansigt ligner en Oxe; 2) βούπρ. ἑκατόμβη, et Offer af 100 Faar med en Oxe foran; – (af flgd.).

βοῦς, ὁ o. ἡ, gen. βοός, dat. βοΐ, acc. βοῦν, dor. o. jon. ogs. βῶν, Il. 7, 238, Herod. 6, 67, voc. βοῦ; pl. nom. βόες ctr. βοῦς, g. βοῶν, d. βουσίν, poët. ogs. βόεσσι, acc. βόας, ctr. βοῦς; – Oxe, Ko, alm. Hornqvæg; βοῦς ἄρσην, ogs. ταῦρος βοῦς, en Tyr, Hom.; — 2) ἡ βοῦς, et med Oxelæder overtrukket Skiold; νωμῆσαι βῶν Ἀζαλέην, Il. 7, 238; 3) βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ βέβηκε, βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρει, har en Oxe paa Tungen, har faaet Penge for at tie; (de ældste Penge havde Præget af en Oxe; ligel. er pecunia af pecu).

βουσκαφέω, (σκάπτω), undergraver, Lyc. — βουσσόος, 2, = βοοσσόος. — βούσταθμον, τό, ogs. βουστασία, o. βούστασις, ἡ, o. βουστάσιον, τό, (βοῦς, σταθμός, στάσις), Oxestald, Kostald. — βουστροφηδόν, adv., efter den Linie, som Oxen beskriver ved at pløie, neml. fra Høire til Venstre og fra Venstre til Høire; den ældste græske Skrift havde denne Form, vid. Thiersch. gramm. pag. 54; o. — βούστροφος, 2, vendt el. pløiet af Øxen; men βουστρόφος, 2, act., som styrer, kiører Øxnene; ogs. som

subst. = βουπλήξ, *stimulus*; (af βοῦς o. στρέφω). — βούσυκον, τό, (βου-, σῦκον), etslags stor Figen. — βουσφαγέω, (βοῦς, σφάττω), slagter Øxen el. Qvæg; df. — βουσφαγία, ἡ, Øxnenes Slagtning.

βούτης, ου, ὁ, Qvæghyrde; (af βοῦς, el. af βόσκω, f. βοτής). — βούτιμος, 2, (βοῦς, τιμή), af en Oxes Værdi. — βοῦτις, ἡ, ogs. βούτιον, o. βουτίνον, τό, (Bøtte), Flaske, jf. βύτις, πυτίνη. — βούτομον, τό, o. βούτομος, ὁ, (τέμνω), etslags Sumpplante. — *βουτράγος, ὁ, (τράγος), i den nyere Kunst etslags Sammensætning af Buk og af Oxe; — βουτρόφος, 2, (τρέφω), forende, holdende Øxen; 2) ὁ βουτρόφος, = βοώνης; — βουτύπος, 2, (τύπτω), slaaende el. slagtende Øxen; 2) ὁ βουτύπος, = οἶστρος, Oxebrems; o. — βουτύρινος, 3, som er af — βούτυρον, τό, (Butter), Smør; ogs. etslags Salve; — (af βοῦς).

*βουφάγος, 2, (φαγεῖν), ædende Øxen; meget slugen; — βούφθαλμον, τό, (ὀφθαλμός), Oxeøie, etslags Plante; — βουφονέω, *Il.*, er — βουφόνος, 2, (φονεύω), som slagter el. offrer Øxen; df. — Βουφόνια, τά, *sc.* ἱερά, en athen. Fest, paa hvilken man offrede Øxen; o. — βουφορβέω, er — βουφορβός, 2, (φέρβω), græssende, vogtende Qvæget; df. — βουφόρβια, τά, Qvæghiord; Græsgang for Hornqvæget; — (af βοῦς). — βούφορτος, 2, = πολύφορτος, *poët.*; jf. βου-. — βουχανδής, 2, (χανδάνω), som rummer el. tager en Oxe; som rummer meget; — βούχιλος, 2, (χιλός), rig paa Foder; forende, nærende Hornqvæget; (af βοῦς).

*βοών, ῶνος, ὁ, Oxestald; (formet som ἀνδρών); — βοώνης, ου, ὁ, som kiøber Øxen; i Athenen, en Øvrighedsperson, som besørgede Offerdyrenes Indkiøb; — hans Embede, βοωνία, ἡ; o. — βοώνητος, 2, kiødt for en Oxe; (af ὠνέομαι); — βοῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ), med Oxe- el. Koøine, storøiet, med fremstaaende Øine; h. *Hom* bes. *epith.* til den majestætiske Here; sild. ogs. *masc.* βοώπης, ου, ὁ; — βοωτέω, pløier, *Hes.*; af — βοώτης, ου, ὁ, = βούτης, som pløier med Øxen, som driver Øxen; (rimel. besl. m. ὠθέω); — 2) Stiernebilledet Βοώτης, *Od.* 5, 272; df. — βοωτία, ἡ, Pløieland, Agerland; — (af βοῦς).

βραβεία, ἡ, en Kampdommers, Voldgiftsmands, Dommers Embede, Bestemmelse, Anordning; o. — βραβεῖον, τό, sild. ogs. βράβευμα, τό, Kampbelønning, *præmium*; af — †βραβεύς, έως, ὁ, ogs. βραβευτής, οῦ, ὁ, som anordner Kamplegene og uddeler Prisen, Kampdommer; alm. Voldgiftsmand, Dommer; h, *Æsch.* ogs. Befalingsmand; df. — βραβεύω, er en βραβεύς, anordner Kamplegene og uddeler Prisen; alm. anordner, indretter, afgiør, τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβεύειν, *Dem.*; o. — βράβης, ου, ὁ, *poët.* = βραβεύς; ἀλλ' Ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βράβην, h. *Dem.* om de faldne Krigere. — βράβυλον s. βράβηλον, τό, etslags vild Steenfrugt, Blomme, Slaaen, af — Busken βράβυλος, ἡ, jf. βάρβιλος.

βραγχαλέος, 3, hæs; o. — βραγχιάω, βραγχάω, er hæs; (af βράγχος, ὁ). — *βραγχιοειδής, 2, (εἶδος), der ligner Fiskegiæller, βράγχια; af — βράγχιον, τό, Svømmefinne; 2) *in pl.* βράγχια, τά, Fiskegiæller; o. — βράγχιος, 2, forsynet med Giæller; af — βράγχος, τό, Giælle, Fiskens Lunger, sædv. βράγχια; (besl. m. βρόγχος). — βράγχος, ὁ, Hæshed; at skrige sig hæs; 2) = βρόγχος; df. — βραγχός, 3, hæs, *poët.*; o. — βραγχώδης, 2, (εἶδος), ligesom hæs, noget hæs; 2) = βραχγιοειδής.

*βραδέως, *adv.* af βραδύς; — βράδος, τό, = βραδυτής, Langsomhed; — βραδυβάμων, ονος, 2, (βαίνω), gaaende langsomt; — βραδύγαμος, 2, (γαμέω), der gifter sig sildigt; — βραδύγλωσσος, o. -γλωττος, 2, (γλῶσσα), med langsom Tunge; — βραδυδινής, 2, (δινέω), der hvirvler el. dreier sig langsomt; — βραδυήκοος, 2, (ἀκούω), som hører langsomt, tunghør; *oppon.* ὀξυήκοος; — βραδύκαρπος, 2, (καρπός), med sildig Frugt; — βραδυκίνητος, 2, som bevæger sig langsomt; — βραδυλογία, ἡ, (λέγω), at tale langsomt, langsom el. tung Tale; — βραδύνοια, ἡ, langsom el. svag Forstand; af — βραδύνοος, 2, *ctr.* βραδύνους, (νοῦς), med langsom el. svag Forstand; o. — βραδύνω, *f.* υνῶ, giør langsom, udsætter, opsætter; 2) *intr.* o. *in med.*, er langsom, nøler; — (af βραδύς).

*βραδυπειθής, 2, (πείθω), langsom el. vanskelig at overtale; — βραδυπεπτέω, (πέπτω), koger el. fordøier langsomt; df. — βραδυπεψία, ἡ, langsom Fordøielse; — βραδυπλοέω, (πλέω), seiler langsomt; — βραδύπνοος, 2, *ctr.* -πνους, (πνέω), aandende langsomt el. tungt; — βραδυπορέω, gaaer langsomt; af — βραδυπόρος, 2, (πορεῖν), gaaende langsomt; o. — βραδύπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), langsom til Fods; af — †βραδύς, εῖα, ύ; *compar.* ogs. βραδίων, *Hes.*, o. βράσσων, *Il.*; *superl.* ogs. βάρδιστος, *Il.*, omsat f. βράδιστος; *adv.* βραδέως; — langsom, tung, *oppon.* ταχύς o. ὠκύς; om Tiden, sildig; *transl.*, med langsomt Begreb, sløv, dorsk; (besl. m. βαρύς); df. — βραδυσκελής, 2, (σκέλος), med tunge Been el, Fødder;

— βραδυτής, ῆτος, ἡ, Langsomhed, Dorskhed, *Il.*; Sløvhed; o. — βραδυτόκος, 2, (τίκτω), fødende langsomt el. tungt.

βράζω, ogs. βράσσω, syder, bruser, skummer; *transl.*, βράζων νόος, brusende el. oprørt Gemyt; om Biørnen, at brumme. — βραθύ, τό, *herba sabina*, Sevenbom, en Art af Enebærtræet. — βράκαι, αἱ, galliske Beenklæder, jf. ἀναξυρίς. — βράκος, τό, (*æol.* f. ῥάκος), kostbar Fruentimmerdragt, *Theocr.* — *βράομα, τὸ, det ved Kogning el. Brusen Udkastede; — βρασματίας, ου, ὁ, ἄνεμος, = βράστης; — βρασματώδης, 2, (εἶδος), ligesom en Rystelse, rystende; o. — βρασμός, ὁ, Rystelse; βρασμὸς γαίης, Jordskiælv, *Orph.*; af — βράσσω, *f.* βράσω, *aor.* ἔβρασα, ryster; kaster, svinger, *ex.* Korn, for at rense det; alm. = βράζω; βρασσόμενος ὑπὸ γέλωτος, *Luc.* — βράσσων, 2, *comp.* til βραδύς; (formet som θάσσων af ταχύς). — βράστης, ου, ὁ, Jordrystelse, Jordskiælv; o. — βραστικός, 3, hørende til Kogning el. Opbrusen, skikket til Giæring; (af βράσσω, βράζω). — βραυχανάομαι, = βρυχανάομαι, brøler, skriger, *Nic.*

βράχεα s. βραχέα, see u. βράχος. — βραχείς, εῖσα, έν, *part. aor.* 2 *pass.* til βρέχω. — βραχέως, *adv.* af βραχύς. — βραχιονιστήρ, ῆρος, ὁ, Armbaand; af — βραχίων, ονος, ὁ, Arm, *brachium*; h. Dyrene, Skulderen. — βραχίων, 2, o. βράχιστος, 3, *compar.* o. *superl.* af βραχύς. — βράχος, τό, des. *in pl.* βράχεα, *ctr.* βράχη, ogs. βραχέα som af βραχύς, Grunde el. lave Steder i Vandet, h. *Virg. brevia et syrtes*, jf. τέναγος; θάλασσα ὑπὸ βραχέων οὐκέτι πλωτή, *Herod.* 2, 102; αἱ δὲ καὶ ἐς βραχέα-ὤκειλαν, strandede, kom paa Grund, *Thuc.* 2, 91.

*βραχύβιος, 2, (βίος), kortlivet; bs. - βραχυβιότης, ητος, ἡ, et kort Liv; — βραχυβλαβής, 2, (βλαβή), som gjør kort el. liden Skade; — βραχύβωλος, 2, (βῶλος), med smaae Jordklumper; βραχύβ. χέρσος, et lidet Stykke Land, *poët.*; — βραχυγνώμων, ονος, 2, (γνώμη), med en ringe Forstand; — βραχύδρομος, 2, med kort Løb, δρόμος; — βραχυεπής, 2, (ἔπος), med kort Tale, kort i sin Tale; — βραχυκαταληκτεῖν, at være -βραχυκατάληκτος, 2, (καταλήγω), i Metriken, som ender med en kort Stavelse; som er en Fod for kort; — βραχύκωλος, 2, (κῶλον), med korte Lemmer el. Been; 2) i el. med korte Sætninger, *rhet.*; o. — βραχυλογέω, er -βραχυλόγος, 2, (λέγω), som taler kort, som udtrykker sig kort; bs. - βραχυλογία, ἡ, Korthed i Tale el. Udtryk; - (af βραχύς).

*βραχυμέρεια, ἡ, den Egenskab at være -βραχυμερής, 2, (μέρος), bestaaende af korte el. smaa Dele; — βραχυμυθία, ἡ, af - βραχύμυθος, 2, (μῦθος), = βραχυλογία, βραχυλόγος; — βραχυντικός, 3, til at forkorte; af - βραχύνω, forkorter, afkorter; i Metriken, bruger en kort Stavelse; — βραχύνωτος, 2, (νῶτος), med en kort Ryg: — βραχυόνειρος, 2, (ὄνειρος), som har korte el. faa Drømme; — βραχυπαραληκτεῖν, den Beskaffenhed at være - βραχυπαράληκτος, 2, (παραλήγω), hvis næstsidste Stavelse er kort; — βραχύπνοος, 2, (πνέω), aandende kort el. tungt; — βραχύπολις, εως, ἡ, *poët.* -πτολις, (πόλις), ligesom Lilleby; — βραχύπορος, 2, (πόρος), med korte Gange, Veie, Aabninger; — βραχυπότης, ου, ὁ, o. -πότος, 2, (πίνω), som drikker lidet; o. — βραχυῤῥιζία, ἡ, Rodens Korthed; af - βραχύῤῥιζος, 2, (ῥίζα), med kort Rod; - (af flgd.).

βραχύς, εῖα, ύ, *compar.* o. *superl.* ogs. βραχίων, βράχιστος, *adv.* βραχέως, ogs. βραχύ; - kort, liden, ringe, ubetydelig; ὡς ἐν βραχεῖ εἰπεῖν, for at være kort, *Xen.*; ἐν βραχέσι διεξελθεῖν, at gjennemgaae korteligen, *Dem.*, ogs. διὰ βραχέων, *paucis*; βραχὺ τοξεύειν, πέτεσθαι, at skyde, flyve kort; ἐπὶ βραχύ, paa kort Tid; κατὰ βραχύ, lidt efter lidt; παρὰ βραχύ, som παρὰ μικρόν, paa lidet nær, næsten; βραχεῖα οὐσία ringe Formue, *Dem.*; - (rimel. af ῥάσσω, ῥήγνυμι, ligesom afbrudt).

*βραχυσίδηρος, 2, (σίδηρος), med kort el. lidet Jern; — βραχυστελεχής, 2, (στέλεχος), kortstammet; — βραχυστομία, ἡ, den Beskaffenhed at være - βραχύστομος, 2, med kort, snæver Mund el. Aabning, στόμα; — βραχυσυλλαβία, ἡ, den Beskaffenhed at være - βραχυσύλλαβος, 2, (συλλαβή), bestaaende af en kort el. af kun een Stavelse; bestaaende af Eenstavelsesord; — βραχυσύμβολος, 2, som giver ringe Bidrag, συμβολον; — βραχύτης, ητος, ἡ, Korthed; — βραχυτομέω, er - βραχυτόμος, 2, (τέμνω), som skærer el. afskærer kort; men βραχύτομος, 2, *pass.*, som er afskaaren kort; — βραχυτονεῖν, at være - βραχύτονος, 2, (τείνω), med kort Spænding, som rammer alene i Nærheden; — βραχυτράχηλος, 2, korthalset; — βραχύυπνος, 2, (ὕπνος), med kort Søvn, som sover lidet; — βραχύφυλλος, 2, (φύλλον), kortbladet, med korte Blade; — βραχυχρόνιος, 2, (χρόνος), af kort Tid el. Varighed; o.

— βραχύωτος, 2, (οὖς), med korte Øren el. Hanker; – (af βραχύς).

βράχω, *inus.*, df. h. *Hom. aor. ep.* ἔβραχε, βράχε, bragede, klirrede, drønede; ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης, brølte, *Il.* 5, 859; (beſl. m. βράζω, ῥάσσω). — βρέγμα, τό, ogſ. βρεγμός, ὁ, Forhovedet, *sinciput*; beſ. Hovedſkallen over Panden; ogſ. Iſſen; (af βρέχω, fordi denne Deel hos Børn ſidſt faaer Faſthed); 2) = ἀπόβρεγμα, Decoct. — βρεκεκεκέξ, komiſk Efterligning af Frøernes Qvækken, *Ar. Ran.* — βρέμω, o. βρέμομαι, *fremo*, brummer, bruſer, brøler, beſ. om Stormen, ogſ. om en huul og drønende Gienlyd, *Hom.*; ogſ. om Tonerne, *ex.* λύρα σφι βρέμεται καὶ ἀοιδά, *Pind.*; ogſ. ſom *fremo*, fnyſer af Harme, Vrede, Krigermod, o. dl.; στρατὸς βρέμων ἐν αἰχμαῖς, *Æsch.*; (beſl. m. βρόμος, βροντή).

βρένθος, ὁ, etſlags Vandfugl, ſom bryſter ſig; df. 2) overmodige Gebærder; df. — βρενθύομαι, ſild. βρενθύνομαι, bryſter mig, praler, giør mig til. — βρέξις, ἡ, (βρέχω), = βροχή, Væden. — βρέτας, τό, gen. βρέτεος, Gudebillede af Træ, beſ. h. *Trag.* — *βρεφικός, 3, barnlig, af et Barn; — βρεφόθεν, *adv.*, fra Barn af; — βρεφοκτονία, ἡ, Barnemord; af – βρεφοκτόνος, 2, (κτείνω), myrdende Børn; af — †βρέφος, τό, Foſteret i Moderslív, *Il.*, *foetus*, ἔμβρυον; 2) det Nyfødte, Unge, Barn; (rimel. af βρέχω, altſ. f. βρέχος); df. — βρεφοτροφεῖον, τό, Opfoſtringshuus, ſild.; o. — βρεφύλλιον, τό, *dim.* af βρέφος, lidet Barn. — βρέχμα, τό, o. βρεχμός, ὁ, *Il.*, = βρέγμα, βρεγμός; af — βρέχω, *f.* ξω, væder, befugter, beſprænger, beregner; *transl.*, overvælder, overhober, bedækker; ἰῶν - ἀκτῖσι βεβρεγμένος - σῶμα, *Pind. Ol.* 6, 92; *in pass.* ogſ. beruſer mig; – *impers.* βρέχει, ſom ὕει, *pluit*, det regner. — βρήσσω, *jon.* f. βράσσω.

βρι-, *part. insep.* m. forſtærkende Betydning; df. βριάω, &c.; men – βρῖ, forkortet af βριθύ, (formet ſom ῥᾴ af ῥᾴδιον, κρῖ, δῶ, o. fl.). — βριαρός, 3, *jon.* βριερός, ſtærk, faſt, κόρυς, τρυφάλεια, *Il.*; df. – Βριάρεως, ὁ, Briareus, En af de Hundredarmede, ſom hialp Guderne imod Titanerne, *Hes.*, ogſ. Zeus imod de øvrige Guder, *Il.* 1, 403; o. – βριαρόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ), med ſtærke Hænder; af — βριάω, (βρι-) ſtyrker, giør ſtærk el. mægtig, *Hes.*; 2) *intr.*, er ſtærk, *id.* — βρίζα, ἡ, en Kornart, ſom τίφη el. Rug; (rimel. *æol.* f. ῥίζα). — βρίζω, *f.* ξω, ſlumrer; *transl.*, er dorſk, uvirkſom; Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις, *Il.* 4, 223; (beſl. m. βρίθω). — βριήπυος, 2, (βρι-, ἀπύω) ſkrigende, raabende ſtærkt, *epith.* til Ares, *Il.*

*βρῖθος, τό, o. βριθοσύνη, ἡ, *Il.*, Vægt, Laſt, Tyngde; — βριθύκερως, ων, (κέρας), med tunge Horn; o. — βριθύνοος, 2, *ctr.* -νους, (νοῦς), tung i Sindet, d. e. ikke letſindig, df. klog, betænkſom; af — βριθύς, εῖα, ύ, tung, vægtig, ἔγχος, *Hom.*; af — βρίθω, o. βρίθομαι, *f.* βρίσω, *aor.* ἔβρισα, *pf.* βέβριθα, 1) *intr.*, er tung el. betynget, τινί, o. τινός, af el. med noget; men ἔρις - βεβριθυῖα, f. βαρεῖα, trykkende, ſiendſk, *Il.* 21, 385; *absol.* ogſ. at blive tung el. vægtig, at bugne af Tyngde, *Hes. Op.* 466; df. *b)* har Overvægt ved min Tyngde; ἐέδνοισι βρίσας, *Od.* 6 159, *i. e.* νικήσας; har Overvægt, er overlegen, *prævaleo*, *Il.*, jf. ἐπιβρίθω; – 2) *transit.*, giør vægtig, mægtig, ſtor og herlig; ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ, *Pind. Nem.* 8, 30; *pass.*, χειρὶ βριθείς, *Soph. Ag.* 130, mægtig ved ſin Styrke; (beſl. m. βάρος, βαρύνω, βαρύθω).

βριμάομαι, o. βριμόομαι, vredes, harmes; εἰ σὺ βριμήσαιο, om du blev vred el. knurrede, *Ar.*; ἐβριμοῦτο τῷ Κύρῳ, *Xen.*; ogſ. fnyſer el. brøler af Harme; af — βρίμη, ἡ, [ι long.], Vrede, Harme; Fnyſen, Truſel, Skielden; (beſl. m. βρέμω o. φριμάω); df. — βριμηδόν, *adv.*, med Fnyſen. — βρίμημα, τό, = βρίμη. — βριμόομαι, ſee u. βριμάομαι. — Βριμώ, ἡ, *epith.* til Hekate o. Perſephone, egentl. den Vrede, den Truende. — βρισάρματος, 2, (βρίθω, ἅρμα) tyngende Vognen, *epith.* til Ares, *Hes.*

βρόγχια, τά, den Ende af Luftrøret, ſom løber ud i Lungen; o. — βρογχοκήλη, ἡ, Hævelſe i Halſen, Krop; af — βρόγχος, ὁ, Svælg; Luftrør; 2) en Slurk; (beſl. m. βράγχος, ῥόγχος); df. — βρογχωτήρ, ῆρος, ὁ, den Aabning paa Kiortelen, hvorigiennem Hovedet ſtikkes. — *βρομιάζομαι, = βακχεύω; (af flgd., Bem. 2); — βρόμιος, 3, bruſende, larmende; βρομία φόρμιγξ, *Pind.*; df. 2) Βρόμιος, ὁ, *epith.* til Bacchus, den Larmende; df. 3) *adject.* 3, = Βάκχειος, bacchiſk, bacchantiſk, hørende til Bacchus el. Vinen; – beſ. *fem.* Βρομιάς, άδος, ἡ; df. — Βρομιώδης, 2, o. Βρομιώτης, ου, ὁ, *fem.* -ῶτις, = Βρόμιος, Bem. 3; af — βρόμος, ὁ, (βρέμω), Larm, Bruſen; πυρὸς - βρόμος αἰθομένοιο, Ildens Knittren, *Il.*; ἀποθανοῖσα βρόμῳ κεραυνοῦ, omkommen ved Lynets Skrald, d. e. ved Lynet, *Pind.*; ſild. Fnyſen, Brummen, Udbrud af Vrede el. Harme; 2) Havre, *avena*, *Theophr.*;

df. — βρομώδης, 2, (εἶδος) brusende, tonende.

*βρονταῖος, 3, hørende til Torden, af Torden; — βροντάω, f. ήσω, tordner; *transl.*, taler med stærk Stemme; o. — βροντεῖον, τό, Tordenmaskine (paa Theatret); af — †βροντή, ἡ, Torden, Διὸς s. Ζηνὸς βροντή, *Hom.*; βροντᾶς αἴσιον φθέγμα, *Pind.*; *transl.*, stærk Larm, stærk Stemme, o. dl.; (besl. m. βρέμω, βρόμος); df. — βρόντημα, τό, (βροντάω), Tordnen el. at tordne; Torden, *Æsch.*; — βροντησικέραυνος, 2, (κεραυνός), som medfører Torden og Lynild, νεφέλη, *Ar.*; — βροντοποιός, 2, (ποιέω), frembringende Torden; o. — βροντώδης, 2, (εἶδος), lignende Torden, tordnende.

*βρότειος, 2, o. 3, o. βρότεος, 3, dødelig, menneskelig; βρότεα σώματα, *Pind.*; — βροτήσιος, 2, ogs. 3, = frgd.; βροτήσιος ἀνήρ, *Pind.*; — βροτοβάμων, 2, (βαίνω), gaaende, skridende hen over Menneskene; — βροτόγηρυς, υ, *gen.* υος, (γῆρυς), med menneskelig Stemme; o. — βροτοειδής, 2, (εἶδος), lignende et Menneske, hørende til Mennesker; - (af βροτός). — βροτόεις, εσσα, εν, (βροτός), bestænket med Menneskeblod, ἔναρα. *Il.*

*βροτοκτονέω, cx - βροτοκτόνος, 2, (κτείνω), som myrder Mennesker; o. — βροτολοιγός, 2, (λοιγός), fordærvende, myrdende Mennesker, *epith.* til Ares, *Il.*; af — βροτός, ὁ, den Dødelige, Mennesket, *oppon.* θεός s. ἀθάνατος, *Hom.*; σὺν Χάρισιν τερπνὰ γίγνεται βροτοῖς, *Pind.*; ogs. *in fem.*, βροτὸς αὐδήεσσα, *Od.* 5, 334; o. som *adject. neutr.*, βροτὸν ἔθνος, f. βρότεον, *Pind. Pyth.* 10, 43; (besl. m. μόρος, μορτός).

βρότος, ὁ, det sammenløbne Blod af et Saar, αἱματόεις, *Il.*; μέλας βρότος, *Od.*; (efter *Damm. æol.* af ῥέω, ῥότος). — *βροτοσκόπος, 2, (σκοπέω), iagttagende Menneskene; — βροτοσσόος, 2, (σώζω), frelsende Mennesker; — βροτοστυγής, 2, (στυγέω), hadende Mennesker; 2) *pass.*, hadet af Mennesker; — βροτοφεγγής, 2, (φέγγος), lysende for Menneskene; o. — βροτοφθόρος, 2, (φθείρω), fordærvende Menneskene; - (af βροτός). — βροτόω, (βρότος) giør blodig; βεβροτωμένα τεύχεα, *Od.* — βροῦκος, ogs. βροῦχος, ὁ, etslags Græshoppe.

βρόχειος, 3, hørende til en Strikke el. Slynge, βρόχος; τὸ βροχεῖον, en Strikke. — βροχετός, ὁ, Væden; Regn; o. — βροχή, ἡ, Væden, Befugten; (af βρέχω). — βροχθίζω, opsluger, opæder, forøder; 2) væder; af — βρόχθος, ὁ, Strube, Svælg; 2) en Slurk; (rimel. af βρόγχος, ikke af βιβρώσκω). — βροχίς, ίδος, ἡ, 1) *dim.* af βρόχος; 2) (af βρέχω), lidet Kar til at væde af; Blækhuus. — βρόχος, ὁ, Slynge, Strikke, Snare; (besl. m. βρόγχος). — βρόχω, *inus.*, m. Bem. søber, sluger, er efter *Buttm.* Stamformen til *aor. ep.* καταβρόξειεν, ἀναβρόξειεν, o. ἀναβροχέν (tilbageslugt). — βροχωτός, 2, omstrikket, hildet i en Snare, βρόχος.

βρυάζω, (βρύω), er i den høieste Fylde og Kraft, (om Mennesker og Værter); er overmodig; fører en overmodig Tale, *Æsch. Suppl.* 876; h. *Epicur.* f. ἥδομαι, lever høit, giør mig tilgode; df. — βρυάκτης, ου, ὁ, *epith.* til Pan: den Kraftfulde, Overgivne. — βρύας, ου, ὁ, = βύας. — *βρύγδην, *adv.*, skærende Tænder, bidende; — βρύγμα, τό, Bid, *morsus*; — βρυγμός, οῦ, ὁ, Tænders Gnidsel; Biden; Brølen; o. — βρυκετός, ὁ, = βρυχετός; af — βρύκω, *f.* ξω, bider, sønderbider, opsluger; men *intr.*, βρῦκον στόμα, sammenbidt Mund, *Nic.*; (efter *Buttm.* eet Ord m. βρύχω).

βρύλλω; ἥδομαι βρύλλων, *Ar. Equ.* 1123, forklares sædv. ved ὑποπίνων, ved at drikke lidt og tidt; altf. rimel. besl. m. flgd. — βρῦν; εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, *Ar. Nub.* 1385, naar du raabte efter Drikke: om den Spæde. — βρύξ, υχός, ἡ, Afgrund i Havet, *Opp.* — βρυόεις, εσσα, εν, mosset, mosgroet; blød som Mos: alm. spirende, blomstrende, frodig; af — †βρύον, τό, (βρύω), Mos, saavel Sømos, Taug, *alga*, som Træmos, *muscus*; 2) den drueformede Blomsterknop *(chaton)* paa nogle Hantræer; df. — βρυοφόρος, 2, (φέρω), som bærer en saadan Knop, *ex.* δάφνη, Hanlauren; o. — βρυόω, bedækker med Mos. — βρύσις, ἡ, (βρύω), Fremspruden, Fremvælden. — βρύσσος, ὁ, etslags Søigel. — βρύτεα, o. βρύτια, τά, de afpressede Skaller af Viindruer, Oliver, o. dl. — βρῦτον, τό, o. βρῦτος, ὁ, etslags stærk Drik, egentl. af Byg, som Øl; ogs. Frugtviin, Most.

*βρυχαλέος, 3, brølende, hylende; af — βρυχάομαι; *depon. pass.* βρυχηθείς, *Soph.*; *pf.* m. *præs.* Bem. βέβρυχα, [υ *long.*, men *Il.* 17, 54, ἀναβέβρυχεν, uregelm. m. υ *br.*]; - brøler, hyler, *rugio*, jf. βρύχω; alm. giver en huul og skraldende Lyd; ogs. βρυχανάομαι; — βρυχετός, ogs. βρυκετός, ὁ, Koldfeber, Feberkulde; jf. βρύκω; — βρυχή, ἡ, Brølen, Hylen; Brusen; at skære Tænder; — βρυχηδόν, *adv.*, brø=

lende, hylende, brusende; skærende Tænder, som βρυγδήν; — **βρυχηθμός**, ὁ, o. **βρύχημα**, τό, = βρυχή; — **βρυχητής**, οῦ, ὁ, en Brøler; o. — **βρυχητικός**, 3, brølende, brusende, larmende; – (af βρύκω, βρύχω).

βρύχιος, 2, ogs. 3, nedsænket i Vandet, opslugt deraf; som er i el. under Vandet, sædv. ὑποβρύχιος; 2) **βρυχία** ἦχω, Gienlyd af Havets Brusen, *Æsch.*; (besl. m. βρύκω, βρύχω). — **βρυχμή**, ἡ, = βρυχή. — **βρυχμός**, ὁ, = βρυγμός. — **βρύχω**, som βρύκω, sønderbider; skærer Tænder, jf. βρυχή; men *pf.* **βέβρυχε**, &c., hører efter *Buttm.* til d. besl. βρυχάομαι. — **βρύω**, rimel. alene *in præs.* o. *impf.*, struder, bugner el. svulmer af Fylde, er i den fuldeste Kraft; bes. om Planter og Væxter: at spire, blomstre; ἔρνος ἄνθεϊ **βρύει**, *Hom.*; ogs. *c. gen.*, **βρύων** δάφνης, *Soph.*; (besl. m. βλύζω, φλύω). — **βρυώδης**, 2, = βρυόεις. — **βρυώνη**, **-ωνία**, **-ωνιάς**, o. **-ωνίς**, ἡ, etslags vild Ranke, *Nic.*

βρῶμα, τό, (βιβρώσκω), det Spiste, Spise. — **βρωμάομαι**, brøler som et Esel; (rimel. af βρέμω). — **βρωμάτιον**, τό, *dim.* af βρῶμα. — **βρωματομιξαπάτη**, ἡ, Forlokkelse ved sammensatte Spiser. — **βρωματώδης**, 2, = βρωμώδης. — **βρωμέω**, ogs. *in med.*, (βρῶμος), stinker som en Buk. — **βρώμη**, ἡ, *poët.* = βρῶμα, Spise; 2) Eselets Skryden, sild. — **βρωμήεις**, εσσα, εν, skrydende som et Esel; — **βρώμησις**, ἡ, Eselets Skryden; o. — **βρωμητής**, οῦ, o. **βρωμήτωρ**, ορος, ὁ, den Skrydende, Eselet; (af βρωμάομαι). — **βρωμολόγος**, 2, (λέγω), som fører stinkende Taler; af — **βρῶμος**, ὁ, Stank, bes. af Dyrene i Bruunsttiden; 2) = βρώμη. — **βρωμώδης**, 2, (βρῶμος Bem. 1, εἶδος), stinkende.

βρωσείω, *desid.* af βιβρώσκω, vil gierne spise, er hungrig. — **βρώσιμος**, 2, spiselig, til at spise; af — **βρῶσις**, ἡ, Spise; 2) Æden, Gnaven, Søndergnaven; (af βρώσω, *fut.* til βιβρώσκω, s. m. s.). — **βρωστήρ**, o. **βρωτήρ**, ῆρος, ὁ, som gnaver, æder, bider; — **βρωτικός**, 3, hørende til Spise; tilbøielig til at spise; **βρωτικωτέρους** ποιεῖ, giør, at man spiser mere, *Plut.*; **βρωτικῶς** ἔχω, vil gierne spise; — **βρωτός**, 3, spiist, fortæret; 2) til at spise; τὰ **βρωτά**, Mad, Spiser; o. — **βρωτύς**, ύος, ἡ, *jon.* = βρῶμα o. βρῶσις; – (af βιβρώσκω).

βύας, ου, ὁ, Ugle, *bubo*; ogs. βρύας o. βῦζα. — **βυβλάριον**, τό, *dim.* af βύβλος. — **βύβλινος**, 3, giort af βύβλος; ὅπλον νεὸς - **βύβλινον**, Skibsline, *Od.* 21, 391. — **βυβλίον**, τό, hvad der er forarbeidet af Basten el. Indbarken af βύβλος, bes. Line el. Toug, ogs. Papir deraf; ogs. som βιβλίον, Bog, Skrift; af — **βύβλος**, ἡ, den ægyptiske Papyrusbusk; **βύβλου** καρπός, *Æsch. Suppl.* 757, forklares om Roden af βύβλος, som de Fattige spiste; 2) Basten el. Indbarken deraf, bes. i en forarbeidet Tilstand, see βυβλίον, ogs. βίβλος, dog oftest Papir, som der er skrevet paa. — **βῦζα**, ἡ, = βύας. — **βύζην**, *adv.*, opfyldt, fuldstoppet, sammentrængt; af — **βύζω**, = βύω.

*__βυθάω__, *poët.*, er i det Dybe, gaaer i det Dybe el. til Bunds; — **βυθίζω**, kaster el. sænker i Dybet; — **βύθιος**, 3, *adv.* **-θίως**, som er el. befinder sig i Dybet, neddukket, nedsænket; dyb; h. *Plut.* ogs. om Stemmen; τὰ **βύθια**, *sc.* ζῶα, Vanddyr; o. — **βυθίτης**, ου, ὁ, *fem.* **-θῖτις**, ιδος, ἡ, = frgd.; af — **βυθός**, οῦ, ὁ, Dyb, Bund, bes. Havets Dyb, dybt Vand; (besl. m. βάθος, βυσσός); df. — **βυθοτρεφής**, 2, (τρέφω), næret, opfødt, levende i Dybet el. Havet.

βυκανάω, blæser i Trompet; af — †**βυκάνη**, ἡ, Trompet, *buccina*, see βύω; df. — **βυκάνημα**, τό, Stød i Trompeten; — **βυκανητής**, οῦ, ὁ, en Trompeter; — **βυκανίζω**, = βυκανάω; — **βυκανισμός**, ὁ, = βυκάνημα; — **βυκανιστήριον**, τό, = βυκάνη; o. — **βυκανιστής**, οῦ, ὁ, = βυκανητής. — **βύκτης**, ου, ὁ, (βύζω, βύω), blæsende, oppustende, svulmende; **βυκτάων** ἀνέμων - κέλευθα, *Od.* 10, 20. — **βυνέω**, *att.* f. βύω, hvf. *f.* **βύσω**, *aor.* ἔβυσα, *pf. pass.* **βέβυσμαι**; stopper, fylder, tilstopper; τὸ στόμα **ἐβέβυστο**, var stoppet fuld, *Herod.*, som ogs. 2, 96, har Formen διαβύνεται, som af βύνω; (formet som κυνέω, δύνω, af κύω, δύω). — **βύνη**, ἡ, Bygmalt.

†**βύρσα**, ἡ, det aftrukne Skind, Hud, Læder; df. — **βυρσεύς**, έως, ὁ, Garver; — **βυρσεύω**, garver; — **βύρσινος**, 3, af Læder; — **βυρσίς**, ἡ, *dim.* af βύρσα; — **βυρσοδεψέω**, er - **βυρσοδεψής**, οῦ, ὁ, (δέψω), som garver, en Garver; df. - **βυρσοδεψικός**, 3, hørende til Garvning; o. - **βυρσοδέψιον**, τό, Garveri; — **βυρσοπαγής**, 2 (πήγνυμι), sammensat el. giort af Læder; — **βυρσοποιός**, ὁ, (ποιέω), = βυρσεύς; — **βυρσοπώλης**, ου, ὁ, (πωλέω) en Læderhandler; — **βυρσοτενής**, 2, o. **βυρσότονος**, 2, (τείνω), overtrukken med Læder el. Skind; κύκλωμα **βυρσοτ.**, = τύμπανον, *Eur.*; — **βυρσοτομέω**, er - **βυρσοτόμος**, 2, (τέμνω), som tilskærer Læder; ὁ **βυρσοτ.**, Rem-

mesnider; o. — *βυρσόω*, bedækker el. overtrækker med Læder.

βυσαύχην, *ενος*, *ὁ*, *ἡ*, (*αὐχήν*), korthalset, som sætter Hovedet ned imellem Skuldrene, som hænger med Hovedet; o. — *βύσμα*, *τό*, hvormed man tilstopper, Prop, Spunds; (af *βύω*). — *βύσσα*, *ἡ*, = *βυσσός*; 2) etslags Søfugl. — *βύσσινος*, 3, giort af *βύσσος*. — **βυσσοδομεύω*, (*δομέω*), egentl. bygger i det Dybe; sædv. *transl.*, udtænker og beslutter i mit Inderste; *κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύειν*, *Hom.*; sild. *βυσσοδομ. βουλήν*, at lægge hemmelige Planer; *βυσσοδ. ὀργήν*, at nære skiult Harme; — *βυσσόθεν*, *adv.*, fra Grunden af; lige til Bunds; o. — *βυσσομέτρης*, *ου*, *ὁ*, (*μετρέω*), som maaler Dybet; af — *βυσσός*, *ὁ*, = *βυθός*, Dyb, Havets Dyb, *Il.*

βύσσος, *ἡ*, Bomuld; 2) etslags fiin Hør; Lerred deraf; 3) Silken af *pinna marina*, *πίννη*. — *βυσσόφρων*, *ονος*, 2, (*βυσσός*), = *βαθύφρων*. — *βύσσωμα*, *τό*, = *βύσμα*; *λίνου βυσσώματα*, *poët.*, det Fisken stoppende Garn el. Net. — *βύσταξ*, *ακος*, *ὁ*, = *μύσταξ*, Knebelsbart. — *βύστρα*, *ἡ*, = *βύσμα*. — *βυτίνη*, o. *βύτις*, *ἡ*, = *βοῦτις*. — *βύω*, derfor *att.* *βυνέω*, hvortil det danner *fut.* *βύσω*, &c., see u. *βυνέω*.

βῶ, *conj. aor.* 2 til *βαίνω*. — *βώδιον*, *τό*, *dor.* f. *βοΐδιον*. — *βωκόλος*, *βωκολιάζω*, &c., *dor.* f. *βουκόλος*, o. f. v. — *βῶκος*, *ὁ*, *dor.* f. *βοῦκος*, *βουκαῖος*. — *βωλάκιον*, *τό*, *dim.* af *βῶλος*. — *βωλάκιος*, 3, med Jordklumper, med fed Jordbund; *βωλακίας -νῶτον γᾶς*, *Pind.*; af — *βῶλαξ*, *ακος*, *ἡ*, = *βῶλος*. — *βωλάριον*, *τό*, *dim.* af *βῶλος*. — *βωληδόν*, *adv.*, ligesom Jordklumper; o. — *βώλινος*, 3, giort el. bestaaende af Jord- el. Leerklumper; (af *βῶλος*). — *βωλίον*, *τό*, *dim.* af *βῶλος*. — *βωλίτης*, *ου*, *ὁ*, *boletus*, etslags spiselig Svamp.

**βωλοειδής*, 2, (*εἶδος*), der ligner Jordklumper, med Jordklumper; o. — *βωλοκοπέω*, er - *βωλοκόπος*, 2, (*κόπτω*), som sønderslaaer Jordklumper; - denne Handling, *βωλοκοπία*, *ἡ*; af — †*βῶλος*, *ἡ*, (rimel. af *βάλλω*), Jordklump, Jordklods, *Od.*; ogs. som *gleba*, et Stykke Land; alm. Klods, Klump; *ταῖς βώλοις βάλλειν*, *Xen.*; sild. ogs. *ὁ βῶλος*; ogs. findes *dat.* *βώλεϊ*, som af *τὸ βῶλος*; df. — *βωλοστροφέω*, er - *βωλοστρόφος*, 2, (*στρέφω*), som vender el. tumler Jordklumperne; - denne Handling, *βωλοστροφία*, *ἡ*; — *βωλοτομέω*, er - *βωλοτόμος*, 2, (*τέμνω*), som giennemskærer Jordklumperne; o. — *βωλώδης*, 2, = *βωλοειδής*.

βώμαξ, *ακος*, *ὁ*, *ἡ*, = *βωμολόχος*; 2) *βώμαξ*, *ἡ*, *dim.* af *βωμός*. — *βώμιος*, 2, ogs. 3, sield. *βωμιαῖος*, 3, paa el. ved Altaret, *βωμός*, hørende dertil. — *βωμίς*, *ίδος*, *ἡ*, *dim.* af *βωμός*; 2) ogs. f. *ἀναβαθμός*, Trin, *Herod.* 2, 125. — *βωμίσκος*, *ὁ*, *dim.* af *βωμός*. — *βωμίστρια*, *ἡ*, Tienerinde ved Altaret; o. — *βωμοειδής*, 2, (*εἶδος*), altarformet; (af *βωμός*).

**βωμολόχευμα*, *τό*, Adfærd el. Tale af en *βωμολόχος*; af — *βωμολοχεύομαι*, h. *Plut.* ogs. *βωμολοχέω*, opfører mig som en *βωμολόχος*, Snyltegiest, Giøgler, Hykler, *oppon.* *σεμνύνομαι*; df. — *βωμολοχία*, *ἡ*, Opførsel af en *βωμολόχος*; - *βωμολοχικός*, 3, hørende til en saadan; af — *βωμολόχος*, *ὁ*, (*βωμός*, *λοχάω*), oprindel. som lurer i Nærheden af Altaret, for at faae noget af Offermaaltidet; sædv. *transl.*, nederdrægtig Snyltegiest, Giøgler, Hykler; ogs. *adject.* 2, *ex.* *νυνὶ βωμολόχον ἔξευρέ τι*, udfind et Bedrageri, en List, *Ar. Equ.* 1191.

βωμονείκης, *ου*, *ὁ*, (*νεῖκος*), en spartansk Yngling, som lader sig pidske ved Artemis Orthia's Altar, for at vise sin Udholdenhed og vinde Prisen derfor; af — *βωμός*, *ὁ*, (*βαίνω*), Forhøining, Underlag, Fodstykke, *suggestus*, ellers *βάσις*, *βαθμός*, *Hom.*; - b) oftere, Forhøining til helligt Brug, til Offring, o. dl., Altar; h. *Hom.* ogs. *ἱεροὶ βωμοί*; *transl.*, *βωμοὶ δίκης*, *καὶ εὐνομίας*, *καὶ αἰδοῦς* - *κάλλιστοι μὲν καὶ ἁγιώτατοι οἱ ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἑκάστου καὶ τῇ φύσει*, *Dem.*; - c) sild. Gravhøi, *tumulus*.

βῶν, *acc. dor.* f. *βοῦν*, see u. *βοῦς*. — *βῶξ*, *ὁ*, *gen.* *βωκός*, *ctr.* f. *βόαξ*, *etc.* — *βώσας*, *ctr.* f. *βοήσας*, *part. aor.* 1 af *βοάω*. — *βῶσι*, 3 *pl. conj. aor.* 2 *act.* til *βαίνω*. — *βωστρέω*, raaber, skriger, bes. kalder til Hielp, *Od.*; (formet af *βοάω*, ligesom *καλιστρέω* af *καλέω*).

**βωτήρ*, *ῆρος*, *ὁ*, = flgd., *Soph.*; — *βώτης*, *ου*, *ὁ*, *fem.* *βῶτις*, *ιδος*, *ἡ*, Hyrde, Hyrdinde; — *βωτιάνειρα*, *ἡ*, (*ἀνήρ*), nærende Mænd; *ἐν Φθίῃ βωτιανείρῃ*, *Il.* 1, 155; o. — *βώτωρ*, *ορος*, *ὁ*, = *βώτης*, *Hom.*; - (af *βόσκω*).

Γ.

Γ, *γ*, *γάμμα*, *jon.* *γέμμα*, *indecl.*, d. tredie Bogstav i d. græske Alphabet; som Tal, γ' = 3, *τρεῖς* o. *τρίτος*, men ,γ = 3000; — bes. mærkes derom flgd.; – *a)* foran Ganebogstaverne *γ*, *κ*, *χ*, *ξ*, udtales *γ* som n el. ng; – *b)* *γ* sættes undert. som Aspiration, *ex.* i *αἶα*, *γαῖα*, *δοῦπος*, *γδοῦπος*, bes. *att.* foran *λ*, *ex.* *γλαύσσω*, *γλήμη*, *γλάξ*, f. *λεύσσω*, *λήμη*, *lac.*, o. foran *ν* i *γνῶναι*, *γνόφος*, *γίγνομαι*, *γιγνώσκω*, af *νοέω*, *νέφος*, *γίνομαι*, *γινώσκω*; – *c)* *γ* ombyttes *α)* m. *β*, *ex.* *att.* *γλήχων* f. *jon.* *βλήχων*; *æol.* o. *dor.* *γλέφαρον* f. *βλέφαρον*, *Pind.*; af *γάλανος* f. *βάλανος* er d. lat. *glans*; *β)* m. *δ*, bes. i d. æoliske *δᾶ* f. *γῆ*, hvf. rimel. d. attiske *Δημήτηρ*; *γ)* m. *κ*, *ex.* *κναφεύς*, *att.* f. *γναφεύς*; *δ)* m. *λ*, *ex.* *μόγις*, *att.* *μόλις*; — (*digamma æolicum* kaldes saaledes alene af sin Figur, *F*, hvoraf d. lat. F m. Grundlyden *v*; saaledes er *Fοῖνος*, *Fοῖκος*, *ὄFις*, Romernes *vinum*, *vicus*, *ovis*).

γα, *dor.* f. *γε*; ogs. i Sammensætningerne *ἔγωγα*, *τύγα*. — *γᾶ*, *dor.* f. *γῆ*, Jorden. — *γαγάτης*, *ου*, *ὁ*, Gagat, etslags steenhaardt Jordbeg; (af *Γάγας*, Flod i Lycien). — *γαγγαλίζω*, ogs. *γαργαλίζω*, kildrer til Latter; alm. pirrer el. kildrer Sandserne, fornøier; (besl. m. *καγχάζω*, *καγχαλάω*, *cachinnor*). — *γαγγαμεύς*, *έως*, *ὁ*, Østersfisker; af — *γαγγάμη*, *ἡ*, o. *γάγγαμον*, *τό*, lidet rundt Net el. Garn, bes. til Østersfangst; *transl.*, *γάγγαμον ἄτης*, *δουλείας*, *Æsch.*; jf. *μάγγανον*; df. — *γαγγαμουλκός*, 2, (*ἕλκω*), som trækker Østersgarnet. — *Γαγγίτης*, *ου*, *ὁ*, *fem.* -*ῖτις*, *ιδος*, *ἡ*, fra Floden Ganges. — *γάγγλιον*, *τό*, etslags Beenknude el. Nerveknude; df. — *γαγγλιώδης*, 2, (*εἶδος*), der ligner et *γάγγλιον*, hørende dertil.

γάγγραινα, *ἡ*, *gangræna*, etslags Krebsskade, den hede Brand i en Hævelse, jf. *σφάκελος*; df. – *γαγγραινόομαι*, lider af denne Sygdom; o. – *γαγγραίνωσις*, *ἡ*, at lide deraf; (af *γράω*, *γραίνω*, gnaver). — †*γάζα*, *ἡ*, den kongelige Skat; ogs. Stedet, hvor Skatten giemmes; alm. Rigdom; h. *Polyb.* ogs. en bestemt Sum Penge; (oprindel. et persisk Ord); df. — *γαζοφυλακέω*, er – *γαζοφύλαξ*, *ακος*, *ὁ*, (*φυλάσσω*), Skattens Bevogter, Skatmester; df. — *γαζοφυλάκιον*, *τό*, Skatkammer, *ærarium*. — *γαθέω*, [*α long.*], *dor.* f. *γηθέω*, *pf.* *γέγαθα*, *part.* *γεγαθώς*.

†*γαῖα*, *ἡ*, som *αἶα*, *poët.* f. *γῆ*, Jorden, alm. Jord, Landjord, Land; *πατρὶς γαῖα*, Fædrenelandet, *Hom.*; *χυτὴ γαῖα*, den til Gravhøi opkastede Jord, *id.*; 2) *Γαῖα* som *nom. pr.*, *Gaea*, *Tellus*, Jorden som Gudinde, gift med Uranos, Moder til Titanerne, o. fl., *Hes.*; df. — *γαιάοχος*, 2, *dor.* f. *γαιήοχος*; — *γαιηγενής*, 2, *poët.* f. *γηγενής*; — *γαίηθεν*, *adv.*, fra Landjorden; — *Γαιήϊος*, *ὁ*; *Τιτυὸν*, *Γαιήϊον υἱὸν*, Søn af Gæa, *Od.* 7, 324, — *γαιήοχος*, 2, *ctr.* *γαιοῦχος*, (*ἔχω*), omfattende og holdende Jorden, *epith.* til Poseidon; ogs. om andre Guder: besiddende, beskiermende et Land, *ex.* *Soph.* *Oed.* *Tyr.* 160; o. — *γαιηφάγος*, 2, (*φαγεῖν*), ædende Jord.

**γαιογράφος*, 2, *poët.* = *γεωγράφος*; — *γαιοδάτης*, *ου*, *ὁ*, (*δαίω*), Landfordeler, Landmaaler; — *γαιοτρεφής*, 2, (*τρέφω*), næret af Jorden; — *γαιοφάγος*, 2, = *γαιηφάγος*; o. — *γαιοφανής*, 2, = *γεωφανής*; – (af *γαῖα*). — *γαισός*, *ὁ*, o. *γαῖσον*, *τό*, *gaesum*, etslags Spyd. — *γαίω*, h. *Hom.* alene i Udtrykket *κύδεϊ γαίων*, som glæder el. fryder sig ved sin Herlighed og Kraft, *epith.* til Zeus, o. fl.; (bf. *γαυρός*, *γάνυμι*, *γηθέω*, *gaudeo*, *ἄγαμαι*, o. fl.). — *γαιώδης*, 2, = *γεώδης*; o. — *γαιωρύχος*, 2, (*ὀρύσσω*), gravende Jorden el. i Jorden.

γάλα, *τό*, *gen.* *γάλακτος*, Melk; *γάλα διδόναι*, at give Melk el. Die; 2) Plantesaft; h. *Nic.* ogs. etslags Plante; 3) *ὀρνίθων γάλα*, *lac gallinaceum*, komisk h. *Ar.* om lækkre og rare Spiser; (undert. ogs. *indecl.*); jf. *γλάγος*. — *γαλάδες* s. *γάλακες*, *αἱ*, etslags glatte Muslinger. — **γαλαθηνός*, 2, diende; ung, spæd; *γαλαθ.* *νεβροί*, *Od.*; — *γαλακτιάω*, har el. giver megen Melk; — *γαλακτίζω*, er – *γαλακτικός*, o. -*κτινός*, 3, ligesom Melk, melkefarvet; — *γαλάκτιον*, *τό*, *dim.* af *γάλα*; — *γαλακτὶς πέτρα*, *ἡ*, o. *γαλακτίτης λίθος*, *ὁ*, ogs. *γαλαξίας*, *ὁ*, etslags Steen, som ved at vædes og rives giver en melkagtig Saft; — *γαλακτοειδής*, 2, (*εἶδος*), som Melk; — *γαλακτοθρέμμων*, *ονος*, 2, (*τρέφω*), næret med Melk; — *γαλακτόομαι*, bliver til Melk; — *γαλακτοπαγής*, 2, (*πήγνυμι*), af el. ligesom sammenløben Melk; — *γαλακτοποσία*, *ἡ*, Melkedrikken; af – *γαλακτοποτέω*, er – *γαλακτοπότης*, *ου*, *ὁ*, (*πίνω*), som drikker Melk; – (af *γάλα*).

γαλακτουργέω, 2, er – *γαλακτουργός*, 2, (*ἔργον*), som tillaver Melkespiser, Ost, o. dl.; — *γαλακτουχέω*, er – *γαλακτοῦχος*, 2, (*ἔχω*), som har

Melk; som giver Die; – denne Beskaffenhed el. Handling, *γαλακτουχία, ἡ*; — *γαλακτοφαγέω*, er – *γαλακτοφάγος*, 2, (*φαγεῖν*), som spiser Melk, som lever af Melk; — *γαλακτοφόρος*, 2, (*φέρω*), bærende, bringende Melk; — *γαλακτόχροος*, 2, *ctr.* -*χρους*, o. *γαλακτοχρως*, *ωτος*, *ὁ*, *ἡ*, (*χρόα*, *χρώς*), melkefarvet; — *γαλακτώδης*, 2, = *γαλακτοειδής*; — *γαλάκτωσις*, *ἡ*, Melkens Opstaaen; Forvandling til Melk; o. — *γαλαξίας*, *ου*, *ὁ*, *sc.* *κύκλος*, Melkeveien; 2) = *γαλακτίτης*; – (af *γάλα*).

γαλε-άγρα, *ἡ*, Maar- el. Væselfælde; af — †*γαλέη*, *ἡ*, *ctr.* *γαλῆ*, Væsel, Maar, Kat; *γαλῆ βδέουσα*, Stinkmaaren; *γαλῆ ἀγρία* s. *λιβυκή*, Fritte, Ilder; 2) = *γαλεός*; df. — *γαλεοειδής*, 2, (*εἶδος*), som ligner en *γαλέη* el. *γαλεός*; — *γαλεομυομαχία*, *ἡ*, (*μῦς*, *μάχη*), Kattemusekrigen: Navnet paa et sild. komisk Digt; o. — *γαλεός*, *ὁ*, etslags Haifisk, der er spættet ligesom en Væsel. — *γαλερός*, 3, *adv.* -*ρῶς*, glad, fornøiet; jf. *γαληνός*; df. — *γαλερωπός*, 2, (*ὤψ*), med glad Mine. — *γαλεώδης*, 2, = *γαλεοειδής*. — *γαλεώτης*, *ου*, *ὁ*, etslags spættet Øgle, ellers *ἀσκαλαβώτης*; 2) Sværdfisken, ellers *ξιφίας*. — *γαλῆ*, *ἡ*, *ctr.* f. *γαλέη*. — *γαληναῖος*, 3, = *γαληνός*; o. — *γαληναία*, o. *γαλήνεια*, *ἡ*, *dor.* *γαλαν.*, = flgd.; af — *γαλήνη*, *ἡ*, (*γαληνός*), Stilhed, Ro, Rolighed; Munterhed; bes. Vindstille; *οἱ δ' ἐλόωσι* (*præs.* f. *fut.* *ἐλάσουσι*, *Eust.*) *γαλήνην*, *i. e.* *γαληνῶς*, skulle roe over det vindstille Hav, *Od.* 7, 319; 2) Blyerts, Blyglands; 3) etslags Modgift el. Antidot.

**γαληνής*, 2, = *γαληνός*; — *γαληνιάω*, o. *γαληνιάζω*, er oprømt, stille, rolig; — *γαληνίζω*, opmuntrer, beroliger; *in med.*, = frgd.; — *γαλήνιος*, 3, = *γαληνός*; o. — *γαληνισμός*, *ὁ*, Beroligen, Opmuntren; Ro, Munterhed; af — †*γαληνός*, 3, *adv.* -*νῶς*, stille, rolig, bes. om Havet; *ἐκ κυμάτων γαλήν' ὁρῶ*, *Eur.*; blid, munter, venlig, *id.*; (ogs. *γαλερός*, besl. m. *γελανής*, *γελάω*, ogs. m. *γάνυμι* o. *ἀγάλλομαι*); df. — *γαληνότης*, *ητος*, *ἡ*, = *γαλήνη*; o. — *γαληνόω*, = *γαληνιάω*. — *γαληρωπός*, 2, = *γαλερωπός*. — *γαλιάγκων*, *ονος*, 2, (*ἀγκών*), med en (ved Forvridning) kort Arm. — *γαλιδεύς*, *έως*, *ὁ*, Ungen af en *γαλέη*. — *Γάλλος* s. *Γαλλός*, *ὁ*, en Cybeles Præst; df. alm. en Gilding; (af den phrygiske Flod Gallus). — *γαλουργέω*, -*ουργός*, = *γαλακτουργέω*, &c.; ligel. *γαλουχέω*, -*ουχία*, = *γαλακτουχέω*, &c. — *γάλοως*, *gen.* *γάλοω*, *att.* *γάλως*, *gen.* *γάλω*, *ἡ*, Mandens Søster, Svigerinde, *glos*; jf. *δαήρ*.

**γαμβρεύω*, besvogrer; *in med.*, er besvogret; — *γάμβριος*, 3, hørende til en *γαμβρός*; o. — *γαμβροκτόνος*, 2, (*κτείνω*), ombringende Brudgommen; af — *γαμβρός*, *ὁ*, (*γάμος*), alm. Besvogret, *affinis*; df. *a)* Svigersøn, *Hom.*, ogs. *θυγατρὸς ἀνήρ*, *Xen.*; *b)* Søsters Mand, Svoger, *Il.*; *c)* Svigerfader, som *πενθερός*, *Soph.*; – 2) *dor.* o. *æol.*, en Brudgom.

γαμετή, *ἡ*, Hustru, *Hes.*; *fem.* af – *γαμέτης*, *ου*, *ὁ*, Mand, Ægtemand; *fem.* *γαμέτις*, *ιδος*, *ἡ*, Hustru; af — *γαμέω*, *f.* *γαμέσω*, *jon.* *γαμέω*, *att.* *γαμῶ*, *Xen.*, sild. *γαμήσω*; *aor.* *ἔγημα*, *pf.* *γεγάμηκα*, *aor. pass.* *ἐγαμήθην*, (*part. dor.* forkort. *γαμεθεῖσα*, *Theocr.*); – gifter mig, *duco uxorem*, tager til Kone, *τινά*, *ἔκ τινος*, af et Huus, *ἐκ μειόνων*, under min Stand, *Xen.*; *γυναῖκα ἔγημε ἐς τὰ οἰκία*, *Herod.*; *οἱ γεγαμηκότες*, de gifte Mænd, *oppon.* *ἄγαμοι*, *Xen.*; *b) in med.* om Konen: *γαμεῖσθαί τινι*, at gifte sig, at tage sig en Mand, *nubere*; men *Il.* 9, 394, *μοὶ* – *γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός*, skal give el. vælge mig en Kone.

**γαμήλευμα*, *τό*, *poët.* = *γάμος*; — *γαμήλιος*, 2 o. 3, hørende til Giftermaal el. Bryllup, *λόγος*, *δῶρον*; *οἷς* (*φράτορσι*) *τὴν γαμηλίαν* (*sc.* *θυσίαν*) *εἰσήνεγκεν ὑπὲρ τῆς μητρός*, gav Penge til Bryllupsmaaltidet, *Dem.*; — *γαμηλιών*, *ῶνος*, *ὁ*, den athen. Maaned, Gamelion, i hvilken de fleste Ægteskaber sluttedes; omtr. vor Januar; — *γαμίζω*, o. *γαμίσκω*, bortgifter, *τινά*, (en Datter: om Forældrene); 2) *in med.*, at lade sig gifte, *τινί*, at blive gift: (om Bruden); o. — *γαμικός*, 3, o. *γάμιος*, 2, ogs. 3, = *γαμήλιος*; *γαμικῶς ἑστιᾶν*, at beverte som til et Bryllup el. prægtigen; – (af *γαμέω*, *γάμος*).

γάμμα, *τό*, Bogstavet Gamma, see u. *Γ*; *ὥσπερ γάμμα* – *τὴν τάξιν* – *ποιήσαντες*, i Form af *Γ*, *Xen.*; df. — *γαμμοειδής*, 2, (*εἶδος*), som ligner et Gamma. — **γαμοδαίσια*, *τά*, *sc.* *ἱερά*, (*δαίς*), Bryllupsfest el. Maaltid; — *γαμοκλοπέω*, er – *γαμοκλόπος*, 2, (*κλέπτω*), som gifter sig hemmeligen; som driver Bolskab; df. – *γαμοκλοπία*, *ἡ*, Boleri; o. — *γαμοποιΐα*, *ἡ*, (*ποιέω*), Bryllupets Holdelse; – (af *γάμος*). — *γαμόρος*, [*α long.*], *ὁ*, *dor.* f. *γημόρος*, *Herod.*

γάμος, *ὁ*, Bryllup; Bryllupsfest el. Maaltid; *γάμον δαινύναι*, *Od.*; *γάμον ἑστιᾶν*, at holde el. give Bryllupsmaaltid; *γάμους ποιεῖσθαι*, *Xen.*; 2) Ægteskab, Ægteforbindelse, Giftermaal, Parti, Hustru; *γάμος ὁ ἐκ μειζόνων*, jf. *γαμέω*; *γάμῳ γαμεῖν*, at indgaae lovmæssigt Ægteskab, *Dem.*; men *μεθημερινοῖς γάμοις χρωμένη*, om et udsvæven-

de Fruentimmer, *id.* — *γαμφηλαί, αἱ, *Il.*, ogs. γαμφαί, *Lyc.*, Kinderne, bes. Dyrenes Kiæver; hos Fuglene: Næb, Snabel; af — †γαμψός, 3, (κάμπτω), krummet, bøiet, krum; ds. — γαμψότης, ητος, o. γαμψώλη, ἡ, Bøining, Krumning; o. — γαμψῶνυξ, υχος, ὁ, ἡ, *Hom.*, sild. ogs. γαμψώνυχος, 2, (ὄνυξ), med krumme Kløer.

γανάω, ds. *part. ep.* λαμπρὸν γανόωντες o. γανόωσαι, funklende, skinnende, blanke, θώρηκες, κόρυθες, *Hom.*; πρασιαὶ — ἐπηετανὸν γανόωσαι, *i. e.* θάλλουσαι, blomstrende hele Aaret, *id.*; af — γάνος, τό, (γαίω), Glands, Skiønhed; *transl.*, Oprømthed; Vederqvægelse, Lædskedrik, ἀμπέλου, af Ranken, κρηναῖον, af en Kilde, *Trag.*

*γανόω, giør glindsende; *pass.*, τὰ γεγανωμένα, fortinnede Kar; *b)* giør glat, polerer, *Plut.*; *c) transl.*, giør lysere, opmuntrer; — γάνυμαι, *f.* ύσομαι, fryder el. glæder mig, bliver fornøiet; Οὐδὲ γὰρ — Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, skal ikke fryde sig, *Il.* 14, 504; γάνυται φρένα ποιμήν, glæder sig i Sindet, *Æsch.*; — *act.* γάνυμι, = γανόω, sild.; ds. — γάνυσμα, τό, = γάνος; o. — γανώδης, 2, (εἶδος), ligesom glindsende, med etslags Glands; — (af γάνος). — γάνωμα, τό, = γάνος; 2) Glassur, Fortinning, Fernis; ogs. γάνωσις, ἡ; — γαπετής, γαπόνος, γάποτος, [α *long.*], *dor.* f. γηπετής, &c.

γάρ, *conj. caus.*, thi, nemlig, vistnok, jo, dog, — sættes altid efter eet el. flere Ord i Sætningen, eller man for γάρ sætter καὶ γάρ, liges. *etenim*; — alm. tilkiendegiver γάρ en nærmere Udvikling el. Bestemmelse af det Foregaaende, Grunden dertil, o. dl.; dog sættes Causalsætningen ogs. foran i et livfuldt Foredrag, *ex. Il.* 7, 328, *Herod.* 1, 124, σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορέωσι, &c., bes. efter ἀλλά; — undert. bliver den begrundede Sætning udeladt, *ex. Od.* 10, 501, (didhen kan jeg ikke gaae), τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει; 2) eiendommeligen bruges γάρ — *a)* i Svar, (hvor det bestemte ja, nei, sielden udtrykkes), *ex.* λέγεις σύ; λέγω γὰρ οὖν, ja vist siger jeg det; οὐ γὰρ οὖν, ingenlunde; — *b)* spørgende, bes. efter τίς, som *nam* i *quisnam*; *ex.* τίς γάρ σε ἧκεν; hvo har da sendt dig? τί γάρ; hvad da? hvordan dog? πῶς γὰρ οὔ; hvorledes ikke? hvorfor ikke? (ofte lader γάρ sig nemlig ikke vel oversætte); ἦ γάρ; ikke sandt? m. en spørgende Sætning: hvorledes —? οὐ γάρ; ikke sandt? — *c)* ønskende, bes. αἲ γάρ, εἰ γάρ, om dog —, naar dog —, ogs. ἦ γάρ, αἲ γὰρ δή, *Hom.*; — *d)* m. andre Partikler, *ex.* ἀλλὰ γάρ, ἀλλὰ γὰρ δή, men dog, imidlertid; — γὰρ δή, γὰρ δή που, thi vist nok, sikkerligen dog; γὰρ οὖν, dog; γάρ τε, *etenim*; γάρ τοι, thi vistnok.

γαργαίρω, *f.* αρῶ, (γάργαρα), vrimler, er aldeles fuld, τινός, af noget. — γαργαλίζω, = γαγγαλίζω, kildrer; ds. — γαργάλισμα, τό, γαργαλισμός, ὁ, ogs. γάργαλος, ὁ, Kildren, Krillen. — γάργαρα, τά, Vrimmel, Hob, Mængde. — Γάργαρον, τό, som *nom. pr.*, en Spids af det trojanske Bierg Ida. — γαργαρεών, ῶνος, ὁ, Drøbelen, *uvula*; ds. Svælg, Strube. — γαργαρίζω, gurgler; ds. — γαργαρισμός, ὁ, Gurglen. — γαρίσκος, ὁ, etslags Fisk. — γάρον, τό, o. γάρος, ὁ, etslags Saus af Salt og Smaafisk. — γαρύω, *dor.* f. γηρύω, ds. d. lat. *garrio*.

γαστερόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, = γαστρόχειρ; af — †γαστήρ, ἡ, έρος, *ctr.* γαστρός, *dat. pl.* γαστράσι, *jon.* ogs. γαστρῆσι; — Bug, Underliv, *venter*, ogs. Moderliv, *uterus*, ἐκ γαστρός, *Theogn.*; bes. Maven, *ventriculus*; ds. Madlyst, Graadighed, stærk Nydelse af Mad og Drikke; γαστρὸς ἐγκρατής, afholden, *oppon.* γαστρὸς ἥττων; τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι, δουλεύειν, *oppon.* ἄρχειν γαστρός, *Xen.*; Γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι, at faste for den Døde, *Il.* 19, 225; (besl. m. χανδάνω); ds. — γάστρα, *jon.* γάστρη, ἡ, den ophøiede Bund i et Kar; ogs. alm. hvælvet el. buget Kar; o. — γαστρίδιον, τό, *dim.* af γαστήρ.

*γαστρίζω, fylder Maven, giver rigeligen at spise; *in med.*, spiser meget, giør mig tilgode; 2) slaaer paa Maven, ellers κολετράω, *Ar.*; — γαστριμαργία, ἡ, Graadighed, Fylderi; af — γαστρίμαργος, 2, (μάργος), graadig, slugen; en Fraadser; af — γάστρις, ιος, ὁ, ἡ (γαστήρ), tykmavet, Fraadser. — γαστρισμός, ὁ, (γαστρίζω), Mavens Fylden, Fraadseri.

*γαστροβαρής, 2, (βαρύς), med tung Mave; frugtsommelig; — γαστροβόρος, 2, (βορά), = γαστρίμαργος; — γαστροειδής, 2, (εἶδος), buget, ligesom en Bug; — γαστροκνημία, ἡ, ogs. γαστροκνήμιον, τό, (κνήμη), Læg (paa Benet, af dens bugede Figur); — γαστρολογία, ἡ, Bog el. Digt om Mavens Pleie; af — γαστρολόγος, 2, (λέγω), som afhandler Mavens Pleie el. Fraadseri; — γαστρομαντεύομαι, spaaer af Bugen; — γαστρονομία, ἡ, (νόμος), Orden el. Forskrift for Bugens Pleie; — γαστροπίων, ονος, ὁ, ἡ, Tykvom; — γαστρόφιλος, 2, (φίλος), Ven af Bugen, Fraadser; — γαστροφορέω, bærer i Moderslív, er frugtsommelig; — γαστρόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ), som fylder Maven ved

Hielp af sine Hænders Arbeide; ogs. χειρογάστωρ; — γαστρώδης, 2, = γαστροειδής; o. — γάστρων, ωνος, ὁ, ἡ, Tykmave; – (af γαστήρ).

γατομέω, *dor.* f. γητομέω, *i. e.* γῆν τέμνω. — γαυλικός, 3, hørende til en γαῦλος; χρήματα γαυλικά, Varer el. Ladning af en γαῦλος, *Xen.*; — γαυλίς, ίδος, ἡ, = γαῦλος; o. — γαυλιτικός, 3, = γαυλικός; af — γαῦλος, ὁ, phoenicisk Lastskib af rund Bygning, *Herod.*; 2) γαυλός, ὁ, etslags rundt Kar, Bøtte, Melkespand, o. dl., *Od.*; (see γάω, 2). — *γαῦραξ, ακος, ὁ, *jon.* γαύρηξ, en Praler; — γαυρίαμα, τό, o. γαυριότης, ητος, ἡ, Praleri, Stoltehed; o. — γαυριάω, bryster mig, er stolt el. overmodig; er overgiven af Glæde; ogs. *in med.*, bes. om Dyrene: at hoppe og springe; af — †γαῦρος, 2, overmodig, stolt, trodsig; overgiven, kaad, utæmmet; τὸ γαυρόν, = γαυριότης; (besl. m. γαίω, ἀγαυός, *gaudeo*); ds. — γαυρόω, giør stolt el. overmodig; *in med.*, = γαυριάω; ds. — γαύρωμα, τό, hvoraf man bryster sig el. er stolt. — γαυσάπης, ου, ὁ, o. γαύσαπος, ὁ, *gausapa*, *gausape*, laadent Uldtøi, Filt; — γαυσός, 3, *æol.* ogs. γαῦσος, krummet, bøiet; (besl. m. γαμψός).

γάω, *inus.*, ds. *ep.* o. *poët.* γέγαα f. γέγονα, *pf.* til γίγνομαι, er bleven, er født, nedstammer; *in pl.*, γέγαμεν, γεγάασι; – *inf.* γεγάμεν (f. γεγάναι), ogs. γεγάκειν (f. γεγακέναι); – *part.* γεγαώς, *gen.* ῶτος (f. ότος), *fem.* γεγαυῖα, *att. ctr.* γεγώς, γεγῶσα, γεγός. — γάω, *inus.*, = χανδάνω, anføres som Stamme til γαστήρ, γαῦλος, o. fl. — γδοῦπος, γδουπέω, *poët.* f. δοῦπος, δουπέω, bes. i Sammensætninger.

γε, *part. encl.*, indskrænker Udtrykket til det Ord, hos hvilket det staaer, og modsætter det de øvrige, omtr. som *quidem*, *saltem*, *certe*, i det mindste; *ex.* εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε; oftest hos Pronomer og Partikler, *ex.* ἔγωγε, *equidem*, σύγε, ὅ γ᾽ ἐνθάδε λεώς, Menneskene, i det mindste de herværende, *Soph.*; ogs. i Udtrykkene, εἰκότως γε, πάνυ γε, καὶ δικαίως γε, ganske naturligen, ganske vist, o. s. v., indskrænkes Bekræftelsen ved γε, (neml. til det Omhandlede); undert. ogs. hos Verber, bes. hos *part.*, *ex.* *Herod.* 1, 39, ἰδόντι γε ὄψιν τοιαύτην, da du dog el. nemlig har seet sligt Syn; – ofte kan γε alene gives ved Eftertryk paa det Ord, hvortil det hører, *ex.* ἥ γε ἀνθρωπίνη σοφία, den menneskelige Viisdom; – *b)* oftest staaer γε med andre Partikler, *ex.* γε δή, vist nok, visseligen i det mindste; δή γε, nu i det mindste; γέ τοι, i det mindste dog, el. dog i det mindste, ogs. γέ τοι δή, γε μέντοι, μέντοι γε; γε μήν o. μήν γε, men dog, men visseligen; (*dor.* γα, *att.* ogs. -γι, *ex.* τουτογί, ταυταγί, d. lat. -*ce* i *hicce*, besl. m. κε og κα; ogs. vort ja o. jo kan sammenlignes m. γε, *ex.* i ἔγωγε, ja jeg, o. dl.).

γέα, ἡ, sield. opløst Form f. γῆ. — γεαόχος, *dor.* f. γαιηόχος. — (γέγαα), γεγαώς, γεγώς, γεγάμεν, γεγάκειν, see u. γάω 1. — γεγαθέω, *dor.* f. γηθέω. — γέγειος, 2, (γῆ), *jon.* = ἀρχαῖος. — γέγηθε, γεγήθει, *pf.* o. *plqupf.* til γηθέω. — γέγονα, *pf.* til γίγνομαι. — γέγωνα, ἐγεγώνειν, *pf.* o. *plqupf.* m. *præs.* o. *impf.* Bem., *part.* γεγωνώς, *inf.* γεγωνέμεν (f. γεγωνέναι), *conj.* γεγώνω, *imperat.* γέγωνε, *Trag.*, men 3 *pers.* γέγωνε h. *Hom.* er baade *præs.* o. *aor.*; – af *pf.* γέγωνα formes et nyt *præs.* γεγωνέω, hvf. de øvrige Tempora; – raaber, skriger, see u. βοάω; ἀλλ᾽ οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν, *Il.* 12, 337, kunde ikke skrige høit nok; tilskriger nogen, τινί, kalder paa; alm. forkynder høit og tydeligen; h. *Pind.* *c. acc. pers.*, lovsynger, priser, *ex.* Θήρωνα γεγωνητέον; om livløse Ting: at tone, skralde, gienlyde; – sædv. *ep.* o. *poët.*, dog har *Xen.* *imperat.* γεγωνείτω; (rimel. af γοάω).

*γεγώνησις, ἡ, Raaben, Skrigen; — γεγωνίσκω, = γέγωνα, forkynder, fortæller, ogs. h. *Thuc.*; o. — γεγωνός, 2, udraabt, lydelig, fornemmelig; (formet af *part.* γεγωνώς, som ἀραρός af ἀραρώς); – (af γέγωνα). — γεγώς f. γεγαώς, see u. γάω 1. — γεηπονία, -πονικός, o. -πόνος, = γεωπονία, &c. — γεηρός, 2, (γέα), af Jord, ligesom Jord, som γεώδης. — γέθεν, *æol.* f. ἕθεν. — γειαροτήρ, ῆρος, o. γειαρότης, ου, ὁ, (γέα, ἀρόω), som pløier Jorden, *poët.*

γείνομαι, 1) *præs.* o. *imperf.* alene *poët.*, fødes, avles; ὁ γεινόμενος, den Fødte, *Hom.*; dog *transit.*, *Od.* 20, 202, ἐπὴν δὴ γείνεαι (f. γείνῃ) αὐτός, avler, frembringer; – 2) *aor.* 1 ἐγεινάμην, γείνασθαι, som γεννάω, har født, avlet; οἱ γεινάμενοι, Forældrene, *Hom.*; ogs. i Prosa; (ligesom γίγνομαι, af *inus.* γένω, *gigno*). — *γειόθεν, *adv.* = γαίηθεν, γῆθεν; — γειοκόμος, 2, (κομέω), dyrkende Marken; — γειομόρος, -πόνος, -τόμος, = γεωμόρος, &c.; o. — γειοφόρος, 2, (φέρω), bringende, bærende Jord; – (af γέα, γῆ).

*γείσιον, τό, *dim.* af γεῖσον; o. — γεισιποδίζω, anlægger et γεῖσον; ds. — γεισιπόδισις, ἡ, o. -πόδισμα, τό, at anlægge et γεῖσον, Anlægget deraf; af — γεῖσον, τό, fremspringende Tag, Skiermtag, Veirtag; Gesims; de oventil fremspringende Biælker el. Dele af Bygningen; jf. θριγκός; *transl.*, alt Fremstaaende, *ex.*

Dienbryne, Søm el. Rand paa Klæder, o. dl.; (skrives ogs. γεῖσσον, sild. ogs. γεῖσσος, ὁ); ds. — γεισόω s. γεισσόω, anbringer et γεῖσον, bedækker dermed. — γείσωμα s. γείσσωμα, τό, o. γείσωσις s. γείσσωσις, ἡ, Anbringen af et γεῖσον, Bedækken, Beskytten dermed.

*γείταινα, ἡ, Naboerske, *fem.* til γείτων; (formet som τέκταινα af τέκτων); — γειτνία, ἡ, = γειτονία; — γειτνιάζω, o. γειτνιάω, er Nabo, grændser til noget, τινί; — γειτνίασις, ἡ, = γειτονία; — γειτονεύω, o. γειτονέω, = γειτνιάζω, — γειτόνημα, τό, Naboegn, Sted, Bolig, Bosættelse i Nærheden; — γειτόνησις, o. γειτονία, ἡ, Naboskab, Nærhed; — γειτονιάω, = γειτνιάζω; o. — γειτόσυνος, 2, hørende til en Nabo el. til et Naboskab; af — γείτων, ονος, ὁ, ἡ, Nabo; γείτον' ἔμμεναι γείτονι χάρμα, *Pind*; ἐν γειτόνων, i Nabolavet; ofte ogs. *adject.*, *ex.* παρὰ γείτονος ἀνθρώπου; γείτων τόπος, tilgrændsende, *Xen.*; (rimel. af γέα, γῆ). — γειωπείνης, ου, ὁ, = γεωπείνης.

*γελανής, 2, leende, munter; καρδίᾳ, θυμῷ γελανεῖ, *Pind.*; — γελασείω, *desid.* af γελάω, vilde gierne lee; — γελάσιμος, 2, latterlig, til at lee ad, *att.* γέλοιος; — γελασῖνος, ὁ, som leer, en Leer, *fem.* γελασίνη; γελασῖνοι, οἱ, *sc.* ὀδόντες, Skæretænderne, som sees, naar man leer; Huller i Kinderne, som fremkomme, naar man leer; — γελάσκω, = γελάω, *poët.*; — γέλασμα, τό, Leen, Latter; *b)* Bølgernes Pladsken, som καχλασμός, *Æsch.*; jf. γέλως; — γελαστής, οῦ, ὁ, en Leer, Spotter; — γελαστικός, 3, hørende, tilbøielig til Latter el. Spot; latterlig; — γελαστός, 3, latterlig, til at lee ad; udleet, *Od.*; — γελαστύς, ύος, ἡ, Leen, Latter, *jon.* f. γέλως; – (af flgd.).

γελάω, *f.* γελάσομαι, sield. γελάσω, *dor.* ξω, *pass.* antager σ; leer, τινί, o. ἐπί τινι, over noget; ogs. αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ἐγέλα, *Xen.*; γελᾶν τινι, at tilsmile nogen; ἁπαλὸν s. ἡδὺ γελᾶν, at lee el. smile venligen, *oppon.* ἀχρεῖον γελᾶν, ἀλλοτρίοις γναθμοῖς γελᾶν; alm. seer mildt, er venlig, oprømt, o. dl., ogs. om Naturen, *ex. Il.* 19, 362; γελᾶν τινα, at udlee nogen, *Theocr.* — γέλγη, τά, = ῥῶπος, Smaavarer, Kramvarer, Bissekram; 2) Marked for saadanne Varer. — γελγιδοῦσθαι, om Hvidløg: at sætte Kierne ved Roden; af — γελγίς, ίδος, o. ῖδος, o. γέλγις, εως, ἡ, = ἀγλίς, Kiernen i Hvidløg, *nucleus allii.* — γελγοπωλέω, er – γελγοπώλης, ου, ὁ, (γέλγη, πωλέω), som sælger Smaakram.

†γελοιάζω, (γελάω), siger latterlige Ting, spøger, skiemter; ds. — γελοιασμός, ὁ, Spøgen, Skiemten; o. — γελοιαστής, οῦ, ὁ, Skiemtebroder, Spøgefugl; Spotter. — γελοιάω, *ep.* f. γελάω, *inc.*, *vid. Buttm.*, jf. γελοίωντες, γελοίων. — γελοίϊος, *ep.* f. γελοῖος, *Il.* — γελοιομελέω, (μέλος), synger lystige Sange; af — γέλοιος, o. γελοῖος, 3, ogs. 2, *adv.* γελοίως, (γέλως), latterlig, til at lee ad, urimelig; 2) som vækker Latter, skiemtende; τοιαῦτα καὶ γελοῖα καὶ σπουδαῖα ἐλέγετο, i Skiemt og i Alvor, *Xen.*; ds. — γελοιότης, ητος, ἡ, Latterlighed, det Latterlige; o. — γελοιώδης, 2, (εἶδος), = γέλοιος. — γελοίωντες, *Od.* 20, 390, *poët.* f. γελόωντες, γελῶντες, ligel. γελοίων, *ib.* 20, 347, f. ἐγέλων, af γελάω; dog kunne de ogs. formes af γελοιάω; (om disse Formers Usikkerhed *vid. Buttm. pag.* 498).

γέλος, ὁ, *æol.* f. γέλως, (som ἔρος f. ἔρως). — γελωομιλία, ἡ, (γέλως, ὁμιλία), at lee med de Leende. — γελώοντες, *poët.* f. γελόωντες, γελῶντες, af γελάω, *Od.* — †γέλως, ὁ, *gen.* ωτος, *dat.* γέλωτι o. γέλω, (efter *Buttm.* γέλῳ), *acc.* γέλωτα, og efter d. 2 attiske Decl. γέλων; *Od.* 20, 346 læses γέλον o. γέλω; – Leen, Latter; ogs. = γέλασμα; σὺν πολλῷ γέλωτι καὶ παιδιᾷ, under megen Latter, *Xen.*; – 2) hvad der er til at lee ad el. spotte over; γέλωτα ἐμὲ θήσεσθε, I ville gløre mig latterlig, *Herod.*; γέλωτα τὰ τοιαῦτα τίθεσθαι, at spotte derover; ἐπὶ γέλωτι, i Spot, *id.*; – 3) Oprømthed, Munterhed; ds. — γελωτοποιέω, er – γελωτοποιός, 2, (ποιέω), som vækker Latter; ὁ γ., Nar, Harlequin; ds. – γελωτοποιΐα, ἡ, Narrestreger, Pudsighed.

*γεμίζω, opfylder, pakker fuld, τί τινος; ds. — γεμιστός, 3, opfyldt, stoppet fuld; o. — γέμος, τό, = γόμος, hvad der fylder, h. *Æsch.* Indvoldene; af — γέμω, alene i *præs.* o. *impf.*, er fuld, er opfyldt, τινός, med noget; ds. d. lat. *gemo*, sukker, (egentl. knuges af en Vægt el. Fylde, jf. στένω). — γένα, ἡ, sædv. γέννα, *poët.* = γένος. — γενάρχης, ου, ὁ, (γένος, ἄρχω), den første i Slægten, Stamfader, Stamherre. — γενεά, *jon.* γενεή, ἡ, (γένος), Fødsel, Ubling, Opstaaen; ἀπὸ γενεᾶς, fra Fødselen af; πρότερος γενεῇ, see u. πρότερος; φύλλων γενεή, *Hom.*; – 2) Fødsel, Slægt, Herkomst, Nedstammen, τινός, o. ἔκ τινος, fra nogen, *Hom.*; Αἰτωλὸς γενεήν, *id.*; τίς ὢν γενεάν; af hvilken Herkomst? *Xen.*; – 3) Menneskealder; γενεαὶ τρεῖς ἀνδρῶν ἑκατὸν ἔτεα ἐστί, *Herod.*, (altsaa hver $33\frac{1}{3}$ Aar, neml. efter et Middeltal); – 4) Menneskeslægten, Efterkommerne;

γενεὰ ἡ κατὰ τὸν παρόντα χρόνον, den nu levende Slægt, *Dem.*

*γενεαλογέω, beregner Slægten, giør et Slægtregister; γενεαλογήσαντι ἑωυτόν, *Herod.*; df. — γενεαλόγημα, τό, Slægtregister, Stamtavle; o. — γενεαλογία, ἡ, Slægtens Udledning el. Beregning, Genealogie; o. — γενεαλογικός, 3, hørende til Genealogie, genealogisk; af — γενεαλόγος, ὁ, (γενεά, λέγω), som udarbeider et Slægtregister, en Genealog. — γενεάρχης, ου, ὁ, = γενάρχης; o. — γενεῆθεν, *adv.*, fra Fødselen, af Slægten; (af γενεή, γενεά); — γενέθλειος, 3, *jon.* -θλήϊος, = γενέθλιος; af — γενέθλη, ἡ, Fødsel, Opstaaen, Avling; Stamme, Slægt, Afkom, *proles*; om Dyrene: Race, *Il.* 5, 270; ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, hvorfra man faaer Sølv, hvor der ere Sølvminer, *ib.* 2, 857; (af γένω *inus.*, γένος, formet som θέμεθλον af θέω).

*γενέθλια, τά, see u. γενέθλιος; df. — γενεθλιάζω, holder en Fødselsdag; — γενεθλιακός, 3, hørende til en Fødselsdag el. Fødselsfest; — γενεθλιαλογέω, er — γενεθλιαλόγος, 2, (λέγω), som stiller Nativitæter, en Stiernetyder; — denne Kunst, γενεθλιαλογία, ἡ; — γενεθλιάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* til γενέθλιος; — γενεθλίδιος, 3, = γενέθλιος; o. — γενεθλιολόγος, &c., = γενεθλιαλόγος; af — γενέθλιος, 2, ogs. 3, (γενέθλη), hørende til Fødselen el. Slægten; γενέθλιος, m. o. u. ἡμέρα, Fødselsdag, ogs. τὸ γενέθλιον; τὰ γενέθλια, Fødselsfest; γενέθλια ἄγειν, at holde denne Fest; γενέθλιος δαίμων, Fødselstimens Skytsgud, ogs. Menneskets Skiebne; θεοὶ γενέθλιοι, Slægtens Guder; γεν. αἷμα, Fædrenes el. det nedarvede Blod, *Æsch.*; 2) *poët.*, avlende, frembringende. — γένεθλον, τό, = γενέθλη, *Trag.*

*γενειάζω, ogs. γενειάσκω, faaer Skæg, bliver mandbar; — γενειάς, άδος, ἡ, = γενεῖον, Skæg, *Od.*; — γενειάτης, *jon.* -ήτης, ου, ὁ, *fem.* -ᾶτις, -ῆτις, ιδος, ἡ, med Skæg, skægget; o. — γενειάω, = γενειάζω, *Od.*; ogs. har Skæg; af — γένειον, τό, Hage, *Hom.*; 2) Haar paa Hagen, Skæg, *id.*; (skal være af γένος, som Kiønsmærke). — γένεο, *ep.* f. ἐγένου, *ind. aor.*, o. γενέσθαι, *inf. aor.*, til γίγνομαι. — *γενέσια, τά, see u. γενέσιος; — γενεσιάρχης, ὁ, = γενάρχης; — γενέσιος, 2, = γενέθλιος; τὰ γενέσια, = τὰ γενέθλια, Fødselsfest, bes. de Afdødes; o. — γενεσιουργός, ὁ, (ἔργον), Slægtens Stifter; δύναμις γεν., Avlekraft; af — γένεσις, εως, ἡ, (γόνος, γίγνομαι), Avling, Opstaaen, Skabelse, Fødsel, Slægt; Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, *Il.* 14, 201.

*γενέτειρα, ἡ, *fem.* af γενετήρ; — γενετή, ἡ, = γενεή; ἐκ γενετῆς, fra Fødselen af, *Hom.*, *Herod.*; — γενετήρ, ῆρος, o. γενέτης, ου, ὁ, den Avlende, Fader, Stamfader; 2) den Avlede, Søn; 2) *adject.*, = γενθέθλιος; θεοὶ γενέται, *Æsch.*; — γενετήσιος, 2, ὁρμή, Kiønsdriften, *poët.*; — Γενετυλλίς, ίδος, ἡ, Fødselsgudinden; — γενέτωρ, ορος, ὁ, = γενέτης; ἕβδομος γενέτωρ, Stamfader i 7de Led, *Herod.*; — (af γενέσθαι, γίγνομαι). — γενηΐς, ηΐδος, *ctr.* ῇδος, *Soph.*, ἡ, Øxe, som γένυς. — γενήτης, ὁ, see u. γεννητής. — γενητός, 3, (γενέσθαι), opstaaen, bleven, født, skabt. — γενικός, 3, vedkommende Slægten, γένος, hørende dertil; 2) almindelig, generel, *oppon.* εἰδικός; 3) ἡ γενική, *sc.* πτῶσις, *casus genitivus.*

γέννα, ἡ, *poët.*, = γένος; df. — γεννάδας, ου, ὁ, adelig, fornem; med en ædel Tænkemaade, *Plat.* — γενναιοπρεπής, 2, *adv.* -πῶς, (πρέπω), anstaaende en god og ædel Mand; af — γενναῖος, 3, ogs. 2, *adv.* -αίως, (γέννα), liggende i Slægten, tilhørende den; Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, jeg har ikke lært af mine Forfædre, *Il.* 5, 253; 2) af god Herkomst el. Tænkemaade; fornem, adelig; ædel veltænkende, høimodig, gavmild, tapper; ὦ γενναῖε, som βέλτιστε, o. fl., i Dialogen ofte ironisk; ogs. γενναῖον ζῶον, som er ædelt i sit Slags; om Ting: fortrinlig, ægte; — φέρειν θ' ὅ, τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ γενναίως, taalmodigen, *Dem.*; df. — γενναιότης, ητος, ἡ, Adel; ædel Tænkemaade, Høimodighed, Tapperhed, Gavmildhed; om Jorden: Frugtbarhed.

†γεννάω, (γέννα), avler, frembringer; sield. føder; τρίχας, ὀδόντας γεννᾶν, at faae Haar, Tænder; *transl.*, νοῦν, φρένας γεννᾶν; df. — γέννημα, τό, det Avlede, det Fødte; Frugt i Dyre- og Planteriget; — γέννησις, ἡ, Avlen, Frembringen; — γεννήτειρα, ἡ, *fem.* af — γεννητήρ, ῆρος, ὁ, = flgd.; — γεννητής, οῦ, ὁ, som avler el. frembringer, *poët.*; 2) οἱ γεννῆται hed i Athenen de Borgere, som tilsammen udgiorde et γένος; 30 γένη dannede en φρατρία el. τριττύς, og 3 af disse en φυλή; b) γεννῆται τῶν θεῶν, Præster, som Genneterne valgte imellem sig, for at besørge visse Offringer; (sildigere Skrivemaade γενῆται); — γεννητικός, 3, hørende el. skikket til at avle; — γεννητός, 3, avlet, født; df. dødelig; — γεννήτρια, ἡ, = γεννήτειρα; o. — γεννήτωρ, ορος, ὁ, = γενέτωρ, *Æsch.* — γεννικός, 3, *adv.* -κῶς, = γεν-

ναῖος. — γενοίατο, *jon.* o. *poët.* f. γένοιντο, 3 *pl. opt.* af γίγνομαι, *Hom.*

γένος, εος, τό, *genus*, Kiøn, Slægt; Fødsel, Herkomst; h. *Hom.* ogs. γένος som *acc. absol.*, af Fødsel, *ex. Il.* 6, 180; ἡ δ᾽ ἄρ᾽ ἔην θεῖον γένος, nedstammede fra; οἱ γένει πολῖται, som ere fødte Borgere, *Dem.*; γένει ὕστερος, yngre; *Il.* 3, 215; først fra *Herod.*, Folkestamme, Nation; adelig Slægt; – 2) Slægt, som omfattende det Hele; γένος ἀνδρῶν, Menneskeslægten, *Hom.*; βοῶν γένος, *id.*; τὰ γένη τῶν κυνῶν διοσά, to Hovedarter; bes. ved Inddelinger, γένη, *genera*, Slægtsbegreber, *oppon.* εἴδη, *species*, Arter; – 3) γένος, γένη, som Borgerafdeling, see γεννῆται u. γεννητής; ds. — γενούστης, ου, ὁ, Stamfader, *Plat.*

γέντα, τά, Indvolde, *viscera*, *Call.*; (af ἔντος; ἔντερα, besl. m. *venter*). — γεντιανή, ἡ, *gentiana*, Ensian, etslags Plante. — γέντο, greb, fattede, *Hom.*, (skal være *æol.* f. ἕλετο, af αἱρέω, som κέντο f. κέλετο); 2) *ctr.* f. ἐγένετο, *Theocr.* — γένυ, τό, *Trag.*; o. – γένυς, υος, ἡ, Hagen, bes. Underkiæven; ogs. Skægget; γένυες, begge Kiæverne; 2) Eggen, bes. paa en Øxe; ogs. Øxen selv; (jf. γηνῦς, γένειον, γνάθος, *genæ*, Kinder). — γένω, *inus.*, alene som Stamform til nogle Tempora af γίγνομαι; ds. γέγονα, ἐγένετο, o. s. v.

*γεοειδής, 2, (εἶδος), ligesom Jord, jordagtig; — γεόομαι, bliver til Jord; — γεοῦχος, 2, = γηοῦχος; o. — γεοφόρος, 2, = γειοφόρος; – (af γέα, γῆ). — †γεραιός, 3, (γέρας, γῆρας, γηραιός), gammel, bes. ærværdig ved sin Alder; ὁ γεραιός, d. ærværdige Olding; ligel. γεραιαί, Matroner, *Il.*; *comp.* o. *superl.* γεραίτερος, γεραίτατος; bes. οἱ γεραίτεροι, de Ældste og Fornemste iblandt Folket, ds. Raadsherrer, Gesandter, o. dl.; ds. — γεραιόφλοιος, 2, (φλοιός), med gammel, skrumpen Bark. — γέραιραι, αἱ, Bacchus's Præstinder i Athenen, egentl. de Ærværdige, *Dem.*; o. — γεραίρω, *f.* αρῶ, *aor.* 2 ἐγέραρον, *aor.* 1 ἐγέρηρα, *inf.* γερᾶραι, ærer, belønner, udmærker, τινά τινι; (af γέρας). — γεραίτερος, -τατος, see u. γεραιός.

γεράνδρυον, τό, (γέρας, δρῦς), gammelt Træ, gammel Stamme; *transl.*, gammel Knark; skrives ogs. γεράνδριον. — *γερανίας, ου, ὁ, Tranehals, Langhals; — γεράνιον, τό, Storkenæb, etslags Plante; 2) etslags Maskine, see γέρανος, Bem. 2; — γερανίτης, ου, ὁ, λίθος, Tranesteen; — γερανοβοσία, -βοτία, -βωκία, ἡ, (βόσκω), at holde, føde Traner; o. — γερανομαχία, ἡ, (μάχη), Tranekamp; af — γέρανος, ἡ, Trane, *Il*; 2) etslags Hævemaskine som vor Kran; 3) etslags Dands, som efterligner Tranens Flugt.

γεραός, 3, = γεραιός, *Nic.* — γεραρός, 3, ærværdig, εἶδος, af Udseende; γεραροί h. *Æsch.*, Præsterne; jf. γεραιρός. — †γέρας, ατος, τό, *pl. ep.* γέρα f. γέρατα, *jon.* γέρεα, *Herod.* 7, 104; Æreskienk, Hædersgave, bes. som af Krigsbyttet tildeles Hærførerne; *transl.*, γέρας θανόντων, den sidste Ære; 2) Ærespost, Magt, Anseelse; ds. — γεράσμιος, 2, ærende, medførende Æresbeviisning, *Hom. Merc.*; 2) æret, værd at ære; o. — γερασφόρος, o. γερατοφόρος, 2, (φέρω), bringende el. opnaaende Ære. — Γερήνιος, ὁ, *epith.* til Nestor fra Gerenum i Messenien. — γερηφορία, ἡ, (γέρας, φέρω), Ærespost. — Γερμανός, [α *long*], ὁ, o. Γερμανία, ἡ, Tydsker, Tydskland.

γεροντιαγωγέω, er – γεροντιαγωγός, ὁ, (γερόντιον, ἄγω), som fører, leder, underviser en Olding. — *γερόντειος; o. -τιαῖος, 3, hørende til en Olding el. til Alderdommen, af en Olding, *senilis*; — γεροντία, ἡ, Oldingsalderen; 2) Oldingraadet, Senatet; bes. Geronternes Forsamling i Sparta; — γεροντιάω, ældes, bliver gammel; οἱ λόγοι σοῦ γεροντιῶσι, du taler, som om du gik i Barndom; o. — γεροντικός, 3, *adv.* -κῶς, = γερόντειος; – (af γέρων). — γερόντιον, τό, *dim.* af γέρων, gammel Mand; 2) Raadet i Karthago. — γεροντο-διδάσκαλος, ὁ, Lærer for de Gamle el. for Alderdommen; o. — γεροντοκομεῖον, τό, (κομέω), Sted, hvor gamle Folk pleies; Hospital; (af γέρων).

γερουσία, ἡ, de Gamles Raad, Senatet; 2) = πρεσβεία, Gesandtskab; ds. – γερουσιάζω, sidder i Raadet; – γερουσιαστής, οῦ, ὁ, Raadsherre, Senator; af — γερούσιος, 3, (γέρον), hørende til, tilkommende de Gamle el. Raadsherrerne; γερούσ. οἶνος, hvormed de Ældste el. Fornemste beværtes, *Il.*; εἰ δέ κεν – Τρωσὶν – γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι, lod de Ældste iblandt Tr. sværge, *Il.* 22, 119.

γεῤῥάδια, τά, flettede Matter; af — †γέῤῥον, τό, alm. Fletning af Vidier, *crates*; bes. *a)* etslags siirkantet Skiold; Πέρσαι εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων γέῤῥα, *Herod.*; γέῤῥα δασέων βοῶν ὠμοβόεια, o. γέῤῥα λευκῶν βοῶν δασέα, overtrukne med Oxehud, *Xen.*; *b)* Væg el. Indhegning af flettede Vidier; ogs. Bod el. Hytte deraf, *Dem.*; *c)* en flettet Vognkurv, &c.; ds. — γεῤῥοφόρος, 2, (φέρω), som fører el. er væbnet med

et Skiold, γέῤῥον; o. — γεῤῥο-χελώνη, ἡ, *testudo viminea*, til Soldaternes Bedækning, see γέῤῥον, b. — γέρυνος, ὁ, = γυρῖνος, *Nic.*

γέρων, οντος, ὁ, den Gamle, Oldingen; οἱ γέροντες, de Ældste og Fornemste iblandt Folket; df. Raadsherrer, Senatorer, bes. i Sparta; 2) sield. som *adject.* bes. *in masc.*, dog ogs. γέρον σάκος, gammelt Skiold, *Od.* — γερωσία, s. γερωχία, ἡ, *lac.* f. γερουσία, *Ar.* — *γευθμός, ὁ, = γεῦσις, *Nic.*; — γεῦμα, τό, Prøve til at smage paa, Forsmag; 2) det Smagte, Spise el. Drikke; — γεῦσις, ἡ, at lade smage; at smage; Smag; — γευστήριον, τό, hvoraf man smager, et Bæger; — γευστικός, 3, hørende til Smagen; γευστικὴ δύναμις, Smageevnen; Smagen; o. — γευστός, 3, smagt, til at smage; (af flgd.).

γεύω, lader smage, giver at smage, bespiser; ὁ δὲ θεὸς, γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα, efter først at have giort Livet behageligt, *Herod.* 7, 46; oftere *in med.*, smager; ἄρτι μῦς πίττης γεύεται, *Dem.*; ὅσον μόνον γεύσασθαι, alene til Mundsmag, *Xen.*; h. *Hom.* sædv. *transl.*, χειρῶν γεύσασθαι, at prøve Styrke; Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν, vi ville bryde en Landse sammen, *Il.* 20, 258; i Prosa sædv. prøver el. erfarer, tager Deel i noget, τινός, jf. πειράομαι; (df. *gusto*, Kost, m. fl.).

γέφυρα, [υ *long.*], ἡ, Dam, Jordvold, bes. for at hindre Oversvømmelse, *ex. Il.* 5, 88, 89; df. h. *Pind.*, γέφυρα πόντου, (ποντιάς), om den korinthiske Isthmos; — h. *Hom.* sædv. πολέμοιο γέφυρα o. γέφυραι, Linie el. Mellemrum imellem tvende Slaglinier, (der afsondrer dem ligesom en Dam); df. Kampplads; — 3) efterhomerisk, bes. *att.*, en Bro; γέφυρα — ἐζευγμένη πλοίοις, dannet af Skibe, *Xen.*; γεφύρᾳ ζευγνύναι ποταμόν, *ponte jungere fluvium*; (skal være af γέα o. φορέω, men alene ved Ordspil f. γῆ ἐφ' ὑγρᾷ); df. — γεφυρίζω, spotter, udleer; (oprindel. om den Pøbel, som fra en Bro ved Eleusis giorde sig lystig over Processionen). — γεφύριον, τό, *dim.* af γέφυρα.

γεφυρισμός, ὁ, Spot, Spotten; o. — γεφυριστής, οῦ, ὁ, en Spotter; jf. γεφυρίζω. — γεφυροποιέω, er — γεφυροποιός, 2, (γέφυρα, ποιέω), som giør el. slaaer en Bro; 2) ὁ γεφυροποιός, den romerske Pontifex. — †γεφυρόω, (γέφυρα), giør fremkommelig ved en Dam el. Bro, κέλευθον, ποταμόν, *Hom.*; sild. διάβασιν, δύσπορα γεφυροῦν; df. — γεφύρωμα, τό, hvorover der er slaaet en Bro el. lagt en Dam; — γεφύρωσις, ἡ, at forsyne med en Bro el. Dam; o. — γεφυρωτής, οῦ, ὁ, som bygger Broer.

*γεωγραφέω, aftegner el. beskriver Jorden; df. — γεωγραφία, ἡ, Jordbeskrivelse; 2) Jordens Aftegning, Verdenskort; o. — γεωγραφικός, 3, hørende til Jordbeskrivelse, skikket dertil; geographisk; af — γεωγράφος, 2, (γέα, γῆ, γράφω), beskrivende Jorden; ὁ γεωγράφος, en Geograph. — *γεωδαισία, ἡ, (δαίω), Land- el. Jordfordeling; ogs. = γεωμετρία; — γεώδης, 2, (εἶδος), jordagtig, af Jord; o. — γεωλοφία, ἡ, Jordhøi, Bakke; af — γεώλοφος, 2, (λόφος), med Jord- el. Sandhøie, bakket; ὁ γεώλοφος, o. τὸ γεώλοφον, = γεωλοφία; — (af γέα, γῆ).

*γεωμετρέω, maaler Landet, er — γεωμέτρης, ου, ὁ, (μετρέω), en Landmaaler; df. — γεωμετρία, ἡ, Landmaalerkunst, Geometrie; τῆς γεωμετρίας — ἀπείρως ἔχειν αἰσχρόν, *Xen.*; o. — γεωμετρικός, 3, hørende til Landmaalerkunsten, øvet deri, geometrisk; — γεωμιγής, 2, (μίγνυμι), blandet med Jord; — γεωμορία, ἡ, Land- el. Jordfordeling; 2) Dyrkning af de fordeelte Jorder; o. — γεωμορικός, 3, hørende til Landfordeling; νόμος γεωμ., Lov el. Bestemmelse herom; af — γεωμόρος, ὁ, ἡ, ogs. γημόρος, γαμόρος, γειομόρος, (μείρω, μέρος), som ifølge Landfordeling erholder el. besidder et Stykke Jord, en Kolonist; df. Grundbesidder, Jordegodseier; df. *Herod.* 7, 155, γαμόροι, de Fornemme, de Rige, *sicil.*; alm. Grundeier, Borger, *Æsch. Suppl.* 610; — 2) *poët.* ogs. som *adject.*, som dyrker el. pløier Jorden, βοῦς; — 3) h. Romerne, *decemviri agris dividundis*; o. — γεωνόμος, 2, (νέμω), som fordeler Jorderne; — (af γέα, γῆ).

*γεώπεδον, τό, *jon.* f. γήπεδον; ἐμοὶ ἀπὸ — γεωπέδων ἀρκέων ἐστὶ βίος, *Herod.*; — γεωπείνης, 2, (πένης), som besidder liden el. slet Jordsmon, *Herod.*; — γεωπονέω, bearbeider el. dyrker Jorden; df. — γεωπονία, ἡ, Agerdyrkning; o. — γεωπονικός, 3, hørende til Agerdyrkning; τὰ γεωπονικά, Skrift el. Digt om Landvæsenet; af — γεωπόνος, 2, (πονέω), som bearbeider el. dyrker Jorden; ὁ γεωπ., Landmand, Bonde; o. — γεωργέω, er γεωργός, dyrker Jorden, er Landmand; οἱ γεωργοῦντες καὶ οἱ πλούσιοι, *oppon.* δῆμος, *Xen.*; ogs. *transl.*, ταῦτα γεωργεῖ, ταῦτα ἐργάζεται, denne er hans Bestræbelse og Syssel, *Dem.*; γεωργῶν ἐκ τούτων, ved denne Vindskibelighed, *id.*; df. — γεώργημα, τό, den bearbeidede

el. dyrkede Mark; o. — γεωργήοιμος, 3, tienlig til Agerdyrkning, frugtbar; — (af γέα, γῆ).

*γεωργία, ἡ, Agerdyrkning, τῶν ἄλλων τεχνῶν μήτηρ καὶ τρόφος, *Xen.*; ogs. *in pl.*, γεωργίαι, *oppon.* τέχναι, *id.*; *b)* den Jord, som dyrkes; γεωργίαι παμπληθεῖς, *Dem.*; *c)* Landbrug, Landhuusholdning; ἡ γεωργία ἐξεσκευάσθη, blev forstyrret, udplyndret, *id.*; — γεωργικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til Landbrug, erfaren deri; ἡ γεωργική, m. o. u. τέχνη, = γεωργία, Agerdyrkning; — γεώργιον, τό, Mark el. Ager til at dyrke; ogs. Agerdyrkning og Frugten deraf; egentl. *neutr.* af — γεώργιος, 2, = flgd.; af — γεωργός, ὁ, ἡ, (γέα, γῆ, ἔργον, ἐργάζομαι), Agerdyrker, Landmand, Bonde, jf. γεωργέω; ogs. Arbeidsmand paa Landet, *Xen.*; bf. — γεωργώδης, 2, (εἶδος), hørende til Jordbrug el. Landhuusholdning, landlig.

*γεωρυχέω, er — γεωρύχος, 2, (ὀρύσσω), som omgraver Jorden, som graver i Jorden; — γεωτόμος, 2, (τέμνω), skærende, spaltende Jorden; — γεωτραγία, ἡ, (τρώγω), Næring af Jordfrugter; — γεωφανής, 2, (φαίνομαι), der seer ud som Jord; — γεωφύλαξ, ακος, ὁ, Markvogter; o. — γεωχαρής, 2, (χαίρω), som glæder sig ved Landet; som holder sig til Jorden, *humilis*; — (af γέα, γῆ).

†γῆ, ἡ, *ctr.* af γέα, sædv. *att.*, dog ogs. h. *Hom.* f. γαῖα, Jorden, *terra, humus*; κατὰ γῆν, til Lands; κατὰ γῆς στέλλεσθαι, at reise over Land; πρὸς τῇ γῇ, ved Kysten, *Xen.*; ἐπὶ γῇ — δεδανεικώς, som har udsat sine Penge i Jordegods, *Dem.*; sield. *in pl.*, *ex.* ὁμοίη τῇ ἀρίστῃ γεῶν, *Herod.* 4, 198; bf. — γηγενέτης, ου, ὁ, o. γηγενής, έος, 2, (γενέσθαι, γένος), avlet el. opstaaen af Jorden; γηγενὴς πῦρ, underjordisk Ild; 2) en Jordens Søn, Søn af Gæa, Titan, Gigant; 3) Indfødt, ellers αὐτόχθων; — γήδιον, τό, *dim.* af γῆ, bes. lidet Landgods; o. — γῆθεν, *adv.*, af el. fra Jorden.

*γηθέω, *f.* ήσω, *pf. m. præs.* Bem. γέγηθα, glæder mig, er glad el. fornøiet, τι, over noget; (besl. m. γαίω o. ἥδομαι); bf. — γῆθος, τό, = flgd.; o. — γηθοσύνη, ἡ, Glæde, Fornøielse, Munterhed, *Il.*; egentl. *fem.* af — γηθόσυνος, 3, *adv.* -νως, glad, fornøiet, munter, oprømt, τινί, over noget, *Hom.* — γηθυλλίς, ίδος, ἡ, *dim.* af — γήθυον, τό, Purløg. — γηθώ, *inus.*, Stamform til γηθέω; b. sild. episke γηθόμενος forholder sig til γηθέω, som ἄχομαι, ἔρομαι, til ἀχέω, ἐρέω.

*γήϊνος, o. γήϊος, 2, jordisk, af Jord; — γηΐτης, *ctr.* γήτης, ου, ὁ, en Landmand; — γηλεχής, 2, (λέχος), som har sit Leie paa Jorden; o. — γήλοφος, ὁ, = γεώλοφος, Bem. 2, Høi, Bakke; κατὰ πρανοῦς γηλόφου, *Xen.*; — (af γῆ). — γῆμαι, γήμασθαι, *inf. aor.* 1 *act.* o. *med.* til γαμέω. — *γημόρος, ὁ, = γεωμόρος; — γηουχέω, besidder Land; af — γηοῦχος, 2, (ἔχω), besiddende Land; ogs. = γαιήοχος; — γηοχέω, γήοχος, 2, *Herod.*, = frgd.; — γήπεδον, ogs. γεώπεδον, τό, (πέδον), Grundstykke, Jordsmon, bes. inde i Byen; — γηπετής, 2, (πίπτω), faldende paa Jorden; — γηπονέω, -πονία, -πονικός, *adv.* -κῶς, o. -πόνος, = γεωπονέω, &c.; o. — γήποτος, 2, *dor.* γάποτος, (πίνω), drukken af Jorden, *Æsch.*; — (af γῆ).

γηραιός, 3, gammel, bedaget, *Hes.*; o. — γηραλέος, ogs. γηράλιος, 3, = frgd.; (af γῆρας). — γῆραμα, τό, = γήρειον. — γηρᾶναι, *inf. aor.* see u. γηράω. — γηραός, 2, = γηραιός. — γηράς, *part. aor.* til γηράω. — γῆρας, ατος, h. *Hom.* αος, τό, Alderdom, høi Levealder; οὐ γῆρας προὐφασίζετο, undskyldte sig ikke dermed, *Xen.*; af — γηράω, o. γηράσκω, *f.* γηράσομαι, ældes, bliver gammel og svag; bf. *aor.* 2 *syncop.* ἐγήραν, ας, α, *inf.* γηρᾶναι, *part.* γηράς, *Hom.*, (formet som ἔδραν, δρᾶναι, δράς); ogs. διὰ τὴν ἀμέλειαν γηρᾶσαι, at blive gammel el. svag af Mangel paa Pleie, *Xen.*; dog *Æsch. Suppl.* 892 *transit.*, οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν, οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ, have ikke næret mig i Alderdommen.

γήρειον, τό, Fiæderkrone paa nogle Planter, ellers πάππος. — *γηροβοσκέω, er — γηροβοσκός, 2, (βόσκω), som føder, pleier gamle og svage Folk, bes. sine gamle Forældre; — denne Handling, γηροβοσκία, ἡ; — γηροκομεῖον, τό, = γεροντοκομεῖον; — γηροκομέω, -κομία, ἡ, = γηροβοσκέω, -βοσκία; o. — γηροκομικός, 3, hørende til Alderdommens Pleie; af — γηροκόμος, 2, (κομέω), pleiende, forsørgende Alderdommen, som γηροβοσκός; — γηροτροφεῖον, τό, Sted, hvor gamle Folk underholdes og pleies; af — γηροτροφέω, er — γηροτρόφος, 2, (τρέφω), som underholder, pleier gamle Folk; γηροτροφεῖ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα οὕτω, *Dem.*; bf. — γηροτροφία, ἡ, gamle Folks Pleie og Underholdning; o. — γηροφορέω, (φέρω), bærer Alderdommen el. i Alderdommen; — (af γῆρας).

γηρυγόνος, 2, (γονή), avlende, frembringende Lyd, Stemme, Klang; o.

— γῆρυμα, τό, (γηρύω), Lyd, Stemme, Klang, Tone, *Æsch.*; af — γῆρυς, υος, ἡ, Stemme, Tone, Sang; οὐδ' ἴα γῆρυς, heller ikke eet Sprog, *Il.* 4, 437; hf. — γηρύω, *f.* ύσω, ogs. *in med.*, *poët.*, giver en Lyd fra mig, toner, raaber, synger; taler, siger; fortæller; - *dor.* γαρύω, hvf. *garrio*; ἄεθλα γαρύεν, at besynge, o. γλυκύ τι γαρυέμεν (f. γηρύειν), *Pind.*; γαρ. πρός τινα, at synge om Kaps med nogen, *id.* — γήρως, f. γήραος, *gen.* af γῆρας. — γήτειον, ogs. γήτιον, τό, *att.* = γήθυον. — γήτης, ου, ὁ, *ctr.* f. γηΐτης, Landmand, *Soph.*; — γητομέω, er - γητόμος, 2, (τέμνω), skærende, spaltende Jorden; o. — γηφάγος, 2, (φαγεῖν), = γαιηφάγος; (af γῆ).

-γι, see u. γέ. — γιγανταῖος, o. -τεῖος, 3, gigantisk, af Giganter; som en Kæmpe; — γιγαντιάω, bærer mig ad som en Gigant; (formet som γεροντιάω, o. fl.); — γιγαντολέτειρα, o. γιγαντολέτις, ἡ, *fem.* af - γιγαντολετήρ, ῆρος, o. γιγαντολέτης, ου, ogs. γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ, (ὄλλυμι), Gigantmorder; — γιγαντομαχία, ἡ, (μάχη), Gigantslag; — γιγαντοραίστης, ου, ὁ, (ῥαίω), o. -φόνος, 2, (φονεύω), ødelæggende, myrdende Giganter; o. — γιγαντώδης, 2, (εἶδος), gigantisk; - (af Γίγας). — γίγαρτον, τό, Viinbærkierne; hf. — γιγαρτώδης, 2, (εἶδος), lignende Viinbærkierner, fuld deraf. — Γίγας, αντος, ὁ, Gigant; efter *Od.* 7, 59, ere Giganterne et overmodigt Folk, ὑπέρθυμοι, som blev ødelagt; h. *Hes.*, ere de Sønner af Gæa, som γηγενεῖς; fra *Æsch.* ogs. som *appell.*, enhver overmodig Kæmpe.

γιγγλυμοειδής, 2, (εἶδος), som ligner en - † γιγγλυμός, οῦ, ὁ, Knoklernes Egenskab, at passe i hinanden; Led, Ledemod; hf. enhver lignende Sammenføining, som Hængsel, Dørstabel, o. dl.; hf. — γιγγλυμοῦσθαι, at passe i hinanden som en γιγγλυμός; — γιγγλυμώδης, 2, = γιγγλυμοειδής; o. — γιγγλυμωτός, 2, sammenføiet, sammenpasset ved en γιγγλυμός. — γιγγραίνω, *f.* ανῶ, spiller paa en γίγγρας; hf. - γιγγραντός, 3, spillet paa en γίγγρας, sungen dertil; af — γίγγρας, ου, ὁ, ogs. γίγγρα, ἡ, o. γίγγρος, ὁ, en kort phoenicisk Fløite med en sørgelig Tone; hf. — γιγγρασμός, ὁ, Tonen af γίγγρας, Spil el. at spille derpaa.

γίγνομαι, (gammel og attisk Form for d. simplere γίνομαι), *f.* γενήσομαι, *aor.* ἐγενόμην, *pf.* γεγένημαι, o. *act.* γέγονα, ogs. γέγαα, s. m. s. und. γάω; *aor. pass. depon.* ἐγενήθην f. ἐγενόμην, bes. *dor.*; (γενάμενος, γένατο, ere sild. episke Forlængelser af *aor.* 2, ligesom εἱλάμην, εὕρατο, o. fl.); - egentl. fødes; sædv. bliver, *fio*; ἐγενόμην o. γέγονα ofte ogs. som *præt.* til εἰμί, er, *ex.* οἱ πάντες βασιλεῖς γεγόνασι, have været Konger, *Plat.*; - γέγονα, egentl. er bleven, undert. som *præs.* er, *ex.* ἑξήκοντα ἔτη γέγονα, er 60 Aar gammel; — 2) besynderlige Udtryksmaader ere: - *a)* γενέσθαι ἔκ τινος, at nedstamme fra nogen, *Hom.*; men ἐξ ἀνθρώπων γενέσθαι h. *Herod.*, at være død; ἐγίνετο ἐς Λακεδαίμονα, drog el. kom til L., *id.*; περὶ ἄλλων γενέσθαι, at overgaae andre, *Hom.*; γίνεσθαι πρός τινος o. ἀπό τινος, at være el. holde med nogen, *Herod.*; - παντοίη ἐγένετο, μὴ ἀποδημῆσαι, - giorde alt muligt, forsøgte alt, *id.* 3, 124; - *b)* at skee, d. e. at lykkes, at have Fremgang, *ex.* τῶν σφαγίων οὐ γινομένων, *cum litare non possent*, *id.* 9, 61, *oppon.* τὰ ἱερὰ γίγνεται, varsle et godt Udfald; τὸ γιγνόμενον, *att.*, hvad der vindes, Fordeel, Indtægt; men ἄλλα ἢ τὰ γιγνόμενα λέγειν, at sige Usandhed, *Xen.*; - *c)* εἰ βούλεσθε ὑμῶν αὐτῶν γίγνεσθαι, være uafhængige, *Dem.*; men γίγνεσθαι τῶν γεραιτέρων, at komme el. træde ind i de Ældres Klasse; πρὸς αὐτῷ γίγνεσθαι, at være ved sin Samling, *Plut.*; - *d)* γίγνεσθαι δι' ἔριδος, διὰ λόγων, o. dl., omskrivende f. ἐρίζειν, λέγειν; - (af *inus.* γένω, besl. m. γείνομαι, *gigno*, o. fl.).

γιγνώσκω, sild. γινώσκω, *f.* γνώσομαι; *aor.* ἔγνων, *pl.* ἔγνωμεν, *inf.* γνῶναι, (*ep.* γνώμεναι), *imperat.* γνῶθι, γνώτω, &c., *opt.* γνοίην, *part.* γνούς; *pf.* ἔγνωκα, *pass.* ἔγνωσμαι, *aor.* ἐγνώσθην; - kiender, erkiender, lærer at kiende, bemærker, veed, indseer, forstaaer, *c. acc.*; h. *Hom.* undert. ogs. *c. gen.*, *ex.* *Od.* 23, 109, γνωσόμεθ' ἀλλήλων, jf. *ib.* 21, 36; ogs. m. ὅτι, ὡς, o. εἰ, *Hom.*; 2) dømmer, beslutter, ἔγνωσαν δοῦναι, besluttede at give, *Herod.*; afgiør, kiender for Ret, τὰ δίκαια γνῶναι καὶ προσήκοντα, at fælde en retfærdig og passende Dom, *Dem.*; εἰ δέ τις τἀναντία ἐμοὶ γιγνώσκει, er af modsat Mening; - (besl. m. νοῦς, νοέω, *nosco*, *novi*). — γίννος, ὁ, *hinnus*, Muuldyr; Krit. — γίνομαι, [ι *long.*], see u. γίγνομαι. — γινώσκω, [ι *long.*], see u. γιγνώσκω.

*γλαγάω, er fuld af Melk el. Saft; — γλαγερός, 3, = γλαγόεις; hf. - γλαγερόχροος, 2, = γλακτόχροος; — γλαγόεις, 3, af Melk; fuld af Melk; melkefarvet; o. — γλαγοπήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πήγνυμι), som bringer Melken til at løbe sammen; af — † γλάγος, τό, *poët.* f. γάλα, Melk, *Il.*; hf. — γλαγό-

τροφος, 2, (τρέφω), næret med Melk; men γλαγοτρόφος, act., nærende med Melk. — γλάζω, blødere Form af κλάζω, skriger, lader tone, *Pind.* — γλακτοφάγος, 2, *ctr.* f. γαλακτ., (φαγεῖν), som spiser Melk, *Il.*; — γλακτοφόρος, 2, *ctr.* f. γαλακτ., (φέρω), bærende Melk; o. — γλακτόχροος, 2, *ctr.* -χρους, (χρόα), melkefarvet; – (af γάλα).

γλαμάω, ogs. λημάω, *lippio*, er suursøiet, har rindende Øine; af — γλάμη, ἡ, sædv. uden Aspiration, λῆμη, (*gramia*, *glama*), Øienflod, rindende Øine; bf. — γλαμυξιάω, = γλαμάω; o. — γλάμυξος, 2, o. γλαμυρός, 3, ogs. γλαμώδης, 2, o. γλάμων, 2, suursøiet, med rindende Øine. — γλάνις, ιος, ὁ, etslags Rovfisk, *silurus*. — γλάνος, ὁ, *hyæna*, Hyæne. — γλάξ, ἡ, etslags Plante med melkagtig Saft; men *inus.* som Stamord til γάλα o. *lac.* — γλαρίς, ίδος, ἡ, Meisel, Huulmeisel, *caelum*, *scalprum*.

*γλαυκιάω; bf. *part. ep.* γλαυκιόων, om Løven: med funklende Øine, *Il.*, ogs. γλαυκιόων ὄσσοις δεινόν, *Hes.*; sildb. alm. funklende, lysende; — γλαυκίζω, har blaaligt Udseende; — γλαύκινος, 3, blaalig; — γλαύκιον, o. γλαυκίον, τό, etslags blaalig Plante; etslags blaaøiet Vandfugl; — γλαυκίσκος, ὁ, etslags blaalig Fisk; — γλαυκοειδής, 2, (εἶδος), blaalig af Udseende; o. — γλαυκόμματος, 2, (ὄμμα), med blaae Øine; af — γλαυκός, 3, blaagraa, *cæcius*; γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα, *Il.* 16, 34; bf. h. *Hes.*, γλαυκή, Havet; bf. om Løvens, Kattens og Uglens, ogs. om Athenes Øine: blaagraa, himmelblaa, jf. γλαυκῶπις; – 2) lysende, skinnende; ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ (ἠῶ), *Theocr.* 16, 5; (beſl. m. γλαύσσω, λεύσσω, λευκός).

*γλαυκός, ὁ, etslags Søfisk; 2) Γλαῦκος, ὁ, Γλαύκη, ἡ, Havguddomme h. *Hom.*; — γλαυκότης, ητος, ἡ, blaalig Farve, blaaligt Udseende; — γλαυκόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός), blaaøiet; — γλαυκοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη), med blaaligt Haar, med blaalig Man; — γλαυκόχρως, ὁ, ἡ, *gen.* -χροος, (χρώς), med blaa Farve; o. — γλαυκόω, gjør blaalig; 2) foraarsager γλαύκωμα; – (af γλαυκός). — γλαυκώδης, 2, (εἶδος, γλαῦξ), ugleagtig. — γλαύκωμα, τό, (γλαυκόω), mørk Plet el. blaalig Hinde paa Øiet, Stær.

*γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ), med blaagraae Øine, jf. γλαυκός; sædv. *epith.* til Athene, rimel. med funklende, tindrende Øine; *acc.* γλαυκῶπιν f. γλαυκώπιδα, *Od.* 1, 156; — γλαυκωπός, 2, o. γλαυκώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, *Pind.*, = γλαυκῶπις; — γλαύκωσις, ἡ, (γλαυκόω), Øiets Fordunkling ved et γλαύκωμα; — γλαῦξ, *att.* γλαῦξ, ἡ, *gen.* γλαυκός, Ugle, Natugle, (af dens blaagraae Øine, jf. γλαυκός); γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, γλαῦκ' Ἀθήναζε, *Ar.*, at bringe Ugler til Athenen, d. e. at gjøre et unyttigt Arbeide; o. — γλαύσσω, glindser, lyser; seer; – (af γλαυκός, beſl. m. γλήνη, γλῆνος, λεύσσω, λευκός).

*γλάφυ, τό, det Udhulede; γλάφυ πετρῆεν, Klippehule, *Hes.*; — γλαφυρία, ἡ, o. γλαφυρότης, ητος, ἡ, Glathed, Fiinhed, Pyntelighed, Artighed; o. — γλαφυρός, 3, *adv.* -ρῶς, udhulet, huul; Στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα, i den med høie (el. glatte) Klipper omgivne Havn, *Od.* 12, 305; – 2) glattet, poleret; ἅρμασι γλαφυροῖς, *Pind.*; fiin, net, artig, elegant; af — γλάφω, *f.* -ψω, udhuler, udgraver; ποσσὶ γλάφει, kradser med Fødderne, *Hes. Sc.* 431, om Løven; *b)* udskærer, udhugger; (beſl. m. γλύφω, *scalpo*, *sculpo*, ogs. m. γράφω). — γλευκαγωγός, 2, (ἄγω), førende Most; — γλεύκινος, 3, af Most; o. — γλευκοπότης, ου, ὁ, (πίνω), Mostdrikker; af — γλεῦκος, τό, (γλυκύς), Most, sød, ugjæret el. indkogt Viin; bf. — γλεῦξις, ἡ, = frgd. — γλέφαρον, τό, *dor.* f. βλέφαρον. — γλήμη, ἡ, = γλάμη, s. m. f.; – *dim.* γλημίον, τό, *Hipp.*

*γλήνη, ἡ, Øiesteen, Pupil; – 2) (fordi Menneskets Billede afspeiler sig formindsket i Pupillen eller Øiet): en Dukke, bes. en lille Pige, jf. κόρη; h. *Hom.* ogs. som Skieldsord: Ἔῤῥε, κακὴ γλήνη, sty, feige Tærne! *Il.* 8, 164; – 3) en Knokkelfordybning, hvori et Been er indføiet, jf. γιγγλυμός; – 4) Bikube; o. — γλῆνος, τό, Pragtstykke, Smykke, Kostbarhed; γλήνεα πολλὰ κεχάνδει (θάλαμος), *Il.* 24, 192; 2) h. *Nic.* = frgd., Vem. 1; (af γλαύσσω). — γλήχων, ωνος, ἡ, *acc.* γλήχω (*ctr.* f. γλήχωνα, *vid. Buttm. pag.* 214), *Ar.*, *jon.* f. βλήχων, Polei, *pulegium*; bf. — γληχωνίτης, ου, ὁ, οἶνος, en med Polei tillavet Viin.

γλία, ἡ, Liim; jf. γλοιός, γλίσχρος. — γλῖνος, ὁ, ogs. γλεῖνος, etslags Almetræ, *acer campestris*. — *γλισχραίνω, gjør klæbrig, sei el. ligesom Liim; — γλισχραντιλογεξεπίτριπτος, 2, komisk Sammens. h. *Ar.*, af γλίσχρος, ἀντιλογία, o. ἐξεπίτριπτος, omtr. en uendelig og elendig Kiægler. — γλίσχρασμα, τό, (γλισχραίνω), Seihed, Sliimagtighed. — *γλισχρεύομαι, er sei; er gnidsk; — γλισχρία, ἡ, = γλισχρότης, Vem. 2; o. — γλισχρολογέομαι, (λέγω), som λεπτολογέω, er sysselsat med Smaaligheder, Spidsfindigheder, o. dl.; bf. — γλισχρολογία, ἡ, Smaalighed, Spidsfindighed; – (af flgd.).

γλίσχρος, 3, *adv.* -χρως, liimagtig, klæbrig; sei, slibrig; *transl.*, *a)*

sparsom, gnidsk; δεῖπνον γλίσχρον; knapt Maaltid; γλ. χωρία, τόποι, mavre Egne; τέχναι γλίσχραι, som kun sparsomt føde deres Mand; ὡς μικρὰ καὶ γλίσχρα, hvor smaat og usselt! *Dem.*; γλίσχρως καὶ μόλις, med største Nød, *id.*; b) som hænger sig fast ved noget, vedholdende, som λιπαρής, *Ar.*; bes. dadlende: *homo putidæ diligentiæ*, med aandløs Flid og Nøiagtighed; (besl. m. γλία, γλοιός, ogs. m. γλίχομαι).

*γλισχρότης, ητος, ἡ, sei el. klæbrig Materie; Seihed; Slibrighed; *transl.*, overdreven Nøiagtighed, Pedanteri; Knaphed, Smaalighed, Smudsighed; — γλισχρώδης, 2, liimagtig, klæbrig; o. — γλίσχρων, ονος, ὁ, som lever knapt og usselt, *Ar.*; – (af γλίσχρος). — γλίχομαι, [ι br.], ønsker, attraaer, *c. gen.*, *ex.* ταῦτ' ἦν, ὧν μάλιστα ἐγλίχετο, *Dem.*; ogs. γλίχεσθαι περὶ ἐλευθερίας, *Herod.*; ofte ogs. *c. inf.*, *ex.* χίλια τάλαντα, ὧν ἐγλίχοντο μὴ ἅψασθαι, *Thuc.*; (besl. m. γλίσχρος).

γλοῖα, s. γλοιά, ἡ, som γλία, Liim, *gluten*. — γλοιάζω, blinker med Øinene, seer spottende fra Siden; o. — γλοιάς, άδος, ἡ, o. γλοίης, ητος, ὁ, ἵππος, Hest med Nykker, (rimel. af γλοιός). — γλοιοπότης, ου, ὁ, *fem.* -ποτις, (πίνω), som inddrikker den urene Olie; af — γλοῖος, ὁ, ureen og klæbrig Olie, som drypper ned med Sveden, eller som afstryges med Skraberen, *strigmentum*; df. enhver klæbrig Fugtighed; af — †γλοιός, 3, klæbrig, sei; *transl.*, vedholdende, haardnakket; sparsom, karrig; snu, lumsk, listig, bedragersk; jf. γλίσχρος; df. — γλοιόω, giør klæbrig, sei, slibrig; o. — γλοιώδης, 2, (εἶδος), ligesom sei, af et slibrigt Slags. — γλουτιά, τά, = flgd.; 2) tvende Ophøininger paa Hiernen; *dim.* af – γλουτός, ὁ, *nates*, *clunes*, Arsbalder, Sædet.

†γλυκάζω, *f.* άσω, o. γλυκαίνω, *f.* ανῶ, (γλυκύς), giør sød, giver en sød Smag; ogs. undert. *intr.* ligesom *in med.*, føler en sød Smag; ogs. bliver sød, ligesom *in pass.*, *ex.* ὑπὸ τοῦ ἡλίου γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυλάς, *Xen.*; df. — γλύκανσις, ἡ, Forsøden; — γλυκαντικός, 3, forsødende; — γλύκασμα, τό, Sødhed; det Forsødede; o. — γλυκασμός, ὁ, Sødgiøren; Sødme. — γλυκερός, 3, = γλυκύς, sød, *Hom.*; df. — γλυκεροστάφυλος, 2, (σταφυλή), med søde Druer; o. — γλυκερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς), med en sød el. behagelig Hud. — γλυκισμός, ὁ, = γλυκασμός, Sødme. — γλυκόεις, εσσα, εν, = γλυκύς. — γλύκος, τό, *poët.*, = γλεῦκος.

*γλυκύδακρυς, υ, (δάκρυ), som udgyder el. fremkalder søde Taarer; — γλυκυδερκής, 2, (δέρκω), med sødt Blik; — γλυκύδωρος, 2, (δῶρον), som yder søde Gaver; — γλυκυηχής, 2, (ἠχέω), tonende sødt; — γλυκυθυμέω, behager, er behagelig; df. – γλυκυθυμία, ἡ, blid el. behagelig Sindsstemning; γλυκυθ. πρὸς τὰς ἡδονάς, Hengivenhed til sandselig Nydelse, *Plat.*, *oppon.* ἐγκράτεια τῆς γλυκυθυμίας, Afholdenhed derfra; 2) Godmodighed, Tilbøielighed, Velvillie; af – γλυκύθυμος, 2, (θυμός), venlig, godmodig, *Il.*; 2) *act.*, som fremkalder en venlig Stemning, opmuntrende; — γλυκύκαρπος, 2, (καρπός), med el. af sød Frugt; o. — γλυκύκρεως, *neutr.* ων, (κρέας), af el. med sødt Kiød; – (af γλυκύς).

*γλυκυ-μείλιχος, 2, sødt smilende el. kiælende, *poët.*; — γλυκύμηλον, τό, (μῆλον), sødt Æble; ogs. en Art Æbler; ogs. *transl.* som Kiæleord, *Theocr.*; — γλυκύμορφος, 2, (μορφή), med sød el. yndig Gestalt; — γλυκυμυθέω, er — γλυκύμυθος, 2, (μῦθος), talende sødt; — γλυκύνους, 2, (νοῦς), = γλυκύθυμος; — γλυκύπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς), med søde Børn; — γλυκυπάρθενος, ἡ, (παρθένος), sød Jomfru; — γλυκύπικρος, 2, (πικρός), bittersød; o. — γλυκύῤῥιζα, ἡ, o. γλυκύῤῥιζον, τό, (ῥίζα), Sødrod; – (af flgd.).

γλυκύς, εῖα, ύ, sød, *dulcis*, egentl. om Smagen, *ex.* γλυκέων - καὶ πάντων τῶν διὰ στόματος ἡδέων, *Xen.*; *transl.*, behagelig, indtagende; mild, venlig, godmodig; ogs. som ἡδύς, eenfoldig; *compar.* o. *superl.* γλυκίων, *Hom.*, ogs. γλύσσων efter *EM.* h. *Ar.*, o. γλύκιστος; ogs. γλυκύτερος, -τατος. — γλυκυσίδη, ἡ, *paeonia*, Gigtrose.

γλύκυσμα, τό, (γλυκάζω), Sødhed. — *γλυκύστρυφνος, 2, (στρυφνός), sød og snærpende; — γλυκύτης, ητος, ἡ, Sødhed; Elskværdighed; — γλυκυτράχηλος, 2, med sød Hals; — γλυκύφθογγος, 2, (φθογγή), tonende el. talende sødt; — γλυκυφωνία, ἡ, sød Sang, Stemme, Tale; af – γλυκύφωνος, 2, (φωνή), med sød, behagelig Stemme; — γλυκύχυλος, (χυλός), af el. med sød Saft; o. — γλύκων, som Kiæleord: ὦ γλύκων, min Søde! ogs. ironisk som ἡδύς; – (af γλυκύς).

γλύμμα, τό, (γλύφω), det Indgravede, indgravet Billede. — γλύξις, ἡ, = γλεῦξις o. γλεῦκος. — γλυπτήρ, ῆρος, o. γλύπτης, ου, ὁ, som udgraver el. udskærer; Billedhugger, plastisk Kunstner; o. — γλυπτός, 3, stukken, indgraven, indskaaren; (af γλύφω). — γλύσσων, see u. γλυκύς. — *γλύφανον, o. γλυ-

φεῖον, τό, Snittekniv, Gravstikke, Meisel, Borejern; — γλύφανος, 3, udskaaren; — γλυφεύς, έως, ὁ, = γλυπτήρ; — γλυφή, ἡ, Indgraven, Udskæren; Udforelsen af et udskaaret el. graveret Arbeide; ogs. Kunstværket selv; o. — γλυφίς, ίδος, ἡ, Skaar el. Indsnit i Pileskaftet, hvormed det lægges paa Strængen, *Il.*; sild. ogs. Pilen selv; 2) i Bygningskunsten, *triglyphus*, etslags dorisk Zirat af 3 Fordybninger; – (af flgd.).

γλύφω, *f.* ψω, udhuler, indgraver, bes. i Steen og Metal, graverer, indskærer; γλυψάμενος εἰκόνα τῆς πράξεως, efterat have ladet sig stikke el. gravere en Afbildning el. et Billede deraf, *Plut.*; (man antager at γλάφω o. *scalpo* bruges oftere om finere Arbeider, derimod γλύφω o. *sculpo*, om de simplere).

γλώξ, ἡ, *gen.* γλωχός, oftere *in pl.* γλῶχες, Axreskæg, *Hes.*; (besl. m. γλωχίν o. γλῶσσα). — γλῶσσα, ἡ, *att.* γλῶττα, Tungen, *a)* som Organ for Smagen; τῶν διὰ τοῦ στόματος ἡδέων ἡ γλῶττα γνώμων, *Xen.*; *b)* som Organ for Talen siges den ὀρθροῦν τὴν φωνήν, *id.*; ἀπὸ γλώσσης ἐπειπεῖν, at tilføie mundtligen, *Herod.*; ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν, for at føie nogen, *Hes.*; – 2) Sprog, Mundart, Dialekt; ὁμολογέουσι κατὰ γλῶσσαν, have samme Sprog, *Herod.*; ἥν τινα γλῶσσαν ἱέσαν, hvilket Sprog de talte, *id.*; – 3) forældet Ord, som bliver forklaret ved et bekiendt, γλώσσημα, *Arist.*; – 4) af Liigheden: *a)* Mundstykket paa Floiten; *b)* etslags bred Skorem, *lingula*, *ligula*; – 5) h. *Hom.* er γλώσσας τάμνειν, ἐν πυρὶ βάλλειν, at sønderskære og kaste paa Ilden Offerdyrets Tunge til Ære for Hermes, hvilket skede ved Enden af Maaltidet, *Od.* 3, 332, 341; – (besl. m. γλώξ, γλωχίν).

*γλωσσαλγέω, er – γλώσσαλγος, 2, kaadmundet, fræk el. overgiven i Talen; skrives ogs. γλώσσαργος, *etc.*, enten *att.* f. γλώσσαλγος af ἀλγέω, hvem Munden giør ondt af megen Tale, el. af ἀργός, μάργος, forstyrret Sladderhank; df. — γλωσσαλγία, ἡ, Kaadmundethed, Overgivenhed el. Frækhed i Talen, see frgd.; — γλωσσάριον, τό, *dim.* af γλῶσσα; o. — γλώσσημα, τό, bekiendt el. gangbart Ord, der bruges til at forklare et dunkelt el. forældet, see γλῶσσα, Bem. 3; – *b)* et forældet Ord; df. – γλωσσηματικός, 3, *adv.* -κῶς, tienende til at forklare et usædvanligt el. forældet Udtryk; – (af γλῶσσα).

*γλωσσογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (γαστήρ), som fylder Maven med Tungen, som snakker for Føden; — γλωσσογράφος, 2, (γράφω), som opteguer og forklarer forældede el. fremmede Ord; — γλωσσοειδής, 2, (εἶδος), der ligner en Tunge; — γλωσσοκάτοχος, 2, (κατέχω), der holder el. standser Tungen; — γλωσσοκομεῖον, τό, (κομέω), Giemme el. Foderal, hvori man opbevarer Mundstykket til Floiten; alm. Kasse, Kiste, Giemme; — γλωσσοκρατέω, behersker Tungen, holder den i Tømme; tier; — γλωσσοστροφέω, (στρέφω), dreier og vender Tungen, er en Rabulist; — γλωσσότμητος, 2, med afskaaren Tunge; o. – γλωσσοτομέω, afskærer Tungen; (af τέμνω); — γλωσσοχαριτέω, som χαριτογλωσσέω, taler nogen til Villie, smigrer; o. — γλωσσώδης, 2, (εἶδος), der ligner en Tunge; 2) sladdrende, svadsig; 3) med en bred Rem; – (af γλῶσσα).

†γλῶττα, ἡ, *att.* f. γλῶσσα; df. — γλωττίζω, berører med Tungen (ved at kysse); — γλωττικός, 3, fra el. af Tungen; hørende til Tungen; — γλωττίς, ίδος, ἡ, Floitemundstykke; 2) Skorem; — γλώττισμα, τό, Tungekys; o. – γλωττισμός, ὁ, Berørelse med Tungen ved at kysse; (af γλωττίζω); o. — γλωττο-ποιέω, danner usædvanlige el. fremmede Ord. — γλωχίν, ῖνος, ἡ, enhver fremstaaende Spidse, Tunge, Vinkel, o. dl.; ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν, *i. e.* τὸ τέλος τοῦ ἱμάντος, Enden af Remmen, *Il.* 24, 274; (besl. m. γλώξ, o. m. γλῶσσα).

γναθμός, ὁ, Kind; ἀλλοτρίοις γναθμοῖς γελᾶν, at lee med fordreiet, tvungen Mine, *Od.*; o. — γνάθος, ἡ, = γναθμός; τὰς γνάθους φυσῶν, opppustende Kiæverne, *Dem.*; ogs. Kindtand; 2) *transl.* som γένυς, hvad der skærer, Eg, Spids, o. dl.; γνάθος πυρός, den fortærende Ild, *Æsch.*; men πόντου γνάθος, Sund, Stræde, *id.*; (besl. m. γνύθος, κνάω); df. — γναθόω, slaaer paa Kinden; o. — γνάθων, ονος, ὁ, egent. pludskindet; sædv. Navnet paa en Snyltegiest.

γναμπτός, 3, krummet, bøiet; μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν, i de krumme Kiæver, *Il.*; smidig, bøielig; *transl.*, οὔτε νόημα γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι, hvis Sind er ubøieligt, *Il.* 24, 41; af — γνάμπτω, *f.* ψω, krummer, bøier; ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν, bøiede Knæet, *Il.* 23, 731; jf. γαμψός, κάμπτω. — γναπτός, 3, opkradset, valket; af — γνάπτω, *f.* ψω, som ξαίνω, opkradser, afkradser, valker; (blødere Form f. κνάπτω); df. — γνάπτων, ονος, ὁ, *poët.* = γναφεύς.

*γναφάλιον, τό, etslags uldagtig Væxt, hvormed man stoppede Puder; — γνάφαλον, τό, den afkradsede Uld, ogs. alm. kardet Uld, hvormed noget ud:

stoppes; — *γναφεῖον*, τό, Valkeværksted, Valkemølle; — *γναφεύς*, έως, ὁ, en Valker; en Overskærer; — *γναφευτικός*, 3, hørende til Valkning; ἡ *γναφευτική*, sc. τέχνη, denne Kunst; — *γναφεύω*, valker; — *γναφικός*, 3, = γναφευτικός; — *γνάφος*, ὁ, etslags Uldkarde til Valkning; ogs. etslags Torturredskab; o. — *γνάψις*, ἡ, Toiets Oppudsning ved Valkning og Overskæring; - (af γνάπτω).

γνήσιος, 3, (rimel. af γενέσιος), ægte, bes. født i Ægteskab, υἱός, *Hom.*; ἄῤῥην παῖς *γνήσιος*; *id.*; *γνήσιοι* γόνῳ τῆς πατρίδος πολῖται, fødte Borgere, *Dem.*, *oppon.* ἐπήλυδες, *adscripti*; *γνήσιαι* γυναῖκες, Ægtehustruer; *adv.* *γνησίως*, oprigtigen, virkeligen, *Dem.*; df. — *γνησιότης*, ητος, ἡ, Ægthed, ægte Nedstammen el. Herkomst.

γνίφων, ονος, ὁ, Gnier, Kniber, jf. γνιπός; sædv. *nom. pr.* paa en saadan. — *γνοίην*, *opt. aor.* 2 af ἔγνων, γιγνώσκω. — *γνοφερός*, 3, mørk, dunkel; stormende; o. — *γνοφέω*, o. *γνοφόω*, formørker, fordunkler; af — *γνόφος*, ὁ, Dunkelhed, Mørke; 2) etslags Storm el. Hvirvelvind; jf. δνόφος; df. — *γνοφώδης*, 2, (εἶδος), = γνοφερός. — *γνόω*, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af γιγνώσκω. — *γνύθος*, τό, (γνάθος), Grotte, Hule, *poët.* — *γνύξ*, *adv.*, med bøiede Knæer, h. *Hom.* γνὺξ ἐριπεῖν, at synke i Knæ; o. — *γνυπετός*, 2, (πίπτω), synkende i Knæ, svag paa Benene; alm. svag, afmægtig; - (af γόνυ).

γνῶ, 3 *sing. ind. jon.* f. ἔγνω, ogs. 1 *sing. conj.*, *imperat.* *γνῶθι*, *inf.* *γνῶναι*, *aor.* 2 til γιγνώσκω. — *γνῶμα*, τό, (γνῶναι), som γνώμη, Mening; 2) Beviis, Prøve; τῶν ἔχομεν *γνῶμα* μέγιστον, *Herod.* 7, 52; 3) etslags Landmaalerinstrument. — *γνωμάτευμα*, τό, Mening, Dom; af — *γνωματεύω*, (γνῶμα), prøver, bedømmer, afgiør ved min Dom; σκιὰς *γνωματεύειν*, at udmaale Skyggerne paa Soluhret, γνώμων, *Pl.* — *γνώμεναι*, *ep.* f. γνῶναι, *inf. aor.* 2 til γιγνώσκω.

γνώμη, ἡ, (γνῶναι), 1) den Kraft i Sielen, hvorved denne indseer og dømmer, tilligemed de enkelte Yttringer af denne Kraft; df. - *a)* Indsigt, Erkiendelse, Forstand; γνώμην ἱκανὸς ἀνήρ, indsigtsfuld, *Herod.*; ὠμὸς τὴν *γνώμην*, raa, udannet, *Dem.*; *γνώμης* ἔργον, Værk af Forstanden; - *b)* Villie, Villigelse, Bifald; ἄνευ *γνώμης* τινός, imod nogens Vidende og Villie, *oppon.* σὺν τῇ *γνώμῃ* τινός; ἀπὸ *γνώμης*, frivilligen, κατὰ *γνώμην*, efter Duske, *oppon.* παρὰ *γνώμην*; Κροίσῳ - ἐν *γνώμῃ* γεγονώς, som var yndet af Kr.; - *c)* Dom, Mening; ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ *γνώμῃ* πλεῖστός εἰμι, formoder snarere, *Herod.* 7, 220; *γνώμην* ἀποδεικνύναι, ἀποφαίνεσθαι, ἐκφέρεσθαι, o. dl., at tilkiendegive, fremsætte sin Mening, *id.*; bes. *α)* *γνῶμαι*, Tankesprog, *sententiæ*; jf. γνωμικός; *β)* Raad, der tages el. gives; Forslag, der giøres Folket el. Raadet, *rogatio*, *relatio*; *γ)* Dommerens Kiendelse el. Stemme; *γνώμῃ* τῇ δικαιοτάτῃ ὀμωμόκατε δικάσειν, *Dem.*; - 2) som γνώμων, Kiendemærke, Maalestok, Rettesnor, o. dl.

γνωμηδόν, *adv.*, (γνώμη), efter de enkelte Stemmer, Stemme for Stemme. — *γνωμίδιον*, τό, *dim.* af γνώμη, *Ar.* — *γνωμικός*, 3, *adv.* -κῶς, (γνώμη, Bem. 1, *c. α.*), i Tankesprog el. Sentenser; ποίησις *γνωμική*, den gnomiske Digtning; ποιητὴς *γν.*, gnomisk Digter, (Solon, Phocylides, Theognis, o. a.) — * *γνωμολογέω*, taler i Tankesprog, Sentenser, Gnomer; giør en Samling af Tankesprog; — *γνωμολογία*, ἡ, at tale i Tankesprog; 2) Samlen el. Samling deraf; o. — *γνωμολογικός*, 3, som gierne taler i Tankesprog; af — *γνωμολόγος*, (γνώμη, Bem. 1, *c*, *α*, λέγω), som taler i Tankesprog el. Gnomer; 2) som samler saadanne.

γνωμονικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en Bedømmelse; indsigtsfuld, forstandig, *c. gen.*; 2) hørende til et Soluhr, γνώμων; ἡ *γνωμονική*, sc. τέχνη, Gnomonik, den Kunst at giøre Soluhre; o. — *γνωμοσύνη*, ἡ, Indsigt, Kundskab, Bedømmelsesevne; (af γνώμων). — *γνωμοτυπέω*, egentl. smeder Tankesprog, komisk h. *Ar.* f. γνωμολογέω; ligel. *γνωμοτυπικός*, 3, o. *γνωμοτύπος*, 2, (τύπτω), komisk f. γνωμολογικός, γνωμολόγος, *id.*

γνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (γνῶναι), som undersøger og bedømmer, en Dommer; τῶν - παραχρῆμα - κράτιστος *γνώμων*, *Thuc.* 1, 138; 2) en Viser, bes. paa Soluhret, ogs. Soluhret selv, ogs. f. κλεψύδρα; 3) Kundskabstanden, som viser Hestens Alder; 4) Rettesnor, Maalestok; Vinkelmaal. — *γνῶναι*, *inf. aor.* 2, o. - *γνῶμεν*, *ep.* f. γνῶμεν, 1 *pl. conj. aor.* 2 til γιγνώσκω.

γνωρίζω, giør bekiendt el. kiendelig; tilkiendegiver, forklarer, κληδόνας τε δυσκρίτους *ἐγνώρισ'* αὐτοῖς, har lært dem at forstaae, *Æsch. Prometh.* 487; 2) lærer at kiende, indseer; *γνωρίσας* τινά, som kiender, er bleven bekiendt med nogen, *Dem.*; af — *γνώριμος*, 2, *adv.* -μως, kiendelig, kiendt, berømt; ἁπλῶς καὶ *γνωρίμως*, ligefrem og tydeligen, *Dem.*; som *subst.* *a)* Ven, Bekiendt, Fortrolig, *Od.*; ogs. *γνωρίμως* ἔχει μοι, han omgaaes mig; *b)* οἱ *γνώριμοι*, de Fornemme og Rige, *optimates*; (besl. m. γνῶσις,

γνωτός, notus, gnarus); df. — γνωριμότης, ητος, ἡ, Bekiendtskab.

*γνώρισις, ἡ, Erkiendelse; — γνώρισμα, τό, Kiendetegn, Mærke; — γνωρισμός, ὁ, Gienkienden, Erkienden; — γνωριστής, οῦ, ὁ, som besidder Kundskab; o. — γνωριστικός, 3, tienlig til Kiendetegn el. Mærke; – (af γνωρίζω).

γνωσιμαχέω, (μάχη), bestrider min egen Mening, d. e. forandrer min Mening el. Forestilling; γνωσιμαχέετε μὴ εἶναι ὁμοῖοι ἡμῖν, lærer at indsee, at I ikke kunne maale Eder med os, *Herod.* 7, 29; sild. γνωσιμαχεῖν πρός τινα, at være i Strid med nogen; af — γνῶσις, εως, ἡ, (γνῶναι), Indsigt, Erkiendelse; bes. høiere og renere Kundskab, Viisdom; 2) retlig Undersøgelse; ogs. Kiendelse; κατὰ γνῶσιν διαιτητοῦ, *Dem.*; 3) Navnkundighed, Berømmelse. — γνώσομαι, *fut.* til γιγνώσκω.

*γνωστήρ, ῆρος, o. γνώστης, ου, ὁ, som kiender en Sag; 2) γνωστήρ h. *Xen.*, etslags Borgen for el. Vidne om en Sags Rigtighed, *cognitor*; o. — γνωστικός, 3, *adv.* -κῶς, skikket til at indsee; fattelig, begribelig; 2) sild. hede οἱ γνωστικοί, Mennesker, som troede at besidde en høiere Viisdom; af – γνωστός, 3, *adv.* -στῶς, kiendt, bekiendt; καὶ εἰ δὲ μὴ ἄλλως γνωστόν, hvis det ellers ikke vides, *Xen.*; 2) γνωστός, som γνώριμος, Bekiendter, Ven; – (af γιγνώσκω). — γνῶτε, *imperat.* 2 *pl.*, o. γνῶτον, γνώτην, 2 & 3 *dual. ind. aor.* 2, til γιγνώσκω. — γνωτός, 3, (γνῶναι), kiendt, bekiendt, *notus*; forbunden ved Venskab el. Slægtskab; ogs. Broder, Søster, *Il.* 15, 350; df. — γνωτοφόντις, ιδος, ἡ, (φονεύω), Brodermorderske, *Lyc.* — γνώω, γνώωσι, *ep.* f. γνῶ, γνῶσι, *conj. aor.* 2 til γιγνώσκω.

γοάω, γοάομαι, *inf. ep.* γοήμεναι, *aor.* 2. ἔγοον, jamrer, klager; ogs. *transit.*, bejamrer, beklager, *c. acc.*; jf. γόης. — γογγροκτόνος, 2, (κτείνω), der ombringer Havaal; af — †γόγγρος, ὁ, en Havaal, *conger*; 2) Udvært el. Knast paa Træer; df. — γογγρώδης, 2, (εἶδος), der ligner en γόγγρος; — γόγγρων, ωνος, ὁ, o. γογγρώνη, ἡ, = γόγγρος, Bem. 2, ogs. Udvært el. Byld paa Halsen, Krop.

γογγύζω, murrer, brummer, er vredladen. — *γογγυλεύω, -λέω, *inc.*, o. γογγυλίζω, afrunder, gior rund; — γογγύλη, ἡ, o. γογγυλίς, ίδος, ἡ, rund Roe; – *dim.* γογγύλιον, o. γογγυλίδιον, τό; *in pl.*, smaa runde Legemer, som Piller; af — γογγύλος [ῠ], ogs. γογγύλιος, 3, rund, som στρογγύλος; (besl. m. κογχύλος, κόγχος). —

γόγγυσις, ἡ, o. γογγυσμός, ὁ, Murren, Brummen, Vredladenhed; — γογγυστής, οῦ, ὁ, som murrer el. brummer, Vredladen; o. — γογγυστικός, 3, *adv.* -κῶς, som ideligen brummer; – (af γογγύζω).

*γοεδνός, 3, o. γοερός, 3, klagende, sørgende; ynkelig, beklagelig; (d. første formet som μακεδνός); — γοέω, *jon.* f. γοάω; — γόη, ἡ, Skrig, Hylen; καταείδοντες γόῃσι τῷ ἀνέμῳ οἱ μάγοι, betvingende ved Tryllesang, *Herod.* 7, 191; jf. γόης; — γοήμεναι, *ep.* f. γοᾶν, *inf. præs.* af γοάω; o. — γοήμων, ονος, 2, ogs. γοηρός, 3, = γοερός; – (af γοάω, γόος).

†γόης, ητος, ὁ, Hexemester, Giøgler, Bedrager; δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν – ὀνομάζων, *Dem.*; (af γοάω, hyler, fordi Besværgelsen skede i hylende Sange, jf. γόη); df. — γοητεία, ἡ, o. γοήτευμα, τό, Hexeri, Giøgleri, Bedrageri; ogs. Fortryllelse; — γοητευτικός, o. — γοητικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til Hexekunster, Giøglespil, o. dl.; alm. giøglende; — γοητεύω, forhexer, skuffer, bedrager; γοητευθέντα καὶ φενακισθέντα τῇ περὶ τἄλλα φιλανθρωπίᾳ, *Dem.*; lokker til mig, forfører; o. — γοήτης, ου, ὁ, *fem.* -ῆτις, ιδος, ἡ, forhexende, giøglersk, bedragersk; Giøgler, Bedrager.

†γόμος, ὁ, (γέμω), Ladning, Vare; γόμον – ἐξελόμενος, efter at have losset, *Dem.*; df. — γομοφόρος, 2, (φέρω), førende en Ladning; o. — γομόω, lader, tillader (et Skib). — γομφάριον, τό, *dim.* af γόμφος. — γομφιόδουπος, 2, (δουπέω), χαλινός, som rasler om Kindtænderne, *poët.*; af — γόμφιος, ὁ, *sc.* ὀδούς, Kindtanden, *molaris*, (af dens Liighed med γόμφος, en Nagle); – 2) h. *Ar.* ogs. Tand el. Kam paa Nøglen.

γομφόδετος, 2, (δέω), som γομφωτός, forbunden med Nagler; γομφόδετον δόρυ, et Skib, *Æsch.*; o. — γομφοπᾰγής, 2, (πήγνυμι), sammenføiet med Nagler; *transl.*, ῥήματα γομφοπαγῆ, h. *Ar.* om Æschylos's dristige Ordforbindelser; af — †γόμφος, ὁ, Nagle, bes. Trænagle, Pløg, (ἧλος alene om Metalsøm), bes. til Skibsbyggeri, *ex. Od.* 5, 247, γόμφοισιν – τήνγε – ἄρηρεν; jf. *Herod.* 2, 96; df. Forbindelse, Indføining, *ex.* Springbenets i de udhulede Knokler, Tændernes i Kiævebenet, o. dl.; df. — γομφότομος, 2, (τέμνω), giennemboret med Nagler.

†γομφόω, (γόμφος), forbinder, sammenføier med Nagler; bes. γομφοῦν ναῦν; ναῦς γομφωθεῖσα, hvis Skrog er tømret færdigt; γάλα γομφοῦν, *poët.* f. γάλα πηγνύναι; df. — γόμφωμα,

τό, Forbindelse ved Trænagler, γόμφοι; ogs. det dermed Forbundne, ex. γόμφ. τοῦ ζεύγματος, en Bro, *Plut.*; — γόμφωσις, ἡ, Befæsten, Forbinden med Trænagler; — γομφωτήρ, ῆρος, ὁ, som forbinder med Trænagler, bes. Skibstømmermand; — γομφωτήριος, o. γομφωτικός, 3, hørende, tienlig, skikket til at befæste med Trænagler; o. — γομφωτός, 3, forbunden el. befæstet med Trænagler; πλοῖα γομφωτά, til at tage fra hinanden, *Strab.*

γονάς, άδος, ἡ, (γόνος), Moder. — *γονατίζω, lader knæle; *b)* støder med Knæet; 2) *intr.*, knæler; — γονάτιον, τό, *dim.* af γόνυ; — γονατόδεσμος, ὁ, (δεσμός), Knæbaand; — γονατοῦσθαι, at faae el. sætte Knæ, Led, Knude: om Straa, Rør, o. dl.; o. — γονατώδης, 2, (εἶδος), med Knæ, Led el. Knude (paa Straaet); - (af γόνυ).

γονεία, ἡ, Avlen, Avling; o. - γονεύς, ὁ, έως, den Avlende, Fader; *in pl.*, Forældre; στεργεῖν τοὺς γονεῖς, τοὺς γονέας εὖ ποιεῖν, *Dem.*; af — γονεύω, ogs. γονέω, avler, yngler; af — †γονή, ἡ, Avling; *a)* det Avlede, Afkom, Barn, jf. γόνος; Frugt, Frembringelse; *b)* det Avlende, Sæden, *Herod.*, som θορή; Avlelem, Moderen; df. — γονικός, 3, hørende til Avling; — γόνιμος, 2, ogs. 3, skikket el. dygtig til Avling, frugtbar, skabende; 2) παιδίον γόνιμον, som π. βιώσιμον, fuldbaaret Foster, *partus vitalis*; 3) γόνιμος ἡμέρα, μήν, γόνιμον ἔτος, h. Lægerne, Dag, o. s. v., paa hvilken Sygdommens Krisis indtræffer; df. kritisk, afgiørende; df. - γονιμώδης, 2, (εἶδος), frugtbar; o. — γόνιος, 3, = γόνιμος, *Æsch. Choëph.* 1065, *inc.*, *vid. Well.*

γονοειδής, 2, (εἶδος), lignende Sæd; o. — γονόεις, εσσα, εν, frugtbar, *poët.*; (af γονή). — γονοκτονέω, (κτείνω), myrder Fosteret el. Barnet; o. — γονο-ποιέω, befrugter, avler; df. - *subst.* γονοποιΐα, Befrugtelse; (af γόνος). — γονόῤῥοια, ἡ, Sædflod; — γονόῤῥοιος, 2, o. γονοῤῥυής, 2, som har Sædflod; o. — γονοῤῥυέω, har Sædflod; (af γονή, ῥέω). — γόνος, ὁ, som γονή, Avling; bes. *a)* som γένος, Slægt, Herkomst, *ex. Od.* 11, 234, ὃν γόνον ἐξαγόρευεν, s. γένος s. γέννησιν; γόνῳ υἱός, kiødelig Søn, *oppon.* ποιητός, antagen; *b)* Barn, Afkom, *Hom.*; sild. Yngel; (af γέγονα, besl. m. γένος); df. — γονόω, avler.

γόνυ, τό, *gen.* γόνατος, *etc.*, *jon.* γούνατος, *ep.* γουνός, (efter *Buttm.* er *gen.* γουνός omsat af d. oprindel. γόνεος, som αστεος af ἄστυ, o. γόνατος forlænget deraf), *dat. ep.* γουνί; *pl.* γόνατα, *ep.* γοῦνα, *dat.* γόνασι, *ep.* γούνασι, men for d. episke γούνασσι foretrækker *Buttm.* γούνεσσι; (denne Formation er ogsaa at anvende paa δόρυ); - Knæet, *genu*; ἅψασθαι γούνων, λαβεῖν γούνων o. γούνατα, at berøre nogens Knæer: om en Bønfaldende, *Hom.*; ἱκετεύσας πρὸς τῶν γονάτων, *Dem.*; θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, det beroer paa Guderne, *Hom.*; *b)* ofte *transl.*, γούνατά τινος λύειν, at afkræfte, fælde, *id.*; ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε, bragte paa Knæerne, svækkede aldeles, *Herod.* 6, 27; ligel. ἐς γόνυ πίπτειν, at forfalde; *c)* af Liigheden: Knæ, Led, Knude, Aarsskud paa Straa el. Rør, *geniculum*; κάλαμοι γόνατα οὐκ ἔχοντες, *Xen.*; jf. γῶνος.

*γονυαγκών, ῶνος, ὁ, (ἀγκών), med udstaaende Knæhaser; — γονυκαμψεπίκυρτος, 2, (κάμπτω), som krumbøier Knæet; o. - γονυκλαοάγρυπνα, ἡ, (κλάω, ἄγρυπνος), som søvnløs (altid) bryder el. værker i Knæet: *epith.* til Podagra, *Luc. Tragopod.*; — γονυκλινέω, er - γονυκλινής, 2, (κλίνω), bøiende Knæerne, el. med bøiede Knæer; df. - γονυκλισία, ἡ, Knæbøining; — γονύκροτος, 2, (κροτέω), med indbøiede, sammenstødende, zittrende Knæer; feig, frygtsom; — γονυπετέω, synker i Knæ; 2) beder med Knæfald, τινί o. τινά; o. - γονυπετής, 2, knæfaldende; (af πίπτω); o. — γονώδης, 2, = γονοειδής; - (af γόνυ).

γόον, *ep.* f. ἔγοον, *aor.* 2 af γοάω. — γόος, ὁ, (γοάω), Graad, Jamren, Hyl; Sorg, Kummer; ogs. γόη. — γοόω, *poët.* f. γοάω, *Hom.* — γοργεῖος, *att.* γόργειος, 3, (Γοργώ), af en Gorgo, hørende dertil, jf. Γοργώ; τὸ γοργεῖον, *sc.* πρόσωπον, en Gorgonmaske. — γοργιάζω, bruger prægtige og poetiske Ord, ligesom Sophisten Gorgias; df. alm. er Taler; o. — γοργίειος, 2, lignende Sophisten Gorgias, paa hans Maade; ῥήματα γοργ., *Xen.*; (af Γοργίας). — γοργολόφας, ου, ὁ, *fem.* γοργολόφα, ἡ, (λόφος), med en Gorgo paa Hielmen; — γοργόνειος, 2, = γοργεῖος; — γοργονώδης, 2, (εἶδος), der ligner en Gorgo; o. — γοργόνωτος, (νῶτον), med en Gorgo paa Ryggen; - (af Γοργώ).

γοργόομαι, h. *Xen.* om Hesten, κυρτοῖ τὴν κεφαλὴν γοργούμενος, enten steilende, el. med vildt og fyrigt Blik; af — †γοργός, 3, (Γοργώ), fyrig, livfuld; vild, hæftig, frygtelig; βλέμμα γοργόν, fyrigt Blik, om Hesten, *Xen.*; γοργὸς ἰδεῖν, ὁρᾶσθαι, frygtelig at see paa; men γοργὸν (*adv.*) ὁρᾶν, at kaste frygteligt Blik, at see vred ud; df. — γοργότης, ητος, ἡ, Fyrighed, Livfuldhed; Heftighed; bes. frygteligt Blik el. Udseende; o.

— γοργόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός), = γοργωπός. — γοργοφόνος, 2, ogs. 3, (Γοργώ, φονεύω), myrdende Gorgo. — γοργύρη, ἡ, underjordisk Hule el. Fængsel; ἐμὲ - δήσας γοργύρης ἠξίωσας, *Herod.* 3, 145; (rimel. besl. m. κάρκαρον).

† Γοργώ, οῦς, ἡ, o. Γοργών, όνος, ἡ, *in pl.* Γοργοί, sædv. Γοργόνες, et rædselfuldt Uhyre i Underverdenen; Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν (*i. e.* Γοργόνα, *Eust.*) δεινοῖο πελώρου Ἐξ ἄϊδος πέμψειεν, *Od.* 11, 634; efter *Hes. Theog.* 270 o. 276, er Keto ved Phorkys Moder til de 3 Gorgoner Euryale, Steino, o. Medusa; den Sidstes slangehaarede, forsteenede Hovede er anbragt paa Ægiden og paa Athenes Hielm; df. — γοργώδης, 2, = γοργονώδης; o. — γωργώπης, ου, ὁ, o. *fem.* γοργῶπις, γοργωπός, 2, o. γοργώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, (ὤψ), med frygteligt, vildt, fyrigt Blik.

γοῦν, *ctr.* af γε οὖν, *att.* γ' οὖν, altsaa, dog, i det mindste; i Svar bekræftende, *ex.* δοκεῖ γοῦν, det synes altsaa, *Xen.* — γοῦνα, γούνατα, see u. γόνυ. — *γουνάζομαι, beder med Knæfald, bønfalder, τινά, nogen, ὑπέρ τινος, o. τινός, for nogen; Μή με - γούνων γουνάζεο, bed mig ikke ved mine Knæer, *Il.* 22, 345; — γουναλγής, 2, (ἄλγος), lidende el. voldende Smerter i Knæerne; — γούνασμα, τό, (γουνάζομαι), Bøn med Knæfald, indstændig Bøn el. Beden; — γουνόομαι, = γουνάζομαι; o. — γουνοπαχής, 2, (παχύς), tyk i Knæerne, med hovne Knæer, *Hes.*; - (af γόνυ).

γουνός, ὁ, frugtbar Mark, Sædeland; γουνὸς ἀλωῆς, *Hom.*; γουνοὶ Νεμείης, *Hes.*; jf. οὖθαρ; men τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακόν, *Herod.* 4, 99, vil man skal være f. γῶνον, Vinkel; (f. *inus.* γονός; besl. m. γόνος, γονή). — γοῦνος, ὁ, *jon.* f. γόνος: — γούνων, *gen.* f. γούνατων, γόνατων, af γόνυ. — γόω, *inus.*, anføres som Stamform til γοάω. — γοώδης, 2, (γόος, εἶδος), klagende; jammerlig.

γράβδην, *adv.*, (γράφω), streifende, ridsende, med let Saar. — γράδιον, τό, *ctr.* f. γραΐδιον; af — γραῖα, ἡ, (γραῖος), gammel Kone, Kiærling, ligesom γεραιά; 2) Γραῖαι, αἱ, Græerne, tvende Døttre af Phorkys og Keto, hvilke fra Fødselen af havde graat Haar, *Hes. Theog.* 270. — γραΐδιον, τό, *dim.* af γραῖς, γραῦς. — γραϊκός, 3, hørende til, passende for en gammel Kone, γραῖς. — Γραϊκός, ὁ, *Græcus*, Græker; (rimel. efter en gammel Anfører for en Stamme af dette Folk, og ældre end Ἕλλην). — γραίνω, = γράω, gnaver. — γραιόομαι, bliver til en gammel Kone, ældes; af — γραῖος, 3, (γεραιός), gammel; γραίη σταφυλή, en Rosin. — γραΐς, ΐδος, ἡ, = γραῦς, γραῖα.

γράμμα, τό, (γράφω), det Indgravede, Skrevne, Tegnede; Bogstav, Skrifttegn; Tegning, Afbildning; 2) oftere *in pl.*, *a)* Skrift; Brev, *literæ*; Document; παρὰ τὰ γράμματα ἐπρέσβευσαν, imod deres Instrux, *Dem.*; γράμματα δημόσια, Statsarchiv, *id.*; διὰ γραμμάτων λέγειν τι, at have Indskrift af et Indhold; *b)* Lærdom, *literæ*, *literatura*; bes. hvad der læres i Skolerne, (bes. Digternes Læsning og Historien; derimod kaldes de høiere Videnskaber, μαθήματα); γράμματα διδάσκειν, at give Elementarundervisning; *c)* Bogvæsen, Litteratur. — γραμμάριον, τό, en Skrupel, $\frac{1}{24}$ af en Unse.

*γραμματεία, ἡ, Skriven, Skriveri; en Skrivers Embede; 2) Litteratur; — γραμματεῖον, τό, hvorpaa el. hvori man skriver; *a)* Skrivertavle; *b)* Document, Contract, Testament, Regnskabsbog, o. dl.; γραμματεῖον ληξιαρχικόν, en Fortegnelse over Borgerne, *Dem.*; 2) en Skole, hvor τὰ γράμματα læres; — γραμματεύς, έως, ὁ, Skriver; sædv. Statsskriver, *scriba publicus*; i Athenen vare der 3 saadanne: γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν, γραμματεὺς τῶν βουλευτῶν, o. γραμμ. τῆς πόλεως, ogs. γραμμ. τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, hvilken ogsaa oplæste de offentlige Forhandlinger; - undert. ogs. med Foragt, *ex.* γραμματεὺς ὄλεθρος h. *Dem.*; — γραμματεύω, er en γραμματεύς, forretter en Skrivers Embede; — γραμματηφόρος, 2, (φέρω), Brevdrager; o. — γραμματίδιον, τό, *dim.* af γραμμάτιον, lidet Skrift, liden Seddel; - (af γράμμα).

*γραμματίζω, underviser i de første Elementer, τὰ γράμματα; o. — γραμματικεύομαι, er en Grammaticus, underviser i τὰ γράμματα; af - γραμματικός, 3, *adv.* -κῶς, som forstaaer at læse og skrive, *Xen.*; 2) ὁ γραμματικός, en Grammatiker, d. e. som giver lærd Underviisning, som forklarer de gamle Digtere og foredrager Historien; alm. Sprogforsker, Sproglærd; 3) grammatikalsk, efter Grammatikens Regler; som en Grammaticus; ἡ γραμματική, *sc.* τέχνη, Grammatik, Sproglære; en Grammatikers Kunst og Videnskab; - (af γράμμα). — γραμμάτιον, τό, *dim.* af γράμμα, lidet Skrift el. Brev, liden Sedel el. Tavle. — γραμματιστής, οῦ, ὁ, (γραμματίζω), = γραμματεύς, Skriver, βασιλήϊος, *Herod.*; 2) sædv. Skolelærer; - hans Kunst, γραμματιστική, ἡ, *sc.* τέχνη.

*γραμματοδιδασκαλεῖον, τό, Skole; af — γραμματο-διδάσκαλος, ὁ, Skolelærer, som γραμματιστής; — γραμματόκος, 2, (τίκτω), fødende Bogstaver, *poët.*; — γραμματοκύφων, ωνος,

ὁ, (κύπτω), som er krum af at kige i Acterne: Skieldsord h. *Dem.*; — γραμματο-λικριφίς, ίδος, ὁ, Tværdriver af en Grammaticus: komisk; — γραμματοφορέω; er - γραμματοφόρος, 2, (φέρω), som bringer Breve; o. — γραμματοφυλάκιον, τό, (φυλακή), Sted, hvor Documenter forvares, Archiv; - (af γράμμα, γράμματα).

†γραμμή, ή, (γράφω), Skrifttræk, Streg, Linie, Grundtræk til at skrive el. tegne efter; 2) den med en Linie el. Linie betegnede Indgang til Løbebanen, βαλβίς; 3) et med Linier betegnet Spillebræt, jf. πεσσόν; ogs. γραμμισμός; διὰ γραμμῆς παίζειν, sædv. διελκυστίνδα π., omtr. at spille Dam el. Mølle; df. — γραμμίζω, spiller paa el. i Brættet; — γραμμικός, 3, *adv.* -κῶς, af el. med Linier, giort af Linier; ἀπόδειξις γραμμική, geometrisk Beviis; — γραμμισμός, ὁ, (γραμμίζω), Brætspil el. at spille i Brættet; — γραμμοειδής, *ctr.* γραμμώδης, 2, (εἶδος), linieagtig, ligesom en Linie; o. — γραμμοποίκιλος, 2, (ποικίλος), spraglet af Linier.

*γρᾱολογία, ή, (λόγος), Kiærlingesnak; — γρᾱοπρεπής, 2, (πρέπω), passende for gamle Koner; — γραοσοβής, 2, (σοβέω), som skræmmer gamle Koner el. som har med dem at bestille, *Ar.*; — γραοσυλλέκτρια, ή, (συλλέγω), Kludekiærling; o. — γραόφιλος, 2, (φίλος), Ven af gamle Koner; - (af γραῦς). — γρᾶπις, ιδος, ή, den afkastede Hud el. Ham af Slanger, Insecter, o. dl., *exuviae*. — γραπτήρ, ῆρος, o. γράπτης, ου, ὁ, = γραφεύς. — γραπτός, 3, *adject. verb.* til γράφω, ridset, skreven, beskreven. — γραπτύς, ύος, ή, (γράφω), Ridsen, Kradsen, *ex.* af Torne; γραπτῦς ἀλεείνων, *Od.* 24, 229; 2) det Skrevne, *poët.*

γρᾱσος, ὁ, Bukkestank, Svedlugt, som *hircus*; Ureenhed og Stank ved Faareuld. — γραστίζω, τοὺς ἵππους, giver grønt Foder; af — γράστις, εως, ή, Græs; grønt Foder. — γράσων, ὁ, ἄνθρωπος, *hircum olens*, jf. γρᾶσος. — γραῦς, ἴδος, ή, *dor.* f. γρηῢς, γραῗς, *Call.* — γραῦς, ή, *jon.* γρηῦς, ogs. γρῆυς, *gen.* γραός, *jon.* γρηός, *voc. jon.* γρηῦ o. γρηΰ, (γεραιός), gammel Kone el. Jomfru, Kiærling, *Hom.*; 2) Skind el. Hinde paa afkølet Mælk o. dl.; 3) etslags Søkrebs.

*γρᾰφείδιον, o. -φίδιον, τό, *dim.* af - γραφεῖον, o. -φίον, τό, hvormed man skriver, tegner, maler; Griffel, Pensel; — γραφεύς, έως, ὁ, Skriver, Secretair; Maler; — γραφή, ή, Skrift, Skrivning, Skrivemaade; *b)* Tegning, Maleri, Skilderi; καλὴν εἰκάσας γραφῇ γυναῖκα, *Xen.*; 2) i den attiske Ret: en til Øvrigheden, bes. til Thesmotheterne indgiven Anklage for en Forbrydelse mod det Offentlige; γραφὴ παρανόμων, ἀσεβείας, ὕβρεως, *Dem.*; ἀπαρτᾶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, i sin Tale at forlade, giøre Digression fra Klagepuncterne, *id.*; *oppon.* δίκη, Privatklage; dog bruges begge ogs. undert. omvendt; jf. ogs. εἰσαγγελία, o. προβολή; γραφὴν γράφεσθαι, see u. γράφω; df. alm. Beskyldning, Bebreidelse, τινός, for noget; - (af γράφω).

*γρᾰφικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til et Skrift, skriftlig; bestemt for et Skrift; γραφικὴ λέξις, det skriftlige og valgte Udtryk, *oppon.* ἀγωνιστικὴ λέξις, for Skrankerne; γραφικὴ δύναμις, Evne el. Talent til skriftlig Fremstillelse; 2) hørende, skikket til at tegne el. male; ὁ γραφικός, Kiender af Maleri; ἡ γραφική, *sc.* τέχνη, Maler- el. Tegnekunsten; γραφικὴ - ἐστὶν ἡ εἰκασία τῶν ὁρωμένων, *Xen.*; — γραφίον, τό, o. γραφίς, ίδος, ή, = γραφεῖον; - (af flgd.).

γράφω [ᾰ], *f.* ψω, *pf.* γέγραφα, 1) *act.*, graver, ridser, kradser; γράψε δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή, *Il.* 17, 599; indgraver, indridser; *Il.* 6, 169, σήματα λυγρὰ Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ; df. *a)* skriver, tegner, ridser, maler; ζῶα γράφειν, = ζωγραφεῖν; *b)* nedskriver, indskriver, τινὰ εἰς τὸν κατάλογον, indfører nogens Navn i Listerne, εἰς στήλην χαλκῆν, sætter en Indskrift; *c)* bes. i Athenen om en Rhetor: γράφειν πόλεμον, εἰρήνην, at giøre skriftligt Forslag til, at tilraade; ogs. *absol.*, γράφειν, *sc.* νόμους, ψηφίσματα, *Dem.*; πάλαι γὰρ μισθοῦ (for Betaling, bestukken) καὶ γράφων καὶ νόμους εἰσφέρων ὦπται, *id.*; - egentl. er γράφειν νόμους, ogs. γράφ. ἐν τοῖς νόμοις, at give Love for andre; men det bruges ogs. undert., *ex. Xen. Mem.* 1, 2, 42, 45, om Folket f. *med.*; jf. Bem. 2, *b*; — 2) *in med.*, *a)* opskriver mig noget, *transl.* ἐν φρεσίν, φρενῶν ἔσω, mærker mig, indprænter mig; *b)* lader mig noget opskrive; bes. om Folket: γράφεσθαι νόμους, at lade sig skrive, d. e. at antage Love, *ex. Xen. Mem.* 4, 4, 13; jf. Bem. 1, *c*; *c)* γράφεσθαί τινα, at indgive en Klage imod nogen, at anklage for Retten, ligel. γράφεσθαί τινα γραφὴν s. δίκην; ogs. *c. acc. rei*, *ex.* ἐγράψατο τὴν Χαβρίου δωρεάν, indgav en Klage imod Ch.'s Gave som lovstridig, *Dem.*; *pass.*, ὁ γεγραμμένος, den Anklagede; τὸ γεγραμμένον, den paastevnede Pengebod; - (besl. m. χράω, χρίω, χαράσσω, γλάφω, o. fl., ligel. m. *scribo*).

γραψείω, *desid.* af γράφω, vil gierne skrive. — γράω, gnaver, æder, *Call.* — γραώδης, 2, (εἶδος), = γραϊκός. — γρηγορέω, = ἐγείρω, γρηγόρησις, ή, o. γρηγορικός, 3, see u. ἐγρηγορέω, *etc.* —

γρηῖος, 2, gammel; af — γρηῦς, o. γρηΰς, ἡ, jon. o. poët. f. γραῦς, s. m. s.

γρῖνος, ὁ o. ἡ, æol. f. ῥινός. — *γριπεύς, έως, ὁ, en Fisker; — γριπεύω, fisker; — γριπηΐς, ἡ, τέχνη, den Kunst at fiske; o. — γριπίζω, = γριπεύω, fisker; df. — γρίπισμα, τό, det Fiskede, Fangsten; af — γρῖπος, ὁ, Fiskergarn, Net; jf. γρῖφος; — γρίπων, ὁ, = γριπεύς, en Fisker. — γριφεύω, o. γριφολογέω, (λέγω), taler i Gaader; af — γρῖφος, ὁ, som γρῖπος, Fiskergarn el. Net; df. transl., hvad der er kunstigen sammenslynget og indviklet, bes. mørk Tale, Gaade, Opgave; df. — γριφώδης, 2, (εἶδος), ligesom en Gaade, gaadefuld.

γρομφάς, άδος, o. γρομφίς, ίδος, ἡ, scropha, en So, et Hunsviin. — γρόνθος, ὁ, = κόνδυλος, pugnus, knyttet Næve; 2) fremstaaende Hiørne el. Sprosse til at træde paa; 3) = χελώνιον, Bem. 3; 4) som Længdemaal, = παλαιστή; df. — γρόνθων, ὁ, Begyndelsesgrundene el. Fingrenes og Læbernes første Ansats til at blæse paa Fløite. — γροσφομάχος, -φόρος, 2, (μάχομαι, φέρω), som strider med, som fører en γρόσφος, letvæbnet Kriger, veles; af — γρόσφος, ὁ, etslags let Spyd el. Landse, pilum. — γροννός, ὁ, = γρυνός.

†γρῦ, s. γρύ, egentl. Svinenes Grynt; df. a) den mindste Lyd, et Muk; οὐδὲ γρῦ ἀπεκρίνατο, ligesom οὐδ᾽ ἔγρυξε, ikke et Muk, ikke en Lyd lod han høre; b) οὐδὲ γρῦ, end ikke det allermindste; df. — γρύζω, f. ξω, grynter, grunnio; brummer, murrer; jf. frgd.; o. — γρυκτός, 3, adject. verb. af frgd.; ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; tør I endnu mukke? Ar. — γρύλλη, o. γρύλλησις, ἡ, o. γρυλλισμός, ὁ, Grynten; — γρυλλίζω, grynter; o. — γρυλλίων, ονος, ὁ, dim. af — γρύλλος, ὁ, Griis, Sviin.

γρυμαία, ἡ, Pung, Lomme, crumena; 2) = γρύτη; df. — γρυμαιοπώλης, ου, ὁ, = γρυτοπώλης. — γρῦνός, ὁ, Fakkel, Brand, som δαλός, titio. — γρυπαίετος, ὁ, (αἰετός), Gribørn (Fabelfugl), Ar.; o. — γρυπ-αλώπηξ, εκος, ὁ, Gribræv; (af γρύψ). — γρυπαίνω, krummer; df. — γρυπάνιος, 2, krummet, nedbøiet af Alderdom; af — †γρυπός, 3, krummet, bøiet, nedbøiet; ὁ γρυπός, med krum Næse, med Ørnenæse; 2) = γρύψ; df. — γρυπότης, ητος, ἡ, Krumning, Bøining, bes. Næsens, see frgd.; o. — γρυπόω, = γρυπαίνω, krummer, bøier.

γρυσμός, ὁ, Grynten; o. — γρύσων, ὁ, = γρύλλος; (af γρύζω). — γρυτάριον, τό, dim. af — †γρύτη [ῡ], ἡ, Skramleri, Pialtekram, o. dl., (lat. scruta, hvf. scrutari); df. — γρυτοδόκη, ἡ, Pialtekammer; af — γρυτοδόκος, 2, (δέχομαι), som optager, indeholder Skramleri, Pialter, o. dl.; o. — γρυτοπωλεῖον, τό, Pialtebod; af — γρυτοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som sælger gammelt Kram, Pialter, o. dl., scrutarius. — γρύψ, ὁ, gen. γρυπός [ῡ], en Grib, etslags fabelagtig Fugl; efter Herod. 3, 116, skulde οἱ γρῦπες berøves det Guld, de vogtede, af de eenøiede Arimasper; Æsch. Pr. 400, heder en γρύψ, τετρασκελὴς οἰωνός; (besl. m. γρυπός). — γρῶνος, 3, (γράω), udgnavet, udhulet; ἡ γρώνη, sc. πέτρα, Klippehule, Grotte.

γύα, ἡ, poët. γυία o. γυίη, pløiet Mark, Sædemark, Ager; ogs. et vist Maal el. Fladeindhold af Jord; transl. som ἄροτος, Moderslív, Soph.; (besl. m. γύης, γυῖον, γύαλον). — γύαια, τά, = πρυμνήσια, Touge, hvormed Skibets Bagstavn fæstes til Landjorden, poët.

γυἄλοθώραξ, ᾶκος, ὁ, Pantser, som er sammensat af tvende γύαλα el. ἡμιθωράκια, Paus.; af — γύἄλον, τό, (rimel. besl. m. κοῖλος), altsaa egentl. Huulhed, Hvælving; df. 1) h. Hom., θώρηκος γύαλον, den hvælvede Plade, hvoraf tvende dannede Pantseret ved at sammenfæstes paa Siderne med Spænder, πορπαί, hvoraf han kalder Pantseret, θώρηκα γυάλοισιν ἀρηρότα; 2) fra Hes., Fordybning, Dal, Kløft, ex. γύαλα Παρνήσσοιο; Λύδια γύαλα, Lydiens Dale og Sletter, Æsch.; γύαλον πέτρας, Klippehule, Soph.; efter nogle ogs. den hule Haand, som γυῖον, hvf. ἐγγυαλίζω; (alene poët.).

γύγης, ου, ὁ, etslags Vandfugl; 2) Γύγης, Gyges, en af de Hundredarmede, Hes. — γύης, ου, ὁ; Krumtræet paa Ploven, buris; 2) Agerland, som γύα, Eur. — γυιαλθής, 2, (ἄλθω), lægende el. helbredende Lemmerne; — γυιαλκής, 2, (ἀλκή), stærk af Lemmer; o. — γυιαρκής, 2, (ἀρκέω), styrkende Lemmerne; ogs. = frgd.; (af γυῖον). — γυίη, ἡ, ogs. γυία, poët. f. γύα. — *γυιοβἄρής, 2, (βαρέω), tyngende Lemmerne; — γυιοβόρος, 2, (βορά), fortærende Lemmerne, μελεδῶνες, Hes.; — γυιοδάμας, αντος, ὁ, (δαμάω), tvingende, afrettende Lemmerne; o. — γυιόκολλος, 2, (κολλάω), limende, forbindende Lemmerne; - (af flgd.).

†γυῖον, τό, Lem; bes. Haand, Fod, Knæ; h. Hom. altid in pl., ex. γυῖα λέλυντο, κάματος λάβε γυῖα, ogs. har han γυῖα ποδῶν; df. — γυιοπἄγής, 2, (πήγνυμι), som stivgiør Lemmerne; — γυιοπέδη, ἡ, Fodlænke; — γυιός, 3, lam, betagen i Lemmerne, alexandr.; — γυιοτἄκής, 2, (τήκω), som udtærer Lemmerne; 2) med svindende Lemmer; — γυιοτόρος, 2, (τορέω), giennemborende Lem-

merne; — *γυιοῦχος*, 2, (ἔχω), holdende, fængslende Lemmerne; — *γυιοφάγος*, 2, (φαγεῖν), fortærende Lemmerne; o. — *γυιόχαλκος*, 2, med Lemmer af Kobber el. Erts, χαλκός. — *γυιόω*, (γυιός), giør lam, svækker, afkræfter, ἵππους, *Il.* 8, 402. — *γυλιαύχην*, ενος, ὁ, ἡ, (αὐχήν), langhalset; af — *γύλιός*, ὁ, en flettet, lang og smal Soldaterrandsel, *Ar.*; (besl. m. γαῦλος).

γυμνάζω, *f.* άσω, (γυμνός, nøgen), øver, lader øve sig; γυμνάζειν τινά τινι, til noget, ogs. ποιεῖν τι, til at giøre noget, *Xen.*; *in med.*, at øve sig; ἐγυμνάζοντο πάντες περὶ τὰ ὅπλα, øvede sig i Vaaben, *id.* — *γυμνάς*, άδος, ὁ, ἡ, = γυμνός, nøgen, *Eur.*, *b)* som øver el. anstrænger sig, ἀμφί τι, *id.*; 2) som *subst.* = γύμνασις. — *γυμνασία*, ἡ, = γύμνασις.

γυμνασιαρχέω, er — *γυμνασιάρχης*, ου, o. *γυμνασίαρχος*, ὁ, (ἄρχω), Gymnasiarch, i Athenen Opsynsmand over Ungdommens Legemsøvelser og Forberedelser til visse offentlige Kamplege og Optog, hvortil han ogsaa gav de fornødne Penge, jf. λειτουργία; — dette Embede, *γυμνασιαρχία*, ἡ; af — *γυμνάσιον*, τό, (γυμνάζω), Sted, hvor Legemsøvelser foretages; alm. Øvelsesplads, Tumleplads; jf. πάλαιστρα; 2) Legemsøvelse, alm. Øvelse.

γύμνασις, ἡ, (γυμνάζω), Legemsøvelse; Øvelse. — *γυμνασιώδης*, 2, (εἶδος), som ligner en Øvelsesplads, γυμνάσιον, skikket dertil. — **γύμνασμα*, τό, det Øvede; Øvelsen; — *γυμναστήριον*, τό, = γυμνάσιον; — *γυμναστής*, οῦ, ὁ, *lanista*, Fægtemester, som underviste Athleterne, hvorimod παιδοτρίβης underviste den fribaarne Ungdom i Gymnastiken som Dannelsesmiddel; (dog er man ikke enig om denne Forskiel, *vid. Sturz. in Lexic. Xen.*); df. — *γυμναστικός*, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en γυμναστής; som gierne øver sig, øvet; ἡ γυμναστική, *sc.* τέχνη, Legemsøvelse, Gymnastik; — (af γυμνάζω).

†*γυμνής*, ῆτος, ὁ, h. *Xen.* letvæbnet Kriger, *oppon.* ὁπλίτης; ogs. alm. = γυμνός; df. — *Γυμνησίαι*, o. *Γυμνήτιδες*, αἱ, νῆσοι, de baleariske Øer, rimel. af Indvaanernes Øvelse i at skyde med Bue; — *γυμνητεία*, ἡ, letvæbnet Krigsfolk; 2) Nøgenhed; — *γυμνητεύω*, er nøgen el. slet klædt; har en let Rustning, er letvæbnet; — *γυμνήτης*, ου, ὁ, *fem.* *γυμνῆτις*, ιδος, ἡ, = γυμνής; — *γυμνητία*, ἡ, *poët.* = γυμνητεία; o. — *γυμνητικός*, 3, hørende til en γυμνής el. Letvæbnet; τὸ γυμνητικόν, = γυμνητεία, det lette Fodfolk. — *γυμνικός*, 3, (γυμνός), bestaaende i Legemsøvelser, hørende dertil; γυμνικὸς ἀγών, Væddestrid i Legemsøvelser, bes. i Brydning, *oppon.* μουσικὸς ἀγών; γυμνικὰ ὅπλα, lette Vaaben. — *γυμνίτης*, ου, ὁ, *fem.* -νῖτις, ιδος, ἡ, = γυμνήτης.

**γυμνοδερκέομαι*, er — *γυμνοδερκής*, 2, (δέρκομαι), som viser sig nøgen, *Luc.*; — *γυμνόκαρπος*, 2, (καρπός), med nøgen el. ubedækket Frugt; — *Γυμνοπαιδιά* s. -παιδία, ἡ, ogs. *in pl.*, aarlig Fest i Sparta, paa hvilken nøgne Drenge anstillede Chordandse og andre Legemsøvelser til Erindring om Slaget i Thyrea; — *γυμνοποδεία*, o. -ποδία, ἡ, at være el. gaae barfodet; af — *γυμνοποδέω*, er — *γυμνοπόδης*, 2, ogs. *γυμνόπους*, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), barfodet; o. — *γυμνοῤῥύπαρος*, 2, (ῥυπαρός), klædt i smudsige Pialter; — (af flgd.).

γυμνός, 3, nøgen, uden Klæder; γυμνὸν ὀφθῆναι, at vise sig nøgen, *Herod.*; bes. om Vaaben, *ex.* γυμνὸν τόξον ἔχων, blottet el. fremtagen af Hylsteret, *Od.*; men om Krigeren: uden Vaaben el. Rustning; df. τὰ γυμνά, de svage og ubedækkede Flanker af Hæren, *oppon.* τὰ ὡπλισμένα, *Xen.*; τὰ γυμνά, ogs. Skamdelene; *b)* uden Overklæder, slet klædt; *transl.*, blottet for noget, τινός, fattig, trængende.

**γυμνοσοφισταί*, ῶν, οἱ, indiske Vise, som leve nøgne, Gymnosophister; — *γυμνοσπέρματος*, o. *γυμνόσπερμος*, 2, (σπέρμα), med nøgen, fremliggende, ubedækket Sæd, σπέρμα; — *γυμνότης*, ητος, ἡ, Nøgenhed; Fattigdom; o. — *γυμνόω*, blotter, afdækker, giør nøgen, berøver; γυμνώθη ῥακέων, kastede Pialterne af sig, *Od.*; men τεῖχος ἐγυμνώθη, blev uden Forsvar, *Il.*; df. — *γύμνωσις*, ἡ, Blottelse, Afklædning; Berøvelse; — (af γυμνός).

**γυναικάδελφος*, ὁ, (ἀδελφός), Konebroder; — *γυναικάνηρ*, -ανδρος, ὁ, (ἀνήρ), qvindagtigt Mandfolk; — *γυναικάριον*, τό, *dim.* af γυνή; — *γυναικεῖος*, 3, ogs. 2, *jon.* γυναικήϊος, *adv.* -κείως, qvindelig, qvindagtig, hørende til, passende for et Fruentimmer, *muliebris*; γυναικεῖαι βουλαί, Qvindelist, *Od.*; γυναικήϊα ἔργα, Fruentimmerarbeider, *Herod.*; τὸ γυναικεῖον, *sc.* οἴκημα, h. *Herod.* ἡ γυναικηΐη, *sc.* μονή s. ἕδρα, = γυναικών; τὰ γυναικεῖα, *menstrua mulierum*; γυναικεία θεά, Romernes *Dea bona*, *Plut.*; — (af γυνή).

**γυναικεραστέω*, er — *γυναικεραστής*, οῦ, ὁ, (ἐράω), en Elsker af Fruentimre; — *γυναικηρός*, 3, = γυναικεῖος; — *γυναικίας*, ου, ὁ, qvindagtig, som γύννις; — *γυναικίζω*, giør

til en Qvinde, forkiæler; men γυν. τράχηλον, dreier Halsen qvindagtigt og forkiælet; 2) *intr.*, er qvindagtig og forkiælet, pynter mig, er affecteret, fornem, naragtig; o. — γυναικικός, 3, qvindagtig og forkiælet; - (af γυνή). — γυναίκιον, τό, *dim.* af γυνή. — γυναίκισις, ἡ, qvindagtig Adfærd; Qvindedragt; — γυναικισμός, ὁ, qvindagtig Adfærd, Heftighed, Lidenskab, o. dl.; o. — γυναικιστί, *adv.*, paa Qvinders Viis; - (af γυναικίζω).

*γυναικόβουλος, 2, (βουλή), med qvindagtige Raad; 2) *pass.*, tilraadet, udtænkt af en Qvinde; — γυναικοειδής, 2, (εἶδος), qvindelig el. qvindagtig af Udseende og Dannelse; — γυναικόθυμος, 2, (θυμός), med en Qvindes Mod el. Tænkemaade; — γυναικοκήρυκτος, 2, (κηρύσσω), forkyndt el. anpriist af Qvinder; — γυναικόκλωψ, ωπος, ὁ, (κλώψ), Qvindetyv, Ægteskabsskænder; — γυναικόκοσμοι, οἱ, (κοσμέω), = γυναικονόμοι; — γυναικοκρᾶσία, -κρατεία, o.-κρατία, ἡ, Qvindeherredømme; af - γυναικοκρατέομαι, (κρατέω), beherskes af Qvinder; — γυναικομᾰνέω, er — γυναικομανής, 2, (μαίνομαι), qvindegal; - denne Tilstand, γυναικομανία, ἡ; — γυναικόμῑμος, 2, (μιμέομαι), som efterligner Qvinder; — γυναικόμορφος, 2, (μορφή), med qvindelig Gestalt el. Dannelse; — γυναικονομία, ἡ, det Embede, som beklædes af - γυναικονόμοι, οἱ, (νέμω), Øvrighedspersoner i flere græske Byer, som førte Opsigt over Qvindernes Sæder; jf. παιδονόμοι; - (af γυνή).

*γυναικοπᾰθέω, (πάσχω), har qvindagtige Lidenskaber og Attraaer, opfører mig qvindagtigen; — γυναικοπίπης, ου, ὁ, (ὀπιπεύω), som gaber efter Qvinder; — γυναικοπληθής, 2, (πλῆθος), fuld af Qvinder; — γυναικόποινος, 2, (ποινή), hævnende Qvinder; — γυναικοπρεπής, 2, *adv.* -πῶς, (πρέπω), sømmelig, passende for Qvinder; — γυναικοπρόσωπος, 2, (πρόσωπον), med qvindeligt Aasyn; — γυναικοφίλης, ου, ὁ, (φιλέω), Qvindeven; — γυναικόφρων, ονος, 2, (φρήν), med qvindagtig Tænkemaade; — γυναικοφυής, 2, (φυή), med qvindelig Natur; — γυναικόφωνος, 2, (φωνή), med qvindelig Stemme; — γυναικόω, gjør til en Qvinde; *in pass.*, bliver til en Qvinde el. qvindagtig; — γυναικώδης, 2, = γυναικοειδής; — γυναικών, ῶνος, ὁ, ogs. γυναικωνίτης, ου, ὁ, *sc.* οἶκος, o. γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, *sc.* μονή, Fruerstue, Fruentimrenes Værelse; - (af γυνή).

γυναιμᾰνής, 2, = γυναικομανής, *Il.*; sild. ogs. γυναιμανέων, som af γυναιμανέω. — γυναιον, τό, *dim.* af γυνή; ogs. et daarligt, usselt Qvindemenneske. — γύναιος, 3, = γυναικεῖος; γύναια δῶρα, som gives en Qvinde, *Od.* — γύνανδρος, 2, (ἀνήρ), hørende til begge Kiøn, Hermaphrodit, Tvetulle; (af flgd.).

γυνή, ἡ, gen. γυναικός, (af *inus.* γυναιξ), dat. -κί, acc. γυναῖκα, voc. ὦ γύναι, pl. γυναῖκες, γυναικῶν, etc., Kone, Qvinde, Hustru, Fruentimmer; h. *Hom.* ofte m. tilføiet *subst.* i *adject.* Bem., *ex.* γυνὴ ταμίη, Huusholderske, γυνὴ δέσποινα, Huusmoderen, Konen i Huset, o. dl.; γυνὴ Περσίς, en Perserinde; i Udtrykket, γυναῖκα - θήσατο μαζόν, *Il.* 24, 58, er μαζόν en nærmere bestemmende Apposition til γυναῖκα, eller efter *schol. Villois.* f. γυναικὸς s. γυναικεῖον μαζόν, som "Ελληνα στρατόν, f. Ἑλληνικόν, o. a.; 2) fra *Aristot.* ogs. om Dyrene: Hunnen. — γῦνις, ιδος, ὁ, ogs. γύννις, forkiælet Menneske, Vellystling, *Ar.*; (af γιννός, ἶννός).

*γῡπαιετός, ὁ, (αἰετός), Glenteørn; — γῡπάριον, τό, *dim.* af flgd., *Ar.*; — γῡπή, ἡ, Glenterede; alm. Hule, Smuthul, Røverrede; 2) = γύψ; — γυπιὰς πέτρα, ἡ, Glenteklippe, *Æsch.*; — γύπινος, 3, af en Glente; o. — γῡπώδης, 2, (εἶδος), ligesom en Glente; - (af γύψ).

*γῡραλέος, 3, = γυρός; — γύργαθος, ὁ, en af Vidier flettet Kurv, Brødkurv; Fiskeruse; — γῡρεία, ἡ, Indgravning rundt om, *ablaqueatio*; af - γυρεύω, drager en Kreds el. indgraver rundt om, *ex.* et Træ, *ablaqueo*; bringer ind i en Kreds el. i en rund Grube; 2) sild. flakker omkring, *Plut.*; — γυρητόμος, 2, (τέμνω), skærende en Kreds, *Anal.*; skal efter nogle hede πυρητόκος; — γυρῖνος, ὁ, Froernes keglformede Yngel; hvf. *adject.* γυρινώδης; o. — γύριος, 3, kredsformet, rund; løbende i en Kreds; - (af γυρός, γῦρος). — γῦρις, εως, ἡ; det fineste Hvedemeel, *pollen*; df. — γυρίτης, ου, ὁ, ἄρτος, Brød deraf.

γῡροδρόμος, 2, (δραμεῖν), løbende om i en Kreds; o. — γῡρόθεν, *adv.*, i en Kreds; men γύρωθεν, rundt om, *c. gen.*; (af γυρός). — γῡρόμαντις, rigtigere γυρίμαντις, εως, ὁ, (γῦρις), = ἀλευρόμαντις, Meelprophet. — †γῡρός, 3, rund, rundet, krum, krumbøiet; γυρὸς ἐν ὤμοισιν, med runde Skuldre, med en liden Pukkel, *Od.*; df. — γῦρος, ὁ, Runding, Ring, Kreds; rund Grube, hvori man planter Træer; — γῡρόω, afrunder, bøier til en Runding, krum-

mer; dreier i en Kreds; indgraver rundt om, som γυρεύω; o. — γύρωθεν, *adv.*, see u. γυρόθεν. — γύρωμα, τό, (γυρόω), det Afrundede; det i en Kreds Omdreiede.

γύψ, ὁ, *gen.* γυπός en Glente, *Hom.* — γύψος, ἡ, Kride, *Herod.*; 2) Gips, *Theophr.*; df. — γυψόω, bestryger, overtrækker med Kride el. med Gips. — γωλεός, ὁ, *in pl.* ogs. τὰ γωλεά, Smuthul, Skiul, Leie for Dyrene; (besl. m. γαῦλος o. φωλεός). — γῶν, *jon.* f. γοῦν, som ὦν f. οὖν, *Herod.*

† γωνία, ἡ, (γῶνος), Vinkel, Hiørne; Afkrog; 2) Vinkelmaal; df. — γωνιαῖος, 3, med Hiørner el. Vinkler; — γωνιασμός, ὁ, nøiagtig Afpassen efter Vinkelmaalet; γων. ἐπῶν, forkunstlet Udtryk, *Ar.*; — γωνίδιον, τό, *dim.* af γωνία; — γωνιο-βόμβυξ, υκος, ὁ, som murrer i Krogene: om visse Grammatikere; — γωνιοειδής, 2, *adv.* -δῶς, (εἶδος), ligesom en Vinkel, vinkelformet; — γωνιόφυλλος, 2, (φύλλον), med vinkelformede Blade; — γωνιόω, danner i Vinkel; o. — γωνιώδης, 2, = γωνιοειδής. — γῶνος, ὁ, som γωνία, Krumning, Bøining, Vinkel, Hiørne; bes. i Sammens., *ex.* τρίγωνος; (besl. m. γόνυ, *genu*). — γωρυτός, ὁ, ogs. ἡ, Kogger; τόξον αὐτῷ γωρυτῷ, *i. e.* σὺν αὐτῷ γωρ., tilligemed dens Hylster, *Od.* 21, 54; (besl. m. χωρέω, κώρυκος).

Δ.

Δ, δ, δέλτα, *indecl.*, det fierde Bogstav i det græske Alphabet; som Tal, δ′ = 4, τέσσαρες o. τέταρτος; men ͵δ = 4000; — 2) δ ombyttes i Dialekterne: — *a)* med β, *ex.* ὀδελός, σάνδαλα, ὀβελός, σάμβαλα, *æol.*; — *b)* m. γ, *ex.* ἀμέρδω, ἔρδω, δᾶ, δνόφος, *dor.* f. ἀμέργω, ἔργω *inus.*, γᾶ, γῆ, γνόφος; ligel. m. κ, *ex.* δαίω, o. καίω; — *c)* m. de beslægtede, ζ, θ, τ, σ, *ex.* Δεύς, δόρξ, δα-, f. Ζεύς, ζόρξ, ζα-; ἄνδηρον o. ἄνθηρον, ἤδω o. γηθέω; γδοῦπος o. κτύπος; ὀδμή, ἴδμην, *jon.* f. ὀσμή, ἴσμην, og m. tilføiet Consonant, βάδος o. βασμός, ἔδω o. ἐσθίω; — *d)* m. λ, *ex.* i δάκρυ, *lacryma*, δασύς, λάσιος; — 3) δ indskyndert. bes. efter Syncope foran ρ, *ex.* ἀνδρός f. ἀνρός, ἀνέρος, ogs. imellem to Vocaler, *ex.* ὕδωρ af ὕω; jf. ἐχθοδοπός, o. *Buttm. Lexil.* 1, *pag.* 125.

δα-, *particul. insepar.* m. forstærk. Bem. ligesom d. besl. ζα-, *ex.* i δάσκιος, δαφοινός. — δᾶ, *dor.* f. γᾶ; γῆ, bes. *in vocat.* — δᾶγμα, *dor.* f. δῆγμα, et Bid. — δαγύς, ῦδος, ἡ, Voxdukke, som brugtes til Trolddom, *Theocr.* — δάδιξ, ικος, ἡ, Kubikmaal af 6 χοίνικες; besl. m. ἄδδιξ. — δᾳδίον, τό, *dim.* af δᾴς, δαΐς.

δᾳδοκοπέω, (κόπτω), tilhugger, tilskærer Fyrretræ til Fakler; — δᾳδοῦσθαι, at blive harpixagtig; see ogs. u. δᾳδοφορέω; — δᾳδουργέω, er — δᾳδουργός, 2, (ἔργον), som tilbereder Harpix el. Fakler; πεύκη δᾳδουργουμένη, Fyrretræ, som man hugger i for at faae Harpix, *Theophr.*; — δᾳδουχέω, er — δᾳδοῦχος, 2, (ἔχω), som holder Faklen, som lyser med en Fakkel; 2) *c. acc.*, som oplyser, belyser; — denne Forretning, δᾳδουχία, ἡ; — δᾳδοφορέω, er — δᾳδοφόρος, 2, (φέρω), som bærer en Fakkel; 2) δᾳδοφορεῖν, om Fyrren: at give Harpix; ogs. δᾳδοῦσθαι, hvf. δᾳδωθέντα δένδρα, som have for megen Harpix; — δᾳδώδης, 2, (εἶδος), harpixagtig; o. — δᾴδωσις, ἡ, (δᾳδοῦσθαι), at blive til Harpix; — (af δᾴς, δαΐς).

δάειρα, ἡ, *ctr.* δαῖρα, (δαῆναι), den Vidende, *epith.* til Persephone; df. — δαειρίτης, ου, ὁ, hendes Præst, *alexandr.*; — δαείω, *jon.* f. δαῶ, *conj. aor.* 2 *pass.* af *indic.* ἐδάην; (af *inus.* δάω). — δάζομαι, *inus.*, see u. δαίω. — δαήμεναι, *ep.* f. δαῆναι, *inf. aor.* 2 *pass.* til *indic.* ἐδάην; (af *inus.* δάω). — δαημοσύνη, ἡ, Kundskab, Videnskab, Erfaring; af — δαήμων, ονος, 2, kyndig, erfaren, τινός, o. ἔν τινι, *Hom.*; *superl.* δαημονέστατος, *Xen.*; af — δαῆναι, see u. δαήμεναι. — δᾱήρ, έρος, ὁ, *vocat.* δᾶερ, Mandsbroder, *levir*; jf. γάλως; [δαέρων, *bissyll.*, *Il.* 24, 769]. — δάηται, *conj. aor. med.* af δαίω, *Il.* — δαητός, 3, kyndig, *inc.*; (af δαῆναι).

δαί, *att.* o. alene h. Spørgsmaalsord, sædv. τί δαί; ogs. πῶς δαί; *a)* hvorfor det? *quid ita? b)* hvad da? hvad ellers? *quid aliud? c)* hvad videre? *quid porro?* ogs. τί δαὶ δή; *quid igitur porro? vid. Herm. ad Vig. p.* 848; (skal være besl. m. δή). — δαΐ, *dat. ep.* f. δαΐδι, af δαΐς, *Il.*

δαιδαλέοδμος, 2, (ὀδμή), med kunstig el. mangfoldig Lugt; af — δαιδάλεος, 3, ogſ. 2, *poët.* ogſ. δαιδάλειος, (δαίδαλος), kunstig, kunstigen udarbeidet og udsmykket, *Hom.*; jf. δαίδαλος. — *δαιδαλευτήρ, ῆρος, o. δαιδαλευτής, οῦ, ὁ, *fem.* δαιδαλεύτρια, ἡ, Kunstner, Kunstnerinde; af — δαιδαλεύω, sild. = flgd.; af — δαιδάλλω, *f.* -δᾰλῶ, (δαίδαλος), udarbeider og udsmykker kunstigen; *Ποίει δὲ - σάκος - Πάντοσε δαιδάλλων, Il.* 18, 479, om det indlagte Arbeide; alm. udsmykker, pryder med forskiellige Farver; (synes tilligemed δαίδαλος at spille imellem δαίω, *distinguo, vario*, jf. αἰόλος, o. δαῆναι); df. — δαίδαλμα, τό, kunstigt Arbeide, Kunstværk.

δαιδαλόεις, εσσα, εν, = δαιδάλεος; af — † δαίδαλος, 3, = δαιδάλεος; h. *Hom.* alene *in neutr.* δαίδαλα, τά, ogſ. δαίδαλον, τό, Kunstværker; 2) som *nom. pr.*, Δαίδαλος, ὁ, Dædalos, berømt Kunstner og Billedhugger, der levede med Minos; *vid. Xen. Mem.* 4. 2, 33; jf. ogſ. *Il.* 18, 592; df. — δαιδαλόφωνος, 2, (φωνή), med en kunstfuld og mangfoldig Stemme; — δαιδαλόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ), med Kunstnerhaand; o. — δαιδαλόω, = δαιδάλλω, *Pind.*

δαΐζω, *f.* ξω, (δαίω), deler, adskiller, kløver, hugger i Stykker; χαλκῷ δεδαϊγμένος, nedhuggen med Sværdet, *Hom.*; ogſ. δεδαϊγμένος ἦτορ, med giennemboret Hierte, *Il.* 17, 535; oftere *transl.*, *ex.* φρεσὶν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ, med et af Kummer sønderslidt Hierte, *Il.*; ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, de vare tvivlraadige, beængstede, *Il.* 9, 8; - δαϊσθείς h. *Eur.*, bør enten være δαϊχθείς, el. skrives δαισθείς og henføres til δαίνυμαι, *vid. Buttm.*; df. — δαϊθμός, o. δαιθμός, ὁ, Deling, sield. — δαϊκτάμενος, 3, (δαΐς, κτείνω), som ἀρηϊκτάμενος, ombragt i Krigen, *Il.* — δαϊκτήρ, ῆρος, δαϊκτής, οῦ, o. δαΐκτωρ, ορος, ὁ, saarende, ombringende i Krig; sønderrivende, fortærende, γόος, *Æsch.*; o. — δαϊκτός, 3, *adject., verb.*, dræbt, saaret; (af δαΐζω).

δαιμονάω, (δαίμων), paavirkes af en Guddom el. Dæmon, er begeistret, er affindig; δαιμονᾷ δόμος κακοῖς, er paafort Elendighed af Guderne, *Æsch.* — *δαιμονιακός, v. δαιμονικός, 3, dæmonisk; *a)* besat, forvirret af en Gud el. Dæmon; *b)* kommende fra, indgiven el. sendt af en Gud; — δαιμονιάω, o. δαιμονίζομαι, = δαιμονάω; ἄλλος κατ' ἄλλην δαιμονίζεται τύχην, hver har sin af Guderne tilskikkede Skiebne; — δαιμονικός, 3, = δαιμονιακός; o. — δαιμονιόληπτος, 3, (λαμβάνω), greben, begeistret, forvirret af en Dæmon; - (af flgd.).

δαιμόνιον, τό, (egentl. *neutr.* af δαιμόνιος), Guddommen, *numen*, bes. som indvirkende paa Menneskene; df. h. *Xen.*, ἢν μή τι δαιμόνιον κωλύῃ, hvis ei nogen Gud forhindrer det; ἤδη τὸ δαιμόνιον ἦγεν, styrede det saaledes, *id.*; καινὰ δαιμόνια εἰσφέρειν, at indfore nye Guder, *Plat.*; — 2) bes. den ethvert Menneske medgivne Skytsaand el. Genius, *vid. Xen. Mem.* 4, 8; οἱ θεοὶ δὲ εἴσονται καὶ τὸ δαιμόνιον (enhvers Samvittighed) τὸν μὴ τὰ δίκαια ψηφισάμενον, *Dem.*; df. — δαιμονιόπληκτος, 2, (πλήσσω), slaaen af en Guddom; - denne Tilstand, δαιμονιοπληξία, ἡ.

δαιμόνιος, 3, sild. ogſ. 2, *adv.* -νίως, (δαίμων), egentl. hørende til Guddommen, guddommelig; df. *a)* overnaturlig, overordentlig, vidunderlig; h. *Hom.* alene i Tiltaler som *vocat.*, *ex. Il.* 1, 561, og saaledes ofte dadlende: du Vidunderlige, Urimelige, som σχέτλιος; δαιμόνιε ξείνων, ulykkelige Fremmede! *Od.* 14, 443, ligel. δαιμόνιε ἀνδρῶν, *Herod.* 7, 48; *att.* ofte ironisk: du Daare! o. dl.; - *b)* kommende fra Guderne, sendt, tilskikket, paafort af en Guddom: om Lykke og Ulykke; φέρειν χρὴ τὰ δαιμόνια ἀναγκαίως, *Thuc.*; δαιμονίᾳ τινὶ καὶ θείᾳ παντάπασιν ἔοικεν εὐεργεσίᾳ, *Dem.*; - *c)* guddommelig, herlig, fortræffelig, *divinus*; δαιμονίαις ἀρεταῖς, *Pind.*; *adv.* δαιμονίως, see neden.

*δαιμονιώδης, 2, (εἶδος), der ligner Guddommen; guddommelig, overordentlig, overmaade stor; 2) kommende fra en Guddom el. Dæmon; o. — δαιμονίως, *adv.*, efter Guddommens Tilskikkelse; paa en guddommelig el. overnaturlig Maade; indtil Beundring, i høieste Grad, over al Maade; - (af δαιμόνιος). — δαιμονοβλάβεια, ἡ, den Tilstand, at være - δαιμονοβλᾰβής, 2, (βλάπτω), skadet el. slaaen af en Guddom, bes. paa Forstanden; df. affindig; o. — δαιμονοφόρητος, 2, (φορέω), dreven af en Guddom; (af flgd.).

δαίμων, ονος, ὁ, ἡ, en Gud, en Gudinde, som θεός, θεά; *b)* Guddommen, *numen*, bes. som bestemmende Menneskenes gode eller onde Skiebne; df. *c)* Tilskikkelse, Skiebne, Lykke, Ulykke, neml. som et Værk af Guderne; Διὸς νόος κυβερνᾷ δαίμον' ἀνδρῶν, *Pind.*; σὺν δαίμονι, med Guddommens Bistand, *oppon.* πρὸς δαίμονα, imod Guddommens el. Skiebnens Bestemmelse, *Hom.*; κακὸς δαίμων, Ulykke, Fordærvelse; ogſ. *absol.*, πάρος τοι δαίμονα δώσω, *Il.* 8,

166, skal jeg ombringe dig; (i Forbindelsen: ὦ θεοὶ καὶ δαίμονες, synes disse at være etslags Underguder); — 2) efter *Hes. Op.* 122, flgd., ere Guldalderens afdøde Menneskers Aander, δαίμονες — ἐπιχθόνιοι —, οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα, som færdes over Jorden (i en Luftdragt) og vogte paa Menneskenes gode og onde Handlinger, h. *Cic. Lares*; df. sild. de Afdødes Aander, *manes, lemures*; — 3) δαίμονές εἰσι μάχης, f. δαήμονες, kyndige i Kamp, *Archil.* h. *Plut.*; — (rimel. nærmest af δαίω, deler, alts. egentl., der tildeler hver, hvad ham tilkommer).

δαίνῡ, f. ἐδαίνυσο, 2 *sing. impf. med.*, *Il.* 24, 63; af — δαίνυμι, *f.* δαίσω (af det i denne Bem. ubr. δαίω), uddeler, fordeler; beverter, giver at spise; Δαίνῡ δαῖτα γέρουσι, giv dem et Maaltid, *Il.* 9, 70; δαίσειν — γάμον, at du vilde holde mit Bryllup, *ib.* 19, 299; — *b)* h. *Hom.* oftere *in med.*, δαίνυμαι, lader mig beverte; df. spiser, opspiser, fortærer, *c. acc.* δαῖτα, κρέα, v. dl.; δαινύῃ, *Od.* 8, 243, 2 *sing. conj. præs.*; ligel. h. *Herod.* — δαινύω, = δαίνυμι, *Call.*

δάϊος, 3, ogs. 2, *jon.* δήϊος, (δαίω, brænder), fiendtlig, ødelæggende; δήϊον πῦρ, *Il.*; i denne Bem. ogs. *att. poët.* δῄος; *b)* ulykkelig, elendig, *Trag.*; 2) (δαῆναι), kyndig, erfaren, *inc.* — Δάϊρα, ἡ, see u. Δάειρα. — δαίρω, *inf. aor.* δῆραι, som δέρω, flaaer, afprygler, *Ar.* — δαΐς, ΐδος, ἡ, (δαίω, brænder), Brand, Begfakkel, *tæda*, *Od.*, men altid *in pl.*; *att. ctr.* δᾴς; 2) Krig, Slag, *Il.*, men alene i Udtrykket: ἐν δαΐ (*dat. apocop.*) λυγρῇ *s.* λευγαλέῃ; sild. *acc.* δαΐδα v. δαΐν. — δαίς, ἡ, δαιτός, (δαίω, deler), Maaltid, Giestebud; δαὶς ἐΐση, hvorved alle erholde lige store Portioner, *Hom.*; ogs. Dyrenes Æde, *Il.* 24, 43; δαῖτες, Spiser, *Od.* — δαίσιμος, 2, (δαίνυμι), spiselig. — δαϊσφαλτος, 2, (δαΐς, σφάλλω), som fælder el. nedlægger i Kampen.

δαιταλεύς, έως, ὁ, som beverter, en Vert; 2) en Giest, en Medspiser; — δαιταλουργία, ἡ, (ἔργον), Kogekunsten; v. — δαιταλόω, spiser, er til Giest; (af δαίνυμι). — δαίτη, ἡ, *poët.* f. δαίς, Maaltid; df. — δαιτηθεν, *adv.*, fra Giestebudet, *Od.* — δαῖτις, ιδος, ἡ, (δαίω), 1) som δαΐς, Fakkel; 2) Hvidløg: Svibel; jf. δετή. — δαιτρεύω, *Hom.*, er — δαιτρός, ὁ, som deler, fordeler; bes. som deler el. skærer Offerkiødet, Kiødet, Maden i lige Portioner, en Forskærer, *Od.*; — denne Kunst, δαιτροσύνη; v. — δαιτρόν, τό, den tilmaalte Deel el. Portion; δαιτρὸν πίνειν, *Il.* 4, 262; (af δαίω). — δαιτῡμών, όνος, ὁ, (δαίς), den indbudne Giest, *Od.*; alm. den Spisende, *Eur.*; 2) en Kok, alene *Od.* 4, 621. — δαιτύς, ύος, ἡ, *jon.* f. δαίς, *Il.* — δαΐφρων, ονος, 2, (δαΐς, φρήν), kamplysten, krigersk, tapper; *Il.*; 2) (δαῆναι), forstandig, klog, indsigtsfuld, *Od.*

δαίω, δαίομαι *Od.* 15, 140, deler, fordeler, udstykker, bes. μοίρας, Portionerne, ogs. κτήματα, *Hom.*; *pass. transl.*, Ἀλλά μοι — δαίεται ἦτορ, mit Hierte saares, jeg sørger, *Od.* 1, 48; f. *act.* bruges sædv. δαΐζω el. δατέομαι; — 2) (af *inus.* δάω), *fut.* v. *aor.* m. *act.* Bem. δάσομαι, ἐδασάμην, *pf. pass.* δέδασμαι, 3 *pl.* δεδαίαται, *Od.* 1, 23; (men δαίσειν τινά τινι, δαίσειν γάμον, v. dl., see u. δαίνυμι; df. δαίς, δαΐζω, δατέομαι, δαίνυμι). — δαίω; *a) in præs.* v. *impf. act.*, som καίω, antænder, πῦρ, φλόγα, *Hom.*; thi *Il.* 5, 4, 7, er Ἀθήνη Subjectet; — *b) in med.*, brænder, luer, staaer i Brand; *aor. conj.* δάηται (af ἐδαόμην), *Il.*; — *c) pf.* v. *plqpf.* δέδηα, *etc.*, luer op, *transl.* udbredes som en Ild, m. ἔρις, μάχη, v. dl., *Hom.*; ogs. m. οἰμωγή, Klageskrig, Ὄσσα, Rygte, *id.*; jf. d. lat. *bellum s. rumor flagrat*; — (rimel. besl. m. frgd. igiennem *inus.* δάω, deler, adskiller, df. forstyrrer; df. δαΐς, δαλός, δάος).

δακέθῡμος, 2, (θυμός), hierteskærende, krænkende; af — δακεῖν, *inf. aor.* til δάκνω; df. — δάκετον, τό, = δάκος; (skulde efter Formen ἑρπετόν skrives δακετόν). — δακνάζω, *poët.* forlænget af δάκνω, alene *in med. transl.*, bedrøver mig, er bedrøvet, *Aesch. Pers.* 571. — δάκνω, *f.* δήξομαι, *pf.* δέδηχα, *aor.* ἔδακον, bider, stikker, *Il.*; *transl.*, saarer, krænker, bedrøver, ophidser; δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος, *Il.* 5, 493; *in med.* v. *pass.*, er el. kommer i Lidenskab; ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν, hvormange Sorger gnave dog mit Hierte! *Ar. Ach. init.*; df. — δακνώδης, 2, (εἶδος), bidende, krænkende; bidsk, gnaven, ærgerlig. — δάκος, εος, τό, (δακεῖν), Dyr, hvis Bid el. Stik er giftigt; 2) Stik, Bid, ogs. *transl.*, δάκος ἄδινον κακαγοριᾶν, *Pind. Pyth.* 2, 97.

δάκρυ, τό, Taare, *poët.* f. δάκρυον, *Hom.*; df. — δακρύγελως, ωτος, ὁ, (γέλως), Latter med Taarer. — δακρύδιον, τό, *dim.* af δάκρυ. — δάκρῡμα, τό, *lacryma*, Taare; v. — δακρυντός, 3, begrædt; til at begræde; (af δακρύω). — δακρυογόνος, 2, (γόνος), fremkaldende Taarer; v. — δακρυόεις, εσσα, εν, grædende, som græder meget; *b)* til at græde over, beklagelig; δακρυ-

όεν, poët. som *adverb.*, med Taarer; af — δάκρυον, τό, poët. δάκρυ v. δάκρυμα, Taare, *lacryma*, *gen. ep.* δακρυόφι, *Hom.*; κοινόν τι ἄρα χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστιν, *Xen.*; *b)* af Liigheden: Harpix, Gummi, Beg; alm. Saft af Træer og Planter.

*δακρυοπετής, 2, (πίπτω), som bringer Taarer til at falde, *Æsch. Suppl.* 112; — δακρυοποιός, 2, (ποιέω), foraarsagende Taarer; — δακρυόστακτος, 2, (στάζω), dryppende af Taarer; — δακρυότῖμος, 2, (τιμή), æret med Taarer; — δακρυπλώω, (πλέω), svømmer i Taarer: om en Beruset, *Od.* 19, 122; — δακρυῤῥοέω, er - δακρύῤῥοος, 2, (ῥέω), som flyder i el. af Taarer, grædende; v. — δακρυσίστακτος, 2, = δακρυόστακτος; — δακρῦτός, 3, *adject. verb.* af δακρύω, begrædt; til at begræde. — δακρυχἄρής, (χαίρω), som glæder sig ved Taarer, *poët.*; — δακρυχέων, ουσα, ον, (χέω), udgydende Taarer, *Hom.*; — δακρύω [oftest ῡ], *f.* ύσω [ῡ], græder, *Il.*; efterhom. ogs. begræder; *part. pf. pass.*, δεδακρυμένος, opløst el. flydende i Taarer; v. — δακρυώδης, 2, (εἶδος), ligesom Taarer; fuld af Taarer; - (af δάκρυ, δάκρυον).

*δακτὔλήθρα, ἡ, Fingerhandske; ogs. etslags Torturredskab; — δακτυλιαῖος, 3, fingerlang, fingertyk; — δακτυλίδιον, τό, *dim.* af δάκτυλος; — δακτυλικός, 3, *adv.* -κῶς, for Fingrene, *digitalis*; 2) bestaaende af Daktyler, daktylisk; — δακτυλιογλύφος, 2, (γλύφω), som udskærer Stene til Signetringe; - denne Kunst, δακτυλιογλυφία, ἡ; v. - δακτυλιο-θήκη, ἡ, Samling af Signetringe med udskaarne Stene; af - δακτύλιος, ὁ, Fingerring, Signetring; ogs. alm. enhver Ring, *ex.* hvori Touge befæstes; df. - δακτυλιουργός, 2, (ἔργον), som forfærdiger Signetringe; — δακτυλίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til δακτυλιαῖος; — δακτυλίτης, ου, ὁ, *fem.* -λῖτις, ιδος, ἡ, fingerformet; — δακτυλιώτης, ου, ὁ, Ringfinger, *inc.*; v. — δακτυλοδεικτέω, er - δακτυλοδείκτης, ου, ὁ, som viser el. udpeger med Fingeren; v. - δακτυλόδεικτος, 2, paapeget; df. berømt, fornem, *Æsch.*; (af δείκνυμι); - (af δάκτυλος).

δακτῠλοδόχμη, ἡ, (δοχμή), som παλαιστή v. δῶρον, en Haandbred; — δακτυλοειδής, 2, (εἶδος), fingeragtig; v. — δακτυλοκαμψόδυνος, 2, (κάμπτω, ὀδύνη), som krummer Fingrene ved Smerte; af — †δάκτῠλος, ὁ, *pl.* ogs. τὰ δάκτυλα, *Theocr.*, en Finger, m. v. u. τοῦ ποδός, en Taa; *b)* som Længdemaal: en Fingerbred, *digitus*; 2) en Daddel; ogs. Navnet paa en Plante v. paa en Musling; 3) i Metriken: Versfoden Daktylus, -υυ; df. — δακτυλότευκτος, 2, (τεύχω), frembragt med Fingrene, μέλος, *Æsch.*; — δακτυλότριπτος, 2, (τρίβω), knuset med Fingeren; v. — δακτυλωτός, 3, med Fingre. — δᾱλέομαι, *dor.* f. δηλέομαι. — δαληρός, 3, brændende, hed; af — δᾱλός, ὁ, *dim.* δαλίον, τό, Brand, brændende Stykke Træ, *Hom.*; sild. ogs. Fakkel; *b) poët.* sild., udlevet, udtørret Olding, jf. *Hor. Carm.* 4, 13, 28.

δαμάζω, *f.* δαμάσω, *att.* δαμῶ, betvinger, (er efter *Buttm.* den fuldstændige, ogs. i Prosa brugelige Form til d. poetiske Biform δαμάω, hvorm. det har fælles *fut.*). — Δᾱμαῖος, ὁ, πατήρ, *epith.* til Poseidon, *Pind. Ol.* 13, 98, rimel. Betvingeren. — δάμάλη, ἡ, *dor.* f. δάμαλις. — δαμαλήβοτος, 2, (βόσκω), afgræsset af det unge Hornqvæg; (af flgd., Bem. 2). — δαμάλης, ου, ὁ, (δαμάω), Betvingeren, Ἔρως, *Anacr.*; 2) ung Tyr; *fem.* δάμαλις; df. - δαμαληφάγος, 2, (φαγεῖν), som æder unge Øxen. — δαμᾰλίζω, som δαμάω, betvinger, overvælder, *Pind.* — δάμαλις, εως, ἡ, ung Ko, Qvie, jf. δαμάλης, Bem. 2; 2) Pige, ung Kone, *poët.*; v. — δάμαλος, ὁ, Kalv, *vitulus*; df. - δαμαλοπόδια, τά, (πούς), Kalvefødder; (af δαμάω).

δάμαρ, αρτος, ἡ, (δαμάω), gift Kone, Hustru, *conjux*; jf. δαμάω, Bem. 1, *b*. — δαμάσδω, *dor.* f. δαμάζω. — *δαμαοίβροτος, v. -ίμβροτος, 2, (βροτός), som betvinger, overvinder, ombringer Mennesker, αἰχμά, *Pind.*; — δάμασις, ἡ, Tæmmen, Betvingen, Beseiren; — δαμασίφρων, ονος, 2, (φρήν), tæmmende el. tvingende Sindet, vindende Hiertet; — δαμασίφως, ωτος, ὁ, ἡ, (φώς), = δαμασίβροτος; v. — δαμαστήρ, ῆρος, v. δαματήρ, ῆρος, ὁ, ogs. δαμάτωρ, ορος, ὁ, *fem.* δαμάτειρα, som tæmmer el. betvinger; df. - δαμαστήριος, 2, skikket til at tæmme el. betvinge; - (af δαμάω). — Δᾱμάτηρ, *dor.* f. Δημήτηρ, ogs. *att. in voc.* som Udraab, ὦ Δάματερ.

δᾰμάω, *f.* άσω, *poët.* άσσω, *aor.* 1 ἐδάμασα, *poët.* δάμασσα, *aor.* 2 ἔδαμον, har fælles m. d. besl. δέμω - *pf.* δέδμηκα, *pass.* δέδμημαι, v. *aor. pass.* ἐδμήθην, v. ἐδάμην; 1) *a)* oprindel. tæmmer, tvinger, afretter, bes. spænder i Aaget; *b) transl.*, spænder (Møen) i Ægteskabets Aag, bortgifter, τινά τινι, *Il.* 18, 432; sædv. ægter, gior til Kone; jf. δάμαρ; 2) betvinger, overvinder, ogs. fælder i Krigen, *Hom.*; *pass.*, δαμῆναι

τινι, o. δαμῆναι ὑπό τινι, at betvinges af, ligge under for nogen, *id.*; sild. ogs. giør til Slave, jf. δμώς; ogs. *in med.*, *ex.* ἐπεί μ᾽ ἐδαμάσσατο οἴνῳ, havde betvunget mig ved Vinen, *Od.* 9, 516, jf. *ib:* 454; - (Biformer deraf ere δαμνάω o. δάμνημι; besl. m. *domo*, *damno*, o. fl.).

δαμείω f. δαμῶ, *ep. conj. aor.* 2 *pass.*, o. - δάμεν f. ἐδάμησαν, *ep.* 3 *pl. ind. aor.* 2 *pass.*, - til δαμάω. — δαμνᾷ f. δάμνασαι, 2 *sing. præs. pass.* af δάμνημι, *Il.* 14, 199. — δαμνάω, o. δάμνημι, *ep.* = δαμάω; *pass.* δάμναμαι, *Il.*; men *med.* m. *act.* Bem., ἀλλά με χεῖμα Δάμναται, *Od.* 14, 488; df. — δαμνήτης, ου, ὁ, *fem.* -ῆτις, ιδος, ἡ, = δαμαστήρ; o. — δάμνιππος, 2, (ἵππος), tæmmende, tvingende Heste. — δᾱμόσιος, 3, *dor.* f. δημόσιος, *Xen.* — δαμόω, *ep.* f. δαμάω, *Il.* 6, 368.

δᾶν, *dor.* f. γῆν; οὐ δᾶν, nei ved Jorden! *Theocr.* 4, 17. — Δαναΐδαι, ῶν, οἱ, *Il.*, Sønner el. Efterkommere af den gamle Argiverkonge Danaos, Δαναός, (omtr. 1500 f. Ch.), df. ogs. f. Δαναοί, Ἀργεῖοι; men Δαναΐδες, αἱ, D's 50 Døttre. — δανάκη, ἡ, liden persisk Mønt, lidt større end en Obol; 2) Pengestykke, som man medgav den Afdøde til Færgemanden Charon. — δάνδαλις, ἡ, etslags Meelkage af ristet Byg, *Poll.* — δανειακός, 3, hørende til et Laan, *inc.*; o. — δανείζω, *f.* σω, udlaaner Penge paa Rente, εἴς τι, ogs. ἐπί τινι, paa et Pant, *Dem.*, ogs. m. tilføiet χρήματα, *id.*; *in med.*, laaner selv, lader mig laane Penge, ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις, imod høie Renter, *id.*; af — δάνειον, τό, (δάνος), *sc.* ἀργύριον, Laan, udlaante el. laantagne Penge.

δάνεισμα, τό, = δάνειον; — δανεισμός, ὁ, Udlaanen paa Rente, Aager; — δανειστής, οῦ, ὁ, Udlaaner, Aagerkarl; Creditor; o. — δανειστικός, 3, hørende, tilbøielig til at laane el. udlaane; (af δανείζω). — δανίζω, = δανείζω. — δάνος, τό, Gave, Skienk; *b)* Penge, som udlaanes imod Aagerrente; Aager; (df. d. gl. *dano* f. *dono*, *do*). — δανός, 3, (δαίω), egentl. udbrændt; df. tør, fortørret; ξύλα δανά, tørt Brænde, *Od.*; — δάξ, *adv.*, (δάκνω), som ὀδάξ, bidende, med Tænderne, *mordicus*, *poët.*; (formet som γνύξ, πύξ, λάξ). — δάος, τό, ogs. δαός, (δαίω), som δαΐς, δαλός, Brand, Fakkel, *Hom.*

δᾰπᾰνάω, forbruger, giør Udgift el. Bekostning, εἰς τὴν νίκην, for at feire, *Xen.*; ogs. *in med.*; *b)* tilsætter, forøder; men ἢν βούληται τὴν πόλιν δαπανᾶν, udplyndre, ødelægge, *Thuc.* 4, 3; *in pass.*, at gaae op, at forbruges; af — † δαπάνη, ἡ, (δάπτω), ogs. δαπάνημα, τό, Udgift, Bekostning; αἱ δαπάναι, *oppon.* πρόσοδοι, *Xen.*; *b)* Ødslen, slet Huusholdning; ἡ ἐν φύσει δαπάνη, naturligt Hang til at bruge meget; df. — δαπανηρός, 3, *adv.* -ρῶς, som bruger meget, ødsel; 2) om Ting, som koster el. medtager meget, kostbar; o. — δαπανητικός, 3, o. δάπανος, 2, = frgd.

δάπεδον, τό, Jord, Jordbund, Grund, *Od.* 11, 577; *b)* oftest som ἔδαφος, Gulvet i et Værelse, *Od.*; jf. τάπεινος; (enten *dor.* f. γήπεδον, hvorfor ogsaa *Boeckh.* skriver γάπεδον, hvor α er langt, el. f. διάπεδον, jf. δαφοινός); - [*ep.* ᾰ, *att.* ogs. ᾱ]. — δαπίδιον, τό, *dim.* af - δάπις, ιδος, ἡ, som τάπης, Tæppe, Fodtæppe, Gulvklæde; (besl. m. frgd.). — δάπτης, ου, ὁ, *fem.* δάπτρια, ἡ, som æder, gnaver, fortærer; af — δάπτω, *f.* ψω, ogs. δαρδάπτω, sondersliber, fortærer, h. *Hom.* bes. om vilde Dyr; ogs. om Ilden, at fortære, om Spydet, at saare, *id.*; alm. forstyrrer, ombringer; ogs. bedrøver, qvæler; (besl. m. δαίω, δατέομαι, δαπάνη, *dapes*).

δάρατος, ὁ, etslags thessalisk Brød, *Athen.* — Δάρδανος, ὁ, Dardanos, Søn af Zeus, Stifteren af - Δαρδανία, ἡ, Dardanien el. Troja; οἱ Δάρδανοι, Dardanerne el. Trojanerne, *Il.*, ogs. Δαρδανιῶνες, οἱ, *ib.*; df. — Δαρδάνιος, 3, ogs. 2, ogs. Δαρδάνειος, 2, m. bes. *fem.* Δαρδανίς, ίδος, ἡ, dardanisk, trojansk; o. — Δαρδανίδης, ου, ὁ, Søn el. Efterkommer af Dardanos, *Il.* — δαρδάπτω, forlænget Form af δάπτω, sønderriver; ødelægger, κτήματα, *Od.* 14, 9. — Δᾱρεικός, ὁ, persisk Guldmønt, som gialdt 20 attiske Sølvdrachmer, = 1/5 Mine el. 1/300 Talent; af — Δᾱρεῖος, ὁ, Dareios, persisk *nom. pr.*, (efter *Herod.* 6, 98, svarende til d. græske ἑρξείης); df. — Δαρειογενής, 2, (γένος), nedstammende fra Dareios, *Æsch.*

δαρήσομαι, *fut. pass.* af δέρω. — δαρθάνω, *f.* δαρθήσομαι, *pf.* δεδάρθηκα, *aor.* ἔδαρθον, *poët.* ἔδραθον, *Od.* 20, 143; sover, sover ind, jf. καταδαρθάνω; (besl. m. *sterto* o. *dormio*). — δᾱρόβιος, 2, *dor.* f. δηρόβιος. — δᾱρός, 3, *dor.*, ogs. *att.* f. δηρός. — δάρσις, εως, ἡ, Flaaen el. at flaae; o. — δαρτός, 3, *adject. verb.*, flaaet; 2) τὰ δαρτά, Fisk til at flaae, *Athen.*; (af δέρω).

δᾴς, ἡ, *gen.* δᾳδός, *att. ctr.* f. δαΐς, (δαίω), Brand el. Fakkel af Begtræ; ogs. Begtræ el. Fyrretræ, hvoraf man giør Fakler; ἐπὶ τὴν δᾷδα, til Ligfakkelen, til Døden; (af δᾷδα er *tæda*). — δασάσκετο, *ep.* 3 *aor. ind.*, af - δάσασθαι, *inf. aor. med.* m. *act.* Bem. til δαίω, de-

ler, *Hom.*, (formet som μάσσασθαι af μαίομαι. — δασέως, *adv.* af δασύς. — δάσκιος, 2, (δα-, σκιά), meget skyggefuld, ὕλη, *Hom.* — δάσμα, τό, Deel, Andeel; o. — δάσμευσις, ἡ, Fordeling; (af δάσασθαι). — δασμολογέω, er - δασμολόγος, 2, (λέγω), som inddriver, indsamler Skatterne; - δασμολογεῖν τινα, at giore nogen skatskyldig; at tage Skat af nogen; - denne Handling, δασμολογία, ἡ; af — †δασμός, ὁ, (δάσασθαι), Deling, *ex.* Byttets, *Il.* 1, 166; Fordeling; 2) *att.*, Skat, Afgift, Tribut, (der paalægges el. ydes efter en bestemt Fordeling el. som en bestemt Deel af Formuen); df. — δασμοφορέω, er - δασμοφόρος, 2, (φέρω), som betaler Skat, beskattet, skatskyldig, *Herod.*

δάσομαι, *fut. med.* m. *act.* Bem. til δαίω; jf. δάσασθαι. — δάσος, τό, Tykning, tykke Buske; 2) haarig el. børstet Beskaffenhed; o. — δασόφρυς, υ, (ὀφρύς), med tykke Dienbryn; (af δασύς). — δασπλής, ῆτος, ὁ, ἡ, o. δασπλῆτις, ἡ, frygtelig, skrækkelig, *epith.* til Erinnyerne, *Od.*, ogs. til flere Uhyrer; (enten af δα- o. πλήσσω, el. af δυς- o. πελάζω, alts. f. δυσπέλαστος). — δάσσασθαι, *poët.* f. δάσασθαι, *Hom.* — *δασυγένειος, 2, (γένειον), med tykt, stivt, stærkt Skæg; — δασύθριξ, ὁ, ἡ, *gen.* -τριχος, (θρίξ); tykhaaret. — δασύκερκος, 2, (κέρκος), med tyk el. børstet Hale; — δασύκνημος, 2, o. -κνήμων, ονος, ὁ, ἡ, (κνήμη), med tykhaarede Been el. Laar, *epith.* til Pan; — δασύμαλλος, 2, (μαλλός), med tyk Uld, *Od.*; o. — δασυμέτωπος, 2, (μέτωπον), med tykhaaret Pande; - (af δασύς).

*δασύντης, ἡ, = δασύτης; — δασύνω, gior tyk af Haar el. tæt behaaret; *in med.*, har tykke Haar; 2) ἄνεμος δασύνει τὸν οὐρανόν, *sc.* νέφεσι, gior Himmelen skyet, *Theophr.*; 3) h. *gramm.*, forsyner med *spiritus asper*; — δασυπόδειος, 2, hørende til - δασύπους, -ποδος, ὁ, (πούς), en Hare; egentl. Laadenfod; — δασύπρωκτος, o. -πυγος, 2, (πρωκτός, πυγή), med en laaden Bag; — δασυπυκνόθριξ, ὁ, ἡ, d. forstærk. δασύθριξ; o. — δασυπώγων, ωνος, ὁ, (πώγων), = δασυγένειος; af — δἄσύς, εῖα, ύ, *fem. jon.* δασέη, *Herod.*, *adv.* δασέως, alm. laaden; bes. tæt bevoxen med Haar, Træer, o. dl., *Od.*; γέῤῥα βοῶν δασέα, o. γέῤῥα δασέων βοῶν, *Xen.*, ogs. γέῤῥα βοῶν δασέων ὠμοβύϊνα, *Herod.*, Skiolde af haard el. raa og haarig Oxehud; ὄρος δασύ, med tæt Skov, *Xen.*; τὸ δασύ, *sc.* χωρίον, *Xen.*; besl. m. λάσιος; 2) tæt, i Mængde, ῥῶπες, *Od.* 14, 49; 3) med *spiritus asper*; ἡ δασεῖα, *sc.* προσῳδία, en saadan Stavelse; *oppon.* ψιλή.

δἄσύσκιος, 2, alene h. *gramm.* f. δάσκιος. — δασυσμός, ὁ, Handlingen δασύνειν. — *δασύστερνος, 2, (στέρνον), med laadent el. haaret Bryst, *Hes.*; — δασύτης, ητος, ἡ, laaden el. haaret Beskaffenhed; 2) en Stavelses Udtale med *spiritus asper*; — δασύτονος, 2, (τόνος), betegnet med *spir. asper*; — δασύτριχος, 2, = δασύθριξ; — δασύτρωγλος, 2, (τρώγλη), = δασύπρωκτος; — δασύφλοιος, 2, (φλοιός), med laaden Skal el. Bark; o. — δασυχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη), med tyk, stærk, stiv Man el. Uld, tykhaaret; - (af δασύς).

†δἄτέομαι, *poët.* f. δαίω, *inf. aor.* 1 δατέασθαι (m. udel. σ), *Hes. Op.* 767; deler, uddeler, fordeler; ogs. knuser, *Il.* 20, 394; μένος Ἄρηος δατέονται, de dele Krigermodet, kæmpe lige tappert imod hinanden, *Il.* 18, 264; χθόνα ποσσὶ δατεῦντο, deelte el. maalte med deres Skridt, d. e. gik i Skridt fremad, jf. *carpere viam*, *ib.* 23, 121; 2) *intr.*, spiser el. fortærer min Andeel; (δατέομαι forholder sig til δάσασθαι, ligesom πατέομαι til πάσασθαι); df. — δατήρ, ῆρος, ὁ, δατήριος, 3, o. δατητής, οῦ, ὁ, som deler el. fordeler; o. — δάτησις, ἡ, Deling, Fordeling. — Δατισμός, ὁ, fordærvet el. feilagtigt Udtryk, som Satrapen Δᾶτις kunde have brugt, *Ar.*

δαυκεῖον, τό, o. δαῦκος, ὁ, Pastinak, etslags Plante; (rimel. besl. m. δεῦκος, γλυκύς). — Δαυλιάς, ἡ, Daulierinden, d. e. Philomele; ogs. som *epith.* til Nattergalen, hvortil Phil. skulde være forvandlet; af — Δαυλίς, ίδος, ἡ, Daulis, By og Egn i Phocis; (rimel. besl. m. flgd.). — δαυλός, 2, ogs. δαῦλος, tæt, tyk, tætbevoxen, ligesom d. besl. δασύς; *transl.*, δαυλοὶ πραπίδων δάσκιοί τε πόροι, dunkle og forborgne Planer, *Æsch. Suppl.* 91. — δαύω, f. ἰαύω, sover, *Sapph.*; 2) f. δαίω, καίω, brænder, sild. *poët.*

δαφναῖος, 3, = δαφνικός; o. — δαφνέλαιον, τό, Laurbærolie; af — †δάφνη, ἡ, Laurbærtræet, *Od.*, Apollo helliget, fordi hans Elskede, Daphne, var forvandlet dertil, df. ogs. med begeistrende Kraft; jf. *Hes. Theog.* 30; df. — δαφνήεις, εσσα, εν, = δαφνικός; — δαφνηφάγος, 2, (φαγεῖν), som æder Laurbær; df. begeistret; jf. δάφνη; o. — δαφνηφορέω, er - δαφνηφόρος, 2, (φέρω), som bærer Laurbærtræer; bekrandset med Laurbærgrene; df. - δαφνηφορικός, 3, hørende til en δαφνηφόρος; τὰ δαφνηφορικά, Chordands, hvorved man bærer Laurbærgrene.

*δαφνιακός, o. δαφνικός, 3, hørende til el. lignende Laurbær; — δάφνινος, 3, giort af Laurbærtræ el. af Laurbær; — δαφνίς, ίδος, ἡ, Laurbærtræets

Frugt; 2) en Laurbærkrands; — *δαφνίτης, ου, ὁ, fem. -ῖτις, ἡ,* laurbærkrandset, *epith.* til Apollo; 2) som ligner Laurbærtræet; — *δαφνογηθής, 2, (γηθέω),* som fryder sig ved Laurbær, som gierne krandser sig dermed; — *δαφνοειδής, 2, (εἶδος),* som ligner Laurbær; fuld af Laurbær; — *δαφνοκόμης, ου, ὁ,* o. *δαφνόκομος, 2, (κόμη),* med Laurbærkrands i Haaret; beløvet med Laurbær; — *δαφνόσκιος, 2, (σκιά),* omskygget af Laurbærtræer; med en Laurbærkrands; — *δαφνοφορέω, -φόρος, 2, etc.,* see u. *δαφνηφορέω, etc.;* — *δαφνώδης, 2, ctr.* f. *δαφνοειδής;* — *δαφνών, ῶνος, ὁ,* Laurbærlund; o. — *δαφνωτός, 3,* som smager af Laurbær; – (af *δάφνη*).

δαφοινεός, 3, = flgd.; *εἷμα - δαφ. αἵματι,* blodig Klædning, *Il.* 18, 538; o. — *δαφοινός, 2,* sild. ogs. 3, ildrød, mørkerød el. bruunrød, som *πυῤῥός,* om Løven, o. dl., *Il.; b)* blodig, dryppende af Blod, *Hes., Æsch.;* sild. ogs. *δαφοινήεις;* (af *δα-* o. *φοινός,* el. efter *Buttm.* f. *διάφοινος*). — *δαψίλεια, ἡ,* Overflodighed, Forraad, Mængde; stor Udgift el. Pragt; o. — *δαψιλεύομαι,* har Overflodighed paa noget, *τινί;* anvender rigeligen; er gavmild; af — *δαψιλής, 2, adv. -λῶς, (δάπτω),* overflodig, rigelig; *ἐπιτήδεια δαψιλῆ,* stort Forraad af Levnetsmidler, *Xen.;* 2) som forbruger meget, gavmild, ødsel; *adv. superl., δαψιλέστατα,* meget ødselt, *id.*

δάω, inus.; ds. — 1) *aor.* 2 (*δέδαον*), *δέδαε,* lærte, underviste, *τινά τι,* nogen i noget, *Od.;* ogs. *c. inf., ib.* 20, 72; sild. ogs. *ἔδαε, Theocr.;* jf. d. besl. *διδάσκω;* — 2) *pf.* (*δέδαα*), *part. δεδαώς,* som har lært, som er underviist, som veed el. kiender, *Od.* 17, 519; dertil hører: – *a) aor. 2 pass. ἐδάην,* har lært, d. e. veed, kiender, forstaaer, *conj. δαῶ, poët. δαείω, inf. δαῆναι, poët. δαήμεναι, c. acc.,* dog ogs. *c. gen., Il.* 21, 487, *part. δαείς;* – *b) pf. δεδάηκα, part. δεδαηκώς, Od.,* o. (*δεδάημαι*), *δεδαημένος, Hom. Merc.;* o. *fut.* (*δαήσομαι*), *Πῶς γάρ ἐμεῦ σὺ - δαήσεαι,* hvorledes vil du kunne kiende mig? *Od.* 19, 325; – *c) inf. præs. δεδάασθαι,* at lære at kiende, *Od.* 16, 316; jf. ogs. *δήω;* – (man kunde forbinde *δάω, διδάσκω,* lærer, m. *δάω, δαίω, δάζομαι,* deler, igiennem den Bemærkning: at al Læren maa udgaae fra Begrebernes Deling og Opløsning). — *δαῶμεν, 1 pl. conj. aor. pass.* af *ind. ἐδάην,* see frgd., 2, *a.*

δέ, conjunctio, m. frgd. *μέν,* svarer til d. lat. *quidem - sed,* (naar *quidem* kan ombyttes m. *quamvis, Matth.*), vel, vistnok, – men, dog, *ex. δυνάμενον μὲν χάριν ἀπαδιδόναι, μὴ ἀπαδιδόντα δέ, Xen.;* efter en Nægtelse, derimod; – *b)* ofte udtrykke *μέν - δέ* - istedetfor en Modsætning, alene en let Forbindelse, omtr. som d. lat. *cum - tum, tum - tum,* o. dl., *ex. πάντα μὲν πόνον ἀνατλῆναι, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομεῖναι, id.; πολλὰ μὲν οὖν ἐλαττοῦμαι -, δύο δὲ καὶ μεγάλα, Dem. pro Cor. init.,* bes. ogs. naar det samme Ord gientages m. disse Partikler, *(anaphora), ex. στρατὸν πολλὸν μὲν κάρτα πεζὸν - πολλόν δὲ ναυτικόν, Herod.* 6, 43; – *c) μέν* o. *δέ* forbinde undert. forskiellige Taledele, *ex. βραδύτερον μέν, εἷλκε δέ με - ἐπιθυμία,* drog el. trak mig, men langsomt, *Plat.;* ligel. *ἀκὼν μέν, κατοίσω δέ, Luc.;* bes. efter en frgd. Nægtelse m. *ἄλλος, ex. ἐγὼ ἄλλην μὲν ἀρχὴν οὐδεμίαν - ἦρξα -, ἐβούλευσα δέ, Plat. Ap. S.;* – *d)* en relativ el. Conjunctionssætning med en flgd. demonstr. Sætning have begge *δέ* (el. *μέν*), *ex. ταῦτα ἀγαθὸς ἕκαστος ἡμῶν, ἅπερ καὶ σοφός, ἃ δὲ ἀμαθής, ταῦτα δὲ κακός, Plat.;* – *e) δέ* udelades undert., bes. h. *ἔπειτα* efter frgd. *πρῶτον μέν,* el. det ombyttes m. andre Partikler, som *αὐτάρ, αὖτε, αὖθις, μέντοι,* bes. *att.* m. *τε;* — *f) δέ* forbindes ofte m. andre Partikler, *ex. καὶ δέ,* og dog ogsaa, men ogsaa; *δὲ δή,* men dog, nu derimod; *δέ τε,* og ogsaa; – (*δὲ* sættes altid efter et el. flere Ord i Sætningen, ligesom d. lat. *vero;* – oprindel. er *δέ* eet Ord m. *δή,* ligesom *μέν* m. *μήν*).

-δε, partic. insep., vedhænges Stedsbegreber m. Bem. til Stedet, *ex. οἴκονδε, ἄλαδε,* hiem el. hiemad, o. s. v., ligel. *θύραζε* f. *θύρασδε, Ἀθήναζε;* undert. ogs. fordoblet, *ex. νοστῆσαι ὅνδε δόμονδε, Hom.; b)* h. Pronominer har *-δε* visende el. demonstrativ Bem., *ex.* i *ὅδε, ἥδε, τόδε, τοιόσδε, τοσόσδε,* o. fl., den der, o. s. v.; *att. -δί.* — *δέαρ, ατος, τό, poët.* f. *δέος.* — *δέατο,* alene *Od.* 6, 242, f. *ἐδόκει,* syntes, hvor man ogs. læste *ὀόατο.* — *δέγμενος, ep. part. aor. 2 syncop.* o. *pf.* (af *ind. ἐδέγμην*), af *δέχομαι, Hom.* — *δεδάασθαι, δέδαε, δεδάηκα, δεδαημένος,* see u. *inus. δάω.* — *δεδαίαται, jon.* f. *δέδαινται, 3 pl. pf. pass.* af *δαίω,* deler, *Od.* 1, 23.

δεδεγμένος, part. pf. til *δέχομαι,* s. m. s., *imperat. δέδεξο, f. δεδέξομαι.* — *δέδηε, δεδήει, 3 sing. pf.* o. *plqupf.* til *δαίω.* — *δέδια, 3 pl. δεδίασι, Il.,* som *δείδια, pf.* m. *præs.* Bem. til *δείδω; pl. δέδιμεν, etc., imperat. δέδιθι.* — *δεδιότως, adv. part.* af *δεδιώς, δέδια,* paa en frygtsom Maade. — *δεδίσκομαι,* = *δειδίσκομαι, Od.* 15, 150. — *δεδίσσομαι,* = *δειδίσσομαι.* — *δεδμήατο,* f. *ἐδέδμηντο, ep. 3 pl. plqupf. pass.* til *δαμάω;* o. – *δεδμη-*

μένος, *part. pf.* af *δαμάω* o. af *δέμω*. — *δέδοικα*, *part. δεδοικώς*, *pf. m. præs.* Bem. til *δείδω*; df. - *præs. dor.* *δεδοίκω* f. *δείδω*, *δέδια*, frygter, *Theocr.* 15, 58. — *δεδοκημένος*, ventende, lurende, *part. irr. pf. m. act.* Bem., af *δοκεύω*, *Hom.* — *δέδορκα*, *part. δεδορκώς*, *pf.* til *δέρκω*. — *δεδραγμένος*, *part. pf. pass.* af *δράσσω*, *Il.* — *δέελος*, oplost Form f. *δῆλος*, *Il.* 10, 466.

δέημα, *τό*, Behov, Trang; Bon; — *δέησις*, *ἡ*, Behoven; Beden, Bon; o. — *δεητικός*, 3, bedende; horende, skikket, tilboielig til at bede. — *δεῖ*, *δέοι*, *δεῖν*, *δέον*, *f. δεήσει*, *aor. ἐδέησε*, *imperson.* af *δέω*; - *a)* man bør; man skal, det sommer sig; *τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι* -, hvi skulle de kæmpe, *Il.* 9, 337; *δεῖ αὐτοὺς παρεῖναι*, de bør være tilstede, *Xen.*; *οὕτω δέοι ποιεῖν*, saaledes burde man giøre, *id.*; - *b)* oftere *att.*, *δεῖ τινος*, *opus est re*, noget behoves, giøres nødigt, mangler; sædv. *δεῖ μοί τινος*; *πολλῶν μέν σοι δεήσει*, du vil behove mange, *Xen.*; ligel. *in part.*, *ex. ὁρῶ δὲ καὶ σοὶ τούτων δεῆσον*, (f. *δεήσειν*), at du vil behove disse, *id.*; sield. *δεῖ μέ τινος*; men sædv. *δεῖ με ποιῆσαι*, dog ogs. *δεῖ μοι ποιῆσαι*; — *πολλοῦ δεῖ*, der mangler meget i, det er langt fra, *multum abest*, *oppon. ὀλίγου s. μικροῦ δεῖ*, næsten, paa det nærmeste; ogs. *absol.*, *πολλοῦ*, *ὀλίγου δεῖν*, hvor man kan supplere *ὥστε*, saa at.

δεῖγμα, *τό*, (*δείκνυμι*), opviist Prøvestykke, Prove, Beviis; 2) i Athenen og paa Rhodus: Plads, hvor Kiobmændene udstillede deres Varer til Skue. — *δείδεκτο*, *δειδέχαται*, 3 *sing. plqupf.*, o. 3 *pl. pf.* til *δείκνυμι*. — *δειδήμων*, *ονος*, 2, (*δείδω*), frygtsom, feig, *Il.* — *δείδια*, som *δέδια*, *pf. m. præs.* Bem. til *δείδω*, *pl. sync. δείδιμεν*, *δείδιτε*, *imperat. δείδιθι*, *inf. δειδίμεν*, *Hom.*; *δείδισαν*, 3 *pl. plqupf.*, *Il.* 15, 652. — *δειδίσκομαι*, (*δείκνυμι*); hilser, beder velkommen, *δεξιτερῇ χειρί*, *Od.*, *δέπαϊ*, *ib.*; 2) som *δείκνυμι*, fremviser, *Ap. Rh.* — *δειδίσσομαι*, *f. ξομαι*, (*δείδω*), forskrækker; (*τινὰ*) *ἀπὸ νεκροῦ*, skræmmer el. driver derfra, *Il.* 18, 164; 2) *intr.*, bliver bange, forfærdes, *ib.* 2, 190. — *δείδοικα*, *ep.* f. *δέδοικα*, *Hom.*

δείδω, (alene i første Person), *f. δείσομαι*, *aor. ἔδεισα*, *ep. ἔδδεισα*, (ogs. *in composs.*, *ex. περιδδείσας*), *pf. δέδοικα*, *ep. δείδοικα*, ogs. *δέδια*, *δείδια*, hvf. *pl. syncop. δέδιμεν* o. *δείδιμεν*, *etc.*, see ovenfor u. *δέδια* o. *δείδια*; - frygter, er bange, *μὴ* -, som d. lat. *vereor, ne* -, *Hom.*; ogs. *δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι*, *Il.* 7, 93; 2) *transit.*, frygter, best. ærer nogen, *τινά*, *id.*; er bange for noget, *τὸ μῆκος τοῦ πλόου*, *Herod.*; (*δείσομαι*, *etc.*, er af *δείω* f. *δίω*, hvoraf *præs. defect. δείδω* først sildigere opstod, *vid. Buttm.*). — *δειελιάω*, dvæler el. venter til Aften, *Od.* 17, 599; o. — *δειελινός*, 3, = flgd., s. m. s.; af — *δείελος*, 2, horende til Aftenen; imod Aften, om Aftenen; *δείελος ὀψὲ δύων*, *sc. ἥλιος*, Aftensolen, *Il.* 21, 232; *δείελον ἦμαρ*, Aftenen, *Od.*, sild. *δείελος ὥρα*; *ὑπὸ δειέλου*, imod Aften, *poët.*; *τὸ δείελον*, ogs. *τὸ δειελινόν*, Aftensmaden; (jf. *δείλη*).

δεικανάομαι, som *δειδίσσομαι*, (*δείκνυμι*), hilser ved at give Haanden; alm. hilser, beder velkommen, *ἔπεσσι*, *δέπασσι*, *Hom.* — *δεικελίζω*, o. *δεικηλίζω*, er - *δεικελίκτης*, o. *δεικηλίκτης*, *ου*, *ὁ*, *dor.* f. *δεικελιστής*, o. *δεικηλιστής*, *οῦ*, *ὁ*, som fremstiller el. efterligner, bes. *lacon.* f. *ὑποκριτής*, *mimus*, en Skuespiller; bes. en Efteraber, Harlequin; af — *δείκελος*, o. *δείκηλος*, 2, ogs. *δίκηλος* [ĭ], (*δείκνυμι*), som foreviser, fremstiller, efterligner; df. *τὸ δείκελον*, *δείκηλον*, *δίκηλον*, Afbildning, Billede, Billedstotte, *simulacrum*, *Herod.*

δείκνυμι, o. *δεικνύω*, *Hes.*, *f. δείξω*, *aor. ἔδειξα*, *pf. δέδειγμαι*, desuden *jon.* h. *Herod. δέξω*, *ἔδεξα*, *δέδεγμαι*, o. h. *Hom.* af *pf.* o. *plqupf. m. præs.* o. *impf.* Bem. (*δείδεγμαι*), 3 *pl. δειδέχαται*, og 3 *sing.* o. *pl. δείδεκτο*, *δειδέχατο*; - viser (egentl. m. d. høire *τῇ δεξιᾷ*), foreviser, lader see, giør synlig; *Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσι* (*Κρονίων*), *Il.* 13, 244; jf. *Od.* 3, 174; *transl.*, kundgiør, underretter, som *ἀναφαίνω*, o. *indico*, *Hom.*; *ἄνευ τοῦ δεικνύναι τὰ πεπραγμένα*, *Dem.*; alm. beviser; *τοῦτο δεικτέον προσῆκον αὐτοῖς*, *Xen.*; *δέδεικται*, det er indlysende el. beviist, *Plat.*; ogs. underviser, lærer; om en Klager: anklager; om en Kunstner: opviser, stiller til Skue; - 2) *in med.*, antager el. modtager det Foreviste; df. h. *Hom. in pf.* o. *plqupf.*, modtager med Giestfrihed og ved at række Haanden; ogs. *τοὺς μὲν κυπέλλοις δειδέχατο*, drak dem til, *Il.* 9, 666; ligel. *Δειδέχαται μύθοισι*, hilser, *Od.* 7, 72; - (besl. m. *δέχομαι* o. *δεξιός*).

**δεικτηριάς*, *ἡ*, Skuespillerinde, *mima*, jf. *δεικελιστής*; af - *δεικτήρ*, *ῆρος*, *ὁ*; som viser el. foreviser; df. - *δεικτήριος*, 2, til at vise el. forevise; — *δείκτης*, *ου*, *ὁ*, = *δεικτήρ*; o. — *δεικτικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, horende, skikket, tilboielig til at forevise; alm. visende, henvisende; - (af *δείκνυμι*). — *δείκω*, *inus.*, anføres som Stamform

til nogle Tempora af δείκνυμι, ogſ. til d. lat. *dico*. — *δειλαίνομαι, frygter, er feig; — δείλαιος, 3, ſom δειλός, feig, frygtſom; *b)* elendig, ulykkelig, beſ. h. *Trag.*; df. – δειλαιότης, ητος, ἡ, Feighed; *b)* Elendighed; — δειλακρίων, ωνος, ὁ, feig Uſling; ogſ. ſom Kiœleord h. *Ar.*, omtr. din Stakkel, o. dl.; af – δείλακρος, 2, (ἄκρος), meget feig; meget elendig; ogſ. ſom δειλός oftere i Tiltaler; o. — δειλανδρέω, (ἀνήρ), er feig el. umandig; df. – δειλανδρία, ἡ, Umandighed; – (af δειλός). — δεῖλαρ, ατος, τό, = δέλεαρ, *Call.*

δείλη, ἡ, *sc.* ὥρα, Aftenen, *Il.* 21, 111; egentl. Mørkningen, hvſ. δείλη πρωΐα, rimel. den ſidſte Deel af Eftermiddagen, (τὸ μετὰ ἕκτην ὥραν, *Moeris*), δείλη ὀψία, den førſte Deel af Aftenen; (dog ſkal efter nogle δείλη πρ. betegne Morgenſtunden; – egentl. *fem. ctr.* af δείελος; kunde maaſkee afledes af δεῖσθαι ἡλίου). — δειλία, ἡ, Frygtſomhed, Feighed; — δειλιαίνω, gior frygtſom, LXX; o. — δειλίασις, ἡ, Frygtſomhed, Ængſtelighed; af – δειλιάω, er frygtſom; oftere ἀποδειλιάω; (af δειλός). — δειλινός, 3, *ctr.* f. δειελινός; τὸ δειλινόν, Aftensmad; δειλινόν ogſ. ſom *adv.*, om Aftenen. — δείλομαι, (δείλη); df. efter *Aristarch. Od.* 7, 289, Δείλετο δ' ἠέλιος, dalede, f. Δύσετο. — δειλόομαι, (δειλός), er el. bliver bange.

†δειλός, 3, (δείδω), frygtſom, feig, *oppon.* ἄλκιμος, *Il.*; df. udygtig, ſlet; usſel, *ib.*; Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι, det duer ikke, at gaae i Borgen for ſlette Betalere, *Od.* 8, 351; *oppon.* – ἐσθλός; – 2) ulykkelig, elendig, jammerlig; δειλοὶ βροτοί, de ynkværdige Dødelige; ofte ſom beklagende el. medlidende Udraab: ἆ δειλέ, ἆ δειλοί, lat. *miser*; *att.* ogſ. δείλαιος; jf. δεινός; df. — δειλότης, ητος, ἡ, = δειλία; o. — δειλόψυχος, 2, (ψυχή), med frygtſom Siel, feig, modløs.

†δεῖμα, τό, (δείδω), Frygt, Skræk, Angeſt, *Il.*; 2) hvad der opvækker Skræk, Skrækkebillede; df. — δειμαίνω, *f.* ἀνῶ, frygter, er bange; ogſ. *in med.*; 2) *act.*, forſkrækker, forfærder; — δειμαλέος, 3, frygtſom; 2) frygtelig; — δειματόεις, εσσα, εν, forſkrækket, forfærdet; — δειματοσταγής, 2, (στάζω), inddryppende d. e. indjagende Frygt; — δειματόω, forſkrækker; *in med.*, frygter; o. — δειματώδης, 2, (εἶδος), forſkrækkelig, frygtelig. — δείμομεν, f. δείμωμεν, *ep.* forkort. *conj. aor.* 1 af δέμω, *Il.* 7, 337. — δειμός, ὁ, (δείδω), *timor*, Frygt, Skræk; 2) ὁ Δεῖμος, perſonificeret ſom Frygtens Dæmon, og i Folge med Phobos o. Gorgo, *ex. Il.* 11, 37. — δεῖν, 1) *inf.* til δέω, *Hom.*; 2) *att.* f. δέον, (ligeſom πλεῖν f. πλέον).

δεῖνα, ὁ, ἡ, τό, *gen.* δεῖνος, *dat.* δεῖνι, *acc.* δεῖνα, *pl.* δεῖνες, *etc.*, (*dat. inus.*), den og den, nogen, en vis, (ſom man ikke vil el. ikke kan nævne); ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσαγγέλλει, *Dem. pag.* 167; τὸ δεῖνα h. *Ar.*, Ting, Tingeſt, (*chose*, d. norſke Greia); ogſ. undertiden *indecl.* — *δεινοβίης, ου, ὁ, (βία), forſkrækkelig ſtærk; — δεινοθέτης, ου, ὁ, (τίθημι), ſom udøver ſkrækkelige Ting, en Forbryder; — δεινοκάθεκτος, 2, (κατέχω), ſom holder ſammen med Magt; — δεινολεχής, 2, (λέχος), ulykkelig i Giftermaal; — δεινόλινος, 2, (λίνον), = αἰνόλινος; — δεινολογέω, (λέγω), ſædv. *in med.*, taler med Heftighed og Overdrivelſe, beſ. bryder ud i heftige Klager; df. – δεινολογία, ἡ, forſtørrende el. overdreven Tale, beſ. heftige Klager; — δεινοπάθεια, ἡ, haarde Lidelſer, heftig Klage derover; af – δεινοπαθέω, er – δεινοπαθής, 2, (παθεῖν, πάσχω), ſom lider meget og klager derover; — δεινο-ποιέω, gior ſtor og frygtelig, overdriver, forſtørrer; o. — δεινόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, Ἀρά, den ſkrækkeligen forfølgende Hævngudinde, *Soph. Oed. T.* 418; – (af flgd.).

δεινός, 3, *adv.* δεινῶς, (δείδω), frygtelig, ſkrækkelig; *neutr.* ofte ſom *adv.*, *ex.* δεινὸν ἀΰτειν, βροντᾷν, voldſomt el. ſtærkt; ogſ. m. δέρκεσθαι, παπταίνειν, at ſee vredt el. vildt; dog ogſ. ærværdig, *ex.* δεινή τε καὶ αἰδοίη θεός, *Il.*; τὸ δεινόν, Fare; οὐ γὰρ ἦν δεινὸν κατὰ τοῦτο μὴ ἁλῷ κοτε (τὸ τεῖχος), man frygtede ikke, *Herod.* 1, 84; οὐδὲν δεινόν, μὴ –, der er ingen Fare for, at –, *id.*; ogſ. harmelig, ærgerlig, underlig, utrolig; δεινὸν γὰρ ἂν εἴη, en Urimelighed, *Xen.*; δεινὸν ποιεῖσθαι, at optage ilde, at harmes; ἔπασχον πολλὰ καὶ δεινά, mange Krænkelſer, *Xen.*; δεινῶς ἔχειν, at være ilde faren, *id.*; — 2) ſtærk, dygtig, vældig, σάκος *Il.*; ſædv. ſom formaaer meget, *ex.* τὸ συγγενές τοι δεινόν, ἥ θ' ὁμιλία, har megen Vægt, *Æsch. Prom.* 39; beſ. *att.*, dygtig, kyndig, Manden i ſit Fag, *ex.* δεινός εἰμι ταύτην τὴν τέχνην, *Xen.*; ogſ. δεινὸς ἀμφί τι, *id.*; ogſ. *absol.*, *ex.* ἄνθρωποι δεινοὶ καὶ πολλῶν ἔμπειροι, dygtige og erfarne, *Thuc.* 6, 36; ogſ. *c. inf.*, *ex.* ἡ καλοκαγαθία – δεινὸν ἐλαττωθῆναι, taaler at overſees el. miskiendes, *Dem. pag.* 777; ligel. δεινὸς λέγειν, φαγεῖν, o. dl., dygtig Taler, *etc.*; – (alm. forholder δεινός ſig til δειλός, ſom *act.* til *pass.*).

δεῖνος, ὁ, = δῖνος, *inc.* — δεινότης, ητος, ἡ, det Frygtelige el. Afskrækkende ved en Ting; 2) Høihed og Styrke, bes. i Foredraget, *ex.* h. Demosthenes; alm. Dygtighed; ogs. Heftighed; — δεινόω, gior frygtelig el. skrækkelig; forstørrer, overdriver; o. — δεινωπός, 2, = δεινώψ, *Hes.*; (af δεινός). — δείνωσις, ἡ, Forstørren, Overdriven, Overdrivelse; o. — δεινωτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket, tilbøielig til at forstørre el. overdrive; (af δεινόω). — δεινωτός, 3, = δινωτός. — δεινώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, (δεινός, ὤψ), med frygteligt Aasyn el. Udseende, *Soph.* — δεῖξις, ἡ, (δείκνυμι), Visen, Forevisen; 2) Tilkiendegivelse af eens Tanker; Dom, Yttring, Udsagn; 3) som ἐπίδειξις, Foredrag, Forelæsning. — δείξω, *fut.* til δείκνυμι. — δεῖος, τό, *poët.* f. δέος, Frygt; Χλωροὶ ὑπαὶ δείους, *Il.* 15, 4.

δειπνάριον, τό, *dim.* af δεῖπνον. — †δειπνέω, *f.* ήσω, *pf.* δεδείπνηκα, *att.* ogs. δέδειπνα, (δεῖπνον); h. *Hom.*, spiser Frokost; ogs. alm. spiser; *att.* som *coeno*, spiser til Aften, jf. δεῖπνον; τὸ ἄριστον τοῦτο δειπνήσαντες, Frokosten til Aftensmad, *Xen. Cyr.* 1, 2, 11; μὴ πώποτε δειπνῆσαι πρὶν ἱδρῶσαι, først Arbeide, saa Mad! *id.*; — *desider.* δειπνησείω, vilde gierne holde Maaltid, *coenaturio*; df. — δειπνηστός, ὁ, Spisetiden, *Od.* 17, 170; skrives ogs. δειπνηστός, o. δειπνηστύς, ύος, ἡ; — δειπνητήριον, τό, Spiseværelset; — δειπνήτης, ου, ὁ, Bordgiest; o. — δειπνητικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende el. skikket til et Giestebud; ὁ δειπν., dygtig Kok; ogs. som har god Appetit.

*δειπνίδιον, τό, *dim.* af δεῖπνον. — δειπνίζω, beverter, bespiser, τινά; — δειπνίτης, ου, ὁ, *fem.* ῖτις, ιδος, ἡ, = δειπνητικός; — δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, (καλέω), som indbyder til Giestebud; — δειπνολογία, ἡ, Tale el. Samtale om et Giestebud; af — δειπνολόγος, 2, (λέγω), som taler om el. afhandler et Giestebud; — δειπνολόχος, 2, ogs. 3, *Hes.*, (λοχάω), som lurer paa Giestebude, som gaaer derefter, jf. βωμολόχος; o. — δειπνομανής, 2, (μαίνομαι), som raser el. higer efter Giestebude; af — δεῖπνον, τό, h. *Hom.* som ἄριστον, Frokost, *oppon.* δόρπος, *ex. Il.* 8, 53; ogs. alm. Maaltid, Aftensmad, *Od.* 17, 176; ogs. Foder, Æde, *Il.* 2, 383, ligel. undert. h. *Xen.*; *b*) *att.* sædv. Hovedmaaltidet, der, ligesom Romernes *coena*, holdtes imod Aften; (rimel. bes. m. δαίω, δάπτω).

*δειπνοποιέω, 1) er - δειπνοποιός, 2, (ποιέω), som tilbereder Maaltidet el. Maden; - 2) *in med.*, lader mig tillave et Maaltid; indtager et Maaltid; df. - δειπνοποιΐα, ἡ, Maaltidets Tilberedelse; ogs. Maaltidet selv; — δεῖπνος, ὁ, en Bordgiest; 2) sild. ogs. = δεῖπνον; — δειπνο-σοφιστής, οῦ, ὁ, som fører lærde Samtaler ved el. over (om) Maaltidet; df. - Δειπνοσοφισταί, Navnet paa et antiqvarisk Værk af Athenæus; — δειπνοσύνη, ἡ, komisk f. δεῖπνον; o. — δειπνοφορία, ἡ, at fremsætte, frembære Maden; af - δειπνοφόρος, 2, (φέρω), som bringer el. frembærer Maden; - (af δεῖπνον).

δειραγχής, 2, (δειρή, ἄγχω), tilsnørende Halsen. — δειράδιον, τό, *dim.* af δειράς. — δειραῖος, 3, biergig; 2) hørende til Halsen; af — δειράς, άδος, ἡ, Fieldryg, Biergkiæde, Aas, Hals, som αὐχήν; ogs. Tonge; τὰν ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ δειράδα, *Pind. Isthm.* 1, 11; 2) f. δειρή, Hals, Nakke, (hvortil δειράς forholder sig, ligesom *collis* til *collum*). — δείρας, *part. aor.* 1 til δέρω, *Od.* — δειραχθής, 2, (ἄχθος), tyngende, trykkende Halsen, *poët.*; af — †δειρή, ἡ, Hals, Nakke, *Hom.*; 2) som δειράς, Fieldryg, *Pind.*; (besl. m. δέρω); df. — δειρο-κύπελλον, τό, langhalset Pokal; — δειρόπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς), fødende el. avlet igiennem Halsen; — δειρο-πέδη, ἡ, Halskiæde, Halsbaand; o. — δειροτομέω, (τέμνω), afskærer Halsen, halshugger, τινά, *Hom.* — δείρω, forlænget Form af δέρω.

δεισήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (δείδω, ἀνήρ), som forfærder, forskrækker Mænd el. Mennesker, *Æsch. Ag.* 153. — δεισιδαιμονέω, har overtroisk Frygt for Guderne el. for deres Varsler; o. — δεισιδαιμονία, ἡ, Frygt for Guderne, Gudsfrygt; bes. overtroisk Frygt, Overtro; ogs. Frygt ifølge ond Samvittighed; af — δεισιδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, (δείδω, δαίμων), som frygter Guderne el. Dæmonerne; df. *a*) som εὐσεβής, gudfrygtig, *Xen.*; *b*) oftere, som har en overtroisk Frygt for Guderne, overtroisk. — δεισίθεος, 2, (θεός), = frgd. — δείω, *inus.*, anføres som Stamform til δεῖσαι, δείσομαι, *etc.*, see u. δείδω.

†δέκα, οἱ, αἱ, τά, *indecl.*, *decem*, ti; οἱ δέκα (ἔτη) ἀφ᾽ ἥβης, som have giort Krigstieneste i ti Aar (neml. fra d. 20de), *Xen.*; οἱ δέκα, *sc.* ἄνδρες *s.* ἄρχοντες, Regieringscommission af 10 Medlemmer, *decemviri*; (besl. m. δέχομαι); df. — δεκάβαθμος, 2, (βαθμός), med ti Trin; — δεκάβοιος, 2, (βοῦς), ti Øxen værd; — δεκαγονία, ἡ, (γόνος), Forplantelse i tiende Led; — δεκαγράμματος, 2, (γράμμα), af, med ti Linier el. Bogstaver; o. — δεκαδάκτυλος, 2, (δάκτυλος), med ti Fingre el. Fingerbreder. — δεκαδάρχης, ου, ὁ, o. δεκάδαρχος, 2, (δεκάς, ἄρχω), Anfører for ti Mand, *de-*

curio; 2) som Øvrighedsperson, *decemvir*; df. — δεκαδαρχία, ἡ, det Embede, som en *decurio* el. *decemvir* beklæder; o. — δεκαδαρχικός, 3, hørende til en δεκαδάρχης.

δεκάδελτος, 2, (δέκα, δέλτος), med el. af ti Tavler, νόμος. — δεκαδεύς, έως, ὁ, hørende til en *decuria*, *Xen.*; — δεκαδικός, 3, ἀριθμός, *numerus denarius*, Titallet; o. — δεκαδοῦχος, ὁ, (δεκάδα ἔχων), *decurio*; (af δεκάς). — δεκάδωρος, 2, (δῶρον), som holder el. er ti Haandbreder; o. — δεκαετηρίς, ίδος, ἡ, Aarti el. Tidsrum af ti Aar; ogs. som bes. *adject. fem.* til flgd.; af - δεκαέτηρος, 2, o. δεκαετής, 2, (ἔτος), tiaarig, som finder Sted hvert tiende Aar; df. - δεκαετία, ἡ, Alder el. Tidsrum af ti Aar; (af δέκα). — δεκάζω, bestikker, bes. Dommerne; (af δεκάς; jf. d. rom. *decuriare*, at bestikke Tribus). — *δεκάκις, *adv.*, tigange; 2) tifold; — δεκάκλῖνος, 2, (κλίνη), med ti Bordsenge; — δεκακότυλος, 2, som holder ti κοτύλας; — δεκακῦμία, ἡ, (κῦμα), tifold Bølge; jf. τρικυμία; — δεκάκωλος, 2, (κῶλον), med tre Led el. Afdelinger; — δεκάλιτρος, 2, (λίτρα), med el. af ti Pund; o. — δεκάλογος, ὁ, (λόγος), de ti Bud, *eccl.*; - (af δέκα).

*δεκάμετρος, 2, (μέτρον), som indeholder ti Maal el. Versfødder; — δεκαμηνιαῖος, 3, o. δεκάμηνος, 2, (μήν), ti Maaneder gammel; i hver tiende Maaned; i den tiende Maaned; — δεκαμναῖος, 3, o. δεκάμνους, 2, (μνᾶ), ti Miner i Vægt el. Værd; — δεκάμφορος, 2, som holder ti ἀμφορεῖς; — δεκαναΐα, ἡ, (ναῦς), Flaade af 10 Skibe; — δεκάπαλαι, *adv.*, d. komisk forstærkede πάλαι, for meget længe siden, *Ar.*; — δεκαπηχυαῖος, 3, o. δεκάπηχυς, υ, (πῆχυς), som er el. holder ti Alen; — δεκαπλασιάζω, gjør til - δεκαπλάσιος, 2, o. δεκαπλόος, 2, *ctr.* -πλοῦς, tifold; — δεκάπλεθρος, 2, af ti πλέθρα; — δεκάπολις, εως, ἡ, (πόλις), med el. af ti Byer; — δεκάπους, -ουν, -ποδος, (πούς), med ti Fødder; 2) ti Fod lang el. bred; — δεκαπρωτεία, ἡ, det Embede, som beklædes af - δεκάπρωτοι, οἱ, *decemprimi*, de ti første iblandt Raadsherrerne, bes. i de romerske Municipier; o. — δεκάρχης, ου, ὁ, δεκαρχία, ἡ, o. δεκαρχικός, 3, = δεκαδάρχης, *etc.*; - (af δεκάς).

δεκάς, άδος, ἡ, (δέκα), Tallet ti; en Tier, en Dekade; 2) Antal af ti, *decuria*. — δεκασμός, ὁ, (δεκάζω), Bestikkelse. — δεκάσπορος, 2, (σπορά, σπείρω), χρόνος, Tid af ti Udsæd, d. e. Tidsrum af ti Aar; — δεκαστάτηρος, 2, som gjelder el. faaer ti στατῆρας; — δεκάστεγος, 2, (στέγη), med ti Stokværk; — δεκάστῡλος, 2, (στῦλος), med ti Søiler; o. — δεκάσχοινος, 2, som holder ti σχοίνους; - (af δέκα). — δεκαταῖος, 3, (δέκατος), i ti Dage; paa den tiende Dag. — δεκαταλαντία, ἡ, Sum af ti Talenter; af - δεκατάλαντος, 2, (δέκα, τάλαντον), ti Talenter i Vægt el. Værd. — *δεκατεία, ἡ, o. δεκάτευσις, ἡ, at modtage el. inddrive Tiende; ogs. Tienden selv; — δεκάτευμα, τό, Tiende; — δεκατευτήρ, ῆρος, ὁ, som modtager el. indkræver Tiende; Tiendeforpagter, *decumanus*; df. - δεκατευτήριον, τό, Sted, hvor Tienden modtages; o. — δεκατευτής, οῦ, ὁ, = δεκατευτήρ; af — δεκατεύω, (δεκάτη), modtager, inddriver Tiende, Afgift el. Told; 2) udtager den tiende Deel af Byttet som Offer til Guderne; (χρήματα) - δεκατευθῆναι τῷ Διΐ, *Herod.* 1, 89; 3) udtager hver tiende Mand til Afstraffelse, lat. *decimare*.

†δεκάτη, ἡ, *fem.* af δέκατος, s. m. s.; df. — δεκατηλογέω, er - δεκατηλόγος, 2, (λέγω), = δεκατευτής, *Dem.*; df. - δεκατηλογία, ἡ, = δεκάτευσις; o. - δεκατηλόγιον, τό, som δεκατευτήριον, Sted, hvor Tiende el. Told erlægges, Toldbod, Toldhuus; — δεκατημόριον, τό, (μέρος), den tiende Deel; o. — δεκατηφόρος, 2, (φέρω), som bringer Tiende. — δεκατισμός, ὁ, = δεκασμός, Bestikkelse, *inc.* — †δέκατος, 3, (δέκα), den tiende; ἡ δεκάτη, *a) sc.* μερίς, Tiende; *b) sc.* ἡμέρα, Fest paa den tiende Dag efter Barnets Fødsel, da man gav det Navn; τὴν δεκάτην ὁ πατὴρ ἐμοὶ ποιῶν τοὔνομα τοῦτο ἔθετο, *Dem. p.* 1000, jf. *p.* 1016; df. — δεκατόσπορος, 2, (σπορά, σπείρω), i det tiende Led, i den tiende Generation; — δεκατόω, τινά, paalægger nogen Tiende, *N. T.*; o. — δεκατώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι), Tiendeforpagter; df. - δεκατώνιον, τό, Tiendeforpagternes Samlingsplads el. Oplagssted.

*δεκάφυιος, 2, (φυή), tifold, *poët.*; — δεκάφῡλος, 2, (φυλή), deelt i ti φυλάς el. *tribus*, bestaaende deraf; — δεκάχαλκος, 2, d. rom. *denarius* el. ti χαλκοῖ; — δεκαχῆ, *adv.*, i ti Dele; — δεκάχῑλοι, αι, α, (χίλιοι), 10000, *Hom.*; — δεκάχορδος, 2, (χορδή), med ti Strænge; — δεκέμβολος, 2, (ἔμβολος), med ti Skibssnabler; — δεκετηρίς, ίδος, ἡ, δεκέτηρος, 2, o. δεκέτης, *fem.* -έτις, ιδος, ἡ, = δεκαετηρίς, *etc.*; o. — δεκήρης, εως, ἡ, ναῦς, (ἐρέσσω), *deceris*, Skib med ti Rader Roerskarle; jf. τριήρης; - (af δέκα). — δέκομαι, *jon.* f. δέχομαι. — δεκόργυιος,

2, (δέκα, ὀργυιά), ti Favne i Udstrækning. — δέκτης, ου, ὁ, ogs. δεκτήρ, ῆρος, ὁ, egentl. som modtager; df. Betler, Tigger, *Od.* 4, 248; o. — δεκτικός, 3, hørende, skikket, tilboielig til at antage el. modtage; (af δέχομαι). — δέκτο, *ep. syncop.* f. ἐδέχετο, 3 *sing. impf.* af δέχομαι. — δεκτός, 3, *adject. verb.* af δέχομαι, antagen; til at antage, antagelig, behagelig. — δέκτρια, ἡ, *fem.* til δεκτήρ, δέκτης, *poët.* — δέκτωρ, ορος, ὁ, = δεκτήρ.

δελεαστρεύς, ὁ, *poët.* f. δελεαστρεύς. — δελεάζω, egentl. lokker med Mading, bringer i Fælden el. fanger med Lokkemad; *transl.*, overlister, forfører, bedrager; *in med.*, lokker til mig; df. — δέλεαμα, τό, = δελέασμα; af — δέλεαρ, ατος, τό, Mading, Lokkemad; *transl.*, Forlokkelse, Skuffelse, Forførelse, Bedrageri; (af *inus.* δέλω f. δελεάζω, hvf. δόλος, *dolus*, besl. m. κηλέω); df. — δελεάρπαξ, αγος, ὁ, ἡ, (ἁρπάζω), som sluger el. snapper Madingen. — *δελέασμα, τό, = δέλεαρ; — *dim.* δελεασμάτιον, τό; — δελεασμός, ὁ, Handlingen δελεάζειν, egentl. o. *transl.*; — δελεάστρα, ἡ, v. δελέαστρον, τό, Fælde med Lokkemad, Krog med Mading; o. — δελεαστρεύς, έως, ὁ, som fanger med Lokkemad el. Mading; — (af δελεάζω). — δέλετρον, τό, = δέλεαρ; 2) Logte el. Fakkel, (rimel. hvorved der fiskes). — δελήτιον, τό, ogs. δελητήριον, τό, *dim.* af δέλεαρ. — δέλλις, ἴθος, ἡ, en Hvæpseart; — dens Bæv, δελλίθιον, τό, *gramm.* — δέλος, τό, = δέλεαρ.

δέλτα, τό, *indecl.*, Bogstavet Δ, δ, f. m. [...]; 2) af Figurens Lighed: Delta el. den frugtbare Nilø i Nederægypten. — δελτάριον, o. δελτίον, τό, *dim.* af δέλτος. — δελτογράφος, 2, (δέλτος, γράφω), som skriver paa Skrivertavlen; *transl.*, δελτογρ. φρήν, som mindes, som erindrer, *Æsch.* — δελτοειδής, 2, *adv.* -δῶς, (εἶδος), som ligner et Δ, trekantet. — δέλτος, ἡ, Skrivertavle, alm. Tavle, (af dens trekantede Form); ogs. Skrift, *pugillares*, Testamente, o. dl.; *transl.*, δέλτος φρενῶν, Hjertets Tanketavle, Hukommelsen, *Æsch.*; df. — δελτόω, former el. lægger sammen som et Δ el. i Trekant; *in med.*, *c. acc.*, opskriver el. anmærker mig noget; df. — δελτωτός, 3, formet som et Δ; τὸ δελτωτόν, en Trekant.

δελφάκειος, ogs. δελφάκινος, 2, af en δέλφαξ, hørende dertil. — δελφάκιον, τό, *dim.* af δέλφαξ. — δελφακοῦσθαι, at voxe til et Sviin, *Ar.*; af — δέλφαξ, ᾶκος, ὁ, ἡ, et Sviin; sild. som χοῖρος, en Griis; (rimel. af δελφύς). — Δέλφειος, 3, *Hom. Ap.*, o. Δελφικός, 3, (Δελφοί), fra Delphi; ἡ δελφική, Trefod, Bord med tre Fødder el. Been. — δελφίν, bedre δελφίς, ῖνος, ὁ, Delphin, Marsviin, *Hom.*; δελφῖνι τάχος ἴσον, *Pind.*, jf. ogs. *Herod.* 1, 24; 2) af Lighed: en Krigsmaskine til at bore de fiendtlige Skibe i Grund, *Thuc.*; df. enhver tung el. nedtrykkende Masse; df. — — δελφινίζω, gebærder mig, bes. dukker under som et Marsviin, τὸ κάρα, med Hovedet, *Luc.* — Δελφίνιος, ὁ, (Δελφοί), *epith.* til Apollo, *Hom. Ap.*; τὸ Δελφίνιον, et Apolstempel i Athenen; τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ δικαστήριον, en Domstol derved, *Dem.*; 2) etslags Plante, rimel. Ridderspore.

δελφίνισκος, ὁ, *dim.* af δελφίν. — *δελφινοειδής, 2, (εἶδος), marsviinagtig; — δελφινόσημος, 2, (σῆμα), som har et Marsviin til Aftegn el. Vaaben; o. — δελφινοφόρος, 2, førende et Marsviin; δελφινοφ. κεραία, Raa, hvorved Maskinen δελφίς Bem. 2 er befæstet, *Thuc.*; af — δελφίς, ῖνος, ὁ, see u. δελφίν. — Δελφίς, ίδος, ἡ, delphisk; χρησμὸς — μελίσσας Δελφίδος, *Pind. Pyth.* 4, 107; af — Δελφοί, ῶν, αἱ, Delphi, By i Phocis ved Foden af Parnasfus, med Apollo's berømte Orakel; οἱ Δελφοί, Indvaanerne i Delphi; Δελφοὶ ξεναγέται, *Pind.* — δελφύς, ύος, ἡ, ogs. δελφύα, ἡ, Moderen; df. ἄδελφος. — δέλω, *inus.*, see u. δέλεαρ.

δέμα, τό, (δέω), Baand; Bundt el. Byldt. — δέμας, τό, *indecl.*, Legemsbygning, Legemets Væxt, Gestalt, Stabning; h. *Hom.* altid som *acc. absol.*, *ex.* μικρὸς δέμας, liden af Væxt; δέμας ἀθανάτοισιν ἔοικεν, af Stabning; jf. *Il.* 1, 115; ogs. om Dyrene, *ex. Od.* 17, 307; ogs. alm. Legeme, Krop; δέμας ἀκέντητον, *Pind. Ol.* 1, 32; — 2) som *adv.*, ligesom, *instar*; δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, *Il.*; (af δέμω, jf. δομή). — δεμάτιον, τό, *dim.* af δέμα. — δέμνιον, τό, Seng, Leie, *Hom.*, Sengested; *transl.*, Rede, *Æsch.*; df. — δεμνιοτήρης, ου, ὁ, (τηρέω), som vogter el. holder Sengen; som vogter Reden, *Æsch.*; af — δέμω, *aor.* ἔδειμα, ἐδειμάμην, *pf.* δέδμηκα, *pass.* δέδμημαι, *pf.* 2 δέδομα; bygger, opbygger, πόλιν, τεῖχος, *Hom.*; δείμομεν — πύργους, *ep.* f. δείμωμεν, *Il.* 7, 337; alm. anlægger, *ex.* en Vei, *Herod.* 7, 200; (af δέω, altf. egentl. sammenføier; df. δόμος, δομή, *domus*).

δενδίλλω, seer, skuer, vender Øinene hid og did; Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, kastende et Blik til hver enkelt, *Il.* 9, 180; (besl. m. ἰλλαίνω). — δενδράς, άδος, ἡ, (δένδρον), med mange Træer el. Buske. — δενδρεόθρεπτος, 2, (τρέφω), næ-

ret af Træer; ogs. *act.*, nærende Træer, ῥεύματα, *Emped.*; af — **δένδρεον**, τό, Træ, *arbor.*, *poët.* og *jon.* f. δένδρον, *Hom.*, *Herod.*; sild. *poët.* ogs. δένδρειον, *Nic.* — **δενδρήεις**, εσσα, εν, besat med Træer, rig paa Træer, *Od.*; ogs. = flgd., *Opp.*; — **δενδριακός**, o. **δενδρικός**, 3, af et Træ, hørende dertil; o. — **δενδρίζω**, bliver til et Træ el. ligesom et Træ; (af δένδρον). — **δένδριον**, τό, *dim.* af δένδρον. — **δενδρίτης**, ου, ὁ, *fem.* **δενδρῖτις**, ιδος, ἡ, (δένδρον), hørende til Træer; γῆ δενδρῖτις, som er tienlig til Træers Opelskning; αμπελος δενδρ., der slynger sig om Træer; νύμφη δενδρ., Trænymphe.

***δενδροβατέω**, (βαίνω), bestiger Træer; — **δενδροειδής**, 2, (εἶδος), træagtig; — **δενδροκολάπτης**, ου, ὁ, (κολάπτω), Træpikker, etslags liden Fugl; — **δενδροκόμης**, ου, ὁ, o. **δενδρόκομος**, 2, (κόμη), smykket med, beskygget af Træer; 2) *act.*, **δενδροκόμος**, 2, (κομέω), som pleier el. opelsker Træer; — **δενδροκοπέω**, (κόπτω), fælder el. omhugger Træerne, χώραν, odelægger en Egn; — **δενδρολάχανα**, τά, (λάχανον), hoitvoxende Kokkenurter; — **δενδρο-λίβανος**, ἡ, Rogelsetræet; o. — **δενδρο-μαλάχη**, ἡ, hoitskydende Malve; af — † **δένδρον**, τό, h. *Hom.* altid δένδρεον, Træ, Træstamme, *arbor.*; - af *inus.* δένδρος, τό, formes *att. dat. pl.* **δένδρεσι**, f. d. ligel. brugel. δένδροις; df. — **δενδροπήμων**, ονος, 2, (πῆμα), skadelig for Træerne; — **δένδρος**, τό, see u. δένδρον; — **δενδροτομέω**, er - **δενδροτόμος**, 2, (τέμνω), som omhugger Træerne, jf. δενδροκοπέω; 2) som beskærer Træer; — **δενδροφορέω**, er - **δενδροφόρος**, 2, (φέρω), 1) som frembringer Træer, rig paa Træer; 2) som bærer en Thyrsusstav; df. - **δενδροφορία**, ἡ, Frugtbarhed paa Træer; 2) = θυρσοφορία; o. — **δενδρόφυτος**, 2, (φύω), beplantet med Træer; 2) πέτρα δενδρόφ., Dendrachat, en Steenart med Aftryk el. Afbildning af Træer.

***δενδρόω**, gior til et Træ; sædv. *pass.*, **δενδροῦσθαι**, at blive el. voxe til et Træ; — **δενδρυάζω**, ligger paa Luur under Træer el. Buske, sield.; — **δενδρύφιον**, τό, *dim.* af δένδρον; — **δενδρώδης**, 2, = δενδροειδής; νύμφαι δενδρ., Trænympher; — **δενδρώεις**, εσσα, εν, = δενδρήεις; o. — **δενδρών**, ῶνος, ὁ, Træhave; - (af δένδρον). — **δένδρωσις**, ἡ, (δενδροῦσθαι), at voxe op til et Træ. — **δενδρώτης**, ου, ὁ, *fem.* **δενδρῶτις**, ιδος, ἡ, (δένδρον), = δενδρίτης. — **δεννάζω**, beskæmmer, forhaaner, spotter, τινά, *Soph.*; κακὰ ῥήματα δεννάζειν, at udstode Skieldsord, *Soph. Aj.* 243; df. - **δενναστός**, 3, beskæmmet; til at beskæmme; af — **δέννος**, ὁ, Skam, Beskæmmelse, *Herod.* 9, 107; (rimel. *jon.* af δεινός).

δεξαμένη, ἡ, Vandbeholdning, Cisterne, *Herod.*; 2) h. Philosopherne: Materien, som modtager en Form; (oprindel. *fem. part aor.* 1 af δέχομαι). — **δεξιά**, ἡ, *sc.* χείρ, (δεξιός), den Hoire, den hoire Haand, hvormed man hilsede, *Il.* 10, 542, og indgik Forbund el. Tilsagn, *ib.* 2, 341; df. *transl.*, Forpligtelse, Tilsagn, Forbund, ogs. *in pl.*, *ex.* τοὺς ὅρκους καὶ τὰς δεξιὰς ἔδωκα, *Xen. Cyr.*; jf. ogs. *ib.* 8, 8, 2; ligel. siges Perserkongen δεξιὰς πέμπειν, ved Gesandtskab at tilbyde Venskab og Forbund; jf. *Xen. Anab.* 2, 4, 1. — **Δεξιάδης**, ὁ, *Il.* 7, 15, som *nom. patron.*, Dexios's Søn.

δεξιάομαι, o. **δεξιόομαι**, (δεξιά), hilser ved at række Haanden, *poët.* ogs. m. χεροί; πολλὰ δεξιωσάμενοι τὸν Κῦρον, efter en kiærlig Afsked, *Xen.*; men θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι, vil forst hilse paa dem, bevise dem min Ærefrygt, *Æsch. Ag.* 852. — **δεξίδωρος**, 2, (δῶρον), som δωροδόκος, der modtager Gaver; o. — **δεξίμηλος**, 2, (μῆλον), der modtager Offersaarene; δόμος, ἐσχάρα, *Eur.*; (af δέχομαι). — **δεξιόγυιος**, 2, (γυῖον), med smidige Lemmer, behændig, ἀνήρ, *Pind.*; *subst.* **δεξιογυῖα**, ἡ; — **δεξιολάβος**, 2, (λαβεῖν), Skytte, Drabant, *N. T.*; o. — **δεξιόομαι**, see u. δεξιάομαι; (af flgd.).

δεξιός, 3, *adv.* **δεξιῶς**, *dexter*, *dextimus*, hoire; df. - *a)* paa hoire Haand, paa hoire Side, til hoire; τὸ δεξιὸν m. o. u. κέρας, hoire Fløi; δεξιοὶ ἦσαν, de vare paa den hoire Fløi, *Xen.*; ἐπὶ δεξιά, ἐπὶ δεξιόφιν, hen til hoire, *Il.*, sild. ogs. ἐς δεξιά, ἐπὶ δεξιὰ χειρός, men ἐν δεξιᾷ, ogs. ἐνδέξια, paa hoire; jf. ogs. δεξιά; - *b)* om Varsler, o. dl., som viser sig paa el. til hoire, d. e. heldvarslende, lykkelig, *ex.* δεξιὸς ὄρνις, *Hom.*; jf. *Il.* 12, 239, o. *ib.* 200, flgd.; derfor begynder Grækeren enhver Omgang fra hoire Side, jf. *Il.* 7, 184, ogs. 1, 597, o. fl.; jf. ἐνδέξιος o. ἐπιδέξιος; - *c)* behændig, smidig, dygtig, flink; ogs. *transl.*, *ex.* δεξιὸν νόῳ ἀντίπαλον, *Pind. Isthm.* 5, 77; - (besl. m. δέχομαι o. δείκνυμι).

***δεξιόσειρος**, 2, (σειρά), ἵππος, som i Fiirspandet trækker ved en Line paa hoire, (paa hvis Styrke det bes. kom an ved at kiore omkring *meta*); df. *transl.*, om Ares, der skaffer Thebanerne Seieren, *Soph. Antig.* 140; — **δεξιοστάτης**,

ον, ὁ, (ἵστημι), som staaer paa høire; — δεξιότης, ητος, ἡ, Behændighed, Smidighed, Dygtighed; 2) = δεξίωσις, *Paus.*; — δεξιότοιχος, 2, (τοῖχος), paa det høire Skibsbord; o. — δεξιοφᾰνής, 2, (φαίνομαι), som viser sig paa høire; - (af δεξιός). — δεξιόφιν, see u. δεξιός.

δεξίπῠρος, 2, (πῦρ), som fænger, som modtager Ilden, θυμέλη, *Eur.*; o. — δέξις, ἡ, Modtagelse, Behandling; jf. δοχή; (af δέχομαι). — δεξῐτερός, 3, som δεξιός, høire, paa, til, fra høire; ἡ δεξιτερά, som δεξιά, sc. χείρ, den høire Haand. — δεξίωμα, τό, det gierne el. villigen Modtagne; 2) = δεξίωσις. — δεξιωνῠμος, 2, (ὄνομα), med heldvarslende Navn; ogs. alm. f. δεξιός, oppon. εὐώνυμος. — δεξίωσις, ἡ, (δεξιόομαι), at række den høire, at bede velkommen; Velkomst, venlig Modtagelse og Behandling. — δέξο, *jon.* f. δέδεξο, *imperat. pf.* af δέχομαι, *Il.* 19, 10.

δέομαι, *f.* δεήσομαι, see u. δέω, δεήσω. — δέομαι, frygter, *c. inf.*, *Æsch. Pers.* 701. — δέον, οντος, τό, *part. neutr.* af *impers.* δεῖ; ds. 1) som *subst.*, det Fornødne, Nødvendige; det Passende, Sømmelige; Nødvendighed, Pligt, Skyldighed; τὸ δέον ποιεῖν, at opfylde sin Pligt, *Xen.*; εἰς τὸ δέον, *a)* til rette Tid, *oportune*, ogs. ἐν τὸ δέοντι; εἰς δέον λέγειν, *Dem.*; *b)* vedbørligen; *c)* med Fordeel, nyttigen; - 2) som *part. nom. absol.* f. *gen. absol.* heder δέον, da man bør, skal, burde, skulde, o. dl., jf. ἐξόν, παρόν, o. fl.; οὐδὲν δέον, som ikke burde være skeet; ds. — δεόντως, *adv.*, som det er fornødent el. vedbørligt; paa en passende el. bequem Maade. — δέος, τό, (δείδω). Frygt, Skræk, χλωρόν, bleg; *Hom.*; ἀδεὲς δέος δεδιέναι, at frygte for en Skygge el. uden Grund, *Plat.*

δέπας, αος, τό, *nom. pl.* δέπᾰ, *Od.*, *dat.* δεπάεσσι, ogs. δέπασσι, *Il.* 15, 86, Bæger, Pokal, ogs. Offerskaal; 2) sild. *poët.* den gyldne Baad, paa hvilken Helios hver Nat drager fra Vesten til Østen. — δεπαστραῖος, 3, hørende til et Bæger; af — δέπαστρον, τό, = δέπας. — δεράγχη, ἡ, Halsslynge; o. - δεραγχής, 2, = δειραγχής; (af ἄγχω); o. — δέραιον, τό, Halsbaand; ds. - δεραιο-πέδη, ἡ, = δειροπέδη; o. - δεραιοῦχος, 2, (ἔχω), som holder el. snører Halsen sammen; (af δέρη). — δέρας, ατος, τό, som δέρος, *poët.* f. δέρμα, Hud, Skind.

δέργμα, τό, Blik, Skue; o. — δεργμός, ὁ, at kaste Blikket; et Blik; (af δέρκομαι). — δέρη, ἡ, o. δέρις, ἡ, 1) som δειρή, Hals, Nakke, ogs. Svælget, *Eur.*; 2) som δειράς, Fieldryg; 3) δέρις, ἡ, = δέῤῥις. — δερκευνής, 2, (εὐνή), som sover med aabne Øine; o. — δερκιάομαι f. δέρκομαι, *Hes. Theog.* 911; af — δέρκομαι, *pf.* m. *præs.* Bem. δέδορκα, *aor. ep.* ἔδρακον, o. ligel. m. *act.* Bem. ἐδράκην, *Pind.*, o. ἐδέρχθην, *Soph.*, seer, skuer, ds. lever, *Hom.*; πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς, hvis Øine sprude Ild: om Vildsvinet, *Od.* 19, 446; ogs. *intr.*, δέδορκεν φάος, φέγγος, skinner, straaler, *Pind.*; ogs. *transl.*, δέδορκα κτύπον, bemærker, fornemmer, *Æsch.*; (bruges alene *poët.*).

† δέρμα, τό, (δέρω), det aftrukne Skind, Bælg, Ham, Pels; δέρμα λέοντος, Løvehud (til at kaste om sig), *Il.*; ogs. Læder; jf. δορά, δέρος, δέῤῥις; ds. — δερματικόν, τό. Penge for Offerdyrenes Huder, (tilfaldt i Athenen det Offentlige); — δερμάτινος, 3, af Læder; *Od.*; — δερμάτιον, τό, *dim.* af δέρμα; — δερματουργία, ἡ, Læderets Tilberedelse el. Garvning; o. — δερματουργικός, 3, hørende dertil; af - δερματουργός, ὁ, (ἔργον), Læderarbeider, Feldbereder, Garver; — δερματοφαγέω, (φαγεῖν), æder el. gnaver Læder; — δερματοφορέω, (φέρω), bærer Skind, klæder mig i Skind; — δερματώδης, 2, (εἶδος), som ligner Skind el. Læder; — δερμεστής, οῦ, ὁ, (ἐσθίω), Møl el. Utøi i Pelsværk; o. — δερμόπτερος, 2, (πτερόν), med Flagermuusvinger.

δέρξις, ἡ, (δέρκομαι), Seen, Skuen. — δέρος, τό, som δέρας, *poët.* f. δέρμα, Hud, Skind. — δέῤῥιον, o. δεῤῥίδιον, τό, *dim.* af - δέῤῥις, ogs. δέρις, ἡ, (δέρος, δέρμα), Bedækning el. Overklædning af Læder; 2) bes. til Krigsbrug: tyk Beklædning af Læder, Haar, o. dl., for at svække Virkningen af det fiendtlige Skyts. — δέρτρον, τό, Tarmehinden, *omentum*; γῦπε - Δέρτρον ἔσω δύνοντες, *i. e.* εἰς δέρτρον, giennemborende Tarmehinden, *Od.* 11, 579; af — δέρω, *f.* δερῶ, *aor.* ἔδειρα, *aor. pass.* ἐδάρην, *pf.* δέδαρκα, o. δέδορα, *adject. verb.* δαρτός, *ep.* δρατός; - flaaer, aftrækker Skindet, *Hom.*; 2) sild. garver Skindet, giennemprygler; ogs. udskielder, mishandler; ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος οὐ παιδεύεται, *Men.*

δέσις, ἡ, Binden, Sammenbinden; 2) som πλοκή, Forbindelse; Forvikling; ogs. Knuden i en Tragedie; o. — δέσμα, τό, *poët.* f. δέμα, Baand, Lænke, *Od.*; 2) Hovedbind, Hovedsmykke, *in pl.*, *Il.* 22, 468; (af δέω). — δεσμευτικός, 3, tienlig til at binde med; af — δεσμεύω, ogs. δεσμέω, binder, sammenbin=

der; kaster i Fængsel; af — δέσμη, ἡ, o. δεσμίς, ἡ, (δέω), Bundt, Byldt. — δέσμιος, 2, ogs. 3, bunden, lænket, fanget; af — †δεσμός, ὁ, in pl. ogs. τὰ δεσμά, (δέω), Baand, Lænke; Rem, Line, Strikke, Toug, o. dl.; df. — δεσμοφύλαξ, ακος, ὁ, Fangevogter; o. — δεσμόω, = δεσμεύω, binder, lænker; df. - δέσμωμα, τό, det Lænkede; en Lænke, Æsch.; - δεσμωτήρ, ῆρος, ὁ, = δεσμώτης; df. - δασμωτήριον, τό, Fængsel; bes. offentligt Fængsel. — δεσμώτης, ου, ὁ, fem. δεσμῶτις, ιδος, ἡ, (δεσμόω), Fange; ogs. adject., fængslet, lænket.

δεσπόζω, f. όσω, behersker uindskrænket, τινός, Hom. Cer., sild. ogs. c. acc.; b) bemægtiger mig el. bliver Herre over noget, τινός; c) pass., beherskes, adlyder som Slave; o. — δέσποινα, ἡ, Herskerinde; bes. Konen i Huset, ogs. ἄλοχος δέσποινα, o. γυνὴ δέσποινα, Od.; ogs. Dronning, Pind.; Gudinde, Theocr., att. bes. epith. til Persephone; (Afledn. see u. δεσπότης). — *δεσποσιοναῦται, οἱ, (ναύτης); de Heloter, hvormed Spartanerne bemandede deres Skibe, Athen.; — δεσπόσιος, 2, = δεσπόσυνος; — δεσποστός, 3, (δεσπόζω), til at beherske uindskrænket; o. — δεσποσύνη, ἡ, uindskrænket Herredømme; af - δεσπόσυνος, 2, horende til el. tilhørende Herren el. Husbonden; δεσπόσυνος, ὁ, ἡ, Sønnen, Datteren i Huset; τὰ δεσπόσυνα, det Herren el. Husbonden Tilhorende el. Tilkommende; - (af δεσπότης).

δεσποτεία, ἡ, (δεσποτεύω), uindskrænket Herredømme. — δεσπότειος, 3, (δεσπότης), = δεσπόσυνος. — δεσπότειρα, ἡ, = δέσποινα, fem. til δεσπότης. — δεσποτεύω, ogs. δεσποτέω, = δεσπόζω; af — δεσπότης, ου, ὁ, voc. δέσποτᾰ, Hersker, Herre, bes. Herren i Huset, Husbond, dominus; δέσποτ' ἄναξ, o. ὦ 'ναξ δέσποτα, h. Ar. en Slaves Tiltale til hans Herre; b) uindskrænket Hersker, Despot, ex. Perserkongen (for hans Undersaatter); ogs. Ὀλύμπου δεσπότας Ζεύς, Pind.; c) Eiermand; - (rimel. besl. m. δεσμός, δεσμώτης). — δεσποτίδιον, τό, o. δεοποτίσκος, ὁ, dim. af δεσπότης. — δεσποτικός, 3, adv. -κῶς, horende el. skikket til en δεσπότης; stræng, despotisk; — δεσπότις, ιδος, ἡ, = δέσποινα, Soph. — δεσποτός, 3, = δεσποστός, inc.

δετή, ἡ, sc. λαμπάς, en af Spaaner, Grene, o. dl., sammenbunden Fakkel; καιόμεναι δεταί, Il.; 2) Hvidløgssvibel; egentl. fem. af — δετός, 3, adject. verb. af δέω, bunden, sammenbunden; til at binde. — δευήσεσθαι, inf. fut. med. til δεύω, δευήσω, Hom. — Δευκαλίδης, ὁ, f. Δευκαλιωνίδης, Il., patron. af - Δευκαλίων, ωνος, ὁ, Deukalion, Søn af Minos og Fader til Idomeneus, Hom.; den thessaliske Deukalion forekommer først h. Pind. — δεῦκος, τό, = γλεῦκος. — δεῦμα, τό, (δεύω), det Vædede, Befugtede; 2) δεύματα κρέων, etslags lækker Kiødmad, Ol. 1, 80, hvor man før læste δείτατα. — Δεύνῦσος, ὁ, jon. f. Διόνυσος, Διόνυσος. — δεύομαι, poët. f. δέομαι.

δευρί, h. Ar. att. f. - δεῦρο, adv., 1) om Stedet: hid, herhid, ogs. δεῦρο τόδε, ex. Od. 17, 444; ogs. som Tilraab: velan! nu frisk! δεῦρ' ἄγε, δεῦρ' ἴθι, o. dl., Hom.; m. pl. δεῦτε; b) her, men altid m. Bibegreb af en frgd. Bevægelse til Stedet, ex. Il. 3, 405; - 2) om Tiden: hidtil, indtil nu, ogs. δεῦρ' ἀεί, μέχρι δεῦρο, ogs. μέχρι τοῦ δεῦρο, Thuc. — Δεύς, æol. f. Ζεύς. — δευσοποιέω, farver ægte el. skiont; alm. farver; df. - δευσοποιΐα, ἡ, Skionfarveri; alm. Farveri; af — δευσοποιός, 2, (δεύω, ποιέω), som farver ægte el. skiont; ogs. δευσοπ. χρόα, βαφή, ægte el. varig Farve; 2) transl., undslettelig, uforgængelig, Plot. — δευτάτιος, 3, sild. poët. f. - δεύτατος, 3, superl. til δεύτερος, som ὕστατος, den sidste, Hom. — δεῦτε, som plur. til δεῦρο, og altid som Tilraab, ex. δεῦτε φίλοι, δεῦτ' ἄγετε, Hom.; ogs. δεῦτ' ἄγε m. flgd. plur., Od. 8, 11; (efter Buttm. ctr. af δεῦρ' ἴτε).

*δευτεραγωνιστέω, er - δευτεραγωνιστής, οῦ, ὁ, (ἀγωνίζομαι), som har el. spiller den anden Rolle i et Stykke, secundarum partium actor.; b) transl., den anden Sagfører el. Advocat for Retten; — δευτεραῖος, 3, paa den anden Dag; i to Dage; — δευτερεῖα, τά, den anden Plads el. Rang; τὰ δευτερεῖα, sc. ἆθλα, den anden Kamppriis el. Belønning; — δευτερέσχατος, 2, (ἔσχατος), den næstsidste; — δευτερεύω, er den anden i Rang, Orden, Beskaffenhed; δευτερεύειν τινός, at staae tilbage for nogen, ikke at være nogen voxen; δευτερεύειν τινί, at spille den anden Rolle efter nogen; — δευτεριάζω, har den anden Rang; spiller den anden Rolle; — δευτερίας, ου, ὁ, οἶνος, den sidste el. ringere Viin, som udpresses, lora; o. — δευτέριος, 3, hørende til den anden, af den anden Beskaffenhed; τὰ δευτέρια, som τὰ δεύτερα, Efterbyrd, secundæ; - (af δεύτερος).

*δευτεροβόλος, 2, (βάλλω), som fælder Tænder andengang; — δευτερογαμέω, er - δευτερογάμος, 2,

(γαμέω), som gifter sig el. er gift andengang; df. - δευτερογἄμία, ἡ, andet Giftermaal; — δευτεροκοιτέω, (κοίτη), sover selv anden; — δευτερολογέω, er - δευτερολόγος, 2, (λέγω), = δευτεραγωνιστής; df. - δευτερολογία, ἡ, den anden Skuespillers el. Talers Rolle; 2) Talens Gientagelse; o. — δευτερονόμιον, τό, (νόμος), den anden Lov, d. femte Mosebog; - (af flgd.).

δεύτερος, 3, den anden; 1) den anden efter Tiden, ex. δεύτερος ἦλθε, efter en anden el. sildigere, Hom.; sild. ogs. δεύτερος ἥκει, selv anden el. med en anden; ἐμεῖο δεύτεροι, som overleve mig, Il. 23, 248; b) δεύτερον, ogs. δεύτ. αὖ, δεύτ. αὖτε, Hom., ogs. δεύτερα, som adv., for det andet, dernæst, derpaa; ogs. som ἐκ δευτέρου, andengang; - 2) den anden efter sin Orden el. Rang; δεύτερος οὐδένος, som ikke staaer tilbage for nogen, nulli secundus, Herod.; δεύτερον ἡγεῖσθαι, ποιεῖν, τιθέναι τινά τινος, at agte nogen ringere end en anden; τὰ δεύτερα, den anden Rang el. Plads; δευτέρων πρωτεύειν, at være den første af anden Rang; σοὶ δ᾽ οὐκέτι δεύτερον ἔσται c. inf.; du vil ikke mere kunne, det vil ikke være dig tilladt, Hes. Op. 34; - superl. δεύτατος; - adv. δευτέρως, Plat.; - (rimel. af δέω, δεύω, mangler).

*δευτεροστάτης, ου, ὁ, (ἵστημι), som staaer i andet Geled el. efter den første; jf. πρωτοστάτης; — δευτερόσχετος, 2, (σχεῖν, ἔχω), = δευτεροῦχος; — δευτεροτόκος, 2, (τίκτω), som føder andengang; 2) pass., δευτερότοκος, 2, andengang født; — δευτερουργέω, er - δευτερουργός, 2, som indtager den anden Plads ved en Handling; df. alm. underordnet, ringe; 2) som renser og opkradser gamle Klæder; o. - δευτερουργής, 2, om Klæder: renset og opkradset, som ἐπίγναφος; (af ἔργον); — δευτεροῦχος, 2, = τὰ δευτερεῖα ἔχων; — δευτερόφωνος, 2, (φωνή), gientonende, gientagende, ἠχώ; o. — δευτερόω, gior noget andengang, gientager; δευτεροῦν ἄγρον, at pløie andengang, iterare, jf. τριτόω; df. - δευτέρωμα, τό, o. δευτέρωσις, ἡ, Gientagen, Gientagelse; - (af δεύτερος).

δευτήρ, ῆρος, ὁ, Slev, o. dl., hvormed man rører i noget; af — δεύω, f. δεύσω, væder, befugter, εἵματα - δάκρυσι, Od. 7, 260, sild. ogs. τινός, med noget; ὃς - αἷμ᾽ ἔδευσα, Soph. Aj. 376, forklares ved: som har udgydet; - 2) blander el. rører sammen; bestryger, farver; (besl. m. δέφω). — δεύω, f. δευήσω, æol. o. poët. f. δέω, δείω; Τυτθὸν ἐδεύησεν - ἱκέσθαι, saalidet manglede ham deri el. manglede det deri, at han -, Od. 9, 483; oftere in med., δεύομαι, f. δευήσομαι, lider Mangel paa noget, τινός, behøver, trænger; df. er underordnet, staaer tilbage; ἄλλα τε πάντα Δεύεαι Ἀργείων, i alt andet staaer du tilbage for dem, Il. 23, 484. — δέφω, f. ψω, gior blød el. myg, ælter, valker, garver; (besl. m. δεύω, δεύσω). — δεχάμματος, 2, (ἅμμα), med ti Knuder el. Masker; o. — δεχήμερος, 2, (ἡμέρα), i el. af ti Dage; τὸ δεχήμερον, ti Dage; (af δέκα). — δέχθαι, see u. flgd.

δέχομαι, jon. δέκομαι, Herod., f. δέξομαι, ogs. δεδέξομαι, Il.; pf. δέδεγμαι, ep. ogs. δέγμαι, jf. Bem. 2, imperat. δέδεξο; aor. ἐδεξάμην, men aor. syncop. (ἐδέγμην), δέκτο, inf. δέχθαι, imperat. δέξο; - 1) modtager, τί τινος s. παρά τινος, ogs. τί τινι, noget af nogen, Hom., men Ἣ χρυσὸν - ἀνδρὸς ἐδέξατο, for sin Mand, solgte ham derfor, Od. 11, 327; bes. modtager venligen, antager; Τοῦτο (δῶρον) δ᾽ ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, Il. 23, 647; ogs. om Guderne, ἱρὰ δέχεσθαι, at antage, Il.; modtager med Giestfrihed, Hom., ogs. m. tilføiet στέγῃ, πυρί, o. dl.; men ogs. modtager Fienden, holder Stand imod et Angreb, ex. Τόνδε δ᾽ ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί, Il. 5, 238; ogs. att. εἰς χεῖρας, εἰς δόρυ δέχεσθαι, Xen.; men tilsyneladende pass., ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί, f. δέχεταί με, Il. 19, 290; - b) transl., modtager, d. e. fornemmer, bemærker, hører, accipio; billiger, antager, erkiender, φήμην, οἰωνόν, et Varsel; δεχώμεθα μῦθον, vi ville finde os deri, føie os derefter, Od. 20, 271; δέχεσθαι τὸν ὅρκον, antage som gyldig, Dem.; foretrækker, τὶ ἀντί τινος, ogs. μᾶλλον - ἤ, vil hellere, end; ἐμαυτῷ γ᾽ εἰρῆσθαι πρὸ παντὸς αὐτὸ δεξαίμην, fremfor alt skulde jeg ønske at have sagt det; Dem.; — 2) ep. pf. m. præs. Bem., δέδεγμαι o. δέγμαι, hvs. 3pl. δέχαται, o. plqupf. m. impf. Bem. ἐδεδέγμην o. δέγμην, part. δεδεγμένος o. δεγμένος, imperat. δέδεξο; venter, bier, ex. δεδεγμένος εἰσόκε ἔλθῃς, Il. 10, 62; δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν, oppebiende, lurende, dog ogs. modtagende, holdende Stand, jf. ovenf. Il. 5, 238, o. ib. 228; - (δέχομαι er besl. m. δεξιός o. m. δείκνυμι).

δεψέω, ogs. δέψω, Herod., f. ήσω, gior myg el. blød, κηρόν, Od.; sædv. ælter, garver, som δέφω. — δέω, δήσω, aor. ἔδησα, pf. δέδεκα, pass. δέδεμαι; aor. ἐδέθην, men f. D. nattiske fut. pass. δεθήσομαι, bruges fut. 3 δε-

δήσομαι; - binder, sammenbinder, lænker, δεσμῷ o. ἐν δεσμῷ, *Hom.*, ἔκ τινος, ἐπί τινος, ἐπί τι, ἀνά τι, o. dl., ogs. τινί, ved, paa, til noget, *id.*; *pass. c. acc.*, χεῖρας ἱμάντι δεθείς, *Pind.*; *transl.*, hindrer, afholder, τινὰ κελεύθου, *Od.* 4, 380; Πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι, hvorledes skulde jeg holde dig fast el. faae min Ret over dig, *ib.* 8, 352; *in med.*, δέομαι, binder om el. paa mig, *ex.* πέδιλα; jf. ogs. δίδημι. — δέω, *f.* δεήσω, *aor.* ἐδέησα, mangler, savner, *c. gen.*, *ex.* ἐμεῖο δὲ δῆσεν (*ep.* f. ἐδέησεν), han savnede mig, *Il.* 18, 100; bes. *att.* ὀλίγου δέω δακρῦσαι, som ὀλίγου δεῖν ἐδάκρυσα, næsten græd jeg; πολλοῦ δέω, jeg er langt derfra; ἑνὸς δέοντα εἴκοσι, *undeviginti*; jf. *impers.* δεῖ; - 2) oftere *in med.* δέομαι, *f.* δεήσομαι, *aor.* ἐδεήθην, behøver, mangler, har nødig, trænger til noget, τινός; ἀλκαὶ - ὕμνων - δεόμεναι, *Pind. Nem.* 7, 19; *b)* beder, begierer, τοῦ βασιλέως, at stedes for Kongen, *Xen.*; δεῖσθαί τι τινος, ogs. δεῖσθαί τινος παρά τινος, at bede nogen om noget; οἱ δεόμενοι, de Bedende.

δή, *conjunctio*, (d. forstærkede δέ), da (f. altsaa), dog, jo, visseligen, (tiener sædv. til at forstærke, undert. ogs. til at modificere det Sagte); alene h. *Hom.* o. *Pind.* i Begyndelsen af en Sætning, *ex.* δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον, og virkeligen vár han vred paa ham, *Il.* 13, 517; - bes. staaer δή, *a)* h. *imperat.* som d. lat. *quæso*, *ex.* σκόπει δή, betænk dog, φέρε δή, ἄγε δή, ἴθι δή, o. dl.; ligel. i Formaninger, *ex.* μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα, lad os dog ikke -, *Thuc.* 1, 81; ligel. i Spørgsmaal, *ex.* τίσι δή ποτε λόγοις - ἔπεισαν, *quibus tandem argumentis*, *Xen*; - *b)* h. enkelte Ord, som skulle udhæves, *ex.* πολλοὶ δή, νῦν δή, just nu; πάλαι δή, *jam dudum*; καὶ τὸ δὴ μέγιστον, og hvad der sandeligen er det vigtigste; - *c)* ligesom οὖν efter Relativer m. Bem. hvosomhelst, hvo det end er, o. ligel. naar der tilføies en nærmere Bestemmelse, *ex.* i den homeriske Formel, οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν -, da de nu (som før er sagt); - *d)* ironisk som d. lat. *scilicet*, *ex.* ὡς δὴ ἀποδιδρησκόντων, *Herod.* 9, 59; jf. *Thuc.* 6, 80; - *e)* h. Tal om en Ubestemthed, *ex.* πέντε ἢ ὅσοι δή, el. saa mange de vare.

δηάλωτος, 2, = δηϊάλωτος. — δῆγμα, τό, Bid, Stik; o. — δηγμός, ὁ, Biden, Stikken; Bid; (af δάκνω). — δηθά, ogs. δηθάκι(ς), *adv.*, som δήν, længe, i lang Tid, *Hom.*; 2) hyppigen, ofte; (skal være af *inus.* δηθός f. δηρός). — δῆθε, o. δῆθεν, *adv.*, (δή), som δηλαδή o. *scilicet*, kan jeg troe, formodentligen, efter Foregivende; sædv. ironisk, *ex.* οἵ μιν - ἠθέλησαν ἀπολέσαι δῆθεν, *Herod.* 1, 59; ὡς κατ' εὔνοιαν δῆθεν, *Thuc.* 4, 46. — δηθύνω, *f.* υνῶ, (δηθά), opholder mig længe, noler, dvæler, *Hom.* = δηϊάλωτος, 2, (ἁλίσκομαι), fangen i Krig el. af Fienden; af — δήϊος, 3, *jon.* f. δάϊος, s. m. s.; df. — δηϊότης, ητος, ἡ, Slagets Tummel, Kamp og Krig, *Hom.*; Dødsfare, Dødskamp, *Od.* 12, 257; o. — δηϊόω, *ctr.* δηόω, ogs. δηΐω, *Ap. Rh.*, handler el. behandler fiendtligen; bes. sønderhugger, ἀσπίδας, *Il.*; alm. kæmper, χαλκῷ, ἔγχεϊ, περί τινος, om nogen, *Il.* 18, 195; ogs. om Dyrene: at knuse, at sønderrive, o. dl.

δηκτήριος, 3, bidende, bidsk; angribende, krænkende; af - δηκτήρ, ῆρος, ὁ, = flgd.; o. — δήκτης, ου, ὁ, som bider; df. - δηκτικός, 3, *adv.* -κῶς, bidende; hørende el. skikket til at bide; pirrende, krænkende; (af δάκνω). — δήκω, *inus.*, anføres som Stamform til δάκνω. — δηλαδή, *adv.*, (δῆλος, δή), aabenbarligen, naturligen, vistnok; nemlig. — δηλαίνω, Biform af - δηλέομαι, *f.* ήσομαι, (δαίω, *deleo*), fordærver, ombringer; saarer; skader; καρπὸν δηλήσασθαι, at ødelægge Markens Frugter; ὅρκια δηλ., ogs. ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι, at bryde el. krænke Eden, *Hom.*; men *pass.*, οὐδὲν γὰρ ἐν τοῖσι Πέρσῃσι δεδήληται τῶν πραγμάτων, Perserne have endnu intet lidt, *Herod.* 8, 100; sild. bedaarer ved en Trylledrik, o. dl., *ex. Theocr.* 9, 36.

*δηλήεις, εσσα, εν, o. δηλήμων, ονος, 2, fordærvende, fordærvelig, skadelig; βροτῶν δηλήμων, Menneskemorder; *Od.*, *ex.* 18, 85; — δήλημα, τό, Fordærvelse; δηλήματα νηῶν kaldes Stormene, *Od.* 12, 286; — δήλησις, ἡ, Skade, Beskadigelse; — δηλητήρ, ῆρος, ὁ, Uheldsstifter, Fordærver, *poët.*; df. - δηλητήριος, 2, skadelig, fordærvelig; τὸ δηλητήριον, *sc.* φάρμακον, Gift; o. - δηλητηριώδης, 2, (εἶδος), af en skadelig el. fordærvelig Art; - (af δηλέομαι). — Δηλιακός, 3, o. - Δήλιος, 3, af el. fra Øen Delos; τὰ Δήλια, *sc.* ἱερά, den Fest, som Athenienserne holdt hvert fierde Aar paa Øen Delos til Ære for Apollo; df. bes. *fem.* - Δηλιάς, άδος, ἡ, en Delierinde; 2) *sc.* ναῦς, det Skib, paa hvilket Theseus drog til Kreta, da han befriede Athenienserne fra deres Menneskeskatribut; til Minde herom sendtes dette Skib hvert fierde Aar med et høitideligt Gesandtskab (Δηλιασταί) til den deliske Apollo.

δήλομαι, *dor.* f. βούλομαι; (best. m. θέλω). — δηλονότι, *adv.* f. δῆλον

ὅτι, som δηλαδή, aabenbarligen, naturligen, vist nok, nemlig; 2) h. gramm., det er, det heder, forstaa dertil. — δηλοποιέω, (δῆλος); aabenbarer. — Δῆλος, ἡ, Delos, en af de cykladiske Øer, hvor Apollo o. Artemis vare fødte, hed ogs. Ὀρτυγία; (rimel. af δῆλος, som opkommen af Havet, og derved synlig). — δῆλος, 3, ogs. 2, Eur., adv. δηλῶς, synlig, aabenbar, indlysende, ogs. δέελος, Il. 10, 466; δῆλον ποιεῖν, at aabenbare, at underrette; att. ofte som φανερός c. partic., ex. δῆλος εἶ - πεπεισμένος, det er tydeligt, at du er overbeviist; δῆλοί εἰσιν - ἔχοντες, o. dl., Xen.; jf. δίκαιος; dog ogs. δῆλος ἦν πᾶσιν, ὅτι ὑπερφοβεῖτο, id., ogs. δῆλον ἐγίνετο, ὅτι -, o. dl., id.; (skal være af δαίω, καίω, men efter Buttm. besl. m. ἰδεῖν, ἰδηλός); df. — δηλοφανής, 2, (φαίνομαι), som viser sig tydeligen.

*δηλόω, (δῆλος), aabenbarer, tydeliggior, forklarer, fremstiller, viser; 2) intr., er aabenbar el. synlig; viser mig, bes. h. Trag. c. part., ex. δηλοῖς ὥς τι σημανῶν νέον, du synes at ville forkynde noget Nyt, Soph. Antig. 242; ὤνηρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς, er ingensteds at finde, id., Aj. 878; jf. ib. 471, flgd.; df. — δήλωμα, τό, det Forklarede, Antydede; 2) Forklaring, Kiendemærke; — δήλωσις, ἡ, Aabenbaren, Forklaren, Forklaring; o. — δηλωτικός, 3, hørende, skikket til at vise el. forklare.

δημαγωγέω, er - δημαγωγός, ὁ, (δῆμος, ἄγω), som leder el. fører Folket, en Folketaler; 2) sædv. i Demokratierne o. bes. i Athenen: som ved Veltalenhed, Emigrerier og lignende Kunstgreb forleder Folket til daarlige Beslutninger; οἱ μὲν κόλακες παρὰ τυράννοις, οἱ δὲ δημαγωγοὶ παρὰ τοῖς δήμοις, Arist.; slige δημαγωγοὶ vare altid ῥήτορες, Folketalere, men ikke omvendt; df. — δημαγωγία, ἡ, en Demagogs Handlemaade, Tale el. Kunstgreb, hvorved Folket forledes; o. — δημαγωγικός, 3, adv. -κῶς, paa en Demagogs Viis og Maade.

*δημαίτητος, 2, (αἰτέω), fordret af Folket; — δημακίδιον, τό, komisk dim. af δῆμος, Ar.; — δημάρᾱτος, 2, (ἀράομαι), anraabt af Folket; [ᾰρ unc.]; — δημαρχέω, er - δήμαρχος, ὁ, (ἄρχω), egentl. Folkeherſker; sædv. 1) i Athenen: Forstander for en δῆμος el. Distriet, (vid. δῆμος, Bem. 3), og som besorger sammes offentlige Anliggender, (tidligere ναύκραρος); efter Ar. Nub. 37 inddrev δήμαρχος rimel. visse Fordringer; 2) i Rom: en Almuetribun; - hans Embede el. Værdighed, δημαρχία, ἡ; - hørende dertil, δημαρχικός, 3; — δημεῖον, τό, Retterſted, jf. δήμιος, Bem. 2; o. — δημεραστής, οῦ, ὁ, (ἐράω), Folkeven; df. — δημεραστία, ἡ, Kiærlighed til Folket; - (af δῆμος).

*δήμευσις, ἡ, χρημάτων, Formuens Confiscation og den dermed forbundne Fredløshed; af — δημεύω, egentl. gior til Folkets Eiendom; δεδήμευται τὸ κράτος, den høieste Magt er tildeelt Folket, er i Folkets Hænder, Eur.; sædv. δημεύειν τὰ χρήματά τινος, at inddrage nogens Formue, publicare bona.; pass., δημευθεὶς τὴν οὐσίαν, hvis Formue er confiskeret; — δημηγορέω, er - δημηγόρος, ὁ, (ἀγορεύω), Folketaler, som holder Taler til Folket el. i Folkets Forsamling; δημηγορεῖν λόγον, at foredrage sin Mening, at giøre et Forslag i Folkeforsamlingen, Dem.; df. - 2) h. Plat., fører en listig og skuffende Tale, (ved hvilket Slags man pleiede at blende Folket, jf. δημόομαι); df. - δημηγορία, ἡ, Tale el. Foredrag for Folket el. Folkeforsamlingen; alm. Statstale, oppon. Retstale; 2) en listig og skuffende Tale, jf. frgd.; ogs. som ῥητορεῖαι, Taler, som indflettes i en Historie el. i et Epos; o. - δημηγορικός, 3, hørende el. skikket til en Folketaler el. til Foredrag for Folket; - (af δῆμος).

δημηγόρος, 2, see u. δημηγορέω; στροφαὶ δημηγόροι, en Folketalers Snildighed, Æsch. — δημηλάσιος, 2, som fordrives af el. udaf Folket, Æsch.; o. — δημήλατος, 2, fordreven af el. udaf Folket, id.; (af δῆμος o. ἐλαύνω). — Δημήτηρ, τερος o. τρος, ἡ, ogs. Δημήτρα, ας, Demeter, Romernes Ceres, Gudinde for Agerdyrkning og Landliv, Moder til Persephone, guldlokket, Il.; jf. bes. Hom. Cer.; (rimel. f. γῆ μήτηρ, Moder Jord; efter nogle f. δήμου μήτηρ); df. — Δημήτρεια, τά, sc. ἱερά, Demeters Fest, bes. i Eleusis; o. — Δημήτριος, 2, ogs. Δημητριακός, 3, hørende til, kommende fra Demeter; Δημήτρ. καρποί, Markens Frugter.

δημίδιον, τό, komisk dim. af δῆμος, Ar. — δημίζω, (δῆμος), holder med Folket; smigrer el. bedrager Folket, Ar. — δημιοεργὸς, 2, poët. f. δημιουργός, Od. — δημιοπληθής, 2, (πλῆθος), som Folket har i Mængde, Æsch.; o. — δημιόπρᾱτα, τά, (πιπράσκω), confiskeret Gods, som sælges ved offentlig Auction, Ar.; ogs. Fortegnelsen derover; af — δήμιος, 2, att. ogs. 3, (δῆμος), som angaaer det hele Folk, offentlig; δήμιος πρῆξις, offentligt Anliggende, oppon. ἰδία πρ., Od.; τὸ δήμιον, som τὸ κοινόν, det Offentlige; i Prosa oftere

δημόσιος; – 2) ὁ δήμιος, den af Staten anordnede Bødel el. Skarpretter.

δημιουργεῖον, τό, Værksted; af — δημιουργέω, er en δημιουργός, driver et Haandværk el. en Kunst; 2) arbeider, forfærdiger, skaffer; ogs. besørger Statsforretninger; df. – δημιούργημα, τό, en Haandværkers el. Kunstners Arbeide; alm. et Arbeide, et Værk; o. – δημιουργία, ἡ, Handlingen δημιουργεῖν, a) at arbeide, forfærdige, frembringe; b) at styre, herske, regiere; df. ogs. Statsforvaltning; Ærespost; o. — δημιουργικός, 3, hørende til et Haandværk el. til en Haandværker; adv. δημιουργικῶς, kunstnermæssigen, som en Mester, Ar.; (af flgd.).

'δημιουργός; 2, poët. δημιοεργός, Od., (ἔργον), som forretter offentlige el. Folket nyttige Arbeider; saaledes hede i Od. Spaamænd, Læger, Saugere o. Herolder – δημιουργοί; sild. Haandværksmand; Xen. M. S. 1, 4, 9, Kunstner, Mester; ogs. alm. som indstifter el. tilveiebringer noget, τινός; transl., ὄρθρος δημιοεργός, den til Arbeide skikkede Morgenstund, Hom. Merc.; — 2) i de doriske Stater hede de høieste Øvrighedspersoner δημιουργοί, Dem.; — 3) h. Philosopherne heder Verdens Skaber δημιουργὸς τοῦ κόσμου; ligel. lignes Verden ved et σοφοῦ τινος δημιουργοῦ τέχνημα, Xen. l. c. 7; o. — δημιωστί, adv., paa en offentlig Maade; formet som μεγαλωστί, o. fl.; – (af δήμιος).

*δημοβόρος, 2, (βορά), som opæder el. ødelægger Folket, Hom.; — δημογέρων, οντος, ὁ, en af de Ældste iblandt Folket, Raadsherre, Senator; alm. som formedelst Alderdommens Værdighed æres af Folket, Il.; — δημόθεν, adv., af el. udaf Folket; df. a) af det Offentlige, paa offentlig Bekostning, Od., oppon. οἴκοθεν; b) af el. fra en δῆμος el. et District; — δημοθοινία, ἡ, (θοίνη), Giestebud for Folket; — δημόθρους, 2, (θροῦς), omtalt el. bekiendt iblandt Folket; δημόθρους ἀναρχία, Folkeopstand, Æsch. Ag. 883; — δημοκατάρατος, 2, (καταράομαι), forbandet af Folket el. offentligen; — δημοκηδής, 2, (κήδομαι), Folkeven, poplicola; — δημο-κήρυξ, ῦκος, ὁ, Folke- el. Statsherold, Romernes fetialis; — δημόκοινος, 2, (κοινός), som δήμιος, fælles for el. tilhørende det hele Folk; ὁ δημόκ., = ὁ δήμιος; — δημο-κόλαξ, ακος, ὁ, en Folkesmigrer; o. — δημοκοπέω, er – δημοκόπος, 2, (κόπτω), som ved Smiger og andre nedrige Kunstgreb søger at vinde Folkets Gunst; – hans Handlemaade, δημοκοπία, ἡ; – hørende dertil, δημοκοπικός, 3; – (af δῆμος).

*δημόκραντος, 2, (κραίνω), bekræftet af Folket; — δημοκρατέομαι, (κρατέω), lever under en Folkeregiering el. i et Demokratie; πόλις δημοκρατουμένη, Dem.; 2) lader mig beherske af Folket, tiener Folket; df. – δημοκράτεια, o. δημοκρατία, ἡ, Folkets Herredømme, Folkeregiering, Demokratie, ὅπου ἐκ πάντων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, Xen.; — δημοκρατίζω, er demokratisk sindet, holder med Folkeregieringen; o. – δημοκρατικός, 3, adv. -κῶς, hørende til en Folkeregiering, demokratisk; som er Folket hengiven, populær; (af κρατέω); — δημόκρατος, 2, (κεράννυμι), blandet af el. med Folket, inc.; — δημόλευστος, 2, (λεύω), steenet af Folket; δημόλ. φόνος, at blive steenet af Folket, Soph.; — δημολογέω, er – δημολόγος, 2, (λέγω), som taler for el. til Folket; 2) = δημόομαι; df. – δημολογικός, 3, hørende, skikket til en Folketaler el. til en Folketale; o. – Δημολογοκλέων, ὁ, den som Folketaler og Demagog berygtede Kleon, komisk h. Ar.; — δημόομαι, taler el. handler Folket til Villie; 2) underholder Folket med daarlig Snak; df. giør Narrestreger; — δημο-πιθηκός, ὁ, Folkeabe, listig Folkesmigrer; — δημοπληθής, 2, = δημιοπληθής; — δημοποίητος, 2, (ποιέω), giort til Borger, optagen iblandt Borgerne; — δημόπρακτος, 2, (πράσσω), udført el. foranstaltet af Folket; — δημόπρατα, τά, = δημιόπρατα; o. — δημοῤῥιφής, 2, (ῥίπτω), forkastet af Folket; 2) udstødt, udspredt af Folket; ἀραὶ δημοῤῥιφεῖς, offentlige Forbandelser; – (af flgd.).

δῆμος, ὁ, alm. Folket (i alle dette Ords Bem.), populus, plebs; 1) h. Hom., Folket, Folkene, Mængden; δήμου ἀνήρ, Almuesmand, oppon. βασιλεύς, ἔξοχος ἀνήρ, o. dl.; men Δῆμον ἐόντα, Il. 12, 213, f. δημότην ἐόντα, som en Privatmand; ogs. forbinder han δῆμός τε πόλις τε, Folk og Stat; – b) det af et Folk beboede Land, ex. Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ, ἐν δήμῳ Ἰθάκης, o. dl.; — 2) att., Folket, Borgerne, Staten; df. som δημοκρατία, Fristat; καταλύειν τὸν δῆμον, at afskaffe Demokratiet, oppon. τὸν δῆμον καταστῆσαι, κατάγειν; bes. ogs. det til offentlig Beraadslagning forsamlede Folk; ψηφίσματα τοῦ δήμου καὶ τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων, Dem.; – b) Almuen, Mængden, Pøbelen, ex. ἐγένετο – ἐπανάστασις ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς, Thuc. 8, 21; — 3) en borgerlig Inddeling af d. atheniensiske Folk efter dets Bopæle; District, Canton,

Gebeet, omtr. som vort Amt el. Sogn o. d. lat. *municipium*, h. *Cic. demus, oppidum, curia*; Antallet af de attiske δῆμοι angives forskielligen, *ex.* h. *Strab.* til 174; – (rimel. af δέμω, altſ. oprindel. bebygget Land, jf. Bem. 1, *b*).

δημός, ὁ, Fedt, Tælle; egentl. Fedtet paa Tarmehinden, *omentum*; (rimel. besl. m. frgd. m. Hensyn paa Tællens Fasthed, dog efter nogle af δαίω). — Δημοσθενίζω, efterligner Demosthenes, *Plut.*; — δημοσίᾳ, *adv.*, see u. δημόσιος. — *δημοσίευσις, ἡ, offentlig Bekiendtgiørelse; 2) = δήμευσις; af — δημοσιεύω, giør til offentlig Eiendom, skienker til Folket el. til det Offentlige; ogſ. = δημεύω, confiskerer; – 2) lever for Staten el. i Statens Tieneste, *oppon.* ἰδιωτεύω; διδάσκαλοι δημοσιεύοντες, de af det Offentlige ansatte og lønnede Lærere, *Plat.*; af — δημόσιος, 3, (δῆμος), tilhørende el. hørende til det Offentlige, offentlig, almindelig, *publicus, oppon.* ἴδιος; οἱ δημόσιοι, ogſ. οἱ ἐκ δημοσίου, *sc.* καταστάθέντες, Statens Tilforordnede; ὁ δημόσιος, = ὁ δήμιος; τὰ δημόσια, Statens Anliggender, Statssager; — 2) τὸ δημόσιον, *a)* Staten; πρὸς τὸ δημόσιον προσιέναι, at gaae i Statens Tieneste; *b)* en paa det Offentliges Vegne foretagen Handling; Offring, o. dl.; *c)* Statskassen, *ærarium, Thuc.*; *d)* det offentlige Fængsel, *id.*; — 3) δημοσίᾳ, som *adv.*, *a)* paa det Offentliges Vegne; δημοσίᾳ (ψήφῳ *s.* γνώμῃ) ἀποθνήσκειν, τελευτᾶν, efter Folkets Dom; *b)* offentligen, for alles Øine.

*δημοσιόω, giør til offentlig Eiendom, skienker til Folket el. Staten; ogſ. confiskerer, som δημεύω; 2) bekiendtgiør offentligen, publicerer; o. — δημοσιώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι), som forpagter de offentlige Indkomster, *publicanus*; df. – δημοσιωνία, ἡ, Forpagtning af de offentlige Indkomster; o. – δημοσιώνιον, τό, Sted, hvor de offentlige Indkomster forpagtes; ogſ. disse Indkomster selv; – (af δημόσιος).

*δημοσσόος, 2, (σώζω), frelsende Folket; — δημοτελής, 2, *adv.* -λῶς, (τελέω), paa offentlig Bekostning, offentlig; δημοτελῆ ἱερά, som bringes af el. for hele Folket; ogſ. δημοτελὴς Διόνυσος, til hvem hele Folket offrer, *Dem.*; — δημότερος, 3, *poët.* f. δημοτικός; δημοτέρα Κύπρις, *vulgivaga*; o. — δημοτερπής, 2, (τέρπω), som fornøier Folket; (af δῆμος). — δημοτεύομαι, holder mig til en δῆμος el. et District, hører dertil.

δημότης, ου, ὁ, *fem.* δημότις, ιδος, ἡ, en af Folket, Almuesmand, *plebejus, unus de populo*; *b)* Medlem el. Borger af en δῆμος el. et District, *tribulis*; *c)* alm. Borger, Privatmand; df. — δημοτικός, 3, *adv.* -κῶς, af Almuen, *plebejus*; *b)* Ven af Folket, menneskekiærlig, *popularis*; τοῦ – οὐδὲν πώποτε δημοτικὸν πράξαντος, som aldrig har handlet Folket til Villie, *Xen.*; *c)* fælles el. eiendommelig for samtlige Borgere af samme δῆμος el. District, *ex.* δημοτικὸν ἱερόν, *Dem.*; — δημοῦχος, 2, (ἔχω), som holder, hersker, styrer Folket; som boer iblandt Folket; δημοῦχοι γᾶς, χθονός, *Soph.*; — δημοφάγος, 2, (φαγεῖν), = δημοβόρος; — δημοφθόρος, 2, (φθείρω), fordærvende, bestikkende Folket; — δημοχαριστής, οῦ, ὁ, (χαρίζομαι), som søger at lempe sig efter Folkets Ønsker; – hørende dertil, δημοχαριστικός, 3, *adv.* -κῶς; — δημόω, bestemmer til offentlig Brug; confiskerer; *med.* δημόομαι, see ovenfor; — δημώδης, 2, (εἶδος), ligesom den simple Mand, simpel, gemeen; 2) almindelig, offentlig; — δήμωμα, τό, (δημόομαι), Folkefornøielse, Spøg, Leg, Skiemt, *in pl.* h. *Ar.*; o. — δημωφελής, 2, *adv.* -λῶς, (ὠφελέω), nyttig for Folket el. Staten, almeennyttig; – (af δῆμος).

δήν, *adv.*, *diu*, længe, i lang Tid; οὐδὲ γὰρ – δὴν ἦν, levede heller ikke længe, blev heller ikke gammel, *Il.* 6, 131; jf. *ib.* 139; 2) efterhom., ofte, hyppigen; (af δή, ἤδη); df. — δηναιός, 3, som varer længe; som lever længe, *Il.* 5, 407; alm. udholdende, uforgængelig; 2) gammel; for lang Tid siden; 3) efter lang Tid; nølende, langsom. — δηνάριον, τό, d. romerske Denarius, omtr. = δραχμή. — δήνεα, τά, Raad, Beslutning, udtænkt Middel, *Hom.*; ogſ. List, Kunstgreb, Rænker, *Od.* 10, 289; (besl. m. δήω). — δηνεύματα, τά, Hestens Nykker, *Xen. Equ.* 3, 11, *inc.*

δήξ, ἡ, *gen.* δηκός, Træorm; — δηξίθυμος, 2, (θυμός), som δακέθυμος, hierteskærende, krænkende; o. — δῆξις, ἡ, Biden, Bid; (af δάκνω). — δῃόω, *ctr.* af δηϊόω, ødelægger fiendtligen, τὴν γῆν, *Xen.*; ogſ. h. *Hom.* — *δήπῃ, *adv.* f. δήπου; — δήποθεν, *adv.*, nogenstedsfra, *undecunque*; ὁπόθεν δήποθεν, hvorfrasomhelst, *Dem.*; — δήποκα, *dor.* f. – δήποθε, *adv.*, nogensinde, engang; τί δήποτε; hvad da ellers? hvorfor dog det? ogſ. m. vedhængt οὖν, d. lat. -*cunque*, δηποτοῦν; o. — δήπου, o. δήπουθεν, *adv.*, (tiener til at bekræfte en Formodning), dog vel, vist nok, kan jeg troe, o. dl., *ex.* ἐκεῖνό γε δήπουθεν ἅπαντες ἐπίστασθε, hint vide I dog visseligen alle, *Dem. p.* 187; *b)* m. οὐ i et Spørgsmaal, naar man venter et nægten=

de Svar, *ex.* οὐ δήπου καὶ σὺ εἶ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων –; du hører dog vel ikke til dem? *Xen. M. S.* 2, 3, 1; – (i alle disse Adverbier skrives bedre adskilt δή πῃ, δή που, *etc.*).

δηριάω, *Pind.*, sædv. δηριάομαι, *f.* άσομαι, kæmper, strider; περὶ νεκροῦ δηριάασθαι, *Il.* 17, 734; ogs. trættes, kives, *Il.*; o. — δηρίομαι, *f.* ίσομαι, = frgd.; δηρινθήτην, *ep.* 3 *dual. aor. pass.*, *Il.* 16, 756; af — δῆρις, εως o. ιος, ἡ, Strid, Slag, Krig, Kamp, *Hom.*; (rimel. besl. m. δαΐς, δαΐω); df. — δηρίφᾰτος, 2, (φάω), som ἀρείφατος, myrdet i Kamp, *Anal.* — δηρόβιος, 2, (βίος), som le-ver længe; af — δηρός, 3, (δήν), som δηναιός, som varer længe; δηρὸν χρόνον, i lang Tid, ogs. *absol.* δηρόν, *Il.*; ἐπὶ δηρόν, paa lang Tid, *ib.* — δῆσε, *poët.*, *a)* f. ἔδησε af δέω, binder; *b)* f. ἐδέησε af δέω, mangler, *Il.* 18, 100. — δῆτα, *adv.*, v. forstærk. δή, vistnok, virkeligen, uden Tvivl; οἶσθα δῆτα παρθένον, sikkert kiender du, *Soph.*; οὐ δῆτα, visseligen ikke; μὴ δῆτα, at dog ikke! τί δῆτα; hvorledes dog? *quid tandem?* τί δῆτ᾽ ἄν, εἰ –, hvad om –? *Ar.* — δήω, finder, træffer, alene *in præs.* m. *fut.* Bem., *Hom.* — Δηώ, όος, οῦς, = Δημητήρ, *Hom. Cer.*; df. *adject.* Δηῷος, 3, o. *metronym.* Δηωΐνη, ἡ, Datter af Deo.

διά, *præpos. c. gen.* o. *acc.*, m. Grundbem. igiennem; — 1) *c. gen.*, – *a)* om Stedet: igiennem, (om en Udstrækning el. Udbredelse), *ex.* διὰ πεδίου, διὰ πολεμίας πορεύεσθαι, hen igiennem; hen over Sletten, o. s. v.; δι᾽ ἠέρος αἰθέρ᾽ ἵκανεν, *Hom.*; διὰ νηὸς ἰών, langs ad Skibet, *id.*; ogs. i en Afstand, *ex.* ποταμὸς – διὰ σταδίων – πέντε ἀναφαινόμενος, *Herod.* 7, 30; δι᾽ ὀλίγου εἶναι, i en liden Afstand; jf. ogs. δι᾽ ἐκ, διέκ, o. διὰ πρό; – *b)* om Tiden: διὰ πολλοῦ *s.* μακροῦ χρόνου, efter lang Tid, (egentl. i en Afstand af lang Tid); δι᾽ ἐτέων εἴκοσι, 20 Aar derefter el. sildigere, *Herod.* 6, 118; bes. udtrykker διά m. Ordenstal – Handlingens Tilbagevendelse efter en bestemt Tid, *ex.* διὰ τρίτου ἔτεος, hvert tredie Aar; διὰ τέλους, lige til Enden, bestandigen; διὰ παντὸς τοῦ βίου, igiennem hele Livet; – *c)* om Middelet: ved, igiennem, *per*; δι᾽ ἀγγέλων λέγειν, *Herod.* 7, 203; δι᾽ ἑαυτοῦ, *per se*, paa egen Haand; διὰ χειρὸς ἔχειν, at have i Haanden, at beskæftige sig med noget; αἱ διὰ σώματος ἡδοναί, som nydes igiennem Legemet el. Sandserne; αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι, som ere forbundne med Afholdenhed, *Xen.*; undert. ogs. om Materien, *ex.* διὰ λίθων, af Steen; – *d)* om Maaden, i hvilket Tilfælde διά m. *subst.* el. *adject. neutr.* danner mange adverbiale Udtryk, *ex.* διὰ τάχους f. ταχέως, hurtigen, διὰ τέλους f. τελέως, fuldstændigen; διὰ εὐπετείας f. εὐπετῶς; διὰ παντός, ogs. διὰ πάσης, *Thuc.*, f. παντελῶς; δι᾽ ἑκόντων, *sponte*, frivilligen, *Plat.*; – ofte danner ogs. διά *c. gen. subst.* en Omskrivning af det til Substantivet svarende Verbum, bes. h. εἶναι, γίγνεσθαι, ἰέναι, ἔρχεσθαι, ἔχειν, λαμβάνειν, o. fl.; *ex.* διὰ φόβου εἶναι, f. φοβεῖσθαι, *Thuc.*; διὰ φιλίας ἰέναι τινί, f. φίλον εἶναι τινι, *Xen.*; δι᾽ οἴκτου λαβεῖν, ἔχειν, f. οἰκτείρειν, *Eur.*; διὰ μάχης ἰέναι, ἀφικέσθαι τινί, at levere nogen et Slag, *Herod.*; διὰ δικαιοσύνης ἰέναι, διὰ τοῦ δικαίου πορεύεσθαι, at vandre paa Retskaffenhedens Veie, *Plat.*; – *e)* sield. om et Fortrin: for, fremfor, *præ*, *ex.* ὁ δ᾽ ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων, *Il.* 12, 104; θέης ἄξιον διὰ πάντων τῶν ἀναθημάτων, *Herod.* 1, 25; — 2) *c. acc.*, – *a)* om Stedet: igiennem, *per*, ligesom διά *c. gen.*, men alene *poët.*, *ex.* ἄγεν – δι᾽ ὅμιλον, *Pyth.* 9, 217; ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόντον βέβακεν – ἀκτίν, *id. Isthm.* 4, 70; – *b)* oftere om Middelet, Maaden, Aarsagen: ved, formedelst, *propter*, *ex.* νικῆσαι δι᾽ Ἀθήνην, ved hendes Bistand, *Od.*; herhid hører ogs. διὰ νύκτα, *Il.* 8, 510, ved Hielp af Natten, jf. *dono noctis*, *Virg. Æn.* 8, 685; δι᾽ ἀτασθαλίας, δι᾽ ἀφραδίας, paa Grund af deres Forbrydelser, Uforstand, *Od.*; ligel. *att.*, διὰ ῥᾳστώνην, af Ladhed, *Xen.*; ἵνα δι᾽ αὐτὸν εὖ πράττωσι, ved hans Hielp, *Xen.*; men εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλλησιν, havde ikke hans Nølen forhindret det, *Thuc.* 2, 18; – διὰ πολλά, af mange Grunde; διὰ τοῦτο, διὰ ταῦτα, δι᾽ ὅ, hvorfor, o. dl., (i hvilke Forbindelse dog διά ofte udelades, *ex.* τὰ τοιαῦτα πάντα, *Xen. Ag.* 10, 1); – ligel. sættes διά *c. inf.*, *ex.* διὰ τὸ ἐρᾶν τοῦ ἔργου, af Kiærlighed til Arbeidet, *Xen.*, o. m. *acc. c. inf.*, *ex.* διὰ τὸ αὐτοὺς τούτους ἀξιοῦν ὑμᾶς αὐτῶν βελτίονας εἶναι, fordi de ansee Eder for deres Overmænd, *id. Cyr.* 5, 5, 34; — 3) uden Casus som *adv.* bruger *Hom.* undert. διά, forstærk. διὰ πρό, henigiennem; — 4) i Sammensætninger betegner διά, – *a)* en Udbredelse (i Tiden el. Rummet), en Fortsættelse, en Fuldendelse, *ex.* διαδίδωμι, fordeler; διάγω, fører igiennem, bringer hen; διαπράττω, gior færdig; – *b)* en Vexelvirkning, *ex.* διαδικάζεσθαι, at procedere med hinanden, διατοξεύεσθαι, at skyde om kaps; – *c)* en Blanding, *ex.* διάχρυσος, guldvirket; – *d)* en Adskillelse, ligesom d. besl. lat. *dis-*, *ex.* διαιρέω, διαλαμβάνω; – [ῐ, dog findes ogs. undert. ῑ i den første Arsis, *ex. Il.* 4, 135, o. oftere ᾱ i Arsis].

Δία, *acc.* til Ζεύς, af *nom. inus.* Δίς. — Δία, ἡ, Dia, d. sild. Naxos, *Od.* 11,

325. — δῖα, ἡ, *fem.* af δῖος, den herlige, den guddommelige, *Hom.* — Δῖα, τά, *sc.* ἱερά, = Διάσια. — δια-βαδίζω, gaaer igiennem, over, forbi; 2) gaaer el. spadserer hid og did, *Luc.* — δια-βάθρα, ἡ, Stie, Trappe; Skibsstie; Bro. — διάβαθρον, τό, (βαίνω), etslags lave Fruentimmerskoe. — δια-βαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, skrider frem, gaaer el. staaer med udstrakte Been; εὖ διαβάς, om Krigerens faste Holdning, *Il.* 12, 458; διαβεβηκὼς τοῖν σκελοῖν, *Xen.*; 2) *transit.*, gaaer el. springer over, τάφρον, *Il.*; ogs. *absol.* som *trajicio*, sætter over, εἰς Ἦλιδα, *Od.* 4, 635; ogs. (ποταμὸς), δι' οὗ ἔδει διαβαίνειν, *Xen.*

-δια-βάλλω, *irr.*, *f.* -βᾰλῶ, kaster, bringer, fører igiennem el. over, τὰς νέας ἐς τὴν Νάξον, *Herod.* 5, 34, ogs. *intr.* sætter over, *ib.* 33; - 2) *transl.*, beforer, *differo sermonibus*, bagtaler, bagvasker, skumler, anklager, gior forhadt, τινὰ πρός τινα, nogen hos nogen, *Xen.*, ligel. τινὰ ἔς τινας, *Thuc.* 4, 22; οἱ διαβάλλοντες, Avindsmænd, Anklagere, *id.*; *in pass.*, διαβάλλεσθαί τινι o. πρός τινα, at være ilde omtalt el. anseet hos nogen, *Herod.*; ogs. at blive nogen fiendsk; διαβέβληνται τῷ σώματι, de hade Legemet, *Plat.*; - 3) forfører, besnakker, *ex. Herod.* 5, 107; ogs. *in med. c. acc.*, *id.* 9, 116; - 4) som ὑπερβάλλω, overgaaer, *id.* 5, 50, der dog ogs. kan forklares ved d. frgd. Bem.

διαβαπτίζομαι, (βαπτίζω), πρός τινα, dukker under om kaps med nogen. — δια-βᾰσᾰνίζω, prøver heelt igiennem, undersøger nøie. — διαβασείω, = διαβησείω, sild. — διάβᾰσις, ἡ, 1) Handlingen διαβαίνειν, at gaae el. sætte over; 2) Overgang, Vadsted, o. dl.; bes. en Bro; ἐποιοῦντο διαβάσεις ἐκ τῶν φοινίκων, *Xen.* — δια-βάσκω, = διαβαίνω, *Ar.* — δια-βαστάζω, *irr.*, *f.* άσω, fører igiennem el. over; 2) veier med el. i Haanden, afveier; overveier. — *διαβᾰτέος, 3, *adject. verb.*, som man maa gaae over el. igiennem, *Xen.*; — διαβᾰτήριος, 3, som skienker en lykkelig Overfart, *epith.* til Zeus; τὰ διαβατήρια, Offer for en (forestaaende el. tilendebragt) lykkelig Overfart el. Reise; διαβ. θύεσθαι, at bringe et saadant; τὰ διαβατήρια θυομένῳ ἐγένετο, Offeret varslede et heldigt Udfald, *litavit*, *Xen.*; — διαβάτης, ου, ὁ, som bringer, fører, sætter over; 2) = διαβήτης; o. — διαβᾰτός, 3, *adject. verb.*, til at gaae el. sætte over; διαβατὸν τὸ νάπος, fremkommeligt Skovpas; - (af διαβαίνω).

δια-βεβαιόω, gior meget fast el. sikker; 2) *in med.*, forsikkrer, bekræfter paa det bestemteste; df. — διαβεβαίωσις, ἡ, Befæsten, Fastgioren; 2) Forsikkring, Bekræftelse. — διάβημα, τό, (βῆμα), Overgang, Skridt el. Skriden derover. — διαβησείω, *desid.* af διαβαίνω, vilde gierne gaae el. sætte over. — διαβήτης, 2, (διαβαίνω), egentl. staaende ud fra hinanden; df. *a)* Cirkelen som Instrument; *a)* Blyvægten, *libella*; *c)* Dobbelhæverten, *diabetes*; *d)* Blodpis. — διαβιάζομαι, d. forstærk. βιάζομαι. — διαβιβάζω, *f.* άσω, bærer, fører, bringer, skaffer igiennem el. over, κατὰ τὰς γεφύρας - τὸν στρατόν, *Herod.*, εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, *Xen.*; 2) tilbringer el. henlever (Tiden), *transigo*. — διαβιβάσθω, (βιβάσθων), = διαβαίνω, *Hipp.*, *inc.* — δια-βιόω, *irr.*, *f.* ώσομαι, giennemlever, henlever, τὸν χρόνον, *Xen.*; *b)* *intr. c. part.*, δοκῶ - μελετῶν διαβεβιωκέναι, at have tilbragt mit Liv i Studeringer, *id.*

δια-βλαστάνω, *irr.*, *f.* -στήσω, slaaer ud, spirer frem; df. — διαβλάστησις, ἡ, Fremspiren. — δια-βλέπω, *f.* ψω, giennemskuer; seer skarpt derpaa; ogs. *absol.*, seer stivt hen for mig, *Plat.*; 2) seer op, slaaer Øinene op, *Plut.* — διαβοάω, *irr.*, *f.* ήσω, giennemskriger; at skrige imellem hverandre; διαβοώντων, ὡς δεινὸν εἴη, εἰ -, *Thuc.* 8, 53; 2) udskriger, forkynder høit, gior berømt el. berygtet; df. — διαβόησις, ἡ, at skrige høit, høit Skrig; o. — διαβόητος, 2, udskregen, berygtet; bekiendt, berømt. — *διαβολή, ἡ, Beførelse, Bagvaskelse; Beskyldning, Anklage, Angivelse; — διαβολία, ἡ, Bagvaskelse, *Pind.*; — διαβολικός, 3, ogs. διαβλητικός, 3, bagtalersk, som gierne angiver el. sætter ondt for andre; o. — διάβολος, 2, som beforer, bagvasker, angiver, beskylder; *adv.* διαβόλως αὐτοῦ ἐμνήσθη, paa en ærerørig Maade, *Thuc.* 6, 15; ὁ διάβολος, *caluminator*, Beføreren, den Onde.

δια-βομβέω, giennemsurrer. — διαβορβορύζω, = διακορκορυγέω. — διαβόρειος, 2, (βορέας), som strækker sig imod Nord. — διαβόρος, 2, (βορά), giennemædende, giennemborende; 2) *pass.*, διάβορος, 2, giennemædt, sondergnavet. — δια-βοστρυχόω, kruser stærkt, lægger heelt i Lokker. — διαβουκολέω, d. forstærk. βουκολέω; διαβουκολεῖσθαί τινι, at glæde sig ved noget. — διαβουλεύομαι, (βουλεύω), overtænker, overlægger, har i Sinde, *Thuc.*; df. — διαβούλιον, τό, Raad, Raadslutning; Beraadslagning. — διαβρεχής, 2, = διάβροχος; af — δια-βρέχω, giennemvæder, blodgior; df. — διαβροχή, ἡ, Giennemvæden; o. — διάβροχος, 2, giennemvædet; διάβροχοι νῆες, som have Læk. — διάβρωμα, τό, det Giennem=

ædte, et Hul; — διάβρωσις, ἡ, Giennemæden, Fortæren; v. — διαβρωτικός, 3, giennemædende, fortærende; (af διαβιβρώσκω). — διαβυνέομαι, ogs. -βύνομαι, h. *Herod.* f. - διαβύω [υ *anc.*], stoder el. stopper ind igiennem en Aabning el. et Hul; giennemborer; διὰ τῆς - χερὸς ὀϊστοὺς διαβυνέονται, *Herod.* 4, 71.

δια-γᾰληνίζω, gior aldeles vindstille, *Ar.* — δι-ἀγᾰνακτέω, vredes heftigen; ds. — διαγανάκτησις, ἡ, heftig Vrede. — διαγγελία, ἡ, Mældelse ved et Bud; af — δι-ἀγγέλλω, *f.* -γελῶ, tilmælder el. beretter ved et Bud; forkynder til alle Sider; *in med.*, at udbrede imellem sig, at meddele hverandre, *ex.* en Befaling, *Xen.*; ds.— διάγγελμα, τό, det igiennem et Bud Tilmældte. — δι-ἄγγελος, ὁ, Mellembud, Underhandler, *internuncius*; 2) en Adjutant. — διαγείρω, *irr.*, v. forstærk. ἀγείρω. — δια-γελάω, *f.* άσω [ᾰ], udleer; 2) *intr.*, smaaleer, bliver munter; om Veiret, Luften, o. dl., at klare op, at blive mild el. rolig. — διαγεύομαι, (γεύω), giennemsmager; - denne Handling, διάγευσις, ἡ.

δια-γίγνομαι, *irr.*, gammelattisk f. διαγίνομαι, *f.* -γενήσομαι, er bestandigen, vedbliver at være, ἀνεπίληπτος, uden Dadel; διαγίγνονται ἄρχοντες, de vedblive at regiere, *Xen.*; ὠφέλιμος ὢν διεγένετο, han vedblev at gavne, *id.*; τὴν νύκτα οὕτω διεγένοντο, de tilbragte Natten saaledes, *id.*; 2) om Tiden: at være derimellem; ἔτη διακόσια διαγεγονότα, et Mellemrum af 200 Aar. — δια-γιγνώσκω, *irr.*, gammelattisk f. διαγῑνώσκω, *f.* -γνώσομαι, lærer noie at kiende, adskiller fra hinanden, *dignosco*, τὰ ὠφέλιμα καὶ τὰ βλαβερά, *Xen.*; ogs. alm. affondrer, *Il.* 23, 240; afgior en Trætte, δίκην, *Æsch.*; 2) at beslutte el. aftale med hinanden, *c. inf.*, *Herod.* 6, 138; 3) undersøger, prøver, overlægger noiagtigen; 4) som διαναγιγνώσκω, giennemlæser, *Polyb.*

διαγκυλέομαι, -λίζομαι, o. -λόομαι, (ἀγκυλόω, ἀγκύλη), griber Kastespydet ved Svingremmen for at udslynge det; alm. er, staaer, holder mig skudfærdig; διηγκυλισμένους ἰέναι, *Xen.* — διαγκωνίζομαι, (ἀγκωνίζω), støtter mig paa Albuerne, stoder dermed; - denne Handling, διαγκωνισμός, ὁ. — δια-γλαύσσω, skinner klart. — δια-γλάφω, udgraver, udhuler, εὐνὰς ἐν ψαμάθοισι, *Od.* 4, 438. — διάγλυμμα, τό, Spaaner, Affald; o. — διάγλυπτος, 2, giennemskaaren, indskaaren; af δια-γλύφω, *f.* ψω, giennemskærer, indskærer, bes. om fordybet Arbeide: graverer, *oppon.* ἀναγλύφω.

* διαγνώμη, ἡ, = διάγνωσις; διαγνώμη τῆς ἐκκλησίας, Folkebeslutning, *Thuc.*; o. — διαγνώμων, ονος, 2, som undersøger, adskiller, afgior; (af διαγιγνώσκω). — δια-γνωρίζω, = διαγιγνώσκω. — διάγνωσις, ἡ, Undersøgelse, Adskillelse, Afgiorelse, Beslutning; διάγνωσιν ποιεῖσθαι, at afgiore, *Thuc.*; — διαγνώστης, ου, ὁ, = διαγνώμων; o. — διαγνωστικός, 3, horende, skikket til at undersøge og adskille; (af διαγιγνώσκω). — δι-ἀγορεύω, taler tydeligen og bestemt; bestemmer, fastsætter; ὡς δὲ αἱ πλείους γνῶμαι διηγορεύθησαν, vare afgivne efter Ordenen, *Dion. Hal.*; 2) κακῶς διαγορεύειν τινά, at medtage, omtale nogen ilde, *Luc.*

διάγραμμα, τό, (διαγράφω), alm. det med Linier Omtrukne el. Giennemtrukne; ds. 1) Omrids, Grundrids, Udkast, Rubrik, Tabel, Schema, Register; τὸ διάγραμμα τῶν σκευῶν, rimel. Fortegnelse, Liste, *Dem.*; Skrifttræk, Forskrift; geometrisk Figur el. Opgave, ogs. den dertil horende Bearbeidelse; ligel. en musikalsk Figur el. Opgave, *Plat.*; 2) *transl.*, Forskrift, Befaling, Decret; ds. — διαγραμμίζω, afdeler ved Linier i visse Felt, *ex.* et Schakbræt; 2) spiller i Brættet; ds. — διαγραμμισμός, ὁ, Afdeling ved Linier; Spillebræt; Brætspil; man jevnfører d. lat. *scriptorum duodecim ludus.* — * διάγραπτος, 2, giennemstrogen, udstrogen; δίκη διάγρ., ophævet Proces; — διαγραφεύς, έως, ὁ, som udkaster et Grundrids, en Tegning, et Schema, o. dl.; bes. i Athenen: som udkaster et Schema til Krigsskatten og andre Skatter; o. — διαγραφή, ἡ, egentl. Aftegnen el. Betegnen med Linier; ds. som διάγραμμα, Udkast, Schema, Figur, *etc.*, bes. Tabel, Register, Regnskabsbog; Forskrift, Befaling, Decret; 2) Giennemstregen, Udstregen; bes. Ophævelsen af en Proces; 3) Betaling ved Anviisning, *perscriptio*; - (af flgd.).

διαγράφω, *f.* ψω, afridser, aftegner, udkaster et διάγραμμα, Bem. 1; ds. alm. beskriver, skildrer; 2) afdeler (egentl. m. Linier), ds. bestemmer og anordner, inddeler, *describo*, πόλιν; 3) foreskriver, befaler, *præscribo*; udskriver, udtager, hværver, στρατιώτας, *conscribo milites*; 4) giennemstreger, udsletter, afskaffer, *circumscribo*; bes. διαγράφειν δίκην, at ophæve en Proces (om Dommeren), men διαγράφεσθαι δίκην, at afstaae fra en Proces; *b)* betaler Penge igiennem en Anviisning, *perscribo.* — διαγρηγορέω, f. διεγρήγορέω, giennemvaager,

fild. — διαγριαίνω, d. forstærk. ἀγριαίνω. — δι-ἀγρυπνέω, er - διαγρυπνητής, οῦ, ὁ, som giennemvaager heleNatten. — δια-γυμνάζω, over stærkt, sætter i heftig Bevægelse. — διάγχω, d. forstærk. ἄγχω.

† δι-ἄγω, irr., f. ἄξω, fører, bringer, sætter over el. igiennem, Od. 20, 187; ogs. τριήρεις διήγαγον αὐτόν, Xen.; transl., anfører, styrer, regierer, ἀνθρώπους, πράγματα; — 2) bringer, fører, sætter ud fra hinanden, πόδας, Fødderne; fører bort; — 3) opholder, ernærer, ex. δραχμῇ καὶ χοῖ - ὥσπερ ἀσθενοῦντα τὸν δῆμον διάγουσι, Dem.; — 4) oftest m. o. u. βίον, χρόνον, o. dl., tilbringer Livet el. Tiden, sædv. m. tilføiet nærmere Bestemmelse, ex. διάγειν ἐν εὐδαιμονίᾳ καὶ χρηστῇ δόξῃ, i Lykke og Anseelse; bes. c. part., ex. ψυχή μου - σκοποῦσα διῆγεν, overveiede altid, Xen.; ds. — διαγωγή, ἡ, Handlingen διάγειν, at føre el. sætte over; transl., διαγωγὴ τῶν πραγμάτων, Ledelse, Styrelse; — 2) διαγωγή, sc. βίου s. χρόνου, at tilbringe Livet el. Tiden; ds. a) Levemaade; Adfærd, Opførsel; b) Opholdssted; c) Tidsfordriv, Morskab, Underholdning, Polyb.; alm. Omgang; Samliv; o. — διαγώγιον, τό, Giennemgangstold, Polyb.

διαγωνιάω, d. forstærk. ἀγωνιάω, er meget bange, τὶ, for noget. — δι-ἀγωνίζομαι, kæmper el. kappes med nogen, τινί s. πρός τινα; 2) over mig i en Kamp, anstrænger mig meget; 3) kæmper ud el. til Enden. — διαγώνιος, 2, (γωνία), fra en Vinkel til en anden, Diagonal. — δι-ἀγωνοθετέω, bringer to Partier i Strid med hinanden. — δια-δαίω, irr., f. -δάσομαι, fordeler, uddeler, ληΐην, Herod., δεύματα, Pind.; ep. m. Tmesis, διὰ πᾶρα δασάσκετο, Il. 9, 333; fordærver, forstyrrer, Orac. Herod. 7, 220. — δια-δάκνω, irr., f. -δήξομαι, sonderbider; in med., διαδάκνεσθαί τινι, at bides med nogen. — δια-δακρύω, begræder; 2) græder derimellem. — δια-δάπτω, f. ψω, sonderslider, saarer; m. Tmesis, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας, Il. 21, 398. — δια-δατέομαι, = διαδαίω, m. Tmesis, Il. 5, 158.

δια-δείκνυμι, f. -δείξω, jon. -δέξω, lader vise sig el. skinne igiennem; ds. som δηλόω, viser tydeligen; in med. c. part., νῦν τις διαδεξάτω ὑμέων βασιλῆος κηδόμενος, vise sin Omsorg for Kongen, Herod. 8, 118; ogs. intr. o. impers., διέδεξε, det viste sig, var indlysende, id. — διαδέκτωρ, ορος, ὁ, (διαδέχομαι), som modtager ved Arv; en Efterfølger; 2) modtagen ved Arv, arvet, Eur. — διαδέξιος, 2, (δεξιός), med el. af et saare heldigt Varsel, Herod.; 2) meget behændig el. dygtig. — διάδεξις, ἡ, = διαδοχή. — δια-δέρκομαι, irr., aor. διέδρακον, giennemskuer, bliver vaer derigiennem, Il. 14, 344. — διάδεσμος, ὁ, (δεσμός), Baand, som gaaer derigiennem, ds. — διαδεσμόω, binder fast. — διάδετος, 2, (διαδέω), bunden derigiennem, fastbunden.

δια-δέχομαι, irr., overtager, modtager efter nogen, βασιληΐην, Herod., ναῦν, Commandoen over et Skib, Dem.; bes. m. o. u. λόγον, optager Talen el. taler efter nogen; c. dat., at følge paa el. efter nogen, at afløse nogen, Xen. — δια-δέω, irr., ombinder, omgiver med Baand; σχοινίοισι αὐτὴν διαδήσας, Herod. 4, 154; διαδεδεμένος, med et Hovedbind el. Smykke, διάδημα; 2) binder dertil, binder fast; 3) underbinder, afbinder. — δια-δηλέομαι, beskadiger meget, sonderriver, Od. 14, 37. — διάδηλος, 2, (δῆλος), som viser sig tydeligen; indlysende, øiensynlig, aabenbar; ds. — διαδηλόω, viser tydeligen. — διάδημα, τό, (διαδέω), omslynget Baand el. Bind, bes. om Perserkongens τιάρα el. κίδαρις; εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ, Xen.; ds. Diadem el. Kongekrone som Indsigne paa Kongeværdigheden; ds. — διαδηματίζω, ombinder, bes. med et Diadem.

δια-διδάσκω, irr., f. ξω, lærer nøiagtigen el. fra Grunden. — δια-διδράσκω, irr., f. διαδράσομαι, part. aor. διαδράς, jon. -διδρήσκω, -δρήσομαι, løber bort, undflyer; οὐ γὰρ ἔτι διαδρήσονται, de skulle ikke mere undgaae Slag el. adsprede sig, Herod. 8, 80; ogs. løber over. — δια-δίδωμι, f. διαδώσω, giver, uddeler, fordeler, δῶρα ἡλικιώταις; alm. overleverer, trado; λόγος διεδόθη, et Rygte blev udbredt, Xen.; ἐν παροιμίᾳ διαδοθῆναι, at blive forplantet som Ordsprog; 2) at fordele, udbrede, udgyde sig. — δια-δικάζω, paadømmer el. afgiør en Retssag; in med., διαδικάζεσθαί τινι s. πρός τινα, at begynde en Proces, alm. at have en Strid med nogen.

δια-δικαιόω, forsvarer el. forfægter som Ret, τά τινος, s. ὑπέρ τινος, nogens Sag. — * διαδικασία, ἡ, Dom el. Kiendelse i en Retssag; 2) af med., Retssag el. Proces imellem tvende Partier, τοῦ κλήρου, o. περὶ τοῦ κλήρου, om Arven, Dem.; διαδικασίας τυγχάνειν, at erholde Bevilling til at anlægge en Proces; id.; ogs. Strid om Fortrinet ved Embeders Besættelse; — διαδικασμα, τό, den Sag, hvorom der procederes; o. — διαδικασμός, ὁ, Proces over en stri-

dig Sag; – (af διαδικάζω). — διαδικέω, 1) (δίκη), procederer, strider; 2) d. forstærk. ἀδικέω. — διάδιπλος, 2, (διπλόος), dobbelt sammenføiet. — διαδιφρεύω, egentl. kiører omkaps, df. kappes med nogen i el. om noget, τινί τι, *Eur.*

διαδοιδυκίζω, (δοίδυξ), støder og rører sammen i en Morter; oprører og forvirrer. — δια-δοκιμάζω, prøver og adskiller nøiagtigen, τὰ κίβδηλα καὶ τὰ καλὰ ἀργύρια, *Xen.*; – hørende el. skikket dertil, διαδοκιμαστικός, 3. — διαδοκίς, ίδος, ἡ; (δοκός), Tværbiælke. — δια-δονέω, ryster og kaster imellem el. ud fra hinanden. — διαδοξάζω, d. forstærk. δοξάζω. — διαδορατίζομαι, τινί o. πρός τινα, kæmper imod nogen med Landse. — διαδόσιμος, 2, som gaaer el. gives fra Haand til Haand, overleveret, forplantet; af — διάδοσις, ἡ, (διαδίδωμι), Fordeling el. Uddeling af Gaver til Folket; 2) Overlevering, Tradition. — διαδοχή, ἡ, Følgen el. at følge derpaa; Arvefølge, Succession; Arv; Afløsning; ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλοις στρατεύεσθαι, *Dem.*; 2) Efterkommere, Børn; o. — διάδοχος, 2, optagende, følgende derpaa, afløsende, afvexlende; διάδοχοι ἐφοίτων, afløste hverandre, *Herod.*; ogs. *pass.*, διάδοχα ἔργα, hvorved man afløser hverandre; ὁ διάδοχος, Efterfølger, Eftermand, Arving, τινός, ogs. τινί, efter nogen; (af διαδέχομαι).

δια-δρᾱματίζω, giennemspiller el. fuldender et Theaterstykke. — διαδρᾰμεῖν, *inf. aor.* 2 til διατρέχω. — διαδρᾱσιπολῖται, οἱ, Borgere, som listigen unddrage sig Andeel i de offentlige Tyngder, *Ar.*; af — διάδρᾱσις, ἡ, Bortløben; (af διαδράσομαι, *fut.* til διαδιδράσκω). — διδράσσεσθαι, (δράσσω), ἀλλήλων, at tage el. gribe fat paa hinanden. — διαδρησκεύω, *jon.* f. διαδιδράσκω, *Herod.* 4, 79, *inc.* — διαδρομέω, = διατρέχω; — διαδρομή, ἡ, at løbe derigiennem el. hid og did; 2) Giennemgang, Sted, hvor man kan komme el. bryde igiennem, *Xen.*; o. — διάδρομος, ὁ, Giennemgang; 2) διάδρομος, 2, som løber derigiennem el. hid og did, ustadig, foranderlig; (af τρέχω, δέδρομα).

διαδύνω, sild. Form f. διαδύω. — διάδῡσις, ἡ, at komme igiennem el. bort, at slippe el. liste sig derfra; Udflugt, Lovtrækkeri; διαδύσεις τῶν ἀδικημάτων, *Dem.*; 2) underjordisk Gang el. Canal; af — δια-δύω, *irr.*, o. -δύομαι, f. -δύσω, *aor.* διέδῡν, gaaer, trænger, kommer el. slipper igiennem; slipper el. lister mig derfra; διαδύντες διὰ τοῦ τείχους, *Thuc.*; *transl.*, διὰ τούτων πάντων ἡ φιλία διαδυομένη, naar det er sluppet igiennem, har overvundet alt dette, *Xen. M. S.* 2, 6, 22; bruger Udflugter el. Kneb for at undgaae noget, ὅπως μή –, *Dem.* — δι-ᾴδω, f. ᾄσω o. ᾄσομαι, synger omkaps med nogen, τινί; 2) synger derimellem; 3) som ἀπᾴδω, synger falsk, disharmonerer, *oppon.* συνᾴδω. — δια-δωρέομαι, uddeler Foræringer.

διαείδομαι, f. -είσομαι, (διεῖδον), lader giennemskue, viser tydeligen; ἣν ἀρετὴν διαείσεται, *Il.* 8, 535; men *pass.*, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, viser sig meest, *ib.* 13, 277. — διαείδω, f. είσω o. είσομαι, *poët.* f. διᾴδω; ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, vil synge omkaps med dig, *Theocr.* 5, 22. — διαειμένος, *part. pf. pass.* af διΐημι. — διαειπέμεν, διαειπεῖν, *ep.* f. διειπεῖν, s. m. s. — διαέριος, igiennem Luften, i Luften; o. — διαερόω, udsætter for Luften; (af ἀήρ).

δια-ζάω, *irr.*, f. -ζήσω, *inf.* -ζῆν som διαβιόω, m. o. u. βίον, henlever, tilbringer Livet, καλῶς, *Xen.*; jf. διαζώω; 2) lever derimellem. — διαζευγμός, ὁ, Adskillen; Adskillelse; af — δια-ζεύγνυμι, *irr.*, ogs. -ζευγνύω, f. -ζεύξω, spænder fra hinanden; adskiller, afsondrer; *pass.*, διεζεῦχθαι ἀπὸ τῶν ἄλλων, *Xen.*; ogs. om Skilsmisse; df. — διαζευκτικός, 3, hørende, skikket til at adskille el. afsondre; o. — διάζευξις, ἡ, = διαζευγμός. — διαζηλεύομαι, (ζηλεύω), kappes med nogen. — διαζηλοτυπέομαι, (ζηλοτυπέω), er misundelig paa nogen, τινί. — διάζησις, ἡ, (διαζάω), Giennemleven el. at giennemleve. — δια-ζητέω, giennemsøger, giennemforsker; 2) udfinder, udforsker, *Ar.*

διάζομαι, sætter Rendingen i Væv saaledes, at Traaderne giennemkrydse hverandre, begynder Væven med Rendingen, sædv. στῆσαι τὸν στήμονα; jf. δίασμα; (rimel. af δίς, altsaa egentl. tager dobbelt); — διαζυγία, ἡ, = διαζευγμός. — δια-ζωγραφέω, udmaler. — διάζωμα, o. διάζωσμα, τό, (διαζώννυμι), Stedet over Hofterne, hvor man omgiorder sig, Bæltested; 2) φρενῶν διάζωσμα, Mellemgulvet; 3) Skambælte, *Thuc.*; 4) Baand, Stribe, Strimmel; ogs. en Landstrimmel; 5) Frisen paa en Søile; den øvre Søilerækkes Forbindelse med den nedre, *corona.* — διὰ-ζωμεύω, koger til en Saus. — δια-ζώννυμι, o. -ζωννύω, *irr.*, f. -ζώσω, omgiorder; *in med.*, omgiorder mig, ἀκινάκην, med en Sabel; *pass.*, διέζωσται ὄρεσιν, (Landet) er omgivet deraf; 2) adskiller, afsondrer, τὸν αὐχένα – ἐρύμασι, Jordtungen ved Fæstningsværker,

Plut.; 3) udbedrer, jf. ὑποζώννυμι; df. — διάζωσμα, τό, = διάζωμα; — διαζωστήρ, ῆρος, ὁ, den tolvte Ryghvirvel; o. — διαζώστρα, ἡ, = διάζωμα.

δι-άημι, *irr.*; *f.* ήσω, giennemlufter. — δια-θαλασσεύω, adskiller ved et Hav. — δια-θάλπω, giennemvarmer. — διαθαῤῥέω, d. forst. θαῤῥέω. — δια-θεάομαι, *f.* άσομαι, *jon.* ήσομαι, giennemskuer; betragter nøie, overskuer; — δια-θειόω, giennemsvovler, *Od.* — δια-θερίζω, giennemmeier, giennemskærer. — δια-θερμαίνω, *f.* -μᾰνῶ, giennemvarmer; *in pass.*, bliver hed i Hovedet, *ex.* af Viin, *Dem.*; df. — διαθερμασία, ἡ, Opvarmelse; af — — διάθερμος, 2, (θερμός), giennemvarm, meget varm.

διάθεσις, ἡ, (διατίθημι), Sætten el. Stillen ud fra hinanden, *dispositio*; Anordning, Forordning, bes. et Testament; Udstilling, *ex.* Varers til Salg; Fordeling, *ex.* Figurernes i et Stykke; Tegning, Udkast, Grundrids; ogs. Foredrag, Action; alm. en levende Fremstilling; – 2) *pass.*, Forfatning, Tilstand; df. *a)* om Sielen: Stemning, Sindelav, Tilbøielighed, Tænkemaade; *b)* om Ting: Tilstand, Beskaffenhed; Omstændighed, Tilfælde; – 3) den Gienstand, som ligger til Grund for en Fremstilling; διαθέσεις μυθικαί, mythologiske Æmner. — δια-θεσμοθετέω, anordner og bestemmer ved Love. — διαθετήρ, ῆρος, o. διαθέτης, ου, ὁ, (διατίθημι), som sætter el. stiller ud fra hinanden, som anordner el. forvalter; χρησμῶν διαθέτης, som uddeler dem, *Herod.*; df. — διαθετικός, 3, hørende el. skikket til at stille ud fra hinanden, ordne, anordne; 2) som sætter i en vis Tilstand el. Stemning. — δια-θέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, løber el. gaaer derigiennem; *transl.*, giennemgaaer, *ex.* en Tale; 2) løber hid og did; *transl.*, λόγου οὕτω διαθέοντος, *Xen.*; løber omkaps med nogen, πρός τινα.

*δια-θήκη, (διατίθημι), Anordning, Indretning, Disposition, Testament; Forlig; ἢν μὴ διάθωνταί γ' οἵδε διαθήκην ἐμοί, hvis de ikke træffe en Overeenskomst med mig, *Ar. Av.* 439. — δια-θλίβω, d. forstærk. θλίβω. — δια-θηράω, o. -θηρεύω, opsporer, opjager. — διαθηριόω, d. forst. θηριόω. — δια-θλάω, *f.* άσω, sønderbryder el. knuser aldeles. — δι-αθλέω, giennemkæmper, kæmper til Enden; 2) kappes med nogen, τινί, o. πρός τινα. — δια-θλίβω, trykker derigiennem. — δια-θολόω, giør ganske smudsig el. grumset. — δια-θορυβέω, d. forstærk. θορυβέω. — διάθραυστος, 2, sønderbrukken; som let brækkes; af — δια-θραύω, sønderbryder, giennembryder. — δι-αθρέω, giennemskuer; betragter el. kiender nøie. — διαθρίζω, *poët.* f. διαθερίζω. — δια-θροέω, udspreder et Rygte iblandt Folk.

δια-θρυλλέω, o. -θρῡλέω, udspreder et Rygte; taler ofte og meget om noget; *pass.*, διετεθρύλλητο γάρ, ὡς φαίη Σωκράτης, det var et almindeligt Sagn el. Rygte, *Xen.*; διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα, hvis Øren ere bedøvede af megen Snak, *Plat.* — δια-θρύπτω, *irr.*, *f.* ψω, *aor. pass.* διετρύφην [ῠ], sønderbryder, knuser; ξίφος διατρυφέν, *Il.*; *transl.*, svækker, afkræfter, forkiæler, σῶμα, *Xen.*; *in med.* o. *pass.*, er afkræftet, forkiælet, kraftløs; bes. er opblæst, affecteret, agerer fornem, o. dl.; πλούτῳ διαθρυπτόμενοι, rige Vellystlinger, *Æsch.*; διατέθρυπται ἤδη, har alt sat sig i Positur: om en knibsk Saugerinde, *Theocr.* 15, 99; διατεθρυμμένος τὰ ὦτα κολακείαις, som laaner Øret til, lader sig bedrage af Smiger, *Plut.*; *adv.* διατεθρυμμένως, i en kraftløs og fordærvet Tilstand, *Plat.*

διάθρυψις, ἡ, (διαθρύπτω), Sønderbryden, Knusen; *transl.*, Afkræften, Forkiælen; Kiælenskab, Blødhed, Umandighed. — δια-θρῴσκω, *irr.*, springer igiennem. — διάθῠρα, τά, (θύρα), Skranker foran Døren, Romernes *prothyra.* — διαί, *poët.* f. διά, *Æsch.* — — διᾱΐγδην, *adv.*, (ἀΐσσω), stormende derigiennem, *Opp.* — διαιθριάζω, er under aaben Himmel, *oppon.* διασκηνόω, *Anab.* 4, 4, 10, hvor man dog ogs. læser συναιθρ.; af — δίαιθρος, 2, (αἴθρα), aldeles klar: om Luften; df. — διαιθρόω, opklarer aldeles. — δι-αϊθύσσω, farer el. stryger hurtigt igiennem. — δίαιμος, 2, (αἷμα), blodig, blandet med Blod. — διαίνω, *f.* ᾰνῶ, *aor.* ἐδίηνα, væder, vander; Χείλεα μέν τε δίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, om den karrige Lædskedrik, *Il.* 22, 495; *b)* begræder, πῆμα, *Æsch.*; *in med.*, græder, *id.*; (besl. m. ἰαίνω, δεύω, διερός).

διαίρεσις, ἡ, Afsondring, Adskillelse; Inddeling; Forskiel, Bestemmelse; ἐκ διαιρέσεως, disjunctivisk, *rhet.*; — διαιρέτης, ου, ὁ, som adskiller, inddeler, fordeler; – hørende el. skikket dertil, διαιρετικός, 3; *adv.* διαιρετικῶς, deelviis; o. — διαίρετος, *s.* διαιρετός, 3, deelt, adskilt, afsondret; til at dele, afsondre, adskille; τὰς προσπιπτούσας τύχας οὐ λόγῳ διαιρετάς, at Tilfældene ikke lade sig forklare, *Thuc.*

1, 84; af — δι-αιρέω, *irr.*, *f.* ήσω, *aor.* διεῖλον, tager fra hinanden, adskiller, deler, klover, *Il.* 20, 280; τοὺς σταυροὺς – διῄρουν, udreve, losreve, *Xen.*; διαιρεῖν τρία μέρη, at dele i tre Dele, *Plat.*; *in med.*, at dele imellem sig; – 2) *transl.*, adskiller, afgiør, τὰς διαφοράς, *Herod.*; ogs. ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι, *Æsch. Eum.* 630; bestemmer, (definerer, distingverer derimellem), αἰδῶ καὶ σωφροσύνην, *Xen.*; – *b)* siger, erklærer, tilkiendegiver bestemt, *Herod.*; ogs. *in med.*, *id.*; ogs. forklarer, udlægger, σημεῖον, τέρας.

δι-αίρω, *f.* -ᾰρῶ, hæver, lofter, reiser, ἄνω τὸν αὐχένα, *Xen.*; οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα, lukkede ikke Munden op, *Dem.*; *in med.*, hæver mig; ogs. hæver op til mig; βακτηρίαν διαράμενος, loftende Stokken; – 2) *intr.*, bryder op, εἰς Συρίαν, sætter over til Syrien; ogs. τὴν θάλασσαν, τὸν πόρον διαίρειν, at sætte, tage over Havet, over et Sund, *Polyb.*; ligel. *in med.*; jf. αἴρω. — δι-αισθάνομαι, *irr.*, *f.* -σθήσομαι, føler tydeligen; udskiller ved Følelsen. — διαΐσσω, *poët.* f. διάσσω. — δι-ᾰϊστόω, giør aldeles til intet, ombringer, *Soph.* — δι-αισχύνομαι, d. forstærk. αἰσχύνομαι.

δίαιτα, ἡ, 1) Levemaade; Λυδοὶ τὴν πᾶσαν δίαιταν μετέβαλον, deres hele Skik og Brug, Sæder og Syssel, *totum vitæ genus*; *b)* Underholdning, *Herod.* 1, 35; Mad og Drikke; δίαιτα μετρία, εὐτελής, sparsom, tarvelig Levemaade; *c)* en efter Lægernes Forskrift indrettet Levemaade, Diæt; *d)* Opholdssted, Bolig, Huus, Værelse; *e)* Liv og Levnet, Tænke- og Handlemaade, *vitæ ratio*, *institutum*, *Pind. Pyth.* 1, 182; — 2) det Embede en διαιτητής beklæder, ogs. hans Kiendelse i en Sag; δίαιταν ἀποφαίνεσθαι, at afgive en saadan Kiendelse, *Dem.*, δίαιταν ὀφλεῖν, at være fældet, at have tabt sin Sag ved en saadan Kiendelse, *id.*, (skal være af διάω); df. — διαιτάω, *f.* ήσω, *aor.* διῄτησα (m. uregelm. Augm., *vid. Buttm.*); 1) underholder, ernærer; bes. h. Lægerne: foreskriver en vis Diæt; *b) in med.*, fører en vis Levemaade; iagttager en vis Diæt; alm. opholder mig, lever, boer; *transl.*, er vant, iagttager som en Vane, *ex.* πολλὰ – ἐς θεοὺς νόμιμα δεδιῄτημαι, *Thuc.* 7, 77; — 2) er en διαιτητής, s. m. s., afgiver en Kiendelse som saadan.

*διαίτημα, τό, = δίαιτα, Bem. 1, *b*, *c*; — διαιτήσιμος, 2, hørende til, paakiendt af en διαιτητής; — διαιτητήριος, 2, = διαιτητητικός; 2) τὸ διαιτητήριον, Bolig, Værelse, Kammer, som δίαιτα, Bem. 1, *d*; — διαιτητής, οῦ, ὁ, i Athenen: Voldgiftsmand, Fredsdommer, *arbiter*; – (sædv. valgte Parterne hver sin Voldgiftsmand, og disse to en tredie; fra deres Kiendelse kunde der ikke appelleres, *Dem.*); o. — διαιτητικός, 3, hørende til en vis Levemaade el. Diæt; ἡ διαιτητική, *sc.* τέχνη, Forskrifter derfor, Diætetik; – 2) hørende til en διαιτητής el. til hans Kiendelse; – (af διαιτάω). — διαιώνιος, 2, d. forstærk. αἰώνιος.

διακᾱής, 2, *adv.* -καῶς, (διακαίω), giennemglødet, giennemhed. — διακαθαίρω, *irr.*, *f.* -καθᾰρῶ, ogs. διακαθαρίζω, renser heelt igiennem el. aldeles; df. — διακάθαρσις, ἡ, fuldkommen Renselse. — διακαθέζομαι, *f.* -καθεδοῦμαι, (ἕζομαι, *irr.*), sidder affondret el. aleue paa en Plads. — δια-καθίζω, *irr.*, *f.* -ιζήσω, o. -ιῶ, lader sidde affondret; 2) lader hver sætte sig paa sin Plads. — δια-καίω, *irr.*, *f.* -καύσω, giennembrænder, opheder; *transl.*, sætter i heftig Lidenskab. — διακᾰλοκᾱγᾰθίζομαι, τινί, kappes med nogen i Retskaffenhed, καλοκαγαθία. — δια-καλύπτω, *f.* ψω, som ἀνακαλύπτω, aabenbarer aldeles, *Dem.* — διακάμπτω, *f.* ψω, bøier ind, krummer; df. — διάκαμψις, ἡ, Bøining, Krumning. — δια-κανάζω, *f.* άξω, df. om en rigelig Drik: διεκάναξε τὴν λάγυγγα, skyllede gulpende ned igiennem Halsen, *Eur. Cycl.* 157.

δια-κᾰραδοκέω, venter lige til Enden. — διακάρδιος, 2, (καρδία), som gaaer igiennem Hiertet. — διακαρπεῖν, om Værterne: at skyde Blomst og Frugt togange el. til urette Tid. — δια-καρτερέω, holder ud, er standhaftig; ἐὰν διακαρτερῶμεν πολεμοῦντες, *Xen.* — διακαταβάλλω, = καταβάλλω. — διακαταδαρθάνω, = καταδαρθάνω. — δια-κατέχω, *irr.*, *f.* -καθέξω, holder tilbage, holder fast, opholder, anholder; besidder; erholder; – denne Handling, διακατοχή, ἡ; – som over den, διακάτοχος, 2. — διακαυλίζειν, (καυλίζω), at skyde Stilk el. Stængel. — διάκαυμα, τό, o. διάκαυσις, ἡ, (διακαίω), brændende Hede. — δια-καυνιάζω, lader det komme an paa Lodkastning.

δια-κεάζω, *f.* άσω, giennemklover, splitter; διὰ ξύλα δανὰ κεάσσαι, *Od.* 15, 322. — διάκειμαι, *inf.* διακεῖσθαι, *f.* -κείσομαι, (κεῖμαι), befinder mig i en vis (indre el. ydre) Forfatning; er saa el. saa stemt el. findet, ogs. m. tilføiet ψυχήν; οἰκείως s. φιλικῶς διάκειμαί τινι s. πρός τινα, ogs. παρά τινι, er venligen stemt imod nogen; οὕτως διάκειμαι ὑφ' ὑμῶν, ὡς οὐδὲ δεῖπνον ἔχω, saaledes er jeg medfaren af Eder,

Xen.; πρὸς μεδεμίαν ἡδόνην ἀπλήστως διακεῖσθαι, ikke at attraae uden alt Maadehold, *id.*; — *b)* διάκειται, det er ordnet, afgiort, bestemt, νόμῳ, ved Loven; Ὡς γάρ οἱ διέκειτο, saaledes havde han besluttet, *Hes. Sc.* 20; τὰ διακείμενα, Aftaler, Beslutninger, Betingelser, *Herod.*

δια-κείρω, *f.* -κερῶ o. -κέρσω, *pf.* -κέκαρκα, egentl. sønderskærer; df. *transl.*, ophæver, tilintetgiør; Μήτε τις — Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος, som *rescindere jussa*, *Il.* 8, 8; *pass. c. acc.*, σκευάρια διακεκαρμένος, berøvet Klæderne el. Rustningen, *Ar.* — διακεκριμένως, *adv. part. pf. pass.* af διακρίνω, affondret, adskilt, besynderligen. — διακελεύομαι, (κελεύω), tiltaler; opmuntrer, raader, foreslaaer, τινί, nogen, ogs. τινὶ ποιεῖν τι, *Xen.*; διακελευσάμενος ἑαυτῷ τολμᾶν, efter at have sat Mod i sig selv, *id.*; df. — διακέλευμα, o. διακέλευομα, τό, Raad, Tilskyndelse, Opmuntring, Befaling; o. — διακελευσμός, ὁ, Tilraaden, Opmuntren.

διακενῆς, *adv.* f. διὰ κενῆς πράξεως, forgæves, intetsigende; ἡ διακενῆς ἐπανάσεισις τῶν ὅπλων, *Thuc.* — διάκενος, 2, (κενός), aldeles tom, forgæves; tynd, maver; τὸ διάκενον, den forladte Deel af Muren, *Thuc.* 4, 135; df. — διακενόω, udtømmer aldeles. — δια-κεντέω, giennemstikker, giennemborer; 2) stikker el. hefter fast derpaa; df. — διακέντησις, ἡ, Giennemboren, Giennemstikken. — διακένωσις, ἡ, (-κενόω), fuldkommen Udtømmelse el. Udplyndring. — δια-κέομαι, *jon.* f. διάκειμαι. — δι-ακέομαι, *f.* έσομαι, helbreder aldeles. — δια-κεράννυμι, *irr.*, ogs. -κεραννύω, *f.* -κεράσω [ᾰ], blander imellem hinanden. — δια-κερματίζω, forandrer el. vexler i Smaapenge; — διακερτομέω, d. forstærk. κερτομέω. — διακεχυμένως, *adv. part. pf. pass.* af διαχέω, egentl. udgydet; df. overgivent, *ex. h.* γελᾶν. — διακεχωρισμένως, *adv.*, affondret, besynderligen.

διακηρυκεύομαι, (κηρυκεύω), τινί, o. πρός τινα, underhandler med Fienden igiennem en Herold. — δια-κηρύσσω, *f.* ξω, lader forkynde ved en Herold; ἐν τοῖς διακεκηρυγμένοις, i aaben Feide. — διακιγκλίζω, 1) d. forstærkede κιγκλίζω; 2) (κιγκλίς), omgiver med et Hegn. — δια-κινδυνεύω, vover mig, udsætter mig for Fare, πρὸ βασιλέως, vover Livet for Kongen; διακ. πρός τινα, indlader mig i Kamp med nogen; *in med.*, er i Fare. — δια-κινέω, bevæger hid og did, ὄμματα, *Xen.*; bevæger stærkt, ryster og forvirrer imellem hinanden; 2) *intr.*, bevæger mig, *Ar.* — διακιρνάω, = διακεράννυμι.

διάκλασις, ἡ, Giennembryden; af — δια-κλάω, *irr.*, *f.* άσω [ᾰ], sønderbryder; τόξα - Χερσὶ διακλάσσας, *Il.* 5, 216; knuser smaa; *transl.*, afkræfter, forkiæler, som διαθρύπτω. — διάκλεισις, ἡ, Udelukkelse, Afskærelse, Spærring; af — δια-κλείω, *f.* είσω, afskærer, udelukker, *discludo*, τινὰ τῆς ἐπανόδου, spærrer nogen Tilbagevejen, *Polyb.* — δια-κλέπτω, stiæler el. bortlister hemmeligen, τινά, redder nogen ved List el. Klogskab, *Herod.* 1, 38; τὸ (τοῦ στρατεύματος) διακλαπέν, som holdtes el. holdt sig skiult, *Thuc.* 7, 85. — δια-κληρόω, lader kaste Lod; *in med.*, kaster Lod, erholder ved Lodkastning; df. — διακλήρωσις, Lodkastning; Valg ved Lodkastning.

διακλῑμακίζω, d. forst. κλιμακίζω. — δια-κλίνω [ῑ], undviger, undgaaer; 2) viger, gaaer, svæver af el. ud derfra, *declino*; df. — διάκλισις, ἡ, Undvigen. — δια-κλονέω, ryster stærkt, bringer i Forvirring. — δια-κλύζω, *f.* ύσω, udskyller, afvasker; df. — διάκλυσις, ἡ, Skyllevand; o. — διακλυσμός, ὁ, Udskyllen, Afvasken. — διακλοπάω, *poët.* f. διακλέπτω. — δια-κναίω, skraber, river, τυρόν, *Ar.*; *transl.*, plager, qvæler, ængster, fordærver; πόθος μ' ἔχει διακναίσας, fortærer mig, *Ar.*; *pass. c. acc*, χρῶμα διακεκναιομένος, hvoraf Farven er skrabet, meget bleg, *id.* — δια-κνίζω, kniber, kradser, river, skærer i Stykker; *transl.*, mishandler, giennemhegler.

διάκοιλος, 2, (κοῖλος), aldeles huul. — δια-κοιρανέω, df. πολέας διακοιρανέοντα, (efter Wolf, πολέας διὰ κοιρ.), medens han ordnede og synede el. giennemmønstrede Folkene, *Il.* 4, 230. — δια-κολακεύω, ogs. *in med.*, kappes om at smigre, πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦτον, hans Rigdom, *Isocr.* — δια-κολλάω, forbinder med Liim el. Kit; - hørende el. tienlig dertil, διακολλητικός, 3. — δια-κολυμβάω, svømmer igiennem el. over. — διακομιδή, ἡ, Handlingen — δια-κομίζω, ogs. *in med.*, *Thuc.*, er — διακομιστής, οῦ, ὁ, som bringer, fører, bærer over el. igiennem; en Overbringer. — διακομπέω, d. forstærk. κομπέω.

διᾱκονάω, d. forstærk. ἀκονάω, skærper. — *διᾱκονέω, *f.* ήσω, *pf.* δεδιηκόνηκα, ogs. δεδιάκ., *vid. Buttm.*, betiener, opvarter, τινά; alm. besørger en Tieneste el. Forretning, *ministro*, πρὸς χάριν, nogen til Villie, *Dem.*; df. - διᾱκόνημα, τό, o. διᾱκονία, ἡ, Betiening, Opvartning, besf. ved Bordet; alm.

Tieneste; *διακονία, δι' ἣν ἡ πόλις ἐντιμότερα γέγονεν*, *Dem.*; 2) Redskab el. Huusgeraad, som bruges ved Opvartningen; — *διᾱκονίζω*, = *διακονέω*; o. — *διᾱκονικός*, 3, horende, skikket til Opvartning el. Tieneste; – (af *διάκονος*). — *διᾰ-κονίω* [νῑ], (*κόνις*), bestroer med Stov el. Sand; ogs. bestryger med Beg, *κονία*; *in med.* om Athleterne: at bestroe sig med Stov; df. alm. at ruste sig til Kamp; ogs. om Tyren: at sparke Sand el. Jord op om sig.

διάκονος [ᾱ], *ὁ, ἡ*, *jon.* *διήκονος*, Tiener, Betient, Opvarter; alm. som forretter en Tieneste el. besorger en Forretning, *minister*; ogs. Bud, Sendebud, Gesandt; – (efter *Buttm.*, ligesom *διάκτορος*, at aflede af d. forældede *διάκω* f. *διήκω*, o. besl. m. *διώκω*, egentl. som løber, iler, skynder sig; thi den sædv. Afledn. af *διά* o. *κονίς* strider imod Qvantitæten). — *δι-ακοντίζω*, giennemborer med et Kastespyd; *in med.*, kæmper med Kastespyd; ogs. *διακοντ. τινί* o. *πρός τινα*, kappes med nogen i denne Øvelse. — *διακόντωσις, ἡ*, = *κόντωσις*. — *διακοπή, ἡ*, (*διακόπτω*), Sonderskæren; Giennembryden, Afbryden; Adskillelse; Saar. — — *διάκοπρος*, 2, (*κόπρος*), stærkt giødet. — *δια-κόπτω*, *f.* *ψω*, giennemskærer, sonderhugger, *ταῖς ἀξίναις τὰ κλεῖθρα*, *Xen.*; nedriver, nedbryder; *τὸ χεῖλος διακοπείς*, med giennemboret Læbe, *Dem.*; *b)* afbryder, forhindrer; *c)* forpræger, slaaer falsk Mont; 2) *intr.*, bryder igiennem, hugger mig igiennem, *Xen.*

διακόρευσις, o. *διακόρησις, ἡ*, Handlingen – *διακορεύω* o. *-κορέω*, ogs. *-κορίζω*, (*κόρη*), gior til Kone; 2) *διακορίζω*, (*κόρη*; *pupilla*), beseer skarpt el. noie. — *διακορής*, 2, o. *διάκορος*; 2, (*κόρος*), aldeles mæt el. fuld; ogs. overmæt; *transl.*, *διάκοροι ἀλλήλων*, som ere kiede af at omgaaes, *Xen.* — *δια-κορκορυγεῖν*, at rumle (i Maven), *Ar.* — *διακοσιάκις*, *adv.*, 200 gange; af — *διακόσιοι*, 3, 200; ogs. *collect. in sing.*, *ἵππος διακοσία*, Corps af 200 Ryttere, *Thuc.* 1, 62; df. — *διακοσιοντάχους*, bedre *διακοσιάχους, ουν*, (*χόος, χέω*), 200fold; — *διακοσιοστός*, 3, den 200ste; o. — *διακοσιοτεσσαρακοντάχους, ουν*, (*χόος, χέω*), 240fold, *καρπός*, *Strab.*

δια-κοσμέω, ordner og stiller ud fra hinanden, afdeler, *ἐς δεκάδας*, *Il.*; *διὰ τρίχα κοσμηθέντες*, som vare adskilte i el. som beboede trende Byer, *ib.* 2, 655; alm. udsmykker, anordner, *πομπήν*, *Thuc.*; ogs. *in med.*, *Od.* 22, 457; – *opt. aor.* 1 *pass.* *διακοσμηθεῖμην*, f. *-θείημεν*, *Hom.* o. *att.*; df. — *διακόσμησις, ἡ*, Anordning, Indretning; Fordeling; Forvaltning. — *διάκοσμος, ὁ*, (*κόσμος*), *poët.*, = frgd.; 2) Skibskatalogen i den anden Sang af Iliaden, *Strab.* — *δια-κουφίζω*, letter, lindrer; 2) *intr.*, bliver lettere, kommer mig noget. — *δι-ακούω*, *irr.*, *f.* *ούσομαι*, hører ud el. heelt igiennem, *τινά*, ogs. *τινός*, paa el. af nogen, ogs. *τί τινος*. — *διάκοψις, ἡ*, = *διακοπή*.

δια-κρᾰδαίνω, *f.* *ᾰνῶ*, kaster el. ryster ud fra hinanden. — *δια-κράζω*, *irr.*, *τινί*, skriger omkaps med nogen, *Ar.* — *δια-κρᾰτέω*, holder fast; holder tilbage; erholder; ogs. som *διακαρτερέω*, holder ud til Enden, *Plut.*; df. — *διακράτησις, ἡ*, Fastholden; o. — *διακρατητικός*, 3, holdende fast. — *διακρέκω*, *f.* *ξω*, *χέλυν*, slaaer Citharen, *poët.* — *διακρημνίζω*, d. forstærk. *κρημνίζω*. — *διακρηνόω*, *dor.* *διακρᾱν-*, (*κρήνη*), giennemstrømmer med Kildevand, vander, *Theocr.* — *δι-ακριβολογέομαι*, tager det altfor noie, undersoger meget strængt. — *δι-ακριβόω*, gior noget, udforsker, lærer at kiende noiagtigen.

διακρῐδὀν, *adv.*, ogs. *διακριδά*, *Opp.*, afsondret, adskilt; udmærket, fortrinligen, som *ἔξοχα*; *διακριδὸν ἄριστος*, *Hom.*; noiagtigen, tydeligen, bestemt; af — †*δια-κρίνω* [ῑ], *f.* *-κρῐνῶ*, adskiller fra hinanden, *Il.* 7, 292; *οὐδένα διακρίνων*, uden al Forskiel, *Herod.* 3, 39; afsondrer, *τί τινος*, *Il.* 2, 475; sild., afgior ved en Kiendelse; – *b)* *in pass.*, at skilles ad; *ἐπ' οἴκου ἕκασται διεκρίθησαν* (*νῆες*), *Thuc.*; bes. at udfægte en Kamp, at blive færdig med, at komme fra hinanden, h. *Hom.* bes. *in aor. ep.* *διακρινθῆναι*, *poët.* ogs. *διακριθήμεναι*; ligel. *μάχῃ διακριθῆναι* – *πρός τινα*, *proelio decernere cum aliquo*, *Herod.* 9, 58; ligel. *κατὰ τάχος διακριθήσεσθαι πόλεμον*, at det snart vilde komme til Krig, *id.* 7, 206; df. — *διάκρῐσις, εως, ἡ*, Afsondring; Adskillelse; *b)* Strid, Trætte; *c)* Bedommelse, Kiendelse; — *διακριτικός*, 3, horende, skikket til at afsondre, afgiore; o. — *διάκρῐτος*, 2, adskilt; udmærket.

δι-ακροβολίζομαι, skærmydsler, *τινί*, med nogen; df. — *διακροβολισμός, ὁ*, Skærmydsel. — *δια-κρουτέω*, slaaer el. brækker i Stykker; *b)* sonderlemmer el. oploser i de oprindelige Bestanddele, *ex.* et Ord i Stavelser og Bogstaver, *Plat.*, *oppon.* *συγκροτέω*. — *διάκρουσις, ἡ*, at slaae derigiennem; Bortfiernelse, Afvendelse; 2) Ophold, Nolen; *ἐπὶ διακρούσει*, for at skuffe og udtrække Sagen, *Dem.*; o. — *διακρουστικός*, 3, *adv.* *-κῶς*, horende til Handlingen *δια-*

κρούειν; ῥήματα διακρουστικά, skuffende Tale; af — δια-κρούω, driver el. slaaer derigiennem, σφῆνα, en Kile; b) slaaer el. pikker paa noget, τὶ, εἴτε ὑγιὲς, εἴτε σαθρὸν φθέγγεται, Plat.; ds. transl., undersøger, prøver; c) forhindrer, afbryder, τινὰ ἐν τοῖς πράγμασι, Plut., ogs. τινά τινος; pass., διακρουσθῆναι τῆς τιμωρίας, at hindres fra at tage Hævn, Dem.; — 2) in med., slaaer mig igiennem, slipper igiennem; støder tilbage, viser fra mig, undgaaer, bes. paa en listig Maade; οὗτοι μὲν οὕτω διεκρούσαντο τοὺς Ἕλληνας, skuffede Grækerne, Herod. 7, 168; alm. udsætter, nøler, chikanerer, Dem.; b) πρύμναν διακρούσασθαι, som πρ. ἀνακρούσασθαι, puppim remis inhibere. — διακρύπτω, f. ψω, d. forstærk. κρύπτω.

δια-κτενίζω, giennemkæmmer. — διακτορία, ἡ, Budbæren, et Buds Tieneste; af — διάκτορος, ὁ, sild. ogs. διάκτωρ, ορος, ὁ, h. Hom. som epith. til Hermes: Gudernes Sendebud el. Herold; sild. ogs. s: ψυχοπομπός; egentl. som udfører el. udretter en Tieneste; (Afledn. see u. διάκονος). — δια-κυβερνάω, styrer el. fører derigiennem; regierer aldeles. — δια-κυβεύω, kaster Tærninger med nogen; transl., sætter paa Spil, vover. — δια-κῠκάω, rører og blander imellem hverandre; forvirrer, bringer i Uorden. — δια-κῠλινδέω, vælter hid og did el. ud fra hinanden. — δια-κῡμαίνω, sætter i en bølgende Bevægelse; giør urolig el. stormende.

διακῠνεῖν, (κυνέω, irr.), at kysse hinanden. — δια-κύπτω, f. ψω, bukker mig for at see ud igiennem en Aabning, διὰ τῆς γοργύρης, Herod. — δια-κυρίττομαι, τινί, stanges med nogen: egentl. om Bukkene. — διακωδωνίζω, d. forstærk. κωδωνίζω. — διακώλῡμα, τό, Forhindring; — διακωλῡτής, οῦ, ὁ, som hindrer el. standser, Herod.; ds. - διακωλῡτικός, 3, hinderlig, afholdende; af — δια-κωλύω [ῡ], forhindrer, afholder. — δια-κωμῳδέω, udspotter i et Lystspil; alm. udspotter. — διακωχή, ἡ, som ἀνακωχή, Stilstand, Vaabenstilstand; 2) som διοχή, Mellemrum, Afstand.

διαλαβή, ἡ, (διαλαμβάνω), = διάληψις. — δια-λαγχάνω; irr., f. -λήξομαι, fordeler ved Lodkastning; kaster Lod om noget, τὶ; transl., sønderriver, Eur. — διαλαθών, part. aor. 2 til διαλανθάνω. — δια-λακέω, brister i Stykker med et Knald; Ar. — δια-λακίζω, river i Stykker. — διαλακτίζω, d. forstærk. λακτίζω. — δια-λαλέω, τινί, o. πρός τινα, snakker med nogen, underholder mig med nogen; 2) udbreder et Rygte, fører Sladder; ds. — διαλάλησις, ἡ, Samtale, Underholdning; 2) Rygtebæren, Sladder.

δια-λαμβάνω, irr., f. -λήψομαι, pf. διείληφα, pass. -είλημμαι, jon. -είλαμμαι, aor. 2 διέλαβον; 1) modtager en Deel af noget, faaer tildeelt; ogs. διαλαμβάνουσι τὸ - ἀργύριον, dele imellem sig, Xen. Anab. 5, 3, 4; — 2) tager fra hinanden, adskiller, affondrer, fordeler, (ποταμὸν) ἐς τὰς διώρυχας. -, afleder, Herod. 1, 202; στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους, at sætte Grændsepæle, Dem.; διαλαβεῖν λέγοντα, at giøre et Ophold i Udtalen, Plat.; pass., θώρακες διειλημμένοι τὸ βάρος, hvis Vægt er ligeligen fordeelt, Xen.; - b) transl., udvikler el. fremstiller tydeligen i Skrift el. Tale, dissero, expono, ex. διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ὑμᾶς, Dem. p. 165; ligel. in med.; — 3) griber med begge Hænder el. rundt om, complector, ex. om et Vaaben; ogs. ved at brydes; alm. omgiver, omringer; ἐκέλευε αὐτὸν - διαλαβέειν, at gribe ham, Herod. 1, 114, o. pass. διαλελαμμένος ἄγεται, id. 4, 68; - b) transl., omfatter med Aanden, danner mig en Forestilling, induco in animum; overtænker, beraadslaaer; beslutter, bestemmer; ogs. fuldstænd., διαλαβεῖν τοῖς διανοήμασι, Plat.

δια-λάμπω, skinner igiennem, Xen.; transl., trænger igiennem med Stemmen, overskriger; bliver berømt; ds. — διάλαμψις, ἡ, at skinne igiennem; Lysning, Glands; Meteor. — δια-λανθάνω, irr., f. -λήσω, aor. διέλαθον, bliver aldeles skiult el. ubemærket; undgaaer nogen, slipper fra nogen, τινά. — διαλγέω, d. forstærk. ἀλγέω; ds. — διαλγής, 2, som lider af heftig Smerte.

δια-λέγω, irr., affondrer, udsøger, udvælger; τοῖσι εἴδεα -ὑπῆρχε, διαλέγων, de anseeligste, Herod. 8, 113; jf. nedenf. b; — 2) in med., a) affondrer i Tankerne, ex. ταῦτά μοι φίλος διελέξατο θυμός, Il.; sild. διαλέγεσθαί τι πρὸς ἑαυτόν, Dem. p. 418; b) taler; κατὰ τὠυτὸ διαλέγεσθαι, at have det samme Sprog, Herod. 1, 142; sædv., holder en Samtale med nogen, τινί, s. πρός τινα; ds. afhandler i en Samtale: bes. om Sokratikernes dialektiske Fremgangsmaade; τὸ διαλέγεσθαι (disserere) -, ἐκ τοῦ συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι, διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα, Xen. M. S. 4, 5, 12; ogs. absol., er sysselsat med Dialektik, er en snedig Taler, veed at snoe mig; c) underhandler, afgiør; διαλεξόμεθα ἡμῖν αὐτοῖς, vi ville afgiøre det imellem os, Dem.

διαλείβομαι, (λείβω), flyder ud, svinder hen. — διάλειμμα, τό, (δια-

λείπω), Mellemrum, Hul; Mellemtid. — διαλειπτός, 2, (διαλείφω), til at smøre derpaa, til at indsmore. — δια-λείπω, f. ψω, lader derimellem, a) sc. χρόνον, aflader, ophører, bes. c. part., ex. οὐ πώποτε διέλιπον ζητῶν, har aldrig ophørt at søge, Xen.; διαλιπὼν ἡμέρας τινάς, efter at have ladet nogle Dage gaae hen, Dem.; ogs. διαλιπούσης ἡμέρας, efter en Dags Frist, Thuc. 3, 74; b) sc. διάστημα, lader et Mellemrum, er i en Afstand; οὐ πολὺ διαλείποντες, ikke langt fra hinanden, Xen.; pass., διελέλειπτο, der blev et Mellemrum, Herod.; τὸ διαλεῖπον, Mellemrum; τὸ διαλεῖπον τοῦ θώρακος, det Sted, som Pantseret ikke dækker, Xen.

δι-αλείφω, f. ψω, indsalver, indsmører; b) giennemstreger, udsletter. — διαλείχω, udslikker, beslikker; — διάλειψις, ἡ, (διαλείπω), Afbrydelse; Ophøren. — διαλεκτικεύομαι, er øvet i Dialektiken, gior Slutninger, disputerer; af — διαλεκτικός, 3, hørende til en Samtale el. Underholdning; bes. hørende el. skikket til at disputere, dialektisk; ἡ διαλεκτική, sc. τέχνη, Disputeerkunst, Dialektik, Logik; af — διάλεκτος, ἡ, (διαλέγω), Tale, Udtale, Sprog; b) Talemaade, Udtryk; c) Samtale, Tiltale; d) de enkelte Stammers Mundart el. Dialekt; df. h. gramm., διάλεκτος Ἰάς, Ἀτθίς, Δωρίς, Αἰολίς. — διαλελυμένως, adv. part. pf. pass. af διαλύω. — διάλεξις, ἡ, (διαλέγω), Underholdning, Samtale.

δια-λεπτολογέομαι, τινί, driver Spidsfindigheder med nogen, Ar. — διάλεπτος, 2, (λεπτός), meget tynd, meget ringe. — δια-λευκαίνω, blander med hvidt; 2) gior tydelig, forklarer. — διάλευκος, 2, (λευκός), blandet med hvidt. — διάληξις, ἡ, (διαλαγχάνω), Lodkastning; Fordeling ved Lodkastning. — διαληπτικός, 3, som adskiller, afsondrer, distingverer nøiagtigen el. fiint; nøiagtig, omhyggelig, diligens; o. — διάληψις, ἡ, Delen, Deling, Afsondring; Mellemrum; – 2) at omfatte el. holde med begge Hænder; b) transl., at omfatte med Forestillingen; df. Betragtning; Dom, Mening; Bedommelse; Beslutning.

διάλιθος, 2, (λίθος), besat el. indlagt med Ædelstene. — διαλιμπάνω, = διαλείπω. — διαλινάω, (λίνον), gaaer el. slipper ud igiennem Garnet. — Διάλιος ἱερεύς, flamen Dialis, Jupiters Præst. — διαλιπαίνω, d. forstærk. λιπαίνω. — διαλιχμάζω, o. -λιχμάομαι, = διαλείχω. — *διαλλαγή, ἡ, Omvexling, Ombytning; bes. Forandring af Sindelav, df. Udsoning, Forlig, Fredsslutning; — διάλλαγμα, τό, det Omvexlede, Bytte; 2) = διαλλαγή; — διαλλακτήρ, ῆρος, ὁ, som udsoner, Fredsstifter, Mægler; df. — διαλλακτήριον, 2, hørende el. skikket til at udsone; o. — διαλλακτής, οῦ, ὁ, = διαλλακτήρ; – (af flgd.).

δι-αλλάσσω, att. ττω, f. ξω, 1) transit., forandrer; omvexler, ombytter, τοὺς ναυάρχους, indsætter nye Skibsbefalingsmænd, Xen.; διαλλάξας Μακεδονίαν, efter at være dragen igiennem M., id.; διαλλ. τί τινος, ogs. τὶ ἀντί τινος, at ombytte det ene for det andet; in med., at bytte med hinanden, τὰς τάξεις, Herod. 9, 47; b) omstemmer, udsoner, τινάς, ogs. τινά τινι, o. τινὰ πρός τινα, den ene med den anden; in med. o. pass., udsoner mig el. udsones med nogen, πρός τινα; — 2) intr. o. in pass., er forskiellig, τινός τι, fra nogen i noget, ogs. τινί τι, ex. διαλλάσσοντες εἶδος μὲν οὐδὲν τοῖσι ἑτέροισι, Herod. 7, 70; men τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα, forskiellige ved el. i deres Arter, Thuc.; τὸ διαλλάσσον τῆς γνώμης, Forskiellighed i Anskuelse, id. 3, 10; διαλλάττεται, det er et andet el. forskielligt Tilfælde.

διάλληλος, τρόπος, ὁ, (ἀλλήλων), Cirkel i at slutte. — δι-αλλοιόω, d. forstærk. ἀλλοιόω. — δι-άλλομαι, irr., f. -αλοῦμαι, springer igiennem el. over, τὴν τάφρον; springer bort; df. — δίαλμα, τό, Spring derigiennem el. derover. — διαλοάω, d. forstærk. ἀλοάω. — διαλογή, ἡ, (διαλέγω), Udvalg, Afsondring; Aftælling; 2) f. διαλογισμός, Samtale, Herod. Vit. Hom. 36. — δια-λογίζομαι, πρός τινα, gior Afregning med nogen, πρὸς ἐμαυτόν, overlægger med mig selv; ogs. absol., betænker, πῇ – ἀποβήσοιτο, hvad Udfaldet vilde blive, Xen.; 2) undersøger i en philosophisk Samtale, fører en saadan; διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν διασκοπῶμεν, id. — διαλογικός, 3, (διάλογος), hørende, skikket til en Samtale, bes. til en philosophisk Underholdning; 2) affattet i Form af en Samtale el. Dialog, dialogisk. — διαλόγισμα, τό, o. διαλογισμός, ὁ, Beregning, Afregning; 2) Betænken, Betænkning, Tanke, Grund; 3) Underholdning, Samtale; o. — διαλογιστικός, 3, hørende, skikket til Afregning el. til Overveielse; (af διαλογίζομαι). — διάλογος, ὁ, (διαλέγομαι), Underholdning, Samtale, Dialog.

δια-λοιδορέω, kives el. skændes med nogen; in med., at kives el. skændes med hinanden; df. — διαλοιδόρησις, ἡ, giensidigt Skænderi. — διάλοιπος, 2, (λοιπός), som er bleven tilovers derimellem. — διάλοξος, 2, d. forstærk. λο-

ξός. — δια-λῠγίζω, boier derigiennem el. derom; 2) boier stærkt; df. — δια-λύγισμα, τό, Omboining; 2) det stærkt Boiede. — διαλῡμαίνομαι, d. forstærk. λυμαίνομαι. — *διάλῠσις, ἡ, Oplosning, τοῦ στρατεύματος, *Xen.*; Adskillelse; 2) Bilæggelse af Stridigheder, Fredsslutning; 3) Befrielse; 4) Betaling; — διαλῡσίφιλος, 2, (φίλος), som adskiller Venner; — διαλῠτής, οῦ, ὁ, som oploser; som forstyrrer; — διαλῠτικός, 3, horende, skikket til at oplose, adskille, sonderlemme; — διάλῠτος, 2, oplost, frafkilt; forstyrret; o. — διαλυτός, 3, som lader sig oplose, adskille, forstyrre; (af διαλύω). — διαλύτρωσις, ἡ, (λυτρόω), giensidig Udlosning.

δια-λύω [υ *anc.*], *irr.*, *f.* ύσω [ῡ], oploser, adskiller, τὸν σύλλογον, τὴν πανήγυριν, ophæver Forsamlingen, τὴν σκηνήν, hæver Taffelet, τὴν στρατιάν, τὸ στράτευμα, afskediger Hæren; *pass.*, νῦν καιρὸς διαλυθῆναι, til at skilles ad, gaae fra hinanden, *Xen.*; – *b)* oploser, bilægger, ἔχθραν, πόλεμον; διαλύειν τινὰ πρός τινα, at udsone nogen med en anden; *in med.*, διαλύσασθαι πρός τινα, at udsones, forlige sig med nogen, ogs. ἐν φίλοις διαλύσασθαι περί τινος, venskabeligen at enes om noget, *Isocr.*; – *c)* διαλύειν χρέος, τιμήν, at betale en Gield, en Tings Værdi; – *d)* oploser, svækker, afkræfter, ἄρθρων ἶνας, *Ar.*; πάντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσε, *Dem.* — διαλφιτόω, (ἄλφιτον), opfylder ganske med Meel. — διαλωβάω, d. forstærk. λωβάω, ogs. *in med.*

δια-μαγεύω, udsmykker magisk el. med skuffende Pynt, *Luc.* — διαμαθύνω, d. forstærk. ἀμαθύνω. — δια-μαλάσσω, ττω, *f.* ξω, giennembloder aldeles. — διαμαντεύομαι, d. forstærk. μαντεύομαι. — δι-αμαρτάνω, *irr.*, *f.* ήσω, forfeiler, kan ikke finde noget, τινός; *b)* feiler, tager feil af noget, τινός, κρίνων, i min Dom, *Xen.*; df. — διαμάρτημα, τό, d. forstærk. ἁμάρτημα; o. — διαμαρτία, ἡ, at forfeile, ikke at erholde, τινός; 2) = ἁμαρτία. — διαμαρτυρέω, kalder Mennesker og Guder til Vidne paa en lidt Uret; *b)* fordrer, forlanger, befaler, beder indstændigen; *c)* betiener mig af διαμαρτυρία, *Dem.* 2; df. — διαμαρτυρία, ἡ, at kalde til Vidne, bes. paa en lidt Uret; 2) i den attiske Ret: etslags Exception imod Vidneforelse, for derved at undgaae en Klage. — δια-μαρτύρομαι, = διαμαρτυρέω; ὁ νόμος αὐτὸς διαμαρτύρεται κελεύων, befaler udtrykkeligen, *Dem.*; ogs. forsikrer, lover, tilsiger helligen, *Xen. Hell.* 3, 2, 13.

δια-μασάομαι, ogs. -μασσάομαι, giennemtygger; df. — διαμάσημα, τό, ogs. -μάσσημα, det Giennemtyggede, bes. etslags Lægemiddel til at tygge; o. — διαμασητός, 3, ogs. -μασσητός, giennemtygget; til at giennemtygge. — δια-μάσσω, ττω, *f.* ξω, giennemælter, sondergnider. — δια-μαστῑγόω, giennempidsker; df. — διαμαστίγωσις, ἡ, Giennempidskning, bes. i Sparta paa Artemis Orthia's Fest. — δια-μαστροπεύω, sammenkobler. — δια-μασχαλίζω, giver under Armen, τινά τινι; *in med.*, tager under Armen. — δια-μάχη, ἡ, giensidig Kamp el. Strid. — διαμαχίζομαι, sædv. δια-μάχομαι, *irr.*, *f.* -μαχέσομαι o. -μαχοῦμαι, *poët.* -μαχήσομαι, τινί, s. πρός τινα, kæmper, strider imod nogen, περὶ τῆς χώρης – τοῖς ἐπιοῦσι, *Herod.*, ogs. m. flgd. μή s. τῷ μὴ *c. inf.*, for at ikke; 2) leverer et afgiorende Slag, *depugno*, *Ar.* — δι-αμάω, *f.* ήσω, giennemmeier, giennemskærer, sonderhugger, χιτῶνα, *Il.*; river eller kradser i Stykker; 2) sædv. *in med.*, opkradser, opgraver, som διασκάπτω, *Thuc.* 4, 26.

δια-μεθίημι, lader fare, slipper los. — δι-αμείβω, *f.* ψω, omvexler, ombytter; *b)* διαμ. ὁδόν, tilbagelægger en Vei, *Æsch.*; *c)* *in med.*, giengielder, belonner; διαμείβεσθαι τὰς ἀγόρας, at sælge Korn, *Dion. Hal.* — δια-μειδιάω, *f.* άσω [ᾱ], tilsmiler, tilleer. — διάμειπτος, 2, (διαμείβω), afvexlende, ustadig. — δια-μειρακιεύομαι, opforer mig drengeagtigen el. kaadt; *c. dat.*, strider med nogen om Daarligheder. — διάμειψις, ἡ, (διαμείβω), Udvexling, Ombytning. — διαμελαίνω, d. forstærk. μελαίνω. — δια-μελεϊστί, Led for Led, ledviis, i Stykker, ταμών, *Od.* — δια-μελετάω, *f.* ήσω, giennemover, over og behandler grundigen. — δια-μελίζω, sonderlemmer, sonderhugger; 2) synger omkaps; df. — διαμελισμός, ὁ, Sonderlemmelse; — διαμέλλησις, ἡ, Nolen, Dvælen; Udsættelse, Sinkelse; o. — διαμελλητής, οῦ, ὁ, en Noler; af — διαμέλλω, *irr.*, *f.* ήσω, vil altid til at handle, d. e. udsætter, noler, dvæler.

διαμέμφομαι, *irr.*, d. forstærk. μέμφομαι. — δια-μένω, *irr.*, *f.* ενῶ, *pf.* -μεμένηκα, forbliver, ἐν συμμαχίᾳ, i Forbundet, ἐν τοῖς νόμοις, iagttager Lovene; *b)* vedbliver at være, er bestandigen; διαμένω λέγων, vedbliver at sige, *Dem.*; — δια-μερίζω, sonderlemmer; uddeler, fordeler; df. — διαμερισμός, ὁ, Sonderlemmelse, Adskillelse, Fordeling; — διάμεσος, 2, (μέσος), som befinder sig derimellem. —

διάμεστος, 2, (μεστός), aldeles fuld; df. — διαμεστόω, gior aldeles fuld. — δια-μετρέω, giennemmaaler, afmaaler, χῶρον, en Kampplads, *Il.* 3, 315; *b*) udmaaler, uddeler el. sælger efter Maal; – *in med.*, *a*) lader mig tildele, modtager el. kiøber efter Maal; διεμετροῦντο τὰ ἄλφιτα ἐν τῷ Ὠιδείῳ, *Dem.*; *b*) at dele imellem sig efter Maal, *Xen.*; — 2) *intr.*, (af διάμετρος), er aldeles modsat, ligger ligeoverfor noget, τινί; df. — διαμέτρησις, ἡ, Udmaalen, Tilmaalen; o. — διαμετρητός, 3, udmaalt, tilmaalt; afmaalt; διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ, *Il.* 3, 344.

διάμετρος, ἡ, (μέτρον), Giennemmaaler, enhver igiennem et Middelpunkt gaaende Linie, *ex.* Kuglens Axel, ἄξων; ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι, at være modsat, at ligge ligeoverfor; 2) Soldaternes Sold og Kost, *dimensum*; 3) Tilgift paa Maalet; 4) κατὰ διάμετρον κινεῖσθαι, om Dyrene: at sætte Benene korsviis, *Aristot.* — δι-αμεύω, *poët.* f. διαμείβω; df. — διαμεύοτης, ου, ὁ, en Taskenspiller. — διαμήδομαι, = μήδομαι, *inc.* — διαμηκίζω, (μῆκος), = διαμετρέω, Bem. 2. — διαμηρίζω, (μηρος), vrider el. trykker Benene ud fra hinanden; – denne Handling, διαμηρισμός, ὁ. — δια-μηρύω, opvikler. — διαμηχανάομαι, d. forstærk. μηχανάομαι.

δια-μίγνυμι, *irr.*, *f.* -μίξω, blander sammen el. imellem hinanden. — δια-μικρολογέομαι, behandler nogen paa en smaalig og gnidsk Maade, er en smaalig Gnier, *Plut.* — δι-αμιλλάομαι, *f.* ήσομαι, strider el. kappes med nogen, τινί, om el. i noget, τινός. — διαμιμνήσκω, d. forstærk. μιμνήσκω; διαμεμνῆσθαι, at beholde i Hukommelsen, *Xen. M. S.* 1, 4, 13. — δια-μινύρομαι, synger med klingende el. pibende Stemme. — δια-μίσγω, = διαμίγνυμι. — δια-μισέω, hader bittert el. vedholdende. — δια-μιστύλλω, *f.* ύλῶ, skærer i Stykker, κατὰ μέρεα τὸ ἱερήϊον, *Herod.* 1, 132. — διάμιτρος, 2, (μίτρα), ombunden med en μίτρα. — δίαμμος, 2, (ἄμμος), fuld af Sand.

δια-μνημονεύω, erindrer mig, mindes, husker, *Xen. M. S.* 1, 3, 1; ogs. mindes el. taler om noget, τινός s. τὶ; *pass.*, διαμνημονεύεται ἔχων, siges at have havt, *Xen.*; 2) minder en om noget, τινί τι, *Plat.* — διαμοιράομαι, (μοιράω), fordeler, ἕπταχα πάντα, det Hele i syv Portioner, *Od.* 14, 434; sild. ogs. *in act.*, deler el. hugger i Stykker; df. — διαμοιρηδά, *adv.*, efter Dele el. Stykker, deelviis, *Ap. Rh.* — διαμοιρία, ἡ, (μοῖρα), Fordeling. — δια-μοιρίζω, er – διαμοιριστής, οῦ, ὁ, som fordeler. — δια-μολεῖν, *inf. aor.*, at gaae bort, at bortfierne sig, *Eur.* — δια-μολύνω, tilsmudser aldeles. — διαμονή, ἡ, (διαμένω), Udebliven, Udholden, Varighed, Bestandighed. — δια-μονομαχέω, τινί, o. πρός τινα, strider imod nogen i Tvekamp. — διάμορφος, 2, (μορφή), som er aldeles formet til en Gestalt. — διαμορφοσκοπέομαι, (μορφοσκοπέω), τινί, strider el. kappes med nogen om Gestaltens Skionhed. — δια-μορφόω, giennemformer el. uddanner til en Gestalt; df. — διαμόρφωσις, ἡ, Uddannelse til en Gestalt. — διαμοτόω, (μοτός), fylder med Charpie. — διαμοχλίζω, (μοχλός), sprænger med Løftestangen el. voldsomt ud fra hinanden.

διαμπάξ, *adv.*, heelt igiennem; ἐτέτρωτο τὸν μηρὸν διαμπάξ, *Xen.*; ogs. ganske og aldeles; (rimel. af διά o. πᾶς m. indskudt μ). — διαμπείρω, *poët.* f. διαναπείρω, giennemspidder, giennemborer. — δι-αμπερές, *adv.*, heelt igiennem, *Il.*; ogs. *c. gen.*, στιχὸς εἶμι διαμπερές, *ib.* 20, 362; ogs. ganske og aldeles, uafbrudt; vedblivende, bestandigen, h. *Hom.* ogs. διαμπερὲς αἰεί, o. dl.; undert. m. Tmesis, διὰ δ' ἀμπερές, *ex. Il.* 11, 377; i Prosa ogs. διαμπερέως; *adject.* διαμπερής har *Hipp.*; (rimel. af διαπεράω m. indskudt μ, besl. m. διαπρύσιος; jf. ogs. διαμπάξ).

δια-μυδαλέος, 3, som giennembløder el. væder aldeles, *Æsch.*; af — διαμυδάω, giennembløedes aldeles, opløses el. raadner af for megen Fugtighed. — δια-μυθέομαι, τινί, klamres med nogen; 2) besnakker, forfører nogen ved min Tale; df. — διαμύθησις, ἡ, Besnakken, Forførelse. — δια-μυθολογέομαι, taler el. snakker med nogen; διαμυθεῖσθαι λόγον, at giennemtale en Sag til Enden. — δια-μυλλαίνω, *f.* ανῶ, spotter ved at vrænge med Munden. — διαμφίδιος, 2, afsondret, forskiellig; af — διαμφίς, (διά, ἀμφίς), besynderligen, afsondret, paa begge Sider. — δι-αμφισβητέω, strider med nogen; ogs. giensidigen at tvivle; df. — διαμφισβήτησις, ἡ, giensidig Strid, Uvished, Tvivl. — διαμφοδέω, (ἄμφοδος), afsondrer el. forvilder mig paa en Sidevei. — δια-μωκάομαι, udleer; spotter, df. — διαμώκησις, ἡ, Forhaanelse, Spot.

δι-αναβάλλω, *irr.*, udsætter, opsætter altid paa ny. — δι-αναγιγνώσκω, *irr.*, giennemlæser. — διαναγκάζω, *f.* άσω, d. forstærk. ἀναγκάζω, tvinger derigiennem; bes. tvinger el. bringer atter i Led; ogs. aabner voldsomt, πόρους. —

διανακαθίζω, *irr.*, = ἀνακαθίζω. — διαναγκασμός, ὁ, Indtvingen, bes. at bringe i Led; ogs. et Instrument dertil. — δι-ἀνακλάω, *irr.*, *f.* άσω, bryder, boier igiennem og tilbage; kaster tilbage igiennem et andet Legeme, *ex.* Lyset. — διανάπαυσις, ἡ, midlertidig Ro el. Hvile; af — δι-ἀναπαύω, lader hvile ek. ophore derimellem; *in med.*, hviler ud derimellem. — δι-ἀναπηδάω, springer omkaps paa Hesten, *Xen.* — διαναρκάω, *f.* ήσω, vedbliver at ligge i Dvale, holder Vintersovn. — δια-νάσσω, *irr.*, *f.* ξω, stopper derimellem, udstopper; om Skibe: kalfatrer. — διανάστασις, ἡ, (διανίστημι), Opstaaen, Bortgaaen; Opbrud. — δια-ναυμαχέω, τινί, leverer nogen et Søslag. — δια-νάω, flyder igiennem el. sammen.

διάνδιχα, *adv.*, (διά, ἀνά, δίχα), dobbelt, paa to el. begge Maader; διάνδιχα μερμήριξε, overveiede paa begge Sider, var uvis, *Il.* 1, 189; σοὶ διάνδιχα δῶκε, gav dig det ene af begge, *ib.* 9, 37; ogs. ved Tmesis διὰ δ' ἄνδιχα, *Hes.* — διανεκής, 2, Biform af διηνεκής, s. m. s. — διανέμησις, ἡ, Fordeling, Uddeling; v. — διανεμητικός, 3, horende, skikket til at fordele; (af διανέμω). — δι-ἀνεμόω, lufter, svinger i Luften, lader giennemblæse; *in pass.*, flagrer i Vinden. — δια-νέμω, *irr.*, *f.* -νεμῶ, *pf.* -νενέμηκα, uddeler, fordeler; γῆν διανεῖμαι, om Landmaalere, *Xen.*; *transl.*, ἄστυ διανέμειν, at styre, forvalte, *Pind. Pyth.* 4, 465; *in med.*, at dele imellem sig; - διανεμητέον, der bør skee Uddeling, *Xen.* — διάνευμα, τό, Tilnikken, Tilvinken; af — δια-νεύω, tilnikker, tilvinker, τινί; 2) undgaaer, undviger, som διακλίνω, τι. — δια-νέω, *irr.*, *f.* -νεύσομαι, svømmer igiennem, redder mig ved at svømme, *Herod.* 8, 89; *transl.*, redder mig med Moie.

δια-νήθω, *f.* -νήσω, spinder ud el. op; df. — διάνημα, τό, det Udspundne, Spind, Traad. — διάνηξις, ἡ, (διανήχομαι), Svømmen el. at svømme derigiennem. — δια-νηστεύω, vedbliver at være ædru, faster. — διανηστισμός, ὁ, (νῆστις), at holde Frokost, Frokost. — δια-νήχομαι, *f.* ξομαι, svømmer igiennem; svømmer omkaps. — διάνηψις, ἡ, (νήφω), at blive ædru; Uddampen, Bortdampen. — διανθής, 2, som blomstrer togange; med to Blomster; som blomstrer stærkt; ἄνθη διανθῆ, tvekionnede Blomster, *Theophr.*; v. — διάνθησις, ἡ, Opblomstren; (af ἀνθέω). — δι-ἀνθίζω, bestroer, maler, broderer med Blomster; alm. udsmykker, ogs. om Stilen.

διανιάω, d. forstærk. ἀνιάω. — διανίζω, *irr.*, *f.* -νίψω, udvasker, afvasker. — διανιμάομαι, som ἀνιμάω, trækker op, oser. — διανίπτω, sield. Form f. διανίζω. — δια-νίσσομαι, gaaer, trænger igiennem, χαλκοῦ, *Pind. Pyth.* 12, 43. — δι-ἀνίστημι, *f.* -αναστήσω, stiller el. reiser i Veiret; lader staae op; ophidser; — 2) *in pf.* v. *aor.* 2 *act.*, v. *in med.*, staaer op, reiser mig; bryder op; springer frem, anfalder. — διάνιψις, ἡ, (διανίζω), Afvasken.

διανοέομαι, *aor.* διενοήθην, (νοέω), giennemtænker, eftertænker; ἐν τῷ διανοεῖσθαι, i Forstandens Brug, *Xen.*; *b)* *c. inf.*, har i Sinde, tænker, agter; ναυμαχίας οὐ διανοούμενοι ἄρχειν ἑκόντες, *Thuc.* 1, 52; *c)* tænker, mener, forestiller mig; διανοοῦνται ὡς πετόμενοι, de troe at flyve, *Plat.*; df. — διανόημα, τό, det Tænkte; Tanke, Mening, Beslutning; — διανόησις, ἡ, Eftertænken, Tanke; v. — διανοητικός, horende, skikket til at eftertænke; eftertænkende, skarpsindig, rig paa Tanker; v. — διάνοιᾰ, ἡ, *poët.* ogs. διανοίᾱ, *Æsch.*, Giennemtænken, Eftertanke; *b)* Tænkekraft, Forstand, Indsigt, *Thuc.* 1, 138, *init.*; alm. Sielen i Modsætn. af Legemet, *ex. Xen. M. S.* 3, 12, 6; τὴν διάνοιαν μειοῦσθαι, at svækkes paa Forstanden (af Ælde), *ib.* 4, 8, 1; *c)* det Tænkte, en Tanke; Indhold el. Mening, som ligger i et Ord el. Udtryk, i et Skriftsted, v. dl.; *d)* Sindelav, Tænkemaade, Stemning; Villie, Plan, Beslutning; πολλὴν ἀλογίαν τῆς διανοίας παρέχετε, *Thuc.* 5, 111; τὸ τῆς διανοίας ἄγριον καὶ πικρόν, vild og hadsk Charakteer, *Dem.*

δι-ἀνοίγνυμι, *irr.*, v. -ἀνοίγω, *f.* ξω, aabner derimellem; aabenbarer, erklærer. — διανομεύς, έως, ὁ, som fordeler; v. — διανομή, ἡ, Fordeling, Gave til Folket; (af διανέμω). — διανομοθετέω, sætter et Lovforslag igiennem, *legem perfero*; 2) ordner ved en Lov. — διανοσέω, d. forstærk. νοσέω. — δια-νοσφίζω, adskiller fra noget; *in med.*, bringer tilside, bortvender uredeligen. — δι-ἀνταῖος, 3, staaende ligeoverfor, aldeles modsat; *b)* ἡ διανταία, m. v. u. πληγή, Hug el. Stik, som gaaer tværsigiennem, *Æsch.*; *c)* *transl.*, διανταία μοῖρα, den ubevægelige Skiebne, *id.* — διαντικός, 3, (διαίνω), til at væde. — δι-ἀντλέω, udøser; sædv. *transl.*, udholder med Moie, udholder til det sidste, πόλεμον, πόνους, v. dl.

δια-νυκτηρεύω, giennemvaager Natten, τὴν νύκτα, *Xen.*; tilbringer Natten med noget, τινί; jf. διημερεύω. — διά-

νυσις, ἡ, Tilendebringelse, Fuldendelse; v. — διάνυσμα, τό, det Tilendebragte; bes. en fuldendt Reise; (af διανύω). — διανύττω, d. forstærk. νύττω. — δι-ανύω, att. διανύτω, f. ύσω [ῡ], fuldender, bringer til Ende, ἀγορεύων, en Fortælling, *Od.* 17, 517; ὁδὸν πολλήν, tilbagelægger en lang Vei, πόντον, sætter over Havet, εἰς τόπον τινά, naaer el. kommer hen til et Sted; jf. ἀνύω. — δια-ξαίνω, giennemkarder; sædv. river el. rusker i Stykker, adsplitter. — δια-ξέω, f. έσω, afglatter, polerer. — δια-ξηραίνω, giennemtørrer, udtørrer. — διάξηρος, 2, (ξηρός), giennemtør. — διαξιφίζομαι, (ξίφος), τινί, kæmper imod el. bekæmper nogen med Sværd. — διάξυλον, τό, (ξύλον), Tværtræ. — διαξυράομαι, (ξυράω), rager mig. — διάξυσμα, τό, den udhulede Linie el. Stribe paa Søilen, *stria*; af — δια-ξύω, f. ύσω, giør et Indsnit el. en Fordybning; indskærer, indgraver; [ῡ].

διαπαγκρατιάω, kæmper i παγκράτιον. — δια-παιδαγωγέω, fører, anfører, ledsager Børn el. unge Mennesker; alm. fører, leder; *transl.*, fornøier, morer, ogs. holder hen, skuffer, τινά τινι, *Plut.*; διαπαιδαγ. τὸν καιρόν τινι, tilbringer Tiden med noget. — δια-παιδεύω, underviser el. oplærer fuldstændigen, τινί, i noget, *Xen.* — δια-παίζω, *irr.*, *f.* ξομαι, udspotter, udleer. — δια-πάλαίω, τινί v. πρός τινα, kæmper med nogen; ogs. giennemkæmper en Sag, *Ar.* — δια-πάλη, ἡ, giensidig Kæmpen el. Kamp. — δια-πάλλω, giennemryster; 2) uddeler ved Lodkastning, jf. πάλος. — δια-παλύνω, sønderknuser. — δια-παννυχίζω, giennemvaager hele Natten; df. — διαπαννυχισμός, ὁ, natlig Fest, *pervigilium*.

διαπαντός, *adv.*, f. διὰ παντός, heelt igiennem, bestandigen; ogs. διαπ. ἀεί, *Ar.* — δια-παπταίνω, kaster et frygtsomt Blik omkring mig. — διαπαρθένευσις, ἡ, v. διαπαρθενεύω, = διακόρευσις, διακορεύω. — διαπαρθένια, τά, (παρθένος), *sc.* δῶρα, Morgengave til den nygifte Kone. — διαπαροξύνω, d. forstærk. παροξύνω. — διάπαρσις, ἡ, (διαπείρω), Giennemboren. — διάπασμα, τό, (διαπάσσω), Strøpulver, bes. til Vellugt, *pastilli*. — δια-πασσαλεύω, *att.* διαπαττ., udspænder og nagler, *ex.* paa et Kors. — δια-πάσσω, ττω, *f.* πάσω, strøer hid og did, strøer derimellem, bestrøer. — διαπασῶν, ἡ, f. ἡ διὰ πασῶν χορδῶν ἁρμονία, Accord igiennem samtlige (8) Strænge, Octaven; ligel. ἡ διὰ τεσσάρων, Qvarten, ἡ διὰ πέντε *s.* δι' ὀξειῶν, Qvinten. — διαπατάω, d. forstærk. ἀπατάω. — δια-πατέω, giennemtræder. — διάπαυμα, τό, Mellemhvile; v. — διάπαυσις, ἡ, Arbeidets Afbrydelse for at hvile, Forfriskelse, τινός, fra noget; af — δια-παύω, lader hvile derimellem el. verelviis; *in med.*, hviler mig ud derimellem.

διάπεζος, 2, χιτών, enten som ποδήρης, der gaaer ned til Fodderne, sid, el. forsynet med en Kant, πέζα, πεζίς. — δι-απειλέω, truer haardt, *Herod.* 7, 15; διαπειλέειν αὐτὴν, ὡς — μηνύσει —, *id.* 2, 121, 3; *in med.*, at true hinanden. — διαπεινῆν, (πεινάω), h. *Ar.* at sulte omkaps, formet efter διαπίνειν. — διάπειρα, ἡ, (πεῖρα), Forsøg, Prøve; ἐς διάπειραν τινος ἀπικέσθαι, at have forsøgt noget, *Herod.*; διάπειρα βροτῶν ἔλεγχος, *Pind.*; df. — διαπειράω, ogs. -πειράζω, forsøger, udforsker, *c. gen.*; ogs. *in med.*, *ex.* διεπειρᾶτο αὐτοῦ τῆς ψυχῆς, satte hans Mod paa Prøve, *Herod.* 3, 14. — δια-πείρω, giennemborer; m. Tmesis, *Il.* 16, 405.

δια-πέμπω, *f.* ψω, sender bort, ἄλλους ἄλλῃ, til forskiellige Steder, *Herod.* 1, 46; *b)* bringer igiennem el. over; *c)* *in med.*, α) lader komme til mig; β) at sende Bud til hinanden. — δια-πενθέω, sørger heelt igiennem el. til Enden, *Plut.* — διάπεντε, ἡ, Qvinten, see u. διαπασῶν. — διαπεπονημένως, *adv. part. pf. pass.* af διαπονέω, med Arbeide og Møie, omhyggeligen, *Isocr.* — διαπέπτω, sild. Form af διαπέσσω. — δια-περαίνω, *f.* ανῶ, *aor.* ᾶνα, fuldender, bringer til Ende, τὰς ὁδούς, *Xen.*; fortæller fuldstændigen. — δια-περαιόω, sætter el. fører over; διεπεραιώθη ξίφη κολεῶν, bleve trukne af Skeden, *Soph. Aj.* 730; df. — διαπεραίωσις, ἡ, at føre el. sætte over, Overfart. — διαπέρᾱμα, τό, Overfart; 2) Sund el. Stræde, hvor man sætter over; v. — διαπεράσιμος, 2, som man kan sætte over el. drage igiennem; af — δια-περάω, *irr.*, *f.* άσω [ᾱ], drager, gaaer igiennem el. over, τραχέας τόπους, *Xen.*; διαπερᾶν τὸν βίον, *vitam traducere. id.*

δια-πέρθω, *irr.*, *f.* -πέρσω, *aor.* διέπραθον, ødelægger i Bund og Grund, udplyndrer, *Hom.* — δια-περιπατέω, gaaer omkring overalt. — διαπερισσεύω, fortæller af utidig Snaksomhed, uvis Læsem. *Herod.* 4, 79, hvor man vel bedre læser διεπίστευσε, betroede. — διαπερονάω, giennemstikker og befæster med en περόνη. — διαπεσσεύω, *att.* -πεττεύω, spiller i Brættet, omsætter Brikkerne, τὴν ἐλπίδα πρός τινα, forsøger min Lykke ved at spille med nogen. —

δια-πέσσω, att. -πέττω, giennemkoger; fordøier; — δια-πέταμαι, irr., ogſ. διαπετάομαι, aor. διεπτάμην, flyver derigiennem el. derfra, Hom.; 2) at flyve fra hinanden, Soph. — δια-πετάννυμι, irr., f. -πετάσω [ᾰ], udbreder, udfolder, aabner; df. — διαπετής, 2, udbredt, udfoldet. — δια-πέτομαι, irr., f. -πετήσομαι, o. -πτήσομαι, ſædv. proſaiſk Form f. διαπετάννυμι; jf. διίπταμαι. — διαπεττεύω, ſee u. διαπεσσεύω. — διαπεύθομαι, poët. f. διαπυνθάνομαι. — διάπεψις, ἡ, (διαπέσσω), Fordøielſe.

διάπηγμα, τό, et derimellem indføiet Tværtræ; - dim. διαπηγμάτιον, τό; af — δια-πήγνυμι, irr., f. -πήξω, ſætter el. føier ind derimellem. — διαπηδάω, f. ήσω, ſpringer derover, derigiennem; ἵππος διαπηδᾷ, giør et Spring; - denne Handling, διαπήδησις, ἡ. — δια-πηνικίζω, d. forſtærk. πηνικίζω. — διάπηξ, ηγος, ὁ, = διάπηγμα; o. — διάπηξις, ἡ, Sammenføining, Forbindelſe, compages; (af διαπήγνυμι). — δια-πῑαίνω, giør meget fed. — δια-πῑδύω [ῡ], giennemſier, lader løbe igiennem; in pass., at ſie, løbe, vælde igiennem; df. — διαπίδῡσις, ἡ, Giennemſien. — δια-πιέζω, f. έσω, ſammentrykker. — διαπιθηκίζειν, (πιθηκίζω), at lege med hinanden ſom Aber. — διαπικραίνω, d. forſtærk. πικραίνω. — διάπικρος, 2, (πικρός), ganſke bitter.

δια-πίμπλημι, irr., f. διαπλήσω, opfylder el. udfylder aldeles. — διαπίμπρημι, irr., f. διαπρήσω, giennembrænder, giennemheder. — δια-πίνω [πῑ], irr., f. -πίομαι, τινί, o. πρός τινα, drikker omkaps med nogen, Herod.; ogſ. in med.; 2) drikker derimellem. — δια-πιπράσκω, jon. -πιπρήσκω, f. διαπράσω [πρᾱ], udſælger, divendo. — διαπίπτω, irr., f. -πεσοῦμαι, aor. διέπεσον, falder igiennem; λόγος διέπεσεν εἰς τὸ στράτευμα, det Rygte var kommet ud, var udbredt iblandt Hæren; b) ſlipper igiennem, undkommer; ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, Xen.; ogſ. bryder igiennem, ſlaaer mig igiennem, id.; c) forfeiler, gaaer glip af noget, τινός; om Ting: α) at falde igiennem, at mislykkes; διέπεσεν αὐτῶν τὸ βούλευμα, Dion. Hal.; β) at forfalde, at falde fra hinanden. — διαπιστεύω, d. forſtærk. πιστεύω, betroer, hvf. διεπίστευσε, rimel. Læſem. Herod. 4, 79; in pass. διαπιστεύομαί τι, man betroer mig noget. — δι-απιστέω, troer ikke, er mistænkelig; διαπιστεῖν ἀλλήλοις, at have hinanden mistænkt.

δια-πλᾰνάω, d. forſtærk. πλανάω. — διάπλᾰσις, ἡ, o. διάπλασμος, ὁ, Formen, Bilden; Dannelſe, Uddannelſe; o. — διάπλασμα, τό, det Formede el. Dannede, ex. et Leerkar; af — διαπλάσσω, ττω, f. -πλάσω, udformer, uddanner, giver en Form el. Geſtalt; - hørende el. ſkikket dertil, διαπλαστικός, 3. — διαπλᾰτύνω, d. forſtærk. πλατύνω. — δια-πλέκω, f. ξω, fletter i hinanden, ſammenfletter; transl., ἀγὰν - διαπλέκει, bedrager el. ſaarer liſtigen, Pind. Pyth. 2, 152; b) opløſer en Fletning; adſkiller, opløſer, στρατόν, Plut.; jf. Herod. 4, 67; c) transl., διαπλέκειν βίον, ſom καταπλέκειν βίον, pertexere vitam, ligeſom at fuldende Livets Væv, at ende Livet; men ogſ. at tilbringe el. føre Livet, at leve, μετά τινος, med nogen; jf. Ar. Av. 755; derim. til Herakles, Pind. Nem. 7, 146, εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἁρμόσαις - διαπλέκοις, utinam iis rebustam vitam pertexas, at du vil forſkaffe dem, lader dem nyde en kraftfuld Levealder, vid. Dissen. ad vers. 82. — διάπλεος, 2. att. διάπλεως, ων, (πλέος), aldeles fuld. — δια-πλέω, irr., f. -πλεύσομαι, ſeiler derover, εἰς τὸ πέραν, paa el. til den anden Side, Xen.; transl., διαπλεύσας τὸν βίον εὖ, ſom lykkeligen har endt Livets Reiſe, Herod. 5, 92, 6; jf. διαπλέκω, Bem. c.

δια-πλήθω, o. -πλήθομαι, er aldeles fuld el. opfyldt, τινός af noget, Thuc. — δια-πληκτίζομαι, τινί, kappes med nogen i Nævekamp; ogſ. fører den lille Krig; trættes, kives lige til Slagsmaal; διαπληκτίζεσθαι γυναικί s. πρὸς γυναῖκα, at ſiaſe med et Fruentimmer; df. — διαπληκτισμός, ὁ, gienſidig Strid el. Trætte. — διαπληρόω, d. forſtærk. πληρόω. — δια-πλήσσω, irr., ττω, f. ξω, ſlaaer fra hinanden, kløver, Il. 23, 120, hvor man ogſ. læſer διαπλίσσοντες, (i. e. εὖ διαβάντες, vid. Heyn.), ogſ. διαπρήσσοντες, s. διαρρήσσοντες; pass. transl., διαπλήττεσθαι πρός τι, at ſtudſe ved, at forfærdes over noget, Epict. — δια-πλίσσω, folder el. brækker ud fra hinanden; 2) ſtaaer el. ſkrider frem med udſtrakte Been, jf. frgd.; ofte ogſ. in med.

διαπλοκή, ἡ, Giennemfletten, Indfletning; Forvikling, Forvirring, Fiendſkab; o. — διαπλόκινος, 2, o. διάπλοκος, 2, giennemflettet, forvirret; indviklet, hildet; (af διαπλέκω). — διάπλοος, ὁ, ctr. -πλους, (διαπλέω), Seilen el. Sætten derover; 2) adject. 2, ſom ſætter el. fører over, Æsch. Pers. 382. — δι-απλόω, udfolder, inc. — διαπλύνω, d. forſtærk. πλύνω. — διαπλώϊσις,

ἡ, sild. f. διάπλοος, ὁ; af – διαπλωΐζω, sild., f. – διαπλώω, jon. f. διαπλέω, τὴν διώρυχα, jf. *Herod.* 7, 122. — διάπνευμα, τό, Damp, Duft el. Vind, som gaaer igiennem; — διάπνευσις, ἡ, = διαπνοή; o. — διαπνευστικός, 3, hørende til el. befordrende Uddampningen; af — δια-πνέω, *irr.*, *poët.* -πνείω, *f.* -πνεύσω, aander el. puster derigiennem; *pass.*, διαπνεῖσθαι αὔραις τὰ φυτά, *perflari*, *Xen.*; *b)* bortdunster, opløses; *in med.*, transspirerer; 2) drager Aande, puster, hviler derimellem; df. — διαπνοή, ἡ, o. διάπνοια, ἡ, Giennemluften; 2) Udaanden, Uddunsten, Uddampen.

δια-ποδίζω, springer, hopper hid og did. — δια-ποιέω, fuldender, giør færdig. — δια-ποικίλλω, giør aldeles spraglet; udsmykker. — διαποίκιλος, 2, (ποικίλος), aldeles spraglet; som er spraglet hist og her. — δια-πολεμέω, fører Krigen til Ende, *Thuc.*; 2) fører Krig med nogen, τινί; – denne Handling, διαπολέμησις, ἡ. — διαπολιορκέω, vedbliver at beleire. — διαπολιτεία, Partiaand, Rangstrid, Uenighed i Anledning af Statsforvaltningen; af — διαπολιτεύομαι, (πολιτεύω), er – διαπολιτευτής, οῦ, ὁ, nogens Modstander el. Medbeiler i Statsforvaltningen. — δι-απόλλυμι, *irr.*, fordærver aldeles. — δια-πομπεύω, fører et Optog el. gaaer med i et Optog lige til Enden. — διαπομπή, ἡ, o. διαπόμπησις, ἡ, Senden el. at sende, bringe, lade komme derover; 2) Bortsenden; Løsladen; o. — διαπόμπιμος, 2, som er sat, sendt, bragt derover, transporteret; 2) tienlig, skikket til at sætte el. sende derover; (af διαπέμπω).

δια-πονέω, udarbeider, forfærdiger, bringer i Stand med Anstrængelse og Møie; διαπονεῖν γῆν, at dyrke Jorden, τροφήν, at erhverve sit Underhold; *b)* øver og uddanner ved Anstrængelse, τὰ σώματα, *Xen.*; *c) in med.*, tilveiebringer el. erhverver mig ved Anstrængelse; alm. udøver flittigen; ἔργα ὑπὸ θεοῦ προστεταγμένα, *Xen.*; df. — διαπόνημα, τό, det Giennemarbeidede, det med Flid Udarbeidede; Bearbeidelse, Øvelse; o. — διαπόνησις, ἡ, Giennemarbeiden, Øvelse. — διαπονηρεύομαι, d. forstærk. πονηρεύομαι; 2) διαπονηρ. πρός τινα, kappes med nogen i Slethed. — διάπονος, 2, (πόνος), 1) om Ting: møisommelig; *adv.* διαπόνως, med Møie; 2) om Personer: arbeidsom, som giør sig Umage; øvet el. hærdet ved Arbeide; *b)* udmattet af Arbeide. — διαπόντιος, 2, (πόντος), hen over Havet; fra el. paa hin Side af Havet, πόλεμος, *Thuc.*

διαπορεία, ἡ, Giennemvei; *transl.* Veiledning, Forklaring, *Plat.*; o. — διαπόρευσις, ἡ, Giennemreisen; Giennemreise; af — δια-πορεύω, bringer, fører, lader gaae derover, derigiennem; *in med.*, *a)* gaaer, drager, reiser derigiennem, πεδία, χωρία, *Xen.*; *b)* giennemgaaer, forklarer, som ἐξηγέομαι. — δι-απορέω, er i den største Forlegenhed, Nød, Angest; df. — διαπόρημα, τό, Forlegenhed, Angest, Uro, Nød; — διαπόρησις, ἡ, Forlegenhed, Uvished, Tvivl, *Polyb.*; o. — διαπορητικός, 3, som sædvanligen er forlegen, uvis, tvivlsom. — διαπορθέω, = διαπέρθω, *Il.* 2, 691.

διαπορθμευτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket til at sætte el. føre over; af — δια-πορθμεύω, fører, sætter, bringer over, τὴν στρατιήν, *Herod.* 8, 130, ogs. ποταμόν, over en Flod, jf. 5, 52; overbringer, λόγους, Budskab, *id.* 9, 4; *b)* sild. *transl.*, oversætter, fortolker, som ἑρμηνεύω; 2) *intrans.*, sætter el. drager over. — διαπόρφυρος, 2, (πορφύρα), blandet med Purpur. — δι-αποστέλλω, *f.* -στελῶ, sender bort, ud, over, fra hinanden; at sende til hinanden; – denne Handling, διαποστολή. — διαποφεύγω, d. forstærk. ἀποφεύγω. — δια-πραγματεύομαι, undersøger nøie, giennemmønstrer, *Plat.*; 2) har i Sinde, foretager. — διαπραθέειν, *poët. inf.* af διέπραθον, *aor.* 2 til διαπέρθω. — διάπραξις, ἡ, (διαπράσσω), Fuldbringelse, Fuldendelse; Erholdelse. — διάπρασις, ἡ, (διαπιπράσκω), fuldkomment Salg.

δια-πράσσω, *att.* ττω, *jon.* -πρήσσω, *f.* ξω, fuldender, bringer til Ende; κέλευθον, en Vei, *Od.*, ogs. διέπρησσον πεδίοιο, *ex. Il.* 2, 785, hvor man supplerer κέλευθον; tilbringer, Ἤματα – πολεμίζων, *ib.* 9, 326, ligel. *c. part. nom.*, *Od.* 14, 197; *b)* udfører, bevirker, τινί τι, noget for nogen; alm. udretter, bringer det dertil; διέπραξε καὶ εὐδαιμονεστέρους εἶναι τοὺς παῖδας, *Xen.*; ogs. *in med.*, *ex.* μικρὰ πόλις οὖσα – καλὰ ἔργα πέπρακται, *id. Hell.* 7, 2, 1; *c)* giør det af med nogen, ombringer, ødelægger, *conficio*, *ex. Æsch. Pers.* 258; — 2) *in med.*, *a)* udfører, bevirker, see frgd. Bem., *b*; opnaaer, bringer i Stand, *Herod.* 1, 2, jf. ogs. 9, 41; *b)* erhverver mig, erholder, vinder, φιλίαν πρός τινα; *c)* søger at opnaae; underhandler, πρός τινα περί τινος, med nogen om noget; bes. h. *Dem.*, foranstalter listigen, *ex.* διαπράττεται ἐπαίνους αὐτοῦ πρὸς ὑμᾶς γράφεσθαι, *p.* 682.

διαπρεπής, 2, *adv.* -πῶς, fortrinlig, udmærket, herlig; af — δια-πρέπω,

stikker frem, skinner igiennem, er synlig el. udmærket, τινί, ved noget, τινός, fremfor noget. — διαπρεσβεία, ἡ, giensidigt Gesandtskab; af — διαπρεσβεύειν, (πρεσβεύομαι), at sende Gesandter til hinanden el. til flere Steder. — διαπρήθω, = διαπίμπρημι. — διαπρήσσω, jon. f. διαπράσσω. — διάπριστος, 2, giennemsavet; af — δια-πρίω [ῑ], giennemsaver; 2) in med., skærer Tænder, vredes heftigen; df. — διαπριωτός, 3, giennemsavet. — διαπρό, f. d. sædv. διὰ πρό, igiennem og ud, heelt igiennem, skriver Wolf i *Il.*; ogs. διάπροθι, *Nic.* — διαπροστατεύω, d. forstærk. προστατεύω. — διαπρύσιος, 3, ogs. 2, *adv.* -σίως, som gaaer el. strækker sig langt, Ἄπειρος, *Pind.*; meget berømt; *h. Hom.* alene *in adv.* διαπρύσιον m. ἤϋσε, *ex. Il.* 8, 227, skreg langt el. giennemtrængende; (rimel. *æol.* af περάω o. besl. m. διαμπερές).

δια-πταίω, støder an, snubler, feiler; bes. støder i Talen, stammer. — δια-πτερνιστής, οῦ, ὁ, = πτερνιστής. — δια-πτερόω, forsyner med Vinger; 2) udbreder Vingerne; 3) renser el. kilder med en Fiæder. — δια-πτερύσσομαι, flagrer hid og did. — δια-πτέρωσις, Handlingen διαπτεροῦν. — δια-πτοέω, *poët.* -πτοιέω, skræmmer, skrækker, forjager, ἐπέσσι γυναῖκας, *Od.*; df. — διαπτόησις, ἡ, *poët.* -πτοίησις, Skræmmen el. at skræmme; indjaget Skræk; Forjagelse ved Skræk; 2) heftig Drift el. Lyst til noget, τινός, *Plat.* — διάπτυξις, ἡ, Udvikling, Udfoldning; af — δια-πτύσσω, *f.* ξω, udvikler, udfolder, udbreder; 2) vikler imellem hinanden. — διάπτυστος, 2, (διαπτύω), bespyttet, til at bespytte; afskyet, afskyelig. — διαπτυχή, ἡ, = πτυχή, *Eur.* — δια-πτύω [ῡ], *f.* -πτύσω [ῡ], bespytter; *transl.*, afskyer, τινά o. τινός. — διάπτωμα, τό, Fald, Feil, Vildelse; o. — διάπτωσις, ἡ, Falden, Feilen, Vildelse; (af πίπτω).

δια-πυέω, bliver til Materie el. Edder; df. — διαπύημα, τό, o. διαπύησις, ἡ, Materiens Frembrud el. Frembryden; o. — διαπυητικός, 3, som befordrer Suppurationen. — δια-πύθω, raadner aldeles. — διαπυΐσκω, (πῦον), sætter el. frembringer Materie. — δια-πυκτεύω, τινί o. πρός τινα, kæmper med nogen. — διαπύλιος, 2, (πύλη), igiennem Porten; τὸ διαπύλιον, Portpenge. — δια-πυνθάνομαι, *irr.*, *f.* -πεύσομαι, giennemspørger, giennemforsker; 2) at spørge hinanden. — διάπῡος, 2, (πῦον), som bolner. — διαπῠρίζω, gior gløende, giennemheder, *transl.*, ophidser; af — διάπῠρος, 2, *adv.* -πύρως, giennemtrængt af Ild, glødende, gløende; *transl.*, heftig, hidsig, lidenskabelig, πρὸς ὀργήν; ogs. διάπυρον ἔργον, lidenskabelig Handling; df. — διαπῠρόω, antænder, forbrænder. — δια-πυρσαίνω, o. -πυρσεύω, lyser med en Fakkel; giver et Ildsignal. — διάπυστος, 2, (διαπυνθάνομαι), udbredt ved Rygtet, allevegne bekiendt. — δια-πῡτίζω, udspytter. — διαπύω [ῡ], bringer i Materie, lader bolne. — δια-πωλέω, sælger, udsælger.

διαραίνω, see u. διαῤῥαίνω. — δι-αράσσω, ττω, *f.* ξω, støder, bryder, brækker igiennem. — διάργεμος, 2, (ἄργεμος, ἀργός), hvidplettet. — δι-άρδω, *f.* -άρσω, giennemvæder, vander. — δια-ρετίζομαι, (ἀρετή), kappes med nogen i Dyder. — δι-αρθρόω, *transl.*, διαρθροῦντα φράζειν, at sige tydeligen, *Plat.*; διαρθροῦν, ogs. at adskille Stavelserne i Udtalen, at artikulere, *Plut.*; 2) sammenleder, forbinder Led med Led; ogs. uddanner Lemmerne; df. — διάρθρωσις, ἡ, Sønderlemmelse; Tydeliggiørelse; 2) Ledenes Forbindelse; o. — διαρθρωτικός, 3, hørende til at sønderlemme el. tydeliggiøre; hørende til Lemmernes Forbindelse.

δι-αριθμέω, optæller, beregner; *transl.*, undersøger, bedømmer, *Plat.*; df. — διαρίθμησις, ἡ, Optællen, Beregnen. — διαριστάομαι, (ἀριστάω), τινί, spiser Frokost omkaps med nogen. — διαριστεύομαι, (ἀριστεύω), τινί, ogs. πρός τινα, kappes med nogen om Fortrinet el. om den første Priis. — διάρκεια, ἡ, Tilstrækkelighed; Udholdenhed, Vedholdenhed; af — δι-αρκέω, *f.* έσω; *a)* om Ting: at strække til, at være nok; τρία ἔπεα διαρκέσει, *Pind.*; *b)* om Personer: *α)* er et Arbeide voxen, holder ud; τὸν διπλάσιον τοῦ εἰκότος χρόνον πολιορκούμενοι διήρκεσαν, udholdt Beleiringen, *Xen. Hell.* 5, 3, 21; *β)* fyldestgiør nogen, τινί, yder ham tilstrækkelig Hielp; df. — διαρκής, 2, *adv.* -κῶς, *a)* tilstrækkelig; ὠφέλειαν ἔχειν διαρκῆ, de fornødne Indkomster; διαρκέστατα, overflødigen, *Xen.*; *b)* udholdende, vedholdende, bestandig; kraftfuld, stærk.

δίαρμα, τό, (διαίρω), at sætte over; δίαρμα πελάγιον, en Søreise, *Polyb.*; alm. Overfart som Handling o. som Sted; 2) *transl.*, Høihed; *ex.* Stilens, *elatio orationis*. — διάρμενος, 2, (δίς, ἄρμενον), med to Seil. — δι-αρμόζω, o. -μόττω, *f.* όσω, adskiller, *Eur.*; 2) indføier derimellem, *Plut.*; — διαρπᾰγή, ἡ, Sønderriven; Udplyndren; af — δι-αρπάζω, *irr.*, *f.* άσω, sild. άξω, sønderriver, *Il.* 16, 355; river fra hinanden, udplyndrer, røver, *diripio*. — δι-αῤῥαγείην, διαῤῥαγείς, διαῤῥαγῆναι, *aor.* 2 *pass. opt.*, *part.*, o. *inf.*,

til διαῤῥήγνυμι. — διαῤῥαγή, ἡ, (διαῤῥήγνυμι), Giennembryden, Giennembrud, Rift. — διαῤ-ῥαίνω, irr., besprænger, giennemvæder, udsprænger; in med., κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο, brøde frem hist og her, Soph. Tr. 14. — διαῤ-ῥαίω, forstyrrer, ødelægger, udrydder ganske og aldeles, Hom.; ligel. in med., τάχα δ' ἄμμε διαῤῥαίσεσθαι ὀΐω, Il. 24, 355; — διάῤῥαμμα, τό, (διαῤῥάπτω), det derimellem Syede; det Giennemsyede. — διαῤ-ῥαπίζω, giennembanker. — διαῤ-ῥάπτω, irr., f. ψω, giennemsyer, syer derimellem el. dertil.

διαῤ-ῥέπω, bøier mig, vakler, svæver hid og did som en Vægtskaal. — διαῤ-ῥέω, irr., f. -ῥεύσομαι, flyder igiennem, opløses, svinder hen; διαῤῥυὲν ἀργύριον, som svinder (forbruges) umærkeligen, Dem.; 2) flyder over; διαῤῥεῖν τῷ βίῳ, at føre en yppig Levemaade. — διαῤ-ῥήγνυμι, irr., f. -ῥήξω, giennembryder, brækker, river, sprænger i Stykker; m. Tmesis, διά τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις, Il. 12, 308; in pass., springer el. brister i Stykker, bes. sprækker af Misundelse, o. dl.; οὐδ' ἂν διαῤῥαγῆς ψευδόμενος, Dem. — διαῤῥήδην, adv., (διερεῖν), med udtrykkelige Ord, tydeligen, bestemt. — διάῤῥηξις, ἡ, = διαῤῥαγή. — διάῤῥησις, ἡ, (διερεῖν); udtrykkelig Bestemmelse, Plat.

διάῤῥιμμα, τό, (διαῤῥίπτω), at kaste sig el. at springe hid og did, Xen. — διαῤ-ῥιπίζω, f. ίσω, giennemvifter, giennemlufter; adspreder. — διαῤ-ῥιπτέω, alene in præs. o. impf., o. διαῤ-ῥίπτω, irr., f. -ῥίψω, kaster derigiennem; διαῤῥιπτάσκεν ὀϊστόν, skiød Pilen derigiennem, Od. 19, 575; b) kaster hen el. derimellem; ἄρτους - διεῤῥίπτει οἷς αὐτῷ ἐδόκει, til hvem ham syntes, Xen.; kaster hid og did, ὄμμα, Ar.; ogs. intr., (κύνες) διαῤῥιπτοῦσαι ταῖς οὐραῖς, Xen.; c) kaster fra hinanden, adspreder; d) forkaster; df. — διάῤῥιψις, ἡ, Kasten el. at kaste fra hinanden, Adspreden.

διάῤῥοδος, 2, (ῥόδον), blandet med Roser. — διαῤῥοή, ἡ, (διαῤῥέω), Giennemflyden, Giennemstrømmen; ἡ ἄνω τε καὶ κάτω τοῦ ὠκεανοῦ διαῤῥοή, Ebbe og Flod, fluxus et refluxus; πνεύματος διαῤῥοαί, Luftrøret, Eur. — διαῤ-ῥοθέω, bruser, suser derigiennem; 2) transit., καὶ νῦν πολίταις - διεῤῥοθήσατ' ἄψυχον κάκην, have I indjaget dem Modløshed, Æsch. Sept. 192. — διάῤ-ῥοια, ἡ, = διαῤῥοή, m. o. u. τῆς γαστρός, Durkløb. — διαῤ-ῥοιζέω, farer brusende derigiennem; 2) transit., στέρνων διεῤῥοίζησε (ἰόν), skiød den susende Piil igiennem Brystet, Soph. Trach. 568. — διαῤῥοίζομαι, lider af διάῤῥοια. — διάῤῥους, ου, ὁ, (διαῤῥέω), Giennemstrømmen. — διαῤῥυδήεις, εσσα, εν, flydende ud el. fra hinanden; neutr. διαῤῥυδᾶν, Æsch. Coëph. 64; af — διαῤῥυῆναι, inf. aor. 2 til διαῤῥέω, fut. διαῤῥυήσομαι, pf. διεῤῥύηκα. — διαῤῥύπτω, d. forstærk. ῥύπτω.

διάῤῥυσις, ἡ, = διάῤῥους; o. — διάῤῥυτος, 2, giennemflydt, vandet; (af διαῤῥέω). — διαῤῥύω, (ῥύομαι, ἐρύω), trækker igiennem, Herod. — διαῤῥωγή, ἡ, Revne, Sprække; Mellemrum; o. — διαῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, sønderreven, sprukken, brækket; (af διαῤῥήγνυμι). — δίαρσις, ἡ, (διαίρω), at hæve el. ophøie; Ophøielse. — διαρταμέω; d. forstærk. ἀρταμέω. — δι-αρτάω, hænger op, suspendo; transl., sætter i Forlegenhed; oftere pass., er i Tvivl, Uvished, Angest; 2) som διαίρω, affsondrer, adskiller; df. — διάρτησις, ἡ, Adskillelse, Affsondring. — διαρτία, ἡ, Handlingen - διατρίζω, giør tilrette, former; sammenføier. — διαρύτω, d. forstærk. ἀρύτω, ἀρύω. — διαρύω, see u. διαῤῥύω. — Δίαρχοι, οἱ, (ἀρχός), de to Hellenodiker. — δι-άρχω, fører et Embede til Enden.

διασαίνω, d. forstærk. σαίνω. — διασαίρω, d. forstærk. σαίρω; part. διασεσηρώς, som leer sarkastisk el. bittert, Plut. — δια-σαλακωνίζω, τρυφερόν τι, antager en fornem og kiælen Gang, Ar. Vesp. 1164. — δια-σαλεύω, holder i bestandig Bevægelse el. Uro; bringer i Uorden; forstyrrer, opløser; transl., πάντα ταῦτα διεσάλευσεν ἡ πεῖρα, alt dette tilintetgiörde el. afbeviiste Forsøget, Dion. Hal. — διασάττω, stopper fuld, τινός, af noget. — διασαφέω, (σαφής), o. δια-σαφηνίζω, giør forstaaelig el. tydelig, forklarer el. udtaler tydeligen; df. — διασάφησις, ἡ, Tydeliggiøren, Forklaring; - hørende el. skikket dertil, διασαφητικός, 3.

διασεισμός, ὁ, Giennemrysten; transl., at forskrække, Skræk, Forfærdelse; 2) d. lat. concussio, Embedsmændenes Udpresninger, i det de ængste deres Undergivne, for at afpresse dem Gaver; o. — διάσειστος, 2, giennemrystet, omrystet; transl., forskrækket; af — δια-σείω, giennemryster; omryster; transl., a) forfærder; forvirrer; ἅπαντα διέσεισε καὶ διέλυσε, Dem. p. 154; b) giør mig som Embedsmand skyldig i διασεισμός Bem. 2, consussio. — διασεύω, irr., svinger el. støder derigiennem; pass. in aor. syncop., τάφροιο διέσσυτο, sprang over Graven, Il. 10, 194; ogs. διέσσυτο λαόν, ilende igiennem

Folket el. Rækkerne, *ib.* 2, 450, ogs. ἐκ μεγάροιο, *Od.*

δια-σήθω, giennemsier. — δια-σηκόω, afveier. — δια-σημαίνω, gior kiendelig, betegner tydeligen; *b) intr.*, viser mig tydeligen, kommer til Syne; *c) in med.*, tager mig Mærke paa noget; adskiller ved Hielp af visse Kiendetegn. — διάσημος, 2, (σῆμα), betegnet; udmærket, berømt. — δια-σήπω, *f.* ψω, bringer i fuldkommen Forraadnelse; men *pf.* 2 διασεσηπέναι, *intr.*, at geraade i fuldkommen Forraadnelse. — Διάσια, τά, i Athenen en Fest til Ære for Zeus μειλίχιος. — διασιγάομαι, = σιγάομαι, *inc.*, thi διασιγήσομαι, *Pind. Ol.* 13, 130, har *Boeckh.* (*vers.* 83) rettet til διασωπάσομαι. — διασίζω, d. forstærk. σίζω; ogs. διασίζειν ταῖν χεροῖν, *explodere*, *Arist.* — δια-σιλλαίνω, o. -σιλλόω, udspotter, forhaaner. — δια-σιμόω, spotter (ved at slaae Krøller paa Næsen), *adunco naso suspendo*, *Hor.* — διασιτία, (σῖτος), offentlig Bespiisning. — δια-σιωπάω, tier en Stund; vedbliver at tie, *Xen.*; 2) fortier.

δια-σκαίρω, springer, hopper, dandser derigiennem. — δια-σκαλεύω, o. -σκάλλω, giennemhakker. — δια-σκανδικίζω, (σκάνδιξ), spiser Kiørvel; *transl.* o. komisk: taler ligesom Grønkonesønnen Euripides, *Ar. Equ.* 19. — δια-σκάπτω, giennemgraver. — δια-σκαριφάομαι, opkradser; *transl.*, opløser, forstyrrer. — διασκατωμένος, 3, (σκώρ, σκατός), ureen, smudsig: om den epikureiske Philosophie, sild. — δια-σκεδάννυμι, o. -σκεδάζω, *f.* -σκεδάσω, adsplitter, adspreder, kaster fra hinanden; διεσκεδασμένοι, adspredte, *palantes*, *ex.* for at plyndre, *Xen.*, *oppon.* ἀθρόοι; *transl.*, Τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἁπάσας, han skulde da vel adsprede, lære dig af med dit Overmod, *Od.* 17, 244.

δια-σκελίζω, (σκέλος), strækker Benene ud fra hinanden. — δια-σκεπάζω, bedækker og afholder. — διασκεπτικός, 3, overlæggende, i dyb Eftertanke; af — δια-σκέπτομαι, seer mig om til alle Sider; overlægger, betænker omhyggeligen, *dispicio*. — δια-σκευάζω, gior færdig, lægger tilrette; udruster el. udsmykker fuldstændigen; *b)* omarbeider og udbedrer et Skrift; *c) in med.*, α) ruster mig fuldstændigen, ὡς ἐς μάχην, *Xen.*; β) διασκευάζεσθαι πρὸς τοὺς δικαστάς, at bruge Kneb imod Dommerne, *id.*; γ) διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν, som har tilsat sin Formue, *Dem.*; ogs. — διασκευαστής, οῦ, ὁ, som kritisk ordner el. omarbeider et Skrift. — δια-σκευή, ἡ, Tilberedelse, Anordning; Udrustning, Paaklædning; 2) Omarbeidelse af et Skrift, forbedret Udgave deraf. — διασκευωρέω, d. forstærk. σκευωρέω. — διάσκεψις, ἡ, (διασκέπτομαι), Giennemsyn; Betragtning, Overveielse. — δι-ασκέω, udsmykker aldeles.

δια-σκηνάω, o. -σκηνέω, opholder mig el. gaaer omkring i Teltet (efter Maaltidet), *Xen.*; 2) om Soldaterne: at adsprede sig el. ligge adspredte i forskiellige Qvarterer; διασκηνητέον εἶναι κατὰ τὰς κώμας εἰς στέγας, *id. Anab.* 4, 4, 14. — δια-σκηνόω, opslaaer Telte el. Hytter i en Afstand fra hinanden; 2) om Soldaterne, som frgd., at ligge adspredte i Qvarterer, *Xen. Anab.* 4, 4, 10. — δια-σκηρίπτω, holder fra hinanden ved Støtter el. Stiver; alm. støtter, stiver. — δια-σκίδνημι, *poët.* f. διασκεδάννυμι, *Il.* — δια-σκιρτάω, springer, hopper derigiennem el. omkring; at springe fra hinanden. — δια-σκοπέω, = διασκέπτομαι. — δια-σκοπιάομαι, (σκοπιάζω), seer mig om el. udspeider fra et høit Sted, *Il.* — δια-σκορπίζω, spreder el. kaster ud fra hinanden; - denne Handling, διασκορπισμός, ὁ. — διασκώπτειν, (σκώπτω), at skiemte med hinanden, at drille hinanden; *pass.*, ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτετο, *Xen.*

διάσμα, τό, (διάζομαι), Rending el. Rendingstraader, som krydse hverandre. — διασμάω, *irr.*, *jon.* -σμέω, *f.* ήσω, aftørrer, ποτήρια; alm. = flgd. — δια-σμήχω, udtørrer, udsletter, tilintetgior. — δια-σμιλεύω, udskærer, pudser, glatter med en Kniv. — δια-σμύχω [ῡ], *irr.*, *f.* ξω, giennemrøger. — δια-σοβέω, giennemryster; sætter i stærk Bevægelse; *b)* adsplitter, jager fra hinanden. — δια-σοφίζομαι, handler el. taler listigen som en Sophist, *Ar.* — δια-σπᾰθάω, tilsætter, fordøder. — δια-σπάρακτος, 2, sonderslidt; af — δια-σπαράσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, sonderslider, river i Stykker. — *διασπάσιμος, 2, trukken el. reven fra hinanden; til at trække el. rive fra hinanden. — διάσπᾰσις, ἡ, o. διασπασμός, ὁ, Handlingen διασπᾶν; o. — διάσπασμα, τό, det Afrevne, Løsrevne, Fraskilte; 2) Adskillelse, Hul; 3) Hindring, Diversion; - (af flgd.).

δια-σπάω, *irr.*, *f.* άσω, afdrager, adskiller, afsondrer, τινὰς ἀλλήλων, gior til Fiender; spreder el. sprænger fra hinanden, στρατιώτας, *Dem.*; alm. opløser, forstyrrer; διασπᾶν τὸν χάρακα, at bryde ud igiennem Forskandsningerne; *transl.*, διασπᾶν νόμους, at overtræde Lovene, *Xen.*; - 2) *in pass.*, α) at komme fra hinanden, at blive adspredt; τῷ διασπᾶσθαι τὰς δυνάμεις, ved Troppernes

Adsplittelse, *Xen.*; *b)* at være meget sysselsat el. overvældet, *distringi*; διασπᾶσθαι, som διαῤῥαγῆναι, at gebærde sig som en gal Mand, *Dem.* p. 806. — διασπείρω, *f.* ερῶ, udsaaer, udstrøer; adspreder, adsplitter, som διασπάω; ἐναυμάχησαν — διεσπαρμέναις ταῖς ναυσί, *Xen. Hell.* 1, 5, 8; udbreder, λόγον, ὡς —, et Rygte, at —, *id.* — δια-σπεύδω, opmuntrer, tilskynder; *b)* driver noget med Iver; *c)* bes. *in med.*, at giøre sig Umage med hinanden. — δια-σπλεκόω, det forstærk. σπλεκόω, *Ar.* — δια-σποδέω, besover, *Ar.* — διασπορά, ἡ, Udstrøen, Adspreden; o. — διασπορεύς, έως, ὁ, som udstrøer el. adspreder; (af διασπείρω). — διασπουδάζω, d. forstærk. σπουδάζω; *pass.*, τίνος οὖν ποτε ἕνεκα ταῦτα οὕτω διεσπούδασται, hvorfor har man da giort sig al tænkelig Umage herfor? *Dem.*; 2) bes. at anvende alle Kunstgreb imod hinanden ved at søge Æresposter, *in act.* o. *med.*

διασσάω, *att.* διαττάω, (σάω f. σήθω), giennemsier — διάσσω, *att.* διάττω, ogs. διάττω, *f.* ξω, *poët.* διαΐσσω (ἀΐσσω), farer, iler hurtigen derigiennem el. hid og did; ἀστραπὴ διάττουσα; ἀστέρες διάττοντες, Stierneskud. — διασταδόν, *adv.*, (διΐστημι), i en Afstand fra hinanden; langt fra el. borte; 2) ligeoverfor hinanden, *c. dat.*, *Ap. Rh.* — διαστάζω, *f.* ξω, 1) *intr.*, drypper, løber, rinder, er læk; 2) *transit.*, lader dryppe derigiennem. — δια-σταθμάομαι, afmaaler, afdeler, tilmaaler. — διάσταλσις, ἡ, Adskillelse, Forskiel; o. — διασταλτικός, 3, hørende, skikket til at afsondre. — δια-στασιάζω, *f.* άσω, bringer i Oprør imod hinanden; 2) *intr.*, lever i Ufred med nogen, τινί.

διάστἄσις, ἡ, at staae ud fra hinanden; Bortfiernelse; Mellemrum; ἡ διάστασις τῶν οὐρέων, Biergkløfter, *Herod.* 7, 129; *b) transl.*, Tvedragt, Uenighed, Fiendskab, πρός τινα; med el. imod nogen; ogs. διάστασις τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους, f. διάστ. τῶν νέων, *Thuc.* 6, 18; 2) et Legemes Udstrækning i Længde og Brede, Dimension; 3) om Planterne: Udartning el. at udarte, *Theophr.*; — διαστἄτέω, er — διάστἄτος, 2, som staaer ud fra hinanden, adskilt, langt borte; ogs. *transl.*, stridig, fiendsk; df. — διαστατικός, 3, hørende, skikket til at adskille el. til at giøre uenige; o. — διάστἄτος, 2, 1) see u. διαστατέω; 2) som er udstrakt i Længden el. Breden; — (af διΐστημι). — δια-σταυρόω, omgiver, forskandser med Palisader el. Stormpæle. — διαστάω, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af διΐστημι.

δια-στείχω, gaaer derigiennem el. bort. — δια-στέλλω, *f.* -στελῶ, adskiller el. afsondrer fra hinanden; bortfierner; aabner; *transl.*, adskiller, bestemmer, udsiger, anordner nøiagtigen; ogs. paakiender, dømmer, bes. *in med.*, jf. διαιρέομαι. — διάστερος, 2, (ἀστήρ), stiernet; δ. λίθοις, besat med Ædelstene, *Luc.* — διάστημα, τό, (διΐστημι), Mellemrum; Afstand; 2) et Maal; df. — διαστηματίζω, giør Mellemrum el. Afsatser; o. — διαστηματικός, 3, med Mellemrum el. Afsatser, hørende dertil, *oppon.* συνεχής. — διαστηρίζω, = στηρίζω. — Διαστί, *adv.*, (Διός, Ζεύς), i Zeus's Sprog, jf. θεαστί. — δια-στίζω, *f.* ξω, betegner med Pletter el. Punkter; interpunkterer. — διαστικός, 3, (διάζομαι), hørende til en Væv el. en Væver. — δια-στίλβω, skinner igiennem. — διάστιξις, ἡ, (-στίζω), Adskillelse ved Punkter, Interpunktation.

δια-στοιβάζω, udstopper, udfylder, τί τινος, *Herod.* — διαστοιχίζομαι, (στοιχίζω), inddeler og ordner, ἀρχήν, *Æsch.* — διαστολεύς, έως, ὁ, chirurgisk Instrument, hvorm. man aabner de tilluktede Dele, *ex.* en Fistelskade; ogs. διαστόλιον, τό; o. — διαστολή, ἡ, at trække ud fra hinanden; bes. h. *gramm.*, at udtale en Stavelse lang, *oppon.* συστολή; i Musiken: en Pause; *b)* Adskillelse, Afsondring, Spalte; *c) transl.*, tydelig Udvikling, nøiagtig Fortælling, *Polyb.*; (af διαστέλλω). — διαστόμια, τά, (στόμα), χαλινῶν, Mundbidet, *Æsch. Sept.* 207, *inc.* — δια-στομόω, aabner en tilsluttet Deel; giennemborer og aabner; — denne Handling, διαστόμωσις, ἡ; df. — διαστομωτρίς, ίδος, ἡ, *sc.* μέλη, = διαστολεύς.

δια-στρἄτεύομαι, giør Krigstieneste i den bestemte Tid; df. διαστρατευσάμενος, udtient Kriger, *veteranus.* — δια-στρἄτηγέω, vedbliver at være Feltherre el. Prætor; 2) nedlægger Feltherreposten el. Præturen; 3) udfører som Feltherre en Krigslist, jf. παραστρατηγέω, *Polyb.* — διαστρεβλόω, d. forstærk. στρεβλόω. — διάστρεμμα, τό, Forvridning; forvredet Lem; af — διαστρέφω, *f.* ψω, fordreier, forvrider, τὰ σώματα, τὰ σκέλη, *Xen.*; *b) transl.*, bringer i Uorden, fordærver, vender til det Værre; *c) pass.*, at komme i Uorden, bes. om Tropper, *Polyb.*; εἰ διαστραφήσομαι, dersom jeg bliver skeløiet, *Ar. Equ.* 175; διεστραμμένος τοὺς πόδας, som slaaer Benene over hinanden. — δια-στροβέω, giennemhvirvler.

διαστροφή, ἡ, Fordreining, Forvridning; Vending til det Værre, Forstemning, τοῦ δήμου ἐπὶ τὸ χεῖρον, *Polyb.*;

forſkruet Tilſtand, Forkeerthed; o. — *διάστροφος*, 2, fordreiet, forvreden, lemlæſtet; jf. *Herod.* 1, 167; forkeert, forſkruet. — *δια-στρώννυμι*, *irr.*, *f.* *-στρώσω*, bedækker el. belægger med Tæpper, *τὰ τρίκλινα*, ogſ. *τὴν ἐκκλησίαν*, *Luc.* — *διαστύλιον*, *τό*, Mellemtække af Søiler, *intercolumnium*; af — *διάστῡλος*, 2, (*στῦλος*), forſynet med Søiler, der ſtaae i en viſ Afſtand fra hverandre; df. — *διαστῡλόω*, ſtøtter med ſaadanne Søiler. — *διασυγχέω*, *irr.*, d. forſtærk. *συγχέω*. — *διασῡριγμός*, *ὁ*, Udpiben; af — *δια-συρίζω*, *f.* *ίσω*, udpiber; ogſ. at pibe imellem hinanden. — *διασυρμός*, *ὁ*, Handlingen *διασύρειν*; o. — *διασυρτικός*, 3, hørende el. ſkikket til denne Handling; af — *δια-σύρω* [ῡ], *pf.* *διασεσύρηκα* [ῠ], trækker, river, ſplitter ud fra hinanden; *b) transl.*, trækker el. hegler igiennem, *traduco*, udſkielder, haaner, mishandler; *διέσυρε τὰ παρόντα, καὶ τοὺς προγόνους ἐπῄνεσε*, *Dem. p.* 169.

διασφαγή, *ἡ*, o. *διάσφαγμα*, *τό*, ſom *διασφάξ*, Revne, Kloft, Spalte; af — *δια-σφάζω*, ogſ. *-σφάττω*, *f.* *ξω*, ſønderſkærer, kløver, affondrer; afſlagter. — *διασφαιρίζειν*, (*σφαιρίζω*), at ſpille Bold med hinanden; 2) at kaſte ud fra hinanden, at adſplitte, ſønderrive. — *διασφακτήρ*, *ῆρος*, *ὁ*, (*διασφάζω*), ſom ſønderſkærer; ſom ſlagter. — *διασφαλίζω*, d. forſtærk. *ἀσφαλίζω*, ogſ. *in med.*; 2) befæſter derimellem. — *διασφάλλω*, d. forſtærk. *σφάλλω*. — *διασφάξ*, *άγος*, *ἡ*, en paa voldſom Maade frembragt Aabning, Kløft, Revne; beſ. Fieldkløft, Biergpas, Dal el. Fordybning imellem Klipperne, h. *Herod.* ogſ. *διασφάγες τοῦ οὔρεος* o. *τῶν οὐρέων*; ogſ. tilſyneI. *absol.*, *διὰ διασφάγος ἀγόμενος ποταμός*, *id.* 3, 117; ogſ. alm. Kløft, Hule, Svælg, Afgrund; af — *δια-σφάττω*, = *διασφάζω*.

δια-σφενδονάω, ogſ. *-σφενδονίζω*, ſlynger, ſprænger fra hinanden; *pass.*, om Stenene, *πρὸς τὰς πέτρας διεσφενδονῶντο*, ſprang af, *Xen.* — *δια-σφηκόω*, ſnører ſammen, ſurrer faſt, binder dertil; *pass.*, *διεσφηκωμένος*, formet ſom en Hvepſe, *Ar.* — *δια-σφηνόω*, kiler fra hinanden, kløver, ſprænger med en Kile el. voldſomt. — *δια-σφίγγω*, binder derigiennem, binder faſt; - denne Handling, *διάσφιγξις*, *ἡ*. — *διάσφυξις*, *ἡ*, (*σφύζω*), Uddampen igiennem Pulsſlaget. — *δια-σχηματίζω*, uddanner og former. — *διασχιδής*, 2, kløvet, ſplittet; af — *δια-σχίζω*, kløver, ſlider, river i Stykker; *περὶ δ᾽ ἔγχεος αἰχμῇ Νεῦρα διεσχίσθη*, *Il.* 16, 316; df. — *διασχίς*, *ίδος*, *ἡ*, o. *διάσχισμα*, *τό*, afſondret el. afrevet Stykke; o. — *διάσχισις*, *ἡ*, Affondring, Adſkillelſe, Kløvning. — *διασχολέω*, d. forſtærk. *ἀσχολέω*.

δια-σώζω, *irr.*, *f.* *-σώσω*, redder, frelſer derigiennem, *ex.* igiennem el. af en Fare, en Sygdom, o. dl.; *τὰ τείχη, τὰς πόλεις διασώζειν*, at forſvare imod Fienden, *Xen.*; *διὰ καρτερίας τοῖς φίλοις τὴν πίστιν διέσωζον*, har holdt Ord, *id.*; *b) in med.*, redder, vedligeholder, bevarer (neml. for mig ſelv); *μέγα μὲν - τὸ ἀρχὴν καταπρᾶξαι*, (at komme i Beſiddelſe af den høieſte Magt), *πολὺ δ᾽ ἔτι μεῖζον τὸ λαβόντα διασώσασθαι*, *Xen.*; *τὰ σώματα διεσωσάμεθα καὶ τὰ ὅπλα*; os ſelv og vore Vaaben, *id.*; *c) pass.*, *διασωθῆναι ἐς τόπον τινά*, at redde ſig, at komme frelſt til et Sted, *id.* — *διασωπάω*, *f.* *άσομαι*, = *διασιωπάω*, *Pind.* *Ol.* 13, 130, (h. *Boeckh.* 83). — *διασωστής*, *ου*, *ὁ*, ſom lykkeligen frelſer el. bringer i Sikkerhed; o. — *διασωστικός*, 3, hørende, ſkikket til at frelſe el. redde; (af *διασώζω*). — *δια-σώχω*, river el. gnider i Stykker.

**δια-τᾱγεύω*, anfører, anordner; — *διατᾰγή*, *ἡ*, = *διάταξις*; — *διάταγμα*, *τό*, en udſtedt Anordning, Forordning, Befaling; o. — *διατάκτης*, *ου*, *ὁ*, o. *διατάκτωρ*, *ορος*, *ὁ*, ſom anordner, forordner, befaler; - (af *διατάσσω*). — *δια-τᾰλαιπωρέω*, holder ud i Trængſler el. ved et tungt Arbeide. — *δια-ταλαντόω*, bevæger el. ſvinger hid og did. — *δια-ταμιεύω*, forvalter, fordeler. — *διατάμνω*, *jon.* f. *διατέμνω*. — *διάταξις*, *ἡ*, (*διατάσσω*), Anordning, Forordning; beſ. ſidſte Villie, Teſtament; *b)* Opſtilling i Slagorden. — *δια-ταράσσω*, *att.* *-ττω*, *f.* *ξω*, rører el. blander imellem hverandre, *perturbo*; *transl.*, forvirrer, bringer ud af Fatning, *Xen.*; df. — *διαταραχή*, *ἡ*, Forvirring, *Plut.* — *διάτᾰσις*, *ἡ*, (*διατείνω*), Anſpænden; *transl.*, Anſpændelſe, Anſtrængelſe, *ex.* Stemmens, alm. Heftighed, Lidenſkabelighed.

δια-τάσσω, *att.* *-ττω*, *f.* *ξω*, ordner, anordner, *Herod.* 1, 120; befaler, faſtſætter, *νόμον τινί*, *Hes. Op.* 276; *διέταξεν τοὺς μὲν - οἰκοδομέειν*, ſatte dertil, *Herod.* 1, 114; *pass.*, *ἐπορᾶν - διατέταγμαι ἐγώ*, mig er paalagt, *ib.* 110; *b)* opſtiller i Slagorden; *διαταχθέντες*, de opſtillede Krigere, *Xen.*; *c) in med.*, giør Teſtamente, anordner el. beſtemmer deri, *περί τινος*. — *διατατικός*, 3, (*διατείνω*), anſpændt, anſtrængt, eftertrykkelig. — *δια-ταφρεύω*, affondrer, beſkytter, ſikkrer ved at drage en Grav derimellem. — *διατάχους*, o. *διαταχέων*, *adv.*, f. *διὰ τάχους*, *i. e.* *ταχέως*,

ilende, hurtigen, i kort Tid; jf. διατέλους, διόλου, o. fl.

διατέγγω, d. forstærk. τέγγω. — *διατεθρυμμένως*, *adv. part. pf. pass.* af διαθρύπτω, paa en forkiælet Maade. — *δια-τείνω*, *f.* -τενῶ, *pf.* -τέτακα, -τέταμαι, udstrækker, τὰς χεῖρας, *Xen.*; spænder el. strækker derover; *b) intr.*, *διατείνειν εἰς s. πρός τι*, at naae el. komme derhen; at naae el. strække sig dertil; *transl.*, at angaae el. vedkomme noget, *pertinere*; *c) in med.*, strækker hen for mig, bes. et Skudvaaben; *διετείνοντο τὰ βέλεα ὡς ἀπήσοντες*, *Herod.* 9, 18; strækker mig, bes. *in part.*, *ex.* *διατειναμένους φεύγειν*, løbende, ilende af alle Kræfter, *Xen.*; *transl.*, anstrænger mig, giør mig den største Umage, *ex.* *ἀλλὰ διατείνου μᾶλλον πρὸς τὸ σαυτῷ προσέχειν*, *Xen. M. S.* 3, 7, 9.

δια-τειχίζω, afsondrer, adskiller, sikkrer ved at opføre en Muur el. en Borg derimellem; tilmurer; df. — *διατείχισμα*, *τό*, Muur el. Borg, som er opført derimellem. — *διατεκμαίρομαι*, (τεκμαίρω), anviser, bestemmer, ἔργα τινί, nogen hans Gierning, *Hes.* — *διατελευτάω*, fuldender, udfører; hertil hører efter *Heyn.*, *Il.* 19, 90, θεὸς (Ἄτη) διὰ πάντα τελευτᾷ. — *δια-τελέω*, *f.* έσω, fuldender, tilendebringer; διατ. εἰς τι s. πρός τι, hvorv. man supplerer ὁδόν, at naae el. komme didhen; jf. ἀνύω, διανύω; *b)* om Tiden: tilbringer, *ex.* τί ἂν ποιῶν τὸν λοιπὸν βίον εὐδαιμονέστατα διατελέσαιμι; *Xen. Cyr.* 7, 2, 20; *c)* m. flgd. *part.*, vedbliver at være el. giøre noget, *ex.* διατελεῦσι - ἐόντες ἐλεύθεροι, *Herod.* 7, 111; bes. giør noget med fortsat Anstrængelse, *ex.* ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν -, *Dem. p. cor. init.*; ogs. m. flgd. *adject.* el. *præpos.*, *ex.* διατελεῖ ἀχίτων, ἐν εἰρήνῃ, ἐν ὁδῷ, *Xen.*, omtr. vort: gaaer altid uden Kiortel, lever bestandigen i Fred, o.s.v.; df. — *διατελής*, 2, vedblivende, bestandig; ὕδωρ διατελές, Kildevand; *adv.* *διατελῶς*, ogs. διατέλους, jf. διαπάχους.

δια-τέμνω, *irr.*, *f.* -τεμῶ, giennemskærer, *Il.*; adskiller, deler. — *διατενής*, 2, (διατείνω), som strækker sig dertil; som har Hensyn el. Forhold til noget, πρός τι, *Theophr.* — *διατερσαίνω*, d. forstærk. τερσαίνω. — *διατεσσάρων*, see u. διαπασῶν. — *διατεταμένως*, *adv. part. pf. pass.* af διατείνω, med Anstrængelse, af alle Kræfter. — *δια-τετραίνω*, giennemborer, *Herod.* — *δια-τήκω*, smelter, opløser; *pass.*, at smelte, at opløses. — *δια-τηρέω*, bevogter; frelser, redder; διατετήρηκα τὴν ἡγεμονίαν, *Cic.* h. *Plut.*; *b)* passer, iagttager, overholder nøiagtigen, μή τι γένηται, *Dem.*; df. — *διατήρησις*, ἡ, Bevogten, Bevaren; Overholdelse, Iagttagelse; o. — *διατηρητικός*, 3, hørende, skikket til at bevare el. iagttage.

δια-τίθημι, *f.* διαθήσω, sætter, stiller, lægger ud fra hinanden; ordner, anordner, foranstalter, *dispono*, τὰ τοῦ πολέμου, *Thuc.* 6, 15; οἱ ταῦτ' ἐξ ἀρχῆς νόμιμα διαθέντες, *qui - hæc jura constituerunt*, *Dem. p.* 643; styrer, leder, *moderor*, τοὺς ἀγῶνας, τὴν πανήγυριν, *Xen.*; - *b)* οὕτω διατιθέναι τινά, at behandle nogen saa el. saa, at bringe nogen i en slig (ydre el. indre) Forfatning; bes. bringer i en vis Stemning, *ex.* τοὺς ἅπαντας ἀπίστως πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαθῶμεν, indgive dem Mistillid imod os, *Dem.*; - *pass.*, geraader i en vis Tilstand, undert. m. tilføiet *acc.*, *ex.* τίς οὐκ ἄν, ταῖς ἡδοναῖς δουλεύων, αἰσχρῶς διατεθείη καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν; *Xen.*, *M. S.* 1, 5, 5; men οὐ ῥᾳδίως διετέθη, blev ilde medfaren, blev mishandlet, *Thuc.* 6, 57. — 2) *in med.*, *a)* behandler noget, disponerer derover efter eget Tykke, *ex.* τὴν θυγατέρα - ἐπιτρέπω διαθέσθαι, ὅπως ἂν σὺ βούλῃ, *Xen. Cyr.* 5, 2, 3, jf. *ejusd. M. S.* 1, 6, 13; df. sild. ὀργὴν διατίθεσθαι εἴς τινα, at udgyde sin Harme imod nogen; df. ogs. sælger, udsælger, τὸν φόρτον, *Herod.*; - *b)* disponerer over min Formue ved Testamente, (διαθήκη), giør Testamente; ὅστις ἂν μὴ διαθέμενος ἀποθάνῃ, uden Testamente, *ab intestato*; - *c)* τὴν ἔριν - διατίθεσθαι, at bilægge en Trætte, at indgaae Forlig med hinanden, *Xen.*; - *d)* διατίθεσθαι m. o. u. λόγους, at udarbeide og holde en Tale, ogs. alm. at foredrage.

διατῖλάω, d. forstærk. τιλάω. — *διατίλλω*, rusker el. river i Stykker; df. — *διάτιλμα*, *τό*, det Udruskede, en Tot. — *διατῖμάω*, d. forstærk. τιμάω; df. — *διατίμησις*, ἡ, = τίμησις; o. — *διατιμητής*, οῦ, ὁ, som τιμητής, som vurderer, taxerer, en Vurderingsmand; df. — *διατιμητικός*, 3, hørende el. skikket til at vurdere. — *δια-τινάσσω*, *f.* ξω, ryster fra hinanden, adsplitter; ἐπὴν - σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ, *Od.* 5, 363; 2) giennemryster, ryster hid og did. — *διατινθαλέος*, 3, = τινθαλέος, brændende, hed. — *δια-τιτράω*, *irr.*, *f.* διατρήσω, giennemborer, giennemstikker. — *διατιτρώσκω*, *irr.*, d. forstærk. τιτρώσκω.

διάτλημι, (τλῆμι), taaler, udholder, lider; *præs. inus.*, *vid.* τλῆμι. — *διατμέω*, (ἀτμός), giennemdunster. — *διατμήγω*, *aor.* 1 διέτμηξα, *aor.* 2 διέτμᾰγον, *pass.* διετμάγην, 3*pl. ep.* διέτμαγεν f. διετμάγησαν; - *ep.* f. διατέ-

μνω, giennemskærer, νηχόμενος – λαῖτμα, Strømmen ved at svømme, *Od.* 7, 276; *in pass.*, at skilles ad, ἐν φιλότητι, i Venskab, *Rom.* — δι-ατμίζω, lader udrynge, uddunste, bortdampe. — διατοιχέω, = ἀνατοιχέω; o. — διάτοιχος, 2, som naaer, gaaer, rækker fra den ene Væg el. Side til den anden; (af τοῖχος). — διατομή, ἡ, Giennemsnit, Indsnit; Adskillelse, Deling; o. — διάτομος, 2, giennemskaaren, deelt; (af διατέμνω). — διατονθορύζω, som τονθορύζω, mumler, murrer.

διάτονος, 2, (διατείνω), udstrakt, udspændt; *b)* anstrængt, heftig; *c)* som er spændt el. som gaaer heelt over el. heelt igiennem; — 2) i Musiken heder γένος s. μέλος διάτονον, ogs. διατονικόν, den af de simpleste Toneforholde bestaaende Toneart, (Dur); jf. ἐναρμονικός o. χρωματικός. — διατοξεύσιμος, 2, χώρα, Skudvidde, *Plut.*; af — διατοξεύω, giennemskyder med en Piil; *in med. c. dat.*, kappes med nogen i at skyde med en Bue. — δια-τορεύω, o. -τορέω, *irr.*, *aor.* διέτορον, giennemstøder, giennemborer. — διατορία, ἡ, giennemtrængende el. klar Stemme; af — διατόρος, 2, (-τορέω), giennemborende, *Æsch.*; *transl.* om Stemmen: giennemtrængende; 2) *pass.* διάτορος, giennemboret, *Soph. Oed. T.* 1034.

διατραγῳδέω, foredrager med tragisk Overdrivelse, *Dem.* — δια-τρανόω, tydeliggiør, siger bestemt. — δια-τραχηλίζω, som ἐκτραχηλίζω, kaster over Hals og Hovede, kaster af. — διατρεπτικός, 3, hørende, skikket til at afvende, fraraade, beskæmme; af — διατρέπω, *irr.*, *f.* ψω, egentl. vender el. dreier omkring; *transl.*, vender el. bringer af fra et Forehavende; giør forlegen, beskæmmer, forskrækker; *in pass. o. med.*, bryder mig derom; afdrages el. lader mig afdrage fra et Forehavende; kommer i Forlegenhed, bliver beskæmmet el. forskrækket; μηδὲ πώποτε ὑπεῖξε, μηδὲ διετράπη, brød sig ikke derom, *Dem. p.* 798.

δια-τρέφω, *irr.*, *f.* -θρέψω, underholder, holder med Kosten. — δια-τρέχω, *irr.*, *f.* -θρέξομαι, *aor.* διέδραμον, løber el. seiler derigiennem, ἰχθυόεντα κέλευθα, *Od.*; *transl.*, τὰ ἡδέα διαδραμόντες, som have giennemløbet el. medtaget alle Nydelser, *Xen.*; 2) løber hid og did, *discurro*; 3) løber omkaps; 4) løber bort, undkommer. — δια-τρέω, *f.* -έσω, løber derfra af Frygt; Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις-ἄλλος, adspredtes, løb fra hinanden af Skræk, *Il.* 11, 486. — διάτρησις, ἡ, Giennemboren; Aabning; o. — διάτρητος, 2, giennemboret, med Huller; (af διατιτράω).

διατριβή, ἡ, Sliden, Opsliden; Forbrug; df. bes. *a)* Ophold, Sinkelse; Langsomhed, Nølen; ogs. Tidsfordriv, Morskab; *b)* flittig Sysselsættelse, Flid, Studium; lærd Underholdning, Undersøgelse, Afhandling; ogs. alm. Haandtering, Haandværk; *c)* διατριβαὶ πολιτικαί, politiske Kiævlerier, *Dion. Hal.*; af — δια-τρίβω [ῐ] *f.* ψω, gnider i Stykker, χερσί, imellem Hænderne, *Il.* 11, 846; opslider, fordærver, ødelægger; κάκιστα πάντων ἀνθρώπων διατριβῆναι, at oprykkes, at omkomme, *Herod.* 7, 120; jf. *Thuc.* 8, 78; – *b)* διατρίβειν χρόνον, βίον, *tempus*, *vitam terere*, at tilbringe (slide) Tiden; men ogs. *absol.* διατρίβειν, *α)* at opholde sig, at dvæle, παρά τινι, hos nogen, *Herod.* 1, 24; *β)* at nøle, o. m. tilføiet *acc.*, at opholde, udsætte, γάμον, χόλον, *Hom.*; ogs. m. dobbelt *acc.*, ὄφρα κεν ἥγε διατρίβῃσι Ἀχαιοὺς Ὀκ γάμον, vil opholde dem med Giftermaalet, *Od.* 2, 204; ogs. *c. gen.*, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο, lad os da ikke opsætte Reisen, *ib.* 404; – *att. c. part.*, *ex.* ἀεὶ μέλλων – διατέτριφα δεῦρο, hidtil har jeg altid opsat det, *Plat.*; – *c)* διατρίβειν ἀμφί s. περί τι, o. ἔν s. ἐπί τινι, at beskæftige sig med noget; ἐπ᾽ οὐδένι – τὴν ψυχὴν διατρίβει, øver ikke sin Aand paa noget, *Dem. p.* 785: διατρίβουσι μελετῶσαι, de øve sig ideligen, *Xen.*

διάτριμμα, τό, μηρῶν, Hudløshed imellem Benene, *ex.* af at ride, *intertrigo*; o. — διατριπτικός, 3, som gnider el. slider i Stykker; (af διατρίβω). — διάτριτος, 2, (τρίτος), paa tredie Dag, som vender tilbage hver tredie Dag, πυρετός. — διάτριχα, *adv.*, som τρίχα, trefold; skrives ogs. διατρίχα. — διατροπή, ἡ, Afraaden, Fraraaden; Omstemning, Sindsforandring; 2) Nørelse, Skamfuldhed, Forskrækkelse; o. — διάτροπος, 2, afvendt, bortvendt, forskiellig; (af διατρέπω). — διατροφή, ἡ, (διατρέφω), Underholdning, Næring. — δια-τροχάζω, som διατρέχω, løber el. traver om.

διατρύγιος, 2, (τρύγη), διατρ. ὄρχοι, Rader af Viinstokke, hvorimellem det er saaet, el. hvis Druer modnes til forskiellige Tider, *Od.* 24, 342. — διατρυπάω, giennemborer, udhuler; giennemspidder; df. — διατρύπημα, τό, et Hul. — διατρυφάω, d. forstærk. τρυφάω. — διατρυφέν, *neutr. part. aor.* 2 *pass.* af διαθρύπτω, sønderbrudt, *Il.* — δια-τρώγω, *irr.*, *f.* -τρώξομαι, *aor.* διέτραγον, giennemæder, søndergnaver. — διαττάω, *att.* f. διασσάω, giennemsier; df. — διάττησις, ἡ, Giennemsien; o. — διάττος, ὁ, en Si,

et Dørslag. — διάττω s. διάττω, att. f. διάσσω, s. m. s.; φωνὴ διάττει, lader sig pludseligen høre. — δια-τῠπόω, udformer, uddanner, gestalter; 2) m. o. n. λογισμῷ, har i Tankerne, forestiller mig; df. — διατύπωσις, ἡ, Uddannelse, Afbildning; 2) Forestilling. — δια-τωθάζω, udspotter, forhaaner.

διαυαίνω, d. forstærk. αὐαίνω. — δι-αυγάζω, lyser, skinner, kaster en Glands derigiennem; διαυγάζει, det lysner, bliver Dag; ἅμα τῷ διαυγάζειν, med Dagens Frembrud, *Polyb.*; df. — διαύγασμα, τό, Dagens Frembrud, Lysning; o. — διαυγασμός, ὁ, en giennemskinnende Glands. — διαυγέω, o. -αυγέω, = διαυγάζω; — δι-αύγεια, o. -αυγία, ἡ, at skinne el. lyse derigiennem; 2) Aabning, hvorigiennem Lyset falder ind; o. — διαυγής, 2, giennemskinnende, giennemsigtig, speilklar; (af αὐγή). — διαύγιον, τό, *dim.* af διαύγεια, Bem. 2. — διαυθαίρετος, 2, (αὐτός, αἱρέομαι), selvvalgt. — διαυθεντέω, (αὐθέντης), veed tilforladeligen.

διαύλειον, o. -αύλιον, τό, (αὐλός), Mellemspil paa Fløiten. — διαυλοδρομέω, er - διαυλοδρόμης, ου, ὁ, *Pind.*, ogs. -δρόμος, 2, (δραμεῖν, τρέχω), som løber paa Dobbeltbanen, δίαυλος; df. - διαυλοδρομία, ἡ, Løb paa Dobbeltbanen; af — δίαυλος, ὁ, (δίς, αὐλός), den dobbelte Løbebane, som Veddeløberne maatte løbe frem og tilbage; sild. ogs. Veddeløbene paa den rom. Circus; *b) transl.*, enhver lang og dobbelt Vei; κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν, Tilbageveien, *Æsch. Ag.* 344; κυμάτων δίαυλοι, *fluctus reciproci*, *Eur.*; - 2) snævert Pas; Sund, Stræde. — διαυλωνία, ἡ, (αὐλών), snævert Pas, Biergpas; df. - διαυλωνίζειν, at gaae derigiennem; o. - διαυλωνισμός, ὁ, Gang el. Vei derigiennem. — διαυχενίζομαι, (αὐχενίζω), kaster stolt med Halsen el. Nakken. — διαυχένιος, 2, (αὐχήν), som gaaer igiennem Halsen og Nakken.

διαφᾰγεῖν, *inf. aor.* 2 til διεσθίω, at giennemæde; at opæde. — διαφάδην, o. διαφάνδην, *adv.*, aabenbarligen; af — δια-φαίνω, *irr.*, *f.* -φᾰνῶ, lader see, skinne, vise sig derigiennem, gior synlig; speiler; - 2) *intr.* o. *in med.*, skinner igiennem, bliver synlig, viser mig; ἤδη διαφαινούσης ἡμέρης, da det allerede dagede, i Lysningen, *Herod.* 7, 219; *transl.*, τὸ ἐλευθέριον - διὰ τοῦ προσώπου - διαφαίνει, fremlyser deraf el. derigiennem, *Xen.*; μοχλὸς - διεφαίνετο αἰνῶς, *i. e.* διαφανὴς ἦν, skinnede af Ild, var glohed, *Od.* 9, 379; df. — διαφάνεια, o. -φανία, ἡ, = διάφασις; af - διαφᾰνής, 2, giennemskinnende, giennemsigtig; glindsende; gloende; λίθοι ἐκ πυρὸς o. τῷ πυρὶ διαφανέες, *Herod.*; *b) transl.*, tydelig, indlysende; berømt; *adv.* διαφανῶς, aldeles tydeligen.

διάφανσις, ἡ, = διάφασις. — διαφαρμακεύω, renser ved Lægemidler. — διάφᾰσις, ἡ, (διαφαίνω), at skinne el. lyse derigiennem; det igiennem et giennemsigtigt Legeme faldende Lys el. Billede; Giennemsigtighed. — διαφαυλίζω, d. forstærk. φαυλίζω. — δια-φαύσκω, *jon.* -φώσκω, skinner igiennem, bliver lys el. klar; ἅμ' ἡμέρῃ διαφαυσκούσῃ, med Dagens Frembrud, *Herod.*, *ex.* 9, 45. — διαφεγγής, 2, (φέγγος), giennemskinnende, giennemsigtig; glindsende. — διαφερόντως, *adv. part. præs.* af διαφέρω, *a)* paa en forskiellig el. anden Maade; οὐδὲν διαφερόντως ἤ -, ikke anderledes end -, *Xen.*; *b)* paa en udmærket Maade, fortrinligen; τιμᾶσθε διαφερόντως τῶν ἄλλων, *præ cæteris*, *id.*

δια-φέρω, *irr.*, *f.* διοίσω, *aor.* 1 διήνεγκα, *jon.* διήνεικα, *aor.* 2 διήνεγκον, jf. διενέγκω; 1) *transit.*, *a)* bærer, fører, bringer igiennem, over, fra den ene til den anden, overbringer, *ex.* ἀγγελίας; ogs. bringer el. sætter derover: - *b)* fører el. bringer ud fra hinanden; river i Stykker, dog i denne Bem. sædv. διαφορέω, *ex. Herod.* 7, 10, 8, *Ar. Equ.* 294; διαφερόντων (*imperat.*) - τὰς ψήφους, lad dem stemme enkelte el. Mand for Mand, *Xen. Symp.* 5, 8; *transl.*, udbreder, udstrøer, *ex.* et Rygte; ogs. διαφέρειν τινά, at udbrede nogens Berømmelse, *Pind. Pyth.* 11, 91, ogs. m. tilføiet λόγοις, at adsprede el. more nogen; - *c)* bærer el. bringer til Maalet, holder ud til Enden; (τὸ φορτίον) διενέγκασα, naar hun har baaret Fosteret i den bestemte Tid, *Xen. M. S.* 2, 2, 5; συνεχῶς τὸν πόλεμον διέφερον, de havde (da) uden Ophold fort Krigen, til den var endt, *Thuc.* 1, 11; udholder længe, πόλεμον, fører en langvarig Krig, *Herod.*, *ex.* 1, 74; διαφέρειν τὸν αἰῶνα, *Herod.*, τὸν βίον, o. dl., som διατρίβειν, at tilbringe Livet, ogs. *absol.* διαφέρειν, *degere*, s. βιοῦν, at leve, ligel. *in med.*, *Soph. Aj.* 511; διαφέρειν τι ῥᾷστα, χαλεπῶς, o. dl., at finde sig i; at bære noget let, vanskeligen, *Xen.* - *d)* udsætter, opsætter; τὸν - πόλεμον προθύμως διοίσειν, *Thuc.* 8, 75; - *e)* διαφέρειν τινὰ ἀρετῇ, at overgaae nogen deri, *Diod.*; — 2) *intr.*, *a)* er forskiellig, πολὺ διαφέρειν οὐ δεῖ νομίζειν ἄνθρωπον ἀνθρώπου, *Thuc.* 1, 84; afviger, τινός, fra

nogen, *τινί*, ogſ. *ἔν τινι*, i noget, ogſ. *τὶ*, o. *εἴς τι*, med et Henſyn; *πολὺ διαφέρειν τῇ γνώμῃ τοὺς ἑτέρους τῶν ἑτέρων*, *Xen.*; – *b)* udmærker mig, har Fortrin; *διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας*, *Xen.*; *διαφέρομεν – ταῖς μελέταις* (deri), – *τοῖσδε*, paa denne Maade, *Thuc*, 2, 39; *φρονήσει διαφέρων*, meget indſigtsfuld; – *c) impers.*, *διαφέρει*, det gior Forſkiel, *τινί*, for nogen; *οὐδέ τί οἱ διέφερε πληγέντι ἀποθανέειν*, det var ham ligegyldigt, *Herod.* 1, 85; *ἰδίᾳ τι αὐτῷ διαφέρει*, det gielder nogen hans private Fordeel, *Thuc.* 3, 42; – *c) τὸ διαφέρον*, *τὰ διαφέροντα*, *α)* Forſkiel; *β)* hvorom man ſtrider, Stridspunkt; *γ)* Fordeel, Nytte; — 3) *in med.* o. *pass.*, *a)* er af en anden el. forſkiellig Mening, trættes, ſtrider med nogen, *τινί s. πρός τινα*, om noget, *περί τινος*, ogſ. *ἀμφί τι*; ogſ. *διενεχθέντων περὶ βασιληΐης τῶν – παίδων*, *Herod.* 1, 173; *ὧν* (*i. e. περὶ ὧν*) *αὐτοῖς διενεχθῶσι ἀνὴρ καὶ γυνή*, hvorom de ere uenige, *Dem.*; ogſ. *absol.* *διενεχθέντες – ἐπολέμησαν*, efter at være blevne uenige, *Thuc.* 1, 18.

δια-φεύγω, *irr.*, *f. ξομαι*, undkommer, undflyer, *δίκην*, Straf; *διαφεύγοντι τὸ κακῶς πράττειν*, de undgaae, vogte ſig derfor, *Xen.*; *διαφεύγει με*, *fugit me*, jeg overſeer, bemærker ikke; *διαφεύγειν ὑμᾶς τὰ πράγματα*, at I forſømme Leiligheden, *Dem.*; df. — *διαφευκτικός*, 3, ſom let undflyer; o. — *διάφευξις*, *ἡ*, Flugt, Adſpredelſe, *Thuc.*; Undflyen, Undkommen. — *διαφημίζω*, *fut. ίσω*, *poët. ίξω*, udbreder et Rygte el. ved Rygtet; ogſ. *in med.*

διαφθαρτικός, 3, fordærvende, fordærvelig; af — *δια-φθείρω*, *f. -φθερῶ*, ogſ. *-φθέρσω*, *Il.* 13, 625, fordærver, forſtyrrer, ødelægger, ombringer; forandrer til det værre, *πράγματα*, *πρᾶξιν*; beſ. forfører, vildleder, *γνώμην*, *ψυχὴν τινος*; beſtikker, *τοὺς κριτάς*; – *b) pass.*, fordærves, gaaer til Grunde, omkommer; *μὴ διαφθαρείην*, for ikke at omkomme, *Xen.*; *πράγματα διεφθαρμένα*, mislykkede Foretagender; – *διαφθείρεσθαι*, at ſmittes, *Thuc.* 2, 51; *διεφθάρθαι ταῖς γνώμαις s. τὰς γνώμας*, at blive modløs; *διαφθείρεσθαι ἐπὶ χρήμασι*, at lade ſig beſtikke; beſ. om Legemsfeil, *διεφθαρμένος τὴν ἀκοήν*, *τοὺς ὀφθαλμούς*, *etc.*; døv, blind; *διέφθαρτο*, var en Krøbling, *Herod.* 1, 34; – *c)* beſ. *in pf.* *διέφθορα*, *intr.*, er fra Forſtanden, er affindig, *Il.* 15, 128; alm. er Dødſens, er forloren.

διαφθορά, *ἡ*, Fordærvelſe, Forſtyrrelſe, Undergang, Død, Nederlag; *b)* Forandring til det værre; Forførelſe, Skænden; Beſtikkelſe; *c) διαφθορὰ φρενῶν*, Sindsforvirring; o. — *διαφθορεύς*, *έως*, *ὁ*, ſom fordærver, forſtyrrer, forfører, beſtikker; (af *διαφθείρω*). — *διαφθορέω*, = *διαφθείρω*, *Herod.* — *δι-αφίημι*, lader gaae, løslader, *τὸ στράτευμα*, *τὴν δύναμιν*, afſkediger. — *διαφιλονεικεῖν*, (*φιλονεικέω*), at trættes el. ſtride med hinanden; at kappes. — *δια-φιλοτιμέομαι*, *τινί*, o. *πρός τινα*, kappes med nogen og ſøger en Ære deri. — *δια-φλέγω*, giennembrænder, forbrænder. — *δια-φοιβάζω*, ogſ. *-φοιβάω*, ſætter i høi Begeiſtring el. i Raſeri, jf. *Soph. Aj.* 332. — *διαφοινίσσω*, d. forſtærk. *φοινίσσω*. — *διαφοιτάω*, *jon. -φοιτέω*, iler, løber, gaaer ideligen hid og did, giennemſtreifer; at gaae fra hinanden, at adſprede ſig til alle Sider, *Herod.* 1, 60.

διαφορά, *ἡ*, (*διαφέρω*), Forſkiel, Forſkiellighed; df. *a)* Uenighed, Fiendſkab, Stridighed; ogſ. det, hvorom man ſtrider, det ſtridige el. omſtredne Punkt; *c)* Fortrinlighed, Udmærkelſe, *Plat.*; *d)* Fordeel, Nytte, Vinding. — † *διαφορέω*, ſom *διαφέρω*, fører ud fra hinanden, udbreder, *κλέος τινός*, *Od.* 19, 333; *b)* ſønderriver, adſplitter, ødelægger, jf. *διαφέρω*, Bem. 1, *b*; *διαφορουμένης αὐτῷ τῆς χώρας*, naar hans Land udplyndres, *Dem.*; *c)* fordeler, *ex.* en Hævelſe; beſ. fordeler Næringen, d. e. fordøier; ogſ. uddunſter, transſpirerer; – 2) *intr.*, er i Forlegenhed, *περί τινος*, for noget; df. — *διαφόρημα*, *τό*, det Fordeelte, Adſpredte; o. — *διαφόρησις*, *ἡ*, Udbreden, Fordelen; Adſpreden, Forſtyrrelſe; Afførelſe, Uddunſtning; – hørende dertil, *διαφορητικός*, 3. — *διαφορία*, *ἡ*, = *διαφορά*. — *διάφορος*, 2, (*διαφέρω*), forſkiellig, *Herod.*; *οὐδὲν διάφορον πάσχω, ἢ εἰ* –, det gaaer mig ikke anderledes, end om –, *Xen.*; df. *a)* forſkielligen ſtemt, d. e. uenig, fiendſk; *b)* vigtig, værd at tage Henſyn til, beſ. fordeelagtig, nyttig; ogſ. udmærket, fortrinlig; – 2) *τὸ διάφορον*, = *διαφορά* i alle Bem.; *κατὰ τὸ Ἀθηναίων διάφορον*, af Had til Athen., *Thuc.*; – 3) *adv.* *διαφόρως*, forſkielligen, med Forſkiel; *b)* fortrinligen; df. — *διαφορότης*, *ητος*, *ἡ*, Forſkiellighed, Forſkiel.

διάφραγμα, *τό*, Mellemvæg; 2) Mellemgulvet; af — *δια-φράγνυμι* o. *-φράσσω*, *f. άξω*, adſkiller, beſkytter, befæſter ved et Hegn el. ved en Mellemvæg; forſkandſer; ſtopper, ſpærrer. — *διαφραδής*, 2, *adv. -δέως*, lydeligen el. beſtemt udtalt; af — *δια-φράζω*, *irr.*, udtaler, tilkiendegiver tydeligen el. beſtemt, *τινί τι*; h. *Hom.* alene *in aor. ep.* *διεπέφραδον*. — *διαφράσσω*,

att. ττω, *f.* ξω, = διαφράγνυμι. — διαφρέω, *f.* -φρήσομαι, lader el. slipper igiennem; (φρέω, *inus.*, forekommer alene i Sammens. m. διά, εἰς, ἐκ). — διαφρίσσω, *irr.*, d. forstærk. φρίσσω. — δια-φροντίζω, giennemtænker, udfinder, udarbeider. δρᾶμα, *Æl.* — δίαφρος, 2; (ἀφρός), blandet med Skum. — δια-φρουρέω, bliver paa min Post indtil Enden; *transl.*, διαπεφρούρηται βίος, *Æsch.* — διαφρυκτόω, afgiver min Stemme (egentl. med en ristet Bønne, φρυκτός).

διαφυάς, άδος, ἡ, = διαφυή. — διαφυγγάνω, = διαφεύγω, *Thuc.* — διαφυγή, ἡ, Udflugt; Tilflugtssted. — διαφυή, ἡ, (-φύω), enhver naturlig Adskillelse; *a)* Led el. Knude paa Planterne, ogs. Ledemod el. Ledeforbindelse i det dyriske Legeme; Mellemvæg, Jordtunge, Lag, o. dl.; Revne, Kloft, Mellemrum. — διαφυλακτικός, 3, bevarende, opholdende; af — δια-φυλάσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, bevogter, bevarer; ἡ τάξις διαφυλακτέα, *Xen.*; opholder, vedligeholder, ἀρχήν, *id.*, τὴν εἰρήνην, *Dem.* — διάφυξις, ἡ, = διάφευξις. — διαφυράω, giennemælter. — διαφυσάω, giennemblæser, giennemlufter; 2) bortblæser, adspreder; df. — διαφύσησις, ἡ, Giennemblæsen; Bortblæsen; Uddunstning. — διάφυσις, ἡ, (-φύω), at voxe el. bryde derigiennem, (om Spiren); 2) = διαφυή.

δι-αφύσσω, *irr.*, *aor.* διήφυσα, udøser, οἶνον, *Od.*; διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε, egentl. lod dem flyde ud, *Il.* 13, 508; πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι (σῦς), udrev, *Od.* 19, 450. — δια-φυτεύω, forplanter. — δια-φύω [ῠ], *irr.*, *f.* -φύσω [ῡ], men alene *in aor.* 2 o. *pf. act.*, o. *in med.*; *a) in med.*, voxer derigiennem, spirer frem; voxer derimellem el. sammen dermed, hænger derved, *Theophr.*; ogs. *in pf. act.*, *id.*; *b)* χρόνος διέφυ., der var el. forløb en Tid derimellem, *Herod.* 1, 61; *c)* διαπεφυκέναι ἀλλήλων, at være af Naturen forskiellige fra hinanden; *d)* h. *Dio Cass.*, διαπεφυκέναι τινός, at forstaae, at være kyndig i noget.

δια-φωνέω, τινί, ogs. πρός τινα, stemmer ikke overeens med nogen; διαφωνεῖται, man er ikke enig derom; ἐὰν δέ τι διαφωνήσῃ τῶν χρημάτων, om der skulde mangle noget, *Polyb.*; 2) omkommer, LXX; df. — διαφώνησις, ἡ, Mislyd, Skurren; 2) Misforstaaelse, Uenighed; — διαφωνητικός, 3, tilbøielig til Misforstaaelse; som fører til Usamrægtighed; o. — διαφωνία, ἡ, = διαφώνησις. — διάφωνος, 2, *adv.* -φώνως, (φωνή), afvigende i Tone el. Stemme; forskiellig; usamdrægtig, uenig. — διαφώσκω, *jon.* f. διαφαύσκω. — δια-φωτίζω, belyser, oplyser; βίᾳ διαφωτίσας τὸν τόπον, da han med Vold havde skaffet Lys el. Plads paa Stedet, *Plut.*

δια-χάζω, *Xen. Anab.* 4, 8, 18, sædv. διαχάζομαι, viger, trækker mig tilbage. — διαχαίνω, *irr.*, d. forstærk. χαίνω. — διαχάλασμα, τό, Mellemrum, Aabning, *Dion. Hal.*; af — διαχαλάω, *f.* άσω [ᾰ], løsner, lader gaae fra hinanden, τὰς ἁρμονίας, aabner; 2) bringer i en sagte Bevægelse, τὸ σῶμα, h. *Xen.* om Hesten. — δια-χαράσσω, *att.* ττω, sønderskærer, adskiller. — διαχαρίζομαι, bortskienker til Flere. — διαχάσκω, = διαχαίνω, *Ar.* — διαχειμάζω, overvintrer, tilbringer Vinteren. — διαχειρία, ἡ, Fordeling, *Æsch. Sept.* 789, hvor man nu læser διὰ χερὶ - λαχεῖν. — δια-χειρίζω, haandterer, behandler, besørger, forvalter; *b) in med.*, lægger Haand paa nogen, ombringer; df. — διαχείρισις, ἡ, *Thuc.*, o. διαχειρισμός, ὁ, Behandling, Forvaltning. — δια-χειροτονέω, afstemmer (ved at række Haanden i Veiret), afgiør ved Stemmefleerhed; sild. ogs. f. χειροτ., vælger ved Stemmefleerhed; - denne Handling, διαχειροτονία, ἡ; διαχειροτονίαν διδόναι, ποιεῖν, at lade afstemme, *mittere in suffragia*, *Dem.*; ogs. den ved Stemmefleerhed fattede Beslutning. — δια-χειρόω, griber, anholder, *inc.*

δια-χέω, *irr.*, *ep.* -χεύω, *f.* -χεύσω, *aor. ep.* διέχευα, udgyder, udhælder; blødgiør, smelter, sædv. χωνεύω; *pass.*, at opløses, *Herod.* 3, 16, at gaae fra hinanden, *Xen.*; διακεχυμένος τρυφῇ, *diffluens mollitie*; df. - *b)* opløser, forstyrrer; h. *Hom.* altid, sønderlemmer (Offerdyret), men alene *in* 3 *pl. aor. ep.*, *ex.* καὶ (βοῦν) διέχευαν ἅπαντα, *Il.* 7, 316; διαχέαι τὰ βεβουλευμένα, at tilintetgiøre en Plan, *Herod.* 8, 57; ogs. formilder, opmuntrer, *Plut.* — διαχλαινόω, d. forstærk. χλαινόω. — διαχλευάζω, udspotter, τινά, *Dem.* — διαχλιδάω, d. forstærk. χλιδάω; βαδίζει διακεχλιδώς, som en Vellystling, *poët.* h. *Plut.* — διάχλωρος, 2, (χλωρός), med guulgrønne Striber. — διαχόω, ældre Form f. διαχώννυμι, *Herod.* 8, 97.

δια-χράομαι, *irr.*, ligesom χράομαι, bruger, (bes. m. Bibegreb af Vane, o. dl.), λιμῷ ὅσαπερ ὄψῳ, *Xen.*, ξεινικοῖσι ἔθεσι, fremmede Sæder, *Herod.*; συμφορῇ μεγάλῃ διαχρέωνται, lide stort Tab, *id.* 3, 117; τοιούτῳ μόρῳ διεχρήσαντο, omkom saaledes, *id.*; ἀβουλίῃ διαχρεώμενοι, ubesindigen,

id.; — 2) c. acc., a) forbruger, df. ødelægger; ombringer, dræber, Herod., Xen.; b) sild. alm. behandler, haandterer; d) at laane af hinanden. — διάχρισμα, τό, Salve, Smørelse; af — δια-χρίω [ῑ], stryger el. smører derimellem, derpaa, derover. — διάχρῡσος, 2, (χρυσός), giennemvirket el. indlagt med Guld, forgyldt. — δια-χρώννυμι, irr., overmaler, overstryger med en Farve.

διάχῠσις, ἡ, Udgyden, Opløsen, Smelten; διάχ. λιμνώδης, at udgyde sig i, blive til et Kiær, Plut.; 2) Adspredelse, Opmuntring, Fornøielse; o. — διαχυτικός, 3, adspredende; opmuntrende; af — διαχύω, = διαχέω. — δια-χώννυμι, irr., ogs. -χωννύω, f. -χώσω, opfører og fuldender en Jordvold el. Dam; afsondrer ved en Vold el. Dam; jf. διαχόω. — δια-χωρέω, gaaer igiennem; at gaae fra hinanden; om Foretagender: at lykkes, at have Fremgang; om Penge: at cursere; κάτω διεχώρει αὐτοῖς, de fik Durkløb, Xen. Anab. 4, 8, 20; df. — διαχώρημα, τό, Stolegang, Ureenhed, Skarn; 2) lect. inc. h. Luc. f. διαχώρισμα; o. — διαχωρητικός, 3, som fordøies let; som befordrer Aabning. — διαχωρίζω, afsondrer, stiller afsondret; df. — διαχώρισις, ἡ, o. διαχωρισμός, ὁ, Afsondring, Adskillelse; — διαχώρισμα, τό, γῆς, Kløft, Revne; Luc.; o. — διαχωριστικός, 3, hørende el. skikket til at adskille el. afsondre. — διάχωσις, ἡ, (-χώννυμι), Adskillelse el. Befæstning ved en Jordvold, Diod.

δια-ψαίρω, afstryger, afgnider, aftorrer; giennemgraver, giennemsøger, λάχνην - πόδεσσι, Opp.; om Vinden: at giennemstryge, giennemlufte, Ar. — δια-ψάλλω, d. forstærk. ψάλλω. — δια-ψαύω, d. forstærk. ψαύω. — δια-ψάω, giennemkradser; opkradser. — δια-ψέγω, d. forstærk. ψέγω. — δια-ψεύδω, skuffer, bedrager, τινός, for noget; in med., skuffer ved Løgn, lyver; in pass., tager feil af noget, lader mig skuffe; διεψευσμένοι τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως -, som ikke kiende, som stole formeget paa deres Kræfter, Xen. M. S. 4, 2, 27; df. — διαψευστός, 3, adv. -στῶς, løien, opdigtet. — δια-ψηλαφάω, giennemføler, pertrecto; forsøger.

δια-ψηφίζεσθαι, (ψηφίζομαι), at stemme heelt igiennem, Thuc. 4, 88, jf. Liv. 25, 37, donec per omnes suffragium iret; ταύτῃ, ᾗ δίκαιόν ἐστι, for det, som er retfærdigt, Dem.; df. — διαψήφισις, ἡ, o. -ψηφισμός, ὁ, Afstemmen; 2) at lade afstemme, Stemmesamling; προτιθέναι τὴν διαψήφισιν, Xen. Hell. 1, 7, 9, rimel. som ἐπιψηφίζειν, at lade afstemme. — δια-ψιθυρίζω, giennemsuser; 2) intr., at hviske imellem sig. — διαψυκτικός, 3, afkølende, forfriskende; af — δια-ψύχω, udlufter; τὰς ναῦς - ἀνελκύσαντας διαψῦξαι, at trække paa Land og giennemtørre, Thuc. 7, 12; afkøler, vederqvæger, forfrisker. — διάω, som διάημι, giennemblæser, Od., ex. 5, 478. — διάω, lever, boer, inus., men efter Buttm. Stamformen til δίαιτα o. ἐνδιάω.

*δίβᾰμος, 2, o. διβάμων, ονος, 2, (βαίνω), med to Fødder, tobenet; — δίβᾰφος, 2, (βάπτω), togange farvet, neml. først med Skarlagen, κόκκος, og derefter med Purpur; jf. lanæ bis murice tinctæ, Hor. Carm. 2, 16, 36; ἡ δίβαφος, sc. ἐσθής, Purpurklædning; — διβολία, ἡ, = δίβολος χλαῖνα; - διβόλιον, τό, etslags Kastespyd med to Spidser, telum bipenne, Plut.; - δίβολος, 2, togange kastet, χλαῖνα, som kastes el. gaaer togange om Legemet, duplex pænula; 2) med to Spidser; (af βάλλω); — δίβρᾰχυς, εια, υ, (βραχύς), med to korte Stavelser; o. — δίβροχος, 2, (βρέχω), togange vædet; δίβροχον ἔλαιον, Olie af anden Presning; - (af δίς).

*διγαμέω, er - δίγᾰμος, 2, (γαμέω), andengang gift; df. - διγαμία, ἡ, andet Giftermaal; — δίγαμμα, τό, (γάμμα), ogs. δίγαμμον, τό, sc. στοιχεῖον, Digamma el. Dobbeltgamma, see u. Γ; — διγενής, 2, (γένος), af tvende Slags el. Arter; af tvende Kiøn; — δίγληνος, 2, (γλήνη), med dobbelt Diesteen; — δίγλυφος, 2, (γλύφω), med dobbelt Indsnit; jf. τρίγλυφος; — δίγλωσσος, att. ττος, 2, (γλῶσσα), med to Tunger, Tungemaal, Sprog; df. ὁ διγλ., en Tolk; Plut.; 2) tvetunget, falsk, Thuc.; — διγνώμος, 2, (γνώμη), tvivlsom, tvivlende; — διγόνατος, 2, (γόνυ), med to Knæer, Knuder, Led; — διγονία, ἡ, anden Fødsel; at føde togange; dobbelt Fødsel; af - δίγονος, 2, (γόνος), togange født; dobbelt; 2) διγόνος, 2, act., som føder togange el. dobbelt; o. — δίγυος, 2, poët. δίγυιος, med to Agre; - (af δίς).

*δίδαγμα, τό, Lære, Underviisning, Forskrift; poët. ogs. det Belærende; — διδακτήριος, 2, o. διδακτικός, 3, hørende el. skikket til Underviisning, undervisende, belærende, didaktisk; τὸ διδακτήριον, Beviis, documentum; — διδακτέον, verbale til διδάσκω; διδακτέον εἶναι ἀλλήλους τὰ αἴτια τῶν πολέμων, at man bør underrette hinanden derom, Xen. Hell. 6, 3, 7; — διδακτός, 3, adv. -κτῶς, lært el. til at lære; underviist el. til at undervise; ἡ ἀνδρεία πότερον εἴη διδακτὸν ἢ φυσι-

κόν, om den lod sig lære, *Xen. M. S.* 3, 9, 1; διδακταῖς – ἀρεταῖς κλέος – ἑλέσθαι, *Pind. Ol.* 9, 153; τὰ διδακτὰ τέχνη, *Dem.*; o. — δίδακτρον, τό, Lærerens Løn, Skolepenge; – (af διδάσκω). — διδακτυλιαῖος, 3, to Fingre lang el. bred; af — διδάκτυλος, 2, (δίς, δάκτυλος), med to Fingre el. Tæer; 2) = frgd.

*δίδαξις, ἡ, Oplæren, Underviisning; — διδασκαλεῖον, τό, en Skole; — διδασκαλία, ἡ, Lære, Underviisning, Anviisning, Anførsel; παρὰ τῶν προγεγενημένων μανθάνετε· αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία, *Xen.*; διδασκαλίαν καταλῦσαι, at ophøre med at undervise, *Herod. V. Hom.* 6; – 2) Indøvelsen og Opførelsen af et Theaterstykke, ogs. Stykket selv; διδασκαλίαι, s. περὶ διδασκαλιῶν, Efterretninger om Theaterstykkernes Opførelse, Skiebne, *etc.*; — διδασκαλικός, 3, hørende, skikket til at undervise, øvet deri; — διδασκάλιον, τό, 1) som δίδαγμα, Lære, Lærdom; (Φοίνικες) ἄλλα τε πολλὰ – ἐσήγαγον διδασκάλια ἐς τοὺς Ἕλληνας, καὶ δὴ καὶ γράμματα, *Herod.* 5, 58; 2) som δίδακτρον, Skolepenge, *Plut.*; o. — διδάσκαλος, ὁ, en Lærer, en Skolemester; ἡ διδ., en Lærerinde, *Hom. Merc.*; εἰς διδασκάλου φοιτᾶν, *sc.* οἶκον, at gaae i Skole; – 2) διδάσκαλος χοροῦ, ogs. *absol.* ὁ διδάσκαλος, Forfatteren til et Theaterstykke, neml. forsaavidt han selv indøver Skuespillerne til dets Opførelse; – (af flgd.).

διδάσκω, *f.* διδάξω, ogs. διδασκήσω, *ex. Hes. Op.* 64, *pf.* δεδίδαχα, lærer, oplærer, underviser, τινά, nogen, ogs. τινά τι, nogen i noget, *ex.* ἤτοι μέν σε – ἱπποσύνας ἐδίδαξαν, *Il.* 23, 307, el. *c. inf. rei*, *ex.* ἦ μάλα δή σε διδάσκουσι θεοὶ αὐτοὶ Ὑψαγόρην τ' ἔμεναι, *Od.* 1, 384; – *pass.* undert. ogs. *c. acc.*, *ex.* δεδιδάχθαι τι πρός τινος, at være oplært deri af nogen, *Il.* 11, 830; sield. *c. gen.*, *ex.* διδασκόμενος πολέμοιο, oplært i Krigen, *ib.* 16, 811; – *b)* udsætter fra hinanden, viser tydeligen, udvikler, beviser; underretter; εἴ τις ἄλλως πως γιγνώσκει –, διδασκέτω, *Xen. Cyr.* 6, 2, 24; – *c)* διδάσκειν δρᾶμα; *docere fabulam*, at give el. opføre et Theaterstykke; om Forfatteren, forsaavidt han indøver el. instruerer Skuespillerne; — 2) *in med.*, *a)* lader mig undervise, lærer, nemmer, *ex.* ἐσθλῶν ἄπ' ἐσθλὰ διδάξεαι, *Theogn.*; – *b)* διδάσκεσθαί τινα, at lade nogen undervise, at give i Lære; – *c)* ligesom *in act.*, lærer, underviser, underretter, o. s. v., *ex.* τὸ διδάξασθαι δὲ εἰδότι ῥᾴτερον, *Pind. Ol.* 8, 77; – (af *inus.* δάω, m. Redupl. o. indskudt σκ, ligesom i φάσκω af φάω; i Formationen bortkastes σ, ligesom i ἀλύσκω, ἀλύξω).

διδαχή, ἡ, (διδάσκω), som δίδαγμα, Lære; Underviisning; ταῦτα ἐκ διδαχῆς ἔλεγε, som man havde lagt hende det i Munden, *Herod.* 3, 134. — δίδη, *Il.* 11, 105, 3 *sing. impf.* af – δίδημι, episk Biform af δέω, binder. — διδόαμεν, διδόασι, *jon.* f. δίδομεν, διδοῦσι; – διδοῖ, 3 *sing. præs.*, *jon.* f. δίδωσι, *Hom.*; – διδοῖσθα s. διδοίσθα, *Il.* 19, 270, 2 *sing. præs.* f. διδοῖς, δίδως; o. – διδοῦναι, *Il.* 24, 425, *ep. inf.* f. διδόναι; – af δίδωμι. — διδράσκω, løber bort, men alene i Sammens. m. ἀπό, διά, o. ἐκ, *f.* δρασόμαι, *pf.* δέδρᾱκα, *aor.* 2 ἔδρᾱν, 3 *pl.* ἔδρᾱν, *att.* sædv. ἔδρᾱσαν, δρῶ, δραίην, δρᾶθι, δρᾶναι, δράς; *jon.* διδρήσκω, δρήσομαι, ἔδρην, *etc.*, *vid. Buttm.* — διδραχμιαῖος, 3, sædv. δίδραχμος, 2, (δραχμή), af to Drachmer, som gielder to Drachmer; τὸ δίδραχμον, et Todrachmestykke; δίδραχμοι ὁπλῖται, som faae to Drachmer i Sold, *Thuc.*

*διδυμάνωρ [ᾱ], ορος, (ἀνήρ), som træffer to Mænd, κακά, *Æsch.*; — διδυματόκος, *dor.*, o. διδυμητόκος, *jon.* f. διδυμοτόκος; — διδυμάων, ονος, ὁ, *poët.* f. δίδυμος, *Il.*; — δίδυμνος, 2, *poët.* f. δίδυμος, *Pind.*; formet som νώνυμνος, o. fl.; — διδυμογενής, 2, (γένος), født som Tvilling; — διδυμόζυγος, 2, o. διδυμόζυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, (ζυγόν), tospændt; alm. parviis, dobbelt; o. — διδυμόθροος, 2, o. διδυμόκτυπος, 2, (θρόος, κτύπος), med dobbelt Tone el. Larm, *poët.*; af — † δίδυμος, 3, ogs. 2, dobbelt, tofold, *Od.*; οἱ δίδυμοι, Tvillinger, *Il.*; (rimel. af δίς, δύο); df. — διδυμότης, ητος, ἡ, Dobbelthed, dobbelt Natur; Fordobbling, *Plat.*; — διδυμοτοκέω, er – διδυμοτόκος, 2, (τίκτω), som føder Tvillinger; df. – διδυμοτοκία, ἡ, Tvillingfødsel; o. — διδυμόχροος, 2, *ctr.* -χρους, ogs. διδυμόχρως, οος, ὁ, ἡ, (χρόα, χρώς), tofarvet. — δίδωθι, *ep.* f. δίδοθι, *imperat. præs.* af δίδωμι, *Od.* 3, 380.

δίδωμι, *f.* δώσω, *pf.* δέδωκα, *aor.* 1 ἔδωκα, *aor.* 2 ἔδων, *ep.* o. *jon.* ogs. δόσκον, *Hom.*, *med.* ἐδόμην; de episke og joniske Biformer διδοῖς, διδοῖ, διδοῖσθα, διδοῦναι, δίδωθι, see ovenf.; dertil mærkes af *fut. ep.*, 1 *pl.* διδώσομεν, *Od.* 13, 358, o. *inf.* διδώσειν, *ib.* 24, 314, o. *dor. imperat.* δίδοι, f. δίδοθι, *Pind. Ol.* 1, 136, o. *inf. præs.* διδῶν f. διδόναι, *Theocr.*; — *a)* alm. giver (frivilligen), skienker, yder, τινί τι; om Guderne: at forlene, κῦδος, ogs. at paaføre, tilskikke, ἄλγεα, ἄτας, κήδεα,

o. dl., *Hom.*; τῶν ἀγαθῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου θεοὶ διδόασι ἀνθρώποις, *Xen.*; omvendt: ἱρὰ – θεοῖσιν – ἔδωκεν, har bragt dem Offere, *Od.* 1, 67; – *b) c. acc. pers.*, overgiver, giver til Priis; ἤ μέν μ' ἀχέεσσί γε δώσεις, *Od.* 19, 167; bes. giver til Kone, θυγατέρα ἀνδρί, *Hom.*; ἀνέρι μητέρα δώσω, vil gifte hende ud af Huset, *Od.* 2, 223; dog ogs. ἐδίδου – κόρα – ἄνδρα, *Pind. Nem.* 9, 207; ogs. i Prosa, δίδωμί σοι ταύτην γυναῖκα, hende til Kone, *Xen.*; ogs. *absol.*, ex. ἐδίδοσαν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, *Herod.* 5, 92, 2; – διδόναι τινά τινι, at frigive nogen for en andens Skyld, *Xen. Anab.* 6, 4, 31, 34; jf. *Hor. Carm.* 3, 3, 33; – ἀφειδῶς ἑαυτὸν εἰς τὰ πράγματα δοῦναι, ganske at overgive sig til Statens Tieneste, *Dem. p.* 255; ogs. undert. *intr.* el. m. udeladt ἑαυτόν, bes. ἡδονῇ δοῦναι, at overgive sig til Fornøielser; – *c)* m. *acc. c. inf.*, at lade, at lade skee, (bes. hvad nogen beder om), *ex. Il.* 3, 322; ligel. *c. inf.*, *ex.* δίδωμί σοι – ἑλέσθαι, giver dig Valget, *Xen.*; undert. føies ogs. *inf.* som nærmere Bestemmelse til det hele Udtryk, *ex.* ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν Δώσω ὀπυιέμεναι, til Ægtefælle, *Il.* 14, 268; o. ligel. *in pass.*, *ex. Il.* 7, 149; – *d)* de i den attiske Rettergang hyppige Udtryk: δίκην s. δίκας διδόναι, λόγον διδόναι, ὅρκον s. ὅρκους διδόναι, m. fl., see u. δίκη, λόγος, ὅρκος, *etc.*

δίδωρος, 2, (δῶρον), som holder to Haandbreder el. otte Fingre. — δίε, *poët.* f. ἔδιε, *impf.* af δίω, frygter, *Hom.* — διεγγύα, ἡ, (ἐγγύη), Borgen, Caution; ds. — δι-εγγυάω, τινά, siger god el. gaaer i Borgen for nogen; *pass.*, ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι, for hvilke deres Giestevenner havde caveret med 800 Talenter, *Thuc.* 3, 70; *b)* sætter i Pant, σώματα χρημάτων, *Dion. Hal.*; *c) in med.*, lover, tilsiger, forsikkrer; ds. — διηγγύησις, ἡ, Borgen, Sikkerhed. — δι-εγείρω, *irr.*, opvækker, opmuntrer; ds. — διέγερσις, ἡ, Opvækken, Opmuntring; o. — διεγερτικός, 3, opvækkende, opmuntrende. — δι-εγρηγορέω, giennemvaager. — διεγρόμενος, 3, forkortet *part. præs.* f. διεγειρόμενος.

διέδην, *adv.* af διΐημι, heelt igiennem, lige til Enden. — διέδεξε, *jon.* f. διέδειξε, 3 *sing. aor.* af διαδείκνυμι. — *διεδρία, ἡ, Uenighed, Fiendskab, *dissidium*; — διέδριον, o. δίεδρον, τό, ogs. δίεδρος, ὁ, dobbelt Sæde, Sæde for to Personer; o. — δίεδρος, 2, som sidder affondret, uselskabelig, fiendsk, *dissidens*; – (af δίς o. ἕδρα). — διέεργον, *poët.* f. διεῖργον, *impf.* af διέργω, διείργω, *Il.* — διεζευγμένως, *adv. part. pf. pass.* af διαζεύγνυμι, affondret, adskilt. — διειδής, 2, giennemsigtig, skinnende, klar; af — διεῖδον, *inf.* διϊδεῖν, (εἶδον), *aor.* 2 til διοράω, giennemskuer, undersøger el. prøver nøiagtigen; jf. διαείδομαι.

δι-ειλέω, *irr.*, vikler ud fra hinanden. — διειλημμένως, *adv. part. pf. pass.* til διαλαμβάνω, 1) adskilt, affondret; 2) tydeligen, bestemt. — διείλησις, ἡ, (-ειλέω), Hvirvelvind, *inc.* — δι-ειλύω, [ῡ], ogs. -ειλύσσω, giennemvikler, giennemvinder; *in med.*, vinder el. snoer mig derigiennem, slipper ud igiennem noget, τινός. — δίειμι, *fut. ep.* διείσομαι, (εἶμι), gaaer, drager, vandrer derigiennem el. forbi; trænger igiennem; 2) *transl.*, giennemgaaer, fremstiller, fortæller, forklarer nøiagtigen. — δίειμι, *f.* διέσομαι, (εἰμί), som διαγίγνομαι, vedbliver bestandigen at være; σκοπούμενος διέσῃ, du vil bestandigen betragte, *Xen. M. S.* 2, 1, 24, hvor man ogs. læser σκοπ. διάξεις.

διεῖπον, *inf.* διειπεῖν, *poët.* διαειπεῖν, (εἶπον), giennemtaler, d. e. siger bestemt og fuldstændigen; διειπέ μοι, ὄφρα δαείω, *Il.* 10, 425; *b)* διαειπέμεν ἀλλήλοισιν, at tale med hinanden, *Od.* 4, 215; *c) in med.*, at aftale med hinanden; jf. διείρηκα, o. διερῶ. — δι-είργω, ogs. διέργω, *f.* ξω, adskiller el. affondrer, holder borte derfra, τοὺς διέεργον ἐπάλξιες, *Il.* 12, 424; διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα δύναμις, affondrer dem indbyrdes el. fra hinanden, *Pind. Nem.* 6, 4; sild. ogs. τί τινος, o. τὶ ἀπό τινος, jf. *Xen. Anab.* 3, 1, 2, hvor αὐτοὺς er at supplere. — διείρηκα, *pf.* til διερῶ, διεῖπον, s. m. s.; διείρηκεν ὁ νόμος m. *acc. c. inf.*, Loven siger udtrykkeligen el. paa det bestemteste, *Dem. pag.* 465.

διείρομαι, *poët.* f. διέρομαι, giennemsporger, udsporger nøie, τινά, o. τινά τι, *Hom.* — διειρύω, *jon.* f. διερύω; τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσαι, at trække el. drage dem over Jordtungen, *Herod.* 7, 24. — δι-είρω, *irr.*, stikker derind el. deri; διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, *Xen. Cyr.* 8, 3, 10, *inc.*; 2) sammenknytter, forbinder i en Rad el. Række; bes. λόγος διειρόμενος, en uden Afsnit el. Indsnit fortløbende Tale, *Dion. Hal.* — διειρωνόξενος, 2, (εἴρων, ξένος), som skuffer Fremmede under Skin af Giestevenskab, *Ar.* — δι-εισδύνω, *irr.*, o. -δύω, gaaer nedenunder igiennem og ind i noget, τί. — διέκ, foran en Vocal διέξ, skriver Wolf i Iliaden f. δι' ἐκ, igiennem og ud, μεγάροιο, προθύροιο, *Il.*

δι-εκβάλλω, *irr.*, kaster igiennem noget og ud, kaster midt igiennem; sætter el. drager derigiennem el. derover; ogs.

intr. gaaer derigiennem, *Polyb.*; - denne Handling, *διεκβολή*, *ἡ*; ogſ. Overgang, Giennemgang, *id.* — *διεκβόλιον*, *τό*, (*-βάλλω*), Middel til at fordrive Livsfrugten. — *διεκδίδωμι*, = *διαδίδωμι*. — *διεκδικέω*, d. forſtærk. *ἐκδικέω*. — *δι-ἐκδρομή*, *ἡ*, (*διεκτρέχω*), Udfald, Streiftog igiennem en Egn. — *δι-ἐκδύω*, *irr.*, gaaer, bryder, ſlipper derigiennem og ud; df. — *διέκδυσις*, *ἡ*, Udvei, Udbrud; Smuthul. — *δι-ἐκθέω*, *irr.*, løber derigiennem og ud. — *δι-ἐκθορέω*, *irr.*, o. *διεκθρώσκω*, *irr.*, ſpringer derigiennem og ud. — *δι-ἐκλάμπω*, ſkinner frem derigiennem. — *δι-ἐκλύω*, løſer fra hinanden. — *δι-ἐκμυζάω*, ſuer ud deraf.

δι-ἐκπαίω, *irr.*, bryder igiennem, ſlaaer mig igiennem, *πολεμίους*, *Plut.* — *δι-ἐκπεραίνω*, *f.* *-ρᾰνῶ*, bringer til Ende, giør færdig, fuldender, beſ. en Tale, *Xen.* — *διεκπεραιόω*, d. forſtærk. *περαιόω*. — *δι-ἐκπεράω*, *irr.*, *f.* *άσω*, gaaer, trænger, ſætter derover el. derigiennem; *διεκπερᾶν τὸν ποταμόν*, o. dl., *Herod.* — *δι-ἐκπερδῑκίζω*, ſlipper derfra el. løber bort ſom en Agerhøne. — *δι-ἐκπίπτω*, *irr.*, falder midt igiennem; *b)* ſlaaer mig igiennem, ſom *διεκπταίω*; *c)* undkommer. — *δι-ἐκπλέω*, *irr.*, *f.* *-πλεύσομαι*, *jon.* *διεκπλώω*, ſeiler midt igiennem og ud deraf, *τὸν Ἑλλήσποντον*, *Herod.* 7, 147; *b)* ſeiler heelt forbi, (*τὰς νέας*), *ib.* 101; *c)* beſ. ſeiler igiennem el. giennembryder den fiendtlige Flaade; df. — *διέκπλοος*, *ὁ*, *ctr.* *-πλους*, Giennemfart el. Giennemſeiling, *τῶν βραχέων*, igiennem el. over Grundene, *Herod.* 4, 179; 2) ſom Sømanoeuvre: at giennembryde den fiendtlige Flaade, *ex. Thuc.* 1, 49; *διέκπλουν διδόναι*, at udſætte ſig derfor, *Xen. Hell.* 1, 6, 31. — *διεκπλώω*, ſee u. *διεκπλέω*.

δι-ἐκπνέω, *irr.*, *f.* *-πνεύσω*, udaander, udpuſter, uddunſter; df. — *διεκπνοή*, *ἡ*, Udaanden, Udpuſten, Uddunſten. — *δι-ἐκπορεύομαι*, gaaer, drager derigiennem og ud. — *διέκπτωσις*, *ἡ*, (*διεκπίπτω*), Falden el. at falde derigiennem; Giennembryden, Giennembrud; Undflyen, Udflugt. — *δι-ἐκρέω*, *irr.*, *f.* *-ρεύσομαι*, flyder derigiennem og ud; df. — *διέκροος*, *ὁ*, *ctr.* *διέκρους*, Flyden el. Strømmen derigiennem og ud, *Herod.* — *διέκτᾰσις*, *ἡ*, (*ἐκτείνω*), Udſtrækken el. Udſtrækning derigiennem. — *διεκτέλλω*, voxer ud el. frem derigiennem. — *διεκτέμνω*, d. forſtærk. *ἐκτέμνω*. — *δι-ἐκτρέχω*, *irr.*, løber derigiennem og ud. — *διεκφαίνομαι*, *irr.*, *διεκφέρω*, *irr.*, *διεκφεύγω*, *irr.*, o. *διεκχέω*, *irr.*, de forſtærkede *ἐκφαίνομαι*, *ἐκφέρω*, *ἐκφεύγω*, *ἐκχέω*.

διελασία, o. *διέλασις*, *ἡ*, Driven, Kilen, Slaaen derigiennem; 2) Giennemriden, Rytteriets Optog el. Mønſtring, *Xen.*; af — *δι-ἐλαύνω*, *irr.*, *f.* *διελάσω*, ogſ. *διελῶ*, driver el. jager derigiennem, derover, *ἵππους τάφροιο*, *Il.*; jager el. ſtøder derigiennem, *ἔγχος λαπάρης*, *ib.*; 2) m. underforſt. *ἵππον*, *ἅρμα*, o. dl., rider, kiører, drager derigiennem, ogſ. m. tilføiet *acc.* *ὁδόν*, *τὸν ἱππόδρομον*, o. dl., *Xen.*; *οὐκ ἔφυγεν*, *ἀλλὰ διήλασε*, brød igiennem, *Xen. Anab.* 1, 10, 7; *transl.*, *ἡμέρα διήλασε*, brød frem, *Eur.*

διελέγχω, d. forſtærk. *ἐλέγχω*. — *διελθεῖν*, *ep.* *διελθέμεν*, *inf. aor.* 2 til *διέρχομαι*. — *διελιννύω*, d. forſtærk. *ἐλιννύω*. — *δι-ἐλίσσω*, *att.* *ττω*, *f.* *ξω*, udvikler el. udfolder fra hinanden. — *διελκόω*, d. forſtærk. *ἑλκόω*. — *διελκυσμός*, *ὁ*, Trækken el. Slæben derigiennem; Bortſlæben; o. — *διελκυστίνδα*, *adv.* m. *παίζειν* s. *παιδιά*, en Ungdomsleg, hvori man ſøger at trække Modparten over en beſtemt Linie, h. *Plat.* ogſ. *διὰ γράμμης παίζειν*; af — *δι-έλκύω*, o. *διέλκω*, trækker, drager, ſlæber derigiennem el. fra hinanden; ſønderſlider, *Xen.*; om Tiden: at trække ud, at nøle; *διέλκειν βίον*, at henſlæbe et møiſommeligt Liv, *Plut.* — *δι-ἐλλαμβάνω*, *irr.*, df. *λόγος πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένος*, forvirret el. forviklet Tale, *Luc.* — *δίελος* f. *δείελος*, *inc.*

δίεμαι, *pass.* af *inus.* *δίημι*, hvf. *ἐνδίημι*, ſ. m. ſ.; *Ἵπποι - πεδίοιο δίενται*, jage, ile igiennem el. henover Sletten, *Il.* 23, 475; (beſl. m. *δίω*, *διώκω*). — *δι-ἐμβάλλω*, *irr.*, kaſter, ſtikker derind og igiennem. — *δι-ἐμμένω*, *irr.*, bliver beſtandigen deri el. derved. — *δι-ἐμπίπλημι*, *irr.*, opfylder aldeles. — *διεμπίπτω*, d. forſtærk. *ἐμπίπτω*, *Polyb.* — *δι-ἐμπολάω*, forhandler, udſælger, *divendo*. — *δι-ἐμφαίνω*, *irr.*, viſer el. lader ſee derigiennem. — *δι-ἐνέγκω*, *-ενέκω*, *-ενείκω*, *inus.*, anføres ſom Stamform til *aor.* *διήνεγκα*, *jon.* *-ήνεικα*, *pf.* *διήνεγμαι*, o. *aor.* *διηνέχθην*, *jon.* *-ηνείχθην*, *etc.*, hvilke efter Bemærk. høre til *διαφέρω*, ſ. m. ſ. — *διενενῶντο*, *jon.* f. *διενενόηντο*, 3 *pl. plqupf.* af *διανοέω*; *διενενῶντο καὶ αὐτοὶ ἕτερα τοιαῦτα ποιήσειν*, *Herod.* 7, 206. — *δι-ἐνεργέω*, d. forſtærk. *ἐνεργέω*.

δι-ἐνθυμέομαι, giennemtænker, vedbliver at eftertænke noget. — *δι-ἐνιαυτίζω*, lever el. tilbringer Aaret; lever Aaret til Ende, *Herod.* 4, 7. — *διενίσταμαι*, *f.* *διενστήσομαι*, (*ἵστημι*), er nogens Modſtander; *διενίστασθαι*, at ſtaae el. ſtride imod hinanden. — *διενος*,

2, (ἔνος), toaarig, *biennis*. — διενοχλέω, d. forstærk. ἐνοχλέω, *c. acc.*, *Dem. p.* 446. — δίενται, s. u. δίεμαι. — διεντέρευμα, τό, (ἔντερον), Indvoldenes Giennemskuelse, komisk, *Ar. Nub.* 166. — διέξ; see u. διέκ. — δι-εξάγω, *irr.*, fører igiennem og ud, fuldfører, tilendebringer, *ex.* en Proces; δ. βίον, giennemlever min Tid; 2) leder, styrer, regierer; df. — διεξαγωγή, Tilendebringelse, Fuldendelse. — διεξαιρέω, *irr.*, d. forstærk. ἐξαιρέω. — δι-εξαΐσσω, *ctr.* -ᾴσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, farer el. iler hurtigen derigiennem og ud. — διεξατμίζω, d. forstærk. ἐξατμίζω.

διέξειμι, (εἶμι), gaaer, drager derigiennem og ud; τῇ (*qua*, hvorigiennem, *adv.*) γὰρ ἔμελλεν διεξίμεναι πεδίονδε, *Il.* 6, 393; διεξ. τὰς πύλας τοῦ τείχους, *Xen.*; 2) *transl.*, giennemgaaer, afhandler fuldstændigen el. med Vidtløftighed; *b)* forsøger alt muligt, jf. διεξέρχομαι. — δι-εξείργω, *f.* ξω, udelukker, holder ude, afsondrer (egentl. ved at sætte noget derimellem). — διεξέλασις, ἡ, Giennembryden, at ile el. fare derigiennem, *Plut.*; κατὰ τὴν διεξέλασιν, i det (Hesten) løb forbi, *Heliod.*; af — δι-εξελαύνω, *irr.*, *f.* -λάσω, o. -λῶ, driver derigiennem og ud, men sædv. m. underforst. ἵππον, ἅρμα, o. dl., rider, kiører, drager derudigiennem el. derigiennem, sædv. *c. acc. loci*, *ex.* δίξας τε πύλας διεξελᾶς, *Herod.* 5, 57; ligel. m. κατά τι, παρά τι, *ib.* — δι-εξελέγχω, overbeviser el. giendriver fuldstændigen. — διεξέλευσις, ἡ, (διεξέρχομαι), = διέξοδος. — διεξελίσσω, opvikler el. løser fra hinanden, *Herod.*

δι-εξεργάζομαι, udfører, fuldender; anstifter, κακά; 2) ødelægger, fordærver aldeles. — διεξ-ερέομαι, udsporger, udforsker nøiagtigen, τινά τι, *Il.* 10, 432. — δι-εξερευνάω, er — δι-εξερευνητής, οῦ, ὁ, som udforsker el. udspeider, en Speider. — δι-εξέρπω, ogs. -ερπύζω, kryber el. sniger mig derigiennem og ud. — δι-εξέρχομαι, *irr.*, *f.* -εξελεύσομαι, ankommer el. naaer derhen, εἰς τὴν φιλίαν, *sc.* γῆν, *Xen.*; *b)* drager der forbi, παρὰ τὴν Μαντίνειαν, *id.*; *transl.*, πάντα ταῦτα διεξελήλυθεν ἤδη, alt dette er forbi, gielder ikke mere, *Dem. pag.* 153; – 2) *transl.*, giennemgaaer el. fremstiller udførligen; πανθ᾽ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας – διεξέρχομαι, *id. p.* 232; *b)* forsøger el. prøver, anvender alle Kunster, *id. p.* 19; jf. διέξειμι.

διεξετάζω, d. forstærk. ἐξετάζω. — δι-εξηγέομαι, forklarer, fremstiller, fortæller nøiagtigen. — δι-εξίημι, lader el. slipper derigiennem og ud. — δι-εξικνέομαι, *irr.*, kommer el. naaer ganske derhen. — δι-εξιππάζομαι, o. -ιππεύομαι, rider derigiennem og ud. — δι-εξοδεύω, gaaer derigiennem el. derforbi og ud. — διεξοδικός, 3, hørende til en Udgang el. Giennemgang; 2) udførlig, vidtløftig; af — δι-έξοδος, ἡ, Giennemvei, Giennemgang, Udgang; *b)* krigersk Foretagende el. Expedition; τακτικαὶ διέξοδοι, militaire Evolutioner; — 2) *transl.*, *a)* διέξ. λόγου, Talens Fremskriden el. Fortsættelse; *b)* en Gienstands Fuldendelse igiennem en Række af Forandringer; *c)* fuldstændig Udvikling, Afhandling, Tale; κατὰ διέξοδον, udførligen. — διεξουρέω, d. forstærk. ἐξουρέω. — δι-εξυφαίνω, væver aldeles færdig.

δι-εορτάζω, høitideligholder heelt igiennem el. til Enden. — διεπέφραδε, *ep. aor.* 2 til διαφράζω, *Hom.* — δι-επιφώσκω, d. forstærk. ἐπιφώσκω. — διέπραθον, omsat f. διέπαρθον, *aor.* 2 af διαπέρθω, *Hom.* — διέπτατο, 3 *sing. aor.* til διαπέταμαι, *Hom.* — δι-έπω, *irr.*, *f.* ψω, besørger, anordner, styrer, ἀγώνων μοῖραν, *Pind. Nem.* 10, 99, jf. *Herod.* 5, 22; holder i Orden, behersker, στρατόν, *Il.*; (Ὀρτυγίαν) – καθαρῷ σκάπτῳ διέπων, *Pind. Ol.* 6, 158; – 2) jager bort, fordriver, σκηπανίῳ – ἀνέρας, *Il.* 24, 247. — διέραμα, τό, en Tragt; (af ἐράω, gyder). — δι-εργάζομαι, giennemarbeider, udarbeider, fuldender; 2) ombringer, dræber, *Herod.* — διέργω, *ep.* f. διείργω, *Il.* — δι-ερεθίζω, pirrer stærkt og vedvarende; df. — διερέθισμα, τό, heftig Pirring.

δι-ερείδω, *f.* είσω, støder derigiennem el. derimellem; alm. stiver, støtter; *in med.*, *a)* støtter el. lener mig, τῇ βακτηρίᾳ; *b)* διερείδεσθαι περὶ τῆς χώρας, at stride (puffes) om Pladsen, *Polyb.* — δι-ερέσσω, *f.* ρέσω, roer derigiennem, roer hid og did; χερσὶ διήρεσσε – νηχόμενος, om en Svømmende, *Od.* 14, 351; *transl.*, bevæger, svinger, tumler heftigen, χέρας, *Eur.* — δι-ερευνάω, *f.* ήσω, giennemsøger, giennemforsker; at udforske giensidigen, ogs. *in med.*, *Plat.*; df. — διερευνητής, οῦ, ὁ, en Speider, en Forsker. — δι-ερίζω, trættes el. strider med nogen; at stride med hinanden. — διερμήνευσις, ἡ, Udlægning, Forklaring; o. — διερμηνευτής, οῦ, ὁ, Udlægger, Fortolker, Tolk; af — δι-ερμηνεύω, udlægger el. forklarer tydeligen.

δι-έρομαι, *irr.*, udsporger el. udforsker nøiagtigen. — διερός, 3, (διαίνω), vaad, vædet, fugtig; 2) *transl.*, frisk, munter, rask, flink; διερῷ ποδὶ φευγέμεν, som snarest, paa det hurtigste, *Od.* 9, 43; dog kunde διερῷ ποδί her ogs.

forklares ved νηΐ, κώπη, πηδαλίῳ, o. dl., vid. Eust.; οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός, saa kraftfuld el. modig, ib. 6, 201, hvor der dog ogs. læstes δυερός, i. e. ἐπίπονος, møisommelig; οἰωνοὶ διεροί, som svømme (flyve) i Luften, Ar.; men διερὰ μέλη, klagende, qvidrende, id. — δι-έρπω, ogs. -ερπύζω, kryber el. lister mig derigiennem. — διεῤῥιμμένως, adv. part. pf. pass. til διαῤῥίπτω, henkastet, adspredt; skiødesløst. — διέῤῥωγα, pf. til διαῤῥήγνυμι. — διέρυθρος, 2, (ἐρυθρός), blandet med rødt, jf. διάλευκος. — δι-ερύκω [ῡ], holder el. bringer fra hinanden, ex. de Stridende, Plut.

δι-έρχομαι, irr., f. -ελεύσομαι, aor. διῆλθον, gaaer, skrider, drager derigiennem, ἄστυ, igiennem Byen, Il.; om Skudvaaben ogs. c. gen., ex. Πρὶν χροὸς - διελθέμεν (βέλος), Il. 20, 100, jf. ib. 263; transl., διῆλθεν ὁ λόγος, det Rygte var udbredt, Xen. Anab.; - b) gaaer forbi, bes. om Tiden, ex. ὁ ἐνιαυτὸς ἤδη διεληλύθει, var allerede forløbet, id.; men διελθεῖν ὁδόν, at have tilbagelagt en Vei, id.; - c) kommer el. naaer hen til et Sted, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπὶ θάλασσαν, πρὸς πόλιν, id.; — 2) transl., giennemgaaer, fremstiller, udvikler, fortæller; λόγον - διελθεῖν, Pind. Nem. 4, 117; sædv. m. underforst. λόγῳ, ex. εἴ τις - τὰς πράξεις ἐφεξῆς διέλθοι, vilde opregne efter Ordenen, Dem. p. 175; ogs. giennemgaaer i Tankerne, overtænker. — διερῶ, fut. til pf. διείρηκα og til aor. διεῖπον. — δι-ερωτάω, giennemsporger, udsporger.

δίεσθαι, a) inf. af δίεμαι, Il.; b) oftere inf. med. m. act. Bem. til δίω, frygter, flygter; dog m. pass. Bem. Il. 12, 304. — δι-εσθίω, irr., f. διέδομαι, aor. διέφαγον, giennemæder, sondergnaver. — διεσιαῖος, 3, bestaaende af διέσεις, see flgd., Bem. 3; af — δίεσις, ἡ, (διΐημι), at lade gaae igiennem, bes. en Vædske; 2) at lade smelte, at opløse, væde, bløde, o. dl.; 3) i den gamle Musik: en Fierdedeel Tone; df. ἐλαχίστη δίεσις, den mindste Forandring i Tonen, Dion. Hal. — διεσκεμμένως, adv. part. pf. af διασκέπτομαι, forsigtigen. — διεσπασμένως, adv. part. pf. pass. af διασπάω, adspredt, sonderrevet. — διεσπουδασμένως, adv. part. pf. pass. af διασπουδάζω, omhyggeligen, med Flid og Iver. — διέσσυτο, ep. 3 sing. aor. syncop. af διασεύω, Hom. — διεστραμμένως, adv. part. pf. pass. af διαστρέφω, forkeert, forvrænget. — διεσφαλμένως, adv. part. pf. pass. af διασφάλλω, forfeilet, feilagtigen, forstyrret.

διετηρίς, ίδος, ἡ, Tidsrum af to Aar; ogs. διετία, ἡ, N. T.; af — διετής, 2, (δίς, ἔτος), af to Aar, toaarig; διετὴς χρόνος, biennium, Herod.; jf. ogs. flgd. — διετίζω, er - διετής, 2, o. διετήσιος, 2, (διά, ἔτος), som varer ved det hele Aar el. over et Aar, perennis; διετίζειν ogs. bes. om Planterne: at overvintre el. at bestaae Vinteren over, perennare. — διέτμἄγεν, ep. f. διετμάγησαν, 3 pl. aor. 2 pass., o. διέτμἄγον, 1 sing. aor. 2 act., af διατμήγω, διατέμνω, Hom.

δι-ευθετέω, sætter, stiller, ordner, forvalter paa det bedste; df. — διευθέτησις, ἡ, god Anordning. — διευθυμέω, d. forstærk. εὐθυμέω. — διευθυντήρ, ῆρος, o. διευθύντης, ου, ὁ, en Styrer, en Leder; df. - διευθυντήριος, 2, hørende, skikket til at styre el. lede; af — δι-ευθύνω [ῡ], f. ὔνῶ, retter, styrer, ordner. — δι-ευκρῑνέω, adskiller og ordner nøiagtigen; undersøger og bedømmer; ogs. alm. som simpl., adskiller, afsondrer; df. — διευκρίνησις, ἡ, Adskillelse; Undersøgelse; Afgiørelse. — διευλαβέομαι, d. forstærk. εὐλαβέομαι; ogs. at iagttage el. frygte hinanden, Plat. — δι-ευνάζω, bringer i Søvn el. til Hvile. — δι-ευπρᾱγέω, er aldeles lykkelig i mine Foretagender. — διευρῑπίζειν, (εὔριπος), h. Aristot. om Luftstrømmen: at bevæge sig i modsatte Retninger el. ligesom Strømmen i Euripos. — δι-ευρύνω [ῡ], f. ὔνῶ, giør vid, udvider fra hinanden. — δι-ευστοχέω, træffer aldeles Maalet og tager aldrig feil deraf. — δι-ευσχημονέω, forsvarer aldeles Anstand og Værdighed. — δι-ευτελίζω, foragter aldeles. — δι-ευτονέω, beholder Kræfterne lige til Enden. — δι-ευτῠχέω, er aldeles el. altid lykkelig.

δίεφθος, 2, (ἕψω), giennemkogt, mørkogt. — δι-εφίημι, βέλος, skyder en Piil derigiennem. — διεχής, 2, (διέχω), som holdes fra hinanden; afsondret, adspredt; oppon. συνεχής. — δι-εχθρεύω, τινί, er fiendtligen sindet imod nogen. — δι-έχω, irr., f. διέξω, holder fra hinanden, adskiller; διέχων ἀπ' ἀλλήλων τὰ ῥέεθρα, Herod. 9, 51; b) h. Hom. om Pile, o. dl., at trænge heelt igiennem og rage frem paa den anden Side, ex. ὀϊστὸς ἀντικρὺ διέσχε, Il. 5, 100; jf. ib. 13, 520, o. fl.; jf. Bem. c.; τοὺς - μαχομένους διασχών, efter at være trængt frem igiennem de Kæmpende, Plut.; c) holder med el. i begge Hænder, κοντούς, Paus.; — 2) intr., a) πολὺ διέχειν ἀλλήλων, at være i lang Afstand fra hinanden, Xen.; b) διέχειν σταδίους πέντε, at have en Vidde el. Brede af 5 Stadier; c) τὴν διώρυχα διέχουσαν ἐς κόλπον, som

naaer, strækker sig dertil, *Herod.* 7, 122; jf. 4, 42.

διεψευσμένως, *adv. part. pf. pass.*, paa en løgnagtig Maade. — δι-έψω, *irr.*, giennemkoger, mørkoger. — δίζημαι, δίζησθαι, *f.* διζήσομαι, opsøger, søger at skaffe, νόστον ἑταίροισιν, *Od.* 23, 253; ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους, andre til Hielp, *Od.* 16, 239; ἕκαστος Μνάσθω ἐέδνοισι διζήμενος, stræbende, giørende sig Umage, *ib.* 391; ogs. udforsker, undersøger, afgiør, *Herod.*, (hos hvem Formerne δίζεσθαι, ἐδίζετο, *etc.*, ere at rette til δίζησθαι, *etc.*, *vid. Buttm.*); – (skal være besl. m. δίζω, men bruges alene *poët.* o. *jon.*; ogs. mærkes Passivformens η f. ε).

διζήμων, ονος, 2, søgende, opsøgende; o. — δίζησις, ἡ, Søgen; Undersøgelse; (af δίζημαι). — διζυγία, ἡ, Tospand; dobbelt Forspænd (af to Par Heste el. Øxen); o. — δίζυγος, 2, o. δίζυξ, υγος, ὁ, ἡ, forspændt; med dobbelt Forspænd; (af δίς, o. ζεύγνυμι, ζυγόν). — δίζω, er i Uvished, tvivler, *Il.* 16, 713, *Herod.* 1, 65; ogs. δίζομαι findes brugt for det m. δίζω besl. δίζημαι, s. m. s. — δίζωος, 2, (ζωή), 1) = ἀμφίβιος; 2) med to Liv.

διηβολία, ἡ, *jon.* f. διαβολία. — διήγαγον, 2, *aor.* 2 til διάγω. — δι-ηγέομαι, udsætter fra hinanden; foredrager, fortæller; forklarer; τοιοῦτος ὤν, οἷον ἐγὼ διήγημαι, som jeg har fortalt, *Xen.*; df. — διήγημα, τό, Fortælling, Historie; Forklaring, Udvikling; – *dim.* διηγημάτιον, τό; – hørende dertil, διηγηματικός, 3; df. — διήγησις, ἡ, Fortællen; Fortælling. — διηέριος, 3, ogs. 2, *jon.* f. διαέριος. — δι-ηθέω, giennemsier, οἶνον τινί, sier el. lader dryppe deri, *Plut.*, κοιλίην, udvasker, *Herod.* 2, 88; 2) *intr.*, at sie, dryppe, trække sig derigiennem, *Herod.* 2, 93; df. — διήθησις, ἡ, Giennemsien. — διηκόσιοι, 3, *jon.* f. διακόσιοι. — διηκριβωμένως, *adv. part. pf. pass.* af διακριβόω, meget nøiagtigen.

δι-ήκω, *f.* ἥξω, kommer, gaaer, trænger derigiennem; 2) ἡ οἰμωγὴ ἐκ τοῦ Πειραιῶς – εἰς ἄστυ διῆκεν, naaede, strakte sig, *Xen. Hell.* 2, 2, 3. — διήλασε, 3 *aor.* 1 til διελαύνω. — διῆλθε, 3 *sing. aor.* til διέρχομαι. — δι-ηλιόω, giennemsoler. — διηλιφής, (ἀλείφω), giennemsalvet. — δι-ηλόω, giennemnagler, fastnagler. — διήλυσις, ἡ, (διέρχομαι), Giennemgang, Udgang. — δι-ημερεύω, tilbringer hele Dagen, ἐν καλοῖς κἀγαθοῖς, *Xen.* — δι-ημερεύω, giør aldeles tam, blød, mør. — δίημι, *ctr.* f. διίημι, (ἵημι), lader opløses, opløser, opbløder, *diluo*; *part. aor.* διείς, *pass.* διεθείς, *pf.* διειμένος; men *aor. med.* m. *act.* Bem., διέμενος ὄξει, opløsende i Ædike, *Ar. Plut.* 720; – 2) δίημι, *inus.*, see u. δίεμαι.

δι-ηνεκής, 2, (διήνεγκα, διαφέρω), fortløbende, sammenhængende, *continuus*, om Tid og Sted; df. udstrakt, lang, vid, bred, *Hom.*; – *adv.* διηνεκέως, ogs. διηνεκῶς, o. διηνεκές, det første i *Od.* altid m. ἀγορεύειν, at fortælle udførligen el. i Sammenhæng, ogs. paalideligen, bestemt, *ib.* 4, 836; – *att.* ogs. διανεκής. — διήνεμος, 2, (ἄνεμος), udsat for Vinden, luftig, *Soph.* — διῆξε f. διήϊξε, *aor.* af διαΐσσω; men – διῆξε, *aor.* af διήκω. — δι-ηπειρόω, giør aldeles til fast Land. — διήρεσα, *aor.* 1 af διερέσσω, *Od.* — διῃρημένως, *adv. part. pf. pass.* af διαιρέω, deelt, affondret; besynderligen.

διήρης, 2, (δίς, ἄρω), egentl. dobbelt sammenføiet; df. h. *Eur.* διῆρες, τό, μελάθρων, Kammer i det andet Stokværk, som ὑπερῷον; *b)* bes. om Skibe: med to Rader Rorbænke el. Aarer over hverandre; jf. τριήρης. — δίηται, *conj. med.* af δίω. — διηυκρινημένως, *adv. part. pf. pass.* af εὐκρινέω, nøiagtigen; med Omhu. — δι-ηχέω, er – διηχής, 2, som lader Lyden trænge igiennem; som forplanter Lyden; διηχεῖν ogs. *transl.*, at udbrede et Rygte videre, *Plut.*; o. — διηχή, ἡ, Giennemtonen; Lydens Giennemtrængen til Hiernen; (af ἦχος).

διθάλασσος, 2, *att.* ττος, (θάλασσα), imellem to Have, *bimaris*. — δίθηκτος, 2, (θήγω), tveegget, ξίφος, *Æsch.*; — δίθρονος, 2, (θρόνος), med dobbelt Throne, med to Herskersæder el. Herskere; δίθρονον κράτος Ἑλλάδος, hede Agamemnon o. Menelaus h. *Æsch.*; — δίθροος, 2, (θρόος), med dobbelt Tone; o. — δίθυμος, 2, (θυμός), uenig, *discors*, LXX; (af δίς). — *διθυραμβέω, synger en Dithyrambe; — διθυραμβικός, 3, dithyrambisk; — διθυραμβογενής, 2, (γένος), *epith.* til Bacchus, jf. διθύραμβος, Bem. 2; — διθυραμβογραφέω, (γράφω), skriver Dithyramber; — διθυραμβοδιδάσκαλος, ὁ, Dithyrambedigter, som selv indøver Choret til deres Opførelse; o. — διθυραμβοποιέω, er – διθυραμβοποιός, ὁ (ποιέω), en Dithyrambedigter; – denne Digtning, διθυραμβοποιΐα, ἡ; – (af flgd.).

διθύραμβος, ὁ, en Dithyrambe, etslags Chorsang med de høieste lyriske Sving, (jf. διθυραμβώδης), og til at synge efter den phrygiske Melodie, *vid. Schneid.*; oprindel. til Ære for Bacchus, sild. ogs. for andre Guder; efter *Herod.*

1, 23, opfunden af Arion, (omtr. 624 f. Ch.); 2) *epith.* til Bacchus, *Eur.*; (af nvis Grundbem. o. Oprindelse); df. — *διθυραμβοχώνα Μοῦσα, ἡ, (χώνη)*, som smeder Dithyramber, *poët.*; — *διθυραμβώδης, 2, (εἶδος)*, i Dithyrambens Slags; df. svulstig, høitravende. — *δίθυρος, 2, (θύρα)*, med to Døre el. Porte; ogs. = *δίπτυχος*; o. — *δίθυρσος, 2, (θύρσος)*, med to Thyrsusstave; *τὸ δίθυρσον*, en Dobbeltthyrsus; (af *δίς*).

Διΐ, *dat.* til *Ζεύς*, *Hom.*; ogs. *ctr.* *Δῖ*, *Pind.*; — *διΐαμβος, ὁ, (δίς, ἴαμβος)*, Dobbeltjambe, Versfoden ⏑ – ⏑ –. — *διϊαύω, (ἰαύω)*, giennemsover, vedbliver at sove, *Eur.* — *διΐδρος, 2, (ἱδρώς)*, som sveder igiennem; giennemsvedt; giennemvaad. — *διϊδρόω, (ἱδρόω)*, giennemsveder, udsveder. — *διΐημι*, *ctr.* *δίημι*, *(ἵημι)*, lader el. slipper igiennem; *εἰ δὲ μηθ' οἱ ποταμοὶ διήσουσι (ἡμᾶς)*, ikke lade el. tillade Overgangen, *Xen. Anab.* 3, 2, 23; 2) løslader, afskediger, *στράτευμα*, *id.*; 3) breder el. lægger ud fra hinanden; 4) oploser, smelter, *Æsch. Pers.* 506. — *διϊθυντήρ, ῆρος*, o. *-θύντης, ου, ὁ*, o. *διϊθύνω*, = *διευθυντήρ, διευθύνω*.

διϊκμάζω, (ἰκμ.), giennemvæder. — *διϊκνέομαι*, *f.* *διΐξομαι*, *aor.* *διϊκόμην*, *(ἱκνέομαι, irr.)*, gaaer, kommer, trænger igiennem; kommer el. naaer etsteds hen; om Tiden, at forløbe; – 2) *transl.*, giennemgaaer, afhandler; *πάντα διΐξομαι*, alt vil jeg udsætte fra hinanden el. forklare, *Il.* 9, 61, jf. *ib.* 19, 186; df. — *διϊκτικός, 3*, giennemtrængelig. — *Διΐος, 2*, fra Zeus; — *διϊπετής, 2, (πίπτω)*, nedfalden fra Zeus el. fra Himmelen; *ποταμὸς διϊπετής*, som er opstaaen af Regnvand, *ex.* Aigyptos el. Nilstrømmen, o. fl. Floder h. *Hom.*; *ἀὴρ διϊπετής*, rimel. som *ἀὴρ δῖος, ἱερός*, guddommelig; sild. egentl. *διϊπετὴς ἄγαλμα*, himmelfaldet Billede; [ῑπ]. — *διϊπέτης 2, (πέτομαι)*, som flyver igiennem Himmelen, *οἰωνοί*, *Hom. Ven.* — *Διϊπόλια*, ogs. *-πόλεια, τά*, ogs. *ctr.* *Διπόλια*; gammel atheniensisk Fest til Ære for Zeus Polieus; df. — *Διϊπολιώδης, 2*, ogs. *ctr.* *Διπολ.*, *(εἶδος)*, gammeldags; rimel. fordi Dipolierne feiredes med forældede Skikke. — *διϊππασία, ἡ*, Riden derigiennem el. derover; af — *διϊππεύω, (ἱππεύω)*, rider derigiennem el. derover. — *διΐπταμαι, (ἵπταμαι, irr.)*, som *διαπέτομαι*, flyver derigiennem.

διϊσθμέω, ogs. *διϊσθμίζω, (ἰσθμός)*, trækker Skibe over en Isthmus el. Landtunge; jf. *διειρύω*. — *διϊστάνω*, = *διΐστημι*, *inc.* — *διϊστέος, 3*, *adject. verb.* af *διεῖδον*.

διΐστημι, *f.* *διαστήσω*, stiller ud fra hinanden; *transl.*, bringer i Uenighed, *ex.* *Xen. Hell.* 2, 4, 35; – 2) *in aor.* 2 o. *pf. act.*, o. *in med.*, *intr.*, at træde ud fra hinanden, at aabne sig; *θάλασσα διΐστατο*, banede Vei, *Il.* 13, 29; *b)* *transl.*, at være el. blive uenige; *διαστήτην ἐρίσαντε*, vare hinanden fiendske ifølge en Trætte, *Il.* 1, 6; *c)* at være i en Afstand el. langt fra hinanden; *ἀδελφὼ πολὺ διεστῶτε*, *Xen. M. S.* 2, 3, 19. — *διϊστορέω, (ἱστ.)* fortæller heelt igiennem. — *διϊσχάνω*, *poët.* f. *διέχω*. — *διϊσχναίνω*, d. forstærk. *ἰσχναίνω*. — *διισχυρίζομαι, (ἰσχ.)*, støtter mig paa noget, *τινί*; 2) paastaaer som vist og fast, forsikkrer bestemt, *τὶ πρός τινα*, nogen om noget. — *διΐσχω, (ἴσχω)*, *poët.* f. *διέχω*. — *διϊχνεύω, (ἰχν.)*, ogs. *διϊχνέω*, giennemsporer, opsporer.

δικάζω, *f.* *άσω*, *att.* o. *jon.* *δικῶ*, *(δίκη)*, dømmer, kiender for Ret, *Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι*, hvad der er billigt for begge, upartisk, *Il.* 23, 574; jf. *ib.* 8, 431; *ὅτι ἐπὶ χρήμασι δικὴν ἄδικον ἐδίκασε*, havde for Penge dømt uretfærdigen, *Herod.* 5, 25; *att.* ogs. *γραφὴν* s. *δίκας δικάζειν*, at paakiende, fælde Dom i en offentlig el. privat Retssag; ogs. *c. gen.*, *ex.* *δικάζουσι δὲ καὶ ἐγκλήματος*, *etc.*, *Xen. Cyr.* 1, 2, 7; sild. ogs. f. *καταδικάζειν*, at domfælde; *transl.*, *δικάσαι ταῦτα ἑαυτῷ ἔφυγε*, han forsømte at afgiøre det hos sig selv el. med sin Samvittighed, *Dem. pag.* 860; undertid. *ex.* *Il.* 18, 506, findes *act.* m. *med.* Bem.; — 2) *in med.*, *δικάζομαι*, har el. fører en Proces, indstiller mig el. taler min Sag for Retten, *τινί τινος*, procederer med nogen om noget, (egentl. i en Privatsag, derimod *προβάλλομαι*, i en offentlig, *Dem.*); ogs. *δίκας ἀλλήλοις δικάζονται*, paaføre hinanden Processer, *Xen. M. S.* 3, 5, 16; — 3) *in pass.*, *a)* om en Retssag: at paakiendes, paadømmes, *δίκη δικαίως δικαζομένη*, *Xen.*; *b)* om Personer: at indkaldes, at inddrages for Retten, *id. Cyr.* 1, 2, 7.

δικαία, ἡ, *poët.* f. *δίκη*. — *δικαιοδοσία, ἡ, (δόσις)*, Rettens Forvaltning el. Kiendelse; Dommerembedet; – 2) Forening imellem Staterne, hvorefter en fremmed Kiøbmands Forseelse paadømmes i hans eget Fædreneland; o. — *δικαιοδοτέω*, er — *δικαιο-δότης, ου, ὁ*, som fælder en Dom, en Dommer; (af *δίδωμι*); o. — *δικαιολογέω*, ogs. *in med.*, ogs. *-λογίζομαι, (-λόγος)*, forsvarer min Ret imod nogen, procederer med nogen, *τινί*; df. — *δικαιολογία, ἡ*, Forsvarstale for en Retssag; —

δικαιολογικός, 3, hørende el. skikket til, øvet i at være – *δικαιολόγος*, ὁ, (λέγω), som foredrager, udfører, forsvarer sin egen el. andres Retssag; — *δικαιονόμος*, 2, (νέμω), som forvalter Retten; — *δικαιόπολις*, ὁ, ἡ, (πόλις), som haandhæver Ret og Retfærdighed i Byen; o. — *δικαιοπραγέω*, (πράσσω), handler el. giør Ret, πρός τινα, imod nogen, *Plut.*; df. – *δικαιοπράγημα*, τό, retfærdig Handling; o. – *δικαιοπραγία*, ἡ, retlig Handlemaade; – (af flgd.).

δίκαιος, 3, *att.* ogs. 2, *adv.* *δικαίως*, (δίκη), 1) oprindel. lige, jevn, ret, som ἴσος, *ex.* om den glatte Havflade, *Solon*; (ἅρμα) οὐ *δίκαιον* – ἀδίκων (ἵππων) συνεζευγμένων, Vogn, der gaaer ujevnt, formedelst de ulige Forspændsheste, *Xen. Cyr.* 2, 2, 26; *δίκαιον σῶμα*, hvis Sider el. Dele ere i Ligevægt; om Tal: lige, netop, *ex.* αἱ ἑκατὸν ὀργυιαὶ *δίκαιαι*, netop 100 Favne, *Herod.* 2, 149; df. – *b)* rigtig, vedborlig, dygtig, tienlig; *δίκαιος συγγραφεύς*, en sand, en ægte Forfatter, *Luc.*; εἴπερ *δικαίως* ἔστ' ἐμός –, naar han virkeligen el. i Sandhed er min Søn, *Soph. Aj.* 547; ἵππον καὶ βοῦν τῷ βουλομένῳ *δικαίους* ποιήσασθαι, rimel. at afrette, *Xen. M. Socrat.* 4, 4; – (rimel. med *Aristot.* at aflede af δίχα, διχάζω, altſ. egentl. deelt i to lige Dele); — 2) *transl.*, retlig, retfærdig; – *a)* fra *Hom.* af om den, som opfylder sine Pligter imod Guder og Mennesker, som offrer til Guderne, over Giestevenskab, o. dl.; bes. som ikke krænker nogens Ret; οὐ δ' ἔπειτα *δικαιότερος* καὶ ἐπ' ἄλλῳ (εἰς ἄλλους) ἔσσεαι, *Il.* 19, 181; jf. *Xen. M. S.* 4, 8, 1, h. hvem οἱ *δίκαιοι* ogs. ere – οἱ τοῖς νόμοις πειθόμενοι, ogs. οἱ εἰδότες τὰ περὶ ἀνθρώπους νόμιμα, *ib.* 4, 6, 6; – *b)* om Handlinger, Forholde, o. dl., retmæssig, billig, vedborlig; ἀπολογία *δικαία* καὶ ἁπλῆ, *Dem.*; ἐκστὰς τῆς ὀρθῆς καὶ *δικαίας* ὁδοῦ, som er afvegen derfra, *id.*; διανέμειν τὸ *δίκαιον* ἑκάστῳ, hver Sit; τὸ *δίκαιον* οὕτω ἔφερε, Ret og Billighed, *Herod.* 7, 137; τὰ *δίκαια* ποιεῖν τινι *s.* περί τινα, at efterkomme sin Pligt, sit Løfte imod nogen, τοῖς στρατιώταις, at betale dem Sold, *Xen.*; τὰ *δίκαια* λαμβάνειν, at faae sin Ret; τὰ *δίκαια* πράττεσθαί τινα, at drage nogen til fortient Straf; jf. *Æsch. Ag.* 812; ἐπὶ *δικαίῳ* δάμαρτα εἶναι, med al en Kones Ret el. Forret, *Dem.*; *c)* *δικαιός* εἰμι *c. inf.*, *α)* er berettiget el. beføiet til noget, fortiener; οὐδεὶς τυγχάνειν *δικαιός* (ἐστι) ἐλέου τῶν μηδένα ἐλεούντων, *Dem.*; *δίκαιοί* εἰσι ἀπιστότατοι εἶναι, *c. dat.*, de have al Grund til at være mistroiske, *Thuc.* 4, 17; *β)* er forpligtet, forbunden, skyldig; *δικαίους* εἶναι λόγον ὑποσχεῖν, pligtige til at aflægge Regnskab, staae til Ansvar, o. dl., *Xen.*; *δίκαιοί* ἐστε ὑμεῖς – ἰέναι, det er billigt el. ret, at I drage, *Herod.* 9, 60; – (Afledn. see u. Bem. 1, *b*).

δικαιοσύνη, ἡ, Retfærdighed; retsindig Tænkemaade; retlig Handlemaade el. Handling; — *δικαιόσυνος*, ὁ, *epith.* til Zeus, som Retfærdighedens Beskytter; o. — *δικαιότης*, ητος, ἡ, = δικαιοσύνη; (af δίκαιος). — † *δικαιόω*, *f.* ώσω, ogs. ώσομαι, (δίκαιος), egentl. giør ret el. lige, jf. δίκαιος, Bem. 1; sædv. – *a)* erkiender el. fastsætter som Ret, holder for ret og billigt, *c. inf.*, *ex.* *δικαιῶ*, εἴ τι ἐνορῶ πλέον, σημαίνειν σοί, *Herod.* 1, 89; alm. fastsætter, dømmer, mener, ønsker; – *b)* domfælder, straffer, tugter, hævner, *ex. Herod.* 1, 100, o. 3, 29; – *c)* fordrer; χαλκὸς *δικαιωθείς*, prøvet, *Æsch.*; ogs. holder mig forbunden; alm. som ἀξιόω; df. — *δικαίωμα*, τό, Rettens Kiendelse; bes. den idømte Straf; *δικαίωμα* – τὸ ἐπανόρθωμα τοῦ ἀδικήματος, *Aristot.*; 2) Retssag, Retsgrund, *Thuc.* 1, 41; Fordring; 5) retfærdig Handling.

* *δικαίωσις*, ἡ, Forsvar for Retten; 2) retlig Undersøgelse, *Thuc.* 8, 66; 3) retlig el. grundet Fordring, *id.* 1, 141; alm. Fordring, Paastand; — *δικαιωτήριον*, τό, Straffested, Tugthuus, *Plat.*; o. — *δικαιωτής*, οῦ, ὁ, Straffer, Hævner, Dommer, *Plut.*; – (af δικαιόω). — *δικᾶν*, *inf. fut.*, *jon.* o. *att.* f. δικάσειν, *Herod.* 1, 97. — *δικανικός*, 3, retskyndig, dygtig til at føre Retssager, øvet deri, *Xen. M. S.* 1, 2, 48; *b)* hørende til Retssager; df. *transl.*, ordrig, vidtløftig el. udsvævende i Talen, som στωμύλος, *Plat. Apol. Socrat.*; (efter *gramm.* af *inus.* δικανός, Sagfører). — *δικάρηνος*, 2, (κάρηνον), med to Hoveder. — *δικαρπέω*, er – *δίκαρπος*, 2, (δίς, καρπός), som bærer Frugt togange.

δικάσιμος, 2, (δικάζω), hørende til Ret el. Rettergang; *δικάσιμος* ἡμέρα, Retsdag, *dies fastus*; 2) til at stride om, stridig. — *δικασπολέω*, *Stob.*, er – *δικασπόλος*, 2, (δίκη, πολέω), som pleier el. forvalter Retten, en Dommer, *Hom.*; – denne Forretning, *δικασπολία*, ἡ. — * *δικαστηρίδιον*, τό, *dim.* af – *δικαστήριον*, τό, Sted, hvor Retten holdes, Domstol, Ret; — *δικαστής*, οῦ, ὁ, ogs. δικαστήρ, ὁ, *fem.* δικάστρια, ἡ, en Dommer (i en Ret el. Retssag, derim. κριτής, enhver, som fælder en Dom); o. — *δικαστικός*, 3, hørende til Domstolen el. Dommerne; øvet i Lov og Ret el. i at føre Retssager; τὸ *δικαστικόν*,

Dommernes Sold, Retssportler; – (af δικάζω).

δίκεῖν, *inf.* til *ind.* ἔδικον, *aor.* 2 *defect.* m. Bem. kaster, alene *poët.*; ogs. findes *aor.* 1 δίξε; (df. rimel. δίσκος, δίκτυον, o. flgd.). — *δίκελλα*, ἡ, Hakke med to Tænder, Tvefork, *bidens*; (af frgd., el. af δίχα); df. — *δικελλίτης*, ου, ὁ, som fører en Hakke, en Graver; 2) som *adject.*, af en Hakke. — *δίκεντρος*, 2, (κέντρον), med to Pigge el. Braadde; — *δικέραιος*, 2, (κεραία), med to Horn el. Spidser. — *δικέραος*, o. δίκερος, 2, ogs. δίκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας), tohornet; – τὸ δίκερας, et Dobbelthorn; o. — *δικέφαλος*, 2, (κεφαλή), med to Hoveder; (af δίς).

δίκη, ἡ, 1) Ret, Retfærdighed; bes. – *a)* oprindel. Skik og Brug, Viis og Maade; Ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, dette vederfares alle Dødelige, denne er deres Lod, *Od.* 11, 218; jf. *ib.* 19, 168; alm. det Eiendommelige, det Sædvanlige, θεῶν, βασιλήων, o. dl., *Hom.*; df. som *adv.*, δίκην, *c. gen.*, ogs. κατὰ δίκην, *instar*, ligesom; δίκην λύκοιο, *Pind.*; δίκην κυνός, o. dl.; τοῦ δίκην; hvorfor? *Æsch.*; – *b)* Ret og Skiel, Ret og Orden, det Tilbørlige el. Tilkommende; ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα, *i. e.* μὴ δέῃ τινὸς τῶν δικαίων, at du skal faae din fulde Ret, *Il.* 19, 180; δίκῃ ἠμείψατο, med Rette, *ib.*; alm. Retlighed, Retfærdighed, *oppon.* βία, Vold, *Hom.*, σχέτλια ἔργα, *Od.* 14, 84, o. dl.; κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον, *Pind. Pyth.* 4, 248; h. *Hom.* ogs. *in pl.*, Rettens Pleie, Retfærdighedens Haandhævelse, *ex. Il.* 16, 542; h. *Pind.* ogs. Sandheden, *Pyth.* 8, 100, o. *Nem.* 3, 49; – *c)* personificeret som Retfærdighedens Gudinde er Dike en Datter af Zeus o. Themis, *Hes. Theog.* 902; jf. *Pind. Ol.* 13, 8, o. *Dem. p.* 772; — 2) efterhomerisk: en Retssag el. Sag for Retten, Proces; egentl. Privatsag, *oppon.* γραφή; dog ogs. om Sokrates: τὴν δίκην ἀληθέστατα καὶ ἐλευθεριώτατα καὶ δικαιότατα εἰπών, *Xen. M. S.* 4, 8, 1, o. oftere; ἐπέχειν δίκην, at være inddragen for Retten, τινός, for noget; φεύγειν δίκην, at være anklaget; διώκειν δίκην, at anklage; – *b)* alm. Retten, Rettergang, en Sags Anlæggelse og Forsvar; εἶναι δὲ δίκας, εἴ τις ἠδίκητο, *Xen.*; bes. siges de Forbundne δίκας διδόναι καὶ λαμβάνειν, forsaavidt de maae lade deres Stridssager afgiore i den herskende Stat; jf. *Herod.* 5, 83; δίκαι βλάβης, ὕβρεως, ἐμπορικαί, o. dl., som angaae tilføiet Skade, o. s. v., *Dem.*; – *c)* Rettens Kiendelse, bes. den af Retten idømte Straf; df. alm. Straf, Boder, Erstatning, *ex. Herod.* 1, 3, 120; δίκην διδόναι, at lide Straf, *poenas dare*, at betale Boder; jf. ogs. ovenf. *a*; δίκην ἔχειν, *α)* at faae sin Ret, at faae Erstatning; *β)* at være straffet, at have faaet sin Straf; ogs. δίκης τυχεῖν, *Xen.*, δίκης λαχεῖν, *Dem.*

δικηλίκτης, δίκηλον, see u. δεικηλίκτης, etc. — *δίκηλος*, 2, (δίς, κήλη), med dobbelt Brok. — *δίκησις*, ἡ, Dommen el. Straffen; Dom, Straf, Hævn; o. — *δικηφόρος*, 2, (φέρω), som bringer Dom, Straf, Hævn; δικηφόρος ἡμέρα, Dommedag; ὁ δικηφόρας, Dommeren; 2) (φέρομαι), som faaer sin Dom; (af δίκη). — *δικίδιον*, τό, *dim.* af δίκη, liden Proces. — *δικλίς*, ίδος, ἡ, (δίς, κλίνω), df. h. *Hom.* δικλίδες θύραι, πύλαι, σανίδες, med to Fløie; sild. ogs. *absol.* δικλίδες, Fløidøre; – 2) δίκλις, ιδος, ἡ, men δίκλεις, ειδος, *inc.*, med dobbelt Kam el. Laas; (i denne Bem. rimel. af κλείς). — *δικογραφία*, ἡ, Skrift el. Indlæg i en Retssag; af – *δικογράφος*, 2, (γράφω), som skriver for en anden i en Retssag; o. — *δικοδίφης*, ου, ὁ, (διφάω), som søger Trætter el. Processer; (af δίκη). — *δίκοκκος*, 2, (κόκκος), med to Kierner.

δικολέκτης, ου, ὁ, = δικολόγος. — *δικολογέω*, fører en Sag, bes. min egen Sag for Retten; df. – *δικολογία*, ἡ, en Sags Førelse el. Forsvar for Retten; af — *δικολόγος*, 2, (δίκη, λέγω), som taler i el. fører andres Sager for Retten, Sagfører, Advocat. — *δίκολπος*, 2, (δίς, κόλπος), med dobbelt Barm. — *δικομαχέω*, (δίκη, μάχομαι), fører en Retsstrid. — *δικόνδυλος*, 2, (δίς, κόνδυλος), med to Knoer el. Ledemod. — *δικοῤῥάπτης*, ου, ὁ, = δικοῤῥάφος. — *δικοῤῥαφέω*, er – *δικοῤῥάφος*, 2, (δίκη, ῥάπτω), som anstifter Processer; – denne Handling, *δικοῤῥαφία*, ἡ. — **δίκορσος*, 2, (κόρση), med to Hoveder; — *δικόρυμβος*, 2, (κόρυμβος), med to Spidser el. Tinder; — *δικόρυφος*, 2, (κορυφή), med to Spidser el. Isser; o. — *δικότυλος*, 2, som holder to κοτύλας; 2) med to Rader Suevorter; (af δίς).

**δίκραιος*, 2, (κεραία), tvekløvet; df. – *δικραιότης*, ητος, ἡ; Kløvning, Spaltning; o. – *δικραιόω*, kløver, deler i to Dele; — *δίκραιρος*, 2, (κραῖρα), med to Spidser, Horn, Tinder, o. dl.; — *δίκρᾱνος*, 2, (κρᾶνον), med to Hoveder; med to Tænder el. Grene; δικράνοις ἐξωθεῖν, *furca expellere*, *Luc.*; df. – *δικρᾱνόω*, gior togrenet el. gaffelformet; — *δικρᾰτής*, 2, (κράτος), dobbeltherskende, Ἀτρεῖδαι, *Soph.*; 2) *pass.*, δικρατεῖς λόγχαι, som føres med begge Hænder; jf. δίπαλτος; — *δικρόα*, ἡ, kløvet Sted, Spalte, *Xen. Cyn.* 9, 19;

egentl. *fem.* af - δίκροος, *ctr.* δίκρους, o. δικρόος, *ctr.* δικροῦς, 3, ogs. δίκρος, = δίκραιος; — δικρόσσοος, 2, (κροσσός), med dobbelt Søm, med dobbelte Fryndser; — δίκροτος, 2, (κροτέω), med to Aarer; alm. = διήρης; o. — δικρουνός, 2, (κρουνός), med to Kilder el. Brøndrender; - (af δίς).

Δικταῖος, ὁ, *epith.* til Zeus, af Bierget Dikte paa Kreta. — δίκταμνον, τό, ogs. δίκταμον, o. δίκταμνος, ἡ, Værten Diptam (fra Bierget Dikte, see frgd.). — δικτατωρεύω, er - δικτάτωρ, ωρος, ὁ, den romerske Dictator; - hans Embede, δικτατωρία, ἡ. — δικτυαγωγός, ὁ, (ἄγω), som drager Garnet, en Fisker; — δικτυάλωτος, 2, (ἁλίσκομαι), fanget i Garnet; o. — δικτυβολέω, er - δικτυβόλος, 2, (βάλλω), som udkaster Garnet; - (af δίκτυον). — δίκτυες, οἱ, en ubekiendt Dyreart i Afrika, alene *Herod.* 4, 192. — δικτύδιον, τό, *dim.* af δίκτυον. — δικτυεύς, έως, ὁ, en Garnfisker; — *Δικτῦνα*, ogs. *Δίκτυννα*, ἡ, *epith.* til Artemis som Jagtgudinde; egentl. som jager med Garn; — δικτυοβόλος, 2, = δικτυβόλος; — δικτυοειδής, 2, (εἶδος), som ligner Garn; o. — δικτυόκλωστος, 2, (κλώθω), egentl. spunden til Garn el. Net; δικτυόκλωστοι σπεῖραι, det knyttede Garns Slyngninger, *Soph. Antig.* 347; - (af flgd.).

†δίκτυον, τό, Garn el. Net; 2) den giennemborede Bund i et Saald; (rimel. af δικεῖν); df. — δικτυοπλόκος, 2, (πλέκω), som knytter Garn el. Net; — δικτυοποιός, 2, (ποιέω), som giør Garn el. Net; — δικτυουλκός, 2, (ἕλκω), som trækker Garnet, som fanger Fisk; o. — δικτυόω, giør netformet, forarbeider som et Net. — δίκτυπος, 2, (δίς, κτύπος), dobbelttonende. — δικτυώδης, 2, = δικτυοειδής. — δικτυωτός, 3, (δικτυόω), der er forarbeidet som Net el. Gitter; δικτ. θύραι, Gitterdøre. — δίκυκλος, 2, (κύκλος), med to Hiul; τὸ δίκυκλον, *sc.* ἅρμα, tohiulet Vogn; o. — δίκυρτος, 2, (κυρτός), med to Buler; (af δίς). — δίκω, *præs. inus.* til δικεῖν. — *δίκωλος, 2, (κῶλον), med to Led; med to Sætninger, *rhet.*; o. — δικωπέω, fører to Aarer, arbeider med to Aarer; df. - δικωπία, ἡ, at roe med to Aarer; 2) Baad med to Aarer; af - δίκωπος, 2, (κώπη), med to Aarer; - (af δίς).

*διλήκυθον, τό, med to λήκυθοι; — δίλημμα, τό, (λαμβάνω), Dobbeltsætning, *dilemma*; i Logiken: en Slutningsmaade, hvorved Modstanderen ligesom tages fra to Sider (διαλαμβάνεται), i det han nødes til at indrømme enten den ene el. den anden af tvende Sætninger; df. - διλημματος, 2, bestaaende af to Sætninger; τὸ διλήμματον, = δίλημμα; — διλογέω, er - διλόγος, 2, (λέγω), som siger noget togange; 2) som taler tvetydigen; df. - διλογία, ἡ, Gientagelse; 2) Tvetydighed; — δίλογχος, 2, (λόγχη), med to Landser; 2) (λαγχάνω), med dobbelt Lod el. Skiebne, *Æsch.*; — δίλοφος, 2, (λόφος), med to Kamme el. Fiæderbuske; o. — δίλοχος, 2, med en dobbelt λόχος; - (af δίς).

*δίμακρος, 2, (μακρός), med to lange Stavelser; — διμάχαιρος, 2, (μάχαιρα), med to Sværd; — διμάχης, ου, ὁ, (μάχομαι), som kæmper dobbelt, d. e. til Hest og til Fods; — διμέδιμνον, τό, to μέδιμνοι; — διμερής, 2, (μέρος), todeelt, i to Dele; — διμέτρητος, 2, som holder to μετρητάς; — δίμετρος, 2, (μέτρον), med to Maal el. Maader; med to Metra el. fire Fødder, jf. διποδία; — διμέτωπος, 2, (μέτωπον), med to Pander; — δίμηνος, 2, (μήν), af el. i to Maaneder; — διμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήτηρ), som har to Mødre, *bimatris*; — δίμιτος, 2, (μίτος), totraadet, med dobbelt Islæt; 2) ὁ δίμιτος, etslags Toi, (Dimiti); — δίμιτρος, 2, (μίτρα), med en dobbelt Mitra; — διμναῖος, 3, af to Miner, to Miner i Vægt el. Værd; o. - δίμνως, ὁ, Stykke (Mønt) af to Miner; men *Herod.* 5, 77, bør rimel. f. διμνέως læses διμναίας af frgd.; (af μνᾶ); — διμοιρία, ἡ, to Dele; dobbelt Portion, dobbelt Sold; 2) = ἡμιλοχία, en halv Cohorte; o. - διμοιρίτης, ου, ὁ, som erholder dobbelt Portion el. Sold; 2) som anfører en halv Cohorte; af - δίμοιρος, 2, (μοῖρα), af to Dele el. Portioner; τὸ δίμοιρον, = διμοιρία; — δίμορφος, 2, (μορφή), med to Gestalter el. Former; o. — δίμυξος, 2, (μύξα), med to Totter el. Næb: om en Lampe; - (af δίς).

δῑνάζω, = δινέω. — δίνευμα, τό, hvad der drives el. dreies om i en Kreds; 2) kredsformet Omdreining; af — δῑνεύω, o. δῑνέω, *f.* ήσω, dreier, vender, driver om i en Kreds el. Hvirvel, *ex.* Kasteskiven, σόλον, for at udslynge den, *Il.* 23, 840; *Ζεύγεα δινεύοντες*, drivende Øxnene i en Kreds, *ib.* 18, 543; 2) *intr.*, o. ligel. *in med.* o. *pass.*, dreier el. svinger mig om i en Kreds, springer om, dandser, *Hom.*; ogs. om Duens Flugt, *ex. Il.* 23, 875; flakker, færdes, driver omkring, *versor*, *ib.*; 3) tærsker paa Loen, δῖνος; af — δίνη, Kreds, Hvirvel; Vandhvirvel; Lufthvirvel, Hvirvelvind; 2) kredsformet Bevægelse; df. — δινήεις, εσσα, εν, hvirvlende, strømmende i Hvirvler, h. *Hom. epith.* til Floderne Xanthos, Ska=

mandros, o. fl.; 2) runddreiet, rund. — διηνηθμός, ὁ, o. δίνησις, ἡ, Omdreien el. Omdreining i en Kreds, Omhvirvlen; o. — διηνητός, 3, dreiet el. dreven om i en Kreds el. Hvirvel; (af διvέω).

δῖνος, ὁ, som δίνη, Kredslob; Hvirvel, Strudel; Svingning, bes. Kredsdands; 2) Svimmelhed; 3) en Lo (af dens runde Form); 4) stort rundt Drikkekar; h. *Athen.* ogs. δεῖνος; df. — δῑνόω, som διvέω, dreier i en Kreds; bes. dreier (paa Dreierbænken), afdreier, afrunder. — δίνω, = διvέω; bes. tærsker, Δημήτερος ἱερὰν ἀκτήν, *Hes. Op.* 598; o. — διvώδης, 2, (εἶδος), kredsformet; med Hvirvler. — διvωτός, 3, afrundet, som er dreiet rund, *Hom.*; (ἀσπίδα) ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ Διvωτὴν φορέεσκε, i en Runding el. rundtom forarbeidet af Læder og Erts, *Il.* 13, 407. — διξᾶς, ἄντος, ὁ, (διξός), sicilisk Kobbermont, som gialdt to χαλκοῦς; jf. τριξᾶς. — δίξοος, 2, (δίς, ξέω), tvekloвet. — διξός, *jon.* f. διοσός, dobbelt; διξὸς ἐκφέρεται λόγος, dobbelt Rygte, *Herod.*; διξαὶ πύλαι, o. dl., *id.*

διό, *ctr.* f. δι' ὅ, hvorfor, af hvilken Grund, derfor; forstærk. διόπερ, s. m. s. — Διοβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, ogs. Διόβλητος, 2, o. Διόβολος, 2, (Δίς *inus.*, βάλλω), truffen af Zeus el. af Lynet, *Soph.* — διόβολον, τό, (δίς, ὀβολός), dobbelt Obol. — *Διο-γενήτωρ, ορος, ὁ, Zeus's Fader; — Διογενής, 2, avlet af Zeus, af Zeus's Slægt; h. *Hom.* ofte som *epith.* til Konger og Fyrster, der nedstamme fra Zeus, (Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες, *Hes. Theog.* 96), el. der staae under Zeus's særdeles Beskyttelse; h. *Æsch.* hede ogs. Guderne, θεοὶ διογενεῖς; 2) Διογένης, *nom. pr.*; o. — Διογένητος, 2, = frgd.; (af Δίς *inus.*, o. γένος). — δι-ογκόω, forstørrer, opblæser, lader hovne op; *in med.*, hovner op; df. - διόγκωσις, ἡ, Opblæsen; Ophovnen. — διόγνητος, 2, *ctr.* f. διογένητος, *Hes.*, o. διόγονος, 2, (γόνος), = διογενής.

διοδεία, ἡ, o. διόδευσις, ἡ, Giennemgang, Giennemreise; o. — διοδεύσιμος, 2, til at gaae el. reise igiennem; af — δι-οδεύω, gaaer el. reiser derigiennem. — διοδέω, (δίς, ὁδός), gaaer andengang derigiennem; gientager andengang; jf. τριοδέω. — δι-οδοιπορέω, = διοδεύω. — διοδο-ποιέω, gior Giennemgange; af — δίοδος, ἡ, (ὁδός), Giennemgang, Overgang. — δίοζος, 2, (δίς, ὄζος), togrenet. — δι-οζόω, fordeler i Grene. — Διόθεν, *adv.*, (Δίς, *inus.*), fra Zeus, efter hans Raadslutning, *Il.*; *b)* alm. fra Guderne, *divinitus*; fra Himmelen. — — δι-οίγνυμι, o. -οίγω, *irr.*, *f.* οἴξω, aabner; men *subst.* διοιγμός, ὁ, Aabnen, Aabning, h. *Æsch.*, *inc.* — δίοιδα, *pf.* til διεῖδον, har giennemskuet; kiender meget noie. — διοιδαίνω, o. διοιδέω, d. forstærk. οἰδαίνω o. οἰδέω, hovner op; df. — διοιδής, 2, ophovnet.

δι-οικέω, egentl. forvalter Huset, holder Huus; df. alm. forvalter, besørger; indretter, ordner; styrer, leder, regierer; τὰ ἑαυτοῦ, τὸν οἶκον, τὴν οἰκίαν διοικεῖν, at sørge for Husets, τὰ πρὸς τὴν πόλιν, for Statens Fornodenheder; om Personer: at behandle, τινὰ εὖ, καλῶς, *Dem.*; om Næringsmidler: at forarbeide, fordøie, *digerere*; - *b) in pass.*, *α)* at blive forsynet med, opholdt el. næret ved noget, τινὶ *s.* ὑπό τινος; *β)* h. Rhetorerne, om en Sætning, o. dl., at blive kunstigen indrettet; *c) in med.*, opnaaer, erholder, bes. paa en listig Maade; διοικεῖσθαι τῶν ἰδίᾳ τι συμφερόντων, at sørge for sin egen Fordeel, *Dem.* 179; — 2) at beboe adspredte el. adskilt liggende Steder, *Plat.*; - *b) in pass.*, *α)* εἰ μὴ καὶ διοικοῖντο κατὰ κώμας, bleve oploste i enkelte Smaabyer, *Xen. Hell.* 5, 2, 5; *β)* διοικεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, at komme ud af det med hinanden, at blive forligte.

*διοίκημα, τό, Forvaltning; Udgift; — διοίκησις, ἡ, Huusholdning, Forvaltning, Bestyrelse; ἡ ἐφ' ἡμέραν διοίκησις, den daglige Udgift; ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, hed i Athenen den Strategos el. Prætor, som bestyrede Finantsvæsenet, *Dem. p.* 238; 2) Provinds, District, Dioeces; — διοικητής, οῦ, ὁ, Huusholder, Forvalter; bes. som bestyrer Statens Finantsvæsen, jf. frgd.; - *fem.* διοικήτρια, ἡ, Huusholderske, Forvalterske; o. — διοικητικός, 3, horende, skikket til en Forvaltning; - (af διοικέω). — δι-οικίζω, lader boe adspredt, forer ud i adspredte el. affondrede Boliger; διῳκίσθη ἡ Μαντίνεια τετραχῆ, blev oplost i fire Cantoner, κώμας, *Xen. Hell.* 5, 2, 7; *b) in med.*, forandrer Bopæl, drager ud, flytter bort; df. — διοίκισις, ἡ, o. διοικισμός, ὁ, Hensætten, Henbringen i andre Boliger; 2) Udflytning; Omflakken.

δι-οικοδομέω, bygger derimellem; affondrer ved en Bygning; 2) tilbygger, spærrer. — διοικονομέω, d. forstærk. οἰκονομέω. — διοινοχοέω, (οἰνοχόος), fordeler ved en Mundskienk. — διοινόω, d. forstærk. οἰνόω. — δίοιξις, ἡ, (διοίγνυμι), Aabning. — διοιστέος, 3, *adject. verb.* af διαφέρω. — δι-οϊστεύω, skyder en Piil igiennem noget, τινός, *Od.*; καί κεν διοϊστεύσειας, *i. e.* τοξεύσειας, et Pileskud kan der være imellem, *Od.* 12, 102. — διοιστρέω, d. forstærk. οἰστρέω. — διοίσω, o. -οίσομαι, *fut.* til διαφέρω. — δίοιτο, *opt. med.* af δίω, *Od.* 17, 317. — δι-οιχνέω, ogs. -οιχνεύω, vandrer el. vanker omkring, ἐν πέτραις,

poët. — δι-οἴχομαι, *irr.*, *f.* -χήσομαι, gaaer el. farer hen, d. e. omkommer, *pereo*; *pf.* m. *præs.* Bem., er borte, er omkommen.

διόκτῠπος, 2, (κτύπος), nedtordnet af Zeus, *Æsch.* — διοκωχή, ἡ, = διακωχή. — δι-ολισθαίνω, *irr.*, *f.* -σθήσω, slipper derigiennem el. bort; glider ud. — διολκή, ἡ, Trækken derigiennem; Trækken el. at trække fra hinanden; o. — δίολκος, ὁ, Sted, hvor Skibe trækkes over en Landtunge, bes. over d. korinthiske Tange fra det ene Hav til det andet; (af διέλκω). — δι-όλλυμι, *irr.*, *f.* διολέσω, *att.* διολῶ, ødelægger i Bund og Grund; *transl.*, ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ - εἰδὼς διώλεσα, har aldeles glemt det, *Soph. Oed. T.* 318; *b) in med.*, gaaer aldeles til Grunde; men m. *act.* Bem., søger at fordærve, *Thuc.* 3, 40. — δίολος, 2, (ὅλος), oftest *in adv.* διόλου f. δι' ὅλου, ganske og aldeles. — δι-ολοφύρομαι, d. forstærk. ὀλοφύρομαι.

δίομαι, see u. δίω. — δι-ομᾰλίζω, gior aldeles jevn el. lige, *Plut.*; 2) *intr.*, bliver mig selv liig, handler consequent, *id.*; df. — διομαλισμός, ὁ, at blive ved at ligne sig selv; fuldkommen Liighed. — διομαλύνω, = διομαλίζω, Bem. 1. — δίομβρος, 2, (ὄμβρος), giennemregnet, giennemvaad. — Διομηνία, ἡ, (Δὶς *inus.*, μῆνις), Zeus's Vrede. — δι-όμνυμι, *irr.*, alene poët., *ex. Soph. Trach.* 255; - i Prosa sædv. *in med.*, διόμνυμαι, *f.* διομοῦμαι, bevidner med min Eed, bes. for Retten; (lat. *dejero*, hvor *de* aldeles svarer til d. besl. διά). — διομολογεῖσθαι, (ὁμολογέομαι), gienſidigen at indromme, tilsige, love hinanden; ogs. ἅπαντα διωμολογημένος πρὸς τὸν πατέρα, efter at have indgaaet alt med min Fader, lovet ham alt, *Dem.* p. 840; df. — διομολόγησις, ἡ, giensidig Aftale; giensidigt Løfte el. Tilsagn.

δίον, *impf. ep.* af δίω. — δι-ονομάζω, nævner el. gior berømt overalt. — Διονῦς, ὁ, forkort. Form af Διόνυσος. — Διονύσια [ῡ], τά, *sc.* ἱερά, Dionysos- el. Bacchusfesten, i Athenen treslags; *a)* Διονύσια τὰ κατ' ἄστυ, ἐν ἄστει *s.* ἀστικά, ogs. μεγαλά, ofte ogs. *absol.* τὰ Διονύσια, den store Dionysosfest (i Maaneden Elaphebolion); *b)* Διον. τὰ κατ' ἀγρούς *s.* ἐν ἀγροῖς, den mindre el. landlige Dionysosfest (i Maaneden Poseideon); *c)* Ἀνθεστήρια, til Ære for den Nyseiske Dionysos, (i Maaneden Anthesterion); *vid. Passow.*; df. — Διονυσιάζω, holder Dionysosfesten; lever el. klæder mig som en Bacchant; o. — Διονυσιακός, 3, hørende til Dionysos el. til Dionysosfesten; τὰ Διονυσιακά, Digte, som omfatte de bacchiske Myther; *ex.* af *Nonnus.*

Διονῡσιάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* til Διονυσιακός, en Bacchantinde; 2) etslags Plante, sædv. ἀνδρόσαιμον. — Διονυσιοκόλᾰκες, οἱ, (κόλαξ), Smigrere af Tyrannen Dionysios. — *Διονύσιον, τό, *sc.* ἱερόν, Dionysos's Helligdom el. Tempel; — Διονύσιος, 3, dionysisk, bacchisk; — Διονυσίσκος, ὁ, *dim.* af Διόνυσος i begge Bem.; o. — Διονυσομᾰνέω, (μαίνομαι), er greben af bacchisk Begeistring el. Raseri; af — Διόνῡσος, ὁ, *poët.* ogs. Διώνυσος, Dionysos, Bacchus, Søn af Zeus o. Semele, *Il.* 14, 325, Gud for Viinavl, for Begeistring og Glæde, ogs. alm. for Menneskeslægtens Forædling; jf. Βάκχος; 2) *poët.* ogs. Vinen selv, ogs. Vinens Begeistring.

διόνῠχος, 2, (δίς, ὄνυξ), med to Kløer. — διοξειῶν, *s.* δι' ὀξειῶν, som διὰ πέντε, Qvinten, see u. διαπασῶν. — διόπαι, αἱ, see u. δίοπος, 2. — Διόπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς), Søn af Zeus; o. — Διόπεμπτος, 2, (πέμπω), sendt af Zeus; (af Ζεύς, Διός). — διόπερ, f. δι' ὅπερ, see u. διό; οὐ διὰ τὸ φιλεῖν -, ἀλλὰ διόπερ οἴονται, *propterea quod*, *Xen.* — Διοπετής, 2, (πίπτω), o. Διοπέτης, 2, (πέτομαι), = Διϊπετής, Διϊπέτης. — Διοπομπέομαι, o. Διοπόμπησις, ἡ, f. ἀποδιοπομπέομαι, *etc.*, sield. — δίοπος, ὁ, (διέπω), Opsynsmand, Befalingsmand, Hersker; *b)* Opsynsmand paa et Skib, *Eur.* — δίοπος, 2, (δίς, ὀπή), med to Huller; df. αἱ διόπαι, etslags Ørenringe.

*δι-οπτεύω, speider, agerer Speider, *oppon.* πολεμίζω, *Il.* 10, 451; *b)* sild. *c. acc.*, betragter nøiagtigen; besørger, har under Opsigt; ὁ διοπτεύων τὴν ναῦν, = ὁ δίοπος, *Dem.*; o. — δι-οπτήρ, ῆρος, ὁ, ogs. διόπτης, ου, ὁ, en Speider, στρατοῦ, *Il.*; alm. Opsynsmand; 2) διάγγελοι καὶ διοπτῆρες, Romernes *optiones* o. *tesserarii*, ogs. *speculatores*, *Plut.*; 3) som διόπτρα o. διάστολεύς, en Sonde; (af διόψομαι); df. — διόπτρα, ἡ, o. δίοπτρον, τό, hvorigiennem man seer el. kiender noget, Kighul, Kigeglas, o. dl.; df. heder Vinen *transl.*, διόπτρον ἀνθρώποις, der lader see i Menneskenes Indre; 2) optisk Rør, bes. til Nivellering, til at maale Høider, o. dl.; 3) som διαστολεύς, en Sonde; 4) Rude el. Skive af Marieglas, *lapis specularis*; df. — διοπτρεία, ἡ, Høidemaalen, Nivellering; — διοπτρίζω, aabner med en Sonde; - denne Handling, διοπτρι-

σμός, ὁ; v. — διοπτρικός, 3, hørende til en δίοπτρα, forsynet dermed; ἡ διοπτρική, sc. τέχνη, Dioptrik.

διορᾱτικός, 3, horende el. skikket til at see igiennem; skarpsynet, *perspicax*; af — δι-ὁράω, *irr.*, seer derigiennem; indseer og adskiller tydeligen, forstaaer mig paa noget, *perspicio*. — δι-οργανόω, organiserer, indretter, uddanner, gior skikket til at uddannes; df. — διοργάνωσις, ἡ, Organisering, Indretning, Uddannelse. — διοργίζω, v. forstærk. ὀργίζω. — διόργυιος, 2, (ὀργυιά), to Favne i Udstrækning. — διορθεύω, sædv. — † δι-ὀρθόω, gior aldeles lige el. ret, opreiser; df. - *a)* berigtiger, forbedrer, τὰ ἀγνοούμενα, retter en Forseelse, *Dem.*; διορθοῦν τὰ προσοφειλόμενα, at berigtige, at afbetale en Gield; ogs. *in med.*, διωρθωσάμην ὑπὲρ ἐμαυτοῦ -, har sørget for min Sikkerhed, *Dem. p.* 895; - *b)* gior noget godt igien; forbereder el. fuldender nogens Lykke; df. — διόρθωμα, τό, hvad der er giort godt igien, Berigtigelse, Forbedring; — διόρθωσις, ἡ, Handlingen διορθοῦν; 2) berigtiget og forbedret Udgave af et Værk, bes. af de homeriske Sange; — διορθωτής, οῦ, ὁ, som berigtiger, som forbedrer; v. — διορθωτικός, 3, *adv.* -κῶς, horende, skikket, tilboielig til at berigtige el. forbedre.

† δι-ὁρίζω, *f.* ἰσω, *att.* ἰῶ, begrændser, afsondrer ved en Grændse; bringer ud over Grændsen, τὸν ἐνθένδε πόλεμον εἰς τὴν ἤπειρον, *Isocr.*; - *b) intr.*, gaaer derover el. over Grændsen, *Polyb.*; — 2) oftest *transl.*, *a)* adskiller (Begreberne) fra hinanden, *distinguo*, *ex.* σοφίαν δὲ καὶ σωφροσύνην οὐ διώριζεν, *Xen. M. S.* 3, 9, 4; - *b)* alm. bestemmer, fastsætter, afgior, *constituo*, *definio legibus*, *ex.* δοκεῖ ταῦτα - θείᾳ φύσει - διωρίσθαι, *id. Hell.* 7, 1, 2; οὐ διώρισαν κράτος, have ikke bestemt, hvo der skal regiere, *Eur.*; sild. ogs. forsikrer, paastaaer; - *c) in med.*, bestemmer og fastsætter et Ords el. en Tings Begreb, definerer, *definio*; σκοπῶν, τί ἕκαστον εἴη -, πάντα μὲν οὖν, ᾗ διωρίζετο, πολὺ ἔργον ἂν εἴη διεξελθεῖν, hvorledes han definerede hvert Begreb, *Xen. M. S.* 4, 6, 1; jf. *ib.* 4, 8, 11; df. — διόρισμα, τό, det Afgrændsede, det Bestemte; v. — διορισμός, ὁ, Begrændselse, Adskillelse, Bestemmelse.

δι-ὁρκίζω, forsikrer edeligen; df. — διορκισμός, ὁ, edelig Forsikkring. — διορμίζω, v. forstærk. ὁρμίζω. — δι-ὄρνυμι, *irr.*, *f.* διόρσω, driver derigiennem; *in med.*, iler derigiennem. — δίορος, 2, (ὅρος), afgrændsende. — διόροφος, 2, (δίς, ὄροφος), = δίστεγος. — διορόω s. διοῤῥόω, (ὀρός, ὀῤῥός), forvandler ganske til Valle; df. — διόῤῥωσις, ἡ, fuldkommen Forvandling til Valle. — διορυγή, Giennemgraven; v. — διόρυγμα, τό, det Giennemgravede, Grøft, Mine; af — δι-ὀρύσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, giennemgraver; διὰ τάφρον ὀρύξας - μακρήν, efter at have draget en lang Grøft el. en Grøft efter Længden, *Od.* 21, 120; - *b)* som τειχωρυχέω, undergraver, giennembryder, τό τεῖχος, τὴν πέτραν, o. dl., *Xen.*; *transl.*, bringer i Fordærvelse; διωρύγμεθα κατὰ πόλεις, man undergraver vor Frihed Stat for Stat, *Dem. pag.* 118; - *c)* giennemroder, giennemspeider; df. — διορυχή, ἡ, Giennemgraven; det Giennemgravede. — δι-ὀρχέομαι, springer el. dandser derigiennem; 2) dandser omkaps med nogen, τινί.

δῖος, 3, egentl. fra el. nedstammende fra Zeus, tilhørende el. helliget Zeus, *Trag.*; df. alm. - *a)* guddommelig, *ex.* δῖα θεά, men ogs. m. *superl.* Bem. *c. gen.*, δῖα θεάων, *Il.*; ogs. δῖον γένος, ἰοχέαιρα, af guddommelig Slægt, *Il.* 9, 534; ligel. om Naturen og om dens Kræfter, tildeels m. Bibegreb af vældig, overmenneskelig, uhyre, *ex.* δ. αἰθήρ, ἅλς, χθών; δῖα Χάρυβδις, *Od.* 12, 104; hvortil ogs. kan henføres *Il.* 8, 185, o. 23, 346; - *b)* om enkelte Mennesker og om hele Folk: udmærket, herlig, tapper, trofast (δῖος ὑφορβός, *Od.*), o. dl., *Hom.*; δῖα γυναικῶν, den ypperste iblandt Qvinder, *id.*, jf. Bem. *a*; - *c)* om Byer: hellig, ærværdig ved Ælde, o. dl., *id.*; - (egentl. *ctr.* af *inus.* δίϊος, af *inus.* Δίς f. Ζεύς, df. d. lat. *divus*).

† Διός, *gen.* af *inus* Δίς f. Ζεύς; df. — διόσδοτος, 2, (δίδωμι), given af Zeus; — Διοσημεία, *poët.* -σημία, ἡ, ogs. Διοσημεῖον, τό, Tegn fra Zeus el. fra Guderne, varslende Luftsyn, *prodigium*, *ostentum*, bes. Lyn og Torden; τὰ Διοσημεῖα, et Digt om Veirmærker af Aratus; v. — Διόσκοροι s. Διόσκουροι, οἱ, (κόρος, κοῦρος), Sønner af Zeus, bes. de ham af Leda fodte Kastor o. Polydeukes, Dioskurerne; - 2) det Dioskurerne helligede Stiernebillede Tvillingerne, *Gemini*, hvis Opgang (ligesom ogs. deres formeente Tilsyneladelse over Skibet, St. Elmsild), bragte Frelse af Havsnød, hvorfor ogs. Dioskurerne ere de Søfarendes Skytsguder; df. - Διοσκουρεῖον, τό, Dioskurernes Helligdom el. Tempel. — δίοσμος, ὁ, Lugtens Giennemtrængen; v. — δίοσμος, 2, til at lugte igiennem; (af ὄζω). — διόστεος, 2, (ὀστέον), med to Been el. Knogler. — δι-ὀσφραίνω, giver noget en Lugt, giennemroger, parfumerer.

διότι, f. διὰ τοῦτο ὅτι –, derfor at, fordi; *b)* i Spørgsmaale: hvorfor? ἔχοις ἂν εἰπεῖν, διότι; *c)* f. *acc. c. inf.*, at, *ex.* φανερὸν, διότι οὐδὲν ὠφελιμότερον, *Xen.* — Διοτρεφής, 2, (Δὶς *inus.*, τρέφω), næret, pleiet, beskyttet af Zeus; ligesom Διογενής h. *Hom.* ofte *epith.* til Fyrster og Konger. — διουρέω, d. forstærk. οὐρέω. — διουρίζω, *jon.* f. διορίζω, *Herod.* — διοχετεία, ἡ, Vandledning; af — δι-οχετεύω, (ὀχετός), leder igiennem Canaler el. Grøfter; διοχ. χώραν, vander el. afdeler Landet ved Canaler. — διοχή, ἡ, (διέχω), Mellemrum, Afstand. — διοχής, 2, (ὀχέω), med to Sæder, *inc.* — διοχλέω, = ἐνοχλέω. — δι-οχλίζω, hæver, aabner, sprænger voldsomt fra hinanden. — δι-οχυρόω, d. forstærk. ὀχυρόω. — δίοψ, οπος, ὁ, ἡ, = δίοπος, 2. — δίοψις, ἡ, Giennemskuen, Giennemblik; Indsigt, Erkiendelse; af — δι-όψομαι, *f. irr.* til διοράω.

*δίπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς), med to Børn, som har to Børn; 2) som andengang el. atter er et Barn; — διπάλαιστος, 2, (παλαιστή), som holder to Haandbreder; — δίπαλτος, 2, (πάλλω), som svinges dobbelt, bes. med begge Hænder el. af to Kæmpende, *ex.* δίπαλτα ξίφη, *Eur.*; men *transl.* δίπαλτα πήματα, det giensidige Brodermord, *Æsch. Sept.* 984; στρατὸς δίπαλτος, den af de tvende Hærførere ophidsede Hær, *Soph. Aj.* 408; o. — δίπηχυς, υ, (πῆχυς), af to Albuer el. Alen; – (af δίς). — διπλάδιος, 2, *jon.* -πλήδιος, *poët.* f. διπλάσιος; τὸ διπλήδιον, = διπλοΐς; — διπλάζω, 1) *act.*, fordobler; 2) *intr.*, er dobbelt, *Soph. Aj.* 268; (af διπλός, διπλοῦς).

δίπλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, dobbelt sammenlagt el. foldet, bestaaende af to Lag, *Il.* 23, 243, jf. δίπτυχος; – 2) ἡ δίπλαξ, dobbelt sammenlagt stor Kappe, *duplex læna*, *Hom.*, dog efter nogle: dobbeltfarvet el. med indvirkede Figurer, *vid. Schneid.*; *b)* πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσι, paa de omtumlede dobbelte (dobbeltsomrede) Planker el. Bord, *Æsch. Pers.* 275; (af διπλός). — διπλασιάζω, fordobler; df. – διπλασιασμός, ὁ, Fordobling; *b)* h. *gramm.*, Consonanternes joniske Fordobling, *ex.* i τόσσος; o. — διπλασιολογία, ἡ, (λέγω), Gientagelse af det Sagte, *Plat.*; af — διπλάσιος, 3, *jon.* διπλήσιος, (διπλός, διπλοῦς), dobbelt, dobbelt saa stor, megen, lang, o. s. v., ogs. m. flgd. ἤ, *quam*, el. c. *gen.*, *ex.* διπλάσια ἀπέδωκε, ὧν ἔλαβε, *Xen.*; jf. *Herod.* 6, 57; τὸ διπλάσιον, det Dobbelte, den dobbelte Priis; df. — διπλασιόω, fordobler; *in pass.*, *Thuc.* 1, 69.

— διπλασίων, ονος, 2, = διπλάσιος. — διπλασμός, ὁ, (διπλάζω), = διπλασιασμός.

δίπλεθρος, 2, (δίς), to πλέθρα el. 200 Favn i Udstrækning; τὸ δίπλ., to πλέθρα. — διπλῆ, ἡ, egentl. *fem.* af διπλοῦς, = διπλοΐς, ogs. fuldstænd. χλαῖνα διπλῆ, *Hom.*; 2) h. *gramm.* er διπλῆ, etslags kritisk Tegn ved forskiellige Læsemaader el. tvivlsomme Vers, ogs. etslags Tegn el. Mærke i Skuespillernes Roller. — διπληγίς, ίδος, ἡ, = διπλοΐς. — διπλήδιος, 3, *jon.* f. διπλάδιος. — διπλήθης, 2, (δίς, πλήθω), dobbelt fuld, *Nic.* — διπλήσιος, 3, *jon.* f. διπλάσιος. — διπλοειμάτος, 2, (εἷμα), med dobbelt foldet el. omslynget Klædebon; o. — διπλόη, ἡ, Dobbelthed; alm. det Fordoblede, det dobbelt Sammenlagte el. Omboiede, bes. omboiet el. spaltet Sted i Jern el. Staal, et Skaar, (*germ.* Scharte); df. *transl.*, det Feilagtige; Falskhed; Tvetydighed; (af διπλός, διπλοῦς). — διπλαΐζω, = διπλασιάζω.

διπλοΐς, ΐδος, ἡ, Klædebon el. Kappe til at kaste dobbelt om Legemet; egentl. bes. *fem.* af — διπλόος, -πλόη, -πλόον, *ctr.* διπλοῦς, ῆ, οῦν, (δίς), tofold, dobbelt; ogs. διπλῆ χλαῖνα, *Hom.*; διπλοῦν τεῖχος, *Thuc.*; ogs. som *compar.* m. flgd. ἤ, *quam*, *ex.* διπλῇ ἢ ἄλλοι, dobbelt saameget som andre, *Plat.*; jf. διπλάσιος; – 2) *transl.*, dobbeltsindet, tvetydig, falsk, *duplex*, *oppon.* ἁπλοῦς; διπλοῦν οὐδὲν οὔτε ποιῆσαι, οὔτ' εἰπεῖν, *Xen.* — διπλός, ή, όν, *poët.* f. διπλόος; jf. ἁπλός; df. — διπλοσήμαντος, 2, (σημαίνω), af el. med dobbelt Betydning; o. — διπλόω, giør dobbelt, fordobler; lægger el. folder sammen; df. – δίπλωμα, τό, det dobbelt Sammenlagte; bes. aabent Brev, Reisepas; Accreditiv; 2) Kogekar, som sættes i et større med kogende Vand; o. – δίπλωσις, ἡ, Fordobling; Ordenes Sammensætning. — δίπνοος, 2, (πνοή), med to Lufthuller.

*διπόδης, 2, ogs. -ποδιαῖος, 3, to Fod i Udstrækning; o. — διποδία, ἡ, 1) etslags laconisk Dands; 2) Forbindelsen af to Versfødder til eet Metrum; saaledes har den jambiske Trimeter sex Fodder, men tre διποδίας; df. – διποδιάζω, dandser Dandsen διποδία; df. – διποδιασμός, ὁ, = διποδία, Bem. 1; – (af δίς o. πούς). — Διπόλια, τά, o. Διπολιώδης, 2, = Διϊπόλια, etc. — δίπολις, εως, ἡ, (πόλις), med to Byer, bestaaende af to Byer; — δίπολος, 2, (πολέω), togange vendt el. pløiet; 2) = διπλόος, *Æsch.*; — δίπορος, 2, (πόρος), med to Veie, Tilgange, Aabninger; — διπόταμος, 2, (ποταμός),

med el. imellem to Floder; — δίπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med to Fødder; 2) ὁ δίπους, etslags Muus i Libyen, *Herod.* 4, 192; — διπρόσωπος, 2, (πρόσωπον), med dobbelt Ansigt; — δίπρυμνος, 2, o. δίπρωρος, 2, (πρύμνα, πρῶρα), ναῦς, med dobbelt Bagstavn, med dobbelt Forstavn, d. e. paa hvis begge Ender der kan anbringes et Ror, og saaledes den modsatte Ende blive Forstavn; ogs. ἀμφίπρωρος; – (af δίς).

*δίπτερος, 2, (πτερόν), ogs. διπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, o. διπτέρυγος, 2, (πτέρυξ), med to Fløie; ναὸς δίπτερος, der er omgiven med en dobbelt Søilerad; — δίπτυξ, υχος, ὁ, ἡ, o. δίπτυχος, 2, (πτύσσω), dobbelt foldet el. sammenlagt; δίπτυχα ποιεῖν, at omvikle Offerkiødet el. Knoglerne dobbelt med Fedthuden, *Hom.*; 2) alm. f. δισσός, dobbelt, *Trag.*; — δίπυλος, 2, (πύλη), med to Porte, med dobbelt Indgang; τὸ δίπυλον, sædv. Θριάσιαι πύλαι, en af Athenens Porte; τὸ τοῦ Ἰάνου δίπυλον, Janustemplet i Rom; — διπύρηνος, 2, (πυρήν), med to Kierner; — διπυρίτης, ου, ὁ, *sc.* ἄρτος, togange baget Brød, Tvebak; o. – δίπυρος, 2, med dobbelt Ild; δίπυροι λαμπάδες, dobbelte Fakler, *Ar.*; ogs. = frgd.; (af πῦρ); — δίῤῥαβδος, 2, (ῥαβδός), med to Striber; — δίῤῥυθμος, 2, (ῥυθμός), med to Takter el. Rhythmer; o. — δίῤῥυμος, 2, (ῥυμός), med to Vognstænger; – (af flgd.).

δίς, *adv.*, togange, dobbelt; δὶς τόσσον, togange saa meget; ogs. som δίχα, adskilt, halvt; – i Sammensætn. bliver δις- foran Consonanterne til δι-, dog beholdes δις- undert. foran θ, τ, μ, π, κ, χ, o. o.; – (efter *Buttm.* af δύο, f. *inus.* δυΐς; df. δισσός, διπλόος, δίχα). — -δις, uadskillelig Endestavelse, betegner, ligesom -δε, en Bevægelse til Stedet, *ex.* i ἄλλυδις, οἴκαδις, χαμάδις. — Δίς, *nominat. inus.* f. Ζεύς, danner *gen.*, *dat.* o. *acc.*, Διός, Διΐ, Δία; ogs. d. lat. *Dis*, *Diespiter*, *Dijovis*, høre hertil; f. Διός brugtes *lacon.* Σιός, *cret.* Θιός; ogs. ere Ordene Ζεύς, Σδεύς, θεός, *deus*, alene som Dialekter forskiellige fra hverandre.

δισάρπᾰγος, 2, (ἁρπάζω), togange røvet. — δις-έγγονος, ὁ, ἡ, ogs. δις-εγγόνη, ἡ, Barnebarn i andet Led, *adnepos*, *adneptis*. — δίσεκτος, 2, (ἕκτος), d. 24 Februari, der i Skudaaret taltes togange, *bis sextus (dies ante Kal. Mart.)*. — δισεξάδελφος, ὁ, ἡ, (ἕξ, ἀδελφός), Descendent fra Broder el. Søster i 6te Led. — δίσευνος, 2, (εὐνή), med to Ægtesenge el. Hustruer. — δίσεφθος, 2, (ἕψω), togange kogt. — δίσηβος, 2, (ἥβη), togange ung. — διςθᾰνής, 2, (θανεῖν), togange død, *Od.* — δισκάλαμος, 2, (κάλαμος), med dobbelt Rør.

δίσκευμα, τό, Kast med Diskos; o. — δισκευτής, οῦ, ὁ, som kaster med Diskos; af — δισκεύω, o. δισκέω, *Hom.*, kaster med Kasteskiven, δίσκος; – οἵω – ἐδίσκεον ἀλλήλοισι, kappedes i Diskoskasten, *Od.* 8, 188; *b)* alm. kaster, slynger; df. — δίσκημα, τό, hvad der kastes som en Diskos. — δίσκηπτρος, 2, (δίς, σκῆπτρον), som holder to Scepter, som behersker to Riger. — δισκοβολέω, er – δισκοβόλος, 2, (βάλλω), som kaster en Diskos el. med en Diskos; df. – δισκοβολία, ἡ, Diskoskasten; o. — δισκοειδής, 2, (εἶδος), diskosformet, skiveformet; – (af flgd.).

δίσκος, ὁ, (δικεῖν), Kasteskive, (sædv. af Steen el. Metal), hvilken man (rimel. ved en i Midten befæstet Læderrem) udslyngede imod et vist Maal; jf. *Od.* 8, 186, flgd.; δίσκῳ – πολὺ φέρτατος, den Fortrinligste i denne Øvelse, *ib.* 129; *in pl.* δίσκοι, Sted, hvor man øver sig i Diskoskasten; – 2) *transl.* af Liigheden med Kasteskiven: en Disk, (Bord, Tallerken); rundt Metalspeil; Solskiven; df. — δισκουρα, τά, det Rum, hvorigiennem Kasteskiven flyver, et Diskoskast, *Il.*; ogs. opløst, δίσκου οὖρα, *ib.*; o. — δισκοφόρος, 2, førende en Diskos. — δισμύριοι, 3, (μυρίοι), 20000; *sing.* ogs. h. Collectiver, *ex.* δισμυρία ἵππος, *Luc.* — δίσπαππος, ὁ, (πάππος), Bedstefader i andet Led, *atavus.* — δισπιθᾰμος, 2, ogs. -σπιθαμαῖος, 3, (σπιθαμή), som holder to Spand; o. — δισπονδειος, ὁ, (σπονδεῖος), Dobbeltspondeus; (af δίς).

*δισσάκι(ς), *adv.*, togange, dobbelt; — δισσάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), med dobbelt Herredømme; δισσάρχαι βασιλεῖς, to herskende Konger; — δισσαχῆ, *adv.*, paa to Steder; — δισσεύω, er dobbelt; — δισσογλωττία, ἡ, at være – δισσόγλωττος, 2, (γλῶσσα), som taler to Sprog; — δισσογονέω, (γονή), føder dobbelt el. togange; — δισσογραφία, ἡ, forskiellig Læsemaade; o. – δισσογραφεῖται, der finder en forskiellig Læsemaade Sted; τὸ δισσογραφούμενον, Ord el. Sted, hvortil der findes en forskiellig Læsemaade; (af γράφω); o. — δισσολογέω, (λέγω), siger dobbelt, gientager; 2) udtaler el. danner et Ord paa en dobbelt Maade; – denne Handling, δισσολογία, ἡ; af — δισσός, 3, *att.* διττός, (δίς), tofold, dobbelt; *in pl.* ogs. f. δύο, *ex.* δισσοὺς βασιλεῖς αἱροῦνται, *Xen.*; df. — δισσοτόκος, 2, (τίκτω), som føder togange el. dobbelt.

διςσυλλαβέω, er - διςσύλλαβος, 2, (συλλαβή), tostavelset; - denne Beskaffenhed, διςσυλλαβία, ἡ. — διςσυμφωνέω, skriver el. udtaler med to Consonanter; af — διςσύμφωνος, 2, skreven el. udtalt med to Consonanter. — διςταγμός, ὁ, (διστάζω), Tvivl, Uvished. — διςτάδιος, 2, (στάδιον), af to Stadier el. 250 Skridt. — διστάζω, tvivler; er i Uvished, betænker mig, jf. δοάζω; df. - διστακτικός, 3, som udtrykker en Tvivl, tvivlsom; — διστάσιος, 2, (στάσις), af dobbelt Vægt el. Værd; — δίστασις, ἡ, (διστάζω), Tvivl; — διςτἄφής, 2, (ταφή), togange begraven; — διστεγία, ἡ, Huus af to Stokværk; af - δίστεγος, 2, (στέγη), af el. med to Stokværk; o. — δίστιχος, 2, (στίχος), med el. af to Linier, Rader, Vers; τὸ δίστιχον, et Hexameter med flgd. Pentameter; - (af δίς).

*διστοιχία, ἡ, en Dobbeltrække; af - δίστοιχος, 2, (στοῖχος), af, med el. i en dobbelt Række; — διςτύκος, 2, (τίκτω), som har født togange; — δίστολος, 2, (στέλλω), tofold, dobbelt, parviis; jf. μονύστολος; — δίστομος, 2, (στόμα), med dobbelt Mund el. Munding; om et Sværd: tveegget; ὁδοὶ δίστομοι, to Veie, som løbe sammen i een, Soph.; — διςύλλαβος, etc., see u. διςσύλλαβος; — διςχῐδής, 2, tvekløvet, deelt; o. - διςχῐδόν, adv. til flgd.; (af σχίζω); — διςχίλιοι [χῑ], 3, 2000; — δίςχοινος, 2, som holder to σχοίνους el. 60 Stadier; — δίςχωλος, 2, (χωλός), halt paa begge Been; o. — διςσώματος, 2, o. δίσωμος, 2, (σῶμα), med to Legemer; med toslags Legemer; - (af δίς). — Διϊσωτήριον, τό, f. Διϊσωτήριον, (Δίς), et Tempel paa Akropolis til Ære f. Ζεὺς σωτήρ.

διτάλαντος, 2, (τάλαντον), som er to Talenter i Værdi el. Vægt; — διτοκέω, er - διτύκος, 2, (τίκτω), som føder Tvillinger el. togange; — δίτονος, 2, (τόνος), af el. med to Toner; o. — διτρόχαιος, ὁ, (τροχαῖος), Dobbeltrochæus; (af δίς). — διτταχοῦ, adv., paa to Steder; o. — διτταχῶς, adv., = διχῶς; af — διττός, 3, att. f. διςσός; ligel. i Sammens., ex. διττολογία, o. s. v. — δίτυλος, 2, (δίς, τύλος), med to Buler. el. Pukler. — δι-ὑγιαίνω, bliver aldeles sund. — δίυγρος, 2, (ὑγρός), giennemvaad. — δίυδρος, 2, (ὕδωρ), giennemvandet. — διϋλάζω, (ὕλη), df. pass. διυλασμένα τὰ τῶν αἰτίων γένη, de igiennem Materien udbredte Grundaarsager, Plat. — δι-ὑλίζω, f. ίσω, renser, klarer, giennemsier; διυλ. τὰς ῥῖνας, snyder Næsen; df. — διύλισις, ἡ, o. διυλισμός, ὁ, Rensen, Afklaren, Giennemsien; o. — διυλιστήρ, ῆρος, ὁ, Dørslag. — διυπνίζω, (ὕπνος), vækker af Søvne. — δι-ὑφαίνω, giennemvæver.

διφαλαγγάρχης, ου, ὁ, o. διφαλάγγαρχος, ὁ, (ἄρχω), Anfører for en - διφαλαγγία, ἡ, (δίς, φάλαγξ), dobbelt Phalanx; - hans Embede, διφαλαγγαρχία, ἡ. — διφἄσία, ἡ, = διλογία; o. — διφάσιος, 3, o. δίφατος, 2, bifarius, tofold, dobbelt; jon. ogs. f. δύο, Herod.; (af δίς o. φημί). — διφάω, ogs. διφέω, opsøger i Dybet, τήθεα, Il. 16, 747; giennemsøger, καλιήν, Hes. Op. 374; (besl. m. δίω, δίζημαι, διψάω); af — διφή, ἡ, Søgen, Forsken. — διφήτωρ, ορος, ὁ, (διφάω), en Speider, en Udforsker; en Dykker.

†διφθέρα, ἡ, (δέφω), tilberedet Dyreskind, Læder; alm. hvad der er giort af Skind el. Læder: Klædning, Telt, Randsel, Pose, o. dl.; διφθέραι στεγαστρίδες, som tiene til Overtræk, Herod. 1, 194; bes. Pergament, o. df. ogs. jon. f. βίβλος, vid. Herod. 5, 58; διφθέραι βασιλικαί, Skindbøger, der indeholdt Perserkongernes Historie, Ctes.; df. — διφθεράλοιφος, ὁ, (ἀλείφω), som lærer (andre) at skrive paa Pergament; — διφθερίας, ου, ὁ, = διφθερίτης; — διφθέρινος, 3, af garvet Skind el. Læder; — διφθερίς, ίδος, ἡ, = διφθέρα; — διφθερίτης, ου, ὁ, fem. διφθερῖτις, ιδος, ἡ, som er ifort en Skindpels el. Skindstak; — διφθεροπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), en Læderhandler; o. — διφθερόω, overtrækker el. bedækker med Læder. — δίφθογγος, 2, (δίς, φθόγγος), dobbeltlydende; ἡ δίφθογγος, Dobbeltlyd, Dobbeltvocal, Diphthong, ogs. τὸ δίφθογγον; df. διφθογγίζειν, at forsyne med en Diphthong; o. διφθογγογραφεῖν, (γράφω), at skrive med en Diphthong.

διφορέω, 1) er - διφόρος, 2, (δίς, φέρω), som bærer togange, bes. Frugt; 2) διφορεῖν h. gramm., at udtale el. skrive et Ord paa en dobbelt Maade; df. — διφόρησις, ἡ, dobbelt Udtale el. Skrivemaade. — διφόρος, 2, 1) see u. διφορέω; 2) som bærer tvende. — δίφραξ, ἄκος, ἡ, poët. f. δίφρος; men διφράς, ἡ, inc. — διφρεία, ἡ, (διφρεύω), Kioren, Kiørsel, Maade at kiøre paa. — διφρελάτειρα, ἡ, fem. til διφρηλάτης. — δίφρευσις, ἡ, = διφρεία; o. — διφρευτής, οῦ, ὁ, = διφρηλάτης; af — διφρεύω, kiorer (transit. o. intr.), ligel. in med. — διφρηλασία, ἡ, Handlingen - διφρηλατέω, er - διφρηλάτης, ου, ὁ, som styrer el. kiorer en Vogn, en Kudsk; o. — δι-

φρήλατος, 2, som kiorer paa en Vogn; (af δίφρος o. ἐλαύνω).

διφρηφόρος, 2, = διφροφόρος. — διφρίον, τό, dim. af δίφρος. — δίφριος, 3, (δίφρος), horende til en Vogn. — διφρίσκος, ὁ, dim. af δίφρος. — δίφροντις, ι, (δίς, φροντίς), med deelt Mening, tvivlraadig, Æsch. — διφροπηγία, ἡ, Vognmagerprofessionen; af - διφροπηγός, ὁ, (πήγνυμι), en Vognmager; af — † δίφρος, ὁ, (f. διφόρος, Bem. 2), det runde Dobbeltsæde paa Stridsvognen (neml. for ἡνίοχος o. for παραιβάτης), jf. Il. 11, 747; undert. ogs. hele Stridsvognen, bes. i Il.; derim. i Od. altid, tosædig Reisevogn; sild. ogs. et slags Bærestol; - 2) alm. Stol, Sæde, Hom.; ἀπὸ δίφρου διαλέγεσθαι, fra Læarestolen, Plut.; - sild. ogs. ἡ δίφρος, sc. ἕδρα, ogs. in pl. heterog. τὰ δίφρα, Call.; ds. — διφρουλκέω, (ἕλκω), trækker Vognen; — διφρουργία, ἡ, (ἔργον), = διφροπηγία; — διφροῦχος, 2, (ἔχω), som har et Vognsæde; o. — διφροφορέω, bærer en Stol; bærer paa el. i en Stol; 2) intr. o. in med., kiorer paa en Vogn; ds. — διφροφόρος, 2, (φέρω), som bærer en Stol; som bæres paa el. i en Stol; b) διφρόφορος, 2, som kiorer paa en Vogn, som bæres paa el. i en Stol. — διφρυγής, 2, (φρύγω), togange torret el. ristet.

* διφυής, 2, af dobbelt Natur, Gestalt el. Beskaffenhed, ex. en Centaur, Sphinx, o. a., ogs. Eros, som fælles for begge Slægter; alm. tofeld, dobbelt; ds. - διφυΐα, ἡ, dobbelt Natur el. Beskaffenhed; Adskillelse, Deling; o. - δίφυιος, 2, af dobbelt Natur el. Beskaffenhed; (af φύω); — δίφυλλος, 2, (φύλλον), af el. med to Blade; — δίφυος, 2, = διφυής; o. — διφωνία, ἡ, Forskiellighed i Læsemaaden; af - δίφωνος, 2, (φωνή), tostemmig, med toslags Lyd; 2) som taler to Sprog; - (af δίς).

δίχα, adv., (δίς), særskilt, i to Dele, ex. δίχα - πάντα δέδασται, Od. 15, 412; affondret, undert. ogs. c. gen., ex. ἡ ψυχὴ ἐπειδὰν τοῦ σώματος δίχα γένηται, naar den er affondret derfra, Xen.; ogs. om Stedet: fiernt, langt borte, τινός s. ἔκ τινος, Soph.; ogs. uden nogens Vidende; - b) forskielligen, stridigen, ex. δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή, de vare af stridige Meninger, Hom.; ἐγίνοντο δίχα αἱ γνῶμαι, Herod.; οἱ δικασταὶ δίχα ψηφιζόμενοι, som fælde modsatte Domme; ds. — διχάζω, poët. διχάω, sonderlemmer, adskiller; b) gior fiendsk el. vred; 2) intr. o. in med., at adskille el. dele sig; at være deelt, adskilt el. halv. — δίχαλκος, ὁ, ogs. δίχαλκον, τό, (χαλκός), en Kobbermont, = 2 χαλκοῖ, el. ¼ Obol. — διχάς, άδος, ἡ, (δίχα), Halvten; 2) som adject. fem., deelt. — δίχασις, ἡ, Deling; Halvte; o. — διχαστήρ, ῆρος, ὁ, Skæretand; (af διχάζω). — διχάω, poët. f. διχάζω.

διχῆ, adv., = δίχα s. διχῶς. — διχηλεύω, o. διχηλέω, er - δίχηλος, 2, (δίς, χηλή), som har spaltede Kloer el. Hove. — διχήρης, 2, (δίχα, ἄρω), sonderlemmet, deelt; ὁ o. ἡ διχ., som sonderlemmer, som deler. — διχθά, adv. poët. f. δίχα; Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, mit Hierte var deelt imellem toslags Tanker, Il. 16, 435; ds. — διχθάδιος, 3, deelt, tofold, dobbelt; o. — διχθάς, άδος, ἡ, bes. adject. fem. af frgd., Mus. — διχίτων, ονος, 2, (δίς, χιτών), med dobbelt Kiortel el Klædning. — * διχόβουλος, 2, (βουλή), = διχογνώμων; — διχογνωμέω, sædv. διχογνωμονέω, er - διχογνώμων, ονος, 2, (γνώμη), af forskiellig Mening, uenig, tvivlende; ds. - διχογνωμοσύνη, ἡ, Uenighed; Ubestemthed; — διχόθεν, adv., fra to Sider el. Dele; o. — διχόθυμος, 2, (θυμός), uenig med sig selv, tvivlende, ubestemt; - (af δίχα). — διχοίνικος, 2, som holder to χοίνικας; — δίχολος, 2, (χολή), med tvende Galder el. Galdeblærer; o. — διχόλωτος, 3, (χολωτός), dobbelt opbragt; (af δίς).

* διχόμηνν, ηνος, ὁ, ἡ, = διχόμηνις; — διχομηνία, ἡ, Fuldmaane, (fordi den deler den græske Maaned i to Halvter); — διχομηνιαῖος, 3, i Midten af Maaneden; ἡ διχομηνιαία, den midterste Dag i Maaneden, Idus; o. — διχόμηνις, ιδος, ὁ, ἡ, o. - διχόμηνος, 2, som er midt i Maaneden el. i Fuldmaane, horende dertil; - (af δίχα o. μήν). — διχόμητις, ι, (μῆτις), uenig med sig selv, ubestemt, tvivlende; — διχόμυθος, 2, (μῦθος), som forer en dobbelt Tale, tvetunget, lognagtig; o. — διχο-νοέω, o. διχόνοια, ἡ, = διχογνωμονέω, διχογνωμοσύνη. — δίχορδος, 2, (χορδή), med to Strænge el. Sener; o. — διχορία, ἡ, Dobbeltchor; (af δίς).

* διχοῤῥαγής, 2, (ῥήγνυμι), dobbelt reven el. klovet; — διχόῤῥοπος, 2, (ῥοπή), som vakler el. svæver til begge Sider, uvis; — διχοστασία, ἡ, Adskillelse, Uenighed; 2) Uenighed med sig selv, Uvished, Tvivl; o. - διχοστατέω, staaer el. stiller mig affondret; adskiller mig derfra, bliver uenig dermed; 2) er uenig med mig selv, er ubestemt el. tvivlraadig; (af ἵστημι); — διχόστομος, 2, = δίστομος; — διχοτομέω, er - διχοτόμος, 2, (τέμνω), som skærer,

klover, adskiller i to Dele; df. – διχοτόμημα, τό, det Giennemskaarne, Halvten; det Afskaarne, afskaaren Deel; o. – διχοτόμησις, ἡ, o. διχοτομία, ἡ, Sonderskæren, Sonderlemmen i to Halvter; o. — διχοτόμος, 2, see u. διχοτομέω; 2) pass., διχότομος, 2, skaaren el. deelt i to Dele σελήνη διχότομος, Halvmaane; – (af δίχα).

διχόυς, ουν, (δίς), som tager el. holder to χοῦς. — *διχο-φορέω, = flgd., inc.; — διχοφρονέω, er – διχόφρων, ονος, 2, (φρήν), usamdrægtig, uenig; ubestemt, tvivlraadig; tvetydig, falsk; df. – διχοφροσύνη, ἡ, Uenighed, Tvistighed; o. — διχοφωνία, ἡ, Misforstaaelse, Uenighed; af – διχόφωνος, 2, (φωνή), som ikke stemmer dermed; usamdrægtig, uenig; – (af δίχα). — διχόω, poët. f. διχάω, διχάζω. — διχροια, ἡ, (δίχροος), Sammensætning af to Farver. — διχρονεῖν, at være – δίχρονος, 2, (χρόνος), med to Quantitæter, kort og lang, anceps; df. – διχρονοκατάληκτος, 2, (καταλήγω), der ender med en saadan Stavelse; o. — δίχροος, 2, ctr. δίχρους, ogs. δίχρωμος, 2, (χρόα, χρῶμα), tofarvet; (af δίς). — διχῶς, adv., som δίχα, tofold; dobbelt.

†δίψᾰ, ἡ, Torst; transl., heftig Attraa, τινός, efter noget; df. — διψᾰκός, ὁ, den Sygdom, at man altid tørster; 2) Tidselburre, hvormed Uld kardes; — διψαλέος, 3, o. διψαλόεις, εσσα, εν, poët. f. δίψιος, tørstig; — διψάς, άδος, ἡ, best. adject. fem. til δίψιος, tørstig, tør, fortørret; 2) som subst., etslags giftig Slange, hvis Bid foraarsager Torst; — διψάω, inf. διψῆν, f. διψήσω, tørster, Od.; transl., attraaer heftigen, c. gen., ex. διψῆ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου, behøver, trænger dertil, Pind. Nem. 3, 10; ogs. c. inf., ex. ἐγὼ ὑμῖν διψῶ χαρίζεσθαι, Xen.; (besl. m. διφάω); o. — διψηλός, 3, διψήρης, 2, o. διψηρός, 3, poët. f. δίψιος, tørstig.

δίψησις, ἡ, Torsten el. at tørste; transl., heftig Attraa; o. — διψητικός, 2, som opvækker Torst; 2) tørstig; (af διψάω). — δίψιος, 3, ogs. 2, som tørster, tørstig; b) som mangler Vand, tør, fortørret, γαῖα, κόνις, σποδιά, χθών, Trag.; o. — διψοποιός, 2, (ποιέω), som opvækker Torst; (af δίψα). — δίψος, τό, att. f. δίψα, Torst. — διψυχέω, er – δίψυχος, 2, (δίς, ψυχή), som δίθυμος, tvivlraadig; df. — διψυχία, ἡ, Tvivlraadighed. — διψώδης, 2, (δίψα, εἶδος), tørstig el. som opvækker Torst.

δίω [ῐ], 1) in act., intr., a) flyer, flygter, lader mig jage; Τρὼς περὶ ἄστυ – δίον, Il. 22, 251; c) frygter, er bange, sædv. i Forbindelsen, περὶ γὰρ δίε νηυσίν, ex. Il. 9, 433; ligel. περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν, Μή τι πάθῃ, ængstedes for ham, Il.; — 2) i Passivformen, og imod den sædv. Analogie, transit., skræmmer, jager paa Flugt, fordriver, δηΐους προτὶ ἄστυ, Il. 12, 276, ogs. ἀπὸ ναῦφι μάχην, ib. 16, 246; Hom. bruger saaledes conj. δίωμαι, δίηται, δίωνται, opt. δίοιτο, oftest inf. δίεσθαι, der dog Il. 12, 304, som pass. maa henføres til δίεμαι, s. m. s.; b) Æsch. Pers. 800, 801, bruger δίομαι (lect. var. f. δέομαι) f. δίω, δέδια, efter Analogie af κήδομαι, κέκηδα, o. fl., vid. Buttm.

διωβελία, o. διωβολία, ἡ, en af Statskassen udredet Foræring af to Oboler til hver athen. Borger, for at han dermed paa de høie Fester kunde betale en Plads i Theatret; o. — διωβόλιον, o. διώβολον, τό, en dobbelt Obol; (af ὀβολός). — δίωγμα, τό, hvad man forfølger, besl. Vildtet; δίωγμα πώλων, en Vogn, Eur.; 2) som δίωξις, Forfølgen, Paatrængen; δίωγμα ξιφόκτονον, det dødelige Stød med Sværdet; o. — διωγμός, ὁ, Forfølgelse, Foruroligelse; (af διώκω). — διώδυνος, 2, (ὀδύνη), meget smertelig.

δι-ωθέω, irr., f. -ωθήσω, o. -ώσω, støder el. driver ud fra hinanden; (πτελέη) κρημνὸν – διῶσε, losrev, sprængte fra hinanden, Il. 21, 244; b) støder bort, fortrænger; c) støder el. driver derigiennem; – 2) in med., støder fra mig; εὔνοίην – διωθέεσθαι, Herod. 7, 104; bortfierner, afviser, afslaaer, giendriver. — διωθίζω, = διωθέω; df. — διωθισμός, ὁ, Bortstøden; Giennemstøden. — διωκάθω, att. o. poët. forlæng. af διώκω. — *διωκτήρ, ῆρος, ὁ, fem. διώκτρια, ἡ, ogs. διώκτης, ου, ὁ, o. διώκτωρ, ορος, ὁ, Forfølger, Forfølgerske; — διωκτός, 3, forfulgt; søgt; o. — διωκτύς, ύος, ἡ, jon. f. δίωξις, Forfølgelse; – (af flgd.).

διώκω, f. ξω, att. ogs. ξομαι, Ar., (δίω), forfølger, jager el. sætter efter nogen, τινά, oppon. φεύγω, Il.; διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε, driver ingen bort, Od. 18, 409; in med., jager foran mig, τινὰ δόμοιο, o. dl., nogen af Huset, Od.; – 2) transl., a) efterjager, stræber at naae el. erholde, ἀκίχητα, Il. 17, 75; τὰ καλὰ διώκειν, at beflitte sig paa Dyden, ἡδονήν, at efterhænge Fornøielser; c. acc. pers. ogs. at holde el. hænge fast ved nogen, Xen.; b) som διέρχομαι, giennemgaaer, beskriver, Xen. M. S. 2, 1, 34, hvor man dog ogs. læser διώκει; – 3) ofte tilsynel. intr., hvorved man supplerer ἵππους, ἅρμα, πόδας, o. dl., jager, sprænger, iler, ex. Il. 23, 344; – 4) i d. attiske Retssprog: anklager, forfølger for Ret-

ten; ogs. διώκειν δίκην, *Dem.*; men διώκειν τινὰ τῆς πόλεως, at fordrive nogen af Byen; - *adject.*, *verbal.* διωκτέοι εἰσί, ere at forfølge *Herod.* 9, 58.

διωλένιος, 3, (ὠλένη), med udspændte Albuer el. Arme; — διωλύγιος, 2, som strækker sig langt el. vidt; bes. som høres, lyder, toner vidt; (*simpl.* ὠλύγιος *inus.*, rimel. af λιγύς, el. af ὀλολύζω). — διωμοσία, ἡ, = ἀντωμοσία; v. — διώμοτος, 2, eedsvoren, som har svoren, *juratus*; 2) διώμοτοι, οἱ, de Sammensvorne, *conjurati*; (af διόμνυμι). — Διώνη, ἡ, Dione, ved Zeus Moder til Aphrodite; sild. ogs. som *metronym.*, Aphrodite selv; (af Διός, ligesom Ἀτρυτώνη af ἄτρυτος). — διωνυμία, ἡ, Dobbeltnavn; af — διώνυμος, 2, (δίς, ὄνομα), med dobbelt Navn, med to Navne; 2) (διά), vide berømt. — Διώνυσος, ὁ, *ep.* f. Διόνυσος. — διωξικέλευθος, 2, (κέλευθος), som driver paa Veien el. til at gaae; v. — διώξιππος, 2, (ἵππος), som driver Hestene, som kiører el. rider; af — δίωξις, ἡ, (διώκω), Forfølgelse, Eftersætten; *b)* Tilskynden, Fremskynden; *c)* *transl.*, Forfølgen el. at forfølge, giennemgaae i Talen.

διωρία, ἡ, 1) (ὥρα), Tid af to Timer; 2) (ὅρος), Afsondring, Begrændselse, Termin. — διωρισμένως, *adv. part. pf. pass.* af διορίζω, afsondret, bestemt. — διώροφος, 2, (δίς, ὄροφος), med dobbelt Tag. — διωρυγή, ἡ, v. διώρυγμα, τό, = διορυγή, διόρυγμα; — διωρυκτής, οῦ, ὁ, som giennemgraver; — διώρυξ, υχος, v. υγος, ὁ, ἡ, giennemgravet, giennemstukken; ἡ διώρυξ, *sc.* γῆ, Grav, Canal, Mine, Gang; v. — διωρυχή, ἡ, = διωρυγή; (af διορύσσω). — δίωσις, ἡ, v. διωσμός, ὁ, Bortstøden; Giennemstøden; v. — διωστήρ, ῆρος, ὁ, Instrument, hvormed man støder derigiennem el. derud; 2) Stang, som stikkes derigiennem; (af διωθέω). — δίωτος, 2, (οὖς, ὠτός), med to Øren el. Hanker. — διωχής, 2, = διοχής.

δμηθείς, *part. aor.* 1 *pass.* til δαμάω; δμηθήτω, 3 *imperat.*, at han dog lod sig tvinge og bevæge, *Il.* 9, 198. — *δμῆσις, ἡ, Betvingen, Tæmmen; ἵππων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε, Styrke til at tæmme el. styre dem, *Il.* 17, 476; — δμήτειρα, ἡ, *Il.*, *fem.* af - δμητήρ, ῆρος, ὁ, som tæmmer, betvinger, overvinder; — δμωή, ἡ, egentl. den Betvungne, oprindel. Krigsfangne; df. alm. Slavinde; h. *Hom.* altid *in pl.*; ogs. undert. δμωαὶ γυναῖκες, *id.*; — δμωΐς, ΐδος, ἡ, ogs. δμωϊάς, άδος, ἡ, = δμωή; v. — δμώϊος, 2, slavisk; af - δμώς, ὁ, *gen.* δμωός, egentl. den Betvungne, oprindel. Krigsfangne; df. alm. Slave, Træl, Livegen, Tiener; h. *Hom.* oftest *in pl.*; ogs. δμῶες ἄνδρες, *id.*; *fem.* δμωή; - (af δαμάω).

δνοπαλίζω, *f.* ίξω, (δονέω), svinger, ryster, kaster hid og did; ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν, grebe fat paa og stødte den ene den anden, *Il.* 4, 476; - τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις, skal du kaste dine Pialter om dig, *Od.* 14, 512. — δνοφερός, 3, mørk, dunkel; af — δνόφος, ὁ, Mørke, Dunkelhed, tyk Sky; (besl. m. νέφος, κνέφας). — δοάζω, δοάζομαι, af δοιοί, m. Grundbem. tvivler, *inus.*; hertil føre nogle *aor.* δοάσσατο, *conj.* δοάσσεται (*ep.* f. -ηται), *Il.* 23, 339; men efter *Buttm.* ere de ved Omlyd af δέαται, det synes, hvf. δέατο, *Od.* 6, 242, altid *c. dat.*, *ex.* Ὧδε δέ μοι φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, saaledes syntes det mig at være bedre, *Od.* 10, 153; *Apoll. Rh.* har ogs. *aor. act.* δοάσσαι, at ane, troe, høre; h. *Hom.* derimod svare δέατο, δοάσσατο, aldeles til d. besl. ἐδόκει, ἔδοξε.

†δόγμα, τό, (δοκέω), Mening, Villie, Beslutning, Anordning; δόγματα h. Philosopherne: Læresætninger, *placita*; df. — δογματίας, ου, ὁ, fuld af Læresætninger el. Sententser, *ex.* Euripides; — δογματίζω, fastsætter og bekiendtgiør et Decret, en Læresætning, en Religionsmening, v. dl.; — δογματικός, 3, hørende til, affattet i Læresætninger; *b)* udledet af Læresætninger, dogmatisk; - 2) som foredrager, opstiller, antager visse Læresætninger; — δογματιστής, οῦ, ὁ, = δογματικός; — δογματολογία, ἡ, (λέγω), Foredrag af en Lære; den foredragne Lære; v. — δογματο-ποιέω, fatter en Beslutning; df. - δογματοποιΐα, ἡ, at fatte en Beslutning; at opstille en Læresætning. — δόθιήν, ῆνος, ὁ, ogs. δοθίων, liden Blodbyld.

δοιάζω, *f.* άσω, (δοιοί), fordobler; *in med.*, er deelt el. dobbelt, d. e. er tvivlraadig, betænker mig. — δοιδυκίζω, sædv. διαδοιδυκίζω, støder og rører imellem hverandre; af — δοίδυξ, ῦκος, ὁ, en Morterstøder. — δοιή, ἡ, Tvivl, Uvished; ἐν δοιῇ δέ, *c. inf.*, det er uvist, el. vi ere i Tvivl om -, *Il.* 9, 230; af — δοιός, 3, sild. *poët.* f. δισσός, tofold, dobbelt; h. *Hom.* alene *a)* *in pl.* δοιοί, 3, som δύο, to, begge; δοιά, ogs. som *adv.*, paa to Maader, med tvende Hensyn, *Od.* 2, 46; *b)* *in dual. masc.* v. *neutr.* δοιώ, som δοιοί, δοιά, to, begge; df. — δοιοτόκος, 2, (τίκτω), som føder Tvillinger.

δοκάζω, 1) (δοκέω), mener, formoder; 2) = δοκεύω. — δόκανα, τά, (δοκός), efter *Plut.*, i Sparta: to opretstaaen-

de Billeder af Kastor og Pollux, der oven- og nedentil vare forbundne med Tværstanger; df. ogs. i Astronomien: Tegnet paa Stiernebilledet Tvillingen. — *δοκάνη*, ἡ, 1) (δόκη, δέχομαι), Plads el. Sted, hvori noget optages; 2) (δοκός), som στάλιξ, Gaffel el. Fork, hvormed Jægergarnet opstilles. — *δοκεύω*, (δέχομαι), søger at faae fat, at gribe el. fange, *Il.* 8, 340; df. efterstræber, belurer; alm. holder Øie med, iagttager, *Hom.*; *b)* sild. betragter, beskuer; ogs. som δοξάζω, mener; — men *part.* δεδοκημένος m. *act.* Bem., iagttagende, lurende, henfører *Buttm.* til δέχομαι, s. m. s.

δοκέω, *f.* δόξω, *aor.* ἔδοξα, *poët.* ogs. δοκήσω, ἐδόκησα, *pf. pass.* δέδογμαι, *poët.* ogs. δεδόκημαι, ogs. *Herod.* 7, 16, 3, men *part.* δεδοκημένος, see u. δέχομαι; — 1) mener, troer, formoder, νικησέμεν Ἕκτορα, at jeg skal overvinde ham, *Il.* 7, 192; jf. *Herod.* 1, 8; — 2) synes, har Skin el. Udseende af noget; δοκέεις μοι οὐκ ἀπινύσσειν, ikke at være uforstandig, *Hom.*; κάρτα δόξας ἀμαθὴς εἶναι, efter at være bleven anseet for et meget raat Menneske, *Herod.* 1, 33; ἐδόκουν ἐπιτήδειοι εἶναι, syntes at være dygtige, *Xen.*; τὰ δοκοῦντα τοῖς ἀνθρώποις, Menneskenes Forestillinger; — 3) bes. attiske Udtryksmaader ere: — *a)* δοκῶ μοι, synes el. forekommer mig selv; οὐκ ἀπείρως μοι δοκῶ ἔχειν, *Xen.*; — *b)* δοκεῖ μοι, *α)* det synes mig; ἔδοξε πᾶσιν, alle vare af den Mening; ὡς ἐμοὶ δοκεῖν s. δοκεῖ, efter mit Tykke; *β)* det behager mig, jeg beslutter; εἰ μή τι σοι ἄλλο δοκεῖ; εἰ καλῶς ἔχει ταῦτα, δοξάτω ὑμῖν, da beslutter det, *Xen. Anab.* 5, 7, 31; δέδοκται, det er besluttet af Folket; τὸ δοκοῦν, δόξαν, δεδογμένον, den tagne Beslutning; δεδογμένοι ἀνδροφόνοι, erklærede el. dømte Mordere, *Dem.*; ogs. *in part. nom. absol.*, δόξαν ταῦτα, da dette var besluttet; — *c)* i Indskuds- el. Udraabssætninger: πῶς δοκεῖς, hvad mener du! tænk engang! *Ar. Plut.* 742; πῶς δοκεῖς χαίρων, O hvor glad! men καὶ τούτους τί δοκεῖτε, hvad dømme el. mene I om disse? *Xen. Anab.* 5, 7, 26, hvor man supplerer εἶναι; — *d)* synes (alene, el. hvad jeg ikke er); μὴ τῷ δοκεῖν, ἀλλὰ τῷ ὄντι, ei ved det blotte Skin, men i Virkeligheden, *Xen.*; ὥστε δοκεῖν μείζους εἶναι, ἢ εἰσί, *id.*; df. bes. h. *Ar.*, forstiller mig, *simulo*, o. m. Nægtelse, *dissimulo*, *c. inf.*

δόκη, ἡ, f. δοχή, ogs. f. δόκησις, alene h. *gramm.* — *δόκημα*, τό, (δοκέω), som δόκησις, Mening, Formodning. — *δοκησιδέξιος*, 2, (δεξιός), som synes sig selv dygtig el. heldig; o. — *δοκησίνους*, 2, (νοῦς), som synes sig selv klog; af — *δόκησις*, ἡ, (δοκέω), Mening, Formodning; bes. *a)* det gode Omdømme, som man staaer i hos Andre, d. e. Ære, Berømmelse, som δόξα; *b)* den gode Mening, som man nærer hos andre, *existimatio*; df. — *δοκησισοφία*, ἡ, indbildt Viisdom; af — *δοκησίσοφος*, 2, (σοφός), der synes sig selv viis. — *δοκίδιον*, τό, *dim.* af δοκός.

δοκιμάζω, *f.* άσω, (δόκιμος), prøver, undersøger, *ex.* en Tings Ægthed, o. dl.; νόμοι — οὓς τὸ πλῆθος — δοκιμάσαν ἔγραψε, efter at have prøvet dem, *Xen.*; κήρυκα μὲν ἂν δοκιμάζητε, vilde prøve, om nogen duede til Udraaber, *Dem.* p. 149; — bes. i Athenen: *a)* at underkaste de udnævnte Øvrighedspersoner en Prøvelse; jf. *Dem. pag.* 551; *c)* at underkaste Ynglingen en Prøve ved hans Overgang i Mændenes Klasse; ἕως ἂν ἐγὼ ἀνὴρ εἶναι δοκιμασθείην, *id. p.* 814; — 2) antager, bifalder, anbefaler som god og ægte; holder for god og nyttig; ἡ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ — ἐκ τῶν δεδοκιμασμένων καθίσταται, af Mænd af prøvet Retskaffenhed, *Xen. M. S.* 3, 5, 20.

**δοκιμασία*, ἡ, Prøvelse, Undersøgelse; *b)* den aflagte Prøve; *c)* om Soldaterne: Mønstring; — *δοκιμαστήριος*, 2, hørende til en Prøve; af — *δοκιμαστήρ*, ῆρος, ὁ, o. *δοκιμαστής*, οῦ, ὁ, som prøver el. undersøger; som erkiender noget for prøvet el. godtgiort; som bifalder el. billiger noget; v. — *δοκιμαστικός*, 3, = δοκιμαστήριος; — (af δοκιμάζω).

δοκιμή, ἡ, anstillet Prøvelse; o. — *δοκίμιον*, τό, = δοκιμασία; af — *δόκιμος*, 2, *adv.* -κίμως, (δέχομαι), antagen; antagelig, ægte, som holder Prøve, egentl. o. *transl.*; *c)* som εὐδόκιμος, anseelig; δόκιμον εἶναι παρά τινι, at staae i Anseelse hos nogen, *Herod.*; ogs. om en Flod: anseelig, navnkundig, *id.*; df. — *δοκιμότης*, ητος, ἡ, prøvet Ægthed. — *δοκίς*, ίδος, ἡ, *dim.* af δοκός; 2) liden Stok el. Pidsk, *Xen.* — *δοκός*, ἡ, sild. ogs. ὁ, Biælke; bes. hede δοκοί, de horizontale Loftbiælker, som bære Taget, *Hom.*; 2) eislags Ildmeteor. — *δόκος*, ὁ, som δόκησις, Mening, Formodning, Forventning; 2) Beluren, Lureri, *Archil.* — *δοκώ*, όος, *ctr.* οῦς, ἡ, = frgd., *Eur.* — *δόκω*, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af δοκέω.

δολερός, 3, *adv.* -ρῶς, bedragersk, underfundig; — *δολιεύομαι*, handler listigen; λόγος δεδολιευμένος, underfundig Tale; — *δολίζω*, forfalsker; o. — *δολιόπους*, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), der sniger sig listigen frem; af — *δόλιος*, 3, *att.* ogs. 2, som δολερός, sun,

listig, forslagen, τέχνη, ἔπεα, *Od.*; ogs. δόλιος κύκλος, om Jægergarnet, *ib.* 4, 792; ogs. som *epith.* til Hermes, o. fl.; df. – δολιότης, ητος, ἡ, List, Forslagenhed; o. – δολιόφρων, ονος, 2, (φρήν), med listig Tænkemaade; – (af δόλος).

*δολιχαίων, 2, (αἰών), med langt Liv, som lever længe; — δολίχαυλος, 2, (αὐλός), med langt Rør el. Skaft, (hvori Jernet befæstes), αἰγανέα, *Od.*; — δολιχαύχην, ενος, ὁ, ἡ, (αὐχήν), langhalset. — δολιχεγχής, 2, (ἔγχος), væbnet med et langt Spyd; — δολιχεύω, = δολιχοδρομέω; πολλοὺς πλοῦς δολιχεύειν, at giore mange og lange Soreiser; — δολιχήπους, ὁ, ἡ, = δολιχόπους; — δυλιχήρετμος, 2, (ἐρετμός), med lange Aarer; om Folk og Lande: som driver Handel og Søfart, Αἴγινα, *Pind.*; — δολιχήρης, 2, (ἄρω), sammenfoiet efter Længden, lang; — δολιχογραφία, ἡ, (γράφω), lang Skriven el. Skrivelse. o. — δολιχόδειρος, 2, (δειρή), *poët.* ogs. δουλιχ., langhalset, *Il.*; – (af δολιχός).

δολιχοδρομέω, lober Banen el. paa Banen δόλιχος; alm. lober langt, gier lange Reiser; af — δολιχοδρόμος, 2, (δραμεῖν), som lober Banen δόλιχος; 2) ὁ δολιχόδρ., Løbet igiennem Banen δόλιχος. — δολιχόεις, εσσα, εν, *poët.* f. δολιχός. — *δολιχόκαυλος, 2, (καυλός), med lang Stilk, med langt Skaft; — δολίχουρος, 2, (οὐρά), med lang Hale; om et Vers: som har en Stavelse for meget; jf. μείουρος; o. — δολιχόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med lange Fodder; af — †δολιχός, 3, lang, udstrakt, ἔγχος, δόρυ, *Od.*; om Tiden: vedvarende, langvarig, νύξ, *ib.*; ogs. som *adv.*, Δηθά τε καὶ δολιχόν, *Il.* 10, 51; – (med Endelsen -χος, o. rimel. af *inus.* δέλω, altſ. oprindel. holdende hen, trækkende i Længden); df. — δόλιχος, ὁ, den længere Veddeløbsbane, som angives forskielligen, neml. til 24, el. 12, el. 7 Stadier; jf. στάδιον; 2) etslags langagtig Bælgfrugt; — δολιχόσκιος, 2, (σκιά), langskygget, lang, ἔγχος, *Hom.*; — δολιχούατος, 2, (οὖας), langøret; o. — δολιχόφρων, ονος, 2, (φρήν), som tænker ud i Fremtiden.

*δολόεις, εσσα, εν, som δολερός, listig, forslagen, *Od.*; 2) *pass.*, listigen anlagt el. forfærdiget; περὶ γὰρ δολόεντα τέτυκτο (δέσματα), *ib.* 8, 281, ligesom δεσμοὶ τεχνήεντες, *ib.* 297; — δολοκτἄσία, ἡ, (κτείνω), Snigmord; — δολομήδης, 2, (μῆδος), fuld af listige Anslag; — δολομήτης, ου, ὁ, *Il.*; o. – δολόμητις, ι, (μῆτις), med listige Anslag, forslagen; — δολομήχἄνος, 2, (μηχανή), med listige Kunster el. Kneb; — δολόμυθος, 2, (μῦθος), som taler listigen; — δολοπλοκία, ἡ, opspunden List, snedigt Anslag; af – δολοπλόκος, 2, (πλέκω), som opspinder List, rænkefuld, snedig; — δολοποιός, 2, (ποιέω), som anstifter List; o. — δολοῤῥαφέω, er – δολοῤῥάφος, 2, oaſ. δολοῤῥαφής, 2, (ῥάπτω), som anstifter List; jf. d. lat. *suere dolos*; – 2) δολοῤῥαφής, 2, *pass.*, listigen anlagt el. udtænkt; df. – δολοῤῥαφία, ἡ, anstiftet List, anlagt Kunstgreb; – (af flgd.).

†δόλος, ὁ, (δέλω, δέλος, δέλεαρ), Lokkemad, Mading, *Od.* 12, 252; *b)* Fælde, Snare; – 2) *transl.*, List, Kneb; δόλῳ ἠὲ βίηφι, med List el. Vold; alm. Sunhed, Forslagenhed; df. — δολοφονεύω, o. -φονέω, er – δολοφόνος, 2, (φονεύω), som begaaer Snigmord; df. – δολοφόνησις, ἡ, o. δολοφονία, ἡ, listigt Mord, Snigmord; — δολοφραδής, 2, o. δολοφράδμων, 2, (φράζω), som ponser paa List; — δολοφρονέων, ουσα, ον, (φρονέω), o. δολόφρων, ονος, 2, (φρήν), = frgd.; df. — δολοφροσύνη, ἡ, listigt Anslag, List, Bedrageri; — δόλοψ, οπος, ὁ, en Speider, en Lurer, *gramm.*; men Δόλοψ, ὁ, en Doloper, en Indvaaner af Landskabet Dolopia, *Il.*; — δολόω, overlister, skuffer el. fanger ved List, *Herod.* 1, 212; *b)* forfalsker, *ex.* Penge; *c)* sminker, farver; df. — δόλωμα, τό, List, Bedrageri; — δόλων, ωνος, ὁ, en liden skiult Snigmorderdolk; 2) det mindste Seil, som anbragtes paa Forstavnen i Medbor; o. — δολῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ), med listigt Ansigt; alm. listig, forførersk. — δόλωσις, ἡ, (δολόω), Bedrageri, Forforelse.

δόμα, τό, (δίδωμι), Skienk, Gave. — δομαῖος, 3, (δομή), horende til en Bygning; δομ. λᾶας, Grundsteen, *poët.* — δόμεναι, δόμεν, *ep.* f. δοῦναι, *inf. aor.* 2 til δίδωμι. — δομέω, = δέμω, bygger, opbygger. — δομή, ἡ, (δέμω), Byggen el. at bygge; Bygning, Huus. — δόμησις, ἡ, = δομή; o. — δομήτωρ, ορος, ὁ, en Bygmester; (af δομέω). — δόμονδε, *adv.*, til Hiemmet, hiem, som οἰκόνδε, *Hom.*; ogs. ὅνδε δόμονδε, *Od.*; af — δόμος, ὁ, (δέμω), egentl. det Sammenfoiede, Sammenlagte, *ex.* δόμοι πλίνθου, Lag af Muursteen, *Herod.* 1, 179; – *b)* bes. det Sammentømrede, *ex.* en Kiste, o. dl.; — 2) sædv. Bygning, Huus, Bolig, ogs. Tempel, alm. som d. lat. *ædes*; ogs. *transl.*, δόμος Ἄϊδος s. Ἀΐδαο, Underverdenen, *Hom.*, som ogs. kalder Athenen, Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον, *Od.* 7, 81; ogs. om Dyrenes Tilholdssteder, *ex.* *Il.* 12, 169; df. – *b)* Kammer, Værelse,

bef. Spisesal, *Hom.*; df. — δομοσφαλής, 2, (σφάλλω), som ryster el. omstyrter Huset.

*δονακεῖον, τό, Rorkrat; — δονακεύς, έως, *ep.* ῆος, ὁ, = frgd., *Il.* 18, 576; 2) som fanger Fugle med Liimqviste, *Opp.*; — denne Handling, δονακεύεσθαι; — δονακίτης, ου, ὁ, *fem.* -κῖτις, ιδος, ἡ, af Rør; — δονακογλύφης, 2, (γλύφω), som spalter, tilspidser Ror el. Rorpenne; — δονακόεις, εσσα, εν, fuld af Ror; — δονακοτρόφος, 2, ogs. -τρεφής, 2, (τρέφω), som nærer el. frembringer Ror; — δονακοφοίτης, ου, ὁ, *poët.* δουνακοφ., (φοιτάω), som skrider frem med Ror, jf. δονακεύς, Bem. 2; *poët.*; — δονακόχλοος, 2, *ctr.* -χλους, (χλόα), som er grøn af Ror; o. — δονακώδης, 2, (εἶδος), med Ror, fuld af Ror; o. — δονακών, ῶνος, ὁ, som δονακεῖον, Rorkrat; — (af flgd).

δόναξ, ακος, ὁ, *dor.* δῶναξ, *jon.* δοῦναξ, Rør; δόνακες καλάμοιο, Rorhalme, *Hom. Merc.*; — 2) hvad der er giort af Ror, *ex.* en Piil, *Il.* 11, 583; sild. ogs. Rorpibe, Hyrdefloite, Medestang, Rorpen, o. dl., jf. κάλαμος; (af δονέω, fordi Roret boies af Vinden). — δονεύω, sædv. δονέω, bevæger hid og did, ryster, svinger, ligesom Vinden Træerne, *Hom.*; jager, driver, som Bræmsen Qvæget, *id.*; alm. svinger, tumler, ἄκοντα παλάμα, *Pind.*, men θρόον ὕμνων, lader tone, *Id.*; *transl.*, δονεῖν θυμόν, at bringe i heftig Lidenskab; *pass.*, δονηθεῖσα φρήν, det forfærdede Gemyt, *id.*; df. — δόνημα, τό, Bevægelse, Rystelse; o. — δόνησις, ἡ, Bevægen, Rysten.

δόξα, ἡ, (δοκέω), Mening, Tanke, Formodning; ἀπὸ δόξης, *Hom.*, o. παρὰ δόξαν, ogs. παρὰ δόξαν, ἤ —, *Herod.*, imod Formodning; *b)* ogs. Fordom, Indbildning, det blotte Skin; δόξαν παρεῖχε —, μὴ ποιήσεσθαι μάχην, lod saaledes, gav sig Mine el. Skin deraf, *Xen. Hell.* 7, 5, 21; *c)* Ausknelse; Sætning, Lære; κύριαι δόξαι, Hovedsætningerne i et philosophisk System; — 2) den alm. Dom el. Mening om nogen, Rygte; ogs. Anseelse, Ære, *existimatio*; — (δόξα udtrykker egentl. den subjective og derved ofte feilagtige Dom i Sielen, jf. ἐπιστήμη); df. — δοξάζω, mener, formoder, troer, *opinor*; ἃ μὴ οἶδε, δοξάζειν τε καὶ οἴεσθαι γιγνώσκειν, *Xen.*; *in pass.*, gielder for noget; 2) roser, berømmer; *in pass.*, er berømt el. æret. — δοξάριον, τό, *dim.* af δόξα.

*δοξασία, ἡ, Menen, Formoden; — δόξασμα, τό, Mening, Formodning; 2) Læresætning; — δοξαστής, οῦ, ὁ, som mener el. formoder; — δοξαστικός, 3, hørende til en Mening el. Formodning; skikket til at have en Mening; o. — δοξαστός, 3, formodet, indbildt; 2) priist, berømt; — (af δοξάζω). — *δοξοκαλία, ἡ, (καλός), indbildt Skiønhed; — δοξο-κομπέω, sædv. δοξοκοπέω, er — δοξοκόπος, 2, (κόπτω), som eftertragter Ære, ærgierrig; df. — δοξοκομπία, sædv. δοξοκοπία, ἡ, Æresyge, Ærgierrighed; — δοξολόγος, 2, (λέγω), som berømmer; — δοξομανέω, er — δοξομανής, 2, (μαίνομαι), som lider af — δοξομανία, ἡ, rasende Ærgierrighed; o. — δοξοματαιόσοφος, 2, (μάταιος, σοφός), med tom el. indbildt Viisdom; — (af δόξα).

δοξομιμήτης, ου, ὁ, (μιμέομαι), som i at efterligne følger sin Indbildning; som efterligner indbildte Ting; df. — δοξομιμητικός, 3, der ligner en saadan el. er i hans Maneer; — δοξοπαιδευτικός, 3, der lærer alene indbildt Viisdom; — δοξοποιέω, bibringer en Mening, bilder ind; 2) handler efter Godtbefindende; df. — δοξοποιΐα, ἡ, bibragt Mening el. Indbildning; — δοξοσοφία, ἡ, o. δοξόσοφος, 2, = δοκησισοφία, *etc.*; — δοξοφαγία, ἡ, (φαγεῖν), heftig Attraa efter Berømmelse; o. — δοξόομαι, er i et Rygte, bliver anseet for at være noget; *c. inf.*, *ex.* — δεδόξωσθε εἶναι ἄριστοι, *Herod.* 9, 48, jf. 7, 135; — (af δόξα).

δόρα, ἡ, (δέρω), Flaaen el. at flaae; 2) det aftrukne Skind; Klæder af Skind, *Theogn.* — δόρατα, δόρατος, *etc.*, see u. δόρυ. — δορατιαῖος, 3, saa stor el. lang som en Landse; o. — δορατίζομαι, kæmper med Spyd el. Landse; (af δόρυ). — δοράτιον, τό, *dim.* af δόρυ. — δορατισμός, ὁ, (δορατίζομαι), Landsekamp, Landsefægtning. — *δορατογλύφος, 2, (γλύφω), som glatter el. skæfter Spydet; men *pass.* δορατόγλυφος, af glattet el. hovlet Træ, *inc.*; — δορατο-θήκη, ἡ, = δοροδόκη; — δορατομαχέω, (μάχομαι), kæmper med Spyd el. Landse; — δορατοξόος, 2, = δορυξόος; — δορατοπαχής, 2, (παχύς), af en Landses Tykkelse; o. — δορατοφόρος, 2, = δορυφόρος; — (af δόρυ).

δόρει, *dat. sing.*, o. δόρη, *nom.* o. *acc. pl.* til δόρυ, *Trag.* — δορήϊος, 3, (δόρυ), af Træ. — *δοριάλωτος, 2, (ἁλωτός), fanget, vunden, erobret i Krig, *Æsch.*; — δορίγαμβρος, 2, (γαμέω), som ved Giftermaal el. Besvogring opvækker Krig, *Æsch.*; — δοριθήρατος, 2, (θηράω), opjaget, giort til Bytte med Spydet el. i Krigen; — δορικάνής, 2, (καίνω), μόρος, Død ved Landsen, *Æsch.*; — δορικλυτός, 3, berømt ved Landsen el. i Krig; — δορικμής,

ῆτος, ὁ, ἡ, (κάμνω), = δορίπονος; — δορίκτητος, 2, fem. ogſ. -κτήτη, (κτάομαι), erhvervet el. erobret i Krig; — δορίκτυπος, 2, (κτύπος), med klirrende Landſe; — δορίληπτος, 2, (λαμβάνω), tagen med Landſen, i Krigen, med Vold; — δορυλύμαντος, 2, (λυμαίνομαι), ødelagt med Landſen el. i Krigen; — δοριμανής, 2, (μαίνομαι), ſom raſer med Spydet; ſom higer efter Kamp; — δορίμαργος, 2, (μάργος), = frgd.; — δορι-μήστωρ, ορος, ὁ, krigserfaren; — δορίπαλτος, 2, (πάλλω), ſom ſvinger Spydet, χείρ, Æsch.; — δοριπετής, 2, (πίπτω), falden for Landſen el. i Krig; — δορίπονος, 2, (πονέω), betrængt, ængſtet af Landſen el. Krigen; o. — δοριπτοίητος, 2, (πτοέω), bortſkrækket, adſpredt ved Krigen; - (af δόρυ).

δορίς, ίδος, ἡ, (δέρω), Kniv, hvormed Offerdyrene flaaes. — δορίτμητος, 2, (τέμνω), ſonderſkaaren; giennemboret med Spydet; o. — δορίτολμος, 2, (τόλμα), modig i Krigen; (af δόρυ). — δορκάδειος, 3, af el. hørende til et Raadyr; o. — δορκαδίζω, hopper el. ſpringer ſom et Raadyr; (af δορκάς). — δορκάδιον, τό, dim. af δορκάς. — δορκάζω, = δέρκομαι, gramm. — δορκαλίς, ίδος, ἡ, = δορκάς; παίγνια δορκαλίδων, Tærningkaſt med Raadyrets ἀστραγάλοις el. Springbeen; 2) Pidſk af Raadyrelæder; af — δορκάς, άδος, ἡ, ogſ. δόρκη, ἡ, Eur., δόρκος, ὁ, o. δόρξ, ἡ, gen. δορκός, den vilde Ged, Raa, Raadyr, Gazelle, antilope dorcas Linn.; (af δέρκω formedelſt dens ſtærke Syn).

δορο-δόκη, ἡ, (δόρυ, δέχομαι), Spydſkede. — δορός, ὁ, (δέρω), Læderflaſke. — Δόρπεια, τά, ſee u. Δορπία. — δορπέω, ſpiſer til Aften, Il.; af — δόρπη, ἡ, = δόρπον, Aftensmaaltid; ogſ. Aftenen ſelv. — δορπήϊον, τό, jon. f. δόρπον. — *δόρπηστος, ὁ, ogſ. δόρπιστος, o. δορπιστός, den Tid, da der ſpiſes til Aften; df. alm. Aftenen; — Δορπία, ἡ, ogſ. Δόρπεια, τά, den forſtr. Dag i Apaturiefeſten, der feſtligholdtes med et Aftensmaaltid; men τῆς ὁρτῆς τῇ δορπίῃ, Aftenen for Feſten, Herod. 2, 48; o. — δόρπιστος s. δορπιστός, ὁ, = δόρπηστος; af — δόρπον, τό, ogſ. δόρπος, ὁ, Aftensmaaltid, coena; df. ogſ. alm. Hovedmaaltidet, ex. Od. 12, 439; (rimel. med Bogſtavomſætn. af δρέπω).

δόρυ, τό, gen. δόρατος, jon. δούρατος, ctr. δουρός, att. ogſ. δορός, etc., pl. nom. δόρατα, δούρατα, δοῦρα, h. Trag. ogſ. δόρη, gen. δούρων, dat. δόρασι, δούρασι, δούρεσσι; jf. γόνυ; — 1) oprindel. Træ, Træſtamme, Biælke, Tømmer, Hom.; δόρυ νήϊον, δοῦρα νεώς, Skibstømmer, Skibsplanker, id.; df. ogſ. h. Trag., Skib, ligeſom d. lat. trabs; - d) att. ogſ. Stang el. Pæl, ex. ἀετὸς ἐπὶ δόρατος μακροῦ, Xen.; — 2) det af Træ giorte Landſe- el. Spydſkaft, ex. δόρυ μείλινον, Il.; df. h. Hom. alm. Landſe, Spyd; ἐπὶ δόρυ, o. παρὰ δόρυ, paa høire Haand, (hvori neml. Spydet føres); εἰς δόρυ, o. εἰς δόρατος πληγήν, ſaa langt man naaer med Spydet, Xen.; ogſ. Landſens Jern el. Spids, ex. Il. 2, 382; - b) transl., Krig, Kamp, Slag; δουρὶ κτεατίζειν, at vinde med Spydet el. i Krigen, Il.; ogſ. Thuc. 2, 128, har δορὶ ἑλών, efter at have giort til Krigsfange.

*δορυάλωτος, 2, ſee u. δοριάλωτος; — δορυβόλος, 2, (βάλλω), ſom kaſter Spydet; — δορύδιον, τό, dim. af δόρυ; — δορυ-δρέπανον, Landſeſegl; — δορυθαρσής, 2, ogſ. δορύθρασος, υ, (θαρσέω, θρασύς), = δορίτολμος; — δορυκλυτός, 3, = δορικλυτός, inc.; — δορύκνιον, τό, et Slags Giftplante; — δορύκρᾱνος, 2, (κρᾶνον), λόγχη, en oventil med en Spids forſynet Landſe; Æsch. — δορύκτητος, 2, o. δορύληπτος, 2, = δορίκτητος, o. δορίληπτος; — δορύμαχος, 2, (μάχομαι), ſom kæmper med Landſe, krigerſk; — δορύξενος, 2, (ξένος), egentl. Spydven, d. e. forbunden i Krig; 2) ſom af Fiende er bleven Gieſteven; 3) en angaaende Fangernes Udvexling afſendt Geſandt, Soph.; — δορυξόος, 2, ctr. δορυξοῦς, ogſ. forkort. δορυξός, Ar., (ξέω), ſom glatter, polerer, ſkæfter Landſen; — δορυπαγής, 2, (πήγνυμι), ſammenføiet af Biælker; — δορυπετής, 2, = δοριπετής; — δορυπληκτος, 2, (πλήσσω), ſpydtruffen; — δορυπτοίητος, 2, = δοριπτοίητος; — δορυσθενής, 2, (σθένος), ſpydvældig; — δορυσσόος, 2, (σεύω), ſpydſvingende; — δορύσσω, f. ύξω, kæmper med Landſe; — δορυστέφανος, 2, (στέφανος), omgiven med, beſkyttet af Spyd (iſtedetfor Mure), poët. om Sparta; — δορυτίνακτος, 2, (τινάσσω), ſpydryſtet; o. — δορυτόμος, 2, (τέμνω), ſom giennemſkærer Biælkerne; - (af δόρυ).

*δορυφορέω, er δορυφόρος, ledſager el. beſkytter nogen ſom Livvagt, τινά, ogſ. τινί; alm. ledſager, beſkytter, ἐπί τινα, imod nogen, Xen.; df. - δορυφόρημα, τό, Livvagtens Tieneſte, Livvagten; 2) paa Theatret: de Statiſter, ſom foreſtille Fyrſternes Livvagt; o. - δορυφόρησις, ἡ, o. δορυφορία, ἡ, Livvagtens Ledſagelſe el. Bedækning; o. — δορυφορικός, 3, hørende til Livvagten; τὸ δορυφορικόν, Livvagten; af

— *δορυφόρος*, ὁ, (δόρυ, φέρω), som bærer Spyd el. Landse; en med Spyd bevæbnet Kriger, *hastatus*; bes. hede Kongernes Drabantere el. Livvagt, *δορυφόροι*, o. ligel. de romerske Prætorianer.

δός, o. *δόθι*, *imperat. aor.* 2 af *δίδωμι*, giv, lad, tillad, *c. inf.* — *δωσίδικος*, 2, = δωσίδικος. — *δόσις*, εως, ἡ, (δίδωμι), Given el. at give; Skienk, Gave, *Hom.*; γένοιτο ὡς ἄριστα σὺν θεῶν δόσει, *Æsch. Choëph.* 780; κατὰ δόσιν, som κατὰ διάθεσιν, efter testamentarisk Gave el. Disposition, *oppon.* κατὰ γένος, *ab intestato*, ved naturlig Arvefølge. — *δόσκον*, *ep.* f. ἔδων, *aor.* 2 af δίδωμι, *Hom.* — **δότειρα*, ἡ, Giverinde, *Hes.*; *fem.* af - *δοτήρ*, ῆρος, *Il.*, sædv. *δότης*, ου, ὁ, som giver, som uddeler, tildeler; — *δοτικός*, 3, tilbøielig til at give, som giver gierne el. villigen; ἡ *δοτική*, *sc.* πτῶσις, Dativet; o. — *δοτός*, 3, given; til at give; tilladt; tilladelig; τὸ *δοτόν*, som ἡ δόσις, en Gave; - (af δίδωμι).

δουλαγωγέω, 1) er - *δουλαγωγός*, 2, (ἄγω), som bringer i Trældom, som gior til Slave; som røver og sælger Mennesker; - 2) behandler som Slave, d. e. haardt, grusomt, umenneskeligen; o. — *δουλαπατία*, ἡ, (ἀπατάω), Slavebedrageri; (af δοῦλος). — *δουλάριον*, τό, *dim.* af δοῦλος. — **δουλεία*, ἡ, Trældom, Slaveri; *b)* Slavestanden, Tyendet; *c)* Underdanighed, Afhængighed, *ex.* af en anden Stat; — *δούλειος*, 3, ogs. 2, slavisk, der ligner en Træl, der røber en saadan; οὐδέ τί τοι *δούλειον* εἶδος καὶ μέγεθος, *Od.*; *δούλειον* ἦμαρ, som δούλιον ἦμ., *Eur.*; στείλας — ἐσθῆτι *δουληΐη*, i Slavedragt, *Herod.* 3, 14; o. — *δούλευμα*, τό, Tieneste, Opvartning; 2) en Træl, *mancipium*, γυναικός, af en Qvinde, *Soph.*; o. - *δούλευσις*, ἡ, Slavetieneste; af - *δουλεύω*, τινί, tiener nogen som Slave el. Undersaat; ἁλόντες (*captivi*) *δουλεύουσι* τὴν χαλεπωτάτην δουλείαν, *Xen.*; *b)* gior af, hylder, søger at vinde, τοῖς ἐρωμένοις, *id.*; *c)* *δουλεύειν* ταῖς ἡδοναῖς, *δουλεύειν* γαστρί, ὕπνῳ, λαγνείᾳ, at være en Slave af sine Lyster, o. l. v., *id.*; - (af δοῦλος). — *δούλη*, ἡ, Slavinde, *fem.* af δοῦλος, *Hom.* — *δουληΐη*, ἡ, o. *δουλήϊος*, 3, *jon.* f. δουλεία, δούλειος.

— *δουλία*, ἡ, *poët.* f. δουλεία, *Pind.* — *δουλικός*, 3, o. *δούλιος*, 2, slavisk; *δούλιον* ἦμαρ, paa hvilken en Friebaaren bliver Slave, *Hom.*; *adv.* *δουλικῶς*, slavisk, efterladent, *Xen.* — *δουλίς*, ίδος, ἡ, som δούλη, Slavinde. — *δουλιχόδειρος*, 2, *Il.*, o. *δουλιχόεις*, 3, *jon.* f. δολιχόδειρος, δολιχόεις. — **δουλόβοτος*, 2, (βόσκω), fortæret, forødt af Slaver, οὐσία; — *δουλογνώμων*, ονος, 2, (γνώμη), med en slavisk Tænkemaade; — *δουλογραφία*, ἡ, Privatklage, hvorved man tilegner sig nogen som Slave; o. - *δουλογραφέω*, indskriver som Slave; df. - *δουλογραφεῖον*, o. -γράφιον, τό, den skriftlige Contract desangaaende; (af γράφω); — *δουλοκρατέομαι*, (κρατέω), beherskes af Slaver; df. - *δουλοκρατία*, ἡ, Slaveregiering; — *δουλομαχία*, ἡ, (μάχη), Slavekrig; o. — *δουλοπρέπεια*, ἡ, Slavesind, slavisk Tænke- el. Handlemaade, *oppon.* μεγαλοψυχία; af - *δουλοπρεπής*, 2, *adv.* -πῶς, (πρέπω), slavisk, trælleagtig, nedrig el. nederdrægtig i Tænke- og Handlemaade, *oppon.* ἐλευθέριος, *liberalis*; - (af flgd.).

† *δοῦλος*, ὁ, Træl, Slave, Livegen, *oppon.* δεσπότης; οἱ κακοὶ - *δοῦλοι* τῶν ἀγαθῶν, *Xen.*; *b)* i monarchiske Stater, *ex.* i Persien: en Undersaat; - 2) som *adject.* 3, slavisk, undertvungen; πολλῷ *δουλότερον* ποιεῖν, at paalægge en langt haardere Trældom, *Herod.* 7, 7; df. — *δουλοσύνη*, ἡ, *jon.* f. δουλεία, Trældom, *Od.*; af - *δουλόσυνος*, 2, = δοῦλος, Bem. *c*; — *δουλοφανής*, 2, (φαίνομαι), der seer ud som en Slave; — *δουλόφρων*, ονος, 2, (φρήν), = δουλογνώμων; — *δουλόψυχος*, 2, (ψυχή), med en Slavesiel; o. — *δουλόω*, gior til Slave, undertvinger; - *b)* *in med.*, at undertvinge el. underkaste sig (*sibi*); df. - *δούλωσις*, ἡ, Undertvingelse.

δοῦναξ, ακος, ὁ, *δουνακόεις*, o. fl., *jon.* f. δόναξ, *etc.* — *δουπέω*, *f.* ήσω, *pf.* *δέδουπα*, lyder huult, knager, brager; bes. h. *Hom.*, *ἐδούπησε* πεσών, (ogs. ἐγδούπησε, *Il.* 11, 45), ogs. uden πεσών, *ib.* 13, 426, om en slagen Helt: faldt med vældig Bragen til Jorden; ταῖς ἀσπίσι πρὸς δόρατα *ἐδούπησαν*, neml. før Slaget, *Xen. Anab.* 1, 8, 18; df. - *δουπήτωρ*, ορος, ὁ, Larmende, Brusende; af — *δοῦπος*, ὁ, huul Lyd, Knagen, Bragen, ἀκόντων, Spydenes Klirren, *Hom.*; ogs. om Slagets Larm, Havets Brusen, o. dl., *id.*; (besl. m. κτύπος).

δούρατα, *ctr.* δοῦρα, *jon.* o. *poët.* *pl.* til δόρυ; dertil sild. *poët. nom.* δοῦρας, ατος, τό. — *δουράτεος*, 3, (δόρυ), af Træ el. Tømmer, giort deraf, ἵππος, *Od.* — *δουράτιον*, τό, o. *δουρατογλύφος*, 2, *jon.* f. δοράτιον, *etc.* — *δούρειος*, 3, = δουράτεος. — *δουρηνεκές*, (δόρυ, ἐνεγκεῖν), *Il.* 10, 357, som *adv.*, saalangt man kaster med Landsen, et Spydskud. — *δουριάλωτος*, -κλειτός, -κλυτός, -κτητός, -ληπτος,

-μανής, jon. f. δοριάλωτος, etc. — δούριος, 3, = δουράτεος, δούρειος. — δουρίπληκτος, 2, jon. f. δορίπληκτος. — δουριτυπής, 2, (τύπτω), som fælder Træ; — δουρίφατος, 2, (φάω), dræbt med Landsen, (formet som Ἀρείφατος); o. — δουροδόκη, ἡ, (δέχομαι), Spydgiemme, Spydskede, Od.; sild. ogs. δουροθήκη; (af δόρυ). — δουρομανής, 2, jon. f. δοριμανής. — δουροπαγής, o. δουροτόμος, jon. f. δορυπαγής, δορυτόμος.

*δοχαῖος, 3, modtagende; bestemt til at modtage el. opbevare; — δοχεῖον, τό, jon. δοχήϊον, Sted til Opbevaring, Giemme, Kar, o. dl.; — δοχεύς, έως, ὁ, som optager el. beverter, en Vert; o. — δοχή, ἡ, Modtagelse, Bevertning; 2) = δοχεῖον; - (af δέχομαι). — δοχήϊον, τό, jon. f. δοχεῖον. — δοχμαϊκός, o. δοχμιακός, 3, i dochmiske Vers; see u. δόχμιος. — δοχμαῖος, 3, et Spand i Udstrækning; af — δοχμή, ἡ, (δέχομαι), et Spand, (rimel. Rummet imellem de udstrakte Spidser af Tommel- og Lillefingeren); forklares ogs. ved σπιθαμή o. παλαιστή, ogs. ved δῶρον, Tvarhaand, og betones δόχμη; df. — δόχμιος, 3, skraalig, paa tværs, fra Siden, som πλάγιος; δόχμια som adverb., Il. 23, 116; med skraalig Beliggenhed el. Bevægelse, med el. efter krumme Linier, krumbøiet, obliquus; 2) i Metriken er δόχμιος πούς, en Versfod af Grundformen υ-΄-΄υ-, (amicos tenes, Cic.), dog m. mange Afvigelser.

δοχμολόφης, ου, ὁ, = flgd. — δοχμόλοφος, 2, (λόφος), som bærer Hielmbusken paa Siden el. paa skraaes, Æsch. Sept. 115, hvor man dog ogs. læser δοχμόλοχος s. δοχμόλοχμος, (λόχος, λόχμη), som er leiret rundtom; af — δοχμός, 3, = δόχμιος; δοχμώ-ἀΐσσοντε, stormende til fra Siden, Il. 12, 148. — δοχμόω, krummer el. bøier paa Siden, giver en skraa Retning; δοχμωθείς, om Vildsvinet, som krummer Ryggen til Angreb, Hes. Sc. 389; jf. Od. 9, 372. — δοχός, 3, (δέχομαι), som fatter, som optager; 2) ὁ δοχός, Forvaringssted, Giemme; γῆ δοχὸς ὑγροῦ, Theophr.

*δράγδην, adv., fattende, gribende; — δράγμα, τό, Haandfuld, manipulus; bes. den Haandfuld el. Armfuld Ax, som Høstmanden afskærer paa engang og binder sammen; df. Kornneg, Il.; sild. ogs. den staaende Sæd; df. - δραγματολόγος, 2, (λέγω), som samler Ax; o. - δραγματοφόρος, 2, (φέρω), som bærer Kornneg; — δραγμεύω, Il., ogs. δραγματεύω, samler Axene til Negbaand el. til Neg; — δραγμή, ἡ, 1) som δραγμός, Fatten, Griben; 2) som δράγμα, en Haandfuld; 3) = δραγμή; — δραγμίς, ίδος, ἡ, en Haandfuld; o. — δραγμός, ὁ, Fatten, Griben; - (af δράσσω). — δραθέω o. δράθω, inus., df. nogle Tempora til δαρθάνω. — δραίνω, ligesom δρασείω, etslags desid. til δράω, vil giøre noget, har Lyst dertil, Il. 10, 96.

δράκαινα, ἡ, ogs. δρακαινίς, ἡ, fem. til δράκων, Draginde, Hom. Ap. — δράκον, f. ἔδρακον, aor. til δέρκομαι, Hes.; part. aor. pass. δρακείς, Pind. — *δρακόντειον, 3, af en Drage el. Slange, lignende el. hørende til en saadan; — δρακόντεον, τό, Drageblod (som Farvestof); — δρακοντίας, ου, ὁ, = δρακόντειος; - 2) δακοντιάς, άδος, ἡ, Slangehund; — δρακόντιον, τό, dim. af δράκων; 2) Bendelorm; 3) etslags Plante; — δρακοντίς, ἡ, etslags Fugl; — δρακοντόβοτος, 2, (βόσκω), afædt af Drager el. Slanger, poët.; — δρακοντογενής, 2, (γένος), avlet el. opstaaen af Slanger; — δρακοντο-έθειρα, med Drage- el. Slangehaar; — δρακοντοειδής, 2, (εἶδος), slangeagtig, fuld af Slanger; — δρακοντόκομος, 2, (κόμη), med Slangehaar; o. — δρακοντολέτης, ου, ὁ, (ὄλλυμι), som ombringer Drager el. Slanger; (af δράκων).

*δρακοντόμαλλος, 2, (μαλλός), med Slangehaar; — δρακοντόμιμος, 2, (μιμέομαι), som efterligner Slanger; — δρακοντόμορφος, 2, (μορφή), med Slangegestalt; — δρακοντόπαις, -παιδος, ὁ, (παῖς), Søn af en Slange; — δρακοντόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med Slangefødder; — δρακοντοφόνος, 2, (φονεύω), som ombringer Drager; — δρακοντόφρουρος, 2, (φρουρά), bevogtet af Drager; o. — δρακοντώδης, 2, = δρακοντοειδής; - (af δράκων). — δράκος, εος, τό, (δέρκομαι), Øiet, Nic. — δρακών; δρακείς, δρακόμενος, part. aor. act., pass., o. med. til δέρκομαι; (ved Bogstavomsætn.; ligesom ἔπραθον af πέρθω, o. fl.). — δράκων, οντος, ὁ, en Drage, en stor Slange, men allerede h. Hom. et Fabeldyr, ex. Il. 11, 40; 2) etslags Sofist; 3) etslags slangeformet Armbaand el. Halsbaand; - fem. δράκαινα; - (rimel. af δέρκομαι, formedelst Slangens stærke Syn).

†δρᾶμα, τό, (δράω), Handling el. Forretning, som nogen udfører; bes. en efter Kunstens Regler bearbeidet og paa Theatret fremstillet Handling, Drama, Skuespil, Theaterstykke, oftest en Tragedie; δρᾶμα διδάσκειν, at opføre el. give et Theaterstykke; df. — δρᾱματίζω, dramatiserer en Handling, el. bringer den paa Scenen; — δρᾱματικός, 3, adv. -κῶς, dramatisk; hørende el. skikket til et Dra-

ma; — δραμάτιον, τό, dim. af δρᾶμα; — δραματοποιέω, er - δρᾶματοποιός, 2, (ποιέω), som forfærdiger Dramaer; - denne Handling, δραματοποιΐα, ἡ; v. — δραματουργέω, -ουργός, 2, (ἔργον), v. -ουργία, ἡ, = δραματοποιέω, etc.; df. - δραματούργημα, τό, et dramatisk Værk el. Stykke. — δράμημα, τό, Løb, Løben, ἵππων, Herod.; af — δρᾰμεῖν, inf. aor. 2, til τρέχω, f. δραμοῦμαι, pf. δεδράμηκα.

δρᾶνος, τό, (δράω), Handling, Gierning, Værk; Virkekraft, Værktøi. — δράξ, ᾰκός, ὁ, (δράσσω), saameget man kan fatte med Haanden, Haandfuld, *pugillus*, *manipulus*; jf. δρᾶγμα; 2) Fierdedelen af en ξέστος; 3) den flade Haand, LXX. — *δρᾱπεταγωγός, 2, (ἄγω), som indbringer el. opbringer bortløbne Slaver; v. — δραπέτευσις, ἡ, Handlingen - δρᾱπετεύω; løber derfra, løber bort, παρά τινος, sild. ogs. τινά, fra nogen; af — †δρᾱπέτης, ου, ὁ, en Bortløben, Flygtning, Deserteur; bes. bortløben Slave; δραπέτης βίος, som svinder ubemærkt hen; *fem.* δρᾱπέτις; (af διδράσκω, δρᾶναι); df. — δραπετίδης, ου, ὁ, = flgd., *Mosch.*; — δρᾱπετικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en δραπέτης; — δραπετίνδα, *adv.* m. παίζειν s. παιδιά, omtr. Deserteurlegen; — δραπετίσκος, ὁ, *dim.* af δραπέτης; v. — δραπετοποιός, 2, (ποιέω), som bringer til at løbe bort.

δρᾱσείω, *desid.* til δράω, vil til at handle, vilde gierne handle, har Lyst dertil, er i Begreb dermed. — δράσιμος, 2, = δραστήριος, virksom; v. — δρᾶσις, ἡ, Handlen; Handling; Virksomhed, Virkning, Kraft; (af δράω). — δρασκάζω, løber bort; søger at løbe bort, *Lys.*; v. — δρασμός, ὁ, *jon.* δρησμός, Bortløben, Flugt; δρησμὸν βουλεύειν v. βουλεύεσθαι, ogs. δρησμῷ ἐπιχειρέειν, at tænke paa Flugt, *Herod.*; (af διδράσκω). — δράσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, oftere *in med.* δράσσομαι, griber, omfatter (seml. med Haanden el. imellem Fingrene, jf. δρᾶγμα), sædv. *c. gen.*, *ex.* κόνιος δεδραγμένος, gribende med Haanden i Støvet, *Il.*, *ex.* 13, 393; ἐλπίδος δεδραγμένος, holdende fast ved et Haab, *Soph.*; og ogs. *c. acc.*, *ex. Herod.* 3, 13, bes. sild.; alm. borttager, bortsnapper.

δραστέος, 3, *adject. verb.* af δράω. — *δραστήρ, ῆρος, ὁ, *fem.* δράστειρα, *jon.* δρηστήρ, *etc.*, den Handlende, Virkende, Arbeidende; df. Arbeidsmand, Tiener, Tienerinde; 2) alm. som flgd., foretagende, virksom; df. - δραστήριος, 3, ogs. 2, kraftfuld, virksom; df. - δραστηριότης, ητος, ἡ, Virksomhed; Kraft og Mod til at handle; — δράστης, ου, ὁ, = δραστήρ; θεράπων δὲ (τῷ καιρῷ), οὐ δράστας, ὀπαδεῖ, som Ven el Fortrolig, ikke som Træl, *Pind. Pyth.* 4, 511, *cf. Boeckh. Explic. ad vers.* 287; — δραστικός, 3, = δραστήριος; v. — δραστοσύνη, ἡ, *jon.* δρηστοσύνη, Virksomhed, Flinkhed, Tienstfærdighed, *Od.*; - (af δράω).

δρᾰτός, 3, *adject. verb.* af δέρω, omsat f. δαρτός, flaaet; δρατὰ σώματα, *Il.* — δραχμαῖος, 3, *jon.* δραχμήϊος, ogs. δραχμιαῖος, v. δραχμίδιος, 3, af en Drachmes Værdi el. Vægt; af — δραχμή, ἡ, (δράσσω), oprindel. saa meget man tager imellem Fingrene, jf. δρᾶγμα v. δράξ; df. sædv. *a)* som Mønt, en Drachme, = 6 Oboler, omtr. 2 Mk. Sølv; *b)* som Vægt er d. attiske Drachme = 1 Qvint. $11\frac{1}{3}$ hollandske As. — δράχμιον, τό, *dim.* af δραχμή. — δραχμίς, ίδος, ἡ, som δραγμίς, en Haandfuld.

δράω, *f.* δράσω, *pf.* δέδρᾱκα, *pass.* δέδραμαι, ogs. δέδρασμαι, *Thuc.* 3, 54; handler, virker, udfører; bes. *dor.* f. πράττω; ἀτρέμες, τί χρὴ δρᾶν, *Xen. Hell.* 1, 1, 25; πάντα δρᾶν, at forsøge alt Muligt; - *b) absol.*, er til Tieneste, opvarter; Αἶψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, *i. e.* διακονοίην, kunde være en dygtig Opvarter iblandt dem, *Od.* 15, 317; - *c)* d. attiske Udtryk: οἶσθ' ὃ δρᾶσον; veed du, hvad du skal giøre? forklarer man som Omsætning af *imperat.* ved - δρᾶσον, οἶσθ' ὅ; οἶσθ' ὃ δράσομεν; lad du os handle! - *d) att.*, ὁ δεδρακώς s. ὁ δράσας, Gierningsmanden el. den Skyldige, *oppon.* ὁ παθών; jf. *Dem. p.* 632; ἐπεὶ τά γε ἔργα μου Πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα, ere mere den lidende end den selvvirksomme el. frie Mands, *Soph. Oed. Col.* 267; - [ᾱ].

δράω, *inus.*, anføres som Stamform til διδράσκω, v. til δράσσω; ogs. skal δρῶ være brugt *dor.* f. ὁρῶ, seer, hvf. δρακεῖν, v. ὑπόδρα. — δρέμω, *inus.*, anføres som Stamform til δέδρομα, δραμεῖν, see u. τρέχω. — δρεπάνη, ἡ, (δρέπω), en Segl, *Il.*; alm. krum Kniv el. Sabel; h. *Nic.* ogs. δρεπανηΐς; df. — δρεπανηφόρος, 2, (φέρω), som fører el. bærer en Segl; ἅρμα δρεπανηφ., *currus falcatus.* — δρεπάνιον, τό, *dim.* af δρέπανον. — δρεπανίς, ίδος, ἡ, en Jordsvale; (af δρεπάνη, formedelst dens seglformede Vinger). — δρεπανοειδής, 2, (εἶδος), seglformet; af — δρέπανον, τό, som δρεπάνη, en Segl, *Od.*; df. — δρεπανουργός, 2, (ἔργον), Seglsmed; v. — δρεπανώδης, 2, = δρεπανοειδής.

δρεπτός, οῦ, ὁ, som afplukker, afhøster, indsamler, bes. Viindruerne; v. —

δρεπτός, 3, plukket; til at plukke; φίλημα δρεπτόν, poët.; (af δρέπω). — δρέπτω, poët. f. δρέπω. — δρέπω, f. ψω, part. aor. δραπών, afbryder, afplukker, afskærer; in med., plukker til mig selv, bes. Frugter, o. dl.; - b) transl., forskaffer el. fortiener mig, vinder, tilegner mig, nyder, τιμὰν οἵαν οὔτις, εὐζωᾶς ἀωτόν, ἥβαν, o. dl., Pind.; men usædv. Æsch. Sept. 719, αἷμα δρέψασθαι, at udgyde Blod; τὴν ἀπουσίαν τὴν ἡμετέραν δρέψηται, lad ham giøre sig Fordeel, benytte sig af vor Fraværelse, Dem. p. 10; (rimel. besl. m. δρύπτω, θρύπτω, ogs. m. δέρω, o. m. δόρπον). — δρησμός, ὁ, jon. f. δρασμός. — δρησμοσύνη, ἡ, som δρηστοσύνη, Tieneste, cultus, ἱερῶν, Hom. Cer.; 2) = δρασμός, sild. — δρηστήρ, ῆρος, ὁ, fem. δρήστειρα, ἡ, jon. f. δραστήρ, δράστειρα, Tiener, Tienerinde. — δρήστης, ου, ὁ, fem. δρῆστις, ἡ, jon. f. δραπέτης, δραπέτις, Call. — δρηστοσύνη, ἡ, jon. f. δραστοσύνη, Od.

δριάω, see u. δρίος. — δρῖλος, ὁ, Regnorm. — δρῑμέως, adv. af δριμύς. — δριμύλος, 2, dim. af δριμύς, noget skarp el. bidende, Mosch. — δρῑμύς, εῖα, ύ, giennemtrængende, skarp; men δριμὺ βέλος, smertelig, Il., καπνός, Ar.; bes. a) om Smagen: bidende, pirrende; ὄψα - ὀξέα καὶ δριμέα καὶ στρυφνά, Xen.; b) om Synet: δριμὺς τὸ βλέμμα, med skarpt, giennemtrængende, vredt Blik; δριμὺ ἐνιδεῖν, rædsomt at skue; - 2) transl., skarp, heftig, hidsig, acer, μάχη, χόλος, μένος, Hom.; sild. bes. a) giennemtrængende, skarp, stræng; b) heftig, lidenskabelig; c) bidende, bitter; vittig, træffende.

*δριμύσσω, pirrer ved Hielp af skarp Smag; transl., opirrer, forbittrer, sild.; — δρῑμύτης, ητος, ἡ, Skarphed, bes. for Smagen og Følelsen; 2) transl., a) Skarpsindighed, ingenium acre, πρὸς τὰ μαθήματα, til at lære; b) Heftighed, Strænghed, Lidenskabelighed; c) bidende Spot el. Vittighed; o. — δριμυφαγία, ἡ, at nyde skarpe Spiser; af - δρῑμυφάγος, 2, (φαγεῖν), som nyder skarpe Spiser; - (af δριμύς). — δρίος, rimel. τό, Busk, Krat, Skov; δρίος - ὕλης, Tykning i Skoven, Od. 14, 353; in pl., ἀνὰ δρία βησσήεντα, Hes. Op. 530; (skrives ogs. δρύος, δρύα, af d. besl. δρῦς; verb. δριᾶν, at spire, alene h. gramm.). — δροίτη, ἡ, Trækar til Badning, Æsch.; ogs. andet Huusgeraad af Træ; jf. δρύτη.

*δρομάδην, adv., i Løbet; — δρομαῖος, 3, ogs. 2, adv. -αίως, løbende, i Løbet, hurtig; — δρομάς, άδος, ἡ, som løber hid og did, omflakkende, ustadig; om Dyrene: bissende, brunstig; sild. ogs. δρόμαξ, currax; 2) ἡ δρομάς, f. φοιβάς, θυάς, begeistret Prophetinde, Eur. — δρομάασκε, ep. 3 impf. af δρομάω f. τρέχω, inc.; — δρομεύς, έως, o. έος, ὁ, den Løbende, en Løber; — δρόμημα, τό, (δέδρομα), = δράμημα; — δρομίας, ου, ὁ, = δρομεύς; — δρομικός, 3, tienlig til Løb, som løber hurtigt; τὰ δρομικά, Væddeløb; o. — δρομο-κήρυξ, ῦκος, ὁ, løbende Herold, Iilbud ved Hæren; - (af flgd.).

δρόμος, ὁ, (τρέχω, δέδρομα), Løben el. at løbe, Løb; δρόμῳ ὁρμᾶν, προσπίπτειν, om Krigerne, at anfalde i Stormmarsch; δρόμῳ θεῖν, at løbe i Uorden, Xen.; b) Væddeløb; δρόμῳ ἀγωνίζεσθαι, at kæmpe deri; alm. enhver hurtig Bevægelse, ex. Stiernernes; ogs. Flugt, Undflyen; — 2) Væddeløbsbane, fri Plads, hvorpaa man løber el. bevæger sig, Spadseregang, o. dl.; som Ordsprog: ἐκτὸς δρόμου o. ἔξω δρόμου φέρεσθαι, at overskride den rette Grændse el. Maal og Maade, extra oleas vogari; df. — δρόμων, ονος, ὁ, en Løber, dromo; 2) etslags Søkrebs.

*δροσερός, 3, dugget, bedugget; vaad, fugtig; frisk, blød, duftende; — δροσίζω, bedugger, bespræanger, udsætter for Duggen; — δρόσιμος, 2, o. δροσινός, 3, = δροσερός; — δροσοβολέω, er - δροσοβόλος, 2, (βάλλω), beduggende; — δροσοείμων, ονος, 2, (εἷμα), beklædt med Dug; — δροσόεις, εσσα, εν, poët. f. δροσερός; — δροσόμελι, τό, (μέλι), Honningdug; — δροσοπαγής, 2, (πήγνυμι), styrket ved Dug; o. — δροσο-πάχνη, ἡ, Riimdug; af — †δρόσος, ἡ, Dug; poët. o. transl., a) enhver forfriskende Vædske, ex. δρόσος ἀμπέλου; b) det Friske, Bløde, Spæde; h. Æsch. ogs. en Unge, jf. ἕρση; df. — δροσοφόρος, 2, (φέρω), dugbringende; — δροσόω, bedugger; df. δεδροσωμένη f. δροσώδης, Anacr.; o. — δροσώδης, 2, (εἶδος), ligesom Dug, fugtig, saftig.

δρύακες, αἱ, = δρύοχοι, gramm. — δρυάριον, τό, dim. af δρῦς. — Δρυάς, άδης, ἡ, (δρῦς), en Trænymphe, en Dryade; 2) som adject., = δρυΐνη. — *δρυηκόπος, 2, (κόπτω), som fælder Træer el. hugger Brænde, som skover; — δρυϊνός, 3, af Eeg, giort af Egetræ, Od.; — δρυΐτης, ου, ὁ, λίθος, en Steenart; — δρύκαρπον, τό, (καρπός), Træfrugt; Agern, Olden; o. — δρυκολάπτης, ου, ὁ, = δρυοκολάπτης; - (af δρῦς). — δρυμάζω, δρυμάσσω, Biformer af δρύπτω, gramm. — δρῡμόνιος, 3, (δρυμών), af, udaf el. med en Skov. — δρῡμός, ὁ, plur. heterg. τὰ δρῦμά, Hom., sild. ogs. δρῦμα, (δρῦς), Egeskov; ogs. alm. Skov; df. — δρῡμοχαρής, 2, (χαίρω), som elsker Sko-

ven; o. — δρῡμώδης, 2, (εἶδος), med el. af Skov. — δρυμών, ῶνος, ὁ, = δρυμός.

*δρυο-βάλανος, ἡ, Egens Frugt, Agern; — δρυόγονος, 2, (γένος), avlet af, nedstammende fra en Eeg; b) act., δρυογόνος, som frembringer Ege, Ar.; — δρυόεις, όεσσα, εν, fuld af Ege el. Træer; — δρυοκοίτης, ου, ὁ, (κοίτη), som har sit Leie el. boer i en Eeg, paa et Træ, o. dl.; — δρυοκολάπτης, ου, ὁ, (κολάπτω), Træpikker, etslags liden Fugl; o. — δρυοκόπος, 2, (κόπτω), som hugger el. fælder Træer; 2) ὁ δρυοκ., = frgd.; — δρύος, see u. δρίος; — δρυοπᾰγής, 2, (πήγνυμι), sammenføiet el. giort af Egetræ; o. — δρυοτομία, ἡ, at fælde Egetræer el. Træer, Skoven el. at skove; 2) det fældede Træ; o. — δρυοτομική, ἡ, sc. τέχνη, den Kunst at fælde Træer el. at hugge Brænde; af — δρυοτόμος, 2, (τέμνω), som fælder Træer, som hugger el. saver Brænde; - (af δρῦς).

δρύοχος, ὁ, (ἔχω), in pl. δρύοχοι, Krumholter el. de ved Kiolen befæstede Træer, hvormed det øvrige Træværk forbindes; jf. Od. 19, 574, (hvor δρυόχους ὥς bedst forklares ordret om Stillingens Lighed); ἐκ δρυόχων ναυπηγεῖσθαι, at bygge et Skib fra Krumholterne el. fra Grunden af, Polyb.; b) transl., Grundvold, Anlag, Plan, ex. til et dramatisk Digt; — 2) som δρυμός, Skov; - (plur. heterog. τὰ δρύοχα har Eur., sing. τὸ δρύοχον har Poll.); — δρύοψ, οπος, ὁ, etslags ubekiendt Fugl h. Ar., (forskiellig fra δρυοκολάπτης); — δρυπεπής, 2, (πέπτω), modnet paa Træet, bes. om Oliver og Figener; alm. moden, mør; (forvexles ofte m. flgd.); — δρυπετής, 2, (πίπτω), som falder af Træet, bes. om overmoden Frugt; alm. moden, mør; transl., δρυπετεῖς ἑταῖραι, som have afblomstret, affældige, Ar.; o. — δρῦπεψ, έπος, ἡ, (πέπτω), overmoden el. visnet Frugt; - (af δρῦς).

δρυπίς, ίδος, ἡ, etslags Torn; besl. m. δρύπτω. — δρύππα, ἡ, d. lat. druppa, overmoden el. fortørret Olive. — δρύπτω, f. ψω, pf. δέδρυφα; pass. δέδρυμμαι, kradser, ridser; in med., δρύπτεσθαι παρειάς, at rive el. kradse sine Kinder i Sorg, Eur.; jf. Od. 2, 153; ogs. uden παρειάς, Xen.; (besl. m. δρέπω). — δρῦς, ἡ, gen. δρῠός, acc. δρῦν, Eeg, Egetræet, quercus, Zeus helliget, hvorfra ogsaa hans Stemme lød i Dodona, Od. 14, 328; - b) som Ordsprog: Οὐ μέν πως νῦν ἐστὶν ἀπὸ δρυὸς - ὀαριζέμεναι, nu er der ikke Tid til fortrolig Sladder (som Hyrdernes, o. dl.), Il. 22, 126; ligel. Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι -, οὐδ᾽ ἀπὸ πέτρης, du nedstammer jo dog fra Mennesker, Od. 19, 163; — 2) ethvert høistammet Træ med stærk Ved, ogs. som bærer spiselige Frugter; men πίειρα δρῦς, den harpixagtige Fyr, Soph. Trach. 768; 3) gammel el. udlevet Knark, som γεράνδρυον, jf. Hor. arida quercus; [δρυὸς f. δρῠός, alene i den første Arsis Hes. Op. 434].

δρύτη, ἡ, (δρῦς), som δροίτη, Badekar, Trug, Kiste, Ligkiste af Træ, Æsch. — δρῡτόμος, poët. ctr. f. δρυοτόμος, Il. — *δρύφακτος, ὁ, o. δρύφακτον, τό, Indhegning; sædv. in pl., Skranker, cancelli, omkring Domstolene o. Folkeforsamlingen; ἐπιστῆναι - φανερῶς τῇ βουλῇ ἐπὶ τοῖς δρυφάκτοις, Xen. Hell. 2, 3, 50; ogs. alm. Hegn, Tornegierde, o. dl.; df. - δρυφακτόω, indhegner, omgierder; df. - δρυφάκτωμα, τό, indhegnet el. omgierdet Plads; o. — δρυφάσσω, f. ξω, omhegner, beskytter ved et Hegn; - (af δρῦς; Skrivem. δρύφρακτος, etc., af φράσσω, er urigtig).

δρῠφή, ἡ, Sonderkradsen; o. — δρύφος, ὁ, det Afkradsede, Afskrabede; (af δρύπτω). — δρύφω, rimel. inus., o. alene at mærke som Stamform til δρύπτω. — δρύψελον, τό, = δρύφος; — δρύψις, ἡ, Sonderkradsen; — δρυψο-γέρων, οντος, ὁ, udlevet el. affældig Olding; o. — δρυψόπαις, -παιδος, ὁ, (παῖς), afblomstret el. falmet Yngling; (af δρύπτω). — δρυώδης, 2, (δρῦς, εἶδος), ligesom en Eeg; fuld af Ege. — δρῶ, dor. f. ὁράω, see u. d. andet δράω. — δρώοιμι, jon. f. δρῷμι, opt. af δράω, Od. — δρωπακίζω, udtrækker Haarene ved Hielp af en - δρῶπαξ, ακος, ὁ, Beeghætte; - denne Handling, δρωπακισμός, ὁ. — δρώω, poët. f. δράω, gior, handler.

δῦ, ep. f. ἔδυ, 3 sing. aor. 2 til δύω, Il. — δυαδικός, 3, ἀριθμός, Dobbelttal, numerus dualis; — δυάζω, tvivler; 2) in med., at parre sig; — δυάκις, adv., som δίς, togange; — δυάς, άδος, ἡ, Dobbelthed; o. — δυασμός, ὁ, (δυάζω), Parring; (af δύο). — δυάω, (δύη), gior ulykkelig; Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι (3 pl. ind. jon. f. δυῶσι) - ἀνθρώπους -, Od. 20, 195. — δυεῖν, att. f. δυοῖν, gen. o. dat. dual. af δύο, to. — δυερός, 3, ulykkelig, elendig; 2) act., som gior ulykkelig; (af flgd.).

δύη [ῠ], ἡ, Ulykke, Elendighed, ogs. omskrevet δύης - πῆμα, i. e. βλαβή, Od. 14, 338; ogs. Smerte, Soph.; - b) Voldsomhed, Forbrydelse, Æsch.; (rimel. af δύω, o. oprindel. Undergang); df. — δῠηπάθεια, o. -παθία, ἡ, lidende el. ulykkelig Tilstand; af - δυηπαθής, 2, o. -παθος, 2, (παθεῖν), som lider Ulykker, elendig, jammerfuld. — δυθμή, ἡ, dor. f. δυσμή, δύσις. — δυϊκός, 3, (δύο),

hørende til tvende, *sc.* ἀριθμός, *numerus dualis*; jf. δυαδικός. — δύϊος, 3, (δύη), som διερός, ulykkelig, elendig, *Æsch.* — δύμεναι, *poët.* f. δῦναι, *inf. aor.* 2 *act.* til δύω. — δῦμι, *inus.*, anføres som Stamform til nogle Tempora af δύω, δύνω.

δύναμαι, i *præs.* o. *impf.* som ἵσταμαι, f. 2 *sing. præs.* δύνασαι have *Trag.* δύνῃ, f. δύνᾳ; bes. *att.* bruges d. dobbelte Augm. ἠδυνάμην, *etc.*; *conj.* δύνωμαι, 2 *jon.* δύνηαι; — *f.* δυνήσομαι; *aor.* ἐδυνήθην, o. ἠδυνήθην, h. *Hom.* ogs. ἐδυνάσθην, ogs. ἐδυνησάμην; *pf.* δεδύνημαι; — 1) kan, formaaer, sædv. *c. inf.*, (εὑρίσκεσθαι ἤν τι δύνωνται ἀγαθόν, *Xen.*), der dog ofte alene underforstaaes, *ex.* εἰ δύνασαί γε, om du ellers kan, *Hom.*; ὅσσον δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε, *id.*; Ζεὺς δύναται πάντα, formaaer alt, *id.*; μέγα δυνάμενος, saare mægtig, παρά τινι, som gielder meget hos nogen, *Herod.*; — *b)* kan, maa, tør, *ex. Soph. Antig.* 555; ogs. pleier, *ex.* ἐν τοῖς δεινοῖς εὐθαρσὴς ἠδύνατο εἶναι, *Xen. Ag.* 11, 10; — *c)* οὐ δύναται, *c. inf.*, det skeer ikke, det er umuligt, *ex. Herod.* 7, 134, 9, 45; — 2) gielder; ὁ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολούς, *Xen.*; *transl.*, λόγοι ἔργα δυνάμενοι, som veie op derimod; ἴσον δύνασθαι, at betyde el. at være det samme, *Herod.* 6, 86, 3; τοῦτο δύνανται αἱ ἀγγελίαι, have denne Betydning, *Thuc.*; [ῠ, dog δῡναμένοιο]; — (af δύομαι, δῦναι, at gaae ind under, at overtage).

*δυναμικός, 3, formaaende, virksom, mægtig; — δύναμις, εως, ἡ, Magt, Kraft, Formue; bes. *a)* Legemsstyrke; *b)* Aandskraft; *c)* ydre Formue, Rigdom; *d)* Magt, Indflydelse; ogs. Embede, Værdighed; — εἰς δύναμιν, κατὰ δύναμιν, (*ep.* καδδύναμιν, *Hes.*), efter Evne, som man bedst kan, *oppon.* παρὰ δύναμιν; — 2) Krigsmagt, Tropper; — 3) Værdi; Indhold; δύναμις τοῦ ὀνόματος, et Ords Betydning, *vis*; o. — δύνασις, ἡ, *poët.* f. δύναμις, *Pind.*; — (af δύναμαι).

δυναστεία, ἡ, Magt, Herredømme; ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι δυναστεῖαι καθειστήκεσαν, der vare indsatte Regieringer, *Xen. Hell.* 5, 4, 46; o. — δυναστευτικός, 3, bydende, myndig, *Arisot.*; af — δυναστεύω, hersker, regierer; alm. er — δυνάστης, ου, ὁ, (δύναμαι), Magthaver, Hersker, Overherre; ogs. enhver stor og mægtig Mand i Staten; df. — δυναστικός, 3, hørende til en δυνάστης el. til en δυναστεία. — δυνάστις, ιδος, ἡ, bes. *fem.* til δυνάστης. — δυνάστωρ, ορος, ὁ, = δυνάστης.

δυνατέω, formaaer meget, *N. T.*; af — δυνατός, 3, (*adject. verb.* af δύναμαι), formaaende, stærk, kraftfuld, dygtig; δυνατοὶ καὶ τοῖς σώμασι καὶ ταῖς ψυχαῖς, *Xen.*; *c. inf.*, som er i Stand til noget, *ex.* δυνατὸς τὴν πόλιν αὔξειν, *id.*; εἰς τὸ δυνατόν, ogs. ἐπὶ τὸ δυνατόν, ἐκ τῶν δυνατῶν, efter Evne, som man bedst kan, *id.*; — *b)* mægtig, anseet, som har Indflydelse, bes. rig; — *c)* om Ting: giørlig, mulig, bes. *in neutr.*, *ex.* δυνατόν ἐστι τὴν πόλιν πλουτίζειν; bes. m. ὡς o. ᾗ h. *superl.*, *ex.* ἐλαύνει ὡς δυνατὸν ἦν τάχιστα, det hurtigste muligt; τὴν δυνατήν, efter Mulighed; — *adv.* δυνατῶς, *inc.* el. sild. — δυνηρός, 3, = δυνατός, sild. — δύνω, see u. δύω.

δύο, (egentl. *att.* f. Dualformen δύω), *gen.* δυοῖν, *att.* (bes. *in fem.*) δυεῖν, *dat.* δυοῖν o. δυσί, *jon.* ogs. δυοῖσι, *Herod.*; dog ogs. undert. som ἄμφω, *indecl.*; — to, tvende, ei alene h. *dual.*, men ogs. h. *pl.*, *ex.* δύο δ' ἄνδρες, o. dl.; Σύν τε δύ' ἐρχομένω —, tvende, som vandre tilsammen, *Il.* 10, 224; εἰς δύο, to ad Gangen, *bini*, *Xen.*; δύο ποιεῖν τὴν πόλιν, at opvække Splid i Staten, *Aristot.* — δυογόν, τό, d. gl. Form el. Udtale f. ζυγόν, *Plat. Cratyl.*

δυόδεκα, ogs. δυοκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, *indecl.*, (δύο, δέκα), tolv; df. — δυοδεκάμηνος, 2, (μήν), af el. i tolv Maaneder; o. — δυοδεκαταῖος, 3, paa tolvte Dag. — δυοειδής, 2, (δύο, εἶδος), af toslags Art el. Gestalt. — δυοῖσι, *dat. jon.* til δύο, *Herod.* — δυοκαίδεκα, see u. δυόδεκα; df. — δυοκαιδεκάμηνος, 2, = δυοδεκάμηνος; — δυοκαιδεκάς, άδος, ἡ, Tallet Tolv; o. — δυοκαιδέκατος, 3, den tolvte. — δυοστός, 3, den anden; o. — δυοτοκέω, (τίκτω), føder tvende Unger; (af δύο). — δύπτης, ου, ὁ, en Dykker; af — δύπτω, (δύω), dukker under, *transit.* o. *intr.* — δύρομαι, *poët.* f. ὀδύρομαι, bes. h. *Trag.*

δύς, δῦσα, δύν, *part. aor.* 2 til δύω. — δυς-, (foran σ m. Consonant oftest δυ-), uadskillelig Forslagspartikel, svarer omtr. til vort u-, mis-, van-, og betegner en Besværlighed, Mangel, Ufuldkommenhed hos Hovedbegrebet; *poët.* bruges δυς- ogs. i Modsætninger ligesom α *priv.*, *ex.* γάμος δύσγαμος; ogs. undert. alene forstærkende, *ex.* δυσμίσητος; (rimel. besl. m. δύω, δύη, δύσις). — δυς-ἄγγελος, ὁ, som bebuder en Ulykke. — δυςαγής, 2, (ἄγος), betynget med en svær Synd. — δυςαγκόμιστος, 2, *poët.* f. δυςανακόμιστος. — δυςάγκριτος, 2, *poët.* f. δυςανάκριτος. — δύςαγνος, 2, (ἁγνός), ureen, ukydsk. — δυςαγρέω, er — δυςαγρής, 2, (ἄγρα), ulykkelig paa Jagten; df. — δυςαγρία, ἡ, ulykkelig Jagt el. Fangst. — δυςαγωγός, 2, (ἀγωγή), vanskelig at lede, styre, regiere. — δυςάγων, 2, o.

δυςαγώνιστος, 2, (ἀγών, ἀγωνίζομαι), forbunden med tung Kamp, tung at bekæmpe.

δυςάδελφος, 2, (ἀδελφός), ulykkelig med el. ved sin Broder, *Æsch.* — δυςαερία, ἡ, usund Luft; daarligt el. mørkt Veir; af — δυςάερος, 2, (ἀήρ), med usund Luft; med daarligt el. mørkt Veir. — δυςαής, 2, (ἄημι), om Vinden: som blæser imod, el. som blæser stærkt, stormende; δυςαήων, *gen. poët.* f. δυςαέων, *Od.* 13, 99; 2) ildelugtende, *Opp.* — δυςάθλιος, 3, høist ulykkelig, *Soph.* — δυςαίακτος, 2, (αἰάζω), meget at begræde el. beklage, jammerlig; 2) som ikke let klager, ufølsom, haard; jf. *illacrymabilis*, *Hor. Carm.* 2, 14, 6. — δυςαιᾱνής, 2, d. forstærk. αἰανής, *Æsch.* — δυςαίθριος, 2, (αἴθρα), mørk, umild, ὀργή, *Eur.* — δυςαίνητος, 2, (αἰνέω), urost; ilde omtalt, berygtet. — δυς-αίγμα, τό, ulykkelig Gaade. — δυςαίρετος, 2, (αἱρέω), vanskelig at erholde el. erobre. — δυςαισθησία, ἡ, (αἴσθησις), Sløvhed, Ufølsomhed; v. — δυςαίσθητος, 2, sløv, følesløs; (af αἰσθάνομαι). — δυςαίων, ονος, ὁ, ἡ, (αἰών), som fører et ulykkeligt Liv; ogs. αἰὼν δυςαίων, *Eur.*

δυςαλγής, 2, o. δυςάλγητος, 2, (ἄλγος, ἀλγέω), som har heftige Lidelser el. Smerter; 2) ufølsom ved (andres) Lidelser el. Smerte, *Soph. Oed. T.* 12. — δυςαλθής, 2, o. δυςάλθητος, 2, (ἄλθος, ἀλθέω), vanskelig at helbrede, ulægelig. — δυςάλιος, 2, *dor.* f. δυςήλιος, *inc.* — δυςαλλοίωτος, 2, (ἀλλοιόω), vanskelig at forandre. — δυςάλυκτος, 2, (ἀλύσκω), vanskelig at undgaae. — δυςάλωτος, 2, (ἁλῶναι), vanskelig at fange el. indtage; vanskelig at vinde el. bestikke; δυςάλ. κακῶν, hvem Ulykken ikke let kan naae, *Eur.* — δυςάμβατος, 2, *poët.* f. δυςανάβατος, 2, (ἀναβαίνω), vanskelig at bestige. — δυςάμμορος, 2, d. forstærk. ἄμμορος, meget ulykkelig, *Il.* — δυςαναβίβαστος, 2, (ἀναβιβάζω), vanskelig at bringe derop el. dertil. — δυςανάγωγος, 2, (ἀνάγω), vanskelig at bringe derop; vanskelig at brække el. kaste op; 2) vanskelig at styre el. regiere. — δυςανάδοτος, 2, (ἀναδίδωμι), vanskelig at fordele el. fordøie. — δυςαναθυμίᾱτος, 2, (ἀναθυμιάω), som vanskeligen uddunster el. uddamper, τροφή.

δυςανάκλητος, 2, (ἀνακαλέω), vanskelig at kalde tilbage, at standse el. hemme; 2) vanskelig at formaae til Deeltagelse el. Forbund, *Plut.* — δυςανακόμιστος, 2, (ἀνακομίζω), vanskelig at bringe tilbage, istandsætte, redde; uerstattelig. — δυςανάκρᾱτος, 2, (ἀνακεράννυμι), vanskelig at blande. — δυςανάκριτος, 2, (ἀνακρίνω), vanskelig at undersøge el. afgiore. — δυςανάληπτος, 2, (ἀναλαμβάνω), vanskelig at bringe til sig selv el. at forfriske; *b)* hvoraf man vanskeligen kommer sig, ἀῤῥωστία. — δυςανάλυτος, 2, (ἀναλύω), vanskelig at oplose. — δυςανάλωτος, 2, (ἀναλίσκω), vanskelig at forøde el. tilsætte. — δυςανάπειστος, 2, (ἀναπείθω), vanskelig at overtale el. overbevise. — δυςανάπλους, 2, o. δυςανάπλωτος, 2, (ἀναπλέω), vanskelig at seile paa el. over. — δυςανάπνευστος, 2, (ἀναπνέω), som aander tungt el. vanskeligen. — δυςαναπόρευτος, o. δυςανάπορος, 2, (ἀναπορεύομαι), vanskelig at drage el. passere over.

δυςανάσφαλτος, 2, (ἀνασφάλλω), som vanskeligen kommer sig, *ex.* af en Sygdom. — δυςανασχετέω, finder noget utaaleligt, optager noget ilde, *c. acc.*; harmes over noget, ἐπί τινι, ogs. πρός τι; vægrer mig ved, forsmaaer, *c. inf.*; af — δυςανάσχετος, 2, (ἀνασχεῖν, ἀνέχομαι), vanskelig at fordrage, uudholdelig; 2) *act.*, opbragt, harmfuld; δυςανασχετῶς ἔχω, = δυςανασχετέω. — δυςανάτρεπτος, 2, (ἀνατρέπω), vanskelig at vende om el. at kuldkaste. — δυςάνεκτος, 2, (ἀνέχω), som δυςανάσχετος, utaalelig. — δυςάνεμος, 2, *dor.* f. δυςήνεμος. — δυςανθής, 2, (ἀνθέω), som vanskeligen blomstrer. — δυςάνιος, 2, (ἀνία), meget bedrøvet, beængstet, misfornøiet, utaalmodig. — δυςάνιτος, 2, (δυςάνειμι), = δυςάνοδος. — δυςανιῶν, ῶσα, ῶν, (ἀνιάω), som ængster el. bedrøver svarligen; τὸ δυςανιῶν ἐν τῷ τεθνάναι, *Plut.* — δυςάνοδος, 2, (ἄνοδος), vanskelig at komme til el. at bestige. — δυς-άνολβος, 2, høist ulykkelig. — δυςανταγώνιστος, 2, (ἀνταγωνίζομαι), som vanskeligen bekæmpes af Modstanderen. — δυςάντης, s. δυςαντής, 2, o. δυςάντητος, 2, (ἄντα, ἀντάω), som man ugierne møder; haard, fiendsk, forhadt; *b)* hvis Møde varsler Uheld; *c)* som man ikke vel tør gaae imode el. imodstaae. — δυςαντίβλεπτος, 2, (ἀντιβλέπω), som man ikke let tør see under Øinene el. maale sig med; med hvem man ikke let tør sammenligne sig. — δυςαντίλεκτος, 2, (ἀντιλέγω), vanskelig at modsige. — δυςαντίῤῥητος, 2, (ἀντερεῖν), = frgd. — δυςαντοφθάλμητος, 2, (ἀντοφθαλμέω), = δυςαντίβλεπτος. — δύςανωρ, (ἀνήρ), ulykkelig i Ægteskab med en Mand, *Æsch.*

δυςαξίωτος, 2, (ἀξιόω), vanskelig at overtale. — δυςαπάλλακτος, 2, *adv.* -κτως, fra hvem man vanskeligen kan komme løs el. befrie sig; vanskelig at

adskille el. bortfierne; 2) *act.*, som vanskeligen adskiller el. bortfierner; o. — *δυςαπαλλαξία, ἡ*, Vanskelighed ved at komme løs derfra, *Plat.*; (af *ἀπαλλάσσω*). — *δυςαπάτητος*, 2, (*ἀπατάω*), vanskelig at skuffe, føre bag Lyset, bedrage. — *δυς-άπιστος*, 2, vanskelig at bringe til Lydighed; opsætsig, halsstarrig. — *δυςαπόδεικτος*, 2, (*ἀποδείκνυμι*), vanskelig at bevise. — *δυςαποδίδακτος*, 2, (*ἀποδιδάσκω*), som vanskeligen læres el. vænnes af med noget. — *δυςαποκατάστασις, ἡ*, Vanskelighed ved at gienoprette; o. — *δυςαποκατάστατος*, 2, vanskelig at gienoprette el. at bringe i den forrige Tilstand; (af *ἀποκαθίστημι*). — *δυςαπόκριτος*, 2, (*ἀποκρίνομαι*), vanskelig at besvare. — *δυςαπολόγητος*, 2, (*ἀπολογέομαι*), vanskelig at forsvare el. undskylde. — *δυςαπόλυτος*, 2, *adv.* *-λύτως*, (*ἀπολύω*), vanskelig at udløse el. affondre.

δυςαπόπαυστος, 2, *adv.* *-στως*, (*ἀποπαύω*), vanskelig at ende el. at stille. — *δυςαπόπλυτος*, 2, (*ἀποπλύνω*), vanskelig at afvaske. — *δυςαπόπτωτος*, 2, (*ἀποπίπτω*), som ikke let falder af. — *δυςαπόσπαστος*, 2, (*ἀποσπάω*), vanskelig at løsrive; 2) hvorfra man vanskeligen river sig løs. — *δυςαπόσχετος*, 2, (*ἀπέχομαι*), hvorfra man vanskeligen afholder sig. — *δυςαποτέλεστος*, 2, (*ἀποτελέω*), vanskelig at iværksætte. — *δυςαπότρεπτος*, 2, (*ἀποτρέπω*), vanskelig at afvende, afbringe, afholde derfra. — *δυςαπότριπτος*, 2, (*ἀποτρίβω*), vanskelig at afslide el. opslide. — *δυςάπουλος*, o. *δυςαπούλωτος*, 2, (*ἀπουλόω*), som vanskeligen sætter Ar el. læges. — *δυςαρεστέω, τινί*, 1) er - *δυςάρεστος*, 2, *adv.* *-στως*, (*ἀρέσκω*), misfornøiet, utilfreds, opbragt, uforsonlig; *δυςαρεστότερος τῶν οἰκετῶν*, endnu vanskeligere at tilfredsstille, *Xen.*; 2) mishager nogen, *τινί*; df. — *δυςαρέστημα, τό*, ulykkeligt Tilfælde; o. — *δυςαρέστησις, ἡ*, Misfornøielse, Utilfredshed, Gnavenhed. — *δυςαρίθμητος*, 2, (*ἀριθμέω*), vanskelig at tælle. — *δυςαριστοτόκεια, ἡ*, (*ἄριστος, τίκτω*), ulykkelig Moder til den ædleste Søn, om Thetis, *Il.* 18, 54.

δύςαρκτος, 2, (*ἄρχω*), vanskelig at beherske. — *δυςαρμοστία, ἡ*, Uenighed, Usamdrægtighed; af — *δυςάρμοστος*, 2, (*ἁρμόζω*), uden Sammenhæng el. Samdrægtighed. — *δυςάρπαγος*, 2, (*ἁρπάζω*), ulykkeligen røvet. — *δυςαρχία, ἡ*, (*ἄρχω*). slet Regiering, Mangel paa Tugt og Lydighed. — *δυςάσχετος*, 2, d. forstærk. *ἄσχετος*. — *δυςάτιμος*, 2, d. forstærk. *ἄτιμος*, *inc.* — *δυςαυλία, ἡ*, ubeqvemt Leie el. Opholdssted, bes. under aaben Himmel; af — *δύςαυλος*, 2, (*αὐλή*), som gior Natteleiet el. Opholdet besværligt; *δυςαύλων πάγων αἴθρια*, *Soph. Antig.* 357. — *δύςαυλος*, 2, (*αὐλός*), *ἔρις*, ulykkelig Væddestrid paa Fløiten, *poët.* — *δυςαυξής*, 2, o. *δυςαύξητος*, 2, (*αὔξω, αὐξάνω*), som vexer vanskeligen el. langsomt; 2) *δυςαύξητος*, vanskelig at formere. — *δυςαυχής*, 2, (*αὐχέω*), som falder besværlig ved sit Praleri. — *δυςαφαίρετος*, 2, (*ἀφαιρέω*), vanskelig at bortage derfra. — *δυςαχθής*, 2, (*ἄχθος*), meget besværlig.

δυςβάστακτος, 2, (*βαστάζω*), vanskelig at bære. — *δυςβατοποιέω*, *Xen.*, *inc.*, bringer til et - *δύςβατον, τό*, en ufremkommelig el. uveisom Egn; *neutr.* af - *δύςβατος*, 2, (*βαίνω*), vanskelig at gaae el. komme over, *ὄρος*, *Xen.*; ufremkommelig, uveisom. — *δυςβάϋκτος*, 2, (*βαΰζω*), *αὐδά*, som klager ynkeligen, *Æsch.* — *δύςβιος*, o. *δυςβίοτος*, 2, (*βίος*), som fører et kummerligt Liv. — *δυςβλαστέω*, er - *δυςβλαστής*, 2, (*βλαστάνω*), som spirer el. vexer langsomt; — *δυςβοήθητος*, 2, (*βοηθέω*), vanskelig at hielpe el. afhielpe. — *δύςβολος*, 2, (*βάλλω*), som gior et ulykkeligt Kast. — *δυςβουλία, ἡ*, daarligt Raad, daarlig Beslutning, ogs. den derved fremkaldte slette Tilstand; af — *δύςβουλος*, 2, (*βουλή*), som raader ilde; som tager en daarlig Beslutning; 2) som man raader ilde. — *δύςβρωτος*, 2, (*βιβρώσκω*), som vanskeligen lader sig spise. — *δύςβωλος*, 2, (*βῶλος*), med slette Jordklumper, ufrugtbar.

δυςγαμία, ἡ, ulykkeligt Ægteskab; af — *δύςγαμος*, 2, (*γάμος*), ulykkelig i Ægteskab; *γάμος δύςγαμος*, = *δυςγαμία*, *Eur.* — *δυςγάργαλις*, ὁ, *Xen.*, ogs. *δυςγαργάλιστος*, 2, (*γαργαλίζω*), meget kilden; som ikke vel taaler at røres ved, h. *Xen.* om Hesten. — *δυςγένεια, ἡ*, nedrig Herkomst el. Tænkemaade; af — *δυςγενής*, 2, (*γένος*), som er af nedrig Herkomst el. Tænkemaade. — *δυςγεφύρωτος*, 2, (*γεφυρόω*), vanskelig at slaae Bro over. — *δυςγεώργητος*, 2, (*γεωργέω*), vanskelig at pløie el. dyrke. — *δύςγνοια, ἡ*, (*γνῶναι*), Vildfarelse, Tvivl. — *δυςγνώριστος*, 2, (*γνωρίζω*), vanskelig at kiende el. gienkiende. — *δυςγνωσία, ἡ*, (*γνῶσις*), Vanskelighed ved at kiende el. vide noget, Dunkelhed; o. — *δύςγνωστος*, 2, vanskelig at kiende el. vide; vanskelig at læse, *Polyb.*; (af *γνῶναι*). — *δυςγοήτευτος*, 2, (*γοητεύω*), vanskelig at fortrylle el. føre bag Lyset. — *δυςγράμματος*, 2, (*γράμματα*), som

har tungt for at lære; ulærvillig. — δυςγρίπιστος, 2, (γριπίζω), som tager for grovt, altfor gridsk el. gierrig, *Liban.*

δυςδαιμονέω, er - δυςδαίμων, ονος, 2, *adv.* -μόνως, (δαίμων), meget ulykkelig; df. — δυςδαιμονία, ἡ, Ulykke. — δυςδάκρυτος, 2, (δακρύω), meget at begræde; 2) som græder meget. — δύςδαμαρ, αρτος, ὁ, *Æsch.*, ogs. δυςδάμαρτος, 2, (δάμαρ), som er ulykkelig med el. ved sin Kone. — δυςδέρκετος, 2, o. -δερκής, 2, (δέρκομαι), vanskelig at see, dunkel, *Opp.* — δυςδήνης, 2, (δῆνος), som har slemme Nykker. — δύςδηρις, ἡ, *gen.* ιος, (δῆρις), vanskelig at bekæmpe. — δυςδιάβατος, 2, (διαβαίνω), hvorigiennem el. hvorover man vanskelig kan gaae el. komme, *Xen.* — δυςδιάγνωστος, 2, (διαγνῶναι), vanskelig at adskille el. afsondre; vanskelig at bedømme. — δυςδιάγωγος, 2, (διαγωγή), vanskelig at føre igiennem; 2) ubehagelig til Opholdssted. — δυςδιάθετος, 2, (διατίθημι), vanskelig at ordne, bilægge, behandle, blive af med, sælge, bortgifte. — δυςδιαίρετος, 2, (διαιρέω), vanskelig at dele el. fordele. — δυςδιαίτητος, 2, (διαιτάω), som vanskeligen afgiøres el. paakiendes af en Voldgiftsmand.

δυςδιακόμιστος, 2, (διακομίζω), som vanskeligen bringes el. skaffes derigiennem. — δυςδιακόντιστος, 2, (διακοντίζω), som vanskeligen giennembores med Kastespydet, *Æl.* — δυςδιάκριτος, 2, (διακρίνω), vanskelig at adskille el. at paadømme. — δυςδιάλλακτος, 2, *adv.* -κτως, (διαλλάσσω), vanskelig at udsone. — δυςδιάλυτος, 2, (διαλύω), vanskelig at opløse el. adskille; vanskelig at udsone. — δυςδιάσπαστος, 2, (διασπάω), vanskelig at sønderrive el. adskille. — δυςδιάφευκτος, o. -φυκτος, 2, (διαφεύγω), som man ikke let kan undflye el. undgaae. — δυςδιαφόρητος, 2, (διαφορέω), vanskelig at fordele, fordøie, uddunste; 2) som vanskeligen uddunster. — δυςδιαφύλακτος, 2, (διαφυλάσσω), vanskelig at bevogte el. bevare. — δυςδιαχώρητος, 2, (διαχωρέω), vanskelig at fordøie; 2) med besværlig Stolegang.

δυςδίδακτος, 2, vanskelig at undervise. — δυςδιέγερτος, 2, (διεγείρω), vanskelig at opvække. — δυςδιέξιτητος, 2, (διέξειμι), 1) = δυςέξιτος; 2) vanskelig at giennemgaae el. forklare. — δυςδιέξοδος, 2, (διέξοδος, hvorigiennem og hvorudaf det er vanskeligt at komme. — δυςδιερεύνητος, 2, (διερευνάω), vanskelig at udforske. — δυςδιήγητος, 2, (διηγέομαι), vanskelig at beskrive el. fortælle. — δυςδίοδος, 2, (δίοδος), ogs. δυςδιόδευτος, 2, hvorigiennem det er vanskeligt at komme. — δυςδιοίκητος, 2, (διοικέω), vanskelig at forvalte el. anordne. — δυςδιόρθωτος, 2, (διορθόω), vanskelig at forbedre. — δυςδοκίμαστος, 2, (δοκιμάζω), vanskelig at prøve. — δύςδωρος, 2, (δῶρον), = ἄδωρος.

δυςέγερτος, 2, (ἐγείρω), vanskelig at vække. — δυςεγκαρτέρητος, 2, (ἐγκαρτερέω), hvorved det falder vanskeligt at vise Afholdenhed. — δυςεγχείρητος, 2, (ἐγχειρέω), vanskelig at angribe el. at lægge Haand paa. — δύςεδρος, 2, (ἕδρα), som sidder slet; med ulykkeligt Sæde el. Opholdssted, *Æsch.* — δυςείδεια, ἡ, hæsligt Udseende; af — δυςειδής, 2, (εἶδος), med hæsligt Udseende, hæslig, styg, *Herod.* — δυςείκαστος, 2, (εἰκάζω), vanskelig at raade el. giette. — δυςειματέω, er - δυςείματος, 2, (εἷμα), i slette Klæder; ogs. δυςείμων, ονος, 2, hvf. - δυςειμονία, ἡ, slette Klæder. — δυςείςβολος, 2, (εἰςβάλλω), vanskelig at trænge ind i. — δυςείςπλους, 2, (εἰςπλέω), med vanskeligt Indløb. — δυςέκβατος, 2, (ἐκβαίνω), hvorudaf man vanskeligen kan komme. — δυςεκβίαστος, 2, (ἐκβιάζω), som ikke let bringes med Vold derudaf el. derfra. — δυςεκβίβαστος, 2, (ἐκβιβάζω), som ikke let bringes derudaf el. derfra.

δυςέκδοτος, 2, (ἐκδίδωμι), vanskelig at udleie, blive af med, bortgifte. — δυςέκδρομος, 2, (ἐκδραμεῖν), hvorudaf man vanskeligen kan komme el. slippe. — δυςέκθυτος, 2, (ἐκθύω), vanskelig at afvende el. udsone ved Offere. — δυςεκκάθαρτος, 2, (ἐκκαθαίρω), vanskelig at udrense. — δυςεκκόμιστος, 2, (ἐκκομίζω), vanskelig at bringe derudaf. — δυςέκκριτος, 2, (ἐκκρίνω), vanskelig at afsondre, fordøie, afføre. — δυςέκρουστος, 2, (ἐκκρούω), vanskelig at slaae derudaf. — δυςεκλάλητος, 2, (ἐκλαλέω), vanskelig at udtale. — δυςέκλειπτος, 2, (ἐκλείπω), som vanskeligen hører op. — δυςεκλόγιστος, 2, (ἐκλογίζομαι), vanskelig at udregne. — δυςέκλυτος, 2, (ἐκλύω), vanskelig at udløse; 2) vanskelig at udvikle el. forklare. — διέκνιπτος, 2, (ἐκνίπτω), vanskelig at udruste. — δυςεκπέραντος, 2, o. δυςεκπέρατος, 2, (ἐκπεραίνω), vanskelig at tilendebringe el. fuldende; som vanskeligen overvindes, *ex.* δυςεκπέρατον, - ὀλοὸν κακόν, *Eur. Hippol.* 907. — δυςέκπλους, 2, o. δυςέκπλωτος, 2, (ἐκπλέω), hvorudaf man vanskeligen kan seile. — δυςέκπλυντος, 2, (ἐκπλύνω), vanskelig at udskylle.

— δυςέκφευκτος, o. -φυκτος, 2, (ἐκφεύγω), vanskelig at undflye. — δυςέκφορος, 2, (ἐκφέρω), vanskelig at bringe ud el. frem; vanskelig at udtale.

δυςέλεγκτος, 2, (ἐλέγχω), vanskelig at giendrive el. overbevise. — Δυςελένα, ἡ, Ulykkeshelena, *Eur.* — δυςέλικτος, 2, (ἑλίσσω), meget forviklet. — δυςελκής, 2, (ἕλκος), hvis Saar el. Skade vanskeligen læges; – denne Saarets Beskaffenhed, δυςέλκεια, sædv. δυςελκία, ἡ. — δυςελπιστέω, περί τινι, ἐπί τινι, er – δύςελπις, ι, (ἐλπίς), o. δυςέλπιστος, 2, *adv.* -στως, (ἐλπίζω), haablos, fortvivlet; df. — δυςελπιστία, ἡ, Haabløshed, Fortvivlelse; Mistillid, Frygt. — δυςέλπιστος, 2, see u. δυςελπιστέω; ἐκ δυςελπίστων, *ex insperato*, tvertimod hvad han frygtede for, *Xen. Cyr.* — δυςέμβατος, 2, (ἐμβαίνω), hvorpaa el. hvorigiennem man vanskeligen kan gaae ind. — δυςέμβλητος, 2, vanskelig at bringe i Led; o. — δυςέμβολος, 2, vanskelig at trænge ind i; 2) = frgd.; (af ἐμβάλλω). — δυςεμέω, ogs. -εμετέω, er - δυςέμετος, 2, ogs. δυςεμής, 2, (ἐμέω), som har ondt ved at brække sig. — δυςέμφατος, 2, (ἐμφαίνω), med ulykkeligt Varsel.

δυςένδοτος, 2, (ἐνδίδωμι), som ikke let giver efter. — δυςενέδρευτος, 2, (ἐνεδρεύω), vanskelig at belure. — δυςεντερία, ἡ, (ἔντερον), sild. ogs. δυςεντέριον, τό, Smerte i Underlivet, *tormina intestinorum*; ogs. den gyldne Aare, Dysenterie; – hørende dertil el. lidende deraf, dysenterisk, δυςεντερικός, 3, ogs. δυςέντερος, 2, o. δυςεντεριώδης, 2, (εἶδος). — δυςέντευκτος, 2, (ἐντυγχάνω), vanskelig at faae i Tale el. at tale med; gnaven, uvenlig, tilbageholden; – denne Handling el. Stemning, δυςεντευξία, ἡ. — δυςένωτος, 2, (ἑνόω), vanskelig at forene. — δυςεξάγωγος, 2, (ἐξαγωγή), vanskelig at føre el. bringe derudaf. — δυςεξάλειπτος, 2, (ἐξαλείφω), vanskelig at udslette. — δυςεξάλλακτος, 2, (ἐξαλλάσσω), vanskelig at forandre. — δυςεξάλυκτος, 2, (ἀλύσκω), vanskelig at undgaae. — δυςεξανάλωτος, 2, = δυσανάλωτος. — δυςέξαπτος, 2, (ἐξάπτω), ψυχή, som vanskeligen befries fra Legemets Baand, *Plut.*; — δυςεξαρίθμητος, 2, (ἐξαριθμέω), vanskelig at optælle, utallig, *Polyb.*

δυςεξέλεγκτος, 2, = δυσέλεγκτος; δυςεξέλ. φάρμακον, som vanskeligen opdages. — δυςεξέλικτος, 2, (ἐξελίσσω), vanskelig at udvikle el. forklare. — δυςεξέργαστος, 2, (ἐξεργάζομαι), vanskelig at udarbeide el. fuldende. — δυςεξερεύνητος, 2, = δυσερεύνητος. — δυςεξεύρητος, 2, (ἐξευρίσκω), vanskelig at udfinde. — δυςεξημέρωτος, 2, (ἐξημερόω), vanskelig at giøre aldeles tam. — δυςεξήνυτος, o. -ήνυτος, 2, = δυσήνυτος; δυςεξήν. δεσμός, uopløselig, *Eur.* — δυςεξίλαστος [ῑ], 2, (ἱλάσκομαι), vanskelig at udsone el. berolige. — δυςεξίμητος, 2, (ἐξῑμάω), vanskelig at drage op af Dybet el. frem for Lyset. — δυς-ἐξίτηλος, 2, vanskelig at udslette. — δυςεξίτητος, 2, o. δυςέξιτος, 2, (ἔξειμι, -ιέναι), hvorudaf man vanskeligen kan komme. — δυςέξοδος, 2, (ἔξοδος), med besværlig Udgang. — δυςέξοιστος, 2, (ἐξοίσομαι, ἐκφέρω), = δυσέκφορος.

δυςεπανόρθωτος, 2, (ἐπανορθόω), = δυσδιόρθωτος. — δυςεπέκτατος, 2, (ἐπεκτείνω), vanskelig at udspænde derover. — δυς-ἐπήβολος, 2, ἀπορία, Tvivl, som vanskeligen opløses. — δυςεπιβούλευτος, 2, (ἐπιβουλεύω), som vanskeligen betvinges ved Efterstræbelse el. List. — δυςεπικούρητος, 2, (ἐπικουρέω), som man vanskeligen kan hielpe. — δυςεπίκριτος, 2, (ἐπικρίνω), vanskelig at paadømme. — δυςεπίμικτος, 2, (ἐπιμίγνυμι), vanskelig at have med at giøre, uomgængelig. — δυςεπινόητος, 2, (ἐπινοέω), vanskelig at udfinde. — δυςεπίστροφος, 2, (ἐπιστρέφω), vanskelig at vende om el. at omvende. — δυςεπίσχετος, 2, (ἐπισχεῖν, ἐπέχω), vanskelig at holde tilbage el. ophholde. — δυςεπίτευκτος, 2, (ἐπιτυγχάνω), som vanskeligen lykkes. — δυςεπιχείρητος, 2, (ἐπιχειρέω), vanskelig at lægge Haand paa, at foretage, fuldende.

δυςέραστος, 2, (ἐράω), ugunstig for de Elskende, ὄρθρος; *poët.* — δυςέργαστος, 2, (ἐργάζομαι), vanskelig at giøre el. bearbeide. — δυςέργεια, sædv. δυςεργία, ἡ, o. δυςέργημα, τό, Vanskelighed el. Hindring ved et Foretagende; 2) δυςεργία, ἡ, Dorskhed, Træghed, *App.*; af — δυςεργής, 2, sædv. δύςεργος, 2, (ἔργον), vanskelig at bearbeide el. udføre, forbunden med Vanskeligheder el. Hindringer, besværlig; - 2) som arbeider med Vanskelighed el. tungt; bes. svag, kraftløs, dorsk; *adv.*, δυςέργως - κινεῖσθαι, *Plut.* — δυςερεύνητος, 2, (ἐρευνάω), vanskelig at udforske; uudforsket. — δυςέρημος, 2, (ἔρημος), meget eensom el. øde. — δύςερις, ι, o. δυςέριστος, 2, (ἔρις, ἐρίζω), meget stridig el. trættekiær; som afstedkommer Stridighed el. er en Følge deraf; δυςέριστον αἷμα, *Soph. El.* 1385, forklares ved, τὸ δι᾽ ἔριν γιγνόμενον.

δυςερμήνευτος, 2, (ἑρμηνεύω), vanskelig at forklare. — δύςερμος, 2,

(Ἑρμῆς), som ikke er begunstiget af Hermes, som ikke er heldig til at vinde, finde, jage, o. dl.; – denne Tilstand, δυςερμία, ἡ. — δυςερνής, 2, (ἔρνος), med vanskelig el. langsom Værxt. — δύςερως, ωτος, ὁ, ἡ, (ἔρως), som elsker heftigen, bes. med fordærvelig Lidenskab, *perdite s. misere amans*; οἱ τῶν ἀφροδισίων δυςέρωτες, *Xen.*; ogs. alm. δυςέρωτας εἶναι τῶν ἀπόντων, *Thuc.* 6, 13; *adv.* δυςερώτως, yderst forelsket; 2) som er ulykkelig i Kiærlighed; 3) som ikke let bliver forelsket, ufolsom for Kiærlighed, *Theocr.* 6, 7; df. — δυςερωτιάω, attraaer heftigen, τινός; o. — δυςερωτικός, 3, horende til en δύςερως el. i hans Maneer.

δυςετηρία, ἡ, (ἔτος), ufrugtbart Aar, Uaar. — δύσετο, *ep. aor. med.* af δύω. — δυςετυμολόγητος, 2, (ἐτυμολογέω), hvis Oprindelse el. Afledning er vanskelig at finde. — δυςευνητήρ, ῆρος, o. δυςευνήτωρ, ορος, ὁ, *fem.* δυςευνήτειρα, ἡ, slem Sengekammerat; o. — δυςεύνητος, 2, som ligger slet; (af εὐνή, εὐνάζω). — δυςεύρετος, 2, (εὑρεῖν, εὑρίσκω), vanskelig at udfinde. — δυς-εὔχωστος, 2, ikke et at tilkaste el. tilstoppe. — δυςέφικτος, 2, (ἐφικνέομαι), vanskelig at opnaae. — δυςέφοδος, 2, (ἔφοδος), vanskelig at komme til el. at angribe. — δυςέψανος, o. δυςέψητος, 2, (ἕψω), vanskelig at koge. — δυςζηλία, ἡ, heftig Skinsyge el. Opfarenhed; af — δύςζηλος, 2, (ζῆλος), meget skinsyg, opfarende, iilsindet; Δύςζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων, *Od.* 7, 307; *b)* skinsyg el. opfarende til sin egen Lykke; *c)* som kappes med nogen i farlige Ting. — δυςζήτητος, 2, (ζητέω), vanskelig at soge el. undersoge. — δυςζωΐα, ἡ, tungt el. moisommeligt Liv; af — δύςζωος, 2, (ζωή), som forer et ulykkeligt Liv.

δυςηκής, 2, o. δυςήκεστος, 2, (ἀκέομαι), vanskelig at helbrede. — δυςηκοέω, er – δυςήκοος, 2, (ἀκοή), som horer slet; som horer ugierne; 2) som ikke vil hore, ulydig; df. — δυςηκοΐα, ἡ, tung Horelse; 2) Ulydighed. — δυςηλάκατος, 2, (ἠλακάτη), som opspinder Ulykker. — δυςήλατος, 2, (ἐλαύνω), vanskelig el. ubeqvem til at ride el. kiore. — δυςηλεγής, 2, (λέγω, lægger), som nedlægger el. nedstrækker umildt, θανατός, πόλεμος, *Hom.*; df. alm. haard, stræng, barsk, πηγάδες, δεσμός, *Hes.*; (efter nogle er δυςηλεγής af ἀλέγω, altså oprindel. som intet Hensyn tager, som ingen skaaner, ubarmhiertig). — δυςήλιος, 2, (ἥλιος), ubeskinnet af Solen, mork, κνέφας, *Æsch.*; 2) med altfor stærk Sol, θέρος.

δυςημερέω, har ulykkelige Dage; er ulykkelig; df. – δυςημέρημα, τό, o. δυςημερία, ἡ, en ulykkelig Dag el. Stund, ulykkelig Skiebne, Ulykke; o. — δυςημέριος, 2, som skeer paa en ond Dag; som bringer Ulykke; ulykkelig; (af ἡμέρα). — δυςήνεμος, 2, (ἄνεμος), bestormet af Vinden, *Soph.* — δυςηνίαστος, o. δυςήνιος, 2, (ἡνιάζω, ἡνία), vanskelig at toile el. tæmme; 2) δυςήνιος, 2, (ἀνία), = δυςάνιος. — δυςηνιόχητος, 2, (ἡνιοχέω), vanskelig at kiore el. styre. — δυςήνυτος, o. δυςήνυστος, 2, (ἀνύω), vanskelig at fuldende. — δυςήρης, 2, (ἄρω), vanskelig, *oppon.* εὐήρης. — δύςηρις, ι, o. δυςήριστος, ogs. δυςήριτος, 2, *poët.*, ogs. *att.* f. δύςερις, *etc.*; οὔτ' ὦν δύςηρις τις ἄγαν, *Pind. Ol.* 6, 33, (h. *Boeckh. v.* 19). — δυςήροτος, 2, (ἀρόω), vanskelig at ploie, ufrugtbar. — δυςήττητος, 2, (ἡττάω), vanskelig at overvinde. — δυςήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἦτορ), med tungt Hierte. — δυςηχής, 2, (ἠχέω), som toner tungt el. haardt, brusende, larmende: om Krig, Vaabenbrag, o. dl., *Hom.*; *b)* hvorom man ugierne horer, skurrende i Oret, som δυςώνυμος, *ex.* om Doden, *id.*; *c)* uden Navn, uberomt, *Hom. Ap.*

δυςθᾰλής, 2, (θάλλω), som grones el. voxer vanskeligen el. langsomt. — δυςθαλπής, 2, (θάλπω), vanskelig at opvarme, χειμών, *Il.*; 2) med trykkende Hede, *Qu. Sm.* — δυςθᾰνατέω, *Herod.*, ogs. δυςθανατάω, er – δυςθάνᾰτος, 2, (θάνατος), som har en tung el. langsom Dodskamp; *b)* som kæmper el. værger sig fortvivlet. — δυςθάνατος, 2, 1) see n. frgd.; 2) *act.*, som bringer en tung el. smertelig Dod. — δυςθᾰνής, 2, (θανεῖν), som er dod en tung el. smertelig Dod. — δυςθέᾱτος, 2, (θεάομαι), hæslig at see paa. — δυσσθενέω, (δύς, σθένος), som ἀσθενέω, er kraftlos. — δύςθεος, 2, (θεός), ugudelig; 2) hadet af Guddommen. — δυςθεράπευτος, 2, (θεραπεύω), vanskelig at helbrede el. pleie, *Soph. Aj.* 609. — δυςθερής, 2, (θέρω), vanskelig at opvarme; 2) vanskelig at helbrede. — δύςθερος, 2, (θέρος), med trykkende Hede.

δυςθεσία, ἡ, (θέσις), slet Forfatning el. Tilstand; Forstenning; ond Lune; Forlegenhed. — δυςθετέω, frembringer Tilstanden δυςθεσία; *in med.*, ogs. undert. *in act.*, er el. kommer i en saadan Tilstand, τινί, over noget; *Xen. Cyr.* 2, 2, 5, er δυςθετούμενος, *lect. var.* f. δυςφορούμενος, i sin Harme, el. ved sin Forkeerthed; af — δύςθετος, 2, (τίθημι), som

er i en slet Tilstand, forlegen, fortrydelig; 2) vanskelig at indrette el. at istandsætte. — δυςθεώρητος, 2, (θεωρέω), vanskelig at betragte el. undersøge. — δυςθήρατος, 2, (θηράω), vanskelig at opjage el. fange. — δυςθηρία, ἡ, slet Jagt; af — δύςθηρος, 2, (θήρα), ulykkelig paa Jagten. — δυςθνήσκω f. δυςθανατέω, alene *in part.* δυςθνῆσκον h. *Eur.* — δύςθραυστος, 2, (θραύω), vanskelig at sønderbryde. — δυςθρήνητος, 2, (θρηνέω), som klager heftigen, *Soph.*; ogs. θρῆνος δυςθρήν., *Eur.* — δύςθροος, 2, (θρόος), som toner ilde el. sørgeligen. — δυςθυμαίνω, *Hom. Cer.*, o. δυςθυμέω, o. -μέομαι, *Herod.*, er -δύςθῦμος, 2, *adv.* -θύμως, (θυμός), mismodig, modløs; ἐκ δυςθύμων καὶ δυςεστηκότων προςώπων, *Xen.*; *b)* angerfuld, angrende, τοῖς πεπραγμένοις, *Soph. El.* 550; df. — δυςθῡμία, ἡ, Mismod, Sørgmodighed; o. — δυςθυμικός, 3, tilbøielig til Mismod.

δυςίᾱτος [ῑ], 2, (ἰάομαι), vanskelig at helbrede, *Æsch.* — δύςιδρος, 2, ogs. δυςίδρως, ωτος, ὁ, ἡ, (ἱδρώς), som vanskeligen kommer i Sved. — δυςιερέω, (ἱερεύω), offrer ulykkeligen, (naar Offeret varsler Uheld), *non lito*, *oppon.* καλλιερέω. — δυςίερος, 2, (ἱερός), vanhellig. — δῡσιθάλασσος, 2, (δύω, θάλασσα), som dukker ned i Havet. — δύςικμος, 2, (ἰκμάς), som mangler Væde. — δυςίμερος [ῑ], 2, (ἵμερος), ukiærlig, ubehagelig; 2) som til Ulykke elsker el. opvækker Kiærlighed. — δύςιππος, 2, (ἵππος), ubeqvem for Rytteriet. — δύσις [ῠ], ἡ, (δύω), Neddukken; Nedgaaen, Dalen, bes. Himmellegemernes Nedgang; *b)* at krybe el. snige sig derind el. derindunder; *c)* Smuthul, Tilflugtssted. — δυςίχνευτος, 2, (ἰχνεύω), vanskelig at opspore.

δυςκᾱής, 2, (καίω), vanskelig at forbrænde; som brænder slet. — δυςκαθαίρετος, 2, (καθαιρέω), vanskelig at forstyrre, tilintetgiøre, overvinde. — δυςκάθαρτος, 2, (καθαίρω), vanskelig at rense; vanskelig at udsone, *poët.* om Underverdenen, *Soph.* — δυςκάθεκτος, 2, (κατέχω), som vanskeligen holdes tilbage. — δυςκάθοδος, 2, (κάθοδος), hvorned man vanskeligen kan stige; 2) hvortil man vanskeligen kan vende tilbage. — δυςκαμπής, 2, o. δύςκαμπτος, 2, (κάμπτω), vanskelig at bøie; hvorom man vanskeligen kan bøie el. styre. — δύςκαπνος, 2, (καπνός), fuld af Røg, *Æsch.* — δυςκαρτέρητος, 2, (καρτερέω), vanskelig at udholde; uimodstaaelig. — δυςκαταγώνιστος, 2, (καταγωνίζω), vanskelig at bekæmpe. — δυςκατάκλαστος, o. δυςκάτακτος, 2, (κατακλάω, κατάγνυμι), vanskelig at sønderbryde. — δυςκατάληπτος, 2, (καταλαμβάνω), vanskelig at fatte el. begribe. — δυςκατάλυτος, 2, (καταλύω), vanskelig at opløse el. forstyrre. — δυςκαταμάθητος, 2, (καταμανθάνω), vanskelig at lære el. begribe. — δυςκαταμάχητος, 2, (καταμάχομαι), vanskelig at nedkæmpe. — δυςκατανόητος, 2, (κατανοέω), vanskelig at forstaae.

δυςκατάπαυστος, 2, *adv.* -στως, (καταπαύω), vanskelig at bringe til Ende; vanskelig at berolige. — δυςκατάπληκτος, 2, (καταπλήσσω), vanskelig at forskrække. — δυςκαταπολέμητος, 2, (καταπολεμέω), vanskelig at bekrige. — δυςκαταπόνητος, (καταπονέω), som ikke let trættes ved Arbeide; 2) vanskelig at bearbeide el. fuldende. — δυςκατάποτος, 2, (καταπίνω), vanskelig at nedsluge. — δυςκατάπρακτος, 2, (καταπράσσω), vanskelig at bevirke el. iværksætte. — δυςκατάσβεστος, 2, (κατασβέννυμι), vanskelig at slukke el. stille. — δυςκατασκεύαστος, 2, (κατασκευάζω), vanskelig at tilberede el. forfærdige. — δυςκατάστατος, 2, (καθίστημι), vanskelig at istandsætte el. ordne paa ny; πρᾶγμα - δυςκαταστατώτερον, *Xen.* — δυςκαταφρόνητος, 2, (καταφρονέω), som man ikke let tør foragte. — δυςκατέργαστος, 2, (ἐργάζομαι), vanskelig at forarbeide; hvortil der hører stor Anstrængelse; 2) vanskelig at fordøie. — δυςκατόρθωτος, 2, (κατορθόω), vanskelig at ordne el. forbedre; 2) som det er vanskeligt at bruge paa den rigtige Maade. — δυςκατούλωτος, 2, (κατουλόω), som ikke let sætter Ar el. læges.

δύσκε, f. ἔδυε, *impf. jon.* af δύω. — δυςκέλαδος, 2, (κέλαδος), φόβος, Flugt, paa hvilken alt larmer og skriger imellem hinanden, *Il.*; δυςκ. ζῆλος, den onde Rygter udbredende Avind, *Hes.* — δυςκερδής, 2, (κέρδος), som bringer slet Vinding. — δυςκηδής, 2, (κῆδος), kummerfuld, νύξ, som tilbringes i svar Sorg, *Od.* — δύςκηλος, 2, (κηλέω), ulægelig, *Æsch.* — δυςκῑνησία, ἡ, Tunghed i Bevægelse; *transl.*, Ubevægelighed; o. — δυςκίνητος, 2, *adv.* -τως, som bevæges el. bevæger sig tungt el. langsomt; langsom, dorsk, sløv; ubevægelig ved Bønner; (af κινέω). — δυςκλεής, 2, *adv.* -κλεῶς, (κλέος), uberømt, *Il.*, hvor *acc. poët.* δυςκλέᾰ f. δυςκλεᾶ; i ondt Rygte, berygtet, *oppon.* εὐκλεής, *Xen.*; df. — δύςκλεια, ἡ, Uberømthed; ondt Rygte; Skændsel; 2) slem el. ulykkelig Efterretning, *Soph. Aj.* 143. — δυς-

κληδόνιστος, 2, (κληδών), med ondt Varsel. — δυσκληρέω, trækker det ulykkelige Lod, bes. ved Ansøgningen om Statsembeder, ds. gaaer glip af det ansøgte Embede; alm. er — δύσκληρος, 2, (κλῆρος), ulykkelig; ds. — δυσκληρία, ἡ, ulykkeligt Lod, Ulykke. — δύσκλῠτος, 2, (κλυτός), uden Navnkundighed, ubekømt.

δυσκοίλιος, 2, (κοιλία), med haardt Liv; 2) som foraarsager haardt Liv, ufordøielig. — δυσκοινώνητος, 2, (κοινωνέω), uskikket til Omgang, uselskabelig. — δυσκοιτέω, er — δύσκοιτος, 2, (κοίτη), som ligger el. sover slet; b) act., som giver et slet Leie; ds. — δυσκοιτία, ἡ, slet Leie; daarlig Søvn el. Hvile. — δυσκολαίνω, er utilfreds, gnaven; misfornøiet, fortrydelig; s. — δυσκολία, ἡ, Utilfredshed, Gnavenhed; (af δύσκολος). — δυσκόλλητος, 2, (κολλάω), vanskelig at sammenlime, forene, forbinde. — δυσκολόκαμπτος, 2, (κάμπτω), vanskelig at bøie; s. — δυσκολόκοιτος, 2, (κοίτη), som bereder et haardt Leie el. en urolig Søvn; af — δύσκολος, 2, adv. -κόλως, (κόλον), egentl. som ækles ved Maden; ds. a) vanskelig at tilfredsstille, gnaven, utilfreds, hvem intet er tilpas; δυσκόλως ἔχειν πρός τινα, at være utilfreds med nogen, Dem.; b) om Ting: vanskelig, brydsom; εἴ τι δύσκολον συμβῇ, om der træffer et Uheld, Dem. — δύσκολπος, 2, (κόλπος), med ulykkeligt Skiød. — δυσκόμιστος, 2, (κομίζω), vanskelig at bære.

δυσκρᾱής, 2, = δύσκρατος; s — δυσκρᾱσία, ἡ, slet Blanding, bes. Legemssafternes, ds. slet Constitution; Luftens slette Temperatur; (af κεράννυμι). — δυσκράτητος [ᾰ], 2, (κρατέω), vanskelig at overvinde el. at holde fast. — δύσκρᾱτος, 2, (κεράννυμι), slet blandet el. tempereret, bes. om Luften. — δυσκρῑνής, 2, vanskelig at afsondre; s. — δύσκρῐτος, 2, slet adskilt el. afsondret; forvirret, ukiendelig; vanskelig at afgiøre. — δύσκτητος, 2, (κτάομαι), vanskelig at erhverve. — δυσ-κῠβεύω, er ulykkelig i Tærningspil. — δυσκύμαντος, 2, (κυμαίνω), fordærveligen bølgende el. strømmende, κακά, Æsch. — δυσκωφέω, er — δύσκωφος, 2, (κωφός), meget døv. — δύσλεκτος, 2, (λέγω), vanskelig, ubehagelig, afskyelig at sige, infandus. — δύσλεκτρος, 2, (λέκτρον), ulykkeligen gift. — δυσλεπής, 2, (λέπος), vanskelig at skrælle. — δύσληπτος, 2, (λαμβάνω), vanskelig at tage, fange, fatte, begribe. — δυσλόγιστος, 2, (λογίζομαι), vanskelig at beregne el. bedømme; ubegribelig. — δύσλοφος, 2, (λόφος), tung paa Nakken, tung at bære; 2) som ugierne bøier Nakken under Aaget; utæmmet, gienstridig, vild, Theogn. — δύσλῠτος, 2, vanskelig at løse; δυσλύτως ἔχει, det er i Uorden.

δυσμάθεια, ἡ, tungt Nemme; Ulærvillighed; af — δυσμαθέω, lærer el. begriber vanskeligen; misforstaaer, Æsch.; af — δυσμᾰθής, 2, adv. -μαθῶς, (μαθεῖν, μανθάνω), med tungt Nemme, ulærvillig; 2) vanskelig at kiende el. at forstaae; ukiendelig. — δυσμᾰρής, 2, (μάρη), tung, vanskelig, oppon. εὐμαρής. — δυσμάσσητος, 2, (μασσάω), vanskelig at tygge. — δυσμαχέω, kæmper med Anstrængelse; 2) kæmper forgæves; ds. — δυσμαχητέος, 3, s. δυσμάχητος, 2, vanskelig at bestride, bekæmpe, erobre; s. — δύσμᾰχος, 2, som kæmper forgæves el. ulykkeligen; 2) = frgd.; (af μάχη, μάχομαι). — δυσμείλικτος, 2, (μειλίσσω), vanskelig at berolige. — *δυσμεναίνω, er harmfuld, fiendsk, ildesindet, egentl. poët., dog ogs. Dem. p. 300, στένων καὶ δυσμεναίνων ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀγαθοῖς; — δυσμένεια, ἡ, hadsk el. fiendsk Sindelav; s. — δυσμενέων, ὁ, part. pass. af inus. δυσμενέω, Od., = flgd.; af — †δυσμενής, 2, adv. -νῶς, (μένος), hadsk, fiendsk, ildesindet, χθονός, imod sit Fædreneland, Soph. Antig. 187; οἱ δυσμενέες, Fienderne, Hom.; ds. — δυσμενίδης, ου, ὁ, = frgd.; (formet som εὐμενίδης); s. — δυσμενικός, 3, adv. -κῶς, som en Fiende, paa en Fiendes Viis el. Maade.

δυσμετάβλητος, 2, (μεταβάλλω), vanskelig at forandre. — δυσμετάδοτος, 2, (μεταδίδωμι), som ugierne meddeler. — δυσμετάθετος, 2, (μετατίθημι), vanskelig at omsætte el. forandre. — δυσμετακίνητος, 2, (μετακινέω), vanskelig at bringe af Stedet. — δυσμετάπειστος, 2, (μεταπείθω), vanskelig at bringe paa en anden Mening el. at overbevise. — δυσμεταχείριστος, 2, (μεταχειρίζω), vanskelig at behandle, Herod. — δυσμέτρητος, 2, (μετρέω), vanskelig at maale. — δυσμή, ἡ, (δύω), som δύσις, Nedgang, occasus, occidens; οἱ ἔσχατοι πρὸς δυσμέων οἰκέουσι —, længst imod Vest, Herod. 2, 33; oftest in pl., ex. ἀμφὶ s. περὶ ἡλίου δυσμάς, ὡς δ' ἦν ἥλιος ἐπὶ δυσμαῖς, s. dl., Xen.; dor. δυθμή — δύσμηνις, ι, s. δυσμήνιτος, 2, (μῆνις, μηνίω), som vredes heftigen. — δυσμήτηρ, ερος, ἡ, Od., s. δυσμήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ), umoderlig el. unaturlig Moder; 2) adject., δυσμήτωρ κότος, den ulykkelige Moders Vrede, Æsch. Suppl. 67. — δυσμηχανάω, s. -μηχανέω, er i Forlegenhed, veed ikke at hielpe el. raade mig; af — δυσ-

μήχανος, 2, (μηχανή), vanskelig at udfinde el. at sætte i Værk.

δυσμικός, 3, (δυσμή), = δυτικός. — δύςμικτος, 2, adv. -μίκτως, (μίγνυμι), vanskelig at sammenblande; 2) uskikket til Omgang, uomgængelig, uselskabelig. — δυςμίμητος[ῑ], 2, (μιμέομαι), vanskelig at efterligne. — δυςμίσητος[ῑ], 2, (μισέω), meget hadet el. forhadt. — δυςμνημόνευτος, 2, (μνημονεύω), vanskelig at beholde i Hukommelsen; 2) som vanskeligen beholder i Hukommelsen. — δυσμόθεν, adv., (δυσμή), fra Solens Opgang. — δυςμοιρία, o. δυςμορία, ἡ, Ulykke; af — δύςμοιρος, o. δύςμορος, 2, Hom., adv. -μόρως, (μοῖρα, μόρος), med ulykkelig Lod el. Skiebne, ulykkelig. — δυςμορφία, ἡ, Vanskabning, Hæslighed, Herod.; af — δύςμορφος, 2, (μορφή), vanskabt, hæslig. — δύςμουσος, 2, (Μοῦσα), som ἄμουσος, hvem Muserne ere ugunstige, uden Sands og Smag, udannet, raa.

δυςνίκητος[ῑ], 2, (νικάω), vanskelig at overvinde. — δύςνιπτος, 2, (νίπτω), vanskelig at vaske, afvaske, udslette. — δύςνιφος, 2, (νίψ), tilsneet. — δυςνοέω, (δύςνοος), er hadsk el. fiendtligen sindet; 2) er — δυςνόητος, 2, adv. -ήτως, vanskelig at indsee el. forstaae; df. — δύςνοια, ἡ, hadsk el. fiendsk Sindelav. — δυςνομία, ἡ, lovløs Forfatning, Lovløshed; lovstridig Handlemaade, Uretfærdighed; δυςνομία παρέχει πόλει πλεῖστα κακά, Dem.; af — δύςνομος, 2, (νόμος), lovløs, lovstridig, uretfærdig. — δύςνοος, 2, ctr. δύςνους, adv. att. δύςνως, (νόος), ilde, hadsk el. fiendtligen sindet. — δύςνοστος, 2, (νόστος), med ulykkelig Tilbagekomst. — δυςνύμφευτος, 2, (νυμφεύω), ulykkeligen gift. — δύςνυμφος, 2, (νύμφη), ulykkelig som Brud el. Brudgom.

δύςξενος, 2, (ξένος), uvenlig imod Fremmede, ugiestmild. — δυςξήραντος, 2, (ξηραίνω), vanskelig at tørre. — δυςξύμβλητος, 2, (ξυμβλῆναι), vanskelig at sammenstille el. at kiende ved Sammenligning, uforstaaelig, dunkel; o. — δυςξύμβολος, 2, med hvem der ingen Udkomme er; 2) = frgd.; (af συμβάλλω). — δυςξύμβουλος, 2, (σύμβουλος), hvem man ikke let kan raade; med hvem det ikke er let at raadslaae. — δυςξύνετος, 2, (ξυνίημι), vanskelig at forstaae, uforstaaelig; 2) som vanskeligen forstaaer el. begriber; uforstandig. — δυςξύνθετος, 2, (συντίθημι), vanskelig at sammensætte el. at forene.

δύςογκος, 2, (ὄγκος), besværlig ved sin Tyngde el. Masse, πλοῦτος, Plut. — δυςοδέω, (δύςοδος), reiser en slet el. besværlig Vei; df. — δυςοδία, ἡ, slet, besværlig Vei el. Reise. — δυςοδμία, ἡ, o. δύςοδμος, 2, bes. jon. f. δυςοσμία, etc.; δύςοδμος, ogs. med svag Lugt el. Sands til at lugte, Aristot. — δυςοδο-παίπαλος, 2, uveisom og klippefuld; af — δύςοδος, 2, (ὁδός), uveisom, ubeqvem at gaae el. reise. — δυςοίζω, er bedrøvet, bekymret, ængstet, φόβῳ, Æsch.; μηδὲν δύςοιζε, frygt intet, Eur.; (rimel. af οἴ, ikke af δυς-οἴσειν, ægre ferre). — δυςοίκητος, 2, (οἰκέω), slet at beboe. — δυςοικονόμητος, 2, (οἰκονομέω), vanskelig at holde Huus med el. at fordele; om Spiser: vanskelig at fordøie. — δύςοικος, 2, (οἶκος), slet at boe i. — δύςοιμος, 2, (οἶμος), = δύςοδος. — δύςοινος, 2, (οἶνος), med slet Viin; 2) uduelig til Viinavl. — δύςοιστος, 2, adv. -στως, (οἴσω, φέρω), vanskelig at bære. — δυςοιωνέω, (οἰωνός), holder for et ondt Varsel; aner noget ondt. — δυςοιωνισμός, ὁ, ulykkeligt Varsel; o. — δυςοιώνιστος, 2, af el. med et ulykkeligt Varsel, (egentl. af Fugle, οἰωνοί, af οἰωνίζομαι).

δύςοκνος, 2, adv. -κνως, (ὄκνος), meget dorsk, nølende, langsom. — δύσομαι, egentl. fut. med. af δύω; df. ep. part. m. præs. Bem. δυσόμενος, ex. Od. 1, 24, o. ligel. ep. Biformen ἐδύσετο, f. ἐδύσατο, (jf. ἐβήσετο f. ἐβήσατο v. βαίνω), imperat. δύσεο. — δύςομβρος, 2, (ὄμβρος), meget regnfuld; δύςομβρα βέλη, Hagl, Uveir, Soph. Antig. 358. — δυςομίλητος, sædv. δυςόμῑλος, 2, (ὁμιλέω, ὅμιλος), vanskelig at omgaaes; 2) hvis Omgang bringer Ulykke. — δυςόμματος, 2, (ὄμμα), med slette Øine, med hæsligt Udseende; hæslig at see paa. — δυςόμοιος, 2, (ὅμοιος), uliig. — δυςόνειρος, 2, (ὄνειρος), som har el. bringer tunge el. onde Drømme. — δύςοπτος, 2, o. δυςόρατος, 2, (ὄψομαι, ὁράω), vanskelig at see el. kiende; usynlig, ukiendelig. — δυςοργησία, o. δυςοργία, ἡ, Arrighed, Opfarenhed; af — δυςόργητος, o. δύςοργος, 2, (ὀργή), arrig, forbittret, harmfuld.

δυςόριστος, 2, (ὁρίζω), vanskelig at begrændse el. bestemme; ubegrændset, uendelig. — δυςορκέω, (ὅρκος), sværger falsk. — δύςορμος, 2, Æsch., ogs. δυςόρμιστος, 2, (ὅρμος, ὁρμίζω), med slet Havn el. Landingssted. — δύςορνις, ῑθος, ὁ, ἡ, (ὄρνις), = δυςοιώνιστος. — δυςόρφναιος, 2, (ὄρφνη), med tykt Mørke, bælgmørk. — δυςοσμία, ἡ, ond Lugt, Stank; af — δύςοσμος, 2, (ὀσμή), ildelugtende; 2) vanskelig at kiende af Lugten el. at opspore, Xen. — δυςούλωτος, 2, (οὐλόω), som vanskeligen sætter Ar el. læges. — δυςουρέω, o. -ουριάω, lider

af — *δυςουρία*, ἡ, Vanskelighed ved at lade Vandet; df. — *δυςουρικός*, 3, hørende el. tilboielig til denne Svaghed. — *δυςούριστος*, 2, 1) (οὐρίζω), egentl. hidført af en ulykkelig Vind, df. ulykkelig, *Soph. Oed. T.* 1316; 2) *jon.* f. δυςόριστος. — *δυςόφθαλμος*, 2, (ὀφθαλμός), = δυςόμματος.

δυςπάθεια, ἡ, Tilstanden δυςπαθής i alle Bem.; af — *δυςπαθέω*, er - *δυςπαθής*, 2, (παθεῖν, πάσχω), som har tunge Lidelser, haarde Smerter, o. dl.; *b)* som er utaalmodig i Lidelser el. Smerter; - 2) som ikke let træffes af Lidelser; df. *a)* afhærdet, standhaftig; *b)* ufolsom, haard; *c)* fast, nigiennemtrængelig. — *δυς-παίπαλος*, 2, meget ru, skarp, hvas, klippefuld. — *δύςπαις*, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς), ulykkelig med sine Börn, el. som har ulykkelige Born. — *δυςπάλαιστος*, 2, (παλαίω), vanskelig at bekæmpe el. modstaae, δύναμις, *Xen.*, τύχη, *Æsch.*; vanskelig at bringe i Stand, πρᾶγμα, *id.* — *δυςπάλαμος*, 2, (παλάμη), vanskelig at modstaae, betvinge, afhielpe; 2) som ikke veed at hielpe sig; *δυςπαλάμως ἔχειν*, at være raadvild, *Æsch.* — *δυςπαλής*, 2, (πάλη), hvorimod det er vanskeligt at kæmpe; vanskelig, tung.

δυςπαράβλητος, 2, (παραβάλλω), vanskelig at sammenligne. — *δυςπαραβοήθητος*, 2, (παραβοηθέω), vanskelig at hielpe el. frelse. — *δυςπαράβουλος*, 2, (βουλή), som vanskeligen veed at raade sig. — *δυςπαράγραφος*, 2, (παραγράφω), vanskelig at begrændse el. bestemme. — *δυςπαράγωγος*, 2, (παραγωγή), vanskelig at forlede el. forføre. — *δυςπαράδεκτος*, 2, (παραδέχομαι), som vanskeligen antager, troer, lader gielde; 2) *pass.*, som ikke let antages el. kan antages. — *δυςπαράθελκτος*, 2, (παραθέλγω), vanskelig at berolige, *Æsch.* — *δυςπαραίτητος*, 2, (παραιτέομαι), vanskelig at overtale el. at udsone. — *δυςπαράκλητος*, 2, (παρακαλέω), vanskelig at berolige. — *δυςπαρακολούθητος*, 2, (παρακολουθέω), som man vanskeligen kan følge, som man vanskeligen kan fatte el. begribe; 2) som vanskeligen følger med el. begriber. — *δυςπαρακόμιστος*, 2, (παρακομίζω), som vanskeligen bringes el. føres med; altfor tung el. svær til at reise, *Plut.*; δυςπαρακ. πλοῦς, besværlig Soreise, *Polyb.*

δυςπαραμύθητος, 2, (παραμυθέομαι), vanskelig at trøste. — *δυςπαράπλευστος*, 2, v. *δυςπαράπλους*, 2, (παραπλέω), vanskelig at seile forbi. — *δυςπαραποίητος*, 2, (παραποιέω), vanskelig at eftergiore el. forfalske. — *δυςπαρατήρητος*, 2, (παρατηρέω), vanskelig at iagttage. — *δυςπαράτρεπτος*, 2, (παρατρέπω), vanskelig at forlede el. bestikke. — *δύς-πάρευνος*, 2, ulykkeligen gift; δυςπάρ. λέκτρον, ulykkeligt Ægteskab. — *δυςπαρηγόρητος*, o. *δυςπαρήγορος*, 2, (παρηγορέω), vanskelig at trøste el. berolige; uregierlig, heftig. — *δυςπάρθελκτος*, 2, *poët.* f. δυςπαράθελκτος, *inc.* — *δυςπάρθενος*, ἡ, (παρθένος), ulykkelig Jomfru. — *Δύςπαρις*, ὁ, (Πάρις), den ulykkelige el. Ulykke bringende Paris. — *δυςπάριτος*, o. - *δυςπάροδος*, 2, (πάρειμι, πάροδος), hvorigiennem el. hvorover det er vanskeligt at gaae. — *δυςπάτητος*, 2, (πατέω), vanskelig el. haard at betræde.

δυςπείθεια, ἡ, Ulydighed, Opsætsighed; af — *δυςπειθής*, 2, *adv.* -θῶς, (πείθομαι), vanskelig at overtale, uboielig, stivsindet; 2) ulydig, opsætsig. — *δυςπειρία*, ἡ, (πεῖρα), Vanskelighed ved at anstille Forsog; vanskeligt Forsog. — *δύςπειστος*, 2, *adv.* -πείστως, (πείθω), vanskelig at overbevise. — *δυςπέλαστος*, 2, (πελάζω), vanskelig el. farlig at nærme sig. — *δύςπεμπτος*, 2, som sendes ulykkeligviis el. i en ulykkelig Time, κῶμος, *Æsch. Ag.*; o. — *δυςπέμφελος*, 2, egentl. vanskelig el. farlig at sende over; df. vanskelig at befare el. beseile, πόντος, *Hom.*, *Hes.*; ogs. ναυτιλίη δυςπέμφ., den farlige Sofart, *Hes.*; *b) transl.*, om Mennesker, som δύςκολος, uvenlig, sær, gnaven, *Hes. Op.* 720; (af πέμπω). — *δυςπενθέω*, er - *δυςπενθής*, 2, (πένθος), som sorger meget; 2) *δυςπενθής*, *pass.*, hvorover der sorges meget. — *δυςπεπτέω*, fordoier vanskeligen; af — *δύςπεπτος*, 2, (πέπτω), vanskelig at fordoie; 2) slet kogt, halvraa, umoden. — *δυςπέρᾱτος*, 2, (περάω), vanskelig at komme el. sætte over, ῥεῖθρον; *transl.*, δυςπέρατος αἰών, moisommeligen fuldendt Levetid, *Eur.*

δυςπερίγραφος, 2, = δυςπαράγραφος. — *δυςπερικάθαρτος*, 2, (περικαθαίρω), vanskelig at rense rundtom el. aldeles, *Theophr.*, *inc.* — *δυςπερίληπτος*, 2, (περιλαμβάνω), vanskelig at omfatte, gribe, erholde. — *δυςπερίψυκτος*, 2, (περιψύχω), vanskelig at afkøle; som ikke let forkoles. — *δυςπετέω*, 1) er - *δυςπετής*, 2, (πίπτω), som falder tungt; besværlig; uheldbringende; *adv.* δυςπετέως, besværligen, med Anstrængelse, *Herod.* 3, 107; - 2) er ulykkelig; df. — *δυςπέτημα*, τό, ulykkeligt Tilfælde, LXX. — *δυςπεψία*, ἡ, (πέπτω), slet Fordoielse, Ufordoielighed. — *δυςπήμαντος*, 2, (πημαίνω), som ikke let skades, *inc.* — *δυςπινής*, 2, (πίνος), meget smudsig. — *δυςπιστέω*, er - *δύςπιστος*, 2, *adv.* -στως, (πιστός), som vanskeligen vil troe, vantro;

mistroisk; 2) δύςπιστος, *pass.*, ikke let at troe, utrolig; df. — δυςπιστία, ἡ, Mistillid, Vantro; Mistanke.

δύςπλαγχνος, 2, (σπλάγχνον), haardhiertet, *lect. inc. Æsch. Prometh.* 899, f. — δύςπλᾰνος, 2, (πλάνος), som flakker om under Møie og Farer. — δύςπληκτος, 2, (πλήσσω), vanskelig at slaae; vanskelig at forskrække. — δυςπλήρωτος, 2, (πληρόω), vanskelig at fylde. — δυςπλοΐα, ἡ, besværlig Søfart; af — δύςπλοος, o. δύςπλωτος, 2, (πλέω, πλώω), let el. vanskelig at beseile. — δύςπλῠτος, 2, (πλύνω), vanskelig at udvaske. — δυςπνοέω, er — δύςπνοος, *ctr.* δύςπνους, (πνέω), *a)* som aander tungt, trangbrystig, *Soph.*; *b)* som lugter ilde; utienlig el. skadelig at indaande, ἀήρ, *Herod.*; df. — δυςπνόητος, 2, o. δυςπνοϊκός, 3, som aander tungt, stakaandet, aandepusten; o. — δύςπνοια, ἡ, tungt Aandedræt, Trangbrystighed; 2) Modvind, Modbør. — δύςπνοος, 2, *ctr.* δύςπνους, 1) see u. δυςπνέω; 2) som blæser imod el. stærkt, stormende; δύςπνοοι πνοαί, Modvind, *Soph.*

δυςπολέμητος, 2, (πολεμέω), vanskelig at bekrige. — δυςπόλεμος, 2, (πόλεμος), ukrigersk, feig; 2) ulykkelig i Krig. — δυςπολιόρκητος, 2, (πολιορκέω), vanskelig at beleire el. indtage, *Xen.* — δυςπολίτευτος, 2, (πολιτεύομαι), uduelig el. uskikket til Statsforretninger, *Plut.* — δυςπονής, 2, κάματος, *Od.*, o. δύςπονος, 2, *Soph.*, møisommelig, fuld af Arbeide og Møie; — δυςπόνητος, 2, vanskelig at bearbeide el. erhverve; 2) = frgd.; δυςπόν. δαίμων, som paafører Lidelser, *Æsch.*; o. — δυςπονία, ἡ, tungt Arbeide; (af πονέω, πόνος). — δυςπόρευτος, 2, (πορεύομαι), vanskelig at bereise, ufremkommelig, ἁμάξαις, *Æsch.* — δυςπορία, ἡ, (δύςπορος), Veiens el. Reisens Vanskelighed; ogs. alm. Besværlighed, Forlegenhed. — δυςπόριστος, 2, (πορίζω), vanskelig at tilveiebringe el. erholde. — δύςπορος, 2, (πόρος), vanskelig at bereise el. komme over, ὁδός, ποταμός, *Xen.*; 2) *transl.*, δύςκολός τις καὶ δύςπορος ἄνθρωπος, vanskelig, med hvem der ingen Udkomme er, *Dem.* — δυςποτμέω, er — δύςποτμος, 2, *adv.* -τμως, (πότμος), ulykkelig; df. — δυςποτμία, ἡ, Ulykke. — δύςποτος, 2, (πίνω), slet el. modbydelig at drikke, πόμα, *Æsch.*

δυςπρᾱγέω, er — δυςπρᾱγής, 2, (πρᾶγος), ulykkelig i et Foretagende; alm. ulykkelig; df. — δυςπράγημα, τό, ulykkeligt Foretagende; ogs. = flgd.; o. — δυςπρᾱγία, ἡ, Ulykke i et Foretagende; alm. Ulykke, Uheld. — δυςπραγματευτος, 2, (πραγματεύομαι), vanskelig at behandle el. beherske. — δύςπρακτος, 2, (πράσσω), vanskelig at udføre, vanskelig. — δυςπραξία, ἡ, (πρᾶξις), = δυςπραγία. — δύςπρᾱτος, 2, (πιπράσκω), vanskelig at sælge. — δυςπρέπεια, ἡ, Uanstændighed; af — δυςπρεπής, 2, (πρέπω), uanstændig. — δύςπριστος, 2, (πρίω), vanskelig at giennemsave. — δυςπρόπτωτος, 2, (προπίπτω), som falder el. snubler tungt.

δυςπρόςβᾰτος, 2, (προςβαίνω), med vanskelig Tilgang el. Adgang. — δυςπρόςβλητος, 2, (προςβάλλω), vanskelig at anfalde el. angribe. — δυςπρόςδεκτος, 2, = δυςπαράδεκτος. — δυςπροςήγορος, 2, vanskelig at tale til. — δυςπρόςιτος, 2, (πρόςειμι), hvortil man vanskeligen kan gaae el. komme. — δυςπρόςμαχος, 2, (προςμάχομαι), vanskelig at bekæmpe el. beleire. — δυςπρόςμικτος, 2, (προςμίγνυμι), med hvem man vanskeligen kan holde Omgang el. Samqvem. — δυςπρόςοδος, 2, (πρόςοδος), med vanskelig Tilgang; utilgængelig. — δυςπρόςοιστος, 2, (προςφέρομαι), hvem man vanskeligen kan nærme sig, uselskabelig; utilgængelig. — δυςπρόςοπτος, 2, (προςόψομαι), fæl el. hæslig at see paa. — δυςπροςόρμιστος, 2, (προςορμίζω), ogs. δυςπρόςορμος, 2, vanskelig at lande ved. — δυς-προςπέλω, nærmer mig besværligen el. med Møie; df. — δυςπροςπέλαστος, 2, hvem man nærmer sig med Møie. — δυςπροςπόριστος, 2, (προςπορίζω), vanskelig at skaffe tilstede. — δυςπρόςρητος, 2, (προςερεῖν), vanskelig at tale til, frastødende, stolt. — δυςπρόςωπος, 2, (πρόςωπον), med hæsligt Ansigt el. Udseende. — δυςπύητος [ῡ], 2, (πυέω), som vanskeligen bringes til at bolne.

δυςρᾰγής, 2, o. δύςρηκτος, 2, (ῥήγνυμι), vanskelig at sønderrive el. sønderbryde. — δύςρητος, 2, (δυςερεῖν), vanskelig at sige el. udtale; som ikke vel lader sig sige el. som man nødigen siger. — δυςρῑγής, 2, o. δύςρῑγος, 2, *Herod.*, forfrossen, kuldskær. — δυςροέω, (ῥοή, ῥέω), egentl. flyder slet; *transl.*, har slet Fremgang, er uheldig; df. — δύςροια, ἡ, slet Fremgang, Mislykken; - hørende dertil, δυςροητικός, 3. — δυςσέβεια, *poët.* δυςσεβία, ἡ, Ugudelighed; Beskyldning for Ugudelighed; af — δυςσεβέω, er el. handler som en — δυςσεβής, 2, *adv.* -σεβῶς, (σέβομαι), ugudelig, som viser Foragt for Statens Guder, oftest h. *Trag.* — δύςσοος, 2, (σώζω), vanskelig at redde. — δύςστηνος, og andre m. δυςστ- begyndende Ord, see u. δύστηνος, *etc.*, jf. δυς-; ligel. de m. δυςσφ-, δυςσχ-, begyndende

Ord see u. δύσφ-, δυσχ-. — *δυςσυμβἄτος*, 2, (συμβαίνω), med hvem man vanskeligen kommer overeens el. forener sig. — *δυςσύμβλητος*, 2, δυςσύμβολος, 2, o. δυςσυμβούλευτος, 2, see u. δυςξύμβλητος, etc. — *δυςσύνακτος*, 2, (συνάγω), vanskelig at sammenbringe. — *δυςσύνοπτος*, 2, (συνόψομαι), vanskelig at oversee, indsee, erkiende.

δυσταίνω, see u. δύστηνος. — *δύστακτος*, 2, (τάσσω), vanskelig at ordne el. styre. — *δυς-τάλᾱς*, αινα, ἄν, meget ulykkelig el. elendig. — *δυστάραχος*, 2, (ταραχή), meget urolig, meget stormende. — *δυστατέω*, er - *δύστἄτος*, 2, (δυς-, στατός, ἵστημι), som staaer paa svage Fødder, vaklende; *transl.*, ubestandig. — *δυστέκμαρτος*, 2, (τεκμαίρω), vanskelig at betegne, vanskelig at kiende paa de givne Tegn, vanskelig at udfinde, udspeide, giette. — *δύστεκνος*, 2, (τέκνον), ulykkelig med el. ved sine Børn; - denne Tilstand, *δυστεκνία*, ἡ. — *δυστερπής*, 2, (τέρπω), lidet glædelig, d. e. meget sørgelig el. krænkende. — *δύστηκτος*, 2, (τήκω), vanskelig at smelte. — *δυστηνία*, ἡ, Ulykke; af — *δύστηνος*, 2, ulykkelig, elendig; Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι, de Ulykkeliges Børn, *Il.* 6, 127, *vid. Heyn.*; μόχθος *δύστηνος*, *Pind.*; ogs. moralsk slet, forbrydersk, *Soph. El.* 121; (af δυσταίνω, er ulykkelig, men som alene findes h. *gramm.*; rimel. besl. m. δύστονος, στένω). — *δυςτήρητος*, 2, (τηρέω), vanskelig at bevogte el. iagttage. — *δυστίβευτος*, 2, (δυς-, στιβεύω), vanskelig at opspore. — *δυςτιθάσσευτος*, 2, (τιθασσεύω), vanskelig at tæmme.

δυςτλήμων, ονος, 2, med haarde Lidelser, *Hom. Ap.*; o. — *δύςτλητος*, 2, tung el. haard at lide; (af τλῆναι). — *δυςτόκεια*, ἡ, som føder til Ulykke; *fem.* af - *δυςτοκεύς*, έως, ὁ, ulykkelig Fader; ogs. δυςτοκέες τοκέες, *poët.*; — *δυςτοκής*, 2, = δύστοκος, *Call.*; — *δυςτοκία*, ἡ, tung el. haard Fødsel; o. — *δύστοκος*, 2, som føder, frembringer tungt el. vanskeligen; (af τίκτω). — *δυστομέω*, som βλασφημέω, omtaler ilde, τινά τι, siger noget ondt om nogen, *Soph.*; alm. som δυςφημέω, bruger onde Ord, udskielder; 2) at være - *δύστομος*, 2, (δυς-, στόμα), haardmundet. — *δύστομος*, 2, (τομή), vanskelig at sønderskære el. dele. — *δύστονος*, 2, (δυς-, στένω), som stønner tungt; 2) til at stønne over, meget at beklage. — *δυστόπαστος*, 2, (τοπάζω), vanskelig at giette el. udfinde. — *δυστόχαστος*, 2, vanskelig at træffe el. ramme; o. — *δυστοχία*, ἡ, at forfeile Maalet; (af δυς- o. στοχάζομαι, στόχος).

δυςτράπεζος, 2, (τράπεζα), som nyder hæslige Spiser; — *δυςτραπελία*, ἡ, ogs. δυςτραπέλεια, Ubevægelighed, Uforanderlighed; df. *a)* om Characteren: Stivsind, Halsstarrighed; *b)* om et Sted: vanskelig Beliggenhed, Ubeqvemhed; *c)* alm. Vanskelighed, Besværlighed; af — *δυςτράπελος*, 2, *adv.* -πέλως, (τρέπω), egentl. vanskelig at vende el. behandle; df. *a)* egensindig, halsstarrig; *b)* ubeqvem, uskikket, paa urette Sted; jf. o. besl. δύστροπος. — *δύςτριπτος*, 2, (τρίβω), vanskelig at gnide el. slide. — *δυςτροπία*, ἡ, Ubevægelighed, Stivsindighed; o. — *δυςτροπικός*, 3, = flgd.; af — *δύςτροπος*, 2; *adv.* -τρόπως, (τρέπω), vanskelig at vende el. behandle; bes. om Mennesker, som δυςτράπελος, ubøielig, stivsindet, halsstarrig; δύςκολός τις - καὶ *δύςτροπος* ἄνθρωπος, *Dem.* — *δύςτροφος*, 2, (τρέφω), vanskelig at ernære underholde, opdrage. — *δυςτρύπητος* [ῡ], 2, (τρυπάω), vanskelig at giennembore.

δυςτυχέω, er ulykkelig, ogs. *in pass. depon.*, *ex.* ἐάν τις οἶκος δυςτυχηθῇ, *Plat.*; undert. ogs. ved Euphemisme f. omkommer, *ex.* οὐκ ἀνελέσθαι τοὺς δυςτυχοῦντας ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, *Xen. Hell.* 2, 3, 35; *b)* om et Foretagende, o. dl., at mislykkes, at løbe uheldigen af; df. - *δυςτύχημα*, τὸ, at mislykkes; Ulykke, Uheld; af — *δυςτυχής*, 2, *adv.* -χῶς, (τύχη), ulykkelig, elendig; τίς οὕτω δυςτυχὴς, ὅστις ἑαυτὸν - κέρδους βραχέος προέσθαι βουλήσεται., *Dem. p.* 187; bes. hvem noget mislykkes; df. — *δυςτυχία*, ἡ, ogs. δυςτύχησις, ἡ, ulykkelig Tilstand el. Forfatning; bes. et Foretagendes Mislykken el. uheldige Udfald.

δυςυπνέω, er - *δύςυπνος*, 2, (ὕπνος), som sover slet. — *δυςύποιστος*, 2, (ὑποφέρω, ὑποίσομαι), vanskelig at bære el. udholde. — *δυςυπομόνητος*, 2, (ὑπομένω), vanskelig at udholde. — — *δυςυπόστἄτος*, 2, (ὑφίσταμαι), vanskelig at modstaae el. at afholde.

δύσφαλτος, 2, vanskelig at omstøde, kuldkaste, ryste; (af σφάλλω, egentl. f. δύςσφαλτος, jf. δυς-). — *δυςφανής*, 2, (φαίνω), neppe synlig, utydelig, vanskelig at kiende. — *δυςφάνταστος*, 2, (φαντάζομαι), som ikke let antager el. optager Billedet af noget; 2) = frgd. — *δύςφἄτος*, 2, (φημί), vanskelig at udtale; som man ugierne udtaler el. siger; df. ogs. afskyelig, forbandet; 2) uforstaaelig, utydelig. — *δυςφεγγής*, 2, (φέγγος), som lyser slet, mørk, dunkel. — *δυςφημέω*, (δύςφημος), bruger onde, hæslige, bes. ildevarslende Ord; ogs. klager, jamrer mig; tiltaler nogen med onde Ord, τινί; udskielder, mishandler, be-

fører nogen, τινά, som βλασφημέω; df. — δυςφημία, ἡ, ond, hæslig, afskyelig Tale; ildevarslede Ord el. Klager; Skieldsord; ond Omtale, ondt Rygte. — δυςφήμιστος, 2, (φημίζω), = flgd. — δύςφημος, 2, adv. -φήμως, (φήμη), med ondt Forvarsel, τάφος, Hes.; b) som er i ondt Rygte; 2) som bruger onde Ord, som skielder, beforer, o. dl.

δύςφθαρτος, 2, (φθείρω), vanskelig at fordærve. — δύςφθογγος, 2, (φθόγγος), mislydende, skurrende. — δυςφιλής, 2, (φιλέω), ukiærlig, uvenlig. — δυςφορέω, ogs. in med., (δύςφορος), finder tungt, optager ilde, ægre fero, harmes over noget, τινί, ogs. τὶ; df. — δυςφόρητος, 2, vanskelig at fordrage el. udholde; o. — δυςφορία, ἡ, Misfornøielse, Uvillie; -hørende til el. tilkiendegivende en saadan, δυςφορητικός, 3. — δυςφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, (φόρμιγξ), med klagende el. jamrende Tone. — δύςφορος, 2, (φέρω), vanskelig el. tung at bære, overvældende, nedtrykkende; alm. tung, ond, slem; δυςφόρως ἔχειν s. ἄγειν, at være fortrydelig; — δύςφραστος, 2, (φράζομαι), vanskelig at sige el. udtale; vanskelig at bemærke el. forklare; uforstaaelig.

δυςφρονέω, er mismodig; o. — δυςφροσύνη, ἡ, Mismod, Kummer; in pl., Hes.; af — δύςφρων, ονος, 2, adv. -φρόνως, (φρήν), mismodig, sorgende; τὰ δύςφρονα, Sorg, Kummer; Pind.; 2) uforstandig, ubesindig, Æsch.; 3) ildesindet el. fiendsk imod nogen, τινί. — δυςφυής, 2, (φύω), med langsom Vært; 2) med hæslig el. unaturlig Vært, vanskabt; df. — δυςφυΐα, ἡ, langsom Spiren el. Vært; 2) slet el. unaturlig Beskaffenhed. — δυςφυλακτέω, holder en besværlig Vagt; af — δυςφύλακτος, 2, (φυλάσσω), vanskelig at bevogte el. bevare; 2) vanskelig at forebygge; hvorfor man vanskeligen kan tage sig iagt. — δυςφωνία, ἡ, Mislyd, Skurren: af — δύςφωνος, 2, (φωνή), mislydende, skurrende. — δυςφώρατος, 2, (φωράω), vanskelig at gribe i Gierningen el. at udfinde.

δυςχαλίνωτος, 2, (χαλινόω), vanskelig at lægge Tømme paa el. at tæmme. — δυςχάριστος, 2, (χαρίζομαι), ugavmild, sparsom, φιλημάτων, Plut.; — δυςχείμερος, 2, Il., (χεῖμα), sild. ogs. δύςχειμος, 2, o. δυςχείμων, 2, med haard Winter, meget kold el. stormende; i Il. altid om Dodona. — δυςχείρωμα, τό, hvad der er vanskeligt at lægge Haand paa, bekæmpe el. overvinde, Trag.; o. — δυςχείρωτος, 2, vanskelig at bekæmpe el. overvinde; (af χειρόω); - sild. findes ogs. superl. δυςχειρότατος, som af δύςχειρος. — δυςχεραίνω, f. -ρᾰνῶ, aor. -ρᾶνα, (δυςχερής), er utilfreds el. fortrydelig over noget, τὶ, τινί, ogs. περί τι; lider ikke, kan ikke udstaae, afskyer, πονηρίαν, oppon. προσίεμαι, Dem.; ὁ περὶ τὰ μαθήματα δυςχεραίνων, som har Ulyst til Studeringer, Plat.; - 2) gior tung, tynger; transl., gior vanskelig, gaaer frem med Strenghed, ἐν τοῖς λόγοις, i el. ved en Undersøgelse, Plat.; - 3) vækker Uvillie, opbringer, ærgrer; ῥήματα - δυςχεράναντα, oppon. τέρψαντα, Soph. Oed. Col. 1282; pass., ὄνομα δυςχεραινόμενον, som man hører med Uvillie; df. — δυςχεραντικός, 3, tilbøielig til at vredes, ærgerlig; o. — δυσχέρασμα, τό, ubehageligt Tilfælde.

δυςχέρεια, ἡ, Vanskelighed, Bryderi, Ubeqvemhed, Hindring ved en Persons el. Tings Behandling; b) om den handlende Person: Udygtighed, Forlegenhed; c) som Charakteer: Utilbøielighed; Vrantenhed, Ærgierrighed, Frækhed, o. dl.; jf. Theophr. Charact. 19; oppon. εὐχέρεια; af — δυςχερής, 2, adv. -ρῶς, (χείρ), a) act., som behandler en Gienstand med Vanskelighed el. ugierne, ukyndig, uøvet, forkeert; b) pass., vanskelig, brydsom, ubeqvem at behandle el. bruge; λόγοι δυςχερεῖς, indviklet el. forvirret Tale, Dem.; τὰ δυςχερῆ ἀφανίζειν, det Hæslige, Anstødelige, turpia, Xen.; τεταγμένη δὲ στρατιὰ - ἰδεῖν - δυςχερέστατον τοῖς πολεμίοις, er et høist ubehageligt Syn for Fienden, id. Oec. 8, 6; c) om Personer: fortrædelig, fiendsk, hadsk; forhadt, modbydelig; jf. frgd., Bem. c.; oppon. εὐχερής.

δυσχημάτιστος, 2, (δυς-, σχηματίζω), vanskelig at bringe i en bestemt Form. — δύςχιμος, 2, besværlig, farlig; Æsch.; (ikke af χεῖμα, men med Endelsen -χιμος umiddelbart af δυς-, ligesom μελάγχιμος af μέλας). — δύσχιστος, 2, (δυς-, σχίζω), vanskelig at kløve. — δυςχλαινία, ἡ, slet Klædning; af — δύςχλαινος, 2, (χλαῖνα), slet klædt. — δυςχορήγητος, 2, (χορηγέω), vanskelig formedelst de store Bekostninger. — δύςχορτος, 2, (χόρτος), egentl. som mangler Foder; df. ubeboelig, ugiestmild, Eur. — δυςχρηστέω, 1) act., foraarsager Vanskeligheder, Polyb.; 2) oftest intr., ogs. in med., er - δύςχρηστος, 2, adv. -στως, (χρηστός), a) som er i Forlegenhed, som ikke veed at hielpe sig el. at finde derudaf; b) som er ubrugbar el. ubehandlelig; ἐδυςχρηστεῖτο ἡ δεκήρης, Polyb.; δυςχρήστους εἶναι ἀτάκτους, Xen.; df. — δυςχρήστημα, τό, Vanskelighed, Hindring, Forlegenhed; Skade; o. —

δυςχρηστία, ἡ, Vanskelighed, Forlegenhed; Ubeqvemhed, Ubrugbarhed.

δύςχροια, ἡ, hæslig Farve; af — δύςχροος, ουν, ogs. δύςχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρόα, χρώς), med hæslig, modbydelig Farve. — δύςχῡλος, o. δύςχῡμος, 2, (χυλός, χυμός), med Beskaffenheden – δυςχῡλία, ἡ, modbydelig Saft el. Smag. — δύςχωλος, 2, (χωλός), som hinker slemt. — δυςχώρητος, 2, (χωρέω), vanskelig at komme ud af, forvirret, *Polyb.* — δυςχωρία, ἡ, (χῶρος), et Steds vanskelige Beliggenhed el. Beskaffenhed, vanskeligt Terrain, *Xen.* — δυςχώριστος, 2, (χωρίζω), vanskelig at affsondre.

δυςώδης, 2, (ὄζω), med Beskaffenheden – δυςωδία, ἡ, ond Lugt, Stank. — δυςώδῑνος, 2, (ὠδίν), med tunge el. haarde Fødselssmerter. — δυςώλεθρος, 2, (ὄλεθρος), vanskelig at tilintetgiøre; som har en tung Død, som omkommer paa en ynkelig Maade. — δυςώμοτος, 2, (ὄμνυμι), som sværger ugierne. — δυςωνέω, o. δυς-ωνέομαι, kiøber slet; er – δυςώνης, ου, ὁ, som giør et slet Bud, som prutter; df. — δυςώνητος, 2, som er kiøbt slet el. med Tab. — δυςώνῠμος, 2, (ὄνομα), med et ondt el. hæsligt Navn; hvis Navn man hører ugierne, forhadt, afskyet; *b)* med uheldvarslende Navn; ὁ δυςώνυμος Αἴας, *Soph.*; df. elendig, ulykkelig. — †δυςωπέω, (ὄψομαι), giør ubehageligt Indtryk paa nogens Øine; ὕδατα δυςωποῦντα τὴν ὄψιν, *Plut.*; bringer nogen til at slaae Øinene ned el. til at skamme sig; alm. giør bange, forskrækker; ogs. bevæger, overtaler; – *b) in med.*, slaaer Øinene ned; skammer mig for nogen, τινά, bliver noget bange el. forlegen; οὐκ ὀῤῥωδῶ, ἀλλὰ δυςωποῦμαι, *Dem.*; df. — δυςώπημα, τό, hvad der beskæmmer el. afskrækker; — δυςώπησις, ἡ, Beskæmmen, Afskræken; Overtalen; — δυςωπητικός, 3, *adv.* -κῶς, beskæmmende, afskrækkende; o. — δυςωπία, ἡ, Skamfuldhed, Undseelse, Blyhed.

δυςωρέομαι, (ὦρος, οὖρος), har en besværlig Nattevagt, περὶ μῆλα, *Il.* — δύςωρος, 2, (ὥρα), besværlig el. ubeqvem med Hensyn paa Aarstiden el. Veirliget. — δύτης, ου, ὁ, en Dykker, *Herod.*; df. – δυτικός, 3, hørende el. skikket til en Dykker el. til hans Forretning; 2) (δύσις), imod Solens Nedgang, vestlig; imod Aften; o. — δυτός, 3, hvorindi man kan gaae, som man kan iføre sig; (af δύω). — δύω, = δύο, to, *Hom.*; *dor.* ogs. δύων, (formet som ἐγών).

δύω, [ῠ, sild. *anc.*], *f.* δύσω [ῡ], *aor.* ἔδυσα, m. *transit.* Bem.; *pass.* ἐδύθην [ῠ]; *med.* δύομαι, *f.* δύσομαι, (*part.* δυσόμενος h. *Hom.* ogs. m *præs.* Bem.), *aor.* ἐδυσάμην, (med de episke Biformer ἐδύσεο, ἐδύσετο, *imperat.* δύσεο), m. *intr.* Bem., der dog ogs. ofte forbindes *c. acc.*, hvilket ligel. ofte er Tilfældet med de intransitive Activformer: *pf.* δέδῡκα, o. *aor.* 2 ἔδῡν, (3 *ep.* δύσκεν), *imperat.* δῦθι, δῦτε, *conj.* δύω [ῡ], δύῃς, δύῃ, *opt.* δύην, (f. δυίην, *ex.* i ἐκδῦμεν, *Il.* 16, 99), *part.* δύς, *inf.* δῦναι; – hertil hører ogs. *præs. intr.* δύνω [ῡ], (h. *Herod.* ogs. δυνέω, *ex.* ἐνδυνέουσι, 3, 98), sild. *part. aor.* δύνας, *vid. Buttm.*; — 2) *transit.*, *a)* dukker ned, κόλπον θαλάσσης, i Havets Skiød, ogs. ἐς πόντον, ὑπὸ πόντον, *Hom.*; gaaer ned, χθόνα, γαῖαν, under Jorden, d. e. døer, ogs. εἰς Ἀΐδαο, o. dl., *id.*; gaaer el. begiver mig ind deri, πόλεμον, μάχην, ὅμιλον, ogs. καθ᾽ ὅμιλον, o. dl., i Slagets Tummel, iblandt Sværmen, o. s. v., *id.*; sædv. svarer dertil d. lat. *subeo*; – *b)* ifører (mig selv el. andre), bes. Vaaben, ἔντεα, τεύχεα, Harnisket, θώρηκα; ogs. m. tilføiet χροΐ, περὶ χροΐ, *Hom.*; ligel. χιτῶνα δῦναι, χιτῶνα περὶ χροΐ δύνειν, o. dl., at iføre sig Kiortelen, *id.*; – *c) transl.*, κάματος – γυῖα δέδυκεν, er trængt ind deri, har giennemtrængt, *Il.* 5, 811; bes. om en Smerte, en Lidenskab, o. s. v., *ex.* ἄχος ἔδυ κραδίην, ὀδύναι δῦνον μένος, o. dl., *Hom.*; δῦ δέ μιν Ἄρης, Krigeraand greb ham, fyldte hans Indre, *Il.* 17, 210; —2) *intr.*, dukker ned, εἰς πόντον, *Hom.*, ogs. *absol.*; df. δύπτω; – *b)* bes. om Solens og Himmellegemernes Nedgang ofte h. *Hom.*, ἠέλιος δ᾽ ἄρ᾽ ἔδυ, δύσετο δ᾽ ἠέλιος, o. dl., gik el. var gaaen ned, (hvorved man kunde supplere ἅλα, jf. *Il.* 11, 63, el. εἰς ἅλα, ifølge den ældste Forestilling, at Himmellegemerne ved deres Op- og Nedgang dukkede op af Havet og ned deri, jf. ἀναδύω); δυσομένου Ὑπερίονος, imod Vesten, *oppon.* ἀνιόντος, *Od.* 1, 24; ogs. i Prosa, ἡλίου δύνοντος, ἅμα ἡλίῳ δύνοντι, ved Solens Nedgang, *Xen.*; πρὸ ἡλίου δύνοντος, før Sol gaaer ned; – *c)* δύνει δέ τ᾽ ἀλοιφή, trækker sig ind deri, *Il.* 17, 392, hvor man kunde supplere βοείην.

δυώδεκα, οἱ, αἱ, τά, *poët.* f. *ctr.* δώδεκα; df. — δυωδεκάβοιος, -μηνος, 2, *poët.* f. δωδεκάβοιος, *etc.*; o. — δυωδέκατος, 3, *poët.* f. δωδέκατος. — δυωκαιεικοσίμετρος, 2, (μέτρον), som holder 22 Maal el. Kander, *Il.* — δυωκαιεικοσίπηχυς, υ, (πῆχυς), som holder 22 Alen, *Il.*; — δυώνυμος, 2, (δύο, ὄνομα), med to Navne.

δῶ, τό, *ep.* forkortet af δῶμα, *Hom.*, ogs. f. δώματα, *Hes. Theog.* 933. — δῶ,

o. δῷ, 1 o. 3 *conj. aor.* 2 af δίδωμι. — †δώδεκα, οἱ, αἱ, τά, (δύο, δέκα), tolv, *Hom.*; df. — δωδεκάβοιος, 2, (βοῦς), 12 Øxen værd; *poët.* δυωδεκάβ., *Il.*; — δωδεκάγναμπτος, 2, (γνάμπτω), egentl. 12gange bøiet; τέρμα δωδεκάγν., hvorom man bøier el. kiører 12gange, *Pind.*; — δωδεκαδάκτυλος, 2, (δάκτυλος), af el. med 12 Fingre; — δωδεκαδάρχης, ου, ὁ, o. δωδεκάδαρχος, ὁ, (ἄρχω), Anfører for 12; — δωδεκάδελτος, 2, (δέλτος), af el. med 12 Tavler; — δωδεκάδραχμος, 2, (δραχμή), af 12 Drachmer; — δωδεκάδρομος, 2, (δρόμος), som løber 12 Gange, med 12 Omløb el. Omgange; o. — δωδεκάδωρος, 2, (δῶρον), med 12 Spand el. Haandbreder.

*δωδεκάεδρος, 2, (ἕδρα), med 12 Sæder, *Plut.*; — δωδεκάεθλος, 2, (ἄεθλος), som har kæmpet el. seiret 12gange; — δωδεκαετής, 2, (ἔτος), 12aarig; — δωδεκαήμερος, 2, (ἡμέρα), af el. i 12 Dage; — δωδεκάθεος, 2, (θεός), hørende til de 12 høieste Guder, benævnt efter dem; — δωδεκάκλῖνος, 2, (κλίνη), med 12 Bordbænke. — δωδεκάκρουνος, 2, (κρουνός), med 12 Kilder; — δωδεκάκωλος, 2, (κῶλον), med 12 Led el. Linier; — δωδεκάλῐνος, 2, (λίνον), med 12 Traade. — δωδεκάμηνος, 2, (μήν), af el. i 12 Maaneder; *poët.* δυωδεκάμ., *Hes.*; — δωδεκαμήχᾰνος, 2, (μηχανή), egentl. som forstaaer 12 Kunster; δωδεκαμήχ. ἄστρον, Solen, som gaaer igiennem Dyrekredsens 12 Tegn; — δωδεκάμοιρος, 2, (μοῖρα), med 12 Dele, tolvfold; — δωδεκάπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς), med 12 Børn; — δωδεκάπαλαι, *adv.*, (πάλαι), for meget længe siden: komisk h. *Ar.*; — δωδεκάπηχυς, υ, (πῆχυς), 12 Alen lang; — δωδεκάπολις, ι, (πόλις), bestaaende af 12 Forbundsstater, *Herod.*, *inc.*; o. — δωδεκάπους, ὁ, ἡ, *neutr.* -πουν, -ποδος, (πούς), 12 Fod lang; - (af δώδεκα).

δωδεκάριθμος, 2, (ἀριθμός), den tolvte i Tallet; — δωδεκάρχης, ου, ὁ, = δωδεκαδάρχης. — δωδεκάς, άδος, ἡ, Tallet Tolv; en Tolvtedeel; — δωδεκάσκαλμος, 2, (σκαλμός), med tolv Rorbænke; — δωδεκάσκῡτος, 2, (σκῦτος), σφαῖρα, en af 12 Læderstykker sammensat Bold; — δωδεκαστάδιος, 2, (στάδιον), af 12 Stadier; — δωδεκαστάσιος, 2, (ἵστημι), som har 12gange den Værdi el. Vægt; — δωδεκαταῖος, 3, paa tolvte Dag, som varer i tolv Dage; — δωδεκάτεχνος, 2, = δωδεκαμήχανος. — δωδεκατομόριον, τό, (μέρος), den tolvte Deel; — δωδέκατος, 3, den tolvte; — δωδεκαφόρος, 2, (φέρω), som bærer Frugt 12gange om Aaret; — δωδεκάφυλλος, 2, (φύλλον), med 12 Blade; — δωδεκάφῡλος, 2, (φυλή), med tolv Stammer; — δωδεκάωρος, 2, (ὥρα), med 12 Timer; — δωδεκέτης, 2, m. bes. *fem.* δωδεκέτις, (ἔτος), ιδος, ἡ, 12aarig; — δωδεκεύς, ὁ, = χοεύς, fordi den holder 12 κοτύλας; o. — δωδεκήρης, 2, (ἄρω), 12fold sammenføiet el. forbunden, bes. med 12 Rorbænke. — δώῃ; o. δώῃσι, *ep.* f. δῷ, 3 *sing. conj. aor.* 2 *act.* af δίδωμι.

†δῶμα, ατος, τό, (δέμω), Huus, Bolig, Tempel; δῶμ' Ἀΐδαο, Underverdenen, *Hom.*; ogs. *in pl.*; 2) enkelt Deel af Huset, Værelse, Kammer; bes. den store Spise- el. Forsamlingssal; jf. δῶ o. δόμος; - *dim.* δωμάτιον, τό; df. — δωματίτης, ου, ὁ, *fem.* -τῖτις, hørende til Huset, huuslig; — δωματοφθορέω, (φθείρω), fordærver Huset, tilsætter Gaard og Gods; o. — δωματόω, df. *pf. pass.* δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερί, ogs. jeg har et Huus med mange Mennesker, *Æsch. Suppl.* 956; — δωμάω, *poët.* f. δέμω, bygger; ogs. *in med.*; df. — δώμησις, ἡ, *ion.* ogs. δωμητύς, ύος, ἡ, Opførelsen af en Bygning; o. — δωμήτωρ, ορος, ὁ, som bygger, Bygmester. — δῶραξ, *dor.* f. δόραξ, δοῦραξ. — δώομεν, *ep.* f. δῶμεν, 1 *pl. conj. aor.* 2 af δίδωμι.

δωρεά, ἡ, (δῶρον), Foræring, Gave; Æresskienk; Æresbeviisning; αἱ τῶν ξένων δωρεαί, som Fremmede nyde, *Dem.*; *acc.* δωρεάν, som *adv.*, til Gave, som Skienk, som δωτίνην, o. προῖκα. — δωρέω, sædv. δωρέομαι, (δῶρον), forærer, skienker, τινί τι; δῶρον ἐδώρησαν, *Hes.*; (κράτος) πάντα τὰ τῶν ἡττώνων τοῖς κρείττοσι δωρεῖται, *Xen.*; - *b)* beskienker, τινά τινι, *Herod.* 3, 30; bes. vinder el. bestikker med Gaver, o. dl., λιταῖς Ἑρμᾶν, *Pind.*; df. — δώρημα, τό, det Skienkede, Foræring, *Soph.*; — δωρηματικός, o. δωρητικός, 3, hørende til en Skienk el. Gave; tilbøielig til at bortskienke. — δωρητήρ, ῆρος, o. δωρητής, οῦ, ὁ, som skienker el. forærer, en Giver; o. — δωρητός, 3, beskienket el. som lader sig beskienke el. forsone med Gaver; Δωρητοί τε πέλοντο, παῤῥητοί τ' ἐπέεσσι, *Il.* 9, 522; 2) bortskienket, foræret.

*Δωριάζω, o. Δωρίζω, efterligner Dorerne i Sæder og Skikke, bes. i Klædedragt, (i denne Bem. sædv. δωριάζω); *b)* efterligner Dorernes Sprog, taler Dorisk; *c)* er dorisk sindet, tager el. holder Dorernes Parti; — Δωριακός, 3, Δωρικός, 3, o. Δώριος, 3, ogs. 2, dorisk; — Δωριεύς, ὁ, en Dorer, en

Efterkommer af Doros; v. — Δωρίζω, see u. Δωριάζω; af — Δωρίς, ίδος, ἡ, egentl. bes. *fem.* af Δώριος, dorisk; ds. ἡ Δωρίς, *a)* sc. γῆ, Landskabet Doris; *b)* sc. γυνή, en Dorerinde, *c)* sc. γλῶττα, den doriske Dialekt; *d)* Δωρὶς κοπίς, etslags Offerkniv, *Eur.*, jf. δορίς; – 2) som *nom. pr. fem.*, Doris, efter *Hes. Theog.* 241, Moder til Nereiderne. — Δωριομός, ὁ, dorisk Skik; den doriske Mundart; 2) at holde med Dorerne; v. — Δωριοτί, *adv.*, paa dorisk Viis; i den doriske Mundart; (af Δωρίζω).

*δωρίτης, ου, ὁ, ἀγών, Væddekamp, hvori Seierherren belønnes med en Foræring; jf. ἀργυρίτης; — δωροβόρος, 2, (βορά), = δωροφάγος; — δωροδέκτης, ου, ὁ, = δωροδόκος, Bem. 1; — δωροδοκέω, er – δωροδόκος, 2, (δέχομαι), 1) som modtager Foræringer, som lader sig bestikke; 2) som bestikker med Gaver el. Foræringer; ds. – δωροδόκημα, τό, modtagen Gave, Bestikkelse; ds. – δωροδοκητί, *adv.*, ved Bestikkelse, *Ar.*; v. – δωροδοκία, ἡ, en Gaves Modtagelse; Bestikkelighed; — δωροδότης, ου, ὁ, (δίδωμι), som giver Foræringer; — δωροκοπέω, (κόπτω), = δωροδοκέω, LXX.; v. — δωροληπτέω, er – δωρολήπτης, ου, ὁ, (λαμβάνω), som modtager Foræringer; – denne Handling, δωροληψία, ἡ; – (af flgd.).

δῶρον, τό, Gave, Skienk, Foræring; δῶρα θεῶν, Gudernes Gaver el. Tilskikkelser; Ἀφροδίτης δῶρα, Elskovsglæder; ὕπνου δῶρον, vederqvægende Søvn, *Hom.*; Τὼν ἕνα – φέρε δῶρον Ἀθήνῃ, bragte hende som Offergave, *Il.* 6, 293; ogs. Skat, Afgift, *ib.* 17, 225; — 2) som παλαιστή, Breden af den flade Haand; som Længdemaal: Haandbred; ds. — δωροξενίας γραφή, Anklage imod en Fremmed, ξένος, der ved Bestikkelser har vundet Dommerne; — δωροτελέω, yder el. bringer Foræringer; — δωροφάγος, 2, (φαγεῖν), som er gridsk efter Foræringer; — δωροφορέω, er – δωροφόρος, 2, som bringer Foræringer; δωροφορεῖν τινα, at beskienke nogen, τινί, med noget; ds. – δωροφορία, ἡ, at bringe Gaver; v. — δωροφορικός, 3, der bringer Gaver; 2) der bringes som Gave, foræret; af — δωροφόρος, 2, (φέρω), see u. δωροφορέω; 2) afgiftspligtig, skatskyldig. — δωρύττομαι, *dor.* f. δωρέομαι, *Theocr.* 7, 43,

δώς, ἡ, *gen.* δωτός, *poët.* f. δόσις, Gave; *Hes. Op.* 354. — δωσείω, *desid.* af δίδωμι, vilde gierne give. — δωσέμεναι, v. δωσέμεν, *ep.* f. δώσειν, *inf. fut.* af δίδωμι. — δῶσι, *ep.* f. δῷ, 3 *sing. conj. aor.* 2 af δίδωμι. — δωσίδικος, 2, (δίδωμι, δίκη), som overgiver sin Sag til Retten, (og ikke tager sig selv tilrette), skrives af Schweigh. δοσίδικος. — δώσων, egentl. *part. fut.* af δίδωμι; ds. som altid vil give, som lader det blive ved Løfter: Tilnavn til Antigonus den Anden af Macedonien.

*δωτήρ, ῆρος, ὁ, ogs. δώτης, ου, ὁ, *Hes. Op.* 353, *fem.* δώτειρα, Giver, Giverinde; δωτῆρες ἐάων, det Godes Givere, hede Guderne, *Od.* 8, 325; — δωτινάζω, indsamler el. antager Forælinger; af – δωτίνη, ἡ, som δῶρον, Foræring, *Hom.*; 2) *acc.* δωτίνην, som *adv.*, som Gave, for intet, *Herod.*, jf. δωρεάν u. δωρεά; — δωτύς, ἡ, *jon.* f. δωτίνη; v. — δώτωρ, ορος, ὁ, *poët.* som δωτήρ, en Giver; δῶτορ ἐάων, tiltal… Hermes, *ex. Od.* 8, 335; – (af δίδωμι). — δώωσι, *ep.* f. δῶσι, 3 *pl. conj. aor.* 2 *act.* af δίδωμι.

E.

E, ε, ἒ ψιλόν, d. femte Bogstav i det græske Alphabet; – som Taltegn er ε′ = 5, men ͵ε = 5000; – egentl. betegner ἒ ψιλόν, det ikke aspirerede ε, fordi i den ældre græske Skrift ε ogs. var Tegnet f. *spir. asper*; derim. er dets ældre Udtale εἶ (i Analogie af οὖ, μῦ, v. fl.) kiendelig i Overgangene, ἑανός, εἱανόν, ἔαρ, εἶαρ, v. fl., ligesom dets Slægtskab m. ι i Overgangene, εἴλω, ἴλλω, λείπειν, λιπεῖν, v. fl.; — 2) fremdeles ombyttes ἒ ψιλόν, – *a)* med η, *ex.* i βασιλῆος, βασιλῆϊ, βασιλῆες, *jon.* f. βασιλέος (βασιλέως), βασιλέϊ, βασιλέες (*att.* ogs. βασιλῆς); omvendt bruges *jon.* ἔσσων f. ἥσσων, ἔσαν f. ἦσαν; – *b)* med ι, *ex.* i ἱστίη, *jon.* f. ἑστία, ligel. i ἴσχω, ἴσπω, f. ἔχω, ἕπω; *encliticæ* -δε, -γε, blive *att.* til -δί, -γί, *ex.* i ὁδί, τουτογί, *etc.*; men oftest bliver *æol.* v. *dor.* ε til ι, jf. d. lat. *in*, *intus*, af ἐν, ἐντός, bes. foran Vocaler, *ex.* σιός, *lacon.* f. θεός; – *dor.* v.

lacon. bliver -έω til -ιῶ (som *ctr.* af -ιάω), *ex.* ἐπαινιῶ f. ἐπαινέω, μογιῶμες f. μογέομεν, *Ar.*; – *c)* m. ο, *ex.* i ἐχυρός o. ὀχυρός, jf. d. lat. *vertex*, *vortex*, *versus*, *vorsus*, ogs. *genu* af γόνυ; ligel. brugte man *dor.* o. *æol.* ὄρπετον f. ἑρπετόν, ogs. ἔδοντας, ἐδύνας, f. ὀδόντας, ὀδύνας; – men hyppigst bliver ε til ο i Afledninger, *ex.* i λόγος af λέγω, αἰγίοχος af ἔχω, *etc.*; — 3) ἒ ψιλόν tilsættes, *a)* foran., ei alene som Augment for de historiske Tempora, men *ep.* ogs. ofte betydningsløst el. alene for Versets Skyld, *ex.* i ἐείκοσι; ἐέλδωρ, ἔεδνα (f. ἕδνα), dog ἑέ (*spir. asp.*) f. ἕ; ligel. undert. foran ῥ, *ex.* i ἐρύγω, ἐρύω, o. fl.; – *b)* undert. kan ἒ ψιλόν ansees som indskudt, *ex.* i ἀλέγω af ἄλγος, ἀλέξω af ἀλκή, o. fl.; jf. *Buttm. Lexil.* 1, *pag.* 47.

ἕ, ἒ ἕ, h. *Trag.* ogs. ἒ ἕ, som Udraab i Sorg el. Smerte: vee! vee! — ἕ, 1) *se*, sig, *acc.* 3 *person.* af *pronom. reflex.*, altid enklitisk, bruges ofte h. *Hom.*, men *att.* alene, naar *pronom.* staaer uden Eftertryk, og i visse Modsætninger; – for d. sædv. attiske *pronom. reflex.* ἑαυτόν, ἑαυτήν, bruger *Hom.* adskilt, ἓ αὐτόν, ἓ αὐτήν, *se ipsum*, *etc.*, *ex. Od.* 8, 396; – *b)* sielden episk Form f. ἓ er ἑέ (*orthoton.*), *ex. Il.* 20, 171; — 2) alene *ep.* bruges ἓ f. *acc. demonstr.* αὐτόν, αὐτήν, sield. f. *neutr.* αὐτό, *ex. Il.* 1, 236.

ἔᾱ, ogs. ἔα ἔα, lat. *vah!* Udraab i Forundring el. Harme; *b)* som Opmuntringspartikel, ἔα δή, velan da! (rimel. *imperat.* af ἐάω, f. ἔαε). — ἔα, *jon.* f. ἦν, 1 *sing. impf.* af εἰμί, jf. ἦα, o. ἦ; deraf ogs. *jon.* i Prosa 2 *sing.* o. *pl.*, ἔας, ἔατε. — ἔα f. ἔας, 3 *sing. impf.*, o. 2 *sing. imperat. præs.*, af ἐάω; jf. d. første ἔα, Bem. *b.* — ἐάᾳ, *ep.* f. ἐᾷ, 3 *sing. præs.* af ἐάω, *Il.*; *inf.* ἐαᾷν, *ep.* f. ἐᾷν, *Od.* — ἔᾱγα, *pf.* 2 m. *pass.* Bem., *Hes.*, o. ἐάγην [α *anc.*], *Il.*, *aor.* 2 *pass.* af ἄγνυμι. — ἔᾱδα, *part.* ἑᾱδώς, *Il.*, *pf.* 2 til ἁνδάνω. — ἑάλη, 3 *sing. aor.* 2 *pass.* til εἴλω. — ἑάλωκα, *inf. lacon.* ἑαλώκειν f. ἑαλωκέναι, *Plut.*, *pf.*, o. ἑάλων, *aor.* 2, af ἁλίσκομαι.

ἐάν, (oprindel. εἰ ἄν), *conjunctio c. conjunctivo*, naar, dersom, i det Tilfælde at –; jf. εἰ; ἐὰν καί, ἐάν περ, naar dog, naar ellers; ἐὰν ἄρα μή, naar nemlig ikke; *Hom.* bruger derfor εἴ κε, αἴ κε; – *b)* efter Verberne, at betragte, undersøge, o. dl., ligesom d. lat. *an*, om, *ex.* σκόπει, ἐὰν ἱκανὸν ᾖ, om det er nok; – *c)* ἐάν τε –, ἐάν τε –, *sive* –, *sive* –, hvad enten –, eller –, men i indirecte Spørgsmaal, *utrum* –, *an* –, om –, eller om –; – *d)* h. Relativer staaer ἐάν f. ἄν, *ex.* ὅσα ἐὰν λέγητε, hvad I end sige; ὅπου ἐὰν ᾦ, hvor jeg end er, *Xen.*

ἑανός [α *anc.*], 3, rimel. af ἕννυμι, alts. egentl. hørende til Paaklædning; df. skikket til at iføre sig el. bære, klædelig; ἑανὸς πέπλος, fiint el. let Slør el. Gevandt, *Il.*; ἑανῷ λιτί, med fiint og hvidt Linned; ἑανὸς κασσίτερος, tyndslagne Plader, man ifører sig som Beenskinner, *Il.* 18, 613; *b)* som *subst.* bruger *Hom.* ogs. τὸ ἑανόν [sædv. ᾰ], *sc.* εἷμα s. ἱμάτιον, ogs. *masc.* ἑανός, *sc.* πέπλος, *Il.* 21, 507, en fiin Pragtklædning el. Qvindedragt. — ἔαξα, *aor.* 1 *act.* til ἄγνυμι, *Hom.* — ἔαρ, τό, *poët.* ogs. εἶαρ, ogs. ἦρ, (hvf. ogs. i Prosa *gen.* o. *dat.*, ἦρος, ἦρι), *gen.* ἔαρος, *etc.*, Foraaret; ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, det nybegyndte, *Od.* 19, 519; ὥστε φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾷ, *Pind. Pyth.* 4, 114; – *b)* Saften h. Dyr og Planter; – *c)* sild. *transl.*, den første frodige Spire, *ex.* γενύων ἔαρ, Melkehaarene; bes. om Ynde og Elskelighed, *ex.* χαρίτων ἔαρ; ἔαρ ὁρᾶν, at see blidt el. venligen; εἶαρ ἐλαίης, Olie, *Opp.*; df. ogs. Blodet.

* ἐαρίδροπος, 2, (δρέπω), plukket om Foraaret; — ἐαρίζω, tilbringer Foraaret, *Xen.*, ogs. *in med.*; *b)* blomstrer om Foraaret el. ligesom i et Foraar, df. alm. blomstrer, grønnes; λειμῶνες ἄνθεσι ἐαριζόμενοι, blomstrende Enge; — ἐαρινός, 3, h. *Eur.* ogs. 2, h. *Hom.* ogs. εἰαρινός, om Foraaret; ligesom i et Foraar; ἐαρινὸς ὥρα, Foraaret; *b)* *transl.*, ung, frisk, skiøn; — ἐαρόδρεπτος, 2, = ἐαρίδροπος; — ἐαροτρεφής, 2, o. ἐαρότροφος, 2, (τρέφω), næret af Foraaret; opelsket, udsprungen i el. om Foraaret; — ἐαρόχροος, 2, *ctr.* -χρους, (χρόα), foraarsfarvet, med frisk el. grøn Farve; o. — ἐάρτερος, 3, *poët.* f. ἐαρινός; – (af ἔαρ). — ἔᾱσι, *ep.* f. εἰσί, 3 *pl.* til εἰμί. — ἔασσα, *dor.* f. οὖσα, *part. fem.* af εἰμί. — ἕᾰται, ἕᾰτο, *ep.* f. ἧνται, ἧντο, 3 *pl. præs.* o. *impf.* af ἧμαι, sidder, *Il.* — ἐατέος, 3, *adject. verbal.* til ἐάω.

ἑαυτότης, ητος, ἡ, Selvhed, *Procl.*; af — ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ, *etc.*, *att.* ogs. *ctr.* αὑτοῦ, *etc.*, h. *Hom.* altid opløst, ἕο αὐτοῦ, οἷ αὐτῷ, ἓ αὐτόν, *pronom. reflex.* 3 *pers.*, fra sig selv, af sig selv; m. Artikelen, sin, sit, deres; λαμβάνειν τὰ ἑαυτοῦ, sin Eiendom; τὰ ἑαυτοῦ πράττειν, at passe sit Kald, *Xen.*; ἀφ' ἑαυτοῦ, af sig selv, *sponte*; αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν, for sig selv, *seorsim*; men αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς ἡ πόλις ἐγένετο, blev fri, selvstændig, *sui juris*, *Xen. Hell.* 5, 1, 38; – *b)* ἑαυτοῦ, *etc.*, findes ogs. brugt f. ἐμαυτοῦ o. σεαυτοῦ, hvor der neml. ikke opstaaer nogen Tvetydighed af denne Omverling, *ex.* παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ, dit Mandskab, *Xen.*; – *c)* ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, *etc.*, bruges undert. f. ἀλλήλων,

hinandens, o. s. v., *ex.* εὐμενεστέρους — ἑαυτοῖς, *Xen. M. S.* 3, 5, 2; ogs. findes αὑτοῦ, ἑαυτοῦ, ofte ombyttet m. *pronom. pers.* αὐτοῦ.

ἐάφθη (s. ἑάφθη), i Udtrykket, ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάφθη, *Il.* 13, 543, var knyttet fast, sad el. hang fast, jf. 14, 419, rimel. *aor. pass.* f. ἥφθη, ἐφήφθη, af ἅπτω, ἐφάπτω, *vid. Buttm.* — ἐάω [ᾰ], *poët.* ogs. εἰάω, εἰῶ, *impf.* εἴων, *fut.* ἐάσω [ᾱ], *aor.* ἔασα, *poët.* εἴασα, (beſl. m. ἵημι), lader; df. — *a)* tillader, lader ſkee, *sino, permitto;* ἔα ἔχειν, εἴ τῳ τὶ ἐγὼ ἔδωκα, lad dem beholde det, *Xen.;* τοὺς πολίτας αὐτονόμους ἐᾶν, *id.;* τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλάς, *Hom.;* ogs. *absol., ex.* οὐκ ἐάᾳ Κρονίδης, *id.;* οὐκ ἐᾶν, at forbyde, *ex.* οὐ γὰρ ἐᾷς ψεύδεσθαι; (νόμος) οὐκ ἐῶν φεύγειν —, ἀλλὰ — ἐπικρατέειν, *sc.* κελεύων, *Herod.* 7, 104; — *b)* lader fare, ſlipper, opgiver, ἔναρα, χόλον, *Hom.;* lader være, lader i Fred el. uſkadt; jf. ἐᾳᾶν — ἄγαλμα, *Od.* 8, 509; hører op, aflader, *ex. Il.* 21, 221; θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει, *sc.* δοῦναι, vil han undlade at give, *Od.* 14, 444.

ἐάων, *gen. plur.* f. ἐήων, af ἐΰς, *gen.* ἐῆος, god. — ἔβᾰν, *æol.* f. ἔβησαν, 3 *pl. aor.* 2 til βαίνω, *Hom.* — ἑβδεμήκοντα, *dor.* f. ἑβδομήκοντα. — ἑβδομᾱγενής, 2, (γένος), født paa den 7de Dag, *epith.* til Apollo, til hvem man ogs. offrede paa den 7de Dag i Maaneden; o. — ἑβδομᾱγέτης, ου, ὁ, (ἄγω), den 7de Hærfører, *Æsch. Sept.* 800; (af ἕβδομος). — ἑβδομαδικός, 3, (ἑβδομάς), hørende til det 7de Tal el. den 7de Afdeling. — ἑβδομαῖος, 3, (ἕβδομος), ſom ſkeer el. kommer paa den 7de Dag. — ἑβδομάκις, *adv.*, 7gange; af — ἑβδομάς, άδος, ἡ, det 7de Tal; Syvtallet; 2) den 7de Dag; 3) Tid af 7 Dage, en Uge; — ἑβδόματος, 3, den 7de, *Hom.;* o. — ἑβδομεύω, hoitideligholder den 7de Dag; (af ἕβδομος).

ἑβδομήκοντα, *indecl.*, 70; df. — ἑβδομηκοντάκις, *adv.*, 70gange; — ἑβδομηκοντούτης, ου, ὁ, *fem.* -οῦτις, ιδος, ἡ, (ἔτος), 70aarig; o. — ἑβδομηκοστός, 3, den 70de. — ἕβδομος, 3, (ἕπτα), den 7de; τὸ ἕβδομον ſom *adv.*, 7de Gang, *Xen.;* 2) ἡ ἑβδόμη, *sc.* ἡμέρα, den 7de Dag i Maaneden, Romernes *nonæ.* — ἐβένινος, 3, af — ἔβενος, ἡ, ogs. ἐβένη, Ibenholt. — ἔβην, *aor.* 2 til βαίνω. — ἔβλαβεν, *æol.* f. ἐβλάβησαν, 3 *pl. aor.* 2 *pass.* af βλάπτω. — ἔβλητο, *ep.* 3 *sing. aor. pass. syncop.* til βάλλω. — Ἑβραΐζω, taler, handler, tænker ſom en Hebræer; af — Ἑβραῖος, o. Ἑβραϊκός, 3, hebraiſk; ὁ Ἑβραῖος, en Hebræer; *fem.* Ἑβραΐς. — Ἑβραϊστί, *adv.*, (Ἑβραΐζω), paa Hebraiſk.

(ἐγγ- i Sammenſætninger ſtaaer f. ἐν-γ-). — ἐγγαῖος, 2, (γῆ), = ἔγγειος, *Æsch.* — ἐγ-γαληνίζω, er ſtille el. roelig deri. — ἐγ-γαμέω, *irr.*, gifter mig deri. — ἐγ-γαμίζω, bortgifter deri. — ἐγγάμιος, 2, (γάμος), i Ægteſkab, ægteſkabelig. — ἐγγαστρίμαντις, εως, ὁ, ἡ, o. ἐγγαστρίμῦθος, 2, (μάντις, μῦθος), Bugprophet, Bugtaler; o. — ἐγγάστριος, 2, i Maven, beſ. i Modersliv; (af γαστήρ). — ἐγγεγάασι, 3 *pl.* af ἐγγέγαα, *pf. ep.* til ἐγγίγνομαι, er født el. lever deri, Ἰλίῳ, *Hom.* — ἐγγείνωνται, 3 *pl. conj. aor.* 1 *med.* af *inus.* ἐγγένω f. ἐγγεννάω, at de ſkulle avle deri, *Il.* 19, 26. — ἔγγειος, 2, (γέα, γῆ), i Jorden; i Landet; τὰ ἔγγεια, *a)* Grundeiendom, Jordegods, ogs. ἔγγειος κτῆσις *s.* οὐσία; *b)* Landeiendom indenfor Grændſen; *c)* naglefaſt el. urørlig Eiendom, *Dem.;* *d)* hvad der vorer op af Jorden, Planterne; — ἐγγείων τόκων δανείσασθαι, at laane Penge til ſamme Renter, ſom der ſvares af Penge i Jordegodſer, *Dem.;* df. — ἐγγειοτόκος, 2, (τίκτω), ſom føder paa Landjorden; men *pass.*, ἐγγειότοκος, 2, ſom er født derpaa; o. — ἐγγειόφυλλος, 2, (φύλλον), med Bladene paa Jorden. — ἐγγελαστής, οῦ, ὁ, en Spotter; af — ἐγ-γελάω, *f.* άσω [ᾰ], udleer, udſpotter nogen, τινί, ogs. κατά τινος, *Soph.;* 2) ſmiler dertil; *transl.*, αὔρα κύμασι ἐγγελῶσα, ſom ſpiller med el. risler i Bølgerne. — ἐγγενέτης, ου, ὁ, en Indfødt; af — ἐγγενής, 2, (γένος), indfødt, indenlandſk; θεοὶ ἐγγενεῖς, Landets Guder, *Soph.;* 2) medfødt; 3) beſlægtet, *Soph.* — ἐγ-γεύω, lader ſmage derpaa.

ἐγγηγενής, 2, = ἐγγενής, *inc.* — ἐγγήρᾱμα, τό, hvorved man ældes; Morſkab el. Syſſelſættelſe for Alderdommen; af — ἐγ-γηράσκω, o. ἐγ-γηράω, *f.* άσω, bliver gammel derved el. deri. — ἐγγηροτροφέω, = γηροτροφέω. — ἐγγίγνομαι, *irr.*, ogs. -γίνομαι, *f.* -γενήσομαι, bliver, opſtaaer, fødes el. avles deri; δοκεῖ ἀθυμία ἐγγίγνεσθαι τοῖς ἀγαθοῖς, *Xen.;* 2) kommer, indfinder mig derimellem el. dertil; χρόνου ἐγγενομένου, efter en Tid; 3) ἐγγίγνεται *c. inf.*, det gaaer an, det er muligt. — ἐγγίζω, (ἐγγύς), bringer nær dertil, τῇ γῇ τὰς ναῦς, *Polyb.;* 2) *intr.*, er i Nærheden, kommer nær, nærmer mig, τινός *s.* τινί, ogs. πρός *s.* εἴς τι, *id.* — ἐγγίνομαι, ſild. f. ἐγγίγνομαι. — ἐγγίων, 2, o. ἔγγιστος, 3, *compar.* o. *superl.* til ἐγγύς.

ἔγγλαυκος, 2, (γλαυκός), blaalig. — ἔγγλισχρος, 2, (γλίσχρος), noget klæbrig. — ἔγγλῠκος, 2, (γλυκύς), noget sød. — ἔγγλυμμα, τό, (ἐγγλύφω), det Indskaarne, Indgravede. — ἐγγλύσσω, (γλυκύς), er noget sød, Herod. — ἐγγλύφω [ῡ], indskærer, indgraver, ζῶα ἐν λίθοισι, Herod. — ἐγγλωσσοτῠπέω, tærsker altid paa, taler altid om det samme, Ar. — ἐγ-γοητεύω, bibringer ved Trylleri. — ἐγγόμφωσις, ἡ, (γομφόω), Fastgioren med Tap el. Nagle. — ἔγγονος, ὁ, (γόνος), fem. ἐγγόνη, ἡ, Barnebarn; sild. ogs. f. ἔκγονος. — ἐγγράμματος, 2, (γράμμα), skriftlig, skreven, oppon. mundtlig. — ἔγγραπτος, 2, = ἔγγραφος. — ἐγγραυλίς, ἡ, etslags liden Fisk, som Brisling, o. dl. — ἐγγρᾰφή, ἡ, Indskriven, Indskrivning, εἰς τοὺς δημότας, i en Demos, Dem.; men πρὸς τὸ δημόσιον, paa Statsdebitorernes Liste, id.; 2) Indskrift; o. — ἔγγρᾰφος, 2, indskreven, opskreven; skriftlig; af — ἐγγράφω, f. ψω, ridser el. skriver derpaa; opskriver, indskriver, εἰς ἄνδρας, paa Mændenes Liste, men ἐν ἀκροπόλει, ogs. ofte absol., paa Statsdebitorernes Liste, in ærariis, Dem.; jf. ogs. frgd.; b) indgraver, indpræger, ogs. transl.

ἐγγυᾰλίζω, f. ίξω, (γύαλον), indhænder, overgiver, overleverer (egentl. i den hule Haand); ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω, vil overgive ham til dig, Od. 16, 66; transl., forunder, tildeler, τιμήν, κῦδος, κράτος, Hom. — ἐγγυάω, overgiver, bes. som Pant; df. tilsiger, lover, θυγατέρα τινί, forlover Datteren med nogen, Herod. 6, 130; – b) pass., ἐγγυᾶσθαι, ib., ogs. fuldstænd. ἐγγυᾶσθαι παρά τινος τὴν θυγατέρα, om Manden: at lade sig love nogens Datter til Kone; part. pf. ἐγγεγυημένος ὡς ἀνὴρ ἐσόμενος, Plat.; ogs. alm. at forpligtes, at bindes ved en Forpligtelse, ex. Od. 8, 351, see u. δειλός; – c) in med., ἐγγυᾶσθαι, m. o. u. ἐγγύην, at gaae i Borgen for, sige god for noget, τί, τινά τινι s. πρός τινα, for nogen hos el. til nogen; τίς ἐγγυᾶσθαι (βούλεται) τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι; hvo vil svare for Fremtidens Hændelser? Dem.; ogs. m. fut. inf., ex. ἦ μὴν παρέξειν, Xen.; af — ἐγγύη [ῠ, sild. ogs. ῡ], ἡ, (γυῖον), Sikkerhed ved haandsaaet Pant; alm. Sikkerhed, Borgen, Caution, Od. 8, 351; εἰσπράττειν τινὰ τὴν ἐγγύην, at indkræve hos nogen en Caution, Dem.; 2) Forlovelse, Trolovelse, id.

*ἐγγύησις, ἡ, som ἐγγύη, Borgen, Caution, (som gives el. tages); 2) Forlovelse; — ἐγγυητής, οῦ, ὁ, Borgen, Cautionist; ἐγγυητὰς καταστῆσαι τῶν ὠφλημάτων, Dem.; — ἐγγυητικός, 3, hørende til en Cautionist el. til en Caution; o. — ἐγγυητός, 3, tilsagt, forsikret; forlovet; ἡ ἐγγυητή, den Forlovede, Bruden; – (af ἐγγυάω). — *ἐγγύθεν, adv., nærfra, e propinquo; ἐγγύθεν βοηθεῖν, Xen.; b) i Nærheden, τινί, af nogen; ὁ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν, Il. 17, 554; ogs. om Tiden, nærforestaaende, ex. ib. 19, 409; undert. ogs. c. gen., ex. Διὸς ἐγγύθεν, nærbeslægtet med Zeus, Eur.; — ἐγγυ-θήκη, hvori man opbevarer noget, Skab, Kiste, o. dl.; ogs. hvorpaa man sætter noget, Fod, Trefod, Underlag; (besl. m. ἄγγος); o. — ἐγγύθι, adv., nær, i Nærheden, τινός, ogs. τινί, af noget, Il.; ogs. om Tiden, ex. ib. 10, 251; – (af ἐγγύς). — ἐγγυιόω, (γυῖον), giver i Haanden; in med., tager i Haanden. — ἐγγυμνάζω, over deri. — ἔγγυος, 2, (γύον, γυῖον), som gaaer i Borgen el. siger god for noget; 2) pass., hvorfor nogen er gaaen i Borgen, forsikret; sikker, vis.

ἐγγύς, adv., nær, i Nærheden, ved Haanden, sædv. c. gen., Hom., sild. ogs. c. dat., ex. ὥστε ἐγγὺς ἡμῖν γενέσθαι, i Haandgemænge med os, Xen. Cyr. 3, 2, 8; τὰ ἐγγὺς φῦλα, Nabofolkene, id.; ἐγγὺς ἦλθε τοῦ – ἀπολέσαι, var nær ved, havde næsten, Plut.; – b) om Tiden, nærforestaaende, snart, ex. Il. 22, 453; – c) om Talforholde, o. dl., næsten, hartad; οὐδ' ἐγγυς efter frgd. Nægtelse, end ikke nær, d. e. langtfra, ingenlunde, Dem.; ἐγγύς τι τινός, egentl. temmelig nær ved noget, d. e. beslægtet el. forbundet dermed, Plat.; — 2) df. efterhomerisk: compar. ἐγγίων, 2, o. ἐγγύτερος, 3, adv. ἐγγυτέρω, o. superl. ἔγγιστος, 3, o. ἐγγύτατος, adv. ἐγγύτατα o. -τάτω; – (rimel. som ἔγγυος, ἐγγύη, af γυῖον, o. besl. m. ἄγχι, dog efter nogle af ἐγκυτί, vid. Schneid.); df. — ἐγγύτης, ητος, ἡ, Nærhed, Nabolav. — ἐγγώνιος, 2, (γωνος), med en Winkel, som danner en Winkel el. et Hiørne.

ἐγειρόφρων, ονος, 2, (φρήν), som opmuntrer Sindet; af — ἐγείρω, f. ἐγερῶ, aor. ἔγειρα, pf. ἐγήγερκα, pass. ἐγήγερμαι; – til med. hører aor. syncop. ἠγρόμην, o. ligel. efter Bem. pf. 2 ἐγρήγορα (m. præs. Bem.), o. plqupf. ἠγρηγόρειν (m. impf. Bem.); – f. 2 pl. pf. ἐγρηγόρατε har Hom. (m. pass. Endelse) ἐγρήγορθε, ligel. 3 pl. ἐγρηγόρθασι, o. inf. ἐγρηγόρθαι; vid. Buttm.; — 1) act., vækker, opvækker, ἐξ ὕπνου, ὑπνώοντας, Hom.; ἡ γεωργία – πρωῒ ἐγείρουσα, Xen.; – b) ofte transl., sætter i Bevægelse, opmuntrer, tilskynder, ex. Il. 15, 242; ogs. ophidser, opbringer, ib. 5, 208; ogs. ἐγείρειν μάχην, νεῖκος, πόλεμον, o. dl., Hom.; pass., ἢν πόλεμος ἐγείρηται, Xen.; φλόγα, λαμπάδα ἐγείρειν, at oppuste; – c) opreiser, helbreder; sild. ogs.

opreiser el. opforer (en Bygning); — 2) *in med.* o. *in pf.* 2, vaagner, staaer op, *Od.* 20, 100; ogs. *transl.*, εἰ - ἐγείρεται ἡ πόλις, vaagner af sin Dvale, *Dem.* p. 439; men *in aor.* 2, ἀμφὶ πυρὴν - ἔγρετο λαός, holdt Vagt, *Il.* 7, 454; ogs. *act.* findes undert. f. *med.*, bes. *in imperat.*, ex. *Eur. Iph. Aul.* 626.

ἔγεντο, *dor.* forkort. f. ἐγένετο. — — *ἐγερσιβόητος, 2, (βοάω), som vækker ved sit Skrig; — ἐγερσίγελως, ωτος, ὁ, ἡ, (γέλως), som opvækker Latter; — ἐγερσιθέατρος, 2, (θέατρον), som sætter Theatret el. Tilskuerne i Bevægelse; — ἐγερσιμάχης, ου, ὁ, sædv. ἐγερσίμαχος, 2, (μάχομαι), som opvækker Kamp; — ἐγερσίμοθος, 2, (μόθος), = frgd.; — ἐγέρσιμος, 2, til at vække; ἐγέρσ. ὕπνος, hvoraf man kan vækkes; — ἐγερσίνοος, 2, (νόος), som vækker Forstanden; — ἔγερσις, ἡ, Opvækken, Opreisen, Opmuntren; Opmuntring; — ἐγερσιφαής, 2, (φάος), som tænder Lys el. Ild; λίθος ἐγερσιφ., Fyrsteen; o. — ἐγερσίχορος, 2, (χορός), som sætter Chorene i Bevægelse, *Opp.*; — ἐγερτέος, 3, *adject. verb.*, til at vække el. sætte i Bevægelse; — ἐγερτήριος, 3, o. ἐγερτικός, 3, = ἐγέρσιμος; o. — ἐγερτί, *adv.*, vækkende, opmuntrende; opvakt, muntert; - (af ἐγείρω).

ἐγηγέρατο, *jon.* f. ἐγηγερμένοι ἦσαν, 3 *pl. plqupf. med.* af ἐγείρω. — ἔγημα, *aor.* 1 *act.* til γαμέω. — (ἐγκ- i Sammensætninger staaer f. ἐν-κ-). — ἐγ-καθαίρω, renser deri; *transl.*, ἐγκεκαθαρμένος τὴν ψυχήν, hvis Siel er renset, *Xen.* — ἐγ-καθαρμόζω, indfoier el. indpasser deri. — ἐγ-καθέζομαι, *jon.*, *f.* -καθεδοῦμαι, sidder el. sætter mig deri. — ἐγκαθείργνυμι, o. -ειργνύω, sædv. ἐγ-καθ-είργω, *f.* ξω, indslutter, indspærrer deri. — ἐγκάθετος, 2, *adv.* -θέτως, (ἐγκαθίημι), foranstaltet, anstiftet; *b)* ὑπ᾽ ἀνθρώπων ἐγκαθέτων διαβληθῆναι, at være befort af Lurere el. Speidere, *Dem.* — ἐγ-καθεύδω, *irr.*, *f.* -ευδήσω, sover deri el. derpaa. — ἐγ-καθέψω, *irr.*, *f.* -ψήσω, koger deri. — ἐγκαθηβάω, *f.* ήσω, tilbringer Ungdommen deri; tilbringer Tiden i Fornoielser. — ἐγ-κάθημαι, *irr.*, sidder deri, derpaa; ligger i Baghold.

ἐγ-καθιδρύω, *irr.*, sætter derpaa, opstiller deri. — ἐγ-καθίζω, *irr.*, *f.* ίσω, sætter deri el. derpaa; 2) *intr.* o. *in med.*, sidder deri el. derpaa, ἐς - τὸν θρόνον, *Herod.* 5, 26. — ἐγ-καθίημι, *irr.*, *f.* -καθήσω, nedlader, nedsænker deri el. derunder. — ἐγκάθισμα, τό, o. ἐγκαθισμός, ὁ, (ἐγκαθίζω), *a)* Sidden el. at sidde deri, bes. i Dampbadet; *b)* at ligge i Baghold; ogs. Bagholdet selv, *insidiæ*; *c)* at støde an i Udtalen. — ἐγ-καθίστημι, *f.* -καταστήσω, stiller, nedlægger deri, derimellem; bringer uformærkt derind; 2) *in pf.* o. *aor. act.*, o. *in med.*, *intr.*, staaer el. er deri, derved, derimellem. — ἐγ-καθοράω, *irr.*, seer el. skuer derind; — ἐγ-καθορμίζω, bringer ind i en Havn el. Bugt; *in med.*, løber ind i en Havn el. Bugt; - denne Handling, ἐγκαθόρμισις, ἡ. — ἐγ-καθυβρίζω, ταῖς τρυφαῖς, er overmodig el. henreven af Nydelser, *Eur.*

ἐγκαίνια, τά, Fornyelsesfest, LXX.; df. - ἐγκαινίζω, fornyer; indvier; df. - ἐγκαίνισις, ἡ, o. ἐγκαινισμός, ὁ, Fornyelse; Indvielse; o. — ἐγκαινόω, = ἐγκαινίζω; (af καινός). — ἐγκαιρία, ἡ, den beqvemme el. beleilige Tid; alm. det Passende, *Plat.*; *oppon.* ἀκαιρία; af — ἔγκαιρος, 2, (καιρός), som er el. skeer til beleilig Tid, betimelig, passelig. — ἐγ-καίω, *irr.*, *f.* -καύσω, indbrænder; maler med flydende Vox, som indbrændes, *encaustica pingo*; 2) opheder. — ἐγκακέω, (κακός), opfører mig slet el. nedrigen; ἐνεκάκησαν τὸ πέμπειν, havde af Ondskab forsomt at sende, *Polyb.*

ἐγ-καλέω, *irr.*, *f.* έσω, *pf.* -κέκληκα, tilraaber, tiltaler, τινί; maner el. kræver nogen, τὶ, for noget; - 2) anklager, beskylder; οὐδεμίαν πώποτε δίκην εἰσήλθομεν πρὸς ὑμᾶς, οὔτ᾽ ἐγκαλοῦντες, οὔτ᾽ ἐγκαλούμενοι -, *Dem. pag.* 907; om Ting: dadler, nedsætter, jf. ἔγκλημα. — ἐγκαλινδέω, ruller el. vælter deri; *in med.*, er ganske sysselsat med noget, τινὶ s. ἔν τινι; bes. vælter mig i lave Lyster og Lidenskaber. — ἐγ-καλλωπίζομαι, finder mig skion deri el. derved, bryster mig med, er stolt af noget, τινί; df. — ἐγκαλλώπισμα, τό, hvoraf man giør sig til; bes. Prydelse, Smykke. — ἐγκαλυπτήρια, τά, Tilhyllingsfest, *oppon.* ἀνακαλυπτήρια; af — ἐγκαλύπτω, *f.* ψω, indhyller, tilhyller, τί τινι; *in med.*, tilhyller mig, bes. af Skam; df. skammer mig; df. — ἐγκάλυψις, ἡ, Tilhylling, Skam.

ἐγ-κάμνω, *irr.*, *f.* -καμοῦμαι, bliver træt af noget, τινί. — ἐγ-κάμπτω, *f.* -κάμψω, indboier, omboier. — ἐγ-κάνάζω, *f.* ξω, gyder el. skienker deri. — ἐγκαναχάομαι, (καναχή), blæser deri, κόχλῳ, paa en Muslingskal, *Theocr.* — ἔγκανθις, ἡ, (κανθός), Karunkelen i den forreste el. ydre Oienvinkel, bes. Betændelse deri. — ἐγ-κάπτω, *f.* ψω, *pf.* -κέκαφα, nedsluger graadigen, er gridsk efter noget, *Ar.*, αἰθέρα, snapper efter Luften, *id. Vesp.* — ἐγκάρδιος, 2, (καρδία), i Hiertet; som gaaer til Hiertet; τὸ ἐγκάρδιον, Kiernen el. Marven i Træ. — ἔγκαρος, ὁ, (κάρ, κάρα),

som ἐγκέφαλος, Hierne. — ἐγκαρπίζω, τινά τινος, forskaffer nogen en Nydelse; p. — ἐγκαρπόομαι, = καρπόομαι; af — ἔγκαρπος, p. ἐγκάρπιος, 2, (καρπός), a) med Frugt el. Sæd; τὰ ἔγκαρπα, Frugtsnorer, *festons*; b) befrugtet; frugtsommelig; c) frugtbar, nyttig. — ἐγκάρσιος, 2, ogs. 3, *adv.* -σίως, (κάρσιος), skraa, skiev, *Herod.* — ἐγκαρτερέω, holder ud i el. ved nogen, τινί; b) *absol.*, vedbliver at være standhaftig; c) *c. acc.*, udholder, θάνατον, *Eur.*; ἃ ἂν γνῶσιν, ἐγκαρτερεῖν, at bære taalmodigen, *Xen.* — ἔγκατα, τά, de indre Dele, Indvoldene, *intestina*; (egentl. *neutr. pl.* af ἔγκατος, 2, som er indentil, den indre, *inc.*); *dat. pl.* ἔγκασι, som af ἔγκας, *Il.* 11, 438.

ἐγ-καταβαίνω, *irr.*, stiger ned deri. — ἐγ-καταβάλλω, *irr.*, kaster ned deri. — ἐγ-καταβιόω, *irr.*, tilbringer Livet i, med, ved noget. — ἐγ-καταβρέχω, væder deri. — ἐγκαταβυσσόω, (βυσσός), bringer dybt ind el. ned deri, *insinuo.* — ἐγκαταγέλαστος, 2, = καταγέλαστος, udleet; latterlig. — ἐγκαταγηράσκω, *f.* άσομαι, som ἐγγηράσκω, tilbringer Alderdommen deri, dermed. — ἐγ-καταγράφω, nedskriver deri. — ἐγ-κατάγω, *irr.*, fører ned deri; *in med.*, drager ned deri. — ἐγκατα-δαμάω, *irr.*, overvælder. — ἐγ-καταδαρθάνω, *irr.*, sover deri el. derhos. — ἐγ-καταδέω, *irr.*, binder deri, dertil, *c. dat.* — ἐγ-καταδίδωμι, giver nedad, nedlader; 2) eftergiver. — ἐγ-καταδύω, *irr.* ogs. -δύνω, gaaer el. dukker ned i noget, τι, ogs. τινί. — ἐγ-καταζεύγνυμι, *irr.*, *f.* -ζεύξω, binder dertil; forbinder el. forener dermed. — ἐγ-καταθνήσκω, *irr.*, døer deri.

ἐγ-κατακαίω, *irr.*, forbrænder deri. — ἐγ-κατάκειμαι, (κεῖμαι, *irr.*), ligger, hviler, sover deri, *Theogn.* — ἐγ-κατακεράννυμι, *irr.*, *f.* -κεράσω, blander deri el. derimellem. — ἐγκατάκλειστος, 2, indelukket deri; af — ἐγ-κατακλείω, indelukker el. indslutter deri. — ἐγ-κατακλίνω [ῑ], boier el. lægger ned deri; *in med.*, boier el. lægger mig ned deri. — ἐγ-κατακοιμάομαι, ligger og sover deri. — ἐγ-κατακρούω, slaaer el. stamper fast deri, χορείαν ποδί, træder en Dands. — ἐγ-κατακρύπτω, skiuler deri.

ἐγ-καταλαμβάνω, *irr.*, griber, fanger, optager, anholder deri; τὰ ἐγκαταληφθέντα, hvad der borttages, bortsnappes imidlertid, *Dem.*; — ἐγ-καταλέγω, *irr.*, vælger, samler, udtager dertil; udtager el. udskriver Soldater; tæller el. regner dertil; *in med.*, ligger deri. — ἐγκατάλειμμα, τό, det Overblevne, Resten; af — ἐγ-καταλείπω, lader tilbage el. tilovers; 2) forlader, lader i Stikken, τὴν ἀκρόπολιν, *Xen.*, *transl.*, τὰ τῶν προγόνων ἔργα, *Dem.* — ἐγ-καταλείφω, salver el. stryger deri. — ἐγκατάλειψις, ἡ, Handlingen ἐγκαταλείπειν. — ἐγκατάληψις, ἡ, (ἐγκαταλαμβάνω), at gribe, holde fast, fange deri el. paa et Sted; 2) *transl.*, Begreb, Indbegreb, Læresætning. — ἐγ-καταλιμπάνω, Biform af ἐγκαταλείπω. — ἐγ-καταλογίζομαι, regner el. tæller dertil, deriblandt, derimellem.

ἐγ-καταμένω, *irr.*, forbliver deri. — ἐγ-καταμίγνυμι, *irr.*, blander deri, dertil. — ἐγ-καταναίω, *irr.*, boer deri; 2) *aor.* 1 *poët.* ἐγκατένασσα, *transit.*, har forflyttet derhen, lader boe deri. — ἐγ-καταπάλλομαι, (καταπάλλω), kaster el. svinger mig deri, πόντῳ, i Havet, *Opp.* — ἐγ-καταπήγνυμι, *irr.*, støder fast deri el. derind, ξίφος κουλεῷ, Sværdet i Skeden, *Od.*; alm. sætter el. trykker derind. — ἐγ-καταπίπτω, *irr.*, falder ned deri; df. *aor. poët.*, ἐνεκάππεσε, *Anal.* — ἐν-καταπλέκω, indfletter deri. — ἐγ-καταριθμέω, tæller med dertil. — ἐγ-καταῤῥάπτω, *irr.*, indsyer deri.

ἐγ-κατασβέννυμι, *irr.*, *f.* -σβέσω, udslukker deri. — ἐγ-κατασκευάζω, forfærdiger el. tilbereder deri. — ἐγκατάσκευος, 2, *adv.* -σκεύως, 2, (κατασκευή), kunstigen forarbeidet el. smykket; *transl.*, ogs. om Stilen el. Udtrykket, *Dion. Hal.* — ἐγ-κατασκήπτω, falder, bryder, styrter derind el. derover, om en Sygdom, *Thuc.* 2, 47; 2) h. *Trag.* ogs. *transit.*, udslynger, βέλος, *Soph.*; df. — ἐγκατάσκηψις, ἡ, Anfald derpaa, Indbrud deri. — ἐγ-κατασκιῤῥόω, gior fast el. haard, lader befæste sig el. slaae Rødder deri. — ἐγ-κατασπείρω, saaer deri; udstrøer, udspreder derimellem. — ἐγ-κατασηρίζω, *f.* ίξω, befæster deri. — ἐγ-κατασοιχειόω, indlemmer som en væsentlig Bestanddeel deri, τοῖς ἤθεσι τῶν πολιτῶν, *Plut.*; jf. ἐμφυσιόω. — ἐγ-κατασφάζω, *f.* ξω, slagter deri.

ἐγ-κατατάσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, ordner, indsætter, stiller deri el. deriblandt. — ἐγ-κατατέμνω, *irr.*, sønderskærer deri; df. — ἡ ἐγκατατομή, ogs. -τομία, ἐμβρυον, den Operation, hvorved Livsfrugten udskæres, *Hippocr.* — ἐγ-κατατίθημι, nedlægger, leverer, giemmer deri, κόλπῳ, i Barmen; Ὃς τελαμῶνα ἐῇ ἐγκάτθετο (ἐγκατέθετο) τέχνῃ, egentl. som har nedlagt den i sin Kunst, d. e. som har anvendt sin Kunst derpaa, *Od.* 11, 614. — ἐγ-καταφιτεύω, over deri. — ἐγ-καταφυτεύω,

ſaaer el. planter deri. — ἐγ-καταχέω, *irr.*, udgyder derhos el. deri. — ἐγ-καταχώννυμι, *irr.*, ogſ. -χόω, fylder Jord deri. — ἐγ-καταχωρίζω, indſætter deri.

ἐγ-κατεῖδον, *aor.* til ἐγκαθοράω. — ἐγ-κατειλέω, indvikler deri. — ἐγκατείργω, = ἐγκαθείργω. — ἐγκατέχω, holder faſt deri, holder tilbage. — ἐγκάτθεο, f. ἐγκατάθου, *ep. 2 sing. imperat.*, *Il.* 14, 219; o. - ἐγκάτθετο, f. ἐγκατέθετο, *ep. aor. 3 sing. med.*, *Od.* 11, 614; (af ἐγκατατίθημι). — ἐγκατίλλω, = ἐγκατειλέω. — ἐγκατιλλώπτω, haaner, ſpotter, τινί, *Æsch.* — ἐγκατόεις, εσσα, εν, ſom omgiver Indvoldene, ἔγκατα, *Nic.* — ἐγκατοικέω, boer deri, *c. dat.* — ἐγ-κατοικίζω, boſætter paa et Sted; opſlaaer min Bolig paa et Sted. — ἐγ-κατοικοδομέω, indſlutter i en Bygning. — ἐγ-κάτοικος, 2, ſom boer deri. — ἐγ-κατορύσσω, ττω, *f.* ξω, nedgraver deri. — ἔγκατος, 2, ſee u. ἔγκατα, *inc.* — ἐγ-καττύω, indſyer i Skoſaalen.

ἐγκαυλέω, = ἐκκαυλέω, *inc.* — *ἔγκαυμα, τό, det Indbrændte; Brændemærke, Brandblære; 2) Tønder; 3) indbrændt el. enkauſtiſk Maleri; — ἔγκαυσις, ἡ, Indbrænden, ogſ. om indbrændte Malerier; 2) Opvarmen, Opheden; — ἐγκαυστής, οῦ, ὁ, ſom forfærdiger enkauſtiſke Malerier; o. — ἐγκαυστικός, 3, hørende til Indbrænden; ἡ ἐγκαυστική, *sc.* τέχνη, den Kunſt at giøre indbrændte Malerier, Enkauſtik; 2) ſom er malet enkauſtiſk; o. — ἔγκαυστος, 2, indbrændt; *b)* malet efter Enkauſtikens Regler; *c)* τὸ ἔγκαυστον, *encaustum*, det purpurrøde Blæk, ſom de rom. Keiſere brugte til Underſkrifter; — (af ἐγκαίω). — ἐγ-καυχάομαι, giør mig til el. praler deraf. — ἔγκαφος, ὁ, en Mundfuld; o. — ἐγκαψικίδαλος, 2, (κίδαλον), ſom ſluger Svibler; (af ἐγκάπτω).

ἔγκειμαι, *inf.* -κεῖσθαι, (κεῖμαι, *irr.*), ligger deri el. derpaa, ἱματίοις, *Il.* 22, 513; ὀφθαλμὸς - ἐνέκειτο μετώπῳ, ſad el. var i Panden, *Hes.*; — 2) trænger ind paa nogen, τινί, *ex.* med Bønner, ogſ. forfølger Fienden; πολὺς ἐνέκειτο, var meget ivrig, brugte alle Kunſter, *Thuc.* 4, 22; ogſ. ἐγκεῖσθαι πολὺς τοῖς συμβεβηκόσι, ivrig i at dadle, *Dem.* p. 294. — ἐγ-κείρω, df. alene *part. pf. pass.* ἐγκεκαρμένῳ κάρᾳ, med raget el. klippet Hovede, *Eur.* — ἐγκέλαδος, 2, (κέλαδος), larmende, ſurrende, beſ. om Inſecter ſom βομβύλιος. — ἐγκέλευμα, o. ἐγκέλευσμα, τό, ogſ. ἐγκέλευσις, ἡ, o. ἐγκελευσμός, ὁ, Opmuntring, Tilraab; Tilſkyndelſe, Befaling; — ἐγκελευστικός, 3, opmuntrende; o. — ἐγκέλευστος, 2, efter Befaling, ὑπό τινος, af nogen, *oppon.* ἐκ τοῦ αὐτομάτου, uden Commando, *Xen.*; *b)* opmuntret, tilſkyndet; af — ἐγ-κελεύω, ogſ. *in med.*, befaler; opmuntrer, tilſkynder, τινί, nogen; τὸ πολεμικὸν ἐγκελεύειν, at give Signal til Angreb, *Plut.* — ἐγκέλλω, *f.* -κέλσω, bevæger derimod, dertil, derind; 2) *intr.*, bevæger mig derimod; ſtøtter mig derpaa.

ἐγ-κεντρίζω, ſporer, driver med Sporen; 2) ſtikker el. ſtopper i en Spalte el. Sprække; af — ἐγκεντρίς, ἡ, (κέντρον), Braad, Pig, Spore; ogſ. Braad, hvormed man klattrer op i Træer, o. dl.; 2) Griffel, hvormed Dommeren ſkriver ſit Votum paa Voxtavlen. — ἐγκέντρισις, ἡ, o. ἐγκεντρισμός, ὁ, (ἐγκεντρίζω), Træers Indpodning. — ἔγκεντρος, 2, (κέντρον), ſporet, ſtukken; 2) forſynet med en Pig el. Braad; df. — ἐγκεντρόω, ſtikker en Braad el. Stift derind. — ἐγ-κεράννυμι, *irr.*, *f.* -άσω, blander deri; ſammenblander, οἶνον, *Il.*, κρατῆρα, *Pind.*; men *in med.* o. *transl.*, ἐγκερασάμενος πρήγματα μεγάλα, efter at have afſtedkommet ſtor Forvirring, *Herod.* 5, 124; df. — ἐγκέραστος, 2, iblandet, ſammenblandet, *Eur.* — ἐγκέρχνω, ſom κέρχνω, giør hæs. — ἐγκέφαλος, 2, (κεφαλή), ſom er i Hovedet; ὁ ἐγκέφαλος, *sc.* μυελός, egentl. Hovedets Marv, d. e. Hiernen, *Hom.*; 2) ὁ τοῦ φοίνικος ἐγκέφ., den ſpiſelige Marv af Palmens Top, *medulla in cacumine*, *Plin.* — ἐγκέχοδα, *pf.* til ἐγχέζω. — ἐγ-κηρόω, vœxer, overtrækker med Vox, κηρός.

ἐγ-κιθαρίζω, ſpiller Chithar for nogen, τινί, men ἐγκιθ. μέσῳ ἤματι, f. κιθ. ἐν μέσῳ ἤματι, *Hom. Merc.* — ἐγκικράω, *dor.* f. ἐγκεράννυμι. — ἐγκιλικεύομαι, o. -κιλικίζω, (Κίλιξ), τινί, behandler nogen paa ciliciſk el. Sørøverviis, troløſt, grusomt. — ἐγ-κινέω, *poët.* -κίνυμι, ſætter i Bevægelſe, oprører. — ἐγ-κίρνημι, ſom ἐγκεράννυμι, blander el. ſkienker deri. — ἐγ-κισσάω, er frugtſommelig; df. — ἐγκίσσησις, ἡ, Frugtſommelighed, Svangerſkab; Beſvangrelſe. — ἐγκισσεύομαι, (κισσός), ſlynger mig ſom Vedbænde om noget, τινί.

ἐγκλαστρίδια, τά, Ørenſmykker; af — ἐγ-κλάω, *irr.*, brækker derpaa, ſønderbryder; ſtandſer; jf. ἐνικλάω. — ἐγκλεισμος, ὁ, Indſlutning; af — ἐγκλείω, indſlutter, indſpærrer; ἑρκέων - ἐγκεκλεισμένους, f. ἔντος ἑρκέων κεκλ., *Soph. Aj.* 1274; ἐκ φόβου τὴν

γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει, holder Mund, er stum, *Dem. p.* 418; *in med.*; indslutter i mig, holder hemmelig. — ἔγκλημα, τό, (ἐγκαλέω), Beskyldning, Bebreidelse, Anklage; Dadel, Feil, Forseelse; *b*) ἔγκλημα m. o. u. δίκης, Anklageskrift, Klage, *Dem.*; df. — ἐγκληματικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en Anklage el. Bebreidelse, tilbøielig til at anklage. — ἐγκληματόομαι, (κλῆμα), skyder Ranker, som ἐκκληματόομαι. — ἔγκληρος, 2, (κλῆρος), som har Lod el. Deel i noget; τοῖσιν ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν, at være deelagtig i Heroernes Berømmelse. *Soph. Antig.* 837; 2) som besidder Jordegods, df. rig; 3) en Arving. — ἔγκλησις, ἡ, Anklagen, Beskylden; o. — ἔγκλητος, 2, anklaget, beskyldt; (af ἐγκαλέω).

ἐγκλῐδόν, *adv.*, boiende sig; ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλεῖν, at see skievt el. fra Siden, *Ap. Rh.*; o. — ἔγκλῐμα, τό, det Boiede; Bøining; af — ἐγ-κλίνω [ῑ], *f.* -κλῐνῶ, boier, bevæger, giver Retning derimod; ἐνεκλίθη αὐτῷ, boiede sig imod ham, *Xen.*; ἐπεὶ πόνος ὔμμι - ἐγκέκλιται, er paalagt el. ligger paa Eder, *Il.* 6, 78; bringer til at vige, driver paa Flugt; 2) *intr.*, bøier mig, giver efter; viger tilbage, tager Flugten; οὐκ ἐδέξαντο, ἀλλ' ἐνέκλιναν, *Xen.*; ogs. *c. acc.*, *ex.* οἱ δ' ἐνέκλιναν καὶ τούτους, *id. Cyr.* 3, 3, 28; 3) kaster Accenten tilbage paa den frgd. Stavelse, *gramm.*; df. — ἔγκλισις, ἡ, Boien el. Bøining derimod; 2) Accentens Tilbageboining, *gramm.*; o. — ἐγκλιτικός, 3, som boier el. som boier sig derimod; h. *gramm.* ere ἐγκλιτικά, Ord, som miste deres Tone, ved at kaste den tilbage paa d. frgd. Stavelse.

ἐγ-κλυδάζομαι, er - ἐγκλυδαστικός, 3, som svømmer, bølger, bevæger sig hid og did el. i sit Indre, *Hippocr.* — ἐγ-κλύζω, skyller el. sprøiter derind; sætter en Klysteer; df. — ἔγκλυσμα, τό, Indsprøitning; Klysteer. — ἐγ-κνήθω, river el. skraber derpaa. — ἐγ-κνώσσω, sover deri. — ἐγ-κοιλαίνω, ogs. ἐγκοιλάζω, udhuler, udgraver deri; fordyber; o. — ἐγκοίλιος, 2, (κοιλία), som er i Maven; τὰ ἐγκοίλια, *a*) Indvoldene; *b*) paa Skibe: de ligesom Ribbeen opstaaende Krumholter, *costæ*; af — ἔγκοιλος, 2, (κοῖλος), udhulet; fordybet; df. — ἐγκοιλόω, = ἐγκοιλαίνω; df. - ἐγκοίλωσις, ἡ, Udhuling, Huulhed.

ἐγ-κοιμάομαι, sover deri, derpaa; bes. sover i et Tempel, for at faae en guddommelig Jadskydelse; jf. *Herod.* 8, 134, o. *Ar. Plut.* 662, flgd.; - denne Handling, ἐγκοίμησις, ἡ; - som foretager den, ἐγκοιμητήρ, ῆρος, ogs. ἐγκοιμήτωρ, ορος, ὁ. — ἐγκοιμητήριος, 2, indrettet til at sove paa; o. — ἐγκοίμητρον, τό, Sengetæppe; (af frgd.). — ἐγ-κοιμίζω, inddysser. — ἐγκοισυρόω, df. ἐκεκοισυρωμένη, der er bleven til en Κοισύρα, en ved sin Yppighed berygtet Dame i Athenen, *Ar.* — ἐγκοιτάς, άδος, ἡ, som tiener til Leie; af — ἐγ-κοιτάω, ogs. ἐγκοιτάζομαι, ligger el. sover derpaa, deri.

ἐγκόλαμμα, τό, det Indgravede, Graverede; o. — ἐγκολαπτός, 3, indgravet, indskaaren; graveret; af — ἐγκολάπτω, *f.* ψω, indgraver, indskærer, udhuler, graverer. — ἐγ-κοληβάζω, *Ar. Equ.* 263, ent. nedsluger som en κόλαβος, etslags Brød el. Kage, el. af κόλον f. κῶλον o. βαίνω, træder paa Maven, nedtræder, fordærver. — ἐγ-κολλάω, limer derpaa, befæster dertil. — *ἐγκολπίας, ου, ὁ, ἄνεμος, som opstaaer i en Havbugt; — ἐγ-κολπίζω, trykker ned el. nedsænker i Barmen; *b*) *intr.*, ἠϊών, ἐγκολπίζουσα, som danner en Havbugt, *Strab.*, der ogs. har ἐγκολπίζειν f. κατακολπίζειν, at gaae ind i en Havbugt; *c*) *in med.*, tager i Barmen el. paa Skiødet; omfatter, omslynger; — ἐγκόλπιος, 2, i Barmen; paa Skiødet; o. — ἐγκολπόω, gior til en Barm; samler i Barmen; *in pass.* om Havet, ἐγκεκολπῶσθαι, at være dannet som en Bugt; (af κόλπος).

ἐγκομβόομαι, (κόμβος), opskiorter; df. — ἐγκόμβωμα, τό, etslags Skiort el. Forklæde. — ἔγκομμα, τό, (ἐγκόπτω), Indsnit, Skaar; *transl.*, Anstød, Forhindring. — ἐγ-κομπάζομαι, bryster mig, τινί, imod nogen. — ἐγ-κονέω, skynder mig, er hurtig og flink, bes. som Opvarter; h. *Hom.* alene *in part. fem.*, στόρεσαν λέχος ἐγκονέουσαι, ilede at rede Sengen; ogs. *c. acc.*, fremskynder, μόρον, Skiebnen; men κέλευθον ἥνπερ ἤλθες, ἐγκόνει πάλιν, iil el. skynd dig tilbage derad, *Æsch. Prom.* 960; df. — ἐγκονητί, *adv.*, iilsomt, i Hast; med Anstrængelse, med Møie, *Pind. Nem.* 5, 61. — ἐγκονιάω, *lacon.* f. ἐγκονέω. — ἐγκονίζομαι, o. ἐγκονίομαι [ῑ], (κονίζω, κονίω), vælter mig i Sand el. Støv, bestrøer mig dermed; brydes el. fægter paa en sandig Grund. — ἐγκονίς, ἡ, Tienerinde, Slavinde, Terne; jf. διάκονος.

ἐγκοπεύς, έως, ὁ, Steenhuggerværktøi, Meissel; — ἐγκοπή, ἡ, Indsnit, Skaar, Spalte i et Legeme; *transl.*, Anstød, Hindring; (af ἐγκόπτω). — ἔγκοπος, 2, (κόπος), udmattet, afkræftet. — ἐγ-κόπτω, *f.* ψω, hugger el. skærer deri; slaaer el. befæster deri, πάτταλον;

2) afskærer Veien, forhindrer, *c. acc.* — ἐγ-κορδυλέω, ogs. -κορδυλίζω, indvikler i et Tæppe, *Ar.* — ἐγ-κορύττω, støder med Hornene derimod, πληγήν, *Lyc.* — ἐγκοσμέω, bringer i Orden, ordner deri el. dertil, τεύχεα νηΐ, *Od.*; o. — ἐγκόσμιος, 2, som er i Orden; 2) som er i Verden; (af κόσμος). — ἐγκοτέω, *f.* έσω, vredes paa nogen, τινί, *Æsch.*; df. — ἐγκότημα, τό, o. ἐγκότησις, ἡ, at vredes el. harmes; Vrede, Harme; sild.; af — ἔγκοτος, 2, (κότος), vred, harmfuld, ærgerlig; 2) h. *Herod.* som *subst.*, ἔγκοτον ἔχειν τινί, at være vred el. forbittret paa nogen, τινός, for noget. — ἐγκοτύλη, ἡ, etslags athen. Leg, hvori den Vindende bares i el. paa den hule Haand, ἐν κοτύλῃ; *Athen.*

ἐγ-κράζω, *irr.*, *f.* ξομαι, *aor.* ἐνέκρἄγον, skriger paa el. ad nogen, τινί, bes. i Harme; ogs. ὥρμησαν ἐγκραγόντες ἐπὶ τὸν Ἀστύοχον, gik med Skrig løs paa ham, *Thuc.* 8, 84. — ἐγ-κραιπαλάω, er derhos noget beruset; handler som i en Ruus. — ἔγκρᾱσις, ἡ, (ἐγκεράννυμι), Iblanden, Sammenblanden. — ἐγκρασίχολος, ὁ o. ἡ, etslags Smaafisk, som Brisling. — *ἐγκράτεια, ἡ, indre Kraft og Fasthed, tilligemed de deraf udspringende Dyder; bes. *a)* Udholdenhed, Taalmodighed, jf. *Xen. Cyr.* 8, 1, 32; *b)* Afholdenhed, Selvbeherskelse; ἀσκεῖν ἐγκράτειαν πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ, *etc.*, *Xen. Mem. S.* 2, 1, 1; *oppon.* ἀκρασία, *ib.* 4, 5, 8; — ἐγκράτευμα, τό, Beviis el. Prøve paa Afholdenhed; af — ἐγκρατεύομαι, er afholden, maadeholden, er Herre over mig selv; o. — ἐγκρατέω, *a)* *c. dat.*, holder fast el. befæster deri; *b)* *c. gen.*, er Herre over noget; *c)* *absol.*, = frgd.; af — ἐγκρατής, 2, *adv.* -τῶς, (κράτος), som holder fast; χεὶρ ἐγκρατεστάτη, *Xen.*; alm. stærk, kraftfuld; σώματα ἐγκρατέστατα, *id.*; — 2) som har Magt el. er Herre over nogen el. noget; τῶν αὐτοὶ χωρίων ἐγκρατέες εἰσί, *Herod.* 8, 49; — 3) ἐγκρατὴς ἑαυτοῦ, som behersker sig selv; df. *a)* maadeholden, bes. fri for heftige Lidenskaber, som σώφρων, o. *continens*; jf. *Xen. M. S.* 4, 5, 11; *b)* afholden; ἐγκρατεῖς εἶναι γαστρὸς καὶ ποτοῦ, *Xen.*; *c)* udholdende, *id.*; men ogs. dadlende: ubøielig, haard.

ἐγ-κρεμάννυμι, *irr.*, sild. -κρεμάω, *f.* -κρεμάσω, hænger op derpaa el. deri. — ἐγκριδοπώλης, ου, ὁ, (ἐγκρίς, πωλέω), som sælger Kage. — ἐγ-κρικόω, omgiver ligesom med en Ring. — ἐγκρίνω, antager ved Valg, erklærer for god og gyldig; jf. *Xen. Hell.* 4, 1, 40; ἐγκρίνειν εἰς τὴν γερουσίαν; *Dem. p.* 489; *oppon.* ἐκκρίνειν; *b)* tæller el. regner til en vis (høiere) Klasse el. Orden, *ex.* en Forfatter. — ἐγκρίς, ίδος, ἡ, etslags Kage; ogs. ταγηνίας. — ἔγκρισις, ἡ, Billigelse, Antagelse; o. — ἔγκριτος, 2, billiget, antagen, erkiendt; (af ἐγκρίνω). — ἐγ-κροτέω, slaaer derind el. derpaa, θύραις, banker paa Døren; εἰς ἓν μέλος ἐγκροτέουσαι ποσσίν, som træde Takten el. dandse efter den samme Sang, *Theocr.* 18, 7. — ἐγ-κρούω, = ἐγκροτέω. — ἔγκρυμμα, τό, det deri Skiulte; et Baghold; af — ἐγ-κρύπτω, *f.* ψω, skiuler, forvarer deri, δαλὸν σποδιῇ, *Od.* — ἐγκρυφιάζω, holder mig skiult; handler skiult el. listigen; 2) = frgd.; o. — ἐγκρυφίας, ου, ὁ, ἄρτος, et under den hede Aske bagt Brød; af — ἐγκρύφιος, o. ἔγκρυφος, 2, (κρύπτω), bortgiemt el. skiult deri.

ἐγ-κτάομαι, *irr.*, besidder Grundeiendom deri, bes. i en fremmed Stat; οἱ ἐγκεκτημένοι, som have saadanne Besiddelser, *Dem.*; jf. *Herod.* 5, 23; — ἐγ-κτερεΐζω, τύμβῳ, forretter de sædv. Begravelsesskikke paa Graven, *Ap. Rh.* — *ἔγκτημα, τό, Besiddelse af faste Eiendomme paa fremmed Grund; jf. *Dem. p.* 87; o. — ἔγκτησις, ἡ, Ret til at erhverve sig fast Eiendom paa fremmed Grund; ἔγκτησιν γῆς δοῦναι καὶ οἰκιῶν, *Dem. p.* 256; ogs. denne Erhvervelse selv; — τὸ ἐγκτητικόν, hvad der betales for Erholdelsen af denne Ret; o. — ἔγκτητος, 2, som besiddes el. er erhvervet deri, LXX; — (af ἐγκτάομαι). — ἐγ-κτίζω, o. -κτίζομαι, anlægger, begrunder, opbygger deri.

ἐγκύησις, ἡ, = ἔγκυσις. — ἐγ-κυκλέω, ruller el. dreier indad el. derind; (men skal rimel. hede ἐκκυκλέω). — ἐγκύκλιος, 2, (κύκλος), kredsformet, afrundet, cirkelrund; — 2) som bevæger sig el. vender tilbage i et Kredsløb, som gaaer rundt; bes. ἐγκύκλιοι λειτουργίαι, som tilfalde el. paaligge Borgerne efter en vis Orden, *Dem. p.* 463; df. almindelig, fælles for alle, *ex.* τῶν ἐγκυκλίων δικαίων μετουσία, Andeel i Borgernes almindelige Rettigheder, *id. p.* 792; — 3) fra *Aristot.* er ἐγκύκλιος παιδεία, Indbegrebet af de Videnskaber og Kunster, hvori den græske Yngling underviistes i Skolen; bes. *a)* Skolevidenskaberne, ogs. ἐγκύκλια μαθήματα; *b)* Underviisningen i disse Videnskaber, ogs. ἐγκύκλιος ἀγωγή.

(ἐγκυκλοπαιδεία, ἡ, et ugræsk Ord f. ἐγκύκλιος παιδεία, see frgd., Bem. 3; df. de Nyeres Encyclopædie). — ἐγκυκλοπόσία, ἡ, (πόσις, πίνω), Runddrikken el. at drikke rundt om i Kredsen; af — ἔγκυκλος, 2, (κύκλος), kredsformet, rund; 2) τὸ ἔγκυκλον, etslags qvindelig Overklædning; df. — ἐγκυκλόω, om-

giver med en Kreds, omgiver el. indslutter rundtom, omringer fra alle Sider; — 2) *in med.*, er el. gaaer rundtom; φωνή μέ τις ἐγκεκύκλωται, har tonet rundt om mig el. omtonet mig, *Ar.*; ogs. alm. ligesom *act.*; df. — ἐγκύκλωσις, ἡ, Omringen; Indslutning. — ἐγ-κυλινδέω, = ἐγκαλινδέω; — denne Handling, ἐγκυλίνδησις, ἡ, *Plut.* — ἐγ-κῠλίω [ῑ], indvikler; vælter el. ruller derind.

ἐγκῡμονέω, er frugtsommelig, τινά, med et Barn; af — ἐγκύμων, 2, (κῦμα, κυέω), frugtsommelig; alm. opfyldt med noget, τινός; ogs. *transl.* om Aanden, *Plat.* — ἔγκῠος, 2, (κύω), = frgd., *Herod.* — ἐγ-κύπτω, *f.* ψω, bukker mig for at see derpaa, derind, derefter. — ἐγ-κῠρέω, o. ἐγ-κύρω [ῡ], *irr.*, *f.* ἐγκύρσω, sield. ἐγκυρήσω, *aor.* ἐνέκυρσα; *pass. depon.* ἐγκύρομαι; — som ἐντυγχάνω, støder el. træffer derpaa; ἐνέκυρσε φάλαγξι, stødte derpaa, *Il.*; Ἐγκύρσας ἄτησιν, som er geraadet i Ulykke, *Hes. Op.* 214; ogs. *c. gen.*, ἀλογίης τε ἐνεκύρησε πολλῆς, egentl. han havde truffet paa den største Ligegyldighed, d. e. man havde aldeles ikke brudt sig om ham, *Herod.* 7, 208; — ἐγκύρησις, ἡ, at træffe el. støde derpaa, at geraade deri. — ἐγκύρτιον, τό, (κύρτος), en Deel af Fiskerusen. — ἔγκῡσις, ἡ, (κυέω), Frugtsommelighed. — ἔγκυτα, τά, *lacon.* f. ἔγκατα. — ἐγκυτί, *adv.*, (κύτος), f. ἐν κύτει, som ἐν χρῷ, lige til el. ved Skindet, χαίτην - κεκαρμένος, *Call.* — ἐγ-κύω, er frugtsommelig.

ἐγκωμιάζω, ogs. *in med.*, *Plat.*, priser el. berømmer nogen, τινά; df. — ἐγκωμιαστής, οῦ, ὁ, som holder en Lovtale, som priser el. berømmer; — hørende dertil, ἐγκωμιαστικός, 3; af — ἐγκώμιος, 2, ogs. 3, 1) (κώμη), som ἐγχώριος, indenlandsk, fra den samme By, *Hes. Op.* 342; — 2) (κῶμος), hørende til et høitideligt Optog paa Dionysosfesten el. til Ære for Seiervinderen i Kamplegene; df. h. *Pind.*, ἐγκώμιον μέλος, ἐγκώμιοι ὕμνοι, o. dl.; — *b)* τὸ ἐγκώμιον, *sc.* ἔπος, Seiershymne; ogs. alm. Lovtale, jf. *Xen. Ag.* 10, 3; Ros, Berømmelse; jf. ἔπαινος.

ἔγνον, *dor.* 3 *pl.* f. ἔγνωσαν, af ἔγνων, *aor.* 2 til γιγνώσκω; jf. ἔδον. — ἐγ-ξέω, *f.* έσω, o. ἐγ-ξύω, (ἐν), indgraver, indskærer. — ἐγ-ξηραίνω, (ἐν), tørrer deri. — *ἐγρεκύδοιμος, 2, (κύδοιμος), som opvækker Krigens Larm, h. *Hes. epith.* til Pallas; — ἐγρεμάχης, ου, ὁ, o. ἐγρέμᾰχος, 2, (μάχη), som opvækker, ophidser Kampen el. Slaget; ogs. *fem.* ἐγρεμάχη, som *epith.* til Pallas, *Hom. Cer.*; — ἐγρέμοθος, 2, (μόθος), som opvækker Strid; o. — ἐγρεσίκωμος, som foraarsager festlige Optog el. som opmuntrer dertil; — (af ἐγείρω).

† ἐγρήγορα, *pf. intr.* m. *præs.* Bem. til ἐγείρω, er vaagnet, vaager, see u. ἐγείρω, o. ligel. de episke Former, ἐγρήγορθε, ἐγρηγόρθαι, *etc.*; df. — ἐγρηγορέω, sild. Form f. γρηγορέω, vaager; — ἐγρηγορικός, 3, men ἐγρήγορος, 2, *inc.*, vaagen, munter; — ἐγρηγορότως, *adv.*, vaagende, muntert; — ἐγρηγορόων, vaagen, *Od.* 20, 6, *ep. part. præs.* af *inus.* ἐγρηγοράω. — ἐγρηγόρσιος, 2, som holder vaagen el. munter, sield.; — ἐγρήγορσις, ἡ, at være vaagen, Munterhed; — ἐγρηγορτί, *adv.*, vaagende, *Il.* 10, 182; o. — ἐγρήγορσω, vaager, er vaagen, *ex. Il.* 11, 550. — ἔγρομαι, *inus.*, thi ogs. ἔγρεσθαι, *Od.* 13, 24, er, som Bem. viser, *inf. aor.* 2, (kun m. uregelm. Betoning, el. det kan skrives ἐγρέσθαι, *vid. Buttm.*); *aor.* ἠγρόμην, hvf. *ep.* uden Augm. ἔγρεο, ἔγρετο, see u. ἐγείρω.

(ἐγχ- i Begyndelsen af Sammensætn. staaer f. ἐν-χ-). — ἐγ-χαίνω, *irr.*, gaber over el. efter noget, τινί, *inhio*; 2) spotter med gabende Mund el. lige op i Ansigtet, τινί, nogen; ligel. *in med.*, *Ar.* — ἐγ-χᾰλάω, *f.* άσω, løsner, slapper, giver efter. — ἐγ-χᾰλῑνόω, ἵππον, lægger Tømme el. Bidsel paa Hesten; 2) styrer el. fører ved en Tømme; — ἐγ-χαλκεύω, smeder el. slaaer ind deri. — ἔγχαλκος, 2, (χαλκός), af Kobber; blandet med Kobber; 2) som har Penge, rig. — ἐγχανδής, 2, (ἐγχαίνω), meget viid el. rummelig. — ἐγχᾰρᾰγή, ἡ, Indsnit; — ἐγχάραγμα, τό, det Indskaarne, Indgravede; df. Præg; Tegn, Bogstav; Spor, Fodtrin; o. — ἐγχάραξις, ἡ, Indskæren, Indgraven; Indprægen; Indskriven; af — ἐγ-χαράσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, indskærer, indgraver; indpræger; indskriver. — ἐγχαρίζομαι, = χαρίζομαι. — ἐγχάσκω, = ἐγχαίνω.

ἐγχειβρόμος, 2, (ἔγχος, βρέμω), som larmer el. klirrer med Spydet, *Pind.* — ἐγχείη, ἡ, *jon.* f. ἔγχος, Spyd, Landse; *b)* Dygtighed til at føre Landsen; Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο, *Il.* 2, 530. — ἐγχεικέραυνος, 2, (ἔγχος, κεραυνός), der udslynger Lynet som en Landse, *epith.* til Ζεύς, *Pind.* — ἐγ-χειμάζω, overvintrer deri. — ἐγχείμαρρος, 2, = ἐγχειμάρρος.

† ἐγχειρέω, (χείρ), lægger Haand derpaa, foretager el. behandler noget, τινί; ogs. afhandler, disputerer, εἰς ἑκάτερον, for og imod, *Plut.*; *b)* begynder, forsøger, *c. inf.*, *ex.* ἄν τις τῶν ἀπειροτέρων ἐγχειρῇ τι ποιεῖν, *Xen.*; ἐγχειρητέον, man maa giøre et Forsøg, *id.*;

c) angriber, τοῖς πολεμίοις, *id.*; df. — ἐγχείρημα, τό, Foretagende, Begyndelse; b) Beviisgrund, hvormed man søger at godtgiøre noget; df. - ἐγχειρηματικός, hørende, tienlig til et Foretagende el. til en Beviisgrund; — ἐγχείρησις, ἡ, at foretage, behandle, begynde paa en Sag; Behandlingsmaade; — ἐγχειρητής, οῦ, ὁ, som foretager el. behandler noget, som begynder derpaa; o. — ἐγχειρητικός, 3, hørende, skikket til at foretage el. behandle noget; ἐγχειρητικώτερος στρατηγός, foretagende, meget driftig, *Xen.*

*ἐγχειρία, ἡ, = ἐγχείρισις; — ἐγχειρίδιος, 2, hvad man har el. holder i Haanden; τὸ ἐγχειρίδιον, Greb, Hefte; Dolk, Daggert, Haandkniv; sild. Haandbog; — ἐγχειρίδοτος, 2, (δίδωμι), = ἐγχειρίθετος; — ἐγχειρίζω, indhænder, leverer i Haanden, τινί τι; *transl.*, overgiver, betroer; ἐμοὶ σὺ θυγατέρα ἐγχειρίσας, *Xen.*; *pass.*, ἐγχειρισθῆναί τινι, at være kommen i nogens Vold, *id.*; b) *in med.*, tager i Haanden; *transl.*, overtager, κινδύνους, Farer, *Thuc.* 5, 108; o. — ἐγχειρίθετος, 2, (τίθημι), indhændet, leveret i Haanden; ἵνα τοι - τοῦτον - ἐγχειρίθετον παραδῶ, skal overlevere ham i dine Hænder, *Herod.* 5, 106; - (af χείρ). — ἐγχείρισις, ἡ, o. ἐγχειρισμός, ὁ, Indhænden, Overleveren; o. — ἐγχειριστής, οῦ, ὁ, ogs. ἐγχειρίτης, ὁ, = ἐγχειρητής; (af ἐγχειρίζω). — ἐγχειρογάστωρ, ορος, ὁ, = γαστρόχειρ. — ἐγχειροτονέω, vælger deriblandt el. med andre. — ἐγ-χειρουργέω, bibringer el. forskaffer ved Haandarbeide; indbringer el. anbringer deri. — ἐγχείω, ep f. ἐγχέω, *Od.* 9, 10.

ἐγχέλειος, 2, af Aal; τὸ ἐγχέλειον, = ἐγχέλιον; o. — ἐγχελεών, ῶνος, ὁ, Aalekiste; (af ἔγχελυς). — ἐγχέλιον, ἐγχέλυον, o. ἐγχελύδιον, τό, *dim.* af ἔγχελυς. — ἐγχελυτρόφος, 2, (τρέφω), som føder el. holder Aal; af — ἔγχελυς, υος, ἡ, sild. ogs. ὁ, Aal; *plur.* ἐγχέλυες, *Hom.*, men *att.* ἐγχέλεις, εων; df. — ἐγχελυωπός, 2, (ὤψ), der seer ud som Aal. — *ἐγχεσίμαργος, 2, (μάργος), som raser el. ødelægger med Landsen; — ἐγχέσιμωρος, 2, som kæmper med Spyd el. Landse; h. *Hom. epith.* til tappre Krigere; skrives ogs. ἐγχεσίμοϱος; (skal efter nogle være sammensat af ἔγχος o. μωρός, som raser i Kampen, el. af ἔγχος o. μόρος, hvem Spydet er blevet til Deel, som har valgt Spydet til sit Vaaben); — ἐγχεσίπαλος, sædv. ἐγχέσπαλος, 2, (πάλλω), som svinger Spydet el. Landsen, *Il.*; — ἐγχεσίχειρ, (χείρ), hvis Haandværk Krigen er; o. — ἐγχεσφόρος, 2, (φέρω), som fører Spyd el. Landse; - (af ἔγχος).

ἐγ-χέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, *aor.* ἐνέχεα, *ep.* ἐνέχευα, gyder el. skienker deri, οἶνον, μέθυ, *Hom.*; ogs. hælder el. ryster deri, ἄλφιτα, *id.*; *in med.*, skienker el. lader skienke i for mig selv; ἀθρόον τὸν ποτὸν ἐγχεώμεθα, *Xen.* — ἐγχθόνιος, 2, (χθών), i el. paa Jorden, jordisk; 2) indenlandsk. — ἐγ-χλαινόω, bedækker, beklæder. — ἐγχλευάζω, = χλευάζω. — ἐγ-χλίω [ῑ], τινί, behandler nogen overmodigen, *Æsch. Suppl.* 912. — ἐγχλοάζω, o. -χλοάω, er - ἔγχλοος, 2, (χλόη), grønlig el. guulagtig. — ἔγχλωρος, 2, (χλωρός), = frgd. — ἔγχνοος, 2, *ctr.* ἔγχνους, (χνόος), bedækket med fiin Dunn el. Uld. — ἔγχονδρος, 2, (χόνδρος), bruskagtig, i smaa Brokker el. Stykker. — ἔγχορδος, 2, (χορδή), betrukken med Strænge. — ἐγ-χορεύω, dandser deri el. derpaa.

ἔγχος, εος, τό, Spyd, Landse; jf. αἰχμή, o. δόρυ; det er ἑνδεκάπηχυ, *Il.* 6, 319, s. m. s., oftere μείλινον, med Skaft af Asketræ, og føres kun af den stærke, tungtvæbnede Kriger; df. ogs. κραταιὸν ἔγχος, *Pind. Pyth.* 6, 34; ogs. Sværd, *Soph. Aj.* 658; ogs. alm. Vaaben, Skudvaaben; πτερωτὰ ἔγχη, Pile, *Eur.* — ἔγχουσα, ἡ, = ἄγχουσα; df. - ἐγχουσίζω, farver dermed. — ἐγ-χόω, fylder med Jord, tilstopper, tildæmmer.

ἐγ-χραίνω, ἐγ-χραύω, ἐγ-χράω, som ἐγχρίμπτω, slaaer, støder, kaster voldsomt derimod; ἐνέχραυεν ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον, slog (ham) med Stokken i Ansigtet, *Herod.* 6, 75. — ἐγχρεμετίζω, vrindsker derind. — ἔγχρεμμα, τό, det Udspyttede; af — ἐγχρέμπτομαι, bespytter. — ἐγ-χρῄζω, bruger, har nødig, εἴς τι, til noget. — ἔγχριμμα, τό, Anstød; *vid. Schneid. in* ἔγχρεμμα; af — ἐγ-χρίμπτω, sild. ogs. ἐγχρίπτω, bringer, driver hurtigen el. voldsomt nær dertil; τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας (ἵππους), *Il.* 23, 334; ἐγχρίμψαντες τὴν βᾶριν τῇ γῇ, efter at være landede, *Herod.* 2, 60; - b) oftest h: *Hom. in pass.* o. *med.*, at nærme sig, trænge frem, anfalde voldsomt, *ex. Il.* 13, 146, 17, 413; men Ἀσπίδ' ἐνιχριμφθεὶς (f. ἀσπίδι ἐγχριμφθ.), stødt af Skioldet, (som neml. faldt over ham), *ib.* 7, 272; αἰχμὴ - Ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, som var trængt derind, *ib.* 5, 662.

ἔγχρισις, ἡ, Indsalvelse, Indgnidning; 2) Streifsaar, Bid; — ἔγχρισμα, τό, det Indgnedne, Salve; o. — ἔγχριστος, 2, indsalvet, indgneden; paasmurt; bestrøgen; af — ἐγ-χρίω [ῑ],

indgnider, salver; stikker ind deri, anbringer deri; ogs. som ἐγχρίμπτω, anfalder, τινί. — ἐγ-χρονίζω, tilbringer lang Tid ved el. med noget, τινί; nøler, *Thuc.* 3, 27; *pass.* ἐγχρονισθείς, længe opbevaret. — ἔγχρονος, 2, (χρόνος), i Tiden, timelig; 2) betimelig, til el. paa den rette Tid. — ἐγχρόω, = ἐγχρώννυμι. — ἔγχρῡσος, 2, (χρυσός), som indeholder Guld. — ἐγχρώζω, Biform af — ἐγ-χρώννυμι, *irr.*, *f.* -χρώσω, bestryger, farver; *transl.*, indpræger; τὸν νόμον δεῖ ἐγχρώζεσθαι τοῖς ἤθεσι, *Archyt. Stob.*

ἔγχῡλος, 2, (χυλός), med Saft, saftig. — ἔγχῠμα, τό, (ἐγχύω), det Igydede; Paagydning; Infusion; df. — ἐγχῠματίζω, gyder en Vædske deri el. derpaa; — denne Handling, ἐγχῠματισμός, ὁ. — ἔγχῡμος, 2, (χυμός), saftig; velsmagende; df. — ἐγχύμωμα, τό, o. ἐγχύμωσις, ἡ, Safternes Fordeling igiennem Legemet. — ἔγχῠσις, ἡ, Gyden el. at gyde deri; o. — ἔγχῠτος, 2, som er gydet deri; τὰ ἔγχυτα, = ἐγχύματα; ὁ ἔγχυτος, *sc.* πλακοῦς, etslags Kage. — ἐγ-χυτρίζω, (χύτρα), kommer el. samler i en Potte, bes. Blodet af Sonofferdyrene; 2) udsætter (et spædt Barn) i en Potte el. i et Kar; df. ombringer, *Ar. Vesp.* 288; df. — ἐγχυτρίστρια, ἡ, et Fruentimmer, som ved den Myrdedes Begravelse opsamler i en Potte Blodet af Sonofferdyrene, for dermed at rense de Urene; efter *Boeckh.* ere αἱ ἐγχυτρίστριαι, de Qvinder, som besørgede *ossilegium*; — 2) Fruentimmer, som i en Potte el. i et Kar udsætter den Spæde, som man ikke vil opdrage. — ἐγ-χύω, gyder deri el. derpaa.

ἔγχωμα, τό, Jord el. Gruus til Fyldning; af — ἐγχώννυμι, *irr.*, *f.* -χώσω, sædv. Form f. d. ældre ἐγχόω, s. m. s. — ἐγ-χωρέω, rummer, omfatter, optager i mig; — 2) gior Plads, viger; *transl.*, giver efter, indrømmer, tillader; ὁ χρόνος ἐγχωρεῖ *c. inf.*, Tiden tillader, *Xen.*; men oftest m. udel. χρόνος el. *imperson.*, *ex.* οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχώρει μένειν, det var ikke længere tilladt, ikke raadeligt, *id.*; ἐνεχώρει — πᾶσιν, det var alle tienligt, *Dem.* — ἐγχώριος, 3 o. 2, o. ἔγχωρος, 2, (χώρα), indenlandsk; indfødt, *Herod.*; 2) paa Landet; χρῆμ' ἐγχώριον, landlig Syssel, *Hes.* — ἔγχωσις, ἡ, Tildæmmen, Udfylden med Jord el. Gruus; — tienlig dertil, ἐγχωστήριος, 2; (af ἐγχώννυμι).

ἐγώ, *ego*, jeg; *gen.* ἐμοῦ, *ep.* o. *lyr.* ἐμέο, ἐμεῖο, ogs. ἐμέθεν, *jon.* ἐμεῦ, *Herod.*, *encl.* μοῦ; *dat.* ἐμοί, *encl.* μοὶ; *acc.* ἐμέ, *encl.* μὲ; *dual.* νῶϊ, *etc.*; *pl.* ἡμεῖς, *etc.*; — *pronom. pers.* 1 *person.*; — bes. mærkes derom: — *a)* for ἐγώ bruges ogs. *dor.* o. *ep.* ἐγών foran Vocaler, *ex. Il.* 3, 188; — *b)* til alle Casus lægges *dor.* o. *æol.* Endelsen -νη, (ligesom d. lat. *-met* i *egomet*), altſ. ἐγώνη, ἐμεύνη, *etc.*; — *c) att.* tilføies Endelsen -γε med tilbagekastet Tone, *ex.* ἔγωγε, *equidem*, (*dor.* ἔγωγα, ogs. ἔγωνγα, *ex. Ar. Lys.* 985), ἔμοῦγε, ἔμοιγε, ἔμεγε; — *d)* ἐγώ staaer undert. m. andre Pronomer, *ex.* i Udtrykket οὗτος ἐγώ, ἐγὼ ὅδε, *ille ego.* — ἐγᾦδα, *att. ctr.* af ἐγὼ οἶδα. — ἐγώλιος, ὁ, som αἰγώλιος, etslags Natfugl. — ἐγών, ἔγωνγα, ἐγώνη, see u. ἐγώ.

ἐδάην, *aor. pass.* af *inus.* δάω, har lært, veed. — ἐδάμην, *aor.* 2 *pass.* til δαμάω. — ἐδᾰνός, 3, *Il.* 14, 172, om en vellugtende Olie: rimel. behagelig, og at aflede af ἡδύς, ἁδύς; — *b)* derim. læses *Æsch. Ag.* 1408 rimel., τί κακὸν — ἐδανὸν ἢ ποτὸν πεπασμένον —; som spises, til at spise, af ἔδω. — ἐδάρθην, ἔδαρθον, *aor.* 2 til δαρθάνω. — ἔδαρκον, omsat ἔδρακον, *aor.* 2 af δέρκω. — ἐδᾰφίζω, kaster til Jorden; gior lige med Jorden, jevner og gior fast, *ex.* et Loguly; *pass.*, γῆ ἐδαφιζομένη, hærdet el. fast Jord, *Theophr.*; af — ἔδᾰφος, τό, (ἕδος), Sæde, Grund, Bund; ἔδαφος νηός, Skibsbunden, *Od.*; ogs. *att.* τοῦ πλοίου τὸ ἔδαφος, *Dem.*; τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ, Flodleiet, *Xen.*; — *b)* Grund el. Jordbund, hvorpaa noget staaer, *ex.* ἐχθρὸς — τῷ τῆς πόλεως ἐδάφει, *Dem.*; — *c)* Grundstykke, *fundus*; — *d) transl.*, Text, Grundtext; ogs. Haandskrift, som αὐτόγραφον; — *dim.* ἐδάφιον, τό.

ἔδδεισα, *ep.* f. ἔδεισα, *aor.* 1 af δείδω. — ἐδέατρος, ὁ, (ἔδω), h. Perserne: Hofbetient el. Marskalk, som forud smager paa Maden, el. som anordner Taffelet; jf. θαλίαρχος. — ἐδέγμην, ἔδεκτο, *aor. syncop.* til δέχομαι, s. m. s. — ἐδεδέατο f. ἐδέδεντο, 3 *pl. plqupf. pass.* af δέω. — ἐδεδμήατο f. ἐδέδμηντο, 3 *pl. plqupf.* af δέμω. — ἔδεε, *jon.* f. ἔδει, 3 *impf.* af δεῖ, δέω, *Herod.* — ἐδέθλιον, o. ἔδεθλον, τό, (ἕδος), Grund, Grundlag, Basis; Sæde; *Call.* — ἐδείδιμεν, ἐδείδισαν, *ep.* 1 o. 3 *pl. plqupf.* af δείδω, s. m. s. — ἐδέμεναι, ἐδέμεν, *ep. inf.* af ἔδω. — ἔδεσμα, τό, *dim.* ἐδεσμάτιον, τό, Mad, Spise, Ret; df. — ἐδεσματο-θήκη, ἡ, Spisekammer; — ἐδεστής, οῦ, ὁ, en Spiser; o. — ἐδεστός, 3, spiist, opspiist; til at spise, spiselig; *b)* ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει, fortærer sig selv, *Soph. Trach.* 679; (af ἔδω). — ἔδηδα, (hvf. *part.* κατ' — ἐδηδώς, *Il.* 17, 542, o. 3 *pl. pass.* ἐδήδαται), o. ἐδήδοκα, *pf.* til ἔδω. —

ἐδηδών, όνος, ἡ, Graadighed, Slugenhed; o. — ἐδητύς, ύος, ἡ, Mad, Spise, h. *Hom.* sædv. m. πόσις; ogs. alm. Næring, *Od.* 6, 250. — ἐδμέναι, f. ἐδέμεναι, ἔδειν, *inf.* af ἔδω, *Hom.*

ἑδνάζομαι, = ἑδνόω, *Eur.*; o. — ἕδνιος, 3, skienket af Brudgommen el. af Bruden; ἕδνιος χιτών, Brudedragt; af — †ἕδνον, τό, men alene *in pl.*, ἕδνα, τά, i *Od.* oftest ἔεδνα, Brudegave; bes. *a)* Foræringer, som Frieren bringer, sædv. den Elskede, for at vinde hende, ogs. hendes Forældre, *Od.* 8, 318; *b)* Datterens Udstyr el. Medgift, *ex. Od.* 1, 277; *c)* Bryllupsgiesternes Foræringer til de unge Folk, *Pind. Pyth.* 3, 167; (rimel. besl. m. ἑδανός); df. — ἑδνοφορέω, (φέρω), bringer Bruden Foræringer; — ἑδνόω, *jon.* ἐεδν., h. *Hom. in med.*, forlover, udstyrer, bortgifter; ὡς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα, *Od.* 2, 53; *b)* sild. *in med.*, gifter mig; df. — ἑδνωτή, ἡ, den forlovede og af Brudgommen beskienkede Brud; o. — ἑδνωτής, οῦ, ὁ, *jon.* ἐεδν., 1) som forlover el. udstyrer Bruden, Svigerfaderen, *Il.* 13, 382; 2) Frieren, som bringer Foræringer.

ἔδομαι, *fut.* til ἔδω, ἐσθίω, *Il.* 4, 237. — ἔδον, *ep.* o. *dor.* f. ἔδοσαν, 3 *pl. aor.* 2 *act.* af δίδωμι, *Hes. Theog.* 30. — ἕδος, τό, (ἕζομαι), Sæde, Stol, *Il.*; alm. alt det, hvorpaa noget hviler, Grundvold, Basis; df. ogs. Tempel, hvori en Guddoms Billede er opstillet, ogs. det opstillede Billede selv, *Trag.*; — *b)* Opholdssted, Bolig; ἀθανάτων ἕδος, θεῶν ἕδος, ogs. ἕδος Ὀλύμπου, Gudernes Bolig, Olympen, *Hom.*; ogs. ἕδος Θήβης, o. dl., *id.*; 2) Sidden, d. e. Dvælen, Ophold, som ἕδρα; οὐχ ἕδος ἐστί, nu er der ikke Tid til at nøle, *Il.* — ἑδοῦμαι, *fut.* til ἕζομαι.

ἕδρα, ἡ, *ep.* o. *jon.* ἕδρη, (ἕζομαι), som ἕδος, Sæde, Stol, Bænk; alm. Plads el. Sted, hvor man sidder; τίειν τινὰ ἕδρᾳ, at ære nogen med den fornemste Plads, *Hom.*; ligel. ἕδραις — γεραίρειν, *Xen.*; alm. Grundvold, Basis, jf. ἕδος; ogs. Sædet, Bagen; en Natstol, o. dl.; ἕδραν στρέφειν τινί, at slaae Benene fra nogen, *Theophr.*; 2) Sidden, Session, Raadslagning; ἕδρας ποιεῖν, at holde en saadan; ogs. ἕδρας θοάζειν, at sidde som ἱκέτης el. Bedende foran Gudens Tempel, *Soph. Oed. T.* 2; γονυπετεῖς ἕδραι, Knælen, Knæfald, *Eur.*; 3) Sidden, Dvælen, Nølen, Uvirksomhed, *Herod.* 9, 41; df. — ἑδράζω, sætter, opstiller, befæster, *poët.* — ἔδραθον, f. ἔδαρθον, *aor.* 2 af δαρθάνω.

ἑδραῖος, 3, ogs. 2, *adv.* -αίως, (ἕδρα), siddende, *ex.* om en Haandværksmand, *Xen.*; ogs. ἑδραῖος βίος, siddende Levemaade; 2) som sidder fast, ubevægelig; ἑδραῖος ὕπνος, fast el. dyb Søvn, *Hipp.*; df. — ἑδραιότης, ητος, ἡ, urørlig Formue; o. — ἑδραιόω, som ἑδρόω, giør fast, befæster; df. — ἑδραίωμα, τό, = ἕδρωμα. — ἔδρακον f. ἔδαρκον, *aor.* 2 til δέρκομαι. — ἔδρᾰν, f. ἔδρασαν, 3 *pl. aor.* 2 af διδράσκω. — ἕδρᾰνον, τό, (ἕδρα), Sæde, Bolig, Opholdssted; *b)* Sted, Beliggenhed; *c)* Underlag, Støtte, Stive. — ἕδρασμα, τό, (ἑδράζω), = ἕδρα, ἕδρανον. — ἕδρη, ἡ, *ep.* o. *jon.* f. ἕδρα. — ἑδρήεις, εσσα, εν, = ἑδραῖος. — ἔδρησα, *jon.* f. ἔδρασα, *aor.* af δράω, giør, handler.

ἑδριάω, sætter, stiller; men *Theocr.* 17, 19, ἑδριάει, *intr.*, er opstillet, staaer; *b)* *in med.*, sætter mig, sidder; df. *ep.* 3 *pl. impf.* ἑδριόωντο, *Hom.*; o. — ἑδρικός, 3, hørende til Sædet el. til Stolegang; (af ἕδρα). — ἕδριον, τό, *dim.* af ἕδρα. — ἑδρίτης, ου, ὁ, som sidder ved el. paa Arnestedet for at søge Beskyttelse, som ἱκέτης; — ἑδροστρόφος, ὁ, (στρέφω), som i Brydekamp slaaer Benet fra sin Modstander, *Theocr.* 24, 109; jf. ἕδρα, Bem. 1 *extr.*; o. — ἑδρόω, befæster; giør fast; df. — ἕδρωμα, τό, det Befæstede el. Fastgiorte; Underlag, Støtte, Stive.

ἔδυν, 1 *sing.*, men ἔδῡν f. ἔδυσαν, 3 *pl.* af *aor.* 2 til δύω. — ἔδω, *ep.* f. ἐσθίω, *inf. ep.* ἔδμεναι; *f.* ἔδομαι, *Od.* 2, 123; *pf.* ἔδηδα, hvf. ἐδηδώς, *Il.* 17, 542, o. ἐδήδοκα, *pass.* ἐδήδεσμαι, ogs. 3 *sing.* ἐδήδοται, *Od.* 22, 56; *aor. pass.* ἠδέσθην; som *aor. act.* bruges ἔφαγον; jf. ἐσθίω; — *edo*, æder, spiser; søndergnaver, fortærer, ogs. om Dyrene, *Hom.*; οἶκον, κτήματα, χρήματα ἔδουσι, opæde, fortære, ødelægge, *Od.*; jf. ogs. *Od.* 14, 417; *transl.*, ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, som fortære sig af el. i Smerte, *Od.* 9, 75; df. — ἐδωδή, ἡ, Mad, Spise, Næring, *Hom.*; ogs. Dyrenes Æde el. Foder; 2) Lokkemad, Mading, *Theocr.*; df. — ἐδώδιμος, 3, spiselig, til at spise. — ἑδωλιάζω, stiller paa en Plads; sætter paa en Rorbænk; af — ἑδώλιον, τό, (ἕδος), Sæde, Opholdssted, Bolig, *Æsch.*; 2) Rorbænk, *transtrum*, *Herod.*; ogs. νεῶν — ἑδώλια ναυτικά, *Soph. Aj.* 1277; 3) den Stol, hvori Masten staaer, *calx mali*; 4) Sæde el. Bænk i Theatret. — ἑδώλιος, ὁ, rimel. = ἐγώλιος.

ἐέ, f. ἕ, se, sig, *acc.* af οὗ, *Il.* — ἔεδνα, τά, ἐεδνόω, ἐεδνωτής, *ep.* f. ἕδνα, etc. — ἐειδόμενος, f. εἰδόμενος, *Pind. Nem.* 10, 28, *vid.* Buttm. in εἴδω. — ἐεικοσάβοιος, 2, ἐείκοσι, ἐεικόσορος, 2, o. ἐεικοστός, 3; — *ep.* f. εἰκοσάβοιος, εἴκοσι, etc.; *Hom.*

— ἐείλεον, ep. f. εἴλεον, impf. af εἰλέω; — ἑεῖο, ep. f. εἷο, i. e. οὗ, Ap. Rh. — ἔειπον, ἔειπα, ep. f. εἶπον, εἶπα, Hom. — ἔεις, ep. f. εἷς, Hes. — ἐεισάμην, ἐείσω (f. εἴσαο, Il. 5, 545), etc., part. ἐεισάμενος, ep. f. εἰσάμην, etc., aor. til εἴδομαι, εἶδον. — ἐεισάσθην, ep. f. εἰσάσθην, 3 dual. aor. 1 med. af εἶμι, Il. 15, 544.

ἐέλδομαι, o. ἐέλδωρ, τό, ep. f. ἔλδομαι, ἔλδωρ. — ἐέλμεθα, ἐελμένος, pf. pass. af εἴλω, εἰλέω; inf. aor. ἐέλσαι, Il. — ἐέλπομαι, ep. f. ἔλπομαι, Hom. — ἐέργω, ogſ. ἐεργάθω, ἐέργνυμι, ep. f. εἴργω, etc.; df. part. pf. ἐεργμένος, ep. f. εἰργμένος. — ἐερμένος, part. pf. pass., o. ἔερτο, 3 plqupf. pass. til εἴρω, knytter, Od. — ἐέρση, ἡ, o. ἐερσήεις, 3, ep. f. ἕρση, ἑρσήεις, Il. — ἐέρχατο, 3 pl. plqupf. pass. til εἴργω, Od. — ἐέσσατο, ep. f. εἴσατο, 3 sing. aor. med., o. ἔεστο, ep. f. ἕστο, 3 sing. plqupf. med. af ἕννυμι, Hom.

ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, ſætter mig, ſidder, men forekommer efter Buttm. alene m. aor. Bem. i ἑζόμην, oftere καθεζόμην, part. ἑζόμενος, etc., ſatte mig el. har ſat mig; ἐπί τινος, o. ἐπί τινι, ogſ. ἔς τι, o. dl., paa noget; (κῆρε) ἐπὶ χθονὶ — ἑζέσθην, ſank til Jorden, Il. 8, 74; (ἐς) ζυγὸν ἑζόμενον, efter at have ſat ſig paa Rorbænken, Soph. Aj. 249; — aor. εἶσα, etc., vid. s. l. — ἑή, fem. af ἑός, suus, ſin. — ἔῃ, jon. f. ᾖ, 3 sing. conj. præs. af εἰμί. — ἕηκε, ep. f. ἧκε, 3 sing. aor. 1 til ἵημι, Il. 1, 48. — ἔην, ep. f. ἦν, 3 sing. impf. af εἰμί; men Il. 11, 761, retter Buttm. ἔην ſom 1 sing. til ἔον, (vid. εἰμί, pag. 551, not.).

ἑήνδανε, ep. f. ἥνδανε, impf. af ἁνδάνω, Hom. — ἑῆος, h. Hom., gen. af ἐΰς, (formet ſom af ἐεύς), m. ἀνδρός, υἱος, o. dl., den ædle, vakre, brave Mands, etc.; dog ſkrev man ogſ. ἑῆος, (uregelm. gen. af ἑός), f. σοῦ; (ogſ. ere begge Skrivemaader temmelig eenstydige med Henſyn paa det homerſke παιδὸς φίλου, vid. Rost.). — ἔης, ep. f. ἧς, gen. fem. af pronom. relat. ὅ, Il. 16, 208; men ἑῆς, gen. af ἑή. — ἔησθα, ep. f. ἦς, 2 sing. impf., o. ἔῃσι, ep. f. ᾖ, 3 sing. præs. conj., af εἰμί.

ἔθανον, aor. 2 til θνήσκω. — ἐθάς, άδος, ὁ, ἡ, (ἔθος), tilvant, bekiendt, fortrolig, Thuc. 2, 44; 2) om Dyrene: tam. — ἔθειρα, ἡ, Hovedhaaret; στέφανοι — ἀνέδησαν ἔθειραν, Pind. Isthm. 5, 11; h. Hom. alene in pl. om Heſtens Man, og om den deraf giorte Hielmbuſk; ſild. transl. om Lyſets Straaler, jf. χρυσοέθειρος, ogſ. alm. om buſk- el. ſtraaleformede Legemer, ex. om Fiædre, Opp.; (Afledn. ſee u. ἐθείρω); df. — ἐθειράζω, f. άσω, har langt Hovedhaar, Theocr.; o. — ἐθειράς, άδος, ἡ, = ἔθειρα; Od. 16, 176, læſte man ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον, ſom Aristot. forandrede til γενειάδες; (muligen uden Grund, da ogſ. Callim. brugte ἔθειρα f. ἥβη; jf. ogſ. flgd.). — ἐθείρω, (ἀλωήν), Il. 21, 347, bearbeider, dyrker; ſild. pass. χρυσέαις φολίδεσσι ἐθείρεται, er ſmykket, Orph.; (rimel. af θέρω, hvf. θεραπεύω, med Forſlaget ε, ligeſom i ἐθέλω f. θέλω; af ἐθείρω er rimel. ἔθειρα m. Grundbem. det Smykkede, Pynt, o. dl., jf. κόμη, κομίζω, καρηκομόωντες; o. fl.).

*ἐθελάστειος, 2, (ἀστεῖος), ſom gierne vil være fiin, artig, dannet; ſom gierne vil pynte ſig; — ἐθελεχθρέω, τινί, er — ἐθέλεχθρος, 2, adv. -χθρως, (ἐχθρός), ſom nærer Harme, ildeſindet, fiendſk; — ἐθέλημος, 2, Hes., o. ἐθελήμων, ονος, 2, velvillig, godmodig; — (ἐθελο- i Sammenſætninger udtrykker: a) Vilkaarlighed el. Selvbeſtemmelſe; b) Lyſt, Attraa, Tilboielighed); — ἐθελοδουλεία, o. -δουλία, ἡ, frivillig Trældom; af — ἐθελοδουλέω, er — ἐθελόδουλος, 2, (δοῦλος), ſom gior Slavetieneſte el. ſom underkaſter ſig frivilligen; — ἐθελοθρησκεία, ἡ, Handlingen — ἐθελοθρησκέω, (θρησκεύω), indretter Gudstieneſten vilkaarligen, N. T.; — ἐθελοκακέω, Herod., er — ἐθελόκακος, 2, (κακός), ſom forſætligen forſømmer ſin Pligt, ſom med Villie handler feigt el. troløſt, beſ. i Krig; df. — ἐθελοκάκησις, o. -κακία, ἡ, forſætlig Forſømmelſe af ſin Pligt, beſ. i Krigen; — ἐθελοκίνδυνος, 2, (κίνδυνος), ſom ſøger Faren, forvoven; o. — ἐθελοκωφέω, er — ἐθελόκωφος, 2, (κωφός), der anſtiller ſig ſom døv; — (af ἐθέλω).

*ἐθελοντηδόν, Thuc., o. ἐθελοντήν, Herod., ogſ. ἐθελοντεί, o. -τί, adv., frivilligen, af egen Drift; — ἐθελοντήρ, ῆρος, ὁ, Od. 2, 292, att. ἐθελοντής, οῦ, ὁ, den Frivillige, ogſ. ſom adject., ex. τοὺς πόνους — ἐθελοντὴν ὑπομένειν, Xen.; — ἐθελοπονία, ἡ, Arbeidslyſt, Arbeidſomhed; af — ἐθελόπονος, 2, (πόνος), ſom arbeider gierne el. villigen, impiger, Xen.; — ἐθελόπορνος, 2, (πόρνος), ſom af egen Drift (uden at være forført) er liderlig; — ἐθελοπρόξενος, ὁ, ſom af ſig ſelv, og uden at være opfordret dertil, opkaſter ſig til πρόξενος af en fremmed Stat, og beſørger dens Anliggender, Thuc. 3, 70; — ἐθελόσυχνος, 2, (συ-

χνός), som gierne og ofte kommer el. gior noget; — ἐθελουργέω, er - ἐθελουργός, 2, (ἔργον), villig el. ufortrøden til Arbeide; df. - ἐθελουργία, ἡ, Ufortrodenhed til Arbeide; — ἐθελούσιος, 2, ogs. 3, *adv.* -ίως, frivillig; τὸ ἐρᾷν ἐθελούσιόν ἐστιν, Kiærlighed opstaaer frivilligen el. af sig selv, *Xen.*; o. — ἐθελοφιλόσοφος, 2, (φιλόσοφος), som gierne vil være el. hede Philosoph, uden at være det; - (af flgd.).

ἐθέλω, *f.* ἐθελήσω, *pf.* ἠθέληκα, vil, vil gierne, har Lyst dertil, ønsker, (oftere med Bibegrebet: forsætligen og ubetinget, hvorim. βούλομαι oftere: vil af Grunde el. efter Overlæg), oftest *c. inf.*, der dog undert. alene underforstaaes fra d. flgd., *ex.* ἄσσ' ἐθέλησθα, *sc.* φράζεσθαι, *Il.* 1, 554; ligel. Ὅ,ττι μάλιστ' ἐθέλεις, *sc.* δοθῆναί σοι, *Od.* 18, 131; ogs. m. *acc. c. inf.*; h. *Hom.* ogs. θυμῷ ἐθέλειν, o. ἐθέλει μοι θυμός; alm. gior noget gierne, af egen Drift el. Tilboielighed, (hvor vi oftest udtrykke dette Verbum ved *adverb.*), *ex.* ἤθελον αὐτῷ ὑπακούειν, de adlode ham gierne og villigen, *Xen.*; bes. *in part.*, *ex.* εἰ ἐθέλων τις ἕποιτο, *id.*; — 2) fra *Hom.* af bruges ἐθέλειν (bes. m. en Nægtelse) med en let Ironie f. δύνασθαι, *ex.* Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, de tabte Lysten til at holde Stand, d. e. formaaede ikke, o. s. v., *Il.* 13, 106; jf. *ib.* 21, 366; — 3) alene efterhomerisk bruges ἐθέλειν som φιλεῖν, f. εἰωθέναι, *solere*, at pleie, (dog alene om livløse Ting), *ex.* τῷ δὲ εὖ βουλευθέντι πρήγματι τελευτὴ - χρηστὴ ἐθέλει ἐπιγίνεσθαι, *Herod.* 7, 157; οὐ γὰρ ἐθέλει αὐτόματα γίγνεσθαι, *Xen. M.* 3, 12, 8; ὁπόσα ἡ γῆ φέρειν ἐθέλει, pleier at frembringe, *id.*; - (jf. ogs. θέλω).

ἑθέν, *ep.* f. οὗ, ἕο, *sui*, af el. fra sig; h. *Hom.* ogs. m. *digamma æol.*, γέθεν. — ἐθηεῖτο, ἐθηεύμεθα, ἐθηεῦντο, *jon.* f. ἐθεᾶτο, ἐθεώμεθα, ἐθεῶντο; o. - ἐθηήσαντο, *jon.* f. ἐθεάσαντο; - af θεάομαι. — ἐθημοσύνη, ἡ, Tilvanthed, Vane; af — ἐθήμων, ονος, 2, (ἔθος), vant, tilvant, *poët.* — ἕθην, *aor.* 1 *pass.* af ἵημι; men ἔθην, *aor.* 2 *act.* af τίθημι. — *ἐθίζω, vænner, τινὰ ὑδροποτεῖν, *Xen.*, ogs. τινά τι, o. τινά τινι, nogen til noget; *in med.* o. *pass.*, vænner mig el. er vant til noget; σὺ εἴθισαι τρέχειν, er vant at løbe; ogs. *c. acc.*, *ex.* ἐπειδὰν τοῦτο ἐθισθῇ, *id.*; *part. pf.* εἰθισμένος, ofte som *adject.*, vedtagen, sædvanlig; *verbal.*, ἐθιστέον *c. inf.*, man maa vænne dertil, *Xen.*; — ἐθικός, 3, hørende til Vanen, sædvanlig; o. — ἔθιμος, 2, til at vænne; vant; τὰ ἔθιμα καὶ νόμιμα, Vaner og Skikke; - (af ἔθος). — ἔθισμα, τό, Tilvanthed; det Tilvante; ἐθισμός, ὁ, Tilvanthed, Vane; o. — ἐθιστός, 3, vant, tilvant; til at vænne; (af ἐθίζω).

*ἐθναγός, ὁ, (ἡγέομαι), Folkets Fører; — ἐθνάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Folkets Behersker, Overhovede, Regent; - hans Værdighed, ἐθναρχία, ἡ; — ἐθνηδόν, *adv.*, efter Folk el. Stammer, stammeviis; — ἐθνικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til el. egnende et Folk; 2) udenlandsk, barbarisk, *gramm.*; 3) hedensk, *eccl.*; o. — ἐθνιστής, οῦ, o. ἐθνίτης, ου, ὁ, af det samme Folk, Landsmand; af — ἔθνος, εος, τό, (rimel. af ἔθος), enhver sammenvant el. ved Samliv forenet Hob el. Skare; df. h. *Hom.* ogs. sild. *poët.*, *a)* om Krigerne: ἔθνος ἑταίρων, ἔθνεα πεζῶν, ἔθνος λαῶν; ligel. ἔθνος Ἀχαιῶν, o. dl., en Hob, Skare el. Trop af Krigere, o. s. v.; *b)* om Dyr og Fugle, o. dl., ἔθνεα ὀρνίθων, χοίρων, μυιάων, *etc.*; — 2) efterhomerisk: *a)* som γένος, Kiøn, Klasse; τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄῤῥεν, *Xen.*; βροτὸν ἔθνος, o. βρότεον ἔθνος, Menneskeslægten, *Pind.*; ogs. ἔθνος - ῥαψῳδῶν, *Xen*, h. *Cic. natio*; *b)* alm. Folk, Nation; — 3) τὰ ἔθνη, Hedningerne, *eccl.*

ἔθορον, *aor.* 2 til θρώσκω. — ἔθος, εος, τό, Vane, Sædvane; *b)* Skik og Brug, Vedtægt; ἐν τοῖς αὐτοῖς νόμοις τε καὶ ἔθεσι τρεφόμενοι, *Xen.*; *c) transl.*, ἔθος πρὸς τοκήων, den fra Forældrene arvede Tænkemaade, *Æsch.* — ἔθρεψα, *aor.* 1 *act.*, o. ἐθρέφθην, *aor.* 1 *pass.* af τρέφω. — ἔθω, alene *in part.* ἔθων, ἔθοντες, efter Sædvane, *Il.* 9, 536, 16, 260; o. i *pf.* m. *præs.* Bem. εἴωθα, *jon.* ἔωθα, *Herod.*, er vant, pleier, *c. inf.*; *part.* εἰωθώς sædv. *absol.*, tilvant, sædvanlig, *ex.* οὐδὲν τῶν εἰωθότων - ποιῆσαι, *Xen.*; jf. *Il.* 5, 231; *pf. dor.* ἔθωκα, som af ἐθόω.

εἰ, *ep.* o. *dor.* ogs. αἰ, *conjunctio*; — I) som Betingelsespartikel: *si*, dersom, hvis, naar, om; (εἰ er forskielligt fra ἐάν derved, at εἰ altid betegner den afsondrede Tanke el. Forestilling, ἐάν derim. det ved Erfaring Givne, *vid. Hermann. ad Vig. pag.* 834); — 1) om εἰ *c. ind.*; - *a)* εἰ sættes *c. ind.*, o. ligel. i Følgesætningen *ind.*, naar Betingelsen og dens Følge betegnes som bestemte, el. naar Betingelsen fremstilles i et nødvendigt Sammenhæng med Følgen, *ex.* εἰ εἰσὶ βωμοί, εἰσὶ καὶ θεοί; jf. *Il.* 5, 350, *Herod.* 1, 32; - *b)* naar en Handling vilde have fundet Sted under en vis Betingelse, saa udtrykkes denne Betingelse ved εἰ m. *præt.*

ind., hvorefter følger *ind.* m. αν (*ep.* κέ); *ex.* εἰ μὴ αὐταὶ ἐβουλέατο, οὐκ ἂν ἡρπάζοντο, *Herod.* 1, 4; jf. *Il.* 21, 211; – οὐκ ἂν προέλεγεν, εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν, *Xen.*; – for *ind.* i Følgesætningen staaer undert. *opt.*, *ex.* καί νύ κε ἀπόλοιτο Ἄρης, – εἰ μὴ – ἐξήγγειλεν, f. ἀπώλετο, *Il.* 5, 388; – skal Følgesætningen udtrykkes som nødvendig, falder ogs. ἂν bort, *ex.* εἰ μὲν τοίνυν αἰσχρόν τι ἔμελλον ἐργάσασθαι, θάνατον ἀντ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦν, *Xen. M. S.* 2, 7, 10; – c) εἰ sættes *c. ind.*, og i Følgesætningen *opt.* m. ἄν, naar Betingelsen udtrykker et bestemt opgivet Tilfælde, Eftersætningen derim. alene en Formodning el. Mulighed, *ex.* ἐγὼ δεινὰ ἂν εἴην εἰργασμένος, – εἰ – τότε μὲν – ἔμενον – καὶ ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν, *Plat. Apol. S. p.* 28; jf. *Il.* 24, 296; ἐπεὶ οὔ κε – ὧδ' ἀκαχοίμην, εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη –, *Od.* 1, 236; — 2) om εἰ *c. opt.*; – a) εἰ staaer *c. opt.*, og i Eftersætn. *opt.* m. ἄν (*ep.* κεν), naar begge Sætninger betegne en blot tænkelig el. mulig Forestilling, hvoraf det Modsatte ligesaa let kunde finde Sted, *ex.* Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ, εἰ – τάδε πάντα πυθοίατο, *Il.* 1, 256; εἴ τις τοὺς κρατοῦντας τοῦ πλήθους ἐπ' ἀρετὴν προτρέψειεν, ἀμφοτέρους ἂν ὠφελήσειεν, *Isocr.*; jf. *Xen. Cyr.* 3, 3, 49; – b) εἰ staaer *c. opt.*, og i Eftersætn. *ind.*, naar i den sidste noget paastaaes bestemt, Forsætningen derim. alene opstiller et muligt Tilfælde, *ex.* οὐ γάρ τοι ὁ μέγα πλούσιος – ὀλβιώτερός ἐστι, εἰ μή οἱ τύχη ἐπίσποιτο –, *Herod.* 1, 32; jf. *Thuc.* 2, 39, *extr.*; – istedetfor Eftersætningens *fut. ind.* staaer ogs. undert. *conj.*, *ex. Il.* 11, 386; – c) εἰ, *utinam*, (ogs. εἰ γάρ, o. εἴθε), *c. opt.* uden Eftersætning, udtrykker et Ønske, *ex.* εἰ γὰρ (αἲ γάρ) ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν, *Od.* 3, 205; paa samme Maade bruges om det Forbigangne *ind. aor.*, *ex.* εἴθε σοι – τότε συνεγενόμην, ὅτε –, *Xen. M. S.* 1, 2, 46; – d) εἰ som Tidspartikel, naar, udtrykker en forbigangen og oftere gjentagen Handling *in opt.*, hvorpaa da følger *impf.* el. *aor. ind.*, sædv. m. ἄν, *ex.* κεἰ μὲν οἱ Λακωνικοὶ ὑπερβάλοιντο μικρὸν, ἔλεγον ἂν τάδί, *etc.*, *Ar. Pax*, 212, flgd.; — 3) om εἰ *c. conj.*; – *jon.* o. *dor.* forbindes εἰ *c. conj.*, dog er h. *Hom.* εἰ i dette Tilfælde sædv. modificeret ved en anden Partikel, *ex.* εἰ γοῦν ἑτερός γε φύγῃσιν, *Il.* 5, 258; Ἠ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν, *ib.* 11, 116; εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν –, *Od.* 5, 221; dog oftest εἴ κεν; jf. *Pind. Pyth.* 4, 473, 488, *Nem.* 7, 16, 22; – h. *Herod.*, og endnu mere h. Attikerne, er denne Brug af εἰ *c. conj.* derimod usikker, da Haandskrifterne oftere for εἰ have ἤν, eller dog vakle imellem begge, *ex. Herod.* 8, 49, 118; ligel. εἰ ξυστῶσιν αἱ πόλεις, *Thuc.* 6, 21, med *lect. var.* ἢν ξυστῶσιν; ogs. f. εἴ σου στερηθῶ, *Soph. Oed. Col.* 1443, har *Brunck.* ἤν; – *vid. Matthiæ* § 525, *pag.* 1020; — 4) a) undert. ombyttes εἰ *c. ind. s. opt.* m. ἢν *c. conj.*, *ex.* ἢν μὲν δοκέῃ –, εἰ δὲ καὶ μὴ δοκέοι, (*al.* δοκέῃ), *Herod.* 9, 48; jf. *id.* 3, 35, 36, o. *Thuc.* 2, 5; – b) istedenfor εἰ m. *verb. finit.* kan ogsaa staae *part.*, *ex.* Τούτου γε σπομένοιο, *etc.*, *Il.* 10, 246; jf. *Xen. Anab.* 3, 1, 2; – h. *Herod.* findes ogs. εἰ *c. inf.*, *ex.* εἰ μὴ προλαμβάνειν τῆς ὁδοῦ, 3, 105; – c) undert. udelades Forsætningen m. εἰ, naar den nemlig letteligen suppleres af Sammenhængen, *ex. Il.* 3, 52, hvor man foran γνοίης κε, let supplerer af d. frgd., εἰ γὰρ δὴ μείνειας αὐτόν; — II) i afhængige Spørgsmaalssætninger hedder εἰ, om, *ex.* σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστι, *Il.* 5, 183; ligel. i afhængige Sætninger efter Udtrykkene: at betænke, at tvivle, at undres, o. dl., *ex.* σκέψαι, εἰ ὁ Ἑλλήνων νόμος κάλλιον ἔχει, *Xen. Anab.* 7, 3, 37; – i denne Bem. kan ogs. *attice* εἰ forbindes med *conj.*, *ex.* τὰ δὲ ἐκπώματα – οὐκ οἶδ' εἰ Χρυσάντᾳ τούτῳ δῶ, *Xen. Cyr.* 8, 4, 16; – efter θαυμάζω, o. fl., kan εἰ ogs. hede at, *ex.* θαυμάζω, εἴ μοι ἀπεστᾶσι, at de ere faldne fra mig, (dog m. Bibegr. af Uvished), *Herod.* 1, 155; – undert. udelades det Ord, hvoraf εἰ hænger, *ex.* (πειρώμενοι) foran εἰ πεπίθοιεν Πηλείδην, *Il.* 23, 40; — III) εἰ med andre Partikler, *ex.* εἴπερ, εἰ μή; εἰ καί, *etc.*, see nedenfor i den alphabetiske Orden.

εἶα, ogs. εἴα, o. ἔα, lat. *eia*, forstærket εἶα δή, som opmuntrende Udraab: hei! heida! velan! frisk! o. dl. — εἴᾱ, 3 *sing. impf.* af ἐάω. — εἰάζω, raaber εἶα, jf. αἰάζω, εὐάζω. — εἰαμενή, ἡ, lav, fugtig og græsrig Eng; ἐν εἰαμενῇ ἕλεος, *Il.*, *ex.* 4, 483; (rimel. af εἴαται, ἧνται, ἧμαι, og skrives derf. af nogle εἱαμενή). — εἰ ἄν, sammentrækkes til ἐάν, ἤν, derfor *ep.* o. *jon.* εἴ κε, s. m. s.; derimod beholdes εἰ – ἄν, naar de adskilles ved mellemkommende Ord el. Partikler, *ex. Il.* 2, 597. — εἱανόν, τό, see u. ἑανός.

εἶαρ, αρος, τό, *poët.* f. ἔαρ, *ver*, Foraar. — εἰαρινός, *poët.* f. ἐαρινός, *vernus*, *Hom.* — εἰαρόεις, εσσα, εν, *poët.* = frgd.; — εἰαρόμασθος, 2, (μασθός), med ungdommelige, friske Bryster; o. — εἰαροτερπής, 2, (τέρπω), som glæder sig ved Foraaret, *poët.*; (af εἶαρ, ἴαρ). — εἴᾱσα, *aor.* 1 *act.*, o. – εἴασκον, *poët.* f. εἴων, *impf.*, – af ἐάω. —

εἴαται, εἴατο, *poët.* f. ἕαται, ἕατο, *jon.* f. ἧνται, ἧντο, 3 *pl. pf.* o. *plqupf.* af ἧμαι. — εἴατο, *jon.* f. εἷντο, 3 *pl. plqupf. med.* af ἕννυμι, de vare iførte. — εἴατο, *jon.* f. ἦντο, *i. e.* ἦσαν, 3 *impf. med.* af εἰμί, *Od.* 20, 106, hvor man dog ogſ. læſer εἵατο, *i. e.* ἐκάθηντο, ἔκειντο, *vid. Eust.*

εἴβιμος, 2, dryppende; af — εἴβω, *poët.* f. λείβω; df. h. *Hom.*, δάκρυα εἴβειν, at udgyde Taarer; ligel. *in med.*, δάκρυ' εἰβομένη, *Soph. Antig.* 527. — εἰ γάρ, *a)* c. *opt*, naar dog, *utinam!* *Il.* 17, 561; ligel. εἰ γάρ τοι, εἰ γάρ πως, *Od.*; *b)* c. *ind.*, thi derſom, *Il.* 20, 26. — εἴγε, naar dog; εἴγε μὲν εἰδείης, –, naar du dog vidſte, *Od.* 5, 206; men εἰ δύνασαί γε, *siquidem*, f. ἐπεὶ δύνασαι, efterſom, *Il.* 1, 393. — εἰ γοῦν, s. εἴ γ' οὖν, naar nemlig, om nemlig, *Il.* 5, 258.

εἰ δ', ἄγε, ſom opmuntrende Tilraab: op da! velan da! *Hom.*, ligel. *in pl.*, εἰ δ', ἄγετε, *Il.* 22, 381; ligel. εἰ δ', ἄγε νῦν, εἰ δ', ἄγε δή, o. dl., ofteſt med flgd. *imperat.*; (forklares ſom Ellipſe ved εἰ δ' ἐθέλεις, ἄγε; jf. d. lat. *sis vide, faç sis*, o. dl.). — εἰδαίνομαι, *poët.* ſom εἴδομαι, ἰνδάλλομαι, ligner, τινί. — εἰδάλιμος, 3, (εἶδος), ſkiøn af Skabning, *Od.* 24, 279; 2) lignende, liig, *poët.* — εἰδάλλομαι, = εἰδαίνομαι. — εἶδαρ, ατος, τό, (f. ἔδαρ *inus.*, af ἔδω), Æde, Mad, Spiſe; Foder; Lokkemad, Mading, *Hom.*

εἰ δέ, *a)* men naar –, elliptiſk el. med udeladt ἐθέλουσι, *ex.* εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ φευγόντων, men naar de ſelv (ville det), – *Il.* 9, 46, jf. *ib.* 262; – *b)* i fuldſtændige Sætninger: men naar, o. dl., ogſ. forſtærket εἰ δ' αὖ, naar derimod, *Od.* 16, 105. — εἰδέα, ἡ, *poët.* f. ἰδέα, *Ar.* — εἰδείην, *opt.*, o. εἰδέναι, *inf.*, til οἶδα, jeg veed. — εἰδεχθής, 2, (εἶδος, ἔχθος), af hæsligt el. modbydeligt Udſeende; – ſaadant Udſeende, εἰδέχθεια, ἡ. — εἰδέω, 1) f. εἰδῶ, *conj.* til οἶδα; 2) antagen Stamform til flere Tempora af οἶδα o. εἴδω.

εἰ δή, om en beſtemt Forudſætning: efterſom dog, da jo dog, *ex. Il.* 1, 61; men i indirecte Spørgsmaal: om virkeligen, *ex. Od.* 1, 207, altid *c. ind.* — εἴδημα, τό, Viden, Kundſkab; o. — εἰδημονικῶς, 3, *adv.*, med Videnſkab; kyndigen; af – εἰδήμων, ονος, 2, *adv.* -μόνως, kyndig, erfaren, πάσης ἀρετῆς, *poët.*; (af εἶδον). — εἰδησέμεν, *Od.* 6, 257, *ep. inf. fut.* f. – εἰδήσειν, *fut.* til *inus.* εἴδω. — εἴδησις, ἡ, (εἶδον), Viden, Videnſkab; Kundſkab, Indſigt. — εἰδικός, 3, *adv.* -κῶς, (εἶδος), formel; ſpeciel, *oppon.* γενικός. — εἰδοί, οἱ, d. romerſke *Idus.*

— εἴδομαι, *præs. med.*, o. εἶδον, *aor.* 2 *act.*, ſee u. εἴδω.

εἰδοποιέω, er – εἰδοποιός, 2, (ποιέω), ſom giør et Billede, ſom afbilder el. fremſtiller; df. – εἰδοποίημα, τό, Fremſtilling, Formen; o. – εἰδοποιΐα, ἡ, Fremſtilling, Afbildning; af — εἶδος, εος, τό, (εἴδω, *inus.*), egentl. Syn, Skue, *species*; df. *a)* Geſtalt, Dannelſe, Skabning; df. ofte h. *Hom.*, εἶδος (*acc. absol.*) ἄριστος, ἀγητός, ἀλίγκιος, κακός; alm. det Udvortes; οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν, *Od.* 17, 454; ogſ. omſkrivende, εἶδος Ἠλέκτρας f. Ἠλέκτρα, *Soph. El.* 1177; *b)* Art, Beſkaffenhed; *c)* Skin; *d)* Art, *spesies*, ſom Deel af en Slægt, γένος; *e)* ſild. τὰ εἴδη, Specerier, Krydderier.

εἰδότως, *adv.* af εἰδώς, *part.* til οἶδα, *pf.* af *inus.* εἴδω, kyndigen, forſtandigen. — εἰ δ' οὖν, f. εἰ δὲ μή, men hvis ikke, *Soph. Ant.* 722. — εἰδοφορέω, (εἶδος, φέρω), fremſtiller, udtrykker. — εἰδύλλιον, τό, *dim.* af εἶδος, egentl. lidet Billede; ſædv. et mindre, beſkrivende Digt, beſ. et Hyrdedigt; jf. *Plin. Ep.* 4, 14. — εἰδύλλομαι, = εἰδαίνομαι. — εἴδυλος, ὁ, = εἰδήμων; *fem.* ogſ. εἰδυλίς, *Call.*

εἴδω, *inus.*, *video*, erſtattes i *præs. act.* af ὁράω; df. — 1) m. Bem. ſeer: – *a)* *aor.* 2 εἶδον, *ep.* ogſ. ἴδον, *inf.* ἰδεῖν, *ep.* ogſ. ἰδέειν, *conj.* ἴδω, ogſ. ἴδωμι, *Il.* 22, 450, *part.* ἰδών, *ep.* ofte m. *adv.* ἄντα, ἀχρεῖον, o. dl.; – ligel. *in aor.* 2 *med.* εἰδόμην, *ep.* ogſ. ἰδόμην, *conj.* ἴδωμαι, *inf.* ἰδέσθαι, *imperat.* ἰδοῦ, men *att.* ſom Udraab, ἰδού, *ecce!* – *ep.* bruges dog ogſ. *aor. med.* untert. m. Bem., at ſee til, (at prøve), *ex. Od.* 6, 126, ogſ. at indſee, at erfare, *ex. Il.* 21, 61; – disſe *aorr.* bruges enten *absolute*, *ex.* ἰδὼν ἐθαύμασε; beſ. *in inf.* efter *adject.*, *ex.* οὔτε μέγας, οὔτ' ἰσχυρὰς ἰδεῖν, af Udſeende, *Xen. Cyr.* 2, 3, 3, el. m. *acc.*, *ex.* ὅταν γε ἴδωσιν ἀλλήλους, beſ. m. flgd. *part.*, *ex.* εἶδον πολλοὺς συντεταγμένους, *Xen.*, el. m. *præpos.*, beſ. ἰδεῖν εἴς τι, ogſ. ἐπί τι, at ſee derpaa, at beſee; πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν κατανοήσω, *Xen.*; – *b)* *in præs. med.* o. *pass.* εἴδομαι, o. *aor.* εἰσάμην, *ep.* ogſ. ἐεισάμην, *part.* εἰσάμενος, *ep.* ogſ. ἐεισάμενος, viſer mig, bliver ſynlig, ſees; εἴδεται ἄστρα, komme til Syne, blive ſynlige, *Hom.*, ligel. εἴδεται ἦμαρ, *id.*; df. ſynes, beſ. *α)* anſees, tykkes, *ex.* τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι, *Il.* 1, 228; *β)* ſynes, anſtiller mig, *ex.* Εἴσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον, *Od.* 8, 285; *γ)* ligner, τινί τι, nogen i noget, *ex.* Εἴσατο δὲ φθογγὴν – Πολίτῃ, *Il.* 2, 791; τίνι δὴ ἀνδρὶ εἰδόμενος –; *Herod.* 7, 56,

ff. 6, 69; — 2) m. Bem. veed, (egentl. har seet, *vid. Buttm.*), – *a) in pf.* m. *præs.* Bem. οἶδα, 2, οἶσθα, *ep.* ogs. οἶδας, *Od.* 1, 337, 1 *pl.* ἴσμεν, *jon.* o. *dor.* ogs. ἴδμεν, *conj.* εἰδῶ, *ep.* ogs. ἰδέω, *Il.* 14, 235, 1 *pl.* εἴδομεν, *ep.* f. εἰδῶμεν, *Il.* 1, 363, 2 *pl.* εἴδετε, *ep.* f. εἰδῆτε, *Od.* 9, 17; – *opt.* εἰδείην; *imperat.* ἴσθι; *inf.* εἰδέναι, *ep.* ogs. ἴδμεναι o. ἴδμεν; *part.* εἰδώς, *fem.* εἰδυῖα, *ep.* ogs. ἰδυῖα i Forbindelsen ἰδυίῃσι πραπίδεσσι; o. – *in plqupf.* m. *impf.* Bem., ᾔδειν, *att.* ᾔδη, 2 o. 3 *sing.* ᾔδης, ᾔδη, *ep.* ogs. ἠείδης, ἠείδη, 3 *pl.* ᾖσαν, *ep.* ogs. ἴσαν, *ex. Il.* 18, 405; – *b) in fut.* εἴσομαι, bes. *ep.* ogs. εἰδήσω, hvf. *ep. inf.* εἰδησέμεν, *Od.* 6, 257; – *aor.* o. *pf.* til οἶδα, *etc.*, erstattes ved Tempora af γιγνώσκω; — Bem. veed, kiender, indseer, forstaaer; df. ogs. erfarer; – bes. forbinder *Hom.* νοήματα, μήδεα οἶδε, veed, kiender, forstaaer sig derpaa, o. ligel. πεπνυμένα, ἄρτια, ἀθεμίστια εἰδώς; o. dl., som forstaaer sig derpaa, som har en saadan Viis og Maade at handle paa; og saal. ogs. undert. *c. gen.*, bes. *in part.*, *ex.* τόξων εὖ εἰδώς, erfaren el. ovet Bueskytter, ligel. μάχης εὖ εἰδότε, εἰδότε θήρης, o. dl.; – *imperat.* ofte i Forsikkringer, *ex.* ἴστω νῦν Ζεύς, det vide Z., dertil være han Vidne! χάριν εἰδέναι τινί, at vide nogen Tak, *Il.* 14, 235, ofte ogs. i Prosa, *ex.* ὁπότε εὐτυχοίη –, θεοῖς χάριν ᾔδει, *Xen. Ag.*

*εἰδωλεῖον, τό, Sted, hvor et εἴδωλον staaer, et Tempel; — εἰδωλόθυτος, 2, (θύω), offret til et Gudebillede; — εἰδωλολάτρεια, ἡ, Billeddyrkelse; o. – εἰδωλολάτρης, ου, ὁ, en Billeddyrker; (af λάτρις); o. — εἰδωλόμορφος, 2, (μορφή), formet efter et Billede; af — εἴδωλον, τό, (εἶδος), Gestalt, Billede; h. *Hom.* hede de Afdødes Skyggebilleder, βροτῶν εἴδωλα καμόντων; alm. tomt Billede, Drommebillede, o. dl.; df. sild. Spogelse, *spectrum*; *b)* h. Philosopherne: Billede el. Forestilling i Sielen, *ex. Xen. Conv.* 4, 21; *c)* Afbildning; df. hede Malere og Billedhuggere, οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα ἄφωνά τε καὶ ἀκίνητα, *Xen. M. S.* 1, 4, 4; *d)* Afgudsbillede, *eccl.*

*εἰδωλόπλαστος, 2, (πλάσσω), afbildet, eftergiort; *transl.*, hvoraf der bliver et Billede i Sielen; — εἰδωλοποιέω, er – εἰδωλοποιός, 2, (ποιέω), som gior et Billede, som afbilder; som fremstiller i el. igiennem et Billede; – denne Handling, εἰδωλοποίησις, o. εἰδωλοποιΐα, ἡ; – horende el. skikket dertil, εἰδωλοποιητικός, o. εἰδωλοποιϊκός, 3; — εἰδωλουργικός, 3, (ἔργον), = εἰδωλοποιητικός; — εἰδωλοφανής, 2, som ligner et Billede; o. – εἰδωλοφανοῦντες, οἱ, som forestille et Billede; (af φαίνομαι, φαίνω); o. — εἰδωλοχαρής, 2, (χαίρω), som glæder sig ved Billeder; – (af εἴδωλον).

εἶεν, *att.* f. εἴησαν, 3 *pl. opt.* af εἰμί, men bruges ofte, bes. i den attiske Dialog, som Udraab og Overgangspartikel: lad saa være! nu vel! nu videre! o. dl., lat. *esto!* undert. ogs. ἀλλ' εἶεν, εἶεν δή, o. dl. — εἴην, *opt. aor.* 2 *act.* af ἵημι; men εἴην, *opt. præs.* af εἰμί. — εἶθαρ, *adv.*, (εὐθύς), strax, paa Stedet, *Il.* — εἴθε, *adv.*, h. *Hom.* oftere *dor.* αἴθε, naar dog, o at dog, *utinam!* c. *opt.*, *Od.* 2, 33; ogs. *c. præt. ind.*, bes. i Udtrykket αἴθ' ὤφελον, see u. ὀφείλω; sild. ogs. *c. inf.* — εἰθίζω, *poët.* f. ἐθίζω.

εἶκα, ligner, *att.* f. ἔοικα, s. m. f.; men – εἶκα, *pf.* af ἵημι. — εἰκαδάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), som anforer et Antal af 20; o. — εἰκαδισταί, ῶν, οἱ, som hoitideligholde d. 20de i Maaneden Gamelion til Ære for Epikur; (af εἰκάς). — εἰκάζω, *f.* άσω, *pf. pass. att.* ogs. ᾔκασμαι f. εἴκασμαι, *Ar.*, (εἰκός), gior liig el. lignende; καλὴν εἰκάσας γραφῇ γυναῖκα, som havde malet, *Xen.*; *b) pass.*, ligner, er liig, τινί, *Xen.*; ἀνέθηκε – εἰκόνα ἑωυτοῦ γραφῇ εἰκασμένην, sit malede Billede el. Portrait, *Herod.* 2, 182; — 2) *transl.*, *a)* sammenligner, udfinder ved Sammenligning; ogs. gietter mig til, formoder; αἱροῦνται πράξεις εἰκάζοντες, εἰδότες δὲ οὐδὲν, ἀπὸ ποίας ἔσται τἀγαθόν, *Xen. Cyr.* 1, 6; *b)* efterligner for at spotte, spotter, *id.* — εἰκάθω, *att.* f. εἴκω, viger, giver efter.

εἰ καί, naar endog, omendskiondt, *c. ind.*, ogs. *c. opt.*; εἰ καί, udtrykker det Virkelige, *ex.* εἰ καὶ – ἔδρασαν –, *Thuc.* 2, 64; καὶ εἰ, derim. om det blot Mulige, *ex. id.* 7, 6. — *εἰκαιοβολέω, (βάλλω), kaster paa en Slump; gietter hen i Veiret; — εἰκαιοβουλία, ἡ, Ubetænksomhed; af – εἰκαιόβουλος, 2, (βουλή), ubetænksom, uklog, overilet; — εἰκαιολόγος, 2, (λέγω), = εἰκαιόμυθος; — εἰκαιομυθέω, er – εἰκαιόμυθος, 2, (μῦθος), som taler hen i Veiret el. uoverlagt; df. – εἰκαιομυθία, ἡ, uoverlagt Tale; — εἰκαιοῤῥημονέω, er – εἰκαιοῤῥήμων, ονος, 2, (ῥῆμα), o. – εἰκαιοῤῥημοσύνη, ἡ, = εἰκαιομυθέω, *etc.*; — af †εἰκαῖος, 3, (εἰκός), uden Plan og Orden; uden Overlæg, overilet, daarlig; uden Nytte, forgæves; 2) som τυχών, den første den bedste; slet, ringe; df. — εἰ-

καιασύνη, ἡ, ogſ. εἰκατότης, ητος, ἡ, Ubeſindighed, Planløshed, Daarlighed; jf. εἰκῆ.

εἰκάς, άδος, ἡ, Tallet 20; 2) sc. ἡμέρα, den 20de Dag i Maaneden, in pl. εἰκάδες, Ar.; (af εἴκοσι, egentl. f. εἰκοσάς). — εἰκἄσία, ἡ, Afbildning; γραφική ἐστι ἡ εἰκασία τῶν ὁρωμένων, Xen.; 2) transl., Sammenligning; Formodning; Gietten, Gietning; — εἴκασμα, τό, Afbildning, eftergiort Billede; — εἰκασμός, ὁ, Formoden; Gietten; — εἰκαστής, οῦ, ὁ, ſom gietter, ſom udtyder; — εἰκαστικός, 3, hørende el. ſkikket til at afbilde, ſammenligne, udtyde, formode, giette; – denne Kunſt, ἡ εἰκαστική, sc. τέχνη; o. — εἰκαστός, 3, afbildet, eftergiort; lignende; – (af εἰκάζω). — εἴκἄτι, dor. f. εἴκοσι, 20.

εἴ κε, εἴ κεν, o. εἰ – ἄν, ep. f. ἐάν, naar, hvis, derſom, ſædv. c. conj., dog ogſ. c. opt., Od. 7, 315. — εἰκελόνειρος, 2, (ὄνειρος), ſom ligner en Drøm; af — εἴκελος, 2, (εἰκός), liig, lignende, τινί, Hom.; ψεύδεσι εἴκελα, Urimeligheder, Herod. 8, 8; b) til at ſammenligne; ogſ. ἴκελος; df. — εἰκελόφωνος, 2, (φωνή), ſom ligner i Stemme. — εἰκέναι, inf. att. f. ἐοικέναι. — εἰκῆ, adv. til εἰκαῖος i alle Bem. — εἰκοβολέω, = εἰκαιοβολέω, vid. Pass. — εἰκονίζω, udtrykker ved el. i et Billede, efterligner troligen; 2) ſammenligner, bruger en Lignelſe; o. — εἰκονικός, 3, ſom afbilder troligen, aldeles liig; om en Billedſtøtte: i Legemsſtørrelſe; (af εἰκών). — εἰκόνιον, τό, dim. af εἰκών, lidet Billede. — εἰκόνισμα, τό, Afbildning, Efterligning, Copie; o. — εἰκονισμός, Afbilden, Efterlignen; (af εἰκονίζω).

*εἰκονογρἄφέω, er – εἰκονογράφος, 2, (γράφω), ſom fremſtiller i en Afbildning, beſ. ſom Maleri; ὁ εἰκονογρ., Portraitmaler; – en ſaadan Fremſtilling, εἰκονογραφία, ἡ; — εἰκονολογία, ἡ, (λόγος), billedlig Tale; Lignelſe; — εἰχονομαχία, ἡ, Billedſtrid; af – εἰκονομάχος, 2, (μάχη), ſom ſtrider imod Billeder, ſom beſtormer Billeder; o. — εἰκονοποιός, 2, (ποιέω), ſom forfærdiger Billeder el. Afbildninger; – (af εἰκών). — εἰκός, ότος, τό, det Lignende; transl., a) det Sandſynlige; b) det Naturlige, Paſſende, Sømmelige; κατὰ τὸ εἰκός, ogſ. ἢ εἰκός, ὡς εἰκός, ὥσπερ εἰκός, ſom det ſynes, ſom det burde, ſom det pleier at ſkee, o. dl., compar. εἰκότερον; (neutr. part. af εἴκω, ἔοικα).

*εἰκοσάβοιος, 2, (βοῦς), 20 Øxen værd; — εἰκοσάεδρος, 2, (ἕδρα), med 20 Sæder el. Flader; — εἰκοσαετής, 2, fem. -ετίς, ίδος, ἡ, 20aarig; df. — εἰκοσαετία, ἡ, Tidsrum af 20 Aar; — εἰκασάκις, adv., 20gange; — εἰκοσάκλῖνος, 2, (κλίνη), med 20 Bordſæder; — εἰκοσάμηνος, 2, (μήν), af 20 Maaneder; — εἰκοσάπηχυς, 2, (πῆχυς), af 20 Alen; — εἰκοσαπλάσιος, 2, o. -πλασίων, ονος, 2, 20fold; o. — εἰκοσάπρωτοι, οἱ, (πρῶτος), de 20 Førſte el. Ypperſte; – deres Embede, εἰκοσαπρωτεία, ἡ; — εἰκοσάς, άδος, ἡ, = εἰκάς, ſield.; — εἰκοσάφυλλος, 2, (φύλλον), med 20 Blade; — εἰκοσέτης, 2, fem. -έτις, = εἰκοσαετής; — εἰκοσήρετμος, 2, (ἐρετμός), med 20 Aarer; o. — εἰκοσήρης, 2, (ἄρω), med 20 Rorskarle; jf. τριήρης; – (af flgd.).

†εἴκοσι(ν), indecl., poët. ἐείκοσι, 20, Hom.; df. — εἰκοσίβοιος, 2, = εἰκοσάβοιος; — εἰκοσιδύω, -τέσσαρες, -πέντε, -ἕξ, -επτα, -οκτώ, -εννέα, de til eet Ord ſammentrukne εἴκοσι δύω, etc.; — εἰκοσίεδρος, 2, = εἰκοσάεδρος; — εἰκοσιετής, 2, fem. -ετίς, = εἰκοσαετής; — εἰκοσίκλινος, 2, = εἰκοσάκλινος; — εἰκοσίμετρος, 2, (μέτρον), ſom holder, tager 20 Maal el. Kander, Il. — εἰκόσιμνος, 2, (μνᾶ), af 20 Miner; — εἰκοσινήριτος, 2, df. εἰκοσινήριτ᾽ ἄποινα (στῆσαι), at betale 20fold Løſepenge; (af νήριτος, νήριστος, uomtviſtet, uomſtreden); — εἰκοσίπηχυς, = εἰκοσάπηχυς; — εἰκοσόργυιος, 2, (ὀργυιά), af 20 Favne; o. — εἰκόσορος, 2, poët. ἐεικόσ., poët. f. εἰκοσιήρης, Od. 9, 322.

εἰκοσταῖος, 3, paa 20de Dag; o. — εἰκοστολόγος, 2, (λέγω), ſom indſamler Afgiften εἰκοστή; jf. flgd.; af — εἰκοστός, 3, poët. ἐεικ., (εἴκοσι), den 20de; b) ἡ εἰκοστή, sc. μερίς, den 20de Deel, beſ. ſom Told el. Afgift, 1 af 20 el. 5 af 100; – ſom forpagter denne Afgift, εἰκοστώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι). — εἰκοτο-λαλέω, o. εἰκοτολογέω, (εἰκός, λέγω), taler, udtyder, ſlutter efter Rimelighedsgrunde; – denne Handling, εἰκοτολογία, ἡ. — εἰκότως, adv., (εἰκώς, ἔοικα), rimeligen, ſom det ſynes; b) naturligen, ſom det følger af ſig ſelv; c) billigen, vedbørligen; οὐκ εἰκότως, imod Ret og Billighed. — ἐΐκτην, ἐΐκτον, 3 dual. plqupf. o. pf. act., o. ἔϊκτο, 3 sing. pf. pass., af εἴκω, ἔοικα, ligner. — εἰκτικός, 3, (εἴκω, viger), ſom viger, ſom giver efter. — εἴκω, ſynes, forekommer alene i 3 impf. εἶκε, ſyntes, Il. 18, 520; thi εἶκεν, ligner, Ar. Av. 1298, o. dl., er forkortet af ἔοικεν; fut. εἴξω, Ar. Nub. 997; det videre ſee u. pf. ἔοικα.

εἴκω, *f.* εἴξω, *h. Hom.* εἴξομαι, jf. *Il.* 1, 294; viger, *h. Hom.* m. o. u. ὀπίσω, trækker mig tilbage; μηδ᾽ εἴκετε χάρμης Ἀργείοις, for Arg. udaf Slaget, *Il.* 4, 509; μὴ εἶξαι τοῖς πολεμίοις, *Xen.*; εἶκε προθύρου, veg fra Døren, *Hom.*; ogſ. *absol.*, εἶξε δ᾽ Ἀθήνη, giør de Plads, *Il.* 24, 100; γέρουσι ἕδρης εἴκειν, *Phocyl.*; – 2) *transl.*, viger el. giver efter, *c. dat.*; beſ. h. *Hom.*, εἴκειν θυμῷ, ὕβρει, o. dl., at give efter for, at lade ſig henrive af en Lidenſkab, o. ſ. v.; ligel. βίῃ καὶ κράτεϊ εἴκων, ſom lader ſig forlede af ſin Styrke, ſom forlader ſig derpaa, *Od.* 13, 143; ligel. h. *Xen.*, οὔτε ζημίαις εἴκειν –, ikke at bryde ſig om Bøder; ogſ. *absol.*, giver efter, *ex. Herod.* 8, 3; – *b)* εἴκειν τινί τι, at vige, d. e. at ſtaae tilbage el. ligge under for nogen i noget, *ex.* τὸ ὂν μένος οὐδένι εἴκων, ingens Underdermand i Tapperhed, *Il.* 22, 459; ogſ. *c. dat. rei*, *ex.* εἴκειν πόδεσσι, *Od.*; – *c)* uſædv., εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν, at give den Tøilen, *Il.* 23, 337.

εἰκών, όνος, ἡ, (ἔοικα), (*jon.* o. *poët.* ogſ. *gen.* εἰκοῦς, *acc.* εἰκώ, *acc. pl.* εἰκούς), Billede, Afbildning, (ſaavel Billedſtøtte, ſom Maleri); τοῦ σώματος εἰκόνα στήσασθαι ἀπέσχετο, *Xen. Ag.* 11, 7; τὰς εἰκοὺς – μιμούμενοι, *Ar. Nub.* 559; 2) Tankebillede, billedlig Foreſtilling; 3) det Lignende, Lighed; Sammenligning; – *acc.* εἰκόνα bruges undert. *absol.* ſom δίκην, o. fl.; δεσμωτηρίου εἰκόνα, ligeſom et Fængſel, *Plat.* — εἰκώς, *part.* til ἔοικα, ſ. m. ſ.

εἰληδόν, *adv.*, (εἴλη), hobeviis; tilſammen. — εἰλαπινάζω, er – εἰλαπιναστής, οῦ, ὁ, Gieſt, Medſpiſer; af — εἰλαπίνη, ἡ, feſtligt og talrigt Giæſtebud; jf. *Od.* 1, 226; (ſkal være af πίνειν κατ᾽ εἴλας). — εἶλαρ, τό, (εἴλω), egentl. Indhylling; df. Bedækning, Værn, νηῶν τε καὶ αὐτῶν, for Skibe og Mandſkab, *ex. Il.* 7, 338, men κυμάτων, imod Bølgerne, *Od.* — εἰλάρχης, ου, ὁ, (εἴλη, ἄρχω), Anfører for en Ryttertrop. — εἰλάς, άδος, ἡ, ogſ. ἰλλάς, ſom δεσμός, Baand, Snor, Rem. — εἰλάτινος, 3, *poët.* f. ἐλάτινος, af Fyr el. Gran.

Εἰλείθυια, ἡ, Ilithyia, egentl. den Kommende, ſædv. Fødſelsgudinden, ſom kommer de Fødende til Hielp; *poët.* ogſ. Ἐλείθυια, o. h. *Pind.* Ἐλευθώ, Romernes *Lucina*; ſild. ogſ. i een Perſon m. Diana; – h. *Hom.* ogſ. *in pl.* og ſom Døttre af Here, *ex. Il.* 11, 270; (af *inus.* ἐλεύθω, hvf. ἐλεύσεσθαι, *etc.*); df. — Εἰλειθυιον, τό, Ilithyias Tempel. — εἰλεός, ὁ, Tarmenes Forvikling og den deraf opſtaaende Sygdom; 2) Dyrenes Smuthul; 3) Slagterbord el. Kokkenbord; af — εἰλέω, *Hom.*, *att.* εἱλέω, ſee u. εἴλω, hvf. det med Henſyn paa Bemærkelſen ikke lader ſig adſkille, *vid. Buttm.* — εἰλέω, (εἴλη), varmer i Solen. — εἰλεώδης, 2, (εἶδος), ſom lider af Sygdommen εἰλεός.

εἴλη, ἡ, ogſ. ἴλη, Ryttertrop, *turma.* — εἴλη, ἡ, Solvarme; jf. ἕλη o. ἀλέα. — εἰληδόν, ogſ. εἰληδά, *adv.*, 1) (εἴλη), hobeviis, ſkare- el. tropviis; 2) (εἰλέω), rullende afſted. — εἰληθερέω, = εἰλέω, ſoler; af — εἰληθερής, 2, (εἴλη, θέρω), varmet i Solen, ſolet. — Εἰλήθυια, ἡ, ſild. *poët.* f. Εἰλείθυια. — εἰλήλουθα, 1 *pl.* εἰληλούθμεν, o. εἰληλούθειν, *ep.* f. ἐλήλυθα, ἐληλύθαμεν, ἐληλύθειν, *pf.* o. *plqupf.* til ἔρχομαι. — εἴλημα, τό, (εἰλέω), Indhylling, Dække; 2) ſild. Hvælving; df. — εἰληματικός, 3, ſnoet, ſlynget, vunden; 2) hvælvet; jf. ἑλίσσω, ἕλιξ.

εἴλημμαι, f. λέλημμαι, *pf.* af λαμβάνω. — εἴλησις, ἡ, *att.* εἵλησις, (εἰλέω), Viklen, Indviklen; Omdreien, Omvinden, Hvirvlen; Hvirvelvind. — εἵλησις, ἡ, (εἰλέω), Opvarmen i Solen, *apricatio*; ogſ. alm. Varme, Hede. — εἰλητικός, 3, *att.* εἱλ-, ſom vælter, ſnoer, vinder ſig el. andre; af — εἰλητός, 3, *att.* εἱλ-, viklet, vunden, ſlynget, ſnoet; 2) ſild. hvælvet. — εἴληφα, f. λέληφα, *pf. act.* til λαμβάνω. — εἴληχα, f. λέληχα, *pf. act.* til λαγχάνω.

εἰλιγγιάω, o. εἴλιγγος, ὁ, = ἰλιγγιάω, *etc.* — εἴλιγμα, τό, εἰλιγματώδης, 2, o. εἰλιγμός, ὁ, *poët.* f. ἕλιγμα, *etc.* — εἰλικόεις, εσσα, εν, o. εἰλικοειδής, 2, *poët.* f. ἑλικόεις, *etc.* — εἰλικόμορφος, 2, (ἕλιξ, μορφή), med en ſlynget el. vunden Geſtalt. — εἰλικρίνεια, ἡ, Tydelighed, Reenhed, Ægthed; o. — εἰλικρινέω, ogſ. εἱλικρ-, renſer, pynter; 2) affondrer, adſkiller; af — εἰλικρινής, 2, ogſ. εἱλικρ-, (εἴλη, κρίνω), egentl. ſom er betragtet ved Sollyſet og befunden ægte; df. *a)* ægte, reen, ufordærvet, uden Dadel; *b)* tydelig, aabenbar; εἰλικρινὴς ἀδικία, ἡ ἀχαριστία, aabenbar el. fuldkommen Uretfærdighed, *Xen.*; *c)* affondret, adſkilt, *id. Cyr.* 8, 5, 14; *adv.* εἰλικρινῶς, i og for ſig ſelv, ubetinget, abſolut.

εἰλικτός, 3, (εἰλίσσω), *poët.* f. ἑλικτός. — εἴλιξ, ικος, ἡ, *poët.* f. ἕλιξ. — Εἰλιονία, ἡ, = Εἰλείθυια: argiviſk, *Plut.* — εἰλίπους, ὁ, ἡ, *neutr.* -πουν, (εἴλω, πούς), ſom har en ſlæbende el. ſlingrende Gang; h. *Hom.* altid *epith.* til Oxen, men alene *in dat.* o. *acc. pl.*; ſild. ogſ. εἰλιπόδης, ου, ὁ. — εἰλιοκότωσις, ἡ, (εἴλη, σκοτόω), ſom σκοτοδινία, Svimmel, Hovedſvimmel. — εἰλίσσω, *poët.* o. *jon.* f. ἑλίσσω, *Il.*, ogſ. *Herod.* 4, 34. — εἰλιτενής, 2, (ἕλος, τείνω), ſom

strækker sig, udbreder sig i Moradser, *Theocr.* 13, 42, som *epith.* til Værten ἄγρωστις. — εἰλίχατο, *jon.* f. εἰλιγμένοι ἦσαν, af ἑλίσσω, *Herod.* 7, 76. — εἰλλάς, ἡ, f. ἰλλάς; o. εἴλλω f. ἴλλω; *inc.*

εἶλον, εἱλόμην, *aor.* 2 *act.* o. *med.* til αἱρέω. — εἴλοχα, *att. pf.* af λέγω. — εἰλυθμός, o. εἰλῦός, ὁ, Smuthul; v. — εἴλῦμα, τό, Indhylling, Bedækning, Klæde el. Klædning, *Od.*; (af εἰλύω). — εἰλύς, ἡ, sædv. ἰλύς, Dynd, Morads. — εἴλυσις, ἡ, *att.* εἴλ-, (εἰλύω), = εἴλησις, — εἰλυοπάομαι, vinder mig frem el. kryber som en Orm; snoer el. krymper mig som en Orm; df. — εἰλίοπωμα, τό, Bevægelse, som ligner Ormens; af — εἰλύσρω, = εἰλύω. — εἰλυφάζω, o. εἰλυφάω, 1) snoer, vinder, hvirvler, *Il.*; 2) *intr.*, τῆλε — δαΐδων φλὸξ εἰλύφαζε, hvirvlede sig i Veiret, *Hes. Sc.* 275; (af flgd.).

εἰλύω [ῡ]; *att.* εἰλ-, f. εἰλύσω, *pf. pass.* εἴλῡμαι, *aor. pass.* ἐλύσθην (f. εἰλ-, *vid. Buttm.*), snoer, vinder, dreier derom; indhyller, bedækker, (τινὰ) ψαμάθοισιν, *Il.* 21, 319; *b) in med.* o. *pass.*, *α)* snoer, vinder el. dreier mig; *β)* omhyller, tildækker el. skiuler mig; bes. *in part. pf.*, εἰλῡμένος νυκτί, νεφέλῃ, bedækket, skiult deraf, σάκεσι, χαλκῷ, omgiven, beskiermet deraf, *Hom.*; *c) in aor.* 1 ἐλυσθῆναι (f. εἰλ-), *α)* at krumme sig sammen, *ex. Od.* 9, 433; *β)* at stødes, ἐπὶ γαῖαν, imod Jorden, *Il.* 23, 393.

εἴλω, h. *Hom.* εἰλέω, *att.* εἱλέω, *part. pass.* εἰλόμενος, *Hom.*, *f.* εἰλήσω, *pf. pass.* εἴλημαι, *part. aor. pass.* εἰληθείς; — hertil Henføres endnu de episke o. poetiske Former: *a) aor.* 3 *pl.* ἔλσαν, *inf.* ἔλσαι, *jon.* ἐέλσαι, *part.* ἔλσας; *pf. pass.* ἔελμαι, ἐελμένος; *b) aor. pass.* ἐάλην s. ἑάλην; 3 *pl.* ἄλεν, *Il.* 22, 12, *inf.* ἀλῆναι, ἀλήμεναι, *part.* ἀλείς; *c) impf.* ἔολει, *Pind. Pyth.* 4, 414, (ved Omlyd f. εἴλει, *vid. Buttm.*), o. 3 *plqupf. pass.* ἐόλητο, *Ap. Rh.*, (ved Omlyd f. ἔελτο); — Bem., *a) in act.*, trænger, presser, driver sammen el. tilbage, bes. de slagne el. forskrækkede Fiender; λαὸν κατὰ τείχεα, κατὰ πρύμνας, ogs. ἐπὶ πρύμνῃσι ἔλσαι, *Il.*; ogs. indesperrer, holder indsluttet, ἐνὶ σπῆϊ, *Od.* 12, 210; ogs. om Stormen og Havet: at hvirvle el. drive om i en Hvirvel, *ex. Il.* 2, 294; ligel. νῆα — κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας, *Od.* 5, 132; — sild. ogs. vikler el. omvikler, indhyller, skiuler; — *b) in pass.*, at blive sammentrængt el. indsluttet, ἐπὶ νηυσί, *Il.*; ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο, bleve drevne, jagede i Floden, *ib.* 21, 8; men *transl.*, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, holdt tilbage, tæmmet, betvungen, *ib.* 13, 524; ogs. at trække el. trænge sig sammen, at samle sig, *ex. Il.* 5, 782; — *c) in aor. pass.* ἀλῆναι, *etc.*, *α)* som frgd., Bem. *b extr.*, at trænge sig sammen el. at forsamle sig, *Il.*; ogs. ἀλὲν ὕδωρ, det samlede el. sammenløbne Vand, *ib.*; *β)* at trække sig sammen, at dukke ned, ὑπ᾽ ἀσπίδι, under Skioldet, *Il.*; ogs. om Løven, naar den vil tage Spring, *ex. Il.* 20, 168; *γ)* sild., at vende el. dreie sig omkring, *ex.* om Jorden; ogs. at drive el. flakke omkring; — (besl. m. εἰλύω, ἴλλω, ἐλαύνω).

*Εἵλως, ωτος, o. Εἱλώτης, ου, ὁ, *fem.* Εἱλωτίς, ίδος, ἡ, oprindel. Indvaaner af den laconiske Søstad Ἕλος, der tidligen var bleven undertvungen af Spartanerne, fra hvilken Tid οἱ Εἵλωτες vare (efter *Poll.*) μεταξὺ δούλων καὶ ἐλευθέρων, der dog sædv. brugtes og behandledes som Slaver; df. ogs. εἱλώτης som *appell.*, Slave, Livegen; df. — Εἱλωτεία, ἡ, Heloternes Stand og Forhold; alm. Livegenskab, Slaveri; — Εἱλωτεύω, er Helot el. Slave; o. — Εἱλωτικός, 3, hørende til en Helot el. en Slave.

εἷμα, τό, (ἕννυμι), Klædning, Dragt, Kappe, Kiortel, *Hom.*; 2) sild., Dække, Tæppe. — εἷμαι, *pf. pass.*, *a)* til ἕννυμι; *b)* til ἵημι; *c)* til ἕζω, hvorfor dog oftere ἧμαι. — εἵμαρται, εἵμαρτο, 3 *pf.* o. *plqupf. pass.* af μείρομαι, er, var tildeelt el. bestemt af Skiebnen; ἡ εἱμαρμένη, *sc.* μοῖρα, ogs. τὸ εἱμαρμένον, Lod, Skiebne. — εἰ μέν —, εἰ δέ —, *sin, sin vero*, dersom, da —, men dersom —, forbinder tvende modsatte Betingelser, jf. *Il.* 1, 135, hvor ogs. den første Eftersætning alene underforstaaes; ogs. forbinder *Hom.* εἰ μὲν γάρ, o. εἰ μὲν δή. — εἰμέν, *ep.* o. *jon.* f. ἐσμέν, o. εἰμές, *dor.* f. εἰμέν, ἐσμέν, 1 *pl. præs.* af εἰμί.

εἰ μή, naar ikke, hvis ikke, *nisi*, nægter en heel Sætning, hvorim. οὐ efter εἰ alene nægter et Begreb; jf. *Il.* 1, 137, o. 15, 178; *att.* sædv. m. flgd. ἀλλά s. ἀλλά γε, *ex.* εἰ μὴ ταῦτα, ἀλλὰ τοιαῦτα —, *Xen.*; *b)* efter en Nægtelse o: m. udeladt Verbum, foruden, *ex.* ἡμῖν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἀγαθόν, εἰ μὴ ὅπλα, *Xen. Anab.* 2, 1, 21; *c)* εἰ μὴ ἄρα, εἰ μή πέρ γε, εἰ μή γε, med mindre, *nisi forte*, ironisk, *ex.* εἰ μὴ ἄρα ἡ τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια διαφθορά ἐστιν, *Xen. M. S.* 1, 2, 8.

εἰμί, *sum*, er, *impf.* ἦν, *fut.* ἔσομαι, *verbal.* ἐστέον, — har ogs. af *med.*, 2 *sing. imperat.* ἔσο, *ep.* ἔσσο, o. 1 *sing. impf.* ἤμην, men f. 3 *pl.* εἵατο (ἦντο), *Od.* 20, 106, foretrækker *Buttm.* εἵατο; — af dette Ords bes. homeriske og joniske Former mærkes: — *ind.* 2 *sing. præs.* εἶς,

ogs. ἐσσί, f. εἶ, 1 pl. jon. εἰμέν, dor. εἰμές, f. ἐσμέν, 3 pl. jon. ἔασι f. εἰσί; conj. jon. ἔω, ep. ogs. εἴω, εἴῃς, etc., f. ὦ; opt. ἔοιμι, etc., f. εἴην, men 2 pl. εἶτε f. εἴητε, alene Od. 21, 195; inf. ἔμμεναι, ogs. ἔμμεν, ἔμεναι, ἔμεν, f. εἶναι; part. ἐών, ἐοῦσα, etc., f. ὤν, οὖσα; – impf. 1 sing. ἔον f. ἦν, Il. 23, 643, rimel. ogs. 11, 761, f. ἔην, s. m. f.; jon. ogs. ἔσκον, ες, ε, etc., f. ἦν, ἦς, etc., ofte h. Herod., men altid m. Bibegr. af Gientagelse; ligel. jon. ἔα, ἔας, 2 pl. ἔατε, o. forlæng. ἦα, 3 sing. ἦεν, f. ἦν, ἦς, etc.; 3 sing. ofte ἔην, undert. ogs. ἤην, f. ἦν, 2 sing. ἔησθα f. ἦσθα, o. 3 pl. ἔσαν f. ἦσαν; – fut. poët. ἐσσομαι, etc., f. ἔσομαι; af d. doriske ἐσσοῦμαι har Hom. 3 sing. ἐσσεῖται, ex. Il. 2, 393; – (præs. ind. εἰμί inclineres igiennem alle Personer – m. Undt. af 2 sing. εἶ –, naar neml. εἰμί alene som Copula betegner Forbindelsen imellem Subject o. Prædicat; i andet Fald, el. som betegnende en virkelig Væren, beholder det Tonen; ἐστί betones med Eftertryk ἔστι i visse Forbindelser, ex. ἔστι μοι, jeg har, ἔστιν ὅτε, ἔσθ' ὅτε, der er en Tid, da –, o. fl.); — Bem., 1) er, er til, existerer, bes. er i Live, lever, ex. ἔτι εἰσί, Od. 15, 433; μήτ' εἴης, – μήτε γένοιο, ib. 18, 79; ds. hede ogs. Guderne, αἰὲν ἐόντες, o. Efterkommerne, οἱ ἐσσόμενοι, Hom.; jf. ogs. εἴποτε; τὸν οὐκ ἐόντα ἅπας εἰώθει ἐπαινεῖν, den Afdøde, Thuc. 2, 45; – b) er, betyder, gielder; εἶναί τι, at have noget at betyde; οἱ δοκοῦντες εἶναί τι, som have store Tanker om dem selv; ἔστι τι καὶ τοῦτο πρὸς παιδείαν, bidrager dertil, Xen.; τὸ δὲ κάρανον, ἔστι κύριον, bemærker, id. Hell. 1, 4, 3; εἶεν, det være saa! lad gaae! o. dl., ligel. ἔστω, Xen.; ἐγὼ μὲν – εἰ σὺ εἴην, var jeg i dit Sted, id.; – c) c. adverb., ex. Κουρήτεσσι κακῶς ἦν, det gik dem ilde, Il. 9, 547, ligel. ἀκέων ἦν, var stille, taug, ib. 4, 22, ligel. m. ἅλις, δήν, o. fl., Hom.; — 2) ἔστι c. inf., det er muligt, giorligt, tilladt, alts. f. ἔξεστι, ligesom est f. licet, ex. Il. 20, 246; ogs. m. udel. inf., ex. εἴ τί που ἔστιν, naar det er muligt, o. dl., Hom.; oftest m. Nægtelse, ex. οὐκ ἔστι Διΐ – μάχεσθαι, er umuligt, ib. 21, 193; ligel. att., ex. ὁ σῖτος – πρίασθαι οὐκ ἦν, var ikke at faae kiøbt, Xen.; jf. ejusd. Cyr. 1, 6, 11; — 3) εἶναι c. gen. betegner: – a) Udspring el. Nedstammen fra nogen, ex. πατρὸς δ' εἰμὶ ἀγαθοῖο, Od.; ligel. αἵματος εἰς ἀγαθοῖο, af god Byrd, ib; ligel. att.; ogs. alm., at være af, at henhøre til en Klasse, ex. ἀνδρείαν – τῶν καλῶν νομίζεις εἶναι; Xen.; τῶν τριάκοντα ὤν, som var een af de 30 Tyr., id.; – b) Afhængighed, Besiddelse, o. dl.; ἑαυτοῦ εἶναι, sin egen Herre; ἔστι τοῦ λέγοντες, han hører Taleren til, lader sig lede af ham, Ar.; Ἀσία – βασιλέως ἐστί, tilhører, Xen.; – poët. staaer undert. ἔστι o. ἦν foran nom. plural., ex. τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, Hes. Theog. 321; – c) det nogen som Pligt el. Egenskab Tilkommende; τῶν μάχην νικώντων καὶ τὸ ἄρχειν ἐστί, Xen.; πάντα εἶναι ἀνθρωπίνης σοφίας, id.; σωφροσύνης ἐστι, det er Beviis paa Maadehold; ἀνδρὸς ἔστι, det er en Mands Pligt; — 4) ἔστιν μοι, est mihi, jeg har; δαρεικὸς ἑκάστῳ ἔσται μισθὸς τοῦ μηνός, hver Mand skal faae el. have –, Xen.; τί ἔσται ἡμῖν, hvorledes skal det gaae os? – b) eiendommeligen sættes til dat. person. endnu dat. part., for at betegne en Sindsstemning, o. dl., ex. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, jeg skulde gierne see det; ὅτῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἴη –; hvo af Eder vilde ikke harmes derover? Xen.; — 5) undert. omskrives et Verbum ved dets part. m. εἶναι, ex. τετληότες εἰμέν, f. τετλήκαμεν, Il. 5, 873, bes. ogs. m. tilføiet Artikel, naar der skal lægges Eftertryk paa Subjectet, ex. Herod. 1, 171; ligel. οὗτοί εἰσιν οἱ τὴν δύναμιν περιτιθέντες τῇ πόλει, Xen.; — 6) ἔστιν i Forbindelse med Relativer danner indefinita, ex. ἔστιν ὅς, εἰσὶν οἵ, (ogs. ἔστιν οἵ), est qui, sunt qui, nogle; ἔστιν s. ἔσθ' ὅτε, est quum –, undertiden; ἔστιν s. ἔσθ' ὅπῃ s. ὅπου, est ubi –, nogensteds; ἔστιν s. ἔσθ' ὅπως, paa nogen Maade; οὐκ ἔστιν s. οὐκ ἔσθ' ὅπως –, paa ingen Maade, umuligen; — 7) εἶναι m. Præpositioner: εἶναι ἀπό τινος, at have sin Oprindelse fra noget; – εἶναι ἀμφί τι s. περί τι, at være sysselsat med noget; men οἷός ἐστι περὶ ἐμέ s. εἰς ἐμέ, hvorledes han opfører sig el. er sindet imod mig; – εἶναι ἔν τινι, a) at være i en Tilstand, ἐν ὀργῇ, i Vrede el. vred, ἐν ἐγκλήματι, under en Anklage el. anklaget, ἐν λόγοις, i Omtale el. omtalt; b) at være deri, at beroe derpaa; ex. ἐν τῷ κρατεῖν ἐστι καὶ τὸ λαμβάνειν τὰ τῶν ἡττωμένων, Xen. Anab. 5, 6; men ἐν τοῖς ἀνδράσιν εἶναι, at høre el. regnes til Mændenes Klasse; c) εἶναι ἐν τέχνῃ, ἐν γεωργίᾳ, at beskæftige sig dermed; – ἐπί σοι ἔσται, det vil beroe paa dig, være i din Magt, Xen.; – εἶναι σύν τινι, ogs. πρός τινος, μετά τινος, at være el. holde med nogen; — 8) den (tilsyneladende) pleonastiske infin. εἶναι tiener jon. o. att. til: a) af det enkelte Object el. Prædicat at danne en afhængig Sætning, ex. καταστησάμενος ὑπάρχον εἶναι, Herod., jf. 5, 25; ὃ κράτιστον εἰκὸς ἦν εἶναι,

Xen.; *b)* at danne en Mellemsætning, *ex.* οὐδὲ ξένοις ἑκὼν εἶναι γέλωτα παρέχεις, frivilligen, uden Nødvendighed, *Xen.*; οὔτε ἂν ψεύδοιντο ἑκόντες εἶναι, *id.*; τὸ νῦν εἶναι, for nærværende Tid; τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι, hvad ham angaaer; τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, saa vidt det staaer til dem; — 8) *a) part.* ὤν, οὖσα, ὄν, bruges bes. *α)* f. *inf.*, *ex.* γιγνώσκων τὼ ἄνδρε ἀξιοπίστω ὄντε, *Xen.*; *β)* til at udtrykke en nøiere, *ex.* en causal Forbindelse imellem Prædicater og Subjectet, *ex.* ὥσπερ παῖς ὤν, *s.* παῖς ὤν, som et Barn, da han var et Barn; καλὸν, Ἕλληνα ὄντα, φιλέλληνα εἶναι, *Xen. Ag.*; – *b)* τὸ ὄν, *α)* hvad der er til, Tingenes Natur; ἓν μόνον τὸ ὂν εἶναι, *Xen. M. S.* 1, 1, 14; ogs. τὰ ὄντα, *id.*; *β)* det Virkelige, virkelig el. naturlig Tilstand; Sandheden; τῷ ὄντι, virkeligen, i Gierningen, sandfærdigen; κατὰ τὸ ὄν, som det virkeligen forholder sig; – *c)* τὰ ὄντα, *α)* det Tilværende el. Tingene i og for sig selv; *β)* det Nærværende; *γ)* Eiendom, Formue; τά ὄντα σώζειν, *Xen.*; – (af *inus.* ἔω, ἐμί, hvf. *dor.* ἐμμί, o. *part.* εἷς, ἐντός, ogs. d. lat. *esse*).

εἶμι, *eo*, gaaer, 2 *sing.* εἶς, *ep.* ogs. εἶσθα, 3 *pl.* ἴσι f. ἴασι, *Theogn.* 716; *inf.* ἰέναι, *ep.* ogs. ἴμεν o. ἰμέναι; *part.* ἰών, ἰοῦσα, ἰόν; af *opt.* ἴοιμι *s.* ἰοίην, 3 *sing.* εἴη, *ep.* f. ἴοι, *ex. Il.* 24, 139; *imperat.* ἴθι, ἴτω, *etc.*; – *impf.* ᾔειν, *etc.*, *ep.* o. *jon.* ἤϊα, o. ᾖα, 3 *sing.* ogs. ἴε(ν), 3 *dual.* ἴτην, 1 *pl.* ᾔομεν, *Od.*, 3 *pl.* ἤϊον, *ib.*, o. ἤϊσαν; – *fut. ep.* εἴσομαι, o. af *aor. med.* εἰσάμην, 3 *sing.* εἴσατο, ἐείσατο, o. 3 *dual.* ἐεισάσθην, *Il.*; – *med.*, *præs.* ἵεμαι, *impf.* ἱέμην, *part.* ἱέμενος, see neden n. Bem. 2; – *adject. verb.* ἰτός, ἰτέος, o. ἰτητός, ἰτητέος; — Bem., gaaer, kommer, ὁδόν, en Vei, *Od.*, πεδίοιο, igiennem Sletten, *Il.*; alm. reiser, drager, εἰς Πέρσας, o. dl., *Xen.*; ἰέναι ἐπὶ νηός, til Soes, *Od.*; – alm. om enhver Bevægelse, *ex.* Vaabnenes el. Dyrens, *Il.* 3, 61; ogs. om Himmellegemernes og Tidens Løb, *Od.*; φάτις εἶσι, Rygtet gaaer, *ib.* 23, 362; – *b) c. part.*, ogs. *c. inf. fut.*, begynder, o. dl., *ex.* ᾔϊε – αἰνέων, gik at rose, d. e. begyndte at rose, *Herod.* 1, 122; ᾖα ἐρῶν, jeg vilde just sige, *Plat.*; jf. ogs. βῆ δ' ἴμεν u. βαίνω; – *c)* m. forskiellige *præpos.*, ᾔεσαν ἐπὶ τήν διαίρεσιν, skrede til Deling, *Xen.*; ἰέναι ἐπὶ *s.* πρός τοὺς πολεμίους, at rykke imod, at angribe; men ἰέναι τινὶ διὰ φιλίας, ἔχθρας, μάχης, at omgaaes el. behandle nogen som Ven, som Fiende, at kæmpe med nogen; ἰέναι εἰς ταὐτόν, εἰς λόγους, at komme sammen for at underhandle; – *d) imperat.*, ἴθι δή, gaa da! ogs. som Udraab: vel an da! videre! — 2) *in med.* ἵεμαι, iler, skynder mig; ἵεσθαι ὡς τάχιστα ἐπὶ τὸ ἄκρον, o. dl., ofte h. *Xen.*; dog skrive nogle, *ex. Wolf.* o. *Dindorpf.*, f. ἵεμαι, ἱέμενος, *etc.*, overalt ἵεμαι, ἱέμενος, *etc.*, af ἵημι; derim. ἐεισάσθην συλήσειν, ilede at tage, *Il.* 15, 544; — 3) *attice* har *præs.* εἶμι sædv. *fut.* Bem., *ex.* ὡς ἰόντες ἐπὶ τοὺς πολεμίους, *Thuc.* 5, 65; ligel. ogs. *Herod.* 8, 60, 3, ἀπίασί τε οὐδένι κόσμῳ; dog vedbliver ogs. *att.* undert. *præs.* Bem., *ex. Æsch. Eum.* 243, hvilket ogs. sild., *ex.* hos *Plut.*, almindeligen er Tilfældet; – (af *inus.* ἔω, ἴω, hvf. ogs. d. lat. *eo*, *ire*); – [f. ĭ har *Hom.* ῑ i den første Arsis i ἴομεν, *ep.* f. ἴωμεν, o. ligel. for Versets Skyld i ἰόμενος].

εἰν, ogs. εἰνί, *poët.* f. ἐν, bes. h. *Hom.*, ogs. h. *Trag.*, ogs. undert. i Sammens., *ex.* εἰνόδιος. — εἰναετίζομαι, er – εἰνάετής, 2; (ἐννέα, ἔτος), niaarig, ni Aar gammel; *neutr.* εἰναετές som *adverb.*, i ni Aar, *Hom.* — εἶναι, 1) *inf.* af εἰμί; 2) som *inf.* af εἶμι f. ἰέναι, *Hes. Op.* 353, *inc.* — εἶναι, *inf. aor.* 2 til ἵημι, sender. — εἰνάκις, *adv.*, *poët.* f. ἐννάκις, nigange, *Od.* — εἰνάλιος, 3, *poët.* f. ἐνάλιος, *Od.* — εἰναλίφοιτος, 2, *i. e.* ἐν ἁλὶ φοιτῶν, som gaaer el. bevæger sig i Havet, *poët.* — εἰνάνυχες, *adv.*, (ἐννέα, νύξ), i ni Nætter, *Il.* 9, 466. — εἰνάπηχυς, υ, *poët.* f. ἐννεάπηχυς. — εἰνάς, άδος, ἡ, *poët.* f. ἐννεάς, *Hes. Op.* 808, 9.

εἰνατέρες, αἱ, Svigerinder, Brødrenes Koner, *Il.*; jf. ἀέλιοι. — εἴνατος, 3, *poët.* f. ἔνατος, d. niende, *Il.* — εἰναφώσσων, 2, (ἐννέα, φώσσων), med ni Seil, *poët.* — εἵνεκα, *Hom.*, ogs. εἵνεκεν, *Pind.*, egentl. *poët.* o. *ep.*, dog ogs. *att.*, f. ἕνεκα, formedelst. — εἰνί, *ep.* f. εἰν, ἐν, in, *Hom.* — εἰνόδιος, 3, *poët.* f. ἐνόδιος, *Il.* — εἰνοσίφυλλος, 2, (ἔνοσις, φύλλον), rystende Løvet el. Bladene, df. skovrig, h. *Hom. epith.* til Bierge. — εἴνυμι, jf. *Il.* 23, 135, see u. καταέννυμι. — εἴξασι, 3 *pl. att.* f. ἐοίκασι, see u. ἔοικα. — εἴξασκε, *jon.* forlænget *aor.* af εἴκω, viger, giver efter, *Hom.* — εἶξις, ἡ, (εἴκω), Vigen el. at vige, at give efter. — εἷο, *ep. gen.* f. ἕο, οὗ, *sui*, *Hom.* — εἰοικυῖα, *ep. part. fem.* til ἔοικα, *Il.* — εἰ οὐ, see u. εἰ μή.

εἶπα, *aor.* 1 f. d. sædv. εἶπον, s. m. s. — εἰπεῖν, *ep.* εἰπέμεν, *inf. aor.* af εἶπον. — εἴπερ, naar ellers, naar nemlig, eftersom, *siquidem*, *Hom.*, som ogs. har εἴπερ τε, εἴπερ γάρ τε, o. dl.; εἴπερ, εἴπερ τε, εἴπερ καί, ogs. f. καὶ εἰ, ogsaa da, *Od.*; *att.* heder εἴπερ ἄρα, naar det er saa, *Plat.* — εἴ ποθεν, ogs. εἴποθεν, om el. hvis nogenstedsfra, *Od.* — εἴ ποθι, om el. hvis nogensteds, *Od.*

— *εἶπον*, sagde, talte, efter Bem. *aor.* 2 til *φημί* el. *λέγω*, *imperat.* *εἰπέ*; *part.* *εἰπών*, *inf.* *εἰπεῖν*; – dertil hører ogs. *aor.* 1 *εἶπα*, hvf. bes. *att.*, 2 *sing.* o. *pl.* *εἶπας*, *εἴπατε*, o. *εἰπάτω*, 3 *sing.* af *imperat.* *εἶπον* (ikke *εἰπόν*, *vid. Buttm.*); *part. jon.* *εἴπας*; jf. ogs. det hertil efter Bem. hørende *fut.* *ἐρέω*, *ἐρῶ*, o. *pf.* *εἴρημαι*; — *εἰπεῖν* bruger *Hom.* saavel *absol.*, som ogs. m. *acc.* *ἔπος*, *μῦθον*, o. dl.; *ὡς ἔπος εἰπεῖν*, saa at sige, for Exempel, o. dl., *att.*; ligel. *att.* *c. acc. person.*, *ex.* *αὐτὴν οὐδ' εἶπα οὐδ' ἐποίησα οὐδέν*, *Xen. M. S.* 2, 2, 8; – (af *inus.* *εἴπω*, o. besl. m. *ἔπος*).

εἴποτε, naar nogensinde, ogs. forstærk. *εἴποτε δή*, bes. i Bønner, *ex. Il.* 1, 503; *b)* om maaskee, om muligen, *c. opt.*, *ib.* 2, 97; *c)* *εἴποτ' ἔην γε*, *Il.* 3, 180, forklares forskielligen ved: ach han var det! (er det ikke mere), el. var han det dog endnu! el. hvis han nogensinde var det, (hvad han nu ikke mere er). — *εἴ που*, hvis nogensinde, hvis muligen; *εἴ τί που ἔστιν*, hvis det er muligt, *Od.* 4, 193. — *εἴ πως*, hvis muligen, hvis paa nogen Maade, *Hom.*

εἰραφιώτης, *ου*, *ὁ*, *epith.* til Bacchus, skal være af *ῥάπτω*, alts. den i Zeus's Lend Indsyede, *poët.* — *εἰργάθω*, *poët.* forlæng. af *εἴργω*. — *εἰργμός*, *att.* *εἱργμός*, *ὁ*, (*εἴργω*), Indspærren; 2) Lænke, Baand; df. — *εἰργμο-φύλαξ*, *ακος*, *ὁ*, Fængselsvogter. — *εἴργνυμι* o. *εἰργνύω*, = flgd. — *εἴργω*, (*att.* ogs. *εἵργω*, jf. Bem. 2), *f.* *ξω*, holder ude el. borte; *τῆλέ με εἴργουσιν*, *Il.* 23, 72; afholder el. holder tilbage, udelukker, *τινὰ ἱερῶν*, *σπονδῶν*, o. dl., fra Andeel deri; ogs. (*βέλος*, *acc.*) *ἔεργε ἀπὸ χροός*, *Il.* 4, 130; *att.* bruges *fut. med.* m. *pass.* Bem., *ex. Xen. Anab.* 6, 4, 16; *b)* *transl.*, forbyder, *ex.* *ὁ νόμος εἴργει μὴ ἀποκτείνειν*, *Soph.* – 2) indslutter; bes. *att.* *εἵργω*, *etc.*, kaster i Fængsel, *ex.* *τούτους εἷρξε ἐν τῇ ἀκροπόλει*, *Xen. Hell.* 2, 4; (rimel. besl. m. *εἴρω*, binder).

Εἰρέμης, *ὁ*, (af *εἴρω*, siger), anføres som Grundform til *Ἑρμῆς*, *Plat. Crat.* — *εἴρερος*, *ὁ*, Trældom, Slaveri, alene *Od.* 8, 529; (rimel. af *εἴρω*, binder, ligesom *servus* af *sero*). — *εἰρεσία*, *ἡ*, (*ἐρέσσω*), Roening el. at roe, *Od.*; df. sild., *a)* Rorskarlenes sædvanlige Sang; *b)* *transl.*, enhver heftig Bevægelse. — *εἰρεσιώνη*, *ἡ*, (*εἶρος*), en med Uld omvunden og med Høstfrugter smykket Krands af Olie- el. Laurbærgrene, som paa Festerne *Πυανέψια* o. *Θαργήλια*, da man offrede til Helios o. Horaerne, bares i Procession af Drenge, og derefter blev hængt over Huusdøren; ogs. den herved brugte Sang; ogs. alm. en Betlersang; 2) den med Uld omvundne Heroldstav, ellers *κηρύκειον*; 3) en Krands til den Dødes Ære. — *εἰρεῦσα*, *jon.* f. *εἰροῦσα*, *part. fem.* af *inus.* *εἰρέω* f. *εἴρω*, siger, *Hes. Theog.* 38.

εἴρη, *ἡ*, Forsamling; Forsamlingssted; (rimel. af *εἴρω*, siger, dog læses ogs. *Il.* 18, 531, *ἱράων* f. *εἰράων*, o. *Hes. Theog.* 804, *εἴρεας* f. *εἴραις*). — *εἴρην*, *ενος*, *ὁ*, d. spartanske Yngling fra sit 18de el. 20de Aar, ligesom i Athenen *ἔφηβος*; (skal være af *εἴρω*, taler, altſ. egentl. som tør tale med i Folkeforsamlingen; *Herod.* 9, 85, hede de *ἰρένες*). — **εἰρηναῖος*, 3, *adv.* *-αίως*, fredelig, rolig; — *εἰρηνάρχης*, 2, (*ἄρχω*), Fredsdommer, Politiemester; hørende til hans Embede, *εἰρηναρχικός*, 3; — *εἰρηνεῖον*, *τό*, et Fredens Tempel; o. — *εἰρήνευσις*, *ἡ*, Fredsmægling; af – *εἰρηνεύω*, ogs. *εἰρηνέω*, stifter Fred, beroliger; 2) *intr.* o. *in med.*, holder Fred, lever i Fred; – (af flgd.).

†*εἰρήνη*, *ἡ*, Fred; *πολλὴ εἰρήνη*, dyb Fred; *εἰρήνην ποιεῖσθαι*, at slutte Fred; men *εἰρήνην ποιεῖν τινι καί τινι*, at stifte Fred imellem tvende Partier; *εἰρήνην πράττειν* o. *πράττεσθαι*, at underhandle om Fred; *εἰρήνην ἄγειν*, at holde Freden, at leve i Fred; *εἰρ. ἔχειν*, at have el. nyde Fred; *b)* *transl.*, Rolighed; ogs. Sindsro; *c)* Fredens Gudinde, jf. *Plut. Cim.* 13; (rimel. af *εἴρω*, knytter, binder; jf. ogs. *εἴρω*, siger, *extr.*); df. — *εἰρηνικός*, 3, *adv.* *-κῶς*, hørende til Freden; fredelig, rolig; — *εἰρηνοδίκαι*, *ῶν*, *αἱ*, (*δίκη*), Fredsdommere; Fredsgesandtere, Romernes *Fetiales*; — *εἰρηνοποιέω*, er – *εἰρηνοποιός*, 2, (*ποιέω*), som stifter el. tilveiebringer Fred; som beroliger; o. — *εἰρηνο-φύλαξ*, *ακος*, *ὁ*, Fredsvogter, *Fetialis*.

εἰρίνεος, 2, f. *ἐρινεοῦς*, af Uld, *Herod.*; af — *εἴριον*, *τό*, f. *ἔριον*, Uld, oftest *in pl.*, *Hom.* — *εἶρις*, *ἡ*, slet Form f. *ἶρις*. — *εἰρκτέος*, 3, *adject. verb.* af *εἴργω*. — *εἰρκτή*, *ἡ*, (*εἴργω*), Indhegning; Fængsel; bes. det offentlige Fængsel i Lacedæmon, *Thuc.* 1, 131; df. — *εἱρκτοφυλακέω*, er – *εἰρκτο-φύλαξ*, *ακος*, *ὁ*, Fængselsvogter; Fangefoged. — *εἰρμός*, *ὁ*, Forbindelse; Baand, Snor, Rad; (af *εἴρω*, binder; som *series* af *sero*). — *εἰροκόμος*, 2, (*εἶρος*, *κομέω*), som bearbeider el. spinder Uld, *Il.* — *εἴρομαι*, see u. *εἴρω*, Bem. 2. — *εἰρόποκος*, 2, (*πόκος*), med Uldtotter, uldbærende, *ὄϊες*, *Hom.*; o. — *εἰροπόνος*, 2, (*πονέω*), som forarbeider Uld; af — *εἶρος*, *τό*, Uld, *Od.*; (jf. *ἔρος*, *ἔριον*, *εἴριον*); df. — *εἰροτόμος*, 2, (*τέμνω*), som afskiærer Ulden; — *εἰροχαρής*, 2, (*χαίρω*), som glæder sig ved Uld.

εἰρύαται [ῡ], *jon.* f. *εἴρυνται*, 3 *pl. pf. pass.*; o. – *εἰρύμεναι*, *εἰρύμεν*, *inf. poët.* f. *ἐρύειν*; af – *εἰρύομαι*, *εἰρύω*, *poët.* f. *ἐρύομαι*, *ἐρύω*. — *εἰρύσιμον*, *τό*, *poët.* f. *ἐρύσιμον*. — *εἴρχαται*, *jon.* 3 *pl. pf. pass.* af *εἴργω*. — *εἴρω*, *aor.* 1 *εἶρα.*, jf. *Herod.* 3, 87, ogs. *ἔρσα*, *Hipp.*, *sero*, knytter, sammenbinder; h. *Hom. in part. pf. pass.*, *ἠλέκτροισι ἐερμένος*, bunden dermed, indfattet deri, *Od.* 18, 296; men *Herod.* 4, 190, m. udeladt Augm., *ἑρμένος*; jf. ogs. *Od.* 15, 460, *μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο*, 3 *sing. plqupf. pass.*, hvor man ogs. læser *ἔεργτο* af d. besl. *εἴργω*. — *εἴρω*, siger, taler, h. *Hom.* alene i 1 *sing. præs.*, *ex. Od.* 2, 162; af *med.* har *Hom.* m. *act.* Bem. 3. *sing.* o. *pl. impf.* *εἴρετο*, o. *εἴροντο*, *Il.* 1, 513, *Od.* 11, 542; men *εἴρηται*, 3 *pf.* see u. *ἐρῶ*; – 2) *εἴρομαι*, *jon.* f. *ἔρομαι*, lader mig sige, sporger, *Hom.*, *Herod.*; – (*εἴρω*, siger, er oprindel. eet Ord m. *εἴρω*, knytter – Stavelser, Ord, o. s. v. –, jf. *sero*, *sermo*; ogs. *fut.* *ἐρέω*, *ἐρῶ*, hører til denne Stamme).

†*εἴρων*, *ωνος*, *ὁ*, som bruger en forstilt Tale, som taler anderledes end han tænker, som taler ironisk; (rimel. besl. m. *εἴρω*, siger); df. — *εἰρωνεία*, *ἡ*, Forstillelse i Talen, Ironie; ogs. som Talefigur, bes. er den sokratiske Ironie en forstilt el. antagen Uvidenhed, for at beskæmme Modstanderen; – 2) antaget Skin, blot el. tomt Foregivende; *πᾶσαν ἀφεὶς εἰρωνείαν*, med Tilsidesættelse af alle Udflugter, *Dem. p.* 42; df. – *εἰρωνεύομαι*, er – *εἰρωνευτής*, *οῦ*, *ὁ*, = *εἴρων*, s. m. s.; – hørende dertil, forstilt, ironisk, *εἰρωνευτικός*, 3; o. — *εἰρωνικός*, 3, = frgd. — *εἰρωτάω*, *ep.* o. *jon.* f. *ἐρωτάω*.

εἰς, ogs. *ἐς*, *præpos. c. acc.*, m. Grundbem. *in* (*c. acc.*), ind, ogs. *ad*, til, henimod, o. dl.; — 1) egentligst staaer *εἰς* hos Verber, som udtrykke en Bevægelse til el. en Retning imod et Sted, *ex. ἀφικνεῖσθαι εἰς τόπον*, *πορεύεσθαι εἰς Πέρσας*, til Persien; ligel. *οἴχεσθαι εἰς τοὺς πολεμίους*, ind imellem dem; *poët.* ogs. hos Personers Navne, *ex. Σπεύδομαι εἰς Ἀχιλῆα*, *Il.* 15, 402, jf. 17, 709; sield. h. *subst.*, *ex. ὁδὸς ἐς λαύρην*, *Od.* 22, 128; – *b*) *gen.* h. *εἰς* hænger altid af et udeladt *subst. acc.*, bes. *οἶκον*, *δῶμα*, *χώραν*, o. dl.; *ex. εἰς Ἀΐδαο*, ogs. fuldst. *εἰς Ἀΐδαο δόμους*, ned til Hades, *Hom.*; *εἰς Αἰγύπτοιο*, *sc. ῥόον*, *Od.* 4, 581; *ἐς Ἀθηναίης*, *sc. ἱερόν*, *etc.*; jf. det lat. *ad Apollinis*, *sc. ædem*; ogs. ofte i Prosa, *ex. εἰς διδασκάλων*, *εἰς παιδοτρίβου*; *sc. δώματα*, *Plat.*; — 2) *εἰς* staaer ogs. ofte hos Verber, som vel ikke i og for sig selv udtrykke en Bevægelse til Stedet, men som dog forudsætte, at en saadan har fundet Sted, *ex. πέρνασκε* – *ἐς Σάμον* –, solgte derhen, *Il.* 24, 753; *παρεῖναι ἐς Σάρδις*, *φανῆναι ἐς Προκόννησον*, at komme derhen, *Herod.*; hertil hører ogs. *Ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε*, kom bedende til P., *Il.* 16, 574; *ἐς θρόνους ἕζοντο*, sade derpaa, (hvorv. man kunde supplere *ἐλθόντες*), *Od.* 4, 51, jf. 20, 96; *ἐφάνη λῖς εἰς ὁδόν*, *sc. ἐλθών*, *Il.* 15, 275; endog h. Verber som udtrykke Bevægelse fra Stedet, sættes *εἰς* elliptisk, *ex. ἐβουλεύοντο ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα*, *Herod.* 6, 100; jf. *Xen. Anab.* 1, 2, 24; — 3) formedelst etslags Analogie med Bevægelsen til el. Retningen imod et Sted bruges *εἰς* i flgd. Forbindelser: – *a*) i Udtrykkene: at sige, vise, vise sig, o. dl., betegner *εἰς* Retningen til de Personer, som man taler til, for hvilke noget viser sig, *etc.*, *ex. οἱ πατέρες* – *πολλὰ δὴ καὶ καλὰ ἔργα ἀπεφήναντο εἰς πάντας ἀνθρώπους*, for alle Mennesker, *Plat.*; *καλὸν σφίσιν ἐς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἀγώνισμα φανεῖσθαι*, *Thuc.* 7, 56; – *b*) alm. udtrykker *εἴς τι*, et Hensyn paa el. til noget, *quod attinet ad*, *ex. εἰς πάντα πρῶτον εἶναι*, i alle Henseender; *εἰς μὲν οὖν χρήματα* –, *ταῦτα ζημιούσθω*, med Hensyn til Penge, saa –; *διαφέρειν εἰς ἀρετήν*, *Plat.*; *εἰς μαλακίαν σκώπτειν τινά*, at spotte nogens Blødhed, *Dem.*; – *c*) *εἴς τι* udtrykker ogs. ofte en Grund, et Formaal, en Hensigt, *ex. εἰς ἀγαθὸν εἰπεῖν*, *εἰς ἀγαθὰ μυθεῖσθαι*, for at bevirke noget Godt, *Il.*; *εἰς κέρδος τι δρᾶν*, for Fordelens Skyld, *Soph.*; *εἰς τί*; hvorfor? i hvilken Hensigt? *id. Trach.* 403; *εἰς ὅ*, *quare*, hvorfor, *Herod.*; – *d*) hertil hører ogs. den hyppige Omskrivning af *adverb.* ved *εἰς* med sin Casus, *ex. τιμωρέειν ἐς τὰ μέγιστα*, *Herod.* 8, 144; *εἰς καλόν* f. *καλῶς*, rigtigen, passende, *Soph.*; *εἰς τάχος*, *εἰς κάλλος γράφειν*, f. *ταχέως*, *etc.*; *ἐς χάριν τέλλεται*, f. *χαριέντά ἐστιν*, *Pind. Ol.* 1, 121; *εἰς πάντα*, i enhver Hensigt; — 4) *εἰς* h. Tidsbegreber betegner: – *a*) indtil, *ex. ἐς τί*; hvorlænge? *ἐς ὅ*, saalænge som, *donec*, *ep.* ogs. *εἰσόκε*, hvf. *att. ἔς τε*, h. *Herod.* ogs. *ἐς οὗ*; – *b*) *εἰς ἑσπέραν*, imod Aften; men ogs. om en Varighed, *ex. εἰς ἐνιαυτόν*, for el. igjennem hele Aaret; *ἐς θέρος*, *ἐς ὀπώρην*, om Sommeren, om Høsten, *Od.*; *εἰς τὴν ὑστεραίαν*, Dagen efter; *εἰς τρίτην*, m. o. u. *ἡμέραν*, overmorgen; ligel. m. *adverb.*, *εἰς ἅπαξ*, *εἰς ἀεί*, *εἰς τῆμος*, *εἰς αὔριον*, o. fl.; — 5) h. Talbegreber betegner *εἰς*, – *a*) omtrent, henved, *ex. ναῦς ἐς τὰς τεσσαρακοσίας*, *Thuc.*; – *b*) *distribut.*, *ex. εἰς δύο*, *bini*; *εἰς ἑκατόν*, *centeni*; *ἄγειν τὴν τάξιν εἰς ἕνα*, at lade marschere Mand for Mand; — 6) i

Sammensætninger betegner εἰς, derind, dertil, deri, derpaa; – (jf. ogs. ἐς o. ἐν; *oppon.* ἐκ).

εἷς, μία, ἕν, gen. ἑνός, μιᾶς, ἑνός, een, eet, *unus*; *ep.* forstærk. εἷς οἶος, ogs. εἷς μοῦνος (μόνος); εἷς τις, nogensomhelst, *unus aliquis*; εἷς ἕκαστος, enhver, *unusquisque*; καθ' ἓν ἕκαστον, Stykke for Stykke; καθ' ἓν εἶναι, at være enige, *Xen.*; som Ordsprog: εἷς ἀνήρ, οὐδεὶς ἀνήρ, een er ingen, (*ex.* som Vidne); – i Modsætn. ὁ εἷς, *ex.* οἱ μὲν δύο –, ὁ δὲ εἷς –, *Xen.*; bes. εἷς μέν, εἷς δέ, den ene, den anden, *unus, alter*; μηδὲ εἷς, end ikke een; – 2) f. τὶς, nogen, *quidam.* — εἶς, *2 sing. præs. a)* af εἰμί, er; *b)* af εἶμι, gaaer. — εἵς, *part. aor. 2* af ἵημι. — εἶσα, *aor. defect.*, som *Buttm.* henfører til ἧμαι, nogle til ἕζω, *inf.* ἕσαι, ἕσσαι, men alene i Sammens., *ex.* ἐφέσσαι, *part.* ἕσας, ἕσσας, *Od.*, *imperat.* εἶσον, *ib.*; af *med.* m. *act.* Bem. bruges *att.*, *aor.* 1 εἰσάμεν, o. *jon. fut.* ἕσομαι, ἕσσομαι, o. *pf.* εἷμαι; – Bem. satte, lod sætte sig; εἷσε ἐν κλισμοῖς, κατὰ κλισμοῖς, ἐπὶ θρόνου, o. dl., *Hom.*; σκοπὸν εἷσε, udstillede, *id.*; δῆμον εἷσεν ἐν Σχερίῃ, lod nedsætte sig, bosatte, *Od.* 6, 8; jf. ogs. ἐφεῖσα; – *b)* bes. *att. in aor. med.*, εἰσάμην, har opreist, begrundet, anlagt, *ex.* et Tempel; dog ogs. *Herod.* 1, 66, Λυκούργῳ – ἱρὸν εἰσάμενοι; jf. ἱδρύω.

εἰσαγγελεύς, έως, ὁ, som anmælder el. forkynder; 2) som anklager; o. — εἰσαγγελία, ἡ, Forkyndelse, Anmældelse; 2) Anklage; sædv. i Athenen: en til Raadet indgiven Anklage, bes. for saadanne offentlige Forbrydelser, hvis Straf ikke var noie bestemt i Lovene; – horende til en saadan Anklage, εἰσαγγελικός, 3; af — εἰσ-αγγέλλω, *f.* -γελῶ, anmælder, bes. som θυρωρός el. Dorvogter; alm. forkynder, foredrager; 2) anklager for Raadet, *etc.*, jf. frgd., Bem. 2, τοὺς ἀδικοῦντας, *Dem.*; ὁ εἰσαγγείλας, Angiveren, Forræderen, *Xen.*; ds. — εἰσαγγελτικός, 3, = εἰσαγγελικός, νόμος, *Dem.* — εἰσ-αγείρω, *irr.*, samler el. forsamler dertil, deri, ἐρέτας ἐς νῆα, *Hom.*; *in med.*, at forsamle sig deri, *Od.*; men νέον ἐσαγείρετο θυμόν, samlede atter sit Mod, kom atter til Besindelse, *Il.*

† εἰσ-άγω, *irr.*, *f.* ξω, fører derind, derhen, dertil; h. *Hom.* ogs. m. dobbelt *acc.*, *ex. Od.* 4, 43; men Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους, bragte dem til, bosatte dem paa Kr., *ib.* 3, 191; εἰσάγειν τὸν ἰατρόν τινι, at lade hente Lægen til nogen; 2) indfører, σῖτον, φορτία, *transl.* ἔθος, en Skik, πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικήν, paadrager, *Dem.*; 3) indfører el. indkalder for Retten, τινὰ εἰς τὸν δῆμον, ogs. δίκην εἰς τὸ δικαστήριον, o. dl.; *verbale*, εἰσακτέον – εἰς τὸ δικ. τούτους, *Xen.*; 4) indleder, begynder at foredrage; εἰσάγειν εἰς τὸ θέατρον, at bringe paa Scenen; ds. — εἰσαγωγεύς, έως, ὁ, som fører el. bringer derind; bes. som inddrager for Retten; ogs. etslags Betient h. Øvrigheden; — εἰσαγωγή, ἡ, Indførelse; Indledning, Indgang; – horende dertil, εἰσαγωγικός, 3; o. — εἰσαγώγιμος, 2, som maa indføres; indført, fremmed; *b)* sammenbragt, samlet; *c)* ἐσαγ. δίκη, som af Archonten overgives Dommerne til Afgiørelse.

εἰσαεί, *adv.*, f. εἰς ἀεί, for stedse. — εἰσαείρω, = εἰσαίρω; *in med.*, tager til mig. — εἰσ-αθρέω, faaer Øie paa nogen, τινά, *Il.* 3, 450; seer derind. — εἰσ-αίρω, *irr.*, bærer el. fører derind, lægger deri. — εἰσαΐσσω, *f.* ξω, *poët.* f. εἰσάττω. — εἰσ-αΐω, *poët.* f. εἰσακούω, fornemmer, hører. — εἰσ-ακοντίζω, kaster Kastespydet derind, derpaa. — εἰσ-ακούω, *irr.*, *f.* ούσομαι, hører derpaa, fornemmer; forstaaer; *b)* hører derind el. udenfra; *c)* adlyder nogen, τινί, *Herod.* 6, 86, 5. — εἰσ-αλείφω, indsalver. — εἰσ-άλλομαι, *irr.*, springer derind, derpaa, πύργον, τεῖχος, bestormer, *Hom.*; εἰσήλατο εἰς τὰ τείχη, drog hurtigen derind, *Xen.* — εἰσ-αμείβω, πόλιν, gaaer derind, *Æsch.* — εἰσάμην, *aor.* 1, *a)* af εἶμι; χροὸς εἴσατο, gik el. trængte derigiennem, *Il.* 13, 191, (hvor der dog ogs. læses, χρώς εἴσατο, var at see); *b)* af εἴδομαι, syntes; lignede, *ib.* 2, 215. — εἰσάμην, *aor.* 1 *med.* til εἶσα, s. m. s.

εἰσ-αναβαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, gaaer op derpaa, bestiger, ὑπερῷον, ogs. εἰς ὑπερῷα, *Hom.* — εἰσαναβολή, ἡ, som ἀναβολή, Udsættelse, Nølen. — εἰσ-αναγκάζω, *f.* άσω, tvinger derind; tvinger til noget. — εἰσ-ανάγω, *irr.*, fører derind, εἴρερον, i Trældom, *Od.* — εἰσ-αναλίσκω, *irr.*, forbruger derpaa. — εἰσανεῖδον, (εἴδω, *irr.*), seer, skuer op dertil, οὐρανόν, imod Himmelen, *Il.* — εἰσάνειμι, (εἶμι), gaaer op derpaa; ἠέλιος – Οὐρανὸν εἰσανιών, *Il.* 7, 423. — εἰσ-ανέχω, *irr.*, holder i Veiret; *in med.*, hæver mig, staaer op. — εἰσανορούω, farer, iler op derpaa, *poët.* — εἰσάντα, *adv.*, (ἄντα), ligeoverfor, lige imod; εἴσαντα ἰδεῖν o. ἰδέσθαι, lige derpaa, lige i Ansigtet. — εἰσ-αντλέω, øser el. fylder deri.

εἰσάπαν, *adv.*, f. εἰς ἅπαν, ganske og aldeles; overhovedet. — εἰσάπαξ, *adv.*, f. εἰς ἅπαξ, paa eengang; eengang for alle. — εἰσ-αποβαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, stiger derind, *c. acc.* — εἰσ-αποκλείω, indeslutter deri. — εἰσ-αποστέλλω, sender derind. — εἰσ-αράσ-

οω, lader bryde los derpaa; ἐσαράξαντες τὴν ἵππον, efterat have kastet Rytteriet ind paa Fodfolkene, *Herod.* 4, 128. — εἰς-ἀριθμέω, tæller dertil. — εἰς-ἁρπάζω, river derind. — εἰσαρύομαι, (ἀρύω), øser deri. — εἴσατο, εἴσατο, see u. εἰσάμην, εἰσάμην. — εἰς-ἄττω, farer el. springer los derpaa. — εἰς-αὐγάζω, beseer, beskuer. — εἰσαῦθις, dor. εἰσαῦτις, *adv.* f. εἰς αὖθις, for en anden Gang, i Fremtiden, herefter. — εἰσαύριον, *adv.*, f. εἰς αὔριον, for i Morgen. — εἰς-ἀφάω, v. εἰς-ἀφάσσω, befoler indvendigen, τῷ δακτύλῳ, ogs. τὸν δάκτυλον, med Fingeren. — εἰς-ἀφίημι, *irr.*, sender, kaster, lader derind; indlader, *Xen.* — εἰς-ἀφικάνω, v. εἰς-ἀφικνέομαι, *irr.*, f. ἵξομαι, naaer el. kommer hen til et Sted, *c. acc.*, *ex.* Ἴλιον εἰσαφικέσθαι, *Hom.* — εἰς-ἀφύσσω, *irr.*, øser deri.

εἰς-βαίνω, *irr.*, f. -βήσομαι, gaaer el. drager derind, bes. med v. uden εἰς τὰς ναῦς, indskiber mig; *transl.*, εἰσβαίνει μοί τι, noget paakommer mig, *Soph. Trach.* 298. — εἰς-βάλλω, *irr.*, f. -βαλῶ, kaster derind, bringer hurtigen derind, στρατιὴν — ἐς Μίλητον, *Herod.*; 2) sædv. *intr.*, kaster mig el. bryder derind, gaaer løs derpaa, gjør Indfald, ἐς Λυδίην, *id.*; ogs. lander, *appello*; bes. om Floder, at udgyde sig, εἴς τι, *Xen.*; sjeld. *c. acc.*, *ex.* εἰσβάλλειν πόλιν, at komme tilfældigen derind el. derhen, *Eur.* — εἰσβασις, ἡ, Gaaen el. at gaae derind, Indgang; v. — εἰσβατός, 3, tilgængelig; (af εἰσβαίνω). — εἰσβιάζομαι, (βιάζω), falder el. bryder voldsomt derind. — εἰς-βιβάζω, bringer el. fører derind, τὸν στρατὸν ἐς τὰς νέας, indskiber, *Herod.* 6, 95. — εἰς-βλέπω, seer derpaa el. paa nogen. — εἰς-βοηθέω, gaaer ind for at hjelpe. — εἰσβολή, ἡ, (εἰσβάλλω), Kasten el. at kaste derind; 2) Indtrængen; Indfald, Indbrud; 3) Indgang, Tilgang, snævert Pas, *Xen.*; ogs. Indløb, Munding; 4) Indgang, Begyndelse.

εἰς-γράφω, indskriver; *in med.*, lader mig indskrive el. optage, εἰς τὰς σπονδάς, *Thuc.* — εἰς-δανείζω, bringer til mig ved Udlaan imod Renter. — εἰς-δέρκομαι, *irr.*, *aor.* εἰσέδρακον, faaer Øie derpaa, bliver vaer, *Hom.* — εἰς-δέχομαι, *irr.*, antager, optager; indlader, τινὰ τειχέων, *Eur.*; *transl.*, indrømmer; *df.* — εἰσδοχή, ἡ, Indladen; Antagelse, Modtagelse. — εἰσδρομή, ἡ, (εἰστρέχω), Indfald, Angreb. — εἴσδυσις, ἡ, Indgang; af — εἰς-δύω [ῡ], sædv. εἰσδύομαι, ogs. εἰσδύνω [ῡ], f. -δύσω [ῡ], gaaer, trænger, dukker ned el. ind deri; Οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, du indlader dig ikke derpaa, vover dig ikke deri, *Il.* 23, 622; sniger el. lister mig derind, εἴς τι, *Dem. p.* 153; b) *transl.*, καὶ σφίσι — δεινόν τι ἐσέδυνε, faldt dem ind. — εἰς-ἐάω, indlader. — εἰς-ἐγγίζω, nærmer mig. — εἰς-εῖδον, *irr.*, beskue, skuede; fik Øie paa, saae, blev vaer, *Hom.* — εἰς-ειλέω, vikler ind deri; forvikler dermed.

εἴσειμι, (εἶμι), gaaer derind, μετ' ἀνέρας, ind iblandt Mændene, *Od.*, ὀφθαλμοὺς τινος, kommer for nogens Øine, *Il.* 24, 463; — εἰσιέναι ἐπὶ τὸ δεῖπνον, at gaae hen at spise, *Xen.*; εἰσιέναι ἐπί, παρά, πρός, ὥς τινα, at gaae hen til nogen, at besøge nogen, *id.*; ἐκπονῶ τὰ εἰσιόντα, hvad jeg har spiist og drukket, *id.*; — b) εἰσιέναι i d. attiske Ret: at indfinde sig (som Klager el. Anklaget) for Retten, undert. *absol.* el. m. underforst. εἰς τὸ δικαστήριον, *ex. Dem. p.* 407; bes. om Klageren, εἰσιέναι δίκην s. γραφὴν κατά τινος, *ex. id. p.* 480; men μελλόντων εἰσιέναι τῶν δικῶν —, da Sagerne skulde foretages, *id. p.* 539; — c) *transl.*, εἰσῄει αὐτούς, — ὅπως — οἴκαδε ἀφίκοιντο, det faldt dem ind (at betænke), hvorledes —, *Xen. Anab.* 5, 9, 17; sjld. ogs. εἰσῄει αὐτὸν μνήμη, λογισμός, o. dl.

εἰσέλασις, ἡ, Handlingen — εἰσελαύνω, *irr.*, *poët.* εἰσελάω, f. άσω, driver, jager derind, ἵππους, *Il.*; ποιμὴν — εἰσελάων, som driver Hiorden, *Od.* 10, 83; b) sædv. m. underforst. πόδας, ἵππον, ἅρμα, στρατόν, ναῦν, o. dl., gaaer, rider, kiører, marscherer, seiler derind; εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν, drog ind i Byen, *Xen.* — εἰσελαστικός, 3, hørende til et Indtog, εἰσέλασις; *ds. ludi iselastici* h. *Plin.* — εἰσέλευσις, ἡ, (εἰσέρχομαι), at komme derind; Indgang, Indtog. — εἰσελκύω, sædv. εἰς-έλκω, trækker el. slæber derind. — εἰσεμπορεύομαι, (πορεύω), drager som Handelsmand derind el. derhen. — εἰσέπειτα, *adv.*, f. εἰς ἔπειτα, for Eftertiden. — εἰς-επιδημέω, kommer el. gaaer som Fremmed derhen. — εἰς-έργνυμι, v. -εργνύω, indspærrer. — εἰσερπύζω, sædv. εἰς-έρπω, kryber derind el. derhen. — εἰς-ἐῤῥω, *irr.*, gaaer ind, pakker mig derind, sædv. *in imperat.*, dog ogs. *aor.* εἰσήῤῥησεν, *Ar. Equ.* 4. — εἴσερσις, ἡ, (εἴρω, binder), Tilknytning; Indføining, Forbindelse. — εἰς-ερύω [ῠ], *irr.*, trækker derind, νῆα σπέος, *subduco*, *Od.* 12, 317.

εἰς-έρχομαι, *irr.*, f. εἰσελεύσομαι, *aor.* εἰσῆλθον, gaaer el. kommer derind, h. *Hom.* oftest *c. acc.*, *ex.* δόμους, κλισίην ἐσελθεῖν, dog ogs. m. εἰς; — *att.* sædv. m. εἴς s. ἐπί τι, πρός τινα, o. dl., ligesom εἴσειμι, s. m. s.; εἰσελθεῖν εἰς τὸν πόλεμον, at begynde Krigen, at

tage Deel deri, εἰς τὰς σπονδάς, at antage, εἰς τοὺς ἐφήβους, at komme i deres Klasse, *Xen.*; – *b)* om Varer, Penge, o. dl., at gaae el. komme ind, *id.*; – *c)* i den attiske Ret, = εἴσειμι, Bem. *b*; men ogs. om Dommerne, *ex.* ἵν᾽ ὑμεῖς, ἐφ᾽ οἷς εἰσεληλύθατε ὀμωμοκότες, δικαίως ψηφίσησθε, *Dem.* 382; – *d) transl.*, paakommer, πείνη δῆμον, *Od.*; (μένος) ἄνδρας ἐσέρχεται, de blive modige, *Il.* 17, 157; εἰσῆλθε τὸν ἀκούσαντα, da han havde hørt dette, faldt det ham ind, *Herod.*; *att.* sædv. *c. dat.*, *ex.* φόβος, ἵμερος εἰσῆλθέ μοι, paakom mig.

εἴσετι, *adv.*, f. εἰς ἔτι, indtil nu, endnu, fremdeles. — εἰς-ευπορέω, χρήματα τῇ πόλει, understøtter den med Penge, *Diod.* — εἰς-εφίημι, *irr.*, sender, kaster, slipper, lader endnu derind el. ind deri. — εἰς-έχω, *irr.*, *f.* ξω, holder derind el. ind deri; 2) *intrans.*, naaer el. strækker mig derhen, derind; ἐς τὸν οἶκον ἐσέχων ὁ ἥλιος, som skinnede derind, *Herod.* 8, 137; jf. 2, 11, 138. — εἰς-ηγέομαι, indfører, forebringer, foredrager, giør et Forslag, πόρον χρημάτων, viser en Udvei dertil, *Xen. Hell.* 1, 6, 12; ὁ ἀγαθόν τι εἰσηγούμενος οὐκ ἀτίμητος ἔσται, *id.*; ogs. εἰσηγ. περί τινος; *b)* εἰσηγεῖσθαι τοῖς νεωτέροις, at undervise Ungdommen, *Isocr.*; df. — εἰσήγημα, τό, et Foredrag el. det Foredragne; det giorte Forslag; o. — εἰσήγησις, ἡ, Handlingen εἰσηγεῖσθαι; – som foretager denne Handling, εἰσηγητής, οῦ, ὁ. — εἰς-ηθέω, *Herod.*, ogs. εἰσηθίζω, sier deri. — εἰσήλατο, *aor. med.* af εἰσάλλομαι.

εἶσθα, f. εἶς, 2 *sing. præs.* af εἶμι, gaaer, *Il.* — εἶσθαι, *inf. pf. pass.* af ἵημι. — εἴσθεσις, ἡ, (εἰστίθημι), Indgang, Begyndelse, *gramm.* — εἰς-θέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, løber derind. — εἰς-θλίβω [ῑ], *f.* ψω, trykker derind. — εἰς-θρώσκω, *irr.*, *aor.* εἰσέθορον, springer derind, *Il.* — εἰσί(ν), 3 *pl. præs.* af εἰμί, er; men εἶσι(ν), 3 *pl. præs.* af εἶμι, gaaer. — εἰσιδεῖν, *ep.* -ιδέειν, *inf.* af εἰσεῖδον, s. m. s. — εἰς-ιδρύω, anlægger el. opbygger deri; df. *pf. pass.*, ἐσίδρυταί σφι – ἱρόν, *Herod.* 4, 62. — εἰσίζομαι, (ἵζω), sætter mig deri, λόχον, lægger mig i et Baghold. — εἰς-ίημι, *irr.*, sender, kaster, lader komme el. slippe derind; *b) in med.*, begiver mig derind; Αὐλὴν ἐσιέμεναι, gaaende derind, *Od.* 22, 470; dog ogs. undert. m. *act.* Bem., *ex.* τοὺς πολεμίους – εἰσέσθαι, at have indladt dem, *Hell.* 1, 3.

εἰσίθμη, ἡ, (εἴσειμι), Indgang, *Od.* — εἰς-ικνέομαι, *irr.*, *f.* -ίξομαι, kommer derind; men *pass.*, εἰσικνουμένη βέλει –, giennemboret deraf, *Æsch. Suppl.* 553. — εἰς-ιππεύω, rider derind. — εἰς-ίπταμαι, *irr.*, = εἰσπέτομαι. — εἰσιτήριος, 3, hørende til en Indgang el. Begyndelse; τὰ εἰσιτήρια, *sc.* ἱερά, høitideligt Offer ved Aarets Begyndelse, ved en Regierings el. et Embedes Tiltrædelse, o. dl.; εἰσιτήριος λόγος, Tiltrædelsestale; o. — εἰσιτητός, 3, tilgængelig; (af εἴσειμι). — εἰς-καλέω, *irr.*, *f.* έσω, indkalder, μάρτυρας, *Dem.*; εἰσκαλεῖν πρὸς αὐτόν, at lade komme for sig, *Xen.* — εἰς-καταβαίνω, *irr.*, stiger ned deri el. derned, ὄρχετον, *Od.* — εἰς-κατατίθημι, nedlader el. lægger ned deri; *in med. c. acc.* νηδύν, skiuler deri, *Hes. Theog.* 890. — εἴσκειμαι, *inf.* -κεῖσθαι, (κεῖμαι), er lagt el. ligger deri; ἐπειδὴ – ἐσέκειτο πάντα, da alt var bragt ombord, *Thuc.* 6, 32. — εἰς-κέλλω, *f.* -κέλσω, bringer derind, *sc.* ναῦν, lander, *Ar.*

εἰς-κηρύττω, *f.* ξω, opfordrer ved Herolden el. som Herold til Kamp i Skrankerne, *Soph. El.* 690. — εἰς-κλύζω, skyller el. sproiter derind. — εἰς-κλύω, *poët.* f. εἰσακούω. — εἰς-κολυμβάω, svømmer derind. — εἰσκομιδή, ἡ, Indbringen; Indførsel; af — εἰς-κομίζω, bringer el. fører derind; indbringer; δοῦναι εἰσκομίσαντά (τινί τι), at bringe og give, *Xen.* — εἰς-κρίνω [ῑ], *f.* ινῶ, udvælger, antager for el. til noget, *oppon.* ἐκκρίνω; 2) bringer derind, ὕδωρ; df. — εἴσκρισις, ἡ, Udtagen, Udvalg. — εἰς-κρούω, slaaer derind. — εἰς-κυκλέω, dreier indad; bes. ved en Theatermaskine, εἰσκύκλημα, at unddrage noget Tilskuernes Øine, *Ar.*; *transl.*, – πράγματα δαιμόνιός τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν, har bragt Forstyrrelse ind i Huset, *id. Vesp.* 1466; df. – εἰσκύκλημα, τό, Maskine, hvorved en Gienstand bortfiernes, jf. frgd. — εἰσκυλίω [ῑ], ruller, vælter derind, forvikler i noget, εἴς τι. — εἰς-κύπτω, kiger el. seer derind.

εἴσκω, giør liig el. lignende, τινί, *Od.* 4, 247; holder for at ligne, sammenligner, τινά τινι; alm. holder el. anseer for noget, *Hom.*; ogs. m. *acc. c. inf.*, *ex. Od.* 11, 363; ogs. *absol.*, ὥς οὐ ἔΐσκεις, som du mener el. formoder, *ib.*; (af ἔϊσος, ligesom d. besl. ἴσκω af ἴσος). — εἰς-κωμάζω, drager derind i festligt Optog el. med Sang og Klang; *b)* at styrte el. bryde voldsomt derind; om en Ulykke, o. dl. — εἰς-λάμπω, lyser el. skinner derind. — εἰς-λεύσσω, seer derind. — εἰς-μάσσω, ττω, *f.* άξω, – *ep.* ogs. άσω, άσσω, ogs. *in med.*, beføler indvendigen el. med indstukken Finger;

b) *transl.*, μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν, hans Død har rørt mit Inderste, *ex. Il.* 17, 564. — εἰς-ματτεύομαι, ogſ. -ματεύομαι, = frgd. — εἰς-νέω, *irr.*, *f.* -νεύσομαι, ſvømmer derind. — εἰς-νοέω, indſeer, bemærker; erkiender.

εἰσοδιάζειν, at komme ind, *redire*, om Penge, o. dl.; o. — εἰσόδιος, 2, ſom ideligen gaaer el. kommer derind; 2) hørende til en Indgang, bringelig derved; 3) τὰ εἰσόδια, Indkomſter; af — εἴσοδος, ἡ, (ὁδός), Indgang; ogſ. Indløb, *Od.* 10, 90; στὰς ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, ved Døren, *Xen.*; ogſ. Forgaard; 2) Gaaen el. at gaae derind, beſ. Chorets Optrædelſe i Orcheſtra; 3) Indkomſt. — εἰσοικειόω, (οἰκεῖος), optager i Huſet el. ſom Ven. — εἰς-οικέω, drager derind; boſætter mig deri; - denne Handling, εἰσοίκησις, ἡ. — εἰς-οικίζω, bringer derind og boſætter ſom Nybygger el. Coloniſt; - denne Handling, εἰσοικισμός, ὁ. — εἰς-οικοδομέω, bygger deri el. udbygger, *Thuc.* — εἰς-οιχνέω, gaaer el. kommer derind, χορόν, træder op i en Dands, *Od.* 6, 157.

εἰσόκα, εἰσόκε(ν), f. εἰς ὅ κε, indtil at, *Hom.*; ſaalænge ſom, *id.* — εἴσομαι, *fut. med.*, *a)* til οἶδα, veed; *b)* til εἶμι, gaaer. — εἰς-ομόργνυμι, *irr.*, aftrykker deri. — εἴσον, *imperat.*, ſee u. εἶσα. — εἰσόπιν, *adv.*, (ὄπις), tilbage; ἐἰςόπιν χρόνου, herefter, i den følgende Tid, *Æsch.* — εἰς-οπίσω, *adv.*, for Fremtiden. — εἴσοπτος, 2, (εἰσόψομαι), ſom man ſeer el. kan ſee. — εἰσοπτρίζομαι, ſpeiler mig; af — εἴσοπτρον, τό, (ὄψομαι), et Speil. — εἰς-ὁράω, *irr.*, ſeer derpaa, betragter; df. *pass.*, μείζονες ἐσοράασθαι, *Od.*; *b)* ſeer beundrende el. med Ærefrygt paa nogen, τινά, *suspicio*; ogſ. θεὸν ὥς s. ἶσα θεῷ εἰσορᾶν, at ſee paa, at ære ſom en Gud, *Hom.*; *c)* beſ. h. *Trag.*, beſeer el. efterſeer nøiagtigen; df. ogſ. om Guderne: at hævne, ſtraffe, *Soph. Oed. Col.* 1370. — εἰς-ὁρμάω, iler el. trænger derind. — εἰς-ὁρμίζω, fører i en Havn el. Bugt; *in med.*, løber derind.

ἔϊσος [ῐ], 3, *poët.* forlæng af ἴσος; df. h. *Hom.*, *a)* ἀσπὶς πάντοσ' ἐΐση, ſom har ſamme Udſtrækning til alle Sider, d. e. aldeles rundt; *b)* νῆες ἐΐσαι, ſom gaae lige el. have Ligevægt paa Vandet; *c)* δαὶς ἐΐση, hvorved Portionerne fordeles lige, el. m. underforſt. θυμῷ, behageligt, jf. μενοεικής; *c)* *transl.*, φρένες ἔνδον ἐΐσαι, *mens æqua*, roligt og jevnt Sind, *Od.* — εἰσότε, f. εἰς ὅτε, indtil at. — εἰς-οχετεύω, leder (Vandet) derind. — εἰσοχή, ἡ, (εἰςέχω), Indbøining, Fordybning. — εἴσοψις, ἡ, Beſkuen, Skue; ogſ. = παράδειγμα; af — εἰς-όψομαι, *fut.* til εἰσοράω.

εἰς-παίω, *irr.*, *f.* -παιήσω, o. -παίσω, ſpringer, ſtyrter, ſtormer derind, *Soph.* — εἰς-πέμπω, *f.* ψω, ſender derind, τινά; bringer el. fører derind, διὰ τοῦ στόματος, *Xen.* — εἰς-περάω, *f.* άσω, *jon.* ήσω, naaer derhen, beſ. ſætter over til et viſt Punkt, Χαλκίδα, til Ch., *Hes. Op.* 653. — εἰς-πέτομαι, *irr.*, flyver derind el. ind derunder; κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, *Il.* 21, 494. — εἰς-πηδάω, ſpringer derind, deri, εἰς τὸν πηλόν, *Xen.* — εἰσπίμπλημι, = ἐμπίμπλημι. — εἰς-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder, bryder, ſtyrter derind. — εἰς-πλέω, *irr.*, *f.* -πλεύσομαι, ſeiler derind. — εἰς-πληρόω, fylder deri og aldeles. — εἴσπλοος, ὁ, *ctr.* εἴσπλους, (εἰσπλέω), Indſeiling; Indløb.

εἰς-πνέω, *irr.*, *f.* -πνεύσω, indaander, drager Veiret, *oppon.* ἐκπνέω; 2) indaander, begeiſtrer, beſ. til Kiærlighed; df. — εἴσπνηλος, s. εἰσπνήλης, ὁ, *lacon.*, en Elſker, ſom elſker (Drenge), *Call.*; o. — εἰσπνοή, ἡ, Indaanden; 2) Indgivelſe, Begeiſtring. — εἰς-ποιέω, ſkaffer el. bringer ind deri; tilegner, tilſkriver; εἰσποιεῖν ἑαυτόν τινι s. εἴς τι, at indtrænge ſig i noget; εἰσποιεῖν παῖδα εἰς οἶκόν τινος, at indſætte ſom Søn i nogens Familie, *Dem.*; *in med.*, at tilegne ſig noget; beſ. at antage i Søns Sted; df. — εἰσποίησις, ἡ, Antagelſe, beſ. i Søns Sted, Adoption; o. — εἰσποίητος, 3, antagen, adopteret. — εἰσπομπή, ἡ, (εἰσπέμπω), Sendelſe el. at ſende, føre, lade derind. — εἰσπορεύω, fører derind; *in med.*, gaaer el. drager derind.

εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, ſom indfordrer, inddriver, incasſerer; o. — εἴσπραξις, ἡ, Indfordren, Inddrivelſe; Indtægt; af — εἰς-πράσσω, ττω, *f.* ξω, ogſ. *in med.*, indfordrer, inddriver, τινά τι, noget hos nogen. — εἰς-πτύω, ſpytter deri. — εἰς-ῥέω, *irr.*, *f.* -ῥεύσομαι, flyder deri; df. — εἴσροος, ὁ, *ctr.* εἴσρους, Sammenflyden, Tilløb; o. — εἴσρυσις, ἡ, Flyden el. at flyde deri. — εἰς-σπάω, trækker el. drager derind, dertil. — εἰς-τελέω, *f.* έσω, tæller dertil, optager i en Klasſe; 2) *intr.*, hører til en Klasſe. — εἰς-τίθημι, *f.* εἰςθήσω, ſætter el. lægger derind, nedlægger deri, τί τινι; *in med.*, ἐςθέμενοι σῖτα μέτρια, neml. i deres Skibe, *Xen. Hell.* 1, 6. — εἰς-τιτρώσκω, *irr.*, ſaarer deri. — εἰς-τοξεύω, ſkyder el. kaſter derind. — εἰς-τρέπω, *irr.*, vender el. dreier derind, derhen, dertil. — εἰς-τρέχω, *irr.*, *f.* -δραμοῦμαι, *aor.* εἰσέδραμον, løber derind. — εἰς-

τρῦπάω, f. ήσω, borer ind deri; 2) *intr.*, sniger mig derind.

εἰς-φαίνω, *irr.*, angiver. — εἰς-φέρω, *irr.*, f. εἰσοίσω, *aor.* εἰςήνεγκα, o. εἰςήνεγκον, bringer derind; ἐς-φερον εἴσω, *Od.* 7, 6; ogs. indsamler, indhøster; τὰ εἰσενεχθέντα, det Indhøstede, *Xen.*; *in med.*, at føre el. rive med sig, *Il.* 11, 495; — bes. *att.*, *a)* om Raadet: at bringe en Sag, et Forslag, o. dl., hen til Folkets Afgiørelse, *ex. Xen. Hell.* 1, 7, 7, flgd.; ogs. om Øvrigheden: at bringe en Sag for Dommerne, *Dem. p.* 629; *b)* om Borgerne: m. o. u. χρήματα, at bidrage, bes. til Statens Fornødenheder, at betale Skat, bes. Krigsskat; τὸ πρότερον εἰσεφέρετε κατὰ συμμορίας, *Dem. p.* 26; — 2) som εἰσάγω, indfører, bes. et Stykke paa Skuepladsen; ogs. alm. indbringer, anfører, foredrager; — 3) sild., anvender, forbruger.

εἰςφθείρομαι, (φθείρω), begiver mig til Ulykke derind; styrter mig i Ulykke. — εἰς-φοιτάω, gaaer ofte derhen, besøger ofte (bes. som Discipel). — εἰσ-φορά, ή, (εἰςφέρω), Sammenbringen, Indhøstning, *Xen.*; 2) Bidrag, Afgift, Skat, bes. Krigsskatten; 3) Andrag, Foredrag. — εἰςφορέω, = εἰςφέρω, *Od.* — εἰςφρέω, f. ήσω o. ήσομαι, *imperat.* εἴςφρες, indlader, *admitto*; 2) *intr.*, gaaer derind; (φρέω, *inus.*, er rimel. besl. m. φέρω). — εἰςχειρίζω, som ἐγχειρίζω, indhænder, overgiver, betroer, *Soph.* — ἐγ-χέω, *irr.*, f. -χεύσω, gyder el. hælder deri.

εἴσω, ogs. ἔσω, *adv.*, (εἰς), indad, ind, *intro*; i de homeriske Udtryk ἠγήσατο Ἴλιον εἴσω, εἴσω δώματος ᾔει, o. dl., styres *acc.* o. *gen.* ikke af εἴσω, men af den hos Bevægelsesbegrebet udfaldne *præpos.*; dog styrer εἴσω ogs. *gen.*, *ex.* εἴσω τοῦ τείχους ἀπῄει, o. dl., *Xen.*; — 2) indenfor, *intra*, (jf. εἰς Bem. 2), ligel. *c. gen.*, *ex.* τὸ στράτευμα ὅτι — εἴη εἴσω τῶν ὀρέων, *Xen. Anab.* 1, 2, 21; — 3) om Tiden, forinden. — εἰς-ωθέω, *irr.*, f. -ωθήσω, o. -ώσω, støder, driver, trænger derind. — εἰσωπός, ὁ, (ὤψ), som faaer el. har noget lige for Øinene, *c. gen.*, *Il.* 15, 653; sild. ogs. *c. dat.* el. *absol.*

εἶτα, *adv.*, *jon.* εἶτεν, derpaa, derefter; πρῶτον μὲν — εἶτα, *Xen.*; *b)* som d. besl. *ita*, *itaque*, altsaa, følgeligen, derefter; *c)* i Spørgsmaal, som *itane? itane vero?* saa? virkeligen? o. dl., ofte m. ironisk Bitterhed, *ex.* εἶτ' οὐκ αἰσχύνεσθε —, *Dem. p.* 16; jf. *Xen. M. S.* 2, 2, 13; εἶτ' ἄνδρα τῶν αὑτοῦ χρὴ προϊέναι, og saa skal man endnu opoffre af sin Eiendom! *Ar.*; *d)* efter *part.*, (som da oploses til *verb. finit.*), og saa, og derpaa, og dog; jf. ogs. ἔπειτα. — εἴτε —, εἴτε —, *sive* —, *sive* —, enten — eller; i afhængige Sætninger: *utrum*, *an*, om — eller; til εἴτε svarer ogs. undert. ἢ καί, *ex. Il.* 2, 349, ogs. εἰ, *ex. Herod.* 3, 35; ogs. findes ἤ —, εἴτε —, *Soph. Aj.* 178.

εἶτε, f. εἴητε, 2 *pl. opt.* af εἰμί, *Od.* 21, 195. — εἶτεν, *jon.* f. εἶτα, som ἔπειτεν f. ἔπειτα. — εἴ τις, εἴ τι, *si quis*, *si quid*, dersom nogen, om nogen, o. s. v., *Hom.* — εἰῶ, *ep.* f. ἐάω, *Il.* 4, 55. — εἴω, *ep.* f. ἔω, ὦ, *præs. conj.* af εἰμί, jf. *Il.* 23, 47. — εἴω, *ep.* f. ὦ, *conj. aor.* 2 af ἵημι. — εἴωθα, *pf.* m. *præs.* Bem., af ἔθω, er vant, pleier; — *part.* εἰωθώς, sædvanlig; df. *adv.*, εἰωθότως, paa sædvanlig Vüs el. Maade.

ἐκ, foran Vocal ἐξ, lat. *ex*, *præpos. c. gen.*, med Grundbem. derudaf, derudfra, *oppon.* εἰς; — 1) egentl. bruges ἐκ om en Bevægelse el. Bortfiernelse fra et Steds Indre, *ex.* ἐκ τῆς πόλεως ἀπιέναι, φεύγειν, o. dl.; ogs. alm. som ἀπό, om Bevægelsen fra et Sted el. Punkt, *ex.* ἐκ μάχης, ἐκ δίφρου, ἐξ ἵππων φεύγειν, ἔρχεσθαι, *Hom.*; bes. bruges ἐκ, — *a)* for at betegne det Sted, hvor den Handlende befinder sig, og hvorfra en Handling gaaer ud, *ex.* ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο, *Il.* 20, 377; ἐκ γῆς ἐναυμάχουν, *Thuc.* 4, 14; — *b)* f. ἔξω, udenfor, *ex.* ἐκ βελέων, udenfor Skudvidde, *Hom.*; Ἐκ καπνοῦ κατέθηκε, *Od.* 19, 7; ἐξ ἢ θέων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι, *præter solitum*, *Herod.* 2, 142; — *c)* tilsyneladende f. ἐν el. om en hvilende Tilstand, (for at fremhæve Begrebet af en Udgaaen derfra, istedetf. Forbindelsen dermed), *ex.* καδ' δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασε —, hængte derpaa, (lod hænge ned derfra), *Od.* 8, 67, jf. 12, 51; ligel. καθῆσθαι ἐκ δίφροιο, *Od.*, ἐκ πάγων, *Soph.*; ligel. στάσ' ἐξ Οὐλύμποιο, *Il.* 14, 154; ogs. i Prosa, *ex.* φιάλας ἐκ τῶν ζωστήρων φορέειν, *Herod.* 4, 10; men ἐκ τοῦ μέσου (*sc.* ἀπιών) κατῆστο, *id.* 3, 83; jf. εἰς Bem. 2; hertil henhører ogs. Udtrykket: ἐκ χειρός, ἐξ οὐρᾶς λαμβάνεσθαι, at tage el. gribe ved Haanden, ved Halen; — *b)* om et Steds Beliggenhed m. Bibegreb af en Afstand, *ex.* τὸ ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ τεῖχος, henad (egentl. udfra) Landtungen, *Thuc.* 1, 64; ἐκ θαλάττης, henad Søen til, fra Søsiden; ligel. ἐκ τῆς μεσογείας, *Dem.*; — 2) *transl.*, el. formedelst etslags Analogie med en Udgaaen fra noget, udtrykker ἐκ; — *a)* et Udvalg iblandt flere, *ex.* ἐκ τῶν πολιτῶν ἐκλέγεσθαι τοὺς ἰσχυροτάτους, *Xen. M. S.* 3, 6; df. ogs. om det hele Forhold til en Deel, *ex.* ἐκ μὲν μ' ἄλλων — ἀνδρὶ δάμασσεν, *Il.* 18, 431; ligel. ἡμεῖς — ἐκ τῶν συμμάχων ἁπάντων, *Herod.* 9, 26; —

b) en Nedstammen el. Oprindelse, ex. Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος (acc. absol.) ἐσσί, thi du nedstammer fra mig, Il. 5,896; Θύρσις ὅδ' ὁ 'ξ (ὁ ἐξ) Αἴτνας, fra Ætna, Theocr. 1,65; οἱ ἐξ Ἀκαδημίας, d. akademiske el. platoniske Philos.; εἴπ' – ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς, ipsa per te, du selv, Soph. Trach. 320; στράτευμα ἐξ ἐραστῶν, som bestaaer deraf; – c) et Redskab, et Middel, en Anledning el. Bevæggrund, ex. ἐκ σκήπτρων ὁδοιπορεῖν, ved Hielp deraf, Soph.; ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός, ved min Haand, Xen.; ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει, dreven el. understøttet af Guderne, Il. 17, 101; ἴσθι γάρ, ἐξ ἐμέο τὰ ποιεύμενα ὑπὸ Μήδων, me auctore, efter min Anstiftelse, Herod. 8, 80; – d) fremdeles bruges ἐκ, α) om Maaden, bes. om en Gemytsbevægelse, ex. ἐκ θυμοῦ φιλεῖν, af Hiertet, Il.; ἐκ παντὸς τοῦ νοῦ, af ganske Siel, Plat.; ἐξ ἔριδος – φωτὶ μάχεσθαι, i din Harme, Il. 7, 111; ἐξ εὐμενῶν στέρνων, med Velvillie, Soph.; ogs. bruges ἐκ m. adject. til Omskrivning af adverb., ex. ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, palam; ἐξ ἀέλπτων, Soph., udhaabet; ἐξ ἀπροσδοκήτου, inexspectato, Herod.; ἐκ τῶν δικαίων, f. δικαίως, Ar.; undert. ogs. h. adject. fem., ex. ἐκ νέης, paa ny, Herod. 5, 116; – (usædvanligt er Udtrykket: ἐκ τρίτου, ἐκ τρίτων, selv tredie, Plat.; – ogs. m. subst. f. adject., ex. ἐξ ἀνάγκης ἐστί, f. ἀναγκαῖόν ἐστι, Plat.); β) om en Aarsag, ex. Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ifølge, formedelst, Il. 9, 562; ἐκ τοῦ; o. ἐκ τίνος; hvorfor? Eur.; ἐκ τούτου τοῦ λόγου, af denne Grund, Plat.; – e) ἐκ staaer undert. f. ὑπό i passive Forbindelser, ex. ἠδ' ἐφίληθεν Ἐκ Διός, Il. 2, 669; bes. h. Herod., ex. 7, 75; ligel. τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεα, de af Gr. opførte Skandser, id. 2, 148; τὰ ἐξ ἀνθρώπων, som kun Mennesker formaae at udføre; — 3) h. Tidsbegreber bruges ἐκ, – a) om en Begyndelse, ex. ἐξ ἕω, fra el. med Morgenroden, Ar.; ἐξ ἡμέρας, saasnart det blev Dag, Soph.; ἐκ γενετῆς, fra Fødselen af, Il.; ἐκ νεότητος ἐς γῆρας, ib.; ἐκ παιδός, ἐκ παίδων, fra Barn af; – b) h. pronom. ofte med udeladt χρόνου, ἐξ οὗ, ex quo, m. flgd. ἐκ τοῦ, ἐκ τοῦδε, ex. Il. 8, 295; ἐξ ἐκείνου, fra den Tid; ἐκ τούτου, herpaa, strax efter; ἐκ πολλοῦ, i lang Tid; – c) alm. om en Tings el. Handlings umiddelbare Følge paa en anden, ex. γελάσαι ἐκ τῶν πρόσθεν δακρύων, Xen.; ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν, etc., Thuc. 1, 120; ogs. om en foregaaende Tilstand, ex. ἐκ δὲ αἰθρίης, etc., Herod. 1, 87; ἐκ πένητος πλούσιος, Lys.; — 4) ep. bliver ἐκ ofte ved mellemkommende Ord adskilt fra sit gen., ex. Il. 11, 109; ogs. sættes ἐκ undert. ep. efter sin Casus, ex. ib. 38; – sat med et vist Eftertryk, ex. Il. 5, 865, eller i Enden af Verset, ex. ib. 14, 472, bliver ἔκ betonet; – b) alene ep. findes Forbindelserne, ἐξ οὐρανόθεν, ἐξ ἁλόθεν, ἐκ διόθεν, o. dl.; – c) ἐκ bestemmes undert. ogs. nærmere ved andre præpos., ex. ὑπ' ἐκ κακοῦ, derunder og ud el. bort, o. dl., Hom.; — 5) i Sammensætninger betegner ἐκ, a) Adskillelse; b) Oprindelse; c) Fuldendelse.

Ἑκάεργος, ὁ, (ἑκάς, ἔργον), som virker el. skyder langt, epith. til Apollo, Hom.; sild. ogs. som appell. f. ἑκηβόλος, ἕκατος; fem. Ἑκαέργη, epith. til Artemis, poët. — ἐκάην [ᾰ], aor. 2 pass. til καίω. — ἕκαθεν, adv., (ἑκάς), fra det Fierne, langt borte fra; ogs. som ἑκάς, langt borte, Od. 17, 25. — Ἑκαλήσιον ἱερόν, i Athenen et aarligt Offer til Ζεὺς Ἑκαλήσιος; (af Ἑκάλη s. Ἑκαλήνη, en gammel Kone, der med Giestfrihed modtog Theseus, Plut. o. Call.).

ἑκάς, att. ogs. ἕκας, adv., (ἐκ), fiernt, langt borte; ogs. ἑκάς τινος, langt derfra, Hom.; οὐχ ἑκὰς χρόνου, inden kort Tid, Herod.; – compar. ἑκαστέρω, Od., ogs. ἑκαστοτέρω; superl. ἑκαστάτω, Il. — ἑκαστάκις, adv., (ἕκαστος), hvergang. — ἑκαστάτω, adv. superl., see u. ἑκάς. — *ἑκασταχῆ, adv., allevegne; altid; — ἑκασταχόθεν, adv., fra alle Sider, allevegne fra; — ἑκασταχόθι, adv., paa alle Sider, overalt; — ἑκασταχόσε, adv., til alle Sider, allevegne hen; o. — ἑκασταχοῦ, adv., allevegne; – (af ἕκαστος). — ἑκαστέρω, adv. compar., see u. ἑκάς. — ἑκάστοθι, adv., = ἑκασταχόθι, Od. 3, 8.

ἕκαστος, 3, hver, enhver, hver enkelt, ogs. in pl., dog sættes sing. ἕκαστος ofte som collect. til et Verbum in pl., ex. Il. 1, 606; o. ligel. att., ex. ἕκαστος ἐπίστασθε, I vide alle, Xen.; – det tilsvarende Nomen sætter Hom. sædv. i Apposition til ἕκαστος, ex. Τρῶας – ἕκαστον, f. Τρώων ἕκαστον, Il. 7, 215; ligel. ὔμμι – ἑκάστῳ, f. ὑμῶν ἑκάστῳ, ib. 15, 109; – b) ἕκαστος εἷς, unusquisque, πᾶς ἕκαστος, ogs. πάντες ἕκαστος, Od., alle og hver; ὡς ἕκαστος, hver for sig, Thuc.; οἱ καθ' ἕκαστον, singuli; ἀφίει τὰ ἅρματα καθ' ἕκαστον, een ad Gangen, Xen.; καθ' ἑκάστην, sc. ἡμέραν, hver Dag; – (egentl. superl. til ἑκάς, affondret, for sig selv; jf. ἑκάτερος); df. — ἑκάστοτε, adv., hvergang, stedse, bestandigen. — ἑκαστοτέρω, som ἑκαστέρω, adv. compar. til ἑκάς.

Ἑκάταιον, o. Ἑκατεῖον, τό, Hekates Billedstøtte; 2) τὰ Ἑκάταια, de Ting, hvormed Huset rensedes, (Æg,

Svibler, Hvalpe, o. s. v.), og som under Navn af Hekates Maaltid, Ἑκάτης δεῖπνον, pleiede at udsættes paa Korsveiene; Ἑκάταια κατεσθίειν, at fortære disse Ting: om Tiggere, Cynikere, o. dl. — *ἑκατεράκις, adv., begge Gange, den ene og den anden Gang; — ἑκάτερθε(ν), adv., f. ἑκατέρωθεν, fra begge Sider, paa begge Sider, utrimque, ogs. c. gen., Hom.; — ἑκατερίς, ἡ, etslags Dands, hvori man kaster Benene vexelviis i Veiret; - at dandse den, ἑκατερεῖν; o. — ἑκατερομάσχαλος, 2, (μασχάλη), med Ærmer, som hænge ned over begge Skuldre; af — †ἑκάτερος, 3, hver af begge, hver for sig; μὴ ἐπὶ τὴν ἑκατέρων γῆν στρατεῦσαι, i hinandens Land, Thuc. 5, 25; sing. ogs. m. verb. in pl., ex. ἀπῆλθον ἑκάτερος ἐπὶ τὰ προσήκοντα, Xen.; b) een af begge, inc.; (egentl. compar. af ἑκάς, o. uden Sammens. m. ἕτερος; jf. ἕκαστος); df. — ἑκατέρωθεν, adv., fra begge Sider; paa een af begge Sider; — ἑκατέρως, adv., paa begge Maader; paa een af begge Maader; — ἑκατέρωσε, adv., til begge Sider; til een af begge Sider.

Ἑκάτη, ἡ, Hekate, efter Hes. Theog. 411, Datter af Perses o. Asterie; hun har af Zeus Magt i Himmelen, paa Jorden og paa Havet, γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἠδὲ θαλάσσῃ, ib. 427; bes. forestaaer hun Renselser og Sonoffere, uddeler Lykke og Rigdom, Seier og Ære; ogs. er hun Børnenes Skytsgudinde, κουροτρόφος, ib. 450; sild. bliver hun til een Guddom m. Artemis, og paakaldes ved Besværgelser, Hexerier, o. dl.; - Ἑκάτης δεῖπνον, see u. Ἑκάταιον. — ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, (βέλος), Il. 1, 75; o. - ἑκατηβόλος, ὁ, (ἑκάς, βάλλω), som skyder langt; h. Hom. altid epith. til Apollo. — Ἑκατήσιον, τό, = Ἑκάταιον. — ἕκᾱτι, dor., ogs. att. poët. f. ἕκητι, formedelst; Χαρίτων ἕκατι, med deres Bistand, Pind. — Ἑκατῖνοι, οἱ, Hekates Sonofferpræster.

*ἑκατόγκρᾱνος, 2, (κρᾶνον), med 100 Hoveder; — ἑκατόγχειρ, ρος, ὁ, ἡ, o. ἑκατόγχειρος, 2, (χείρ), med 100 Hænder el. Arme; o. — ἑκατόζῠγος, 2, poët. f. ἑκατόνζυγος, Hom.; - (af ἑκατόν). — ἑκατομβαῖος, 3, egentl. hørende til en Hekatombe, sædv. epith. til flere Guder, til hvilke man ofrede Hekatomber; τὰ ἑκατόμβαια, sc. ἱερά, Festdag, paa hvilken man offrede Guderne Hekatomber; o. — ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ, Maaneden Hekatombæon, den første Maaned i d. attiske Aar, omtr. fra Midten af Juli; den havde sit Navn af Festen ἑκατόμβαια; lacon. ἑκατομβεύς; af — ἑκατόμβη, ἡ, (ἑκατόν, βοῦς), egentl. Offer af 100 Øxen, (og saaledes muligen undert. h. Hom., τελήεσσαι ἑκατόμβαι); men sædv. betegner ἑκατόμβη allerede h. Hom., ethvert stort og høitideligt Offer; jf. Il. 6, 93 m. 1, 315, ogs. m. 23, 146, 864, o. fl.; ogs. Offergave, Tempelgave, Herod. 4, 179.

*ἑκατόμβοιος, 2, (βοῦς), som er 100 Øxen værd, Il.; — ἑκατόμπεδος, 2, (πούς), 100 Fod lang, ἔνθα καὶ ἔνθα, paa hver Side, Il. 23, 164; τὸ ἑκατόμπεδον, det 100 Fod brede Parthenon i Athenen; — ἑκατομπλασίων, ονος, 2, 100fold; — ἑκατόμποδος, 2, = ἑκατόμπεδος, Thuc.; — ἑκατομπολίεθρος, 2, sædv. ἑκατόμπολις, ι, (πόλις), med 100 Byer, Κρήτη, Il.; — ἑκατόμπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med 100 Fødder; — ἑκατόμπυλος, 2, (πύλη), med 100 Porte, Θῆβαι, Il.; o. — ἑκατομφόνια, τά, (φόνος), sc. ἱερά, Offer for 100 slagne Fiender, Plut.; af — ἑκᾰτόν, οἱ, αἱ, τά, indecl., 100; df. — ἑκατόνζῠγος, 2, (ζυγόν), med 100 Roerbænke.

*ἑκατονταετηρίς, ίδος, ἡ, Tidsrum af 100 Aar; af - ἑκατονταέτηρος, 2, 100aarig; o. — ἑκατονταετής, 2, ogs. -έτης, ου, ὁ, af el. i 100 Aar; df. - ἑκατονταετία, ἡ, Tidsrum af 100 Aar, et Aarhundrede; (af ἑκατοντάς o. ἔτος). — ἑκατοντακάρηνος, 2, Æsch., dor. -κάρανος, Pind., (κάρηνον), o. ἑκατοντακέφαλος, 2, ogs. -κεφάλας, ου, ὁ, = ἑκατογκέφαλος; — ἑκατοντάκις, adv., 100gange; — ἑκατοντάκλῑνος, 2, (κλίνη), med 100 Bordbænke; — ἑκατονταλαντία, ἡ, Sum af 100 Talenter; af - ἑκατοντάλαντος, 2, (τάλαντον), 100 Talenter i Værdi el. Vægt; — ἑκατονταόργυιος, 2, (ὀργυιά), som holder 100 Favne; — ἑκατοντάπηχυς, 2, (πῆχυς), af 100 Alen; — ἑκατονταπλάσιος, 3, o. -πλασίων, ονος, 2, 100fold, 100gange saa megen el. stor; — ἑκατοντάπυλος, 2, = ἑκατόμπυλος, o. — ἑκατονταρχέω, er - ἑκατοντάρχης, ου, ὁ, o. -αρχος, ὁ, (ἄρχω), Anfører for 100, centurio; - hans Post, ἑκατονταρχία, ἡ, - (af flgd.).

†ἑκατοντάς, άδος, ἡ, (ἑκατόν), Tallet 100; et Antal af 100, centuria; df. — ἑκατοντάχειρ, ρος, ὁ, ἡ, = ἑκατόγχειρ; — ἑκατοντάχοος, 2, ctr. -χους, (χόος), med 100 Maader el. Kander; 2) som indbringer 100fold Frugt; — ἑκατοντόργυιος, 2, = ἑκατονταόργυιος; — ἑκατόντορος, 2, (ἐρέσσω), med 100 Aarer; o. — ἑκατοντούτης, ου, ὁ, fem. -τοῦτις, ιδος, ἡ, ctr. f. ἑκατονταέτης, etc., 100aarig. —

ἕκατος, ὁ, (ἑκάς), som skyder langt, epith. til Apollo, Il.; fem. ἑκάτη, epith. til Artemis, Æsch. Suppl. 671. — ἑκατόστομος, 2, (στόμα), med 100 Munde el. Mundinger, Eur.; — ἑκατοστός, 3, den 100ste; o. — ἑκατοστύς, ύος, ἡ, jon. f. ἑκατοντάς; (af ἑκατόν).

ἐκ-βάζω, f. ξω, udsiger, udtaler, Æsch. Ag. 487. — ἐκ-βαίνω, irr., f. -βήσομαι, gaaer el. stiger ud deraf el. ned deraf, πέτρης, Il., ogs. derop el. op ad, πρὸς τὰ ὄρη, ἐπὶ λόφον, o. dl., Xen.; ἐκ παίδων ἐκβαίνειν, at komme ud af Børneaarene, id.; ἔνθεν εἰς s. ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην, hvorfra jeg gik el. skeiede ud (i Talen), id.; – 2) imperson., at faae et Udfald; at gaae i Opfyldelse; at indtræffe; ἄν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῇ, skulde falde ud imod Ønske, Dem.; τὰ ἐκβησόμενα πρήγματα, hvad der vil skee, Herod. 7, 209; – 3) transit., a) bringer ud deraf, sætter i Land; jf. Od. 24, 301; b) overskrider; c) ἐκβαίνειν πόδα, at sætte Foden derudaf el. frem, Eur. — ἐκ-βακχεύω, o. -βακχέω, sætter i bacchisk Raseri; bringer aldeles ud af Fatning; b) intr., bes. in med., ἐκβακχεύομαι, geraader i Raseri el. i Lidenskab, ἐπί τινι, ἔν τινι, ogs. τὶ, over noget.

ἐκ-βάλλω, irr., f. -βαλῶ, aor. ἐξέβαλον, kaster ud deraf; Τὸν δ' ἄρ' - ἔκβαλε (ἐξέβ.) κῦμ' ἐπὶ χέρσου, Od. 19, 278; kaster bort, kaster fra mig, τοὺς οἰστούς, Xen.; Χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, tabte af Haanden, Il. 14, 419; men ἔκβαλε (δοῦρα), f. κατέβαλε, fældede, omhuggede, Od. 5, 244; ἐκβάλλειν δάκρυα, at fælde Taarer, Od.; transl., ἅλιον ἔπος ἐκβάλον, jeg har talt ubetænksomt, Il. 18, 324; jf. Herod. 6, 69; — 2) udkaster, udjager, fordriver, πόλεως, ud af Landet, ἐκ τῆς οἰκίας, ud af Huset, transl., τινὰ ἐκ τῆς τίμης, afsætter, Xen.; pass., ἐκ τῆς φιλίας τινὸς ἐκβληθῆναι, at have tabt nogens Venskab, id.; ἐκβάλλειν τέκνα, at udsætte; att. ogs. at forkaste; df. pass., at falde igiennem, at mishage, jf. ἐκπίπτω; — 3) intr. el. m. underforst. ἑαυτόν, at springe el. sprude frem, at udgyde sig; ogs. at giøre et Udfald el. Indfald; ligel. in med.

ἐκ-βαρβαρόω, giør aldeles barbarisk, raa el. vild; – at bringe el. at geraade i denne Tilstand, ἐκβαρβάρωσις, ἡ. — ἐκ-βᾰσᾰνίζω, udforsker el. prøver nøie, bes. ved piinligt Forhør. — ἐκβάσιος, 2, hørende el. tienlig til Landing; af – ἔκβᾰσις, ἡ, Gaaen el. Stigen ud deraf; 2) Udgang, Udvei; ἔκβασις ἁλός - θύραζε, hvor man kan komme i Land, Od. 5, 410; 3) en Sags Udfald, Ende el. Følge; o. — ἐκβατήριος, 3, hørende til, brugelig ved en Udgang, bes. af Skibet; τὰ ἐκβατήρια, sc. ἱερά, Offer for en fuldendt Søreise, for en overstaaen Sygdom, o. dl.; (af ἐκβαίνω). — ἐκβάω, dor. f. ἐκβαίνω, Thuc. 5, 77. — ἐκ-βεβαιόω, befæster, bekræfter; df. — ἐκβεβαίωσις, Bekræftelse. — ἐκ-βήσσω, f. ξω, udhoster.

ἐκ-βιάζομαι, tvinger el. driver voldsomt derudaf, udriver, τόξον χειρῶν, Soph.; 2) intr., bryder voldsomt derudaf el. derigiennem. — ἐκ-βιβάζω, f. άσω, lader gaae el. stige ud, sætter i Land, ogs. m. tilføiet ἐκ τῶν νεῶν, Xen.; transl., τῶν δικαίων λόγων ἡμᾶς ἐκβιβάσαντες, efter at have udelukket os derfra, Thuc. 5, 98; – denne Handling, ἐκβιβασμός, ὁ; – som udfører den, ἐκβιβαστής, οῦ, ὁ; – hørende dertil, ἐκβιβαστικός, 3. — ἐκ-βιβρώσκω, f. ἐκβρώσω, udæder, fortærer. — ἔκβιος, 2, (βίος), aflivet, ombragt. — ἐκ-βλαστάνω, irr., f. -βλαστήσω, fremspirer, slaaer ud; df. — ἐκβλάστημα, τό, ny Spire, ungt Skud; o. — ἐκβλάστησις, ἡ, Fremspiren. — ἐκ-βλέπω, f. ψω, seer op el. i Veiret; 2) faaer Synet tilbage. — ἔκβλητος, 2, (ἐκβάλλω), bortkastet; forkastet; foragtet, foragtelig. — ἐκ-βλίττω, suger ud deraf. — ἐκ-βλύζω, o. -βλύω, fremvælder, udgyder mig; 2) transit., udgyder, udhælder.

ἐκ-βοάω, opløfter et Skrig; udraaber; priser høit. — ἐκβοήθεια, ἡ, Handlingen – ἐκ-βοηθέω, iler ud og til Hielp; giør et Udfald, ἐκ τῆς πόλεως, Xen. — ἐκβόησις, ἡ, (-βοάω), Udskrigen, Udraab. — ἐκβολάς, άδος, ἡ, (ἐκβάλλω), hvad der kastes ud, bes. Hammerskæl. — ἐκβολβίζω, afskræller (ligesom en Løg, βολβός), τινὰ τῶν κωδίων, Ar. Pax, 1123. — *ἐκβολή, ἡ, Udkasten; bes. at kaste Ladningen over Bord i Storm, Dem.; b) Udjagen, Fordrivelse af Landet; c) περὶ σίτου ἐκβολήν, ved den Tid, da Kornet kommer op, Thuc.; – 2) Afvigelse fra en Norm; ἐκβολὴ ἄρθρου, Forvridning; ἐκβολὴν τοῦ λόγου ποιεῖσθαι, at giøre en Digression, id.; – 3) Udgang, Udvei, Udløb, ποταμοῦ; χώρας ἐκβολή, Pas, snæver Vei, Herod. 9; 38, 39; – 4) det Udkastede, δικέλλης, den med Hakken opkastede Jord, Soph. Antig. 250; δακρύων ἐκβολή, en Taarestrøm, Eur.; νεὼς ἐκβολή, strandet Skib, id.; — ἐκβολιμαῖος, 3, o. ἐκβόλιμος, 2, udkastet, bortkastet; om Livsfrugten, fordreven; — ἐκβόλιον, τό, sc. φάρμακον, Middel til at fordrive Livsfrugten; o. — ἔκβολος, 2, udkastet, bortkastet; forkastet; b) om Livsfrugten, fordreven; c) om et Skib, strandet; – 2) ὁ ἔκβο-

λος, et Forbierg, *Eur. Iph. T.* 1049; – (af ἐκβάλλω).

ἐκβόμβησις, ἡ, (βομβέω), hoit Bifaldsraab. — ἐκ-βόσκω, *irr.*, *f.* -βοσκήσω, lader afgræsse; *in med.*, afgræsser, *c. acc.* — ἐκ-βράζω, *f.* άσω, koger el. spruder i Veiret; 2) *transit.*, udkaster (ved Kogning, Giæring, o. dl.); df. — ἔκβρασμα, τό, det ved Kogning Giæring, o. dl., Udkastede. — ἐκ-βράσσω, *jon.* ogs. -βρήσσω, udkaster, (om brusende Legemer, bes. om Havet); (αἱ νέες) ἐξεβράσσοντο εἰς –, kastedes paa Land, *Herod.* 7, 188; h. Lægerne, at uddrive Ureenheden, *ex.* ved Ustæt, *Hipp.* — ἐκ-βροντάω, *f.* ήσω, udtordner, tordner løs, *Æsch.* — ἐκ-βρῡχάομαι, udbroler. — ἔκβρωμα, τό, (-βιβρώσκω), det Udgnavede; ἔκβρωμα πρίονος, Savspaaner, *Soph.* — ἐκ-βυθίζω, fremhenter af Dybet. — ἐκβυρσόω, (βύρσα), lader staae frem af Huden; df. — ἐκβύρσωμα, τό, o. ἐκβύρσωσις, ἡ, Knoklernes Fremragning af Huden.

ἐκγαλακτόω, (γαλακτόομαι), gior til Melk; *in pass.*, at blive til Melk el. melkeagtig, om Planterne, *Theophr.* — ἐκ-γᾰμίζω, bortgifter (en Datter ud af Familien); *in med.*, o. ligel. ἐκγαμέομαι, o. ἐκγαμίσκομαι, gifter mig ud af Familien, om Datteren. — ἐκ-γαυρόομαι, gebærder mig overmodigen; 2) *transit.*, berømmer el. beundrer hoiligen, *c. acc.*, *Eur.* — ἐκγέγαα, *poët.* f. ἐκγέγονα, *pf.* til ἐκγίγνομαι, er født deraf, nedstammer derfra, Διός, fra Zeus; df. h. *Hom.*, 3 *duol.* ἐκγεγάτην, *Od.*, *inf.* ἐκγεγάμεν, o. *part.* ἐκγεγαώς, *fem.* ἐκγεγαυῖα; uregelm. *præs.* ἐκγεγάονται, *Hom. Ven.* — ἐκ-γελάω, *f.* άσομαι, sield. άσω, leer hoit, skoggerleer, *Od.*; *transl.* af Lydens Liighed: at sprude i Veiret, *Eur.*; df. — ἔκγελως, ωτος, ὁ, hoi Latter. — ἐκγενέτης, ου, ὁ, *poët.* f. ἔκγονος. — ἐκ-γεννάω, *f.* ήσω, avler; sield. føder; *in pass.*, nedstammer.

ἐκγιγαρτίζω, (γίγαρτον), udtager Kiernen. — ἐκ-γίγνομαι, *irr.*, sild. -γίνομαι [ῑ], *f.* ἐκγενήσομαι, bliver til, opstaaer, avles, nedstammer fra nogen, τινός, *Il.*; ogs. τινί, *ib.* 14, 115; – 2) gaaer bort, bortfierner mig; ἐκγενέσθαι τοῦ ζῆν, at forlade Livet el. at komme i Livsfare, *Xen. Hell.* 6, 4, 23; – 3) *imperson.* ἐκγίγνεται, som ἔξεστι, det er tilladt, det gaaer an, *ex. Herod.* 1, 78; sædv. *c. dat.* — ἐκγλευκίζεσθαι, (γλεῦκος), at ophøre at være Most, at afgiære. — ἐκ-γλύφω, *f.* ψω, udhuler, udgraver; udskærer; f. *pf. pass.* ἐκγέγλυμμαι, findes ogs. ἐξέγλυμμαι, *Ar. Equ.* — ἐκγοητεύω, d. forstærk. γοητεύω. — ἔκγονος, 2, (ἐκγίγνομαι), avlet el. født af, nedstammende fra nogen, τινός; bes. Barnebarn; alm. Efterkommer; τὰ ἔκγονα, Afkom, Yngel, (αἰγῶν, ὀρνίθων), *Xen.* — ἐκ-γράφω, udskriver, afskriver; *in med.*, udskriver mig noget, τὶ; 2) udstryger, udsletter. — ἐκγρῡτεύω, (γρύτη), udsoger, *scrutor*.

ἐκδάκνω, *irr.*, d. forstærk. δάκνω. — ἐκ-δακρύω, brister i Graad, græder; om Planterne, at udsvede draabeviis Gummi, o. dl. — ἐκ-δᾰνείζω, er – ἐκδανειστής, οῦ, ὁ, som udlaaner paa Renter. — ἐκδαπανάω, d. forstærk. δαπανάω. — ἐκδέδαρται, 3 *pf. pass.* til ἐκδέρω. — ἐκδεής, 2, (δέω, mangler), mangelfuld, ufuldendt; df. — ἔκδεια, ἡ, Mangel; ἔκδειαι τῶν φόρων, det Manglende, Restance, *Thuc.* 1, 99. — ἐκ-δείκνυμι, *f.* -δείξω, fremviser. — ἐκδειμαίνω, o. ἐκδειματόω, d. forstærk. δειμαίνω, δειματόω. — ἐκδεινόω, d. forstærk. δεινόω. — ἐκ-δειπνέω, faaer afspiist, slutter Maaltidet. — ἐκδεκατεύω, tiender. — ἐκδέκομαι, *jon.* f. ἐκδέχομαι. — ἐκδεκτικός, 3, horende til at modtage, antage, afløse, følge; — ἐκδέκτωρ, ορος, ὁ, som overtager, πόνων, Arbeider, *Æsch.*; o. — ἔκδεξις, ἡ, Modtagen, Optagen; Tidsfolge; Efterfolgelse; (af ἐκδέχομαι).

ἐκ-δέρκομαι, seer ud deraf; κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε, *Il.* 23, 477. — ἐκ-δερματίζω, flaaer. — ἐκ-δέρω, *f.* -δερῶ, flaaer; afprygler, *Ar.* — ἐκδεσμεύω, ogs. -δεσμέω, binder dertil; forbinder. — ἔκδετος, 2, (ἐκδέω), bunden dertil. — ἐκ-δέχομαι, *irr.*, *f.* ξομαι, modtager af nogen, τινί τι, *Il.* 13, 710; jf. ἐκδίδωμι; alm. optager, modtager; *transl.*, τοὺς Σκύθας ἐξεδέξατο – πόνος, *Herod.* 4, 1; ogs. opfanger, *excipio*; 2) afløser, følger efter; 3) venter; 4) h. *gramm.*, forstaaer, *accipio.* — ἐκδέω, *irr.*, *f.* -δήσω, binder fast dertil, δρῖς – ἡμιόνων, (neml. for at lade dem trække), *Il.* 23, 121; σανίδας – ἐκδῆσαι, at binde Døren til med en Rem, ἱμάς, *Od.* 22, 174.

ἐκδηθύνω, d. forstærk. δηθύνω. — ἔκδηλος, 2, *adv.* -δήλως, d. forstærk. δῆλος, aldeles tydelig el. aabenbar; aldeles udmærket, *Il.* 5, 2; df. — ἐκδηλόω, gior aldeles tydelig el. bekiendt. — ἐκδημαγωγέω, vinder Folket ved Demagogkunster. — ἐκδημέω, reiser udenlands, drager el. reiser bort; er bortreist, lever i Udlandet; df. – ἐκδημία, ἡ, Bortreise, Reise; Ophold i Udlandet; af — ἔκδημος, 2, (δῆμος), udenlands, bortreist, fremmed. — ἐκδημοσιεύω, d. forstærk. δημοσιεύω.

ἐκ-διαβαίνω, *irr.*, gaaer derigiennem og ud deraf, τάφρον, *Il.* — ἐκδια-

ζωμεύω, d. forstærk. διαζωμεύω. — ἐκ-διαιτάομαι, (διαιτάω), afviger fra den sædvanlige Levemaade; ἐκδιαιτᾶσθαι τῶν καθεστώτων νομίμων, *Thuc.*; alm. udarter; – en saadan Udsvævelse el. Udartning, ἐκδιαίτησις, ἡ. — ἐκδιαπρίω, d. forstærk. διαπρίω. — ἐκδίδαγμα, τό, Lærlingens Provearbeide; af — ἐκ-διδάσκω, *irr.*, *f.* -δάξω, oplærer grundigen, *edoceo*; *in med.*, lader mig oplære grundigen. — ἐκ-διδράσκω, *irr.*, *f.* ἐκδράσομαι, løber ud deraf. — ἐκδιδίσκω, *poët.* f. ἐκδύω, affører.

ἐκ-δίδωμι, *f.* ἐκδώσω, giver fra mig, udleverer, *reddo*, Ἑλένην, *Il.*; ogs. forraader, *Dem. p.* 420; ogs. sælger, *Herod.* 1, 68; ἐκδοῦναι θυγατέρα, at bortgifte, *Xen.*, τὸν παῖδα ἐπὶ τέχνην, at give i Lære, *id.*; ὥσπερ ἀνδριάντα ἐκδεδωκώς, som en der har bestilt, som lader forfærdige en Billedstøtte, *Dem. p.* 268; om Skrifter, udgiver; – 2) *intr.* om Floder, at bryde frem, at løbe ud, *ex.* Ἔρμος ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν, *Herod.* 1, 80, jf. 189, o. fl. — ἐκ-διηγέομαι, fortæller til Enden, *Joseph.* — ἐκδιθυραμβόω, (διθύραμβος), lader udarte til dithyrambisk Svulst. — ἐκ-δικάζω, *f.* άσω, δίκην, paakiender el. paadømmer en Sag; *in med.*, fører min Sag for Retten; 2) hævner; df. — ἐκδίκαξις, ἡ, *dor.* f. ἐκδίκησις; o. — ἐκδικαστής, οῦ, ὁ, som skaffer Ret, som hævner, *Eur.*

† ἐκδικέω, (ἔκδικος), hævner, straffer; df. — ἐκδίκημα, τό, den tagne Hævn; den udøvede Straf; — ἐκδίκησις, ἡ, at hævne, at straffe; Hævn, Straf; — ἐκδικητής, οῦ, ὁ, som hævner, som straffer; — ἐκδικητικός, 3, hævnende, straffende; o. — ἐκδικία, ἡ, 1) = ἐκδίκησις; 2) Eftergivelse i en Forpagtningsafgift, *Dio C.* — ἔκδικος, 2, *adv.* -δίκως, (δίκη), som haandhæver Ret og Retfærdighed; df. som hævner, straffer, forsvarer; ὁ ἔκδικος, = σύνδικος, *cognitor civitatis*, *Cic.*; 2) som *exlex*, lovløs, uretfærdig; ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω, *Æsch. Prometh. in fine.* — ἐκ-δινέω, dreier udad el. ud deraf. — ἐκ-διόθεν, *adv.*, f. ἐκ Διός, fra Zeus. — ἐκ-διοσκεύω, udslynger. — ἐκ-διφρεύω, støder el. kaster ud af Vognen. — ἐκ-διψάω, er – ἔκδιψος, 2, (δίψα), meget tørstig. — ἐκ-διώκω, *f.* ξω, jager el. driver derudaf; df. — ἐκδίωξις, ἡ, Forjagelse, Bortdrivelse.

ἐκδοκεῖ, (δοκέω), det mishager; det er ikke Meningen, *Plat.* — ἐκ-δονέω, ryster, kaster, svinger derudaf, *excutio.* — ἐκδορά, ἡ, (ἐκδέρω), Flaaen el. at flaae; – hørende el. tienlig dertil, ἐκδόριος, 2; τὰ ἐκδόρια, *sc.* φάρμακα, Midler til at trække Huden op, *ex.* spanske Fluer. — ἐκδόσιμος, 2, til at udgive; til at udstyre; til at bortinge; af – ἔκδοσις, ἡ, Overgivelse, Udlevering; εἰς θυγατρὸς ἔκδοσιν, til Udstyr for Datteren, *Dem.*; Udlaan paa Varer, Bodmeri; Bortingelse; o. — ἔκδοτος, 2, overgiven, overleveret; udleveret, forraadt; ἐὰν μὴ τὸν ἱκέτην ἔκδοτον διδῶσιν, *Dem.*; udstyret; bortinget; (af ἐκδίδωμι). — ἐκδοχεῖον, τό, Giemme; af — ἐκδοχή, ἡ, (ἐκδέχομαι), Optagen, Modtagelse, Bevertning; 2) Efterfølgelse, Afløsning; 3) Forventning; 4) Udlægning, Udtydning, Mening.

ἐκδρακοντόω, (δράκων), forvandler til en Drage el. Slange. — ἐκδραμεῖν, *inf. aor.* 2 til ἐκτρέχω. — ἔκδραχμος, 2, (ἕξ, δραχμή), af sex Drachmer. — ἐκ-δρέπω, oftest *in med.*, plukker el. brækker deraf. — ἐκδρομή, ἡ, Løben el. at løbe derudaf; Udfald, Udbrud; o. — ἔκδρομος, ὁ, en Forløber; bes. som løber frem af Geledet til Tvekamp. — ἔκδυμα, τό, (ἐκδύω), det Afstrukne, Skind, Klæder, o. dl. — ἐκδύνω [ῡ], see u. ἐκδύω. — ἐκδύσιος, 2, hørende til Afklædning; af — ἔκδυσις, ἡ, (ἐκδύω), Afføren, Afklæden, Afklædning; 2) Fremkommen el. Opdukken deraf, *ex.* af Vandet; *transl.*, Redning af en Fare; 3) Udvei, Udflugt, *Herod.* 3, 146. — ἐκ-δυσωπέω, afskrækker el. bevæger nogen ved Skammen; – denne Handling, ἐκδυσώπησις, ἡ.

ἐκδύω [ῠ], *irr.*, *f.* -δύσω [ῡ], *aor.* ἐξέδυν; affører, afklæder, τινά, nogen, *ex. Dem. p.* 763, jf. *Xen. Cyr.* 1, 3, 17; sild. ogs. τινά τι; — 2) bes. i Formen ἐκδύνω, o. *in aor.* 2 o. *pf. act.*, o. *in med.*, – *a*) affører mig, aflægger, χιτῶνα, χλαῖναν, *Od.*; Τεύχεα τ' ἐξεδύοντο, *Il.* 3, 114; ogs. *absol.*, *ex.* διὰ τὸ μηδέποτε ἐκδύεσθαι, fordi de aldrig blotte Legemet, *Xen. Hell.* 3, 4; – *b*) kommer derudaf, μεγάροιο, *Od.*; *transl.*, slipper derfra, undgaaer, ὄλεθρον, *Il.* 16, 99, (hvor ἐκδῦμεν er efter *Buttm.* f. ἐκδυῖμεν, 1 *pl. opt.*); ἐκδεδυκέναι τὰς λειτουργίας, at have unddraget sig derfra, *Dem.* — ἐκ-δωριόω, (Δώριος), giør aldeles til en Dorer, *Herod.*

† ἐκεῖ, *adv.*, der, *ibi*; τὰ ἐκεῖ, τἀκεῖ, hvad der foregaaer el. finder Sted, *Xen.*; 2) som ἐκεῖσε, derhen, *ex.* ἐκεῖ ἐλθόντες; df. — ἐκεῖθεν, *adv.*, derfra, *illinc*; διὰ τὸ ἐκεῖθεν εἶναι, fordi han var fra hint Sted, *Xen.*; ogs. *c. gen.*, τοὐκεῖθεν ἄλσους, ud derfra, *Soph. Oed. Col.* 505; o. — ἐκεῖθι, *adv.*, der, der paa Stedet, *Od.*; — ἐκεῖνος, 3, af Art el. Beskaffenhed som hiin, *Aristot.*; af – ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο, *att.* ogs. ἐκεινοσί, *pronom. de-*

monstr., hiin, hiint, den der, det der; ἐκεῖνα, hine Ting, hine Egne, o. dl.; ἐξ ἐκείνου, *sc.* χρόνου, fra den Tid, *Xen.*; *b)* som *adv.* bruges ἐκείνῃ, paa hiin Viis el. Maade, paa hiint Sted el. hist, ad hiin Vei, o. dl.; sild. ogs. ἐκείνως, paa hiin Maade, saaledes, *Dem.*; - *jon.* κεῖνος, *æol.* κῆνος, *dor.* τῆνος; o. — ἐκεῖσε, *adv.*, derhen, didhen; 2) sild. ogs. f. ἐκεῖ, der, hist.

ἐκέκαστο, 3 *plqupf.*, af *pf.* κέκασμαι, see u. καίνυμαι, *Hom.* — ἐκέκλετο, 3 *aor.* til κέλομαι, befaler, *vid. Buttm.* — ἐκεχειρία, ἡ, (ἔχω, χείρ), Vaabenstilstand, *induciæ*; 2) Ferier. — ἔκζεμα, *s.* ἔκζεσμα, τό, o. ἐκζεσμός, ὁ, det ved Heden Uddrevne, Udslæt; det ved Kogning Udkastede; — ἔκζεσις, ἡ, Uddriven ved Hede; Udkasten ved Kogning; o. — ἔκζεστος, 2, afkogt, udkogt; af — ἐκ-ζέω, *f.* έσω, koger el. bruser i Veiret; *transl.*, ζῶσα εὐλέων ἐξέζεσε, oplostes af Orme, *Herod.*; 2) driver ud ved Hede. — ἐκ-ζητέω, fremsoger, udsoger, opsoger. — ἐκ-ζοφόω, formorker aldeles. — ἐκζωόω, gior aldeles til Dyr; *in pass.*, at blive fuld af Dyr; at blive ormstukken. — ἐκ-ζωπυρέω, oppuster paany den ulmende Ild; *transl.*, opvækker el. ophidser paany, *Ar.*; - denne Handling, ἐκζωπύρησις, ἡ.

ἔκηα, *ep.* f. ἔκαυσα, *aor.* 1 til καίω. — ἑκηβολία, ἡ, Færdighed i at skyde el. kaste langt; *in pl.*, *Il.* 5, 54; af — ἑκήβολος, 2, (ἑκάς, βάλλω), som ἑκατηβόλος, der skyder el. kaster langt, *epith.* til Apollo. — ἑκηλία, ἡ, ogs. εὐκηλία, Ro, Sikkerhed; af — ἕκηλος, 2, *æol.* εὔκηλος, rolig, uforstyrret, uhindret; ἀλλὰ ἕκηλος Ἐῤῥέτω, *Il.* 9, 376; ogs. uvirksom, sorglos, i Fred, *ex. Pind. Isthm.* 7, 58; ofte h. *Hom.*, som fryder sig ved et godt Maaltid, o. dl.; (rimel. af ἑκών, o. besl. m. flgd.). — ἕκητι, *dor.* ἕκατι, som *præpos. c. gen.*, ved, formedelst; Διὸς ἕκητι, ved Hielp el. Bistand af Zeus, o. dl., *Od.*, *Hes.*; derfor i *Il.*, θεῶν ἰότητι, o. dl.; - *Pind.* forbinder ogs. ἕκατι ποδῶν, formedelst; (rimel. af ἑκών, o. besl. m. frgd.).

ἐκ-θαλαττόω, forvandler aldeles til Hav. — ἐκ-θάλπω, opvarmer. — ἐκθαμβέομαι, er - ἔκθαμβος, 2, (θάμβος), aldeles bedovet el. forskrækket. — ἐκθαμνίζω, udrydder, *exstirpo*, *Æsch.*; o. — ἐκθαμνόομαι, bliver el. vorer til en Busk; (af θάμνος). — ἔκθανον, *ep.* f. ἐξέθανον, *aor.* 2 til θνήσκω. — ἐκ-θαῤῥέω, *s.* -θαρσέω, er meget modig; df. — ἐκθάρσημα, τό, stort Mod, megen Selvtillid, *Epicur.* h. *Plut.* — ἐκ-θαυμάζω, d. forstærk. θαυμάζω. — ἐκ-θεάομαι, *irr.*, *f.* άσομαι, *jon.* ήσομαι, beskuer. — ἐκθεατρίζω, bringer paa Theatret; alm. fremstiller til Skue, udsætter for offentlig Beskæmmelse. — ἐκ-θειάζω, forguder; *transl.*, ærer som en Gud; 2) udleder fra en Gud; df. — ἐκθειασμός, ὁ, Forgudelse, Dyrkelse. — ἔκθεμα, τό, (ἐκτίθημι), offentlig Bekiendtgiørelse el. Befaling, Edict, o. dl. — ἐκθέμεναι, ἐκθέμεν, *ep.* f. ἐκθεῖναι, *inf. aor.* 2 til ἐκτίθημι. — ἐκθεόω, = ἐκθειόω.

ἐκθεραπεύω, d. forstærk. θεραπεύω, helbreder aldeles; lader bruge en Cuur heelt til Enden; *transl.*, vinder el. gior mig hengiven ved opmærksom Behandling. — ἐκ-θερίζω, afmeier, afskærer; udrydder. — ἐκ-θερμαίνω, *f.* -μᾶνῶ, giennemvarmer, opvarmer. — ἔκθεσις, ἡ, (ἐκτίθημι), Udsætten: Udstilling; Bekiendtgiørelse; Edict; 2) Udlægning, Forklaring; 3) Indsats. — ἔκθεσμος, 2, *adv.* -θέσμως, (θεσμός), imod Loven, lovlos, lovstridig; afskyelig. — ἐκθετικός, 3, horende til at udsætte, bekiendtgiøre, forklare; af — ἔκθετος, 2, (ἐκτίθημι), udsat, udkastet; 2) bekiendtgiort; forklaret. — ἐκ-θέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, lober ud deraf, ἐκ τοῦ τείχους, *Xen.*; lober bort; ἐκθέοντας τοὺς σφῆκας, naar de sværme, *id.* — ἐκθέωσις, ἡ, Forgudelse; Indvielse; o. — ἐκθεωτικός, 3, forgudende; (af ἐκθεόω).

ἐκ-θηλάζω, udsuger. — ἐκθήλυνσις, ἡ, at giore feig el. umandig; Forkiælelse, Slappelse, Feighed; af — ἐκθηλύνω, d. forstærk. θηλύνω, forkiæler, gior feig el. umandig. — ἐκθηράομαι, (θηράω), jager ud deraf og fanger, *Xen.* — ἐκθηρεύω, d. forstærk. θηρεύω. — ἐκ-θηριόω, gior aldeles til et Dyr; gior aldeles vild. — ἐκ-θησαυρίζω, udtager af Skatten. — ἐκ-θλίβω [ῑ], *f.* ψω, udtrykker, udpresser; trænger el. trykker ud deraf; df. — ἔκθλιμμα, τό, Tryk el. Stød, den derved frembragte Beskadigelse; o. — ἔκθλιψις, ἡ, Udtrykken; Borttrængen; Sammentrængen; *transl.*, Tryk, Undertrykkelse, Trængsel.

ἐκ-θνήσκω, *irr.*, *f.* -θανοῦμαι, *aor.* ἐξέθανον, *ep.* ἔκθανον, er næsten død, vil til at døe; γέλω (γέλωτι, ὑπὸ γέλωτος) ἔκθανον, vare færdige at briste af Latter, *Od.* 18, 100; 2) er besvimet, ligger som død, *oppon.* ὄντως ἐκτεθνηκέναι, virkeligen at være død, *Plat.* — ἐκθοινάομαι, (θοινάω), opæder. — ἐκθορέω, o. -θόρνυμι, sild. Form f. ἐκθρώσκω, s. m. s. — ἐκ-θορυβέω, foruroliger. — ἐκ-θροέω, udsiger. — ἐκθρομβόω, lader lobe sammen i Klumper; - denne Handling og Beskaffenhed, ἐκθρόμβωσις, ἡ. — ἐκ-θρυλλέω, udsladdrer. — ἐκ-θρώσκω, *irr.*, *f.* -θο-

ςοῖμαι, aor. ἐξέθορον, ep. ἔκθορον, springer frem el. op deraf, δίφρου, Il.; ogs. transl., κραδίη δέ μοι ἔξω Στηθέων ἐκθρώσκει, Il. 10, 95.

ἐκθυμαίνω, d. forstærk. θυμαίνω. — ἔκθυμα, τό, (ἐκθύω), Udslæt paa Huden. — ἐκθυμία, ἡ, (ἔκθυμος), Mod, Hidsighed. — ἐκθυμιάω, d. forstærk. θυμιάω. — ἔκθυμος, 2, adv. -θύμως, (θυμός), som er ude af sig selv, affindig; lidenskabelig, hidsig, Æsch.; jf. ἐκ θυμοῦ πεσέειν u. θυμός; 2) modløs, nedslaaen. — ἐκθυσία, ἡ, = ἔκθυσις; — ἐκθύσιμος, 2, hørende til at udsone el. rense; 2) til at udsone el. rense, piacularis; o. — ἔκθυσις, ἡ, Udsoning; Sonoffer; 2) = ἔκθυμα; af — ἐκ-θύω [υ anc.], f. -θύσω [ῡ], egentl. springer frem; df. om Udslæt, at bryde el. slaae ud; 2) opoffrer, ødelægger; 3) in med., udsoner el. renser ved Offer, afvender et Onde derved; ἄγος — ἐκθύσασθαι, Herod. 6, 91; alm. udsoner, beroliger, τὸν φθόνον, Hadet. — ἐκθωπεύω, d. forstærk. θωπεύω. — ἐκ-θώπτω, f. ψω, vinder ved Smiger.

ἐκ-καγχάζω, bryder ud i høi Latter. — ἐκ-καθαίρω, udrenser, rydder op, Il.; ἀσπίδες ἐκκεκαθαρμέναι, fulgentes, Xen.; transl., bringer i det Rene, τὸν λογισμὸν τῆς δαπάνης, Plut. — ἐκ-καθεύδω, irr., f. -ευδήσω, egentl. sover udenfor; df. som excubo, holder Nattevagt. — †ἑκκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, indecl., (ἕξ, δέκα), 16; df. — ἑκκαιδεκάδωρος, 2, (δῶρον), af 16 Haandbreder, Il.; — ἑκκαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ, Tidsrum af 16 Aar; o. — ἑκκαιδεκαέτης, ου, ὁ, 16aarig; (af ἔτος); — ἑκκαιδεκάπηχυς, υ, (πῆχυς), af 16 Alen; — ἑκκαιδεκαστάδιος, 2, (στάδιον), 16 Stadier lang; — ἑκκαι-δέκατος, 3, d. 16de; — ἑκκαιδεκέτης, ου, ὁ, -έτις, ιδος, ἡ, (ἔτος), 16aarig; o. — ἑκκαιδεκήρης, 2, (ἄρω), forsynet med 16 Rorbænke.

ἔκκαιρος, 2, (καιρός), ubetimelig, udenfor el. over den rette Tid, forældet. — ἐκ-καίω, irr., att. -κάω, f. -καύσω, antænder; transl., oppuster, anstifter, πόλεμον, ὑποψίαν; in med., er i Brand, flagro. — ἐκκακέω, (κακός), udmattes el. taber Modet i Ulykke. — ἐκ-καλαμάομαι, udtrækker med Angelen, Ar. — ἐκ-καλέω, irr., f. έσω, kalder ud el. frem, udfordrer, lokker ud; in med., kalder til mig, Od. — ἐκ-καλλύνω, forskjønner meget. — ἐκκάλυμμα, τό, det Afdækkede, Blottede; df. Kiendemærke, Beviis; af — ἐκ-καλύπτω, f. ψω, afdækker, blotter, aabenbarer; in med., blotter mig, bes. blotter Ansigtet. — ἐκ-κάμνω, irr., f. -καμοῦμαι, bliver udmattet el. træt, τὰς ὀλοφύρσεις, bliver kied af Klager, Thuc. — ἐκ-κανάζω, f. άξω, hælder, skienker el. drikker ud, Eur. — ἐκ-καπηλεύω, udhokrer; 2) forfalsker. — ἐκκαρδιόω, bedøver, LXX.

ἐκκαρπέω, (καρπός), skyder Ar. — ἐκ-καρπίζω, tager Frugten deraf; in med., = flgd.; ogs. indhøster; transl., ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται, Æsch. Sept. 602. — ἐκκαρπόομαι, (καρπόω), indsamler el. nyder Frugten; transl., drager Nytte af noget, ex. Thuc. 5, 28, el. efter nogle; udtømmer ved alt for stærk Benyttelse; df. — ἐκκάρπωσις, ἡ, Nydelse, Benyttelse. — ἐκκατιδεῖν, (εἶδον, irr.), at see ned derfra, Περγάμου, Il. 4, 508. — ἐκ-καυλέω, skyder en Stilk el. op i en Stilk; df. — ἐκκαύλημα, τό, den opskudte Stilk; o. — ἐκ-καύλησις, ἡ, at skyde op i en Stilk. — ἐκ-καυλίζω, oprykker Stilken, oprykker med Roden, Ar. — ἔκκαυμα, τό, det Antændte; 2) Tønder, Træ til at tænde Ild ved; — ἔκκαυσις, ἡ, Antænden, Forbrænden; Betændelse; o. — ἐκκαυστικός, 3, hørende el. skikket til at antænde, forbrænde, ophede; (af ἐκκαίω). — ἐκκαυχάομαι, d. forstærk. καυχάομαι. — ἐκκάω, att. f. ἐκκαίω.

ἔκκειμαι, inf. -κεῖσθαι, (κεῖμαι, irr.), er lagt el. ligger til Skue; er bekiendt el. tilgængelig for alle, ex. om Bøger; er henkastet el. given til Priis, πᾶσιν, for alle og enhver; παιδίον ἐκκείμενον, et udsat Barn, Herod. — ἐκκέλευθος, 2, (κέλευθος), som er kommen af Veien, forvildet. — ἐκ-κενόω, udtømmer, θυμὸν ἐς –, udaander Livet, Theocr. 16, 40. — ἐκ-κεντέω, giennemstikker, giennemborer. — ἔκκεντρος, 2, (κέντρον), excentrisk; df. — ἐκκεντρότης, ητος, ἡ, Excentricitæt. — ἐκκένωσις, ἡ, (ἐκκενόω), Udtømmelse. — ἐκ-κεραΐζω, udplyndrer; ødelægger aldeles. — ἐκ-κεράννυμι, irr., f. -κεράσω, udgyder og blander. — ἐκκεχυμένως, adv. part. pf. pass. af ἐκχέω, udgydet; i Overflod, rigeligen; overgivent.

ἐκ-κηραίνω, afkræfter, svækker. — ἑκκήρης, 2, (ἕξ, ἄρω), med 6 Rorbænke. — ἐκκηρυγμός, ὁ, Forviisning ved Heroldens Udraab; o. — ἐκκήρυκτος, 2, som er forviist ved Heroldens offentlige Udraab; alm. landsforviist; af — ἐκ-κηρύσσω, ττω, f. ξω, forviser ved Heroldens offentlige Udraab; alm. forviser, τῆς πόλεως, Æschin.; 2) d. forstærk. κηρύσσω. — ἐκκιναιδίζομαι, d. forstærk. κιναιδίζομαι. — ἐκ-κινέω, bevæger ud deraf; transl., sætter i heftig

Bevægelse, bringer ud af Fatning; 2) *intr.* om Jagthunde, ἐκκινοῦσι παρὰ τὸ ἴχνος, de tabe Sporet, *Xen. Cyn.* 3, 10, hvor man ogs. læste ἐκκυνοῦσι.

ἐκ-κλέπτω, *f.* ψω, stieler derudaf, bortvender hemmeligen; (Ἑρμῆς) ἐξέκλεψεν Ἄρηα, udløste ham hemmeligen, *Il.* 5, 390. — *ἐκ-κληΐζω*, *jon.* f. ἐκκλείω; ἐκκληϊζόμενοι τῇ ὥρῃ *exclusi tempore*, *Herod.* 1, 31. — *ἐκκληματόομαι*, = κληματόω. — †*ἐκκλησία*, ἡ, (ἐκκαλέω), i de græske Fristater: Borgernes af Herolden sammenkaldte Forsamling, Folkeforsamling; ἡ ἐκκλησία ogs. f. οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, de forsamlede Borgere; οἱ Ἀθηναῖοι – ἐκκλησίαν ἐποίησαν κατὰ δόγμα βουλῆς, *Xen. Hell.* 6, 5, 33; – ἐκκλησίαν ἀθροίζειν, συλλέγειν, συνάγειν, at sammenkalde, *oppon.* ἐκκλησίαν ἀφιέναι, ἀνιστάναι; – i Athenen hede de ordentl. Folkeforsamlinger, ἐκλησίαι κυρίαι, (fire i hver πρυτανεία), de overordentl., ἐκκλ. σύγκλητοι; – 2) alm. enhver Forsamling, bes. ἐκκλησία στρατιωτῶν, *Xen.*; df. — *ἐκκλησιάζω*, holder en Folkeforsamling, forhandler noget deri; – denne Handling, ἐκκλησιασμός, ὁ.

**ἐκκλησιαστήριον*, τό, Sted til Folkeforsamlingen; — *ἐκκλησιαστής*, οῦ, ὁ, en Taler i Folkeforsamlingen; o. — *ἐκκλησιαστικός*, 3, hørende til Folkeforsamlingen; τὸ ἐκκλησιαστικόν, *sc.* ἀργύριον, den Betaling (2 el. 3 Oboler), som en Borger erholdt af Staten for at møde i Folkeforsamlingen; ἐκκλησιαστικὸς πίναξ, Liste over de Borgere (i hver Demos), som have Ret til at møde i Folkeforsamlingen, *Dem. p.* 1091; – (af ἐκκλησιάζω). — *ἔκκλησις*, ἡ, (ἐκκαλέω), Fremkalden, Udfordren, Ophidsen. — *ἐκκλητεύω*, = κλητεύω. — *ἐκκλητικός*, 3, *adv.* -κῶς, hørende til at fremkalde el. udfordre; som ophidser el. tilskynder; af — *ἔκκλητος*, 2, (ἐκκαλέω), fremkaldt, opfordret, udvalgt, *evocatus*; 2) ὁ ἔκκλητος, til hvem man appellerer; ogs. den valgte Voldgiftsmand; 3) ἡ ἔκκλητος, i Sparta og i andre Aristokratier: et Udvalg af Borgerne, som sammenkaldtes til visse Beraadslagninger; οἱ ἔκκλητοι, Medlemmerne af dette Udvalg; προσῆλθον ἐπὶ τοὺς ἐκκλήτους τῶν Λακ. καὶ τοὺς συμμάχους, *Xen. Hell.* 6, 3, 3; jf. εἴσκλητος.

ἔκκλιμα, τό, = ἔκκλισις; af — *ἐκ-κλίνω* [ῑ], *f.* ινῶ, bøier af el. ud derfra; 2) *intr.*, bøier af, trækker mig tilbage; *b)* giør en Vending, κατά τι, henimod noget, *Xen.*; df. — *ἔκκλισις*, ἡ, Bøining el. at bøie sig derfra; o. — *ἔκκλιτος*, 2, som man undviger el. søger at undgaae. — *ἐκ-κλύζω*, *f.* ύσω, udskyller, udvasker; df. — *ἔκκλυσμα*, τό, det Udskyllede. — *ἐκ-κλώζω*, udpiber. — *ἐκ-κναίω*, gnider og trykker, qvæler, martrer, *eneco*; ἐκκναισεῦντι, *dor.* f. ἐκκναίσουσι, dræbe med Snak, *Theocr.* 15, 88. — *ἐκ-κνάω*, *irr.*, *f.* ήσω, udgnider, udkradser, afskraber; τὸν κηρὸν (δελτίον) ἐξέκνησε, *Herod.* 7, 239, hvor man ogs. læser ἐξέκνισε.

ἐκ-κοβαλικεύομαι, søger at vinde ved Trylleri, Smiger, o. dl., *Ar.*; jf. κόβαλος. — *ἐκ-κοιλαίνω*, udhuler, *Polyb.* — *ἐκκοιλιάζω*, (κοιλία), udtager af Bugen. — *ἐκκοιμάομαι*, (κοιμάω), har udsovet, vaagner op. — *ἐκκοιτέω*, = ἐκκαθεύδω; df. — *ἐκκοιτία*, ἡ, en om Natten udstillet Skildvagt el. Post. — *ἐκ-κοκκίζω*, udtager Kiærnen; df. alm. bringer ud af en Stilling; bes. udriver, τρίχας, forvrider, σφυρόν, *Ar.*, uddriver, τὸ γῆρας, *id.*, udplyndrer, τὰς πόλεις, *id.* — *ἐκ-κολάπτω*, slaaer, kradser, pikker ud; df. om Æg, udruger; – denne Handling, ἐκκόλαψις, ἡ. — *ἐκ-κολυμβάω*, svømmer derudaf, undkommer ved Svømning, τινός, fra noget.

ἐκκομιδή, ἡ, Bringen el. Bæren ud deraf; df. bes. *a)* Udføren el. Udforsel, jf. *Herod.* 8, 44; *b)* Begravelse; af — *ἐκ-κομίζω*, *f.* ίσω, fører, bringer, bærer ud deraf el. bort, bes. begraver, *effero*; *transl.*, ἐκκομίσαι – ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γενέσθαι πρήγματος, at udrive, befrie, *Herod.* 3, 43; *in med.*, tager el. bringer bort med mig; 2) udholder, *Eur.*; df. — *ἐκκομισμός*, ὁ, = ἐκκομιδή. — *ἐκκομπάζω*, d. forstærk. κομπάζω. — *ἐκ-κομψεύομαι*, er meget vittig el. veltalende, *Eur.*, *inc.* — *ἐκκοπεύς*, έως, ὁ, Kniv til at udskære med; — *ἐκκόπευσις*, ἡ, Udskæren; — *ἐκκοπή*, ἡ, Udskæring, udskaaret Sted el. Hul; ἐκκοπὴ δένδρων, Forhugning, *Polyb.*; (af ἐκκόπτω). — *ἔκκοπος*, 2, (κόπος), udmattet. — *ἐκκοπρέω*, har Aabning; o. — *ἐκκοπρίζω*, o. -κοπρόω, skaffer Skarnet bort; ogs. = frgd.; df. — *ἐκκόπρωσις*, ἡ, at skaffe Skarnet bort; (af κόπρος). — *ἐκ-κόπτω*, *f.* ψω, omhugger, udhugger, τὴν ὕλην, δένδρα, *Xen.*; slaaer el. kaster Fienden udaf en Stilling, *id.*; ogs. hugger ned, ombringer, *Herod.* 4, 110; ἐκκόπτειν οἰκίαν, at opbrække; alm. forstyrrer, ødelægger, udrydder.

ἐκκορακίζω, jager bort; jf. κόραξ. — *ἐκ-κορέω*, udfeier, udrenser; alm. skaffer bort el. af Veien; df. udtømmer, ødelægger, *Ar.*; 2) ved Ordspil med κόρη: τίς ἐκκόρησέ σε; hvo har giort dig til Kone? *Ar. Thesm.* 767. — *ἐκκορίζω*, (κόρις), skaffer Utøiet bort.

— ἐκ-κορυφόω, sammenfatter korteligen; ἕτερόν τοι λόγον ἐκκορυφώσω –, Hes. Op. 106. — ἐκ-κοσμέω, udsmykker; df. — ἐκκόσμησις, ἡ, Udsmykning. — ἐκ-κουφίζω, letter el. hæver i Veiret, Plut. — ἐκ-κράζω, irr., aor. 2 ἐξέκραγον, ogs. ἐκκραυγάζω, skriger høit, oplofter et Skrig. — ἐκκρέμαμαι, = flgd., Bem. b. — ἐκκρεμάννυμι, irr., f. -κρεμάσω, ænger op el. lader hænge derpaa, men (τινὰ) ἐκ λάγγγος, nogen ved Halsen, Ar. Equ. 1363; b) in med., er - ἐκκρεμής, 2, som hænger derpaa, hængende, svævende. — ἐκ-κρημνάω, o. -κρήμνημι, = frgd.; in med., ῥόπτρων - χέρας ἐκκρημνάμεσθα, egentl. hænge med Hænderne derpaa el. derved, d. e. juble, Eur. Jon, 1631.

ἐκ-κρίνω [ῑ], f. ῐνῶ, afsondrer, adskiller; ὅταν - καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ, Xen.; df. a) udvælger ikke, antager ikke, forkaster; c) afforer; df. — ἔκκρισις, ἡ, Afsondring, bes. Afforelse; — ἐκκριτικός, 3, hørende, skikket til at afsondre el. affore; o. — ἔκκριτος, 2, afsondret, adskilt; 2) udvalgt, udkaaren; 3) affort. — ἐκ-κροτέω, udhamrer, udsmeder, uddanner. — ἔκκροτος, 2, (κρότος), som giør stærk Larm. — -ἔκκρουσις, ἡ, Slaaen el. Driven derudaf, Fordrivelse; o. — ἐκκρουστος, 2, slaaen el. dreven derudaf, fordreven; 2) ἔκκρουστον δέμας, i drevet el. ophøiet Arbeide, Æsch. Sept.; af — ἐκκρούω, slaaer, støder, driver ud deraf, fordriver; b) transl., forvirrer, chicanerer, udsætter; ἵνα μὴ - τοῦ παρόντος ἐμαυτὸν ἐκκρούσω, at jeg ikke skal forvilde mig fra Sagen, Dem. p. 329; 2) intr., bryder frem, bryder ud. — ἐκκτυπέω, bryder ud el. frem med Larm.

ἐκ-κυβεύω, kaster Tærningerne, spiller ud, τοῖς ὅλοις, o. ὑπὲρ τῶν ὅλων, sætter det Heles Vel paa Spil; 2) forspiller, taber i Spil, Plut. — ἐκ-κυβιστάω, styrter mig paa Hovedet el. støber Kolbotter, τινός, s. ὑπέρ τινος, ud over noget. — ἐκ-κυκλέω, dreier udad med Maskinen ἐκκύκλημα; df. lader noget vise sig; ἀλλ' ἐκκυκλήθητι, kom dog frem el. ud, Ar. Ach. 408; df. — ἐκκύκλημα, τό, Maskine, hvorved noget bringes til Skue paa Theatret. — ἐκκῠλιστός, 2, στέφανος, Krands, der er bunden saa fast, at man kan trille dermed; jf. κυλιστός. — ἐκ-κυλίω, -κυλινδέω, -κυλίνδω, ruller el. vælter ud deraf; ἐξεκυλίσθη ἐκ δίφρου, tumlede, styrtede ud af Vognen; ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης, hvorledes du skal kunne udrives af denne Elendighed, Æsch. Prom. 87; transl., εἰς φαυλότητα, εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθῆναι, at have styrtet sig i Daarligheder, o. s. v.

ἐκ-κῡμαίνω, ogs. -κυματίζω, bølger el. strømmer derover; om Tropper, at marschere el. komme ud over Linien; 2) transit., at kaste ud igiennem Bølgerne. — ἐκκυνεῖν, at være - ἔκκυνος, 2, (κυών), som taber Sporet; jf. ἐκκινέω, Bem. 2. — ἐκκυνηγετέω, forfølger paa Jagten; alm. forfølger. — ἐκ-κύπτω, kiger ud el. frem deraf; alm. staaer el. stikker frem; transit., ἐκκύπτ. τὴν κεφαλήν, at stikke Hovedet ud, Æl. — ἐκκωδωνίζω, egentl. udbringer, d. e. udbasuner, bringer ud iblandt Folk. — ἐκκωμάζω, drager ud i en κῶμος, el. i et festligt, jublende, larmende Optog. — ἐκκωφόω, rimel. ogs. ἐκκωφέω, bedøver, giør aldeles døv; transl., sløver, sløvgiør, τὰ ξίφη, ogs. φρένας.

ἐκ-λαγχάνω, irr., f. -λήξομαι, erholder tildeelt ved Lod el. af Skiebnen. — ἐκ-λακτίζω, f. ίσω, slaaer bagud; transl., ἐκλακτίζειν πρός τι, at støde fra sig med Foragt; df. — ἐκλάκτισμα, τό, Dands el. Spring, hvorved man slaaer bagud med Benene; o. — ἐκλακτισμός, ὁ, at slaae bagud. — ἐκλαλέω, sladdrer, fører Sladder; τίς ὁ ἐκλαλήσας, Dem.; alm. udsiger, giør bekiendt; - denne Handling, ἐκλάλησις, ἡ. — ἐκ-λαμβάνω, irr., f. -λήψομαι, udtager el. vælger deraf; 2) erholder el. har Fordeel deraf; 3) ἐκλαμβ. ἔργον, overtager et Arbeide for Løn, Herod. 9, 95; oppon. ἐκδίδωμι; 4) h. gramm. som ἐκδέχομαι, forstaaer, udtyder, accipio; in med., tager med i Regningen el. under Overveielse. — ἔκλαμπρος, 2, (λαμπρός), med stærkt Skin, meget klar. — ἐκ-λαμπρύνω, lader skinne frem. — ἐκ-λάμπω, f. ψω, fremskinner, fremstraaler; transl., viser mig pludseligen i min hele Glands el. Kraft; df. — ἔκλαμψις, ἡ, fremstraalende Glands.

ἐκ-λανθάνω, irr., f. -λήσω, bringer til at glemme; Θάμυριν - Μοῦσαι - ἐκλέλαθον (aor. ep. f. ἐξέλαθον) κιθαριστύν, lode ham glemme, berøvede ham Tonekunsten, Il. 2, 600; in med., forglemmer noget, τινός, Hom. — ἐκλαπάζω, f. ξω, udtømmer; ødelægger; kaster ud derfra, ἐδωλίων, Æsch. — ἐκλάπτω, udslikker, udsøber; nedsluger. — ἐκλᾱτομέω, udhugger i Steen. — ἐκ-λαχαίνω, udgraver, udhuler. — ἐκ-λαχανίζομαι, afskærer Kokkenurter. — ἐκ-λεαίνω, afglatter, polerer; slider el. gnider derpaa, formindsker. — ἐκ-λέγω, irr.; o. ἐκλέγομαι, udtager, udvælger, ἐκ τοῦ νόμου ῥήματα, excerpo, Dem.; bes. udtager til Krigstiene=

ste, hværver; indkræver, indfordrer, χρήματα, δεκάτην.

ἔκλειγμα, τό, o. ἔκλεικτον, τό, (ἐκλείχω), Medicament, som oploses i Munden. — ἐκλειπής, 2, sild. f. ἐκλιπής; o. — ἐκλειπτικός, 3, mangelfuld; alm. hørende til en ἔκλειψις; af — ἐκ-λείπω, f. ψω, forlader; τὴν πόλιν ἐξέλιπον - εἰς χωρίον τι, f. πόλιν ἐκλιπόντες ἔφυγον εἰς χ., Xen. Anab. 1, 2, 24; ogs. absol., αὐτέων ἐκλελοιπότων ἐς Πελοπόννησον, Herod. 8, 50; jf. εἰς, Bem. 2, extr.; ἐκλείπειν στρατιάν, at forlade Hæren; - 2) intr. o. in med., aflader, ophører, λέγων, at tale; τῇ μοι πρότερον ἐξέλιπε (ὁ λόγος), hvor jeg før brød af, Herod. 7, 239; τὸ ἐκλεῖπον, det Manglende; οἱ ἄνθρωποι ἐξέλιπον, de tabte Modet, Xen.; ἡ σελήνη ἐκλείπει, formørkes; jf. ἔκλειψις. — ἐκλειτουργέω, = λειτουργέω. — ἐκ-λείχω, udslikker, beslikker. — ἔκλειψις, ἡ, Handlingen ἐκλείπειν, at forlade, aflade, ophøre, o. s. v.; 2) intr., at udeblive, aftage, svinde; ἔκλειψις ἡλίου, σελήνης, Sol- Maaneformørkelse.

ἐκλεκτικός, 3, som udvælger; οἱ ἐκλεκτικοί, de Philosopher, som danne et nyt System af Sætninger, der laanes fra flere forskiellige Systemer; o. — ἐκλεκτός, 3, udvalgt, udsøgt; (af ἐκλέγω). — ἐκλέλαθον, ἐκλελαθόμην, ep. aor. 2 act. o. med. til ἐκλανθάνω. — ἐκλελυμένως, adv. part. pf. pass. af ἐκλύω, oploft; slappet, kraftløst. — ἔκλεμμα, τό, (ἐκλέπω), det Afskrællede, Barken. — ἔκλεξις, ἡ, (ἐκλέγω), Udvælgen; Udvalg. — ἔκλεο, ep. f. ἐκλέεο, 2 sing. impf. af κλέομαι, Il. 24, 202. — ἐκ-λεπίζω, som ἐκλέπω, afskræller, aftager Skallen el. Barken; 2) om Fugle, at udruge; df. — ἐκλέπισις, ἡ, Afskrællen; 2) Udrugen. — ἔκλεπτος, 2, (λεπτός), meget tynd el. fiin; 2) (ἐκλέπω), afskrællet. — ἐκ-λεπτύνω, gior meget tynd el. maver. — ἐκ-λέπω, = ἐκλεπίζω. — ἐκ-λευκαίνω, gior aldeles hvid; in med., bliver aldeles bleg. — ἔκλευκος, 2, (λευκός), aldeles hvid. — ἔκλεψις, ἡ, (ἐκλέπω), = ἐκλέπισις.

ἐκ-λήγω, f. ξω, aflader el. ophører aldeles, τινός, med noget. — ἐκλήθην, aor. 1 pass. til ἐκκαλέω. — ἐκλήθω, Stamform til ἐκλανθάνω. — ἐκλήπτωρ, ορος, ὁ, (ἐκλαμβάνω), som overtager (et Arbeide, o. dl.). — ἐκ-ληρέω, d. forstærk. ληρέω; 2) transit., har til bedste, sender fra mig paa en spottende Maade, Polyb. — ἔκλησις, ἡ, (ἐκλανθάνομαι), fuldkommen Glemsomhed, Forglemmelse, Tilgivelse, Od. 24, 485, (men skulde efter Reisig hede ἔκληστις af λῆστις). — ἔκληψις, ἡ, (ἐκλαμβάνω), Udtagen; Opfangen, Indsamlen, Indsamling; 2) Undtagelse. — ἐκ-λιθολογέω, samler Stenene deraf, renser fra Stene. — ἐκ-λικμάω, kaster og renser (ex. Korn). — ἐκλῖμία, ἡ, (λιμός), Ulvehunger, (Sygdom). — ἐκλιμνάω, ogs. -λιμνάζω, gior til Dam, Sump, staaende Vand. — ἔκλῖμος, 2, (λιμός), udhungret, forsulten. — ἐκλιμπάνω, = ἐκλείπω. — ἐκλῖνάω, slipper el. kommer ud af Garnet. — ἐκ-λιπαίνω, gior fed; transl., glatter, jevner. — ἐκλῖπαρέω, beder indstændigen; erholder ved indstændige Bønner, τὶ s. τινά - παρά τινος, Dem. — ἐκλῖπής, 2, (ἐκλείπω), manglende, feilende; overseet, udeladt; τοῦ ἡλίου ἐκλιπές τι ἐγένετο, om en partiel Solformørkelse, Thuc. 4, 52.

ἐκλογέομαι, o. -λογίζομαι, taler for mig, undskylder mig, anfører til min Undskyldning, τὴν ἀνάγκην, Nødvendigheden, ogs. τῆς ἀνάγκης, el. m. acc. c. inf. —*ἐκλογεύς, έως, ὁ, som indsamler el. indkræver Afgifter, Bøder, o. dl.; — ἐκλογή, ἡ, men ἐκλογία, ἡ, inc., Indsamlen, Indkræven; 2) Udvalg, det Fortrinligste; bes. lidet udvalgt Digt, skiønt Sted hos en Forfatter, o. dl.; o. — ἐκλόγησις, ἡ, Udforskning, Diog. L.; - (af ἐκλέγω). — ἐκλογίζομαι, beregner, udregner, beviser; ogs. overlægger, betænker; 2) som ἐκλέγομαι, udvælger mig (mihi); 3) = ἐκλογέομαι; df. — ἐκλογισμός, ὁ, Afregning, Beregning, Burdering; Overveielse; — ἐκλογιστής, οῦ, ὁ, som beregner, Rentemester; o. — ἐκλογιστία, ἡ, Beregning, Udtælling, LXX. — ἔκλογος, 2, (λόγος), som ligger udenfor Talen. — ἔκλουτρον, τό, Kar til Udvaskning; af — ἐκ-λούω, irr., udvasker. — ἐκλοφίζω, (λόφος), fremhenter af en Høi. — ἐκ-λοχεύω, føder, poët. — ἐκλοχίζω, (λόχος), udvælger af en Cohort. — ἐκλοχμόομαι, (λοχμόω), bliver til en Busk, λόχμη.

ἐκ-λυγίζω, vinder, snoer, dreier ud deraf. — ἔκλῡπος, s. ἔκλυπρος, 2, (λύπη), meget bedrøvet. — ἔκλῠρος, 2, (λύρα), uden Lyre; forstemt, skurrende. — ἔκλῠσις, ἡ, Udløsning, Befrielse; 2) Opløsning, Afkræftelse, Afmagt. — ἐκλυσσάω, d. forstærk. λυσσάω. — ἐκλῠτήρ, ῆρος, ὁ, en Udløser, en Befrier; df. - ἐκλυτήριος, 2, hørende til at opløse el. at befrie; πατρίδος - ἐκλυτήριον, sc. ἱερόν, Sonoffer for Fædrenelandet, Eur.; o. — ἔκλῠτος, 2, adv. -λύτως, udløst, befriet; 2) opløst, afkræftet. — ἐκ-λυτρόω, udløser; df. — ἐκλύτρωσις, ἡ, Udløsning. — ἐκ-λύω [ῠ anc.], irr., f. -λύσω [ῡ], udløser, befrier, τινά τινος, ogs. τινά τινι; ogs. in med., ex.

καὶ μὴν φόβοισί γ᾽ αὐτὸν ἐξελυσάμην, har bortfiernet ham derfra, *Soph. Aj.* 531; 2) opløser, assondrer; svækker, afkræfter; διὰ τὸ ἐκλελύσθαι τὰ σώματα, *Xen.* — ἐκ-λωβάω, d. forstærk. λωβάω. — ἐκλωπίζω, (λῶπος), afhyller, afklæder, blotter; m. Tmesis, ἐκ δ᾽ ἐλώπισε πλευράν, *Soph. Trach.* 927.

ἐκμάγεῖον, τό, den Masse, hvori man udtrykker el. afbilder noget; *b)* det af el. i en Masse udtrykte Billede, Afstøbning, Aftryk, o. dl.; 2) hvorpaa man tørrer sig, Haandklæde; o. — ἔκμαγμα, τό, Aftryk; tro Afbildning; αὐτ᾽ ἔκμαγμα σόν, dit levende Billede, *Ar.*; (af ἐκμάσσω). — ἐκ-μαίνω, *f.* -μᾰνῶ, opflammer, θυμὸν ἔρωτι; ἐκμῆναι πόθον, *Soph.*; men ἐκμ. τινὰ δωμάτων, at uddrive i Raseri, *Eur.*; *in med.*, geraader i Lidenskab el. Affindighed. — ἐκ-μακαρίζω, priser høist lykkelig. — ἔκμακτος, 2, aftrykt, udtrykt; o. — ἔκμακτρον, τό, = ἔκμαγμα, *Eur.*; (af ἐκμάσσω). — ἐκ-μαλάσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, o. ἐκμαλθακόω, blødgiør, fordærver. — ἐκμᾰνής, 2, (ἐκμαίνομαι), aldeles rasende. — ἐκ-μανθάνω, *irr.*, *f.* -μαθήσω, lærer fra Grunden af; forstaaer til Gavns, *Herod.*; *b)* undersøger nøiagtigen, *id.* 7, 28; *c)* lærer udenad. — ἔκμαξις, ἡ, (ἐκμάσσω), Aftrykken, Aftryk; Aftørren.

ἐκ-μάομαι; *inus.*, df. *aor. ep.*, ἐκμάσσατο τέχνην, opfandt, *Hom. Merc.* — ἐκ-μᾰραίνω, *f.* -ρᾰνῶ, udtørrer, fortørrer, lader visne. — ἐκ-μαργόω, bringer i Raseri; *pass.*, φρένας ἐξεμαργώθης, du rasede, *Eur.* — ἐκ-μαρτυρέω, udsiger som Vidne, bevidner, εἰς πολλούς, for Mange; 2) afgiver Vidnesbyrd som fraværende el. syg; - et saadant Vidnesbyrd, ἐκμαρτυρία, ἡ, ogs. ἐκμαρτύριον, τό. — ἐκ-μάσσω, ττω, *f.* ξω, udgnider, aftørrer, afstryger; 2) udtrykker, afbilder, modellerer, eftergiør; αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τύπους, at modellere og indføie sig i Formerne; ogs. ofte *in med.*, bes. m. Bem. at efterligne, *ex.* ἐκμάξασθαι τὸν διδάσκαλον, om Discipelen. — ἐκ-μαστεύω, udspeider, opsøger.

ἐκ-μεθύσκω, *irr.*, *f.* -ύσω, giør aldeles drukken, df. fylder med en Vædske, δρόσου λύχνον, *poët.* — ἐκ-μειλίσσω, *f.* ξω, beroliger aldeles; ogs. *in med.* — ἐκ-μείρομαι, *irr.*, har fortrinlig Deel i noget, τινός; df. 3 *sing. pf.* ἐξέμμορε τιμῆς, *Od.* 5, 335. — ἐκμέλεια, ἡ, (ἐκμελής), at forfeile Tonen el. Melodien, at synge el. spille feil; 2) Sorgløshed; *oppon.* ἐμμέλεια. — ἐκ-μελετάω, øver og anvender omhyggeligen, lærer grundigen; 2) underviser og indøver fuldstændigen. — ἐκμελής, 2, *adv.* -λῶς, 1) (μέλος), skurrende, uharmonisk; *transl.*, upassende; 2) (μέλει), uordentlig, skiødesløs; *oppon.* ἐμμελής. — ἐκ-μελίζω, sønderlemmer. — ἐκμεταλλεύω; df. χωρία ἐκμεμεταλλευμένα, hvis Biergværker ere udtømte, *Strab.* — ἐκ-μετρέω, udmaaler; *in med.*, ἐκμετρεῖσθαι, at tage Maal efter noget, *Xen. Cyr.* 6, 4, 2; df. — ἐκμέτρησις, ἡ, Udmaaling. — ἔκμετρος, 2, *adv.* -μέτρως, (μέτρον), uden Maal og Maade, umaadelig, *oppon.* ἔμμετρος.

ἐκμηκύνω, d. forstærk. μηκύνω. — ἔκμηνος, 2, (ἕξ, μήν), i el. af 6 Maaneder, halvaarig. — ἐκ-μηνύω, angiver, forraader. — ἐκ-μηρύω, opvikler som et Nøgle Garn; sædv. lader defilere, udfolder, *explico*; *in med.*, ἐκμηρύεσθαι - κατὰ γεφύραν, at defilere over en Bro, *Xen. Anab.* 6, 5, 13. — ἐκ-μιαίνω, bepletter el. besmitter aldeles. — ἐκ-μιμέομαι, udtrykker ved Efterligning el. fuldkomment, *ex.* som Maler, *Xen.* — ἐκ-μισέω, hader heftigt. — ἔκμισθος, 2, = ἀπόμισθος. — ἐκ-μισθόω, udleier, borttinger for Løn; - denne Handling, ἐκμίσθωσις, ἡ. — ἐκ-μολεῖν, *irr.*, df. ἔκμολεν, *ep.* f. ἐξέμολεν, 3 *sing. ind. aor.* 2, gik ud el. frem deraf, *Il.* 11, 603. — ἐκ-μορφόω, afformer, afbilder; uddanner. — ἐκμουσόω, d. forstærk. μουσόω. — ἐκ-μοχθέω, udarbeider, fuldender, tilveiebringer med Møie; ἐκμοχθῶν βίᾳ εὔκλειαν ὑμῖν, tilkæmpende Eder, *Eur.*; 2) undgaaer en Fare, o. dl., τὰς τῶν θεῶν τύχας, *id.*; jf. ἐκπονέω. — ἐκ-μοχλεύω, fremhæver med Løftestangen, μοχλός; alm. fremhæver, fremtvinger voldsomt; 2) skyder Slaaen fra Døren, *Eur.* — ἐκ-μυελίζω, udmarver, LXX. — ἐκ-μυζάω, *jon.* -ζέω, *f.* ζήσω, udsuger, *Il.*; df. — ἐκμυζηθμός, ὁ, o. ἐκμύζησις, ἡ, Udsugen. — ἐκμυθόω, (μῦθος), giør til en Mythe el. Fabel; behandler som en Mythe. — ἐκ-μυκάομαι, brøler i Veiret, udbrøler.

ἐκ-ναρκάω, bliver aldeles stiv. — ἐκναυλόω, ogs. -ναυσθλόω, udfører til Skibs; alm. fører el. bringer bort. — ἐκ-νεάζω, fornyer, forynger; 2) vorer op i Ungdommen; df. — ἐκνεασμός, ὁ, Fornyelse. — ἐκ-νέμω, *irr.*, tildeler som Udmærkelse, σέβας, *Æsch.*; 2) sædv. *in med.*, ἐκνέμομαι, gaaer paa Græs, afgræsser; fortærer, ødelægger; *transl.*, λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμομένης, *Luc.*; *b)* gaaer ud paa Græs; alm. gaaer ud; ogs. ἐκνέμεσθαι πόδα, *Soph.* — ἐκ-νεοττεύω, udruger. — ἐκ-νευρίζω, (νεῦρον), afskærer Senerne; *transl.*, afkræfter, svækker. — ἔκνευσις, ἡ, Undvigelsen, at undvige, egentl. ved at bøie Hovedet paa

Siden; af — ἐκ-νεύω, undviger ved at boie Hovedet paa Siden; df. alm. undviger; om Hesten, at ryste el. kaste af sig over Hovedet; 2) vinker bort el. til Side, *Eur.*; 3) boier mig paa Siden, εἴς τι, imod noget. — ἐκνεφίας, ου, ὁ, (νέφος), *sc.* ἄνεμος, Orkan; ἐκν. ὄμβρος, Regn med Solskin. — ἐκ-νεφόω; df. ἄνεμος ἐκνεφοῦται, bliver til en Sky, *Theophr.* — ἐκ-νέω, *irr.*, *f.* -νεύσομαι, svømmer ud deraf el. bort, undkommer ved at svømme; alm. undkommer; κούφοισι ἐκνεῦσαι ποσί, *levi pede percurrere (vitam)*, *Pind. Ol.* 13, 163.

ἐκνηπιόω, (νήπιος), borttager det Barnagtige, optugter, retter. — ἐκ-νηστεύω, faster til Enden, faster. — ἐκ-νήφω, *f.* ψω, udsover Rusen; *transl.*, befinder mig, kommer mig, ὀρεσθυμίης, *poët.* — ἔκ-νήχομαι, *irr.*, *f.* -νήξομαι, = ἐκνέω. — ἔκνηψις, ἡ, (ἐκνήφω), at udsove Rusen, at blive ædru. — ἐκ-νῑκάω, *f.* ήσω, beseirer, bekæmper; sætter igiennem, *evinco*, ogs. om Slutninger; ἐκνικ. τὸν δῆμον, vinder Folket; 2) *intr.*, at blive herskende el. almindelig, *ex.* om en Skik, en Benævnelse, o. dl., *Thuc.* 1, 3; τὰ πολλὰ - ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα, som have en afgiort Liighed med det Fabelagtige, *ib.* 21; jf. *Tac. Hist.* 1, 80; df. — ἐκνίκημα, τό, det Beseirede, det Tilkæmpede; o. — ἐκνίκησις, ἡ, Beseiren, Bekæmpelse. — ἐκ-νίπτω, *f.* ψω, udvasker, renser; *in med.*, renser mig, befrier mig fra el. vælter fra mig en Beskyldning, o. dl., *ex.* οὐδέποτε ἐκνίψῃ σὺ τὰ σαυτῷ ἐκεῖ πεπραγμένα, aldrig skal du kunne afvaske dig, hvad du der har bedrevet, *Dem. p.* 274. — ἐκνιτρόω, udvasker med νίτρον. — ἔκνιψις, ἡ, (ἐκνίπτω), Udvasken, Rensen.

ἔκνοια, ἡ, (ἔκνοος), Sandseløshed, *amentia.* — ἐκνομή, ἡ, (ἐκνέμομαι), Afgræssen; Græsgang. — ἔκνομος, 2, o. ἐκνόμιος, 2, (νόμος), ulovmæssig; usædvanlig, ubrugelig, *oppon.* ἔννομος; ἐκνόμιον λῆμα, vidunderligt Mod, *Pind. Nem.* 1, 86. — ἔκνοος, 2, *ctr.* ἔκνους, uden Forstand, sandselos, *amens.* — ἐκ-νοσηλεύω, helbreder aldeles af en Sygdom. — ἐκ-νοστέω, μάχης, vender tilbage derfra; men i *Il.* læses nu rigtigere μάχης ἐκ νοστῆσαι, o. dl. — ἐκνοσφίζομαι, (νοσφίζω), bortvender. — ἐκ-ξυλόω, gior heelt til Træ. — ἑκοντηδόν, *adv.*, = ἑκοντί; — ἑκοντής, οῦ, ὁ, den Frivillige; o. — ἑκοντί, *adv.*, frivilligen; (af ἑκών). — ἑκουσιάζομαι, gior noget frivilligen el. af mig selv; df. — ἑκουσιασμός, ὁ, frivillig Handling; af — ἑκούσιος, 3, ogs. 2, *adv.* -σίως, (ἑκών), frivillig; som *adv.* bruges ogs. ἑκουσίᾳ, *sc.* γνώμῃ, ligel. ἐξ ἑκουσίας, *Soph.*, ogs. καθ' ἑκουσίαν, *Thuc.*, frivilligen, *sponte.*

ἐκπαγλέομαι, *jon.* o. *poët.* f. ἐκπλήττομαι, beundrer studsende el. hoiligen, h. *Trag. c. acc.*, men *Herod.* 8, 92, *part. absol.*, τὸν - ἀρετῆς εἵνεκα εἶχον ἐν τῇ νηΐ ἐκπαγλεόμενοι; af — ἔκπαγλος, 2, *adv.* -γλως, (ved Bogstavomsætn. af ἐκπλήσσω), som opvækker Studsen, forfærdelig; ogs. overordentlig, herlig, beundringsværdig; χειμὼν ἔκπαγλος, frygteligt Uveir, *Od.*; ἔκπαγλα ἔπεα, ἔκπαγλος ἐνιπή, rædsomme Ord el. Trusler, *Hom.*; ogs. ἔκπαγλος ἀνήρ, σθένει ἔκπαγλος, *Pind.*, jf. *Il.* 1, 146; som *adv.* bruges ogs. *neutr.* ἔκπαγλον, o. ἔκπαγλα, *ex.* ἔκπαγλα φιλεῖν, at elske el. ynde over al Maade, *Il.*

ἐκπάθεια, ἡ, heftig Lidenskab; af — ἐκπᾰθής, 2, *adv.* -θῶς, (πάθος), uden Skade el. Fare, uskadt; 2) henreven af Lidenskab, ἐπί τινι, over noget, πρός τι, begierlig efter noget. — ἐκπαίδευμα, τό, det Opdragne, Opdragling; af — ἐκ-παιδεύω, opdrager og underviser fra Ungdommen af; 2) udvikler el. uddanner en Evne hos nogen, τινί τι. — ἐκπαιδόθεν, s. ἐκ παιδόθεν, f. ἐκ παιδός, fra Barn af. — ἐκ-παίζω, *irr.*, *f.* ξομαι, o. ξοῦμαι, har til bedste, spotter, *inc.* — ἐκ-παιφάσσω, springer rasende frem til Kamp, *Il.* 5, 803. — ἐκ-παίω, *irr.*, *f.* -παίσω, *att.* ogs. -παιήσω, som ἐκβάλλω, kaster el. styrter ud deraf; δόξης μ' ἐξέπαισαν ἐλπίδες, have skuffet min Forventning, *Eur.*; 2) *intr.* o. *in med.*, som ἐκπίπτω, falder, iler, styrter ud deraf; διὰ τῶν πολεμίων ἐκπαισάμενος, som har slaaet sig igiennem Fienden, *Plut.*

ἔκπᾰλαι, *adv.* f. ἐκ πάλαι, allerede længe. — ἐκ-πᾰλαίω, handler imod Brydekunstens el. Kampens Love. — ἐκ-πᾰλέω, vrider mig et Lem af Led; at springe af Led; af — ἐκπαλής, 2, (πάλη), forvreden. — ἐκπάλησις, ἡ, (-παλέω), Forvridning. — ἐκ-πάλλω, *irr.*, ryster el. svinger ud deraf; *in pass.*, springer ud deraf; μυελὸς - Σφονδυλίων ἔκπαλτο (*aor. syncop. pass.*), sprang el. sproitede ud deraf, *Il.* 20, 483. — ἐκπαντός, *adv.* f. ἐκ παντός, ganske og aldeles, paa alle Maader, overhovedet. — ἐκπαππουσθαι, (πάππος), om Planterne, at ansætte en Fiæderbusk paa Froet. — ἐκ-παρθενεύω, gior til Kone. — ἐκ-πᾰτᾰγέω, overlarmer, overdøver. — ἐκ-πᾰτάσσω, *f.* ξω, slaaer, stoder, kaster ud deraf el. bort; sædv. *transl.* som ἐκπλήσσω, forfærder, forskrækker, κακοῖς, *Eur.*; *pass.*, φρένας ἐκπεπαταγμένος, slagen med Skræk, bedøvet af Skræk, *Od.* 18, 327.

ἐκ-πᾰτέω, gaaer til Side, bortfierner mig. — ἐκπάτιος, 3, (πάτος), som afviger fra det Sædvanlige, overordentlig. — ἐκ-παύω, lader udhvile aldeles; df. — ἔκπαυμα, τό, fuldkommen Hvile el. Stilstand. — ἐκ-παφλάζειν, at udkaste Blærer el. Bobler, at boble, om kogende Vand, o. dl.; – denne Beskaffenhed, ἐκπαφλασμός, ὁ. — ἐκπαχύνω, d. forstærk. παχύνω. — ἐκπείθω, d. forstærk. πείθω, overtaler. — ἐκ-πειράζω, o. -πειράω, f. άσω [ᾱ], o. *in med.*, sætter paa Prøve, udforsker, frister; δείσας, μὴ ἐκπειρῷτο (αὐτόν), *Herod.* — ἐκ-πελεθρίζω, = ἐκπλεθρίζω. — ἐκ-πελεκάω, afhugger el. udhugger med en Øre. — ἐκ-πέλω, *irr.*, df. *impers.* ἐκπέλει, som ἔξεστι, det er tilladt, *Soph. Antig.* 478.

ἐκ-πέμπω, sender, fører, bringer ud el. bort; slipper, lader gaae, løslader; τὴν γυναῖκα ἐκπέμπειν, at skille sig fra hende, *Herod.* 1, 59; *in pass.*, gaaer el. drager ud; *in med.*, lader hente el. kalde til mig, *ex.* τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων; *Soph. Oed. T.* 951; ogs. bruges undert. *med.* f. *act.*, *ex. Od.* 20, 361; df. — ἔκπεμψις, ἡ, Udsenden, Bortsendelse; Løsladelse; Bortgaaen. — ἐκ-πεπαίνω, *f.* -ᾰνῶ, gior aldeles moden el. blød. — ἐκπεπληγμένως, *adv. part. pf. pass.* af ἐκπλήσσω; μηδὲν ἐκπεπληγμένως διακεῖσθαι, at være aldeles uforfærdet, *Dem. p.* 1447. — ἐκπέποται, 3 *sing. pf. pass.* til ἐκπίνω, *Od.* 22, 56. — ἐκπεπταμένος, 3, *part. pf. pass.* af ἐκπετάννυμι, udbredt, aabnet, aaben; *adv.* ἐκπεπταμένως εὐφραίνεσθαι, *effuse lætari*, *Xen.* — ἐκπέπτω, sld. f. ἐκπέσσω.

ἐκ-περαίνω, *f.* -ρᾰνῶ, gaaer el. trænger heelt igiennem; bringer til Ende; *b) in pass.*, ἢν ταῦτα ἡμῖν μὴ ἐκπεραίνηται, ikke lykkes os, *Xen. Anab.* 5, 1, 7; om et Orakel, at gaae i Opfyldelse, *Eur.* — ἐκπέρᾱμα, τό, Udgang, Udgaaen, δωμάτων, *Æsch.* — ἐκ-περάω, *irr.*, 1) *f.* άσω [ᾱ], *intr.*, gaaer, trænger derigiennem, sætter derover, *c. acc.*, *ex.* μέγα λαῖτμα, *Od.*, τὰ θέρμα ἐς τὸ πλατύ, *Xen.*; ogs. *absol.* om Pilen, at trænge derigiennem, *Hom.*; 2) *f.* άσω [ᾰ], *transit.*, bringer derigiennem, sætter derover; bringer til Ende, fuldender. — ἐκπερδῑκίζω, (πέρδιξ), løber derfra el. slipper bort som en Agerhøne, *Ar.* — ἐκ-πέρθω, *irr.*, *f.* -πέρσω, forstyrrer el. ødelægger fra Grunden af, udplyndrer, *Il.*

ἐκ-περιάγω, *irr.*, fører ud el. bort og rundtom. — ἐκπερίειμι, (εἶμι), gaaer ud deraf el. ud fra et Sted og rundtom, ogs. m. tilføiet κύκλῳ, *Xen.* — ἐκ-περιέρχομαι, *irr.*, = frgd. — ἐκ-περιλαμβάνω, *irr.*, tager derudaf el. deraf og omfatter. — ἐκ-περιοδεύω, omgiver, omringer, *Plut.* — ἐκ-περιπλέω, *irr.*, *jon.* -πλώω, *f.* -πλεύσομαι, seiler ud derfra og omseiler. — ἐκπεριπορεύομαι, (περιπορεύω), gaaer, drager, reiser ud el. bort derfra og rundtom, omreiser ganske. — ἐκπερισπασμός, ὁ, (περισπάω), Trækken el. at trække ud deraf og rundtom; 2) etslags taktisk Evolution, *Polyb.* — ἐκ-περιτρέχω, *irr.*, løber derudaf og rundtom; løber hid og did. — ἐκ-περονάω, stikker ud, ὀφθαλμούς. — ἔκπεσε, *ep.* f. ἐξέπεσε, *aor.* til ἐκπίπτω. — ἐκ-πέσσω, ττω, *irr.*, *f.* -πέψω, udkoger, udbager; modner.

ἐκπέταλος, 2, (ἐκπετάννυμι), udbredt, udstrakt; aaben. — ἐκ-πέταμαι, *irr.*, *f.* -πτήσομαι, flyver ud el. bort, flyver derfra, *Hes.* — ἐκ-πετάννυμι, *f.* -πετάσω, udbreder, udspænder, *ex.* Seilene. — ἐκπετάομαι, = ἐκπέταμαι. — ἐκπέτασις, ἡ, (ἐκπετάννυμι), Udbredelse; Aabning. — ἐκπετήσιμος, 2, (ἐκπέταμαι), som har faaet Vinger, som allerede kan flyve; *transl.* om Pigen, giftefærdig. — ἐκ-πέτομαι, *irr.*, = ἐκπέταμαι. — ἐκπεύθομαι, *poët.* f. ἐκπυνθάνομαι.

ἐκ-πήγνυμι, *irr.*, *f.* -πήξω, gior fast, stiv el. tyk; bes. gior stiv af Kulde, beskadiger ved Kulde el. Frost; *in pass.*, at blive fast, stiv, haard, fortørret. — ἐκ-πηδάω, springer ud el. frem deraf, κατὰ τείχους, ned af Muren, *Xen.*; *b)* undkommer; *c)* gior Udfald el. Streiftog, *excurro*; df. — ἐκπήδημα, τό, Forspring; ogs. = flgd.; o. — ἐκπήδησις, ἡ, Fremspringen; Sidespring. — ἐκπηκτικός, 3, (ἐκπήγνυμι), som bevirker Stivhed el. Kulde. — ἐκπηλόω, d. forstærk. πηλόω; *pass.*, ἐκπηλοῦται ὁ σῖτος, fordærves af altfor fugtig Jordbund, *Theophr.* — ἐκ-πηνίζω, ogs. *in med.*, udhasper; *in med.*, ἐκπηνιεῖται ταῦτα, han skal vel udspinde en Proces deraf, *Ar. Ran.* 586. — ἔκπηξις, ἡ, (ἐκπήγνυμι), at lade fryse; Frost, Kulde. — ἐκ-πηρόω, lemlæster aldeles. — ἔκπηχυς, υ, (πῆχυς), af 6 Alen.

ἐκπιάζω, o. ἐκπίασμα, τό, = ἐκπιέζω, *etc.* — ἐκπῑδύομαι [ῡ], (πιδύω), sprinder el. vælder frem, *Æsch.* — †ἐκ-πιέζω, *f.* έσω, udpresser el. udtrykker; trænger el. trykker frem el. ud deraf; ξύλα ἐκπεπιεσμένα, udtørret Træ, *Ar.*; df. — ἐκπίεσις, ἡ, o. ἐκπιεσμός, ὁ, Handlingen ἐκπιέζειν; — ἐκπίεσμα, τό, det Udtrykkede el. Udpressede, Saft; — ἐκπιεστήριος, 2, hørende til at udpresse el. udtrykke; τὸ ἐκπιεστήριον, en Presse; o. — ἐκπιεστός, 3, udtrykket, udpresset; til at ud-

presſe. — ἐκ-πικράζω, -πικραίνω, o. -πικρόω, giør meget bitter; *transl.*, forbittrer høiligen; af — ἔκπικρος, 2, (πικρός), meget bitter. — ἐκ-πίμπλημι, *irr.*, *f.* ἐκπλήσω, fylder el. udfylder ganſke, τὸ ἱππικόν, fuldſtændiggiør, completterer, *Xen.*; 2) *transl.*, *a)* lader gaae i Opfyldelſe, *ex.* en Drøm; *b)* fuldender, tilendebringer. — ἐκ-πίνω [ῑ], *irr.*, *f.* -πίομαι, *aor.* 2 *ep.* ἔκπιον f. ἐξέπιον, *Od.*, 3 *sing. pf. pass.* ἐκπέποται, *ib.*, uddrikker; *transl.*, udtømmer, χρήματα, *Od.* — ἐκ-πιπράσκω, *irr.*, udſælger; ἅπαντα ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέπραται, *Dem.*; *b)* opkiøber.

ἐκ-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, *aor.* ἐξέπεσον, falder ud deraf, ned derfra, δίφρου, ἵππων, *Hom.*; δάκρυ οἱ ἔκπεσε, faldt fra ham, han fældte, *id.*; — 2) *transl.*, - *a)* ἐκ πολλῶν τε καὶ εὐδαιμόνων ἐκπεσών, berøvet, efter at have miſtet, *Herod.* 3, 14; beſ. heder ἐκπίπτειν ἐκ τῆς χώρας *s.* πόλεως, ogſ. *absol.* ἐκπίπτειν, at fordrives el. jages i Landflygtighed, ὑπό τινος, af nogen, *Herod.*; - *b)* ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκπεσεῖν, at være kommen af fra den rette Vei, ἑαυτοῦ, at være ude af ſig ſelv; τὰς δεκαρχίας - ἐκπεπτωκυίας -, ſom vare afſkaffede, *Xen. Hell.* 3, 4, 2; alm. at falde igiennem, *ex.* til en Skueſpiller: ἐξέπιπτες, ἐγὼ δ' ἐσύριττον, *Dem. p.* 315; - *c)* at undkomme, at redde ſig, κατὰ τὰς πόλεις, om de flygtende Krigere, *Xen.*; - *d)* at have en Udgang, at faae et Udfald; εἰς στάσιν ἐκπίπτειν, at ende med et Oprør; ἐκπεσεῖν εἴς τι, at forvilde ſig til noget, om Taleren, *Dem.*; - *e)* at komme ud, at blive bekiendt, *ex.* om et Orakelſvar; ἀφ' οὗ τὴν παροιμίαν ἐκπεσεῖν φασίν, hvorfra Ordſproget ſkal være kommet. — ἐκπιτνέω, *poët.* f. ἐκπίπτω. — ἐκ-πιτύζω, = ἐκπτύω.

ἐκπλᾰγής, 2, *adv.* -γῶς, (ἐκπλήσσω), ryſtet, forſkrækket. — ἐκ-πλεθρίζω, løber πλέθρον op og ned i ſtedſe kortere Vendinger, (en Legemsøvelſe). — ἔκπλεθρος, 2, (ἕξ, πλέθρον), ſom er ſex Plethrer lang; ἔκπλ. ἀγών, = στάδιον, *Eur.* — ἐκ-πλεονάζω, flyder over, *redundo.* — ἔκπλεος, 3, *poët.* ἔκπλειος, *att.* ἔκπλεως, 2, *adv.* ἐκπλέως, (πλέος), udfyldt, opfyldt, aldeles fuld, τινός, af el. med noget; fuldſtændig, ἀριθμός, *Xen.*; rigelig, overflødig; ἅπαντα τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεω, i Overflødighed, *id.* — ἔκπλευρος, 2, (ἕξ, πλευρά), med ſex Sider. — ἐκ-πλέω, *irr.*, *jon.*, -πλώω, *f.* -πλεύσομαι, ſeiler ud, ſtikker i Søen; *b)* ἐκπλεῦσαι ἐς τὴν εὐρυχωρίαν τὰς τῶν πολεμίων ναῦς, at ſeile dem forbi og ud i rum Sø, *Thuc.* 8, 102; - 2) *transl.*, ἐκπλώειν τῶν φρενῶν, ἐκ τοῦ νόου, at komme fra Sands og Samling, *Herod.* — ἔκπλεως, 2, *att.* f. ἔκπλεος.

ἐκπλήγδην, *adv.*, (ἐκπλήσσω), forfærdeligen. — ἐκπλήγνυμι, *att.* f. ἐκπλήσσω. — ἐκ-πλήθω, udfylder, fuldſtændiggiør, τὰς γνώμας, *Xen.*; 2) *intr.*, er aldeles opfyldt el. fuld. — ἐκπληκτικός, 3, *adv.* -κῶς, forſkrækkende; df. — ἔκπληκτος, 2, (ἐκπλήσσω), forfærdet, bedøvet, *perculsus*; ogſ. paafaldende. — ἐκ-πλημμῡρέω, overſtrømmer. — ἐκπληξία, ἡ, ſædv. ἔκπληξις, ἡ, (ἐκπλήσσω), Bedøvelſe (egentl. ifølge et Slag), heftig Skræk, Forfærdelſe, *Thuc.*; 2) heftig Attraa, uimodſtaaelig Drift. — †ἐκ-πληρόω, udfylder, fuldſtændiggiør, ἱππέας - εἰς δισχιλίους, *Xen.*, ogſ. τὸ ἐπιλεῖπον, det Manglende, *id.*; df. — ἐκπλήρωμα, τό, det Udfyldte; Udfyldning; — ἐκπλήρωσις, ἡ, Udfylden, Udfyldning; Erſtatning; o. — ἐκπληρωτής, οῦ, ὁ, ſom udfylder.

ἐκ-πλήσσω, *irr.*, ττω, *f.* ξω, egentl. ſlaaer el. driver med Slag ud deraf; *transl.*, φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει, *Thuc.* 2, 87; ogſ. ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει, *ib.* 38; dog ofteſt: ſlaaer med Skræk, forfærder; *in pass.* o. *med.*, ἐκπλήττεσθαί τι *s.* τινι, ogſ. ἐπί τινι, at ryſtes heftigen, at komme ud af Fatning, (ἐπὶ) τῷ γινομένῳ, over det Skeete, *Herod.* 4, 4; men (ἐκπλαγεὶς) τὰ προκείμενα ἀγαθά, ſom med Studſen beundrede -, *id.* 9, 82; τοὺς ἐναντίους ἐκπεπληγμένος, ſom frygter, ſom ængſtes for Fienden, *Thuc.* 3, 82; ofte ogſ. *absol.*, forfærdes, bedøves af Skræk, *ex.* Ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν (*æol.* f. ἐξεπλάγησαν), *Il.* 18, 225.

ἐκ-πλινθεύω, udbrækker Teglen. — ἐκ-πλίσσω, udfolder fra hinanden. — ἔκπλοος, ὁ, *ctr.* ἔκπλους, (ἐκπλέω), Udſeilen, Udſeiling; Sted til Udſeiling, Udløb. — ἐκ-πλύνω, udruſter, *Ar.*; df. — ἔκπλῠσις, ἡ, Udvaſken; o. — ἔκπλῠτος, 2, udv[…]et; udbleget; til at udvaſke. — ἐκ-πλώω, *jon.* f. ἐκπλέω, ſ. m. ſ. — ἐκπνείω, *poët.* f. ἐκπνέω. — ἐκ-πνευματόω, τὴν θάλατταν, ſætter i Bevægelſe, oprører; *b)* forvandler til Luft; *c)* bortblæſer, d. e. uddriver, τὸ οἴημα καὶ τὸν τῦφον, Indbildſkheden, *Plut.* — ἔκπνευσις, ἡ, Udaanden, Udpuſten; af — ἐκ-πνέω, *irr.*, *f.* -πνεύσω, udaander, udpuſter, uddamper; *b)* afkøler, *ex.* en Lidenſkab; *c)* opgiver Aanden, døer. — ἐκ-πνίγω [ῑ], *f.* ξοῦμαι, qvæler aldeles. — ἐκπνοή, ἡ, ogſ. ἔκπνοια, ἡ, Udaanden, Udblæſen, Uddampen; o. — ἔκπνοος, 2, *ctr.* ἔκπνους, aandeløs, afſielet; (af ἐκπνέω).

ἐκποδών, *adv.*, (f. *ἐκ ποδῶν*), egentl. bort el. borte fra Fodderne, d. e. af Veien, bort, borte; *ἐκποδών τινι ἀπέρχεσθαι*, at gaae af Veien for nogen; *ἐκποδὼν γενέσθαι*, at være af Veien, ogs. at være død, *Xen.*; *ἐκποδὼν ἡμῖν γεγένηται τὸ δόξαι* –, vi have været langt fra at troe, *id.*; *ἐκποδὼν ποιεῖσθαί τινα s. τι*, at bringe af Veien, at skaffe til Side, ogs. at ombringe; *ἐκποδὼν εἶναί τινος*, at være over noget, at være befriet derfra; *ἐκποδὼν διατρίβειν*, at opholde sig i det Fierne, *Dem.* — *ἔκποθεν*, *adv.*, (*πόθεν*), nogenstedsfra, hvorfra end, *c. gen.*

* *ἐκ-ποιέω*, 1) gior løs derfra, *τινά τινος*; skiller mig ved, giver fra mig; afhænder, sælger; – *b)* afgior, gior færdig, bringer til Ende; ligel. *in med.*; – *c)* *in med.*, gi… et Barn fra mig for at adopteres i en anden Familie; jf. *ἐκποίητος*; — 2) *intr.*, ligesom d. lat. *suppetere*, at strække til, *ex. προσόδων εἰς ταῦτα ἐκποιουσῶν*; df. *impers.*, *ἐκποιεῖ*, det er Tid, det gaaer an; df. — *ἐκποίησις*, *ἡ*, Afhændelse, Salg; at give fra sig, Udgydelse, *Herod.*; *b)* Afgiørelse, Fuldendelse; *c)* et Barns Overgivelse til Adoption i en anden Familie; ogs. alm. Frigivelse, *emancipatio*; o. — *ἐκποίητος*, 2, *παῖς*, som er overgiven til Adoption i en anden Familie, *oppon. ἐμποίητος*. — *ἐκποκίζω*, (*πόκος*), udrykker Ulden el. Haarene, *Ar.*

ἐκ-πολεμέω, fører el. bringer Krigen til Ende, *debello*; 2) bekriger, *c. acc.*, *Polyb.*; 3) sield. f. *ἐκπολεμόω*, gior til Fiende; *ex. Xen. Hell.* 5, 4, 20; *pass.*, bliver til Fiende, viser mig som Fiende, *τινί*, af nogen; jf. *Thuc.* 8, 57. — *ἐκ-πολεμόω*, *τινά τινι*, gior til nogens Fiende; *pass.*, *ἐκπεπολεμῶσθαί τινι πρός τινα*, at være geraadet i Fiendskab med nogen, *Herod.* 5, 73; df. — *ἐκπολέμωσις*, *ἡ*, at stifte Fiendskaber, at opvække Krig, *Plut.* — *ἐκπολίζω*, d. forstærk. *πολίζω*. — *ἐκ-πολιορκέω*, beleirer og erobrer en By, *λιμῷ*, *Thuc.*; — *ἐκ-πολιτεύω*, berøver et Folk dets Eiendommelighed, denationaliserer, lader udarte. — *ἐκ-πομπεύω*, drager frem i prægtigt Optog; 2) *transit.*, fremstiller til Beskæmmelse. — *ἐκπομπή*, *ἡ*, (*ἐκπέμπω*), Bortsenden; Løsladelse; Forstødelse.

ἐκ-πονέω, udarbeider, gior færdig, tilendebringer; *ὅπλα ἐκπεπονημένα ἐς κόσμον*, skiønt forarbeidede; *transl.*, indøver, uddanner; *ἐκπεπονημένοι*, indøvede, *exercitati*, om Krigerne, *Xen.*; *διὰ τὸ τὰ σώματα ἐκπεπονῆσθαι*, fordi de ere blevne afhærdede ved Arbeide, *id.*; *μαρτυρία – τοῦ ἐκπονεῖσθαι τὴν δίαιταν*, at Maden udarbeides, d. e. fordøies, *id. Cyr.* 1, 2, 16; — 2) arbeider med Anstrængelse, *ἆθλον*, bestaaer en haard Kamp; *ἐκπον. βίοτον*, fører et møisommeligt Liv, *Eur.*; df. lider ondt, har det tungt; – *b)* tilkæmper mig noget med Anstrængelse; *θεοὺς ἐκπονῆσαι*, at bevæge Guderne ved Bønner, *id.*; ogs. udbringer el. udforsker med Møie, *id.*; — 3) nedarbeider, d. e. afkræfter, forstyrrer, ødelægger; — 4) holder borte, afholder, afværger, *τῶν τέκνων θάνατον*, *Eur.*

ἐκπόρευσις, *ἡ*, Udgaaen, Bortgaaen; af — *ἐκπορεύω*, lader gaae ud, henter frem; *in med.*, gaaer, drager, reiser, marscherer ud deraf el. bort. — *ἐκπορθέω*, = *ἐκπέρθω*, forstyrrer; df. — *ἐκπορθήτωρ*, *ορος*, *ὁ*, som forstyrrer, som ødelægger. — *ἐκ-πορθμεύω*, ogs. *in med.*, 1) *intr.*, seiler ud, stikker i Søen; 2) *transit.*, fører bort til Skibs el. over Søen. — *ἐκ-πορίζω*, udfinder, tilveiebringer, gior Udvei dertil, skaffer, *τῇ στρατιᾷ μισθόν*, *Xen.*; — 2) udfinder, anstifter; *ἄδικος ἄδικα ἐκπορίζων*, *Eur.* — *ἐκ-πορνεύω*, d. forstærk. *πορνεύω*. — *ἐκ-ποτάομαι*, *jon.* *ἐκποτέομαι*, f. *ἐκπέτομαι*, *ἐκπέταμαι*, flyver ud; *Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται* –, *Il.* 19, 357; *transl.*, *πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι*, hvor har du dine Tanker? *Theocr.* 11, 72. — *ἐκποτισμός*, *ὁ*, (*ποτίζω*), Fortørrelse.

ἐκπραθεῖν, *inf. aor.* 2 til *ἐκπέρθω*. — *ἐκπράκτωρ*, *ορος*, *ὁ*, som indfordrer, inddriver Gield, o. dl.; o. — *ἔκπραξις*, *ἡ*, Indfordren, Inddriven; af — *ἐκ-πράσσω*, *ττω*, *f. ξω*, afgior, tilendebringer, fuldfører; 2) sædv. *in med.*, indkræver, inddriver en Gield, en Afgift, o. dl., *τινά*, hos nogen; 3) gior af med, ombringer, som *διεργάζομαι*, *Soph.* — *ἐκπραΰνω*, d. forstærk. *πραΰνω*. — *ἐκπρεμνίζω*, (*πρέμνον*), udrydder med Roden. — *ἐκπρέπεια*, *ἡ*, Fortrinlighed; af – *ἐκπρεπής*, 2, *adv.* -*πῶς*, udmærket, fortrinlig, *ἐν πολλοῖσι*, iblandt el. fremfor mange, *Il.*; 2) utilbørlig, umaadelig; o. — *ἐκπρεπόντως*, = *ἐκπρεπῶς*, *adv. part.* af – *ἐκ-πρέπω*, udmærker mig, er fortrinlig.

ἐκ-πρήθω, antænder, forbrænder; 2) udspruder el. bruser; df. — *ἔκπρησις*, *ἡ*, Antænden, Forbrænden; o. — *ἐκπρησμός*, *ὁ*, Brusen el. Spruden, *ex.* af kogende Vand. — *ἐκπρήσσω*, *jon.* f. *ἐκπράσσω*. — *ἐκ-πρίασθαι*, (*irr.*), at udkiøbe, løskiøbe, (alene som *aor.* til *ὠνέομαι*). — *ἐκ-πρίω* [ῑ], ogs. -*πρίζω*, udsaver, udskærer; — *ἐκ-προθεσμέω*, holder el. passer ikke den bestemte Tid; af — *ἐκ-πρόθεσμος*, 2, som udebliver over den bestemte Tid, *τῶν ἕπτα ἡμέρων*, over de bestemte 7 Dage; *b)*

ἐκπρόθεσμος τοῦ ἀγῶνος, for gammel til at kæmpe, *Luc.*; c) *adv.* ἐκπροθέσμως, efter den bestemte Tid, efter el. over Terminen. — ἐκ-προθέω, *irr.*, løber ud el. frem og bort. — ἐκ-προθρώσκω, *irr.*, springer ud el. frem og bort. — ἐκ-προθυμέομαι, d. forstærk. προθυμέομαι.

ἐκ-προΐημι [*ep.* ῐη, *att.* ῑη], lader ud deraf, sender ud el. bort. — ἐκ-προικίζω, udstyrer. — ἐκ-προκαλέω, *f.* έσω, kalder ud deraf; *in med.*, kalder ud til mig, μεγάρων, *Od.* — ἐκ-προκρίνω, [ῑ], udvælger og foretrækker. — ἐκ-προλείπω, gaaer ud og forlader, κοῖλον λόχον, *Od.* 8, 515. — ἐκ-προμολεῖν, *irr.*, at gaae ud deraf, *c. gen.*, alene som *aor.* til βλώσκω. — ἐκ-προπίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder ud deraf, forfalder. — ἐκ-προρέω, *irr.*, flyder frem deraf. — ἐκ-προτιμάω, ærer fortrinligen, *Soph.* — ἐκ-προφαίνω; tager frem og forevifer; *in med.*, lader mig see. — ἐκ-προφέρω, *irr.*, *f.* -προοίσω, bringer el. fører ud deraf, forevifer. — ἐκ-προφεύγω, *irr.*, flygter ud el. undkommer deraf. — ἐκ-προχέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, gyder el. hælder ud deraf. — ἐκπρυμνίζω, (πρύμνα), afriver Fordelen el. det Fremstaaende, *ex.* et Horn, en Snabel, o. dl.

ἐκπτερνιζειν, om Masten, med Foden (πτέρνα) at falde ud af Stolen (τράπεζα). — ἐκ-πτήσσω, *f.* ξω, skræmmer ud deraf; forskrækker. — ἐκ-πτοέω, = frgd. — ἐκ-πτύω [ῡ], *f.* ύσω [ῠ], udspytter, στόματος ἅλμην, af Munden, *Od.* — ἔκπτωμα, τό, det Udfaldne; det Forvredne; o. — ἔκπτωσις, ἡ, Falden el. at falde ud deraf, bes. Forvridning; 2) Forfeilen, Ulykke, Uheld; bes. Forviisning; (af ἐκπίπτω). — ἐκ-πυέω, ogs. -πυΐσκω, o. -πυόω, inflammerer, frembringer Bollenhed; df. — ἐκπύημα, τό, inflammeret Saar el. Byld; — ἐκπύησις, ἡ, Inflammation; o. — ἐκπυητικός, 3, inflammerende. — ἐκ-πυνθάνομαι, *irr.*, *f.* -πεύσομαι, udsporger, udforsker; erfarer el. fornemmer af nogen, τινός, *Il.* 20, 129.

ἐκπυρηνίζω, (πυρήν), udtager Kiærnen; 2) trykker el. presser Kiærnen ud imellem Fingrene; - denne Handling, ἐκπυρήνισις, ἡ; - det saaledes Udtrykte el. Udslyngede, ἐκπυρήνισμα, τό. — ἐκπυριάω, opheder, opvarmer; af — ἔκπυρος, 2, (πῦρ), antændt, brændende, hed; df. — ἐκπυρόω, antænder, forbrænder, fortærer med Ild, *Eur.* — ἐκ-πυρσεύω, antænder en Signalild; alm. lader brænde i lys Lue; *transl.*, sætter i Lidenskab; 2) *intr.*, at lyse el. skinne klart, bes. om Vagttaarne, hvorfra der gives Signalild. — ἐκπύρωσις, ἡ, (-πυρόω), Antænden, Forbrænden. — ἔκπυστος, 2, (ἐκπυνθάνομαι), udbredt ved Rygtet, bekiendtgiort, bekiendt; udbragt, forraadt, *Plut.*; — ἐκ-πυτίζω, udspytter. — ἔκπωμα, τό, (ἐκπίνω), Drikkekar, Bæger; - *dim.* ἐκπωμάτιον, τό; df. — ἐκπωματοποιός, 2, (ποιέω), som forfærdiger Bægere. — ἐκπωτάομαι, *poët.* f. ἐκποτάομαι, ἐκπέτομαι.

ἐκράανθεν [κρᾱ], *æol.* f. ἐκράνθησαν, 3 *pl. aor.* 1 *pass.* af κραίνω, κραιαίνω. — ἐκ-ῥαβδίζω, pidsker ud deraf. — ἐκραγή, ἡ, = ἔκρηξις. — ἐκραγῆναι, *inf. aor.* 2 *pass.* af ἐκρήγνυμι. — ἐκρήηνα, f. ἐκρήηνα, *aor.* 1 *act.* af κραιαίνω, κραίνω. — ἐκράθην, *aor.* 1 *pass.* af κεράννυμι. — ἐκ-ῥαίνω, *f.* -ῥᾰνῶ, udsproiter. — ἐκρέμω, f. ἐκρέμασο, 2 *aor. med.* af κρεμάννυμι. — ἐκ-ῥέω, *irr.*, *f.* -ῥεύσομαι, flyder ud el. bort; *transl.*, at svinde el. tabe sig lidt efter lidt, *effluere*; 2) sild. *poët.* ogs. *transit.*, udgyder, τὴν χάριν; forspilder. — ἔκρηγμα, τό, losrevet Stykke; 2) Biergkloft, *Polyb.*; 3) Strommens Giennembrud, *Plut.*; 4) frembrydende Udslæt, *Hipp.*; af — ἐκ-ῥήγνυμι, *irr.*, ogs. ἐκρήσσω, *f.* -ῥήξω, bryder ud, frem, igiennem; udriver, losriver; ὕδωρ Ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο, havde giennembrudt Veien, *Il.* 23, 421; alm. lader bryde frem el. ud; - 2) *intr.* o. *in med.*, at bryde el. trænge voldsomt frem; (φῦμα) ἐκραγέν, den opbrudte Fistelskade, *Herod.* 3, 133; ἐκραγῆναι ἔς τινα, at bryde ud i haarde Ord imod nogen, *id.* 6, 129; df. — ἔκρηξις, ἡ, Udbrud, Giennembrud.

ἐκ-ῥιζόω, udrydder med Roden; 2) frembringer el. lader voxe op af Roden; df. — ἐκρίζωσις, ἡ, Udryddelse, Tilintetgiorelse; o. — ἐκριζωτής, οῦ, ὁ, som udrydder, som tilintetgior. — ἔκριμμα, τό, ἐκρίπτω), det Udkastede; Feieskarn. — ἔκ-ρῑν, -ῖνος, ὁ, ἡ, (ῥίν), med fremstaaende el. stor Næse. — ἐκ-ῥῑνέω, affiler; *transl.*, gnaver, æder, καρδίαν. — ἐκρῑνίζω, (ῥίν), udsporer, opsporer. — ἐκ-ῥῑπίζω, oppuster, antænder; *transl.*, a) ophidser, tilskynder; b) opliver paa ny, fornyer; - denne Handling, ἐκριπισμός, ὁ. — ἐκ-ῥίπτω, *irr.*, ogs. -ῥιπτέω, kaster ud deraf el. bort, bortstøder, fordriver; - denne Handling, - ἔκριψις, ἡ. — ἐκροή, ἡ, = ἔκροος. — ἐκ-ῥοιβδέω, udsøber. — ἔκροος, ὁ, *ctr.* ἔκρους, (ἐκρέω), Udflyden; Udløb, Munding. — ἐκ-ῥοφέω, udsøber, uddrikker. — ἐκ-ῥύπτω, udrenser, udskyller. — ἔκρυσις, ἡ, = ἔκροος.

ἐκ-σαγηνεύω, fanger med el. i Garnet; *transl.*, besnærer. — ἐκσαλάσσω,

sædv. ἐκ-σαλεύω, ryster, kaster, slynger ud deraf; ogs. udtager (et Insect af Øiet), Ar. Lys. 1027; 2) transl., som ἐκπλήσσω, forskrækker. — ἐκσαόω, f. ώσω, ep. f. ἐκσῴζω, redder el. frelser ud deraf; θαλάσσης ἐξεσάωσε, ud af Havet, Od. — ἐκ-σαρκίζω, borttager Kiødet, LXX. — ἐκ-σαρκόω, lader Kiødet vore ud deraf; 2) intr. o. in med., gaaer over i en stærk Kiødmasse; df. — ἐκσάρκωμα, τό, udvoret Kiød. — ἐκ-σείω, udryster, afryster, kaster ud ved at ryste, excutio — ἐκ-σεύω, irr., pf. o. plqupf. pass. ἐξέσσυμαι, ἐξεσσύμην, 3 aor. pass. ἐξεσύθη, Il. 5, 293, (hvor Heyn. har ἐξελύθη); uddriver, udjager; pass., iler, styrter, trænger ud deraf, c. gen.; transl., βλεφάρων ἐξέσσυτο ὕπνος, svang sig el. svandt bort derfra, Od. 12, 366.

ἐκ-σιγάω, d. forstærk. σιγάω. — ἐκ-σιφωνίζω, udtapper, udtømmer med en Hævert, LXX. — ἐκ-σιωπάομαι, (σιωπάω), tier, fortier. — ἐκ-σκᾰλεύω, udkradser, udhakker. — ἐκ-σκεδάννυμι, irr., f. -σκεδάσω, kaster ud og adspreder, Ar. — ἐκ-σκευάζω, f. άσομαι, ogs. άσω, skaffer el. bringer bort; ἡ γεωργία ἐξεσκευάσθη, alt hvad der horte til Gaardens Drift blev bortført, bortrøvet, Dem. p. 872. — ἔκσκευος, 2, (σκευή), uden Rustning, bes. uden Maske; oppon. ἔνσκευος. — ἐκσκορπισμός, ὁ, (σκορπίζω), Adsplittelse, Plut. — ἐκ-σμάω, irr., f. ήσω, aftørrer, udvisker, udstryger, Herod. — ἐκ-σοβέω, skræmmer el. jager ud deraf, τὰς ὄρνεις, poët.

ἐκ-σπάω, f. άσω [ᾰ], uddrager, udtrækker; ogs. in med., ex. Τὼ δ' ἐκσπασσαμένω - ἔγχεα, Il. 7, 255. — ἐκ-σπένδω, irr., f. -σπείσω, udgyder Drikoffer. — ἐκσπερματίζω, = σπερματίζω. — ἐκσπερματόομαι, (σπερματόω), skyder op, om Sæden. — ἐκ-σπεύδω, iler ud el. bort; ταχέως ἔκσπευδε, skynd dig bort, Ar. — ἐκ-σπογγίζω, udtørrer el. aftørrer med Svampen. — ἔκσπονδος, 2, (σπονδή), udelukket fra Forbundet el. Freden, ikke indbefattet deri; 2) som handler imod et Forbund el. Forlig. — ἐκστάδιος, 2, (ἕξ, στάδιον), af 6 Stadier. — ἔκστασις, ἡ, egentl. Bortrykkelse el. Bortfiernelse fra et Sted; 2) sædv. transl., a) Sindsforvirring; bes. Bedovelse af Skræk, Forfærdelse; b) langvarig Besvimelse; c) Henrykkelse, Begeistring; o. — ἐκστατικός, 3, adv. -κῶς, som er ude af sig selv, forrykt, forstyrret, forfærdet; besvimet, afmægtig; henrykt, begeistret; 2) act., forvirrende; begeistrende; (af ἐξίστημι).

ἐκ-στέλλω, f. -στελῶ, udsender; 2) udsmykker, udruster, Soph. — ἐκ-στέφω, f. ψω, aflægger el. aftager Krandsen; b) om et Bæger, o. dl., udtømmer, oppon. ἐπιστέφω; - 2) som στέφω, bekrandser, smykker med Krandse, Soph.; ogs. alm. smykker, pryder, ærer; b) ἐξέστεψε θάλασσαν, har udgydet Havet rundtom, Opp. — ἐκστηθίζω, = ἀποστηθίζω. — ἐκ-στραγγίζω, udpresser, giennemsier. — ἐκστρᾰτεία, ἡ, ogs. ἐκστράτευσις, ἡ, Udmarsch el. Opbrud med Hæren; af — ἐκ-στρατεύω, bryder op med Hæren, rykker i Marken; ogs. in med., ex. Herod. 7, 102; 2) in med., ender et Felttog, Thuc. 5, 65. — ἐκ-στρατοπεδεύω, o. in med., slaaer Leir udenfor el. i Nærheden af det forrige Sted, Xen. Cyr. 6, 3, 1.

ἐκ-στρέφω, f. ψω, vender el. dreier om, vender ud og ind, ex. ἱμάτιον; transl., forandrer aldeles, τρόπους, Sindelav og Tænkemaade, Ar.; 2) dreier el. trækker ud deraf, oprykker, (δένδρον) βόθρου, Il. 17, 58; df. — ἐκστροφή, ἡ, Omdreining; Forvridning, Forstyrrelse, eversio. — ἐκ-σῡριγγόω, gior til en Fistel. — ἐκ-σῡρίζω, -ίσσω, -ιττῶ, f. ίξω, udpiber. — ἐκ-σύρω [ῡ], river el. slæber ud deraf. — ἐκ-σφενδονάω, f. ήσω, udslynger, bortslynger, bortkaster. — ἐκ-σφρᾱγίζω, aftrykker el. udtrykker med et Segl; in med., gior et Aftryk, efterligner troligen, exsigno; 2) udelukker, holder ude, δομάτων, Eur.; df. — ἐκσφράγισμα, τό, Aftryk. — ἐκ-σχίζω, udkløver, udskærer, deler. — ἐκ-σώζω, irr., f. σω, redder, frelser, befrier, udriver af en Fare. — ἐκ-σωρεύω, ophober.

ἔκτᾰ, ep. 3 sing. aor. poët. til κτείνω, Od. 11, 410. — ἐκτᾰγή, ἡ, (ἐκτάσσω), Anordning. — ἐκτάδην, o. ἐκτᾰδόν, adv. til - ἐκτάδιος, 3, att. ogs. 2, (ἐκτείνω), udstrakt, udbredt, χλαῖνα, en viid Kappe, Il. — ἔκτᾰθεν, æol. f. ἐκτάθησαν, 3 pl. aor. 1 pass. til κτείνω. — ἐκταθήσομαι, fut. 1 pass. til ἐκτείνω. — ἑκταῖος, 3, (ἕξ), paa 6te Dag; ἀφίκοντο ἑκταῖοι, Xen.; 2) ἑκταῖος ἄρτος, Brod af 6 χοίνικες. — ἐκταλαντόω, (τάλαντον), berøver nogen hans Penge. — ἔκτᾰμα, τό, (ἐκτείνω), det Udstrakte. — ἔκταμε, ep. f. ἐξέταμε, 3 sing. aor. 2 til - ἐκτάμνω, ep. o. jon. f. ἐκτέμνω. — ἔκταν, ep. f. ἔκτασαν, 3 pl., o. ἔκτανε, 3 sing. aor. 2 af κτείνω, Hom. — ἐκ-τανύω, ep. f. ἐκτείνω, udstrækker; strækker til Jorden; pass., ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη, Il. 7, 271.

ἔκταξις, ἡ, (ἐκτάσσω), Opstilling og Anordning, bes. Hærens til Slag. — ἐκ-ταπεινόω, d. forstærk. ταπεινόω. — ἐκταρακτικός, 3, horende el. skikket

til at forurolige; o. — ἐκτάραξις, ἡ, Foruroligelse, Forstyrrelse; af — ἐκ-ταράσσω, irr., ττω, f. ξω, forstyrrer aldeles, bringer i den største Uorden. — ἐκταρβέω, d. forstærk. ταρβέω. — ἐκταριχεύω, d. forstærk. ταριχεύω. — ἐκταρσόω, d. forstærk. ταρσόω. — ἔκτᾰσις, ἡ, (ἐκτείνω), Udspænding, Udstrækning; transl., spændt Tilstand, Anspændelse, Anstrængelse. — ἐκ-τάσσω, ττω, f. ξω, opstiller, sætter derpaa, ἐπὶ τὰς καμήλους, Xen.; 2) sædv. in med., fører ud og opstiller, bes. Hæren i Slagorden, id.; 3) alm. anordner. — ἐκτᾰτός, 3, (ἐκτείνω), udstrakt. — ἐκ-ταφρεύω, udgraver.

ἐκτέατο, jon. f. ἔκτηντο, κέκτηντο, 3 pl. plqupf. af κτάομαι. — ἐκ-τείνω, f. -τενῶ, pf. -τέτακα, pass. -τέταμαι, udstrækker, τὰ σκέλη, τὴν χεῖρα, Xen.; pass., ἐκτεταμένον στράτευμα, i en lang Linie, id.; ἐκταθεὶς, som ligger udstrakt (ex. i Søvne); ἐκτεῖναι τοὺς περιπάτους, at giøre længere Spadsereture, Xen.; 2) udvider, gior vidtløftig, φροίμιον, λόγον, Trag.; 3) anspænder, anstrænger; pass., ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, ængstes heftigen, Soph. Oed. T. 153. — ἐκ-τεκνόω, føder Børn; ogs. avler Børn, Eur.; in med., om Faderen, at erkiende den Nyfødte som sit Barn. — ἐκ-τελέθω, som ἐκγίγνομαι, nedstammer, τινός, fra nogen. — ἐκτελειόω, o. ἐκτελείωσις, ἡ, d. forstærk. τελειόω, etc. — ἐκτελευτάω, d. forstærk. τελευτάω. — ἐκ-τελέω, f. έσω, fuldender, iværksætter; bes. opfylder, lader gaae i Opfyldelse, ἐέλδωρ, ἔπος, ὑπόσχεσιν, o. dl., Hom. — ἐκτελής, 2, 2, (τέλος), fuldendt, fuldvoxen, fuldmoden, Hes. Op. 466.

ἐκ-τέμνω, irr., jon. o. ep. -τάμνω, udskærer, μηρούς, af Offerdyrene, men ὀϊστὸν - μηροῦ, af Hoften; omhugger, fælder (Tømmer), id.; ἵπποι, ταῦροι ἐκτεμνόμενοι, som ere skaarne, Xen.; ἐκτέμνειν γῆν, som τέμνειν γῆν, at hærje, at ødelægge, bes. ved at hugge Træerne om, o. dl.; transl., ἐκτέμνεσθαι φιλανθρωπίᾳ, at vindes ved Venlighed, Polyb. — ἐκτένεια, ἡ, Udstrækning, Udspænding; 2) transl., a) Anstrængelse, bes. for at tiene nogen; ds. Tienstfærdighed, Villighed, Hengivenhed; b) Udholdenhed, Vedholdenhed; c) tilstrækkeligt Forraad, Overflødighed, ξύλων, sild.; af — ἐκτενής, 2; adv. -τενῶς, (ἐκτείνω), udstrakt, udspændt; 2) transl., a) anstrængt, anspændt; bes. som gior sit bedste for at tiene nogen, tienstfærdig, villig, Polyb.; b) vedholdende, flittig, omhyggelig; c) tilstrækkelig, overflødig, sild. — ἐκτενία, ἡ, poët. f. ἐκτένεια, s. m. s.

ἔκτεξις, ἡ, (ἐκτίκτω), Fødsel, Fødsel, Fosterets Frembringen. — ἐκτέον, verbale til ἔχω; - ταύτην ἡμῖν χάριν ἐκτέον, denne Tak skyldes os, Xen. — ἐκτεταγμένως, adv. part. pf. pass. af ἐκτάσσω, ordnet. — ἐκτεταμένως, adv. part. pf. pass. af ἐκτείνω, udførligen udviklet el. fremlagt. — ἑκτεύς, έως, ὁ, (ἕκτος), sextarius, den 6te Deel af en μέδιμνος. — ἐκ-τεύχω, f. ξω, udarbeider, forfærdiger. — ἐκ-τεφρόω, forbrænder til Aske; ds. — ἐκτέφρωσις, Forbrændelse til Aske. — ἐκ-τεχνάομαι, udtænker el. udfinder sindrigen, Thuc. — ἐκ-τήκω f. -τήξω, aor. ἐξέτᾰκον, udsmelter; transl., ἀλλά μοι τόδε - μήποτ' ἐκτακείη, at det aldrig maa udslettes hos mig, at jeg aldrig maa glemme, Æsch. Prom. 535; b) sondersmelter; transl., fortærer, qvæler, martrer; ἐκτακεὶς, hentæret af Sorg; ligel. ἐκτετηκὼς (intr.) ὑπὸ φροντίδων, Luc. — ἑκτημόριον, τό, en Siettedeel, ogs. som Maal; neutr. af — ἑκτημόριος, 2, (ἕκτος, μόριον), ds. ἑκτημόριοι, οἱ, ogs. ἑκτήμοροι, Forpagtere, som erholde Siettedelen af Afgrøden, Plut. Sol. 13. — ἔκτηξις, ἡ, (ἐκτήκω), Udsmelten, Sondersmelten.

ἐκτιθασσεύω, d. forstærk. τιθασσεύω. — ἐκ-τίθημι, f. ἐκθήσω, sætter el. stiller udenfor, Od. 23, 179; alm. udsætter, udstiller, ex. til Skue, som Belønning, som Maal, o. dl.; ogs. udsætter et Barn, expono; - 2) transl., fremsætter, giver fra mig, ex. ἀπόκρισιν, et Svar; bekiendtgior, forklarer, fastsætter. — ἐκ-τιθηνέω, ogs. -τιθηνεύω, enutrio, ernærer, opdrager. — ἑκτικεύομαι, lider af en hektisk Feber, er hektisk; af — ἑκτικός, 3, adv. -κῶς, (ἕξις, ἔχω), som har el. som vedkommer en Egenskab, Aristot.; 2) som har Færdighed el. Øvelse i noget; 3) hektisk, med Brystsyge. — ἐκ-τίκτω, irr., f. -τέξομαι, føder, bringer ved Fødsel frem for Lyset. — ἐκτιλάω, d. forstærk. τιλάω. — ἐκ-τίλλω, f. -τῐλῶ, udrusker, udriver. — ἐκ-τῑμάω, f. ήσω, ærer el. agter høit; ds. — ἐκτίμησις, ἡ, Høiagtelse. — ἔκτῑμος, 2, (τιμή), uden Ære, vanæret; 2) vanærende, Soph. El. 242, inc.

ἐκτιναγμός, ὁ, Bortstøden; o. — ἐκτίναξις, ἡ, Rystelse; af — ἐκ-τῐνάσσω, f. ξω, bringer el. driver voldsomt frem; udryster voldsomt, excutio. — ἐκτίνυμι, poët. f. ἐκ-τίνω [ep. ῑ, att. ῐ], f. -τίσω, udbetaler, erlægger, χρήματα, Bøder, τὸ ὄφλημα, Gielden, Dem., Løsepenge, o. dl.; ds. — ἔκτῐσις, ἡ, Betaling el. at betale, bes. Bøder; o. — ἔκτισμα, τό, de idømte Bøder, den paa=

lagte Straf. — ἐκ-τιτθεύω, = ἐκτιθηνεύω. — ἐκ-τιτράω, irr., f. ἐκτρήσω, udborer. — ἐκ-τιτρώσκω, irr., f. ἐκτρώσω, foraarsager Abort; 2) intr., aborterer. — ἐκτίω [ep. ῑ, att. ῐ], alene poët. f. ἐκτίνω, hvortil det laaner fut. ἐκτίσω, etc. — ἔκτμημα, τό, udskaaret el. afskaaret Stykke; Afsnit, Stykke; o. — ἔκτμησις, ἡ, Udskæren, Afskæren, Beskæren; (af ἐκτέμνω).

ἔκτοθεν, adv., poët. f. ἔκτοσθεν, egentl. udenfra; sædv. udenfor, αὐλῆς, Od.; ogs. afsondret el. adskilt derfra, μνηστήρων, ib.; o. — ἔκτοθι, adv., som ἔξω, udenfor, afsondret derfra, c. gen., Il.; (af ἐκτός). — ἐκ-τοιχωρυχέω, gior Indbrud og plyndrer; alm. udplyndrer, Polyb.; — ἔκτοκος, 2, (τίκτω), = ἔκγονος. — ἐκ-τολυπεύω, egentl. opvikler; transl., χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας, efter at have fuldendt –, Hes. Sc. 44. — *ἐκτομάς, άδος, ἡ, = ἐκτομίς; — ἐκτομεύς, έως, ὁ, som udskærer, afskærer, beskygger; — ἐκτομή, ἡ, Udskæren, Beskæren; 2) Castreren; df. – ἐκτομίας, ου, ὁ, udskaaren; 2) Castrat; — ἐκτομίς, ίδος, ἡ, udskaaren; bes. en liden Dør i en Portfloi; o. — ἔκτομος, 2, udskaaren; 2) castreret; – (af ἐκτέμνω).

ἔκτονος, 2, 1) (τείνω), nedspændt, slappet, afkræftet; 2) (τόνος), udenfor Tonen, uharmonisk, skurrende. — ἐκτοξεύω, skyder ud derfra; bortskyder; transl., ἐκτοξ. βίον, ender Livet, Ar.; 2) intr., iler bort; at falde ud el. at forsvinde af noget, φρενός, Eur. — ἐκτοπίζω, borfierner mig, vandrer ud; o. — ἐκτόπιος, 3, ogs. 2, = ἔκτοπος; (af τόπος). — ἐκτοπισμός, ὁ, Bortfiernelse el. Bortgang fra et Sted; o. — ἐκτοπιστέος, 3, o. ἐκτοπιστικός, 3, horende el. skikket til at bortfierne; tilboielig til at gaae bort; (af ἐκτοπίζω). — ἔκτοπος, 3, adv. -τόπως, (τόπος), bortfiernet fra sin Plads, fraværende, fremmed; fiern, afsides, ἄρουρα, Soph.; 2) transl., usædvanlig; df. a) overordentlig, fortrinlig; c) paafaldende, urimelig, absurd. — ἐκ-τορέω, irr., udhuler, udborer, αἰῶνα χελώνης, Hom. Merc. — ἐκτορμέω, (τόρμη), viger fra Maalet el. fra den rette Vei.

ἕκτος, 3, (ἕξ), den siette; — ἑκτός, 3, adject. verb. til ἔχω, besiddet; som man kan besidde, Diog. L. — ἐκτός, adv., (ἐκ), ude, udenfor, Il. 10, 135; sædv. c. gen., a) udenfor, bortfiernet, καπνοῦ καὶ κύματος, Od. 12, 219; ἐκτὸς εἶναι τοῦ c. inf., at være langt fra –, ikke at være i det Tilfælde; b) ἐκτὸς ὀλίγων, med Undtagelse af faa, Xen.; – ἐκτὸς εἰ, undtagen hvis, med mindre, Luc.; oppon. ἐντός; df. — ἔκτοσε, adv., ud, ud deraf; men ἔκτοσε χειρός, som ἐκ χειρός, af Haanden, Od. 14, 277; o. — ἔκτοσθε(ν), adv., som ἔκτοθε, udenfra; udenfor; afsondret, c. gen. — ἔκτοτε, adv., f. ἐκ τότε, fra den Tid.

ἐκ-τραγῳδέω, forstørrer; overdriver, Luc. — ἐκτραπεζός, 2, (τράπεζα), udelukt fra Bordet, som ikke kommer paa Bordet, ὄψον, Luc. — ἐκτραπελογάστωρ, ορος, 2, (γαστήρ), med en uhyre Mave; af — ἐκτράπελος, adv. -πέλως, (τρέπω), afvigende, usædvanlig, uhyre. — ἐκ-τραχηλίζω, kaster ud over Halsen el. Nakken, kaster af, om Hesten, Xen.; pass., ἐκτραχηλισθῆναι, at have brækket Halsen, at have styrtet sig i Fordærvelse, Dem.; 2) gior stolt el. overmodig; foredrager i hoitravende Udtryk. — ἐκ-τρᾱχύνω, gior haard el. hvas; forbittrer. — ἐκ-τρέπω, irr., f. ψω, afvender, bortvender, τῆς ὁδοῦ, fører af Veien; transl., fraraader, afskrækker, Soph. El. 550; — 2) in med., vender mig bort; ἐκτρέπεταί με – ἀπαντῶν, gaaer af Veien for mig, undviger mig, Dem. p. 411; transl., a) taber mig, udarter; b) c. acc., undgaaer, afskyer.

ἐκ-τρέφω, irr., f. -θρέψω, opdrager, optrækker; ogs. om Jorden, ἐκτρέφειν – τὸ σπέρμα εἰς καρπόν, Xen. — ἐκ-τρέχω, irr., f. -θρέξομαι, sædv. -δραμοῦμαι, løber ud el. bort, løber derfra; gior et Udfald el. Streiftog; 2) om Væxterne, at skyde i Veiret; 3) transl., er udsvævende, er umaadelig, Soph. — ἔκτρησις, ἡ, (ἐκτετραίνω), udboret Hul; Huulhed. — ἐκ-τριαινόω, ryster el. stoder ud med en Trefork. — ἐκτριβή, ἡ, = ἔκτριψις; af — ἐκ-τρίβω [ῑ], f. ψω, udgnider, fremlokker ved Gnidning, πῦρ, slaaer Ild, Xen.; 2) afgnider, glatter, renser; 3) opslider; df. odelægger, fordærver, ποίην – ἐκ τῆς γῆς, Herod. 4, 120; jf. πίτυς; ἐκτρίβειν τὸν βίον, at ende Livet, Soph.; df. — ἔκτριμμα, τό, Saar af Gnidning; 2) Klæde til at gnide med. — ἐκτριχόω, udriver Haaret. — ἔκτριψις, ἡ, (ἐκτρίβω), Udgniden, Bortgniden, Sondergniden.

*ἐκτροπή, ἡ, Bortvenden, ποταμοῦ, en Flods Afledning; 2) af med., Afvigelse; ἐκτρ. ὁδοῦ, Sidevei; ἐκτρ. λόγου, Digression i Talen; alm. Udsvævelse, Overdrivelse; — ἐκτροπίας, ου, ὁ, οἶνος, Viin, som har slaaet sig el. som er bleven suur; o. — ἔκτροπος, 2, som vender sig bort, som har forladt Veien; fiern, bortfiernet; afvigende, forskiellig, ex. om Tænkemaaden; – (af ἐκτρέπω). — ἐκτροφή, (ἐκτρέφω), Op-

trækken, Opdragen, Opdragelse. — ἐκτροχάζω, = ἐκτρέχω. — ἐκτρυγίζω, (τρύξ), borttager Bærmen. — ἐκτρυπάω, f. ήσω, udborer, udhuler; 2) intr., borer et Hul og slipper derudigiennem, Ar.; df. — ἐκτρύπημα, τό, det Udborede, Borspaaner; o. — ἐκτρύπησις, ἡ, Udboren. — ἐκ-τρυφάω, udarter i Vellyst el. Overdaad. — ἐκ-τρύχω, irr., ogs. -τρυχόω, f. -τρυχώσω, etc., opslider; ῥάκη ἐκτετρυχωμένα, Pialter, Luc.; transl., svækker, afkræfter, Thuc. 7, 48.

ἐκ-τρώγω, irr., f. -τρώξομαι, udæder, udgnaver. — ἔκτρωμα, τό, den for tidlig fødte Livsfrugt; df. - ἐκτρωματαῖος, hørende til en for tidlig Fødsel el. til Abort, kommende deraf, tilbøielig dertil; o. — ἔκτρωσις, ἡ, o. ἐκτρωσμός, ὁ, for tidlig Fødsel, Abort; (af ἐκτιτρώσκω). — ἐκ-τυλίσσω, opvikler. — ἐκτυμπάνωσις, ἡ, (τύμπανον), τῆς γαστρός, Mavens trommeagtige Opsvulmen, Strab. — ἔκτυπε, 3 sing. aor. 2 til κτυπέω. — ἔκτυπος, 2, (τύπτω), udtrykt el. aftrykt efter en Form: bes. om et ophøiet Arbeide i Metal, Steen, o. dl.; df. gemma extypa h. Seneca; 2) transl., fremstaaende, som falder i Øinene; 3) τὸ ἔκτυπον, det første Udkast, Model.

ἐκ-τυπόω, udtrykker, aftrykker; former i ophøiet Arbeide; udpræger; df. — ἐκτύπωμα, τό, det Aftrykte; det i ophøiet Arbeide Formede, Relief; ἐκτύπωμα βροντῆς, Spor af det nedslagne Lyn, Eur.; o. — ἐκτύπωσις, ἡ, Aftrykken el. at aftrykke; Afformen i ophøiet Arbeide. — ἐκ-τυφλόω, gior aldeles blind; df. — ἐκτύφλωσις, ἡ, Blindgioren, Blindhed; Forblindelse. — ἐκ-τύφω [ῡ], irr., f. ἐκθύψω, aor. pass. ἐξετύφην [ῠ], forvandler til Røg og Damp, fortærer ved en langsom Ild; 2) lader hovne; blæser op; transl., gior opblæst el. stolt; pass., hovner, svulmer; ἐξετύφην κλαίων, har Ansigtet hovent af Graad; transl., bliver opblæst el. stolt. — ἔκτωρ, ορος, ὁ, (ἔχω, ἕξω), som holder fast, som holder sammen. — ἑκυρά, ἡ, Svigermoder, Il., sædv. πενθερά. — ἑκυρός, ὁ, Svigerfader, Svoger, Il., sædv. πενθερός.

ἐκφαγεῖν, inf. aor. 2 til ἐξεσθίω. — ἐκφαιδρύνω, d. forstærk. φαιδρύνω. — ἐκ-φαίνω, irr., f. -φανῶ, gior synlig, lader vise sig; φόωσδε - ἐκφανεῖ, skal bringe frem for Lyset, lade fødes, Il. 19, 104; τὸν τελευταῖόν σφι τόνδε ἐξέφηνε λόγον, tiltalte dem, Herod. 7, 16; ἐκφαίνειν πόλεμον, at erklære el. føre aabenbar Krig, Xen.; - in pass. o. med., viser mig, bliver synlig, kommer for Dagen; Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη (ep. f. ἐξεφάνθη), blev synlig derudaf, kom frem deraf, Od. 12, 441; bliver tydelig el. bekiendt. — ἐκφαλαγγέω, ogs. -φαλαγγίζω, (φάλαγξ), træder ud af Geledet. — ἔκφαμαι, = ἔκφημι. — ἐκφάνδην, adv., aldeles tydeligen el. aabenbare; — ἐκφανής, 2, adv. -φανῶς, synlig, tydelig, udmærket fremfor andre; fremskinnende, berømt; o. — ἔκφανσις, ἡ, Tydeliggioren, Bekiendtgiorelse, Betegnelse; (af ἐκφαίνω).

ἐκφαντάζομαι, d. forstærk. φαντάζομαι. — *ἐκφαντικός, 3, adv. -κῶς, tydeliggiørende, aabenbarende; — ἐκφαντορία, ἡ, Aabenbaring, Tydeliggiørelse, Forklaring; o. - ἐκφαντορικός, 3, aabenbarende, forklarende; (af ἐκφάντωρ); — ἔκφαντος, 2, aabenbar, tydelig, indlysende; o. — ἐκφάντωρ, ορος, ὁ, som aabenbarer el. forklarer; (af ἐκφαίνω). — ἐκφάσθαι, inf. præs. med. til ἔκφημι, Od. — ἔκφασις, ἡ, (ἔκφημι), Udsigen, Udsagn, Herod. — ἐκφατνίζω, kaster ud af Krybben; alm. udtømmer, rydder op, udrenser; df. — ἐκφάτνισμα, τό, Affald o. dl., som borttages af Krybben. — ἐκφάτως, adv., (ἔκφημι), udtrykkeligen, aabenbare, Æsch. — ἐκ-φαυλίζω, gior slet el. ringe; nedsætter, foragter; df. — ἐκφαυλισμός, ὁ, Nedsættelse, Foragt. — ἔκφαυλος, 2, adv. -φαύλως, d. forstærk. φαῦλος. — ἐκφερεμυθέω, f. μῦθον ἐκφέρω, udbringer en Tale, udsladdrer.

ἐκ-φέρω, irr., f. ἐξοίσω, aor. ἐξήνεγκον o. ἐξήνεγκα, aor. pass. ἐξηνέχθην, fører, bærer, bringer ud deraf, τινά τινός, ogs. τινὰ ἔκ τινος, Hom.; df. bes., - a) udbærer (den Døde), begraver, jorder, effero, ex. Il. 24, 786; jf. Thuc. 2, 34; - b) frembringer; bes. om Jorden, at bære Frugt, ex. Xen. Oec. 16, 5; om Qvinden, at føde; jf. ogs. Soph. Trach. 824; - c) udbringer, bekiendtgiør; ἐξήνεγκε τὸ προβούλευμα εἰς τὸν δῆμον, forelagde Folket, Dem.; ἐξέφερον τὸ χρηστήριον, meddeelte, fortalte, giorde rede derfor, Herod. 5, 79; ogs. røber, forraader; - d) ἐκφέρειν πόλεμον, bellum inferre, at paaføre, anstifte, begynde en Krig; - e) bærer til Skue, lader mig mærke med noget; ogs. in med., ex. τὴν ἀπέχθειαν - ἐκφέρεσθε, proditis, Dem. p. 176; — 2) fører el. bringer udover et Maal el. en Grændse; ogs. forfører; in pass., henrives af noget, τινί; ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς πλεῖστον ἐκφερόμενοι, Thuc. 3, 84; ogs. fører til en Bestemmelse, bes. i Forbindelsen, ἀτραπὸς s. βάσις εὖ μ' ἐκφέρει, Soph.; — 3) bortfører, borttager; gaaer af med, erholder, λοισθήϊον - ἄεθλον, Il. 23, 785; ogs. in med., Herod. 6, 103;

ligel. δόξαν ἐκφέρεσθε τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν, *Dem. p.* 178; — 4) *intr.*, ἐκφέρειν, *sc.* ἑαυτόν, at løbe hurtigen frem el. ud, *ex.* om Veddeløbshesten, *Il.* 23, 376; jf. *ib.* 759.

ἐκ-φεύγω, *f.* -φεύξομαι o. -φευξοῦμαι, undflyer, flyer el. flygter derfra, undgaaer, θάνατον, κῆρα, κακότητα, o. dl., *Hom.*; μικρὸν ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι, næsten var han bleven stenet, næppe undgik han det, *Xen. Anab.* 1, 3, 2; ogs. ἐκφεύγειν τὸ μὴ –, *Plat.*; – 2) βέλος ἐκφεύγει χειρός, flyer el. flyver af Haanden, *Il.*; – 5) ἐκφεύγει τινὰ τὰ πράγματα, Sagen undgaaer nogen, man har en urigtig Forestilling derom, man forsømmer Leiligheden, o. dl., ofte h. *Dem.*, *ex. p.* 29, 182, *etc.*; df. — ἔκφευξις, ἡ, Undkommen, Undflyen. — ἔκφημι, (φημί), ogs. *in med.* ἔκφαμαι, *inf.* ἐκφάσθαι, *Od.*, udtaler, udsiger, fremsiger.

ἐκφθείρομαι, (φθείρω, *irr.*), gaaer hen el. geraader i en Ulykke; ἐκφθαρεὶς, οὐκ οἶδ' ὅποι, *Ar. Pax*, 71; ἐκφθείρου, pak dig! — ἐκ-φθίνω, *irr.*, *f.* ίσω, fortærer el. fordærver aldeles; df. h. *Hom.* 3 *sing. plqupf. pass.* ἐξέφθιτο οἶνος, ἤϊα, var fortæret, forbrugt, *Od.*; πολλοὶ φῶτες – ἐξέφθινται, ere omkomne, *Æsch. Pers.*; [*in præs.* o. *fut. ep.* ῑ, *att.* ῐ, *in pf.* ῐ]. — ἐκφιλέω, d. forstærk. φιλέω. — ἐκφλαυρίζω, *att. f.* ἐκφαυλίζω. — ἐκφλεγματόω, o. *in med.*, (φλέγμα), tilslimer aldeles. — ἐκφλέγω, *f.* ξω, antænder; forbrænder; *transl.*, ophidser, *ex.* til Krig, *Ar.* — ἐκφλίβω [ῑ], = ἐκθλίβω. — ἐκ-φλογίζω, o. -φλογόω, = ἐκφλέγω; df. — ἐκφλόγωσις, ἡ, Udbrænden, Forbrænden. — ἐκ-φλυāρέω, o. -φλυāρίζω, udspotter, forhaaner. — ἐκφλύζω, ogs. ἐκφλυνδάνω, = ἐκφλύω. — ἐκφλύσσω, (φλύω), sædv. *transit.*, udspruder, udsprøiter; udpresser ved Hede el. Angest; ἐκφλ. γόον, bryder ud i Klageskrig, *Ap. Rh.* — ἐκ-φλύω [ῡ], *intr.*, spruder, vælder, bryder frem formedelst Hede; undert. ogs. *transit.* som frgd.

ἐκ-φοβέω, udjager ved Skræk; forskrækker; *in med.*, forskrækkes, bliver meget bange, τινά, for nogen; df. — ἐκφόβηθρον, τό, en Skræk; et Skrækkebillede; o. — ἐκφόβησις, ἡ, Udjagen el. at udjage ved Skræk; Forskrækkelse; — ἔκφοβος, 2, (φόβος), forskrækket; fuld af Skræk. — ἐκφοινίσσω, d. forstærk. φοινίσσω. — ἐκ-φοιτάω, gaaer ud, gaaer bort; ἐκφοιτᾶν εἴς τι, at geraade i noget; df. — ἐκφοίτησις, ἡ, Gaaen el. at gaae ud deraf; 2) at komme ud, at blive bekiendt. — ἐκφορά, ἡ, (ἐκφέρω), Foren, Bæren el. Bringen ud deraf; bes. Jordefærd, Begravelse, *Thuc.* 2 34; 2) Udbæren, Udbringen, λόγου, *Ar.*; at robe, at forraade; 3) Udtryk, Tankens Betegnelse ved Ord, en Sætning; 4) *intr.*, *a)* hurtigt Løb, stærk Ilen; ἡ πρὸς οἶκον ἐκφορά, om Hesten, *Xen.*; *b)* den fremspringende Deel af en Bygning.

ἐκφορέω, som ἐκφέρω, fører, bærer, bringer, skaffer ud el. frem deraf; bes. i Prosa, *a)* udfører, τὰς κριθάς, τὸν σῖτον, *Dem.*; *b)* udhuler, udtømmer; df. — ἐκφόρημα, τό, det Udbaarne; o. — ἐκφόρησις, ἡ, Udbæren. — ἐκφορικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til Udtrykket; τὸ ἐκφορικόν, Udtrykket; Evnen til at udtrykke el. betegne med Ord; o. — ἐκφόριον, τό, det Frembragte; bes. Jordens Frembringelse el. Frugt; ἐκφόρια τοῦ καρποῦ, Afgift el. Tiende deraf, *Herod.* 4, 198; af — ἔκφορος, 2, (ἐκφέρω), udbaaren, udført; til at udføre el. exportere; 2) udbragt, omtalt, bekiendtgiort; til at bekiendtgiøre; 3) som henrives af Lidenskab; som forvilder sig el. afviger fra det Rette, *Plut.*; 4) ἔκφορος, *Æsch. Eum.* 908, rimel. = ἄφορος. — ἐκφορτίζομαι, (φορτίζω), skiller mig ved en Byrde; df. *Soph. Antig.* 1036, ἐκπεφόρτισμαι, er bleven solgt el. forraadt.

ἐκ-φράζω, *irr.*, udsiger, forklarer; fortæller, beskriver. — ἐκφρακτικός, 3, (ἐκφράσσω), hørende til at aabne det Tilstoppede. — ἔκφρασις, ἡ, (ἐκφράζω), Forklaring; Fortælling, Beskrivelse; - hørende el. skikket dertil, ἐκφραστικός, 3. — ἐκ-φράσσω, -ττω, *f.* ξω, aabner det Tilstoppede. — ἐκφρέω, *poët.* ogs. -φρείω, *f.* ήσομαι, ogs. ήσω, *Ar.*, *imperat.* ἔκφρες, (φρέω, *inus.*), lader, bringer, slipper ud deraf. — ἐκφρονέω, er ἔκφρων, handler som en ἔκφρων; ogs. er overmodig. — ἐκ-φροντίζω, udfinder, udtænker; eftertænker. — ἐκφροσύνη, ἡ, Afsindighed; af — ἔκφρων, ονος, 2, *adv.* -όνως, (φρήν), fra Sands og Samling, afsindig, bedøvet, forskrækket; daarlig, uforstandig.

ἐκφυάς, άδος, ἡ, (ἐκφύω), som ἀποφυάς, Udvæxt; Anhang. — ἐκφυγγάνω, = ἐκφεύγω. — ἔκφυγε, *ep.* f. ἐξέφυγε, 3 *aor.* 2 af ἐκφεύγω. — ἐκφυγή, ἡ, (ἐκφεύγω), Udflugt; Undflyen, Flugt. — ἐκφυής, 2, *adv.* -ῶς, (φυή), unaturlig, overordentlig. — ἐκ-φυλάσσω, bevogter el. beskytter fuldkomment, *Soph.* — ἐκφυλλίζω, = ἐπιφυλλίζω. — ἐκφυλλοφορέω, (φύλλον), udstøder el. domfælder, (h. *Æschin.* om d. athen. Raad, der skrev Stemmerne paa Olieblade); en saadan Udstødelse el. Domfældelse, ἐκφυλλοφορία, ἡ; jf. πεταλισμός. — ἔκφῡλος, 2, (φυλή), som ikke hører til en Stam=

me el. Borgerafdeling; 2) som ikke hører til Folket el. Nationen; fremmed, udenlandsk; 3) *transl.*, usædvanlig, overordentlig; bes. unaturlig, udartet. — ἔκφῡμα, τό, (ἐκφύω), Udvæxt; Udslæt. — ἐκφύρω, d. forstærk. φύρω. — ἔκφυξις, ἡ, = ἔκφευξις. — ἐκ-φῡσάω, *f.* ήσω, udblæser; udpuster, *ex.* om Elefanten, der udspruder Vandet, *Polyb.*; ὕπνον βαρὺν ἐκφυσᾷν, at snorke stærkt, *Theocr.* 24, 47; *transl.*, oppuster, πόλεμον, *Ar.*; df. — ἐκφύσημα, τό, det Udblæste, Opblæste; Hævelse, Svulst; det af en Vulkan Opkastede, ogs. Krateret selv; o. — ἐκφύσησις, ἡ, Udblæsen, Udpusten, Opblæsen. — ἐκφυσιάω, *poët.* f. ἐκφυσάω, *Æsch.*

ἔκφῠσις, ἡ, (ἐκφύω), Fremvoxen, Opvæxt; Fremspiren; *b)* Frembryden; Opstaaen el. at opstaae deraf; 2) det deraf Fremvoxne, Opstaaede, Avlede; *b)* som ἐκφυάς, Udvæxt. — ἐκ-φῠτεύω, udplanter, forplanter. — ἐκ-φύω [ῠ], *irr.*, *f.* -φύσω [ῡ], avler, frembringer, lader fremvoxe deraf; - 2) *intr.*, *in pf.* o. *aor.* 2 *act.*, o. *in med.*, voxer op, spirer frem, opstaaer el. avles deraf, *c. gen.*; κεφαλαὶ - τρεῖς - ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι (*ep. part. pf.*), *Il.* 11, 40, — ἐκ-φωνέω, udraaber, udskriger; kalder ved Navn; df. — ἐκφώνησις, ἡ, Udraaben, Udskrigen; Udraab. — ἐκφωτίζω, d. forstærk. φωτίζω.

ἐκ-χᾰλάω, *f.* άσω [ᾰ], løsner, slapper; giør svag, svækker. — ἐκ-χαλκεύω, udarbeider af Metal. — ἐκ-χαραδρόω, udhuler, giennembryder. — ἐκχαρυβδίζω, d. forstærk. χαρυβδίζω. — ἐκ-χαυνόω, opblæser, giør overmodig, λόγοις, *Eur.*; ogs. skuffer, forfører, vinder. — ἐκ-χέω, *ep.* ogs. -χεύω, *irr.*, *f.* -χεύσω, 3 *sing. aor. syncop. pass.* ἔκχυτο, o. ἐξέχυτο, *Hom.*; - udgyder, udhælder, οἶνον δεπάσσι, *Il.*; ogs. *in med.* m. *act.* Bem., ἐκχεύατ᾽ ὀϊστούς, udstyrtede, *Od.* 22, 3; alm. udgyder rigeligen, forøder; τὰ ἐπιτήδεια - ἐξεκέχυτο, Forraadet var blevet adspredt, kastet bort, fordærvet, *Xen. Hell.* 6, 5, 50; ogs. taber af Minde, forglemmer, *Eur.*; — 2) *in med.* o. *pass.* bes. om Floder og Strømme, at udgyde sig, at strømme ud; *transl.* ogs. om enhver Mængde, *ex. Il.* 16, 259; ogs. δέοματα - ἐξεκέχυντο, vare anbragte rundtom, *Od.* 8, 279; - *b)* sild. *transl.*, ἐκχεῖσθαι εἴς τι, at overgive sig til noget; ἐκχεῖσθαί τινι, at slappes el. svækkes af noget, γέλωτι, at lee stærkt.

ἐκ-χῑλόω, df. ἐκκεχιλωμένη γῆ, ent. afgræsset, el. hvor der alene voxer Græs, d. e. udyrket. — ἐκχλευάζω, d. forstærk. χλευάζω. — ἐκχλοιόομαι, (χλοιόω), bliver grøngul el. bleg. — ἐκχολόω, forvandler til Galde, fylder med Galde; *transl.*, giør vred, forbittrer. — ἐκ-χονδρίζω, giør til Brusk. — ἐκχορεύω, εἴς τι, løber (ligesom dandsende) over deri; *in med.*, udstøder af Choret. — ἐκ-χράω, *irr.*, sædv. *impers.* ἔκχρη, *f.* ἐκχρήσει, strækker til, er nok, behager; οὐκ ἐξέχρησέ σφι ἡ ἡμέρη, *c. inf.*, *Herod.* 8, 70; κῶς - Δαρείῳ ἐκχρήσει -; hvorledes vil det behage ham? hvad vil ham synes derom? *id.* 3, 137. — ἐκ-χράω, *f.* -χρήσω, giver et Orakelsvar; ὅτ᾽ ἐξέχρη κακὰ (Φοῖβος), *Soph. Oed. Col.* 87. — ἐκ-χρέμπτομαι, udhoster, udspytter. — ἐκχρηματίζομαι, (χρηματίζω), τινά, udpresser Penge af nogen, *Thuc.* 8, 87. — ἐκ-χρησμῳδέω, meddeler Orakelsvar derfra. — ἐκ-χρώννυμι, *f.* -χρώσω, berøver den naturlige Farve.

ἐκ-χῡλίζω, udpresser el. udtrykker Saften. — ἐκχύμενος, *ep. part. aor. med.* til ἐκχέω. — ἐκ-χῡμίζω, = ἐκχυλίζω. — ἐκχυμόω, df. φλέβες ἐκχυμοῦνται, Blodkarrene udgyde sig under Huden og danne en blaa Plet; - det saaledes med Blod underløbne Sted, ἐκχύμωμα, τό, o. ἐκχύμωσις, ἡ. — ἔκχυσις, ἡ, Udgyden, Udhælden; o. — ἐκχύτης, ου, ὁ, som udgyder, som udhælder; (af ἐκχέω). — ἔκχυτο, f. ἐξέχυτο, *ep.* 3 *sing. aor. syncop. pass.* til ἐκχέω, *Od.* — ἔκχῠτος, 2, (ἐκχέω), udgydet, udhældt; *b)* henkastet, henstrakt; *c)* overgiven, ødsel; 2) τὸ ἔκχυτον, etslags flydende Ret el. Spise; sild.

ἐκ-χωνεύω, udsmelter, omsmelter. — ἐκ-χώννυμι, *irr.*, *f.* -χώσω, forhøier med opkastet Jord, *Herod.* 2, 137; *b)* bygger derpaa, *ib.* 38; *c) pass.*, ἐκχωσθῆναι, at opfyldes el. tilstoppes med Dynd, *ib.* 11. — ἐκ-χωρέω, gaaer af Veien, viger Pladsen; giver efter; ἐκχωρεῖν τινί τινος, at overlade; df. — ἐκχώρησις, ἡ, Bortgaaen, Undvigen. — ἔκψηγμα, τό, (ψήχω), det Afgnedne, Affald. — ἐκ-ψύχω [ῡ], *irr.*, *f.* ξω, udaander, udpuster; taber Veiret; opgiver Aanden, døer. — ἑκών, ἑκοῦσα, ἑκόν, frivillig, af egen Drift, gierne; *b)* med Vidende og Willie, forsætlig; *c)* bes. *att.*, dog ogs. *Herod.* 7, 104, bruges ἑκὼν εἶναι, saavidt det staaer til mig, for mit Vedkommende, sædv. m. Nægtelse, *ex.* τὸν ἀγῶνα οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἑκὼν εἶναι ποιήσομαι, *Thuc.* 2, 89, jf. 4, 98; (besl. m. ἕκητι).

ἐλάᾱ *att.*, ἐλάη *jon.*, f. ἐλαία; [*att.* λᾱ, *jon.* λᾰ]. — ἐλάαν, *ep.* f. ἐλᾶν, *inf.* af ἐλάω, ἐλαύνω. — ἐλάδιον, τό, *dim.* af ἐλάα, lidet Olietræ; 2) lidt Olie, *Epict.* — ἐλαία, ἡ, *att.* ogs. ἐλάα, Olietræet, Athene helliget, jf. *Soph. Oed. Col.* 694, flgd.; som Ordsprog, φέρεσθαι ἐκτὸς τῶν ἐλαῶν, at overskride Maal og Maade, *Ar.*;

(egentl. at komme udenfor de Olietræer, som stode ved Enden af Løbebanen); 2) Olietræets Frugt, Olive. — ἐλαίαγνος, s. ἐλέαγνος, ἡ, eislags boeotisk Sumpplante. — *ἐλαιάεις, εσσα, εν, af Olietræet; af Oliver, olieagtig. — ἐλαι-ἀκόνη, ἡ, Slibesteen, hvortil man bruger Olie; — ἐλειαλογέω, = ἐλαιολογέω, LXX; — ἐλαιάς, άδος, ἡ, = ἐλαία, bes. Olive; — ἐλᾱΐζω, er oliefarvet; 2) *transit.*, dyrker el. samler Oliver; — ἐλαιήεις, εσσα, εν, *jon.* f. ἐλαιάεις; — ἐλαιηρός, 3, olieagtig; hørende til Olie, ἀγγεῖον; — ἐλᾱϊκός, 3, af Olietræet, hørende dertil; o. — ἐλᾱΐνεος, 3, o. ἐλᾱϊνός, 3, af Olietræ, giort deraf, *Od.*; – (af ἐλαία).

*ἐλαιοβρᾰχής, v. -βρεχής, 2, o. ἐλαιόβροχος, 2, (βρέχω), vædet el. blødgiort med Olie; — ἐλαιόδευτος, 2, (δεύω), = frgd.; — ἐλαιοδόκος, ogs. -δόχος, 2, (δέχομαι), som indeholder Olie; — ἐλαιοειδής, 2, (εἶδος), olieagtig; — ἐλαιοθέσιον, τό, (τίθημι), Salvekammer i Badet; — ἐλαιόθρεπτος, 2, (τρέφω), næret af Olie; — ἐλαιο-κάπηλος, ὁ, Oliehandler; — ἐλαιοκομέω, er – ἐλαιοκόμος, 2, (κομέω), som opelsker el. pleier Olietræer; som avler Olie; – denne Syssel, ἐλαιοκομία, ἡ; – hørende dertil, ἐλαιοκομικός; — ἐλαιο-κονία, ἡ, hvid Oliefarve; — ἐλαιολογέω, er – ἐλαιολόγος, 2, (λέγω), som indsamler el. indhøster Oliver; o. — ἐλαιόμελι, τό, (μέλι), etslags Saft, som vindes ved Indsnit i Olietræet; – (af flgd.).

†ἔλαιον, τό, (ἐλαία), Olie, Bomolie; h. *Hom.* sædv. Salveolie; ἔλαιον ὄζειν, som Ordsprog, at drive Legemsøvelser; 2) alslags flydende Fedt, Salve, o. dl.; ds. — ἐλαιοπῖνής, 2, (πίνος), smudsig af Olie; salvet med Olie; — ἐλαιοποιΐα, ἡ, (ποιέω), Oliens Tilberedelse; o. — ἐλαιοπωλεῖον, o. -πώλιον, τό, Sted, hvor Olie sælges; o. – ἐλαιοπώλης, ου, ὁ, Oliehandler; (af πωλέω). — ἔλαιος, ὁ, = κότινος, det vilde Olietræ, *oleaster*; ogs. ἔλ. ἄγριος, *Soph. Trach.* 1199. —*ἐλαιόσπονδα, τά, (σπένδω), Drikoffer af Olie; jf. οἰνόσπονδα, o. ὑδρόσπονδα; — ἐλαιοτριβεῖον, τό, (τρίβω), Oliemølle; — ἐλαιοτρόπιόν, τό, (τρέπω), = frgd.; 2) Oliens Udpresning; — ἐλαιοτρῠγητός, ὁ, (τρυγάω), Olivernes Indhøstning; o. — ἐλαιότρῠγον, τό, (τρύξ), Oliebærme, sædv. ἀμόργη; – (af ἔλαιον).

*ἐλαιουργεῖον, τό, Sted til Oliens Tilberedning; – ἐλαιουργία, ἡ, = ἐλαιοποιΐα; o. – ἐλαιουργός, 2, som tilbereder el. presser Olie; (af ἔργον); — ἐλαιοφόρος, 2, (φέρω), som frembringer Olietræer el. Olie; τὸ ἐλαιοφόρον, *sc.* ἀγγεῖον, Oliekrukke; — ἐλαιοφυής, 2, (φύω), frembringende Olietræer; — ἐλαιοφῠτεία, ἡ, (φυτεύω), Olietræernes Plantning; — ἐλαιόφῠτος, 2, (φύω), beplantet med Olietræer; — ἐλαιοχρίστία, ἡ, (χρίω), Salven el. at salve med Olie; o. — ἐλαιόω, salver med Olie; 2) indsamler Oliver; – (af ἔλαιον). — ἐλᾱΐς, ΐδος, ἡ, (ἐλαία), Oliveplante. — ἐλαϊστής, οῦ, ὁ, (ἐλαΐζω), som indsamler Oliver. — ἐλαιώδης, 2, = ἐλαιοειδής. — ἐλαιών, ῶνος, ὁ, (ἐλαία), Lund el. Plantning af Olietræer, *olivetum*. — ἐλαιωτήρ, ῆρος, ὁ, = ἐλαϊστής; o. — ἐλαιωτός, 3, indsmurt el. indsalvet med Olie; (af ἐλαιόω).

ἔλανδρος, 2, (ἑλεῖν, ἀνήρ), som fanger Mænd, *Æsch.*; jf. ἑλένας. — ἑλάνη, ogs. ἑλένη, ἡ, Fakkel; jf. ἕλη. — ἔλᾰσα, ας, ε, *poët.* f. ἤλασα, *aor.* 1 til ἐλαύνω; ds. *ep.* ἐλάσασκε, f. ἔλασε, ἤλασε, *Il.* 2, 199, o. ἐλασαίατο, *jon.* f. ἐλάσαιντο, 3 *pl. opt. aor.* 1 *med.*, *Il.* 10, 537. — ἐλασᾶς, ᾶντος, ὁ, opdigtet Fuglenavn h. *Ar.* — ἐλασείω, *desid.* af ἐλαύνω i alle Bem., vilde gierne gaae, ride, kiøre, o. s. v. — *ἐλασία, ἡ, = ἔλασις; ἐλασίαν ποιεῖσθαι, at ride, *Xen.*; — ἐλασίβροντος, 2, (βροντή), slyngende Tordenen, *Pind.*; — ἐλάσιος, 3, fordrivende; οἱ ἐλάσιοι, som fordrive Epilepsie, *Plut.*; — ἐλάσιππος, ὁ, som ἱππελάτης, Rytter, Berider, *Pind.*; — ἔλασις, ἡ, Driven, Støden, Bevægen fremad, m. tilføiet ἵππου, ἅρματος, νεώς, Riden, Kiøren, Seilen; *b)* Felttog, *expeditio*, *Herod.* 4, 1, o. 7, 6; *c)* Optog, *pompa*, *Xen. Cyr.* 8, 3; *d)* alm. Uddriven; περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἐλάσεως, *de piaculis tollendis*, *Thuc.* 1, 139; — ἔλασμα, τό, et med Hammeren drevet el. smedet Stykke Metal, en Plade; – *dim.* ἐλασμάτιον, τό; o. — ἐλασμός, ὁ, = ἔλασις o. ἔλασμα; – (af ἐλαύνω). — ἔλασσα, ἐλάσσαι, *poët.* f. ἤλασα, ἐλάσαι, *aor.* 1 *ind.* o. *inf.*, af ἐλάω, ἐλαύνω.

ἐλασσόω, *att.* ἐλαττόω, giør ringere, formindsker, nedsætter; forværrer; krænker, skader; overvinder (Fienden); – 2) *in pass.*, *a)* er ringere el. svagere, τινί, i el. ved noget; διὰ τὸ πολλαῖς ναυσὶ ἐλαττοῦσθαι, fordi han havde et langt ringere Antal Skibe, *Xen. Hell.* 1, 9; 15; *b)* πολλὰ ἐλαττοῦμαί τινος, staaer tilbage for nogen i meget, har den vanskeligere el. farligere Sag, *Dem. p.* 226; ἐλαττοῦσθαί τι καὶ συγχωρεῖν, at give efter i noget, *id.*; *c)* lider Tab, Skade, Nederlag, o. dl.; *Xen.*; ds. – ἐλάσσωμα, -ττωμα, τό, Forringelse, Forværrelse; Tab, Skade, Nederlag; af — ἐλάσ-

σων, ονος, 2, att. ἐλάττων, adv. ἐλασσόνως, vgſ. ἔλασσον; – inferior, mindre, ringere, ſlettere; ἀριθμὸς οὐκ ἐλάσσων, Xen.; vgſ. πολὺ ἐλάσσων ἡ ὁδός, langt kortere, id.; δι' ἐλάσσονος, i kortere Tid, Thuc.; – b) ſom ligger under for noget, τινός, ſom lader ſig beherſke deraf, jf. ἥσσων; beſ. ſom ligger under i Krigen, ſom lider et Nederlag; ἔλασσον ἔχειν, at have Tabet, at være endnu værre faren; – (ἐλάσσων er oprindel. comparat. til d. poet. ἐλαχύς, hvſ. superl. ἐλάχιστος, men anføres ſædv. ifølge Bemærkelſen ſom comparat. til μικρός).

ἐλαστής, οῦ, ὁ, = ἐλατήρ. — ἐλαστρέω, jon. f. ἐλαύνω, driver, ζεύγεα, et Par Øren, Il.; τριήρεας – ἐλαστρευμένας, ſom drives med Aarer, ſom roes, har Herod., ex. 2, 158. — ἐλάσω [ᾰ], fut. til ἐλαύνω. — ἐλάτη [ᾰ], ἡ, Fyr, Fyrretræ, Hom.; ſild. ἐλάτη ἄῤῥην, Rødgran, ἐλ. θήλεια, Hvidgran; b) poët., hvad der er gjort af Fyrretræ, h. Hom. beſ. Aare, Skibsaare, ſild. ogſ. et Skib; 2) Palmens unge Skud, ſædv. σπάθη; (rimel. af ἐλαύνειν, o. egentl. der ſkyder rank i Veiret); df. — ἐλατηΐς, ΐδος, ἡ, der ligner en Fyr. — ἐλατήρ, ῆρος, ὁ, (ἐλαύνω), ſom driver, ſtyrer, fører, beſ. m. o. u. ἵππων, ἁρμάτων, o. dl., ſom ſtyrer Vognen, en Kudſk, Hom.; ſild. ogſ. en Rytter; ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς, ſom ſlynger Lynet, Pind. Ol. 4, 1; i Proſa oftere ἐλάτης; 2) eſlags langt Brød; df. — ἐλατήριος, 3, drivende; τὸ ἐλατήριον, sc. φάρμακον, Afføringsmiddel. — ἐλάτης, ου, ὁ, (ἐλαύνω), = ἐλατήρ; df. — ἐλατικός, 3, hørende, ſkikket til at drive, bevæge, ſtyre.

ἐλάτινος, 3, (ἐλάτη), af Fyr el. Gran; 2) af Palmens unge Skud, ex. ἔλαιον. — ἐλᾰτός, 3, (ἐλαύνω), dreven, el. ſtrakt, beſ. med Hammeren, hamret, ſmedet; ſom lader ſig drive, ſtrække, ſmede med Hammeren. — ἐλατρεύς, έως, ὁ, Smedejern, Stangjern; jf. ἐλαύνω, Bem. 3, a. — ἐλαττονάκις, adv., ſjeldnere, ikke ſaa ofte; oppon. πλεονάκις; — ἐλαττονέω, = ἐλαττόω, ſild.; o. — ἐλαττονότης, ητος, ἡ, ringere Tilſtand, Ringhed; oppon. μειζονότης; (af ἐλάττων). — ἐλαττόω; ἐλάττωμα, v. ἐλάττων, att. f. ἐλασσόω, etc. — ἐλάττωσις, ἡ, Forringelſe, Formindſkelſe; Mangel, Defect; Tab, Nederlag; o. — ἐλαττωτικός, 3, hørende el. ſkikket til at forringe, formindſke, krænke, ſkade; (af ἐλαττόω).

ἐλαύνω, irr., poët. ogſ. ἐλάω, (dog imperat. ἀπέλα, Xen. Cyr. 8, 3, 32), fut. ἐλάσω [ᾰ], ep. ogſ. ἐλάσσω, att. ſædv. ἐλῶ, (3 pl. ἐλόωσι f. ἐλάσουσι, Od. 7, 319), aor. 1 ἤλασα, ep. ogſ. ἔλασα, ἔλασσα, pf. ἐλήλακα, pass. ἐλήλαμαι, aor. ἠλάθην; (uattiſk ogſ. ἐλήλασμαι, ἠλάσθην); Hom. har ogſ. aor. med. ἠλασάμην m. act. Bem., ex. Il. 10, 537; — Grundbem., driver, ſætter i Bevægelſe; – df. – a) h. Hom. beſ. m. ἵππους, (ἅρμα), νῆα, kiører, roer el. ſeiler; ligel. ἤλασεν – τὸ ζεῦγος, Herod. 1, 59; ἤλασε – τὸν στρατόν, ib. 176; – men ogſ. allerede h. Hom. bortfalder undert. acc. ἵππους, νῆα, ex. Μάστιξεν δ' ἐλάαν, Il. 5, 366; jf. 13, 27; μάλα σφοδρῶς ἐλάαν (νῆα), Od. 12, 124, jf. ib. 276; hvſ. ἐλαύνειν fra Hom. af ofteſt bruges tilſyneladende intr. el. m. Bem., at drage, ride, kiøre, ſeile, marſchere, o. dl., ex. Herod. 1, 154, 157, etc.; ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας, Thuc. 8, 108; – derimod ſiger Hom. egentligen, ἐλάτῃσι Πόντον ἐλαύνοντες, pontum remis impellentes, Il. 7, 6; jf. Od. 7, 319; hvſ. absol., ἐλαύνοντες, de Roende, ib. 13, 22; – ogſ. i det tilſyneladende intr. Udtryk, πόῤῥω ἐλάσαι τινός, at gaae for vidt i noget, at overdrive noget, jf. Xen. Cyr. 1, 6, 39, o. dl., kan man ſupplere ἑαυτόν, πρᾶγμα, o. dl.; – b) ἐλαύνειν τὰ θηρία, at jage, βοῦς, ὕας, αἶγας, at drive; df. transl., at plage, ængſte, forfølge; φοβεῖσθαι, μή τι δαιμόνιον τὰ πράγματα ἐλαύνῃ, Dem. p. 124; τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ, at uddrive, Thuc. 1, 126; ogſ. at mishandle, udſkielde, o. dl., Dem.; – df. ſild. pass., ἐλαύνεσθαι τὴν γνώμην, τὴν ψυχήν, at drives af Affindighed, at raſe; — 2) ſlaaer, hugger, ſtøder, ſaarer, Il.; h. Hom. ogſ. m. dobbelt acc., ex. τὸν μὲν – ἔλασ' ὦμον, i Skulderen, Il. 5, 80; οὐλὴν – με σῦς ἤλασε, Od. 21, 219; – b) ſtøder el. driver derigiennem, (δόρυ) διὰ στήθεσφιν, Il. 5, 57; διαπρὸ χαλκὸν ἔλασσε, Od.; pass., διὰ – ζωστῆρος ἐλήλατο (ὀϊστός), Il.; — 3) transl., driver, udſtrækker; beſ. – a) driver med Hammeren, hamrer, ſmeder, ἀσπίδα, Il., ogſ. πτύχας, de Plader el. Lag, hvormed Skioldet belagdes, ib.; df. ſild. χαλκὸν ἐλαύνειν, at hamre el. ſmede Metallet; – b) drager el. leder i en Retning, τεῖχος, τάφρον, o. dl., Hom.; jf. Herod. 9, 9; ogſ. ὄγμον ἐλαύνειν, at meie lige hen for ſig, Il.; ὀρθὰς αὔλακας ἐλαύνειν, at ploie lige, Pind.; ſild. δρόμον ἐλαύνειν, ogſ. absol. ἐλαύνειν, at løbe; κολῳὸν ἐλαύνειν, at drive Larm, at larme, Il. 1, 575.

*ἐλάφειος, 2, af en Hiort, hørende til en Hiort; — ἐλαφηβόλια, ἡ, at nedlægge Hiorte, Hiortejagt; o. – ἐλαφηβόλια, τά, sc. ἱερά, Jagtfeſt til Ære for Artemis; df. – ἐλαφηβολιών, ῶνος, ὁ, Elaphebolion, den 9de Maaned i d. attiſke Aar; den har ſit Navn af Feſten ἐλαφηβόλια, og begyndte omtr. i Midten

af Mars; (den hed i Elis, ἐλάφιος); af — ἐλαφηβόλος, 2, (βάλλω), som skyder el. nedlægger Hiorte; alm. en Jæger, *Hom.*; — ἐλαφίνης, ου, ὁ, ung Hiort, Hiortekalv; — ἐλάφιος, 2, = ἐλάφειος; see ogs. u. ἐλαφηβολιών; — ἐλαφοβόσκον, τό, (βόσκω), egentl. Hiortefoder, vild Pastinak; — ἐλαφογενής, 2, (γένος), avlet el. tagen af en Hiort; — ἐλαφοειδής, 2, (εἶδος), der ligner en Hiort; — ἐλαφόκρᾱνος, 2, (κρᾶνον), med Hiortehovede; o. — ἐλαφοκτόνος, 2, (κτείνω), som dræber Hiorte; af — ἔλᾰφος, ὁ, ἡ, en Hiort, en Hind; (dog sædv. *jon.* o. *att.* ἡ ἔλαφος, som Slægtsbegreb); κραδίην ἐλάφοιο ἔχων, feig el. frygtsom som en Hiort, *Il.*; (besl. m. ἐλαφρός); df. — ἐλαφοσσοΐη, ἡ, (σεύω), Hiortejagt, *poët.*

*ἐλαφρία, ἡ, Lethed, Hurtighed; *transl.*, Letsindighed; 2) Lettelse; 3) Ubetydelighed, Ringhed; — ἐλαφρίζω, letter el. gior let; 2) *intr.*, er let; — ἐλαφρόγειος, 2, (γέα, γῆ), af el. med let Jord; — ἐλαφρόνοος, 2, (νοῦς), letsindig; o. — ἐλαφρόπους, πουν, *gen.* -ποδος, (πούς), letfodet; af — †ἐλαφρός, 3, *adv.* -φρῶς, let i Vægt; Τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε, *Il.* 12, 450; τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς, som vare lette paa Vandet, *Od.* 5, 240; *transl.*, ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαί τι, at tage sig noget let, *Herod.*; 2) som bevæger sig let, behændig, flink; ἐλαφρῶς ὀρχεῖσθαι, *Xen.*; *transl.*, ἐλαφρὰ ἡλικία, den rørige el. kraftfulde Alder; 3) *transl.*, *a)* letsindig, ubestandig; *b)* ringe, ubetydelig, uden Anseelse; (besl. m. ἔλαφος); df. — ἐλαφρότης, ητος, ἡ, Beskaffenheden ἐλαφρός i alle Bem.; o. — ἐλαφρύνω [ῡ], letter el. gior let. — ἐλαφώδης, 2, (εἶδος), = ἐλαφοειδής.

ἐλάχιστα, allermindst, *adv.* af — ἐλάχιστος, 3, *superl.* til ἐλάσσων, ἐλαχύς, den mindste, ringeste, sletteste, o. s. v.; df. dannes atter *compar.* ἐλαχιστότερος, endnu mindre, *superl.* ἐλαχιστότατος, allermindst. — ἔλᾰχον, ες, ε, *aor.* 2 til λαγχάνω. — ἐλαχοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, (πτέρυξ), med korte Vinger el. Fiædre; af — ἐλαχύς, ἐλάχεια, *Od.* 9, 116, -χύ, liden, kort, ringe, slet, alene *poët.* o. sield.; df. *compar.* ἐλάσσων, *superl.* ἐλάχιστος. — ἐλάω, sield. o. *poët.* f. ἐλαύνω, hvortil det laaner Tempora. — ἐλᾱών, ῶνος, ὁ, = ἐλαιών. — ἔλδομαι, oftere ἐέλδομαι, alene *ep.* o. *in præs.* o. *impf.*, ønsker, attraaer, begierer, længes efter noget, τινός, ogs. *c. inf.*, *ex. Od.* 4, 162; *b)* gior mig Umage, anstrænger mig, søger at naae, *c. acc.*, *ex. Il.* 5, 481; df. *pass.*, Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος, *curæ sit tibi*, *Il.* 16, 494; df. —

ἔλδωρ, ἔέλδωρ, τό, Ønske, Attraa, Længsel.

ἔλε, *poët.* f. εἷλε, 3 *sing. aor.* 2 til αἱρέω, *Hom.* — ἐλεαίρω, *poët.* f. ἐλεέω, ynkes over nogen, τινά, *Hom.* — ἐλεᾶς, ᾶντος, ὁ, Navnet paa en Fugl, rimel. etslags Ugle, *Ar.* — ἐλέατρος, ὁ, (ἐλεός), som anordner Bordet el. Taffelet. — *ἐλεγεία, ἡ, Elegie, elegisk Digt; sild. f. *plur.* af flgd.; o. — ἐλεγεῖον, τό, *sc.* μέτρον, det af et Hexameter og et Pentameter bestaaende Distichon; *b)* en i et Distichon affattet Indskrift, *ex. Thuc.* 1, 132, sild. ogs. en Indskrift i Hexametrer; 2) *in pl.*, ἐλέγεια, τά, *sc.* ἔπη, et af flere Disticha bestaaende el. i Disticha skrevet Digt, elegisk Digt, Elegie, (dog alene med Hensyn paa Formen, ikke paa Indholdet); df. — ἐλεγειογράφος, ὁ, (γράφω), o. ἐλεγειοποιητής, οῦ, ὁ, o. ἐλεγειοποιός, ὁ, (ποιέω), som skriver el. digter Elegier; af — ἐλεγεῖος, 3, elegisk, hørende til en Elegie, *ex.* μέτρον, Μοῖσα; – (af ἔλεγος, s. m. s.). — ἐλεγῖνοι, οἱ, etslags Fisk, *Aristot.*

*ἐλεγκτικός, 3, *adv.* -κῶς, skikket, færdig, beredt til at overbevise el. giendrive; — ἐλεγκτός, 3, godtgiort; beviist; giendreven, overbeviist, fældet, dadlet; 2) til at godtgiøre, bevise, giendrive, o. s. v. — ἐλεγμός, ὁ, o. ἔλεγξις, ἡ, Giendrivelse, Modbeviis; Dadel; Undersøgelse, Prøvelse; o. — ἐλεγξίγαμος, 2, (γάμος), som prøver Ægteskabet, *poët.*; – (af ἐλέγχω). — ἔλεγος, ὁ, Sørgedigt, Klagesang, (oprindel. uden Hensyn til den metriske Form, o. sædv. ledsaget af Fløiten); ogs. alm. Klage, *ex.* Nattergalens Qviddren, *Ar. Av.*; 2) sild. el. omtr. fra Simonides, et i Disticha el. elegisk Versemaal affattet Sørgedigt, en Elegie; – (efter *gramm.* af ἒ ἒ λέγειν, efter *Pass.* af Udraabet ἐλελεῦ).

*ἐλεγχείη, ἡ, Bebreidelse, Dadel; Skændsel, *Hom.*; — ἐλεγχής, 2, som maa skamme sig, skændig, bes. feig, *Il.*; — ἐλεγχίγαμος, 2, = ἐλεγξίγαμος; — ἐλέγχιστος, 3, *superl. irr.* til ἐλεγχής; — ἐλεγχοειδής, 2, (εἶδος), som ligner en Giendrivelse; — ἔλεγχος, εος, τό, Bebreidelse; Skændsel, Skamplet; h. *Hom.* bes. Feighed; df. κάκ᾽ ἐλέγχεα, feige Uslinger, *Il.*; o. — ἔλεγχος, ου, ὁ, Beviis el. Beviismiddel, hvorved nogen giendrives, beskæmmes, overbevises om en Brøde, o. dl.; df. *a)* Giendrivelse, Beskæmmelse, Overbeviisning (om en Brøde); *b)* Bebreidelse, Dadel, Beskyldning; *c)* Prøvelse, Undersøgelse; ἔλεγχον διδόναι, at udholde en Prøve, *Dem.*; Afgiørelse; τὸ πρᾶγμα ἤδη τὸν ἔλεγχον δώσει, det vil nu vise sig, *Dem. p.* 44; εἰς ἔλεγχον χειρῶν (μολεῖν), at overlade

Afgiorelsen til en Tvekamp, *Soph. Oed. Col.* 1297; – 2) Fortegnelse, Indholdsliste, *summarium*; – (af flgd.).

ἐλέγχω, f. γξω, pf. pass. ἐλήλεγμαι, (rimel. af λέγω), dadler, bebreider, udskielder; jf. *Xen. M. S.* 2, 2, 9; df. bes. h. *Hom.*, beskæmmer, ringeagter, μῦθόν τινος, nogens Tale el. Bønner, *Il.* 9, 518; οὔ σ' ὁ ξεῖνος – ἐλέγχει, gior dig ikke Skam, *Od.* 21, 424; — 2) overbeviser, godtgior, bringer for Lyset; ἡ ψευδὴς δόξα ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς πείρας, *Xen.*; ogs. *c. part.*, *ex.* ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν, *id.*; – bes. giendriver med Grunde, overbeviser om en Vildfarelse el. Brøde, *ex. Xen. M. S.* 3, 8, 1; ὡς δὲ – ἠλέγχετο καὶ ὡμολόγει πάντα, (for Dommerne), *id. Hell.* 3, 3, 11; df. ogs. overvinder, beseirer, τινά τινι, *Pind. Pyth.* 11, 74; 3) prøver, undersøger, udforsker, udsporger, *ex. Xen. Anab.* 3, 5, 14.

ἐλεδεμνάς, άδος, ἡ, i. e. ἐλαύνων ἐκ τῶν δεμνίων, som fordriver fra Leiet, *Æsch. Sept.* 83, (men skal efter nogle hede ἑλέδεμας, *i. e.* ἑλὼν τὸ δέμας). — ἐλεδώνη *s.* ἐλ., ἡ, etslags liden Blæksprutte. — ἐλέειν, *ep.* f. ἑλεῖν, *inf. aor.* 2 til αἱρέω. — *ἐλεεινολογέω, (λέγω), søger at vække Medlidenhed ved min Tale; – en saadan Tale, ἐλεεινολογία, ἡ; af – ἐλεεινός, 3, *adv.* -νῶς, ynkværdig, som vækker Medlidenhed, *Il.* 24, 309; elendig, jammerlig; κακῶς καὶ ἐλεεινῶς διακεῖσθαι, *Dem.*; *neutr. sing.* o. *pl.* h. *Hom.* ogs. som *adv.*; df. – ἐλεεινότης, ητος, ἡ, Elendighed, *Dem. p.* 739; — ἐλεέω, *f.* ήσω, føler Medlidenhed med nogen, forbarmer mig over nogen, τινά; ἐλεεῖν ἐστε δίκαιοι – τοὺς παραλόγως ἀτυχοῦντας, *Dem.*; ogs. *absol.*, ἐλεήσαντες ἀφῆκαν, af Medlidenhed, *Xen.*; ogs. beklager, bejamrer, *Hom.*; – (af ἔλεος).

ἐλεημονικός, 3, tilboielig til Medlidenhed; barmhiertig; o. — ἐλεημοσύνη, ἡ, Medlidenhed, Barmhiertighed; Godgiorenhed imod de Fattige, Almisse; af — ἐλεήμων, ονος, 2, *adv.* -μόνως, (ἐλεέω), medlidende, barmhiertig, *Od.*; ogs. *c. gen.*, *Ar.* — ἐλεητικός, 3, = ἐλεημονικός; o. — ἐλεητύς, ύος, ἡ, *jon.* f. ἔλεος, Medlidenhed; (af ἔλεος). — Ἐλείθυια, ἡ; = Εἰλείθυια, *Call.* — ἑλεῖν, *inf. aor.* 2 til αἱρέω. — ἐλεινός, 3, attisk Biform af ἐλεεινός. — *ἑλειοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω), som vanker el. boer i Kiærene, *Æsch.*; — ἑλειογενής, 2, (γένος), avlet af el. opstaaen i Kiærene; — ἑλειονόμος, 2, (νέμομαι), som opholder sig i Kiærene; o. — ἕλειος, 2, sumpig, moradsig; som voxer el. lever i Moradser el. Kiær; – (af ἕλος). — ἐλειός *s.* ἐλειός, ὁ, rimelig etslags Muus el. Rotte, *glis*; efter nogle etslags Egern, *sciurus*; ogs. etslags Fugl; (skal være besl. m. εἰλεός, Smuthul). — ἑλειοσέλινον, τό, Sumpvedbende; o. — ἑλειότροφος, 2, (τρέφω), næret el. opvoxen i Kiær el. Moradser.

ἔλεκτο, 3 *sing. aor. syncop. pass.* til λέγω. — ἐλελεῦ, som ἀλαλά, Udraab el. Krigsskrig ved Slagets Begyndelse; ogs. alm. høit Skrig el. Udraab (i Sorg el. Glæde); df. — ἐλελίζω, *f.* ξω, skriger ἐλελεῦ, oploftер et Skrig, bes. et Krigsskrig; ἐφθέγξαντο –, οἷόνπερ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι, til Gudens Ære, *Xen. Anab.* 1, 8, 18. — ἐλελίζω, *f.* ξω, *poët.* det ved Redupl. forstærk. ἑλίσσω, svinger el. hvirvler om i en Kreds, *Od.* 5, 314, 12, 416; *b)* ogs. alm. svinger, slynger, ἀστεροπάν, *Pind. Nem.* 9, 45; *b)* dreier el. vender omkring, driver paa Flugt; *pass.*, tager Flugten, *Il.*; *c) in med.*, at slynge sig frem i Bugter, om Dragen, *ex. Il.* 2, 316; 2) sætter i en zittrende Bevægelse, ryster, Ὄλυμπον, *Il.*; φόρμιγγ' ἐλελίζων, *Pind.*; *pass.*, Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, zittrede, *Il.* 22, 448; ogs. ἔγχος – ἐλέλικτο (*aor. sync. pass.*), *ib.* 13, 558.

ἐλελίσφακος, ὁ, etslags σφάκος el. Salvie, *Theophr.* — ἐλέλιχθμα, τό, Rystelse; o. — ἐλελίχθων, ονος, ὁ, (χθών), som ryster Jorden; h. *Pind. epith.* til Poseidon; ὁ Θήβας ἐλελίχθων (*al.* ἐλελίζων) Βάκχιος, som ryster (begeistrer) ved sin Nærværelse, *Soph. Antig.* 154, hvor dog *Schneid.* forbinder ἐλελίζων – ἄρχοι, *lætum incipiat clamorem*; (af ἐλελίζω, ryster). — ἑλένᾱς, ἡ, (ἑλεῖν, ναῦς), som erobrer Skibe, *Æsch.*; jf. ἑλέπολις. — ἑλένη, ἡ, som ἑλάνη, Fakkel; jf. ἕλη. — ἐλένη, ἡ, flettet Kurv til helligt Brug paa – den brauroniske Artemis's Fest, ἐλενοφόρια, τά; – at bære denne Kurv, ἐλενοφορεῖν; – *subst.*, ἐλενοφορία, ἡ. — ἑλένιον, τό, etslags Plante, rimel. *inula*, Alant. — ἑλεόθρεπτος, 2, = ἑλειότροφος, *Il.* — ἐλεόν, *adv.*, (ἔλεος), som ἐλεεινόν, elendigen, ynkeligen, *Hes. Op.* 207. — ἐλεόν, τό, *Ar.*, o. ἐλεός, ὁ, Kokkenbord, Bord til Kiødets Deling el. Madens Anretning.

ἔλεος, ὁ, Medlidenhed, Barmhiertighed, *Il.* 24, 44; oftere *att.*; ἐλέου τυγχάνειν, at vederfares Barmhiertighed, *Dem.*; ἔλεον ποιεῖσθαι ἐπί τινι, at ove Barmhiertighed imod nogen, *id. p.* 735; ogs. τὸ ἔλεος, sild. — ἑλεοσέλινον, τό, = ἑλειοσέλινον. — ἑλέπολις, o. -πτολις, ι, (ἑλεῖν, πόλις), som erobrer Byer, *Trag.*, og ligesom ἑλένας, o. fl., m.

Henspillen paa Helena; 2) ἡ ἑλέπολις, etslags Beleiringsmaskine, *Plut.* — ἑλέσθαι, *inf. aor.* 2 *med.* til αἱρέω. — ἑλεσπίς, ίδος, ἡ, som ἕλος, lav el. moradsig Eng, *Ap. Rh.* — ἑλετός, 3, (ἑλεῖν, αἱρέω), til at fange, gribe, borttage, *Il.* 9, 409.

ἐλευθερία, ἡ, (ἐλεύθερος), Frihed (i alle Ordets Bem.); bes. den frie Borgers Stand og Forfatning; ogs. personlig Frihed, *oppon.* Trældom, δουλεία; ἀφελέσθαι εἰς ἐλευθερίαν, *vindicare in libertatem, Dem.* — ἐλευθεριάζω, taler, handler, lever som den frie Mand eller som en Fribaaren; ἐλευθεριάζειν τοῖς λόγοις, at tale uden Forberedelse; ds. — ἐλευθεριαστικός, 3, som taler el. handler frit el. frimodigen, frisindet; af — †ἐλευθέριος, 2, *adv.* -ρίως, (forholder sig til ἐλεύθερος, ligesom *liberalis* til *liber*), der tænker, taler og handler som en Fribaaren, d. e. ædelt, oprigtigen, frimodigen; ἐλευθεριώτερος — εἰς χρήματα, gavmild, *Xen.*; *b)* hvad der anstaaer en Fribaaren; ἔντιμος καὶ ἐλευθέριος βίος, anseet og smagfuld el. elegant Levemaade, *id.*; *c)* τὸ ἐλευθέριον, = flgd.; τὸ ἐλευθέριον — διὰ τοῦ προσώπου καὶ τῶν σχημάτων διαφαίνει, *Xen. M. S.* 3, 10, 5; — 2) som *epith.* til en Guddom, bes. til Zeus, som frelser fra Trældom; ἐν τῇ τοῦ Διὸς τοῦ Ἐλευθερίου στοᾷ (καθήμενος), *Xen. Oec.* 7, 1; ds. — ἐλευθεριότης, ητος, ἡ, fri og ædel Tænke- og Handlemaade, Ædelmodighed, Frimodighed, bes. Gavmildhed.

*ἐλευθερόπαις, ὁ, ἡ, *gen.* -παιδος, (παῖς), som har frie Børn; ogs. som selv er fri el. frifødt; — ἐλευθεροπρασίου δίκη, (πιπράσκω), Anklage for en fri Mands Salg til Slave; o. — ἐλευθεροπρέπεια, ἡ, Beskaffenheden — ἐλευθεροπρεπής, *adv.* -πρεπῶς, (πρέπω), som anstaaer en fri Mand el. en Fribaaren; af — ἐλεύθερος, 3, *att.* ogs. 2, *adv.* -ρως, fri, *liber*, som er sin egen Herre, *oppon.* δοῦλος o. ἀνδράποδον; (αἱ πόλεις) ἐλεύθεραι βουλόμεναι εἶναι, uafhængige, *oppon.* ὑπήκοοι, *Xen. Hell.* 3, 1, 3; ds. som er fri el. befriet for noget, τινός; bes. som er fri for Lyster og Lidenskaber, som har Aandsfrihed; jf. *Xen. M. S.* 11, 3, 1, o. 4, 5, 3; ogs. som ἐλευθέριος, med høi og ædel Tænkemaade, gavmild, o. s. v.; — *b)* bes. h. *Hom.* i Udtrykkene, ἐλεύθερον ἦμαρ, Frihedens Dag, Friheden; o. κρητὴρ ἐλεύθερος, et Bæger for Friheden; jf. *Il.* 6, 528; — *c)* ἐλεύθερα χρήματα, Eiendomme, hvorpaa der ingen Gield hviler, *Dem.*; — (af *inus.* ἐλεύθω f. ἔρχομαι, egentl. som gaaer og kommer efter Tykke).

*ἐλευθεροστομέω, er — ἐλευθερόστομος, 2, (στόμα), som taler frit el. frimodigen; ds. — ἐλευθεροστομία, ἡ, Talens Frimodighed; — ἐλευθερουργός, 2, (ἔργον), som bruger sin Frihed, som bryster sig, om Hesten; o. — ἐλευθερόω, befrier, sætter i Frihed; *b)* frikiender, *Xen. Hell.* 1, 7, 25; ds. — ἐλευθέρωσις, ἡ, Befrielse, Løsladelse; o. — ἐλευθερωτής, οῦ, ὁ, en Befrier; — (af ἐλεύθερος). — ἐλεύθω, *inus.*, Stamform til Tempora af ἔρχομαι. — Ἐλευθώ, όος, *ctr.* οῦς, ἡ, = Εἰλείθυια, *Pind.* — Ἐλευσῖναδε, *adv.*, til, imod — Ἐλευσίς s. Ἐλευσίν, ἡ, Byen Eleusis i Attika; hvor Demeterstemplet, Ἐλευσίνιον, τό, *Xen.* — ἔλευσις, ἡ, Gang, Gaaen, Kommen, Ankomst; af — ἐλεύσομαι, *fut.* til ἔρχομαι; ds. *verbale* ἐλευστέον, man maa gaae el. komme.

ἐλεφαίρομαι, (ἐλπωρή, ἔλπω), skuffer med et falsk Haab: om de Drømme, som udgaae af Elfenbeensporten, διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος, *Od.* 19, 565; alm. skuffer, overlister, *Il.* 23, 388; 2) som βλάπτω, skader, fordærver, φῦλ᾽ ἀνθρώπων, om den nemeiske Løve, *Hes. Theog.* 330. — *ἐλεφανταγωγός, ὁ, (ἄγω), en Elefantfører; — ἐλεφαντάρχης, ου, ὁ, Befalingsmand over Elefanterne og over de derpaa kæmpende Krigere; — denne Post, ἐλεφανταρχία, ἡ; — ἐλεφάντειος, 2, af en Elefant, hørende dertil; — ἐλεφαντιάω, lider af — ἐλεφαντίασις, ἡ, o. ἐλεφαντιασμός, ὁ, etslags Hudsygdom; — ἐλεφάντινος, 3, giort af Elfenbeen; — ἐλεφαντιστής, οῦ, ὁ, en Elefantfører. — ἐλεφαντόδετος, 2, (δέω), o. ἐλεφαντοκόλλητος, 2, (κολλάω), bunden, limet, d. e. indlagt med Elfenbeen. — ἐλεφαντόκωπος, 2, (κώπη), med Elfenbeenshefte; — ἐλεφαντομαχία, ἡ, Elefantkamp; af — ἐλεφαντομάχος, 2, (μάχομαι), som kæmper med Elefanter; — ἐλεφαντόπους, ὁ, ἡ, *gen.* -ποδος, (πούς), med Fødder af Elfenbeen; — ἐλεφαντοτόμος, 2, (τέμνω), som skærer Elfenbeen; — denne Kunst, ἐλεφαντουργική, ἡ; — ἐλεφαντοφάγος, 2, (φαγεῖν), som spiser Elefantkiød; o. — ἐλεφαντώδης, 2, (εἶδος), som ligner en Elefant; — (af flgd.).

ἐλέφας, αντος, ὁ, en Elefant, *Herod.*; 2) Elefantens Tand, Elfenbeen, *Hom.*; see u. ἐλεφαίρομαι; ἐλέφαντι κεκασμένος, *Pind.*; 3) = ἐλεφαντίασις. — ἕλη, ἡ, som εἵλη, o. ἀλέα, Solvarme, Sollys, (*germ.* Helle); ds. ἥλιος, σέλας, σελήνη, o. fl. — ἕληαι, *jon.* f. ἕλῃ, 2 *sing. conj. aor.* 2 *med.* til αἱρέω, —

ἑληθηρής, 2, (ἕλη, θήρω), ogſ. εἱληθηρής, 2, ſolvarm. — ἐλήλακα, ἐλήλαμαι, pf. act. o. pass. til ἐλαύνω. — ἐλήλεγμαι, pf. pass. til ἐλέγχω. — ἐληλέδατο, jon. f. ἐλήλαντο, 3 pl. plqupf. pass. til ἐλαύνω, lect. var. f. ἐρηρέδατο, Od. 7, 86. — ἐλήλυθα, pf. til ἔρχομαι, df. h. Hom. part. ἐληλουθώς; Il. 15, 81; æol. ogſ. εἰλήλουθα. — ἐλθεῖν, ep. ἐλθέμεν, ἐλθέμεναι, inf. af ἦλθον, aor. 2 til ἔρχομαι, Hom.

*ἑλίγδην, adv., i Slyngninger, Bugter, Krumninger, o. dl.; rullende, valſende; — ἕλιγμα, τό, det Slyngede, Snoede, Vundne, Kruſede; ogſ. = ἑλιγμός; — ἑλιγματώδης, 2, (εἶδος), = ἑλικοειδής; o. — ἑλιγμός, ὁ, Briden, Viklen, Dreien, Kruſen, Snoening, Omdreining, Forvikling; 2) det Snoede, Omdreiede, Krumning, Krumsning; krum el. bugtet Gang el. Vei, Hvirvel, Svingning, o. dl.; πολλοὺς ἑλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι, Xen.; – (af ἑλίσσω). — *ἑλικάμπυξ, -κος, ὁ, ἡ, (ἄμπυξ), med omſlynget Pandebind; — ἑλικαυγής, 2, (αὐγή), ſtraaleſvingende, poët.; — ἑλίκη, ἡ, Stiernebilledet den ſtore Biørn (af dens kredsformige Bevægelſe); 2) alm. ſom ἕλιξ, Snoening, Dreining; 3) Vidie; (betones i denne Bem. ogſ. ἑλική); — ἑλικηδόν, adv., ſom ἑλίγδην, i Slyngninger, ſlynget; o. — ἑλικίας, ου, ὁ, ſlynget, ſnoet; – (af ἕλιξ).

*ἑλικοβλέφαρος, 2, (βλέφαρον), hvis Øienlaag bevæges hurtigt; df. med muntert el. fyrigt Blik, med ſkionne el. levende Øine, Ἀφροδίτη, Hes. Theog. 16; — ἑλικοβόστρυχος, 2, (βόστρυχος), med kruſet Haar; — ἑλικογραφεῖν, (γράφω), at ſlynge ſig i Bugter el. Krumninger, poët. om en Flod; — ἑλικόδρομος, 2, (δραμεῖν), ſom løber i Krumninger; — ἑλικοειδής, 2, adv. -δῶς, (εἶδος), poët. ogſ. εἱλικ., ſlynget, ſnoet, kruſet af Udſeende; — ἑλικόεις, εσσα, εν, poët. εἱλ., ſlynget, ſnoet, dreiet; — ἑλικόῤῥοος, 2, (ῥέω), ſom flyder i Bugter el. Krumninger; o. — ἑλικός, 3, = ἑλικτός; – (af ἕλιξ). — ἑλικτήρ, ῆρος, ὁ, alm. ethvert ſnoet, dreiet el. ſlynget Legeme, beſ. Armbaand, Ørenringe; o. — ἑλικτός, 3, ſnoet, vunden, dreiet, krummet; ſom ſnoer; hvirvler el. ſlynger ſig; (af ἑλίσσω). — ἑλικώδης, 2, = ἑλικοειδής.

ἑλικών, ῶνος, ὁ, (ἑλίσσω), den Traad, ſom vindes af Rokken; 2) etſlags muſikalſk Inſtrument med 9 Strænge. — Ἑλικών, ῶνος, ὁ, Bierget Helikon i Theſſalien, fra Hes. beromt ſom Muſernes Sæde; df. — Ἑλικωνιάδες, αἱ, Hes., ſild. ogſ. Ἑλικωνίδες, m. o. u. παρθένοι, Muſerne; jf. frgd.; o. — Ἑλικώνιος, 3, helikoniſk, fra Helikon; 2) ſom epith. til Poſeidon, Il. 20, 404, rimel. af Byen Helike paa Peloponnes, jf. Il. 8, 203. — ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, ἑλικωπός, 2, o. ἑλίκωψ, ωπος, ὁ, ἡ, (ἑλίσσω, ὤψ), med muntre, levende, ſpillende Øine; ἑλίκωπες Ἀχαιοί, med fyrigt, modigt, ungdommeligt Blik, Il.; ἑλικῶπις κούρη, Il. 1, 98; fra Hes. epith. til Muſerne, Aphrodite, o. fl.

ἐλῑνύες, αἱ, ogſ. ἐλιννύες, Hviledage, Ferier; h. Polyb. Romernes supplicatio; af — ἐλῑνύω, ogſ. ἐλιννύω, f. ύσω, hviler, holder Ferie, er uvirkſom, οὐδένα χρόνον, ingenſinde, Herod.; ἐλινύσαντα – ἀγάλματα, ubevægelige, Pind. Nem. 5, 2; b) noler, aflader, ophører, Theocr., Call. — ἕλῐνος, ὁ, (ἑλίσσω), Ranke. — ἕλιξ, ικος, 1) ſom adject. ὁ, ἡ, ſlynget, bøiet, krummet, kruſet; h. Hom. altid epith. til Øxnene, rimel. med Henſyn paa de krumme Horn; — 2) ſom subst., ἡ ἕλιξ, poët. ogſ. εἷλιξ, a) alm. ethvert ſpiralformet, ſlynget el. dreiet Legeme; df. α) Ranke, Vidie, Lok, Armbaand; β) Vinde, Tallie, Vandhiul, ſom κοχλίας; γ) Hvælving, ſom εἴλημα, ſild.; δ) Skrue- eller Spirallinie, mathem.; – b) enhver ſlynget, ſnoet, vunden el. dreiet Beſkaffenhed el. Bevægelſe, ex. ἕλιξ στεροπῆς, Lynets Slyngninger; ἕλιξ ἄστρων, deres Kredslob; (beſl. m. ἑλίσσω, εἰλέω).

*ἕλιξις, ἡ, Vinden, Snoen, Dreien, Viklen; — ἑλιξόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας), med ſnoede el. krumme Horn, κριός, poët.; o. — ἑλιξόπορος, 2, (πόρος), ſom gaaer paa Krumveie; af — †ἑλίσσω, ττω, f. ξω, poët. ogſ. εἱλ., pf. pass. εἵλιγμαι, o. ἐλήλιγμαι, vender, dreier, bøier, περὶ τέρματα, (Heſtene) omkring Maalet, Il. 23, 309; pass., vender el. dreier mig om (imod Fienden), ib. 12, 74; – b) vender, dreier; vælter, ruller, κῦμα, ψῆφον, Pind.; vikler, fletter, ſlynger i hinanden; alm. bevæger raſk el. hurtigen, ἁλίαν – πλάταν, Soph. Aj. 358; – c) in med. o. pass., vender el. dreier mig hurtigen omkring, løber el. vender mig hid og did, ex. Il. 17, 283; ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας, omhvirvlende i Svælget, ib. 21, 11; ogſ. findes med. m. æol. Bem., ex. Il. 13, 204; df. — ἑλιτρόχος, 2, (τροχός), ſom omdreier Hiulet, σῦριγξ, Æsch. — ἔλιφθεν, æol. f. ἐλείφθησαν, 3 pl. aor. 1 pass. af λείπω. — ἑλίχρῡσος, ὁ, (ἕλιξ, χρυσός), Guldranke, et ſlags Plante med gulguul Blomſt, Theocr.

ἑλκαίνω, (ἕλκος), har et Saar, er ſaaret, Æsch.; af — ἕλκᾰνόν, τό, ſom ἕλκος, et Saar; df. — ἑλκανόω,

= ἑλκαίνω, sild. — *ἑλκεσίπεπλος, 2, (πέπλος), med slæbende Gevand el. Kaabe, i *Il. epith.* til Trojanerinderne; — ἑλκεσίχειρος, 2, (χείρ), som trækker Haanden efter sig, *poët.*; — ἑλκετρίβων, ωνος, ὁ, (τρίβων), med slæbende Kappe; o. — ἑλκεχίτων, ὤνος, ὁ, (χιτών), med slæbende Livkiortel, om Jonerne, *ex. Il.* 13, 685; – (af ἕλκω).

†ἑλκέω, *poët.* som Biform af ἕλκω, h. *Hom.* oftest *in fut.* o. *aor.*, o. m. Bibem. river, rykker, slæber afsted; df. mishandler, *ex.* Λητὼ – ἥλκησε, vilde bruge Vold imod hende, *Od.* 11, 580; df. — ἑλκηδόν, *adv.*, ved at trække, rykke, slæbe; πὺξ τε καὶ ἑλκηδόν, *i. e.* ἐν πάλῃ, i Brydekamp, *Hes. Sc.* 302; — ἑλκηθμός, ὁ, Trækken, Slæben; ogs. *pass.*, at slæbes bort, Mishandling, *Il.* 6, 465; — ἑλκήθρον, τό, en Deel af Ploven, rimel. = ἕλυμα; — ἕλκημα, τό, det Bortslæbte el. Røvede; Bytte; o. — ἑλκητήρ, ῆρος, ὁ, df. *poët.* κτένες ἑλκητῆρες, rimel. Harvens Tænder, Harve, *occa.* — ἑλκητον, *jon.* f. εἱλκητον, 2 *dual. impf.* af ἕλκω, *Od.* 13, 32.

ἑλκοποιέω, 1) er – ἑλκοποιός, 2, (ποιέω), som paaforer et Saar, som bringer et Saar til at bolne; – 2) opriver et Saar; *transl.*, bringer det Glemte paa ny i Erindring; af — ἕλκος, τό, *ulcus*, et Saar; ἕλκος ὕδρου, en Slanges giftige Bid, *Il.* 2, 724; *b)* sild. bes. Byld, bollent Sted, skiult Skade; df. — ἑλκόω, foraarsager Bollenhed; bringer et Saar til at bolne. — ἑλκτικός, 3, trækkende; o. — ἑλκτός, 3, trukken; til at trække; (af ἕλκω). — ἑλκύδριον, τό, *dim.* af ἕλκος.

*ἑλκυθμός, ὁ, = ἑλκηθμός, sild.; — ἕλκυσις, ἡ, Trækken, Riven, Slæben; — ἕλκυσμα, τό, det Trukne el. Udtrukne, *ex.* spunden Uld; 2) = σκωρία; — ἑλκυσμός, ὁ; = ἑλκηθμός; — ἑλκυστάζω, d. forlæng. ἑλκύω, *poët.* f. ἕλκω, trækker el. slæber afsted, *Il.*; — ἑλκυστήρ, ῆρος, ὁ, alt det, hvormed man trækker, bes. Toile, Tømme, som ῥυτήρ; 2) som *adject.*, trækkende, slæbende, πόνος, *Opp.*; — ἑλκυστικός, 3, trækkende, skikket til at trække; — ἑλκυστίνδα, *adv.*, = διελκυστίνδα; o. — ἑλκυστός, 3, trukken; til at trække; af — ἑλκύω, = ἕλκω, *præs. inus.*, (*vid. Buttm.*), laaner til ἕλκω, *fut.* ἑλκύσω, *aor.* εἵλκυσα, *pf. pass.* εἵλκυσμαι, *aor.* εἱλκύσθην, jf. ogs. ἑλκέω; – trækker, drager, o. s. v.; ἑλκύσαι κόρδακα, at opføre denne Dands, *Ar.*; ἐπὶ τοσοῦτον – ἑλκύσαι τὴν σύστασιν, at Slaget havde varet saalænge, *Herod.* 7, 167.

ἕλκω, *impf.* εἷλκον, *ep.* ἕλκον, *f.* ἕλξω, oftere ἑλκύσω, jf. frgd., ogs. ἑλκήσω; trækker, drager, slæber, τινὰ ποδῶν, ved Benene, *Hom.*, men Ἑλκέμεναι (ἕλκειν) νειοῖο – ἄροτρον, igiennem el. over Ageren, *Il.* 10, 353; ἄλλος ἄλλον εἷλκε, trak i Veiret, *Xen.*; Ἕλκε δὲ (τάλαντα) μέσσα λαβών, trak i Veiret, *Il.* 8, 72; ἕλκειν τὴν νευράν, at spænde Buesenen, jf. *Il.* 4, 122; ogs. *in med.*, *ex.* ἕλκεσθαι ξίφος, at drage Sværdet, χαίτας ἐκ κεφαλῆς, at afrive sig Haaret, *Il.*; sild. *transl.*, τιμάς, ἄφενος ἕλκεσθαι, at tilrive sig, *Theogn.*; ogs. *pass. c. acc.*, ἴυγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ, *c. inf.*, mit Hierte, min Aand drages deraf, *Pind. Nem.* 4, 56; men ἕλκεσθαι om Træ, at kaste sig, at slaae sig; – *b)* efterhomerisk: ἕλκειν χλανίδα, at lade slæbe, jf. ἑλκεσίπεπλος; ἕλκειν ἔριον, at karde Uld, κλῆρον, at trække et Lod, γάλα, at die, df. ἕλκειν, at drikke i lange Drag, at svire; ἕλκειν ῥισί, at lugte; ἕλκειν γυναῖκα, παιδίσκην, som πειρᾶν, at friste, lokke, forføre; – *c)* veier, opveier; εἰκὼν ἕλκουσα σταθμὸν τάλαντα δέκα, *Herod.* 1, 50; – *d)* *intr.*, ἡ θυρὶς ἕλκει, Vinduet trækker, *Theophr.*

ἑλκώδης, 2, (ἕλκος, εἶδος), ligesom en Byld el. et Saar. — ἕλκωμα, τό, den saarede el. ophovnede Deel; df. – ἑλκωματικός, som foraarsager Saar el. Bylder; o. — ἕλκωσις, ἡ, at foraarsage et Saar el. en Byld; Saarelse, Saar. — ἔλλαβε, *poët.* f. ἔλαβε, *aor.* 2 til λαμβάνω. — Ἑλλαδικός, 3, (Ἑλλάς), hellenisk, græsk. — (ἐλ- foran λ i Sammensætningen staaer for ἐν-). — ἐλ-λαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, holder fast el. holder bunden deri; *in med. c. gen.*, tager fat el. griber derpaa. — ἐλ-λαμπρύνω, giør glindsende el. glimrende deri; sædv. *in med.*, ἐλλαμπρύνεσθαί τινι, at vise sig glimrende i noget, at bryste sig af el. med noget. — ἐλλαμπτικός, 3, tienlig til at belyse; af — ἐλλάμπω, *f.* ψω, lyser el. skinner deri, derpaa; *in med.*, udmærker mig ved noget; bliver berømt ved noget, τινί; τῇσι νηυσὶ οὐκ ἐλπίζοντες ἐλλάμψεσθαι, da de ikke lovede sig meget af deres Flaade, *Herod.* 8, 74; df. — ἔλλαμψις, ἡ, at skinne deri el. derpaa; Lys, Belysning.

Ἑλλανικός, 3, *dor.* f. Ἑλληνικός; 2) som *nom. pr.*, Hellanikos, en gammel Historieskriver fra Lesbos. — Ἑλλανοδίκαι, ῶν, οἱ, (Ἕλλην, δίκη), de første 9 Dommere i de olympiske Kamplege; 2) h. *Laced.*, de Dommere, som afgiorde de under en Krig imellem de Forbundnes Krigsfolk opstaaede Stridigheder, *Xen.*; df. — Ἑλλανοδικέω, fører en Kampdommers Embede. — Ἑλλάς, άδος, ἡ, Hellas, oprindel. en af Deukalions Søn, Hellen, anlagt By i Thessalien; df.

en Deel af Thessalien, sædv. Phthiotis; sild. sædv. d. græske Fastland el. Grækenland, fra Peloponnes indtil Thesprotien og Thessalien; jf. *Herod.* 8, 44, 47; df. — Ἑλλάς, άδος, ὁ, ἡ, *poët.* f. Ἑλληνικός, hellenisk, græsk. — ἑλλάς, άδος, ἡ, ogs. εἰλάς, (εἰλέω), som δεσμός, Baand, sild.

ἑλλεβοριάω, behøver Nyseurt; er forstyrret i Hovedet; — ἑλλεβορίζω, helbreder med Nyseurt, bringer til Fornuft; df. - ἑλλεβορισμός, ὁ, Helbredelse ved Hielp af Nyseurt; o. — ἑλλεβοροποσία, ἡ, (πίνω), at drikke Decoct af Nyseurt; af — ἑλλέβορος, ogs. ἐλλέβ., ὁ, *helleborus*, Nyseurt, hvormed de Gamle helbredede Sindssvagheder, bes. Afsindighed og Slovhed; den bedste fik man fra Øen Anticyra i Ægæerhavet. — ἐλλέδανος, (ἑλλάς, εἴλω), Kornbaand, Straabaand, *Il.*; altid *in pl.* — †ἔλλειμμα, τό, Feil, Mangel; det Manglende, Restance, *Dem.*; — ἐλλειπασμός, ὁ, = frgd.; — ἐλλειπής, 2, slet Form f. ἐλλιπής; — ἐλλειπόντως, *adv. part.*, mangelfuldt; o. — ἐλλειπτικός, 3, *adv.* -κῶς, mangelfuld; hvori der pleier at mangle; elliptisk; - (af flgd.).

ἐλ-λείπω, *irr.*, *f.* ψω, *aor.* ἐνέλιπον, lader tilbage, lader i Stikken; - 2) efterlader, undlader, τὰς εἰσφόρας, at betale Skat, *Dem.*; ἑαυτῷ πολλά, ὧν βούλεται, ἐλλείπειν, at unddrage el. nægte sig meget, *Xen. M. S.* 2, 1, 8; προθυμίας οὐδὲν ἐλλείψομεν, *id.*; ogs. *c. part.*, *ex.* οὐκ ἐλλείψει εὐχαριστῶν, hans Tak vil ikke udeblive, *Dem.*; ogs. *in med.*, *ex.* μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν, *Xen.*; - 3) mangler noget, har Mangel paa noget, τινός; - 4) *intr.*, staaer tilbage, bliver tilbage; ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπομεν, *Thuc.* 1, 120, *extr.*; feiler, forseer mig; om Ting, at mangle, ikke at strække til, ogs. *in med.*; τὸ ἐλλεῖπον, *a)* det Manglende; *b)* Feil, Forseelse; df. — ἔλλειψις, ἡ, Tilbageladen, Undladen; Udebliven; 2) Udeladelse; bes. h. *gramm.*, Udeladelsen af et Ord, Ellipse. — ἔλλεσχος, 2, (ἐν λέσχῃ), meget omtalt, i alles Munde, *Herod.* 1, 153.

†Ἕλλην, ηνος, ὁ, Hellen, Søn af Deukalion, see u. Ἑλλάς; οἱ Ἕλληνες, oprindelig Hellens Efterkommere; sild. Hellenerne, som fælles Benævnelse for alle Grækere; τὴν φωνὴν Ἕλλην, som taler Græsk; ogs. *adject.*, *ex.* Ἕλλην τις ἀνήρ, οἱ Ἕλληνες ἱππεῖς, o. dl., *Xen.*; df. — Ἑλληνίζω, efterligner Hellenerne el. Grækerne i Sprog, Dragt, Levemaade; taler Græsk, holder med Grækerne; 2) Ἑλληνισθῆναι τὴν γλῶσσαν ἀπό τινος, at have optaget de græske Sprogformer efter nogen; — Ἑλληνικός, 3, *adv.* -κῶς, hellenisk, græsk; τὸ Ἑλληνικόν, den græske Hær el. Krigsmagt, *Xen.*; τὰ Ἑλληνικά, Grækernes Anliggender; den græske Historie, *id.*; Ἑλληνικώτατος ἀνθρώπων, den allerstørste Grækerven, *Dem.*; — Ἑλλήνιος, 3, = frgd., *Herod.*; o. — Ἑλληνίς, ίδος, ἡ, = Ἑλληνική, πόλις, *Xen.*; Ἑλληνὶς γῆ, Grækenland, γυνή, en Grækerinde.

*Ἑλληνισμός, ὁ, at efterligne el. ligne Grækerne i Sprog, Dragt og Sæder; 2) reen og rigtig Brug af den græske Sprogeiendommelighed; — Ἑλληνιστής, οῦ, ὁ, en Efterligner af Grækernes Sprog og Levemaade; bes. *in N. T.*, de græske Jødekristne; o. — Ἑλληνιστί, *adv.*, paa Græsk, i det græske Sprog; paa græsk Viis og Maade; - (af Ἑλληνίζω). — Ἑλληνοδίκαι, ῶν, οἱ, sield. Form f. Ἑλλανοδίκαι. — Ἑλληνοκοπέω, (κόπτω), smigrer Grækerne, jf. δημοκοπέω; efteraber Grækerne, *Polyb.*; o. — Ἑλληνοταμίαι, ῶν, οἱ, (ταμίας), de af Athenienserne (fra *Ol.* 76, 2) indsatte Embedsmænd, som bestemte Forbundsstaternes Bidrag til Krigen imod Perserne; - deres Embede, Ἑλληνοταμία, ἡ; jf. *Thuc.* 1, 96; (af Ἕλλην). — Ἑλλησποντίας, ου, ὁ, en fra Hellesponten blæsende Vind; af — Ἑλλήσποντος, ὁ, *i. e.* Ἕλλης πόντος, Helles Hav, Hellesponten, imellem Europa og Asia; (Helle, Datter af Athamas); df. — Ἑλλησποντικός, 3, o. Ἑλλησπόντιος, 3, *Xen.*, i el. ved Hellesponten; οἱ Ἑλλησπόντιοι, de ved Hellesponten boende Stammer, *id.* —

ἐλ-λιμενίζω, er i Havn; kommer i Havn; 2) indkræver Havnetold; o. — ἐλλιμενικός, 3, sædv. ἐλλιμένιος, 2, som er i Havn; som kommer i Havn; 2) τὸ ἐλλιμένιον, *sc.* τέλος, Havnetold; (af λιμήν). — ἐλλιμενιστής, οῦ, ὁ, (ἐλλιμενίζω), som indkræver Havnetolden. — ἐλλιμνάζειν, (λιμνάζω), at danne en Sø el. Sump deri. — ἐλλιπής, 2, (ἐλλείπω), som efterlader el. forsømmer noget, τινός; som bliver tilbage i noget, τινός; ogs. *absol.*, mangelfuld, ufuldkommen, *Thuc.* 5, 1. — ἐλλισάμην, *poët.* f. ἐλισάμην, af λίσσομαι, *Od.* — ἐλλιτάνευε, *poët.* f. ἐλιτάνευε, 3 *sing. impf.* af λιτανεύω, *Hom.*

*ἐλλοβίζω, bliver - ἔλλοβος, 2, som har Bælg el. Skal; τὰ ἔλλοβα, Bælgfrugter; — ἐλλόβιον, τό, hvad man hænger i Ørelæppen, Ørenring, o. dl.; — ἐλλοβόκαρπος, 2, (καρπός), o. ἐλλοβοσπέρματος, 2, (σπέρμα), hvis Frugt el. Sæd er i en Bælg, *Theophr.*; o. — ἐλλοβώδης, 2, (εἶδος), som ligner Bælgfrugter; (af λόβος). — *ἐλλογέω,

regner med dertil, bringer med i Regningen; men ἐλλογίζω, inc.; — ἐλλόγιμος, 2, som kommer med i Beregningen, værd at tage i Betragtning el. at tale om; udmærket, berømt; εἷς δὲ καὶ πάνυ ἐλλόγιμος γέγονεν εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας Ἀριστείδης, Plat.; v. — ἔλλογος, 2, adv. -λόγως, begavet med Fornuft, fornuftig, oppon. ἄλογος; – (af λόγος).

ἐλλοπιεύω, (ἔλλοψ), fisker, Theocr. — ἐλλός, ὁ, ung Hiort, Hiortekalv, ποικίλος, spættet, Od. — ἐλλός, 3, om Fiskene, Soph. Aj. 1297, rimel. tilligem. ἔλλοψ besl. m. εἰλέω s. ἐλάω, alts. hurtig, vever; efter den sædv. Forkl., stum. — ἐλλοφόνος, 2, (ἐλλός, φονεύω), som nedlægger Hiortekalve el. Hiorte, epith. til Artemis. — ἐλ-λοχάω, f. ήσω, ligger i Baghold og lurer paa nogen; alm. efterstræber nogen, τινά; v. — ἐλ-λοχίζω, lægger el. stiller nogen i et Baghold; (af λόχος). — ἔλλοψ, οπος, ὁ, poët. f. ἰχθύς, Fisk; ogs. en Fiskeart, rimel. Støren el. Sværdfisken; ogs. ἔλλοπος, ὁ; 2) som adject. = ἐλλός, Hes. Sc. 212; (Afledn. o. Bem. see u. ἐλλός).

ἔλλυπος, 2, (λύπη), i Sorg, bedrøvet. — ἐλλυχνιάζω, forsyner med en Lampevæge; af — ἐλλύχνιον, τό, (λύχνος), Væge i Lampen; df. — ἐλλυχνιωτός, 3, af en Lampevæge. — ἔλλω, see u. ἔλω. — ἐλ-λωβάομαι, εἴς τινα, skænder paa el. udskielder nogen. — Ἑλλωτία s. Ἑλλωτίς, ἡ, epith. til Athene, hvis Fest, Ἑλλώτια, τά, hoitideligholdtes i Korinthen med Fakkelløb; jf. Pind. Ol. 13, 56. — ἑλμινθιάω, lider af Orm; v. — ἑλμινθώδης, 2, (εἶδος), ormeagtig; af — ἕλμινς, ινθος, ἡ, dat. pl. ἕλμινσι, dim. ἑλμίνθιον, τό; alm. Orm, Regnorm; bes. Orm i Indvoldene, Bendelorm, Spolorm; (af εἴλω, εἰλέω, ἑλίσσω, formedelst Ormens rullende el. bugtede Bevægelse).

ἑλξίνη, ἡ, Navnet paa en Plante, rimel. parietaria s. urceolaris; v. — ἕλξις, εως, ἡ, Trækken el. at trække, drage, slæbe; ἱματίων ἕλξεις, at bære prægtige Klæder, Plat.; (af ἕλκω). — ἑλόμην; ἕλον, poët. f. εἱλόμην, εἷλον, aor. 2 med. o. act. til αἱρέω, Hom. — ἕλος, εος, τό, Mose el. Myr, lav og græsrig Eng, Hom.; b) Sump, Kiær; ἐς τὴν λίμνην, ἐοῦσαν ἕλος, Herod. 1, 191. — ἔλοψ, ὁ, = ἔλλοψ; ogs. en Slangeart. — ἐλόωσι, ep. f. ἐλάσουσι, 3 pl. fut., af ἐλάω, ἐλαύνω.

*ἐλπιδοδώτης, ου, ὁ, (δίδωμι), Haabets Giver; — ἐλπιδοκοπέω, (κόπτω), smigrer mig med et falsk Haab; — ἐλπιδο-ποιέω, vækker et Haab; v. — ἐλπίζω, att. sædv. som ἔλπομαι, haaber, τὰ μέγιστα ἀγαθά, Xen.; oftere c. inf.; b) alm. som προσδοκάω, venter; ogs. frygter; 2) sield. transit., lader haabe, som ἔλπω, s. m. s.; af — ἐλπίς, ίδος, ἡ, (ἔλπω), Haab, Hom., Hes.; sild. alm. Forventning, ogs. Bekymring, Frygt; ἐπ᾽ ἀγαθῇ ἐπλίδι πονῶν, i Haab om det bedste Udfald, Xen.; ogs. in pl., ex. ἐλπίδας λέγων διῆγε, altid vedblev han at love (Betaling), id.; ogs. alm. Mening, Tanke, Hensigt, Ønske, ex. θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται, ex voto, Pind. Pyth. 2, 89.

ἔλπισμα, τό, det Haabede; Haabet; — ἐλπιστικός, 3, som har el. nærer Haabet; v. — ἐλπιστός, 3, haabet; til at haabe, værd at haabe; hvad man kan vente sig; (af ἐλπίζω). — ἔλπω, lader haabe; Πάντας μέν ῥ᾽ ἔλπει, i. e. ἐλπίζειν ποιεῖ, hos alle vækker hun Haab, Od., ex. 2, 91; oftere in med., ἔλπομαι, ep. ogs. ἐέλπομαι, 3 impf. ep. ἔλπετο f. ἤλπετο, pf. o. plqupf. m. præs. o. impf. Bem. ἔολπα, ἐώλπειν, som ἐλπίζω, haaber, venter, formoder, h. Hom. ogs. m. tilføiet θυμῷ, ἐνὶ στήθεσσι; ogs. frygter, befrygter, ex. Il. 15, 110; ligel. ἐλπόμενος - τί οἱ κακὸν εἶναι, at ham vilde ramme et Uheld, Herod. 9, 113; jf. Virg. Æn. 4, 419; ogs. alm. mener, troer, forestiller mig, ex. λέγει - τὰ ἄριστα ἔλπεται εἶναι ἔμοι, Herod. 7, 273; jf. Od. 6, 297; df. — ἐλπωρή, ἡ, poët. = ἐλπίς, Od. — ἔλσαι, ἔλσας, inf. o. part. aor. 1 til εἴλω, Hom.

*ἔλυμα, τό, Bedækning, Hylster, Foderal; 2) Plovhovedet el. det Træ, hvori Plovjernet befæstes, Hes. Op.; — ἔλυμος, ὁ, = frgd., Bem. 1; 2) som μελίνη, en Kornart, italiensk Hirse; 3) etslags Fløite af Burbom; v. — ἔλυτρον, τό, Hylle, Bedækning, Laag, alm. det Omgivende, ex. Krebsens Skal, ogs. Legemet, Æl.; 2) ἔλυτρον λίμνης, Vandbeholdning, Basin, Herod.; jf. ogs. 4, 173; df. — ἐλυτρόω, tilhyller, bedækker; af — ἐλύω, att. ἑλ., ogs. εἰλύω, vælter, ruller; vikler, omvikler; indhyller, bedækker; h. Hom. alene in aor. 1 pass., ex. ῥυμὸς - ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη, foer ned i Jorden, Il. 23, 393; ὑπὸ γαστέρ᾽ ἐλυσθείς, krumbøiet el. skiult derunder, Od. 9, 433.

ἔλω, ἔλλω, inus., anføres som Stamform til aor. ἔλσαι, etc., see u. εἴλω. — — ἕλω, inus., anføres som Stamform til aor. εἷλον, conj. ἕλω, part. ἑλών, inf. ἑλεῖν, see u. αἱρέω. — ἑλώδης, 2, (ἕλος, εἶδος), sumpig. — ἕλωρ, ωρος, τό, ogs. ἑλώριον, τό, (ἑλεῖν), Rov, Bytte, Æde for de vilde Dyr, h. Hom. ofte m. κύρμα om de ubegravede Lig; om Ting, hvad der kan røves el. stiæles, Od. 13, 208; 2) ἕλωρα τινος ἀποτῖσαι, at bøde (med Li-

vet) for nogens Mord, *Il.* 18, 93; efter nogle i denne Bem. af *sing.* ἔλωρον, τό. — ἐλώριος, ὁ, Navnet paa en Vandfugl.

ἔμᾰθον, *aor.* 2 til μανθάνω. — (ἐμ- foran β i Sammensætninger staaer for ἐν-). — ἔμβα, *att.* forkortet f. ἔμβηθι, *imperat. aor.* 2 til ἐμβαίνω. — ἐμβαδεύω, (ἔμβαδον), afmaaler med Skridt. — ἐμ-βαδίζω, gaaer el. skrider frem derpaa. — ἐμβάδιον, τό, *dim.* af ἐμβάς. — ἐμβαδόν, *adv.*, (ἐμβαίνω), som πεζῇ, til Fods, til Lands, *Il.* 15, 505. — ἔμβαδον, τό, (βάδος), Grundflade, *area*; Fladeindhold; df. — ἐμβαδομετρικός, 3, hørende til at maale et Fladeindhold. — ἔμβαθμος, 2, (βαθμός), paa Dommerstolen, δικαστής. — ἔμβαθρα, τά, (ἐμβαίνω), etslags Skoe, som ἐμβάδες. — ἐμ-βαθύνω, nedsænker el. skiuler deri; 2) *intr.*, trænger dybt ind deri.

ἐμ-βαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, *pf.* -βέβηκα, *part. ep.* ἐμβεβαώς, *aor.* 2 ἐνέβην; gaaer, skrider, kommer derpaa, derind, bes. bestiger, νηΐ o. ἐν νηΐ, *Hom.*, ligel. ἵπποισι καὶ ἅρμασι, *id.*; men *att.* sædv. εἰς τὰς ναῦς, ogs. *absol.* ἐμβαίνειν, at gaae ombord; *transl.*, εἰς τὸν αὐτὸν ἡμῖν κίνδυνον ἐμβαίνειν, at begive sig deri, *Xen.*; men *absol.* μή τις — ἐμβήῃ (ἐμβῇ), *i. e.* ἐναντιωθῇ (σοι), skal møde dig el. komme dig i Veien, *Il.* 16, 94; sield. *c. gen.*, *ex. Soph. Oed. Col.* 400, h. *Eur.* ogs. *c. acc.*; — 2) sield. *transit.*, lader stige el. træde derpaa, derind, jf. βαίνω, Bem. 2; *transl.*, ἐνέβησε δὲ (αὐτὸν) ἐς φροντίδα, *Herod.* 1, 46. — ἐμβακχεύω, τινί, raser imod nogen.

ἐμ-βάλλω, *irr.*, *f.* -βᾰλῶ, *pf.* -βέβληκα, *aor.* 2 ἐνέβαλον; 1) *transit.*, *a)* kaster, lægger, sætter, stiller deri, derpaa, τί τινι, ogs. τὶ ἔν τινι, τινὰ χερσίν τινος, lader falde i nogens Hænder, *Il.* 21, 47, men (ἱμάντα) οἱ ἔμβαλε χερσίν, gav hende den i Haanden, *ib.* 14, 218; κώπῃς ἐμβάλλειν, *sc.* χεῖρας, at lægge Haand paa Aaren, at roe, *Od.*; ogs. *absol.* ἐμβάλλειν, *Xen. Hell.* 5, 1, 13; — *b)* ofte *transl.*, *ex.* ἐμβαλεῖν τινί τι θυμῷ, φρεσίν, at minde om, at lægge nogen paa Hierte, *Hom.*; *in med.*, ἐμβάλλεσθαί τι θυμῷ, at mindes, at betænke, *id.*; ligel, *att.*, *ex.* τοῦτ' εἰς τὸν νοῦν ἐμβαλέσθαι, *Dem. p.* 247; ἐμβάλλειν λόγον, *injicere mentionem*, at bringe paa Bane, *Xen.*; ogs. *absol.* ἐνεβάλετο, omtalte i Forbigaaende, *Dem. p.* 803; στρατιᾷ προθυμίαν ἐμβαλεῖν, o. dl., at indgive, bibringe, ofte h. *Xen.*; men ἐμβάλλειν (τινὰ) εἰς τι, at styrte (nogen) i noget, *id. M. S.* 4, 5, 6; — 2) *intr.*, el. m. underforst. στρατόν, o. dl., falder el. bryder ind, εἰς τὴν πολεμίαν, ogs. *absol.*, *Xen.*; ἐνέβαλε νηΐ φιλίῃ, anfaldt, stødte derpaa, *Herod.* 8, 87; men ἐς τὸν Ἰσθμὸν ἐμβαλεῖν, at drage el. marschere derhen, *id.* 9, 13; ogs. ἐμβαλούσης τῆς νεώς, *Xen.*

ἔμβαμμα, τό, *dim.* -βαμμάτιον, τό, (ἐμβάπτω), hvad der er til at dyppe i, Saus, o. dl. — ἐμβαπτεύω f. ἐμβάπτω, *inc.* — ἐμ-βαπτίζω, o. — ἐμβάπτω, *f.* ψω, dypper deri. — ἐμ-βαρύθω, er tung deri el. derpaa. — ἐμβάς, άδος, ἡ, (ἐμβαίνω), etslags Sko, *solea*, *soccus*. — ἐμ-βασιλεύω, τινί, hersker el. er Konge derover. — ἐμβάσιος, 2, som giver Lykke til Indskibningen; af — ἔμβασις, ἡ, (ἐμβαίνω), Gaaen el. at gaae derpaa, derind; bes. at gaae ombord, Indskibning; 2) hvad man træder paa, en Sko, *Æsch.*; Fodsaale, Fod, Hov, *Eur.*; 3) Badekar; df. — ἐμβασίχυτρος, ὁ, (χύτρα), som kryber i Potterne, *Batr.* — ἐμ-βαστάζω, *irr.*, *f.* άσω, bærer deri, derimellem.

ἐμβατεύω, træder el. gaaer deri, derpaa, εἰς τὴν ναῦν, *Dem. p.* 894, men εἰς τὴν οὐσίαν, tiltræder Midlerne, *id.*; *b)* staaer derpaa, boer deri, *c. dat.*; *c) c. acc.*, betræder, bevandrer, beboer, om Guderne, ligesom d. hom. ἀμφιβαίνω; ligel. undert. *c. gen.*; men *Xen. Conv.* 4, 27, er ἐμβάτευετέ τι, efter Haandskr. rettet til ἐμαστεύετέ τι, I søgte noget. — *ἐμβατήριος, 3, ogs. 2, hørende til; brugelig ved en Fremskriden el. Marscheren; df. *a)* τὸ ἐμβατήριον, *sc.* μέλος, Krigsmusik, Marsch; ἐμβατήριος ῥυθμός, Takten deri; ἐμβατηρία ὄρχησις, en Vaabendands; *b)* τὰ ἐμβατήρια, *sc.* ἱερά, ogs. ἐμβατήριος θυσία, Offer ved en Indskibning el. Afseiling; — ἐμβάτης, ου, ὁ, som gaaer, sidder, er deri el. derpaa; bes. en Rytter; en Søsoldat; en Passager; 2) etslags Halvstøvle; den tragiske Kothurn; o. — ἐμβᾰτός, 2, hvorind, hvori, hvorpaa man kan gaae, træde, stige, fiore; - (af ἐμβαίνω). — ἐμβάφιος, 2, (ἐμβάπτω), til at dyppe i; τὸ ἐμβάφιον, en Sausekop.

ἐμβέβαα, *ep. pf.* til ἐμβαίνω, df. h. *Hom. part.* ἐμβεβαώς, ἐμβεβαυῖα, men ἐμβέβᾰσαν, 3. *pl. plqupf.*, *Il.* 2, 720. — ἐμ-βεβαιόω, oftere *in med.*, befæster, bekræfter deri. — ἐμ-βεβηλέω, o. -βεβηλόω, vanhelliger. — ἐμβέῃ, o. ἐμβήῃ, *ep.* f. ἐμβῇ, 3 *sing. conj. aor.* 2 til ἐμβαίνω. — ἐμβελής, 2, (βέλος), indenfor Skudvidde, διάστημα, *Polyb.* — ἔμβη, *poët.* f. ἔνεβη, 3 *sing. aor.* 2 til ἐμβαίνω; ἐμβήῃ, see u. ἐμβέῃ. — ἐμ-βιβάζω, *f.* -βιβάσω [ᾰ], *att.* ogs. -βιβῶ, fører el. bringer derind, deri, derpaa, bes. indskiber, τοὺς ναύτας ἐς τὰ

πλοῖα, *Xen.*; *transl.*, εἰς τὴν δικαιοσύνην ἐμβ., at anføre, veilede dertil, *id.* — ἔμβιος, 2, (βίος), som er i Live, levende; *transl.* ogs. om Træer, som slaae ud el. komme sig; denne deres Beskaffenhed, τὸ ἔμβιον; 2) som angaaer Livet; τιμωρία ἔμβιος, Livsstraf. — ἐμβιοτεύω, o. — ἐμ-βιόω, *irr.*, *f.* ώσομαι, lever deri; *transl.* om Planterne, at komme sig, at fæste Rødder; ds. — ἐμβίωσις, ἡ, at leve deri; at fæste Rødder; o. — ἐμβιωτήριον, τό, Levested, Opholdssted, Bolig.

ἐμ-βλάπτω, *f.* ψω, forvikler, opholder i, ved el. med noget, τινί; men skrives nu h. *Hom.* adskilt, *ex.* Ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε, *Il.* 6, 39. — ἔμβλεμμα, τό, Blik el. Skue derpaa, bes. i Ansigtet; af — ἐμ-βλέπω, *f.* ψω, seer paa nogen, τινί; ds. — ἔμβλεψις, ἡ, at see derpaa, at beskue, *Hipp.* — ἔμβλημα, τό, det Indsatte, Paasatte; bes. Zirater el. Billeder, som kunne aftages; alm. det Indlagte, Indskudte; o. — ἔμβλησις, ἡ, Kasten el. at kaste, lægge, skyde derind. — ἐμ-βοάω, τινί, skriger derpaa, derind; ds. — ἐμβόησις, ἡ, Anskrigen, Anraaben; Anskrig. — ἐμ-βοθρεύω, o. -βοθρόω, giør en Grube, graver dybt, fordyber; o. — ἔμβοθρος, 2, (βόθρος), som har Gruber el. Fordybninger; (af βόθρος).

*ἐμβολάς, άδος, ἡ, Podeqvist; ἄπιοι ἐμβολάδες, indpodede Pæretræer; — ἐμβολεύς, έως, ὁ, hvad der stikkes ind i et andet; bes. *a)* Stemplet i en Sprøite; *b)* Plantepind; o. — ἐμβολή, ἡ, Kasten el. at kaste derind; et Kast; — 2) *intr.*, *a)* Falden el. at falde derind, Indfald, Indbrud i Fiendens Land; ἐμβολὴν ποιεῖσθαι, at giøre Indfald, *Xen.*; ogs. som εἰσβολή, Angreb, Anfald; bes. til Søes, ἐμβολὴν δοῦναι, at anfalde med en ἔμβολος el. Skibssnabel, at entre; ἐμβολὴν ἔχειν, om et Skib, at være beskadiget af en ἔμβολος, *Xen. Hell.* 4, 3, 12; ogs. f. ἔμβολος, Skibssnabel, *Thuc.* 2, 76; *extr.*; — *b)* Sted el. Pas, hvorigiennem et Indfald skeer, ligel. εἰσβολή, *ex.* *Xen. Hell.* 4, 3, 5; ogs. en Flods Indløb el. Munding, *Herod.* 1, 191; — (af ἐμβάλλω).

*ἐμβολιμαῖος, 3, o. ἐμβόλιμος, 2, som er kastet derind el. derpaa; indsat, indskudt; til at indsætte el. indskyde; ἐμβόλιμος μήν, Skudmaaned, *Herod.*; — ἐμβόλιον, τό, hvad der bliver indskudt; bes. en i Talen indskudt Fortælling, Digression; — ἐμβόλισμα, τό, det Indsatte, det Indskudte; — ἐμβολισμός, ὁ, Indskyden, Indsætten; o. — ἔμβολον, τό, o. ἔμβολος, ὁ, alm. hvad der tiener til at stikke ind i et andet, *ex.* Kile, Dorslaa, Podeqvist, Sprøitestempel, o. dl.; bes. — *a)* den Metalsnabel paa Krigsskibe, *rostrum navis*, hvormed man søgte at giennembore de fiendtlige Skibe; ds. ἐμβάλλειν ναυσί, jf. ἐμβολή; ogs. d. rom. Talerstols *rostra* hede h. *Polyb.* οἱ ἔμβολοι; — *b)* en kiledannet Slagorden, *acies cuneata*; τὸ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου ἔμβολος καλεῖται εἰς τρίγωνον μετασχηματιζόμενον, *Æl. Tact.* 19; jf. *Xen. Hell.* 7, 5, 22, 24; — *c)* Forbierg, Tunge el. Næs imellem tvende Floder, *Herod.* 4, 53; — (af ἐμβάλλω). — ἐμ-βομβέω, τινί, surrer el. larmer deri.

ἐμ-βραδύνω [ῡ], forsinker, opholder deri el. derved; *in med.*, nøler, dvæler deri el. derved. — ἔμβραχυ s. ἐμβραχύ, *adv.*, (βραχύς), i al Korthed, for at være kort el. kort at sige, overhovedet, *Ar.*; *b)* i det mindste, i det ringeste; bes. efter en Nægtelse. — ἔμβρεγμα, τό, (ἐμβρέχω), hvori man væder el. bløder noget; bes. fugtigt Omslag. — ἐμβρέμομαι, (βρέμω), bruser el. suser deri, ἀήτης ἱστίῳ, *Il.*; sild. ogs. *in act.* — ἔμβρεφος, 2, (βρέφος), med et Barns Alder el. Skabning. — ἐμ-βρέχω, væder el. befugter deri; beregner.

*ἐμβρίθεια, ἡ, *gravitas*, Vægt, Tyngde; *transl.*, *a)* Eftertryk, Kraftfuldhed; Sathed, Alvorlighed, Værdighed; Bedholdenhed, Standhaftighed; *b)* Heftighed, Harme, Vrede; af — ἐμβριθής, 2, *adv.* -θῶς, som βαρύς o. *gravis*, tung, vægtig; *transl.*, *a)* eftertrykkelig, kraftfuld; alvorlig, gravitætisk; udholdende, standhaftig; om Spiser, fast, nærende; *b)* trykkende, besværlig; bes. heftig, hidsig, vred; af — ἐμ-βρίθω, *f.* σω, ligger el. falder tungt derpaa, deri. — ἐμβριμάομαι, τινί, bryder ud i Harme el. Uvillie imod nogen; el. over noget; ds. — ἐμβρίμημα, τό, den imod nogen el. over noget yttrede Harme el. Uvillie.

ἐμβροντaῖος, 3, truffen af Lynstraalen; τὸ ἐμβρονταῖον, et af Lynet truffet Sted, *bidental*; af — ἐμ-βροντάω, *f.* ήσω, bedøver med en Lynstraale, *Xen. Hell.* 4, 7, 7; *transl.*, bedøver, forfærder, bringer fra Sands og Samling; ds. — ἐμβροντησία, ἡ, Bedøvelse ved en Lynstraale; *transl.*, Bedøvelse, Affindighed; o. — ἐμβρόντητος, 2, bedøvet af Lynet; *transl.*, bedøvet, forstyrret, fra Sands og Samling, *attonitus*. — ἐμβροχάς, άδος, ἡ, Aflægger af Viinstokken, *mergus*; o. — ἐμβροχή, ἡ, Befugten, Blødgiøren; vaadt Omslag, ogs. dets Paalægning; (af ἐμβρέχω). — ἐμβροχίζω, hilder el. fanger i en Snare; o. — ἔμβροχος, 2, hildet i en Snare; (af βρόχος). — ἔμβροχος, 2, (ἐμβρέχω), vædet, blødgiort.

ἐμ-βρύκω [ῡ], bider deri. — ἐμβρυόδοχος, (ἔμβρυον, δέχομαι), som optager Fosteret. — ἐμβρύοικος, 2, (βρύον, οἰκέω), som lever i Søgræs el. i Dybet, poët. — ἐμβρυοκτόνος, 2, (κτείνω), som dræber Livsfrugten; af — ἔμβρυος, 2, (βρύω), som spirer el. voxer i et andet Legeme; 2) τὸ ἔμβρυον, a) det endnu ufødte Livsfoster, Embryo; b) som βρέφος, det nyfødte Dyr, Od.; ds. — ἐμβρυοτομέω, udskærer Fosteret; ds. — ἐμβρυοτομία, ἡ, Fosterets Udskærelse; v. — ἐμβρυουλκός, ὁ, (ἕλκω), Fødselstang. — ἔμβρωμα, τό, (βιβρώσκω), noget at bide i, (germ. Inbiß), Forkost, v. dl. — ἐμβυθίζω, kaster el. nedsænker i Dybet; v. — ἐμβύθιος, 3, som er i Dybet el. paa Bunden; (af βυθός). — ἐμ-βυκανάω, blæser derpaa, deri, κέρασι, Dion. Hal. — ἐμ-βυρσόω, stikker i Huden el. Skindet. — ἐμ-βύω [ῡ], stopper deri, tilstopper, Ar. — ἐμβώμιος, 2, (βωμός), paa Altaret.

ἐμέ, dor. ἐμεί, acc. til ἐγώ. — ἐμέθεν, v. ἐμεῖο, (forstærk. af ἐμέο), poët. v. ep. f. ἐμοῦ, gen. til ἐγώ. — ἐμέμηκον, ep. impf. til μηκάομαι, Od. 9, 439. — ἐμέν f. ἐσμέν, 1 pl. præs. af εἰμί. — ἔμεν, ἔμεναι, ogs. ἔμμεν, ἔμμεναι, ep. f. εἶναι, inf. til εἰμί. — ἕμεν, ἕμεναι, poët. f. εἶναι, inf. aor. 2 med. til ἵημι. — ἕμενος, 3, part. aor. 2 med. til ἵημι. — ἐμέο, ep. v. jon. f. ἐμοῦ, gen. til ἐγώ, Il. — *ἐμεσία, ἡ, Tilbøielighed til Brækning, Qvalme; — ἔμεσις, ἡ, Brækning; — ἔμεσμα, τό, det Opbrækkede; — ἐμετήρ, ῆρος, ὁ, som brækker sig; ds. — ἐμετηρίζω, lader brække, giver — ἐμετήρια, τά, sc. φάρμακα, Brækmiddel, neutr. pl. af — ἐμετήριος, 2, = ἐμετικός, Bem. 1; v. — ἐμετής, οῦ, ὁ, = ἐμετήρ; — (af ἐμέω).

*ἐμετιάω, vil til at brække mig; — ἐμετικός, 3, som volder Brækning; 2) som pleier at tage Brækmiddel, for desto før og oftere at kunne nyde; jf. emeticam facere h. Cic.; v. — ἐμετοποιέομαι, pirrer mig til Brækning; af — ἐμετοποιός, 2, (ποιέω), som pirrer til Brækning; af — ἔμετος, ὁ, (ἐμέω), vomitus, som ἔμεσις, Brækning. — ἐμετός, 3, (ἐμέω), brækket, opbrækket. — ἐμετώδης, 2, adv. -ώδως, ogs. -ωδέως, (ἔμετος, εἶδος), ligesom ved Brækning. — ἐμεῦ, ep. v. jon. f. ἐμοῦ, gen. til ἐγώ; æol. v. dor. ogs. ἐμεῦς. — ἐμέω, f. ἐμέσω, ogs. ἐμοῦμαι, Æsch., vomo, brækker op, giver fra mig, αἷμα, Il.; alm. brækker mig; ὅσοι ἔφαγον —, ἤμουν, Xen.; 2) transl., brækker af mig, giver fra mig (onde Ord, v. dl.). — ἐμεωυτοῦ, jon. f. ἐμαυτοῦ. — ἔμην, aor. 2 med. af ἵημι. — ἐμί, gammel Form f. εἰμί. — ἔμικτο, ep. f. ἐμέμικτο, 3 sing. plqupf. pass. af μίγνυμι, Od. — ἐμίν, ἔμινγα, dor. v. poët. f. ἐμοί, ἔμοιγε, tarent. ἐμίνη, dat. til ἐγώ.

*ἔμμαθε, ep. f. ἔμαθε, aor. 2 til μανθάνω. — ἐμ-μαίνομαι, raser deri, derved. — ἔμμαλλος, 2, (μαλλός), ulden, med Uld. — ἐμμᾰνής, 2, adv. -νῶς, (μαίνομαι), rasende; afsindig. — ἐμμαπέουσα, handlende rask, af inus. ἐμμαπέω, h. Nic. rimel. urigtig Læsem. f. ἐμματέουσα; af — ἐμμαπέως, adv. poët., rask, hurtigt, paa Stedet, Hom., Hes.; (rimel. af μαπέειν, μάρπτειν, ligesom gribende el. i Grebet, strax, lat. prompte; efter nogle af ἅμα τῷ ἔπει, som sagt, saa giort). — ἐμμάρτυρος, 2, adv. -τύρως, (μάρτυρ), beviist med Vidner el. Vidnesbyrd. — ἐμ-μάσσω, f. άξω, ogs. in med., ælter, blander deri el. dermed; støder, trykker deri el. derind, τινί τι. — ἐμ-ματάζω, ogs. -ματαιάζω v. -ματαΐζω, opfører mig daarligen deri el. derved. — ἐμ-ματεύω, ogs. -ματέω, Nic., beføler med indstukken Finger; pirrer til Brækning med indstukken Finger. — ἐμ-μάχομαι, irr., f. έσομαι v. οῦμαι, jon. έομαι, kæmper deri. — ἐμμάω, inus., ds. ἐμμεμαώς, s. m. s.

ἐμμέθοδος, 2, adv. -θόδως, (μέθοδος), methodisk, efter Kunstens Regler, kunstmæssig, videnskabelig. — ἐμμεθύσκομαι, (μεθύσκω), beruser mig deri. — ἐμ-μειδιάω, f. άσω, smiler dertil, τινί s. πρός τι. — ἐμμέλεια, ἡ, (ἐμμελής), Tonens rette Holdning; Stemmens rette Modulation; alm: som concinnitas, Delenes Samstemmen til et Heelt; Passelighed, Rigtighed og Godhed i sit Slags; 2) Dandsemusik; ogs. etslags kunstig Dands til Fløiten, jf. Herod. 6, 129. — ἐμ-μελετάω, øver i, ved el. med noget; ἐμμελ. λόγον τινί, declamerer en Tale for nogen, Plat. — ἐμμελής, 2, adv. -λῶς, (μέλος), melodisk, harmonisk, vellydende; transl., passende, rigtig; bes. att., smagfuld, fiin, artig, vittig, skiemtsom.

ἐμμεμαώς, υῖα, ός, som trænger el. stormer voldsomt frem, heftig, hidsig, Il.; ἠχὴ ἐμμεμαυῖα, stærk Larm, Hes.; sild. poët. c. dat., at storme løs paa nogen. — ἐμμέμονε φρήν, Sielen raser, er i vild Lidenskab, Soph. Trach. 984; jf. μέμονα. — ἔμμεν, ἔμμεναι, see u. ἔμεν, ἔμεναι. — ἐμμενετέον, verbal. til ἐμμένω. — *ἐμμενετικός, 3, som holder troligen ud ved noget, τινί; — ἐμμενετός, 3, hvorved man troligen holder ud; v. — ἐμμενής, adv. -νῶς, ogs. -νέως, Hes., som vedbliver deri, som bliver tro el. standhaftig derved; τὸ ἐμμενές, Vedholdenhed, Standhaftighed;

neutr. h. Hom. ofte ogs. som adv. i Forbindelsen ἐμμενὲς αἰεί, vedholdende, uafladeligen; af — ἐμ-μένω, f. -μενῶ, vedbliver, varer; τέσσαρα καὶ δέκα ἔτη ἐνέμειναν αἱ σπονδαί, Thuc. 2, 2; jf. Xen. Cyr. 1, 2, 16; b) oftere c. dat., vedbliver deri, holder troligen, τοῖς ὅρκοις, ταῖς συνθήκαις; men ἐνέμενον ἐν τοῖς πολίσμασι, forbleve derinde, droge ikke ud, Xen.; c) indeholder el. er indbegreben med deri, c. dat.

ἔμμεστος, 2, (μεστός), opfyldt. — ἐμ-μετρέω, maaler el. afmaaler derefter. — ἐμμετρία, ἡ, o. ἐμμετρότης, ητος, ἡ, rigtigt Maal el. Forhold; af — ἔμμετρος, 2, adv. -τρως, (μέτρον), afmaalt, med rigtigt Maal; b) transl., rigtig, passende, maadeholden; c) metrisk. — ἐμμήνιος, 2, (μήν), maanedlig; ἐμμ. ἱερά, maanedligt Offer; τὰ ἐμμήνια, den maanedlige Renselse. — ἔμμηνις, ι, (μῆνις), i Harme, meget vred. — ἔμμηνος, 2, (μήν), i Maaneden; b) en Maaned lang; inden en Maaned; c) som ἐμμήνιος, maanedlig, som finder Sted hver Maaned, ἱερά, Soph. — ἔμμητρος, 2, (μήτρα), i Modersliv; ξύλα ἔμμητρα, Kiærnetræ.

ἔμμι, æol. f. εἰμί. — ἐμ-μίγνυμι, irr., ogs. -μιγνύω, f. -μίξω, blander deri, blander sammen; df. — ἔμμικτος, 2, blandet deri, sammenblandet. — ἔμμιλτος, 2, (μίλτος), farvet med Rodkride, rod. — ἐμμίμνω, = ἐμμένω. — ἔμμισθος, 2, (μισθός), i Sold, besoldet, tinget for Løn. — ἐμμονή, ἡ, Bliven el. Vedbliven deri, derved; Udholden el. Udholdenhed deri; Varighed; o. — ἔμμονος, 2, vedvarende, varig, bestandig; udholdende, standhaftig; (af ἐμμένω). — ἔμμορε, ep. 3 pf. til μείρομαι, f. ἔτυχε, c. gen., Il. 278. — ἔμμορος, 2, (μόρος), deelagtig, τιμῆς — καὶ αἰδοῦς, Od. 8, 480; 2) tildeelt af Skiebnen. — ἔμμορφος, 2, (μορφή), med en Gestalt; legemlig. — ἔμμοτος, 2, (μοτός), belagt med Charpie el. Linskab; df. med et ondartet el. ulægeligt Saar; transl., ἄλγος δώμασιν ἔμμοτον, Æsch. Choëph. 469; 2) τὸ ἔμμοτον, sc. φάρμακον, en paa Linskab strøgen Salve. — ἔμμουσος, 2, (Μοῦσα), = μουσικός. — ἔμμοχθος, 2, (μόχθος), forbunden med Arbeide og Møie. — ἐμοί, dat. til ἐγώ. — ἐμός, ἐμή, ἐμόν, pronom. poss. 1 pers. af ἐγώ, ἐμόν, min, mit, undert. ctr. m. Artiklen, οὑμός, τοὐμόν, Hom.; ogs. m. tilføiet gen., ex. ἐμὸν αὐτοῦ, min egen, Od. 2, 45; undert. ogs. objective, ex. ἐμὴν ἀγγελίην, som angaaer mig el. om mig, Il. 19, 336.

ἔμπᾰ, adv., see u. ἔμπας. — ἐμπάζομαι, efter Eust. f. ἐπιστρέφομαι, bekymrer mig om noget, tager Hensyn til noget, τινός, Hom.; dog c. acc., οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι, Od. 16, 422; (rimel. besl. m. ἔμπαιος f. ἔμπειρος; Passow. jevnfører ogs. ἅζομαι). — ἐμπάθεια, ἡ, heftig Sindsbevægelse; af — ἐμπᾰθής, 2, adv. -θῶς, (πάθος), i heftig Sindsbevægelse, lidenskabelig; i heftige Udtryk. — ἐμ-παιᾱνίζω, synger en Pæan derved el. deri. — ἔμπαιγμα, τό, Spot, som man driver med nogen; o. — ἐμπαιγμός, ὁ, Spotten el. at spotte derover; (af ἐμπαίζω). — ἐμ-παιδεύω, oplærer dertil el. deri. — ἐμπαιδοτρῐβέομαι, (παιδοτριβέω), øver mig i noget, τινί. — ἐμ-παιδοτροφέω, c. dat., opdrager deri.

ἐμ-παίζω, irr., f. ξομαι, o. ξοῦμαι, τινί, spotter, har til bedste; skuffer; 2) leger derpaa el. deri, Eur.; df. — ἐμπαίκτης, ου, ὁ, en Spotter, en Bedrager. — ἔμπαιος, 2, alene poët. f. ἔμπειρος, kyndig, erfaren, øvet i noget, τινός; κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης, Od. 21, 400; (efter Eust. af παίω, f. ὁ πολλοῖς — ἐμπεπαικὼς πράγμασι, vid. ad Od. 20, 379; df. rimel. ἐμπάζομαι). — ἔμπαιος, 2, (ἐμπαίω), som slaaer el. bryder pludseligen derind, τύχαι, κακά, Æsch. — ἔμπαις, -παιδος, ἡ, (παῖς), frugtsommelig. — ἔμπαισμα, τό, hvad der er slaaet ind deri, bes. en saadan dreven Metalfigur; jf. ἔμβλημα; o. — ἐμπαιστός, 2, med fordybet og drevet Metalarbeide; — ἡ ἐμπαιστική, sc. τέχνη, den Kunst, at forfærdige saadant Arbeide; af — ἐμ-παίω, irr., f. -παιήσω, ogs. -παίσω, slaaer ind deri; indpræger; giør drevet Arbeide; 2) intr., som ἐμπίπτω, bryder derind.

ἐμ-πακτόω, indføier og befæster el. indslutter deri, Herod. — ἐμ-παλάσσω, f. άξω, forvikler el. indvikler i noget, ἐν ἕρκεσι, Herod. 7, 85; ogs. absol., ἐμπαλασσόμενοι κατέῤῥεον, Thuc. 7, 84; df. — ἐμπάλαγμα, τό, = ἐμπλοκή. — ἔμπαλιν, adv., (πάλιν), tilbage, retro, Hes.; ἄπιμεν εἰς τοὔμπαλιν, vi vilde vende tilbage, Xen.; b) omvendt, tvertimod, contra, ἢ —, quam, Herod., Xen.; ogs. c. gen., ἔμπαλιν τέρψιος, γνώμας, Pind.; c) igien, atter, Soph.; — ogs. m. Artiklen, τὸ ἔμπαλιν, τὰ ἔμπαλιν, ctr. τοὔμ., τἄμπ.; poët. ogs. ἔμπαλι. — ἐμπάμων, ονος, 2, (πάομαι), som er i Besiddelse deraf, velhavende. — ἐμ-πανηγυρίζω, holder en Fest deri, derved, derover. — ἔμπαξ, ακος, ὁ, en Forsørger, besl. m. ἐμπάζομαι, rimel. inus., thi Soph. Aj. 563 læses nu m. schol., ἄοκνον ἔμπα, κεἰ —, f. καὶ εἰ —, om end.

ἐμπαραβάλλομαι, (βάλλω, irr.), styrter mig deri, τιμωρίαις, i Straf, men

τῇ ψυχῇ, vover Livet. — ἐμ-παραγίγνομαι, ankommer dertil, er tilstede derved, LXX. — ἐμ-παρασκευάζω, tilbereder deri, forbereder dertil; af — ἐμ-παράσκευος, 2, forberedet. — ἐμ-παρατίθημι, nedlægger deri, ταῖς χερσί τινος, i nogens Hænder. — ἐμ-παρέχω, *irr.*, som παρέχω, holder el. giver hen; giver til Priis; μηδὲ τούτῳ ἐμπαράσχητε, *i. e.* μηδὲ ἐν τούτῳ παρ., giver ikke efter heri, *Thuc.* 6, 12; ἐμπαρέχειν ἑαυτὸν τοιούτῳ τινί, at lade sig bruge til det og det. — ἐμπαρίημι [*ep.* ῐη, *att.* ῑη], lader af deri. — ἐμ-παρίστημι, stiller deri og derhos. — ἐμ-παροινέω, τινί, opfører mig som en Drukken, d. e. ubesindigen, overmodigen, krænkende imod nogen el. i en Sag; df. — ἐμπαροίνημα, τό, Gienstanden for en overmodig el. krænkende Behandling. — ἐμ-παῤῥησιάζομαι, *c. dat.*, taler el. handler frimodigen deri el. for nogen.

ἔμπᾱς, h. *Hom.* o. *jon.* ἔμπης, h. *Pind.* ogs. ἔμπᾱν o. ἔμπᾰ, *adv.*, (ἐν πᾶς), aldeles, ganske, overhovedet, som πάντως, *Hom.*; 2) med alt det, alligevel, dog, som ὅμως; oftest h. *Hom.* m. δέ el. ἀλλά, ogs. forstærk. ἀλλὰ καὶ ἔμπης, *ex. Il.* 19, 422; 3) besi sættes ogs. *ep.* ἔμπης til περ efter *part.*, *ex.* χατέοντί περ ἔμπης, hvormeget du end trænger dertil, *Il.* 15, 399, ligel. πίνοντά περ ἔμπης, ihvorvel han drak stærkt, *Il.* 14, 1. — ἔμπασις, ἡ, (πέπαμαι), = ἔγκτησις. — ἐμ-πάσσω, ττω, *f.* άσω [ᾰ], strøer derpaa, blander deri; *transl.*, indvæver, *Il.* — ἐμ-πᾰτᾰγέω, klapprer el. knalder med noget, τινί. — ἐμ-πατέω, træder el. stamper derpaa; μέλαθρον - ἐμπατεῖν, at gaae derind, *ingredi*, *Æsch. Ag.* 1434.

ἔμπεδα, *adv.*, see u. ἔμπεδος. — ἐμ-πεδάω, *jon.* -πεδέω, *f.* ήσω, *impedio*, hindrer, standser deri; binder derpaa, *Herod.* 4, 69. — ἐμπεδής, 2, bes. *in adv.*, ἐμπεδῶς, = ἔμπεδος, *etc.* — *ἐμπεδόκαρπος, 2, (καρπός), som ἀείκαρπος, der altid bærer Frugt; — ἐμπεδόκυκλος, 2, (κύκλος), som altid løber om i en Kreds, χρόνος; — ἐμπεδολώβης, ου, ὁ, (λώβη), som altid skader; — ἐμπεδόμητις, ι, (μῆτις), med fast Beslutning, uforanderlig, ἀνάγκη; — ἐμπεδόμοχθος, 2, (μόχθος), som altid er i Møie og Elendighed, βίος, *Pind. Ol.* 1, 96; — ἐμπεδόμῡθος, 2, (μῦθος), ordholden; o. — ἐμπεδορκέω, (ὅρκος), holder en Eed, *Xen.*; ἵνα ἐμπεδορκέοιεν, for at holde Forbundet, *Herod.* 4, 201, *extr.*; - (af flgd.).

†ἔμπεδος, 2, *adv.* -πέδως, (ἐν πέδον), egentl. fast el. befæstet i Jorden, grundfast; df. som ikke rystes, varig, standhaftig, udholdende, ἴς, βίη, *Hom.*; ogs. ἔμπεδ. νοῦς, ἦτορ, φρένες, som altid bliver sig selv liig, *id.*; ogs. om Priamos, ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων, *Il.* 20, 183; ἔμπεδος δουλοσύνη, *diuturna*, *Pind. Pyth.* 12, 26; b) *neutr.* ἔμπεδον o. ἔμπεδα ofte h. *Hom.* som *adverb.*, *ex.* ἔμπεδον μένειν, θέειν, o. dl., vedblivende, uafbrudt, ogs. alene forstærk., *ex.* ἔμπεδον αἰεί; sild. ogs. α) visseligen, sikkert, tydeligen; β) ganske, aldeles; df. — ἐμπεδοσθενής, 2, (σθένος), med urystelig Kraft, standhaftig, bestandig, βίοτος, *Pind.*; — ἐμπεδόφρων, ονος, 2, (φρήν), med fast Tænkemaade; — ἐμπεδόφυλλος, 2, (φύλλον); altid beløvet, som altid er grøn; — ἐμπεδόω, *impf.* ἠμπέδουν, o. ἐνεπέδουν, egentl. befæster i Jorden; alm. befæster, bekræfter, vedtager, συνθήκας, σπονδάς, *Xen.*; ogs. overholder, iagttager, *ex.* ἐμπεδοῦμεν τοὺς τῶν θεῶν ὅρκους, jf. ogs. *Xen. Ag.* 1, 12.

ἐμ-πειράζω, giør et Forsøg paa el. med noget, τινός, *Polyb.* — ἐμπείραμος, 2, *poët.* f. ἐμπέραμος, ἔμπειρος; — ἐμπειρέω, har Erfaring i el. Kundskab om noget, χώρας, *Polyb.*; df. — ἐμπειρία, ἡ, Erfaring; den ved Erfaring erhvervede Kundskab; Indsigt el. Dygtighed; ἐμπειρία τῶν ἄλλων προέχετε περὶ τὰ ναυτικά, *Xen.*; 2) den empiriske Lægekunst; — ἐμπειρικός, 3, *adv.* -κῶς, som har Erfaring og som handler derefter; som anstiller Forsøg; bes. kaldes Lægerne, ἐμπειρικοί, o. deres Kunst, ἡ ἐμπειρική, *sc.* τέχνη; o. — ἐμπειροπόλεμος, 2, (πόλεμος), krigserfaren; af — ἔμπειρος, 2, *adv.* -ρως, (πεῖρα), erfaren, kyndig, prøvet, forsøgt i noget, τινός, ὁδῶν, χώρας, som kiender Veiene, Egnen, *Xen.*; ἔμπειρον γενέσθαι τεχνῶν, *id.*; ogs. ἔμπ. περί τι; ἐμπείρως ἔχειν τινός, at kiende nogen af Omgang, ogs. at være øvet i noget, *id.*; df. — ἐμπειροτόκος, 2, (τίκτω), som er øvet i at føde, som ofte har født, *Hipp.* — ἐμ-πείρω, spidder el. stikker derpaa; men *Il.* 2, 426, læses nu ἀμπείραντες.

ἐμπελαγέω, (πέλαγος), er i Havet. — ἐμπελαδόν, *adv.*, nær, i Nærheden, ἑστίῃ, *Hes. Op.* 732; sild. ogs. ἐμπελάδην; af — ἐμπελάζω, *irr.*, *f.* άσω [ᾰ], lader nærme sig, bringer nær til hinanden, δίφρους, Stridsvognene, *Hes. Sc.* 109; 2) *intr.*, bes. *in pass.*, nærmer mig, τινί, ogs. τινός; er nær el. i Nærheden; omgaaes; ποῦ δ' ἐμπελάζεις τάν-

δρὶ; hvor træffer el. traf du Manden? *Soph. Trach.* 750; κοίτης ἐμπελασθῆναι, at blive gift, *ib.* 17; df. — ἐμπέλασις, ἡ, Nærmelse; — ἐμπελαστικῶς, *adv.*, nærmende sig med Heftighed, heftigen; — o. ἐμπελάτειρα, ἡ, som πελάτις, πλάτις, Hustru, Medhustru, *Call.* — ἐμπελέω, = ἐμπελάζω. — ἐμπέλιος, 2, (πελιός), som falder i det Graae, graalig. — ἐμ-πέμπω, *f.* ψω, sender el. lader derind, *immitto*, LXX. — ἐμπέραμος, 2, ogs. ἐμπερής, 2, *poët.* f. ἔμπειρος.

ἐμ-περιάγω, *irr.*, fører om deri el. derpaa. — ἐμ-περιβάλλω, *irr.*, *f.* βᾰλῶ, omfatter. — ἐμπερίβολος, 2, (περιβολή), omgiven el. omhængt med Prydelser; udsmykket, λόγος. — ἐμ-περιγράφω, omgrændser el. indslutter deri. — ἐμπεριεκτικός, 3, (-περιέχω), som omfatter el. indeholder i sig; duelig til noget. — ἐμ-περιέρχομαι, vandrer derom og iagttager. — ἐμ-περιέχω, *irr.*, indeholder el. omfatter i mig. — ἐμ-περικλείω, indslutter deri. — ἐμ-περιλαμβάνω, *irr.*, indslutter el. omfatter i mig; df. — ἐμπεριληπτικός, 3, som indeholder i sig; 2) *pass.*, som indbefattes deri el. derunder; o. — ἐμπερίληψις, ἡ, at indbefatte med el. tillige. — ἐμπερίοδος, 2, (περίοδος), periodisk, (om Tiden og om Talens Bygning). — ἐμπεριοχή, (-περιέχω), at indeholde el. at indeholdes deri. — ἐμ-περιπαθέω, er el. bliver heftig, bes. bedrøvet over noget, τινί. — ἐμ-περιπατέω, gaaer omkring og dvæler derved; *transl.*, beskæftiger mig med noget, τινί; 2) træder paa nogen, forhaaner nogen, *insulto*, τινί. — ἐμ-πείρω, giennemstikker el. giennemborer rundtom, *Strab.* — ἐμ-περιπίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder aldeles ind deri. — ἐμ-περιπλέω, *irr.*, seiler om deri el. derpaa. — ἐμ-περιῤῥήγνυμι, *irr.*, *f.* -ῥήξω, sønderriver aldeles deri.

ἐμ-περονάω, *f.* ήσω, fæster med et Spænde derpaa; df. — ἐμπερόνημα, τό, den over Skulderen med et Spænde befæstede Klædning, *Theocr.* — ἐμπερπερεύομαι, = περπερεύομαι. — ἔμπεσον, *poët.* f. ἐνέπεσον, *aor.* 2 til ἐμπίπτω. — ἐμ-πετάννυμι, o. -πεταννύω, *irr.*, *f.* -πετάσω, udbreder, udfolder derover, derpaa, τὰ δίκτυα, *Xen.*; *in pass.*, er bedækket med noget, τινί; df. — ἐμπέτασμα, τό, Tæppe, Dække, Forhæng. — ἔμπετρος, 2, (πέτρα), som voxer paa en stenig Grund; τὸ ἔμπετρον, en saadan Plante. — ἐμπευκής, 2, (πεύκη), noget bitter. — ἔμπη, *dor.* f. πῆ; hvor? *poët.* — ἐμ-πήγνυμι, o. -πηγνύω, *irr.*, *f.* -πήξω, slaaer fast, befæster, stikker el. planter deri; *pass.*, bliver siddende fast deri; 2) lader stivne, løbe sammen el. fryse deri. — ἐμ-πηδάω, *f.* ήσω, springer deri, springer løs derpaa, *c. dat.* — ἐμπηξις, ἡ, Handlingen ἐμπηγνύναι i begge Bem. — ἔμπηρος, 2, (πηρός), lemlæstet, beskadiget. — ἔμπης, *jon.* o. *ep.* f. ἔμπας, s. m. f.

ἐμ-πιέζω, *f.* έσω, trykker derpaa; df. — ἐμπίεσμα, τό, det ved Trykning Beskadigede. — ἐμ-πικραίνω, gior bitter; *transl.*, forbittrer; *in med.*, ἐμπικραίνεσθαι τινι, at være forbittret paa nogen, at behandle nogen med Bitterhed. — ἔμπικρος, 2, (πικρός), noget bitter. — ἐμ-πῖλέω, presser derind, sammentrykker. — ἐμπίμηλος [ῑ], (πιμηλή), noget fed, temmelig fed. — ἐμπινής, 2, (πίνος), tilsmudset. — ἐμ-πίνω [ῑ], *irr.*, *f.* -πίομαι, inddrikker, indsøber; *att.* ogs. f. *simpl.* πίνω, *Xen. Cyr.* 7, 1, 1; ἐμπίομαι, vil drikke mig en Ruus, *Theogn.* 1129. — ἐμ-πιπίσκω, *irr.*, *f.* ἐμπίσω [ῑ], væder, befugter.

ἐμπίπλημι, *f.* ἐμπλήσω, (πίμπλημι, *irr.*), fylder, opfylder, τί τινος, *transl.* θυμὸν μένεος, ὀδυνάων, *Hom.*; *in med.* o. *pass.*, *a)* fylder el. mætter mig; τινός, med noget; ogs. μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμόν, *Il.* 22, 312; υἷος ἐμπλησθῆναι — Ὀφθαλμοῖσι, at see sig mæt derpaa, *Od.* 11, 452; alm. spiser mig mæt, *ex. Xen. Hier.* 1, 25; ogs. beruser mig i noget, τινί, *Herod.* 1, 212; *b) att.*, opfylder, præsterer, *ex.* ὑπισχνούμενος οὐκ ἐνεπίμπλασο, *Xen. Anab.* 7, 7, 46. — ἐμπιπράσκω, = πιπράσκω. — ἐμ-πίπρημι, (πίμπρημι), antænder, forbrænder.

ἐμ-πίπτω, *irr.*, *f.* -πέσομαι, *aor.* 2 ἐνέπεσον, *ep.* ἔμπεσον, falder derpaa, deri, derind, *ex.* πῦρ ἔμπεσε νηυσί, ὕλῃ, *Hom.*; *transl.*, δέος, χόλος ἔμπεσε θυμῷ, *id.*; ligel. *att.*, ἔκπληξις ἐνέπεσε ἀνθρώποις —, *Thuc.* 4, 34, jf. 6, 24; bes. — *a)* falder deri, εἰς τὴν θάλατταν, *Xen.*; *transl.*, geraader deri, εἰς τὰς ἀνάγκας τὰς ἀλγεινοτάτας, *id. M. S.* 3, 12, 2; jf. *Herod.* 7, 88; ἐμπίπτειν εἰς δεσμοτήριον, at blive kastet i Fængsel, *Dem.*; — *b)* støder paa Fienden, εἰς τοὺς πολεμίους, ogs. τοῖς πολεμίοις, *id.*; ogs. gior Indfald el. Angreb, *ex. Herod.* 3, 146; — *c)* om en Sygdom, at udbryde, at grassere, *ex. Dem. p.* 424; alm. om Begivenheder, at indtræffe; τὰ ἐμπίπτοντα, Tilfældene; — *d)* ἐμπέπτωκα, εἰς λόγους —, *incidi in* —, er kommen til at tale derom, *id. p.* 240.

ἐμπίς, ίδος, ἡ, Myg, Stikmyg. — ἐμ-πιστεύω, troer el. stoler derpaa; 2)

betroer, *τινί τι*; *pass.*, man betroer mig (*mihi*). — *ἔμπιστος*, 2, paaliſelig, ſikker, ſom man kan troe. — *ἐμπιτνέω*, *poët.* f. *ἐμπίπτω*. — *ἐμ-πλάζω*, *irr.*, *f.* *-πλάγξω*, jager el. driver om deri; *in med.*, vanker el. flakker om deri; geraader deri, *ex.* i en Vildfarelſe. — *ἐμ-πλάζω*, *f.* *άσω*, *poët.* f. *ἐμπελάζω*. — †*ἐμ-πλάσσω*, *ττω*, *f.* *άσω*, trykker el. ſmører deri, derpaa; *in med.*, hefter, klæber, hænger faſt derved; df. — *ἐμπλαστικός*, 3, indſmørende, tilſtoppende; — *ἐμπλαστός*, 3, paaſmurt; til at paaſmøre; tilſtoppet; *τὸ ἔμπλαστον*, *sc.* *φάρμακον*, ſild. ogſ. *τὸ ἔμπλαστρον*, o. *ἡ ἔμπλαστρος*, Salve til at ſmøre derpaa, Plaſter; df. — *ἐμπλαστώδης*, 2, (*εἶδος*), plaſteragtig. — *ἐμ-πλατύνω* [$\bar{v}$], udbreder, udvider deri; *in med.*, *λόγοις ἐμπλατύνεσθαι περί τι*, at udbrede ſig vidtløftigen over en Gienſtand.

ἐμπλέγδην, *adv.*, (*ἐμπλέκω*), indbefattet deri. — *ἔμπλειος*, 3, *jon.* f. *ἔμπλεος*, *Od.* — *ἐμπλεκτήρ*, *ῆρος*, o. *ἐμπλέκτης*, *ου*, *ὁ*, *fem.* *ἐμπλέκτρια*, *ἡ*, ſom fletter el. kruſer Haar; o. — *ἔμπλεκτος*, 2, indflettet, ſammenflettet; af — *ἐμ-πλέκω*, *f.* *ξω*, indfletter, indſlynger, forvikler, *τινί τι*; *transl.*, ſmeder Rænker el. liſtige Anſlag, *necto dolos*; df. — *ἔμπλεξις*, *ἡ*, Indfletning, Indvikling, Forbindelſe, *Plat.* — *ἐμ-πλεονάζω*, *αἵματι*, udgyder meget Blod. — *ἔμπλεος*, 3, *att.* *ἔμπλεως*, 2, *jon.* *ἔμπλειος*, 3, ogſ. *ἐνίπλειος*, (*πλέος*), opfyldt, aldeles fuld; *πεδίον - δένδρων ἔμπλεων*, *Xen.*; *transl.*, mæt. — *ἔμπλευρος*, 2, (*πλευρά*), med fulde Sider; df. — *ἐμπλευρόω*, ſtøder i Siderne. — *ἐμ-πλέω*, *irr.*, *f.* *-πλεύσομαι*, o. *-πλευσοῦμαι*, ſeiler el. ſvømmer deri; om Spiſer, at ſtøde op, *innatare stomacho*; *ὁ ἐμπλέων*, Factor el. Opſynsmand paa et Skib, *Dem.* *p.* 884.

ἐμπλήγδην, *adv.*, paa en ubeſindig el. uoverlagt Maade; letſindigen, *Od.*; o. — *ἐμπληγής*, 2, = *ἔμπληκτος*; (af *ἐμπλήσσω*). — *ἐμπλήδην*, *adv.*, (*ἐμπίπλημι*), i Fylde, fuldtop. — *ἐμπληθής*, 2, (*πλῆθος*), = *ἔμπλεως*. — *ἐμ-πλήθω*, er opfyldt, er aldeles fuld; men *f.* *ἐμπλήσω*, *etc.*, hører ſom *transit.* til *ἐμπίπλημι*. — *ἐμπληκτικός*, 3, ſom ſlaaer med Skræk, forfærdende, bedøvende; 2) let at forſkrække el. bedøve; o. — *ἔμπληκτος*, 2, *adv.* *-κτως*, (*ἐμπλήσσω*), ſlaaen af Skræk, forfærdet, bedøvet, ſom *εμβρόντητος*; *τὸ ἐμπλήκτως ὀξύ*, affindig Heftighed, *Thuc.* 3, 82; 2) *att.*, ubeſindig, letſindig, overilet, *Soph. Aj.* 1358; (af *ἐμπλήσσω*).

ἐμπλήμενος, ſild. *part. pass.* til *ἐμπίπλημι*, *Ar.* — *ἔμπλην*, *adv.*, ſom *πλησίον*, næſt derved, lige derved, *c. gen.*, *Il.* 2, 526; ogſ. *absol.* *Hes. Sc.* 372; (rimel. af *ἐμπελάζω*, o. forſkielligt fra d. flgd.). — *ἔμπλην*, *adv.*, d. forſtærk. *πλήν*, foruden, affondret, *c. gen.* — *ἐμπληξία*, *ἡ*, o. *ἔμπληξις*, *ἡ*, (*ἐμπλήσσω*), Skræk, Studſen, *stupor*; 2) Letſindighed, Ubeſindighed. — *ἐμ-πληρόω*, fylder deri; df. — *ἐμπλήρωσις*, *ἡ*, Ifylden. — — *ἐμπλήσατο*, o. *ἔμπλητο*, *ep.* f. *ἐνεπλήσατο*, *ἐνέπλητο*, *aor. med.* o. *pass.* til *ἐμπίπλημι*. — *ἔμπλησις*, *ἡ*, (*ἐμπίπλημι*), = *ἐμπλήρωσις*. — *ἐμπλήσσω*, h. *Hom.* *ἐνιπλήσσω*, *att.* *-ττω*, *f.* *ξω*, 1) *intr.*, falder el. ſtyrter derpaa, deri, *τάφρῳ*, i en Grav, *Il.*; — 2) *transit.*, bringer ud af Fatning, forfærder, bedøver. — *ἐμπλοκή*, *ἡ*, (*ἐμπλέκω*), Indfletten, Tilknytten; Fletning, Knude, Sløife; df. — *ἐμπλόκιον*, *τό*, Fruentimmerhaarpynt. — *ἐμπλώω*, *jon.* f. *ἐμπλέω*, ſeiler el. ſvømmer derpaa.

ἐμ-πνείω, *poët.* f. *ἐμπνέω*. — *ἐμπνευματόω*, fylder med Luft, Vind, Aande; o. — *ἐμπνευματωτικός*, 3, opblæſende. — *ἔμπνευσις*, *ἡ*, Indaanden, Indblæſen; Indgivelſe, Begeiſtring; o. — *ἐμπνευστός*, 3, indblæſt, iblæſt; *ἐμπνευστὰ ὄργανα*, Blæſeinſtrumenter; af — *ἐμ-πνέω*, *irr.*, *poët.* *-πνείω*, *f.* *-πνεύσω*, blæſer el. puſter derpaa, *c. dat.*, *ex.* *ἐμπνείοντε μεταφρένῳ*, om Heſtene, *Il.* 17, 502; *ἐμπνεῖν αὐλοῖς*, at blæſe paa Fløite; — 2) *transl.*; *a)* indblæſer, indgiver, *μένος s. θάρσος τινί*, *Hom.*, ogſ. *τινὶ φρεσίν*, jf. *Od.* 19, 138; *ἀρετὴν θεὸς - ἐμπνεύσας*, ſom har begeiſtret til Tapperhed, *Xen.*; aander, lever; *τῇ τέχνῃ ἐμπνεῖν*, at aande i Kunſten, at leve for den, *poët.* — *ἐμ-πνίγω*, *irr.*, *f.* *-ξοῦμαι*, qvæler deri; df. — *ἔμπνικτος*, 2, qvalt deri. — *ἐμπνοή*, *ἡ*, Aanden el. at aande, puſte, blæſe derpaa; — *ἔμπνοια*, *ἡ*, Aanden, Aandedræt, Livet; o. — *ἔμπνοος*, 2, *ctr.* *ἔμπνους*, ſom har Aande el. Livsaande i ſig; levende, i Live, *Herod.* 7, 181; 2) ſom lugter af noget, *τινός*; (af *ἐμπνέω*). — *ἔμπνυτο*, af *ἐμπνέω*, læſte *Aristarch.*, *Il.* 22, 475, f. *ἄμπνυτο*, ſee u. *ἀναπνέω*.

ἐμποδίζω, *f.* *ίσω*, er i Veien, hindrer, *τινί*, oftere *τινά*, men *τὶ*, i noget; *εἰ τὼ πόδε - ἐμποδίζοιεν ἀλλήλω*, *Xen.*; *- adv.* *ἐμποδιζομένως*, hindrende; *Plat.*; o. — *ἐμπόδιος*, ſom er i Veien, hinderlig; *τὸ ἐμπόδιον*; Forhindring; (af *πούς*). — *ἐμπόδισμα*, *τό*, Forhindring. — *ἐμποδισμός*, *ὁ*, Forhindren; ogſ. Forhindring; o. — *ἐμποδιστής*, *οῦ*, *ὁ*, ſom forhindrer; df. - *ἐμ-*

ποδιοτικός, 3, hinderlig, forhindrende; (af ἐμποδίζω). — ἐμποδοστατέω, er – ἐμποδοστάτης, οῦ, ὁ, (στῆναι), i Veien, hinderlig; af — ἐμποδών, adv., f. ἐν ποσίν, formet som ἐκποδών, for Fødderne, i Veien; ἐμποδὼν εἶναι, γίγνεσθαί τινί τινος, at være el. blive hinderlig for nogen, at hindre nogen i el. fra noget; οἱ ἐμποδών, τὰ ἐμποδών, a) som man støder paa el. møder; b) som komme i Veien el. hindre; τὸ ψευδόμενον φαίνεσθαι (at gribes i Løgn) τοῦ συγγνώμης τυγχάνειν ἐμποδὼν ἀνθρώποις γίγνεται, Xen.; τί ἐμποδών, μὴ οὐχὶ – ἀποθανεῖν, quo minus, hvad hindrer ham derfra? d. e. visseligen maa han døe, id.

ἔμποθεν, adv., f. ἓν ποθ' ἕν, (ἓν πρὸς ἕν), det ene efter det andet, vexelviis; men alene som lect. var. f. ἔμπροσθεν, Theocr. 9, 6. — ἐμ-ποιέω, anbringer deri, πύλας ἐν πύργοις, Il.; jf. Xen. M. S. 1, 4, 11; Ἡλικῶνι χόρους ἐμποιεῖσθαι, at anstille Dandse derpaa, Hes.; — 2) oftere transl., bibringer, indgiver, bes. ved Underviisning, Formaning, o. dl.; αἰδῶ τοῖς στρατιώταις – ἐμποιῆσαι, Xen.; ogs. ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσι, ὡς οὐκ ἀπιστέον εἴη, at bibringe dem den Overbeviisning, id. Anab. 2, 6, 8; ogs. alm. bevirker, ex. τὸ μεθύειν λήθην ἐμποιεῖ πάντων, id.; — 3) indskyder, εἴς τι, Herod. 7, 6; df. — ἐμποιητικός, 3, som indbringer deri; som bibringer. — ἐμ-ποικίλλω, f. -ιλῶ, anbringer spraglede Farver, indvæver, indsyer deri. — ἐμποίνιμος, o. -ποινος, 2, (ποινή), hvorpaa der er sat en Straf; ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος, hvis Overtrædelse ikke straffes.

ἐμπολαῖος, 3, (ἐμπολή), hørende til Handel el. til Salg; bes. som epith. til Handelens Gud, Mercurius. — ἐμπολάω, f. ήσω, driver Handel, er Kiøbmand; ogs. forhandler, Ar.; 2) erhverver ved Handel; alm. erhverver, fortiener, forskaffer; καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν – κέρδος ἐμπολᾷ, en god Handling bringer dog omsider Fordeel, Soph. Trach. 93; ogs. in med., Od. 15, 456; alm. faaer, erholder, paadrager mig noget; (besl. m. πωλέω). — ἐμ-πολεμέω, fører en Krig deri. — ἐμπολέμιος, 2, Herod.; o. ἐμπόλεμος, 2, (πόλεμος), i Krigen, hørende til Krigen, krigersk, fiendsk.

ἐμπολεύς, έως, ὁ, som gior Indkiøb; af — ἐμπολέω, jon. f. ἐμπολάω; df. — ἐμπολή, ἡ, hvormed man driver Handel, Handelsvare; κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολήν, som en phoenicisk Vare el. Ladning, Pind.; 2) det ved Handel Erhvervede, Vinding, Fordeel, Fortieneste; 3) Indkiøb, ex. af Levnetsmidler, Xen. Cyr. 6, 2, 39. — ἐμπόλημα, τό, Gienstand for Handel el. Erhverv, Varer, o. dl.; 2) det ved Handelen Vundne, Fordeel, Penge; — ἐμπόλησις, ἡ, Indhandlen, Indkiøben; o. — ἐμποληtός, 3, indkiøbt, kiøbt; (af ἐμπολάω). — ἐμπολίζω, 1) (πόλις), optager i Byen; 2) (πόλος), indføier med Polen. — ἔμπολις, εως, ὁ, ἡ, (πόλις), som er indlemmet i Staten, Medborger. — ἐμπολιτεύω, sædv. in med., er Borger, lever, opholder mig som Borger i en By el. Stat; 2) transit., optager til Borger. — ἐμ-πολίτης [ῑ], ου, ὁ, = ἔμπολις. — ἐμπολόωντο, ep. f. ἐμπολάοντο, 3 pl. impf. pass. af ἐμπολάω, Od.

ἐμ-πομπεύω, fører el. drager i høitideligt Optog; transl., ἐμπομπεύειν τινί, at giøre sig til el. at prale af noget. — ἐμ-πονέω, arbeider i el. paa noget, τινί. — ἔμπονος, 2, (πόνος); forbunden med Arbeide og Møie, møisommelig. — ἐμπορεία, ἡ, = ἐμπορία. — ἐμπορεῖον, τό, = ἐμπόριον, Handelsplads. — ἐμπόρευμα, τό, Vare, Kiøbmandsgods; af — ἐμπορεύομαι, 1) (πορεύω), gaaer, vandrer, er paa Veien el. Reisen derhen; ποῖ δ' ἐμπορεύῃ; hvor gaaer du hen? Soph. El. 405; ἐμπορεύεσθαι εἴς τι, at reise efter el. paa noget, πρός τινα, at gaae ofte til nogen, at have Omgang med nogen; — 2) (ἔμπορος), a) er Kiøbmand, driver Handel; ὁ μὲν γεωργεῖ, – ὁ δ' ἐμπορεύεται, Xen.; b) transit., indkiøber el. indfører Vare; alm. erhverver mig, søger min Fordeel; c) opfører mig som en Kiøbmand; ogs. aagrer, handler listigen, fører bag Lyset; df. — ἐμπορευτικός, 3, hørende til Handel, erfaren deri; kiøbmandsmæssig.

*ἐμπορέω, = ἐμπορεύομαι; df. — ἐμπορητικός, 3, = ἐμπορευτικός; — ἐμπορία, ἡ, Handel, bes. Søhandel, Hes., Groshandel, oppon. καπηλεία; 2) Handelsvare, Xen.; — ἐμπορικός, 3, = ἐμπορευτικός; — ἐμπόριον, τό, Handelsplads, Kiøbsted, bes. Søhandelstad, Stabelstad; ogs. Varelager, Pakhuus, Børs; b) τὰ ἐμπόρια, Handelsvarer, Xen.; egentlig neutr. af — ἐμπόριος, 3, hørende til Handel el. til en Handelsmand; af — ἔμπορος, ὁ, (πόρος), egentl. som befinder sig paa en Reise til Lands el. Vands, ὁ ἐν πόρῳ ὤν, Soph.; bes. h. Hom., som reiser over Søen, Passager; som driver Søhandel el. Handelen i det Store, Groshandler; oppon. κάπηλος o. ἀγοραῖος, Smaahandler, caupo; – Æsch. Pers. 597 læstes for, κακῶν – ἔμπορος (ligesom med en Ladning af Ulykker) f. κακῶν – ἔμπειρος, vid. Wellauer.

ἐμ-πορπάω, *jon.* -*πέω*, stikker, hefter, fæster derpaa med et Spænde; *in med.*, befæster en Klædning over Skulderen; - den saaledes befæstede Klædning, *ἐμπόρπημα*, *τό*. — *ἐμπορπόω*, = *ἐμπορπάω*. — *ἐμπόρφυρος*, 2, (*πορφύρα*), i Purpur; 2) noget purpurfarvet. — *ἔμποτος*, 2, (*πίνω*), drikfelig. — *Ἔμπουσα*, *ἡ*, Empusa, et af Hekate sendt Natteſpøgelse, ogſ. *Ὀνοσκελίς*, o. *Ὀνοκώλη*; efter nogle ogſ. Hekate ſelv; jf. *Λαμία*; - (komiſk h. *Dem. p.* 270, *Ἔμπουσα* - *ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν*). — *ἐμπρακτικός*, 3, ſom kan virke, ſom pleier at virke; — *ἔμπρακτος*, 2, (*πράσσω*), virkende, virkſom, kraftig, *μηχανά*, *Pind.* — *ἐμπρεπής*, 2, udmærket deri, udſmykket dermed, *ἐσθήμασι*, *Soph.*; af — *ἐμπρέπω*, er udmærket deri, derved; (*ἐν*) *ἀνδράσιν ἐμπρέπει*, har udmærkede Mænd, om Øen Ægina, *Pind. Pyth.* 8, 39; men *πολλοῖς ἄλγεσιν ἐμπρ.*, har udmærket ſtore Lidelſer, *Soph. El.*; 2) at klæde ſmukt, at anſtaae vel, ſædv. *impers.*; 3) at ligne.

ἐμ-πρήθω, *irr.*, *f.* -*πρήσω*, antænder, opbrænder, beſ. ſætter Ild paa, *τὸν νηόν*, *τὴν πόλιν*, *Herod.*; h. *Hom.* ſædv. *ep.*, *ἐνιπρήθω πυρί*; ogſ. *μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο Νῆας ἐνιπρήσωσι*, *Il.* 16, 82; — 2) om Vinden, at blæſe deri, at lade ſvulme, *ex. ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον*, *Il.*; *ἐμπεπρησμένη ὗς*, oppuſtet el. fed So, *Ar. Vesp.* 36; df. — *ἔμπρησις*, *ἡ*, o. *ἐμπρησμός*, *ὁ*, Antænden, Forbrænden; Ildebrand; o. — *ἐμπρηστής*, *οῦ*, *ὁ*, ſom antænder, ſom ſætter Ild paa noget. — *ἐμ-πρίω* [ῑ], ſkærer el. bider deri, *τοὺς ὀδόντας τινί*, ogſ. *τοῖς ὀδοῦσί τι*, i noget med Tænderne, *Opp.*; 2) *intr.* m. *δριμύ*, at have en bidende el. bitter Smag, om Senep, o. dl.

ἔμπροθεν, *adv. poët.* f. *ἔμπροσθεν*, *Theocr.* — *ἐμ-πρόθεσμος*, 3, ſom paſſer Tiden, ſom indfinder ſig til rette Tid, *oppon. ἐκπρόθεσμος*. — *ἐμπροίκιος*, 2, der medgives ſom Udſtyr el. for Udſtyr; o. — *ἔμπροικος*, 2, udſtyret; 2) = *ἐμπροίκιος*; (af *προίξ*). — *ἐμ-προμελετάω*, øver forud i el. ved noget. — *ἔμπροσθα*, *dor.* f. *ἔμπροσθεν*, *adv.*, (*πρόσθεν*), 1) om Stedet, foran, fortil; *ὁ*, *ἡ*, *τὸ ἔμπροσθεν*, ſom er foran; *τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὄπισθεν*, *Xen.*; *ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν*, ligeoverfor, *ex adverso*; *εἰς τὸ ἔμπροσθεν*, fremad; *ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ*, i den foregaaende Tale el. Bog, *Xen. Anab.* 2, 1, 1; men efter *Lob. ad Phr. p.* 11, ogſ. nedenfor, *infra*; — 2) om Tiden, forhen, fordum; *ὁ*, *ἡ*, *τὸ ἔμπροσθεν*, ſom er for el. tidligere; - i begge Bem. ogſ. ſom *præpos. c. gen.*, o. lat. *ante*; - *poët.* ogſ. *ἔμπροσθε*.

**ἐμπρόσθιος*, 2, ſom er foran; *ἐμπρόσθια σκέλη*, Forbenene, *Xen.*; — *ἐμπροσθόκεντρος*, 2, (*κέντρον*), med en Braad forpaa; — *ἐμπροσθότονος*, 2, (*τείνω*), ſpændt, krummet, bøiet fremad el. forover, beſ. af Gigt el. Krampe; - denne Beſkaffenhed, *ἐμπροσθοτονία*, *ἡ*; - hørende dertil, *ἐμπροσθοτονικός*, 3; o. — *ἐμπροσθοφανής*, 2, (*φαίνομαι*), ſom viſer Forſiden; - (af *ἔμπροσθεν*). — *ἐμπρόσωπος*, 2, (*πρόσωπον*), for Øinene. — *ἔμπρωρος*, 2, (*πρῶρα*), paa Forſtavnen, *Polyb.*, *inc.* — *ἔμπτυσις*, *ἡ*, Beſpytten; o. — *ἔμπτυσμα*, *τό*, det derpaa Spyttede, Spyt; af — *ἐμπτύω* [υ *anc.*], *f. ύσω* [ῠ], ſpytter derpaa, tilſpytter. — *ἔμπτωσις*, *ἡ*, Falden el. at falde derind; Indfald; o. — *ἔμπτωτος*, 2, ſom falder el. er falden derind; (af *ἐμπίπτω*).

ἐμπυελίς, *ίδος*, *ἡ*, (*πύελος*), Hul el. Bøsning, hvori Tappen (*κνώδαξ*) bevæger ſig; - *dim. ἐμπυελίδιον*, *τό*. — *ἐμπυέω*, lider af - *ἐμπυΐη*, *ἡ*, *ἐμπύημα*, *τό*, o. *ἐμπύησις*, *ἡ*, indvendig Byld el. Betændelſe, beſ. i Lungen; df. — *ἐμπυηματικός*, 3, ſom lider af en indvendig Byld; ogſ. *ἐμπυϊκός*, 3; — *ἐμπυητικός*, 3, ſom frembringer en indvendig Byld; o. — *ἐμπυΐσκω*, foraarſager en indvendig Byld. — *ἐμ-πυκάζω*, tildækker deri; df. *transl.*; *νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται*, han har en fordækt el. liſtig Tænkemaade, *Mosch.*; jf. *πυκνὰ μήδεα* h. *Hom.* — *ἐμπύλιος*, 3, ogſ. 2, (*πύλη*), i el. ved Døren. — *ἐμπυνδάκωτος*, 2, (*πύνδαξ*), med en Bund. — *ἔμπυος*, 2, (*πύον*), med en indvendig Byld.

ἐμπῠρεία, *ἡ*, Spaaen el. Spaadom af Offerilden; 2) Eed ved Offerilden; o. — *ἐμπύρευμα*, *τό*, Antænden, Forbrænden, Opheden, Kogen; 2) ſveden el. brændt Smag ved kogte Spiſer; 3) ſom *ἔναυσμα*, Gløder, ſom giemmes i Aſken; df. alm. *b*) det Overblevne, Reſten; af — *ἐμ-πῠρεύω*, giør Ild, antænder, forbrænder; opheder, koger; alm. tilbereder ved el. i Ilden; *b*) *transl.*, bringer i Hede, begeiſtrer, *Aristot.*; *c*) *in med.*, ſlaaer mig Ild, tænder mig en Ild. — *ἐμπυρία*, *ἡ*, = *ἐμπυρεία*. — *ἐμπῠριβήτης*, *ου*, *ὁ*, (*πῦρ*, *βαίνω*), egentl. ſom træder over el. i Ilden; df. ſom ſtaaer over Ilden, til at ſætte paa Ilden, *τρίπους*, *Il.* 23, 702; — *ἐμπῠρίζω*, = *ἐμπυρεύω*; df. — *ἐμπυρισμός*, *ὁ*, = *ἐμπύρευμα*.

ἔμπῠρος, 2, (*πῦρ*), ſom ſkeer el. tilberedes i, ved el. med Ild; *ἔμπυρος*

τέχνη, Ildarbeiderens Kunst; som er udsat for Ilden el. Heden, ogs. for Solens Hede; som er i Brand, antændt, brændende; – b) τὰ ἔμπυρα, sc. ἱερά, Offer, som forbrændes, Brændoffer, oppon. ἄπυρα; μάντιες – ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, som tage Tegn el. spaae af Brændofferet, *incensis victimis augurantes*, *Pind. Ol.* 8, 4; jf. ogs. *Isthm.* 4, 108, bes. *Soph. Antig.* 1005; ὀμνύναι ἐπὶ τῶν ἐμπύρων, at sværge ved Brændofferet, *D. Hal.*; jf. ogs. *Æneid.* 12, 201; — 2) som lider af Feber, *Hippocr.*; df. — ἐμπυροσκόπος, 2, (σκοπέω), som beskuer Offerluen, som spaaer deraf; jf. frgd., Bem. 2. — ἐμ-πυρόω, = ἐμπυρεύω. — ἔμπυῤῥος, 2, (πυῤῥός), rødlig, rødguul. — ἐμπύρωσις, ἡ, = ἐμπύρευσις. — ἐμ-πῡτιάζω, kommer Løbe i Melken, lader Melken løbe sammen. — ἐμύς, ύος, ἡ, Vandskildpadde.

ἐμ-φᾰγεῖν, *inf.* af *ind.* ἐνέφᾰγον, *aor.* 2 til ἐσθίω, spiser, holder Maaltid, *Xen.*; bes. spiser hurtigt el. graadigen. — ἐμφαίνω, *irr.*, *f.* -φᾰνῶ, lader vise sig deri; τὰ ἐμφαινόμενα, Billeder, som vise sig, *ex.* i et Speil, i Vandet, o. dl.; *in med.*, viser mig, bliver synlig for nogen, τινί; b) *imperson.*, ἐμφαίνει, o. ἐμφαίνεται, det viser sig, det er indlysende, man seer el. bemærker deri, derpaa; ἐμφαίνεταί τι (ἐν) αὐτοῖς νεαρόν, man bemærker hos dem –, *Xen. Cyr.* 1, 4, 3; c) foreviser, tilkiendegiver, bekiendtgior; df. — ἐμφάνεια, ἡ, Synligbliven el. at komme til Syne, Syn, Skue; Beskuen; af – ἐμφανής, 2, *adv.* -νῶς, som sees el. som viser sig deri, derpaa; synlig, tydelig, kiendelig, klar, aabenbar, indlysende; – ἀλλ᾽ ἐμφανῆ πᾶσιν ἀνάγκη ζῆν τὰ ὑμέτερα ἔργα, *Xen.*; ἀεὶ ἐμφανῆ εἶναι, altid at vise sig for Folket, *oppon.* σπανίως ὁρᾶσθαι, *id.*; jf. *Soph. Aj.* 538; (χώρα) ἐμφανεστάτη, meget lys og luftig, *Xen.*; – ἐμφανῶς, *jon.* -νέως, ogs. ἐκ τοῦ ἐμφανέος, *Herod.*, synligen, aabenbare, haandgribeligen, i Gierningen, *oppon.* λόγοις; – 2) hvori man kan speile sig, speilklar, speilglat, *Plat.*

ἐμφανίζω, (ἐμφανής), som ἐμφαίνω, gior synlig, tydelig, aabenbar, indlysende; viser, røber, φιλανθρωπίαν ψυχῆς, *Xen.*; df. — ἐμφάνισις, ἡ, Synliggioren, Tydeliggioren. — ἐμφανίσκω, = ἐμφανίζω. — ἐμφανισμός, ὁ, Fremstilling, Forklaring, Angivelse, Anklage; — ἐμφανιστής, οῦ, ὁ, en Angiver, en Klager; o. — ἐμφανιστικός, 3, som viser el. betegner tydeligen; udtryksfuld; (af ἐμφανίζω). — ἔμφανσις, ἡ, = ἔμφασις. — ἐμ-φαντάζομαι, viser mig el. afbilder mig deri; 2) indbilder mig, forestiller mig.

*ἐμφαντικός, 3, = ἐμφατικός; — ἔμφᾰσις, ἡ, at vise sig, at blive synlig; det Synlige; det Tilsyneladende, Skinnet; πολλὰς ἐμφάσεις ἐδίδου, lovede meget, *Diod.*; b) Fremstilling, Tydeliggiørelse, Beviis; c) Afspeiling, *ex.* i Vandet; ogs. det afspeilede Billede; — 2) om et Ord, Eftertryk, Vægt, Emphasis, bes. naar den Talende lader ane mere, end Udtrykket egentligen siger; o. — ἐμφατικός, 3, *adv.* -κῶς, som fremstiller el. betegner tydeligen, udtryksfuld, betydningsfuld; 2) indlysende, tydelig; – (af ἐμφαίνω). — ἔμφᾰτος, 2, (φημί), antydet, som er udtrykt med Hentydning el. Henspillen paa noget, forblommet.

ἐμφέρεια, ἡ, Liighed; af — ἐμφερής, 2, som kommer nær til noget, som ligner noget, τινί, i noget, τί, *Herod.*; af — ἐμ-φέρω, *irr.*, *f.* ἐνοίσω, fører, bærer, bringer derind; *in pass.* o. *med.*, bliver bevæget el. bevæger mig deri; — 2) som προσφέρω, anfører imod nogen, πρός τινα; foreholder, forekaster, τινί τι; οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῴους, *Soph. Oed. Col.* 989; – 3) *in med.*, kommer nogen nær el. ligner nogen, τινί, i noget, τί, *refero aliquem.* — ἐμ-φθέγγομαι, lader mig høre el. fornemme deri, derved. — ἐμφθορής, 2, (φθείρω), fordærvet deri.

ἐμφιληδονέω, (φιλήδονος), τινί, fornøier mig ved noget; opholder mig gierne paa et Sted. — ἐμ-φιλοκαλέω, τινί, søger el. sætter Ære i noget. — ἐμ-φιλοσοφέω, τινί, philosopherer el. tænker over noget; beskæftiger mig ivrigen med noget; df. — ἐμφιλοσόφημα, τό, Gienstanden for alvorlig Eftertanke el. for en ivrig Stræben. — ἐμ-φιλόσοφος, 2, passende til el. anstændig for Philosophien; philosophisk behandlet, giort el. sagt. — ἐμ-φιλοτεχνέω, τινί, viser min Kunstkiærlighed el. Kunst paa el. i noget. — ἐμ-φιλοχωρέω, τινί, boer, dvæler, opholder mig gierne paa et Sted. — ἐμ-φλάω, *f.* άσω, gior et Tryk el. en Contusion deri, derpaa. — ἐμφλεβοτομέω, = φλεβοτομέω ἐν –. — ἐμ-φλέγω, *f.* ξω, antænder, betænder. — ἔμφλοιος, 2, (φλοιός), forsynet med Bark. — ἔμφλοξ, ογος, ὁ, ἡ, (φλόξ), i el. ved Ilden; ildlig.

ἐμ-φοβέομαι, svæver i Frygt. — ἔμφοβος, 2, (φόβος), som er i Frygt, frygtsom; 2) *pass.*, som frygtes, frygtelig; αἱ ἔμφοβοι θεαί, Eumeniderne, *Soph. Oed. Col.* 39. — ἐμ-φονεύω, myrder deri, derved. — ἐμφόρβιος,

2, (φέρβω), afgræssende, fortærende; τὸ ἐμφόρβιον, Græsningspenge. — ἐμφορβιόω, anlægger et Lædermundbind, φορβιά, for at spille paa Floite. — ἐμφορέω, = ἐμφέρω; κύμασι ἐμφορέοντο, de fortes, omtumledes af Bolgerne, *Od.*; *b) in med. c. gen.*, ogs. *c. acc.*, fylder, mætter, overmætter mig med noget, nyder i Mængde; *transl.*, er indtagen af, gior mig tilgode med noget, τινός, jf. *Herod.* 1, 55; df. — ἐμφόρησις, ἡ, Bringen el. at bringe derind; 2) af *med.*, umaadelig Nydelse, Overmættelse. — ἔμφορτος, 2, (φόρτος), betynget med el. fuld af noget, τινός.

*ἔμφραγμα, τό, det Istoppede; det Tilstoppede; Forstoppelse; — ἐμφραγμός, ὁ, = ἔμφραξις; — ἐμφρακτικός, 3, horende, skikket til at stoppe deri, til at tilstoppe el. forstoppe; af — ἔμφρακτος, 2, stoppet deri, tilstoppet; forstoppet; o. — ἔμφραξις, ἡ, Stoppen el. at stoppe deri, Forstoppelse; af — ἐμ-φράσσω, ττω, *f.* ξω, stopper deri, tilstopper, tilspærrer; ἐμφράττειν τὸ στόμα, *Dem.* — ἐμφρονέω, er ved min Forstand; o. — ἐμφρονώδης, 2, (εἶδος), forstandig, der viser Forstand; (af ἔμφρων).

ἐμ-φρουρέω, holder Vagt deri; af — ἔμφρουρος, 2, (φρουρά), som holder Vagt; som horer til en Besætning; *b)* forpligtet til Krigstieneste, *Xen.*, *inc.*; 2) *pass.*, under Vagt, bevogtet; bes. om en By, besat, med Besætning; πόλεις Ἑλληνίδας ἐμφρούρους ἐποίει, *Dem. p.* 289. — ἐμφρύγω [ῡ], torrer el. rister deri. — ἔμφρων, ονος, 2, *adv.* -όνως, (φρήν), som er ved sin Forstand; ἔμφρων γίγνομαι, kommer til Besindelse; alm. forstandig, besindig, klog; ζῶα ἔμφρονα, *ratione prædita*, *Xen.*

ἐμφυής, 2, (ἐμφύω), voxen derpaa, medfodt; ogs. som ἔμφυτος, indplantet; τὸ ἐμφυές, medfodt Anlæg, Characteren; ogs. τὸ ἐμφυὲς - ἦθος, *Pind. Ol.* 10, 20. — ἐμφύλιος, 2, = ἔμφυλος; ἐμφρύλιον αἷμα, *Pind.* — ἔμφυλλος, 2, (φύλλον), med Blade, med Lov. — ἔμφῡλος, 2, (φυλή, φῦλον), af el. i samme Folkestamme, horende til det samme Folk, indfodt; ἄνδρα κατακτὰς Ἔμφυλον, *Od.* 15, 273; *b)* horende til samme Slægt; beslægtet; ἔμφυλον νεῖκος, Familiestrid, Borgerkrig, o. dl.; jf. ogs. ἐμφύλιος; *c)* i Athenen, horende til den samme φυλή, *tribulis.* — ἐμ-φύρω [ῡ], blander el. ælter deri. — ἐμ-φῡσάω, blæser deri, derpaa; df. — ἐμφύσημα, τό, Blæsen el. at blæse deri, derpaa; 2) det Indblæste; 3) som Sygdom, Vinde i Legemet; o. — ἐμφύσησις, ἡ, Opblæsen, bes. om Vinde i Maven. — ἐμφυσιόω, 1) som ἐμφυσάω, bes. *transl.*, gior opblæst el. stolt; 2) som ἐμφύω, gior til Natur, *inc.* — ἔμφῠσις, ἡ, (ἐμφύω), *ingeneratio*, at være medfodt, at arte sig saa el. saa; *b) act.*, Indplanten; *c)* στομάτων ἐμφύσεις, Slangebid, *Æsch.* — ἐμφυτεία, ἡ, o. ἐμφύτευσις, ἡ, Indplanten, Indpoden; af — ἐμφυτεύω, planter deri, derpaa; indpoder; *transl.*, bibringer ved Underviisning, gior til en anden Natur.

ἔμφῠτος, 2, indplantet; giort til Natur; *b)* medfodt, naturlig; (αἰδὼς καὶ φόβος) ἔμφυτα ἀνθρώποις, *Xen.*; df. uforstilt, rodfæstet, bestandig; af — ἐμ-φύω [ῠ], *irr.*, *f.* -φύσω [ῡ], indplanter, lader opstaae el. vore deri, *ex.* (ὁ θεὸς) - τὴν ψυχὴν τῷ ἀνθρώπῳ ἐνέφυσεν, *Xen.*; θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας Παντοίας ἐνέφυσεν, indgav mig el. gav mig Anlæg dertil, *Od.* 22, 348; — 2) *intr.*, *in pf.* ἐμπέφῡκα, *in aor.* 2 ἐνέφῡν, o. *in med.*, er fodt, skabt el. voren derpaa, *c. dat.*, *ex.* τρίχες - Κρανίῳ ἐμπεφύασι [ῠ], (*ep. f.* ἐμπεφύκασι), *Il.* 8, 84; *transl.*, opstaaer deri, *ex. Xen. M. S.* 3, 5, 17; er medfodt, *ex.* φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐμφύεται ἀνθρώπῳ, *Herod.* 3, 80; ogs. holder mig fast ved noget, *ex.* ἐνεφύοντο ἀλλήλοις, *Xen.*; ligel. Ὡς ἔχετ' ἐμπεφυῦια (*ep. f.* ἐμπεφῡκυῖα), *Il.* 1, 513.

ἐμ-φωλεύω, skiuler mig el. er skiult deri. — ἔμφωνος, 2, (φωνή), begavet med Stemme; 2) som εὔφωνος, med stærk Stemme, κῆρυξ, *Xen.*; — ἐμφώτειος, 2, (φῶς), belyst, lys, klar. — ἐμ-φωτίζω, belyser. — ἐμ-ψάω, *irr.*, *f.* -ψήσω, stryger el. aftorrer derpaa. — ἐμ-ψηφίζω, regner deri, dertil. — ἐμψιθυρίζω, tilhvisker, tilnumler. — ἐμ-ψοφέω, larmer deri. — ἔμ-ψοφος, (ψόφος), larmende. — ἔμψυξις, εως, ἡ, (ἐμψύχω), Affioling, Forfriskning. — ἐμψῡχία, ἡ, 1) (ἔμψυχος), at have en Siel; Sielens Forbindelse med Legemet; Oplivelse; 2) (ψῦχος), Kulde. — ἔμψῡχος, 2, *adv.* -χως, (ψυχή), med Siel, livfuld; levende, som endnu lever; om Kunstværker, som synes at leve; df. — ἐμψῡχόω, besieler, opliver. — ἐμ-ψύχω [ῡ], gior kold el. affioler deri.

ἐν, *poët.* ogs. ἐνί, ogs. bes. *ep.* εἰν, sield. εἰνί, *præpos. c. dat.*, betegner egentl. (ligesom d. lat. *in c. ablat.*) en Hvile el. Væren paa Stedet, altf. i, paa, ved noget; df. — 1) om Stedet, - *a)* deri, *ex.* ἐν γαίῃ, ἐν δώμασι, ἐν νηυσί, *Hom.*; ligel. h. Byers Navne, *ex.* ἐν Τροίῃ, ἐν Ῥώμῃ, ἐν Καρχηδόνι; dog bortfalder *att.* ἐν foran d. jonisk formede *dat. pl.*,

ex. Ἀθήνησι, (h. Hom. ἐν Ἀθήνῃσι), Θήβῃσι, Ὀλυμπίασι, o. dl., ogs. sædv. h. Ἰσθμοῖ o. Πυθοῖ; ligel. transl., ex. ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ οἰκεῖν, Plat.; jf. nedens. Bem. 2, d, e; – b) derpaa, ex. ἐν οὔρεσι, ἐν κορυφῇσι, ἐν οὐρανῷ, Hom.; c) derved, om en blot Nærhed, ex. ἐν ποταμῷ, ved Floden, Il. 18, 521; bes. att., ex. ἐν τῇ ἐν Κορίνθῳ μάχῃ, ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία, o. dl., Xen.; — 2) af Analogien el. Liigheden m. d. frgd. Grundbemærkelse, i el. paa Stedet, forklares følgende Constructioner, hvori ἐν med sin Casus betegner: – a) en Væren, el. at være iblandt Flere, ex. ἐν ἀθανάτοις, ἐν Ἀργείοις, o. dl., Hom.; ἔν τε θεοῖς καὶ ἀνθρώποις, Plat.; df. ofte som coram o. apud, hos, for, ex. ἐν πᾶσι, i alles Nærværelse, for alle, Od. 2, 194, 16, 378; ἔλεξεν ἐν αὐτοῖς τάδε, Xen.; jf. Thuc. 1, 85, extr.; ὅτι περὶ τούτων ἐν τῇ στρατιᾷ βουλεύσαιντο, Xen. Anab. 6, 1; men ἐν σφίσιν αὐτοῖς – ταράξονται, imellem hinanden el. indbyrdes, Thuc. 7, 67; – b) enhver Omgivelse, ex. Il. 15, 192, ligel. efterhom. enhver Beklædning, Rustning, o. dl., ex. ἐν ῥινῷ λέοντος στάντα, i el. iført en Løvehud, Pind. Isthm. 6, 53; ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις –, ἐν τόξοις ἀγωνίζεσθαι, forsynede med Skiolde, o. s. v., Xen. M. S. 3, 9, 2; στρατὸς – βρέμων ἐν αἰχμαῖς, Æsch. Prom. 424; – c) en Beskæftigelse el. Syslen med noget, bes. h. εἶναι o. γίγνεσθαι, ex. οἱ ἐν ποιήσει γενόμενοι, Herod. 2, 82; πολλά γε ἔτη ἤδη εἰμὶ ἐν τῇ τέχνῃ, Plat.; ogs. den Gienstand, hvormed man foretager el. hvorpaa man forsøger noget, ex. πλεονεκτεῖν οὐκ ἐν ἀνθρώποις ἐπαιδεύομεν ὑμᾶς, ἀλλ' ἐν θηρίοις, Xen. Cyr. 1, 6, 29; – d) en Tilstand el. Beskaffenhed, en Følge, o. dl.; df. α) ἐν φόβῳ εἶναι, at være i Frygt; ἐν ἡδονῇ ἐστί οἱ –, det er efter hans Sind, han har Lyst dertil, Herod. 7, 15; β) ἐν ὁμοίῳ ποιεῖσθαι, at agte lige; ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι, at ringeagte, id.; og saaledes ofte omskrivende f. adject. el. adverb., ex. ἐν εὐμαρεῖ ἐστι, f. εὐμαρές ἐστι, Eur.; ἐν εὐσεβεῖ, f. εὐσεβῶς, id.; πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω, f. κενῶς ὑβρ., Soph. Aj. 971; ligel. ἐν καλῷ, ἐν ἴσῳ, ἐν φανερῷ, o. dl., f. καλῶς, ἴσως, φανερῶς, Xen.; γ) ἐν τοῖς ὁμοίοις νόμοις ποιήσαντες τὰς κρίσεις, efter de samme Love, Thuc. 1, 77; ἐν τοῖσδε, under disse Forholde, Soph. Oed. T. 892; – e) en Evne, en Kraft, o. dl., ex. Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, Seieren beroer paa dem, Il. 7, 102; ἐν σοὶ νῦν ἐστι –, ligesom ἐπὶ σοὶ ἐστί, det staaer til dig, kommer an paa dig, er i din Magt, penes te est, Herod. 6, 109; ἐν ὑμῖν – κείμεθα τλάμονες, Soph. Oed. C. 247; ἐν ἑαυτῷ εἶναι, at være sig bevidst, men ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτοῦ (σαυτῷ) γένου, bliv dig selv liig, Soph. Phil. 950; – f) et Middel, et Redskab, o. dl., ex. ἐν πυρὶ καίειν, ἐν δεσμῷ δῆσαι, ἐν χερσὶ λαβεῖν, o. dl., Hom.; df. α) en Aarsag, en Anledning, o. dl., ex. τὰ μὲν πρότερον πραχθέντα ἐν ἄλλαις πολλαῖς ἐπιστολαῖς ἴσθε, deraf, derved, derigiennem, Thuc. 7, 11; ἐν ἱεροῖς δῆλον καὶ ἐν οὐρανίοις σημείοις, viser sig deri, er aabenbart deraf, Xen. Cyr. 1, 6, 2; β) en Person, ved hvilken noget skeer, ex. ἐν νομοθέταις νόμον θέσθαι, λῦσαι, ved el. igiennem dem; jf. Dem. p. 31; – poët. sættes ogs. undert. ἔν τινι f. τινί, ex. σθένειν ἐν πλούτῳ f. σθ. πλούτῳ, Soph.; στάζειν ἐν αἵματι f. στάζ. αἵματι, Eur.; omvendt udelades undert. ἐν, ex. σκότῳ f. ἐν σκότῳ, Soph. Trach. 596; — 3) om Tiden paa Spørgsmaalet naar? bes. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, hoc tempore, ligel. ἐν μικρῷ, ἐν βραχεῖ, m. o. u. χρόνῳ, i el. inden en kort Tid, ἐν ᾧ, sc. χρόνῳ, imedens; ἐν ᾧ –, ἐν τούτῳ –, Herod. 6, 89; ἐν ὅσῳ, saalænge, Xen.; ἐν τῷ μεταξύ, imidlertid, id.; — 4) ἐν staaer tilsyneladende f. εἰς, naar man vil fremhæve den efter en Bevægelse følgende Forbliven paa Stedet, ex. κάππεσον ἐν Λήμνῳ, f. πεσὼν ἐκείμην ἐν Λ., Il. 1, 593, jf. 12, 23; ligel. ἐν Τρωσὶ – ὄρουσαν, ib. 16, 258; ogs. undert. att., ex. ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀφικομένης τῆς παράλου, Xen. Hell. 2, 2, 3, jf. ib. 4, 5, 5; (den omvendte Brug af εἰς, see u. εἰς, Bem. 2); – æolice brugtes ἐν ogs. f. εἰς, (begge ere neml. af den gamle Form ἐνς), ex. ἐν κοιλόπεδον νάπος θεοῦ, Pind. Pyth. 5, 50; — 5) elliptiske ere Udtrykkene, – a) ἐν Κίρκης, ἐν Ἀΐδαο, etc., sc. οἴκῳ, δόμοις, o. dl., Hom.; ligel. att., ex. ὕδωρ τὸ ἐν Ἀσκληπιοῦ, sc. ἱερῷ, Xen.; usædv. ex, ἐν ἑαυτοῦ εἶναι f. ἐν ἑαυτῷ, see ovens. Bem. 2, e; – b) ἐν τοῖς foran superl., ex. Herod. 7, 137; ligel. ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τὸν σίδηρον κατέθεντο, Thuc. 1, 6, jf. 3, 17, o. 81 extr.; ἣν ἐγὼ (ἀγγελίαν) – ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνέγκαιμι, Plat.; bes. ofte ἐν τοῖς μάλιστα; – hvorved man efter Matth. §. 290 enten supplerer af d. flgd. et adject. s. part. in neutr., ligesom i Udtrykket, ὃ δὲ δοκεῖ ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον εἶναι, Plat., eller man antager ἐν τοῖς, at være brugt f. ἐν τούτοις; – c) ἐν δέ, ἐν δὲ δή, som adverb., dertil, desuden, deriblandt, ex. συχνὰς μὲν δὲ τῶν νήσων αἱρήκει, – ἐν δὲ δὴ καὶ Λεσβίους – εἷλε, iblandt andre

ogsaa Lesb., *Herod.* 3, 39; jf. ogs. 8, 113, o. 9, 32; ligel. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς –, *Soph. Oed. T.* 27; jf. ogs. *Od.* 5, 260; — 6) bes. *ep.* kan ἐν ogs. sættes efter sin Casus, *ex. Il.* 18, 218, i hvilket Fald man ogs. betoner ἔνι f. ἐνί; ogs. bruges bes. ἔνι f. ἔνεστι, det er deri; det er tilladt, muligt, o. dl.; – undert. bliver ἐν adskilt fra sin Casus ved mellemkommende Ord, *ex.* δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ, *Od.* 11, 115; — 7) i Sammensætninger betegner ἐν bes. *a)* en Nærhed, en Væren el. Dvælen deri el. derpaa, en Anledning, hvorved–, o. dl.; sædv. m. flgd. *dat.*, men oftest maa i Oversættelsen ἐν overføres fra Verbet til Nomet, *ex.* ἐνορᾶν τινί τι; at bemærke noget ved eller hos nogen; *b)* hos nogle Adjectiver ogs. en Nærmelse til Hovedbegrebet, *ex.* ἔμπικρος, noget bitter, ἔνλευκος, noget hvid, hvidlig.

ἕν, *neutr.*, o. ἕνα, *acc. masc.* til εἷς. — ἐναβρύνομαι [ῡ], (ἀβρύνω), pynter mig med noget, gior mig til af noget, τινί. — ἐν-αγείρω, *irr.*, samler el. forsamler deri el. dertil. — ἐν-αγελάζω, driver Hiorden sammen deri. — ἐναγής, 2, (ἄγος, ἄγος), som ved Blodskyld el. anden Udaad har paadraget sig Forbandelse og Afsky, som er et forbrydersk el. syndigt Menneske, *Herod.*; jf. ogs. *Thuc.* 1, 126; h. *Herod.* ogs. ὁ ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνεχόμενος; jf. 6, 70, flgd.; ἐναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος, være at ansee som en Forbryder imod Apollo, *Æschin.*; 2) som er forpligtet ved en Eed, paa hvis Brud der hviler Forbandelse, *Soph. Oed. Tyr.* 656. — ἐν-αγίζω, bringer Offer, bes. Dodeoffer, jf. *Herod.* 2, 44, *extr.* — ἐναγικός, 3, hørende til en ἐναγής, χρήματα ἐναγ., hans inddragne Formue; — ἐνάγισμα, τό, det bragte Offer, bes. Dodeoffer; o. — ἐναγισμός, ὁ, Bringen el. at bringe et Dødeoffer; (af ἐναγίζω).

ἐν-αγκαλίζομαι, tager i Armene, omarmer; df. — ἐναγκάλισμα, τό, det Omarmede, Hustru, Kiæreste, o. dl. — ἐναγκυλάω, -λέω, -λίζω, o. -λόω, (ἀγκύλη), giør et Haandgreb derpaa; anbringer en Rem (paa Kastespydet), *Xen. Anab.* 4, 2, 28. — ἐν-αγκωνίζω, støtter paa Albuen. — ἐναγλαΐζομαι, (ἀγλαΐζω), = ἐναβρύνομαι. — ἐναγρόμενος, *part. syncop. ep.*, f. ἐναγειρόμενος, forsamlet deri. — ἔναγχος, *adv.*, (ἄγχι), ganske nyligen, for kort siden. — ἐν-άγω, *irr.*, fører derind, bes. inddrager for Retten, anklager; bringer derhen, overgiver; 2) bringer el. bevæger til noget, *induco*; ἐνῆγέ σφεας ὥστε ποιέειν ταῦτα, *Herod.* 4, 145; jf. 5, 49; 3) driver derpaa, paaskynder, bevirker ivrigen, τὴν ἔξοδον, *Thuc.*, ogs. πόλεμον, o. dl.; df. — ἐναγωγή, ἡ, Inddragelse for Retten.

ἐν-αγωνίζομαι, kæmper, strider deri, derpaa, derved; kappes med nogen, τινί, er nogens Modstander el. Medbeiler; ὑμῖν οὐκ ἐναγωνιεῦμαι, *Herod.* 3, 83. — ἐν-αγώνιος, 2, hørende til en Veddestrid el. til en Kamp, νόμος, κόσμος, ἐσθής; ἐναγώνιοι θεοί, som forestage Kamplegene; bes. ἐναγώνιος Ἑρμᾶς, *Pind.*; 2) kæmpende; hørende til Kamp el. Strid, dygtig dertil; παῖς ἐναγώνιος, *id.*; 3) hørende til en Retssag el. dens Forelse, λόγος, πρᾶγμα, πάθος. — ἐν-αδημονέω, er bedrøvet, ængstelig, frygtsom derover, deri, derved. — ἐν-αδολεσχέω, sladdrer deri, derved, derom. — ἐν-αείρω, *irr.*, hæver el. bærer deri; jf. ἐναίρω, *poët.* — ἐνάετος, 2, (ἕν, ἔνος), eet Aar gammel, aarsgammel, formet som δίετος. — ἐν-αέξω, som ἐναυξάνω, formerer deri, *Nic.* — ἐν-αερίζω [ᾱ], hæver op i Luften; — ἐναέριος, 2, svævende el. flyvende i Luften; luftig; o. — ἐνάερος, 2, ligesom Luft, luftfarvet; (af ἀήρ). — ἐν-αθλέω, kæmper deri. — ἐν-αθρέω, seer derpaa, beseer.

ἐναιθέριος, 2, (αἰθήρ), i den rene Himmelluft, i Ætheren. — ἐναίθριος, 2, 1) (αἴθρα), i fri Luft, under aaben Himmel; 2) (αἶθρος), i Frost og Kulde. — *ἐν-αιματόω, fylder med Blod, giør blodig; — ἐναιμήεις, εσσα, εν, *poët.* f. – ἔναιμος, 2, som har Blod, forsynet med Blod; 2) blodig, blødende; 3) ἔναιμον φάρμακον, blodstillende Middel; df. – ἐναιμότης, ητος, ἡ, at have Blod; — ἐναιμώδης, 2, (εἶδος), ligesom Blod; o. — ἐναίμων, ονος, 2, = ἔναιμος, *Hipp.*; – (af αἷμα). — ἐναίρω, *irr.*, *f.* -ἀρῶ, *aor.* 2 ἤναρον, *Eur.*, o. ἔναρον, *Pind.*, *aor.* 1 *med.* ἐνηράμην, hvf. ἐνήρατο m. *act.* Bem. h. *Hom.*; – fordærver, tilintetgiør, ombringer, bes. h. *Hom.* nedlægger, fælder; ῥηΐτεροι – ἐναιρέμεν, f. ἐναίρεσθαι, lettere at ombringe, *Il.* 24, 244; alm. fordærver, χρόα καλόν, *Od.* 19, 263; (efter *Buttm.* af ἔναροι, altſ. egentl. nedsender til Underverdenen, o. besl. m. ἔναρα, ἐναρίζω).

ἐν-αίσιμος, 2, (αἶσα), som forkynder Skiebnen, sendt af Skiebnen, varslende, *fatalis*, *ex. Il.* 2, 353; *b)* som kommer i en god Time el. beleiligen, *ex. ib.* 6, 519; alm. gunstig, lykkelig, *faustus*; ogs. heldvarslende, *Ap. Rh.*; *c)* vedbørlig, billig, maadeholden, retfærdig, ἀνήρ, νόος ἐναίσιμος, φρένες ἐναίσιμοι, *Hom.* — ἐν-αίσιος, 2, = frgd. — ἐν-αισχύνομαι, *irr.*, skammer mig derved. — ἐν-αιχμάζω, kæmper deri. — ἐναιωρέομαι, (αἰωρέω), svæver i det Høie; ἐναι-

ωρ. τῇ θαλάττῃ πολὺν χρόνον, driver længe om paa Havet, *Eur.*; df. — ἐναιώρημα, τό, det deri, derpaa, derover Svævende.

ἐνάκανθος, 2, (ἄκανθα), forsynet med Torne el. Pigge. — ἐν-ακμάζω, blomstrer deri. — ἐνακμής, 2, o. ἔνακμος, 2, (ἀκμή), som blomstrer, som er i sin fulde Kraft. — ἐν-ακολασταίνω, *irr.*, *f.* -στήσω, er overgiven, udsvævende, unaadelig deri el. derved. — ἐνακόσιοι, 3, o. ἐνακοσιοστός, 3, = ἐννακόσιοι, etc. — ἐν-ακούω, *f.* σομαι, hører deri, τινός, paa noget, *Soph.*; *b)* opfatter med Hørelsen, *inaudio*; *c)* er hørig og lydig, adlyder, *Hipp.* — ἐν-αλδαίνω, nærer el. lader voxe deri; *in med.*, voxer op deri. — ἐνάλειμμα, τό, det Paasmurte, Paastrøgne; o. — ἐνάλειπτος, 2, smurt el. strøgen derpaa, indsmurt, indsalvet; af — ἐν-αλείφω, *f.* ψω, smører, stryger deri, derpaa, indsalver.

ἐναλήθως, *adv.*, (ἀληθής), i Sandhed, overeensstemmende med Sandheden. — ἐν-αλίγκιος, 2, ogs. 3, lignende, liig, τινί, men τὶ, i noget, *ex.* θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν, *Hom.*; oftest *poët.* — ἐν-αλινδέω, vælter, vikler, ruller deri. — ἐνάλιος, 3, ogs. 2, (ἅλς), i, ved, paa Havet; *poët.* ogs. εἰνάλιος, *Od.* — ἐν-αλιταίνω, ogs. -λιτέω, *aor.* ἐναλιτεῖν, forsynder mig derpaa.

*ἐναλλάγδην, *adv.*, = ἐναλλάξ; — ἐναλλαγή, ἡ, Vexel, Omvexling, gjensidig Ombytning; at krydse hinanden, at gribe i hinanden; Forandring; — ἐνάλλαγμα, τό, det Forvexlede, det Ombyttede; — ἐναλλάξ, *adv.*, vexelviis, afvexlende; *transl.*, ἐναλλὰξ πρήσσειν, at prøve forskiellige Skiebner, *Herod.* 3, 40; krydsviis, paa tværs, omvendt; o. — ἐνάλλαξις, ἡ = ἐναλλαγή; af — ἐν-αλλάσσω, ττω, *f.* ξω, vexler, forvexler, ombytter, omtusker; *b)* lader krydse hinanden, lægger krydsviis over hinanden; *c) in med.* o. *pass.*, har Handelsforbindelse el. Omgang med nogen, τινί; ἡμῶν ὅσοι Ἀθηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν, *Thuc.* 1, 120. — ἐν-άλλομαι, *irr.*, *f.* -αλοῦμαι, springer deri, derpaa; ἐναλλομένους ἀνατρέπειν, de fremstyrtende Fiender, *Xen.*; *transl.*, springer derpaa, forhaaner, *insulto*. — ἔναλλος, 2, (ἄλλος), forandret, forvandlet, omvendt; πάντα γένοιτο ἔναλλα, *Theocr.* 1, 133; *adv.* ἐνάλλως, omvendt, modsat, *Plut.* — ἔναλος, 2, = ἐνάλιος, *Hom. Ap.* — ἐν-αλύω, *i. e.* ἀλύω ἐν –, flakker om etc. deri.

ἐναμάρτητος, 2, (ἁμαρτάνω), som er i Synd el. Vildfarelse, syndig. — ἐν-αμβλύνω, støder deri el. derpaa. — ἐν-αμείβω, omvexler el. forandrer deri. — ἐν-αμέλγω, malker deri, γαυλοῖς, *Od.* — ἐναμιλλάομαι, kæmper deri; af — ἐνάμιλλος, 2, (ἅμιλλα), som bestaaer en Veddestrid, som kappes; 2) som er en anden voxen i Veddestrid, alm. Ligemand, τινί. — ἔναμμα, τό, (ἐνάπτω), det dertil el. derom Knyttede; Baand til at knytte med; ἔναμμα νεβρίδος, Skytsskind af Raadyrelæder. — ἐν-αμοιβαδίς, *adv.*, gjensidigen. — ἐν-αναπαύομαι, udhviler mig deri el. derpaa; 2) beroliger mig derved, *c. dat.* — ἐπανθρωπέω, o. -ανθρωπίζω, (ἄνθρωπος), lever i Menneskegestalt; df. – ἐπανθρώπησις, ἡ, o. -ανθρωπότης, ῆτος, ἡ, at iføre sig denne Gestalt, *eccl.*

ἔναντα, *adv.*, (ἄντα), ligeoverfor nogen, τινός, (i Kampen), *Il.*, ogs. *absol.* *Pind.*; 2) efterhom., derimod, modsat, omvendt. — ἔναντι, *adv.*, (ἀντί), = frgd. — *ἐναντιαῖος, 3, af modsat Beskaffenhed; — ἐναντίβιον, see u. ἐναντίος, Bem. *c*, *adv.* af - ἐναντίβιος, som ἀντίβιος, der sætter Vold imod Vold, modstræbende, modstaaende; — ἐναντιόβουλος, 2, (βουλή), som er af den modsatte el. stridige Mening; — ἐναντιοδρομέω, (δραμεῖν), løber derimod el. paa den modsatte Side; — ἐναντιοδύναμος, 2, (δύναμις), af modsat Kraft, Virkning, Betydning; — ἐναντιολογέω, er - ἐναντιολόγος, 2, (λέγω), som taler derimod el. modsiger; df. - ἐναντιολογία, ἡ, Modsigelse; — ἐναντίον, see u. ἐναντίος; — ἐναντιοπαθέω, er - ἐναντιοπαθής, 2, (παθεῖν), som har de modsatte Egenskaber; — ἐναντιοποιολογικός, 2, (ποῖος, λέγω), som ved sin Tale bevirker, at den Svarende modsiger sig selv, *Plat. Sophist.*, dog m. *lect. var.* ἐναντιολογικός, hørende til en Modsigelse; o. — ἐναντιοπραγέω, (πρᾶγος), handler derimod, holder med Modpartiet; – (flgd.).

ἐν-άντιος, 3, som staaer, ligger, befinder sig ligeoverfor noget, som er rettet derimod, *ex.* ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ, kom ham imøde, *Il.*; df. ligefor Øinene, synlig, nærværende, *coram*, *ex.* Αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίη, *Od.* 6, 329; altid *c. dat.*; – *b)* som staaer ligeoverfor nogen i Striden, *ex.* ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν, *Il.*, o. saal. oftest *c. gen.*; ogs. alm. modstaaende, modsat, *ex.* βοῤῥᾶς ἐναντίος ἔπνει, *Xen.*; τὸ ἐναντίον, det Modsatte, *ex.* τοὐναντίον ἐγένετο, οὗ ἐνόμιζον, *Xen.*; – *c)* *adv.*, ἐναντίως ἀκούειν, at høre med Uvillie, *Dem. p.* 450; ogs. ἐναντίον ofte h. *Hom.* som *adv.*, ligesom ἐναντίβιον, m. μαχέσασθαι, μίμνειν, o. dl.; ἐναντίον ὧδε, her for mine Øine, *Od.* 17, 544, jf. *ib.* 23, 107; ἐναν-

τίον ἤ –, ogs. ἐναντίον καὶ –, *contra quam* –, *Plat.*; εἰς τἀναντία, ogs. τὰ ἐναντία, til den modsatte Side, *Xen.*; ἐκ τοῦ ἐναντίου, *ex adverso*, ligeoverfor, *id.*

* ἐναντιότης, ητος, ἡ, Modstand; Modsigelse; *b)* det Modsatte; *c)* modsat Egenskab; — ἐναντιοτροπή, ἡ, (τρέπω), modsat Vending; — ἐναντιόφωνος, 2, (φωνή), som taler derimod, som modsiger; v. — ἐναντιόω, stiller derimod; sædv. *in med.* v. *pass.*, stiller mig derimod; τὰ ἐς ἀρετὴν ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς, med Hensyn derpaa, *Thuc.* 2, 40; modsætter mig; ἐναντιοῦσθαι τῷ ἄρχοντι, *Xen.*; modstaaer, modsiger; ἠναντιοῦτο πάντα τοῖς Λακ., i alt el. paa alle Maader var han dem imod, *Thuc.* 1, 127; ogs. ἐναντ. περί τινος, *Xen.*; – (af ἐναντίος). — ἐναντίωμα, τό, hvad der er el. skeer derimod, Uheld, Modgang; ὅτι ἐναντίωμά τι ἐγένετο, *Thuc.* 4, 69, *init.*; Modstand, Modsigelse; modstaaende Egenskab; df. – ἐναντιωματικός, 3, hørende til et ἐναντίωμα, modstræbende, hinderlig; v. — ἐναντίωσις, ἡ, Modstræben, Modsigen, Modstand.

ἔναξε, 3 *aor.* 1 til νάσσω, *Od.* — ἐναξονίζω, (ἄξων), indføier med Axelen. — ἐναολλής, 2, = ἀολλής, *inc.* — ἐν-ἀπαιωρέομαι, hænger og svæver deri. — ἐν-ἀπειλέω, truer deri, derved. — ἐν-ἀπενιαυτίζω, tilbringer et Aar paa et fremmed Sted. — ἐν-ἀπεργάζομαι, bringer derind, frembringer deri. — ἐν-ἀπερείδω, støtter, stiver deri, derpaa, støder voldsomt derimod; 2) *intr.* v. *in med.*, støtter mig derpaa, kaster mig voldsomt derpaa; df. — ἐναπέρεισμα, τό, hvorpaa man støtter el. lener sig, Støttepunkt. — ἐνάπλωσις, ἡ, (ἁπλόω), Opløsning i de enkelte Bestanddele.

ἐν-ἀποβάπτω, dypper el. dukker heelt ned deri. — ἐν-ἀποβλύζω, spruder el. sprøiter deri. — ἐν-ἀποβρέχω, væder el. bløder deri. — ἐν-ἀπογεννάω, avler el. frembringer deri. — ἐν-ἀπόγραφος, 2, afskreven el. nedskreven deri; af — ἐν-ἀπογράφω, afskriver, nedskriver, indfører deri; *in pass.*, bliver regnet dertil. — ἐναποδείκνυμι, forevisér el. beviser deri; ὅτι οὐδένες ἄρα ἐόντες ἐν – Ἕλλησι ἐναπεδεικνύατο (*jon.* f. -εδείκνυντο), at de viste sig saaledes iblandt Hell., *Herod.* 9, 58. — ἐν-ἀποδέω, *f.* -δήσω, binder deri el. dertil. — ἐν-ἀποδημέω, lever som fremmed deri. — ἐναποδύομαι, (δύω, *irr.*), afklæder mig deri; ruster mig deri. — ἐναποζέννυμι, sædv. ἐν-ἀποζέω, *f.* -ζέσω, afkoger deri. — ἐναπόθεσις, ἡ, (ἀποτίθημι), Aflæggen el. Nedlæggen deri. — ἐν-ἀποθλίβω [ῑ], sondertrykker el. knuser deri. — ἐν-ἀποθνήσκω, *irr.*, *f.* -θανοῦμαι, døer deri, derunder, deraf, ἀγῶνι, πληγαῖς, o. dl. — ἐναποθωπεύω, smigrer derved, tilfredsstiller ved Smiger.

ἐν-ἀποικοδομέω, indbygger el. tilmurer deri. — ἐν-ἀποκάμνω, *irr.*, *f.* -καμοῦμαι, udmatter deri. — ἐν-ἀπόκειμαι, *irr.*, *inf.* -κεῖσθαι, ligger opbevaret deri. — ἐν-ἀποκινδυνεύω, vover en Kamp, giør et Forsøg deri derved, dermed. — ἐν-ἀποκλάω, *irr.*, *f.* άσω [ᾰ], afbrækker, afbryder deri, *Thuc.* — ἐν-ἀποκλείω, indslutter deri. — ἐν-ἀποκλύζω, afskyller deri. — ἐν-ἀποκρύπτω, skiuler deri. — ἐναποκυβεύω, ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν, foretager et Vovestykke med Eders Livs Fare, *Diod.* — ἐν-ἀπολαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, indslutter og fanger deri. — ἐν-ἀπολαύω, nyder deri, derved. — ἐν-ἀπολείπω, *f.* ψω, forlader el. lader tilbage deri; - denne Handling, ἐναπόλειψις, ἡ. — ἐναπόληψις, ἡ, Handlingen ἐναπολαμβάνειν. — ἐν-ἀπόλλυμι, o. -απολλύω, *irr.*, fordærver el. ombringer deri; *in med.*, omkommer deri, *Xen.* — ἐν-ἀπολογέομαι, forsvarer mig deri el. derved. — ἐν-ἀπολούω, *irr.*, afvasker deri.

ἐναπόμαγμα, τό, det deri Aftrykte; af — ἐν-ἀπομάσσω, aftørrer derpaa; aftrykker deri. — ἐν-ἀπομένω, *irr.*, bliver tilbage deri. — ἐν-ἀπομόργνυμι, *irr.*, ogs. *in med.*, meddeler ved at aftørre derpaa, *ex.* en Farve; df. affarver, giver Farve; - denne Handling el. Beskaffenhed, ἐναπόμορξις, ἡ. — ἐν-ἀπόναμαι, df. *inf.* ἐναπόνασθαι, derhos at have en Fordeel el. Nydelse deraf. — ἐν-ἀπονίζω, o. -νίπτω, afvasker, afskyller deri; *in med.*, ἐναπονίζεσθαι τοὺς πόδας ἔν τινι, at afvaske sine Fødder deri, *Herod.*; df. — ἐναπόνιψις, ἡ, Afvasken el. at afvaske deri. — ἐν-ἀποξύω, afskraber deri.

ἐναποπατέω, = ἀποπατέω ἐν –, *Ar.* — ἐν-ἀποπλύνω, afskyller deri. — ἐν-ἀποπνέω, *irr.*, *f.* -πνεύσω, udaander el. døer deri. — ἐν-ἀποπνίγω [ῑ], qvæler deri. — ἐν-ἀπορέω, er forlegen el. tvivlraadig deri el. derved. — ἐναποσβέννυμι, *irr.*, *f.* -σβέσω, udslukker deri. — ἐν-ἀποσημαίνω, antyder deri, derved; *in med.*, aftrykker deri el. derpaa, *ex.* et Segl. — ἐναποστηρίζομαι, (στηρίζω), = ἐναπερείδω, Bem. 2, støtter el. faster mig derpaa. — ἐναποσφραγίζομαι, (ἀποσφραγίζω), aftrykker et Segl deri, derpaa; df. — ἐναποσφράγισμα, τό, det derpaa trykkede Segl. — ἐν-ἀποτε-

λέω, f. έσω, fuldender deri. — ἐν-ἀποτέμνω, irr., afskærer deri. — ἐν-ἀποτίθημι, hensætter el. nedlægger deri. — ἐναποτῑμάω; df. ἅπαν ἐναπετίμησε αὐτῷ, betalte det Hele (den hele Gield) med ham (el. med Slaven), *Dem. p.* 1253. — ἐν-ἀποτίω, afbetaler el. afboder deri, χρήματα, *Ar.* — ἐν-ἀποτυπόω, afformer deri.

ἐν-ἀποχράομαι, forbruger deri, derved; ὅτι ἐναποχρῶνται τῇ ὑμετέρᾳ ῥᾳθυμίᾳ, benytte sig deraf el. misbruge den, *Dem. p.* 218. — ἐν-ἀποψάω, irr., aftørrer deri, derpaa. — ἐν-ἀποψύχω, forskaffer mig Vederqvægelse, Lettelse, Kølighed deri; Μηδ' ἐπὶ κρηνάων - ἐναποψύχειν, *exonerare alvum, Hes. Op.* 757; 2) udaander el. døer deri. — ἐν-ἅπτω, irr., f. ψω, knytter el. binder, deri, derpaa, τὶ εἴς τι, *Xen.*; ogs. *in pass. c. acc., ex.* λεοντέας ἐναμμένοι (*jon.* f. ἐνημμένοι), *Herod.* 7, 69; 2) antænder; 3) vedrører, berører.

ἔναρα, ων, τά, den en falden Fiende fratagne Rustning, *Il.*; ogs. alm. som λάφυρα, Krigsbytte, *ex. Il.* 9, 188. — ἐν-ἀράσσω, f. ξω, slaaer el. støder deri, derpaa, derimod, τινί τι. — ἐνάργει, *dor.* f. ἐνήργει, 3 *impf.* af ἐνεργέω, *Theocr.* — ἐνάργεια, ἡ, Klarhed, Tydelighed; bes. levende, kraftfuld og ligesom haandgribelig Fremstilling igiennem Talen; o. — ἐνάργημα, τό, det i Øine Faldende; af — ἐναργής, 2, *adv.* -γῶς, klar, tydelig, aabenbar, afgiort; ἀποδείξεις ἐναργεῖς καὶ φανεραί, *Dem.*; ἐναργέως λέγοντας (χρησμούς), *Herod.* 8, 77; h. *Hom.* bes. om Aabenbarelser, Drømme, o. dl., livagtig, Ansigt til Ansigt, o. dl., *ex.* χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, *Il.* 20, 131; (κτίσαι) βωμὸν ἐναργέα, synligt, d. e. prægtigt, glimrende Altar, *Pind. Ol.* 7, 76; - 2) efterhom., som fremstiller noget tydeligen el. levende; (efter nogle af ἀργός, ἀργής, hvid, lys; bedre af ἐν ἔργῳ, i Virkeligheden); df. — ἐναργότης, ητος, ἡ, = ἐνέργεια.

Ἐνάρεες, s. Ἐναρέες, ogs. Ἐνάριες, οἱ, skythisk Ord f. ἀνδρόγυνοι; *vid. Herod.* 1, 105, o. 4, 67. — ἐνάρετος, 2, (ἀρετή), dydig, fortræffelig, sild. — ἐνἄρηρώς, υῖα, ός, see u. ἐνάρω. — ἐναρής, 2, (ἐνάρω), indføiet deri. — ἐναρηφόρος, 2, (ἔναρα, φέρω), som bærer Bytte el. de til Bytte giorte Vaaben, om en Trophæe, ogs. om Ares. — ἔναρθρος, 2, (ἄρθρον), i Led; forsynet med Led el. Lemmer; om Sproget, articuleret. — ἐναρίζω, f. ίξω, (ἔναρα), afforer den slagne Fiende hans Rustning; ἐναρίζειν τινά, ogs. ἐναρ. τινὰ ἔντεα, τεύχη, *Il.*; b) alm. afklæder, afforer, εἴματα, *Opp.*; c) ombringer, myrder, *Hes. Sc.* 194; *transl.*, νὺξ ἐναριζόμενα, den svindende Nat, *nox confecta, Soph. Trach.* 94.

ἐν-ἀριθμέω, tæller el. regner dertil, derimellem; *in med.*, bringer med i Regningen, tager Hensyn derpaa; df. — ἐν-αρίθμητος, 2, = flgd. — ἐναρίθμιος, 2, som tælles el. regnes med dertil, som gior Tallet fuldt, *Od.* 12, 65; 2) som kommer i Betragtning, gieldende, anseet, ἐν πολέμῳ, *Il.*; o. — ἐνάριθμος, 2, = frgd.; (af ἀριθμός). — ἐναρίμβροτος, 2, (ἐναίρω, βροτός), myrdende Mennesker, μάχη, *Pind.* — ἐν-ἀριστάω [ᾱρ], spiser Frokost deri. — ἐναρκτικός, 3, (ἐνάρχομαι), horende el. skikket til at begynde. — ἐν-ἁρμόζω, -μόττω, *f.* όσω, indføier el. indpasser deri; 2) *intr.*, passer, er passende el. skikket dertil, føier mig derefter, behager, τοῖς πολλοῖς, *Plut.*

ἐναρμονικός, 3, o. ἐναρμόνιος, 2, (ἁρμονία), i et rigtigt Forhold, harmonisk; overeensstemmende, passende; γένος s. μέλος ἐναρμόνιον, ogs. ἐναρμονικόν, etslags (nu ubekiendt) Toneart; jf. διάτονον o χρωματικόν. — ἐνάρμοστος, 2, (-αρμόζω), indføiet el. indpasset deri. — ἔναρος, 2, (ἀρά), forbandet. — ἐναρφόρος, 2, poët. forkort. af ἐναρηφόρος, h. *Hes. epith.* til Ares. — ἐν-ἄρχομαι, f. ξομαι, begynder el. gior Begyndelsen med noget, τινός; men *c. acc.*, ἐνάρχεσθαι τὰ κανᾶ s. τὸ κανοῦν, at begynde Offeret, at offre det hellige Korn (οὐλοχύτας) af den dertil horende Kurv el. Skaal, κανοῦν, *Eur.* — ἔναρχος, 2, (ἀρχή), med en Begyndelse; 2) som beklæder et Embede, som er i Regieringen. — ἐν-ἄρω, irr., præs. inus., *f.* -άρσω, *aor.* 2 ἐνήραρον, indpasser deri, gior fast deri; af *pf.* 2 m. *pass.* Bem. ἐνάρηρα, er *part.* εὖ ἐναρηρώς, som er vel indføiet el. befæstet deri, *Od.* 5, 236.

ἐνάς, άδος, ἡ, (ἕν, εἷς), som μονάς, Eenhed. — ἐν-ἀσελγαίνω, er toilelos el. udsvævende deri. — ἐν-ἀσκέω, over deri, derpaa; *b) intr.*, over mig deri, derpaa; 2) inddriver el. indover deri. — ἐνασπιδόομαι, (ἀσπίς), forsyner mig med Skiold el. ruster mig deri. — ἔνασαν, *poët.* f. ἔνασαν, 3 *pl. aor.* 1 til ναίω, *Hom. Ap.* — ἐν-ἀστράπτω, *f.* ψω, lyner deri. — ἔναστρος, 2, (ἄστρον), med Stierner, bestiernet; 2) udsat for el. underkastet Stiernernes Indflydelse. — ἐν-ἀσχημονέω, τινί, hengiver mig til en uanstændig Handle- eller Tænkemaade. — ἐν-ἀσχολέω, τινί, er sysselsat i el. med noget. — ἐναταῖος, 3, (ἔνατος), paa 9de Dag. — ἐν-ἀτενίζω, (ἀτενίζομαι), τινί, seer paa noget med fast el. ufravendt Blik. — ἔνατμος, 2, (ἀτμός), med Dunster, fuld af Dunster. — ἐνα-

τος, 3, (ἐννέα), den 9de, *Il.* — ἐν-αττικίζω; ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες, synge der ligesom i Attika, *Philostr.*

ἐν-αυγάζω, beskinner el. belyser deri; 2) *intr.*, skinner el. lyser deri. — ἐναυδής, 2, o. ἔναυδος, 2, (αὐδή), begavet med Stemme el. Sprog, talende; levende. — ἐναυλακόφοιτις, ιδος, ἡ, (αὖλαξ, φοιτάω), som besøger Furerne el. Ageren, *poët.* — ἐναυλίζω, (αὐλίζομαι), indqvarterer el. lader boe paa et Sted; 2) *in med.*, opholder mig el. dvæler deri; ἐναυλισάμενος νύκτα - ἐν τῇ Ταγάρῃ, efter at have tilbragt en Nat der, *Herod.* 9, 15; ligeledes *in act.*, *Soph. Phil.* 33. — ἐναύλιον, τό, som ἔναυλον, Bolig; egentl. *neutr.* af - ἐναύλιος, 3, (αὐλή), som er derinde, inderst; ἡ ἐναυλία, det Indre. — ἐν-αυλίς, ίδος, ἡ, (αὐλός), γλωττίς, Mundstykke paa Fløiten. — ἐναυλίομα, τό, Bolig, Hule, Grotte, o. dl.; o. — ἐναυλιστήριος, 2, til at boe i, beboelig; (af ἐναυλίζομαι). — ἔναυλον, τό, (αὐλή), Bolig.

ἔναυλος, ὁ, 1) (αὐλός), Grøft el. Rende, som en rivende Vandstrøm (χείμαῤῥος) danner; τάχα κεν - ἐναύλους πλήσειαν νεκύων, *Il.* 16, 71; 2) (αὐλή), Bolig; bes. hede *poët.* ἔναυλοι, Gudernes Opholdssteder paa Biergene el. i Bierggrotter, *ex. Hes. Theog.* 129, o. ligel. i Skove og Dale; df. οὔρεα - καὶ ὑλήεντες ἔναυλοι, *Hom. Hymn.*; ogs. Havet kalder *Opp.* Ποσειδάωνος ἐναύλους. — ἔναυλος, 2, 1) (αὐλός), egentl. hvad man hører tilligemed Fløitens Toner; sædv. som endnu toner el. lyder i Ørene, λόγοι, φωνή, *Plat.*; df. som endnu er i frisk Minde, *ex.* φόβος ἔναυλος, *id.*; alm. nyligen skeet, nylig, frisk; ἔναυλον ἔχειν τι, levende at mindes noget; ἔναυλον ἦν ἔτι τότε πᾶσιν, *Æschin.*; — 2) (αὐλή), som ἐναύλιος, som er el. befinder sig derinde, indvendig, *Soph. Phil.* 158; λέοντες ἔναυλοι, *Eur.*

ἐν-αυξάνω, *irr.*, *f.* -ξήσω, forøger deri; lader voxe deri; *in med.*, bliver stor, voxer op, ernæres deri; tiltager i noget. — ἔναυρος, 2, (αὔρα), udsat for Luften, luftig. — ἔναυσις, ἡ, Antænden; o. — ἔναυσμα, τό, hvormed man giør Ild, *ex.* Fyrtøi; bes. Gløder, som bevares under Asken, jf. ἐμπύρημα; df. *transl.*, *a)* Rest, Levning, Spor; *b)* Tilskyndelse, Opmuntring, Anledning; (af ἐναύω). — ἐναυχένιος, 2, (αὐχήν), paa el. om Halsen; βρόχος, *poët.* — ἐν-αύω, antænder; οὔτε οἱ πῦρ οὐδεὶς ἔνανε, ingen tændte ham Ild el. laante ham Ild, om en Ærelos, *Herod.* 7, 231; *in med.*, *a)* ἐναύομαι πῦρ, tænder mig Ild, henter mig Ild, ἔκ τινος, fra et Sted; *b)* *transl.*, tager mig Anledning, Opmuntring el. Stof af noget.

ἐν-αφανίζω, lader svinde el. tilintetgiør deri. — ἐν-αφάπτω, berører deri. — ἐν-αφέψω, *irr.*, *f.* -ψήσω, aftoger deri. — ἐν-αφίημι, *f.* ἐναφήσω, indlaver deri, lader gaae el. slippe derind. — ἐν-αφροδισιάζω, τῇ κόρῃ, søger at vinde, giør en Kiærlighedserklæring. — ἐνγόνασι, *i. e.* ὁ ἐν γόνασι καθήμενος, den Knælende, *genunixus*, et Stiernebillede. — ἔνδαδος, 2, (δάς), med Beg el. Harpix; ἔνδαδος πεύκη, som gaaer ud formedelst formegen Harpix; *b)* ἔνδαδος γάμος, Bryllup med Fakler el. med alle Høitideligheder; df. — ἐνδαδόω, overfylder og qvæler med for megen Harpix. — ἐν-δαίνυμαι, *irr.*, spiser deri. — ἔνδαις, αιδος, ὁ, ἡ, = ἔνδαδος, med, ved el. under Fakler; σπονδαὶ ἔνδαιδες, *Æsch.* — ἐν-δαίω, *irr.*, antænder; *transl.*, ἐνδ. πόθον τινί, nogens Attraa, *Pind. Pyth.* 4, 328; *in med.*, forbrænder *(intr.)* deri; - 2) deler el. sønderlemmer deri.

ἐν-δάκνω, *irr.*, *f.* -δήξομαι, bider deri, στόμια, Mundbidet, om Hesten, *Eur.*; *b)* om spidse el. skarpe Ting, at trænge el. gribe ind deri, at sætte sig fast deri. — ἔνδακρυς, υος, ὁ, ἡ, (δάκρυ), i Taarer, grædende. — ἐν-δακρύω [υ *anc.*], *f.* ύσω [ῡ], græder deri, derved, derover. — ἐνδάπιος, 3, ogs. ἐνδαπός, 3, indenlandsk; (efter *Buttm.* af ἔνδον o. ἀπό, jf. ἀλλοδαπός). — ἔνδασυς, υ, (δασύς), noget børstet, haaret, busket. — ἐν-δατέομαι, uddeler, tildeler; bes. tildeler onde Ord el. Bebreidser, λόγους ὀνειδιστῆρας, *Eur.*, hvs. *Æsch. Sept.* 580, *Soph. Trach.* 793, *absol.* som ὀνειδίζω, udskielder, bebreider. — ἐν-δαψιλεύομαι, (δαψιλής), anvender rigeligen derpaa, tildeler rigeligen el. med Gavmildhed, τινί τι.

ἐνδεδομένως, *adv. part. pf. pass.* af ἐνδίδωμι, eftergivende; med slap Tøile. — ἐνδεής, 2, *adv.* -δεῶς, (ἐνδέω, -δεήσω), som lider Mangel paa noget, τινός, trængende; ὅπως τῶν ἐπιτηδείων μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσῃ, at du ikke skal lide Mangel derpaa, *Xen.*; 2) svag, utilstrækkelig, ringe; mangelfuld, feilagtig; τὸ ἐνδεές, Mangel, Feil, Ufuldkommenhed; εἴ τίς τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι, nogen Legemsfeil, *id.*; μεν στεριοκόμενοι - τοῦ ἐνδεοῦς, χαλεπώτερον φέρουσι, Livets Nødvendigheder, *Thuc.* 1, 77; — *adv. compar.*, ἐνδεέστερον, o. ἐνδεεστέρως; ἐνδεεστέρως διάγειν, at lide Mangel, *id.*; df. — ἔνδεια, ἡ, Mangel, τῶν ἐπιτηδείων, paa det Nødvendige; alm. Trang, Armod, *oppon.*

περιουσία; δι' ἔνδειαν ἀνάγκῃ ποιεῖν τι αἰσχρόν, *Dem. p.* 38.

ἔνδειγμα, τό, (ἐνδείκνυμι), Angivelse, Beviis; ogs. Handling el. Begivenhed, som indeholder et Beviis; ἔνδειγμα δαιμονίας τινὸς εὐνοίας, *Dem.* — ἐνδεής, 2, *ep.* f. ἐνδεής. — ἐν-δείκνυμι, *irr.*, v. -δεικνύω, *f.* -δείξω, viser el. beviser deri, derpaa; *b)* angiver, anklager; ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν, *Plat. Ap.* 8.; ἐνδεικνύειν τοὺς φεύγοντας, *Dem.*; — 2) *in med.*, *a)* viser el. beviser, τῷ σώματι τὴν εὔνοιαν τῇ πατρίδι, *id.*; fremstiller til Skue, gior rede for, giver Beviis for el. paa noget, τινί τι, *Herod.* 8, 141, *extr.*; undert. *c. part.*, *ex.* ὅταν περ ἐνδείκνυσθαι δύνῃ ἱκανὸς ὤν, din Duelighed, *Xen. Cyr.* 1, 6, 10; — *b)* viser mig for nogen, τινί, d. e. undskylder mig for el. hos nogen, *Dem. p.* 375; ogs. efter nogle, *Il.* 19, 83, hvor dog andre supplere λόγῳ, jeg vil henvende Talen til Ach.; *c)* søger at behage nogen el. at giore mig vigtig for nogen, τινί; *ex.* ἵν' ἐνδείξηται ἅπασι τοῖς Ἕλλησι, *Dem. p.* 78; ligel. ἐνδεικνύμενοι (αὐτῷ) καὶ ὑπερκολακεύοντες, *id. p.* 391.

*ἐνδείκτης, ου, ὁ, en Angiver, en Klager; — ἐνδεικτικός, 3, *adv.* -κῶς, anvisende, antydende; anklagende; v. — ἔνδειξις, ἡ, Anvisen; Beviis; ogs. Beviis for nogens Uskyldighed; Undskyldning; ogs. Gunstbeviisning, εἴς τινα, imod nogen; 2) Angivelse, Anklage, bes. naar Broden er beviist og Straffen lovbestemt; ἔνδειξιν δέδωκεν ὁ νόμος, Ret til at giøre en slig Angivelse, *Dem. p.* 636; — (af ἐνδείκνυμι).

†ἕνδεκα, οἱ, αἱ, τά, *indecl.*, (ἕν, δέκα), elleve; οἱ ἕνδεκα, i Athenen en Politiecommission, som førte Opsigt over Forbrydere og deres Afstraffelse; οἱ ἕνδεκα τοὺς κακούργους εἰσάγουσι, *Dem.*; jf. *Xen. Hell.* 2, 3, 54; df. — ἑνδεκαετής, 2, (ἔτος), 11aarig; — ἑνδεκάζω, festligholder den 11te Dag, men skal rimel. hede συνδεκατεύω s. -δεκατίζω; — ἑνδεκάκις, *adv.*, 11gange; v. — ἑνδεκάκλινος, 2, (κλίνη), med 11 Bordbænke; — ἑνδεκάπηχυς, υ, (πῆχυς), 11 Alen lang; — ἑνδεκάπους, -πουν, *gen.* -ποδος, (πούς), 11 Fod lang; — ἑνδεκάς, άδος, ἡ, Tallet 11; et Antal af 11; — ἑνδεκαταῖος, 3, i 11 Dage; 11 Dage gammel; paa 11te Dag; v. — ἑνδεκατη-μόριον, τό, den 11te Deel; af — ἑνδέκατος, 3, den 11te; v. — ἑνδεκήρης, 2, (ἄρω), forsynet med 11 Rorbænke. — ἐνδέκομαι, *jon.* f. ἐνδέχομαι, *Herod.* — ἐνδεκτόν ἐστιν, = ἐνδέχεται, det gaaer an, det er muligt.

ἐνδελέχεια, ἡ, uafbrudt Vedbliven el. Vedvarenhed i den samme Tilstand, *continuatio, perennitas*; (efter *gramm.* eet Ord m. ἐντελέχεια, hvs. det efter andre er aldeles forskielligt); af — ἐνδελεχέω, er — ἐνδελεχής, 2, *adv.* -χῶς, vedblivende, vedholdende, uafbrudt, uophørlig; ἐνδελεχῶς καὶ ξυννόμως, *Plat.*; (om Afledn. see u. frgd.); df. — ἐνδελεχίζω, 1) = ἐνδελεχέω; 2) *transit.*, lader vedblive, fastsætter, LXX; df. — ἐνδελεχισμός, ὁ, 1) = ἐνδελέχεια; 2) uafbrudt Fortsættelse.

ἔνδεμα, τό, (ἐνδέω, -δήσω), det deri, derom, derpaa Bundne; Halsbaand, o. dl. — ἐν-δέμω, *irr.*, bygger derpaa; spærrer ved at bygge. — ἐν-δεξιόομαι, tager i den høire Haand; tager el. griber med den Høire, βωμόν, *Eur.* — ἐνδέξιος, 3, (δεξιός), *a)* h. *Hom.* sædv. *in neutr. pl.* som *adv.*, ἐνδέξια, til Høire, *ex.* Δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν, (neml. gaaende rundt fra Venstre til Høire, fordi denne Retning varslede Held og Lykke, jf. δεξιός), *Il.* 7, 184, jf. 1, 597; ogs. ἐνδέξια σήματα, som vise sig i denne Retning, d. e. heldvarslende, *Il.* 9, 236; jf. ἐπιδέξιος; *b)* efterhom. alm. som δεξιός, paa den høire Haand el. Side; *c)* behændig; heldig i Udførelsen; ἐνδέξια ἔργα, *Hom. Merc.*

ἐνδέομαι, -δεήσομαι, see u. ἐνδέω, -δεήσω. — ἔνδεσις, ἡ, Binden el. at binde deri, dertil, derpaa; Baand; v. — ἔνδεσμα, τό, = ἔνδεμα; (af ἐνδέω, -δήσω). — ἐν-δεσμεύω, ogs. -δεσμέω, binder fast, sammenbinder. — ἔνδεσμος, ὁ, (δεσμός), Sammenbinding; det Sammenbundne, Bundt. — ἔνδετος, 2, (ἐνδέω, -δήσω), bunden deri, derpaa, dertil; sammenbunden. — ἐνδεύω, egentl. som ἐμβάπτω, væder el. dypper deri; ogs. *in med.*, *Nic.*; *b)* sædv. farver el. beidser deri; giver noget en varig Farve.

ἐνδεχομένως, *adv. part. præs.*, see u. flgd. — ἐν-δέχομαι, *irr.*, *f.* -δέξομαι, antager, overtager, paatager mig, αἰτίαν, *Dem.*; vedtager, tiltræder, ἀπόστασιν, *Herod.* 3, 128; τὸ πλῆθος οὐκ ἐνδέκετο τοὺς λόγους, bifaldt ikke, misbilligede, *id.*, *ex.* 5, 92, *init.*; — 2) ἐνδέχεται, *impers.*, det gaaer an, er muligt el. giørligt; det er tilladt; ἐνδεχόμενος, mulig, tilladelig; ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, paa alle mulige Maader; *adv.* -μένως, efter Mulighed, efter Tid og Leilighed; ἐνδεχομένως βουλεύεσθαι, *Dem. p.* 283.

ἐν-δέω, *irr.*, *f.* -δήσω, binder deri, dertil, binder fast, τί τινι, ogs. τὶ ἔν τινι, *Od.* 5, 260; *transl.*, Ζεύς με — ἄτῃ ἐνέδησε, har hildet mig deri, *Il.* 2, 111;

jf. *Soph. Oed. Col.* 526; ogs. *in med., Eur.* — ἐν-δέω, *irr., f.* -δεήσω, mangler, feiler, er mangelfuld el. utilstrækkelig; sædv. *impers. o. gen. rei, ex.* πολλοῦ, ὀλίγου ἐνδεῖ, der mangler meget, lidet deri; ἅπαντος ἐνδεῖ πόρου, det mangler ganske paa Indkomster, *Dem.*; ogs. m. tilføiet *dat. pers., ex.* ἐπεὶ δὲ πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ, da ham endnu manglede meget, *Xen.*; — 2) *in med.*, ogs. *in act.*, mangler, har ikke, savner, τινός; ἐνδεόμενος τῶν ἐπιτηδείων, som mangler det Nodvendige, *id.* — ἔνδηλος, 2, som δῆλος, tydelig, aabenbar; ἔνδηλοι ἦσαν προσέχοντες τὸν νοῦν, det viste sig tydeligen, at de vare opmærksomme, *Xen.*; jf. δῆλος. — *ἐνδημέω, er indenlands, er i Landet el. i Byen; df. - ἐνδημία, ἡ, Tilstædeværelse i Landet; — ἐνδήμιος, 2, = ἔνδημος; — ἐν-δημιουργέω, skaffer, bereder, forfærdiger deri; o. — ἔνδημος, 2, som er indenlandsk el. tilstede, som er i Landet el. i Byen, *oppon.* ξένος, *Hes.*; - (af δῆμος).

ἐν-διαβάλλω, *irr.*, beforer, bagvasker deri, derved, derfor. — ἐν-διάγω, *irr.*, tilbringer deri (τὸν βίον), opholder mig deri. — ἐνδιαεριανερινήχετος, 2, (ἔνδιος, ἀήρ, ἀνήρ, νήχομαι), der som Menneske giennemsvømmer den klare Luft, *Ar. Pax*, 831, komisk om Dithyrambedigterne. — ἐν-διάζομαι, indvæver, indvirker, indfletter deri. — ἐνδιάζω, ἔνδιος, holder Middagshvile. — ἐνδιάθετος, 2, *adv.*-θέτως, (διατίθημι), λόγος, som foregaaer i Sielen, som er udfunden el. tænkt i Forstanden, *oppon.* προφορικός, som fremføres med Ord; alm. dybt indpræget i Sielen, ἕξις, ῥώμη, *Plut.* — ἐνδιαθρύπτομαι, (θρύπτω, *irr.*), τινί, agerer fornem el. knibsk imod nogen, *Theocr.* — ἐνδιαιτάομαι, *jon.* -έομαι, *f.* -ήσομαι, (διαιτάω), τινί, boer el. lever deri; men *transl.*, ἄγραφος μνήμη παρ' ἑκάστῳ - ἐνδιαιτᾶται, *Thuc.* 2, 43; df. — ἐνδιαίτημα, τό, Opholdssted, Bolig.

ἐνδιακειμένως, *adv.*, (διάκειμαι), som ἐνδιαθέτως, i Sielens Inderste. — ἐν-διακοσμέω, ordner og indretter deri. — ἐν-διαλλάσσω, ττω, *f*, ξω, forandrer, ombytter, omvexler deri. — ἐν-διαμένω, forbliver deri. — ἐνδιαπρέπω, skinner frem el. udmærker mig deri. — ἐνδιάσκευος, 2, (διασκευή), udsmykket og ordnet efter Kunstens Regler, λόγος. — ἐν-διασπείρω, udstroer, udspreder deri. — ἐνδιατάσσω, ττω, *f.* ξω, stiller ud fra hinanden og ordner deri. — ἐν-διατρίβω [τρῑ], *f.* ψω, τινί, *sc.* χρόνον *s.* βίον, tilbringer Tiden el. Livet deri, dermed; alm. opholder mig el. dvæler ved noget; ἐν τοῖς καλοῖς ἐᾶν τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν, at lade Blikket dvæle derpaa, *Xen. Cyr.* 5, 1, 16; df. — ἐνδιατριπτικός, 3, som gierne dvæler derved. — - ἐν-διαφθείρω, fordærver, tilintetgior, ombringer deri. — ἐν-διαχειμάζω, overvintrer deri, derved.

ἐνδιάω, (ἔνδιος), er under aaben Himmel el. i fri Luft; alm. er, boer, dvæler paa et Sted, *c. dat.*; 2) *transit.*, ἐνδιάασκον - ποιμένες μῆλα, lode dem græsse i det Frie, *Theocr.* 16, 38. — ἐνδιδύσκω, som ἐνδύω, iforer. — ἐν-δίδωμι, *f.* ἐνδώσω, giver i Haanden, overgiver, τὴν φιάλην τῷ πάππῳ, *Xen.*; alm. anbringer el. kommer deri, forbinder dermed; *transl.*, indgiver, foranlediger, tilskynder; - 2) angiver, beviser, lægger for Dagen; (Ἴωνες) δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνέδωκαν, *Herod.* 7, 52; μαλακὸν ἐνδιδόναι - οὐδέν, ikke at røbe nogen Svaghed, *id.* 3, 51; προφάσεις ἐνδιδόναι, at bruge Paaskud el. Udflugter, *Dem. p.* 280; - 3) giver efter, tillader; ὅσον δὲ ἐνέδωκαν (αἱ Μοῖραι), *Herod.* 1, 91; ogs. *absol., ex.* ἂν ἐνδῷ ὁ καιρός, *Dem. p.* 45; jf. *Xen. Hell.* 7, 4, 14; ogs. ἐνδιδόναι ἑαυτὸν εἴς τι, πρός τι, at overgive sig til el. at bestemme sig til noget, *Plut.*; men ἐνεδίδου τὸ σῶμα, blev svagt, aftog; - 4) angiver Tonen, præluderer; jf. ἐνδόσιμος.

ἐν-διήκω, gaaer el. strækker mig derigiennem, befinder mig deri, ἔν τινι. — ἐνδίημι, (δίεμαι), fordriver, forfølger; df. alene 3 *pl. aor.* ἐνδίεσαν f. ἐνεδίεσαν, *Il.* 18, 584. — ἔνδικος, 3, *adv.* -δίκως, (δίκη), hørende til Retten el. Rettens Pleie, retlig, lovlig, κόλασις, ὅρκος; ἡμέρα ἔνδικος, Retsdag; *b)* overeensstemmende med Ret og Retfærdighed; πόλις ἔνδικος, hvori Retfærdigheden haandhæves, *Plat.*; ogs. alm. som δίκαιος, retfærdig, retskaffen, sanddru; τὸ ἔνδικον, som τὸ ἀληθές, Sandheden, *Soph. Oed. Tyr.* 1158. — ἔνδῑνα, τά, rimel. = τὰ ἔνδον, *i. e.* τὰ ἐντὸς τῶν ἐντέων, hvad der er under Rustningen, Huden, Legemet, *vid. Heyn. ad Il.* 23, 806; dog efter nogle, Indvoldene. — ἐν-δινέω, ogs. -δινεύω, dreier om deri; 2) *intr.*, dreier el. svinger mig om deri.

ἔνδιον, τό, Ophold under aaben Himmel el. i fri Luft; df. alm. Opholdssted, Bolig, Hule, Leie, o. dl.; egentl. *neutr.* af — ἔνδιος, 2, 1) om Middagen, til Middagstid; ἔνδιος - ἦλθε, *Od.* 4, 450; jf. *Il.* 11, 725; ἐς ἔνδιον, imod el. indtil Middag, *Ap. Rh.*; [i denne Bem. sædv. ῐ]; - 2) under aaben Himmel, i det Frie, i Luften; [oftest ῑ]; (rimel. af δῖος, Διός, Ζεύς; jf. d. lat. *sub divo s. dio*, ogs. *sub Jove* h. *Hor.*). — ἐνδίφριος, 2, (δι-

φρος), som sidder paa Vognsædet, Vognen, Stolen, Sædet; 2) som sidder til Bords med nogen, *Xen.* — *ἐνδογενής, 2, (γενέσθαι), avlet, født derinde el. i Huset, som οἰκογενής; — ἔνδοθεν, *adv.*, indenfra og ud, *Od.*; ogs. indenfor, derinde; ἔνδοθεν αὐλῆς, *Il.* 6, 247; — ἔνδοθι, *adv.*, derinde, indvendigen; i Huset, hiemme, *Od.*; ogs. *c. gen.*, *ex. Il.* 18, 287; *transl.*, ἔνδοθι θυμός, *Hom.*; o. — ἐνδοῖ, s. ἔνδοι, *æol.* f. ἔνδοθι; – (af ἔνδον).

†ἐν-δοιάζω, tvivler derpaa, *c. dat.*, ogs. *in med.*, λόγῳ ἐνδοιασθῆναι, at blive omtalt som tvivlsom el. mulig, *Thuc.* 1, 122; df. — ἐνδοιάσιμος, 2, *adv.* -σίμως, tvivlsom, uafgiort, *Luc.*; — ἐνδοίασις, ἡ, o. ἐνδοιασμός, ὁ, Tvivl, Uvished; — ἐνδοιαστής, οῦ, ὁ, en Tvivler; — ἐνδοιαστικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en Tvivl, tilbøielig til at tvivle; o. — ἐνδοιαστός, 3, *adv.* -στῶς; betvivlet, tvivlsom; ἐνδοιαστῶς ἀκροῶνται, *dubie parent*, deres Lydighed er ikke at stole paa, *Thuc.* 1, 10. — ἔνδομα, τό, (ἐνδίδωμι), hvori man giver efter; det Indrømmede; men f. ἔνδοσις, Eftergivelse, *inc.* — ἐνδομάχης, *dor.* -μάχας, ου, ὁ, (ἔνδον, μάχομαι), som kæmper derinde el. i Huset, ἀλέκτωρ, *Pind.* — ἐνδομενία, ἡ, Huusgeraad, Indbo, Klædningsstykker, o. dl.; ogs. = οἰκουρία; (macedonisk Ord, som man afleder af ἔνδον εἶναι, s. ἔνδον μένειν). — ἐν-δομέω, bygger deri; df. — ἐνδόμησις, ἡ, det deri Byggede, bes. en Steendam (*moles*) imod Havet.

ἐνδομυχέω, er – ἐνδόμυχος, 2, *adv.* -μυχί, (μυχός), som skiuler sig i Krogene; af — ἔνδον, *adv.*, (ἐν), derinde, indenfor, bes. hiemme, i Huset, *domi*; οἱ ἔνδον, Husets Folk; ogs. i Byen, i Landet, o. dl.; h. *Hom.* ogs. *transl.* om en Gemytstilstand, *ex.* φρένες ἔνδον ἐΐσαι; κραδίη ἔνδον ὑλάκτει, o. dl.; h. *Hom.* o. *Pind.* ogs. *c. gen.*, *ex.* Διὸς ἔνδον, i hans Bolig, *Il.* 20, 15; ἔνδον θαλάσσας, ἔνδον Ὀλύμπου, *Pind.*, der ogs. har ἔνδον, ligesom ἐν, *c. dat.*, *ex.* ἔνδον τέγει, ἔνδον ἄλσει; – 2) nedenfor, længere nede (i Talen). — ἐνδοξάζω, berømmer, ærer, LXX. — ἐνδοξολογέω, (λέγω), søger Berømmelse i at tale; af — ἔνδοξος, 2, *adv.* -δόξως, (δόξα), som stemmer overeens med den almindelige Mening el. Forestilling, *oppon.* ἄδοξος; ἐνδοξοτέραν τὴν πόλιν εἰς τὰ πολεμικὰ ἔσεσθαι, *Xen.*; ἐνδοξότατα βουλεύεσθαι, *Dem.*; df. — ἐνδοξότης, ητος, ἡ, Berømmelse, Berømthed.

ἐνδόσθια, τά, Indvolde; jf. ἐντόσθια. — ἐνδόσιμος, 2, eftergivende, føielig; 2) som angiver Tonen, som præluderer; τὸ ἐνδόσιμον, *sc.* κροῦμα, Forspillet; Tegn til at begynde; *transl.*, Foranledning, Opmuntring, Tilskyndelse, εἴς τι; o. — ἔνδοσις, ἡ, Eftergiven, Efterladen; 2) at angive Tonen, at slaae an; ogs. = ἐνδόσιμον; (af ἐνδίδωμι). — ἐνδότερος, 3, *adv.* -τέρω, o. ἐνδότατος, 3, *adv.* -τάτω, *compar.* o. *superl.*, som formes af ἔνδον, længere, - længst inde, ligesom *interior*, af *intus*. — ἐνδοτικός, 3, hørende el. tilbøielig til Handlingen ἔνδοσις, s. m. s. — ἐν-δουπέω, *irr.*, dumper el. falder med Larm deri, *c. dat.*, *ex. Od.* 12, 443. — ἐνδουχία, ἡ, (ἔνδον, ἔχω), som ἐνδομενία, hvad man har i Huset, Huusgeraad, *Polyb.* — ἐνδοχεῖον, τό, = δοχεῖον.

ἐνδρομέω, løber deri, *poët.*; — ἐνδρομή, ἡ, Løben el. at løbe deri, derpaa; 2) etslags Fløitemelodie til en Brydekamp, *Plut.*; o. — ἐνδρομίς, ίδος, ἡ, etslags stærke Skoe, bes. til Jagt; 2) en tyk Klædning til Bedækning for Væddeløbere efter fuldendt Øvelse; (af δρόμος, δραμεῖν). — ἔνδροσος, 2, (δρόσος), bedugget, vaad, fugtig. — ἔνδρυον, τό, (δρῦς), Plog el. Nagle, som befæstede Stangen (ἱστοβοεύς) til Ploven, og var fastgiort med en Rem (μέσαβον), *Hes. Op.* 467. — ἐνδυάζω, ἐνδυασμός, ὁ, o. ἐνδυαστός, 3, = ἐνδοιάζω, *etc.* — ἐνδυκέως, sild. ogs. ἐνδυκές, *adv.*, omhyggeligen, ivrigen, kiærligen, velvilligen, o. dl., h. *Hom.* bes. i *Od.*, m. Verber, som betegne en Ledsagelse, en Opvartning, o. dl., *ex.* πέμπειν, φιλεῖν, *etc.*; ogs. ἐνδυκέως δέχεσθαι, *Il.*, o. *Pind.*; ἐνδυκ. ἐσθίειν, med Lyst el. god Appetit, *Od.*; *b)* sild. heder ἐνδυκές, som συνεχές, vedholdende, bestandigen, uafbrudt; (rimel. af ἐν o. δύω, δέδυκα, ligesom indtrængende, inderligen). — ἔνδυμα, τό, (ἐνδύω), Paaklædning, Dragt. — ἐνδυμενία, ἡ, = ἐνδομενία. — ἐνδυναμόω, giør stærk, styrker, LXX; af — ἐνδύναμος, (δύναμις), stærk, kraftig. — ἐν-δυναστεύω, hersker el. er Overherre deri; bringer det ved min Magt og Anseelse dertil, ὥστε –, *Xen.* — ἐνδύνω [ῡ], = ἐνδύομαι. — ἔνδυσις, ἡ, (ἐνδύω), Gaaen el. at gaae derind, at trænge el. snige sig derind; Indgang; 2) = ἔνδυμα. — ἐν-δυστυχέω, er ulykkelig deri.

ἐνδυτήρ, ῆρος, ὁ, πέπλος, *Soph.*, ogs. ἐνδυτήριος, 3, til at iføre sig; o. — ἔνδυτος, 2, iført, som man iførrer sig, omgiver sig med, anlægger; τὸ ἔνδυτον, Klædning, Bedækning; ἔνδυτον σαρκός, Huden, Skindet, *Eur.*; af — ἐν-δύω, *irr.*, *induo*, iførrer (en anden), στολήν, τὰ ὅπλα, *Xen.*; 2) *intr.*, bes. *in aor.* 2 ἐνδῦναι, o. *in med.*, *a)* iførrer mig, χιτῶνα, *Il.* 5, 736; τὸν

θώρακα ἐνδύεσθαι v. ἐνδῦναι, *Xen.*; *b) transl.*, gaaer el. trænger ind deri, τινί, ogſ. εἴς τι, *ex.* λόγοι - ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων, *Xen. Cyr.* 2, 1, 13; ἐνέδυ - εἰς ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν, gik ind deri, lagde ſig derefter, *ib.* 8, 1, 12.

ἐνεάζω, (ἐνεός), forſtummer, beſ. af Skræk. — ἐν-εαρίζω, tilbringer Foraaret deri. — ἐνεγγυάω, = ἐγγυάω. — ἐνέγκαι, v. ἐνεγκεῖν, *inf. aor.* 1 v. 2, af *ind.* ἤνεγκα, ἤνεγκον, til φέρω. — ἐνέδρα, ἡ, Sidden el. at ſidde deri, deraa, derved; 2) Baghold (ſom Handling, Sted og Mandſkab); *transl.*, Efterſtræbelſe, Liſt, *insidiæ*; df. — ἐνεδράζω, ſætter el. ſtiller deri. — ἐνεδρεία, ἡ, Efterſtræben; v. — ἐνεδρευτής, οῦ, ὁ, ſom ligger i Baghold, ſom lurer el. efterſtræber; - horende el. ſkikket dertil, ἐνεδρευτικός, 3; af - ἐνεδρεύω, (ἐνέδρα), lurer paa nogen i et Baghold; 2) lader lure, lægger el. ſtiller i et Baghold, beſ. *in med.*, *ex. Xen. Hell.* 4, 4, 15; *med.* ogſ. m. *pass.* Bem., *ib.* 7, 2, 18. — ἔνεδρον, τό, = ἐνέδρα, *N. T.*; egentl. *neutr.* af — ἔνεδρος, 2, (ἕδρα), ſom boer deri; ὁ ἔνεδρος, Indſidder, Indvaaner, *Soph.*

ἐν-έζομαι, *irr.*, *f.* -εδοῦμαι, ſidder deri, ligger i Baghold el. lurer deri; ogſ. *c. acc.*, gaaer derind for at ſidde, *Æsch. Pers.* 139; - man henforer hertil, *aor.* ἐνεῖσα, ἐνεισάμην, v. *f.* ἐνείσομαι, m. *transit.* Bem., ſætter, ſtiller, lægger deri. — ἐνέηκη, *ep.* f. ἐνῆκε, 3 *sing. aor.* 1 af ἐνίημι, *Hom.* — ἐνέην, *ep.* f. ἐνῆν, 3 *sing. impf.* af ἔνειμι, *Od.* — ἐν-εθίζω, vænner deri, dertil. — ἐνεῖδον, ſee u. ἐνιδεῖν. — ἐνειδοφορέω, (εἶδος, φέρω), πέτρον, former en Marmorblot til et Billede, om Billedhuggeren, *poët.* — ἐνεῖκαι, v. ἔνεικα, ας, ε, *jon.* f. ἐνέγκαι, ἤνεγκα, *etc.*, *inf.* v. *ind. aor.* til φέρω, *Hom.* — ἐν-εικονίζω, indbringer et Billede deri; *in med.*, ſeer mit Billede el. ſpeiler mig deri; τοὺς ἑαυτοῦ λόγους ἐνεικονίζεσθαι τοῖς ἑτέρων, at betragte ſin Tale i Andres Talers Speil, *Plut.* — ἐνείκω, f. ἐνέκω, Stamform til nogle Tempora af φέρω.

ἐν-ειλέω, indvikler el. forvikler deri; df. — ἐνείλημα, τό, det Indviklede el. Sammenviklede, en Rolle. — ἐνειλίσσω, *poët.* f. ἐνελίσσω. — ἔνειμεν, f. ἔνεσμεν, 1 *pl. præs.* af ἔνειμι. — ἔνειμι, *f.* -έσομαι, (εἰμί), er el. befinder mig deri, derved, derinde; οἱ ἐνόντες φρουροί, *Xen.*; ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστι, *Od.* 10, 45, jf. *Il.* 24, 240; ogſ. m. ἐν, *ex.* ἐν τοῖς βελτίστοις ἔνι (f. ἔνεστι) ἀκολασία ὀλιγίστη, *Xen.*; - *b)* ἔνεστι, *impers.*, ſom ἔξεστι, det er tilladt, muligt, giorligt, man kan, tor, v. dl.; νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί πού τ' ἔνεστί σοι, du kan, har Magt dertil. *Soph. Antig.* 213; - *c)* ἐνόν, *part. nom. absol.*, da det er el. var tilladt, da man kan el. kunde; ἐκ τῶν ἐνόντων, ogſ. κατὰ τὸν ἐνόντα τρόπον, efter Mulighed, ſaavidt giorligt. — ἐν-είργω, ogſ. -είργνυμι v. -ειργνύω, indſpærrer deri. — ἐν-είρω, *irr.*, indknytter, indføier, indfletter el. anbringer deri.

ἕνεκα, ogſ. ἕνεκεν, *poët.* v. *att.* ogſ. εἵνεκα, v. *jon.* εἵνεκεν, *præpos. c. gen.*, formedelſt, ligeſom d. lat. *causa* v. *gratia*; τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἕνεκα, for at roſes, *Xen.*; οὗ ἕνεκα (ogſ. οὕνεκα), v. ὧν (*jon.* τῶν) ἕνεκα, hvorfor, af hvilken Grund, derfor; λόγου ἕνεκα, *dicis causa*, paa Skromt; - *b)* med Henſyn derpaa, *quod attinet*; ἕνεκα ἐμοῦ γε, for min Deel, hvad mig angaaer, *per me*; τοῦ φυλάσσοντος εἵνεκεν, ſaavidt det ſtaaer til ham, *Herod.* 1, 42; - *c)* ved, igiennem; τέχνης ἕνεκα, ved Kunſtens Hielp, *Anal.*; *d)* ſom *adverb.*, f. οὕνεκα, derfor, efterſom, *Bion*; jf. *Pind. Isthm.* 8, 69; - *e)* ἕνεκα udelades undert. foran *inf.*, *ex. Thuc.* 2, 22; omvendt ſættes det pleonaſtiſk i Udtrykkene, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, *ex. Thuc.* 8, 92, (ſom man vil rette til ἀποβοῆς ἕνεκα), v. τίνος χάριν ἕνεκα, jf. χάρις.

ἐν-εκπλύνω, udvaſker deri. — ἐνέκω, *jon.* ἐνείκω, *att.* ἐνέγκω, *inus.*, er Stamform til de efter Bem. til φέρω horende Tempora, *aor.* ἤνεγκον, *aor.* 1 ἤνεγκα, *jon.* ἤνεικα, *pf.* ἤνοχα, *att.* ἐνήνοχα, *pf. pass.* ἐνήνεγμαι, *jon.* ἐνήνειγμαι, *aor. pass.* ἠνέχθην, *jon.* ἠνείχθην. — ἐν-ελαύνω, *irr.*, *f.* -λάσω [ᾰ], *sc.* ἵππον, ἅρμα, v. dl., rider, kiorer, løber, marſcherer derind; 2) *transit.*, driver el. ſtøder derind, χαλκὸν πλευραῖς, *Pind.*, *transl.* καρδίᾳ κότον, *id.* — ἐν-ελίσσω, vikler el. vinder deri, derpaa. — ἔνεμα, τό, (ἐνίημι), det Indladte, beſ. det Indſproitede, Clyſteer; df. — ἐνεματίζω, ſætter Clyſteer. — ἐν-εμέω, *f.* έσω, ſpyer deri, derpaa.

ἐνενήκοντα, οἱ, αἱ, τά, *indecl.*, 90, *Il.*; df. — ἐνενηκονταετής, 2, v. -τούτης, ου, ὁ, *fem.* -τοῦτις, ιδος, ἡ, (ἔτος), 90aarig; v. — ἐνενηκοστός, 3, den 90de. — ἐνένιπτε, v. ἐνένισπε, ſkal efter *Buttm.* hede ἐνένῑπε, 3, *sing. aor.* 2 *redupl.* af ἐνίπτω, *Hom.* — ἐνένωτο, ἐνενώκασι, *jon. ctr.*, f. ἐνενόητο, ἐνενοήκασι, af ἐννοέω. — ἐν-εξεμέω, udſpyer deri. — ἐν-εξουσιάζω, bruger Magten el. tiltager mig Friheder deri, derved.

ἐν-εορτάζω, hoitideligholder deri. — † ἐνεός, 3, ogſ. ἐννεός, ſtum,

uden Mæle; ogſ. dovſtum, ὃς οὔτε ἀκούει, οὔτε λαλεῖ, *Hesych.*; beſ. ſom forſtummer af Skræk; ogſ. ſom νήπιος, dum, taabelig, *Plat.*; (rimel. eet Ord m. ἄνεως); df. — ἐνεοστασία, ἡ, (στάσις), at ſtaae forſtummet, ſtum Forfærdelſe; — ἐνεότης, ητος, ἡ, Stumhed; beſ. at forſtumme af Skræk; o. — ἐνεόφρων, ονος, 2, (φρήν), ſlov, aandløs. — ἐν-ἐπηρεάζω, truer el. mishandler deri, derved. — ἐν-ἐπιδείκνυμι, *f.* -δείξω, viſer el. foreviſer deri, derpaa. — ἐν-ἐπιδημέω, er - ἐν-ἐπίδημος, 2, der opholder ſig ſom fremmed, el. ſom reiſer paa et Sted. — ἐν-ἐπιορκέω, Ἀθηνᾷ, ſværger falſk ved Athenes Guddom, *Æschin.* — ἐνεπίσκημμα, τό, Handlingen - ἐν-ἐπισκήπτομαι, gior Fordring paa en forgieldet Formue, indgiver en Klage over et Pant, *Dem. p.* 1197, flgd.

ἐνέπω, *poët.* ogſ. ἐννέπω, *impf.* ἔνεπον o. ἔννεπον, tilſiger, udſiger, beretter, fortæller, forkynder, μῦθον, *Hom.*; Ἄνδρα μοι ἔννεπε, forkynd mig om ham, *Od.* 1, 1; Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων (τινά), tiltalende, *Hes. Op.* 192; ogſ. uden *acc.* el. *absol*, ſom εἰπεῖν, at tale, *ex.* πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε, *Od.* 23, 301; ὣς ἔννεπε, ſaa talte han, *Pind. Nem.* 10, 149; - (efter *Buttm.* er ἐνέπω., ἐννέπω, alene en udvidet Form af ἔπω *inus.*, εἰπεῖν, o. uden Sammenſætn. m. ἐν; efter Bem. hører dertil *aor.* 2 ἐνισπεῖν, o. *fut.* ἐνισπήσω o. ἐνίψω; jf. ἐνίσπω).

ἐν-ἐργάζομαι, arbeider deri; fortiener el. erhverver deri, derved; indbringer deri, bibringer, τινί τι, δέος τοῖς πολίταις, *Dem.*; jf. *Xen. M. S.* 4, 4, 15. — ἐνέργεια, ἡ, Virkſomhed, Virkekraft, Dygtighed; af — ἐνεργέω, (ἐνεργός), virker, bevirker, er virkſom; df. — ἐνέργημα, τό, det Bevirkede; Virkning, Gierning, Handling. — ἐνεργής, 2, = ἐνεργός. — ἐνεργητικός, 3, *adv.* -κῶς, (ἐνεργέω), virkſom, kraftig, ſtærk. — ἐνεργμός, ὁ, ogſ. ἔνερξις, ἡ, (ἔρδω, ἔρξω), Griben el. at gribe i Citharſtrængene. — ἐνεργο-βατέω, (ἐνεργός), ſkrider el. gaaer med Eftertryk over til noget, εἴς τι. — ἐν-ἐργολαβέω, har min Fordeel el. Fortieneſte deri, derved. — ἐνεργός, 2, *adv.* -εργῶς, (ἔργον), ſom er i Virkſomhed el. i Arbeide; ἐνεργοὶ βουλόμενοι εἶναι, ſom onſkede ſig Arbeide, *Herod.* 8, 26; ἡμέρα ἐνεργός, Arbeidsdag, *Plut.*; virkſom, kraftfuld; ἐνεργῶς - μαχεῖται, med Eftertryk, tappert, *Xen. M. S.* 3, 4, 11; om Jorden, frembringende, frugtbar; τὴν νῦν ἀργὸν οὖσαν γῆν ἐνεργὸν γενέσθαι, *Xen.*; alm. indbringende; df. om Capitaler, τά τ' ἐνεργὰ αὐτῶν καὶ ὅσα ἀργά, rentebærende og ſom ligge ubrugte, *Dem. pag.* 815.

ἐν-ἐρείδω, *f.* σω, ſtøtter el. ſtiver derimod, ſtøder derind, μόχλον ὀφθαλμῷ, *Od.* 9, 383; *transl.*, ἐνερ. νοῦν τινι, hefter Tanken derpaa; 2) *intr.* o. *in med.*, kaſter, ſtøtter, lægger, lener mig derpaa; - denne Handling og Tilſtand, ἐνέρεισις, ἡ. — ἐν-ἐρεύγω, brækker el. udgyder mig deri. — ἐνερευθής, 2, (ἔρευθος), rødlig. — ἔνερθε(ν), ogſ. νέρθε(ν), *adv.*, nedenfra, *ex. Il.* 20, 57, *Od.* 13, 163; ogſ. derunder, beſ. under Jorden; οἱ ἔνερθε θεοί, Underverdenens Guder; *c. gen.*, nedenfor, *ex.* ἔνερθ' Ἀΐδεω, *Il.* 8, 16; ogſ. θώρηκος ἔνερθεν, o. dl., *Il.*; ἔνερθε Μέμφιος, nedenfor M., *Herod.*; ogſ. *transl.*, ἔνερθε - μέσου ἀνδρὸς Μήδου, af ringere Stand, *id.* 1, 107; (Afledn. ſee u. ἔνεροι). — ἔνερξις, ἡ, = ἐνεργμός.

ἔνεροι, ων, οἱ, *inferi*, ſom ere derunder, dernede, ſædv. under Jorden, de Underjordiſke, de Døde; ἐνέροισιν ἀνάσσων, ἐνέρων ἄναξ, *Il.*; (af ἐν er *inus.* ἐνέρ, hvf. ἔνερθε, νέρθε, nedre, o. ἔνεροι, o. ligel. m. *digamma æol.*, *infra, inferi, etc.*); df. — ἐνερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς), dødfarvet. — ἔνερσις, ἡ, (ἐνείρω), Indſtikken el. Indføining deri; χρυσῶν τεττίγων, *Thuc.* 1, 6. — ἐνέρτερος, 3, *compar.* til ἔνεροι, *inferior*, længere nede, paa et lavere Sted, *Il.* 5, 898. — ἐνέρυθρος, 2, (ἐρυθρός), rødlig. — ἐν-ἔρχομαι, *irr.*, kommer el. gaaer derind, *Pind.*

ἔνεσαν, *ep.* f. ἐνῆσαν, 3 *pl. impf.* af ἔνειμι. — ἐνεσία, ἡ, Raad, Indgivelſe; jf. ἐννεσία; o. — ἔνεσις, ἡ, Indladen deri, Indſproiten, jf. ἔνεμα; (af ἐνίημι). — ἐν-ἑστιάω, beværter deri. — ἐνέστιος, 2, (ἑστία), ſom ἐφέστιος, i Huſet, hørende til Huſet. — ἐνετή, ἡ, ſom περόνη, Spænde, Naal, *Il.*; egentl. *fem.* af ἐνετός; — ἐνετήρ, ῆρος, ὁ, Clyſteerſprøite; 2) Maſkine til at kaſte paa Fiendens Beleiringsmaſkiner, for at afholde dem; o. — ἐνετός, 3, indladt, indſtukken; 2) underſtukken, forſtilt, *App.*; (af ἐνίημι).

ἐν-ευδαιμονέω, er lykkelig deri, derved. — ἐν-ευδιάω, πτερύγεσσι, flyver el. ſvæver i den klare Luft, *Ap. Rh.* — ἐν-ευδοκιμέω, indlægger mig Roes derved; er i Anſeelſe hos nogen, τινί. — ἐν-εὕδω, *irr.*, *f.* -ευδήσω, ſover deri, derpaa, *c. dat.*, *Od.*; alm. opholder mig deri. — ἐν-ευημερέω, er lykkelig el. har Fremgang deri. — ἐν-ευκαιρέω, er ſyſſelſat deri, dermed. — ἐν-ευλογέω, roſer, priſer deri. — ἐνευναῖος, ἐνεύνιος, o. ἔνευνος, 2, (εὐνή), ſom befinder ſig i Sengen, hørende til Sengen; τὸ ἐνευναῖον, τὰ ἐνευναῖα, Sengedy=

ne, Sengeklæder, *Od.* — ἐνευνάομαι, (εὐνάω), sover deri. — ἐν-ευπαθέω, befinder mig vel deri. — ἐν-ευστομέω, lader en behagelig Stemme høre deri. — ἐν-ευσχημονέω, opfører mig anstændigen el. med Værdighed deri. — ἐν-ευσχολέω, anvender min Fritid derpaa. — ἐν-ευτυχέω, er lykkelig deri. — ἐν-ευφραίνομαι, fryder mig deri, derved. — ἐν-εύχομαι, forretter en Bøn el. gior et Løfte deri, derved. — ἐν-ευωχέομαι, gior mig tilgode deri, derved. — ἐν-εφάλλομαι, *f.* -αλοῦμαι, springer op deri el. derpaa.

ἐνεχθήσομαι, *fut. pass.* til φέρω; dertil høre ogs. flgd. *modi* af *aor.* 1 *pass.*, ἐνέχθητι, ἐνεχθείην, ἐνεχθῶ, ἐνεχθῆναι; jf. ἐνέκω. — † ἐνεχυράζω, (ἐνέχυρον), udpanter, udtager el. borttager som Pant, διάκονον, nogens Tyende, *Dem.*; *in pass.*, ἐνεχυράζομαι χρήματα, man panter ud hos mig; 2) lader udpante, meddeler Ret dertil; 3) pantsætter; *in med.*, ἐνεχυράζομαί τινα, lader mig give Pant af nogen, τόκου, for Renterne, *Ar. Nub.* 35; df. — ἐνεχυρασία, ἡ, o. ἐνεχυρασμός, ὁ, Udpanten, Udpantning, τινός, hos nogen, *Dem.*; 2) Pantsættelse; — ἐνεχύρασμα, τό, Pant; o. — ἐνεχυραστός, 3, udpantet; til at udpante. — ἐνεχυριάζω; -χυρίασις, ἡ, -χυριασμός, ὁ, slettere Former f. ἐνεχυράζω, etc. — ἐνέχυρον, τό, *att.* ogs. *in pl.*, (ἔχυρος), Pant, Haandpenge, alm. hvad der gives el. tages til Sikkerhed; ἐνέχυρον λαμβάνειν τι, at tage som Pant; ἐνέχ. τίθεσθαί τι, at pantsætte; τὰ μὲν αὐτῶν κεῖται ἐνέχυρα, er pantsat, *Dem.*

ἐν-έχω, *irr.*, *f.* ἐνέξω, o. ἐνοχήσω, har el. holder deri el. ind deri, holder el. retter derpaa, derimod; *transl.*, κρύπτων τόν οἱ ἐνείχεε χόλον, som han nærede imod ham, *Herod.* 1, 118; — *b) pass.*, ἐνέχεσθαι ἔν τινι, at indeholdes i noget, *Plat.*; sædv. *transl.*, ἐνέχεσθαί τινι, at være derunder, at være udsat derfor, παθήμασι, ὀνείδεσι, o. dl.; ogs. ἐνέχ. φόνῳ, ἄγει, ogs. ἐν τῷ ἄγεϊ, *Herod.* 6, 56, at være skyldig deri, belagt dermed; τῷ νόμῳ, ogs. ἐν τῷ θεσμῷ ἐνέχεσθαι, *teneri*, at forpligtes deraf, *Dem.*; — 2) *intr.*, naaer el. trænger derind, εἴς τι, *Xen.*; ὥστε τὴν αἰχμὴν ἐνισχεῖν κατὰ τὸ ἰνίον, at den blev siddende deri, *Plut.*

ἐνέψημα, τό, (ἐνέψω), det deri Kogte el. Tillavede. — ἐνεψίημα [ῑ], τό, (ἑψιάομαι), Legetøi, *Nic.* — ἐν-έψω, *irr.*, *f.* -ψήσω, koger deri. — ἐνέωσα, *aor.* 1 til ἐνωθέω, *Ap. Rh.* — ἐνζέομαι, *f.* έσομαι, (ζέω), lader koge deri. — ἐν-ζεύγνυμι, *irr.*, *f.* -ζεύξω, binder fast derom; καί νιν ἄρθρα — ἐνζεύξας ποδοῖν, *Soph. Oed. T.* 718; spænder i Aaget; *poët.* ogs. ἐνιζεύγνυμι.

ἔνη, *att.* ἕνη, *sc.* ἡμέρα, (egentl. *fem.* af ἔνος, ἕνος), den tredie Dag (i Maaneden, *Hes. Op.* 768), sædv. overmorgen, ἔνῃ, i overmorgen; εἰς ἔνην, (ἐς ἔννηφι, *Hes. Op.* 408), til i overmorgen; 2) ἕνη καὶ νέα, *sc.* ἡμέρα, den 30te el. sidste Dag i Maaneden, da den gamle Maaned afløstes af den nye. — ἐν-ηβάω, tilbringer Ynglingsaarene deri; er lystig el. munter deri, derved; df. — ἐνηβητήριον, τό, Lyststed, *Herod.* — ἔνηβος, 2, (ἥβη), mandbar. — ἐν-ήδομαι, fryder el. fornøier mig deri, derved. — ἐνήδονος, 2, (ἡδονή), som nyder en Glæde, som fryder sig; 2) *act.*, som fryder el. fornøier. — ἐν-ηδύνω, fryder, fortryller deri, derved. — ἐν-ηδυπαθέω, fryder mig, gior mig tilgode deri, derved.

ἐνηείη, ἡ, (ἐνηής), Velvillie, Venlighed, Mildhed, *Il.* 17, 670. — ἐνήεν, *ep.* f. ἐνῆν, 3 *sing. impf.* af ἔνειμι. — ἐνηής, 2, velvillig, venlig, kiærlig, *Hom.*; ogs. φιλότης ἐνηής, *Hes.*; *oppon.* ἀπηνής; (rimel. besl. m. ἐΰς, ἦος). — ἐνήκοος, 2, (ἀκοή), som hører derpaa; som kan høre. — ἐνήλατον, τό, (ἐλαύνω), de fire Træer, hvoraf Sengestedet bestod, og hvorimellem Sengebunden befæstedes; 2) de Træer el. Been paa Stien, hvorimellem Sprosserne befæstedes; 3) ἀξόνων ἐνήλατα, Lundstikker, *Eur.*; 4) etslags Bagværk, *Dem.* — ἐνῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, ogs. ἐνήλικος, 2, (ἧλιξ), i moden Alder, mandbar, som ἔνηβος. — ἐνηλλαγμένως, *adv. part. pf. pass.* af ἐναλλάσσω, med Afvexlinger el. Forandringer, giensidigen. — ἐνηλύσιος, 2, (ἠλύσιον), truffen af Lynet; τὸ ἐνηλύσιον, Sted, hvor Lynet har slaaet ned, *bidental.* — ἐνήλωσις, ἡ, (ἡλόω), Tilnaglen; 2) de til Prydelse indslagne Somhoveder.

ἐν-ῆμαι, sidder deri, *Od.* — ἐν-ημερεύω, tilbringer Dagen deri, dermed. — ἐνημμένος, *part. pf. pass.* af ἐνάπτω. — ἐνήνοθε, *att. redupl. pf.* 2, af *inus.* ἔνθω s. ἐνέθω, alene i Sammensætningerne ἐπενήνοθε, κατενήνοθε, παρενήνοθε; m. Grundbem. at være, ligge, hefte derpaa. — ἐνήνοχα, ἐνήνεγμαι, *pf. act.* o. *pass.* til φέρω, jf. ἐνέκω. — ἐνήρατο, 3 *sing. aor.* 1 *med.* af ἐναίρω. — ἐν-ηρεμέω, lever stille el. rolig deri. — ἐνήρης, 2, (ἄρω), forsynet med Aarer. — ἐνήριθμος, 2, = ἐνάριθμος; 2) h. *Call.* som ἄρθμιος, passende dertil; fortrolig dermed. — ἐν-ησυχάζω, er rolig deri. — ἐνήσω, *fut.* til ἐνίημι. — ἐν-ηχέω, toner, lyder deri, derved; underviser, belærer, *eccl.*; df. — ἐνήχημα, τό, den deri tonende Lyd. — ἔνηχος,

2, (ἦχος), som har en Tone i sig, tonende, lydende.

ἔνθα, adv., (ἐν), 1) om Stedet, a) ibi, der, vgs. hist, her; ἔνθα μὲν –, ἔνθα δὲ –, her – hist; b) ubi, hvor; poët. vgs. ἔνθα τε, ἔνθα περ, Il.; vgs. forstærk. ἔνθα δή, Xen.; c) som ἐνθάδε, derhen, hvorhen; – i alle disse Bem. forbinder Hom. ἔνθα καὶ ἔνθα, her og hist, o. s. v.; — 2) om Tiden, a) tunc, da, derpaa, vgs. forstærk. ἔνθα δ' ἔπειτα, Od.; att. ofte ἔνθα δέ, vgs. ἔνθα δή; b) quum, naar, ex. καρτερίᾳ πρωτεύων, ἔνθα πονεῖν καιρός, Xen. Ag. 10, 1; df. — ἐνθάδε, adv., derhen, histhen, hidhen; ἀνέβην ἐνθάδε, er kommen hid, Xen.; b) ofte som ἔνθα, der, hist, her, ex. ἐνθάδε μένειν, id.; οἱ ἐνθάδε, vgs. οἱ ἐνθάδε ὄντες, Menneskene her paa Stedet, id.; c) om Tiden, da, derpaa, dengang; – att. forstærk. vgs. ἐνθαδί [ῑ].

ἐν-θακέω, sidder deri, derpaa; df. — ἐνθάκησις, ἡ, Sidden el. at sidde deri, derpaa; ἐνθάκησις ἡλίου, Sted, som Solen beskinner længe, el. Sæde i Solen, Soph. Phil. 18. — ἐν-θαλασσεύω, -ττεύω, -er – ἐνθαλάσσιος, o. -θάλασσος, 2, att. -ττιος, o. -ττος, (θάλασσα), som befinder sig, som lever i el. paa Havet. — ἐν-θάλπω, opvarmer deri; pass., ἐνθάλπεσθαι ἔρωτι, at gjennemglødes af Kiærlighed, Eur. — ἐν-θανατόω, dømmer fra Livet. — ἔνθαπερ, adv., d. forstærk. ἔνθα, ubi, hvor, Xen. — ἐν-θάπτω, irr., f. ψω, begraver el. forbrænder deri; aor. pass., ἐνετάφην. — ἐν-θαῤῥέω, o. -θαρσέω, er vel tilmode derved, stoler derpaa, c. dat. — ἐνθαῦτα, jon. f. ἐνταῦθα.

ἐν-θεάζω, begeistrer; 2) intr., ex. Herod. 1, 63, o. in med., er begeistret; df. — ἐνθεαστικός, 3, adv. -κῶς, begeistret, enthusiastisk. — ἔνθεμα, τό, det Indsatte; Podeqvist, Aflægger; df. — ἐνθεματίζω, indsætter deri, indpoder; – denne Handling, ἐνθεματισμός, ὁ; o. — ἐνθέμιον, τό, den bagerste Deel af Skibsrummet; (af ἐντίθημι). — ἔνθεν, adv., (ἐν), derfra, histfra, herfra; ἔνθεν μὲν –, ἔνθεν δὲ –, fra denne –, fra hin Side; ἔνθεν καὶ ἔνθεν, fra begge Sider; transl., γένος δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν σοί, Il. 4, 58; b) hvorfra, ex. Od. 5, 195; ἐπάνειμι ἔνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην, Xen.; – 2) om Tiden, derpaa, derefter, ex. Il. 13, 741; vgs. τὸ ἔνθεν; – 3) efterhom., derfor, af den Grund; df. — ἐνθένδε, adv., d. forstærk. ἔνθεν i alle Bem.

ἔνθεος, 2, ctr. ἔνθους, adv. ἐνθέως, (θεός), begeistret, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, Xen.; 2) act., begeistrende. — ἐν-θερίζω, tilbringer Sommeren deri. — ἐν-θερμαίνω, = ἐνθάλπω; pass., ἐνθερμαίνεσθαι πόθῳ, Soph. — ἔνθερμος, 2, (θερμός), opvarmet, varm. — ἔνθεσις, ἡ, (ἐντίθημι), at lægge el. stikke ind deri; bes. Bid, som man stikker i Munden; df. alm. Maden, Kosten. — ἔνθεσμος, 2, adv. -θέσμως, (θεσμός), lovlig, retfærdig, tilladt, — ἔνθετος, 2, (ἐντίθημι), indsat, indplantet; til at indplante. — ἐνθεῦτεν, jon. f. ἐντεῦθεν. — ἐνθήκη, ἡ, (ἐντίθημι), det Indsatte, Indlagte; Indsats; Ladning. — ἐνθηλυπαθέω, (θῆλυς, πάθος), hengiven til qvindagtige Lidenskaber. — ἔνθηρος, 2, (θήρ), med meget Vildt, ὕλη, δρυμός, Eur.; πους ἔνθηρος, som lider af et giftigt Bid el. ondartet Saar, Soph. Phil. 698; θρὶξ ἔνθηρος, børstet el. uredt Haar, Æsch. — ἐν-θησαυρίζω, samler og forvarer i Skatkammeret, Soph.

ἔνθλασις, ἡ, Fordybning efter et Tryk; af — ἐν-θλάω, f. άσω, trykker deri, derpaa; gior en Fordybning ved at trykke. — ἐν-θλίβω [ῑ], trykker deri, derpaa; df. — ἐνθλιπτικός, adv. -κῶς, som trykker deri, derpaa; o. — ἔνθλιψις, ἡ, Tryk deri, Indtryk. — ἐνθνήσιμος, 2, hvori man døer; ἐνθνήσιμα αἵματα, Æsch. Ag.; af — ἐν-θνήσκω, irr., f. -θανοῦμαι, døer deri, derved, deraf. — ἐνθόλερος, 2, (θολερός), tilsmudset. — ἔνθορε, ep. f. ἐνέθορε, 3 sing. aor. 2 til ἐνθρώσκω. — ἐν-θορέω, sild. Biform f. ἐνθρώσκω. — ἔνθορος, 2, (ἐνθορεῖν), besprungen, drægtig, Nic. — ἔνθους, ουν, ctr. f. ἔνθεος. — † ἐνθουσιάζω, o. ἐνθουσιάω, Xen., er ἔνθεος, ἔνθους, begeistret; 2) er ude af mig selv, raser; df. — ἐνθουσίασις, ἡ, o. ἐνθουσιασμός, ὁ, Begeistring, Sværmeri; 2) heftig Lidenskab, lidenskabelig Attraa efter noget; — ἐνθουσιαστής, οῦ, ὁ, en Begeistret, en Sværmer; — ἐνθουσιαστικός, 3, adv. -κῶς, begeistret, sværmende; 2) act., begeistrende; o. — ἐνθουσιώδης, 2, adv. -ώδως, (εἶδος), = frgd.

ἐνθράσσω, -ττω, = ἐνταράσσω. — ἐνθρέψασθαι, inf. aor. 1 med. af ἐντρέφω, Hom. — ἐν-θρηνέω, klager el. sørger deri, derover. — ἐν-θρίακτος [ῑ], 2, (θριάζω), begeistret, henreven, Soph. — ἐν-θριόω, (θρῖον), indvikler i et Figenblad; alm. indvikler, indhyller, Ar. — ἐν-θρονίζω, sætter el. hæver paa Thronen; – denne Handling, ἐνθρονισμός, ὁ; – hørende dertil, ἐνθρονιστικός, 3. — ἔνθρονος, 2, vgs. ἐνθρόνιος, 2, (θρόνος), paa en Stol el. en Throne, hørende dertil. — ἐν-θρυλλέω, vgs. -θρυλλίζω, hvisker el. sladdrer til nogen, bibringer hemmeligen, τινί τι; jf.

ἐντρυλλίζω. — ἐνϑρύπτης, ου, ὁ, som bryder el. brækker deri; v. — ἔνϑρυπτος, 2, brudt el. brækket deri; τὸ ἔνϑρυπτον, etslags Bagværk; af — ἐνϑρύπτω, *irr.*, bryder el. brækker deri. — ἔνϑρυσκον, τό, etslags Skiermplante, ogs. ἄνϑρυσκον. — ἐν-ϑρώσκω, *ir. f.* -ϑοροῦμαι, *aor.* ἐνέϑορον, *ep.* ἔνϑορον, springer deri, μέσῳ πόντῳ, *Hom.*; springer løs derpaa, ὁμίλῳ, *id.*; λὰξ ἔνϑορεν - ἰσχίῳ, sprang til og sparkede, *Od.* 17, 233.

ἐν-ϑῡμέομαι, *f.* ήσομαι, *aor.* ἐνεϑυμήϑην, tager til Hierte, betænker, overveier, overlægger, *c. acc.*, *ex.* ἐνϑυμούμενοι τὰς - ξυμφοράς, *Thuc.* 5, 32; bes. ἐνϑυμ. τοῦτο *s.* ταῦτα, ὅτι -, ogs. m. ὅτι, οἷον, v. dl., *Xen.*, ogs. *c. gen.*, *ex.* *Xen. M. S.* 3, 6, 16, 17; ogs. *c. part.*, *ex.* οὐκ ἐντεϑύμηται - ἐπαιρούμενος, *Thuc.* 1, 120, jf. *Xen. Hell.* 4, 4, 19; ogs. udfinder, optænker; κράτιστος ἐνϑυμηϑῆναι γενόμενος, *Thuc.* 8, 68; - 2) mærker mig noget, d. e. vredes derover, *c. acc.*, *Æsch. Eum.* 222; - 3) attraaer el. begierer heftigen; alm. er i heftig Lidenskab; df. — ἐνϑύμημα, τό, hvad man tager til Hierte, overveier, overlægger, v. s. v.; df. Tanke, Betragtning; Indfald, Paafund, *Xen. Anab.* 3, 5, 12; 2) Mening, Hensigt, Indhold, *ex.* af en Lov; 3) etslags Maade at slutte el. argumentere paa; - *dim.* ἐνϑυμημάτιον, τό; df. — ἐνϑυμηματικός, 3, hørende til et ἐνϑύμημα Bem. 3, som er øvet i dette Slags Slutninger; v. — ἐνϑυμηματώδης, 2, (εἶδος), som ligner et ἐνϑύμημα Bem. 3; ogs. alm. = frgd.

ἐνϑύμησις, ἡ, Overveielse, Overlæggelse; v. — ἐνϑυμία, ἡ, Betragtning, Tanke; ἐς ἐνϑυμίαν τινὶ προβάλλειν τι, at minde nogen om noget, *Thuc.*; (af ἐνϑυμέομαι). — ἐν-ϑῡμιάω, roger el. brænder Rogelse deri. — ἐνϑυμίζομαι, = ἐνϑυμέομαι. — ἐνϑύμιος, 2, (ϑυμός), som er i Sielen, som man overlægger el. betænker; *b)* som man tager sig nær, *ex. Od.* 13, 421; ἐνϑύμιον ποιεῖσϑαι τι, h. *Herod.* ogs. ἐνϑύμιστον π. τ., at tage sig noget nær, at giore sig en Samvittighedssag af noget; ligel. ἐνϑύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρόν, Samvittigheden slog ham, *Herod.* 8, 54; *c)* alm. som tynger Hiertet, sorgelig, ulykkelig, *ex.* ἐνϑύμιοι εὐναί, ulykkeligt Ægteskab, *Trag.* — ἐνϑῡμιστός, 3, (ἐνϑυμίζομαι), = ἐνϑύμιος, *Herod.* 2, 175, see u. frgd., Bem. *b.* — ἔνϑῡμος, 2, (ϑυμός), modig. — ἐνϑωρᾱκίζω, iforer Pandseret; df. *part. pf. pass.*, ἐντεϑωρακισμένοι, som ere iforte Pandser el. Harnisk, *Xen.*

ἐνί, *poët.* v. *jon.* f. ἐν, ogs. i Sammensætninger. — ἑνί, *dat. sing.* af εἷς, ἕν. — ἔνι, bes. *att.* f. ἔνεστι, det er deri; et er tilladt, muligt, v. s. v., see ἔνειμι.

ἑνιαῖος, 3, (εἷς, ἕν), enkelt, sild. — ἐνιαυσιαῖος, 3, sædv. ἐνιαύσιος, 2, ogs. 3, aarsgammel, σῦς, *Od.*; *b)* aarlig, γέρας, *grus*, som indfinder sig el. som høres hvert Aar, *Hes.*; *c)* som varer et Aar; ἐνιαυσία ὁδός, *Xen.*; v. — ἐνιαυτίζω, tilbringer el. lever et Aar; at vare et Aar; af — ἐνιαυτός, ὁ, Aaret, *annus*; Διὸς ἐνιαυτοί, som Zeus ordner, *Il.*; ἐνιαυτοῦ, v. κατ' ἐνιαυτόν, aarligen, hvert Aar, *Xen.*; περιϊόντι τῷ ἐνιαυτῷ, da Aaret var til Ende, *id. Hell.* 3, 2, 25; - oprindel. skal ἐνιαυτός betegne et bestemt Tidsrum el. Kredsløb af Tid, ligesom *Ar. Ran.* 347 har χρονίους ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτούς, jf. *Od.* 1, 16; - (skal være af ἔνος, *annus*; Afledningen ἐνὶ αὐτῷ, holder *Pass.* for blot Ordspil); df. — ἐνιαυτοφανής, 2, (φαίνομαι), som viser sig aarligen; v. — ἐνιαυτοφορεῖν, at være - ἐνιαυτοφόρος, 2, (φέρω), som bærer sin Frugt i et Aar, som bruger hele Aaret til at modne sin Frugt.

ἐν-ἰαύω, sover deri, opholder mig deri, *c. dat.*, *Hom.* — ἐνιαχῇ, *Hes.*, v. ἐνιαχοῦ, *adv.*, (ἔνιοι), paa mangt et Sted; mangengang, nu og da, undertiden. — ἐν-ἰάχω, toner el. lader tone deri. — ἐνιβάλλω, ἐνιβλάπτω, *poët.* f. ἐμβάλλω, *etc.* — ἐνίγυιος, 2, (ἕν, γυῖον), lam paa eet Lem, bes. paa den ene Fod; 2) = συμφυής. — ἐνιδεῖν, *inf.* til *ind.* ἐνεῖδον; ἐνιδεῖν τινί τι, at bemærke noget hos nogen, *Xen.* — ἐν-ἱδρόω, sveder deri; sveder af Anstrængelse. — ἐνιδρύω [ῠ], ogs. -ιδρύνω [ῡ], *f.* ύσω [ῡ], sætter, stiller derind, deri; befæster el. begrunder deri. — ἐν-ἱζάνω, = ἐνίζω. — ἐνιζεύγνυμι, *poët.* f. ἐνζεύγνυμι. — ἐνίζημα, τό, Sæde deri; 2) det deri Siddende; v. — ἐνίζησις, ἡ, Sidden el. at sidde deri; af — ἐν-ἵζω, *irr.*, *f.* ἐνιζήσω, sætter derind, deri, derpaa; 2) *intr.* v. *in med.*, sidder deri, derved, derpaa. — ἑνίζω, (ἕν, εἷς), forener, forbinder.

ἐν-ἵημι [oftest *ep.* ῐη, *att.* ῑη], *irr.*, *f.* ἐνήσω, *aor.* ἐνῆκα, *ep.* ἐνέηκα, sender, bringer, lader, sætter derind el. deri, τινί τι, *ex.* νηυσὶν ἐνίετε [ῑ] - πῦρ, kaster el. sætter Ild paa dem, *Il.* 12, 441; ogs. ἐς τὰς πόλις ἐνιέντες πῦρ, *Herod.* 8, 32; *b)* *transl.*, indgiver, bibringer, μένος τινί, ϑάρσος τινὶ ἐνὶ στήϑεσσι, v. dl., *Hom.*; men ogs. omvendt, τὸν ἐνέηκε πόνοις, har styrtet ham i Lidelser, *ib.*; jf. *Il.* 9, 696, ogs. *Od.* 15, 198, hvor man h. ὁμοφροσύνῃσι ἐνήσει - supplerer ἡμᾶς, skal

giøre os endnu mere eendrægtige; c) fieldnere m. udeladt *acc.*, *ex.* ἐνήσομεν εὔρεϊ πόντῳ, *sc.* νῆα, vi ville stikke i Søen, *Od.* 2, 295; ligel. ἐνίει, *sc.* ἑαυτὸν *s.* ἵππον, red til, skyndte sig, *Xen. Cyr.* 7, 1, 29; *in med.*, σαλπίγγων ἐνίεσθαι, at støde i Trompeten, *Diod.*

ἐνικατατίθημι, *poët.* f. ἐγκατατ.; df. ἐνικάτθεο f. ἐγκατάθου, *Hes. Op.* 27. — ἐνικλάω, *poët.* f. ἐγκλάω, *infringo*, giennembryder; *transl.*, ἐνικλᾶν ὅ τι νοήσω, *Il.* 8, 408. — ἐνικλείω, *poët.* f. ἐγκλείω. — ἔνικμος, 2, (ἰκμάς), vædet, fugtig. — ἐν-ικνέομαι, *irr.*, kommer el. trænger derind. — ἐνικνήθω, *poët.* f. ἐγκνήθω. — ἐνικνώσσω, *poët.* f. ἐγκνώσσω. — ἑνικός, 3, (εἷς, ἕν), enkelt; ἀριθμὸς ἑνικός, *numerus singularis.* — ἐνικρίνω, *poët.* f. ἐγκρίνω. — ἐν-ίλλω, ogs. -ιλλώπτω o. -ιλλωπτέω, skieler el. kaster et haanligt Blik dertil. — ἐνιναιετάασκον, *impf. ep.* af ἐνναιετάω, = ἐνναίω. — ἐν-ιοβολέω [ῐ], indsprøiter Gift, forgifter. — ἔνιοι, 3, nogle, *Xen.*; (efter *Boeckh.* af ἔστιν οἵ, ἔνι οἵ, jf. flgd.). — ἐνίοκα, *dor.* f. ἐνίοτε, *adv.*, f. ἔστιν ὅτε, ἔνι ὅτε, noglegange, nu og da, undertiden; jf. ἔνιοι.

ἐνῑπή, ἡ, (ἐνίπτω), streng Tiltale el. Formaning, h. *Hom.* oftest ἀργαλέη, ἔκπαγλος, κρατερὴ ἐνιπή, unde r. ogs. *absol.* Dadel, Trusel, *ex. Od.* 5, 446; alm. Bebreidelse, Skieldsord; ψευδέων ἐνιπά, *Pind. Ol.* 10, 8; *b)* sild. *poët.* ogs. Tryk; df. ἐνιπὴ ἡλίου, Solbrand; ἐνιπὴ δίψους, heftig Torst, o. dl., *Opp.* — ἐνίπλειος, 2, *poët.* f. ἔμπλεος, fuld, opfyldt, *Od.* — ἐνιπλήσασθαι, ἐνιπλησθῆναι, etc., *poët.* f. ἐμπλήσασθαι, πλ.; *aor.* til ἐμπίπλημι. *Od.* — ἐνιπλήσσω, *poët.* f. ἐμπλήσσω, *Hom.* — ἐνιππάζομαι, (ἱππάζω), o. ἐν-ιππεύω, rider el. kiører deri, derind, derigiennem. — ἐνιπρήθω, *poët.* f. ἐμπρήθω, *Il.* — ἐνιπτάζω, *poët.* forlæng. af ἐνίπτω, *Ap. Rh.* — ἐνιπτύω, *poët.* f. ἐμπτύω.

ἐνίπτω, *ep.* 3 *sing. aor.* 2 ἐνίπαπε, o. ἐνένῑπε, (ikke ἐνένιπτε, *Buttm.*), egentl. tiltaler; formaner, *ex.* κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, han formanede el. tilskyndte sit Hierte, *Od.* 20, 17; ligel. ἀδείας ἐνίπτων ἐλπίδας, *Pind. Pyth.* 4, 358; – *b)* sædv. tiltaler strængt el. krænkende, irettesætter, udskielder, o. dl., v. m. tilføiet *dat.* αἰσχροῖς ἐπέεσσι, κακῷ μύθῳ, o. dl., *Hom.*; ogs. Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπε, *Od.* 18, 321; ogs. *absol.*, *ex.* εἴτις με καὶ ἄλλος - ἐνίπτοι, om end den eller den skændte paa mig, *Il.* 24, 768; jf. ogs. ἐνιπή, o. ἐνίσσω; (efter *Ruhnk.* af ἴπτω, efter *Buttm.* af *inus.* νίπω, o. besl. m. νεικέω; ogs. efter *Pass.* aldeles forskielligt fra ἐνίσπω).

ἐνισκέλλω, ἐνισκήπτω, o. ἐνισκίμπτω, *poët.* f. ἐνσκέλλω, etc. — ἐνίσπω, *f.* ἐνίψω, ogs. ἐνισπήσω, *aor.* 2 *inf.* ἐνισπεῖν, *imperat.* ἔνισπε, episk Biform af ἐνέπω, ἐννέπω, tiltaler, beretter, forkynder, μῦθόν τινι, o. dl., *Hom.*; ogs. *absol.*, siger, taler, *ex.* ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ, *Od.* 17, 529; (besl. m. εἰπεῖν; jf. ogs. ἐνιπή). — ἐνίσσω, Biform af ἐνίπτω, udskielder, mishandler, *Hom.*

ἐν-ίστημι, *f.* ἐνστήσω, henstiller, hensætter deri, derved, derpaa, derimellem, τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας, *Xen.*; — 2) *intr.*, *in aor.* 2, *pf.* o. *plqupf. act.*, o. *in med.*, egentl. stiller mig el. staaer deri, derved, i Nærheden; df. – *a)* at forestaae, at begynde; ὁ τότε ἐνστὰς πόλεμος, den da forestaaende el. overhængende Krig, *Dem. p.* 255; ἐνισταμένου θέρους, med den begyndende Sommer; ἐνεστηκώς, o. ἐνεστώς, forestaaende, ogs. nærværende; περὶ τῶν ἐνεστηκότων πραγμάτων (βουλεύσασθαι), *Xen. Hell.* 2, 1, 6; ὁ ἐνεστὼς χρόνος, *tempus præsens, gramm.*; – *b)* staaer el. stiller mig derimod, modsætter mig, τινί *s.* πρός τι; ogs. gior Indsigelse (for Retten), protesterer; – *c)* at vinde i Fasthed; om flydende Sager, at stivne, at fryse, løbe sammen, o. dl.; — 3) *in med. c. acc.*, begynder paa noget, indleder el. foretager noget, *instituo*, πράγματα, *Dem.*; ὁ τοῦτον τὸν ἀγῶνα ἐνστησάμενος, *id. p.* 227; ligel. ἐνίστασθαι δίκην, πόλεμον, o. dl., at indlede en Klage, at begynde en Krig.

ἔνισχνος, 2, (ἰσχνός), noget maver, *Nic.* — ἐν-ισχυρίζομαι, stoler paa noget, τινί, beraaber mig derpaa, *Dem.*; gior mig stærk, anstiller mig stærk. — ἐν-ισχύω, er el. bliver stærk deri. — ἐν-ίσχω, = ἐνέχω; *pass.*, τὸ πλοῖον - ἐνίσχεσθαι, at det standsedes, hindredes fra at fortsætte Reisen, *Herod.* 4, 43. — ἐνιτρέφω, *poët.* f. ἐντρέφω, *Il.* — ἐνιφέρβομαι, *poët.* f. ἐμφέρβομαι, mætter mig deri, dermed, *Mosch.* — ἐνιχρίμπτω, *poët.* f. ἐγχρίμπτω, *Il.* — ἐνιψάω, *poët.* f. ἐμψάω. — ἐνλακκεύω, f. ἐλλακκεύω, (λάκκος), indspærrer i en Kielder; sild. indspærrer i et Kloster; jf. ἐνσηκάζω.

ἐνναέτειρα, ἡ, *fem.* af - ἐνναετήρ, ῆρος, ὁ, (ἐνναίω), Indvaaner, Beboer. — ἐνναετηρίς, ίδος, ἡ, Tidsrum af 9 Aar; o. — ἐνναέτηρος, 2, = flgd., *Hes.*; af — ἐνναετής, 2, (ἐννέα, ἔτος), 9aarig; *neutr.* ἐννάετες, som *adverb.*, i 9 Aar, *Hes. Theog.* 801. — ἐνναέτης, ου, ὁ, = ἐνναετήρ, Indvaaner, χώρης,

poët. — ἐνναετίζω, vedbliver el. holder ud i 9 Aar; v. — ἐνναέτις, ιδος, ἡ, 9aarig; (af ἐννέα, ἔτος). — ἐνναίρω, *poët.* f. ἐναίρω, *Batr.* — ἐν-ναίω, *irr.*, boer deri, *c. dat.*; 2) beboer, *c. acc.* — ἐννάκις, *adv.*, 9gange; v. — ἐννακόσιοι, 3, 900; df. — ἐννακοσιοστός, 3, den 900ste; (af ἐννέα). — ἐννάσσαντο, *ep.* f. ἐνάσαντο, *aor.* 1 *med.* til ἐνναίω. — ἐνναταῖος, 3, paa 9de Dag, *Thuc.*; af — ἔννᾰτος, 3, *att.* ἔνατος, (ἐννέα), den 9de; τὰ ἔννατα, *sc.* ἱερά, Dødeoffer paa den 9de Dag efter Begravelsen, Romernes *sacra novendialia.* — ἐν-ναυᾱγέω, lider Skibbrud deri. — ἐνναυλοχέω, = ναυλοχέω ἐν –. — ἐν-ναυμαχέω, leverer et Søslag deri. — ἐν-ναυπηγέω, bygger Skibe deri, *Thuc.*

†ἐννέα, οἱ, αἱ, τά, *indecl.*, 9; (om ἐννέα, som helligt Tal, *vid. Passow.*, som ogs. anmærker Slægtskabet imellem νέος, ἐννέα, *novus, novem, etc.*); df. — ἐννεάβοιος, 2, (βοῦς), 9 Øxen værd; — ἐννεαγήρως, ω, ὁ, ἡ, (γῆρας), som giennemlever 9 Menneskealdre, *poët.*; v. — ἐννεάδεσμος, 2, (δεσμός), med 9 Baand, Sammenføininger, Led. — ἐννεαδικός, 3, (ἐννεάς), hørende til Nitallet; — ἐν-νεάζω, tilbringer Ungdommen deri; ῥόδον ἦρι ἐννεάδαν, den om Foraaret blomstrende Rose. — †ἐννεακαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, (ἐννέα, δέκα), 19; df. — ἐννεακαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ, Tidsrum af 19 Aar; v. – ἐννεακαιδεκαέτης, ου, ὁ, 19aarig; (af ἔτος). — ἐννεακαιδεκαπλασίων, ονος, 2, 19fold; v. — ἐννεακαιδεκαταῖος, 3, paa den 19de Dag; i 19 Dage; af – ἐννεακαιδέκατος, 3, den 19de; selv 19de, el. med 18 andre. — ἐννεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις, *adv.*, 729gange, *Plat.*

*ἐννεάκεντρος, 2, (κέντρον), med 9 Pigge el. Spidser; — ἐννεάκις, *adv.*, som ἐννάκις, 9gange; — ἐννεάκλῑνος, 2, (κλίνη), med 9 Bordbænke; — ἐννεάκρουνος, 2, (κρουνός), med 9 Kilder el. Rør; ἡ Ἐνν., et Springvand i Athenen, tidligere Καλλιῤῥόη, *Thuc.* 2, 15; — ἐννεάκυκλος, 2, (κύκλος), i el. med 9 Kredse; — ἐννεάλῐνος, 2, (λίνον), med 9 Traade; — ἐννεάμηνος, 2, (μήν), af el. i 9 Maaneder, *Herod.*; — ἐννεάμυκλος, 2, med 9 Striber el. Folder, jf. μύκλα; — ἐννεάνυχες, *adv.*, (νύξ), i 9 Nætter; — ἐννεάπηχυς, υ, (πῆχυς), 9 Alen lang; — ἐννεαπλάσιος, 2, 9fold; — ἐννεάπους, ὁ, ἡ, *neutr.* -πουν, *gen.* -ποδος, (πούς), med 9 Fødder; 9 Fod lang; — ἐννεάπῠλος, 2, (πύλη), med 9 Porte; — ἐννεάς, άδος, ἡ, Tallet 9; et Antal af 9; — ἐννεάστεγος, 2, (στέγη), med 9 Stokværk; — ἐννεασύλλαβος, 2, (συλλαβή), med 9 Stavelser; — ἐννεάφθογγος, 2, (φθόγγος), v. ἐννεάφωνος, 2, (φωνή), med 9 Toner el. Stemmer; — ἐννεάχῑλοι, 3, *ep.* f. ἐννάκις χίλιοι, 9000, *Il.*; — ἐννεάχορδος, 2, (χορδή), med 9 Strænge; v. — ἐννεάψῡχος, 2, (ψυχή), med 9fold Liv; – (af ἐννέα).

ἐν-νεκρόω, døder deri; *in med.*, døer hen deri. — ἐννεμέθω, *poët.* f. ἐν-νέμω, tildeler el. fordeler deri; *in med.*, græsser, dvæler, lever deri. — ἐννενήκοντα, med Afledn., slettere Former f. ἐνενήκοντα, *etc.* — ἔννεον, *ep.* f. ἔνεον, *impf.* af νέω, svømmer, *Il.* — ἐννεόργυιος, 2, (ἐννέα, ὀργυιά), 9 Favn lang, *Od.* — ἐννεός, 3; slettere Skrivem. f. ἐνεός. — ἐν-νεοσσεύω, -ττεύω, bygger Rede el. udruger deri, derpaa. — ἐν-νεοτροφέω, opdrager, opføder Ynglingen el. som Yngling deri. — ἐννέπω, *poët.* f. ἐνέπω. — ἐννεσία, ἡ, (ἐν, ἵημι), Indgivelse, Raad, Befaling; κείνης ἐννεσίῃσιν, paa hendes Tilskyndelse, *Il.* 5, 894; derfor i Prosa ἔνεσις. — ἐννέωρος, 2, (ἐννέα, ὥρα), 9aarig; ἐννέωρος βασιλεύς, i 9 Aar, *Od.*; [h. *Hom.* altid ved Sammensmeltning af εω, *trisyll.*].

ἐννήκοντα, *ep.* f. ἐνενήκοντα, *Od.* 19, 174. — ἐννῆμαρ, *adv.*, (ἦμαρ), i 9 Dage, *Hom.*; — ἐννήρης, 2, (ἄρω), med 9 Rorbænke, ναῦς; v. — ἐννηύοκλος, 2, (ὄκλος), med 9 Hanker el. Stropper; (af ἐννέα). — ἔννηφιν, *Hes.*, see u. ἔνη. — ἐν-νήχομαι, svømmer deri. — ἐν-νοέω, *irr.*, ogs. *in med.*, *a)* har i Sinde, tænker, agter; *b)* betænker, overveier, eftertænker; ὁ δ' ἐννώσας (f. ἐννοήσας) τὰ λεγόμενα, *Herod.*; *c)* indseer, bemærker, begriber; *d)* udtænker, udfinder, *ex. Xen. Anab.* 2, 2, 10; *e)* tænker, mener, m. ὅτι, *id.*; *f)* finder betænkeligt, frygter, m. μή, *ex. ib.* 4, 2, 13; – 2) om Ting, Ord, o. dl., at antyde, at vække en Forestilling, *ex.* τό μοι ξυμβεβηκός τι ποτ' ἐννοεῖ, *Plat. Apol.* 31; (*jon.* sammendrages οη til ω, *vid.* Bem. *b*)).

*ἐννόημα, τό, Tanke, Betragtning; df. – ἐννοηματικός, 3, rig paa Tanke el. Indhold, *ex.* et Skrift; — ἐννόησις, ἡ, Handlingen ἐννοεῖν, at betænke, overveie, betragte, begribe, *Plut.*; v. — ἐννοητικός, 3, eftertænkende, tænksom; – (af ἐννοέω). — ἔννοια, ἡ, (νοῦς), Tanke, Begreb, Forestilling; Overveielse, Betragtning; Forestillingsevne, Forstand, *mens.* — ἐννομολέσχης, 2, (νόμος, λέσχη), som snakker el. taler om Love; af — ἔννομος, 2,

adv. -νόμως, (νόμος), lovmæssig, lovlig, lovbestemt, under Lovene; retfærdig, retskaffen; — 2) (νομός), som boer el. nærer sig deri, γᾶς, *Æsch. Suppl.* 563. — ἔννοος, 2, *ctr.* ἔννους, (νόος), forstandig, indsigtsfuld; eftertænksom, sindig; ἔννους γίγνεται, han kommer til at tænke paa, det falder ham ind, *Dem. p.* 876.

ἔννος, *s.* ἔννος, 3, som ἔνος, ἕνος, aarsgammel; fra forrige Aar. — ἐννοσίγαιος, ὁ, f. ἐνοσίγ., (γαῖα, γῆ), Jordrysteren, h. *Hom. epith.* til Poseidon; sild. som *adject.*, rystende Jorden; o. — ἐννοσίδας, ὁ, = frgd., *Pind. Pyth.* 4, 58; enten af δᾶ, *dor.* f. γῆ, el. umiddelbart af — ἔννοσις, ἡ, *poët.* f. ἔνοσις; df. — ἐννοσίφυλλος, 2, ogs. εἰνοσίφ., *poët.* f. ἐνοσίφυλλος, som ryster el. bevæger Bladene; df. *poët.* ὄρος, ἐννοσίφ., med tyk Skov. — ἐννοσσεύω, ogs. ἐννοσσοποιέω, = ἐννεοσσεύω. — ἐννότιος, 3, o. ἔννοτος, 2, (νοτία), befugtet, fugtig. — ἐννυκτερεύω, som ἐννυχεύω, overnatter deri.

ἕννυμι, *jon.* ogs. εἵνυμι, *f.* ἕσω, *jon.* ἕσσω, *f. med.* ἕσομαι, *aor.* ἕσσα, *inf.* ἕσαι, *aor. med.* ἑσσάμην, *ep.* ogs. ἐεσσάμην, (*spir. asp.* formedelst d. oprindel. Digamma), *pf. pass.* εἷμαι, *etc.*, 3 *pl. plqupf.* εἵατο, ogs. af ἕσμαι, 2 o. 3 *sing. plqupf.* ἕσσο, ἕστο, *ep.* ogs. ἕεστο; — paaklæder, iforer, undert. m. dobbelt *acc.*, *ex.* σὲ χλαῖναν — ἕσσει, *Od.* 15, 338; *b) in med.* o. *pass.*, iforer mig, er ifort, *c. acc. rei*, *ex.* περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, *Hom.*; ogs. ruster mig, er rustet, τεύχεα, med Vaaben, *id.*; ἕσσαντο — νώροπα χαλκόν, *Il.* 14, 383; ogs. ἀσπίδας — ἑσσάμενοι, bedækkende sig med Skiolde, *ib.* 14, 372; alm. omgiver mig med, indhyller mig i, νεφέλην, Taage, ἠέρα, Mørke, *Il.*; men λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, en Steenkiortel var du bleven ifort, stenet var du bleven, *Il.* 3, 57; sild. ogs. ἕσσασθαι γῆν, at blive begravet; — (ἕννυμι bruges alene *poët.*, derfor i Prosa oftest ἀμφιέννυμι).

ἐννυός, *s.* ἐνυός, ἡ, som νυός, Svigerdatter. — ἐν-νυστάζω, *f.* άξω; sover ind derved, derover. — ἐννυχεύω, som ἐννυκτερεύω, sover, overnatter, opholder mig deri, ἔν τινι, *Soph. Antig.* 784. — ἐννύχιος, 3, *att.* ogs. 2, o. ἔννυχος, 2, (νύξ), natlig, om Natten; Ἐννύχιαι κατάγοντο (νῆες), landede om Natten, *Od.* 3, 178. — ἐννῶσαι, ἐννώσας, *jon.* f. ἐννοῆσαι, *etc.*, *Herod.* — ἐννωτιαῖος, 3, (νῶτος), som befinder sig paa Ryggen. — ἐνόδια, τά, etslags Garn el. Snare, som opstilledes paa Veiene; ἐνόδια καὶ δίκτυα, *Xen. Cyn.* 3, 4; egentl. *neutr.* af — ἐνόδιος, 3, *att.* ogs. 2, *jon.* ogs. εἰνόδιος, som er el. befinder sig paa Veien; til at bruge paa Veien; bes. ogs. som *epith.* til Veienes Skytsgud, Hermes, ogs. til Hekate o. Persephone; o. — ἐνοδίτης, ου, ὁ, *fem.* -δῖτις, ιδος, ἡ, = frgd.; (af ὁδός). — ἔνοδμος, 2, (ὀδμή), lugtende, duftende, frisk.

ἑνοειδής, *adv.* -δῶς, (ἕν, εἶδος), af et enkelt Slags. — ἐνοιδής, 2, (οἶδος), ophovnet. — ἐνοικάδιος, 2, = ἐνοικίδιος. — ἐνοικειόω, = εἰσοικειόω. — ἐνοικέτης, ου, ὁ, *fem.* -κέτις, ιδος, ἡ, Indvaaner; af — ἐν-οικέω, boer deri, *c. dat.*; ogs. *absol.* οἱ ἐνοικοῦντες, Indvaanerne, *Xen.*; *transl.*, er hiemme el. erfaren deri; 2) *transit.*, beboer, πόλιν; df. — ἐνοικήσιμος, 2, beboelig, til at beboe; — ἐνοίκησις, ἡ, Beboen el. at boe deri; o. — ἐνοικητήριον, τό, Sted til at boe paa. — ἐνοικίδιος, 2, (οἰκία), som er el. befinder sig i Huset; — ἐνοικίζω, *a)* bringer el. hensætter som Indvaaner paa et Sted; *b)* optager i Huset; *c) in med.*, drager til et Sted, for at bosætte mig, *Herod.*

ἐνοικιολόγος, 2, (λέγω), som indsamler Leien; af — ἐνοίκιος, 2, (οἶκος), som befinder sig i Huset; *b)* τὸ ἐνοίκιον, Leien; *c)* τὰ ἐνοίκια, Bolig. — ἐνοικισμός, ὁ, (ἐνοικίζω), Henbringelse til et Sted; Bosættelse paa et Sted. — ἐν-οικοδομέω, bygger derpaa; 2) tilbygger, sparrer ved at bygge. — ἔνοικος, 2, (οἶκος), som boer paa et Sted; οἱ ἔνοικοι, Indvaanerne, *Xen.*; — ἐν-οικουρέω, holder mig hiemme, gaaer ikke ud; skiuler mig deri. — ἔνοινος, 2, fyldt med Viin; — ἐνοινο-φλύω, sladdrer over Vinen; o. — ἐνοινοχοέω, (χέω), οἶνον, skienker Viin deri, *Od.*; (af οἶνος). — ἐν-οκλάζω, *f.* άσω, knæler ned derpaa, deri; ἐνοκλάζειν τοῖς ὀπισθίοις, at sidde paa Bagbenene. — ἐν-ολισθαίνω, *irr.*, *f.* -σθήσω, glider el. falder deri. — ἐνόλμιος, o. ἔνολμος, 2, (ὅλμος), som sidder el. spaaer paa Trefoden.

ἐν-ομήρης, 2, forenet deri, *Nic.* — ἐν-ομιλέω, omgaaes dermed, τοῖς συγγράμμασι, studerer. — ἐν-ομματόω, forsyner med Øine. — ἐν-ομόργνυμι, *irr.*, *f.* -μόρξομαι, aftrykker deri; trykker derpaa; bes. *in med.*, aftørrer, afvisker deri, derpaa, dermed. — ἐνόν, *part. neutr.* af ἔνειμι, som *nom. absol.*, da det gaaer el. gik an, da det er el. var muligt. — ἐνόπαι, ῶν, αἱ, Ørenringe; jf. διόπαι. — ἐνοπή, ἡ, (ἐνέπω, ἐνίσπω), Lyd, Stemme; Tiltale, Tilraab, bes. Krigsskrig, df. m. μάχη, *ex. Il.* 3, 2; ogs. alm. Skrig, Klageskrig; ogs. Tone, Klang, *ex. Il.* 10, 13. — ἐν-οπλι-

ζω, udruster, bevæbner. — ἐνόπλιος, 2, som skeer i, under el. med Vaabnene; ἐνόπλιος ῥυθμός, Takt el. Melodie til Vaabendandsen; 2) = flgd.; o. — ἔνοπλος, 2, med Vaaben, udrustet, bevæbnet; (af ὅπλον). — ἐνοποιέω, er - ἐνοποιός, 2, (ποιέω), som forener, som gior til eet. — ἐνοπτρίζω, viser i et Speil, speiler; *in med.*, speiler mig; af — ἔνοπτρον, τό, (ὄψομαι), Speil, som *speculum* af *specio*.

ἐν-οράω, *irr. jon.* -ορέω, seer, bemærker, bliver vaer; τί μὲν ἄλλο ἐνορᾷς ἄμεινον τούτου, *Xen.*; ἐνορᾶν τινί τι, at mærke en noget af, *id.*; h. *acc.* staaer sædv. *part.* f. *inf.*, *ex.* οὐκ ἔφη - σφι - ἐνορᾶν ἐλευθερίην ἐπὶ ἐσομένην, *Herod.* 1, 170, jf. *Xen. Cyr.* 1, 6, 9; h. *dat. person. c. part.* staaer ogs. *inf.*, *ex. Herod.* 8, 140,2; - 2) seer derpaa, δριμύ, skarpt; df. — ἐνόρασις, ἡ, Beskuen, — ἐνόρειος, 2, (ὄρος), i Biergene. — ἐν-ορθιάζω, ophøier, forstørrer. — ἐνόριος, 2, (ὅρος), indenfor Grændserne. — ἐνόρκιος, 2, *Pind.*, o. ἔνορκος, 2, (ὅρκος), som ved Eed er forbunden til noget, τινί, ogs. *c. inf.*, *ex.* εἶναι ἔνορκον συμμαχεῖν, *Xen.*; ἔνορχος εἶπεν, bevidnede under Eed; *adv.* ἐνόρκως, edeligen; *b)* ἔνορκον, o. ἐνόρκιον, τό, en Eed; ἔνορκον ποιεῖσθαι, at aflægge en Eed, *Plat.*

ἐν-ορμάω, driver derind; tilskynder; *in med.*, iler derind. — ἐν-ορμίζω, bringer Skibet ind i en Havn el. Bugt; *in med.*, løber i Havn, lander; df. — ἐνόρμισμα, τό, Sted, hvorind man løber, Bugt, Havn, Landingsplads; o. — ἐνορμίτης, ου, ὁ, som befinder sig i en Havn el. Bugt, som lander deri. — ἐν-όρνυμι; *irr.*, *f.* ἐνόρσω, *aor.* ἐνῶρσα, opvækker, sætter i Bevægelse, γόον τινί, vækker Sorg i nogens Indre, ligel. φύζαν, ἀνάλκιδα θυμόν, indjager Frygt, Feighed, *Hom.*; *in pass.* o. *med.*, opstaaer deri; ἐνῶρτο, (*aor. syncop. pass.* f. ἐνώρετο) γέλως - θεοῖσι, *Il.* 1, 599; (h. *Hom.* alene *in aor. act.* o. *pass.*). — ἐν-ορούω, springer deri, derpaa, *c. dat.*, sædv. h. *Hom.*, anfalder fiendtligen, Τρωσί, *Il.* 16, 783. — ἐν-ορχέομαι, dandser deri. — ἐνόρχης, ου, ὁ, ἔνορχος, 2, o. ἔνορχις, ιος, ὁ, (ὄρχις), med Testikler; ἔνορχα μῆλα, Vædderlam el. Væddere (til at offres), *Il.* 23, 147.

ἔνος, s. ἕνος, ὁ, *annus*, Aaret, rimel. alene h. *gramm.*; df. *biennis*, *triennis*, *etc.*; jf. ogs. ἄφενος; df. — ἔνος, s. ἕνος, 3, som πέρυσινος, aarsgammel; fra forrige Aar; τὰς ἕνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ἑκούσας ὑπεξιέναι, de afgaaende Øvrighedspersoner, *Dem. p.* 775, jf. ogs. ἕνη καὶ νέα u. ἕνη; alm. bedaget, gammel. — ἑνός, *gen.* af εἷς, ἕν. — ἐνοσίγαιος, usædv. Form f. ἐννοσίγ.; af — ἔνοσις, ἡ, Bevægelse, Rystelse; (skal være af *inus.* ἐνόθω s. ἐνόω, ryster); df. — ἐνοσίφυλλος, 2, usædv. Form f. εἰνοσίφ.; — ἐνοσιχθών, ονος, ὁ, (χθών), Jordrysteren, h. *Hom. epith.* til Poseidon; sjld. alm. *adject.*, rystende Jorden. — ἑνότης, ητος, ἡ, (εἷς), Eenhed; Enighed. — ἔνουλα, τά, (οὖλον), det indvendige Tandkiød. — ἐνουλίζω, (οὖλος), kruser, kroller; df. — ἐνουλισμός, ὁ, Krusen, Krusning. — ἐνουράνιος, 2, (οὐρανός), i Himmelen, himmelsk. — ἐν-ουρέω, = οὐρέω ἐν -; df. — ἐνουρήθρα, ἡ, o. ἐνούρηθρον, τό; det dertil hørende Kar. — ἔνουρος, 2, (οὖρον), i Urinet. — ἐνούσιος, 2, (οὐσία), væsentlig; substantiel; 2) med Formue, rig.

ἐνοφείλομαι, (ὀφείλω, *irr.*); df. τὸ ἐν τῇ οὐσίᾳ - ἐνοφειλόμενον αὐτῷ - ἀργύριον, den Sum, der skyldtes ham, og hvorfor Formuen var pantsat, *Dem.* — ἐνοφθαλμιάω, = ἐποφθαλμιάω. — ἐνοφθαλμίζω, (ὀφθαλμίζομαι), inoculerer, indpoder; df. — ἐνοφθαλμισμός, Indpodning. — ἐνοχή, ἡ, (ἐνέχομαι), Forbindtlighed. — ἐν-οχλέω, *impf.* sædv. ἠνώχλουν, falder besværlig, bryder, τινά, nogen, τινί, med noget, ogs. λέγων, med min Tale; τοῖς κέρασι ἐνοχλεῖν, at stange, *Xen.*; *in med.*, gior mig Umage, har Bryderi; ἵνα μὴ πλεῖον ἐνοχλῆσθε περὶ τούτων, *Dem. p.* 139; *in pass.*, man bryder mig; df. — ἐνόχλησις, ἡ, Bryderi, Foruroligelse.

ἔνοχος, 2, som ἐνεχόμενος, som holdes fast deri, befæstet deri; *b)* indbegreben deri, νόμῳ, i Loven, τῇ ἀρᾷ, beladt med Forbandelse; ἔνοχος τῇ γραφῇ, som træffes af Klagen, som anklages med Rette; ἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις, skyldig deri; ogs. *c. gen.*, *ex.* δεσμοῦ ἔνοχοι, *Dem. p.* 1229. — ἔνοψις, ἡ, (ὄψομαι), Blik, Skue. — ἑνόω, (εἷς), forener.

ἐν-ῥάπτω, *f.* ψω, indsyer. — ἐν-ῥήγνυμι, *irr.*, *f.* -ῥήξω, bryder ind, bryder løs derpaa, derimod. — ἐν-ῥιγόω, fryser deri. — ἔνῥιζος, 2, (ῥίζα), rodfæster; df. — ἐν-ῥίπτω, *irr.*, *f.* ψω, kaster deri, derpaa. — ἐνρυθμικός, 3, (ῥυθμός), i el. efter Takten, taktmæssig; 2) om Talen, med Numerus el. Fald; 3) passende, afmaalt; oftere ἔῤῥυθμος. — ἐν-σακκεύω, stopper i en Sæk. — ἐν-σαρόω, feier el. tumler om deri, *poët.* — ἐν-σάττω, stopper deri, stopper fuld. — ἐν-σβέννυμι, *irr.*, *f.* -σβέσω, slukker deri. — ἐν-σείω, ryster el. styr=

ter derind, deri; slaaer, støder, kaster derind, βέλος κεραυνοῦ, slynger Lynet, *Soph. Trach.* 1089; *b) transl.*, ἐνσείσθητι, ryst dig, giennemsøg dig „*excute te*, *Arr.*; – 2) *intr.*, bryder, styrter, stormer løs derpaa, τινί, *s.* κατά τι.

ἐν-σήθω, sier deri. — ἐν-σηκάζω, (σηκός), indspærrer i en Stald; sild. indspærrer i et Kloster. — ἐν-σημαίνω, *f.* -μανῶ, betegner derpaa, derved; *in med.*, ἐνσημαίνεσθαι τὴν ὀργήν τινι, at lade nogen alvorligen føle sin Harme, *Isocr.* — ἐνσημειόομαι, (σημειόω), mærker mig el. tager mig et Mærke derpaa, *inc.* — ἔνσιμος, 2, (σιμός), noget indbøiet, bes. om Næsen. — ἐνσινής, 2, (σῖνος), beskadiget, *poët.* — ἐν-σκέλλω, indtørrer, gior haard og stiv; *pf.* ἐνέσκληκα, *intr.*, er indtørret el. fortørret. — ἐν-σκευάζω, *f.* άσω, udruster, gior til rette, ἵππους, spænder for; *in med.*, forsyner mig med noget, τί, gior mig i Stand, bes. ruster mig. — ἔνσκευος, 2, (σκευή), i Rustning, rustet; bes. forsynet med Maske. — ἐν-σκήπτω, *poët.* ἐνισκ., *f.* ψω, støtter derpaa; lader falde el. kaster derimod; ἐς ταύτην ὁ θεὸς ἐνέσκηψε βέλος, slyngede Lynet derimod, *Herod.* 4, 79; sædv. *c. dat.*, *ex. id.* 1, 105; 2) *intr.*, bryder ind el. kaster mig derpaa, *ex. Herod.* 8, 39.

ἐνσκιατροφέω, (σκιά, τρέφω), ernærer og opdrager i Skyggen, d. e. ved en indsluttet og kummerlig Levemaade; *transl.*, ἐνσκιατρ. ἐλπίδα, nærer et svagt Haab, *Plut.* — ἐν-σκίμπτω, *poët.* ἐνισκ., *f.* ψω, befæster el. hefter derpaa; Οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα, *Il.* 17, 437; *pass.*, δόρυ Οὔδει ἐνισκίμφθη, blev siddende i Jorden, *ib.*, *ex.* 16, 612; alm. = ἐνσκήπτω. — ἐν-σκιῤῥόω, ogs. -σκιρόω, forhærder deri; *in pass.*, sætter mig fast deri, *Xen.* — ἐγσκλῆναι, *inf.* af *ind.* ἐνέσκλην, *aor.* 2 til ἐνσκέλλω. — ἐν-σοβέω, gaaer stolt deri, πεδίλῳ. — ἐνσόριον, τό, (σορός), Ligkiste, Sarkophag. — ἔνσοφος, 2, = σοφός.

ἐν-σπαργανόω, indsvøber. — ἐν-σπείρω, saaer el. strøer deri; *transl.*, οὗτος ὁ λόγος πολὺς ἐνέσπαρται, er udbredt, *Xen. Cyr.* 5, 2, 30. — ἐνσπερμος, 2, (σπέρμα), forsynet med Sæd, fuld af Sæd. — ἔνσποδος, 2, (σποδός), af, i, med Aske; askefarvet. — ἔνσπονδος, 2, *adv.* -όνδως, (σπονδή), indsluttet, indbefattet i Forbundet el. Freden, *oppon.* ἔκσπονδος; alm. Forbunden, Ven; 2) der er forpligtet ved et Forbund; som holder Forbundet; forbundsmæssig, tro, som ὑπόσπονδος.

ἐν-στάζω, *f.* ξω, ogs. -σταλάζω, drypper el. lader dryppe deri; *transl.*, indgyder; Εἰ δή τοι – ἐνέστακται μένος ἠΰ, *Od.* 2, 271; jf. *Herod.* 9, 3. — *ἐνστασία, ἡ, sædv. ἔνστασις, ἡ, Begyndelse, Forehavende; bes. en ny Levevorden, m. o. u. ζωῆς, *Epict.*; 2) hvad der staaer i Veien, Hindring; bes. Modstand, Indvending, Indsigelse, Protestation; — ἐνστάτης, ου, ὁ, Modstander, Fiende, *Soph.*; o. — ἐνστατικός, 3, *qui instat*, paatrængende, voldsom, heftig; 2) som hindrer el. holder tilbage, τῆς ὁδοῦ; alm. som gior el. søger Vanskeligheder; – (af ἐνίσταμαι).

ἐν-στείνω, sammentrænger deri. — ἐν-στέλλω, *f.* -στελῶ, iforer, klæder paa; ἱππάδα στολὴν ἐνεσταλμένος, ifort en Rytterdragt, *Herod.* 1, 80. — ἐνστερνόμαντις, εως, ὁ, = στερνόμαντις. — ἐνστηθίδιος, 2, i el. paa Brystet; o. — ἐνστηθίζω, tager til Hierte, indpræger mig; (af στῆθος). — ἔνστημα, τό, (ἐνίσταμαι), som ἔνστασις, Hindring. — ἐν-στηρίζω, *f.* ίξω, befæster deri; (ἐγχείη) Γαίῃ ἐνεστήρικτο, blev siddende deri, *Il.* 21, 168. — ἐν-στίζω, *f.* ξω, stikker el. indsyer deri. — ἐν-στοιβάζω, stopper deri. — ἐνστομίζω, lægger (Bidselet, στόμιον) i Munden; df. — ἐνστόμισμα, τό, det i Munden Lagte, Bidselet. — ἐνστόμιος, o. ἔνστομος, 2, (στόμα), i Munden. — ἐνστρατοπεδεύω, = στρατοπεδεύω ἐν –, ogs. *in med.*, *Herod.*

ἐν-στρέφω, *f.* ψω, vender, dreier deri el. derind; *in med.*, ἔνθα – μηρὸς Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, dreier sig i Hofteledet, *Il.* 5, 306; *transl.*, færdes el. opholder mig paa et Sted. — ἐν-στρογγυλόω, afrunder deri. — ἐνστροφαί, ῶν, αἱ, (ἐνστρέφω), Opholdssteder, *diverticula.* — ἐνστρωφάω, = ἐνστρέφω. — ἐν-στύφω[ῠ], *f.* ψω, er noget bitter el. syrlig. — ἐνσυλλαγχάνω, = συλλαγχάνω ἐν –. — ἐνσύνθηκος, 2, (συνθήκη), = ἔνσπονδος. — ἐν-σφηνόω, indkiler, indtvinger, stopper deri. — ἐν-σφρāγίζω, *jon.* ἐνσφρηγ., trykker Seglet derpaa; bekræfter derved; indpræger, ogs. *transl.* — ἐνσχερώ, *s.* ἐν σχερῷ, *adv.*, (σχερός), uafbrudt. — ἐν-σχολάζω, o. -σχολέω, dvæler derved; beskæftiger mig dermed. — ἐνσωματίζω, o. -σωματόω, legemliggior; df. — ἐνσωμάτισις, o. ἐνσωμάτωσις, ἡ, Legemliggiørelse; af — ἐνσώματος, 2, (σῶμα), legemliggiort; legemlig.

ἔνταλμα, τό, (ἐντέλλω), = ἐντολή. — ἐν-τάμνω, *jon.* f. ἐντέμνω. — ἐν-τᾰνύω, *f.* ύσω[ῠ], *poët.* f. ἐντείνω, opspænder, τόξα, βιόν, *Od.*; ogs. *in med.*, *ib.* 21, 403; alm. udspænder, udstrækker; αὔλακας ἐντανύσαις ἤλαυνε, *Pind. Pyth.* 4, 405; ogs. *transl.*, πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάννεν, *ib.* 230. — ἔνταξις,

ἡ, (ἐντάσσω), Indordnen, Indskyden deri, derimellem, derunder. — ἐν-ταράσσω, ττω, f. ξω, afstedkommer Uro og Uorden deri, c. dat.; in med., geraader i Angest og Forvirring derved. — ἔντᾰσις, ἡ, (ἐντείνω); Anspændelse, Anstrængelse. — ἐν-τάσσω, ττω, f. ξω, indordner, stiller deri, derimellem; indskyder deri. — ἐντατικός, 3, anspændende, anstrængende; styrkende; o. — ἐντατός, 3, indspændt, bespændt (med Strænge); anspændt, anstrængt; (af ἐντείνω).

ἐνταῦθα, att. ogs. ἐνταυθί [ῑ], adv., a) om Stedet, her, der; ogs. derhen, ex. ἐνταῦθα ἐξελθεῖν, φυγεῖν, Xen.; poët. ogs. som ἐνταυθοῖ, herhid, ex. Il. 9, 597; b) om Tiden, da, derpaa, nu; forstærk. ἐνταῦθα δή, tum igitur, Xen.; c) om en Betingelse, da, i dette Fald, med dette Hensyn, o. dl.; – ofte ogs. c. gen., ex. ἐνταῦθα γῆς, hic terrarum, ἐντ. ἡλικίας, o. dl.; ἐνταῦθα τῆς πολιτείας, i denne Deel af Statsforfatningen, Dem. p. 245; o. — ἐνταυθοῖ, adv., herhid; h. Hom. ogs. m. imperat. κεῖσο, ἧσο, læg dig hid, sæt dig hid; b) att. ofte som ἐνταῦθα, her, der; ἐνταυτοῖ μὲν –, ἐνταυθοῖ δὲ –, her – hist, Xen. M. S. 4, 2, 13; (af ἐν).

*ἐνταφιάζω, er – ἐνταφιαστής, οῦ, ὁ, som paaklæder den Døde og besørger ham til Jorden; ogs. som indbalsamerer den Døde; – denne Handling, ἐνταφιασμός, ὁ; o. — ἐνταφιοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som sælger el. udleier hvad der hører til en Begravelse, libitinarius; af — ἐντάφιος, 2, (τάφος), hørende til en Begravelse el. som medgives i Graven; τὸ ἐντάφιον, Ligklæde; τὰ ἐντάφια, Begravelse. — ἔντεα, τά, Vaaben, Vaabenrustning, h. Hom. ogs. ἔντεα Ἀρήϊα; bes. ogs. Pandseret, hvf. ἔντεα δῦναι, ex. Il. 3, 339; χαλκέοισι – ἐν ἔντεσι νικῶν δρόμον, Pind. Ol. 4, 34; – 2) alm. Værktøi, Redskab, Tøi, ex. ἔντεα δαιτός, Bordtøi, Od.; ἔντεα δίφρου, ἔντεα ἵππεια, o. dl., Vogntøi, Seletøi; ἔντεα νηός, Skibsredskaber, Takkelage, Pind.; ogs. ἔντεα αὐλῶν, Fløiten, id.; – (efter Buttm. af ἕννυμι; df. ἐντύω, ἐντύνω).

ἐν-τείνω, irr., f. -τενῶ, pf. pass. ἐντέταμαι, spænder, binder fast deri, derved; pass., δίφρος – ἱμᾶσιν Ἐντέταται, er el. hænger spændt deri, Il. 5, 728; – b) transl., ἐντείνειν ῥυθμῷ καὶ μέτρῳ, ogs. εἰς μέτρον, ogs. absol. ἐντείνειν, at bringe i metrisk Form, at versificere, metro adstringere; jf. Plat. Phæd. p. 60; — 2) udspænder, udstrækker; τὰ ἐν τοῖς σώμασι – ἐντεινόμενα καὶ τὰ ἀνιέμενα, Xen. M. S. 3, 10, 7; transl., anspænder, anstrænger, ex. πρόθυμοι καὶ ἐντεταμένοι εἰς τὸ ἔργον, id.; ogs. in med., ex. τόξα ἐντείνασθαι, at spænde Buen, id.; transl., ἐντείνεσθαι τῇ διανοίᾳ περί τι; – b) ἐντείνειν m. o. u. πληγήν, plagam intendere, at bibringe et Slag; πληγὰς ἐνέτεινον ἀλλήλοις, de kom i Slagsmaal, Xen.; – c) ἐντείνειν (τὸν ἵππον) – τῷ ἀγωγεῖ, at trække ved en Line el. Tømme, Xen.

ἐν-τείρω, plager, ængster, mishandler deri. — ἐντειχίδιος, o. ἐντείχιος, 2, (τεῖχος), i el. indenfor Murene; med Mure. — ἐν-τειχίζω, opfører en Muur el. en Fæstning deri; omgiver med en Muur el. befæster deri; ὡς οὔτε ἀκροπόλεις ἐντειχίσοιεν, Xen. Hell. 4, 8, 1; – denne Handling, ἐντείχισις, ἡ. — ἐντεκμαίρομαι, (τεκμαίρω), tager mig et Tegn el. Mærke deraf; slutter el. dømmer deraf. — ἔντεκνος, 2, (τέκνον), med Børn, som har Børn. — ἐντεκνόω, avler el. føder Børn deri. — — ἐν-τελέθω, = ἐγγίγνομαι. — ἐντέλεια, ἡ, (ἐντελής), Fuldendelse, Fuldkommenhed. — ἐν-τελευτάω, ender el. døer deri, derved. — ἐντελέχεια, ἡ, Virksomhed, actus, oppon. den blotte Virkekraft, δύναμις, Aristot.; afledes sædv. af – ἐντελεχής, 2, rimel. inus., (skal være af ἐντελὲς ἔχω, jf. νουνεχής); df. adv. ἐντελεχῶς, virkeligen, i Gierningen, Plat.

ἐντελής, 2, adv. -λῶς, (τέλος), fuldendt, fuldkommen; b) heel, integer, δραχμή, Thuc.; 2) οἱ ἐντελεῖς, som οἱ ἐν τέλει, Øvrighedspersonerne. — ἐν-τέλλω, sædv. in med., paalægger, overdrager, befaler, τινί τι, ogs. ταῖς πόλεσι ἐντείλασθαι ὁδοποιεῖν, Xen. — ἐντελόμισθος, 2, (ἐντελής, μισθός), som har den fulde Sold. — ἐν-τεμενίζω, (τέμενος), opstiller i et Tempel, indvier. — ἐν-τέμνω, irr., f. -τεμῶ, indskærer, indhugger, γράμματα ἐν λίθοις, Herod.; sønderskærer; b) slagter et Offerdyr, offrer; ὡς ἥρωϊ ἐντέμνουσι, Thuc. 5, 11. — ἐντενής, 2, (ἐντείνω), indspændt; anspændt, anstrængt.

*ἐντερεύω, udtager Indvoldene; — ἐντερικός, 3, hørende til Indvoldene; — ἐντεριώνη, ἡ, o. ἐντεριωνίς, ίδος, ἡ, de indre Dele, det Indre; bes. a) den bløde Marv hos Træer og Planter; c) Indvoldene; jf. ogs. ἐντερόνεια; o. — ἐντεροκήλη, ἡ, Tarmebrok; df. – ἐντεροκηλήτης, ου, ὁ, som lider af Tarmebrok; af — †ἔντερον, τό, h. Hom. in pl., Tarme, Indvolde; men ἔντερον οἰός, Tarmestræng, som χορδή, Od. 21, 408; b) ἔντερα γῆς, de i Jorden levende Regnorme, poët.; — 2) Blære, Pung, Taske; Moderen; (ἔντερον er

oprindel. Comparativform af ἐντός); df. — ἐντερόνεια, ἡ, 1) alm. = ἐντεριώνη; 2) bes. ἐντερόνεια - εἰς τριήρεις, Tømmer til Skibsbunden el. til Rundholterne i Skibsrummet, *Ar. Equ.* 1185; jf. ἐγκοίλιος; o. — ἐντερο-πονέω, har Bugvrid, *Hipp.* — ἐντεσιεργος, s. ἐντεσιουργός, 2, (ἔντεα, ἔργον), som arbeider i Tøiet, som trækker i Seletøiet, ἡμίονοι, *Il.* ἐντεταμένως, *adv. part. pf. pass.* af ἐντείνω, anspændt, anstrængt; stærkt, heftigen, *Herod.* — ἐντεῦθεν, *att.* ogs. ἐντευθενί, *adv.*, derfra, herfra, *Od.*; *b)* fra den Tid, fra nu af; derpaa, derefter; *c)* derfor, af den Grund. — ἐντευκτικός, 3, som lader sig tale med; blid, omgængelig; o. — ἐντευξίδιον, τό, lidet Bønskrift; *dim.* af - ἔντευξις, ἡ, Sammentræffen; at gaae til nogen i et Ærende; Besøg; Hilsen, Tiltale, Samtale; Bøn, Forbøn; at læse i en Bog; (af ἐντυγχάνω). — ἐντευτλανόω, (τεῦτλον), tillaver el. koger med Rodbeder. — ἐντεφρος, 2, (τέφρα), med Aske; askefarvet. — ἐντεχνία, ἡ, Kunstfærdighed, Dygtighed; af — ἔντεχνος, 2, *adv.* -τέχνως, (τέχνη), kunstmæssig, efter Kunstens Regler, systematisk; regelmæssig; kunstig; 2) kunstkyndig, erfaren el. øvet i Kunsten.

ἐν-τήκω, *f.* ξω, smelter deri, hælder smeltet deri; *transl.*, indtrykker el. indpræger deri, gjør uudslettelig, uforglemmelig; 2) *in pf.* ἐντέτηκα, o. *in pass.*, er dybt indpræget el. uforglemmelig; ἐντακῆναι τῷ φιλεῖν, at smelte af Elskov, *Soph.* — ἐντί, *dor.* f. εἰσί, 3 *pl. præs.* af εἰμί. — ἐν-τίθημι, *f.* ἐνθήσω, sætter el. lægger derind, deri, derpaa, τινί τι; ἐντιθεὶς ἐμὲ εἰς τὰ τούτων γόνατα, *Dem.*; *transl.*, bibringer, φόβον τινί, indjager Frygt; *in med.*, tager til mig; ἔνθου, stik det i Munden, *Ar.*; τὸν σῖτον - εἰς τὸ πλοῖον ἐνθέμενοι, efter at have indladet, *Xen.*; *transl.*, κότον, χόλον ἔνθετο θυμῷ, fattede Harme, harmedes i sit Indre, *Hom.*

ἐν-τίκτω, *irr.*, *f.* -τέξω, sædv. -τέξομαι, føder el. avler deri; meddeler, bibringer med el. fra Fødselen; *transl.*, bibringer nogen en Mening, τινί τι. — ἐντιλάω, = τιλάω ἐν τ. — ἐν-τιμάω, vurderer derimod; *in pass.*, at blive beregnet derimod, *ex.* τούτῳ - ἐνετιμᾶτο τὰ χρυσία - τῶν χιλίων, de bleve beregnede ham for 1000 Drachmer el. 10 Miner, *Dem. p.* 1036. — ἔντιμος, *adv.* -τίμως, (τιμή), æret, anseet; ἐντίμως ἔχειν, at være æret, hæderlig, ærefuld; φιλοτιμία παροξύνει πρὸς τὰ καλὰ καὶ ἔντιμα, *Xen.*; τὰ θεῶν ἔντιμα, den guddommelige Ret, *Soph.*; 2) dyr, kostbar, σῖτος, *Dem.*; df. — ἐντιμότης, ἡ, Ære, Værdighed, Anseelse. — ἐν-τμήγω, *irr.*, *f.* ξω, *ep.* = ἐντέμνω. — ἔντμημα, τό, ogs. ἔντμησις, ἡ, det Indskaarne, Indsnit.

ἔντο, 3 *pl. aor.* 2 *med.* af ἵημι, h. *Hom.* altid i Forbindelsen, ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, efterat de havde stillet Lysten til Mad og Drikke, hvor man sædv. forbinder ἔρον ἐξέντο. — ἐντοίχιος, 2, (τοῖχος), ved Væggen. — ἐντοκος, 2, (τόκος), fødende. — ἐντολή, ἡ, (ἐντέλλω), Befaling, overdraget Ærinde, *mandatum*; ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογεῖσθαι, at forsvare sig ved el. igiennem en anden. — ἐν-τολμάω, er dristig el. mandig deri, derved. — ἔντομα, τά, see u. ἔντομος. — ἐντομή, ἡ, Indskæren; Indsnit; Kloft, snævert Pas; — ἐντομίας, ου, ὁ, Castrat; — ἐντομίς, ίδος, ἡ, Indsnit, LXX; o. — ἔντομος, 2, indskaaren, skaaren; - 2) τὰ ἔντομα, *a) sc.* σφάγια, Offerdyr, bes. ved Eedsaflæggelse el. til Dødeoffere; *b) sc.* ζῶα, Insecter, (af ἐντέμνω).

ἐντονία, ἡ, Anspændelse, Anstrængelse; af — ἔντονος, 2, *adv.* -τόνως, (ἐντείνω), anspændt, anstrængt; rask, heftig, hidsig; ὁ ἔντονος h. *Plat.*, = frgd. — ἐντόπιος, 2, o. ἔντοπος, 2, (τόπος), som befinder sig paa Stedet; ὁ ἐντόπιος, en Indvaaner. — ἐν-τορεύω, indgraver, indhugger, bes. om halvophøiet Arbeide. — ἐντορνεύω, dreier el. afrunder deri. — ἔντορνος, 2, (τόρνος), afdreiet, afrundet; *transl.*, tilrundet, om Udtrykket. — ἔντος, τό, sield. *nom. sing.* til ἔντεα, τά, s. m. s. — ἐντός, *adv.*, (ἐν), *intus*, inde, indenfor; ἐντὸς εἴργειν, at indelukke, *Hom.*; ofte *c. gen.*, *ex.* ἐντὸς τοῦ ἱματίου χεῖρα ἔχειν, *Xen.*; *transl.*, ἐντὸς ἑαυτοῦ (γίγνεσθαι), at beholde sin Fatning, *Herod.* 1,47; ἐντὸς ποταμοῦ, paa denne Side af Floden; ἐντὸς ἑσπέρας, inden Aften; df. — ἔντοσθε(ν), ogs. ἔντοσθι, *adv.*, = ἐντός; df. - ἐντοσθίδιος, 2, indeutil; τὰ ἐντοσθίδια, ogs. ἐντόσθια, som ἔγκατα, ἔνδινα, Indvoldene, ogs. ἐντοστηθίδια, s. ἐνστηθίδια, τά, af στῆθος.

ἐντραγεῖν, *inf. aor.* 2 til ἐντρώγω. — ἐν-τραγῳδέω, τινί, fører store Ord imod nogen, *Luc.* — ἔντρανος, 2, (τρανής), giennemborende, giennemtrængende; tydelig. — ἐν-τραπεζίτης, ου, ὁ, *fem.* -ζῖτις, ιδος, ἡ, Bordven, Snyltegiest. — ἐν-τρᾱχύς, ύ, meget skarp, ru el. hvas. — ἐντρεπτικός, 3, *adv.* -κῶς, som lader sig bringe til Erkiendelse, som føler Skam over noget, *oppon.* skamløs; ogs. alm. som skammer sig, skamfuld; 2) hørende el. skikket til at bringe

til Erkiendelse el. til at beskæmme; af — ἐν-τρέπω, f. ψω, vender el. dreier om; sædv. *transl.*, bringer til Besindelse el. til at gaae i sig selv; οὐδέ νύ σοί περ Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, endnu røres ikke dit Hierte, *Il.* 15, 554; *att.* sædv. *in med.* *c. gen.*, bekymrer mig om noget, bærer Omsorg derfor, *Trag.*; ligel. τοῦ μὲν πλεονεκτεῖν ἐπιμελούμενος -, τοῦ δὲ καλοῦ καὶ φίλων μηδὲν ἐντρεπόμενος, *Xen. Hell.* 2, 3, 53; fra *Plut.* ogs. *c. acc.*, skammer mig ved noget, frygter derfor.

ἐν-τρέφω, *irr.*, *f.* -θρέψω, opdrager deri, bibringer ved Opdragelsen; ogs. *in med.*, *ex.* φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη, *Hes. Op.* 779; *pass.*, ἐντρέφεταί μοί τι, er mig indpræntet ved Opdragelsen, *Xen.* — ἐντρέχεια, ἡ, Klogskab, Snildhed, Opmærksomhed, Overlæg, *solertia*; af — ἐντρεχής, 2, *adv.* -χῶς, som *solers*, klog, forstandig, snild, listig, øvet, ἐν πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις, *Plat.*; af — ἐν-τρέχω, *f.* ἐνδραμοῦμαι, løber derind, kommer let derind; εἰ - ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα, om de passede i Rustningen, *Il.* 19, 385; 2) sniger mig derind, bliver hængende derved; paakommer, *incesso*.

ἐντριβής, 2, gneden derpaa; øvet, prøvet, erfaren i noget, ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισι, *Soph. Antig.* 177; af — ἐντρίβω [ῑ], *f.* ψω, indgnider, *ex.* Sminke, Salve, o. dl., *transl.*, κακόν τινι, tilføier ondt, men κόνδυλον, πληγὰς ἐντρίβειν, at bibringe; df. — ἔντριμμα, τό, det Indgnedne, bes. Sminke el. Salve. — ἐν-τριτωνίζω, blander 3 Dele deri, komisk, *Ar. Equ.* 1189. — ἔντριχος, 2, (θρίξ), behaaret; τὸ ἔντριχον, en Haartuur. — ἐντρίχωμα, τό, (τριχόω), den Deel af Øienlaagene, hvorpaa Haarene sidde; 2) en Haarsi, *Plut.* — ἔντριψις, ἡ, (ἐντρίβω), Indgniden af Salve, o. dl. — ἔντρομος, 2, (τρέμω), rystende. — ἐντροπαλίζομαι, *frequent.* af ἐντρέπομαι, vender mig ofte om, trækker mig langsomt tilbage, medens jeg oftere vender mig imod Fienden, *Il.* — ἐντροπή, ἡ, Omvenden, Omdreien; 2) at gaae i sig selv, Beskæmmelse, Skam; at tage Hensyn til noget; alm. Hensyn, Agtelse, som αἰδώς, *Soph.*; — ἐντροπία, ἡ, = ἐντροπή; 2) δόλιαι ἐντροπίαι, listige Vendinger el. Streger; o. — ἐντροπίας, ου, ὁ, οἶνος, = τροπίας; (af ἐντρέπω). — ἔντροφος, 2, (τρέφω), ernæret, opdragen deri, derved.

ἐν-τρυλλίζω, ogs. -τρῦλίζω, indblæser, tilhvisker, τινί τι. — ἐν-τρῡφάω, fører en overdaadig Levemaade, τινί, i noget; 2) begegner nogen overmodigen, *c. dat. pers.*; df. — ἐντρύφημα, τό, hvori man gior sig tilgede, hvoraf man er overmodig. — ἐντρυφής, 2, (τρυφή), overdaadig, yppig. — ἐντρύχομαι, (τρύχω, *irr.*), falder til Byrde. — ἐν-τρώγω, *irr.*, *f.* -ξομαι, spiser hurtigen dertil, bes. spiser Confecten, τραγήματα. — ἐν-τυγχάνω, *irr.*, *f.* -τεύξομαι, *aor.* ἐνέτυχον, *pf.* ἐντετύχηκα, træffer el. støder tilfældigen derpaa, møder, forefinder, sædv. *c. dat.*, ogs. *c. gen.*, *Herod.* 4, 140; 2) kommer til nogen i et Ærinde el. i Besøg, har Forretninger med nogen, τινί; 3) om Bøger, træffer derpaa og læser; οἱ ἐντυγχάνοντες, Læserne. — ἐν-τῠλίσσω, *f.* ξω, indvikler. — ἐν-τῡλόω, frembringer en haard Hævelse el. Træl deri.

ἐντύνω [ῡ], ogs. ἐντύω, *f.* ἐντῠνῶ, *aor.* ἔντῡνα, (ἔντεα), udruster, forsyner, tilbereder, ἵππους, spænder for; *b)* h. *Pind.*, tilskynder, τινά, ogs. ἔντυνεν γάμον κραίνειν τελευτάν, *id. Pyth.* 9, 118; - 2) *in med.*, *a)* ruster mig, gior mig i Stand; *b)* tillaver mig (*mihi*), δαῖτα, ἄριστον, *Hom.*; ἐν δὲ τεφυρτον Ἄρμενον ἐντύνασθαι, at skaffe ombord, at indlade, *Hes. Op.* 630. — ἐντυπάς, *adv.*, (ἐντύπτω), χλαίνῃ κεκαλυμμένος, *Il.* 24, 163, eenten henstrakt, henslængt, el. tæt indhyllet, saa at Legemets Former viste sig. — ἔντυπος, 2, (ἐντύπτω), indslaaen, indtrykt, aftrykt; df. — ἐντυπόω, indslaaer, indpræger, aftrykker; df. — ἐντύπωμα, τό, det Indprægede; o. — ἐντύπωσις, ἡ, Skulderledet. — ἐν-τυραννέομαι, (τυραννέω), lever under en tyrannisk Regiering. — ἐντυραννεύω, hersker deri. — ἐν-τύφω, *f.* -θύψω, lader ulme, ryge, brænde deri; ogs. svier, antænder; *in pass.*, ryger, ulmer. — ἐντυχία, ἡ, (ἐντυγχάνω), = ἔντευξις. — ἐντύω, = ἐντύνω.

Ἐνῡάλιος, ὁ, (Ἐνυώ), Enyalios, den Krigerske, *epith.* til Ares; ogs. som 2) *adject.* 3, krigersk, *ex. Il.* 17, 211; som *subst. appell.*, ὁ ἐνυάλιος, *Xen.*; ogs. τὸ ἐνυάλιον, Krigsskrig el. Krigssang til Ære for Enyalios. — ἐν-υβρίζω, τινί, behandler nogen frækt el. overmodigen; df. — ἐνύβρισμα, τό, Gienstanden for en overmodig el. fræk Behandling. — ἐν-ῠγραίνω, gior vaad el. fugtig; — ἐνυγρόβιος, 2, (βίος), som boer i det Vaade; o. — ἐνυγροθηρευτής, οῦ, ὁ, (θηρεύω), som jager i det Vaade, en Fisker; df. — ἐνυγροθηρευτικός, 3, hørende til en Fisker el. til hans Kunst; af — ἔνυγρος, 2, (ὑγρός), vaad, fugtig; som boer i det Vaade; vandig, med Vand. — ἐνυδρία, ἡ, Væde, at være forsynet med Vand; — ἔνυδρις, ιδος, *jon.* ιος, ogs. ἐνυδρίς, ιδος, ἡ, en Fiskeodder, *Herod.*; 2) Vandslange; —

ἐνυδρόβιος, 2, o. ἐνυδροθηρικός, 3, = ἐνυγρόβιος, etc.; o. — ἔνυδρος, 2, = ἔνυγρος; (af ὕδωρ).

Ἐνυεῖον, τό, Tempel for Enyo. — ἐνυλος, 2, (ὕλη), som ὑλικός, materiel. — ἐν-υπάρχω, f. ρξω, er tilstede deri. — ἐν-υπατεύω, er den øverste, bes. er Consul deri. — ἐνυπνιάζω, er - ἐνυπνιαστής, οῦ, ὁ, som drømmer, en Drømmer; af — ἐνύπνιον, τό, (ὕπνος), hvad der viser sig i Drømme, Drømmebillede; ὄψις ἐνυπνίου, Syn i Drømme, Herod.; egentl. neutr. af - ἐνύπνιος, 2, i Drømme, bes. neutr. ἐνύπνιον ofte som adv., ex. Il. 2, 56; df. - ἐνυπνιώδης, 2, (εἶδος), drømmeagtig, ligesom i Drømme; tom, intetsigende; af — ἔνυπνος, 2, (ὕπνος), = ἐνύπνιος. — ἐν-υπνόω, sover deri. — ἐν-υποδύομαι, (ὑποδύω, irr.), gaaer ind deri, c. dat. — ἐνυπόκειμαι, (κεῖμαι, irr.), ligger til Grund deri, derved. — ἐνυπόστατος, 2, (ἐνυφίσταμαι), bestaaende el. værende deri. — ἐν-υπτιάζω, lægger baglends derpaa.

ἐν-υφαίνω, indvæver, indvirker, τινί τι, Herod.; df. — ἐνυφαντός, 2, indvævet; o. — ἐνύφασμα, τό, det Indvævede. — ἐν-υφή, ἡ, Islæt, subtemen, Plat. — ἐν-υφίστημι, stiller el. sætter ind deri; 2) intr., in aor. 2, pf. o. plqupf. act., o. in med., er el. bestaaer deri. — Ἐνυώ, όος, ctr. οῦς, ἡ, Enyo, Krigens Gudinde, Romernes Bellona; jf. Il. 5, 592; efter Hes Theog. 273; Datter af Phorkys o. Keto. — ἐνωθέω, irr., f. -ώσω, ogs. -ωθήσω, aor. ἐνέωσα, støder el. driver derind, c. dat. — ἔνωμος, 2, (ὠμός), meget raa el. umoden. — ἐνωμοτάρχης, ου, ὁ, o. -αρχος, ὁ, (ἄρχω), Anfører for en - ἐνωμοτία, ἡ, h. Laced., en Afdeling svorne Krigere, hvoraf efter Xen. tvende (efter Thuc. 5, 68, fire) udgiorde en πεντακοστύς, men sexten en Mora; o. — ἐνωμότης, ου, ὁ, = ἐνωματάρχης; af — ἐνώμοτος, 2, (ὄμνυμι), som har svoret, θεῶν, ved Guderne, Eur.; adv. ἐνωμότως, edeligen, 2) sammensvoren, Plut.

*ἐνωπαδίως, ogs. ἐνωπαδίς, o. ἐνωπαδόν, adv., for Øinene, lige i Øinene, coram, Od. 23, 94; af - ἐνωπή, ἡ, Ansigt, Aasyn; h. Hom. alene som adverb., ἐνοπῇ, s. ἐνωπῇ, for alles Øine, aabenbarligen, palam; Il.; — ἐνώπια, τά, h. Hom. de indre Vægge paa begge Sider af Indgangen el. Forstuen (πρόδομος), παμφανόωντα, skinnende, hvidtnede; 2) som ἐνωπή, Ansigt, Aasyn; σεμνὰ ἐνώπια (Παλλάδος), Æsch. Suppl. 147; — ἐνωπιδίως, adv., lect. var. f. ἐνωπαδίως, s. m. s.; o. — ἐνώπιος, 2, for Øinene; synlig, nærværende; (af ὤψ).

ἐνωραΐζομαι, (ὡραΐζω), behager mig selv deri, gior mig til deraf, τοῖς γυναίοις, er artig imod Kiønnet, Luc. — ἔνωρος, 2, (ὥρα), til rette Tid, i den fulde Kraft, Blomst, Modenhed, o. dl.; transl., stærk, blomstrende, ungdommelig; Formen ἐνωρής, 2, o. comparat. ἐνωρίστερος, inc. — ἐνῶρσε, 3 sing. aor. 1 act., o. ἐνῶρτο, 3 sing. aor. pass. syncop., af ἐνόρνυμι. — ἐνῶσα, jon. f. ἐνόησα, af νοέω. — ἕνωσις, ἡ, (ἑνόω), Forening. — ἐνωτίζομαι, (οὖς), faaer at høre, fornemmer, LXX. — ἑνωτικός, 3, (ἑνόω), hørende el. skikket til en Forening. — ἐνώτιον, τό, Ørenring; o. — ἐνωτοκοίτης, ου, ὁ, o. -κοιτος, ὁ, (κοίτη), med saa lange Øren, at man kan sove derpaa. — ἔνωχρος, 2, (ὦχρος), noget bleg.

ἐξ foran en Vocal, ligesom ἐκ foran en Consonant, lat. ex, see u. ἐκ. — ἕξ, οἱ, αἱ, τά, indecl., sex, lat. sex, bliver i Sammensætn. foran κ o. π oftest til ἑκ-, ex. i ἑκκαίδεκα, ἕκπους; ofte bliver ogs. α indskudt efter ἑξ-, ex. i ἑξάκλινος, ἑξάμετρος, ogs. foran Vocalerne ε, η, ι. — ἑξάβιβλος, 2, (ἕξ, βίβλος), med el. af 6 Bøger. — ἐξ-αγάλλω, udsmykker. — ἐξαγγελεύς, έως, ὁ, = = ἐξάγγελος. — ἐξ-αγγελία, ἡ, Forkyndelse, Budskab, Bekiendtgiørelse, Udbringen, Angivelse, Forraaden el. Røben af noget, Xen. — ἐξ-αγγέλλω, f. -γελῶ, ogs. in med., Herod., melder el. forkynder ud deraf; df. a) fortæller, beretter; b) røber, forraader, τινί, til nogen, Il. 5, 390. — ἐξ-άγγελος, ὁ, Bud, som forkynder udenfor, iblandt Folket, el. paa Scenen, hvad der har tildraget sig indenfor. — ἐξαγγελτικός, 3, hørende, skikket til at forkynde el. berette ud deraf, til at røbe el. forraade; af — ἐξάγγελτος, 2, (ἀγγέλλω), som er forkyndt el. berettet ud deraf; som er røbet el. forraadt.

ἐξαγγίζω, (ἄγγος), udgyder af et Fad. — ἐξαγιάζω, (ἐξάγιον), afveier. — ἐξ-αγίζω, erklærer for ureen el. forbrydersk; 2) bortfierner som ureen, δόμων, af Huset, Æsch. — ἐξαγινέω, jon. f. ἐξάγω, bes. udfører Varer, Herod. — ἐξάγιον, τό, exagium, Vægt, sild. — ἐξάγιστος, 2, (ἐξαγίζω), forbandet, afskyet, afskyelig; 2) indviet, hellig, til at holde hemmelig, Soph. — ἐξ-αγκωνίζω, støder fort med de udstaaende Albuer, Ar.; 2) binder Hænderne paa Ryggen, Diod. — ἐν-άγνυμι, irr., f. -άξω, bryder ud deraf; sønderbryder aldeles; h. Hom. m. Tmesis, ἐξ αὐχέν' ἔαξε, Il. 17, 63.

ἐξ-αγοράζω, udkiøber, løskiøber. — ἐξαγόρευσις, ἡ, Udsnakken, Sladder; o. — ἐξαγορευτικός, 3, hørende til at bringe ud, bekiendtgiøre, udsladdre; af — ἐξ-αγορεύω, udtaler el. forkynder høit og tydeligen, *Od.*; udsladdrer, forraader. — ἐξ-αγριαίνω, giør vild, lader forvildes, egentl. o. *transl.* — ἐξ-αγριόω, = frgd.; οἱ μὲν γὰρ ἐξηγρίωσαν τοὺς λοιπούς –, havde giort dem endnu grusommere, *Herod.* 6, 123; df. — ἐξαγρίωσις, ἡ, Forvildelse, Udartning.

ἐξ-άγω, *irr.*, *f.* -ξω, fører el. bringer ud deraf, τινὰ μεγάροιο, μάχης, o. dl., ogs. ἔκ τινος, *Hom.*, ἐπὶ θήραν, *Xen.*; fremdrager, lader komme for Lyset, *ex. Il.* 16, 188; lader komme el. henter, Ἄργεος, *ib.* 13, 379; ogs. bringer hen til et Sted, *ex.* ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν – ἐξήγαγ' ἐς τόδ' ἄλσος, har ført mig ad denne Vei, *Soph. Oed. Col.* 98; *b)* m. underforst. στρατόν, ἅρμα, o. dl., drager, marscherer, rykker ud deraf; man hidfører, *Il.* 7, 336, ἐξαγαγόντες, *sc.* ἡμᾶς; *oppon.* εἰσάγω; τὰ ἐξαγόμενα, udførte Varer; – 3) *transl.*, fremdrager, frembringer, bevirker, γέλωτα; fører over den rette Grændse, forfører; *in pass.*, lader mig henrive, bliver opbragt, τινί, ogs. εἴς τι, πρός τι, ogs. *c. inf.*, *ex.* καὶ γὰρ εἴ τι σιωπᾶν ἐγνώκειν, νῦν λέγειν ἐξάγομαι, *Dem. p.* 411; *in med.*, at drage efter sig, at bevirke, *ex.* μικρὰ ἆθλα πολλοὺς πόνους – ἐξάγεται, *Xen.*; – 4) ἐξάγειν ὄνομα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν διαλεκτόν, at udtrykke paa Græsk, *Plut.*

*ἐξαγωγεύς, έως, ὁ, som udfører, som bortfører; — ἐξαγωγή, ἡ, Udføren, Bortføren; Udførsel; ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακεν, *Dem.*; 2) Udgaaen, Udgang, Udvandring; bes. Udgang af Livet, Døden; 3) Aabning til at gaae ud af; — ἐξαγώγιμος, 2, afførende, afledende; 2) *pass.*, til at afføre; til at udføre; τὰ ἐξαγώγιμα, Varer til Udførsel; o. — ἐξαγωγίς, ἡ, Afledningsrende; – (af ἐξάγω). — ἐξ-αγωνίζομαι, udkæmper. — ἐξαγωνίζω, er – ἐξαγώνιος, 2, o. ἐξάγωνος, 2, (ἕξ, γωνία), med sex Vinkler el. Hiørner. — ἐξαγώνιος, 2, (ἀγών), som ikke hører til Kampen; alm. som ikke hører til Sagen.

ἑξαδάκτυλος, 2, (ἕξ, δάκτυλος), med sex Fingre. — ἑξάδαρχος, 2, (ἑξάς, ἄρχω), Anfører for sex Mand. — ἐξάδελφος, ὁ, ἡ, (ἀδελφός), Broder- el. Søsterbarn. — ἑξάδραχμος, 2, (ἕξ, δραχμή), af el. med sex Drachmer. — ἐξαδρόω, o. ἐξαδρύνω, d. forstærk. ἁδρόω, etc. — ἐξ-αδυνατέω, er aldeles uformuende el. kraftløs. — ἐξ-ᾴδω, *f.* ᾄσω, bortjager el. fordriver ved Sang; ἐξᾴδειν τὸν βίον, at synge Livet til Ende, om Svanen, *Plat.*; 2) besynger, priser, *decanto*, *Eur.* — ἐξαείρω, *jon.* f. ἐξαίρω. — ἐξαερόω, (ἀήρ), forvandler til Luft el. Dunst; 2) udlufter; df. — ἐξαέρωσις, ἡ, Forvandling til Luft. — ἑξαέτης, ου, ὁ, *fem.* -έτις, ιδος, ἡ, (ἕξ, ἔτος), sexaarig; *neutr.* ἑξάετες ogs. som *adverb.*, i sex Aar; df. — ἑξαετία, ἡ, Tidsrum af 6 Aar. — ἑξαήμερος, 2, (ἕξ, ἡμέρα), af el. i sex Dage.

ἐξ-αθέλγω, som ἐξαμέλγω, udmalker. — ἔξαθλος, 2, (ἆθλος), udygtig til Veddestrid el. Kamp. — ἐξαθροίζομαι, (ἀθροίζω), udsøger og forsamler. — ἐξ-αθυμέω, er meget modfalden. — ἐξαιάζω, d. forstærk. αἰάζω. — ἐξαιγειροῦσθαι, (αἴγειρος), at blive til Sortpoppel. — ἐξαιθερόω, (αἰθήρ), forvandler til klar Luft. — ἐξαιθριάζω, udsætter for den frie Luft, tørrer i Luften. — ἐξ-αιμάσσω, ττω, *f.* ξω, = flgd. — ἐξαιματόω, (αἷμα), giør aldeles blodig, τὸν ἵππον τῷ κέντρῳ, *Xen.*; df. — ἐξαιμάτωσις, ἡ, Forvandling til Blod; Saarelse; o. — ἐξαιματωτικός, 3, skikket til at giøre blodig el. til at saare. — ἔξαιμος, 2, som har mistet meget Blod; o. — ἐξαίμων, ονος, 2, fuldblodig; (af αἷμα).

ἐξ-αίνυμαι, udtager, borttager, δῶρα, *Od.*; ἐξαίν. θυμόν, berøver Livet, *Il.* — ἑξάϊππος, 2, (ἵππος), med sex Heste. — *ἐξαιρέσιμος, 2, til at udtage; — ἐξαίρεσις, ἡ, Udtagen, Udføren; Undtagelse; *b)* Udladning, Oplagssted for Varer; *c)* hvad man udtager, bes. Indvoldene; 2) ἐξαιρέσεως δίκη, Proces angaaende en til Slave giort Fribaaren; — ἐξαιρετέος, 3, til at udtage, affondre, forkaste; ἐξαιρετέον ἐστί, man maa udvælge, *Xen.*; o. — ἐξαίρετος, 2, *adv.* -ρέτως, udtagen, affondret; df. *a)* fortrinlig, ypperlig, *eximius*, *ex. Il.* 2, 227; *b)* udskudt, forkastet; – (af flgd.).

ἐξ-αιρέω, *irr.*, *f.* ήσω, *aor.* ἐξεῖλον, *inf.* ἐξελεῖν, tager ud deraf, φαρέτρης ὀϊστόν, *Il.*, ogs. τὶ ἔκ τινος; *transl.*, ὅπως ἐξέλοιμεν ἀλλήλων τὴν ἀπιστίαν, *Xen.*; *in med.*, udtager til mig selv; ἐξαιρεῖσθαι τὸν σῖτον, at udlade Kornet; *transl.*, εἰς ἐλευθερίαν ἐξελέσθαι – ἀνθρώπους, at sætte i Frihed, *Dem. p.* 135; h. *Hom.* sædv. ἐξελέσθαι τινὰ ψυχήν, θυμόν, φρένας, at berøve Livet, Forstanden, ogs. *c. gen. person.*, *ex.* Ἀλλ' ἐπεί – μεν φρένας ἐξέλετο Ζεύς, *Il.* 19, 137, men *c. dat. pers. ib.* 6, 234; — 2) udtager, udvælger; ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον, *Il.* 16, 56; ogs. giør Und-

tagelse, tilsidesætter, *Xen. Mem.* 1, 4, 15; – *in med.*, vælger mig *(mihi)*, erholder tildeelt, ogs. paadrager mig, *νόσον*, *Soph*; — 3) borttager, tilintetgior, erobrer, forstyrrer, betvinger, overvinder, ombringer; jf. *Herod.* 1, 176, *Xen. Hell.* 7, 1, 28.

ἐξαιροῦσθαι, (αἶρα), at forvandles til Klinte el. Heire. — ἐξ-αΐρω, *irr.*, *f.* -ἀρῶ, hæver, fører el. holder i Veiret; *b)* udtager, udfører deraf; *c)* hæver el. gior til noget; *transl.*, pirrer, ophidser, *θυμὸν εἴς τι*, *Theogn.*; — 2) *intr.*, hæver mig i Veiret, bryder op, *τῷ στρατεύματι*, med Hæren, *Polyb.*; *ἐξᾶραι καὶ πέτεσθαι*, om Fuglene, *Diod.*; — 3) *in med.*, *a)* *c. acc.*, gaaer af med noget, vinder, erhverver; h. *Hom.* alene *in* 3 *sing. aor.*, *ex.* *οὐ ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς*, havde medbragt som Bytte fra Tr., *Od.* 5, 39; ligel. *ἐξάρατο κάλλιστον ἕδνον*, *Pind. Ol.* 9, 15; – *b)* hæver mig, bes. om Sindets Bevægelser m. *ἐλπίδι*, *θυμῷ*, o. dl., overlader mig til et Haab, o. s. v.

ἐξ-αίσιος, 2, egentl. udenfor el. imod Skiebnen; df. *a)* med ulykkeligt Varsel; jf. *Il.* 15, 598; *b)* usædvanlig, overordentlig, paafaldende, unaturlig; *c)* imod Ret og Billighed, utilborlig, uretfærdig, forbrydersk, *ex. Od.* 4, 690. — ἐξ-αΐσσω [ᾱ], *f.* ἴξω, farer, springer, iler, styrter ud deraf. — ἐξ-αϊστόω [ᾱ], gior aldeles usynlig, tilintetgior ganske.

ἐξ-αιτέω, affordrer; bes. fordrer udleveret, *τινά*, *ex. Herod.* 1, 74; ligel. *in med.*, *ex. id.* 9, 87; *b)* *in med.*, beder for nogen, befrier nogen ved Bønner, *ex. Xen. Anab.* 1, 1, 3; men *ἐξαιτήσεται τούτους αὐτόν*, han vil bede sig fri ved disses Hielp, *Dem.*, *ex.* 546; df. — ἐξαίτησις, ἡ, Fordring af nogens Udlevering; 2) den for nogen indlagte Forbon. — ἔξαιτος, 2, (αἰτέω), udvalgt, fortrinlig, som *ἐξαίρετος*, *Hom.*, dog efter nogle f. *ἐξαιτητός*, som er erholdt ved Bønner. — ἐξ-αίφνης, *adv.*, pludseligen, uformodentligen, *Il.* — ἐξ-αιφνίδιος, 2, pludselig, uformodentlig. — ἐξ-αιχμαλωτίζω, gior til Krigsfange.

ἐξ-ακανθίζω, renser fra Torne. — ἐξ-ακανθόω, gior fuld af Torne. — ἐξ-ακέομαι, *f.* έσομαι, helbreder el. udbedrer aldeles; *αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω*, afhielpe atter det Onde, *Il.* 9, 503; *τὰς ἐνδείας τῶν φίλων ἐξακεῖσθαι*, at afhielpe deres Trang, *Xen.*; *b)* udsoner, beroliger, *χόλον*, *Il.*; df. — ἐξάκεσις, ἡ, fuldkommen Helbredelse; o. — ἐξακεστήριος, 3, hørende el. skikket til at helbrede, udsone, o. s. v.; *ἐξακεστήριος θυσία*, Sonoffer. — ἑξάκις, *adv.*, (ἕξ), 6gange; df. – ἑξακις-μύριοι, 3, 60000; o. – ἑξακις-χίλιοι, 3, 6000. — ἑξάκλῑνος, 2, (κλίνη), med 6 Bordbænke. — ἐξ-ακμάζω, afblomstrer, affræftes; *ὁ καιρὸς ἐξακμάζει*, den rette Tid er forbi. — ἑξάκνημος, 2, (ἕξ, κνήμη), med sex Eger el. Radier.

ἐξ-ακολουθέω, følger derefter, gaaer derefter, opsøger, udspeider; – denne Handling, ἐξακολούθησις, ἡ. — ἐξακονάω, d. forstærk. *ἀκονάω*. — ἐξ-ακοντίζω, *τοῖς δόρασι*, o. *τὰ δόρατα*, *Xen.*, udslynger Kastespydet; alm. udkaster, udslynger, udstrækker hurtigen, *Eur.*; ogs. *transl.* som *τοξεύω*, taler el. svarer træffende, *id.*; df. — ἐξακόντισμα, τό, det Udkastede, Udslyngede; o. — ἐξακοντισμός, ὁ, Udkasten, Udslyngen. — ἑξακόσιοι, 3, (ἕξ, ἑξήκοντα), 600; df. — ἑξακοσιοστός, 3, den 600ste. — ἑξακοτυλαῖος, 3, (ἕξ, κοτύλη), med el. af 6 Kotyler. — ἐξάκουστος, 2, *adv.* -στως, hørt, fornummen; til at høre, fornemme, bemærke; af — ἐξ-ακούω, *irr.*, *f.* σομαι, hører, kan høre; forstaaer, fornemmer; bønhører.

ἐξ-ακρῑβόω, sild. ogs. -ακριβάζω, gior el. forarbeider noget med Omhu; undersøger el. bestemmer nøiagtigen; *ἐξακριβῶσαι λόγον*, at udtrykke sig bestemt, *oppon.* *δόκησιν εἰπεῖν*, at yttre en Formodning, *Soph. Trach.* 426. — ἐξ-ακρίζω, bestiger, *αἰθέρα*, *Eur.* — ἑξάκυκλος, 2, (κύκλος), med 6 Kredse; med 6 Hiul; o. — ἑξάκωλος, 2, (κῶλον), med 6 Led; (af ἕξ). — ἐξ-αλαόω, gior aldeles blind, *τινά*, *Od.*, ogs. *ὀφθαλμὸν ἐξαλαῶσαι*, *ib.* — ἐξ-αλαπάζω, *f.* ξω, udtømmer, udplyndrer, *πόλιν*, *Hom.*; forstyrrer, ødelægger, *τεῖχος*, *νῆας*, *id.*; om Sygdom, at svække, *Theocr.*

ἐξαλέασθαι, see u. *ἐξαλέομαι*. — ἐξ-αλεείνω, = *ἐξαλέομαι*. — ἐξάλειπτρον, τό, Salvedaase; af — ἐξ-αλείφω, *f.* ψω, *pf. pass.* *ἐξήλιμμαι*, *att.* *ἐξαλήλιμμαι*, indsmører, indsalver, bestryger, *γύψῳ*, *μίλτῳ*, *Herod.*; 2) udstryger, udsletter; jf. *Herod.* 7, 220; alm. tilintetgior, ødelægger, *τεῖχος*, *Thuc.*; df. — ἐξάλειψις, ἡ, Udtørren, Udsletten. — ἐξ-αλέομαι, *irr.*, undkommer el. undviger aldeles; *οὔτι που ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι*, *inf. aor.* 1, *Hes. Op.* 105; sild. ogs. *c. gen.* — ἐξαλεύομαι, (ἀλεύω, *irr.*), = frgd., *Soph.* — ἐξαλίζω, s. *ἐξαλίω*; df. alene *part.* *ἐξαλίσας ἵππον*, efter at have ladet den vælte el. tumle sig, *Ar. Nub.* 32, *Xen. Oec.* 11, 18; o. *pf.* *ἐξήλικάς με ἐκ τῶν ἐμῶν*, har udstødt mig deraf, *Ar. ib.* 33; (af *ἀλίω*, *ἀλινδέω*); df. — ἐξαλίστρα, ἡ, som *ἀλινδήθρα*, Tumleplads. — ἑξάλιτρος, 2, (ἕξ, λίτρα), 6pundig.

ἐξαλλαγή, ἡ, o. ἐξάλλαξις, ἡ, Udverling, Omverling, Forandring; af — ἐξ-αλλάσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, udverler, omverler, forandrer aldeles; df. bes. *a)* giver en anden Retning, vender bort el. til Side, unddrager, τινός τι, *Thuc.* 5, 71; ἐξαλλάττειν τὸν δρόμον, at fuldende Løbet, *Xen.*; df. ogs. *intr.*, at gaae ud deraf, at bortfierne sig derfra, ἀπὸ τῆς νεώς; *part. pf.* ἐξηλλαγμένος, forandret; fremmed, besynderlig, afvigende; *b)* giør en Forandring deri, befrier derfra; κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται, som ingen Forandring seer i sine Lidelser, *Soph. Aj.* 474; sild. ogs. opmuntrer, fornøier, som τέρπω.

ἐξ-αλλοιόω, forandrer aldeles, giør til et ganske andet. — ἐξ-άλλομαι, *irr.*, springer ud el. frem, bes. for at kæmpe, h. *Hom.* alene *in part. aor. syncop.* ἐξάλμενος, *c. gen.* προμάχων, o. dl.; *b)* om Lemmerne, at gaae af Led; *c)* springer op el. i Veiret; *transl.*, kommer i heftig Bevægelse, *Hom. Cer.* — ἔξαλλος, 2, *adv.* -άλλως, (ἄλλος), forskiellig; udmærket, fortrinlig; overdreven, besynderlig; fra *Polyb.* — ἐξ-αλλοτριόω, skiller mig af med noget, sælger til Fremmede. — ἔξαλμα, τό, (-άλλομαι), Spring el. at springe ud deraf el. i Veiret. — ἔξαλος, 2, (ἅλς), udenfor Havet; som staaer frem af Havet. — ἔξαλσις, ἡ, = ἔξαλμα; ogs. Forvridning. — ἐξ-αλύσκω, *irr.*, *f.* ύξω, ogs. ἐξαλίω, = ἐξαλέομαι.

ἐξ-αμαρτάνω, *f.* -τήσομαι, forfeiler; begaaer en Feil, forseer mig, εἴς τι, s. περί τι, i noget; *pass.*, ἐπειδὰν - ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα, ere blevne feilagtigen behandlede, *Xen.*; df. — ἐξαμαρτία, ἡ, Forfeilen. — ἐξ-αμαυρόω, fordunkler el. aftræfter aldeles; df. — ἐξαμαύρωσις, ἡ, fuldkommen Fordunkling. — ἐξ-αμάω, [αμ m. α *anc.*], *f.* ήσω, afskærer, afmeier, θέρος, fuldender Høsten, *Æsch.*; *transl.*, ødelægger, udrydder, *exscindo*; γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος, *Soph. Aj.*; τὰ ἔντερα ἐξαμᾶν, at udtage, udrive, *Ar.* — ἐξ-αμβλίσκω, *irr.*, ogs. -αμβλόω, *f.* -αμβλώσω, foraarsager en Abort; lader slaae feil; *in med.*, ἐλπὶς ἐξήμβλωτο, Haabet skuffede. — ἐξ-αμβλύνω, sløver el. aftræfter aldeles. — ἐξάμβλωμα, τό, en Abort; o. — ἐξάμβλωσις, ἡ, at abortere; af — ἐξαμβλώσκω, = ἐξαμβλίσκω. — ἐξαμβρῦσαι, see u. ἐξαναβρύω.

ἐξ-αμείβω, ombytter, forandrer, forvandler fra et til et andet; *in med.*, ἔργον ἔργον ἐξημείβετο, Arbeide fulgte paa Arbeide, *Eur.*; *b)* giengielder, φόνον φόνῳ, *id.*; *c)* ἐξαμείβω χῶρον, forlader et Land, drager ud deraf; jf. *Xen. Ag.* 2, 2; ogs. *intr.*, drager bort, *Eur.*; df. — ἐξάμειψις, ἡ, Ombytning, Forandring, Forvandling; *b)* Giengieldelse; *c)* Forandring af Sted, Bortgaaen. — ἐξ-αμέλγω, udmalker; udpresser. — ἐξ-αμελέω, forsømmer aldeles; τῶν ἑωυτοῦ ἐξημεληκότα, efter at han havde forsømt sit Eget, *Herod.* 1, 97. — *ἐξαμέρεια, ἡ, (μέρος), Deling i 6 Stykker; — ἑξάμετρος, 2, (μέτρον), bestaaende af 6 Versemaal el. Fødder; ὁ ἑξάμετρος, *sc.* στίχος, Hexametret; o. — ἑξαμηνιαῖος, 3, o. ἑξάμηνος, 2, (μήν), som varer i 6 Maaneder, 6 Maaneder gammel; – (af ἕξ).

ἐξ-αμηχανάω, bringer ud af en Forlegenhed; finder en Udvei. — ἐξ-αμιλλάομαι, arbeider med stor Anstrængelse; 2) uddriver deraf, overvælder, bekæmper; tilintetgiør, udrydder, *Eur.* — ἔξαμμα, τό, (ἐξάπτω), Stroppe, *ansa*; 2) ἔξαμμα πυρός, Antændelse, *Eur.* — ἑξαμναῖος, 3, o. ἑξάμνους, 2, (ἕξ, μνᾶ), 6 Miner i Værdi el. Vægt. — ἐξαμοιβός, 2, = ἐξημοιβός. — ἑξάμοιρος, o. ἑξάμορος, 2, (ἕξ, μοῖρα), for den 6te Deel. — ἐξ-αμπρεύω, trækker, vinder, slæber ud deraf. — ἐξαμύνομαι, (ἀμύνω), afværger, afholder; fordriver, νόσους, *Æsch.* — ἐξ-αμυστίζω, drikker ud i fulde Drag. — ἐξ-αμφοτερίζω, λόγον, opstiller et Spørgsmaal saaledes, at det kan besvares paa 2 Maader, *Plat.*

ἐξ-αναβαίνω, *irr.*, bestiger ganske, stiger heelt derop. — ἐξ-αναβρύω, *f.* ύσω [ῡ], spruder el. vælder frem i Mængde; df. *inf. aor. poët.*, ἐξαμβρῦσαι, *Æsch. Eum.* 927. — ἐξ-αναγιγνώσκω, *irr.*, *f.* ἐξαναγνώσομαι, læser ud, giennemlæser. — ἐξ-αναγκάζω, tvinger el. driver ud med Vold, τὴν ἀργίαν πληγαῖς, *Xen.*; aftvinger, afnøder; alm. tvinger, nøder. — ἐξ-ανάγω, *irr.*, *f.* ξω, fører ud og op deraf; *in med.*, seiler ud paa Dybet. — ἐξ-αναδύω, *irr.*, o. *in med.*, kommer el. dukker op deraf, ἁλός, κύματος; ἐξαναδ. μάχης, undflyer af Slaget, *Plut.* — ἐξ-αναζέω, *irr.*, *f.* -ζέσω, koger over, *transl.* τὸν χόλον, lader Galden løbe over, *Æsch.* — ἐξ-αναιρέω, *irr.*, tager ud deraf, πυρός, *Hom. Cer.* — ἐξ-αναισθητέω, er aldeles følesløs, sild.

ἐξ-ανακαλύπτω, *f.* ψω, afdækker, afhyller. — ἐξ-ανακολυμβάω, dukker frem el. op deraf. — ἐξ-ανακρούω, slaaer tilbage; *in med.*, trækker mig tilbage. — ἐξ-αναλίσκω, *irr.*, *f.* -λώσω, opbruger, fortærer; 2) udtømmer ved Skatter, jf. *Dem. p.* 174. — ἐξ-αναλύω, *f.* ύσω [ῡ], befrier aldeles, ἄνδρα θανάτοιο, *Il.*; 2) opløser aldeles. — ἐξανά-

λωσις, ἡ, (-αναλίσκω), Udgift, Forbrug, Bortødslen. — ἐξ-ανα-πείθω, overtaler aldeles. — ἐξ-ἀναπνέω, irr., f. -πνεύσω, aander i Veiret, kommer mig. — ἐξ-ἀνάπτω, hænger el. lader hænge ned derfra; in med., ἐξανάπτεσθαι δύσκλειαν, at paadrage sig Beskæmmelse; 2) antænder deri, tænder paa ny. — ἐξ-ἀρπάζω, irr., f. σω, o. ξω, river el. rover ud deraf. — ἐξ-ἀνασπάω, irr., f. άσω, trækker ud deraf og op el. bort.

ἐξανάστασις, ἡ, (ἐξανίστημι), at lade staae op; Omplantning, Forflyttelse; Bortførelse, Fordrivelse; Forstyrrelse; 2) af med., at staae op og gaae bort, Udvandren; 3) Opstand, Modstand. — ἐξ-ἀναστέφω, bekrandser aldeles. — ἐξαναστρέφω, styrter el. kaster hovedkulds ned derfra, βάθρων, Æsch. Pers. 812. — ἐξ-ἀνατέλλω, lader gaae frem el. op deraf; in med. om Stiernerne, at gaae frem el. op deraf. — ἐξ-ἀναφανδόν, adv., aldeles aabenbare, ligefrem, Od. 20, 48. — ἐξ-ἀναφέρω, irr., bringer ud og op deraf; in med., at komme sig, ex. af en Sygdom; at samle Kræfter, πρός τι, til noget, Plut. — ἐξ-ἀναχωρέω, gaaer op el. ud deraf; gaaer bort og tilbage, Herod.; 2) omgaaer, undviger, τὰ εἰρημένα, holder ikke det givne Ord, Thuc. 4, 28.

ἐξ-ἀνδραποδίζω, o. in med., fut. ίσομαι, att. ιοῦμαι, behandler el. sælger ganske som Slave, Herod.; bringer i fuldkommen Trældom, undertvinger aldeles, πόλιν, Xen.; - denne Handling, ἐξανδραπόδισις, ἡ, o. ἐξανδραποδισμός, ὁ. — ἐξανδρόομαι, (ἀνδρόω), bliver aldeles til Mand el. mandbar; 2) λόχος ὀδόντων - ἐξηνδρωμένος, som af (Dragens) Tænder er bleven til Mænd, Eur. Suppl. 705. — ἐξ-ἀνεγείρω, irr., sætter i stærk Bevægelse. — ἐξ-ἄνειμι, (εἶμι), gaaer ud deraf og op, οὐρανοῦ, op paa Himmelen, Theocr. — ἐξ-ἀνεμόω, udlufter, giennemlufter; 2) fylder med Vind; in pass, flagrer i Vinden; 3) gior til Vind, fordærver, tilintetgiør, vanum, irritum facio; 4) sætter i heftig Bevægelse, ophidser.

ἐξ-ἀνέρχομαι, irr., = ἐξάνειμι. — ἐξ-ἀνευρίσκω, irr., f. -ρήσω, udfinder aldeles. — ἐξ-ἀνέχω, irr., f. ξω, holder frem el. ud deraf; sædv. intr., rager el. staaer frem deraf; in med., tager paa mig, bærer, taaler, lider, i hvilken Bem. impf. o. aor. have dobbelt Augment, ἐξηνειχόμην, ἐξηνεσχόμην. — ἐξ-ἀνεψιοί, οἱ, Søskendeborn i andet Led. — ἐξ-ἀνθέω, fremblomstrer, skyder Blomst; alm. at slaae ud; φλυκταίναις - καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός (τὸ σῶμα), Thuc. 2, 49; b) frembringer, avler; τὸ φιλότιμον ἐξανθεῖ τὴν περιαυτολογίαν, Plut.; 2) afblomstrer; om Farver, at tabe sig, at blegne; om Viin, at dovne, florem amittere; df. — ἐξάνθημα, τό, det Fremblomstrede, en Blomst; b) Udslæt; Byld, Saar; o. — ἐξάνθησις, ἡ, Fremblomstren; Frembryden, Udslaaen; b) = frgd. — ἐξ-ἀνθίζω, smykker med Blomster, farver spraglet; 2) afplukker Blomster; 3) = ἐξανθέω; df. — ἐξάνθισμα, τό, = ἐξάνθημα; o. — ἐξανθισμός, ὁ, = ἐξάνθησις.

ἐξ-ἀνθρακόω, forbrænder aldeles til Kul. — ἐξ-ἀνθρωπίζω, gior menneskelig; bringer (noget) Mennesket nærmere, φιλοσοφίαν, Plut.; σιτία ἐξηνθρωπισμένα, som passe til Menneskets Natur, Hipp. — ἐξάνθρωπος, 2, (ἄνθρωπος), umenneskelig; folkesky; 2) som gior vild el. umenneskelig. — ἐξ-ἀνίημι, [ep. ῐη, att. ῑη], sender, lader el. lader fare ud deraf, ἀϋτμήν, om Blæsebælgen, Il. 18, 471; 2) intr., aflader, svinder hen, gaaer ud, ophører, remitto; ἀνίκ' ἐξανίῃ δακέθυμος ἄτα, Soph. Phil. 705.

ἐξ-ἀνίστημι, f. ἐξαναστήσω, aor. 2 ἐξανέστην, lader staae op el. gaae ud deraf, sædv. fordriver, udjager, ex. Herod. 1, 171; om Byer, ødelægger, forstyrrer, ex. μηδὲ πόλιν ἀρχαίην ἐξαναστήσῃς, ib. 155; ἐξανιστάναι τὰ θηρία, at opjage, τὴν ἐνέδραν, at lade rykke frem, Xen.; - 2) intr., in aor. 2, pf. o. plqpf. act., o. in med., staaer op og gaaer bort fra et Sted; bes. vandrer ud, bliver fordreven, ἐξ ἠθέων ὑπό τινος, Herod., ex. 1, 15; alm. staaer op, λέγων, for at tale, τινὶ τῆς ὁδοῦ, gaaer af Veien for nogen, Xen.; i Krigen, bryder op, rykker frem, id.; b) transl., kommer ud af mig selv, geraader i Lidenskab. — ἐξ-ἀνίσχω, = ἐξανέχω; bes. om Solen, at gaae op.

ἐξ-ἀνοίγω, irr., aabner aldeles; - denne Handling, ἐξάνοιξις, ἡ. — ἐξ-ἀνορθόω, opreiser ganske; istandsætter paa ny. — ἐξάντης, 2, som ikke er udsat for noget, τινός, som er fri derfor, νόσου, κακοῦ; df. sund, frisk; heel og holden; ἐξάντη ποιεῖν, at rense ved Kopsætning; (efter Pass. af ἐξ o. ἄντα, ἄντην, jf. κατάντης, o. fl.; efter nogle af ἔξω ἄτης, o. oprindel. ubeskadiget). — ἐξ-ἀντλέω, udtømmer; ogs. forøder, Eur.; b) udholder el. fuldender med Møie, πόνον, et Arbeide, id. — ἐξ-ἀνύτω, att. f. ἐξ-ἀνύω, fuldender, iværksætter, Θέτιδος βουλάς, Il. 8, 370; 2) c. acc. pers., gior det af med nogen, ombringer, conficio, Il.

ἐξ-ἀπαείρω, fører ud deraf og bort. — ἐξαπάλαιστος, 2, (ἕξ, παλαιστή), af 6 Spånd. — ἐξαπαλλάσσομαι, -ττομαι, (ἀπαλλάσσω), bortfierner mig el.

kommer bort derfra. — ἐξ-ἀπαντάω, kommer imode, *inc.* — † ἐξ-ἀπατάω, d. forstærk. ἀπατάω, bedrager el. skuffer aldeles; οἱ σοφισταὶ ἐπὶ τῷ ἐξαπατᾶν λέγουσι, *Xen.*; ogs. m. dobbelt *acc.*, οἵ σε ταῦτ' ἐξηπάτων, som listigen fravede dig dette, *Ar. Equ.* 1357; df. — ἐξαπάτη, ἡ, o. ἐξαπάτημα, τό, d. forstærk. ἀπάτη, ἀπάτημα; — ἐξαπατητήρ, ῆρος, ὁ, en Bedrager, *poët.*; o. — ἐξαπατητικός, 3, bedragersk, skuffende, τῶν πολεμίων, *Xen.* — ἐξαπᾰτίσκω, = ἐξαπαφίσκω, *inc.* — ἐξαπατύλλω, komisk Diminutivform af ἐξαπατάω, *Ar.* — ἐξ-ἀπαφίσκω, *irr.*, *f.* -απαφήσω, *aor.* ἐξήπαφον, = ἐξαπατάω, *Hom.*, som ogs. har 3 *sing. opt. med.* m. *act.* Bem., *ex. Il.* 14, 160, o. m. tilføiet ἐπέεσσι, *ib.* 9, 376; Præsensformen ἐξαπάφουσα, retter man til *aor.* ἐξαπαφοῦσα, *ex. Hom. Ven.* 38.

*ἐξάπεδος, 2, = ἐξάποδος; — ἐξάπεζος, 2, (πέζα), med 6 Fodder; — ἐξαπέλεκυς, εως, ὁ, ἡ, (πέλεκυς), med 6 Øxer, bes. om d. rom. Prætor, *Polyb.*; o. — ἐξάπηχυς, υ, (πῆχυς), med el. af 6 Alen; - (af ἕξ). — ἐξαπιδεῖν, *inf.* til *ind.* ἐξαπεῖδον, *aor.* til *præs. inus.* ἐξαφοράω, seer i en Afstand, *Soph.* — ἐξάπινα, sield., ogs. ἐξάπινον, *Hipp.*, f. - ἐξαπίνης, *adv.*, aldeles pludseligen el. uformodet; (egentl. den blødere joniske Form f. ἐξαίφνης); df. — ἐξαπίναιος, s. ἐξαπιναῖος, 3, aldeles pludselig el. uformodet. — *ἐξαπλάσιος, *jon.* -πλήσιος, 2, o. ἐξαπλασίων, ονος, 2, 6fold; — ἐξάπλεθρος; 2, med 6 πλέθρα; — ἐξάπλευρος, 2, (πλευρά), med 6 Sider; o. — ἐξαπλῆ, *adv.* af - ἐξ-ἁπλόος, *ctr.* -πλοῦς, 3, 6fold; - (af ἕξ). — ἐξαπλόω, udfolder fra hinanden; df. — ἐξάπλωσις, ἡ, Udfoldning, Udvikling.

ἐξ-ἀποβαίνω, *irr.*, stiger ud deraf, νηός, *Od.* — ἐξαπόδης, 2, (ἕξ, πούς), med 6 Fodder. — ἐξαπόδιομαι [ᾱ *in arsi*], (δίω, *irr.*), jager el. trækker ud deraf, μάχης, *Il.* 5, 763, hvor man ogs. læser adskilt, μάχης ἐξ ἀποδ. — ἐξάποδος, 2, (ἕξ, πούς), med 6 Fodder; 6 Fod lang. — ἐξ-ἀποδύνω, *irr.*, affører mig, εἵματα, *Od.* — ἐξαποθνήσκω, *irr.*, d. forstærk. ἀποθνήσκω. — ἐξ-ἀπόλλυμι, *irr.*, tilintetgior el. udsletter aldeles deraf; 2) *intr.*, *in pf.* 2 ἐξαπόλωλα, o. *in med.*, omkommer, gaaer under, forsvinder deraf, *c. gen.*, *ex. Il.* 6, 60. — ἐξ-ἀπονέομαι [ᾱ *in arsi*], vender tilbage derfra, *Il.*; skrives ogs. ἐξ ἀπον. — ἐξ-ἀπονίζω, *irr.*, afvasker, πόδας (λέβητι), *Od.*

ἐξ-ἀποξύνω, gior meget skarp el. spids. — ἐξαποπατέω, d. forstærk. ἀποπατέω. — ἐξαπορέω, ogs. *in med.*, d. forstærk. ἀπορέω. — ἐξ-ἀποσπάω, *f.* άσω, trækker ud deraf og bort. — ἐξ-ἀποστέλλω, sender el. kaster ud deraf og bort; - denne Handling, ἐξαποστολή, ἡ. — ἐξαποτίνω, d. forstærk. ἀποτίνω, *Il.* — ἐξάπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (ἕξ, πούς), = ἐξάποδος. — ἐξαποφαίνω, d. forstærk. ἀποφαίνω. — ἐξαποφθείρω, d. forstærk. ἀποφθείρω. — ἐξάπρυμνος, 2, (πρύμνα), med 6 Bagstavne; alm. m. 6 Skibe; o. — ἐξαπτέρυγος, 2, (πτέρυξ), med 6 Vinger; (af ἕξ). — ἐξ-ἅπτω, *f.* ψω, knytter dertil, πείσματα κίονος, om Støtten (egentl. ned derfra), *Od.*; *in med.*, *a)* hænger mig derved; πάντες δ' ἐξάπτεσθε (σειρῆς), hænger Eder alle derved, trækker Alle deri, *Il.* 8, 20; ogs. hænger om mig, *ex.* en Randsel; *b)* angriber el. tager fat paa nogen, τινός, *Polyb.* — ἐξ-ἀπωθέω, *f.* -ωθήσω, o. -ώσω, støder el. driver ud deraf og bort. — ἐξάπωλος, 2, (ἕξ, πῶλος), med 6 Føl el. Heste, sexspændt.

ἐξάραγμα, 2, (ἐξαράσσω), det Sønderslagne, det Adsplittede. — ἐξ-ἀραιόω, d. forstærk. ἀραιόω. — ἐξαραιρημένος, o. ἐξαραίρηται, *jon.* f. ἐξῃρημένος, ἐξῄρηται, *pf. part.* o. *ind. pass.* af ἐξαιρέω, *Herod.* — ἐξ-ἀράομαι [*ep.* ᾱρ, *att.* ἄρ], *f.* -άσομαι, *jon.* ήσομαι, indvier under Bønner, ναόν, *Æschin.* — ἐξ-ἀράσσω, -ττω, *f.* ξω, sønderslaaer, opbryder; alm. brækker, knuser, τὸν ἐγκέφαλον, saa at den løber ud; *transl.*, ἐξαράττειν τινὰ αἰσχροῖς, at nedrive, udskielde, *Ar.* — ἐξ-ἀργέω, er uvirksom; *pass.*, ἔργα - οὐκ ἔτ' ἐξαργούμενα, som ikke længere drives lunkent, *Soph. Phil.* 556. — ἐξάργματα, τά, (ἐξάρχομαι), de hellige Offertilberedelser. — ἐξαργυρίζω, sædv. ἐξαργυρόω, gior til Sølv, sælger for Sølv, sælger for at skaffe Penge, στρωμνήν, *Thuc.*; 2) ἐξαργυρίζεσθαί τινα, at udplyndre nogen, *Polyb.*

ἐξαρεσκείομαι, sædv. ἐξαρέσκομαι, *irr.*, *f.* ρέσομαι, (ἀρέσκω, *irr.*), behager nogen, τινί; θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας, *Xen.*; ogs. ἐξαρέσασθαί τινα δώροις, ἢ δι' ἄλλης ὁμιλίας, at vinde nogen ved Gaver, o. s. v., *Dem.* — ἐξαρθρέω, ἐξάρθρημα, τό, o. ἐξάρθρησις, ἡ, = ἐξαρθρόω, etc. — ἔξαρθρος, 2, (ἄρθρον), som er vreden af Led; 2) med fremstaaende Led; jf. ἐξόφθαλμος. — ἐξαρθρόω, forvrider af Led; df. — ἐξάρθρωμα, τό, det forvredne Lem; Forvridning; o. — ἐξάρθρωσις, ἡ, Forvriden, Forvridning. — ἐξ-ἀριθμέω, udtæller, *enumero*; aftæller, beregner; df. — ἐξαρίθμησις, ἡ, Udtælling; Aftælling. — ἐξάριθμος, 2, (ἀριθμός), 6tallig, d. e. 6fold.

ἐξ-αρκέω, *f.* έσω, 1) har den fornødne Evne, formaaer at tiene el. hielpe; ὄντων – φίλοις ἐξαρκέων, *Pind. Nem.* 1, 47; ταῦτα (heri) ὁ φίλος πρὸ τοῦ φίλου ἐξαρκέσει, *Xen. Mem.* 2, 4, 7; *b)* ἐξαρκέων κτεάτεσσι, som har nok deri, som nøies dermed, *Pind. Ol.* 5, 55; *c)* om Ting, at være nok, at strække til, τινὶ εἴς τι; ogs. ἐξαρκέσει μοι ἡ ἐπιστήμη ἐπὶ τοὺς ἀγαθούς, *Xen.*; oftest *imperson.*, det er nok, tienligt, o. dl., *ex.* ἐξήρκει ἡμῖν ἡσυχίην ἔχειν, *Herod.* 7, 161; ἐξαρκεῖ τοῦθ᾽ ὑμῖν; nytter dette Eder? *Dem. p.* 664; df. — ἐξαρκής, 2, tilstrækkelig; o. — ἐξαρκούντως, *adv. part. præs.*, tilstrækkeligen. — ἔξαρμα, τό, (ἐξαίρω), det Hævede; Høide; Hævelse; en Stiernes Elevation. — ἐξ-αρμόζω, bringer ud af Sammenføiningerne, forvrider.

ἐξ-αρνέομαι, benægter; ἐξαρνησαμένου τὸν φόνον αὐτοῦ, da han havde fralagt sig Mordet, *Herod.* 3, 74; μὴ λαβεῖν ἐξαρνούμενος, som nægter at have faaet, *Dem.*; afslaaer; forbyder; df. — ἐξάρνησις, ἡ, Benægten; Vægren, Afslag; — ἐξαρνητικός, 3, som benægter; som vægrer el. afslaaer; o. — ἔξαρνος, 2, som benægter; ἔξαρνος ἦν, μὴ – ἀποκτεῖναι Σμέρδιν, *Herod.* 3, 66; ἔξαρνος γίνεται τὰς συνθήκας, ἃς ὤμοσε, f. ἐξαρνεῖται τ. σ., *Dem. p.* 677. — ἐξ-αρπάζω, *irr., f.* άξω, o. άσω, ogs. άσομαι, *Ar.*, river, røver, fører voldsomt ud deraf, φῶτα – νεός, *Od.* 12, 100; ogs. udriver af en Fare, *ex. Il.* 3, 380. — ἔξαρσις, ἡ, (ἐξαίρω), Ophøien; Ophøielse.

†ἐξ-αρτάω, *f.* ήσω, hænger, fæster, knytter derpaa, dertil, derved; 2) *in med.* o. *pass., a)* hænger om mig; *transl.*, gior afhængig af mig, vinder for mig, στρατόπεδον, Hæren, *Dem. p.* 123; *part.* ἐξηρτημένος, behængt, τόξοισι, *Æsch.*, sild. *c. acc.*, χρυσία, λίθους, med Smykker, o. s. v.; *b)* staaer i Forbindelse med noget, τινός, *Xen. Cyr.* 5, 4, 20; om et Sted, at grændse el. støde dertil, *Plut.*; men ἐξήρτηται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον, ligger høiere, *Thuc.* 6, 96; df. — ἐξαρτηδόν, *adv.*, hængende; — ἐξάρτημα, τό, det Paahængte, Tilknyttede; Anhang, Tillæg; o. — ἐξάρτησις, ἡ, Handlingen ἐξαρτᾶν; *b)* af *med.*, Delenes el. flere Legemers Sammenhæng.

ἐξ-αρτίζω, gior fuldkommen el. fuldtallig, bringer i fuldkommen Stand, bes. m. o. u. πλοῖα, udruster og tillader Skibe; 2) gior et Tal lige; udvælger et lige Tal; df. — ἐξάρτισις, ἡ, o. ἐξαρτισμός, ὁ, Fuldendelse, Tilberedelse; Tilladning. — ἐξάρτυσις, ἡ, Tilberedelse, Udrustning; af — ἐξαρτύω [ῡ], tilbereder el. forsyner med noget, τινί; *in med.*, laver mig til, gior mig færdig, *c. inf.*, *Æsch. Prom.* 907; ἐξηρτυμένοι σίτῳ, forsynede dermed, *Herod.*; οὐδεὶς – τὰ περὶ τὸ σῶμα ὅπλοις ἐξήρτυται, ingen har væbnet sig, *Thuc.* 6, 17. — ἐξάρυσις, ἡ, Udøsen; af — ἐξ-αρύω, udøser; udtrykker, udpresser.

ἐξαρχῆς, *adv.*, f. ἐξ ἀρχῆς, fra Begyndelsen. — ἔξαρχος, ὁ, ἡ, som gior Begyndelsen med noget, τινός, *Il.* 24, 721; alm. Ophavsmand, *auctor*; ogs. den Forste el. Fortrinligste, *princeps*; bes. Chorets Fører el. Fordandser, *Dem.*; o. — ἐξ-άρχω, *f.* ξω, begynder, μολπῆς, γόοιο, paa Sangen, o. s. v., *Hom.*; ligel. *in med.*, *ex. Od.* 12, 339; oftere *c. acc.*, *ex.* βουλὰς – ἐξάρχων ἀγαθάς, *Il.* 2, 273; ἐξάρχειν ᾠδήν τινι, at foresynge nogen, men omvendt, εἰ δ᾽ ἔμ᾽ ὧδ᾽ ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες, om du tiltalte mig altid saaledes, *Soph. El.* 557; (af ἄρχω).

ἑξᾶς, ᾶντος, ὁ, d. lat. *sextans, sicil.*; o. — ἑξάς, άδος, ἡ, Tallet 6; en Sexer; (af ἕξ). — ἐξ-ασθενέω, er aldeles afkræftet el. uformuende. — ἐξ-ασκέω, øver fuldkommen, faaer Færdighed i noget, τὶ; indøver nogen, τινά; alm. øver; *pass.* ogs. *c. acc. rei*, *ex.* ἦν ταῦτα πάντα (heri) ἐξησκημένοι ὦσιν οἱ ἱππεῖς, *Xen.*; 2) udsmykker, udruster; gior færdig. — ἑξαστάδιος, 2, (ἕξ, στάδιον), af 6 Stadier. — ἔξαστις, ἡ, de fremstaaende Traader paa Kanten af vævet Toi; (skal være af *inus.* ἐξάζομαι, besl. m. διάζομαι, hvf. δίασμα). — ἑξάστιχος, 2, (ἕξ, στίχος), bestaaende af 6 Linier, Rader, Vers. — ἐξ-αστράπτω, *f.* ψω, fremlyner, fremstraaler deraf. — ἑξάστυλος, 2, (στῦλος), med 6 Søiler; o. — ἑξασύλλαβος, 2, (συλλαβή), med 6 Stavelser; (af ἕξ). — ἐξ-ασφαλίζομαι, d. forstærk. ἀσφαλίζομαι.

ἐξατῑμάζω, d. forstærk. ἀτιμάζω, *Soph.* — ἐξατμιάω, o. ἐξατμίζω, lader uddunste el. uddampe; 2) *intr.*, uddunster, uddamper. — ἐξατονέω, d. forstærk. ἀτονέω. — ἐξάττω, *att. ctr.* f. ἐξαΐσσω. — ἐξ-αυαίνω, udtørrer, *Herod.*; jf. ἐξαύω. — ἐξαυγής, 2, (αὐγή), glindsende, skinnende, hvid. — ἐξ-αυδάω, *f.* ήσω, udsiger el. udtaler bestemt, *oppon.* νόῳ κεύθω, *Hom.* — ἐξαυθαδιάζομαι, d. forstærk. αὐθαδιάζομαι. — ἐξαῦθις, *adv.*, *att.* f. ἐξαῦτις. — ἐξ-αυλέω, udpiber, udblæser; 2) ἐξαυλεῖν τὰ ὦτα, at pibe Ørene fulde. — ἐξ-αυλίζομαι, bryder op el. rykker ud af en Leir el. en fast Plads, εἰς κώμας, *Xen. Anab.* 7, 8, 21. — ἔξαυλος, 2, (αὐλός), udblæst.

ἐξ-αύξω, *irr., f.* -αυξήσω, forøger saare meget el. altfor meget. — ἐξαυστήρ, ῆρος, ὁ, som κρεάγρα, en Kiødgaffel; (rimel. af αὔω, brænder, heder). — ἐξαυτῆς, *adv.*, f. ἐξ αὐτῆς, (τῆς ὥρας),

i el. fra samme Time, strax, i Øieblikket; strax derefter. — ἐξ-αῦτις, *adv.*, *att.* ἐξαῦθις; igien; atter, paany, *Hom.*; 2) tilbage, bagtends, *id.* — ἐξαυτομολέω, d. forstærk. αὐτομολέω. — ἐξ-αὐχέω, ønsker el. beder indstændigen. — ἐξαυχμόω, (αὐχμός), udtørrer; 2) bliver fortørret. — ἐξ-αὔω, udtørrer; 2) antænder. — ἐξ-αΰω [ῡ], udskriger, skriger høit.

ἐξ-ἀφαιρέω, *irr.*, tager ud el. bort deraf; h. *Hom.* alene *in med.*, εἰσόκε πάσεων Ψυχὰς ἐξαφέλησθε, *Od.* 22, 444; ἀνθρώπους εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφελέσθαι, *vindicare in libertatem*, *Dem.* — ἐξαφανίζω, d. forstærk. ἀφανίζω. — ἐξαφ-ἱδρόω, udsveder. — ἐξ-ἀφίημι, *f.* -αφήσω, udlader deraf; ἐξαφεῖναι τὸ παλτόν, at udkaste, *Xen.*; ἀλλ' ἐξαφεῖται τοῦδε, *pf. pass.*, er løsladt el. befriet derfra, *Soph. Trach.* 72. — ἐξαφίσταμαι, (ἀφίστημι), afstaaer el. aflader fra noget, τινός; df. afslaaer, *Soph. Oed. Col.* 561. — ἐξαφόροι, 2, (ἕξ, φέρω), sex Bærere el. Dragere; τὸ ἐξάφορον, Stol, som bæres af Sex. — ἐξ-ἀφρίζω, bringer til at skumme, forvandler til Skum; i denne Bem. ogs. ἐξαφρόω; 2) afskummer; *transl.*, afbruser; lader afbruse; πρὶν - ἐξαφρίζεσθαι μένος, *Æsch. Ag.* 1067; df. — ἐξάφρισις, ἡ, Forvandling el. at forvandle til Skum. — ἐξαφύω, (ἀφύσσω), udøser, οἶνον, *Hom.*, ogs. *c. gen.*, *Opp.*

*ἑξάχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ), med 6 Hænder; — ἑξαχῆ, *adv.*, 6gange; 6fold; — ἑξαχοίνικος, 2, af el. med 6 χοίνικες; o. — ἑξάχοος, 2, *ctr.* -χους, (χοῦς), som holder 6 Maader el. Kander; (af ἕξ). — ἐξ-ἀχυρόω, ogs. -αχυριόω, renser fra Avner. — ἑξαχῶς, *adv.*, (ἕξ), paa 6fold Maade. — ἔξαψις, ἡ, (ἐξ-άπτω), Antænden; Betændelse.

ἐξέβαν, *æol.* f. ἐξέβησαν, 3 *pl. aor.* 2 af ἐκβαίνω. — ἐξ-ἐγγυάω, *f.* ήσω, befrier nogen, τινά, ved at gaae i Borgen for ham; *pass.*, ἐξηγγυημένοι, som ere løsladte, efter at have stillet Borgen for sig, *Dem.*; - en saadan Borgen el. Sikkerhed, ἐξεγγύησις, ἡ, ogs. ἐξεγγύη, ἡ; ogs. alm. = ἐγγύησις. — ἐξ-εγείρω, *irr.*, opvækker; opreiser, opmuntrer, ἵππον, *Xen.*; *in pass.*, opvaagner, staaer op, *Herod.*; df. — ἐξέγερσις, ἡ, Opvækken; *pass.*, Opvaagnen. — ἐξέγρομαι, *ep. syncop.* f. ἐξεγείρομαι, see u. ἐξεγείρω.

ἐξ-ἐδαφίζω, forstyrrer fra Grunden af. — ἐξέδρα, ἡ, bedækket Gang el. Gallerie foran Huset; ogs. en Forsamlingssal, jf. *Plut. Brut.* 14; - *dim.* ἐξέδριον, τό; o. — ἔξεδρος, 2, bortfiernet fra sit Sæde el. fra sin Plads; alm. fremmed; *transl.*, som er ude af sig selv; 2) ὄρνεις ἔξεδροι, som komme fra den urigtige Side, som varsle Uheld; (af ἕδρα). — ἐξέδω, *irr.*, df. ἐξέδομαι, som *fut.* til ἐξεσθίω, opæder, fortærer. — ἐξέθορε, 3 *sing. aor.* 2 til ἐκθρώσκω.

ἔξει; f. ἔξιθι, gaa ud, *imperat.* af ἔξειμι. — ἐξεῖδον, see u. ἐξιδεῖν. — ἑξείης, *adv.*, (ἔχω, ἕξω), *poët.* f. ἑξῆς, i en Række, efter hinanden, *Hom.* — ἐξ-εικάζω, giør aldeles lige; ἐξεικάζειν ἑαυτόν τινι, at efterligne, *Xen.*; df. — ἐξείκασμα, τό, nøiagtig Efterligning, τινὸς πρός τι. — ἐξ-εικονίζω, afbilder nøiagtigen, *Plut.*; 2) udtrykker i et Billede, *id.* — ἐξ-ειλέω, ogs. ἐξείλω, men ἐξείλλω, *inc.*, *evolvo*, udvikler, udfolder; *b)* bringer el. trænger ud deraf; *c) in med.*, at snoe el. vinde sig ud deraf; df. at undflye, at undkomme; df. — ἐξείλησις, ἡ, Udviklen, Udfolden. — ἐξείλλω, see u. ἐξειλέω. — ἐξεῖλον, *aor.* 2 til ἐξαιρέω. — ἐξ-ειλύω, = ἐξειλέω. — ἐξ-είλω, *irr.*, = ἐξειλέω.

ἔξειμι, (εἰμί), df. alene *a) impers.* ἔξεστι, *licet*, *inf.* ἐξεῖναι, det er tilladt, giørligt, muligt; ἔξεστί μοι, jeg kan; νῦν σοι ἔξεστι ἀνδρὶ γενέσθαι, *Xen.*; dog ogs. m. flgd. *acc.*, *ex.* ἔξεστι τῷ νέῳ - φαιδρὸν εἶναι, *id.*; - *b) part. absol.*, ἐξόν, da det er el. var tilladt; da man kan el. kunde; ὥσπερ ἐξόν σοι, som om det var dig tilladt, *Xen.*; ὥσπερ ἐξὸν ἡσυχίαν ἔχειν, som om man kunde -, *id.* — ἔξειμι, 2 *sing.* ἔξεισθα f. ἔξει, *Od.* 20, 179, *inf.* ἐξιέναι, (εἶμι), gaaer el. drager ud deraf, μεγάρων, *Od.*; bes. drager i Krig, rykker imod Fienden, (i *præs.* sædv. m. *fut.* Bem.), *ex.* εἶτα τότ' ἔξιμεν, da ville vi drage ud, *Dem.* p. 730; dog. ogs. ὁ Νεῖλος ἐς θάλασσαν ἔξεισι, falder ud deri, *Herod.*; 2) træder ud af et Forhold, nedlægger et Embede, o. dl.; 3) om Farver, at gaae ud, at falme.

ἕξειν, *inf. fut.* til ἔχω. — ἐξεῖπον, *inf.* ἐξειπεῖν, (εἶπον), udsiger, forkynder, bekiendtgiør, røber, forraader, τινί τι, *Hom.*; ogs. *absol.* udsiger, *Il.* 9, 61; ἡμᾶς ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κακὰ ἐξεῖπον, de sagde os de værste Ting, *Dem.* p. 540. — ἐξειργασμένως, *adv. part. pf. pass.* af ἐξεργάζομαι, udarbeidet, fuldkomment, nøiagtigen. — ἐξ-είργω, *jon.* -έργω, *f.* ξω, udelukker, ἐκ τοῦ θεάτρου, *Dem.*; afholder, hindrer, *ex.* ὅταν μὴ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους ἐξείργῃ, *Xen.*; ogs. forbyder; *pass.*, nøder, *ex.* ἀναγκαίῃ ἐξεργάζομαι γνώμην ἀποδέξασθαι, *Herod.* 7, 139, jf. 9, 111, ogs. εἴς τι, *id.* 7, 96. — ἐξ-είρομαι, *jon.* f. ἐξέρομαι. — ἐξειρύω, *jon.* o. *poët.* f. ἐξερύω; τὴν γλῶσσαν ἐξειρύσας, *Herod.* — ἐξ-είρω, *irr.*, *exsero*, udstrækker, udrækker, τὴν χεῖρα, *Herod.*; 2) trækker ud deraf, τὴν γλῶσσαν, *Ar. Equ.* 378. — ἐξ-

ἐξειρωνεύομαι, udspotter; 2) udlægger som Spot. — ἔξειοθα, see u. ἔξειμι, -ιέναι.

ἐξ-εκκλησιάζω, holder Folkeforsamling paa et usædv. Sted, ex. Thuc. 8, 93; 2) sammenkalder en Folkeforsamling, Aristot. — ἐξ-ελαιόω, gior til Olie; in pass., at blive olieagtig. — ἐξελάσια, ἡ, Vit. Hom., sædv. ἐξέλασις, ἡ, Uddriven, Uddrivelse, Fordrivelse, ex. Herod. 5, 76; 2) intr., Uddragen, Udmarscheren; Opbrud fra et Sted, ἐκ Θέρμης, Herod. 7, 183; alm. Felttog, Expedition; b) hoitideligt Optog, Procession; τῆς ἐξελάσεως ἡ σεμνότης, Xen. Cyr. 8, 3, 1; af — ἐξελαύνω, ep. ogs. ἐξελάω, f. ἐξελάσω [ᾰ], att. ἐξελῶ, pf. ἐξελήλακα, driver ud deraf, (ἵππους) ὁμίλου, Il. 10, 499, jf. 11, 360; sædv. uddriver, fordriver, γαίης, af Landet, Od., πόλεως, Xen., ogs. ἐκ χώρας, id.; b) slaaer el. hugger ud deraf, ὀδόντας γναθμῶν, Od.; bes. ogs. driver med Hammeren, hamrer, Herod., ex. 1, 50; — 2) m. underforst. ἵππον, ἅρμα, πόδα, στρατόν, el. tilsynel. intr., rider, kiorer, gaaer, drager ud deraf; ogs. drager i Procession, jf. frgd.; alm. reiser, διὰ τῆς Λυδίας, Xen.

ἐξελέγχω, f. γξω, d. forstærk. ἐλέγχω, udspørger, udforsker, overbeviser, bringer for Lyset; ἐξελέγχειν τὴν τύχην, at forsøge Lykken; in pass., at robe sig, Polyb. — ἐξελεῖν, ἐξελέσθαι, inf. aor. 2 act. o. med. til ἐξαιρέω. — ἐξελευθερικός, ὁ, Søn el. Efterkommer af en Frigiven, libertinus; ἐξελευθ. νόμοι, Love angaaende de Frigivne; af — ἐξελεύθερος, ὁ, ἡ, (ἐλεύθερος), Frigiven, libertus. — ἐξελευθεροστομέω, d. forstærk. ἐλευθεροστομέω, Soph. — ἐξελευθερόω, udfrier deraf; frigiver en Slave. — ἐξέλευσις, ἡ, Udgang, Udvei; af — ἐξελεύσομαι, fut. til ἐξέρχομαι, hvortil ogs. hører aor. 2 ἐξελθεῖν.

*ἐξελιγμός, ὁ, Udfoldning, Udvikling, bes. Slaglinieus Udstrækning, Evolution; — ἐξέλικτος, 2, udfoldet, udviklet; til at udfolde el. udvikle; — ἐξέλικτρα, ἡ, o. ἐξέλικτρον, τό, Vinde, hvorom Linen vikles; o. — ἐξέλιξις, ἡ, = ἐξελιγμός; af — ἐξ-ελίσσω, -ττω, f. ξω, udvikler, udfolder; b) transl., udtyder, oploser, explico; c) i Krigssproget, udfolder Slaglinien, lader formere Fronten; ἐξελίττεται ἕκαστος ὁ στίχος, ἵνα οἱ κράτιστοι ἐναντίοι ἀεὶ τοῖς πολεμίοις ὦσι, gior Vendinger og formerer Fronten, Xen.; h. Polyb. ogs. om Liniens Udvidelse i en Sotræfning; gall. deployer.

ἐξ-ελκόω, saarer, stoder; pass., τὸ σῶμα ἐξελκοῦται, bryder ud i Bylder. — ἐξελκυσμός, ὁ, Trækken el. at trække ud deraf; af — ἐξ-ελκύω, = flgd. — ἐξ-έλκω, trækker ud deraf, θαλάμης, af et Smuthul, Od., δουλίας; uddrager el. redder af Trældom, Pind. Pyth. 1, 146. — ἐξέλκωσις, ἡ, (-ελκόω), Saaren el. at saare, stode, foraarsage en Byld, o. dl. — ἐξ-ελλεβορίζω, renser el. helbreder ved Nysenrt, τὸν νοῦν, Aristot. — ἐξ-ελληνίζω, gior til en fuldkommen Græker i Sprog, Sæder, o. dl.; 2) afleder af det Græske.

ἐξέμεν, ep. f. ἐξεῖναι, inf. aor. 2 til ἐξίημι. — ἐξέμεν f. ἕξειν, inf. fut. til ἔχω. — ἐξ-εμέω, f. έσω, udspyer, udbrækker, i Od. om Charybdis; ἐξήμησε, Hes. Theog. 497, bør rimel. skrives ἐξήμεσσε, Pass.; — ἐξέμμορε, 3 sing. pf. o. aor. af ἐκμείρομαι, Od. — ἐξ-εμπεδόω, holder og bevarer troligen, τὰς συνθήκας, Xen. — ἐξ-εμπολάω, jon. -πολέω, f. ήσω, bortsælger, forhandler; ἐξεμπολημένων σφι — πάντων, da de havde udsolgt, Herod. 1, 1. — ἐξ-εναίρω, d. forstærk. ἐναίρω, ombringer aldeles; inf. aor. 2 ἐξενᾰρεῖν, Hes. Sc. 329. — ἐξεναρίζω, d. forstærk. ἐναρίζω, udplyndrer el. afvæbner ganske, τινά, Hom., ogs. τεύχεα ἐξεναρίζειν, id.; 2) = frgd. — ἐξενέγκω, o. ἐξενείκω, Stamformer til nogle Tempora af ἐκφέρω.

ἐξ-ενέπω, irr., udsiger, fremsiger. — ἐξενεχυριάζω, d. forstærk. ἐνεχυριάζω. — ἐξ-έννυμι, irr., afklæder. — ἐξεντερίζω, (ἔντερα), udtager Indvoldene. — ἐξ-επᾴδω, betvinger el. beroliger ved en Tryllesang; pass., ἐξεπᾴδονται φύσιν, de lade deres Vildhed tæmme, Soph. Oed. Col. 1194. — ἐξεπαίρω, d. forstærk. ἐπαίρω, hæver i Veiret; sætter i Bevægelse, tilskynder. — ἐξεπερείδω, d. forstærk. ἐπερείδω. — ἐξεπεύχομαι, d. forstærk. ἐπεύχομαι, gior mig til af noget, c. inf., Soph. Phil. 668. — ἐξεπιπολῆς, adv., = ἐπιπολῆς, skrives ogs. ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, Luc. — ἐξεπίσταμαι, d. forstærk. ἐπίσταμαι, veed el. kiender nøiagtigen, Herod., Soph.; veed el. kan udenad, Plat. — ἐξεπισφρᾱγίζω, d. forstærk. ἐπισφραγίζω. — ἐξεπίτηδες, adv., d. forstærk. ἐπίτηδες, med al Flid el. Omhu. — ἐξεπιτρέχω, d. forstærk. ἐπιτρέχω. — ἐξ-επομβρέω, beregner stærkt, Soph.; — ἐξέπτη, 3 sing. aor. 2 til ἐκπέταμαι, Hes. Op. 98.

ἐξεράζω, men ἐξεραίνω, inc., = ἐξεράω. — ἐξέρᾱμα, o. ἐξέρασμα, τό, det ved Udtømmelse el. Brækning Afsondrede; af — ἐξ-εράω, f. άσω [ᾱ], udgyder, bes. om Legemets Udtømmelser, Hipp.; udhælder, ὕδωρ, Dem., ogs. τὰς

ψήφους, Steenmestenene, *Ar.*; τοὺς λίθους χαμάζε ἐξερᾶν, at kaste paa Jorden, at kaste bort, *id.* — ἐξ-εργάζομαι, *f.* σομαι, *pf.* ἐξείργασμαι; (*præs.* o. *pf.* m. *act.* o. *pass.* Bem.); udarbeider, tilendebringer, fuldender; udfører, bevirker, bringer istand; αἱ τέχναι διαφερόντως ἐξειργασμέναι εἰσίν, ere bragte i Udøvelse, *Xen.*; alm. bevirker, *efficio*; μαθεῖν, ὅπως δεῖ ἐξεργάζεσθαι ἕκαστα, *id.*; λαμπρὸν ἔργον ἐξεργασμένον (τινί), som er udført af nogen, *Herod.* 9, 75; – *b)* bearbeider, dyrker; *pass.*, τοὺς ἀγροὺς εὖ ἐξεργασμένους, vel dyrkede, *id.* 5, 29; – *c)* indarbeider, erhverver; μισθὸς – ἐξείργασται τῇ στρατιᾷ, er tilveiebragt, *Xen. Hell.* 3, 1, 28; — 2) tilintetgiør, ødelægger, fordærver, *conficio*; ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμέας, *Herod.* 5, 19; μή μ' ἐξεργάσει, giør mig dog ikke ulykkelig, *Trag.*; τὰ ἐξειργασμένα, *res confectæ*, giort Gierning; ἐπ' ἐξεργασμένοις, da alt var forbi, efter Slaget, *Herod.* 9, 77.

ἐξεργᾰσία, ἡ, Udarbeidelse, Fuldendelse; ἐξεργ. τῆς γῆς, Landets Dyrkning; o. — ἐξεργαστικός, 3, hørende, skikket til en Udarbeidelse el. Fuldendelse; (af -ἐργάζομαι). — ἐξέργω, *jon.* f. ἐξείργω. — ἐξ-ερεείνω, udsporger, udforsker; udforsøger, giennemsøger, *Hom.* — ἐξερεθίζω, v. forstærk. ἐρεθίζω, *Pind.* — ἐξερέθω, v. forstærk. ἐρέθω. — ἐξερείδω, v. forstærk. ἐρείδω. — ἐξ-ερείπω, *irr.*, kaster el. strækker til Jorden, hugger ned; 2) *intr.*, *in aor.* 2 ἐξήριπον, o. *in pf.* ἐξήριπα, falder el. styrter til Jorden, *Il.* 14, 414; χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα, som var falden ned over Aaget, *ib.* 17, 440; κάπροι αὐχένας ἐξεριπόντες, med Halsene nedstrakte i Støvet, *Hes.* — ἐξέρεισις, ἡ, Støtten el Stiven derimod; o. — ἐξέρεισμα, τό, Støtte, Stive; Modstand, Hindring, Standsning; (af -ερείδω).

ἐξερέομαι, som ἐξερέω, udsporger, udforsker, *Hom.* — ἐξέρευγμα, τό, det Udbrækkede el. Udgydede; Udløb; af — ἐξ-ερεύγω, udspyer; udgyder; *in med.*, at udgyde sig, at fremsprude, om Floder, Kilder, o. dl. — ἐξ-ερευνάω, *f.* ήσω, udforsker, udsporger; df. — ἐξερεύνησις, ἡ, Udforsken, Opsøgen, Eftersporgsel; o. — ἐξερευνητής, οῦ, ὁ, en Udforsker, en Speider; df. – ἐξερευνητικός, 3, hørende el. skikket til at udforske. — ἐξέρευξις, ἡ, Handlingen ἐξερεύγειν.

ἐξ-ερέω, *Hom.*, *att. ctr.* ἐξερῶ, *fut.* til ἐξειπεῖν, vil sige reent ud, vil angive tydeligen og bestemt; df. sild. *pf.* ἐξείρηκα, o. *aor.* ἐξεῤῥήθην, o. ἐξεῤῥέθην. — ἐξ-ερέω, episk Biform af ἐξέρομαι, udsporger, *Od.*; ogs. *in med.*, *Hom.*

ἐξερημόω, v. forstærk. ἐρημόω, ødelægger aldeles; οἶκος ἐξερημούμενος, en uddød Familie, *Dem.* — ἐξέρησις, ἡ, (-εράω), Udtømmelse, bes. Legemets Renselse, *Hipp.* — ἐξ-ερίζω, vedbliver at trættes. — ἐξεριθεύομαι, (ἐριθεύω), τοὺς νέους, vinder Ungdommen ved slette Kunster, *Plut.* — ἐξερινάζω, giør moden, (egentl. ved at hænge den vilde Figen derpaa). — ἐξεριστής, οῦ, ὁ, (-ερίζω), som strider el. trættes haardnakket, τῶν λόγων, *Eur.* — ἐξ-ερμηνεύω, udlægger, udtyder.

ἐξέρομαι, (ἔρομαι, *inus.*), *jon.* ἐξείρομαι, ἐξείρετο, 3 *sing. impf.*, udsporger, udforsker, udfritter, τινά o. τι, *Hom.*, sild. ogs. *c. gen. person.* — ἐξ-ερπύζω, o. ἐξ-έρπω, kryber ud deraf; lister mig bort; 2) *transit.*, lader komme frem deraf, frembringer. — ἐξέῤῥω, gaaer min Vei, pakker mig, γαίης, ud af Landet, *Eur.* — ἐξερυγεῖν, *inf. aor.* 2 til ἐξερεύγω. — ἐξ-ερυθριάω, er – ἐξέρυθρος, 2, (ἐρυθρός), meget rød. — ἐξ-ερύκω, afholder, hindrer, holder borte, *Soph.* — ἐξ-ερύω, *f.* ύσω [ῠ], trækker el. drager ud deraf, βέλος ὤμου, udriver, τόξον χειρός, men τινὰ ποδός, slæber ud ved Benet, *Hom.*

ἐξ-έρχομαι, *irr.*, *f.* ἐξελεύσομαι, *aor.* ἐξήλῠθον, sædv. ἐξῆλθον, gaaer el. kommer ud deraf, sædv. *c. gen. loci*, bes. ud imod Fienden, *ex. Il.* 9, 572; ogs. m. Veiens *acc.*, *ex.* ἐξῆλθον – ἄλλας ἐξόδους, *Xen. Hell.* 1, 2, 17; ligel. ἐξῆλθον τὴν Περσίδα χώραν, egentl. er dragen ud derigiennem, *Herod.* 7, 29; men ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων, efter *schol.* f. διήνυσαν, ἐπεξῆλθον, bestode, udholdt, *Soph. Trach.* 506; ἐξέρχεσθαι ἐκ παίδων, ogs. εἰς τοὺς ἐφήβους, at komme ud af Borneaarene; – 2) om Tiden, at udløbe, at være forbi; τοῦ ἐξελθόντος μηνός, i afvigte Maaned, *Dem.*; – 3) om en Spaadom, o. dl., at gaae i Opfyldelse, *ex. Herod.* 6, 107, *extr.*; alm. at faae et Udfald, jf. ἐξήκειν; – 4) om Tal, at komme ud, at udgiøre en Sum, *ex. Hell.* 6, 1, 4.

ἐξ-ερωέω, gaaer el. viger derfra, κελεύθου, af Veien, *Theocr.* 25, 189; om løbske Heste bruges ἐξηρώησαν, *Il.* 23, 468. — ἐξ-ερωτάω, udsporger. — ἐξεσθίω, *irr.*, *f.* ἐξέδομαι, udæder. — ἐξεσία, ἡ, Sendelse, Gesandtskab; ἐξεσίην ἐλθεῖν, *legationem obire*, *Hom.*; o. — ἔξεσις, ἡ, = frgd.; — ἔξεσις – γυναικός, Konens Bortsendelse, Skilsmisse, *Herod.* 5, 40; (af ἐξίημι). — ἔξεστι, ἔξεσται, ἐξῆν, *imperson.* af ἔξειμι; εἰμί, s. m. s. — ἐξέσσυτο, 3 *sing. aor. med. syncop.* af ἐκσεύω, *Hom.*

— ἔξεστις, ἡ, = ἔξαστις. — ἐξεστραμμένως, adv. part. pf. pass. af ἐκστρέφω, omvendt, paa en usædvanlig el. ny Maade.

ἐξ-ετάζω, f. άσω [ᾰ], poët. άσσω, dor. άξω, att. ἐξετῶ, prøver, undersøger, hvad noget er el. ikke er; bes. om Hæren, mønstrer, lustro, τὴν ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν, Thuc. 2, 7; om Metaller, prøver; transl., ἐξετάζειν ἑαυτὸν, ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη, at prøve sig selv, Xen. M. S. 2, 5, 1, ligel. τοῦτο ἐξετάζει ἡ πόλις ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων δοκιμασίαις, herom sporger det Offentlige, ib. 2, 2, 13, extr.; alm. holder Forhør over nogen, examinerer; — 2) billiger det Prøvede, antager det for godt og gyldigt; df. alm. tæller, regner, henfører, opstiller deriblandt; df. — 3) in med. v. pass., viser mig el. befindes som — τὰ δέοντα λέγων, den der taler til rette Tid, Dem.; ogs. ἐξετάζεσθαι μετά τινων, ἔν τισι, ogs. c. gen.; at befindes deriblandt; at høre dertil; part. pf. pass., ἐξητασμένος, afpasset, tilpasset, passende, ἐπὶ τὸ βέλτιον, Dem. p. 471.

*ἐξέτασις, ἡ, o. ἐξετασμός, ὁ, Prøvelse, Undersøgelse, Udforskning; Sammenligning for at prøve, Slutning; ἐξέτασις ὅπλων καὶ ἵππων, Mønstring over Fodfolk og Rytteri, Thuc. — ἐξεταστήριον, τό, Prøve, Prøvelse, eccl.; — ἐξεταστής, οῦ, ὁ, som udforsker, undersøger, sammenligner, imodtager Regnskab, o. dl.; o. — ἐξεταστικός, 3, adv. -κῶς, hørende el. skikket til at undersøge el. prøve noget, τινός; τὸν δεσπότην — δεῖ εἶναι ἐξεταστικόν, Xen.; τὸ ἐξεταστικόν, sc. ἀργύριον, Dommernes Løn. — ἐξέτεροι, 3, (ἕτερος), nogle andre, sædv. μετεξέτεροι. — ἐξέτης, 2, Il., ogs. ἐξέτης, ου, ὁ, fem. ἐξέτις, (ἕξ, ἔτος), sexaarig. — ἐξέτι, adv., egentl. f. ἔτι ἐξ ἐκεῖθεν, fra den Tid til nu, sædv. c. gen., ex. ἐξέτι πατρῶν, fra Fædrene af, Od. 8, 245; ἐξέτι τοῦ, ὅτε —, fra den Tid, da —, Il. 9, 106.

ἐξ-ευγενίζω, gior til frie Mennesker, eccl. — ἐξευθύνω [ῡ], d. forstærk. εὐθύνω. — ἐξ-ευκρινέω, udvælger el. undersøger nøiagtigen. — ἐξ-ευλαβέομαι, tager mig omhyggeligen iagt. — ἐξ-ευμαρίζω, gior let, letter; alm. gior til rette, sætter i Stand, expedio. — ἐξ-ευμενίζω, gior meget hengiven, gunstig, tilbøielig. — ἐξευνουχίζω, = εὐνουχίζω. — ἐξ-ευπορέω, skaffer tilstede, tilveiebringer. — ἐξεύρεμα, τό, = ἐξεύρημα; — ἐξεύρεσις, ἡ, Opfinden, Udfinden; Opfindelse; — ἐξευρετικός, 3, hørende el. skikket til at opfinde, opfindsom; o. — ἐξεύρημα, τό, det Opfundne, Opfindelse; af — ἐξ-ευρίσκω, irr., f. -ευρήσω, aor. 2 ἐξεῦρον, udfinder, opfinder; ταύτας (τὰς παιγνίας) — ἐξευρεθῆναι, Herod. 1, 94; udgrunder, udpønser, ex. φθόνον σκοπῶν, ὅ τι εἴη, λύπην τινὰ ἐξευρίσκεν αὐτὸν ὄντα, Xen. M. S. 3, 9, 8.

ἐξευτελίζω, o. ἐξευτελισμός, ὁ, d. forstærk. εὐτελίζω, etc. — ἐξ-ευτονέω, har tilstrækkelige Kræfter. — ἐξευτρεπίζω, d. forstærk. εὐτρεπίζω. — ἐξ-εύχομαι, gior mig til el. roser mig af noget, Pind. Ol. 13, 85. — ἐξεφίημι, = ἐφίημι; in med., ἐξεφίεμαι, paalægger, befaler, c. inf., Soph. Aj. 795. — ἐξεχέβρογχος, 2, (βρόγχος), med fremstaaende Strube; o. — ἐξεχέγλουτος, 2, (γλουτοί), med fremstaaende Bag; (af ἐξέχω). — ἐξεχής, 2, fremstaaende, fremragende; alm. = ἔξοχος; af — ἐξέχω, kalder frem el. op; 2) intr., at staae el. rage frem; πρὶν ἂν ἥλιον ἐξέχειν, for Sol gaaer op, Dem.; transl., udmærker mig; 3) in pass. c. gen., at hænge ved noget. — ἐξ-έψω, irr., f. -ψήσω, udkoger; fordøier.

ἔξηβος, 2, (ἥβη), som er over Ynglingsaarene. — ἐξ-ηγέομαι, f. ήσομαι, gaaer foran, viser Veien, fører, Herod. 9, 11; ligel. c. dat. pers., ex. δεῖ ὑμᾶς ἐξηγεῖσθαι τοῖς ἄλλοις Xen.; b) c. gen., at anføre, ex. Il. 2, 806; ἐξηγέεσθε δὲ, ὡς πειθομένων, anfører os, og vi ville følge, Herod. 9, 27, extr.; οὕτως ἐξηγεῖτο τῆς πράξεως, rem ita instituit, Xen.; c) c. acc. pers., behersker, styrer, Thuc. 1, 76, o. 95; d) ἐξηγεῖσθαί τινι τὸν νόμον, præire verbis, at foresige, Dem. p. 563; — 2) c. acc. rei, udvikler, forklarer; τοὺς εἰδότας — καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν ἐξηγεῖσθαι δύνασθαι, Xen. M. S. 4, 6, 1; bes. forklarer Varsler, Orakelsvar, o. dl., ex. Thuc. 7, 50; alm. anfører, fortæller.

*ἐξήγημα, τό, det Anførte, Fortalte, Forklarede; — ἐξήγησις, ἡ, Anførsel, Anviisning; 2) Forklaring, Udvikling; Fortælling; o. — ἐξηγητής, οῦ, ὁ, som anfører el. raader til noget; df. en Anstifter, en Ophavsmand, ex. Dem. p. 928; sædv. som forklarer el. udtyder, bes. Gudernes Varsler, o. dl., jf. Herod. 1, 78; i Athenen vare der ansatte trende ἐξηγεταί, efter Cic. interpretes sacrorum; df. — ἐξηγητικός, 3, hørende el. skikket til at anføre, anvise, udtyde, forklare; — (af ἐξηγέομαι). — ἐξηγορία, ἡ, (ἀγοράομαι), Fortælling; Lovpriisning, LXX. — ἐξ-ηθέω, giennemsier.

†ἑξήκοντα, οἱ, αἱ, τά, (ἕξ), 60; df. — ἑξηκονταέτης, ctr. ἑξηκον-

τούτης, 2, (ἔτος), 60aarig; — ἑξηκοντάκις, poët. ogs. -κι, adv., 60gange; — ἑξηκονταταλαντία, ἡ, (τάλαντον), i Athenen, en Samling el. Klasse af Borgere, der tilsammen bidroge 60 Talenter til det Offentlige, *Dem.* p. 183; o. — ἑξηκοσταῖος, 3, paa den 60de Dag; af - ἑξηκοστός, 3, den 60de. — ἐξηκριβωμένως, *adv. part. pf. pass.* af ἐξακριβόω, meget nøiagtigen. — ἐξ-ήκω, *f.* ξω, er kommen didhen, ἵνα -, hvor -; *Soph. Trach.* 1159; *b)* om Tiden, at være forbi, at være forløben; ὅτι ἐξήκοι οἱ ὁ χρόνος -, at hans Tid var udløben, *Xen.*; jf. *Hell.* 7, 5, 9; ligel. πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου, *Soph. Antig.* 896; *c)* om et Varsel o. dl., at være gaaet i Opfyldelse; τὸν ὄνειρον - ἐξήκειν, *Herod.* 1, 120; jf. 6, 80; (*præs.* altid m. *præt.* Bem.).

ἐξήλατος, 2, (ἐξελαύνω), drevet, hamret, smedet med Hammeren, *Il.* 12, 295. — ἐξῆλθον, *aor.* 2 til ἐξέρχομαι. — ἐξ-ηλιάζω, udsætter for Solen, tørrer i Solen; — ἐξ-ηλιόω, giør lys el. klar; *pass.*, ἀὴρ ἐξηλιοῦται, *Plut.* — ἐξηλλαγμένως, *adv. part. pf. pass.* af ἐξαλλάσσω, paa en forandret el. fremmed Maade. — ἐξήλυσις, ἡ, (ἐξέρχομαι), Udgaaen, Bortgaaen; 2) Udgang, *Herod.*; ogs. Udløb, ἐς θάλασσαν, *id.* — ἑξῆμαρ, *adv.*, (ἕξ, ἦμαρ), i 6 Dage, *Od.* — ἐξημαρτημένως, *adv. part. pf. pass.* af ἐξαμαρτάνω, feilagtigen, vildfarende. — ἐξ-ημερόω, giør tam, χῶρον, giør en Egn frugtbar, *Herod.*, γαῖαν, udrydder vilde Dyr deraf, *Eur.*; - denne Handling, ἐξημέρωσις, ἡ. — ἐξημοιβός, 2, (ἐξαμείβω), omverlet, til at omverle, εἵματα, Klæder til at skifte, *Od.* 8, 249. — ἐξήνεγκα, ἐξήνεγκον, *aor.* 1 o. 2 til ἐκφέρω. — ἐξήνιος, 2, (ἡνία), tøilesløs.

ἐξήπαφον, *aor.* 2 til ἐξαπαφίσκω. — ἐξ-ηπειρόω, det forstærk. ἠπειρόω. — ἐξ-ηπεροπεύω, bedrager, giekker, narrer, *Ar.* — ἐξηπιαλέω, har stærk Feber, *Hipp.*; o. — ἐξηπιαλόω, forvandler til Feber; (af ἠπίαλος). — ἐξηπλωμένως, *adv. part. pf. pass.* af ἐξαπλόω, paa en udfoldet el. ligefrem Maade. — ἐξήραμμαι, ἐξηράνθην, *Il.*, *pf.* o. *aor. pass.* af ξηραίνω. — ἐξήρατο, 3 *sing. aor. med.* af ἐξαίρω. — ἐξήρετμος, 2, (ἐρετμός), med 6 Aarer; o. — ἐξήρης, 2, (ἄρω), egentl. 6fold sammenføiet; df. sædv. med 6 Rader Roersbænke; - et saadant Skib, ἑξηρικὸν πλοῖον, *Polyb.*, lat. *hexeris*; (af ἕξ).

ἑξῆς, *adv.*, (ἔχω, ἕξω), *ep.* ogs. ἑξείης, i en Rad el. Række, efter hinanden, *Od.*; ἑξῆς γεγράφθαι, i Sammenhæng, *Xen.*; om Tiden, derefter, derpaa; ifølge deraf; ἑξῆς τινι, passende til el. for noget; ὁ, ἡ, τὸ ἑξῆς, den næste, den følgende; h. *gramm.* er τὸ ἑξῆς, Ordenes Følge, τὰ ἑξῆς, *et cetera.* — ἐξητασμένως, *adv. part. pf. pass.* af ἐξετάζω, nøiagtigen, med Omhu. — ἐξητριάζω, (ἤτριον), afsier, giennemsier. — ἐξηττάομαι, d. forstærk. ἡττάομαι. — ἐξ-ηχέω, toner el. lyder ud deraf; ἐξηχεῖν τὸ κύκνειον, at istemme Svanesangen, d. e. at ende med Bønner, *Polyb.*; ἐξηχεῖται, det lyder el. toner ud deraf.

ἐξ-ιάομαι [ῑᾱ, sild. ogs. ῐᾱ], helbreder ganske. — ἐξιδεῖν, *inf.* af *ind.* ἐξεῖδον, som *aor.* 2 til ἐξοράω, *pf.* ἔξοιδα, *inf.* ἐξειδέναι, *f.* ἐξειδήσω, (εἴδω, *inus.*); seer ud deraf, seer tydeligen el. nøie; μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν, *Il.* 20, 242; *imperat. aor. med.*, ἐξιδοῦ, see nøie til, *Soph.*; *in pf.* o. *fut.*, veed nøiagtigen, *id.*; — ἐξιδιάζομαι, (ἰδιάζω), o. ἐξιδιόομαι, (ἰδιόω), tiltager el. tilegner mig; giør til min Ven; df. - ἐξιδιασμός, ὁ, Tilegnelse. — ἐξιδιοποιέομαι, (ποιέω), o. ἐξιδιοποίησις, ἡ, = ἐξιδιάζομαι, ἐξιδιασμός.

ἐξ-ιδίω [ῑδῐ], *f.* ίσω, udsveder. — ἐξιδρόω, = frgd. — ἐξ-ιδρύω, sætter ned, lader sætte sig el. udhvile, *Soph. Oed. Col.* 11; *in med.*, sætter mig ned; nedsætter el. bosætter mig. — ἐξίδρωσις, ἡ, (-ιδρόω), Udsveden. — ἐξ-ίημι, sender ud deraf, lader gaae, løslader; μηδ' ἐξέμεν (*ep.* f. ἐξεῖναι) ἂψ ἐς Ἀχαιούς, *Il.* 11, 141; - 2) *intr.*, gaaer ud deraf, bes. om Floder, at løbe ud, *ex.* ἐξίησι - ἐς θάλασσαν, *Thuc.* 1, 46; - 3) *in med.*, udlader el. udtager af mig, bes. h. *Hom.* i Udtrykket, ἐπεὶ - ἐξ ἔρον ἕντο, see u. ἕντο. — ἐξ-ιθύνω [ῑθῡ], giør aldeles lige, στάθμη δόρυ νήϊον, *Il.* 15, 410.

ἐξικετεύω, d. forstærk. ἱκετεύω. — ἐξ-ικμάζω, *f.* άσω, udsveder, uddunster; df. bliver tør el. fortørret; df. — ἐξίκμασις, ἡ, Fortørrelse. — ἐξικνέομαι, *irr.*, *f.* ἐξίξομαι, *aor.* ἐξικόμην, kommer el. naaer derhen, h. *Hom.* altid *in aor. c. acc. loci*, *ex.* Φθίην δ' ἐξικόμην, omsider kom jeg til Phthia, *Il.* 9, 475; *transl.*, ἔργῳ οὐδὲ τἀναγκαῖα ἐξικέσθαι, at bringe istand, *perficere*, *Thuc.* 1, 70; ὅσον - δυνατός εἰμι μακρότατον ἐξικέσθαι ἀκοῇ, saa langt (tilbage) jeg har kunnet erfare, *Herod.* 1, 171; - *b)* naaer dertil, naaer Maalet, *c. gen.*, *ex.* ἐξικνεῖσθαι τοῖς ὅπλοις τῶν ἐναντίων, *Xen.*; ogs. om Skudvaaben, *ex.* ἐπὶ βραχὺ ἐξικνεῖσθαι, at naae kort, *id.*; - *c)* ἐξικνεῖσθαι πρός τι s. εἴς

τι, at strække til, at være et Arbeide voxen, jf. *Herod.* 4, 10. — ἐξ-ίκω, *f.* -ίξω, = ἐξήκω; 2) at tildrage sig, at indtræffe.

ἐξ-ιλαρόω, opmuntrer. — ἐξίλασις, ἡ, o. ἐξιλασμός, ὁ, Udsoning, Forsoning; af — ἐξ-ιλάσκομαι [ι *anc.*], *f.* άσομαι, udsoner, formilder, τινά; df. — ἐξίλασμα, τό, Udsoningsmiddel, Sonoffer, Løsepenge; o. — ἐξιλαστήριος, 3, o. ἐξιλαστικός, 3, hørende el. skikket til at udsone, forsone, formilde. — ἐξ-ιλεόω [ι *anc.*], gior hengiven, vinder, udsoner; *in med.*, vinder for mig; df. — ἐξιλέωμα, τό, = ἐξίλασμα; — ἐξιλέωσις, ἡ, = ἐξίλασις; o. — ἐξιλεωτικός, 3, = ἐξιλαστήριος. — ἐξ-ίλλω, vinder, vikler, driver, trænger ud deraf.

ἐξ-ιμάω, trækker el. vinder op ved en Rem. — ἐξίμεναι, o. ἐξίμεν, *inf.* poët. f. ἐξιέναι, af ἔξειμι, *Od.*, ogs. findes ἐξίναι. — ἐξῑνιάζω, (ἶνες), udtager Senerne el. Trævlerne. — ἐξινόω, (ἰνάω, ἰνέω), udtømmer. — ἐξιονθίζω, (ἴονθος), τρίχα, frembringer et Haar. — ἐξ-ιόω [ῑ], renser fra Rust. — ἐξ-ιπόω, [ῑ]; udtrykker, udpresser (for at rense); 2) trykker el. støder haardt. — ἐξ-ιππάζομαι, o. ἐξιππεύω, rider ud el. bort. — ἔξιππος, 2, (ἕξ, ἵππος), med 6 Heste. — ἐξίπταμαι, = ἐκπέτομαι. — ἐξῑπωτικός, 3, (ἐξιπόω), hørende el. skikket til at udtrykke el. udrense deraf.

ἕξις, εως, ἡ, (ἔχω, ἕξω), Beskaffenhed, Tilstand, Forhold, Forfatning; ἡ ἕξις τοῦ σώματος, Sundhedstilstand, Constitution, *Xen.*; *b)* om Sielen, Evne, Kraft, Tilbøielighed; *c)* Øvelse, Færdighed, Dygtighed, Fremgang. — ἐξ-ισάζω [*att.* ῐ], gior jevn el. lige; udligner; df. — ἐξίσης, *adv.*, f. ἐξ ἴσης, *sc.* μοίρας, ogs. ἐξίσου, f. ἐξ ἴσου, *sc.* μέτρου, (ἴσος), i lige Dele, ligeligen, *æqualiter.* — ἐξ-ισόω [*att.* ῐ], = ἐξισάζω, *Herod.* 8, 13; 2) ligner nogen, τινί; μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ, handler aldeles ikke som Moder, *Soph. El.* 1194.

ἐξ-ίστημι, *f.* ἐκστήσω, stiller bort el. af Veien, bringer ud af den sædvanlige Stilling el. Forfatning; ἐξιστάναι τοῦ φρονεῖν, at bringe fra Sands og Samling; ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους ἑαυτῶν, *Dem. p.* 537; ἐξιστάναι εἴς τι s. πρός τι, at forvandle til noget; — 2) *in aor.* 2, *pf.* o. *plqupf. act.*, o. *in med.*, *a)* gaaer bort, ἐκ τοῦ μέσου, *Xen.*; gaaer af Veien, m. o. u. τῆς ὁδοῦ, τινί, viger for nogen, ogs. *c. acc.*, *ex.* φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ, jeg havde ikke skyet ham, *Soph. Aj.* 82; ligel. ὑπὲρ δόξης οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν, skyede ingen Fare, *Dem. p.* 460; — *b)* ἐκστῆναι τῶν ἑαυτοῦ s. τῶν ὄντων, *cedere bonis*, at giore Opbud; ἐκστῆναι τῶν πεπραγμένων, at frasige sig el. at fragaae Andeel deri; ἐξίστασθαι τῶν μαθημάτων, at glemme det Lærte; — *c)* at komme fra sig selv, at tabe sin Fatning; ἐξεστηκότα πρόσωπα, de forskrækkede Miner, *Xen.*; alm. forandrer mig, bliver anderledes til Sinds, *ex. Thuc.* 2, 61; ἐξεστηκὼς οἶνος, doven, fordærvet, *Dem.*

ἐξ-ιστορέω, udsporger, udforsker, *Herod.* 7, 195. — ἐξίσχιος, 2, (ἰσχίον), med fremstaaende Hofte. — ἐξισχναίνω, o. ἐξισχνόω, d. forstærk. ἰσχναίνω, ἰσχνόω. — ἐξ-ισχύω, er ved gode Kræfter, vedbliver at være virksom; ἡ ἐπιμέλεια πολλάκις καὶ τῆς φύσεως ἐξισχυούσης ἐπιλιπούσης, erstattede ofte de manglende Kræfter, *Strab.* — ἐξ-ίσχω, = ἐξέχω, holder frem deraf; ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου, *Od.* 12, 94. — ἐξίσωσις, ἡ, Udligning; o. — ἐξισωτής, οῦ, ὁ, som gior lige, som udligner, *ex.* Skatter, Maal og Vægt, o. dl.; (af ἐξισόω).

ἐξίτηλος, 2, som gaaer ud, som forgaaer, svinder; πορφυρίδες ἐξίτηλοι, uægte Purpur, *Xen.*; df. *transl.*, uden Varighed, forgængelig; γενέσθαι ἐξίτηλον, om en Slægt, at udgaae, at uddøe, *Herod.* 5, 39; bes. som snart glemmes, forglemt, *id.* 1, *init.*; o. — ἐξιτήριος, 2, hørende til en Udgang el. Afreise; ἐξιτήριος λόγος, en Afskedstale; (af ἔξειμι, -ιέναι). — ἐξίτης, ου, ὁ, (ἕξ), en Sexer, Terning med Tallet 6. — ἐξιτητέον, *gerund.* til ἔξειμι, man maa gaae ud. — ἐξιτός, 3, (ἔξειμι), hvor man kan gaae ud; τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, disse kunne ikke komme ud, *Hes. Theog.* 732.

ἐξίχνευσις, ἡ, Udsporen; o. — ἐξιχνευτής, οῦ, ὁ, som udsporer; af — ἐξ-ιχνεύω, ogs. ἐξιχνιάζω, o. ἐξιχνοσκοπέω (ogs. *in med.*, *Soph.*), udsporer, udspeider; df. — ἐξιχνιασμός, ὁ, Udsporen, Udspeiden. — ἐξιχωρίζω, (ἰχώρ), renser fra Blodvand el. Edder. — ἑξκαίδεκα, o. ἑξκαιδέκατος, = ἑκκαίδεκα, *etc.* — ἕξκλῑνος, 2, = ἑξάκλινος. — ἑξμέδιμνος, 2, (ἕξ, μέδιμνος), af el. med 6 Medimner.

ἐξογκέω, (ὄγκος), rager frem over noget, τινός. — ἐξ-ογκόω, gior høiere, ophober; μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ, opførte en Gravhøi over hende, *Eur. Or.* 396; *in med.*, gior mig til, praler; df. — ἐξόγκωμα, τό, en ophøiet el. opsvulmet Deel; Forhøining, Høi, bes. Gravhøi; o. — ἐξόγκωσις, ἡ, ophøiet Sted; Hævelse, Opsvulmen.

ἐξ-οδάω, *f.* ήσω, bortsælger, *Eur.* — ἐξοδεία, o. ἐξοδία, ἡ, Udgang, Ud-

vei, Bortreise; Udmarsch, Felttog, *Herod.* 6, 56; af — ἐξ-οδεύω, gaaer ud deraf, gaaer el. drager bort; marscherer ud. — — ἐξοδιάζω, (ἔξοδος, Bem. 3), giver ud, forbruger; df. — ἐξοδίασις, ἡ, Forbrugen, Forbrug; o. — ἐξοδιασμός, ὁ, Udgift, Bekostning; 2) Udskrivning, Brandskatning, o. dl.; 3) som ἐξοδία, Felttog, Expedition, *Polyb.* — ἐξοδικός, 3, hørende til en Udgang; *adv.* ἐξοδικῶς, udførligen, *Diog. Laërt.*; o. — ἐξόδιον, τό, Udgang, Ende; df. *a)* Udgangen paa et Skuespil; bes. Slutningssang ved Chorets Udgang; *b)* Efterspil efter en Tragedie; egentl. *neutr.* af — ἐξόδιος, 2, (ἔξοδος), hørende til en Udgang, bes. Chorets. — ἐξ-οδοιπορέω, gaaer el. vandrer ud deraf.

ἔξοδος, ἡ, (ὁδός), Udgang, Udtog, Udmarsch; ἔξοδοι πεζαί, *Dem.*; Felttog, Expedition; ὅσαι ἤδε ἔξοδοι κοιναὶ ἐγένοντο; almindelige Felttog, el. hvori alle toge Deel, *Herod.* 9, 26; Udbrud, Udfald; *b)* høitideligt Optog, Procession; — 2) Udgang, Ende; ἐπ' ἐξόδῳ τῆς ἀρχῆς, ved Embedets Nedlæggelse, *Xen. Hell.* 5, 4, 4; bes. Udgang af Livet, Døden; — 3) Udgift, Bekostning; df. — ἐξοδόω, gior et Udtog, Felttog, Udfald. — ἐξοδυνάω, d. forstærk. ὀδυνάω. — ἐξ-όζω, *irr.*, lugter, uddunster; κακὸν ἐξόσδειν, *dor.* f. ἐξόζειν, at lugte ilde, *Theocr.*; men ἐξόζειν *c. gen.*, at have en stærkere Lugt end et andet. — ἐξόθεν, *adv.*, f. ἐξ οὗ, *sc.* χρόνου, fra den Tid, *Nic.*

ἔξοι, ogs. ἐξοῖ, *dor.* f. ἔξω. — ἐξ-οίγω, *irr.*, *f.* ξω, aabner. — ἐξ-οιδαίνω, ogs. -οιδέω, opsvulmer. — ἐξ-οιδίσκω, lader svulme. — ἐξοικειόω, d. forstærk. οἰκειόω; *pass.*, ἐξοικειοῦσθαί τινι, at blive fortrolig med nogen, *Plut.* — ἐξ-οικέω, flytter bort fra et Sted; ἐξῴκηκε Μεγάραδε, flyttede til M., *Dem.*; 2) boer derudenfor, *c. gen.*; 3) τό, τε Πελασγικὸν - ἐξῳκήθη, blev ganske opfyldt med Beboere; *Thuc.* 2, 17; df. — ἐξοικήσιμος, 2, beboelig, *Soph. Oed. Col.* 27; o. — ἐξοίκησις, ἡ, Udragen, Udvandring. — ἐξ-οικίζω, forflytter til andre Boliger, εἰς χωρίον τι, til et Sted; *in med.*, drager ud, udvandrer; 2) affolker, πόλιν ἀνδρῶν; ogs. hærier, ødelægger, πόλεις; df. — ἐξοίκισις, ἡ, o. ἐξοικισμός, ὁ, Bortføren, Fordriven fra Hiemmet el. Fødelandet; o. — ἐξοικιστής, οῦ, ὁ, som forflytter til et andet Sted, som uddriver fra Hiemmet; som affolker el. ødelægger et Sted.

ἐξ-οικοδομέω, opbygger, bygger færdig; 2) aabner det Tilbyggede, *oppon.* ἐνοικοδομέω; df. — ἐξοικοδόμησις, ἡ, Opbyggen, Udbyggen. — ἔξοικος, 2, (οἶκος), udenfor Huset; udenfor Fødelandet. — ἐξ-οιμώζω, *f.* ώξω, udbryder i Klager, *Soph.* — ἐξοινέω, (οἶνος), er beruset i Viin; 2) udsover Viinrusen; df. — ἐξοίνησις, ἡ, o. ἐξοινία, ἡ, en Viinruus. — ἔξοινος, 2, (οἶνος), beruset i Viin; df. — ἐξοινόω, gior drukken. — ἐξοιστέος, 3, *adject. verb.* til ἐκφέρω, ἐξοίσω. — ἐξοιστράω, *jon.* -οιστρέω, o. ἐξοιστρόω, bringer til Raseri, gior afsindig. — ἐξοιστρηλατέω, d. forstærk. οἰστρηλατέω. — ἐξοίσω, *fut.* til ἐκφέρω. — ἐξ-οιχνέω, o. ἐξ-οίχομαι, gaaer el. drager ud deraf, udvandrer, *Hom.* — ἐξ-οιωνίζομαι, afskyer som et ondt Varsel; gior mig Samvittighedssag af noget, *c. acc.*

ἐξ-οκέλλω, driver, kaster ud el. bort; bes. driver Skibet fra den rette Vei, lader strande; *transl.*, forfører el. forleder fra den rette Vei; 2) *intr.* o. *in med.*, at strande, at blive forslaaet, *ex. Herod.* 7, 182; *transl.*, at geraade paa Afveie, at forfalde, εἰς κύβους καὶ κώμους, til Spil og Sviir, *Plut.*; δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται, herpaa kommer det an, *Æsch. Suppl.* 438. — ἐξολέσαι, *inf. aor.* 1 til ἐξόλλυμι. — ἐξολιγωρέω, d. forstærk. ὀλιγωρέω. — ἐξ-ολισθαίνω, *irr.*, ogs. -ολισθάνω, *f.* -οθήσω, slipper derfra, undgaaer, διαβολάς, *Ar.* — ἐξολκή, ἡ, (ἐξέλκω), Trækken el. at trække ud deraf.

ἐξ-όλλυμι, *f.* -ολέσω o. -ολῶ, fordærver aldeles, ødelægger i Bund og Grund, udrydder; 2) *in aor.* 2 o. *pf.* 2, o. *in med.*, gaaer aldeles til Grunde. — ἐξολόθρευμα, τό, det Forstyrrede el. Ødelagte; — ἐξολόθρευσις, ἡ, Ødelæggelse, Fordærvelse; o. — ἐξολοθρευτής, οῦ, ὁ, en Forstyrrer, en Fordærver; df. — ἐξολοθρευτικός, 3, forstyrrende, fordærvende; af — ἐξολοθρεύω, forstyrrer el. fordærver fra Grunden. — ἐξ-ολολύζω, bryder ud i et Hyl, *exululo*.

ἐξ-ομαλίζω, jevner el. glatter aldeles. — ἐξ-ομβρέω, ogs. ἐξομβρίζω, udgyder ligesom Regn. — ἐξομήρευσις, ἡ, Handlingen — ἐξ-ομηρεύω, sikkrer mig nogens Troskab, egentl. ved Gidsler. — ἐξ-ομιλέω, 1) har megen (ydre) Omgang med nogen, τινί; ἐξομιλεῖν μὲν παντοδάποις, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς, *Xen. Ag.* 11, 4; 2) beroliger el. formilder ved Omgang, venlig Tiltale, o. dl., τινά; alm. virker paa nogen ved Omgang; 3) *in med.*, ἐξομιλεῖσθαι ἐν ὄχλῳ, at befinde sig udenfor sin Kreds imellem Mængden, *Eur. Iph. Aul.* 740. — ἐξόμιλος, 2, (ὅμιλος), udenfor Selskab el. Omgang med nogen, τινός, fremmed, fiern; jf. *Soph. Trach.* 964.

ἐξόμματος, 2, (ὄμμα), med fremstaaende Øine, *Xen.*; 2) som er berøvet Øinene, blind; df. — ἐξομματόω, gior seende, *Ar.*; gior synlig, klar, tydelig, *Æsch.*, *ex. Prom.* 499; 2) berøver nogen Synet, gior blind; – denne Handling i begge Bem., ἐξομμάτωσις, ἡ. — ἐξόμνυμι, *irr.*, o. -όμνυμαι, *f.* -ομοῦμαι, *aor.* ἐξώμοσα, o. -ωμοσάμην, afsværger, benægter med Eed, τὰς διαβολάς, *Dem.*; ἐξόμνυσθαι ἀῤῥωστεῖν, edeligen at bevidne Sygdomsforfald; alm. at vægre sig, at undskylde sig, o. dl. — ἐξομόθεν, *adv.*, fra samme Sted, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου, *Od.* 5, 477, men skrives bedre ἐξ ὁμόθεν.

ἐξ-ὁμοιόω – ἐς τὸ δυνατόν, gior saa liig, som muligt, *Herod.* 3, 24; ogs. *in med.*, udfinder en Liighed; df. — ἐξομοίωσις, ἡ, Efterligning, Afbildning. — ἐξ-ὁμολογέω, ogs. *in med.*, tilstaaer, bekiender; tilsiger, lover; df. — ἐξομολόγησις, ἡ, Tilstaaelse, Bekiendelse. — ἐξομόργνυμι, *irr.*, *f.* ἐξομόρξω, aftørrer, renser; *in med.*, ἐξομόργνυσθαί τι, at tørre noget af sig; 2) aftrykker, afbilder, efterligner troligen; *in med.*, aftrykker mig deri; *transl.*, gior Indtryk derpaa, indpræger, τινί τι, *ex.* μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί, *Eur. Bacch.* 344; df. — ἐξόμορξις, ἡ, Aftørren, Rensen; 2) Aftrykken, Afbilden. — ἐξόμφαλος, 2, (ὀμφαλός), med fremstaaende Navle; 2) ὁ ἐξόμφαλος, Navlebrok.

ἔξον, *part. neutr. absol.* til *imperson.* ἔξεστι, see u. ἔξειμι af εἰμί. — ἐξ-ὀνειδίζω, beskæmmer; udskielder; df. — ἐξονειδισμός, ὁ, Beskæmmelse, Krænkelse; o. — ἐξονειδιστικός, 3, beskæmmende, krænkende; skammelig, skændig. — ἐξονειρόω, = ἐξονειρώσσω. — ἐξονειρωγμός, ὁ, = ὀνειρωγμός; – lidende deraf, ἐξονειρωκτικός, 3; af — ἐξονειρώσσω, *f.* ξω, = ὀνειρώσσω. — ἐξ-ὀνομάζω, udsiger el. udtaler nøiagtigen, h. *Hom.* ofte m. Tmesis i Udtrykket, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν. — ἐξ-ὀνομαίνω, nævner ved Navn, ἄνδρα, *Il.* — ἐξονομακλήδην, *adv.*, (ὄνομα, καλέω), kaldende ved Navn, navnligen, m. ὀνομάζειν o. καλεῖν, *Hom.* — ἐξ-ὀνυχίζω, gior, tager, undersøger noget nøiagtigen. — ἐξ-οξύνω, gior aldeles suur, gior til Eddike.

ἐξ-ὀπάζω, *f.* άσω, udsender. — ἐξ-οπίζω, udtrykker Saften. — ἐξόπιθε(ν), *poët.* f. ἐξ-όπισθεν, *adv.*, bagfra, *a tergo*, *Xen.*; tilbage, baglends, *Il.*; som *præpos. c. gen.*, bag, bagved; ἐξόπιθε κεράων, *ib.* 17, 521. — ἐξ-οπίσω, *adv.*, baglends, tilbage, *Il.*; ogs. *c. gen.*, *ib.* 17, 557; 2) om Tiden, herefter, i Fremtiden, *Od.* — ἐξ-οπλίζω, væbner el. udruster fuldstændigen, *Herod.* 7, 100; *b)* lader væbne sig og rykke imod Fienden, *Xen.*; *c) in med.*, væbner el. ruster mig; ὁ στρατὸς – ἐξωπλίζετο – χιτῶσι – θώραξι καὶ κράνεσιν, *id. Cyr.* 6, 4, 1; ogs. rykker imod Fienden, *id.*; – 2) afvæbner, *Appian.*; df. — ἐξοπλισία, ἡ, o. ἐξόπλισις, ἡ, ogs. ἐξοπλισμός, fuldstændig Udrustning til Kampen; 2) ἡ ἐξοπλισία, Mønstring, *Xen. Anab.* 1, 7, 10. — ἔξοπλος, 2, (ὅπλον), udrustet, bevæbnet; 2) uden Vaaben; uden Besætning; uden Bedækning. — ἐξ-οπτάω, *f.* ήσω, steger el. bager stærkt; ogs. udtørrer stærkt; *transl.*, ogs. om Kiærlighed, som *torreo*, *Soph.*; df. — ἔξοπτος, 2, som er stærkt ristet, baget, stegt.

ἐξ-ὁράω, *irr.*, seer ud deraf; 2) seer fra det Fierne; 3) har fremstaaende Øine. — ἐξοργάω, d. forstærk. ὀργάω. — ἐξ-οργιάζω, forbereder til Orgierne; alm. renser, indvier. — ἐξ-οργίζω, *f.* ίσω, *att.* ιῶ, gior meget vred, *Xen.*; *in pass.*, bliver meget vred, *Batr.* — ἐξ-ορθιάζω, reiser lige i Veiret; bes. forkynder med høi Stemme, *Æsch. Choëph.* 268. — ἐξόρθιος, 2, opstaaende; opreist. — ἔξορθος, 2, (ὀρθός), = frgd.; df. — ἐξορθόω, reiser lige op; *transl.*, bringer i en bedre Tilstand; *in med.*, τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον, *Soph. Antig.* 83.

ἐξ-ὁρίζω, driver over Grændsen, forviser; *in med.*, at gaae ud fra nogen, τινός. — ἐξόριος, (ὅρος), udenfor Grændserne, udenfor Fædrenelandet; fordreven, forviist; ἡ ἐξωρία, *sc.* χώρα, Udlandet, *sc.* ζωή, Ophold i Udlandet el. i Landflygtighed. — ἐξορισμός, ὁ, at bringe over Grændsen, Landsforviisning; — ἐξοριστικός, 3, hørende el. tilbøielig til at forvise; o. — ἐξόριστος, 2, fordreven, forviist; (af ἐξορίζω). — ἐξ-ὁρκίζω, lader sværge, tager i Eed; df. — ἐξορκισμός, ὁ, at lade sværge; 2) Besværgelse; o. — ἐξορκιστής, οῦ, ὁ, som lader sværge; 2) som besværger. — ἔξορκος, ὁ, (ὅρκος), stærk el. kraftig Eed, *Pind. Ol.* 13, 140. — ἐξ-ορκόω, tager i Eed, lader sværge, τινά; men ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ, for at lade dem sværge ved Styx's Vand, *Herod.* 6, 74; 2) løser fra en Eed, *Dem. p.* 535; df. — ἐξόρκωσις, at lade sværge, *Herod.*

ἐξ-ὁρμάω, *f.* ήσω, drager el. sender ud deraf, sender i Krig, *Æsch.*; ἐξορμᾶν τὴν ναῦν, at lade Skibet løbe ud, *Thuc.*; alm. tilskynder, opmuntrer, ἐπὶ τὴν ἀρετήν, *Xen.*; – 2) *intr.* o. *in med.*, stormer el. iler ud deraf, *Od.* 12, 221; alm. drager ud, εἰς μάχην, *Xen.*; οἱ ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξωρμημένοι, *id.* — ἐξορμενίζω, (ὅρμενος), skyder op i en

Stik. — ἐξ-ορμέω, om Skibe, at løbe ud af Havn, at stikke i Søen; *transl.*, ἐξορμεῖν ἐκ τοῦ νοῦ, at gaae fra Forstanden, *Paus.* — ἐξόρμησις, (-ορμάω), Fremskynden, Tilskyndelse; 2) Ilen el. Stormen ud deraf, Udmarsch, Udtog; ogs. Udbrud, *ex.* Svedens. — ἐξ-ορμίζω, τὴν ναῦν ἐκ τοῦ λιμένος, bringer Skibet ud af Havn og ud paa Dybet, *Dem.*; *transl.*, bringer el. bevæger ud deraf. — ἔξορμος, 2, (ὅρμος), som løber el. seiler ud af en Havn, Red el. Bugt. — ἐξ-όρνυμι, *irr.*, *f.* ἐξόρσω, opvækker el. opjager deraf; *in med.*, hæver mig deraf.

ἐξ-ορθύνω, d. forstærk. ὀρθύνω. — ἔξορος, 2, (ὅρος), = ἐξόριος. — ἐξ-ορούω, springer, styrter, bryder frem deraf. — ἐξόροφος, 2, (ἕξ, ὄροφος), med 6 Stokværk el. Etager. — ἐξοῤῥίζω, renser fra Valle; — ἔξοῤῥος, 2, reen fra Valle; o. — ἐξοῤῥόω; forvandler ganske til Valle el. Blodvand, *serum*; (af ὀῤῥός). — ἐξόρυξις, ἡ, Udgraven; af — ἐξ-ορύσσω, -ττω, *f.* ξω, udgraver, opgraver, *Herod.* — ἐξ-ορχέομαι, *f.* ήσομαι, uddandser; df. *a)* begynder at dandse, er Fordandser, *Dem. p.* 614; *b)* dandser tilende, ophører at dandse; πόλεμον ἐξορχεῖσθαι, at dandse ud deraf, d. e. at tabe Slaget, *Æl.*; *c)* dandser derudover, *transl.* τὴν ἀλήθειαν, overspringer Sandheden, *Plut.*; — 2) ῥυθμόν τινα ἐξορχεῖσθαι, at fremstille ved Pantomime; df. *a)* udbringer, forraader, udsladdrer, τὰ ἀπόῤῥητα, τὰ ἀνέκπυστα, *Luc.*; *b)* gior latterlig, udspotter nogen, τινά, *Plut.*, ogs. τινί, *Æl.*

ἐξόσδω, *dor.* f. ἐξόζω, *Theocr.* — ἐξ-οσιόω, som ἀφοσιόω, helliger, indvier; *in med.*, ἐξοσιοῦσθαι τὰ θεῖα, at afvende Varslerne for at undgaae Uheld, *Plut.* — ἐξοστεΐζω, (ὀστέον), udtager Benene deraf. — ἐξ-οστρακίζω, forviser, fordriver ved ὀστρακισμός el. Afstemning med Potteskaar, *Herod.*; alm. driver i Landsflygtighed; df. — ἐξοστρακισμός, ὁ, Landsforviisning ved ὀστρακισμός; alm. Landsforviisning. — ἐξόστωσις, ἡ, (ὀστέον), Knoklernes Fremstaaen, Beenknude. — ἐξότε, *adv.*, f. ἐξ ὅτε, o. ἐξότου, *adv.*, f. ἐξ ὅτου, *sc.* χρόνου, fra el. efter hvilken Tid, fra den Tid, derefter. — ἐξ-οτρύνω, uddriver.

ἐξουδενέω, = flgd. — ἐξουδενίζω, (οὐδείς), holder el. agter for intet, ringeagter, foragter; df. — ἐξουδένισις, ἡ, Ringeagt; — ἐξουδένισμα, τό, det Ringeagtede; o. — ἐξουδενιστής, οῦ, ὁ, som ringeagter. — ἐξουδενόω, ἐξουδένωμα, τό, o. ἐξουδένωσις, ἡ, = ἐξουδενίζω, *etc.* — ἐξουθενέω, ἐξουθένημα, τό, ἐξουθενίζω, *etc.*, sild. Skrivemaade m. θ f. δ; df. — ἐξουθενητικός, 3, τινός, som ringeagter noget, *Diog. Laërt.* — ἐξούλης δίκη, (ἐξίλλω), *actio rei judicatæ*, Klage imod den, som ikke har efterkommet en retlig Kiendelse, som ikke har udleveret den ham fradømte Eiendom, o. dl., *Dem.* — ἐξουραγία, ἡ, = οὐραγία, *Diod.* — ἐξουρέω, d. forstærk. οὐρέω. — ἐξουρίας, *adv.*, f. ἐξ οὐρίας, med god Vind, see u. οὔριος. — ἔξουρος, 2, (οὐρά), der ligesom en Hale løber sammen i en Spids.

ἐξουσία, ἡ, (ἔξεστι, ἔξειμι), Magt, Evne, Formue, Vilkaar; ἵνα ἐξουσίαν ἔχωσι κλέπτειν, for at kunne stiæle ustraffet, *Xen.*; ἐξουσία τῆς εἰρήνης, den Frihed, som Freden giver; *b)* meddeelt Ret el. Tilladelse, Fuldmagt; ogs. den med et Embede el. en Øvrighedspost forbundne Magt; ἐξουσία τῆς Ἀσίας, Herredømmet over A.; ἐξουσία θαλάμου, *præfectura cubiculi*; df. ogs. Magthaveren, den Mægtige, *N. T.*; — 2) udvortes Pragt og Herlighed, Overflødighed, de Magten tienende Midler, *Thuc.*; df. — ἐξουσιάζω, har Magt over el. Ret til noget; bruger den Magt jeg har; df. — ἐξουσιαστής, οῦ, ὁ, som har Magten, den Mægtige; df. — ἐξουσιαστικός, 3, *adv.* -κῶς, som har og bruger Magten; egenmægtig, vilkaarlig, *Polyb.* — ἐξούσιος, 2, (οὐσία), som er berøvet sin Formue.

ἐξ-οφέλλω, forøger saare meget; ἐξώφελλεν ἔεδνα, han bød endnu større Gaver, *Od.* 15, 18. — ἐξόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός), med fremstaaende Øine; 2) som falder i Øinene, synlig, tydelig, *Polyb.* — ἔξοχα, *adv.*, see u. ἔξοχος. — ἐξοχάδες, ων, αἱ, (ἔξοχος), Hæmorrhoideknuder. — ἐξοχετεία, ἡ, Afledning igiennem en Canal; af — ἐξοχετεύω, afleder, lader løbe ud igiennem en Canal el. Grøft. — ἐξοχή, ἡ, (ἐξέχω), Fremstaaen, Fremragen; det Fremstaaende, Spids, Hiørne; Forhøining; 2) *transl.*, Fortrin, Fortræffelighed; κατ' ἐξοχήν, fortrinligviis.

ἔξοχος, 2, *adv.* ἔξοχον, o. ἔξοχα, h. *Pind.* ogs. ἐξόχως, (ἐξέχω), egentl. fremstaaende, fremragende, *eminens*; πρῶνες ἔξοχοι, *Pind. Nem.* 4, 84; h. *Hom.* sædv. *transl.*, ypperlig, fortrinlig; βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα, *ex. Il.* 2, 118; ogs. *c. gen.*, bes. ἔξοχος ἄλλων, ἔξοχος πολλῶν, men *Il.* 2, 483, ἐν πολλοῖσι - ἔξοχον -, udmærket fremfor, iblandt dem; ogs. forstærk. μέγ' ἔξοχος, *Il.*; - *b)* *adv.* ἔξοχον, ἔξοχα, høiligen; ἔξοχ' ἄριστοι, de alleryperste; oftere h. Verber, *ex.* ἔξοχα φιλεῖν, o. dl.; ogs. ἔξοχα πάντων, allermeest, *præ omnibus*, o. μέγ' ἔξοχα, høist fortrinligen, *Hom.* — ἐξ-οχυρόω, d. forstærk. ὀχυρόω.

ἐξ-υβρίζω, bryder ud i Overmod, overgiver mig til Frækhed; *c. acc.*, fornærmer eller mishandler groveligen; alm. d. forstærk. *ὑβρίζω*; *εὐπραγίαις – οὐκ ἐξυβρίζομεν*, *Thuc.* 1, 84; ogs. *ὑπὸ πλούτου ἐξυβρίσαι*; *ἡμερώσας – Αἴγυπτον τὴν ἐξυβρίσασαν*, som har giort Opror, *Herod.* 7, 5; ogs. *transl.* om en overordentlig Fylde, en Oversvømmelse, en Ordstrøm, o dl.; df. — *ἐξύβρισις*, *ἡ*, Udbrud i Kaadhed, Frækhed, Mishandling, o. dl. — *ἐξ-υγιάζω*, helbreder aldeles, gior fuldkommen frisk. — *ἐξ-υγιαίνω*, bliver fuldkommen frisk. — *ἐξ-υγράζω*, berøver al Fugtighed. — *ἐξ-υγραίνω*, gior aldeles vaad eller fugtig; *in med.*, er el. bliver – *ἔξυγρος*, 2, (*ὑγρός*), aldeles vaad el. vandig.

ἐξυδαρόω, (*ὑδαρής*), udvander, udtværer: *in med.*, at blive vandagtig. — *ἐξυδατόω*, (*ὕδωρ*), = frgd.; df. – *ἐξυδάτωσις*, *ἡ*, Udvanden; vandagtig Beskaffenhed; o. — *ἐξυδρίας*, *ου*, *ὁ*, *ἄνεμος*, Vind, som bryder ud i Regn. — *ἐξ-υδρωπιάω*, har Vattersot. — *ἐξ-υλακτέω*, udgioer; *transl.*, bryder ud i Brede; ogs. udstøder heftige Ord, *c. acc.* — *ἐξυμενίζω*, (*ὑμήν*), renser fra Hinder; – en Kniv dertil, *ἐξυμενιστήρ*, *ῆρος*, *ὁ*. — *ἐξυμνέω*, d. forstærk. *ὑμνέω*. — *ἐξυνῆκα*, *poët.* m. dobbelt Augm. f. *ξυνῆκα*, *συνῆκα*, *aor.* 1 af *ξυνίημι*.

ἐξυπάλυξις, *ἡ*, Undvigelse, Flugt; af — *ἐξυπ-αλύσκω*, *irr. f.* *ξω*, undviger, undkommer, lusker mig derfra. — *ἐξ-υπανίστημι*, alene *Il.* 2, 267, *Σμῶδιξ – μεταφρένου ἐξυπανέστη*, 3 *sing. aor.* 2, en Blodbyld opstod derunder. — *ἐξυπεῖπον*, = *ὑπεῖπον*, *Eur.* — *ἐξύπερθε*, *adv.*, som *ὕπερθε*, ovenfra, *desuper*. — *ἐξ-υπεροπτάω*, udtørrer overmaade stærkt. — *ἐξυπηρετέω*, d. forstærk. *ὑπηρετέω*. — *ἐξυπνίζω*, er – *ἐξυπνιστής*, *οῦ*, *ὁ*, som vækker af Søvne; o. — *ἔξυπνος*, 2, opvækket; vaagen. — *ἐξυποσφραγίζομαι*, (*σφραγίζω*), som *ἐκσφραγίζομαι*, bliver udelukket deraf, berøves noget. — *ἐξυπτιάζω*, d. forstærk. *ὑπτιάζω*. — *ἐξ-υφαίνω*, afvæver, væver færdig; *transl.*, *ἐξυφαίνειν μέλος*, *Pind.*; ogs. opspinder Rænker, o. dl., *Polyb.*; df. — *ἐξύφασμα*, *τό*, den fuldendte Væv. — *ἐξυφηγέομαι*, = *ὑφηγέομαι*, *Soph.* — *ἐξ-υψόω*, ophøier.

ἔξω, *adv.*, (formet af *ἐξ*, ligesom *εἴσω* af *εἰς*), ude, udenfor, *foris*; *ἔξω εἶναι*, *γίγνεσθαι*, at være ude (ikke hiemme), *ἔξω γίγνεσθαι*, ogs. at være fra sig selv; *τὰ ἔξω ἔργα*, som forrettes under aaben Himmel, *Xen.*; *τὰ ἔξω*, de ydre Ting, Sandseverdenen; *οἱ ἔξω*, Uvedkommende, Fremmede, *oppon.* *οἱ ἀεὶ συνόντες*; *id.*; – *b*) ud, ud deraf, *foras*, *c. gen.*, ligesom *ἐκ*, *ex.* *κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει*, *Il.* 10, 94; ogs. *c. acc.* i Forbindelsen, *ἐκπλώσαντες – ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον*, ud deraf, *Herod.* 5, 103, jf. 7, 58; – 3) som *ἐκτός*, udenfor, *c. gen.*, *ex.* *ἔξω τοῦ πράγματος λέγειν*, hvad der ikke vedkommer Sagen; *ἡνίκα δ' ἦν ἔξω μέσου ἡμέρας*, over Middag, *Xen.*; *ἔξω ἤ*, *præterquam*, med Undtagelse deraf, *Herod.* 7. 228.

ἔξω, *fut.* til *ἔχω*. — *ἐξώβολος*, 2, (*ἕξ*, *ὀβολός*), af 6 Obolers Værdi. — *ἔξωθεν*, *adv.*, (*ἔξω*), udenfra, fra det Fierne; ogs. som *ἔξω*, udenfor; df. *οἱ ἔξωθεν*, de udenfra, *Herod.* 9, 5; — *οἱ ἔξωθεν λόγοι*, uvedkommende Snak, *Dem.* — *ἐξ-ωθέω*, *irr.* *f.* *-ωθήσω*, o. *-ώσω*, *aor.* *ἐξέωσα*, udstøder, fortrænger, fordriver; *b*) driver fremad el. hen dertil; udstrækker; df. — *ἐξώθησις*, *ἡ*, Støden el. at støde fremad; Bortstøden, Forstøden. — *ἐξωκεανίζω*, (*ὠκεανός*), hensætter paa hin Side af Oceanet; – denne Handling, *ἐξωκεανισμός*, *ὁ*. — *ἐξώκοιτος*, 2, (*κοίτη*), som sover el. ligger derudenfor; 2) etslags Søfisk, som undert. gaaer paa Land; sædv. *ἄδωνις*.

ἐξώλεια, *ἡ*, fuldkommen Fordærvelse; *κατ' ἐξωλείας ὀμόσαι*, at sværge saaledes, at man i Tilfælde af Edens Brud ønsker Forbandelse over sig, *Dem.*; af — *ἐξώλης*, 2, (*ἐξόλλυμι*), aldeles fordærvet el. ødelagt, høist ulykkelig, *Herod.*; *ἐξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ* (*ποιῆσαι*), at giøre fredløse, *Dem. p.* 332; 3) fordærvelig; 3) moralsk fordærvet, ryggesløs.

ἐξωμίας, *ου*, *ὁ*, (*ἔξωμος*), som har Armene blottede; 2) med fremstaaende Skuldre. — *ἐξωμίδιος*, 2, hængende ned fra Skulderen; 2) hørende til en *ἐξωμίς*; — *ἐξωμιδοποιός*, 2, (*ποιέω*), som forfærdiger *ἐξωμίδας*; – denne Haandtering, *ἐξωμιδοποιΐα*, *ἡ*; o. — *ἐξωμίζω*, *τὸν ἕτερον βραχίονα*, bærer den ene Arm blottet; af — *ἐξωμίς*, *ίδος*, *ἡ*, (*ὦμος*), Mandsklædning uden Ærmer el. kun med eet Ærme, saa at den ene Arm er blottet. — *ἔξωμος*, 2, (*ὦμος*), som har Armene frie el. ubedækkede; 2) som er færdig el. rustet til at lægge Haand paa noget. — *ἐξωμοσία*, *ἡ*, (*ἐξόμνυμι*), edelig Benægtelse el. Vægring; edelig Forsikkring, at man ikke har Kundskab om noget.

ἐξ-ωνέομαι, *irr.*, udkiøber, løskiøber; df. — *ἐξώνησις*, *ἡ*, Løskiøbelse. — *ἐξώπιος*, 2, (*ὤψ*), ud af Syne; 2) *δωμάτων ἐξώπιος*, udenfor Huset, *Eur.* — *ἐξώπυλος*, 2, (*ἔξω*, *πύλη*), udenfor Døren, — *ἐξωριάζω*, (*ὥρα*), lader ubemærket, iagttager ikke, *c. acc.*, *Æsch.* —

ἔξωρος, 2, *adv.* ἐξώρως, (ὥρα), udenfor el. over den rette Tid, bes. altfor gammel, τοῦ ἐρᾷν, til at elske. — ἐξώροφος, 2, = ἐξόροφος. — *ἔξωσις, ἡ, Udstødelse, Uddrivelse; Forvridning; — ἔξωσμα, τό, det Udstødte, Uddrevne; det Forvredne; — ἐξωστήρ, ῆρος, o. ἐξώστης, ου, ὁ, som bortstøder el. fordriver; ἐξῶσται ἄνεμοι, Stormvinde, som forslaae fra den rette Vei; o. — ἐξώστρα, ἡ, etslags Theatermaskine, som ἐκκύκλημα; – af (ἐξωθέω).

ἐξώτατος, 3, *adv.* -τάτω, *superl.* til ἔξω. — ἐξωτερικός, 3, yderlig, hørende til det Ydre; bes. om Philosophernes Lærdomme, Skrifter og Disciple: som alene er sysselsat med de (ydre) lette og fattelige Dele, uden at trænge ind i Videnskabens egentlige System; *oppon.* ἐσωτερικός. — ἐξώτερος, 3, *adv.* -τέρω, *compar.* af ἔξω. — ἐξωτικός, 3, udenlandsk, fremmed; o. — ἐξώφορος, 2, (φέρω), udbaaren, udbragt; *transl.*, udført, udsladdret, forraadt; (af ἔξω). — ἔξωχρος, 2, (ὠχρός), meget bleg.

ἕο, *jon.* o. *ep.* f. οὗ, *sui*, fra sig, *gen. pronom. personal.* 3 *pers.*; ἀπὸ ἕο, bort fra sig, *Hom.*; ἕο αὐτοῦ f. ἑαυτοῦ, *id.*, *ex. Il.* 19, 384. — ἑοῖ, *dat. ep.* f. οἱ, sig; ἑοῖ αὐτῷ, f. ἑαυτῷ, *Hom.*, *ex. Od.* 4, 38; men *ib.* 4, 643, ἑοὶ αὐτοῦ, hans egne, *nom. pl.* af ἑός. — ἔοι, *jon.* o. *ep.* f. εἴη, 3 *sing. opt. præs.* af ἔω f. εἰμί. — ἔοιγμεν, see u. ἔοικα.

ἔοικα, ας, ε, *etc.*, *pf.* m. *præs.* Bem., (af *inus.* εἴκω, hvf. dog 3 *sing. impf.* εἶκε, det syntes, *Il.* 18, 520); *part.* ἐοικώς, ἐοικυῖα (forlæng. *nom. pl.* εἰοικυῖαι, *Il.* 18, 418), ἐοικός, ogs. bes. *att.* εἰκώς, εἰκυῖα, εἰκός; *inf.* ἐοικέναι; – alene *jon.* bruges, *pf.* οἶκα, ας, ε, *etc.*, *part.* οἰκώς, *Herod.*; – *plqupf.* ἐῴκειν, εις, ει, (3 *pl.* ἐοίκεσαν, *Il.* 13, 102); *fut.* εἴξω, *Ar. Nub.* 997; – syncoperede Former ere, ἔοιγμεν f. ἐοίκαμεν, *Trag.*, ἔικτον f. ἐοίκατον, *Od.* 4, 27, ἐΐκτην f. ἐῳκείτην, *Il.* 1, 104, o. 3 *sing. plqupf. pass.* m. *act.* Bem. ἤικτο o. ἔικτο, *Hom.*; – *att.* bruges 3 *pl. pf.* εἴξασι f. ἐοίκασι, *vid. Buttm.*; — Bem., 1) er liig, ligner, τινί, nogen, τί, i noget, *ex.* Νέστορι εἶδός τε μέγεθός τε ἐῴκει, *Hom.*; μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν, ligner den, d. e. er forhadt som den sorte Død, *Od.* 17, 500; ligel. *att.*, *ex.* τὴν ψυχὴν οὐκ ἀγεννεῖ ἀνδρὶ ἐοικώς, *Xen.*; jf. ogs. *M. S.* 1, 4, 7; – 2) jeg bør, det sømmer mig; ἔοικα δέ τοι παραείδειν, det sømmer mig at synge for dig, *Od.* 22, 348; men sædv. *imperson*, det passer, sømmer sig, o. dl., bes. m. Nægtelse, *ex.* Οὐκ ἔστ᾽, οὐδὲ ἔοικε, *Il.* 14, 212, ogs. med tilføiet *dat. person.*; df. *part.*, vedbørlig, fortient, *Od.* 1, 46; men εἰκυῖα ἄκοιτις, som passer for mig, som mig synes om, *Il.* 9, 399; οἰκὸς ἐμὲ τοῦτο ποιεῖν, dette sømmer mig at giøre, *Herod.*; οἰκός, καὶ ἐμὲ μᾶλλον ὑμέων περιέχεσθαι–, *id.* 7, 160; ligel. *att.*, εἰκότα λέγειν, hvad der er billigt, *Xen.*; ὡς εἰκός, ogs. ὡς τὸ εἰκός, vedbørligen, *merito*, *id.*; — 3) bes. *att.*, synes, har Udseende deraf, *ex.* ἔοικας βασιλεὺς εἶναι, *Xen.*; bes. c. *part. dat.*, *ex.* ἀποροῦντι ἔοικεν, synes at tvivle; ἔοικας οἰομένῳ, o. dl., *id.*; ἔοικε, o. ὡς ἔοικε, som det synes, rimeligen, *id.*; ogs. *jon.*, *ex. Herod.* 3, 116, o. 5, 20; οἰκότα λέγοντες, hvad der var sandsynligt, *id.* 7, 129, *extr.* — ἐοικότως, *att.* εἰκότως, *adv. part.* af ἔοικα. s. m. s.

ἑοῖο, *ep.* f. ἑοῦ, *gen.* af ἑός. — ἔοις, *jon.*, o. *ep.* f. εἴης, 2 *sing. opt.* af ἔω f. εἰμί, *Il.* 9, 284. — ἐοῖσα, *dor.* f. ἐοῦσα, οὖσα, *part. fem.* af εἰμί. — ἐόλει, *Pind. Pyth.* 4, 414, trykkede, trængte, skadede, *dor.* f. εἴλει, 3 *sing. impf. act.*, o. ἐόλητο, *Ap. Rh.* 1, 471, blev trængt el. trykket, *dor.* f. ἔελτο, 3 *sing. plqupf. pass.*, af εἴλω. — ἔολπα, ας, ε, *pf.* m. *præs.* Bem. af ἔλπω, *Hom.*; *plqupf.* ἐώλπειν. — ἔον, *ep.* f. ἦν, 1 *sing. impf.* af εἰμί, alene *Il.* 23, 643. — ἔοργα, *poët. pf.* af ἔργω, ἔρδω; 3 *pl.* ἔοργαν f. ἐόργασιν, *Batr.*; *part.* ἐοργώς, *Hom.*

ἑορτάζω, *impf.* ἑώρταζον, høitideligholder en Fest; h. *Herod.* altid ὁρτάζω; o. -ἑορταῖος, 3, festlig, høitidelig; (af ἑορτή). — *ἑορτάσιμος, 2, festlig; til at festligholde; οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα ἐμοί, at det hos mig ikke saae ud til en Fest; — ἑόρτασις, ἡ, *Plat.*, o. ἑορτασμός, ὁ, at høitideligholde en Fest; — ἑόρτασμα, τό, Fest, Festlighed; o. — ἑορταστής, οῦ, ὁ, som høitideligholder en Fest; df. ἑορταστικός, 3, hørende til en Fest, festlig, høitidelig; – (af ἑορτάζω).

†ἑορτή, ἡ, h. *Herod.* altid ὁρτή, Fest, Festdag; Høitid: ἑορτὴ τοῖο θεοῖο, *sc.* Ἀπόλλωνος *s.* ἡλίου, *Od.* 21, 258; τίς δὲ ἄλλη θεοῖς ἑορτὰς πληρεστέρας ἀποδεικνύει, *sc.* τῆς γεωργικῆς, medbringer rigere Høitider? *Xen. Oec.* 5, 10; alm. Glæde, Opmuntring, Fornøielse, ὄψεως, ὀφθαλμῶν, *Ælian.*; df. — ἑόρτιος, 2, hørende til en Fest, festlig, høitidelig; — ἑορτολόγιον, τό, (λέγω), Festcalender, *Suid.*; o. — ἑορτώδης, 2, (εἶδος); festlig, høitidelig.

ἑός, ἑή, ἑόν, jon. o. ep. f. ὅς, ἥ, ὅν, (ἕ, ἕο, σοῦ), pronom. possess. 3 person., hans, hans egen, in casib. obl., sin, sit, sin egen, o. s. v.; ogs. forstærk., ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ (πείθεσθαι), sit eget Sind, suo ipsius animo, Il. 10, 204; ἑοὶ (nom. pl.) αὐτοῦ θῆτες, hans egne, Od. 4, 643; hvf. sild. Formerne ἑαυτοῦ, αὐτοῦ; – Hes. Op. 58 staaer ἑὸν κακόν f. σφέτερον κακόν (3 pers. pl.), deres egen Ulykke; – sild. poët. findes ogs. ἑός brugt f. første o. anden Person, hvor deraf ikke opstaaer nogen Tvetydighed; jf. ἑαυτοῦ. — (ἑός, ἑή, ἑόν, h. Hom. o. Pind. f. ἑῦς, forkaste de Nyere fra Wolf.). — ἑοῦς, gen. boeot. f. ἕο, οὗ. — ἐοῦσα, ep. o. jon. f. οὖσα, part. fem. af εἰμί.

(ἐπ- i Sammensætninger foran en Vocal staaer f. ἐπι-). — ἐπαβελτερόω, (ἀβέλτερος), gior endnu eenfoldigere. — ἐπ-αγαίομαι, τινί, vredes el. harmes derover, Ap. Rh.; er skadefro derover. — ἐπαγάλλομαι, (ἀγάλλω), praler el. gior mig til deraf, πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι, Il. 16, 91; ἐπαγάλλ. ἐπί τινι, Xen. — ἐπ-αγανακτέω, bliver vred el. harmfuld derover. — ἐπαγάομαι, = ἐπαγαίομαι, poët.

ἐπαγγελία, ἡ, Forkyndelse, Befaling; Angivelse el. Ret til at angive, πρός τινα, for el. hos nogen, Dem. p. 602; Tilsagn, Forsikkring; af — ἐπ-αγγέλλω, f. -γελῶ, forkynder, tilkiendegiver, røber, Od. 4, 775, tilsiger, δεῖπνόν τινι, Pind. Pyth. 4, 55; angiver, denuntio, πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, Dem. p. 600; sædv. befaler el. paabyder offentligen, tilsiger, ex. Herod. 1, 77; o. ligel. undert. in med., ex. id. 7, 1, o. Xen. Hell. 6, 4, 29; — 2) in med., tilsiger, lover, τινί τι, ex. ὑμῖν μὲν εἰρήνην ἐπηγγείλατο, Dem. p. 231; b) udgiver mig for noget, profiteor artem, στρατηγεῖν διδάξειν, at ville underviſe deri, Xen. M. S. 3, 1, 1; liges. εἴ τις, ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος, ἀργύριον πράττοιτο, ib. 1, 2, 7; c) forlanger eller begierer noget for mig selv, ex. Dem. p. 554; ogs. undert. in act., ex id. p. 1122; liges. ὑπατείαν ἐπαγγέλλειν, petere consulatum, Appian.

ἐπάγγελμα, τό, Forkyndelse; Tilsagn, Løfte; at mælde sig til, at søge om Æresposter; o. — ἐπαγγελτικός, 3, adv. -κῶς, som tilsiger el. lover; som paastaaer dristigen; (af ἐπαγγέλλω). — ἐπαγείρω, irr., sammenbringer, sammenhober, Il. 1, 126; om Mennesker, forsamler; – denne Handling, ἐπαγερμός, ὁ, o. ἐπάγερσις, ἡ. — ἐπάγην [ᾰ], aor. 1 pass. til ἐπάγνυμι. — ἐπαγινέω, jon. f. ἐπάγω, Herod. 2, 2. — ἐπ-αγλαΐζω, gior berømt, Ar. Eccl. 571; sædv. ἐπαγλαΐζομαι, inf. fut. -αγλαϊεῖσθαι, Il. 18, 133, gior mig til el. er stolt deraf. — ἔπαγρος, 2, 1) (ἀγρός), paa Landet; 2) (ἄγρα), lykkelig paa Jagten; df. — ἐπαγροσύνη, ἡ, Lykke til at jage el. fiske, Theocr. — ἐπ-αγρυπνέω, τινί, invigilo, vaager derover; passer noget med Flid og Omhu; belurer; df. — ἐπαγρύπνησις, ἡ, Paapassenhed; Beluren, Lureri.

ἐπ-άγω, irr., f. ξω, aor. ἐπήγαγον, fører derhen, dertil, adduco; bes. fører derimod, τὸν Πέρσην ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, jf. Herod. 9, 1; ἐπάγοντες (κύνας) ἐπῇσαν, Od. 19, 445; ogs. anfører, viser Vei, διὰ τῆς πολεμίας, Xen. Anab. 4, 7, 19; – b) bevæger, overtaler, Od. 14, 392; ἐπῆγον ἐς τὸ πέλαγος, sc. αὐτούς, lokkede dem ud paa Søen, Thuc. 8, 10; ἐπάγειν δαίμονας, at besværge, at mane; – c) paafører, τινί τι, Hes. Op. 240; paabyrder, αἰτίαν ψευδῆ τινι, Dem.; ἐπάγειν πληγήν τινι, at bibringe et Slag; ἐπάγειν ψῆφόν τινι, at lade nogen dømme, Thuc.; – d) at tilføre el. indføre, om Skibe, Xen.; — 2) in med., a) fører med mig, τὰς κύνας (paa Jagten), Xen.; – b) henter til mig, lader komme, ex. ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ, som kaldte den til Hielp, Thuc. 1, 3; d) lokker til mig, forfører; – e) forskaffer mig; Ἀΐδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται, kun Døden vil han ikke kunne undgaae, Soph. Antig. 362; paadrager mig, φθόνον, δουλείαν; anfører for mig, μαρτύρια, Vidnesbyrd, εἰκόνας, Billeder el. Exempler, Xen.; df. pass., τὰ ἐπαγόμενα, Slutninger; αἱ ἐπαγόμεναι, sc. ἡμέραι, Supplementdage el. Skuddage (h. Chronologerne).

*ἐπαγωγεύς, έως, ὁ, som fører dertil, en Anfører; — ἐπαγωγή, ἡ, Føren el. Bringen derhen, dertil; Tilførsel, Thuc.; b) Anføren el. Anførsel til Angreb, bes. med de efter hinanden fremrykkende Colonner el. Linier; alm. Anfald, Indfald; τὰς ἐπαγωγὰς ποιήσασθαι, Thuc.; c) Paakaldelse el. at kalde til Hielp; Lokkelse, Forførelse; bes. hede ἐπαγωγαί, de Besværgelser, hvorved Aanderne manes, o. dl.; d) Tilføielse, Formerelse; bes. Anførelse af Beviser, o. dl.; df. h. Rhetorerne, ligesom d. lat. inductio, Beviisførelse ved at anføre lignende Tilfælder el. af Exempler; — ἐπαγωγικός, 3, tillokkende, pirrende; — ἐπαγώγιμος, 3, indført, indbragt; o. — ἐπαγωγός, 2, hørende til at lokke el. vinde; τὰ ἐπαγωγότατα διδαχθεῖσα, Herod. 3, 53; bes. forførende, ex. ἐπαγωγὰ καὶ οὐκ ἀληθῆ, Thuc. 6, 8; – (af ἐπάγω). — ἐπ-αγωνίζομαι, τινί, kæmper for,

om el. med noget, *transl.* τεκμηρίοις, med Beviser, *Plut.* — ἐπαγώνιος, 2, (ἀγών), som er tilstede ved el. som staaer bi i en Kamp.

ἐπ-ᾴδω, o. ἐπαείδω, *c. dat.*, synger dertil, foresynger, lokker, vinder el. fortryller ved Sang, *Xen. M. S.* 2, 6, 11; alm. vinder, formilder, beroliger, *ib.* §. 10, jf. ogs. *ib.* §. 12 o. 13. — ἐπ-αείρω, som ἐπαίρω, løfter i Veiret, κεφαλήν, *Il.*; men ἁμαξάων ἐπάειραν (νεκρούς), paa Vogne, *Il.* 7, 426; jf. ogs. ἐπαίρω. — ἐπαέξομαι, (ἀέξω), tiltager, vorer til, *poët.* — ἔπαθλον, τό, (ἆθλον), Kamppriis, Seiersbelønning, πολέμου, *Plut.* — ἔπαθον, *aor.* 2 til πάσχω. — ἐπαθρέω, = εἰςαθρέω. — ἐπ-αθροίζω, samler el. forsamler dertil, derved, derpaa.

ἐπ-αιάζω, *f.* ξω, klager derved, dertil. — ἐπαΐγδην, *adv.*, (ἐπαΐσσω), stormende løs derpaa. — ἐπαιγιαλίτης, ου, ὁ, *fem.* -λῖτις, ιδος, ἡ, (αἰγιαλός), paa Kysten el. Strandbreden. — ἐπαιγίζω, farer el. stoder derpaa, trænger voldsomt frem, δι' αἰθέρος, om Stormen, *Od.* 15, 293; jf. *Il.* 2, 148; men *transit.*, πόντον ἐπαιγίζει, giennembruser Havet, om Marsvinet, *Opp.* — ἐπ-αιδέομαι, *f.* έσομαι, skammer mig el. rødmer derved, derover, *c. dat.* — ἐπ-αιθύσσω, *f.* ξω, ryster el. svinger derimod. — ἐπ-αΐθω, antænder. — ἐπαικλα, ogs. ἐπάϊκλα, τά, (αἶκλον), Desert, Confect; *dor.*

*ἐπαινέτης, ου, ὁ, *fem.* -νετίς, ίδος, en Lovtaler; 2) en Rhapsode; — ἐπαινετικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket, tilbøielig til at rose; o. — ἐπαινετός, 3, *adv.* -τῶς, rost; til at rose, rosværdig; af — ἐπ-αινέω, *irr.*, *f.* έσω, *att.* sædv. έσομαι, men *ep.* ήσω, hvf. *aor. ep.* ἐπῄνησα, (αἶνος), billiger, antager, μῦθον, *Il.*, τοὺς λόγους, *Thuc.*; bifalder, Ἕκτορι, *Il.* 18, 312; sædv. *att.*, holder med nogen, forsvarer nogen, τινά; alm. roser, bes. offentligen, jf. *Dem. p.* 414; men οὐκ ἐπαινῶ, roser ikke, d. e. dadler, *ex. Xen. M. S.* 1, 2, 4; — *b*) lover, tilsiger, *Eur.*; — *c*) som παραινέω, tiltaler, opmuntrer, formaner, *Æsch.*; ligel. θαρσεῖν — ἐπαινῶ, f. κελεύω, *Soph. Oed. Col.* 665; — *d*) betakker mig, afslaaer med Tak, τὴν ἐπίκλησιν, Indbydelsen; jf. *Ar. Ran.* 511; alm. beviДner nogen min Tak el. Tilfredshed, *Xen.*; — *e*) reciterer el. declamerer som Rhapsode, *Plat.*

ἐπαίνημι, *æol.*, men ἐπαινιῶ, *lacon.*, f. ἐπαινέω. — ἔπαινος, ὁ, (αἶνος), Bifald, Billigelse, Tilsagn; *b*) Ros; ἔπαινος κάλλιστον ἀκρόαμα, *Xen.*; Lovtale, *id. Ag.* 1, 1; *c*) Belønning; *d*) Taksigelse. — ἐπαινός, 3, 1) (αἶνος), rost, priset; berømt; — 2) (αἰνός), saare frygtelig el. forfærdelig; h. *Hom.*, o. *Hes. Theog.* 768, alene *in fem.* som *epith*, til Persephone, hvor det dog efter nogle kunde fortlares som Euphemisme ved Bem. 1, den priselige, den herlige. — ἐπαινουμένως, *adv. part. præs. pass.* af ἐπαινέω, rosværdigen. — ἐπ-αιονάω, *f.* ήσω, gyder derpaa, væder, bader.

ἐπ-αίρω, *irr.*, løfter el. hæver i Veiret, τὴν δεξιάν, *Xen.*; *b*) *transl.*, ἐπαρεῖς τὸν πατρῷον οἶκον, vil bringe det i Anseelse, *id.*; bes. sætter i Bevægelse el. Lidenskab, *ex.* τοιαῦτα ἐνθυμήματα ἐπῆρεν αὐτὸν ἐπιθυμεῖν —, *id. Anab.* 5, 9, 21; — 2) *in med.* o. *pass.*, hæver el. reiser mig, (ogs. *in act.*, *Herod.* 2, 162); *b*) *transl.*, er el. kommer i heftig Bevægelse, bes. er overmodig, gior mig til, τινί, af noget, ἐπὶ τῷ πλούτῳ, af min Rigdom; ogs. μὴ πρὸς τὰς τύχας τῶν ἐναντίων ἐπαίρεσθαι, ikke at blive overmodig derved, *Thuc.* 6, 11; jf. ἐπαείρω. — ἐπ-αισθάνομαι, *irr.*, *f.* -σθήσομαι, føler, fornemmer, bemærker, *c. gen.*; os. — ἐπαίσθημα, τό, som αἴσθημα, det Følte el. Bemærkede; o. — ἐπαίσθησις, ἡ, = αἴσθησις.

ἐπ-αΐσσω, *f.* ΐξω, styrter, stormer, bryder løs derpaa, ἵππων, νεῶν, derimod, *Il.*, o. ligel. *c. dat.*, *ex. Od.* 10, 295; men ἐπαΐξας ξίφει, med Sværdet, *Il.* 5, 584; ligel. *c. acc.*, *ex. Il.* 23, 64, hvf. *pass.* χεῖρες ἐπαΐσσονται, bevæge sig mægtigen, *ib.* 628, o. *med. c. acc.* ἐπαΐξασθαι ἄεθλον, at tilrive sig, *ib.* 773; *b*) *transit.*, svinger derimod, ξίφος, *Ap. Rh.* — ἐπάϊστος, 2, (ἐπαΐω), hvorom man har hørt, som er bleven bekiendt; ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο ἐργαόμενος, da denne hans Handling var bleven bekiendt, *Herod.* 2, 119; *b*) berømt. — ἐπαισχής, 2, (αἶσχος), skammelig, skændig. — ἐπ-αισχύνομαι, *irr.*, *f.* -σχυνθήσομαι, skammer mig derover, *c. dat.*, *Herod.*, men τινά, for nogen, *Xen. Hell.* 4, 1, 34.

ἐπ-αιτέω, fordrer, forlanger, begierer endnu dertil; 2) er — ἐπαίτης, ου, ὁ, som beder om Almisse, en Tigger. — ἐπαιτιάω, *lect. inc. Thuc.* 8, 81, sædv. ἐπαιτιάομαι, *f.* άσομαι, beskylder, anklager, τινά τινι, *ex.* ἦ κἀμὲ γάρ τι ξυμφοραῖς ἐπαιτιᾷ, beskylder du ogsaa mig for dit Uheld, *Æsch. Prom.* 973, ogs. τινά τινος, *Dem. p.* 552; μείζονα ἐπαιτιώμενος, som gior større Beskyldninger, *Herod.* 1, 26; af — ἐπαίτιος, 2, (αἰτία), som beskyldes for noget, som er Skyld i noget; οὔτε μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, Eder har jeg ikke at klage over, *Il.* 1, 335; 2) hvorover der

fores Klage, hvori nogen har giort sig skyldig; ἐπαίτιος ἀναχώρησις, *Thuc.*; 3) τὰ ἐπαίτια, det Paaklagede; καταδικάζειν τὴν διπλασίαν (ζημίαν) πρὸς τοῖς ἐπαιτίοις, *Dem. p.* 733; ogs. den ved Loven fastsatte Straf, som προστιμήματα.

ἐπ-αιχμάζω, angriber nogen, τινί, gaaer nogen til Livs. — ἐπ-αΐω, *a) c. gen.*, ogs. *c. acc.*, hører derpaa, bemærker; fornemmer, føler; θεοὶ - ἐπαΐοντες οἰδηρίων, som kunne saares, *Herod.* 3, 29; *b)* ἐπαΐειν περί τινος *s.* τὶ περί τινος, at forstaae, at indsee, at have Kundskab om noget, *Plat.* — ἐπ-αιωρέω, holder hængende el. svævende derover, derpaa, derved; *in med.*, hænger svævende el. truende derover, *immineo, c. dat.*; *transl.*, er i spændt Forventning derover.

ἐπ-ακανθίζω, er noget tornet. — ἐπ-ακμάζω, 1) er - ἐπακμαστικός, 3, som tiltager i Alder, Styrke og Kræfter; - 2) ἐπακμάζειν τινί, at blomstre el. leve efter nogen. — ἔπακμος, 2, (ἀκμή), som er nær ved at blive moden el. mandbar; 2) tilspidset. — ἐπακόησις, ἡ, (ἐπακούω), Forstaaen, Fornemmen. — †ἐπ-ακολουθέω, følger derpaa, derefter, τινί, ogs. σύν τινι, efter el. med nogen; df. *transl.*, *a)* efterfølger, efterligner (i at handle); *b)* adlyder, føier mig derefter, τινί; οὐχὶ δεῖ τοῖς ἐξαίφνης μετ' ὀργῆς συμπίπτουσι πάθεσι ἐπακολουθεῖν, *Dem. p.* 805; df. — ἐπακολούθημα, τό, hvad der følger derpaa, derefter; Følge; — ἐπακολούθησις, ἡ, Følgen el. at følge derpaa; Følge; o. — ἐπακολουθητικός, 3, som følger let el. gierne; *transl.*, som begriber let; 2) som pleier at følge derpaa; τὸ ἐπακολ., Følge, Følgeslutning. — ἐπ-ακόλουθος, 2, som følger derefter, derpaa; *transl.*, følgerigtig, overeensstemmende.

ἐπ-ακοντίζω, kaster (Kastespydet) derpaa, derefter; - denne Handling, ἐπακοντισμός. — ἐπακρονός, 2, som hører derpaa, *c. gen.*, *Hes. Op.* 29; sædv. ἐπήκοος; o. — ἐπάκουστος, 2, hørt, forstaaet; til at høre, forstaaelig; af — ἐπ-ακούω, *f.* ούσομαι, *a) c. acc.*, hører derpaa, derefter, som Svar, o. dl., *ex. Il.* 20, 250; jf. *Od.* 11, 109; *b) c. gen.*, hører om noget, erfarer noget, *ex. Il.* 2, 143; hører nogen, *Herod.* 9, 98; πάντων πρὸς σέο βουλευμάτων ἐπακούειν ἀξιεῦμαι, holdes værdig til at erfare dem, *id.* 5, 106; *c)* adlyder, *c. gen.*, ogs. *c. dat.*, *ex. Herod.* 4, 141.

ἐπακριβέομαι, o. ἐπακριβόω, (ἀκριβής), behandler meget noiagtigen el. med Omhu, *c. gen.* — ἐπ-ακρίζω, *f.* ίσω, *c. gen.*, udover en Handling i høieste Grad; df. om Modermorderen, αἱμάτων ἐπήκριος, *Æsch. Choëph.* 929. — ἐπάκριος, 2, ogs. 3, (ἄκρα), som befinder sig paa Høiene, bes. som *epith.* til Zeus, der dyrkedes paa høie Steder; ἡ ἐπακρία, m. o. u. χώρα, det attiske Høiland. — ἐπ-ακροάομαι, = ἐπακούω; df. — ἐπακρόασις, ἡ, = ἐπακόησις, *N. T.* — ἔπακρος, 2, (ἄκρα), tilspidset.

ἐπακταῖος, 3, = ἐπάκτιος. — ἐπακτήρ, ῆρος, ὁ, som gaaer paa Jagt, Jæger, Fisker, *Hom.*; ogs. ἄνδρες ἐπακτῆρες, *Il.* 17, 135, egentl. f. οἱ ἐπάγοντες, *sc.* κύνας, δίκτυα, jf. *Od.* 19, 445; o. — ἐπακτικός, 3, *adv.* -κῶς, som anfører el. veileder; *b)* af *med.*, som drager til sig, tillokkende; *c)* hørende til en Induction, inductorisk; *vid.* ἐπαγωγή, Bem. *d*; (af ἐπάγω). — ἐπάκτιος, 2, (ἀκτή), paa, ved Kysten el. Strandbredden. — ἐπακτός, 2, ogs. 3, (ἐπάγω), tilført, tilbragt, hentet, fremmed, στρατός, ἀνήρ, *Soph.*; lært el. erhvervet ved Underviisning; ἀρετὴ - ἐπακτός, *Herod.* 7, 102, *oppon.* σύντροφος; ὅρκος ἐπακτός; en Modstanderen tilbuden Eed, *Isocr.*; alm. tilsat, kunstlet; ἡμέραι ἐπακτοί, Skuddage. — ἐπακτρεύς, έως, ὁ, = ἐπακτήρ. — ἐπακτρίς, ίδος, ἡ, o. ἔπακτρον, τό, (ἀκτή), liden Kystbaad, bes. Sørøverbaad; df. — ἐπακτρο-κέλης, ητος, ὁ, liden og hurtigseilende Kystbaad.

ἐπ-αλαζονεύομαι, praler endnu dertil el. derved. — ἐπ-αλαλάζω, *f.* άξω, jubler el. opløfter Krigsskrig derved, dertil. — ἐπαλαλκεῖν, *inf. aor.* til ἐπαλέξω, *Nic.* — ἐπ-αλάομαι, flakker el. vandrer hen derover; kommer paa min Omflakning derhen, *c. acc.*, *Od.*; ogs. *absol.*, *ex.* Ὅστις δὴ - πόλλ' ἐπαληθῇ, *conj. aor.*, *Od.* 15, 401. — ἐπ-αλαστέω, *f.* ήσω, bliver harmfuld derover, *Od.* 1, 252. — ἐπ-αλγέω, føler Smerte over noget, τινός, *Eur.* — ἐπαλγής, 2, (ἄλγος), smertelig. — ἐπ-αλγύνω [ῡ], foraarsager Smerte. — ἐπάλειμμα, τό; det Paasmurte, paastrøgen Salve, Sminke, o. dl.; af — ἐπ-αλείφω, *f.* ψω, paasmører, paastryger; m. Tmesis, ἐπὶ δ' ουατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων, at indsmøre, tilstoppe, *Od.* 12, 47; 2) *transl.*, indsalver derimod, d. e. udruster, ophidser imod nogen; df. — ἐπάλειψις, ἡ, Paasmøren, Paastrygen.

ἐπ-αλέξω, *irr.*, *f.* -αλεξήσω, hielper, yder Bistand, τινί, *Il.*; men ἐπαλέξειν τινί τι, at afværge, afvende fra nogen; m. Tmesis, ἐπὶ Τρώεσσι ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, *Il.* 20, 315. — ἐπ-αλεθρεύω, μύλης, knuser el. maler paa Møllen, *Ap. Rh.* — ἐπαληθείς, *part. aor.* til ἐπαλάομαι. — ἐπ-αλη-

ϑεύω, o. -ἀληϑίζω, beviser Sandheden deraf, fremstiller som sand, λόγον, αἰτίαν, *Thuc.* — ἐπᾱλής, 2, (ἀλέα, Varme), varm, varmende, *Hes. Op.* 495. — ἐπ-αλϑέω, ogs. *in med.*, helbreder; ds. — ἐπαλϑής, 2, helbredende; 2) til at helbrede; helbredet. — ἐπ-αλινδέω, o. -αλίνδω, ruller el. vælter derpaa. — ἐπαλκής, 2, (ἀλκή), stærk; styrkende.

ἐπαλλαγή, ἡ, see u. ἐπάλλαξις, *Herod.*; — ἐπαλλάξ, *adv.*, = ἐξαλλάξ, vexelviis; o. — ἐπάλλαξις, ἡ, o. ἐπαλλαγή, ἡ, Omverling, Ombytning, Forandring el. Overgang fra det ene til det andet; 2) Indvikling i hinanden, δακτύλων, *Arist.*; Forbindelse; γάμων ἐπαλλαγὴν ἐποίησαν, de forbandt sig ved Giftermaal, *Herod.* 1, 74; af — ἐπ-αλλάσσω, ττω, *f.* ξω, omvexler, ombytter; πολέμοιο Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες — τάνυσσαν, trak vexelviis, *Il.* 13, 359; *b)* fordreier, forvirrer; φυλασσόμενοι, μή πῃ ὁ λόγος ἐπαλλαχϑῇ, *Xen. M. S.* 3, 8, 1; *c)* indfletter i hinanden, forbinder; ἐπαλλάττειν τοὺς ὀδόντας, at have Tænder, som gribe i hinanden; — 2) *intr.*, at afvexle med hinanden, at gaae over i hinanden; ὀδόντες ἐπαλλάττοντες, som gribe i hinanden; ἐπαλλάττει πρὸς τὴν βασιλείαν, gaaer over i, nærmer sig til Monarchie, *Aristot.*; ogs. ἐπαλλάττειν ἀλλήλοις, at afvexle med hinanden.

ἐπαλληλία, ἡ, tæt sammenhængende Række; Række af mange el. ofte paa hinanden følgende Ting; af — ἐπάλληλος, 2, *adv.* -λήλως, (ἀλλήλων), den ene paa el. efter den anden, sammentrængt, tæt, hyppig; βοὴ ἐπάλλ., vedholdende Skrig. — ἐπαλλόκαρπος, 2, (καρπός), som lener sin Frugt el. Sæd paa andre Planter; o. — ἐπαλλόκαυλος, 2, (καυλός), som lener Stilken op til el. som slynger sig om andre Planter; (af ἄλλος). — ἐπάλμενος, *ep.* f. ἐφαλόμενος, *part. aor.* 2 *med.* af ἐφάλλομαι, *Hom.* — ἔπαλξις, ἡ, (ἄλξεις), Brystværn, bes. Muurtinde, ogs. *in pl.*, *Il.*; τὸ τεῖχος — ἐπάλξεις ἐλάμβανε, fik, blev forsynet med Muurtinder, *Herod.* 9, 7, *init.*; — 2) *transl.*, Værn, Hielp, Bistand, Middel, πρός τι, imod noget; οὐ γάρ ἐστιν ἔπαλξις πλούτου πρὸς κόρον, *etc.*, Rigdom hielper ikke derimod, *Æsch. Ag.* 381; ds. — ἐπαλξίτης, ου, ὁ, λίϑος, Steen til Muurtinder.

ἔπαλπνος, 2, som ἄλπνιστος, af *inus.* ἄλπνος, sød, kiær, behagelig, νόστος, *Pind.* — ἐπᾶλτο, *ep.* f. ἐφάλετο, 3 *sing. aor.* 2 *med.* af ἐφάλλομαι. — ἐπαλφιτόω, τὸν οἶνον, tilbereder Vinen med ἄλφιτα, *polenta*, ristet Bygmeel. — ἐπαλώστης, ου, ὁ, (ἀλοάω), som henskyder de endnu ikke udtraadte (ikke tærskede) Ax under Dyrets Fodder, *Xen.* — ἐπαμαξεύω, *jon.* f. ἐφαμαξεύω; γῆ — ἐπημαξευμένη τροχοῖσι, hvorpaa der er kiørt, *Soph. Antig.* 251. — ἐπαμάομαι, *f.* ήσομαι, (ἀμάω), sammenhober, εὐνήν, bereder et Straaleie, *Od.*; γῆν ἐπαμησάμενος, efter at have opkastet Jord, *Herod.* 8, 24.

ἐπαμβατήρ, ῆρος, ὁ, *poët.* f. ἐπαναβάτης, (-αναβαίνω), som træder, staaer, sidder derpaa, *Æsch.* — ἐμαμβλήδην, *adv.*, *poët.* f. ἐπαναβληδόν. — ἐπαμβλύνω, = ἀμβλύνω. — ἐπ-αμείβω, *f.* ψω, ombytter, omtusker; Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, vi ville bytte Vaaben med hinanden, *Il.* 6, 230; *in med.*, gaaer vexelviis hid og did el. fra Sted til Sted; *transl.*, νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, gaaer fra Mand til Mand, begunstiger snart den ene, snart den anden, *ib.* 339. — ἐπάμερος, 2, *dor.* f. ἐφήμερος, *Pind.* — ἐπαμμένω, *poët.* f. ἐπαναμένω. — ἐπαμοιβαδίς, o. -βαδόν, *adv.*, vexelviis; Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς, de vare giensidigen voxne i hinanden, *Od.* 5, 481; o. — ἐπαμοίβιος, 2, o. ἐπαμοιβός, 2, den ene efter den anden, afvexlende, giensidig; ἐπαμοίβια ἔργα, Tuskhandel, *Hom. Merc.*, hvor dog *Wolf.* læser, ἐπαμοίβιμα ἔργα; (af ἀμείβω).

ἐπ-αμπέχω, *irr.*, *f.* ἐπαμφέξω, *aor.* ἐπήμπισχον, *inf.* ἐπαμπισχεῖν, iforer dertil, derover. — ἐπαμπήγνυμι, *poët.* f. ἐπαναπήγνυμι, hefter, fæster, stikker derpaa. — ἐπαμύντωρ, ορος, ὁ, som yder Bistand, en Hielper, *Od.*; af — ἐπ-αμύνω, kommer til Hielp, yder Bistand, τινί, *Il.*; *b)* afværger, afvender, τί. — ἐπ-αμφιάζω, = ἐπαμφιέννυμι. — ἐπαμφέρω, *poët.* f. ἐπαναφέρω, s. m. s. — ἐπ-αμφιέννυμι, *irr.*, iforer, beklæder dertil, derover, overtrækker. — ἐπαμφοτεριζόντως, *adv. part. præs.*, hældende til begge Sider; uvist, tvivlsomt; af — ἐπαμφοτερίζω, boier mig el. hælder til begge Sider; *b)* grændser til, er midt imellem tvende Arter el. Slægter; *c)* er uvis el. tvivlsom; ἐπαμφοτερίζων ἀποκρίνεται, han giver et tvetydigt Svar; af — ἐπαμφότερος, 2, *adv.* -τέρως, (ἀμφότερος), som ἀμφίβολος, tvetydig. — ἐπάμων [ᾱ], ονος, ὁ, (ἕπομαι), som ὀπάων, en Ledsager.

ἐπάν, *jon.* ἐπήν, h. *Herod.* sædv. ἐπεάν, *conjunctio*, *ctr.* f. ἐπεὶ ἄν, efterat, da, saasnart som; h. *Hom.* sædv. *c. conjunctivo*, dog ogs. *c. opt.*, naar en blot Mulighed anfores, *ex. Od.* 4, 222, og ligel. naar alene en Mening udtrykkes, men ikke et Factum, *ex. Il.* 29, 208. — ἐπ-αναβαϑμός, ὁ, et Trin. — ἐπ-αναβαίνω, *irr.*, stiger op derpaa, bestiger; stiger op,

forfremmes, *Xen. Cyr.* 2, 1, 23. — ἐπ-ἀναβάλλω, *irr.*, kaster, sætter, lægger derover el. derom, *ex.* Klæder; *in med.*, opsætter, udsætter, hindrer, τρία ἔτεα - τὴν - ἅλωσιν, i 3 Aar, *Herod.* 1, 91. — ἐπ-ἀνάβᾰσις, ἡ, (-βαίνω), Bestigen. — ἐπ-αναβιβάζω, sætter, stiller, lægger, hæver op derpaa. — ἐπ-ἀναβιόω, *irr.*, lever op igien. — ἐπαναβληδόν, *adv.*, (-βάλλω), kastet derover, derom, om Klæder; 2) med et Forspil. — ἐπ-ἀναβοάω, *irr.*, udraaber dertil, derved, *Ar.*

ἐπ-ἀναγιγνώσκω, o. -γινώσκω, *irr.*, overlæser. — ἐπ-ἀναγκάζω, noder el. tvinger dertil, *Herod.*; df. — ἐπανάγκασμα, τό, det Tvingende. — ἐπαναγκής, 2, (ἀνάγκη), nødvendig; sædv. *in adv.* ἐπάναγκες, nødvendigen, af Nødvendighed, *Pla.* — ἐπ-ἀναγορεύω, udraaber el. forkynder høit, som ἐπανακηρύσσω, *Ar.* — † ἐπ-ἀνάγω, *irr.*, fører tilbage, *ex.* de Forviste, *transl.* τὸν λόγον - ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν, *Xen.*; trækker tilbage, *ex.* Haanden; *b)* sætter i Bevægelse, bringer i Oprør; ὀνείδεα - φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμόν; *Herod.* 7, 160; - 2) *intr.*, trækker mig tilbage, *Xen. Cyr.* 4, 1, 3; - 3) ἐπαναγεῖν τὰς ναῦς, at seile ud imod Fienden, ogs. alm. at nærme sig med Skibene; *in pass.*, at blive forslaaet el. tilfældigen at geraade etsteds hen, *ex. Herod.* 4, 103; df. — ἐπαναγωγή, ἡ, Tilbageføren; *b)* Tilbagetog; *c)* Fremrykken; o. — ἐπαναγωγός, 2, som fører tilbage; *b)* som vender tilbage; *c)* som rykker frem.

ἐπαναδέρω, = ἀναδέρω. — ἐπαναδίδομαι, (ἀναδίδωμι), tiltager derefter el. lidt efter lidt, *Hipp.* — ἐπ-αναδιπλάζω, fordobler; gientager, sporger paa ny, *Æsch. Prom.* 816. — ἐπ-αναδιπλόω, = frgd.; df. — ἐπαναδίπλωμα, τό; det Fordoblede, det Dobbeltlagte; o. — ἐπαναδίπλωσις, ἡ, Fordobling, Gientagelse, ogs. som Talefigur. — ἐπ-ἀναζεύγνυμι, o. -γνύω, *f.* -ζεύξω, pakker sammen igien; df. *intr.*, bryder op igien, vender tilbage. — ἐπ-ἀναθεάομαι, *irr.*, *f.* άσομαι, betragter igien el. nøiagtigen, *Xen.*; 2) holder i Veiret og betragter. — ἐπαναθρώσκω, *irr.*, *aor.* -ανέθορον, springer op derpaa, *c. dat.*, rimel. Læsem. *Æsch. Pers.* 359.

ἐπαναιρέομαι, (αἱρέω, *irr.*), *a)* hæver mig, reiser mig, *Ar. Equ.* 784; *b)* overtager el. paatager mig, *suscipio*; udvælger mig, βίον, τέχνην; begynder, πόλεμον; - 2) tilbagetager, tilbagekalder, νόμον, *Plut.*; - 3) borttager, forstyrrer, myrder, *Polyb.*; df. — ἐπαναίρεσις, ἡ, Forstyrrelse, Mord, Død. — ἐπ-ἀναίρω, *irr.*, hæver i Veiret; *f.*

ligel. *in med.*, *Thuc.* 8, 84; 2) *in med.*, staaer op. — ἐπ-ἀνακαλέω, *irr.*, *f.* έσω, kalder tilbage. — ἐπ-ἀνακάμπτω, *irr.*, bøier el. styrer omkring el. tilbage; 2) *intr.*, vender tilbage. — ἐπ-ἀνάκειμαι, *inf.* -κεῖσθαι, (κεῖμαι, *irr.*), at være sat el. lagt derpaa som Straf, *c. dat.*; *ex. Xen. Cyr.* 3, 3, 62. — ἐπανακεφαλαιόομαι, (ἀνακεφαλαιόω), sammendrager, recapitulerer. — ἐπανακίρναμι, (κίρνημι), sammenblander igien.

ἐπανα-κλαγγάνειν, at giøe op igien el. i Utide, om Hunde, *Xen.* — ἐπανάκλησις, ἡ, (-ανακαλέω), Tilbagekalden. — ἐπ-ἀνακλίνω [ῑ]; bøier el. lener tilbage; lener op dertil; - denne Handling, ἐπανάκλῐσις, ἡ. — ἐπ-ἀνακοινόω, meddeler, -bes. til Beraadslagning. — ἐπ-ἀνακομίζω, bringer el. fører tilbage. — ἐπ-ἀνακράζω, *irr.*, skriger op. — ἐπ-ἀνακρεμάννυμι, *irr.*, *f.* -κρεμάσω, hænger op derved, derpaa, derover; *in med.*, hænger el. er afhængig deraf. — ἐπανακρίνω, = ἀνακρίνω. — ἐπανάκρουσις, ἡ, Tilbagestøden; Tilbagevenden; af — ἐπ-ἀνακρούω, støder tilbage; *in med.*, viger el. vender tilbage. — ἐπ-ἀνακτάομαι, *irr.*, erhverver, vinder, erholder tilbage. — ἐπ-ἀνακυκλέω, o. -κυκλόω, fører el. dreier tilbage i en Kreds; alm. gientager; - denne Handling, ἐπανακύκλησις, o. -κύκλωσις, ἡ. — ἐπ-ἀνακύπτω, bøier el. bukker mig derefter, derover; 2) lener el. kaster mig tilbage og stræber derimod, *c. dat.*

ἐπ-ἀναλαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, tager tilbage el. igien; gientager; df. — ἐπανάληψις, ἡ, Gientagelse. — ἐπ-ἀνᾱλίσκω, *irr.*, sield. -αναλόω, *fut.* -λώσω, forbruger endnu dertil, anvender endnu derpaa. — ἐπαναλογέω, gientager og forklarer tydeligere, *Herod.* 1, 90. — ἐπ-ἀναμένω, *irr.*, bier el. dvæler derved, *c. dat.*; 2) oppebier derhos, *c. acc.* — ἐπ-ἀναμιμνήσκω, *irr.*, *f.* -αναμνήσω, omtaler igien, bringer paa ny i Erindring, *Dem.*; df. — ἐπανάμνησις, ἡ, gientagen Erindring el. Paamindelse. — ἐπ-ἀνανεόω, fornyer igien; df. — ἐπαναέωσις, ἡ, Gienfornyelse.

ἐπ-ἀναπαύω, lader udhvile derpaa, deri, derved; *in med.*, udhviler mig derpaa, deri, derved. — ἐπ-ἀναπέμπω, sender, kaster derhos tilbage el. i Veiret. — ἐπ-ἀναπέτομαι, *irr.*, flyver dertil op el. i Veiret. — ἐπ-ἀναπήγνυμι, *irr.*, *f.* -πήξω, befæster derpaa, dertil. — ἐπ-ἀναπηδάω, springer op derimod el. derpaa. — ἐπ-ἀναπίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder derpaa, lægger mig

derpaa. — ἐπανaπλάσσω, irr., f. -πλάσω, = ἀναπλάσσω. — ἐπ-ἀναπλέω, irr., jon. -πλώω, f. -πλεύσομαι, seiler dertil el. derpaa tilbage, *Xen.*; 2) seiler ud imod nogen; 3) seiler el. svømmer, ovenpaa; ὥστε - ἐπαναπλώειν ὑμῖν ἔπεα κακά, at de strømme af Eder, *Herod.* 1, 212. — ἐπ-ἀναπνέω, irr., f. -πνεύσω, aander el. drager Veiret igien. — ἐπαναποδίζω, = ἀναποδίζω. — ἐπαναπολέω, = ἀναπολέω.

ἐπ-ἀναῤῥήγνυμι, irr., f. -ῥήξω, bryder el. brækker opad; 2) *intr.*, at bryde op igien, *Plut.* — ἐπαναῤῥιπίζω, = ἀναῤῥιπίζω. — ἐπ-ἀναῤῥίπτω, o. -ῥιπτέω, kaster hen el. op derover; 2) *intr.*, springer op derpaa el. i Veiret. — ἐπανάσεισις, ἡ, Handlingen - ἐπ-ἀνασείω, holder i Veiret (ὅπλα, χεῖρας), og ryster for at true; df. alm. truer. — ἐπ-ἀνασκέπτομαι, o. -σκοπέω, betragter igien el. nøiagtigen. — ἐπ-ἀνάστασις, ἡ, (ἐπανίστημι), Oprør, Opstand, *Thuc.*; ophøiet Sted, Høi; Hævelse, Byld; *transl.* ogs. Høihed i Foredraget, *oratio assurgens.* — ἐπ-ἀναστέλλω, slaaer op el. tilbage, *ex.* et Forhæng. — ἐπανάστημα, τό, (ἐπανίστημι), Hævelse, Byld. — ἐπ-ἀναστρέφω, o. *in med.*, vender mig el. giør Vendinger derimod, *Ar.*, bes. vender mig fra Flugten imod Fienden, *Xen.*; alm. vender tilbage; - denne Handling, ἐπαναστροφή, ἡ. — ἐπ-ἀνασώζω, = ἀνασώζω.

ἐπανάτᾰσις, ἡ, Handlingen - ἐπ-ἀνατείνω, ogs. *in med.*, strækker frem el. i Veiret, bes. Hænderne for at true; *b)* udstrækker, forlænger; τὰ ἐπανατεινόμενα κέρατα, Fløie, *Xen.*; *c)* række frem, foreviser; *transl.*, ἐπανέτεινε δὲ καὶ μείζονας ἐλπίδας τοῖς ἀξίοις ἐπαίνου, *Xen. Cyr.* 2, 1, 23. — ἐπ-ἀνατέλλω, lader opstaae el. vise sig; oftere *intr.*, gaaer el. stiger op, opstaaer, γαίης, af Jorden, *Opp.* — ἐπ-ἀνατέμνω, *irr.*; skærer op igien; skærer ovenfra deri. — ἐπ-ἀνατίθημι, *f.* -αναθήσω, lægger derpaa, dertil. — ἐπ-ἀνατρέπω, omstyrter; afskaffer. — ἐπ-ἀνυτρέφω, *irr.*, *f.* -θρέψω, bringer igien til Kræfter. — ἐπανατρέχω, *irr.*, = ἀνατρέχω. — ἐπ-ἀνατρυγάω, opsamler de sidste Druer, LXX.

ἐπαναφέρω, *irr.*, som ἀναφέρω, henfører dertil, skyder Skylden derpaa, εἴς τι, *ex. Dem. p.* 59; 2) *in med.*, *a)* melder el. forkynder tilbage, *Xen. Hell.* 2, 2, 21; *b)* *intr.*, kommer atter i Veiret; kommer mig igien; *c)* ἴχνη ἐπαναφερόμενα, som uddunste, *Xen.*; df. — — ἐπαναφαρά, ἡ, som ἀναφορά, Tilbageføren, Henvisen, Henviisning til noget Foregaaende; df. — ἐπαναφορικός, 3, tilbagevisende, relativ. — ἐπ-ἀναφῡσάω, blæser op el. aander igien, *Ar.* — ἐπ-ἀναφύω, lader voxe el. opstaae derovenpaa. — ἐπ-ἀναφωνέω, udtaler el. lader høre bagefter. — ἐπ-ἀναχέω, irr., *f.* -χεύσω, udgyder endnu dertil, *sc.* δάκρυα, græder endnu dertil. — ἐπαναχρεμπτήριος, 2, som befordrer Opspytning; af — ἐπαναχρέμπτομαι, *f.* ψομαι, ophoster el. opbrækker Sliim; - denne Handling, ἐπ-ἀνάχρεμψις, ἡ. — ἐπ-ἀναχωρέω, trækker mig tilbage, viger; - denne Handling, ἐπαναχώρησις, ἡ.

ἔπανδρος, 2, *adv.* -δρως, (ἀνήρ), mandig, som sømmer sig for en Mand. — ἐπ-ἀνδρόω, Λῆμνον παισίν, forsyner den med Drengebørn, *Ap. Rh.* — ἐπανεγείρω, o. ἐπανέγερσις, ἡ, = ἀνεγείρω, ἀνέγερσις. — ἐπάνειμι, (εἶμι), gaaer el. vender tilbage, εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν, *Dem.*; *transl.*, gaaer tilbage i Fortællingen, gientager, *Xen.*; - *præs.* m. *fut.* Bem. — ἐπ-ἀνειπεῖν, (εἶπον, *irr.*), at tilsige el. love desuden, ἀργύριόν τινι, *Thuc.* — ἐπανειρόμαι, jon. f. ἐπανέρομαι, *Herod.* 1, 91. — ἐπανέλευσις, ἡ, (ἐπανέρχομαι), Tilbagekomst. — ἐπ-ἀνελκύω, trækker hen dertil.

ἐπ-ἀνεμέω, brækker op igien el. oftere. — ἐπάνεμος, 2, = ἐπηνέμιος. — ἐπανερεύγομαι, = ἀνερεύγομαι. — ἐπ-ἀνέρομαι, udsporger igien. — ἐπ-ἀνέρχομαι, *irr.*, *f.* -ελεύσομαι, som ἐπάνειμι, kommer el. gaaer tilbage, εἰς τὰ ἐπιτήδεια, derefter, *Xen.*; bes. gaaer tilbage til det Sagte; gientager korteligen, *id.*; 2) (γεωμετρίην) ἐς τὴν Ἑλλάδα ἐπανελθεῖν, er kommen dertil, er bleven indført, *Herod.* 2, 109. — ἐπ-ἀνερωτάω, udsporger igien. — ἐπάνεσις, ἡ, (ἐπανίημι), Afladen el. at aflade paa ny. — ἐπ-ἀνέχω, *irr.*, holder dertil, derved, derpaa, bes. m. φρένα, har Tankerne ved noget, *adverto animum*; *b)* *intr.*, lader mig nøie dermed, holder ud i Tillid dertil, ἐπὶ ταῖς παρ᾽ ὑμῶν — ἐλπίσι, ventende paa Eders Hielp, *Dem. p.* 357, *c)* *in med.*, paatager mig, overtager. — ἐπ-ἀνήκω, kommer atter tilbage; 2) kommer atter i Veiret.

ἐπ-ἀνθέω, blomstrer, spirer derpaa, derved; df. *a)* at trænge frem og vise sig paa et Legemes Overflade, *ex.* ἰδὼν - ἄλμην ἐπανθέουσαν, *Herod.* 2, 12; jf. ἐπενήνοθε; *b)* at have Overflødighed paa noget, τινί; δόμοι ἐπανθήσαντες πόνοις, *Æsch. Sept.* 951; - 2) blomstrer bag efter el. sildigere; df. — ἐπάνθημα, τό, = ἐπάνθισμα; o. — ἐπάνθησις, ἡ, Blomstren el. at blomstre derpaa; 2) at

blomstre sildigere. — ἐπανθιάω, poët. f. ἐπανθέω, Ap. Rh. — ἐπ-ανθίζω, udsmykker med Blomster; udpynter, ogs. om det skriftlige Udtryk; alm. lader afvexle, παιᾶνα - κωκυτοῖς, afbryder dermed, Æsch. Choëph. 152; df. — ἐπάνθισμα, τό, hvad der som en Blomst befinder sig paa et Legemes Overflade, bes. om Farven; v. — ἐπανθισμός, ὁ, Udsmykken med Blomster el. med blomstrende Farver. — ἐπανθοπλοκέω, (ἄνθος, πλέκω); fletter af Blomster; indfletter med Blomster. — ἐπανθρακίδες, αἱ, (ἀνθρακίς), Stegefisk.

ἐπ-ανιάομαι [ι anc., ᾱο], bedrover mig derved, derover. — ἐπ-ανίημι [att. ῑη], lader fare el. loslader dertil, desuden; τὸν παρόντα φόβον - ἐπανέντας, (part. aor. 2), Dem. p. 287; 2) intr., aflader, aftager dertil el. endnu mere; ἐπανῆκεν ὁ σῖτος, Kornet var faldet, id. 889. — ἐπανισόω, = ἀνισόω. — ἐπ-ανίστημι, lader staae op el. giøre Opstand derimod; 2) in aor. 2, in pf., v. in med., a) staaer op, τοῖς πρεσβυτέροις, for de Ældre; ogs. absol., ex. Οἱ δ᾽ ἐπανέστησαν, Il. 2, 85; ἐπαναστὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, staaende opreist derpaa, Xen.; b) att., gior Opstand imod nogen, modsætter mig nogen, τινί; sild. ogs. efterstræber, belurer, ταῖς παρθένοις, Æl.; c) h. Lægerne, at slaae ud paa Huden. — ἐπανιτέον, v. ἐπανιτητέον, verbale til ἐπάνειμι, man maa gaae tilbage.

ἐπ-άνοδος, ἡ, Tilbagevei, Tilbagekomst. — ἐπαν-οιδέω, v. -οιδίσκομαι, opsvulmer. — ἐπανοίκτωρ, ορος, ὁ, (ἀνοίγω), som aabner. — † ἐπ-ανορθόω, opreiser igien, gior atter lige; transl., istandsætter paa ny, udbedrer, forbedrer; ophielper, understotter; φίλος - σφαλλομένους πλεῖστα ἐπανορθῶν, Xen. M. S. 2, 4, 6; df. — ἐπανόρθωμα, τό, det atter Forbedrede; Forbedring, τῶν - ἁμαρτημάτων, Dem.; — ἐπανόρθωσις, ἡ, Istandsættelse, Forbedring, τῶν νόμων, Dem.; v. — ἐπανορθώτης, ου, ὁ, som istandsætter paa ny, som udbedrer el. forbedrer; v. — ἐπανορθωτικός, 3, horende, skikket til at istandsætte el. udbedre. — ἐπαντέλλω, poët. f. ἐπανατέλλω, Pind. — ἐπάντης, 2, (ἄντα), som gaaer skraa opad, noget brat el. steil, acclivis; ἀπὸ τοῦ λόφου ἐνάντους ὄντος, Thuc. 7, 79; oppon. κατάντης. — ἐπ-αντιάω, f. άσω, stoder el. træffer derpaa, Hom. Ap.

ἐπ-αντλέω, pomper el. oser op deraf; b) gyder dertil el. deri, begyder; df. — ἐπάντλημα, τό, det derpaa, dertil, deri Gydede; v. — ἐπάντλησις, ἡ, Øsen el. at ose op deraf; 2) Begyden. — ἐπ-ανύω, fuldender aldeles; οὐδέ ποτέ σφιν Νίκη ἐπανύσθη, blev ikke fuldendt, blev uafgiort, Hes. Sc. 311. — ἐπ-άνω, adv., ovenover, derovenfor; ἐν τοῖς ἐπάνω εἴρηται, i det Foregaaende, Xen.; df. — ἐπάνωθεν, adv., ovenfra; οἱ ἐπάνωθεν, Forfædrene, Theocr.; v. — ἐπάνωθι, adv., = ἐπάνω.

ἐπάξιος, 2, ogs. 3, adv. -ξίως, (ἄξιος), værdig, fortient, passende dertil; ἐπαξίων γάμων τεύξῃ, et passende Parti, Soph. El. 971; ogs. c. gen., ex. χάρμα πάντων ἐπάξιον, Pind. — ἐπ-αξιόω, værdiger, agter værd, vurderer; 2) holder for billigt, beder, forlanger, ex. Soph. Philoct. 803; 3) troer, id. El. 658; df. — ἐπαξίωσις, ἡ, Værdigen; Vurdering; 2) Bon; Begiering. — ἐπαξόνιος, 2, (ἄξων), paa el. over Axelen. — ἐπάξω, dor. f. ἐπήξω, 2 sing. aor. 1 med. af πήγνυμι. — ἐπαοιδή, ἡ, jon. v. poët. f. ἐπῳδή, Tryllesang, incantatio; ἐπαοιδαῖς - νώδυνον θῆκε, Pind. Nem. 8, 83; sild. ogs. ἐπαοιδία. — ἐπαοιδός, ὁ, poët. f. ἐπῳδός.

ἐπ-απειλέω, truer dertil, desuden, ex. Il. 14, 45; ogs. truer nogen med noget, τινί τι, ex. ib. 1, 319. — ἐπ-απερείδω, støtter el. lener derpaa, dertil. — ἐπ-απέρχομαι, irr., gaaer derefter el. efter nogen, c. dat. — ἐπαποδύνω, = flgd. Bem. 2. — ἐπ-αποδύω, irr., afklæder for at lade kæmpe imod nogen, df. stiller som Fiende imod nogen, τινί; 2) in med., afklæder mig el. stiller mig som Fiende imod nogen. — ἐπ-αποθνήσκω, irr., f. -θανοῦμαι, doer derpaa, derved, derover, dertil. — ἐπ-αποικίζω, lader endnu dertil el. andengang vandre ud til nye Boliger. — ἐπ-αποκτείνω, irr., ombringer dertil, derhos.

ἐπ-απολαύω, = ἐναπολαύω. — ἐπ-απόλλυμι, irr., f. -ολέσω, fordærver, ombringer endnu dertil, derhos; 2) in pf. 2, v. in med., gaaer tilgrunde el. omkommer derhos, derved. — ἐπ-απολογέομαι, forsvarer efter en anden el. som anden Sagforer. — † ἐπ-απορέω, er derhos i Tvivl el. Uvished, tvivler endnu dertil; df. — ἐπαπόρημα, τό, ny Tvivl; df. - ἐπαπορηματικός, 3, som forer til Tvivl el. Uvished; — ἐπαπόρησις, ἡ, ny Tvivlen; v. — ἐπαπορητικός, 3, som tvivler el. betænker sig derved; 2) = ἐπαπορηματικός. — ἐπ-αποστέλλω, sender derefter, sender som Efterfolger, Polyb. — ἐπάπτω, jon. f. ἐφάπτω, Herod. — ἐπᾱπύω, dor. f. ἐπηπύω.

ἐπάρα [ep. ᾱρ, att. ᾰρ], jon. ἐπάρη, ἡ, Forbandelse. — ἐπ-αράομαι [ep. ᾱρ, att. ᾰρ], f. άσομαι, jon. ήσομαι, forbander, ønsker ondt over nogen; ἐπαρώμενος ἐξώλειαν ἑαυτῷ, Dem.; df. — ἐπα-

ῥάσιμος, 2, [α anc. i αρ], forbandet; til at forbande. — ἐπ-αράσσω, ττω, f. ξω, kaster, slænger derpaa, derimod; 2) intr., bryder, styrter, falder derpaa, derimod. — ἐπάρατος [ep. ᾱρ, att. ᾰρ], (ἐπαράομαι), forbandet. — ἐπάργεμος, 2, (ἄργεμός), med en hvid Plet paa Øiet, blind; transl., mørk, dunkel, uforstaaelig, λόγος, Æsch. — ἐπάργυρος, 2, (ἄργυρος), forsølvet; indlagt med Sølv; df. — ἐπαργυρόω, forsølver; indlægger med Sølv; 2) opveier med Sølv, betaler dyrt. — ἐπάρδευσις, ἡ, Bevanding; af — ἐπαρδεύω, = flgd. — ἐπ-άρδω, bevander, væder.

ἐπ-αρήγω, f. ξω, τινί, yder Bistand, hielper, Hom.; df. — ἐπαρηγών, όνος, ὁ, ἡ, Hielper, Hielperinde; o. — ἐπάρηξις, ἡ, Hielp, Bistand. — ἐπάρην [ᾰ], aor. 2 pass. af πείρω. — ἐπάρηρα, ἐπαρήρειν, pf. o. plqupf. til ἐπάρω, passer dertil. — ἐπ-αριθμέω, tæller dertil, derpaa. — ἐπαρίστερος, 2, (ἀριστερός), til el. paa Venstre; 2) transl., forkeert, fordreiet; uskikket, bagvendt; df. — ἐπαριστερότης, ητος, ἡ, Forkeerthed, Bagvendthed.

ἐπάρκεια, ἡ, Hielp, Ydelse af Hielp, Understøttelse, bes. med Penge; df. alm. Udgift, Bekostning; b) Tilførsel af Levnedsmidler, Leverance, Polyb.; o. — ἐπάρκεσις, ἡ, Hielp, Bistand; af — ἐπ-αρκέω, f. έσω, afværger, afholder, τινί τι, Il. 2, 873; forhindrer, τί, Od. 17, 568, att. τὸ μὴ οὐ, quo minus, at ikke; — 2) c. dat. pers., hielper, staaer bi, understøtter, τοῖς δεομένοις, Plut.; ogs. c. gen. pers., Soph. Aj. 360; men πέπλοις ἐπαρκέσαι, at hielpe dermed, Eur. Cycl. 300; fra Pind. bes. att., ἐπαρκέσαι τινί τι, ogs. τινί τινος, at forsyne nogen med noget; πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ, Xen. M. S. 1, 2, 60; — 3) imperson., ἐπαρκεῖ, det strækker til, det er nok; df. — ἐπαρκής, 2, adv. -κῶς, o. ἐπάρκιος, 2, tilstrækkelig; 2) hielpende, nyttig; o. — ἐπαρκούντως, adv. part. præs., tilstrækkeligen, nok, Soph.

ἔπαρμα, τό, (ἐπαίρω), ophøiet Sted, Høi; Hævelse, Svulst; transl., a) Ophøielse, τύχης, poët.; b) Opblæsthed, Stolthed. — ἐπάρμενος, 3, see u. ἐπάρω. — ἐπάρουρος, 2, (ἄρουρα), som lever paa Landet, Landmand, Bonde, Od. — ἔπαρσις, ἡ, (ἐπαίρω), Hæven, Ophøien; Hævelse. — ἐπ-αρτάω, knytter el. hænger derpaa, derover, derved; ἀπαλλαγὴν τῶν ἐπηρτημένων φόβων δότε, fra den overhængende Skræk, Dem.; ἐπαρτᾶται κίνδυνος, derved er Fare. — ἐπαρτής, 2, (ἀρτέω), beredt, færdig, rustet; ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι, Od. — ἐπ-αρτίζω, bereder, ruster, giør færdig. — ἐπαρτύνω [ῡ], = flgd.; in med., δεῖπνον ἐπηρτύνοντο, tillavede sig et Maaltid, Hom. Cer. — ἐπ-αρτύω, passer el. befæster dertil, derpaa, πῶμα, Od.; 2) tilbereder. — ἐπαρυστήρ, ῆρος, ὁ, o. ἐπαρυστρίς, ίδος, ἡ, (ἀρύω), Kar til Paagydning.

ἐπαρχία, ἡ, en Statholders Embede, Værdighed, Provinds; Provinds, erobret Land; o. — ἐπαρχικός, 3, hørende til en Statholder el. til en Provinds; (af ἔπαρχος). — ἐπαρχιώτης, ου, ὁ, fem. ῶτις, ιδος, ἡ, (ἐπαρχία), et Menneske fra Provindsen. — ἔπαρχος, ὁ, ἡ, (ἀρχή), Foresat, Befalingsmand, νεῶν, over Skibene, Æsch.; ἔπαρχος δωμάτων γυνή, Konen i Huset, id.; bes. Statholder el. Proconsul i en romersk Provinds; df. — ἐπαρχότης, ητος, ἡ, = ἐπαρχία.

ἐπάρχομαι, h. Hom. m. δεπάεσσιν, begynder atter at lade Bægerne gaae rundt, om Opvarterne, ex. Il. 1, 471, Od. 18, 418, o. fl.; df. sild. rækker, byder, c. acc., Hom. Ap.; egentl. med. af — ἐπ-άρχω, sædv. c. gen., ogs. c. dat., er en ἔπαρχος el. Statholder, behersker en Provinds; 2) behersker desuden (foruden de arvede Lande), ex. Κῦρος δὲ ἐπῆρξε καὶ τῶν Ἑλλήνων, Xen. Cyr. 1, 1, 4. — ἐπάρω, præs. ligesom ἄρω inus., f. ἐπάρσω, føier el. befæster dertil, deri, θύρας σταθμοῖσιν, Dørfløie i Dørstolperne, Il. 14, 167; b) pf. 2 ἐπάρᾱρα, jon. ἐπάρηρα, passer el. slutter deri; κληῗς ἐπαρήρει, sad fast derved, Il. 12, 456; part. ἐπαρηρώς; part. aor. 2 med. syncop. ἐπάρμενος, passende indrettet; færdig, beredt, Hes. — ἐπ-αρωγή, ἡ, Hielp, Bistand; df. — ἐπαρωγής, 2, hielpende; o. — ἐπαρωγός, ὁ, en Hielper, Od.; ogs. ἡ ἐπαρωγός, Hielperinde.

ἐπ-ασθμαίνω, puster, stønner derved, derover. — ἐπ-ασκέω, øver el. underviser endnu dertil; øver imod nogen, jf. ἐπαλείφω; 2) udarbeider og udsmykker med Omhu; ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ –, er udsmykket el. forsynet dermed, Od. 17, 266; transl., ἐπασκήσω – ἥρωα τιμαῖς, Pind. Nem. 9, 23; alm. fuldender, πεντάεθλον, giennemkæmper, Herod. 6, 92. — ἔπασμα, τό, poët. ἐπάεισμα, (ἐπᾴδω), en foresungen Sang, (for at berolige, fortrylle, o. dl.). — ἐπ-ασπαίρω, zittrer dertil, derved. — ἐπασπιδόομαι, (ἀσπίς), forsyner mig med Skiold, ruster mig. — ἐπ-ασσύτερος, 3, (ἆσσον), tæt paa el. ved hinanden, sammentrængt; κῦμα – ἐπασσύτερον, Il. 4, 323; sædv. in pl., ex. Od. 16, 366; df. — ἐπασσυτεροτριβής, 2, (τρίβω), ἐπασσυτεροτριβῆ χερὸς ὀρέγματα, de hurtigt paa hinanden følgende Slag af den ud-

strakte Haand, *Æsch. Choëph.* 424. — ἐπαστέον, *verbale* af ἐπᾴδω. — ἐπ-αστράπτω, lyner, lyser, glindser derpaa, derover. — ἐπ-ατενίζω, seer stivt el. stirrer hen derpaa. — ἐπ-ατρεμέω, er rolig derved. — ἐπάττω, *att.* f. ἐπαΐσσω, springer hen dertil, *Ar.*

ἐπ-αυγάζω, belyser, bestraaler; *b) intr.*, lyser el. skinner derpaa; *c)* beseer ved Lyset el. nøiagtigen; *d) imperson.*, ἐπαυγάζει, det lysner, det dages; df. — ἐπαύγασμα, τό, det derpaa faldende Lys; Glands, Straale; Belysning. — ἐπ-αυδάω, siger dertil el. desuden; *in med.*, kalder paa nogen, τινά, *Soph.* — ἐπ-αυθαδίζομαι, er dertil trodsig el. halsstarrig. — ἐπ-αυλέω, spiller paa Fløite dertil, ledsager med Fløiten. — ἐπ-αυλίζομαι, ligger, dvæler, overnatter derpaa, derved; leirer mig el. er leiret i aaben Mark. — ἐπαύλιον, τό, *dim.* af ἐπαυλίς; 2) τὰ ἐπαύλια, s. ἀπαύλια, Natten før Bryllupet, da Brudgommen sov i Svigerfaderens Huus.

ἔπαυλις, εως, ἡ, (αὐλίς), Landgaard, Landsted, Meieri; Stald; 2) Natteleie, Standqvarteer. — ἐπαύλισις, ἡ, o. ἐπαυλισμός, ὁ, Overnatten, Dvælen, Ophold derved. — ἔπαυλος, ὁ, *Od.*, ogs. *in pl.* τὰ ἔπαυλα, *Soph.*, Stald el. Fold, hvori Qvæget holdes om Natten; o. — ἔπαυλος, 2, paa Gaarden, i Boligen; (af αὐλή). — ἐπ-αυξάνω, *irr.*, f. d. ældre ἐπαύξω, *f.* -ξήσω, forstørrer endnu mere, sætter el. lægger endnu dertil; *pass.*, tiltager el. voxer endnu mere; τὰ γὰρ καλά τε κἀγαθὰ – διὰ τὰς ἀρετὰς εἰς τὸν βίον τοῖς ἀνθρώποις ἐπαύξεται, *Xen. Oec.* 7, 43; df. — ἐπαύξη, ἡ, o. ἐπαύξησις, ἡ, Tilvært, Tiltagelse; o. – ἐπαυξής, 2, voxende, tiltagende.

ἐπαυράω, *inus.*, men ἐπαυρέω f. ἐπαυρίσκομαι, i Udtrykket, πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ (Σείριος ἀστήρ), har den største Deel i Natten, d. e. dens Opgang indtræffer oftest om Natten, *Hes. Op.* 421; df. — ἐπαύρεσις, o. ἐπαύρησις, ἡ, Deel el. Andeel i noget, Frugt el. Nydelse af noget; μεγάλαι ὠφελίαι τε καὶ ἐπαυρέσιες, *Herod.* 7, 158; jf. *Thuc.* 2, 53. — ἐπαυρίζω, (αὔρα), lufter el. blæser derpaa. — ἐπαύριον, *adv.*, f. ἐπ' αὔριον, til i morgen, i morgen.

ἐπαυρίσκω, *Theogn.*, sædv. ἐπαυρίσκομαι, *f.* -ρήσομαι, *aor.* 2 ἐπηῦρον, *dor.* ἐπαῦρον, *inf.* ἐπαυρεῖν, ἐπαυρέμεν, *in med.* ἐπηυρόμην, *etc.*, *inf.* ἐπαυρέσθαι, *jon.* ogs. ἐπαύρασθαι, *Hipp.*; – 1) *c. acc.*, berører, streifer, saarer; χρόα, ogs. χρόα χαλκῷ ἐπαυρεῖν, *Il.*; *in med.*, naaer, opnaaer; paadrager mig, κακὸν καὶ μεῖζον, *Od.* 18, 107; ogs. *c. gen.*, *ex.* λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, at støde derpaa, *Il.* 23, 340; jf. ogs. ἐπαυρέω; ogs. *absol.*, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ (βέλος), om det alene streifer let, *ib.* 11, 391; – 2) *c. gen.*, bes. *in med.*, nyder el. har deraf (Gavn el. Skade), *ex.* τάχα δ' ἄν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροιτο, muligen havde han ogsaa hin Skiebne ifølge sit Navn; *Herod.* 7, 180; jf. *Il.* 1, 410; ligel. *in act.*, καὶ γειτόνων πολλοὶ ἐπαῦρον, have lidt Skade ved dem, *Pind. Pyth.* 3, 65; ogs. *absol.*, τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, at han nok skal huske det, *Il.* 6, 353; sild. ogs. *ex. h. Hipp.* ἐπαυρέσθαι τί τινος, at have (gode el. slemme) Følger deraf. — ἐπαύρω, *aor. conj.* af *ind.* ἐπηῦρον, see u. frgd.

ἐπ-αϋτέω [ῡ], skriger el. raaber dertil, *Theocr.* — ἐπ-αυτίκα, *adv.*, strax, strax derpaa. — ἐπαυτοφώρῳ, *adv.*, f. ἐπ' αὐτῷ φώρῳ, *in ipso furto*, egentl. i Tyveriet selv, d. e. paa frisk Gierning. — ἐπαυχένιος, 2, (αὐχήν), som ligger paa Halsen el. Nakken, til at lægge derpaa, *Pind.* — ἐπ-αυχέω, praler deri, derved. — ἐπ-αυχμέω; df. Ζεὺς ἐπαυχμήσας, som sender tørt Veir, *Soph.* — ἐπ-αΰω [ῡ], skriger dertil, derved.

ἐπαφαίρεσις, ἡ, gientagen Borttagelse; af — ἐπ-αφαιρέω, *irr.*, borttager atter el. andengang. — ἐπ-αφανίζω, udsletter el. tilintetgiør endnu dertil. — ἐπαφάομαι, *f.* ήσομαι, (ἀφάω), *c. gen.*, ogs. *c. acc.*, berører, beføler; bestryger, kiæler; sield. *in act.*, *ex.* ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρί, *Æsch. Prom.* 848. — ἐπ-αφαναίνω, udtørrer el. fortørrer dertil; ἐπαφανάνθην γελῶν, er ganske fortørret el. hæs af at lee, *Ar. Ran.* 1121. — ἐπαφή, ἡ, o. ἐπάφησις, ἡ, Beføleu, Berørelse; ogs. Angreb, Bebreidelse, Straf; o. — ἐπάφημα, τό, hvad man tager paa, Greb; ogs. alm. = frgd.; (af ἐπαφάομαι). — ἐπ-αφίημι, lader løs, hedser, τινί, ogs. ἐπί τινι, imod el. paa nogen; kaster derimod, τὰ πάλτα, *Xen.*, *transl.* udstøder, λόγον.

ἐπ-αφρίζω, skummer ovenpaa el. derover. — ἐπαφροδισία, ἡ, Elskværdighed, Ynde; o. — ἐπαφρόδιτος, 2, *adv.* -δίτως, elskværdig, yndig, indtagende; *b)* begunstiget af Aphrodite, ds. om Sulla, f. d. lat. *felix*, *Plut.*; (af Ἀφροδίτη). — ἔπαφρος, 2, (ἀφρός), med Skum el. skummende ovenpaa. — ἐπ-αφύσσω, *irr.*, *f.* ύσω [ῠ], øser el. gyder dertil, *Od.* — ἐπάχθεια, ἡ, Besværlighed, Bryderi; af — ἐπαχθέω, ogs. -αχθίζω, er – ἐπαχθής, 2, *adv.* -χθῶς, (ἄχθος), brydsom, besværlig; ἐπαχθὴς ἐς τοὺς πολλούς, som falder Mængden besværlig, *Thuc.* 6, 54. — ἐπ-αχλύω, *f.* ύσω [ῡ], er mørk el. formør-

ket; μήνη ἐπαχλύουσα, *Ap. Rh.* — ἐπαχνίδιος, (αχνη), der ſætter ſig ſom fiint Støv paa Overfladen. — ἐπ-ἄχνυμαι, *c. dat.*, ſorger el. bedrøver mig derover.

ἐπεάν, *conjunctio, jon.* f. ἐπάν, *Herod.* — ἐπ-εγγελάω, udleer, udſpotter, τινός, ogſ. κατά τινος, *Soph.* — ἐπ-εγείρω, *irr.*, opvækker, opmuntrer, tilſkynder, foranlediger, τινά, *Od.*; ogſ. ophidſer, τινά τινι, nogen imod en anden; 2) *in med.*, vaagner el. bliver vaagen derved, derover; dog h. *Hom.* alene i de forkort. Former, ἐπέγρετο, ἐπεγρόμενος, af ἐπέγρομαι; df. — ἐπέγερσις, ἡ, Opvækken, Opmuntren, Ophidſen; o. — ἐπεγερτικός, 3, *adv.* -κῶς, opvækkende, opmuntrende, ophidſende.

ἐπεγκαγχάζω, *f.* άσω, *dor.* άξω, udleer el. ſpotter høit. — ἐπ-εγκαλέω, anklager dertil. — ἐπ-εγκανάζω, igyder dertil. — ἐπ-εγκάπτω, opſluger endnu dertil el. desuden, *Ar.* — ἐπεγκαχάζω, forkort. f. -καγχάζω. — ἐπ-εγκελεύω, tilſkynder el. opmuntrer dertil, *Eur.* — ἐπ-εγκεράννυμι, *irr.*, *f.* -ράσω, iblander endnu dertil. — ἐπ-εγκλάω, *irr.*, *f.* άσω [ᾰ], βλέφαρα, ὀφθαλμούς, nikker til fra Siden, *Dio C.* — ἐπ-εγκολάπτω, *f.* ψω, indhugger el. indgraver endnu dertil. — ἐπ-εγκρεμάννυμι, *irr.*, ogſ. -κρεμάω, *f.* -άσω, hænger op derpaa el. deri. — ἐπ-εγκυκλέω, ruller, bringer el. fører endnu dertil frem for Øinene.

ἐπεγρήγορα, *pf.* 2 til ἐπεγείρω, m. *intr.* Bem. vaager. — ἐπέγρομαι, forkort. Form f. ἐπεγείρομαι, ſee u. ἐπεγείρω. — ἐπ-εγχαίνω, τινί, udleer nogen med opſpærret Mund. — ἐπ-εγχαλάω, aflader derhos. — ἐπ-εγχέω, *irr.*, ogſ. -χεύω, *f.* -χεύσω, igyder endnu dertil el. andengang; df. — ἐπέγχυμα, τό, det dertil el. derefter Paagydede; df. — ἐπεγχυματίζω, paagyder endnu dertil el. andengang. — ἐπεγχύτης, ου, ὁ, (-εγχέω), ſom paagyder el. iſkienker andengang, en Mundſkienk. — ἐπέδραμον, *aor.* 2 til ἐπιτρέχω. — ἐπέδρη, ἡ, *jon.* f. ἐφέδρα.

ἐπέην, *ep.* f. ἐπῆν, 3 *sing. impf.* af ἔπειμι, *Il.* — ἐπεί, h. *Hom.* ogſ. ἐπειή, *conjunctio*, (ἐπί), 1) om Tiden, da, efterat, *postquam*, ogſ. fra den Tid, ſom ἐξ οὗ, *jon.* ogſ. ἐπεί τε, beſ. h. *Herod.*, dog ogſ. undert. h. *Trag.*; – ligeſom de øvrige Tidspartikler bruges ἐπεί, *a) c. indic. in præt.*, naar noget fremſtilles ubetinget at være ſkeet, *ex.* ἐπεὶ – πτολίεθρον ἔπερσεν, *Od.* 1, 2; ἐπεὶ ταῦτα εἶπεν ὁ Κῦρος, *Xen.*; *b) c. conj.*, naar der tales om en blot Mulighed, i hvilket Fald *Hom.* ogſ. bruger ἐπεὶ ἄν, (ogſ. ἐπάν), o. ἐπεί κε, *ex.* ἐπεί ἄν σύ γε πότμον ἐπίσπῃς, *Il.* 6, 411, hvor *aor.* ſvarer til det lat. *fut. exactum*, *quum tu mortem obieris*; *c) c. opt.*, naar man betegner en Gientagelſe el. hvad der foretages af Flere; οἱ ἄλλοι, ἐπεὶ καλέοιεν (*quotiescunque vocaret*) – ὑπήκουον, *Xen. Cyr.* 8, 3, 21; ſee ogſ. u. ἐπειδή; – *in orat. obl.* forbinder *Herod.* ἐπεί ogſ. *c. inf.*, *ex.* 7, 3; — 2) om en Grund, da, eftersom, fordi, *ex. Il.* 3, 214; undert. ogſ. efter en udeladt Forſætning, *ex. ib.* 59; ogſ. ſom γάρ, o. οὖν, altſaa, følgeligen, neml. foran ſpørgende o. imperative Sætninger, *ex. Ar. Nub.* 678, o. *Soph. El.* 352; — 3) ofte forbindes ἐπεὶ med andre Partikler, *ex.* ἐπεὶ ἄρ, ἐπεὶ ἄρα, da nu, ogſ. ἐπεὶ ἄρ δή, *Hom.*; ἐπεὶ οὖν, da altſaa; ἐπεί περ, da dog, *id.*; ἐπεί γε, efterſom nemlig; ἐπεί τοι, thi virkeligen; ἐπεί τοι καί, da jo dog; – jf. ἐπάν, ἐπειδή, ἐπειδάν, ἐπείπερ, *etc.*

ἐπείγω, *f.* ξω, trykker, nedtrykker; ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει, Byrden trykker ham kun lidet, *Il.* 12, 452; tvinger, nøder, paaſkynder; ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγεν, *Od.* 11, 54; forfølger, jager, λαγωόν, *Il.*; *pass.*, βελέεσσιν ἐπείγετο, *ib.*, *ex.* 5, 622; — 2) driver fremad, om Vinden, οὖρος, ἲς ἀνέμοιο, *Od.*; df. driver paa, paaſkynder, ὦνον, *Od.*; *in med.*, γάμον ἐπείγεσθαι, at paaſkynde ſit Bryllup, *Od.*; *in med.*, ſkynder mig, iler, *c. inf.*, *ex.* οἰκόνδε νέεσθαι, *Il.* 2, 354; ofteſt *in part.*, ἐπειγόμενος, ilende, hurtig, ἄνεμος, *Il.*; ὧραι ἐπειγόμεναι, *Pind.*; *b) transl. c. gen.*, ſom attraaer heftigen, Ἄρηος, Kampen, ὁδοῖο, Reiſen, ogſ. περὶ νίκης, ſom anſtrænger ſig derfor, *Hom.*; men uſædv., (ἠέλιον) δῦναι ἐπειγόμενος, ſom længes derefter, *Od.* 13, 30; – (efter *Buttm.* beſl. m. πιέζω; efter *Riem.* m. εἴκω).

ἐπειδάν, (ἐπειδή, ἄν), *conjunctio*, ſædv. *c. conj.*, *ex. Il.* 13, 285; naar, efterat, ſaaſnart ſom; beſ. ofte m. *aor. conj.* f. d. lat. *fut. exactum*, *ex.* ἐπειδὰν τάχιστα – μάθῃς, ſaaſnart du har lært, *Xen. Cyr.* 1, 3, 14; ſield. *c. opt.*, *ex.* ἐπειδὰν οἴκοι εἴης, *ib.* 1, 3, 18. — ἐπειδή, (ἐπεί, δή), da, efterat, efterſom, h. *Hom.* ſædv. *c. ind.* i Tiltaler, ligel. undert. efter en udeladt Forſætning, *ex. Od.* 3, 211, jf. ἐπεί, Bem. 2; – 2) efterhom. ogſ. *c. opt.* ligeſom ἐπεί, Bem. 1, c, *ex.* ἐπειδὴ δὲ ἑκάστοις ἕτοιμα γίγνοιτο, *Thuc.* 2, 10, men ἐπειδὴ – ἦν, om det Hele, *ib.*; ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθείη, ſaaſnart (neml. hvergang), *Plat. Phæd.* p. 59. — ἐπειδήπερ, da dog, efterſom dog, *siquidem*, *c. ind.*, jf. ἐπείπερ.

ἐπ-εῖδον, irr., inf., ἐπιδεῖν, aor. 2 til ἐφοράω, a) beseer, seer derpaa, seer til, seer for Øinene; bes. faaer at see, oplever at see, oplever, πολλὰ κακά, Il. 22, 61; jf. Herod. 6, 52; b) seer med Ligegyldighed, overseer, som περιεῖδον; c) seer skievt, skelende, misundeligen dertil; df. forherer, c. dat. — ἐπειή, conjunctio, ep. f. ἐπεί Bem. 2, da, eftersom, bes. i Forbindelsen ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστι, o. dl., Hom. — ἐπεικάδες, αἱ, (εἰκάς), Dagene efter d. 20de i Maaneden. — ἐπ-εικάζω, egentl. giør liig el. lignende; df. a) transl., formoder om nogen, hentyder paa nogen, τινί; jf. Æsch. Choëph. 974; b) formoder endnu dertil, Soph. El. 663; c) alm. formoder, slutter; ὡς ἐπεικάσαι, efter hvad man kan formode, Herod.; Soph. — ἐπείκελος, 2, = ἐπιείκελος, Opp. — ἐπείκε(ν), ep. f. ἐπεί κεν, ἐπεὶ αν, see u. ἐπεί, Bem. 1, a. — ἐπείκτης, (ἐπείγω), ου, ὁ, som tilskynder el. paaskynder; bes. som indkræver el. indfordrer Penge, exactor. — ἐπείκω, præs. inus. til ἐπέοικα.

ἐπ-ειλέω, ogs. -ειλίσσω, vinder el. vikler derpaa; -denne Handling, ἐπείλησις, ἡ. — ἔπειμι, inf. ἐπεῖναι, f. ἐπέσομαι, (εἰμί), er derpaa, derover, c. dat., ex. Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη, - εἰ μή -, Il. 2, 259; sild. ogs. m. ἐπί; ἐν, o. dl.; b) transl., at være sat derpaa (som Belønning el. Straf), ex. εἰ τούτοις τιμή τις ἐπείη, Xen.; — 2) om Tiden, at være tilkommende, at forestaae; οἱ ἐπεσσόμενοι, Efterkommerne; ἐπόντος τοῦ φόβου τούτου, da denne Frygt truede, Dem. p. 517.

ἔπειμι, inf. ἐπιέναι, fut. ἐπείσομαι, ep. ἐπιείσομαι, (εἶμι), gaaer derhen, dertil, derpaa; df. a) angriber, anfalder, c. acc., Il., ogs. c. dat., ex. ib. 13, 482, ogs. ἐπίωμεν ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας, Thuc. 1, 86; ogs. absol., ex. ἐπιόντα μᾶλλον ἢ ὑπομένοντα μάχεσθαι αὐτῷ, Xen. Ag. 1, 8; - b) at paakomme el. overfalde nogen, τινά, ogs. τινί, ex. πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι, men omvendt, ἔπειμι γῆρας, nærmer mig Alderdommen, Pind. Isthm. 7, 58; ogs. at udbrede sig, at blive gængs, Xen. Anab. 5, 7, 12; - c) ἔπεισί με, o. ἔπεισί μοι, det falder mig ind, rinder mig i Hu; ὅ τι ἂν - ἐπίῃ μοι, hvad der falder mig ind, Xen.; τὸ ἐπιόν, et Indfald; - d) om Tiden, at nærme sig, at forestaae; ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ, i den kommende Tid; ἡ ἐπιοῦσα ἡμέρα, νύξ, den nærmeste, næstkommende; men ὁ ἐπιών, som ὁ τυχών, hvem man træffer paa, den første, den bedste; — 2) gaaer derom, beseer, bevogter, obeo, sild.; - præs. m. fut. Bem., bes. att.

ἐπείνυμι, jon. f. ἐφέννυμι, Herod. 4, 64. — ἔπειξις, ἡ, (ἐπείγω), Fremskyndelse, Ilen, Hastighed. — ἐπείπερ, conj., da dog, eftersom dog, som ἐπειδήπερ, c. ind., h. Hom. altid adskilt, ex. ἐπεὶ οὐ περ. — ἐπ-εῖπον, irr., inf. ἐπειπεῖν, siger endnu dertil, tilføier endnu. — ἐπειρύω, jon. o. poët. f. ἐπερύω, Herod. — ἐπειρώατο, jon. f. ἐπειρῶντο, 3 pl. impf. af πειράομαι. — ἐπ-ειρωνεύομαι, taler dertil med forstilt Spot. — ἐπειρωτάω, ep. o. jon. f. ἐπερωτάω.

ἔπεισα, aor. 1 af πείθω. — ἐπείςαγμα, τό, det Henbragte; Medbragte; lect. var. f. ἐπίσαγμα, Soph. Phil. 755; af — ἐπ-εισάγω, irr., f. ξω, indfører, indbringer, tilføier endnu dertil el. desuden; 2) anfører el. antager desuden; 3) antager desuden i Barns Sted; - denne Handling ἐπεισαγωγή, ἡ; df. - ἐπεισαγώγιμος, 2, som endnu dertil er indbraat el. indført; τὸ ἐπεισαγώγιμον, Indførsel af Varer. — ἐπείςακτος, 2; (-εισάγω), som er indført el. indbragt dertil; σίτῳ - χρώμεθ' ἐπεισάκτῳ, Dem.; df. fremmed, uvedkommende, som ἔπακτος; 2) antagen i Barns Sted. — ἐπ-εισβαίνω, irr., f. -βήσομαι, gaaer, stiger ogsaa el. tillige derind. — ἐπ-εισβάλλω, irr., f. -βαλῶ, kaster, bringer, stiller, lægger desuden el. tillige derind; 2) intr., bryder el. falder tillige derind; anfalder nogen, τινί. — ἐπεισβάτης, ου, ὁ, (-εισβαίνω), som tillige gaaer el. træder derind; overtallig Passager.

ἐπ-εισδέχομαι, irr., antager el. optager endnu dertil el. desuden. — ἐπείσειμι, (εἶμι), = ἐπεισέρχομαι. — ἐπ-εισέῤῥω, gaaer til Ulykke derind, bes. in imperat. — ἐπ-εισέρχομαι, irr., gaaer el. kommer tillige el. bagefter derind. — ἐπ-εισηγέομαι, indfører, anbringer, tilraader dertil, desuden, derpaa. — ἐπ-είσθεσις, ἡ, Indgang, Begyndelse, gramm. — ἐπεισιόν, τό, = ἐπίσειον. — ἐπ-εισκαλέω, irr., kalder desuden el. tillige derind. — ἐπεισκρίνομαι, (εἰσκρίνω), afsondrer mig for at gaae derind; gaaer tillige el. bagefter derind. — ἐπ-εισκυκλέω, indbringer el. fremstiller endnu dertil, desuden, derefter. — ἐπ-εισκύπτω, kiger tillige derind. — ἐπ-εισκωμάζω, sværmer el. stormer tillige derind.

ἐπεισόδιος, 2, (ἐπείσοδος), som kommer udenfra derind; indskudt, indsat, episodisk; 2) τὸ ἐπεισόδιον, det Indskudte, Episode; oprindel. den imellem Chorsangene indskudte Handling; df. Bihandling i et Epos el. Drama; ogs. kort dramatisk Mellemspil; alm. hvad der

ikke strængt hører til Sagen; df. Viret, hvad der spises til Vinen, Desert, o. dl.; df. — ἐπεισοδιόω, indskyder el. anbringer en Episode; o. — ἐπεισοδιώδης, 2, (εἶδος), episodisk, uvedkommende. — ἐπ-είσοδος, ἡ, Kommen el. at komme dertil, Mellemkomst.

ἐπ-εισπαίω, *irr.*, falder, bryder, styrter derind el. derover, *c. dat.* — ἐπ-εισπέμπω, *f.* ψω, sender, lader tillige derind. — ἐπ-εισπηδάω, springer dertil el. bagefter derind. — ἐπ-εισπίπτω, *irr.*, = ἐπεισπαίω, *Herod.* — ἐπ-εισπλέω, *irr.*, seiler tillige el. bagefter derind. — ἐπ-εισπνέω, *irr.*, indaander atter. — ἐπ-εισπράττω, indkræver, indfordrer endnu dertil. — ἐπ-εισρέω, *irr.*, flyder tillige el. bagefter derind. — ἐπ-εισφέρω, *irr.*, indfører, indbringer endnu dertil el. desuden; τὸ ἐπεισφερόμενον πρᾶγμα, det mellemkommende Tilfælde, *Herod.* 7, 50, 1. — ἐπ-εισφρέω, *irr.*, *f.* ήσω, *o.* ήσομαι, indlader dertil, desuden, derefter; 2) *intr.*, gaaer tillige derind. — ἐπ-εισχέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, gyder tillige el. bagefter deri.

ἔπειτα, *adv.*, (ἐπί, εἶτα), forholder sig til ἐπεί, ligesom εἶτα til εἰ, derefter, derpaa, da; bagefter, sildigere, fremdeles; oftest i Forbindelsen, πρῶτον μὲν –, ἔπειτα δὲ –, h. *Hom.* ogs. forstærk. αὐτίκα, αἶψα, ὦκα ἔπειτα; sield. om en enkelt Handling, da, dengang, *ex. Od.* 1, 106; ogs. staaer ἔπειτα undert. efter *part.*, *ex.* μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ, hun smiilte derpaa, og giemte det, *Il.* 14, 223; *b)* ὁ, ἡ, τὸ ἔπειτα, følgende, tilkommende; εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον, for Fremtiden, *Xen.*; οἱ ἔπειτα, *sc.* ἐσόμενοι, Efterkommerne; – 2) i Eftersætningen staaer ἔπειτα med Eftertryk, *a)* efter Tidspartikler, da, dengang, *ex.* Ὠρχεῖσθην δὴ ἔπειτα, *Od.* 8, 378; *b)* efter Betingelsespartikler, besj. efter εἰ, da, saa, visseligen, *ex. Il.* 7, 360; undert. ogs. forstærk., δὴ ἔπειτα, δὴ τότ' ἔπειτα, o. dl.; – 3) i Spørgsmaal efter en Betingelsessætning sætter *Hom.* ἔπειτα h. πῶς, hvorledes altsaa? *ex. Il.* 10, 424; *att.* derimod begynder ἔπειτα en Spørgsmaalssætning med Eftertryk, nu? altsaa? følgeligen? ogs. ironisk, saa? virkeligen? – 4) derefter, altsaa, følgeligen, som οὖν, *ex. Il.* 15, 49; jfr. ogs. *Il.* 5, 812; – 4) *att.* ogs. som ὅμως, dog, desuagtet, med alt det, oftere κἄπειτα, o. κᾆτα. — ἐπείτε, f. ἐπεί τε, da nu, eftersom nu, *Herod.* — ἔπειτεν, *jon.* f. ἔπειτα, derefter, derpaa, *Herod.* — ἐπείτοι, f. ἐπεί τοι, da dog, men eftersom.

ἐπ-εκβαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, stiger dertil, desuden, derefter ud deraf, χέρσον, i Land, *poët.* — ἐπ-εκβοάω, *irr.*, beskylder el. bebreider lydeligen. — ἐπ-εκβοηθέω, iler ud deraf for at hielpe. — ἐπ-εκδιδάσκω, *irr.*, *f.* -δάξω, underviser dertil, fremdeles, videre, *Plut.* — ἐπ-εκδιηγέομαι, forklarer dertil, fremdeles, videre; df. — ἐπεκδιήγησις, ἡ, fortsat el. gientagen Forklaring. — ἐπεκδρομή, ἡ, (ἐπεκτρέχω), Udfald, Streiftog. — ἐπέκεινα, *adv.*, f. ἐπ' ἐκεῖνα, hinsides, *ultra*; τὰ ἐπέκεινα, hvad der er hinsides, τινός, af noget, *ex. Thuc.* 8, 104. — ἐπ-εκθέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, løber ud el. giør et Udfald imod nogen, *Xen.*

ἐπεκθύομαι, (θύω, *irr.*), offrer derhos el. derfor. — ἐπ-εκπίνω, *irr.*, uddrikker dertil el. derefter. — ἐπέκπλοος, ὁ, *ctr.* -πλους, (ἐκπλέω), et Skibs el. en Flaades Udseiling imod Fienden. — ἐπ-εκπνέω, *irr.*, udaander igien. — ἐπέκρηξις, ἡ, (ἐκρήγνυμι), Frembryden el. Udbrud derimod, *Diog. L.* — ἐπ-εκροφέω, udsøber dertil. — ἐπέκρυσις, ἡ, (-εκρέω), Strømmen el. at strømme dertil, derhen, *Diog. L.*

ἐπέκτασις, ἡ, forlænget Udstrækning; Udsættelse; forlænget Udtale; o. — ἐπεκτατικός, 3, *adv.* -κῶς, som udvider el. udstrækker endnu mere; af — ἐπ-εκτείνω, *irr.*, udstrækker el. forlænger derover el. endnu mere; *transl.*, anstrænger endnu mere; *in pass. c. gen.*, at strække sig derudover; τὸ ἐπεκτεταμένον, et i Udtalen forlænget Ord, *ex.* μοῦνος f. μόνος, ἠέλιος f. ἥλιος, *oppon.* ἀφῃρημένον; df. — ἐπεκτεταμένως, *adv. part. pf. pass.*, anstrængt, heftigen. — ἐπ-εκτρέχω, *irr.*, = ἐπεκθέω. — ἐπ-εκφέρω, *irr.*, fører, bærer, bringer desuden, videre el. derefter ud deraf. — ἐπ-εκφεύγω, *irr.*, *lect. var.* f. ὑπεκφεύγω, *Il.* 20, 191. — ἐπ-εκχέω, *irr.*, udgyder dertil, desuden, derefter. — ἐπ-εκχωρέω, rykker ud el. frem dertil, derefter, *Æsch.*

ἐπέλασις, ἡ, egentl. Fremdriven, Tilskynden; sædv. *intr.*, Fremrykken imod Fienden, Anfald, Angreb; af — ἐπ-ελαύνω, *irr.*, *f.* -ελάσω, driver derimod; h. *Hom.*, driver el. hamrer derover; πολὺς ἐληλάτο χαλκός, var drevet el. smedet derover, Skioldet var belagt dermed; *transl.*, σφίσι αὐτῇσι ὅρκους ἐπήλασαν, de havde forpligtet sig ved Eed, *Herod.* 1, 146; jf. 6. 62; – 2) *att.* sædv. m. udeladt ἅρμα, ἵππον, στρατόν, fiører, rider, rykker el. marscherer derimod, *c. dat.*, *Xen.*, som ogs. har ἐπελαύνειν τὸν ἵππον. — ἐπ-ελαφρίζω, men ἐπελαφρύνω, *inc.*, hæver el. løfter op

derpaa; gior lettere, letter. — ἐπέλεγχος, ὁ, = ἐπεξέλεγχος. — ἐπελέγχω, = ἐπεξελέγχω, *Diog. L.*

ἐπέλευσις, Ankommen el. Ankomst dertil; 2) det Tilfældige; af — ἐπελεύσομαι, *fut.* til ἐπέρχομαι; df. — ἐπελευστικός, 3, kommende dertil el. derhen; 2) tilfældig; — ἐπελήλατο, 3 *sing. plqupf. pass.* til ἐπελαύνω. — ἐπελήλυθα, *pf.* 2 til ἐπέρχομαι. — ἐπέλησε, 3 *sing. aor.* 1 til ἐπιλανθάνω. — ἐπελθεῖν, *inf. aor.* 2 til ἐπέρχομαι. — ἐπελίσσω, o. ἐπέλκω, *jon.* f. ἐφελίσσω, ἐφέλκω. — ἐπ-ελπίζω, lader haabe, *Thuc.* 8, 1; berettiger til et Haab; lokker, pirrer, skuffer ved et Haab, *c. acc.* — ἐπέλπομαι, (ἔλπω, *irr.*), haaber dertil, derved.

ἐπεμβαδόν, *adv.*, ved at gaae, træde, stige derpaa; af — ἐπ-εμβαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, gaaer, skrider, træder derpaa; *ep.* ogs. *in pf.*, o. *c. gen.*, staaer derpaa, οὐδοῦ, δίφρου; *b)* som *insulto*, træder derpaa, forhaaner, krænker, τινί, ogs. κατά τινος, *Soph.*; ἐπεμβαίνειν τῷ καιρῷ τινος, at passe Leiligheden til at skade nogen; 2) bes. *att.*, gaaer ombord efter nogen el. i nogens Sted, ἀντί τινος, *Dem.* — ἐπ-εμβάλλω, *irr.*, sætter el. lægger derpaa, πῶμα πίθοιο, Laaget paa Æsken, *Hes. Op.* 98; kaster, sætter, lægger, fører endnu el. desuden dertil; indskyder tillige deri el. derimellem; indpoder; 2) *intr.*, om Floder, endnu desuden at løbe deri, *Xen. Hell.* 4, 2, 6. — ἐπέμβασις, ἡ, Træden el. Gaaen derpaa, Fremtræden, Fremrykken; o. — ἐπεμβάτης, ου, ὁ, som er stegen derop el. derpaa; Rytter; Matros; (af ἐπεμβαίνω). — ἐπ-εμβοάω, τινί, skriger høit imod el. paa nogen. — ἐπεμβολάς, άδος, ἡ, indpodet; ogs. en Podeqvist; o. — ἐπεμβολή, ἡ, det Indskudte; Tilsætning; (af ἐπεμβάλλω).

ἐπ-έμμηνος, 2, γυνή, i den maanedlige Renselse. — ἐπ-εμπάσσω, *f.* -πάσω, strøer tillige derpaa. — ἐπ-εμπηδάω, springer tillige el. bagefter op derpaa. — ἐπ-εμπίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder tillige, desuden, bagefter derind; τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; hvi overfalder han dem saaledes? *Soph. Aj.* 42, (jf. ἔρχεσθαι ὁδόν); lægger mig med Anstrængelse derpaa, *Ar. Pax*, 470. — ἐπ-εμφέρω, bærer ind dertil. — ἐπ-εμφύρω, ælter el. blander endnu deri. — ἐπ-ενδίδωμι, *f.* -ενδώσω, giver endnu dertil el. desuden, τρίτην, *sc.* πληγήν, bibringer endnu det tredie Slag, *Æsch. Ag.* 1386. — ἐπένδυμα, τό, o. ἐπενδύτης, ου, ὁ, Overklædning; af — ἐπ-ενδύω, *irr.*, iforer endnu dertil el. derover.

ἐπένεγξις, ἡ, (ἐπενεγκεῖν), Indbæren, Indbringen, el. at indbære, indbringe endnu dertil. — ἐπενεῖκαι, *jon.* f. ἐπενέγκαι, *inf. aor.* 1 til ἐπιφέρω. — ἐπενήνοθε, 3 *sing. pf.* m. *præs.* o. *impf.* Bem., efter *Eust.* f. ἐπικινεῖται, ἔπεστι, ἐπανθεῖ, er el. sidder paa Overfladen, λάχνη, *Il.*; ogs. *c. acc.* om en Salve, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθε, *Od.* 8, 365; sild. ogs. om Tiden, πουλὺς ἐπενήνοθεν αἰών, var forløben, *Ap. Rh.*; jf. ἐνήνοθε. — ἐπένθεσις, ἡ, (-εντίθημι), Indsætten el. Indskyden derimellem. — ἐπ-ενθρώσκω, *irr.*, *aor.* ἐπενέθορον, springer tillige el. bagefter derind. — ἐπ-ενθυμέομαι, føier et ἐνθύμημα dertil; df. — ἐπενθύμημα, τό, det tilføiede ἐνθύμημα.

ἐπ-ενταινύω, *f.* ύσω, *ep.* ύσσω, spænder el. binder fast derpaa, *Od.*; alm. = flgd. — ἐπ-εντείνω, *inc.*, udspænder, udstrækker derover, derimod; anspænder el. anstrænger endnu dertil el. endnu mere; — 2) *intr.*, at udstrække el. udbrede sig endnu længere; at anstrænge sig endnu dertil el. endnu mere, *Ar. Pax*, 515. — ἐπ-εντέλλω, befaler endnu dertil. — ἐπ-εντίθημι, indsætter, indskyder deri el. derimellem. — ἐπ-εντρίβω [ῑ], indgnider, indtrykker, bibringer endnu dertil el. derefter. — ἐπ-εντρυφάω, føier dertil min Vellyst el. viser derhos mit Overmod deri. — ἐπεν-τρώγω, *irr.*, *f.* -τρώξομαι, spiser dertil, bes. Bagværk, Confect, o. dl. — ἐπεντρώματα, τά, Spiser, som komme til i Indvoldene, ἔντερα, *Epicur.* — ἐπ-εντύνω [ῡ], o. ἐπ-εντύω, gior tilrette; νῦν νῶϊν ἐπέντυε ἵππους, spænd nu vore Heste for, *Il.* 8, 374; *in med. c. acc.*, ruster mig, ἄεθλα, for at vinde Kampprisen, *Od.* 24, 89.

ἐπ-εξάγω, *irr.*, fører ud dertil el. derimod, bes. i Marken; udstrækker (en Fløi), *Thuc.* 5, 71; - denne Handling, ἐπεξαγωγή, ἡ, τοῦ κέρως, *Thuc.* — ἐπ-εξαμαρτάνω, *irr.*, *fut.* -αμαρτήσω, feiler, synder endnu dertil el. endnu mere. — ἐπ-εξαπατάω, bedrager endnu dertil el. endnu mere. — ἐπέξειμι, (εἶμι), = ἐπεξέρχομαι; *part.* ἐπεξιών, *Herod.* 1, 5. — ἐπ-εξελαύνω, *irr.*, *f.* -ελάσω, *sc.* ἵππον, ἅρμα, στρατόν, o. dl., rider, kiører, rykker el. marscherer imod nogen; 2) lader rykke frem el. ud deraf, τοὺς ἱππέας, *Xen. Hell.* 5, 3, 6. — ἐπεξέλεγχος, ὁ, videre Udførelse af en ἔλεγχος. — ἐπεξέλευσις, ἡ, Forfølgelse, Hævn, Straf; o. — ἐπεξελευστικός, 3, *adv.* -κῶς, straffende, hævnende; (af ἐπεξέρχομαι, Bem. 2). — ἐπ-εξεργάζομαι, *f.* άσομαι, forfærdiger el. forarbeider endnu dertil; bedri=

ver desuden, *Dem. p.* 274; alm. bidrager el. medvirker dertil; fuldender, udpynter, *c. acc.*; – denne Handling, *ἐπεξεργασία, ἡ*; – som foretager den, *ἐπεξεργαστής, οῦ, ὁ*; – hørende el. skikket dertil, *ἐπεξεργαστικός*, 3, *adv.* *-κῶς*. — *ἐπ-εξέρπω*, sniger mig el. gaaer ud derover.

ἐπ-εξέρχομαι, irr., f. *-ελεύσομαι*, rykker ud el. giør Udfald imod nogen, *τινί*; *μάχονται ἐπεξεληλυθότες, Xen.*; 2) forfølger, anklager; hævner, straffer; *ἀδικούμενοι νῦν ἐπεξερχόμεθα, Thuc.* 5, 89; 3) giennemgaaer el. undersøger udførligen; *ἀκριβείᾳ περὶ ἑκάστου ἐπεξελθών, id.* 1, 22. — *ἐπ-εξέτᾰσις, ἡ*, gientagen Mønstring, *τοῦ στρατεύματος, Thuc.* — *ἐπ-εξευρίσκω, irr., f.* *-ρήσω*, udfinder el. opfinder endnu dertil el. desuden. — *ἐπ-εξηγέομαι*, forklarer el. fortæller dertil, videre, udførligere; df. — *ἐπεξήγημα, τό*, tilføiet Fortælling el. Forklaring; – hørende til el. lignende en saadan, *ἐπεξηγηματικός*, 3; v. — *ἐπεξήγησις, ἡ*, Efterfortælling; alm. = *ἐπεξήγημα*. — *ἐπεξ-ιακχάζω*, jubler høit el. lydeligen dertil, *Æsch.* — *ἐπ-εξόδιος*, 2, hørende til el. brugelig ved en Udmarsch imod Fienden; *τὰ ἐπεξόδια, sc. ἱερά*, det derved brugelige Offer; *ἐθύετο ἐπεξόδια, Xen.*; af — *ἐπ-έξοδος, ἡ*, Udmarsch imod Fienden; den frembrydende Fiendes Udfald.

ἐπ-έοικε, (*-είκω, inus.*), det ligner el. er liigt, *τινί, Il.* 4, 341; 2) det passer el. skikker sig dertil, det er passeligt el. sømmeligt, det anstaaer, *τινί, Il.*; *τὶν δ' ἐπέοικεν – πειθέμεν*, dig sømmer det, *Pind. Nem.* 7, 140; dog ogs. m. *acc. c. inf., ex.* *ὅν τ' ἐπέοικεν Βουλὰς βουλευέμεν*, som det tilkommer at beraadslaae, *Il.* 10, 146; *b)* behager, *τινί, ib.* 9, 392. — *ἐπέπιθμεν*, f. *ἐπεπείθεμεν*, 1 *pl. plqupf.* til *πείθω*, af *pf.* 2 *πέπιθα* f. *πέποιθα, Il.* — *ἐπέπλως, ep.* 2 *sing. aor. syncop.* af *ἐπιπλώω, Od.* — *ἐπεποίθει*, 3 *sing. plqupf.* 2 til *πείθω*. — *ἐπεπόνθει*, 3 *sing. plqupf.* 2 til *πάσχω, Od.* — *ἐπέπταρε*, 3 *sing. aor.* 2 af *ἐπιπταίρω, Od.* — *ἐπέπτατο*, 3 *sing. aor.* 2 af *ἐφίπταμαι, Hom.* — *ἐπέπυστο*, 3 *sing. plqupf. pass.* til *πυνθάνομαι, Il.* — *ἐπέπω, jon.* f. *ἐφέπω*.

ἐπέραστος, 2, (*ἐράω*), elsket, elskværdig; jf. *ἐπήρατος*. — *ἐπ-εργάζομαι*, driver Agerbrug paa fremmed Grund; df. — *ἐπεργασία, ἡ*, giensidig Rettighed til at besidde og bruge Landeiendomme paa en anden Stats Grund; *ἐπιγαμίας δ' εἶναι, καὶ ἐπεργασίας, etc., Xen. Cyr.* 3, 2, 23; jf. *ἔγκτησις*. — *ἔπεργος*, 2, *c. gen.*, virksom for noget, befordrende, *ἔργων, Stob.* — *ἐπ-ερεθίζω*, berører el. ridser paa Overfladen; *transl.*, ophidser; – denne Handling, *ἐπερεθισμός, ὁ*. — *ἐπ-ερείδω, f. είσω*, lener el. støtter dertil, derpaa, støder derimod, *ἔγχος ἐς κενεῶνα, Il.*; *ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον*, anstrængte Senen el. Kraften umaadeligen, *Hom.*; *in med.*, at lene el. støtte sig derpaa, dertil; – denne Handling og Tilstand, *ἐπέρεισις, ἡ*, v. *ἐπερεισμός, ὁ*.

ἐπ-ερεύγω, udbrækker derpaa, derimod; *in pass.*, at udgyde sig derpaa, derimod. — *ἐπ-ερέφω, f. ψω*, bringer under Tag, fuldender, bygger færdig; m. Tmesis, *ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, Il.* 1, 39. — *ἐπερήρεισμαι, pf. pass.* af *ἐπερείδω*. — *ἐπ-έρομαι, præs. inus.*, df. *fut.* *ἐπερήσομαι, aor.* *ἐπηρόμην*, adsporger, *τινά τι*; *ὅ με ἐπήρου*, hvad du spurgte mig om, *Xen.*; bes. adsporger Guderne, *id.*; ogs. sporger (Folket), lader stemme, *Dem. p.* 594; *b)* sporger igien; *ἤρετο αὐτὸν –, ὁ δὲ ἐπήρετο, Xen.* — *ἐπεῤῥώσαντο*, 3 *pl. aor.* 1 af *ἐπιῤῥώομαι, Il.* — *ἐπ-ερυθριάω, f. άσω*, rødmer derved, derover. — *ἐπ-ερύω*, trækker deri, dertil, derved, *θύρην – κορώνῃ, Od.*; m. Tmesis, *ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, i. e. στήσαντες*, efter at have opreist derpaa, *Od.* 12, 14.

ἐπ-έρχομαι, irr., f. *-ελεύσομαι, aor.* *ἐπήλυθον*, sædv. *ἐπῆλθον*, 1) kommer derhen, dertil, ankommer; df. *transl., a)* at paakomme, overraske, *τινά, ex.* *Ἔνθ' ἐμὲ – ὕπνος ἐπήλυθε, Od.* 10, 31; dog ogs. *c. dat., ex. ib.* 5, 472; *καί οἱ – ἐπῆλθε πταρεῖν*, der paakom ham en Nysen, *Herod.* 6, 107; *b)* bes. *att.*, at falde nogen ind, at komme nogen i Hu, *τινί*, ogs. *τινά*; *ἤδε ποτέ σοι ἐπῆλθεν ἐνθυμηθῆναι, Xen.*; *ἀλλ' ἐάσω τό γ' ἐπελθὸν εἰπεῖν μοι*, hvad der faldt mig ind, *Dem.*; *c)* *ὁ ἐπελθών*, som *ὁ ἐπιτυχών*, den første den bedste, hvosomhelst; *ἐκ τοῦ ἐπελθόντος εἰπεῖν*, uden Forberedelse; — 2) angriber, anfalder; *τινί*, nogen, ogs. *c. acc., ex.* *Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε* (*ἐγχείη*), saarede, *Il.* 7, 262; *transl., a)* tager fat derpaa, udfører, fuldbringer; *τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ τε καὶ διαχειρίσει πραγμάτων, Thuc.* 1, 97; *b)* hævner, straffer, *φόνον*, et Mord; — 3) kommer tilbage; bes. *ἐπήλυθον ὧραι*, Aarstiderne el. Aarene vendte tilbage, d. e. forløb efter hinanden, *ex. Od.* 2, 107; alm. om Tiden, at forestaae; — 4) giennemreiser, giennemvandrer, som *obeo*, *c. acc., ex. Il.* 18, 321, *Xen. Anab.* 7, 8,

25; *transl.*, giennemgaaer, giennemlæser, overtænker; alm. behandler med Iver og Omhu, *c. acc.*

ἐπ-ἐρωτάω, *f.* ήσω, adsporger, raadsporger, bes. Guderne; θυσίαις καὶ οἰωνοῖς, ὅ τι χρὴ ποιεῖν, *Xen.*; 2) sporger igien, *id.*; df. — ἐπερώτημα, τό, o. ἐπερώτησις, ἡ, Udsporgen, Sporgsmaal; Raadsporgen, Raadforsel. — ἔπεσα, sild. Biform f. ἔπεσον, *aor.* til πίπτω. — ἐπέσαν, *ep.* f. ἐπῆσαν, 3 *pl. impf.* af ἔπειμι, εἰμί, *Od.* — ἐπεσβαίνω, = ἐπεισβαίνω. — ἐπεσβολέω, er - ἐπεσβόλος, 2, (ἔπεσι βάλλειν), som kaster om sig med onde el. usømmelige Ord, *Il.* 2, 275; alm. skændende, skieldende; df. — ἐπεσβολία, ἡ, fræk el. usømmelig Tale; *in pl.*, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν, at fremføre dumdristig Snak, *Od.* 4, 159; alm. onde Ord, Skieldsord.

ἐπ-ἐσθίω, *irr.*, *f.* ἐπέδομαι, spiser dertil, μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον, *Xen.*; 2) spiser derefter. — ἔπεσον, *aor.* 2 til πίπτω, *Hom.* — ἔπεσπον, *inf.* ἐπισπεῖν, *aor.* til ἐφέπω, *Od.* — ἐπέσσεται, *ep.* f. ἐπέσεται, ἔπεσται, 3 *sing. fut.* af ἔπειμι, εἰμί, *Od.* — ἐπέσσευεν, ἐπεσσεύοντο, *ep.* 3 *sing.* o. 3 *pl. impf. act.* o. *med.* af ἐπισεύω. — ἐπέσσυται, ἐπέσσυτο, o. ἐπεσσυμένος, *ep.* 3 *sing. pf.* o. *plqupf. pass.*, o. *part. pf. pass.*, af ἐπισεύω. — ἐπεστεώς, *jon. part. pf.* til ἐφίστημι, hvf. ogs. 3 *sing. aor.* 2 ἐπέστη, *Il.* — ἐπέστιος, 2, *jon.* f. ἐφέστιος. — ἐπεσχάριος, (ἐσχάρα), paa el. ved Arnen. — ἔπεσχον, ἐπεσχόμην, *aor.* 2 *act.* o. *med.* til ἐπέχω.

ἐπετειόκαρπος, 2, (καρπός), som bærer aarlig Frugt; o. — ἐπετειόκαυλος, 2, (καυλός), som aarligen skyder en ny Stilk; af — †ἐπέτειος, 2, ogs. 3, *Herod.*, (ἔτος), aarlig, som finder Sted hvert Aar; τὰ ἐπέτεια, de aarlige Indkomster; *b)* som varer, er, gielder i eet Aar; τὰ τῆς βουλῆς ψηφίσματα ἐπέτεια εἶναι, *Dem. p.* 649; *c) transl.*, ἐπέτειος τὴν φύσιν, med foranderlig el. ustadig Charakteer (ligesom Veiret), *Ar. Equ.* 515; df. — ἐπετειοφορέω, er - ἐπετειοφόρος, 2, (φέρω), som aarligen bærer Frugt; o. — ἐπετειόφυλλος, 2, (φύλλον), som aarligen skyder frisk Løv. — ἐπέτης, ου, ὁ, *fem.* ἐπέτις, (ἕπομαι), en Ledsager; (πλοῦτον ἀνάγειν) πολύφιλον ἐπέταν, *Pind. Pyth.* 5, 5. — ἐπετήσιος, 2, = ἐπέτειος, καρπός, som varer det hele Aar, *Od.* 7, 118. — ἔπετον, *dor.* f. ἔπεσον, s. m. s. — ἐπέτοσσε, *dor.* 3 *sing. aor. defect.*, m. *part.* ἐπιτόσσαις, *Pind. Pyth.* 4, 43, o. 10, 52, som ἐπέτυχε, ἐπιτυχών, stødte, traf -, stødende, træffende tilfældigen derpaa, πρός τι, paa noget, τινάς, paa nogle.

ἔπευ, *jon.* f. ἕπου, *imperat.* af ἕπομαι. — ἐπεύαδε, *ep. aor.* 2 til ἐφανδάνω, *Mus.* — ἐπ-ευάζω, tiljubler. — ἐπ-ευδοκέω, billiger, bifalder, *c. dat.* — ἐπ-ευθύνω [ῡ], styrer, leder derefter, τὰ νόμιμα, forvalter Lovene, *Æsch. Pers.* 860. — ἐπ-ευκλεΐζω, forherliger dertil el. tillige. — ἐπευκτός, 3, (-εύχομαι), forønsket, LXX. — ἐπ-ευλαβέομαι, tager mig vel iagt derved. — ἐπεύνακτοι, s. ἐπευνασταί, οἱ, (εὐνάζω), i Sparta, de af Slaver med de fraværende Herrers Koner avlede Børn; - ἐπευνᾶται, ῶν, οἱ, disse Slaver selv. — ἐπευρίσκω, *jon.* f. ἐφευρίσκω, *Herod.* — ἐπ-ευφημέω, tilraaber Bifald, *Il.* 1, 22; 2) istemmer en hellig Sang dertil, *Eur.*; 3) spaaer dertil, *id.* — ἐπ-ευφημίζω, = frgd.; 2) f. ἐπιφημίζω, *inc.*

ἐπ-ευχή, ἡ, Bøn; Løfte; Ønske. — ἐπ-εύχομαι, beder til en Guddom, Διΐ, o. dl., *Hom.*; forretter en Bøn, *ex.* ἐπεύξατο· ἀλλ' ὦ Ζεῦ, αἰτοῦμαί σε, *etc.*, *Xen.*; 2) giør mig til, bryster mig, τινί, af noget, *Hom.* — ἐπ-ευωνίζω, holder i en ringe Priis, sælger derfor. — ἐπ-ευωχέομαι, holder Giestebud derpaa, derved. — ἐπέφαντο, 3 *pl. plqupf. pass.* af φαίνω. — ἔπεφνον, *ep. redupl. aor.* 2 af *inus.* φένω, hvf. φονεύω, ombringer, myrder. — ἐπέφραδον, *ep. redupl. aor.* 2 af φράζω. — ἐπέφυκον, efter Formen 3 *pl. impf.* af πεφύκω, see u. φύω, *Hes.*

ἐπέχθην, *aor.* 1 *pass.* af πέκω. — ἐπ-έχω, *irr.*, *fut.* ἐφέξω, *aor.* 2 ἔπεσχον, *inf.* ἐπισχεῖν, ogs. ἐπέσχεθον; - har el. holder derpaa, τινί τι, θρήνυι πόδας, *Hom.*, o. m. Tmesis, ἐπὶ - κώπῃ σχέθε χεῖρα, holdt Haanden derpaa, *Il.* 1, 219; df. bes. - *a)* holder hen, rækker, byder, οἶνον. κοτύλην, *Hom.*; alm. som παρέχω, yder, tilstaaer, τινί τι; - *b)* holder, retter, styrer derpaa, derimod; ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, *Pind. Ol.* 2, 160; jf. ἐπίσχω; df. ofte tilsyneladende *intr.*, *α)* at gaae løs paa nogen, at angribe nogen, τινί, ogs. πρός τι, hvorved man supplerer ἑαυτόν, *ex.* τί μοι ὧδ' ἐπέχεις, *Od.* 19, 71; o. m. Tmesis, ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν, jf. 22, 75; jf. *Herod.* 6, 49; *β)* ἐπέχειν τινί, *sc.* τὸν νοῦν, at rette Tanken paa noget, at være opmærksom paa noget; h. *Herod.* ogs. ofte *c. inf.*, at have i Sinde, at agte, tænke, o. dl., *ex.* 1, 153, *extr.*, o. 6, 96; τῷ - ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι, hvorved han haabede at udmærke sig, *id.* 1, 80; — 2) anholder, opholder, holder tilbage, standser, hemmer, ῥέεθρα, *Il.* 21, 244;

ἐπέχειν τινά τινος, at afholde en fra noget, *Dem. p.* 505, men τινὰ ξύλῳ, at holde i Ave med Stokken, *Ar.*; df. *intr.* el. m. udeladt *pronom. reflex.*, – *a)* holder mig tilbage, dvæler, noler, betænker mig, *ex. Od.* 21, 186; ἐπισχόντες ἐν τούτῳ τῷ χώρῳ, efter et Ophold der, *Herod.* 8, 23; ligel. μικρὸν ἐπισχών, efter et kort Ophold, *Xen.*; ἐπισχές, hold op el. stands der! (til Oplæseren i Retten), ofte h. *Dem.*; – *b) c. gen. rei*, aflader fra noget, *ex.* ὅπου ἂν – ἐπισχῶσι τῆς πορείας, *Xen.*; ligel. ἐπισχόντας ἀπὸ τοῦ – ἀδικίου, *Herod.* 5, 89; *c. inf.*, udsætter, opsætter, *Xen. M. S.* 3, 6, 10; – *c)* h. Philosopherne: holder min Dom tilbage; jf. ἐποχή; — 3) indtager et Rum, ἕπτα – πέλεθρα, *Il.* 21, 407; jf. 23, 190, o. 238; Πέρσαι – ἐπεῖχον τοὺς Τεγεήτας, udstrakte sig (deres Slaglinie) over el. forbi T., *Herod.* 9, 31; *in med.*, at udbrede sig derover, *c. dat.*, *Hes. Theog.* 177; df. – *a)* at beherske, at have inde; ὅσα – ἐπέσχον, *Herod.* 8, 35; Ἔρωτος – πάντα ἐπέχοντος, *Xen.*; – *b)* at finde Sted, *ex.* ἢν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ, *Herod.* 2, 96.

ἐπηβάω, *jon.* f. ἐφηβάω, *Herod.* — ἐπήβολος, 2, (ἐπί, βάλλω), 1) *c. gen.*, som opnaaer, erholder, faaer i sin Magt, o. dl., *Od.* 2, 319; τουτέων – ἐπήβολος γενόμενος, naar han havde opnaaet dette, *Herod.* 9, 94; φρενῶν ἐπήβολος, *mentis compos*, *Æsch.*; ogs. νόσου ἐπήβολοι, som lide af Sygdom, *id. Ag.* 542; — 2) *c. dat.*, *a)* tilhorende, tilkommende; *b)* behagelig, beqvem. — ἐπήγαγον, *aor.* 2 til ἐπάγω. — ἐπηγκενίδες, αἱ, de lange Bord el. Bræder, som blive slaaede fast paa Rundholterne, ἴκρια, der indvendigen befæstes med Tværbiælker, σταμῖνες, *Od.* 5, 253, flgd.; (ἐπηγκενίδες, σανίδες – ἐπενηνεγμέναι, *Eust.*, altf. af ἐνεγκεῖν, ἠνεκής).

ἐπηγορεύω, o. -ηγορέω, taler imod nogen, τινί, bebreider, beskylder, ὅ τι οἱ τοῦτο ἐπηγορεύων παραιτέοιτο, *Herod.* 1, 90; df. — ἐπηγορία, ἡ, som κατηγορία, Beskyldning, Anklage. — ἐπῄειν, *impf.* af ἔπειμι, -ιέναι, gaaer derhen. — ἐπῆεν, *ep.* f. ἐπῆν, 3 *sing. impf.* af ἔπειμι, -εἶναι, er derved, derhos. — ἐπηετᾰνός, 2, h. *Hes.* ogs. 3, (ἔτος), for et Aar, som varer el. strækker til det hele Aar igiennem el. i en bestemt Tid; df. alm. rigelig el. tilstrækkelig; ἐπεὶ οὐ κομιδὴ (Befordring) κατὰ νῆα Ἦεν ἐπηετανός, (eftersom Skibet var forliist), *Od.* 8, 233; ἐπηετανοὶ τρίχες tyk Uld, *Hes. Op.* 515. — ἐπήϊεν, *ep.* f. ἐπῄει, 3 *sing. impf.* af ἔπειμι, -ιέναι, gaaer derhen; 3 *pl.* ἐπήϊσαν, *Od.* 11, 233.

ἐπῆκαν, *jon.* f. ἐφῆκαν, 3 *pl. aor.* 1 *act.* af ἐφίημι. — ἐπήκοος, 2, (-ακούω), som horer el. kan hore; στῆναι ἐς ἐπήκοον, o. ἐν ἐπηκόῳ, hvor man kan hore, *Xen.*; 2) som horer el. bønhorer nogen, τινί o. τινός, om Guderne; 3) *pass.*, hørt, som kan hores; *b)* bønhørt. — ἐπῆλθον, *aor.* 2 til ἐπέρχομαι. — ἔπηλις, o. ἐπηλίς, ιδος, o. ίδος, ἡ, *jon.* f. ἐφηλίς. — ἐπηλλαγμένως, *adv. part. pf. pass.* af ἀπαλλάσσω. — ἐπ-ηλυγάζω, men -ηλυγίζω, *inc.*, tildækker, skiuler, τινὰ ἱματίοις; *in med.*, skiuler mig, τινά, bag nogen, *Plat.*, men κεφαλήν, tildækker mit Hovede; *transl.*, ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται, for at skiule deres egen Frygt derunder, *Thuc.* 6, 36; o. — ἐπηλυγαῖος, 3, beskygget, mork, dunkel; (af ἠλύγη). — ἐπήλυθον, *ep.* f. ἐπῆλθον, *aor.* 2 til ἐπέρχομαι. — ἐπ-ῆλυξ, ῦγος, ὁ, ἡ, overskygget, *Eur.*

*ἔπηλυς, ὕδος, ὁ, ἡ, Nykommen, Fremmed, Udlænding; *neutr. pl.*, ἐπήλυδα – ἔθνεα, indvandrede, *Herod.* 8, 73. — ἐπηλυσία, ἡ, *jon.* -λυσίη, Tryllemiddel; Fortryllelse, bes. Forhexelse, *Hom. Hymn.*; — ἐπήλυσις, ἡ, Ankomst; — ἐπηλύτης, ου, ὁ, = ἔπηλυς, *Thuc.*; o. — ἐπήλυτος, 2, ankommen, *Xen. Oec.* 11, 4; – (af ἐπήλυθον). — ἐπημάτιος, 2, (ἦμαρ), om Dagen, ved Dagens Lys; som skeer om Dagen; som varer Dagen over. — ἐπημοιβός, 2, sild. ogs. 3, (ἀμείβω), afvexlende, vexelsidig, giensidig; ὀχῆες ἐπημοιβοί, som gribe i hinanden, *Il.* 12, 456; εἵματα ἐπημοιβά, til at skifte, *Od.* — ἐπ-ημύω [oftere ῠ], *f.* ύσω [oftere ῡ], boier mig, synker, daler.

ἐπήν, *ep.* f. ἐπάν, ἐπεάν, s. m. s. — ἐπηνέμιος, 2, (ἄνεμος), udsat for Vinden; 2) *transl.*, vindig, tom, forgængelig; forfængelig. — ἐπήνεον, ἐπήνησα, *ep. impf.* o. *aor.* af ἐπαινέω, *Hom.* — ἔπηξα, *aor.* 1 til πήγνυμι. — ἐπηόνιος, 2, (ἠών, ἠϊών), ved Kysten. — ἐπήορος, 2, (αἰωρέω), som hænger, svæver, hviler derover; som er hævet derover. — ἐπ-ηπύω, tilraaber Bifald, *c. dat.*, *Il.* — ἐπήρατος, 2, (ἐράω), yndig, behagelig, h. *Hom.* om Egne, o. dl.; h. *Hes.* ogs. elskværdig, indtagende, εἶδος, ὄσσα, jf. ἐπιήρανος. — ἐπηρεάζω, (ἐπήρεια), truer; τάδε σφι λέγετε ἐπηρεάζοντες, *Herod.* 6, 9; 2) alm. krænker, fornærmer, mishandler; som ὑβρίζω, τινά, ogs. εἴς τινα, nogen, ogs. τινί, *ex.* (Ἀθηναῖοι) ἀντὶ τοῦ συνεργεῖν ἑαυτοῖς –, ἐπηρεάζουσιν ἀλλήλοις, skade de hverandre, *Xen. M. S.* 3, 5, 16; ἐπηρεάζειν καὶ διαφθείρειν τὰ πράγματα, *Dem. p.* 97;

df. — ἐπηρεασμός, ὁ, = ἐπήρεια; - hørende dertil, ἐπηρεαστικός, 3.

ἐπήρεια, ἡ, Trusel, haard og krænkende Tiltale; κελεύειν κατ' ἐπήρειαν, paa en truende Maade, *Thuc.* 1, 26; *b)* overmodig, krænkende, hadsk, fiendsk, drillende Behandling el. Adfærd; ἐν ἐπηρείας τάξει καὶ φθόνου, *Dem. p.* 229; *c)* Tab, Skade, Ulykke; ἐπήρεια δαίμονος, et af Guddommen paafort Uheld; (rimel. af det episke (ἀρειά Trusel, efter nogle af ἐρέω, ἐρείδω). — ἐπηρεμέω, er rolig el. stille derved, τοῖς καμάτοις, udhviler efter Arbeider, *Luc.* — ἐπήρετμος, 2, (ἐρετμός), ved Aaren, roende, ἑταῖροι, *Od.*; 2) med Aarer, forsynet med Aarer, νῆες, *ib.* — ἐπηρεφής, 2, (ἐρέφω), som bedækker el. beskygger ovenfra, som hænger el. hvælver sig ud derover, πετραί, κρημνοί, *Hom.*; 2) *pass.*, bedækket, ovenfra, hvælvet, σπέος, *Od.* 13, 349 som *lect. var.* f. κατηρεφής; σίμβλοι ἐπηρ., *Hes.* — ἐπηρής, 2, (ἄρω), udrustet, el. forsynet med noget, τινί. — ἐπήριστος, el. ἐπήριτος, 2, (ἐρίζω), bestreden, stridig. — ἐπῆρσε, 3 *sing. aor.* af ἐπάρω, *Il.*

ἐπῆσαν, *ep.* f. ἐπήϊσαν, ἐπῄεσαν, 3 *pl. impf.* af ἔπειμι, -ιέναι, gaaer derhen, *Od.* — ἐπησθεῖεν, *jon.* f. ἐφησθείησαν, 3 *pl. aor.* 1 *opt.* af ἐφήδομαι. — ἐπητανός, 2, *poët.* f. ἐπηετανός. — ἐπήτεια, ἡ, = ἐπητύς, *Ap. Rh.*; af — ἐπητής, οῦ, ὁ, h. *Ap. Rh.* ogs. ἐπητής, έος, ὁ, (ἔπος), egentl. til hvem man kan tale, df. menneskekierlig, velvillig, venlig, godmodig, sindig, forstandig; ἐπητῷ ἀνδρὶ ἔοικας, *Od.* 18, 128; jf. 13, 332. — ἐπητικός, 3, (ἕπομαι), følgende, efterfølgende. — ἐπήτριμος, 2, (ἤτριον) egentl. med tæt Væv; df. tæt ved, paa, over hinanden, hyppig, talrig, *ex.* πυρσοὶ ἐπήτριμοι, *Il.*; λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι - πίπτουσι, altfor mange paa, ved, efter hinanden, *ib.* 19, 226. — ἐπητύς, ύος, ἡ, (ἔπος, ἐπητής), venlig Tiltale el. Modtagelse, Venlighed, Mildhed, *Od.* 21, 306. — ἐπ-ηχέω, larmer el. toner derved, dertil, derimod. — ἐπηῷος, 2, (ἠώς), = ὑπηῷος.

ἐπί, *præpos, c. gen., dat.,* o. *acc.,* m. Grundbem. derpaa; — 1) *c. gen.,* — 1) om Stedet, - *a)* paa Spørgsmaalet hvor? eller om en Væren paa Stedet, i, paa, ved, *ex.* Ἴδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος - ἐλαίη, (som er) ved Enden el. Spidsen af Bugten, *Od.* 13, 346; ἔγχεα - ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, vare drevne (befæstede i Jorden) paa Spidsen, *Il.* 10, 153; ἄχθεα - ἐπὶ τῶν κεφαλέων, - ἐπὶ τῶν ὤμων - φορέουσι, *Herod.* 2, 35; ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων, ved Døren, *id.*; bes. ogs. om en omtrentlig Nærhed, *ex.* οἱ ἐπὶ Θρᾴκης Χαλκιδεῖς, paa Kysten af Thr., *Thuc.* 5, 31; κείμενον ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς καὶ τῆς Ἠλείας, paa Grændserne deraf, *ib.* 54; μεῖναι ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, derved, i Nærheden deraf, *Xen.*; - *b)* paa Spørgsmaalet hvorhen? el. om en Bevægelse til Stedet, til, paa, imod, efter, *ex.* πλεῖν ἐπὶ Σάμου, *Thuc.*; ἀνήγοντο ἐπὶ τῆς Χίου, styrede til, paa, imod Ch., *Xen.*; ὁδὸς - ἡ ἐπὶ Καρίης φέρουσα, *Herod.* 7, 31; γεγωνέμεν - ἐπ' Αἴαντος κλισίης, i denne Retning, *Il.* 8, 224; — 2) om Tiden (m. Bibegreb af Varighed), paa, i, under, medens, *ex.* ἐπὶ Κέκροπος, paa hans Tid, *Herod.*; ἐπὶ τούτου βασιλῆος s. βασιλεύοντος, under hans Regiering, *id.*; ἐπ' ἐμεῦ, ἐπὶ τῆς ἐμῆς ζωῆς, i min Tid, medens jeg lever, *id.*; ligel. ἐπί γε ἐμοῦ, *Thuc.* 8, 97; ἐπὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων, *Xen. Cyr.* 1, 6, 31; ἐπ' εἰρήνης, i Fredstider, *Il.* 2, 797; — 3) *transl.* om ethvert Hensyn el. Forhold til el. paa nogen el. noget; df. - *a)* om en Anledning el. Aarsag, *ex.* ἐπ' ὅτευ -, af hvilken Grund, *Herod.* 4, 45, *init.*; bes. *α)* af, efter, h. Verberne, at nævne, kalde, hede, o. dl., *ex.* ἐπὶ Λιβύης - ἔχειν τοὔνομα, *ib.*; *β)* i, paa, efter (et Exempel o. dl.), h. Verberne, at besee, betragte, o. dl., *ex.* ἐπὶ πολλῶν - ἰδεῖν, paa mange Beviser, *Dem. p.* 18; ἐπὶ τῶν ἰδίων νόμων καὶ ἔργων σκοπεῖν, *id. p.* 298; *γ)* ἐφ' ἑαυτοῦ, for sig selv, (egentl. med Hensyn paa el. til sig selv, *ex.* τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι, som betænke alene deres private Fordeel, *Thuc.* 1, 17); εὔχεσθε - Σιγῇ ἐφ' ὑμείων, *apud vos*, ved Eder selv, *Il.* 7, 194; ἱρὸν ἱδρύσαντο ἐπὶ σφέων αὐτῶν, *Herod.* 1, 143, jf. 9, 38; ligel. τὴν τάξιν - ἐπὶ σφῶν αὐτῶν ἔχοντες, for sig selv el. uden at være blandede ved andre, *Thuc.* 5, 67; *δ)* ἐπί τινος εἶναι s. στῆναι, at være over noget (som Embedsmand); οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, Forretningsmænd, Statsmænd, *Dem. p.* 309; ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων, Felttøimester; ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων, *ab epistolis, a secretis*, en Secretair; ἡ ἀρχὴ, ἐφ' ἧς ᾕρησαι, hvortil du er valgt, *Xen. M. S.* 3, 3, 2; - *b)* om en Forbindelse, Ledsagelse, Samværen med nogen el. noget: *α)* med Ting, *ex.* εἶπαν ἐπ' ὅρκου, under Eed, *Herod.* 9, 11; οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων, og det end ikke med faa Ord, *Soph. Aj.* 1268; ogs. λαὸς ἀσπίδων ἔπι, forsynet el. rustet med Skiolde, *Eur.*; *β)* med Personer, *ex.* ἐπὶ προσπόλου μιᾶς (χωρεῖν), ledsaget deraf, *Soph. Oed. Col.* 746; ἐπὶ μαρτύ-

ρων, for Vidner; ἐπωμόσαντο ἐπὶ τῶν στρατηγῶν, i deres Nærværelse, *Dem.*; ἐπὶ προστάτου οἰκεῖν, under nogens Patronat, *Lys.*; γ) som Omskrivning af *adv.*, *ex.* ἐπ' ἀδείας, f. ἀδεῶς, i el. med al Tryghed; ἐπ' ἐξουσίας, med fuld Frihed; – *c*) om en Gjenstand, h. Verberne at sige, o. dl., *de*, om, *ex.* ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγων παιδός, *Plato*; – *d*) i Krigssproget med Tal, *ex.* ἐφ' ἑνός, ἐπὶ τριῶν τετάχθαι, στῆναι, een, tre Mand høi; ἐφ' ἑνὸς ἢ κατάβασις ἦν, iffun een ad Gangen el. Mand for Mand kunde stige ned, *Xen. Anab.* 5, 2, 6; οὐκ ἐπ' ὀλίγων ἀσπίδων, med ikke faa Geleder, *Thuc.* 7, 79; — II) *c. dat.*, — 1) om Stedet, ligesom ἐπί *c. gen.*, *ex.* ἐπὶ χθονί, paa Jorden; ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ (ἔχειν), *Herod.* 5, 12, jf. 7, 225; μένειν ἐπὶ τοῖς ὅπλοις παρήγγειλε, i el. under Vaaben, *Xen. Cyr.* 7, 2, 8; ἐπὶ πᾶσι παρεῖναι, over alt, *id.*; ogs. *transl.*, *ex.* Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, lagde ham det paa Hjerte, indgav ham det, *Il.* 1, 55; μὲν ἡγεῖτο ἐπὶ Σπάρτῃ (*al.* Σπάρτην), derhen, derimod, *id. Hell.* 7, 5, 9; – (alene *poët.* fan ἐπί *c. dat.* betegne en fiendtlig Retning imod nogen, *ex. Il.*, 1, 382; ligel. ἐφ' ἡμῖν μηχανὴν στήσων, imod os, *Eur.*; — 2) om Tiden, bes. om et nøiere bestemt Tidspunkt, *ex.* ἐπ' ἤματι τῷδε, paa denne Dag, *Il.*; ogs. ἐπ' ἤματι, ἐπὶ νυκτί, om Dagen, ved Dag, dagligen, o. s. v., *ib.*; ἐπὶ τῷ τρίτῳ (σημείῳ), ved el. paa det tredie Signal, *Xen.*; ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου γενόμενοι, ved Livets Ende, *id. S. M.* 1, 5. 2; — 3) *transl.* om Forholde og Omstændigheder i Tiden el. Rummet; bes. – *a*) om en Samværen, en Følge, o. dl., *ex.* Τοῖοι δ' ἔπι – τέκε, efter disse, *Od.* 11, 287; Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι, dertil, desuden, *Il.* 9, 635; ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ, paa el. ved hinanden, *Od.* 7, 120; ἀνέστη δ' ἐπ' αὐτῷ, strax efter ham, *Xen. Cyr.* 2, 3, 7; τάξας – ἐπ' αὐτῷ ἄνδρα, efter el. bag ham, *ib.* 2, 2, 6; – ἐπὶ τῷ σίτῳ πίνειν, ἐπὶ τῇ κύλικι ᾄδειν, ved el. til Maden, – Bægeret; – *b*) om en Tilstand, *ex.* ζῆν, τελευτῆσαι ἐπὶ παισίν, at have, at efterlade sig Børn; ἐπὶ νηπίῳ μοι τέθνηκεν, da jeg var et Barn, *Dem.*; – bes. om en Forbindelse med noget, *ex.* Εἰ γὰρ ὁμηλικίη γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, med el. til dette Sindelav, *Il.* 13, 485; – sield. om en Sammenligning, *ex.* στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι, ved Siden deraf, derimod, *Od.* 7, 216; ἐπὶ κωκυτῷ, ἐπὶ δάκρυσι, med Klager, under Taarer, *Trag.*; ἐπὶ γέλωτι, med Latter, ogs. for at vække Latter, *Herod.*; – *c*) om en Magt og om den derved bevirkede Afhængighed; τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐστιν ἐφ' ἡμῖν, ere i vor Magt, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, *Epict.*; – μὴ ἡμᾶς ἐφ' ὑμῖν γενέσθαι, at vi ikke skulle være Eder undergivne, *Xen.*; τὸ ἐπ' ἐμοί, saavidt det kommer an paa mig; οἱ ἐπί τινι (τεταγμένοι), som forestaae noget; ποιεῖν τι ἐπί τινι, at overlade en noget; οἱ ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς som have Opsigt derover; jf. *Xen. Cyr.* 6, 3, 28; πέμπειν τινὰ ἐπὶ στρατεύματι, som Befalingsmand derover; jf. *Thuc.* 6, 29; καὶ τὸν νόμον ἐφ' ὑμῖν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἐφ' ἡμῖν θήσετε, mere over el. imod Eder selv, end imod os, *id.* 1, 40 *extr.*; – *d*) om en Betingelse, *ex.* ἐπὶ δώροις ἔρχεο, efter Gaverne el. for deres Skyld, *Il.* 9, 598; ἐπὶ κέρδεσιν λέγειν, for Fordeleus Skyld, *Soph.*; ἐπὶ τῷ βίῳ παντὶ, skulde det end gjelde Livet, *Xen. M. S.* 2, 2, 8; ligel. ἐπὶ καὶ θανάτῳ φάρμακον ἑὰς ἀρετᾶς εὑρέσθαι, *vel morte proposita*, *Pind. Pyth.* 4, 331; ἐπὶ τούτοις, bes. ἐφ' ᾧτε (Attraction, f. ἐπὶ τούτῳ, ὥστε), paa det Vilkaar, med den Betingelse, ogs. ἐπὶ τοῖσδε –, ἐπ' ᾧτε, *Herod.* 7, 154; ἐπὶ πᾶσι δικαίοις, med den fuldeste Ret; ἐπὶ πόσῳ; for hvilken Priis? hvor dyrt? – *e*) om en Grund, en Anledning, o. dl., *ex.* ἐπὶ ποίῳ ποτὲ ἔργῳ, ifølge hvilken Handling, *Xen. M. S.* 3, 14, 2; (θέειν) ἐπὶ τῷ Πέρσῃ, med den Henfigt at angribe P., *Herod.* 9, 10, jf. 1, 66; μέγα φρονεῖν ἐπί τινι, at være stolt af noget; ἐπ' ὀνόματι τῆς πόλεως, under Paaskud af Statens Bedste, *Dem. p.* 917; ἐφ' αἵματι φεύγειν, som anklaget for Mord, *id. p.* 548; – *f*) om en Henfigt, *ex.* ἐπὶ δηλήσει, for at skade, *Herod.* 1, 41; ἀργύριον (διδόναι) ἐπὶ σοφίᾳ, for at lære Viisdom, *Xen.*; οὐκ ἐπὶ τέχνῃ (μαθεῖν), ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ, ikke for at bruge det som Haandværk, men som Videnskab, *Plat.*; ἄγειν, συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ, for at henrette; τοῖς ἐπ' ὠφελείᾳ πεποιημένοις ἐπὶ βλάβῃ χρῆσθαι, *Xen. M. S.* 2, 3, 19; – παῖς ἐπὶ κτεάτεσσι, som skal arve Formue, *Il.*; jf. *ib.* 5, 154; Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνε, til Ære for P., *ib.* 23, 776; οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ (ὄντες), udygtige til Angreb, *ib.* 13, 104 – *g*) som Omskrivning af *dat.*, *ex.* σημαίνειν – ἐπὶ δμώεσσι, f. σημ. δμ., at befale over dem, *Od.* 22, 427; — III) *c. acc.*, — 1) om Stedet, – *a*) bes. h. *Hom.* om en Udstrækning igjennem et Rum, *ex.* ἐπὶ ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, *Od.* 11, 577; ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην, har gjennemvandret mange Lande, *ib.* 14, 120; πλεῖν ἐπ' οἴνοπα πόντον, hen derover, *Hom.*; κλέος πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, en iblandt alle Mennesker udbredt Berømmelse, *id.*; – *b*) alm. om en Retning imod, el. Udstrækning til et Punkt, *ex.* ἐπορεύοντο ἐπὶ τὴν θάλασσαν, *Xen.*; ἀναβαίνειν ἐφ' ἵππον, ἐπὶ

θρόνον, at bestige, *Herod.*; ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν, *pedem referre*, efter *Matth. P.* 1168 – at sætte Foden tilbage paa dens forrige Plads; bes. ogsaa om en fiendtlig Nærmelse, *ex.* (ἐλάσαι) ἐπὶ Σάρδις, στρατεύεσθαι ἐπὶ τοὺς Πέρσας, at rykke derimod, *Herod.*; – *c)* sield. paa Spørgsmaalet hvor? *ex.* ἱζόμενοι ἐπὶ τὸν ὄχθον, *Herod.* 8, 52, egenl. da de vare gaaede derhen for at sætte sig, jf. 2, 55; bes. ἐπὶ δεξιὰ, ἐπ' ἀριστερὰ κεῖσθαι, *id.* 1, 51, jf. 3, 90; — 2) om Tiden paa Spørgsmaalet hvorlænge? *ex.* ἐπὶ χρόνον, *aliquamdiu*, ἐπὶ πολλὸν χρόνον, ἐπὶ δηρόν, længe, *Hom.*; ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, i el. paa 3 Dage, ἐπ' ἐνιαυτόν, i el. paa et Aar, *Xen.*; ogs. indtil, *ex.* ἐπ' ἠῶ, ἐπὶ γῆρας, *Od.*; o. ligeledes ved Stedsbestemmelser, *ex. Xen. M. S.* 1, 4, 17; h. Tal heder ἐπί *c. acc.*, omtrent, *ex. Herod.* 4, 198; — 3) *transl.* bruges ἐπὶ *c. acc.*, – *a)* om Bevægelsens Hensigt, *ex.* (ἰέναι) ἐπὶ θήραν, ἐπὶ θέαν, *venatum*, *spectatum*, ligel. ἐπὶ ὕδωρ, ἐπ' ἀργύριον, for at hente Vand, Penge; ἐπ' αὐτό γε τοῦτο πάρεσμεν, netop derfor ere vi komne; ἐπὶ τί; hvorfor? i hvilken Hensigt? στέλλειν ἐπ' ἀγγελίην, for at faae en Underretning, jf. *Il.* 4, 384 o. *Od.* 3, 421; – *b)* τὸ ἐπ' ἐμέ, hvad mig vedkommer; ligel. τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην, *Soph. Antig.* 889; – *c)* ἐπὶ m. *acc.* tiener til at omskrive Adverbiet, *ex.* ἐπ' ἴσα, f. ἴσως, *Il.*, o. sild. ἐπὶ μέγα, ἐπὶ πλέον, ἐπὶ μᾶλλον, o. dl.; – *d)* i Krigssproget bruges ἐπὶ *c. acc.*, ligesom ἐπὶ *c. gen.*, 3, *d*, *ex.* ἐπ' ἀσπίδας πέντε καὶ εἴκοσι, 25 Mand i Høiden (ἐς βάθος), *Thuc.* 4, 93; ligel. ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι, *Xen. Anab.* 4, 8, 11; – (ἔπι see nedens.); — IV) i det ældre Sprog, bes. h. *Hom.* bruges ἐπί ogs. uden Casus el. som *adv.*, og heder da bes. *a)* derpaa, derved, derover; *b)* derhen, derimod; *c)* dertil, desuden; som *adv.* lider ἐπὶ ikke Anastrophe; — V) i Sammensætninger udtrykker ἐπὶ foruden de adverbiale Bem. (jf. IV), ogs. undert. en Gjentagelse el. Fornyelse, *ex.* i ἐπάρχομαι, el. et gjensidigt Forhold, *ex.* i ἐπεργασία, fremdeles h. Tal, en Tilvært, *ex* i ἐπίτριτος, af en Tredicdeel, h. *comparat.* ogs. en Forstærkelse, *ex.* i ἐπὶ μᾶλλον, ἐπίπλεον.

ἔπι, el. d. anastropherede ἐπί, staaer 1) for ἐπί, naar det som *præpos.* (*poët.*, bes. *ep.*) sættes efter sin Casus; 2) f. ἔπεστι, det er derved, tilstede, ved Haanden, det finder Sted, sædv. *c. dat.*, *ex.* ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος, *Il.* 1, 515; ogs. *c. inf.*, *ex. Od.* 2, 51. — ἐπιάγη, ἡ, (ἄγνυμι), = ἐπικαμπή. — ἐπιάλλομαι, *ep.* f. ἐφάλλομαι, h. *Hom.* alene in *part. aor. syncop.* ἐπιάλμενος, f. ἐφαλόμενος. — ἐπ-ιάλλω, -αλῶ, *aor.* -ίηλα, tilsender; tilkaster; anstifter, foranlediger; οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα, har anstiftet alt dette, *Od.* 22, 49. — ἐπιάλτης, ου, ὁ, = ἐφιάλτης. — ἐπιανδάνω, *poët.* f. ἐφανδάνω; ἐπιήνδανεν αὐτοῖς, det behagede dem, *Od.* — ἐπιάπτω, see u. ἰάπτω. — ἐπ-ιαύω, sover, boer, opholder mig derhos, derved, derpaa; *Od.* 15, 557, som *lect. var.* f. ἐνιαύω. — ἐπ-ιάχω, opløfter et høit Skrig, bes. tilraaber Bifald, *Il.*

ἐπίβα, f. ἐπίβηθι, *imperat. aor.* 2 til ἐπιβαίνω. — ἐπι-βάθρα, ἡ, Stige at lægge til og at stige op paa, Stormstige, Skibsstige, o. dl.; alm. hvorpaa man træder, Adgang, Tilgang. — ἐπίβαθρον, τό, (βάθρον), Fragt, som en ἐπιβάτης el. Passager betaler, *Od.* 15, 449; sild. alm. Leie, Husleie, *Plut.*; 2) τὰ ἐπίβαθρα, *sc.* ἱερά, Offer ved at gaae ombord, *Ap. Rh.*; 3) Plads til at staae el. sidde paa; ἐπίβαθρα ὀρνίθων, Hønsestige.

ἐπι-βαίνω, *irr.*, *f.* -βήσομαι, *pf.* -βέβηκα, *aor.* 2 ἐπέβην, af *aor. med.* ἐπεβησάμην har *Hom.* d. joniske Former ἐπεβήσετο, o. *imperat.* ἐπιβήσεο; – træder derpaa; – *a)* *absol.*, træder paa Benet el. Foden, gaaer, *ex. Il.* 5, 666; – *b)* betræder, gaaer el. staaer derpaa, γῆς, ἠπείρου, *Hom.*; ἐπέβησαν τῶν βελέων, traadte derpaa, *Xen. Cyr.* 3, 3, 61; dog *att.* ogs. *c. acc.*, *ex. Soph. Aj.* 144; – *c)* bestiger, πύργων, νηῶν, ἵππων, δίφρου, o. dl., *Hom.*, τοῦ τείχεος, indtager ved Storm, *Herod.* 9, 70; *transl.* om den Faldne, πυρῆς ἐπιβάντα, efter at have besteget Baalet, *Il.* 4, 99; df. efterhomerisk som ἐπέρχομαι, anfalder, angriber, τινά, *Soph. Aj.* 138, ogs. τινί, *Xen. Cyr.* 5, 2, 26; ἐπιβῆναι νεώς, ogs. ἐπὶ τὸ πλοῖον, *Xen.*, men ἐπὶ νηός, *Herod.*, at gaae ombord; – *c)* naaer el. kommer derhen, πόληος, *Hom.*; df. ofte *transl.*, *a)* opnaaer, bliver deelagtig i noget, τινός, *ex.* τέχνης – ἐπιβήμεναι, *Hom. Merc.*; men ἀναιδείης ἐπέβησαν, have giort sig skyldige deri, *Od.* 22, 424; *β)* foretager et Arbeide, efterforsker, udfinder; alm. begynder; – h. *Hom. c. acc.* alene i Forbindelsen Πιερίην (ἐπιβῆναι), at drage derigiennem, *ex. Il.* 14, 226; — 2) *transit.*, men alene *in fut.*, o. *in aor* 1 *act.*, lader bestige, τινὰ ἵππων, *Il.* 8, 129; alm. sætter, stiller, lægger derpaa, πολλοὺς πυρῆς, *Il.*, τινὰ πάτρης, bringer derhen, *Od.* 7, 223; – *b)* *transl.*, lader erholde, forskaffer, gior deelagtig i noget, τινά τινος, *ex. Od.* 23, 13, *Hes. Op.* 657; Ἠὼς – πολέας

ἐπέβησε κελεύθου Ἀνθρώπους, har bragt dem paa Veien el. til deres Forretninger, *ib.* 578. — ἐπι-βακχεύω, jubler, raaber, skriger dertil.

ἐπι-βάλλω, *irr. f.* -βᾰλῶ, *aor.* ἐπέβαλον, 1) *transit.*, kaster el. lægger derpaa, *Il.* 23, 135; lægger, sætter, fæster derpaa, τινί τι, ogs. paatrykker, *ex.* et Segl; ἵπποις ἱμάσθλην, *Od.*, alm. πληγάς τινι ἐπιβάλλειν, at slaae; *transl.*, paalægger, *ex.* Skat, Boder, o. dl.; *pass.*, καί σφι - ἐπεβλήθη ζημίη - ἐκτῖσαι, *Herod.* 6, 92; jf. 1, 106; — 2) *intr.*, - *a)* m. underforst. *pron. refl.*, el. νοῦν, χεῖρα, o. dl., kaster mig el. gaaer los derpaa, anfalder, *irruo*, *c. dat.*; men *c. acc.*, Ἡ δὲ (νηῦς) Φεὰς ἐπέβαλλεν, seilede derimod, *Od.* 15, 297; *transl.*, lægger mig derpaa, gior mig Umage derfor, τοῖς κοινοῖς πράγμασι, giver mig af med Statssager; ogs. er opmærksom derpaa, bemærker, iagttager; i denne Bem. bruges ogs. ofte *med.*; - *b)* ἐπιβάλλει μοί τι, noget tilfalder el. vedkommer mig; ὅσον (μόριον) αὐτοῖσι ἐπέβαλλε, *Herod.* 7, 23; ogs. *absol.* ἐπέβαλε, det var faldet el. bestemt saaledes, m. *acc. c. inf.*, *id.* 2, 180; τὸ ἐπιβάλλον μέρος, den tilfaldende el. tilkommende Deel, *Dem. p.* 312; — 3) *in med.* o. *pass.*, - *a) c. gen.*, kaster mig paa el. over noget, ἐνάρων, over Byttet, *Il.* 6, 68; df. attraaer ivrigen; ὅσοι γε τοῦ εὖ ζῆν ἐπιβάλλονται, *Aristot.*; - *b) c. dat.*, lægger mig efter noget, giver mig af med noget, *ex.* βοῶν δ' ἐπιβάλλεν ἐχέτλῃ, *poët.*; - *c) c. acc.*, α) foretager mig, μέγα ἔργον; ligel. *c. inf.*, *ex.* ἐπιβάλλεσθαι-λύειν τοὺς ὅρκους *Dem.*; β) iforer mig, kaster om mig; ἐπιβεβλημένος σινδόνα, iført; ἐπιβεβλημένοι τοξόται, som ere færdige til at skyde, el. som have lagt Pilen paa Strængen, *Xen.*; γ) paadrager mig, αὐθαίρετον δουλείαν, *Thuc.* 6, 40.

ἐπίβᾰλος, ὁ, den næstsidste Finger. — ἐπιβαπτίζω, *frequent.* af - ἐπι-βάπτω, *f.* ψω, dypper el. dukker ned deri. — ἐπιβαρέω, s. adv. ἐπι-βᾰρύνω [ῡ], betynger, overlæsser; *transl.*, falder besværlig, overvælder. — ἐπιβασία, ἡ, o. ἐπίβᾰσις, ἡ, alm. Handlingen ἐπιβαίνειν, Betræden el. at betræde; Bestigen el. at bestige; Gaaen el. Gang derhen, dertil, fremad, videre; ogs. Adgang, Tilgang, Grund, Anledning, Angreb; ἐπίβασιν ἐς αὐτὸν ποιεύμενος, *Herod.* 6, 61, *init.* — ἐπι-βάσκω, *poët.* som ἐπιβαίνω Bem. 2, alene *Il.* 2, 234, κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, at føre dem i Fordærvelse. — ἐπι-βαστάζω, *irr.*, *f.* άσω [ᾰ], bærer derpaa; 2) veier i Haanden; df. undersøger, prøver.

ἐπι-βᾰτεύω, 1) *absol.*, er en ἐπιβάτης, Passager, Sosoldat, *Herod.*; ogs. ἐπιβατεύειν ἐπὶ τῶν νεῶν, *id.*, *ex.* 7, 181; - 2) *a) c. gen.*, bestiger, betræder, γῆς; ogs. anfalder; *transl.*, støtter mig derpaa, tilegner mig; ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος, Smerdis's Navn, *Herod.* 3, 63, jf. *ib.* 67; *b) c. acc.*, at bespringe. — *ἐπιβατήριος, 2, hørende til en Indstigen el. Bestigen; τὰ ἐπιβατήρια, *sc.* ἱερά, Offer ved en Indskibning; — ἐπιβάτης, ου, ὁ, egentl. som gaaer ombord, Passager; bes. en Sosoldat, jf. *Herod.* 9, 32; ἐπιβάται τῶν νεῶν, *Thuc.* 6, 43; df. - ἐπιβατικός, 3, hørende til en ἐπιβάτης; τὸ ἐπιβατικόν, Skibsmandskabet; o. — ἐπιβατός, 3, betraadt, bestegen; til at bestige; tilgængelig; - (af ἐπιβαίνω).

ἐπίβδα, ἡ, Dagen efter Festen el. Brylluppet; bes. Dagen efter Apaturierne; sild. ogs. Nytaarsdag; som Ordsprog, τραχεῖαν (ἕρπειν) πρὸς ἐπίβδαν, at ile imod slemme Efterveer, at paadrage sig svare Lidelser, *Pind. Pyth.* 4, 249. — ἐπι-βδάλλω, malker dertil, derefter. — ἐπι-βεβαιόω, befæster, bekræfter, forsikkrer dertil. — ἐπιβήμεναι, *ep. f.* ἐπιβῆναι, *inf. aor.* 2 til ἐπιβαίνω, *Il.* — ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, som bestiger, ἵππων, Stridsvognen, *Od.* 18, 263; oftere ἐπιβ. νεῶν, = ἐπιβάτης; 2) συῶν ἐπιβήτωρ - κάπρος, en Orne, *Od.*; ταῦροι ἐπιβ., Tyre til Avling, *Theocr.*; 3) alm. som stiger i Veiret, som hæver sig, *Nonn.* — ἐπι-βιβάζω, *f.* άσω [ᾰ], lader bestige el. lader bespringe. — ἐπι-βιβρώσκω, *irr.*, *fut.* ἐπιβρώσω, spiser dertil, derhos. — ἐπι-βιόω, *irr.*, *f.* -βιώσομαι, τινί, ex - ἐπίβιος, 2, (βίος), som lever derefter; som overlever.

ἐπιβλᾰβής, 2, skadelig, fordærvelig; af — ἐπι-βλάπτω, *f.* ψω, skader dertil el. desuden, *Thuc.* 8, 109. — ἐπ-βλαστάνω, *irr.*, *f.* -στήσω, spirer el. voxer dertil, derefter, ogs. derpaa, derved; - en saadan Voxen el. Vært, ἐπιβλάστησις, ἡ; - hørende dertil, ἐπιβλαστικός, 3. — ἐπι-βλασφημέω, skielder endnu dertil, derhos, derover. — ἐπι-βλέπω, *f.* ψω, seer derpaa, beseer, τινί, *s.* τινός, ogs. τὶ, o. ἐπί τι. — ἐπιβλεφαρίδιος, 2, som befinder sig paa - ἐπι-βλεφαρίς, ίδος, ἡ, Dienlaaget. — ἐπίβλεψις, ἡ, (-βλέπω), Seen el. at see derpaa, Beseen. — *ἐπίβλημα, τό, det derover, derpaa Kastede, Lagte, Satte; bes. omkastet Klædning el. Kappe; paasat Plet, Prydelse, Tegn el. Mærke; Tilsætning; Laag; — ἐπιβλής, ῆτος, ὁ, en derfor sat Slaa el. Biælke, *Il.*; 2) som *adject.*, = flgd.; o. — ἐπίβλητος, 2, som er kastet el.

ſat derpaa; tilſat, tilføiet; tilkommen; - (af ἐπιβάλλω). — ἐπι-βλύζω, vælder el. ſtrømmer dertil; df. — ἐπιβλύξ, *adv.*, tilſtrømmende, rigeligen, i Overflodighed.

ἐπι-βοάω, *f.* -βοήσω, *jon. in med.* o. *ctr.* βώσομαι, 1) *c. dat.*, kalder høit el. raaber paa nogen; 2) *c. acc.*, *a)* udraaber, udſkriger; df. *pass.*, ἐπιβοώμενος, ſom ἐπιβόητος, udraabt, udſkregen, *Thuc.* 6, 16; *b) in med.*, kalder til Hielp, *Herod.*, men θεούς, anraaber Guderne. — ἐπιβοή, ἡ, = ἐπιβόησις, *Diog. L.* — ἐπιβοήθεια, ἡ, Kommen el. at komme til Hielp; 2) Hielpetropper, Reſerve, *Xen. Cyr.* 5, 4, 43; af — ἐπι-βοηθέω, kommer til Hielp, τινί, *Herod.* — ἐπιβόημα, τό, Tilraab; — ἐπιβόησις, ἡ, Tilraaben, Tilſkrigen; o. — ἐπιβόητος, 2, udſkregen, udraabt, *Thuc. l. c.*; (af ἐπιβοάω). — ἐπιβύθριος, 2, (βόθρος), paa el. over en Grube.

ἐπιβόλαιον, τό, (-βάλλω), hvad man kaſter om ſig, en Kaabe el. Kappe. — ἐπιβολή, ἡ, 1) Handlingen ἐπιβάλλειν, Kaſten el. at kaſte, lægge derpaa, derover; at tilføie, tilſætte; at paatrykke, *ex.* et Segl; at paalægge, *ex.* Bøder; at begynde, foretage, angribe; at iagttage, o. ſ. v.; df. — 2) *a)* Omſlag, Indhylling, Bedækning, ἱματίων καὶ σινδόνων, *Thuc.*; *b)* det Tilføiede, Tillæg, Bidrag; *c)* Paalæg, Afgift, beſ. paalagt Straf, Bøder, *Dem. p.* 572; *d)* Forehavende, Plan, Anſlag, (i hvilken Bem. det undert. omvexles m. ἐπιβουλή, *ex. Thuc.* 1, 93, *Xen. Hell.* 1, 7, 2); *e)* Anfald, Angreb, χειρῶν σιδηρῶν, dermed, *Thuc.* — ἐπίβολος, 2, = ἐπήβολος.

ἐπι-βομβέω, bruſer el. larmer dertil. — ἐπιβόσκησις, ἡ, Afgræsſen; o. — ἐπιβοσκίς, ίδος, ἡ, Inſecternes Suerør; af — ἐπι-βόσκω, *irr.*, *f.* -βοσκήσω, driver Hiorden el. lader den græsſe derpaa; *in med.*, om Hiorden, at græsſe derpaa; alm. at afæde, at fortære. — ἐπιβουκόλος, ὁ, ſom βουκόλος, Qvæghyrde; i *Od.* ſædv. pleonaſtiſk βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ; (efter nogle, Overhyrde). — ἐπιβούλευμα, τό, *Thuc.*, o. ἐπιβούλευσις, ἡ, Efterſtræbelſe, Efterſtræben; — ἐπιβουλευτής, οῦ, ὁ, ſom efterſtræber el. belurer; o. — ἐπιβουλευτός, 3, ſom er udſat for Efterſtræbelſer; (af flgd.).

ἐπι-βουλεύω, har i Sinde, har til Henſigt, beſ. at ſkade, o. dl., *c. inf.*, *ex. Herod.* 1, 24; ligel. ἐπεβούλευέ με διαβάλλειν πρὸς ὑμᾶς, *Xen.*; ſield. *c. acc.*, *ex.* οὐ γὰρ ἂν τὸν ἔκπλουν ἐπιβουλεῦσαι, ellers havde de ikke tænkt derpaa, *Thuc.* 7, 51; - *b)* ἐπιβουλεύειν τινί, at efterſtræbe nogen, *Xen.*; ἐπιβουλεύειν θάνατόν τινι, at ſøge at ombringe nogen ved Liſt, *Herod.*; men ἐπιβουλεύειν πρήγμασι μεγάλοισι, at have ſtore Planer, *id.* 3, 122; *pass.*, blive efterſtræbt, *ex. Xen. Cyr.* 5, 4, 34, hvor *fut. med.* m. *pass.* Bem.; - *c) absol.*, betænker, overtænker, ὕπνος, *ib.* 1, 4, 3. — ἐπιβουλή, ἡ, Forehavende, Anſlag imod nogen, Liſt, Efterſtræbelſe; ἐξ ἐπιβουλῆς, liſtigen, fra et Baghold, *Thuc.*; — ἐπιβουλία, ἡ, = frgd., *Pind.*; o. — ἐπίβουλος, 2, *adv.* -λως, efterſtræbende, underfundig; (af βουλή).

ἐπι-βραδύνω, udſætter, opholder derhos; dvæler el. noler derhos. — ἐπιβρἄχεῖν, *inf. aor.* 2 til *inus.* ἐπιβράσσω, at larme el. raſle dertil. — ἐπίβρἄχυ, *adv.*, f. ἐπὶ βραχύ, paa kort Tid. — ἐπίβρεγμα, τό, (-βρέχω), vaadt Omſlag. — ἐπι-βρέμω, bruſer derimod; (πῦρ) ἐπιβρέμει ἴς ἀνέμοιο, oppuſter knitrende, *Il.*; 2) larmer deri, dermed, *ex.* οὔασι ἠχὴ ἐπιβρέμει, ſuſer i Ørene, *poët.* — ἐπιβρῑθής, 2, ſom kaſter ſig med ſtor Tyngde el. Heftighed derpaa, *Æsch.*; af — ἐπι-βρίθω [ῑ], *f.* ίσω, falder tungt el. med Vægt derpaa; ὄλβος - ἐπιβρίσαις, *Pind. Pyth.* 3, 190; ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος, nedſtyrter, *Il.*; men *Od.* 24, 344, Ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν, naar Grøden mægtigen nedſtiger, (men efter *Eust.* f. ἐπιβαρύνειαν τοὺς καρπούς, giøre dem tunge el. modne); Μᾶλλον ἐπέβρισαν, de anfaldt el. angreb endnu heftigere, *Il.* 12, 414. — ἐπιβρῑμάομαι, vredes paa nogen, τινί, *Call.*

ἐπι-βρομέω, brummer, larmer, bruſer, brøler dertil, derved; *pass.*, ἐπιβρομέονται ἀκουαί, Ørene ſuſe deraf, el. det ſuſer i Ørene, *poët.* — ἐπι-βροντάω, tordner dertil, derved; df. — ἐπιβρόντητος, 2, ſom ἐμβρόντητος, lynſlagen, forfærdet, *Soph.* — ἐπιβροχή, ἡ, (-βρέχω), Væden, Befugten. — ἐπι-βρύκω [ῡ], *f.* ξω, bider ſammen, ὀδόντας, ſkærer Tænder. — ἐπιβρῡχάομαι, o. ἐπιβρύχω, brøler dertil. — ἐπι-βρύω, ſpruder el. flyder over; om Blomſter, at fremſpringe, *Theocr.* — ἐπι-βρωμάομαι, brøler dertil, *Call.*

ἐπι-βῠθίζω, ſætter under Vand. — ἐπιβύστρα, ἡ, Fylding; af — ἐπι-βύω [υ *anc.*], *f.* ύσω [ῡ], tilſtopper, forſtopper. — ἐπιβωθέω, *jon. ctr.* f. ἐπιβοηθέω. — *ἐπιβωμίζω, lægger paa Altaret; — ἐπιβώμιος, 2, ved el. paa Altaret, hørende dertil; αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν, at bringe dem Offere, *Theocr.* 16, 26; df. - ἐπιβω-

μιοστατέω, (ἵστημι), ſtiller ved Altaret, *Eur.*; o. — ἐπιβωμίτης, ου, ὁ, = ἐπιβώμιος; - (af βωμός). — ἐπιβώσομαι, *jon. ctr.* f. ἐπιβοήσομαι. — ἐπιβωτρέω, *jon.* o. *dor.* f. ἐπιβοάω. — ἐπίβωτος, 2, *jon. ctr.* f. ἐπιβόητος. — ἐπιβώτωρ, ſom βώτωρ, βώτης, Hyrde, *Hom.*; jf. ἐπιβουκόλος.

ἐπίγαιος, 2, (γῆ), paa el. over Jorden; df. — ἐπιγαιόω, gior til Jord. — ἐπιγαμβρεία, o. -γαμβρία, ἡ, Svogerſkab; af — ἐπι-γαμβρεύω, ſtifter Svogerſkab; 2) *intr.*, er beſvogret. — ἐπι-γᾰμέω, *irr.*, *f.* έσω, gifter mig andengang, πόσιν, med den anden Mand; 2) indbringer ved Ægteſkab, παισὶ μητρυιάν; df. — ἐπιγαμία, ἡ, andet Ægteſkab; 2) gienſidige Ægteſkaber imellem tvende Staters Borgere; ἐπιγαμίαν διδόναι δήμῳ τινί, *Dem. p.* 256; jf. ἐπεργασία; ogſ. alm. gienſidigt Ægteſkab, *Xen. Cyr.* 1, 5, 3. — ἐπι-γαμήλιος, 2, hørende til et Bryllup. — ἐπίγᾰμος, 2, (γάμος), giftefærdig, *Herod.* — ἐπι-γᾰνόω, gior glindſende. — ἐπι-γάνυμαι, fryder mig derover, *c. dat.* — ἐπιγάστριος, 2, (γαστήρ), paa el. ovenfor Bugen el. Maven; τὸ ἐπιγάστριον, Stedet fra Bryſtet til Navlen; 2) *transl.*, hengiven til Bugens Lyſter. — ἐπι-γαυρόω, gior ſtolt el. overmodig; *in med.*, glæder mig el. gior mig til deraf, *c. dat.*, *Xen.*

ἐπιγδουπέω, *ep.* f. ἐπιδουπέω; m. Tmeſis, ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν, *Il.* 11, 45. — ἐπιγεΐζω, er paa Jorden; o. — ἐπιγειόκαυλος, 2, (καυλός), hvis Stilk gaaer hen ad Jorden; af — ἐπίγειος, 2, (γέα, γῆ), paa el. ved Jorden, lav; 2) τὸ ἐπίγειον, Toug, hvormed Skibet befæſtes til Landjorden; df. — ἐπιγειόφυλλος, 2, (φύλλον), hvis Blade ligge paa Jorden; — ἐπι-γελάω, *f.* άσω, leer dertil, derover, *Xen.*; tilleer el. tilſmiler nogen, τινί. — ἐπιγένημα, τό, ſom ſkeer el. er ſkeet derpaa, derefter; o. — ἐπιγενής, 2, = ἐπίγονος; (af ἐπιγενέσθαι, -γίγνομαι). —

ἐπι-γεννάω, *f.* ήσω, avler, frembringer, lader opvore dertil el. derefter; df. — ἐπι-γέννημα, τό, det dertil el. derefter Avlede, Opvorne, Tilkomne; alm. hvad der er en Følge el. Product af det Foregaaende, ſild.; - hørende dertil, ἐπιγεννηματικός, 3. — ἐπι-γεραίρω; ærer el. belønner, τὸν καλόν τι ποιοῦντα, *Xen.* — ἐπι-γεύομαι, ſmager derpaa. — ἐπι-γηθέω, *irr.*, *pf.* -γέγηθα, glæder mig derover; derved, *c. dat.*, *Æsch.*; — ἐπι-γηράσκω, *f.* άσομαι, ældes derpaa, derefter.

ἐπι-γίγνομαι, *irr.*, ogſ. -γίνομαι, *f.* -γενήσομαι, *aor.* ἐπεγενόμην; - bliver til, opſtaaer, fødes derefter; følger derpaa, kommer derefter; ἀντὶ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι - ἐπιγενήσονται, *Xen.*; df. οἱ ἐπιγιγνόμενοι, Efterkommerne, *Thuc.* 2, 44; beſ. om Aarstiderne, *ex. Il.* 6, 148, o. om Veiret, *ex.* πνεῦμα, ὕδωρ ἐπιγενόμενον, en opſtaaen Storm, Regnſkyl; *b)* kommer dertil el. ind paa nogen, anfalder; τεταραγμένοις ἐπιγενόμενοι, *Thuc.* 4, 25, *extr.*; ogſ. om en Sygdom, at paakomme nogen, τινί, *ex. Dem. p.* 946.

ἐπιγιγνώσκω, *irr.*, ogſ. -γινώσκω, *f.* -γνώσομαι, *aor.* 2 ἐπέγνων, *pf.* -έγνωκα, ſeer dertil el. derpaa, er Tilſkuer derved, *c. acc.*, *ex.* ἵνα - ἐπιγνώωσι (f. ἐπιγνῶσι) Μαρναμένους, *Od.* 18, 30; ſield. *c. gen.*, *ex. Pind. Pyth.* 4, 498; - *b)* erkiender, kiender igien, *Od.* 24, 217; lærer at kiende, erfarer, bemærker, *att.* ſædv. m. *acc.* o. *part.*, *ex.* ὅσους ἐπέγνωσαν τῶν ἐχθρῶν ὄντας, *Xen. Hell.* 5, 4, 12; udfinder, udtænker, *Thuc.* 1, 70, hvor ἐπιγνῶναι μηδέν modſættes ἐπινοῆσαι; - *c)* fælder en Kiendelſe el. Dom; tilkiender, tildømmer; alm. gior en Slutning deraf; beſlutter; - *d)* ſild., agter, ærer, τινά τινος.

ἐπι-γλισχραίνω, gior endnu dertil ſei el. ſlibrig. — ἐπι-γλίχομαι, attraaer el. begierer endnu dertil. — ἐπι-γλυκαίνω, forſøder endnu dertil; *in pass.*, bliver endnu mere ſød. — ἐπιγλωσσάω, men ſædv. alene *in med.* ἐπιγλωσσάομαι, ττάομαι, udſtøder onde Ord, τινός, imod nogen; καὶ ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός, ſligt vover du at ſige imod Z., *Æsch. Prom.* 927; μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακά, *id. Choëph.* 1044; o. — ἐπιγλωσσίς, -ττίς, ίδος, ἡ, Klap over Luftrøret; (af γλῶσσα). — ἐπίγναμπτος, 2, indbøiet, ombøiet, *Hom. Ven.*; af — ἐπι-γνάμπτω, *f.* ψω, bøier ind el. omkring, krummer, δόρυ, *Il.*; *b)* *transl.*, bøier, bevæger, rører, νόον ἐσθλῶν, de Ædles Sind, virker derpaa, *ib.* 9, 510; jf. 2, 14; men ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ, f. *med.*, betvingende ſit Hierte, *ib.* 1, 569. — ἐπιγνάπτω, *f.* ψω, opvalker el. renſer og opkradſer paa ny; ἑαυτὸν ἐπιγνάψας, ſom ret har pyntet ſig, *Luc.*; df. — ἐπίγναφος, 2, ſom er opvalket el. opkradſet paa ny; ὁ ἐπίγναφος, en ſaadan Klædning; jf. δευτερουργός.

ἐπίγνοια, ἡ, *att.* f. ἐπίνοια. — ἐπιγνοίη, 3 *sing. opt. aor.* 2 til ἐπιγιγνώσκω, *Od.* — ἐπιγνώμη, ἡ, = ἐπίγνωσις. — ἐπιγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (γνώμη), ſom fælder en Kiendelſe, Voldgiftsmand, τῆς τιμῆς τοῦ παιδός, ſom beſtemmer Slavens Værdi, *Dem. p.* 978; 2) eftergivende, overbærende, τινί, imod nogen; alm. forſtandig, ſindig. — ἐπι-

γνωρίζω, viser, tilkiendegiver, *Xen.* — ἐπίγνωσις, ἡ, Gienkienden, Erkienden, Erkiendelse; Kundskab, Videnskab; v. — ἐπίγνωστος, 2, erkiendt; (af ἐπιγιγνώσκω). — ἐπιγνώωσι, *ep.* f. ἐπιγνῶσι, 3 *pl. conj. aor.* 2 til ἐπιγιγνώσκω, *Od.*

ἐπι-γογγύζω, murrer dertil. — ἐπιγονατίς, ίδος, ἡ, (γόνυ), Knæskive; 2) Kiortel, som gaaer til Knæerne. — ἐπιγόνειον, τό, et musikalsk Instrument med 40 Strænge; (efter Opfinderen Epigones). — ἐπιγονή, ἡ, Tilvært, Afkom, Yngel, om Mennesker og Dyr; v. — ἐπίγονος, 2, som er avlet el. fodt derefter, *agnatus*; fodt i det andet Ægteskab; *in pl.*, Efterkommere; bes. hede Ἐπίγονοι, Sønnerne af de i den første thebanske Krig faldne Hærførere. — ἐπιγουνατίς, ἡ, *jon.* f. ἐπιγονατίς. — ἐπιγουνίδιος, 2, som er sat paa Knæerne; ἐπιγουνίδιον κατθηκάμεναι βρέφος, *Pind. Pyth.* 9, 107; af — ἐπιγουνίς, ίδος, ἡ, (γόνυ, γούνυ), Knæskiven; 2) Knæet; 3) den Deel ovenfor Knæet, Laaret, Lenden; μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, en stærk el. fed Lend kunde han lægge sig til, *Od.* 17, 225, jf. 18, 74.

*ἐπιγραβδήν, *adv.*, ridsende el. streifende derpaa, *Il.*; — ἐπίγραμμα, τό, *dim.* -γραμμάτιον, τό, Paaskrift, Indskrift, bes. paa Tempelgaver, Gravminder, o. dl., o. sædv. affattet i Distichet el. elegiske Vers; df alm. en i Distichet indklædt sindrig Tanke el. Bemærkning, et Epigram; — som skriver el. forfærdiger saadanne Indskrifter el. Epigrammer, ἐπιγραμματογράφος, o. -ποιός, 2; — at skrive saadanne, ἐπιγραμματίζειν, τινά, paa el. over nogen; — ἐπιγραφεύς, έως, ὁ, en Opskriver; bes. i Athenen, som ved Formuevurderingen opskrev de giorte Angivelser. o. — ἐπιγραφή, ἡ, Paaskrift, Indskrift; Titelen paa en Bog; Embedstitel; — *b)* tomt Navn, Paaskud, Foregivende, det ydre Skin, o. dl.; — *c)* den ved Formuevurderingen giorte Angivelse; den derefter beregnede Krigsskat; ogs. frivilligt Bidrag til det Offentlige; — (af flgd.).

ἐπι-γράφω, *f.* ψω, oprindel. kradser, ridser, streifer paa Overfladen; df. saarer let, χρόα φωτός, *Il.*, ogs. τινὰ ταρσόν, nogen i Fodbladet, *ib.*; (κλῆρον) ἐπιγράψας, som har ridset et Mærke derpaa, jf. *Il.* 7, 187; — 2) forsyner med en Overskrift, en Titel, o. A., giver et Navn; *pass.*, ἐπιγεγραμμένος, forsynet med en Overskrift; som fører et Navn, ogs. *c. acc.*, *ex.* Πυθαγόραν, efter P.; — 3) opskriver, bes. i Athenen, optegner Borgernes Navn og Formue, for derefter at bestemme enhvers Bidrag til det Offentlige; *in med.*, at opgive el. angive sin Formue, jf. Bem. 5; — 4) tilskriver, tilregner, τὴν τύχην τοῖς ἐπιβαίνουσι, tilskriver Lykken Udfaldet; — 5) *in med.*, tilskriver mig, tilegner mig, διδάσκαλον, angiver for min Lærer, Ὅμηρον, beraaber mig paa H.; αὐτῷ ἐπιστάτην ἐπιγράψασθαι, at angive nogen og at lade ham indskrive som sin Patron, *Ar.* — ἐπίγρυπος, 2, (γρυπός), noget indbøiet el. krum, bes. om Næsen. — ἐπίγυια, τά, *Polyb.*, o. ἐπίγυον, τό, (γυῖα), = ἐπίγειον. — ἐπι-γυμνάζω, øver endnu dertil el. derhos.

ἐπι-δαίομαι, tildeler, meddeler; o. — ἐπιδαίσιος, 2, tildeelt, bes. ved Arv; (af δαίω, deler). — ἐπιδαιτρον, τό, (δαιτρόν), hvad der spises efter Maaltidet. — ἐπι-δάκνω, *irr.*, *f.* -δήξω, bider derpaa, deri; df. — ἐπιδακνώδης, 2, (εἶδος), af et bidende Slags, noget bidsk. — ἐπι-δακρύω, *f.* ύσω [ῡ], græder derover, derved. — ἐπίδᾱμος, 2, *dor.* f. ἐπίδημος. — ἐπι-δανείζω, udlaaner paa anden Prioritæt; *in med.*, laaner el. optager Laan derpaa. — ἐπι-δαψιλεύομαι, yder dertil, desuden, rigeligen el. gavmildt, τινί τι; *Herod.*; men τοῖς φίλοις — τοῦ γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ, f. τι ἐκ τοῦ γέλ., *Xen. Cyr.* 2, 2, 15. — ἐπιδέδρομε, 3 *sing. pf.* 2 til ἐπιτρέχω. — ἐπιδεής, 2, (-δέομαι), trængende, manglende, εὐφροσύνης, *Xen.* — ἐπίδειγμα, τό, (-δείκνυμι), fremviist el. aflagt Prøve, *specimen*; alm. Beviis; τὸ μὴ θέλειν ἀδικεῖν, ἱκανὸν δικαιοσύνης ἐπίδειγμα, *Xen. M. S.* 4, 4, 12. — ἐπι-δείελος, 2, om Aftenen; bes. *neutr. pl.* ἐπιδείελα, som *adv.*, imod Aften, *Hes. Op.*, *ex.* 819.

ἐπι-δείκνυμι, o. -δεικνύω, *f.* -δείξω, opviser, foreviser, bes. et fuldendt Arbeide, Prøve paa en Færdighed el. Dygtighed, o. dl.; alm. stiller til Skue; ogs. indfører, præsenterer; — *b)* beviser, bes. for Retten, τινὰ ψευδόμενον; alm. viser at noget forholder sig saa el. saa; df. ogs. gior til noget, *ex.* — καὶ τοὺς ἄλλους ἐπιδεικνύς σοι οὕτω πειθομένους, *Xen. Cyr.* 2, 4, 6; sild. ogs. angiver; — *c) in med. c. acc.*, viser mig i el. ved noget, ῥώμην ψυχῆς, min Aandsstyrke, *Xen.*; λόγον τινὶ ἐπιδείξασθαι, at forelægge nogen Prøver paa sit Foredrag, *id.*; ogs. gior mig til, bærer til Skue, praler af el. med noget, τί; df. — ἐπιδεικτέον, *verbale*, man bør vise el. bevise, τὴν εὐψυχίαν, *Xen.*; o. — ἐπιδεικτιάω, *desid.*, vilde gierne vise mig.

ἐπιδεικτικός, 3, *adv.* -κῶς, (-δείκνυμι), som opviser, foreviser, stiller til Skue, praler, o. dl.; 2) *pass.*, hørende

el. skikket til at giøre Opsigt el. til at stilles til Skue; ἐπιδεικτικοὶ λόγοι, Monstertaler (af Rhetorer og Sophister, modsat Stats- el. Retstaler). — ἐπιδεῖν, *inf. aor.* 2 til *ind.* ἐπεῖδον, s. m. s. — ἐπίδειξις, ἡ, (-δείκνυμι), Opvisen, Forevisen; aflagt Prøve el. Beviis, bes. Prøve paa nogens Veltalenhed, *ex. Thuc.* 3, 42; men *ib.* 16, forstilt Angreb, Demonstration; εἰς ἐπίδειξιν, for et Skins Skyld, ikke alvorligen; ἐπιδείξεις λαμβάνειν, at anstille en Examen, *Plut.*, men ἐπίδειξιν ἐπιδεικνύναι *s.* ποιεῖσθαι, at aflægge en Prøve.

ἐπι-δειπνέω, spiser derefter el. ovenpaa Maden. — ἐπιδείπνιος, 2, hørende til, brugelig ved el. efter Maaltidet; v. — ἐπιδειπνίς, ίδος, ἡ, hvad der spises efter Maaltidet, Desert; (af δεῖπνον). — ἐπι-δέκατος, 3, som indeholder et vist Tal og dertil en Tiendedeel deraf el. $\frac{11}{10}$, *ex.* 55, jf. ἐπίτριτος; 2) som bestaaer af en Tiendedeel, *Xen. Hell.* 1, 7, 10, *Dem. p.* 1074. — ἐπιδεκτικός, 3, som antager, optager, modtager; som forventer; v. — ἐπιδέκτωρ, ορος, ὁ, som har Modtagelighed for noget, τινός; (af ἐπιδέχομαι). — ἐπι-δελεάζω, lægger Mading el. Lokkemad derpaa. — ἐπιδέμνιος, 2, (δέμνιον), paa el. i Sengen. — ἐπι-δέμω, *irr.*, bygger derpaa, derover; tilbygger. — ἐπιδένδριος, 2, (δένδρον), paa Træet.

ἐπιδέξιος, 2, *adv.* -ξίως, (δεξιός), til el. paa høire Side, vendt til Høire; h. *Hom. neutr. pl.* ἐπιδέξια som *adv.*, *ex.* Ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια, reiser Eder efter Ordenen imod den Høire (neml. som heldvarslende, jf. δεξιός), *Od.* 21, 141; df. ogs. om Varsler, heldbringende, jf. *Il.* 3, 253; ἐπιδέξια - χειρός, paa høire Side, *Pind. Pyth.* 6, 19; (derimod skrives adskilt, ἐπὶ δεξιά, som modsat ἐπ' ἀριστερά, *ex.* τὰ γὰρ ἐπὶ δεξιά, *sc.* χωρία, Egnen paa Høire, *Herod.* 6, 33); - 2) om Personer, fiin og dannet, omgængelig, behagelig; df. — ἐπιδεξιότης, ητος, ἡ, Fiinhed, Dannelse, Levemaade. — ἐπίδεξις, ἡ, *jon.* f. ἐπίδειξις, *Herod.* — ἐπι-δέομαι, *irr.*; *f.* -δεήσομαι, behøver endnu dertil, *c. gen.*, *Xen.*; ogs. alm. behøver.

ἐπι-δέρκομαι, beseer, beskuer; Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς - καί νυ τάδ' - ἐπιδέρκεται, *Hes. Op.* 266; df. — ἐπίδερκτος, 2, synlig. — ἐπιδερματίς, v. ἐπιδερμίς, ίδος, ἡ, (δέρμα), den ydre Hud; Svømmehind. — ἐπιδερρίς, ἡ, (δέρρις), = κλειτορίς. — ἐπίδεσις, ἡ, (-δέω, -δήσω), Binden el. at binde derover, derom; Forbinding; Bind. — ἐπιδεσμεύω, v. -δεσμέω, forbinder; af — ἐπίδεσμος, ὁ, (δεσμός), Bind (om et Saar el. til Forbinding); h. Lægerne ogs. ἐπίδεσμον v. ἐπίδεσμα, τό, v. ἐπιδεσμίς, ίδος, ἡ; *dim.* ἐπιδέσμιον, τό; df. — ἐπιδεσμοχαρής, 2, (χαίρω), som elsker Forbinding, *epith.* til Podagra, *Luc.* — ἐπιδεσπόζω, hersker derover, *c. gen.*, *Æsch.*

ἐπιδευής, 2, *jon. v. poët.* f. ἐπιδεής, *a)* som behøver el. trænger til noget, τινός, *Hom.*; τῶν πάντων ἐπιδευέες, *Herod.* 4, 130; *b)* mangelfuld el. hvori der mangler noget, *Il.* 19, 180; *c)* som staaer tilbage for nogen, βίης - Ὀδυσῆος, for Odysseus i Kraft, *Od.* 21, 253; ogs. *absol.*, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν, vi vare altfor svage, *ib.* 24, 171; af — ἐπιδεύομαι, *f.* -δευήσομαι, *poët.* f. ἐπιδέομαι, behøver, savner, har Mangel paa noget, τινός; Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, *Il.* 2, 229; 2) er ringere, svagere, ligger under, *c. gen. personæ v. rei*, *ex.* μάχης, i Kampen, ἀνδρῶν, for Mændene, *Hom.*; οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπιδευέετ' Ἀχαιῶν, stod ingenlunde tilbage for Ach. i Kampen, *Il.* 24, 385. — ἐπιδεύω, *f.* -δεύσω, befugter, væder.

ἐπι-δέχομαι, optager el. antager endnu dertil, *Herod.* 8, 75; 2) overtager, paatager mig; 3) tillader, foranlediger; τοῦτ' ἤδη παῦσαν ἐπιδέχεται κατηγορίαν, *Dem. p.* 139. — ἐπι-δέω, *irr.*, *f.* -δήσω, binder derpaa, forbinder. — ἐπιδέω, *irr.*, *f.* -δεήσω, = ἐπιδέομαι, *c. gen.*, *Herod.* 7, 28. — ἐπιδεῶς, *adv.* af ἐπιδεής. — ἐπίδηλος, 2, *adv.* -δήλως, (δῆλος), tydelig deri, derved, ved sig selv; udmærket, *Xen.*; 2) lignende, τινί, *Ar.* — ἐπιδημεύω, dvæler el. opholder mig iblandt Folket, *Od.* 16, 28; alm. *poët.* f. flgd. — ἐπιδημέω, (ἐπίδημος), er el. befinder mig i Landet el. hiemme, *oppon.* ἀποδημέω, *Xen.*; ogs. at være gængs el. almindeligen udbredt paa et Sted, *ex.* om en Skik, om Sygdom, o. dl.; - 2) kommer hiem, ἐκ τῆς ἀποδημίας, *Dem.* - 3) kommer som Fremmed til et Sted, εἴς τι; opholder mig som Fremmed paa et Sted, *ex. Xen. M. S.* 1, 2, 61.

ἐπιδήμησις, ἡ, Ophold i Hiemmet; 2) Ankomst til Hiemmet; 3) en Reisendes Ankomst til el. Ophold paa et Sted; v. — ἐπιδημητικός, 3, som bliver hiemme; indenlandsk; (af ἐπιδημέω). — ἐπιδημία, ἡ, = ἐπιδήμησις; af — ἐπιδήμιος, 2, ogs. ἐπίδημος, 2, (δῆμος), som er tilstede iblandt Folket el. i Hiemmet, *Hom.*; πόλεμος ἐπιδήμιος, Borgerkrig, *id.*; 2) udbredt el. gængs iblandt et Folk; bes. om en Sygdom, som udstrækker sig over hele Landet, epidemisk; 3) der som Fremmed kommer til el. opholder sig paa et Sted. — ἐπι-δημιουρ-

γέω, fuldender et Arbeide, lægger den sidste Haand derpaa. — ἐπιδημιουργοί, οἱ, (δημιουργός), Øvrighedspersoner, som de doriske Moderstater aarligen sendte til deres Colonier, jf. *Thuc.* 1, 56. — ἐπίδημος, 2, see u. ἐπιδήμιος. — ἐπιδήν, v. ἐπιδηρόν, *adv.*, f. ἐπὶ δήν, ἐπὶ δηρόν, for el. paa lang Tid, længe.

ἐπι-διαβαίνω, *irr.*, sætter el. drager over efter en anden el. derefter, *Herod.*; 2) sætter over imod nogen (der vil hindre det), *Polyb.* — ἐπι-διαγιγνώσκω, *irr.*, *f.* -γνώσομαι, overveier, prover, afgiør derefter el. paa ny, *Herod.* 1, 133, *extr.* — ἐπι-διαθήκη, ἡ, Tillæg til et Testamente, Codicil; jf. ogs. ἐπιδιατίθημι. — ἐπι-διαιρέω, *irr.*, deler endnu dertil, tilføier deelviis; uddeler endnu dertil el. frivilligen; *in med.*, derefter at dele imellem sig, *Herod.* 1, 150. — ἐπι-διαίτησις, ἡ, Leveorden for den folgende Tid. — ἐπιδιάκειμαι, *inf.* -κεῖσθαι, (κεῖμαι, *irr.*), befinder mig deri, derved. — ἐπι-διακινδῡνεύω, er i Fare derved; lader det komme an derpaa. — ἐπι-διακρίνω [ῑ], adskiller, afgiør, paadømmer derpaa el. derefter.

ἐπι-διαλάμπω, skinner igiennem ovenfra. — ἐπι-διαμένω, *irr.*, bliver el. forbliver fremdeles derved; df. — ἐπιδιαμονή, ἡ, fortsat Vedbliven. — ἐπιδιανέμω, *irr.*, fordeler endnu dertil el. derefter. — ἐπι-διανοέω, *irr.*, betænker tillige derved, desuden, derefter, ogs. *in med.* — ἐπι-διαπέμπω, udsender, bortsender endnu dertil el. derefter. — ἐπι-διαπλέω, *irr.*, seiler el. sætter over dertil, derefter. — ἐπι-διαπρίω [ῑ], giennemsaver dertil. — ἐπι-διαῤῥήγνυμι, *irr.*, *f.* -ῥήξω, sønderriver dertil el. derover; *in pass.*, brister el. sprækker derefter, *Ar.*

ἐπιδιασᾰφέω, (σαφής), forklarer nøie, giør endnu tydeligere, *Polyb.* — ἐπι-διασκευάζω, giennemseer og retter endnu engang; om Bøger, foranstalter en ny Udgave deraf; - denne Handling, ἐπιδιασκεύασις, ἡ. — ἐπι-διασύρω [ῡ], giennemtrækker el. udspotter endnu dertil. — ἐπιδιατάσσομαι, (τάσσω), anordner endnu dertil. — ἐπι-διατείνω, *irr.*, udstrækker derhen; 2) *intr.*, at naae el. at strække sig derhen. — ἐπι-διατίθημι, ordner dertil, lader følge derpaa; *in med.*, ἀργύριον ἐπιδιατίθεσθαι, at nedlægge el. deponere Penge som Pant; - denne Handling, ἐπιδιαθήκη, ἡ. — ἐπι-διατρίβω [ρῑ], dvæler derved. — ἐπι-διαφθείρω, fordærver el. ødelægger endnu dertil.

ἐπι-διδάσκω, *irr.*, *f.* ξω, underviser endnu dertil el. derefter. — ἐπιδιδυμίς, ἡ, (δίδυμος), Bitestikel. — ἐπιδιδύσκω, = ἐπιδύω. — ἐπι-δίδωμι, *f.* ἐπιδώσω, giver endnu dertil el. desuden, τινί τι, *Il.*, bes. som Medgift el. Udstyr, *ib.* 9, 148; ogs. ἐπιδιδόναι τοῦ ἑαυτοῦ μέρους, at meddele af sin Andeel, *Xen.*; *in med.*, Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα, *sc.* μάρτυρας, vi ville kalde dem til Vidne, *Il.* 22, 254; - 2) i Athenen, giver el. bidrager frivilligen, bes. til det Offentlige, *Dem.*; - 3) ἐπιδιδόναι m. v. u. ἑαυτόν, at overgive sig dertil, ἡδοναῖς, til Fornøielser, εἰς τρυφήν, til Yppighed; - 4) at tiltage, voxe, trives, giøre Fremgang, ἐπὶ τὸ βέλτιον, *Xen.*, ogs. πρός τι; ὅσῳ ἐπεδίδου ἡ πόλις αὐτοῖς ἐπὶ τὸ μεῖζον, jo mægtigere den blev, *Thuc.* 8, 24; jf. 7, 8, *init.*, ogs. ἐπίδοσις.

ἐπι-διεξέρχομαι, v. ἐπι-διέρχομαι, *irr.*, giennemgaaer, fortæller, forklarer endnu dertil el. derefter. — ἐπιδιετής, 2, (ἔτος), sædv. som *adverb.* i Forbindelsen, οἱ ἐπιδιετὲς ἡβῶντες, som ere 2 Aar over deres ἥβη, altsaa 20 Aar gamle. — ἐπι-δίζημαι, *irr.*, undersøger endnu dertil, *Herod.* 1, 95, v. 5, 106; ogs. ἐπιδίζομαι, *Mosch.* — ἐπιδιηγέομαι, fortæller endnu dertil el. derefter; df. — ἐπιδιήγησις, ἡ, tilføiet Fortælling. — ἐπι-δικάζω, tilkiender, tildømmer, τινί τι, om Dommeren; - 2) *in med. c. gen.*, *a)* giør retlig Paastand, bes. τοῦ κλήρου, paa Arven; *b)* lader mig noget tilkiende, erholder noget tilkiendt af Retten; *c) transl.*, attraaer, eftertragter, τῆς ἀρετῆς, ogs. ἀνδρός, γυναικός; jf. ἐπίδικος; df. — ἐπιδικασία, ἡ, Proces om en Arv, ogs. m. tilføiet τοῦ κλήρου, *Dem.*; v. — ἐπιδικάσιμος, 2, hvorom man fører Proces; *transl.*, hvorfor man giør sig Umage; φίλοις ἐπιδικάσιμος, φοβερὸς ἐχθροῖς, *Luc.* — ἐπι-δικεῖν, *inf. aor. defect.*, df. δίκον φυλλ' ἔπι, *Pind. Pyth.* 9, 218.

ἐπίδῐκος, 2, (δίκη), = frgd.; ἐπιδίκου ὄντος τοῦ κλήρου, *Dem.*; ἡ ἐπίδικος, ogs. ἡ ἐπιδικαζομένη, rig Arving, om hvis Haand de nærmeste Slægtninger procedere; 2) ἑαυτὸν διδόναι ἐπίδικόν τινι, at underkaste sig nogens Kiendelse, *D. Hal.* — ἐπι-δίμοιρος, 2, som bestaaer af et Heelt og af tvende Dele. — ἐπι-δῑνέω, sild. ogs. -δινεύω, dreier el. svinger om i en Kreds, bes. for at udslynge, *ex. Il.* 3, 378; *in pass.* om Fuglene, at hvirvle sig i en Kreds, *Od.* 2, 151; - 2) *in med. transl.*, ἐμοὶ τόδε θυμὸς - Πόλλ' ἐπιδινεῖται, min Siel vender det hos sig, overlægger el. betænker det fra alle Sider, *Od.* 20, 218; jf. d. lat. *volvere animo.*

ἐπι-διορθόω, forbedrer derpaa, derefter; df. — ἐπιδιόρθωσις, ἡ, følgende el. sildigere Forbedring; - hørende dertil, ἐπιδιορθωτικός, 3. — ἐπιδιουρέω, = διουρέω ἐπὶ -. — ἐπιδιπλασιάζω, ogs. -διπλόω, o. -διπλοΐζω, fordobbler dertil; gientager dertil. — ἐπι-διστάζω, tvivler endnu dertil el. bagefter. — ἐπιδιφριάς, άδος, ἡ, som ἄντυξ, en fremstaaende Deel paa Vognsædet, *Il.* 10, 475; o. — ἐπιδίφριος, 2, som befinder sig paa Vognsædet el. Vognstolen, *Od.*; 2) τέχνη ἐπιδίφριος, 2, Vognmagerens Haandværk; ogs. siddende Haandværk, *ars sellularia.* — ἐπίδιχα, *adv.*, f. ἐπὶ δίχα. — ἐπιδίψιος, 2, = δίψιος. — ἐπιδιωγμός, ὁ, o. ἐπιδίωξις, ἡ, videre Forfølgelse; af — ἐπι-διώκω, forfølger videre el. længere.

ἐπι-διπλάζω, fordobbler dertil; 2) betænker fra alle Sider, *Ap. Rh.* — ἐπιδοκέω, betænker dertil. — ἐπίδομα, τό, (ἐπιδίδωμι), Tilgift; 2) frivillig Gave. — ἐπι-δομέω, bygger dertil, derpaa, derover. — ἐπι-δοξάζω, mener dertil, tænker dertil, underforstaaer. — ἐπίδοξος, 2, *adv.* -δόξως, (δόξα), om hvem man har en Mening el. Forestilling; ἐπίδοξος ποιήσων ogs. ποιήσειν, af hvem man venter el. frygter, at han vil giøre noget; πολλοὶ δὲ ἐπίδοξοι τωὐτὸ τοῦτο πείσεσθαι, det synes at ville gaae mange ligedan, *Herod.* 6, 12; κακὰ ἐπίδοξα, som man kan vente sig, *id.* 4, 11; - 2) i Anseelse, berømt, berømmelig; ἐπίδοξον κῦδος, *Pind.*

ἐπιδορατίς, ίδος, ἡ, (δόρυ), den øverste Spids af Landsen. — ἐπιδορπέω, o. -δορπίζομαι, spiser til Aften; — ἐπιδορπίδιος, o. -δόρπιος, 2, hørende til - Aftensmaden el. Deserten, ἐπιδορπίς, ἡ; o. — ἐπιδορπισμός, ὁ, at spise derefter, bes. Deserten; (af δόρπον, δορπίζω). — ἐπιδόσιμος, 2, som man giver dertil; 2) som man giver frivilligen el. af sit Eget; af — ἐπίδοσις, ἡ, (ἐπιδίδωμι), Tilgift; 2) frivillig Gave, bes. til det Offentlige; οἱ τὰς μεγάλας ἐπιδόσεις ἐπιδόντες, *Dem. p.* 285; 3) Eftergiven, Eftergivelse; 4) Tiltagelse, Tilvært, Fremskriden; ἐκ τοῦ Πλάτωνι πλησιάζειν τοσαύτην ἔλαβε ἐπίδοσιν, *Dem.*; 5) ivrigen at hengive sig til noget, flittigt Studium, *Dion. Hal.*

ἐπιδοτικός, 3, *adv.* -κῶς, (-δίδωμι), hørende til en frivillig Gave, tilbøielig til at giøre en saadan. — ἐπιδοῦναι, *inf. aor.* 2 til ἐπιδίδωμι. — ἐπιδουπέω, *irr.*, bruser, larmer dertil, derved, derpaa, derover. — ἐπιδοχή, ἡ, (-δέχομαι), sildigere Antagelse, πολιτείας, af en Statsforfatning; jf. *Thuc.* 6, 17. — ἐπιδραμεῖν, *inf. aor.* 2 til ἐπιτρέχω. — ἐπιδράσσομαι, ττομαι, *f.* ξομαι, (δράσσω), tager el. griber fat derpaa; tilriver el. tilegner mig, *c. gen.* — ἐπιδρέπομαι, (δρέπω), plukker dertil; *transl.*, nyder dertil. — ἐπιδρομάδην, *adv.*, = ἐπιτροχάδην; — ἐπιδρομή, ἡ, Tilløb, Anfald, Overfald; πρὸς τὸ μηδὲν ἐξ ἐπιδρομῆς παθεῖν, *Dem. p.* 559; 2) at giennemløbe, *ex.* et Skrift; alm. flygtig Behandling; ἐξ ἐπιδρομῆς εἰπεῖν, uforberedt, overfladisk; o. — ἐπιδρομία, ἡ, = ἐπιδρομή, Bem. 1, *Ap. Rh.*; (af ἐπιδραμεῖν).

ἐπίδρομος, 2, (-δραμεῖν), tilgængelig; til at angribe, τεῖχος, som kan bestormes, *Il.*; men τεῖχος ἅρμασιν ἐπίδρομον, til at kiøre paa, *poët.*; ὁδὸς ἐπίδρομος, med stærk Færsel, *Plut.*; - *b) act.*, som løber lige til, som gaaer lige løs derpaa; *transl.*, letsindig, overilet, ὅρκος, γνώμη, *Paus.*; — 2) ὁ ἐπίδρομος, Line, som løber igiennem den øverste Deel, *ex.* af Jægergarnet, *Xen.*; ogs. et Seil paa Bagstavnen. — ἐπι-δυναστεύω, hersker derpaa, derefter. — ἐπι-δυςφημέω; skænder, dadler, *oppon.* ἐπαινέω. — ἐπι-δύω, *irr.*, df. m. Tmesis, Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, at Solen ei maa gaae ned, *Il.* 2, 413. — ἐπι-δωμάω, bygger dertil, derpaa. — ἐπιδώμεθα, 1 *pl. conj. aor.* 2 *med.* af ἐπιδίδωμι, *Il.* — ἐπιδώτης, ου, ὁ, (-δίδωμι), som giver, skienker, forlener, *epith.* til flere Guder, bes. til Zeus.

ἐπιείκεια, ἡ, (ἐπιεικής), Maadeholdenhed, Passelighed; anstændig og billig Behandling; Beskedenhed, Mildhed. — ἐπιείκελος, 2, som εἴκελος, lignende, liig, ἀθανάτοισι, θεοῖς, *Hom.*, *Hes.* — ἐπιεικεύω, o. *in med.*, er en ἐπιεικής, LXX. — ἐπιεικής, 2, *adv.* -κῶς, (εἰκός, ἔοικα), som μέτριος, som holder Middelveien, passende, skikkelig, anstændig; τύμβον οὐ μάλα πολλὸν - πονέεσθαι -, Ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον, ikke altfor stor, men saa ret til pas el. middelmaadig, *Il.* 23, 246; βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβὴν (τῖσαι), at lide passende el. fortient Straf for deres Rov, *Od.* 12, 382; - ellers bruger *Hom.* alene *neutr.* ἐπιεικές, enten som Mellemsætn. m. ὡς, som det sømmer sig, o. dl., *ex. Il.* 19, 147; el. *absol.* som Prædicat, *ex.* οἷ' ἐπιεικὲς Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, som de bør være, som det sømmer dem at være; - 2) efterhomerisk: *a)* dygtig, brav, flink, *ex.* παῖς - τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικής, *Herod.* 1, 85; ligel. τοὺς ἐπιεικεστάτους τῶν τριηράρχων, de dygtigste, *Xen. Hell.* 1, 1, 30; *b)* bes. *att.*, beskeden, maadeholden; billig, menneskekiærlig; forstandig, fornuftig; οἰόμενος ἐπιεικεῖς εἶναι ἀνθρώπους, at

de vare skikkelige Mennesker, *Dem. p.* 925; ogs. eftergivende, føielig, *Dion. Hal.*; c) rimelig, sandsynlig; ἐπιεικῆ δόξαν ἔχων, *Dem.*; – 3) *adv.* ἐπιεικῶς, bes. *att.*, a) temmeligen, nogenledes; ret til pas, tilstrækkeligen; høiligen; ἐπιεικῶς ἔσχε τὸ σῶμα, befandt sig ret vel, *Dem.*; b) for det meste, sædvanligen; omtrent.

ἐπιεικτός, 3, (εἴκω), som viger, eftergivende, føielig, h. *Hom.* altid m. Nægtelse, *ex.* μένος s. σθένος οὐκ ἐπιεικτόν, Mod, som ikke giver efter, d. e. ubetvingeligt; πένθος – οὐκ ἐπιεικτόν, som ikke aflader, som ikke hører op, *Il.* 16, 549; men ἔργα – οὐκ ἐπιεικτά, *Od.* 8, 307, rimel. utaalelige, ikke til at udholde, (οἷς οὐκ ἄν τις εἴξειεν, *schol.*). — ἐπιειμένος, 3, *jon.* f. ἐφειμένος, *part. pf. pass.* af ἐπιέννυμι. — ἐπιεισάμενος, o. ἐπιείσατο, *ep. aor.* 1 *med.*, o. – ἐπιείσομαι, *ep. fut.*, til ἔπειμι, -ιέναι, gaaer dertil, derimod, *Hom.* — ἐπι-έλδομαι, begierer el. ønsker dertil, *poët.* — ἐπιελίκτωρ, ορος, ὁ, (ἑλίσσω), som vinder el. snoer sig hen derover. — ἐπιέλπομαι, (ἔλπω, *irr.*), haaber derpaa, alm. haaber, τόγε θυμῷ, Νευρὴν ἐντανύσειν, *Od.* 21, 126; df. — ἐπίελπτος, forhaabet, forventet.

ἐπι-έννυμι, *jon.* f. ἐφέννυμι, iører dertil, derover; χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς, bredte et Tæppe over ham, *Od.* 20, 143; b) *in med.* o. *pass.*, iører mig, er iført; χαλκὸν – ἐπιέσται, 3 *sing. pf. pass.*, er omgiven dermed, *Orac. Herod.* 1, 47; ligel. γᾶν ἐπιεσσόμενος, som skal tilhylles dermed, *Pind. Nem.* 11, 21; ogs. ἐπιεσσάμενοι νῶτον – κρόκαις, som have iført sig –, *ib.* 10, 82; *part. pf. pass. c. acc.*, ogs. *transl.*, ἐπιειμένος ἀλκήν, ἀναιδείην, ligesom iført, d. e. udrustet el. forsynet dermed, *Hom.* — ἐπιέπομαι, *poët.* f. ἐφέπομαι, følger efter, forfølger. — ἐπιέσσαμεν, 1 *pl. aor.* 1 til ἐπιέννυμι, *Od.* — ἐπιετής, 2, (ἔτος), for el. i dette Aar.

ἐπιζαρέω f. ἐπιβαρέω h. *Eur.*, (ved Omverling af β m. ζ). — ἐπιζάφελος, 2, heftig, hidsig, χόλος, *Il.*; *adv.* ἐπιζαφελῶς (som af -ζαφελής), h. *Hom.* m. χαλεπαίνειν, μενεαίνειν, at vredes heftigen; (rimel. af ζα-, s. m. s.). — ἐπιζάω, *irr.*, *c. dat.*, overlever. — ἐπιζείω, *poët.* f. ἐπιζέω. — ἐπίζεμα, τό, (-ζέω), Afkogning; det Afkogte. — ἐπι-ζεύγνυμι, o. -ζευγνύω, *irr.*, *f.* -ζεύξω, spænder, binder, knytter, føier dertil, derpaa, *Herod.* 7, 36; 2) tillukker, tilstopper, τὸ στόμα, *Æsch.*; df. — ἐπιζευκτήρ, ῆρος, ὁ, Line til at binde sammen med; o. — ἐπίζευξις, ἡ, Forbindelse, Tilføielse; Gientagelse. — ἐπιζεφύριος, o. ἐπιζέφυρος, 2, (ζέφυρος), som ligger imod Vestenvinden el. Vesten. — ἐπι-ζέω, *irr.*, *f.* -έσω, koger el. bruser op derpaa, deri, derover, *c. dat.*; ofte *transl.*, *ex.* ὀργή, χολὴ ἐπιζεῖ, koger el. løber over, *fervet*; ἀκούσαντί μοι – ἡ νεότης ἐπέζεσε, mit ungdommelig Mod brusede op, *Herod.* 7, 13; ogs. om en heftig Smerte, *Soph. Trach.* 840; 2) som *transit.* h. *Eur.*, at ophede, opvarme, λέβητα, *inc.*

ἐπίζηλος, 2, (ζῆλος), som man misunder, udsat for Misundelse; værd at misunde; df. lykkelig, fortræffelig. — ἐπιζήμιος, 2, *adv.* -μίως, (ζημία), skadelig, *Thuc.* 1, 32; som medfører Tab, τινί, for nogen, *Xen. M. S.* 2, 7, 9; straffende; τὸ ἐπιζήμιον, Straf; df. — ἐπιζημιόω, paalægger en Straf; df. — ἐπιζημίωμα, τό, den paalagte Straf. — ἐπι-ζητέω, opsøger, *ex.* paa Jagten; efterforsker; bes. spørger om el. efter nogen, τινά, *Herod.* 3, 36; *pass.*, οὗτοι δὲ οὔτε ἐπιζητοῦνται –, man savner dem ikke, forlanger ikke deres Nærværelse, *Xen. Cyr.* 1, 2, 4; df. — ἐπιζήτημα, τό, det Søgte, Savnede, Attraaede; o. — ἐπιζητήσιμος, 2, søgt, savnet, attraaet; som man pleier at søge, savne, attraae; af – ἐπιζήτησις, Opsøgen el. at opsøge, Savn, Attraa. — ἐπι-ζυγόω, = ἐπιζεύγνυμι; bes. tillukker el. stænger Døren. — ἐπι-ζώννυμι, *irr.*, *f.* -ζώσω, omgiorder; *pass.*, ἐπεζωσμένοι, rimel med Klæderne ombundne nedenfor Brystet, *Herod.* 2, 85; df. — ἐπιζώστρα, ἡ, = ζωστήρ, Bælte. — ἐπιζώω, = ἐπιζάω, *Herod.* 1, 120.

ἐπίηλε, 3 *sing. aor.* 1 af ἐπιάλλω, *Od.* — ἐπιήνδανε, f. ἐφήνδανε, 3 *sing. impf.* af ἐφανδάνω, *Od.* — ἐπίηρα, φέρειν τινί, *Il.* 1, 572, o. 578, som ἦρα φέρειν τινί s. ἐπί τινι, at bringe en noget velkomment el. behageligt, at være nogen til Villie, i Prosa χαρίζεσθαι, *neutr. pl.* af det sieldne ἐπίηρος, behagelig, forønsket; (jf. ἦρα, o. d. flgd.; ogs. skriver *Buttm.* allevegne ἐπὶ ἦρα). — ἐπιήρανος, 2, θυμῷ, behagelig for Sindet, efter nogens Sind, *Od.* 19, 343; 2) sild. *poët.*, a) ἔργων, ἀρετῆς ἐπιήρανος, som har i sin Magt, dygtig til at udøve; νεύρων ἐπιήρανος, som styrker Senerne; ogs. νηυσὶν ἐπιήρανος ὅρμος, (ikke ἐπήρανος); b) ἀσπὶς ἀκόντων ἐπιήρανος, som afværger, som beskytter derimod; (af ἤρανος, ἦρα, s. m. s., og derigiennem tilligem. frgd. rimel. besl. m. ἄρμενος, jf. *Hes. Sc.* 84, 116). — ἐπιηρεφής, *jon.* f. ἐπηρεφής. — ἐπίηρος, 2, see u. ἐπίηρα.

ἐπιθαλάμιος, 2, (θάλαμος), hørende til Brudekammeret el. til Brylla-

pet; τὸ ἐπιθαλάμιον, sc. μέλος, Bryllupssang, Brudevers; ogs. ὁ ἐπιθάλ., jf. *Theocr.* 18. — ἐπιθαλασσίδιος, -ττίδιος, 3, ἐπιθαλάσσιος, -ττιος, 2, ogs. 3, o. ἐπιθάλασσος, 2, (θάλασσα), ved el. paa Havet. — ἐπιθαλπής, 2, varmende; opvarmet, varm; af — ἐπι-θάλπω, varmer, bes. paa Overfladen, *Plut.* — ἐπι-θαμβέω, studser derved. — ἐπιθανάτιος, 2, dømt til Døden, *Dion. Hal.*; jf. ogs. flgd.; o. — ἐπιθάνατος; 2, nær ved at døe; dødeligen el. farligen syg, *Dem.*; *adv.*, ἐπιθανάτως s. -θανατίως ἔχειν, at ligge for Døden; 2) dødbringende, dødelig; (af θάνατος). — ἐπιθᾰνής, 2, (θανεῖν), = frgd. — ἐπι-θάπτω, *irr.*, *f.* -θάψω, begraver derpaa, derefter; 2) begraver igien. — ἐπι-θαρσέω, *att.* -θαῤῥέω, forlader mig derpaa, betroer mig dertil, *c. dat.*; 2) ἐπιθ. τοῖς ἐχθροῖς, at fatte Mod imod Fienden, *App.* — ἐπιθαρσύνω, *att.* -θαῤῥύνω, giør dertil modig, sætter atter Mod i nogen, τινά; Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη, *Il.* 4, 183. — ἐπι-θαυμάζω, beundrer; ærer og belønner, τὸν διδάσκαλον, *Ar. Nub.* 1146.

ἐπιθεάζω, = ἐπιθειάζω. — ἐπιθεάομαι, *irr.*, *f.* άσομαι [ᾱ], seer ovenfra, overskuer. — ἐπι-θειάζω, *f.* άσω, udraaber el. spaaer i Begeistring; 2) indgiver, inspirerer, sædv. τινί; 3) bekræfter ved at give en guddommelig Anseelse, ligel. *c. dat.*, dog ogs. τὰς πράξεις, *Plut.*; 4) paakalder Guderne som Vidner, besværger ved Guderne, *obtestor per Deos*; μαρτυρομένων καὶ ἐπιθειαζόντων, μὴ κατάγειν, *Thuc.* 8, 53; ogs. anraaber Guderne i stor Nød og Jammer, jf. flgd.; df. — ἐπιθείασις, ἡ, o. ἐπιθειασμός, ὁ, Gudernes Paakaldelse som Vidner, bes. i stor Nød og Jammer, el. til den Uret, som mig vederfares; οὐκ ἀνευ - ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς, *Thuc.* 7, 75. — ἐπιθεῖτε, f. ἐπιθείητε, 2 *pl. opt. aor.* 2 af ἐπιτίθημι, *Hom.*

ἐπι-θέλγω; df. δόναξ - ὑπνοδόταν νόμον ἐπιθέλγων, som blæser en inddyssende Melodie, *poët.* h. *Plut.* — ἐπίθεμα, τό, (-τίθημι), det Paalagte, Paasatte, *ex.* Laag, Krands, Gravsteen, o. dl. — ἐπι-θεραπεύω, bærer tillige Omhu for, er derhos betænkt paa, τὴν κάθοδον, *Thuc.* 8, 47; 2) helbreder endnu dertil, bruger en Eftercuur. — ἐπίθεσις, ἡ, (-τίθημι), Sætten el. at sætte derpaa; *b)* Tilsætning; Tillægsord, Biord; - 2) af *med.*, Begynden el. Begyndelse; Foretagende; *b)* Anfald, Angreb, Overfald; μή τις ἐπίθεσις γένοιτο τοῖς καταλελειμμένοις, *Xen. Anab.* 4, 4, 22; *c)* Efterstræbelse, List, Bedrageri. — ἐπιθεσπίζω, spaaer derpaa, τῷ τρίποδι, *Herod.* 4, 179; sild. sædv. ἐπιθεσπίζειν τινί, om Guddommen el. Oraklet, at billige, bekræfte, tillade, *Dion. Hal.*; - en saadan Billigelse el. Befaling, ἐπιθεσπισμός, ὁ.

*ἐπιθέτης, ου, ὁ, en Efterstræber, en Bedrager; — ἐπιθετικός, 3, *adv.* -κῶς, som let el. gierne angriber el. overlister, τινί, *Xen.*; underfundig, bedragersk; 2) h. *gramm.*, tilsat, tilføiet; τὸ ἐπιθετικόν, Adjectivet; o. — ἐπίθετος, 2, tilsat, tilføiet, ἐπιστολή, medgivet Brev, *Lys.*; indført, fremmed, ἑορτή, *Isocr.*; kunstlet, forstilt; tildigtet, opdigtet; τὸ ἐπίθετον, et Biord; - (af ἐπιτίθημι). — ἐπι-θέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, løber dertil, derefter, forfølger, *Xen.*; løber til for at angribe, *Herod.* 9, 107. — ἐπι-θεωρέω, beseer el. betragter endnu dertil el. endnu længere; - denne Handling, ἐπιθεώρησις, ἡ, ogs. ἐπιθεωρία, ἡ. — ἐπι-θήγω, *f.* ξω, skærper derimod; alm. skærper, hvæsser; *transl.*, opmuntrer, ophidser, opbringer.

*ἐπιθήκη, ἡ, Tilsætning, Formerelse, *Hes. Op.* 378; Tillæg, Bilag; o. — ἐπίθημα, τό, = ἐπίθεμα; φωριαμῶν ἐπιθήματα, Laag til Kister, *Hom.*; χάλκεον ἐπίθημα, *Herod.*; df. — ἐπιθηματικός, 3, hørende til at tildække; - ἐπιθηματουργία, ἡ, at forfærdige Dækkener, Tage, o. dl.; o. — ἐπιθηματόω, tildækker, bedækker; - (af ἐπιτίθημι). — ἐπι-θιγγάνω, *irr.*, sield. -θίγω, vedrører, berører, *c. dat.* — ἐπι-θλίβω [θλῐ], trykker ovenfra el. paa Overfladen; - denne Handling, ἐπίθλιψις, ἡ.

ἐπι-θοάζω, sidder ydmygtbedende paa Tempeltrinene el. paa Altaret; df. alm. klager min Nød for Guderne, *ex. Æsch. Choëph.* 854. — ἐπι-θολόω, tilsmudser, giør ureen (egentl. paa Overfladen). — ἐπιθορεῖν, *inf. aor.* 2 til ἐπιθρώσκω; sild. ogs. *præs.* -θορέω. — ἐπιθόρνυσθαι, (θόρνυμαι), at bespringe, βουσί. — ἐπιθορόω, (θορός), befrugter, besvangrer. — ἐπι-θορυβέω, larmer dertil, derved, bes. for at tilkiendegive Bifald el. Mishag, *Xen.* — ἐπιθράσσω, -ττω, *ctr.* f. ἐπιταράσσω. — ἐπι-θραύω, bryder el. brækker derpaa. — ἐπιθρέξας, *part. aor.* 1 til ἐπιτρέχω, *Il.* 13, 409. — ἐπίθρεπτος, 2, (τρέφω), som er voxen derefter. — ἐπιθρηνέω, græder el. klager dertil; df. — ἐπιθρήνησις, ἡ, Begrædelse, Beeklage derved el. derover. — ἐπι-θρομβόω, lader løbe sammen el. størkne. — ἐπι-θρύπτω; *irr.*, = διαθρύπτω. — ἐπι-θρώσκω, *irr.*, *f.* -θοροῦμαι, *aor.*

ἐπέθορον, springer derpaa, νηός, Il., men τύμβῳ, paa Gravhoien (m. Bibegreb af Beskæmmelse), *insulto*, ib. 4, 177.

ἐπίθυμβρον, τό, etslags Snyltesplante paa Vækten θύμβρα. — ἐπιθυμέω, (θυμός), retter mit Sind el. min Attraa hen paa noget, d. e. begierer, ønsker, attraaer, *cupio, volo*; sædv. c. *gen.*, ex. τοὺς δὲ ἑαυτοῦ ἐπιθυμοῦντας (som attraaede hans Underviisning) οὐκ ἐπράττετο χρήματα, Xen. M. S. 1, 2, 5; giør mig Umage for noget, giør noget gierne; ἐπιθυμῆσαι τοῦ βίου τοῦ Σωκράτους, at søge at ligne ham; bes. attraaer lidenskabeligen, efterhiger; πολλοὶ πολλάκις μειζόνων ἐπιθυμοῦντες, τὰ παρόντα ἀπώλεσαν, Dem. p. 658; ogs. c. *inf.*, ex. οἱ ἐπιθυμοῦντες τιμᾶσθαι, Xen.

*ἐπιθύμημα, τό, det Begierede, Attraaede, Ønskede; ogs. = flgd.; — ἐπιθύμησις, ἡ, Begieren el. Begiering, Attraa, Ønske; — ἐπιθυμητής, οῦ, ὁ, som attraaer heftigen, νεωτέρων ἔργων, at stifte Uroligheder, Herod. 7, 6, *init.*; πολλοὺς ἐπιθυμητὰς λαβών, mange Disciple, Xen.; jf. ἐπιθυμέω; *fem.* ἐπιθυμήτειρα; — ἐπιθυμητικός, 3, *adv.* -κῶς, som begierer el. attraaer heftigen; τὸ ἐπιθυμητικόν, Begierlighed, Attraa, Drift, Stræben; 2) *act.*, som giør begierlig, som indgiver Attraa; — ἐπιθυμητός, 3, begieret; til at begiere; o. — ἐπιθυμία, ἡ, Begierlighed, Attraa, Lyst, Drift dertil, τινός, ogs. πρός τι; ἐπιθυμίην ἐκτελέσαι, at tilfredsstille sin Lyst, *oppon.* ἐπιθυμίην ἐνεῖκαι, Herod. 1, 32; *b)* Sandselighed, Lyst, Wellyst, dog sædv. m. en nærmere Bestemmelse, ex. δουλεύειν ταῖς τοῦ σώματος ἐπιθυμίαις, Xen.; τῶν μὴ καλῶν ἐπιθυμιῶν κρατεῖν, id.; *c)* Begieringsevnen, Plat.; – (af ἐπιθυμέω).

ἐπιθυμίαμα, τό, Røgelse; af — ἐπι-θυμιάω, røger derved; antænder Røgelse derpaa. — ἐπιθύμιος, 2, begierende, forlangende; o. — ἐπιθυμόδειπνος, 2, (δεῖπνον), som længes efter Maaltidet; (af θυμός). — ἐπίθυμον, τό, en Snylteplante paa Wærten θύμος. — ἐπιθύνω, = ἐπευθύνω. — ἐπιθυσιάζω, offrer derpaa, derefter; paastrøer Røgelse. — ἐπ-ιθύω [ῑθῠ], *f.* ύσω [ῡ], iler, stormer, anstrænger mig heftigen, c. *inf.*, Il. 18, 175; sild. ogs. c. *dat.*, farer løs paa nogen, Opp.; 2) begierer el. attraaer heftigen, c. *inf.*, Hom. Merc. — ἐπι-θύω [υ *anc.*], *f.* ύσω [ῠ], offrer paa Altaret; offrer ved en Anledning el. for noget; offrer efter en anden.

ἐπιθωρακίδιον, τό, Klædning over Brystharnisket, θώραξ, Plut. — ἐπιθωρακίζομαι, (θωρακίζω), ifører mig et Pandser derover el. efter en anden. — ἐπι-θωρήσσω, *f.* ξω, væbner el. ruster imod nogen; *in med.*, ruster mig el. drager ud imod nogen. — ἐπι-θωΰσσω, *f.* ΰξω, tilraaber, opmuntrer, τινί, til noget, Eur.; ophidser, τινά. — ἐπιΐδμων, ονος, ὁ, ἡ, (ἴδμων), = ἐπιΐστωρ. — ἐπιΐζομαι, *jon.* f. ἐφέζομαι. — ἐπιΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἵστωρ), medvidende, som har Kundskab derom; kyndig, erfaren, øvet deri, μεγάλων - ἔργων, Od. 21, 26.

ἐπι-καγχάζω, leer høit dertil, derover. — ἐπι-καγχαλάω, jubler derover, er stolt deraf. — ἐπι-καθαιρέω, *irr.*, nedriver el. forstyrrer endnu dertil el. derefter. — ἐπι-καθαίρω, renser endnu dertil. — ἐπι-καθέζομαι, *irr.*, *f.* -εδοῦμαι, sætter mig el. sidder derpaa. — ἐπι-καθεύδω, *irr.*, *f.* -ευδήσω, sover derpaa. — ἐπικάθημαι, (ἧμαι, *irr.*), sidder el. sætter mig derpaa, derved, τὴν κάμηλον, paa en K., App.; oftere c. *dat.*; ogs. ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ τῇ τραπέζῃ, en Bogholder, Dem.; 2) ἐπικαθῆσθαι πόλει, at beleire en By. — ἐπι-καθιζάνω, o. ἐπι-καθίζω, 1) sætter derpaa, derover, derved; ogs. *in med.*, ex. φυλακὴν ἐπικαθίσαντο, Thuc. 4, 130, *extr.*, (hvor man ogs. læser -καθίσταντο); 2) = frgd. — ἐπι-καθίημι, nedlader el. nedsænker derpaa. — ἐπικάθισμα, τό, (-καθίζω), Sæde derpaa. — ἐπι-καθίστημι, *f.* -καταστήσω, sætter derover, derved; bes. indsætter derefter el. i en andens Sted, στρατηγόν; *pass.*, οἱ ἐπικαθιστάμενοι ἄρχοντες, de efterfølgende Archonter, Polyb.

ἐπι-καινίζω, ogs. -καινοτομέω, fornyer. — ἐπι-καινουργέω, foretager altid noget nyt. — ἐπι-καινόω, foretager Forandringer med noget, νόμους, forandrer el. krænker Lovene, Æsch. — ἐπικαιρία, ἡ, den beleilige Tid, god Leilighed; af — ἐπικαίριος, 2, *adv.* -καιρίως, (καιρός), betimelig, paa rette Tid og Sted; αἱ ἐπικαιριώταται πράξεις, Xen.; passende, beqvem; tienlig, nyttig; vigtig, nødvendig, hvorpaa det kommer an; ὁπότε τις - τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων, hvis Helbredelse var af Vigtighed, id. Cyr. 8, 2, 25; – 2) οἱ ἐπικαίριοι h. de h. Xen. de fornemste og dueligste Officerer, der omgave Cyrus, som en Generalstab; jf. Cyr. 3, 3, 11, o. 13; – 3) sild., timelig, forgængelig. — ἐπίκαιρος, 2, = frgd.; ἰατὴρ ἐπικαιρότατος, saare behændig el. heldig, Pind. Pyth. 4, 480; ἐν χωρίοις ἐπικαιρίοις, Thuc.; alm. tienlig til noget, τινός, Soph. Aj. 1406; — ἐπι-καίω, *att.* -κάω, *f.* -καύσω, antænder derpaa, πῦρ, Hom. Ap.; *b)* forbrænder derpaa, βωμῶν, paa Altarer; *c)* brænder paa Overfladen.

ἐπι-καλαμάομαι, samler de sidste Ax, holder Efterhøst, *Luc.* — ἐπι-κᾰλέω, *irr.*, *f.* έσω, kalder dertil; *in med.*, kalder til Hielp; ogs. beraaber mig paa nogen, τινά; 2) giver et Tilnavn el. Binavn, opkalder; τινά; 3) som ἐγκαλέω, τινί τι, anklager, beskylder; *pass.*, τὰ ἐπικαλεύμενα χρήματα, det tilbagefordrede Gods, *Herod.* 2, 118. — ἐπι-καλλύνω, oversminker. — ἐπικάλυμμα, τό, Bedækning, Dække, Skiul; *transl.*, Besmykkelse, Paaskud; 2) Krebsens Hale, *Aristot.*; v. — ἐπικαλυπτήριος, 2, bedækkende, tilhyllende, skiulende; 2) τὸ ἐπικαλυπτήριον, = frgd.; af — ἐπι-καλύπτω, *f.* ψω, bedækker, tildækker; ds. — ἐπικάλυψις, ἡ, Bedækning.

ἐπι-κάμνω, *irr.*, *f.* -κᾰμῶ, er bagefter bekymret over noget, τινί, *Æl.* — ἐπικαμπή, ἡ, Indboining, *Herod.*; Krumning, Bending, *ex.* Slaglinieus, *Xen.*; — ἐπικαμπής, 2, v. ἐπικάμπιος, 2, indboiet, omboiet, segl- el. halvmaaneformet; τὸ ἐπικάμπιον τῆς στοᾶς, *Plut.*; af — ἐπι-κάμπτω, *f.* ψω, indboier, omboier, krummer; *b)* dreier, vender el. boier omkring, τὸ ὑπερέχον εἰς κύκλωσιν, *Xen. Hell.* 4, 20, 2; *c)* *transl.*, bringer paa andre Tanker; jf. ἐπιγνάμπτω. — ἐπι-καμπύλος, 2, = ἐπικαμπής, *Hom. Merc.* — ἐπίκαμψις, ἡ, = ἐπικαμπή. — ἐπικανθίς, ἡ, = ἐγκανθίς.

ἐπίκάρ, som *adverb.*, f. ἐπὶ κάρ, ἐπὶ κάρα, paa Hovedet, hovedkulds; nedad, *lect. var. Il.* 16, 392. — ἐπικαρδιάω, = καρδιάω. — ἐπικαρπία, ἡ, Frugternes el. Afgrødens Brug el. Benyttelse; ds. alm. Brug og Nytte; ἡ ἐπέτειος ἐπικαρπία, den aarlige Frugt, Afgrøde, Indtægt, *Plat.*; 2) Afgift el. Tiende af Markfrugter og Qvægavl; v. — ἐπικαρπίδιος, 2, ved el. paa Frugten; (af καρπός). — ἐπι-καρπίζομαι, udtærer. — ἐπικάρπιος, 2, 1) (καρπός), som bringer el. giver Frugt, *epith.* til flere Guder, bes. til Zeus; τὰ ἐπικάρπια, Frugtstikke; 2) (κάρπος), om Haandledet. — ἐπικαρπολογέομαι, (καρπολογέω), holder Efterhøst. — ἐπικάρσιος, 3, ogs. 2, (ἐπίκαρ, ἐπὶ κάρ), egentl. paa Hovedet; sædv. skraalig, paa tværs, paa Siden, *Herod.*; (νῆες) φέροντ' ἐπικάρσιαι, *Od.* 9, 70, forklare nogle ved πλάγιαι, liggende paa Siden, andre ved, der syntes med Forstavnen at fare ned i Afgrunden.

ἐπι-καταβαίνω, *irr.*, stiger, gaaer ned derimod el. dertil, εἰς Πλαταιάς, *Herod.*; 2) gaaer ned efter nogen; *transl.*, eftersporer, hævner, straffer. — ἐπι-καταβάλλω, *irr.*, nedkaster, nedlader derpaa, lader hænge, τὰ ὦτα, h. *Xen.* om Hunden. — ἐπι-καταγελάω, udleer endnu dertil. — ἐπι-κατάγνυμι, *irr.*, *f.* -άξω, sønderbryder endnu dertil, desuden. — ἐπι-κατάγω, *irr.*, *f.* -άξω, fører dertil, derpaa el. derefter ned deraf; *in med.*, seiler derpaa, derefter imod Kysten el. i Havn. — ἐπι-καταδαρθάνω, *irr.*, *f.* -θήσω, sover ind derved, derpaa, derover, *Thuc.* — ἐπι-καταδέω, *irr.*, *f.* -δήσω, binder derpaa, derover, derovenpaa; forbinder derover. — ἐπι-καταδύομαι, (δύω, *irr.*), dukker el. gaaer ned derover, derpaa, derefter.

ἐπι-καταθέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, løber ned derover, derpaa. — ἐπι-καταίρω, *irr.*, nedlader mig derpaa; falder derover, gaaer løs derpaa, *c. dat.* — ἐπι-κατακαίω, *irr.*, *f.* -καύσω, nedbrænder, opbrænder endnu dertil. — ἐπι-κατακλίνω, lener el. nedlægger derpaa. — ἐπι-κατακλύζω, oversvømmer endnu dertil, *c. acc.*, *Herod.* — ἐπικατακοιμάομαι, (κοιμάω), sover ind derover, derved, *Herod.* — ἐπι-κατακολουθέω, følger derpaa, derefter. — ἐπι-καταλαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, sætter efter og indhenter; overrumpler. — ἐπικαταλλαγή, ἡ, (καταλλάσσω), Opgield, Agio. — ἐπι-καταμένω, bliver el. dvæler endnu længere. — ἐπικαταμωκάομαι, v. ἐπικαταμωμέομαι, = καταμωκάομαι, etc.

ἐπι-καταπηδάω, springer ned derover el. derefter. — ἐπι-καταπίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, falder el. kaster mig ned derover. — ἐπι-καταπλάσσω, *irr.*, lægger et Plaster derpaa. — ἐπι-καταπλέω, *irr.*, *f.* -πλεύσω, seiler ud imod nogen. — ἐπι-καταπρήθω, *f.* ήσω, antænder el. forbrænder derover. — ἐπι-καταράομαι, forbander endnu dertil. — ἐπι-καταράσσω, slaaer, falder, bryder løs derpaa. — ἐπικατάρατος [ᾱρᾱ], som ἐπάρατος, forbandet. — ἐπι-καταῤῥέω, *irr.*, *f.* -ῥεύσω, flyder ned derpaa, derover. — ἐπι-καταῤῥήγνυμι, *irr.*, *f.* -ῥήξω, brækker el. sprænger i Stykker derover, derpaa; *in pass.*, brister el. springer i Stykker derover. — ἐπι-καταῤῥίπτω, *irr.*, ogs. -ῥιπτέω, nedkaster, nedstyrter derpaa, derefter, *Xen.*

ἐπι-κατασείω, nedryster derover. — ἐπι-κατασκάπτω, undergraver og forstyrrer, τῷ κλωπὶ τὸ σπήλαιον, begraver Tyven under Hulens Ruiner, *Dion. Hal.* — ἐπι-κατασκευάζω, tillbereder og indretter dertil, derpaa. — ἐπι-κατασπάω, *f.* -άσω, drager ned derover, derpaa, derefter. — ἐπι-κατασπένδω, *irr.*, *f.* -σπείσω, udgyder endnu dertil et Drikoffer. — ἐπι-καταστρατοπεδεύω, leirer mig ligeoverfor, *Polyb.* —

ἐπι-καταστρέφω, vender el. dreier om derover, derpaa. — ἐπι-κατασφάζω, o. -σφάττω, *f.* ξω, slagter, offrer, myrder endnu dertil, derpaa, derover, *Herod.*

ἐπι-κατατέμνω, arbeider som Bergmand forlangt el. ind paa en andens Deel, *Dem.* — ἐπι-κατατρέχω, *irr.*, *f.* -δραμοῦμαι, gior Udfald el. Streiftog derimod. — ἐπικαταφέρομαι, *f.* -κατενεχθήσομαι, (φέρω, *irr.*), gaaer el. styrter ned derover; df. — ἐπικατάφορος, 2, som er skraa nedad; *transl.*, som har Hang til noget, πρός τι. — ἐπι-καταψάω, *irr.*, kradser op derover el. derpaa, bes. paa Overfladen. — ἐπι-καταψεύδομαι, lyver endnu dertil, bes. til nogens Skade el. Krænkelse. — ἐπι-καταψήχω, stryger, kiæler, beroliger dertil el. derefter.

ἐπι-κατεῖδον, *irr.*, *inf.* -ιδεῖν, beseer ovenfra, overskuer. — ἐπικάτειμι, *inf.* -ιέναι, (εἶμι), gaaer ned derover el. derpaa. — ἐπι-κατεράω, udgyder dertil, derover, derpaa. — ἐπι-κατέρχομαι, *irr.*, = ἐπικάτειμι. — ἐπι-κατέχω, *irr.*, *f.* -καθέξω, holder fast el. anholder derover, derpaa, derved. — ἐπι-κατηγορέω, forekaster, bebreider endnu dertil, desuden; 2) udsiger el. paastaaer endnu dertil; df. — ἐπικατηγόρησις, o. -κατηγορία, ἡ, tilføiet Bestemmelse. — ἐπι-κατοικέω, boer derved. — ἐπι-κατονομάζω, *f.* άσω, benævner derefter. — ἐπι-κατορθόω, forbedrer derefter; gior godt igien. — ἐπι-καττύω, flikker dertil, derpaa.

ἐπι-καυλόφυλλος, 2, med Blade paa en Stilk. — ἐπίκαυμα, τό, hvad der er forbrændt paa Overfladen; *b)* Antænden, Forbrænden; *c)* Brandblære o. dl. paa Huden, bes. Blegn el. Plet paa Hornhinden i Øiet; — ἐπίκαυσις, ἡ, Brænden el. Svien paa Overfladen; Brand; ogs. alm. = frgd.; o. — ἐπίκαυστος, o. ἐπίκαυτος, 2, antændt, brændt el. sveden paa Overfladen; brændt i den ene Ende, *præustus*, ἀκόντιον, *Herod.*; (af ἐπικαίω). — ἐπι-καυχάομαι, bryster mig deraf el. imod nogen; df. — ἐπικαύχησις, ἡ, Stolthed over noget el. imod nogen. — ἐπι-καχλάζειν, at pladske derimod, χῦμα πέτραις, *Ap. Rh.* — ἐπικάω, *att.* f. ἐπικαίω.

ἐπίκειμαι, *inf.* -κεῖσθαι, (κεῖμαι, *irr.*), ligger derpaa; θύραι δ' ἐπέκειντο, vare lukkede, *Od.*; ὀφθαλμὸς - ἐπέκειτο μετώπῳ, var el. befandt sig deri, *Hes. Theog.* 143; *part. pass.* ogs. *c. acc.*, *ex.* ἐπικείμενοι κράνη, med Hielme paa Hovederne; *b)* at være ved Haanden el. i Beredskab, *ex.* ἐπικείμενα σκώμματα; *c)* om en Straf o. dl., at være sat el. lagt derpaa, *ex.* τοιαύτης τοῖς κακοῖς ἀτιμίας ἐπικειμένης, da slig Vanære truer de Feige, *Xen.*; — 2) sætter ind paa nogen, τινί; ταραττομένοις ἐπέκειτο τεταγμένος, angreb, forfulgte, *id.*; er fiendsk, hader, τῇ ὀλιγαρχίᾳ, *Thuc.* 8, 73; *b)* beder indstændigen. — ἐπι-κείρω, *f.* -κέρσω, beklipper, beskærer, πρώτας - φάλαγγας, nedhugger, *Il.*, τὸν σῖτον, afhugger Toppen, *Theophr.*; 2) *transl.*, forhindrer, m. Tmesis, ἐπὶ μήδεα κείρειν, at forstyrre nogens Planer, *Hom.*

ἐπικεκρυμμένως, *adv.*, *part. pf. pass.* af ἐπικρύπτω, i Skiul, hemmeligen. — ἐπι-κελαδέω, skriger dertil, bes. opløfter et Bifaldsraab, *Hom.*; κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ - κελαδήσω, vil smykke med en Sang-, *Pind. Ol.* 11, 14. — ἐπικέλευσις, ἡ, Tilraab, Opmuntring; ὑπόμνησιν μᾶλλον ἔχει, ἢ ἐπικέλευσιν, *Thuc.* 4, 95; af — ἐπι-κελεύω, ogs. *in med.*, tilraaber, befaler, opmuntrer endnu dertil el. endnu mere, *c. dat.*, *ex.* τοῖς τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπικελεύειν, *Xen.* — ἐπι-κέλλω, *f.* -κέλσω, støder el. driver derimod, sædv. νῆα, lander el. strander, *appello navem*, ἠπείρῳ, ved det faste Land, *Od.*, sild. ogs. ἐπί *s.* πρός τι; ogs. m. udeladt νῆα el. *intr.*, lander, *Od.* 9, 138; ogs. (νηῦς) ἐπέκελσε, *ib.* 13, 114. — ἐπι-κέλομαι, hidkalder el. paakalder endnu dertil; στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς, 3 *sing. aor. syncop.*, *Il.* 9, 454.

ἐπικεντρέω, o. ἐπικεντρίζω, ridser paa Overfladen med en Braad el. Sprore; 2) -κεντρίζω, poder (Træer); o. — ἐπίκεντρος, 2, paa el. over Spidsen; 2) ovenfor Centrum el. Middelpunktet; (af κέντρον). — ἐπι-κεράννυμι, *irr.*, *f.* -κεράσω, blander dertil; Οἶνον ἐπικρῆσαι, *inf. aor.*, f. ἐπικεράσαι, at sammenblande, tillave (en Bolle) paa ny, *Od.* 7, 164; df. — ἐπικεραστικός, 3, blandende deri, formildende, tempererende. — ἐπι-κερδαίνω, *irr.*, har Fordeel el. vinder derhos, dertil. — ἐπικέρδεια, ἡ, o. -κέρδειον, τό, = ἐπικέρδια; — ἐπικερδής, 2, som bringer Vinding; o. — ἐπικέρδια, τά, Vinding el. Gevinst paa de solgte Varer, *Herod.*; (af κέρδος).

ἐπι-κερτομέω, udskielder, forhaaner, spotter, τινά, *Hom.*; ogs. formildet, siger i Spøg el. med Lune; jf. *Il.* 24, 649, o. *Herod.* 8, 92; df. — ἐπικερτόμημα, τό, Skieldsord, Forhaanelse; o. — ἐπικερτόμησις, ἡ, Udskielden, Forhaanen. — ἐπι-κέρτομος, 2, som udskielder el. forhaaner. — ἐπι-κεύθω, *f.* σω, skiuler, fordølger, h. *Hom.* bes. i Forbindelsen, μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω; ogs. μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω,

Od. 4, 744. — ἐπικεφάλαιος, 3, ogs. 2, (κεφαλή), hørende til Hovedet; τὸ ἐπικεφάλαιον, ogs. -κεφάλιον, Hovedskat, Kopskat. — ἐπι-κεφαλαιόω, sammenfatter under en almindelig Oversigt, recapitulerer; anfører el. fortæller alene det Vigtigste.

ἐπικήδειος, 2, (κῆδος), hørende til den Afdøde el. til Sorgen over ham. — ἐπικήπιος, 2, (κῆπος), i en Have; hørende til en Have. — ἐπι-κηραίνω, er fiendsk sindet imod nogen. — ἐπίκηρος, 2, adv. -κήρως, (κήρ), som er Skiebnen el. Døden underkastet, forgængelig, dødelig; afkræftet, svag, sygelig. — ἐπι-κηρόω, overtrækker med Vox. — ἐπικηρυκεία, ἡ, en Herolds Afsendelse til Fienden for at knytte Underhandling; 2) Underhandling om Fred el. Vaabenstilstand; i denne Bem. ogs. ἐπικηρύκευμα, τό; af — ἐπικηρυκεύομαι, (κηρυκεύω), underhandler med nogen (τινί, ogs. πρός τινα) ved en Herold, περί τινος, om noget, Herod.; ogs. ταῦτα δι' ἀγγέλων ἐπεκηρυκεύετο, id. 1, 69; bes. ogs. underhandler for at foreslaae en Vaabentilstand, Thuc.

ἐπικήρυξις, ἡ, offentlig Bekiendtgiørelse af en Priis, (Belønning el. Straf), som er sat paa noget; 2) Fredløsgiørelse; af — ἐπι-κηρύσσω, -ττω, f. ξω, bekiendtgiør offentligen, bes. en Belønning el. Straf, τινί, for noget; ἐπεκήρυξε θάνατον τὴν ζημίαν, lagde Dødsstraf derpaa, Xen.; ἐπικηρύσσειν χρήματά τινι, ogs. ἀργύριον ἐπί τινι, Herod., at udsætte en Priis paa nogens Hovede, at erklære fredløs; df. ἐπικηρυχθείς, fredløs; -2) udbyder offentligen til Salg; -3) in med., = ἐπικηρυκεύομαι; pass., ἐπικηρυχθεὶς χθονί, som er forkyndt, d. e. som truer Landet, Æsch. Sept. 634.

ἐπικίδνημι, poët., spreder el. udstrækker derover, transl. ; ὸν κακοῖς, hæver Modet over Ulykken, Orac. Herod. 7, 140, extr.; pass., ὕδωρ ἐπικίδναται αἶη, udbreder sig el. flyder hen over Jorden, Il. 2, 850. — ἐπικιναίδισμα, τό, (κιναιδίζω), utugtig Tale el. Handling. — ἐπι-κινδυνεύω, vover derpaa; pass., ἐπικινδυνεύεται τῷ δανείσαντι τὰ χρήματα, Ladningen gaaer for Creditors Regning, Dem. p. 915. — ἐπικίνδυνος, 2, adv. -νως, (κίνδυνος), ogs. -κινδυνώδης, 2, (εἶδος), forbunden med Fare, farlig; som svæver i Fare; som frygter for Fare, Thuc. — ἐπι-κινέω, bevæger derhen, dertil; in med., bevæger mig el. gesticulerer dertil. — ἐπικίρνημι, s. -κιρνάω, = ἐπικεράννυμι, Herod. 1, 51. — ἐπικίχρημι, irr., laaner el. borger endnu dertil, Plut.

ἐπι-κλάζω, irr., f. -κλάγξω, toner el. lyder dertil; αἴσιον δ' ἐπί οἱ ἔκλαγξεν βροντάν, Pind. Pyth. 4, 41. — ἐπι-κλαίω, irr., att. -κλάω, f. -κλαύσω, græder dertil el. derover, begræder; df. — ἐπίκλαυτος, 2, som begræder; klagende; qviddrende, Ar. — ἐπι-κλάω, f. άσω, bøier el. brækker derpaa; transl., bevæger til Medlidenhed; ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ, frangi animo, at blive modløs; τὸ ἐπικεκλασμένον τῶν μελῶν, det Bløde el. Smeltende i Tonerne, [ᾰ]. — ἐπι-κλάω [α anc.], att. f. ἐπικλαίω. — ἐπικλεής, 2, (κλέος), bekiendt el. berømt deraf; benævnt derefter; acc. poët. ἐπικλέα, som af ἐπικλής, Opp. — ἐπικλεΐζω, = flgd. — ἐπι-κλείω, irr., roser el. berømmer endnu dertil, Od. 1, 351; alm. fortæller dertil el. derom; b) benævner derefter, giver et Navn deraf; c) kalder tilstede, paakalder. — ἐπικλείω, tillukker, tilslutter dertil.

ἐπικλήδην, adv., (-καλέω), = ἐπίκλην. — ἐπικληΐζω, poët. o. jon. f. ἐπικλεΐζω, ἐπικλείω. — ἐπίκλημα, τό, Bebreidelse, Beskyldning; o. — ἐπίκλην, adv., med Tilnavn; ἐπίκλην λεγόμενος, den saakaldte; egentl. acc. af inus. ἐπίκλη; (af ἐπικαλέω). — ἐπικληρικός, 3, hørende til el. vedkommende en ἐπίκληρος; o. — ἐπικληρίτης, ου, ὁ, fem. -ρῖτις, = flgd.; af — ἐπίκληρος, ὁ, ἡ, (κλῆρος), Arving til den faderlige Formue; bes. ἡ ἐπίκληρος, eneste Datter, som arver Formuen, og om hvis Haand og Midler de nærmeste Slægtninger procedere, jf. ἐπίδικος; df. b) omstreden, stridig; c) Arving, τῇ ἀρχῇ, til Regieringen, Dion. Hal. — ἐπι-κληρόω, tildeler ved Lodkastning; alm. tildeler; in med., erholder ved Lodkastning; df. — ἐπικλήρωσις, ἡ, at tildele el. at faae tildeelt, egentl. ved Lodkastning.

ἐπίκλησις, ἡ, (-καλέω), Tilnavn; h. Hom. altid in acc. absol. som adv., ἐπίκλησιν (καλεῖν), at benævne med Tilnavn, ex. Il. 22, 506; men ἐπίκλησιν Βώρῳ, under det antagne el. falske Navn B., ib. 16, 177; jf. ogs. Hes. Theog. 207; 2) Anraabelse; Paaberaabelse, Provocation; 3) Sagn, Rygte; 4) Beskyldning, Bebreidelse. — ἐπικλήσκω, poët. f. ἐπικαλέω. — ἐπίκλητος, 2, (-καλέω), tilkaldt, hidkaldt; som endnu dertil er indbuden, udvalgt, udkaaren, hentet, c. gen., Herod. 8, 101; 2) omtalt; berømt; 3) dadlet, beskyldt.

ἐπικλῐβάνιος, 2, (κλίβανος), hos, ved, paa Ovnen; som forestaaer Ovnen. — ἐπικλῐνής, 2, som bøier sig dertil, deri=

mod, ſkraa, hældende; — ἐπικλίντης, ου, ὁ, ſom bøier ſig paa Siden; o. — ἐπίκλιντρον, τό, Rygſtød, Stolerыg, Sengebund; af — ἐπι-κλίνω [κλῐ], f. ῐνῶ, bøier, lener derimod el. til noget; ἐπικεκλιμέναι σανίδες, de tillukkede Dørfløie, *Il.*; 2) beſ. *in pass.*, bøier mig hen imod noget; ogſ. ligger til Bords; *part.* ἐπικεκλιμένος ſom *adject.*, ſkraa nedad; df. — ἐπίκλῐσις, ἡ, Bøien el. Bøining imod noget; Tilbøielighed. — ἐπι-κλονέω, driver i Uorden derimod; *b) in pass.*, at drives i en bølgende Bevægelſe, νηυσίν, imod Skibene, *Il.* 18, 7; hvor dog nu læſes νηυσὶν ἔπι κλονέονται; alm. at larme el. ſtimle om nogen, τινί, *Ap. Rh.* — ἐπικλοπία, ἡ, Liſt, Bedrageri; af — ἐπίκλοπος, 2, (κλέπτω), tyvagtig, bedrageriſk, liſtig, ſnu, ſmidig, μύθων, i at vende ſin Tale, τόξων, kyndig el. færdig Bueſkytter, *Hom.*

ἐπι-κλύζω, ſtrømmer dertil, derover; overſvømmer, ſætter under Vand; 2) *intr.*, ſtrømmer el. ſpruder over; *transl.*, at være tilſtede el. at forefindes i Overflødighed, *redundare*; df. — ἐπίκλῠσις, ἡ, ogſ. -κλυσμός, ὁ, Tilſtrømmen, Overſtrømmen; o. — ἐπίκλυστος, 2, overſkyllet, overſvømmet. — ἐπικλῠτός, 3, (κλυτός), berømt, ὄλβῳ, af ſin Rigdom, *poët.* — ἐπι-κλύω, *irr.*, ſom ἐπακούω, hører derpaa, fornemmer, *c. acc.*, ogſ. *c. gen.*, *Hom.* — ἐπι-κλώθω, *f.* ώσω, egentl. tilſpinder, oprindel. om Parcerne, Κατακλῶθες, ſom tilſpinde Menneſkene Skiebnens Traad; df. alm. om Guderne, at tildele, tilſkikke, τινὶ ὄλβον, ὀϊζύν, *Hom.*, ogſ. *c. inf.*, *Od.* 1, 17, jf. *Il.* 24, 525. — ἐπικνάμπτω, *att.* f. ἐπιγνάμπτω. — ἐπι-κνάω, *irr.*, o. -κνήθω, ſkraber el. gnider dertil, derpaa. — ἐπι-κνίζω, ridſer paa Overfladen, *ex.* med Ploven, *poët.*; - denne Handling, ἐπίκνῐσις, ἡ.

ἐπι-κοιλαίνω, *f.* -ᾰνῶ, udhuler ovenpaa. — ἐπικοιλίδες, αἱ, = ἐπικυλίδες. — ἐπίκοιλος, 2, (κοῖλος), huul el. udhulet ovenpaa. — ἐπικοιμάομαι, (κοιμάω), ſover derpaa, ſover ind derover; *transl.*, er forſømmelig ved noget; df. — ἐπικοίμησις, ἡ, Soven el. at ſove derpaa. — ἐπι-κοιμίζω, inddyſſer el. beroliger derved. — ἐπικοινῆς, *adv.*, f. ἐπὶ κοινῆς, i Fælleſkab. — ἐπίκοινος, 2, (κοινός), ſom er fælles for alle el. flere, jf. ἐπίξυνος; *neutr.* ἐπίκοινα h. *Herod.* ogſ. ſom *adv.*; 2) h. *gramm.* ere ἐπίκοινα ogſ. *nomina communia*, der bruges for begge Kiøn. — ἐπι-κρινόω, giør fælles, meddeler; *in med.*, ἐπικοινοῦσθαί τινί τι, at meddele nogen en Sag til Beraadſlagning. — ἐπι-κοινωνέω τινί τινος, beſidder noget i Fælleſkab med en anden. — ἐπικοινωνός, 2, = κοινωνός. — ἐπικοίρανος, ὁ, = κοίρανος. — ἐπικοιτάζομαι, = flgd.; — ἐπικοιτέω, ſover derover, derved, derpaa; opholder mig, dvæler, vaager derved, *c. gen.*, *Polyb.*; o. — ἐπίκοιτος, 2, hørende til at gaae i Seng, brugelig derved; (af κοίτη).

ἐπι-κοκκύζω, raaber Kukuk dertil; df. — ἐπικοκκύστρια, ἡ, ſom efterligner denne Lyd, h. *Ar. epith.* til Echoen. — ἐπι-κολλάω, paalimer; *in pass.* o. *med.*, er limet derpaa, klæber el. hænger faſt derved; df. — ἐπικόλλημα, τό, det Paalimede el. Vedhængte. — ἐπικολπίδιος, o. ἐπικόλπιος, 2, (κόλπος), paa el. i Skiødet. — ἐπικόλωνος, 2, (κολωνός), paa el. ved en Høi. — ἐπι-κομάω, bærer Hovedhaar. — ἐπικόμβιον, τό, (κόμβος), en ved et Baand befæſtet Mynt, ſom de byzantinſke Keiſere lode udkaſte iblandt Folket. — ἐπι-κομίζω, bringer el. fører derhen; *in med.*, fører med mig. — ἐπικομμόω, udſmykker, overſminker. — ἐπίκομος, 2, (κόμη), behaaret. — ἐπι-κομπάζω, o. -κομπέω, praler dertil, dermed; ſiger el. fortæller paa en pralende Maade. — ἐπι-κομψεύω, o. -κομψέω, udſmykker endnu dertil el. videre.

ἐπικόπανον, 2, Huggeblok, Kiødblok; — ἐπικοπή, ἡ, Beſkæren, Afſkæren; Halshuggelſe; o. — ἐπίκοπος, 2, tilhuggen, afſkaaren, forkortet; 2) om en Mynt, ompræget; 3) τὸ ἐπίκοπον, = ἐπικόπανον; (af κόπτω). — ἐπι-κοπρίζω, giøder endnu dertil. — ἐπικόπτης, ου, ὁ, ſom ἐπισκώπτης, en Dadler, *Diog. L.*; af — ἐπι-κόπτω, *f.* ψω, ſlaaer ovenfra, βοῦν, (for at ſlagte den), *Od.*; behugger, afhugger; halshugger; kapper (Træer); ſlaaer el. præger derpaa, χαρακτῆρα (paa Mynter); - 2) *transl.*, *a)* formindſker, ſvækker; hindrer, holder tilbage, undertrykker; *b)* ſom ἐπισκώπτω, dadler, *Diog. L.*; - 3) *in med.*, ſlaaer mig for Bryſtet af Sorg; ἐπικόψεσθαί τινα, at ſørge over nogen.

ἐπικόρμιον, τό, (κορμός), = ἐπικόπανον. — ἐπικορρίζω, (κόρρη), ſlaaer paa Øret; df. — ἐπικορριστός, 3, ſom er ſlaaen paa Øret. — ἐπίκορσος, 2, (κόρση), paa Kinden, paa Siden af Hovedet. — ἐπικορύσσομαι, (κορύσσω), væbner mig el. ſtrider derimod. — ἐπικός, 3, (ἔπος), epiſk, heroiſk; οἱ ἐπικοί, de epiſke Digtere. — ἐπι-κοσμέω, ſmykker endnu dertil, *Xen.* — ἐπικοτέω, *f.* έσω, = κοτέω. — ἐπίκοτος, 2, *adv.* -κότως, (κοτός), vred, harmfuld, opbragt, *Æsch.*; 2) ſom

ἐπίμομφος, ugunſtig, uhældig. — ἐπικοτταβίζω, udgyder en Kottabos derhos, verved.

†ἐπικουρέω, (ἐπίκουρος), hielper i Krigen, *Il.* 5, 614; alm. kommer el. iler til Hielp, forſvarer nogen, τινί; Ἑλλὰς ἑαυτῇ ἐπικουροῦσα, *Xen.*; men ἐπικουρεῖν τῇ πενίᾳ, τῷ λιμῷ, at afhielpe, νόσοις, at helbrede, *id.*; *b)* *c. acc. rei*, εἴ τῳ χειμῶνα ἐπεκούρησα, har beſkyttet nogen derimod, *id. Anab.* 5, 8, 25; — 2) gior Tieneſte ſom Leieſoldat, *Isocr.*; alm. gior Tieneſte; df. — ἐπικούρημα, τό, Hielp, Hielpemiddel, τοῖς ὀφθαλμοῖς — τῆς χιόνος, for Dinene imod Sneen, *Xen. Anab.* 4, 5, 13; — ἐπικούρησις, ἡ, Hielpen el. at hielpe, κακῶν, imod Ulykken, *Isocr.*; o. — ἐπικουρία, ἡ, 1) = ἐπικούρημα; 2) Hielpetropper, Leietropper, *Herod.*; ἢν μέν τις τῶν σατραπῶν ἐπικουρίας δέηται, *Xen, Cyr.* 8, 6, 16.

ἐπικουρικός, 3, o. ἐπικούριος, 2, tienlig til Hielp el. Biſtand; τὸ ἐπικουρικόν, Hielpehæren, beſ. Leietropperne; af — ἐπίκουρος, 2, (κοῦρος), ſom yder Hielp; h. *Hom.* altid en Hielper i Krigen, beſ. Τρῶες ἠδ' ἐπίκουροι; o. dl.; df. ſild. alm. Hielpetropper, beſ. ſom ξένοι o. μισθωτοί, Leietropper; ogſ. ſom δορυφόροι, Regentens Livvagt, *ex. Herod.* 1, 64; — *b)* ſom beſkytter el. forſvarer; δεσπότης ἐπίκουρος, Skytsherre, Patron, *Xen.*; τὸ πῦρ ἡμῖν ἐπίκουρον — ψύχους, — σκότους, Middel, derimod, *id.* — ἐπι-κουφίζω, letter, gior lettere; τὴν νῆα ἐπικουφισθεῖσαν —, *Herod.* 8, 118; letter, lindrer, τοὺς πόνους, τὰς συμφοράς, ogſ. τινά τινος; ogſ. *transl.*, gior letſindig, *Theogn.*; df. — ἐπικουφισμός, ὁ, Lettelſe.

ἐπι-κρᾰδαίνω, o. -κραδάω, ſvinger derover. — ἐπι-κράζω, *irr.*, *f.* ξω, ſkriger dertil, derved; raaber paa nogen, τινί. — ἐπι-κραίνω, *f.* ᾰνῶ, *aor.* -κρηνα, *Il.* 15, 599, o. ἐπικραιαίνω, *aor.* -κρήηνα; — opfylder, fuldbringer, lader gaae i Opfyldelſe, forunder, τινί τι, *ex. Il.* 1, 455; χάριν ἀντ' ἔργων — ἐπικρᾶναι, at yde, *Æsch. Ag.* 1546; — 2) beherſker, ſtyrer, *Hom. Merc.* — ἐπικράνιος, 2, paa el. over Hierneſkallen el. Hovedet; — ἐπικρᾱνίς, ίδος, ἡ, Hiernehinden, *Plut.*; o. — ἐπίκρᾱνον, τό, hvad man bærer paa Hovedet, *ex.* Hovedbind, Hovedſmykke el. -bedækning; h. Krigerne ogſ. ſom λόφος, Hielmbuſk; *b)* Jsſen; *c)* et Søilehovede, ſædv. κιονόκρανον; (af κρᾶνον). — ἐπίκρᾱσις, ἡ, (-κεράννυμι), Tilblanding, Temperatur.

ἐπικράτεια, ἡ, Overmagt, Overherredømme, Overvægt, Seier; 2) det Land, hvori nogen har den øverſte Magt; beſ. erobret Land, Provinds, ogſ. Regieringen derover; af — †ἐπι-κρᾰτέω, herſker el. befaler derover, νήσοισι, νήσοισιν, *Hom.*; ogſ. *absol.*, har Magten, er den herſkende el. ſeirende, *ex. Od.* 17, 320; ligel. ἐπικρατέειν, ἢ ἀπόλλυσθαι, at ſeire eller doe, *Herod.* 7, 104; ellers h. *Herod.* o. *att.* ſædv. *c. gen.*, *ex.* ἐπικρατῆσαι τῆς θαλάσσης, at have Magten til Søes, (ogſ. κατὰ θάλατταν, *Xen.*); ἐπικρατοῦσι τοῦ σταυρώματος, indtage, erobre, *Xen. Hell.* 7, 4, 27; *att.* ogſ. *c. acc.*, *ex.* τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατεῖν, at overvinde, beſeire, *Isocr.*; *b)* at blive vedtagen el. almindelig, *invalescere*, *ex. Herod.* 4, 149; df. — ἐπικρατής, 2, *adv.* -τῶς, ſom har Magten, ſom er Herre derover, *c. gen.*; ἔμπεσ' ἐπικρατέως, med overveiende Kraft, voldſomt, heftigen, *Il.*; — ἐπικράτησις, ἡ, at have i ſin Magt, at have Magten, at holde faſt; o. — ἐπικρατητικός, 3, ſom holder faſt, ſom anholder.

ἐπικρᾱτίδες, αἱ, (κρατός, κρᾶς), ſom ἐπίκρανον, etſlags Hovedbedækning. — ἐπικρᾱτικός, 3, (-κεράννυμι), = ἐπικεραστικός. — ἐπι-κραυγάζω, ſkriger derved, derpaa. — ἐπι-κρεμάννυμι, ogſ. -κρεμαννύω, *irr.*, *f.* -κρεμάσω, *att.*, -κρεμῶ, hænger op derpaa, derover; ogſ. *transl.*, ἄτην — παισὶν ἐπεκρέμασεν, *Theogn.* 206; — 2) *in pass.* o. *med.*, hvortil ogſ. hører *præs.* ἐπικρέμαμαι (efter δύναμαι), o. *aor.* ἐπεκρεμάσθην; — hænger el. ſvæver derover; hænger ud el. frem derover, om en Klippe, *Hom. Ap.*; ofte *transl.*, at foreſtaae, at true, *impendere*, *ex. Thuc.* 3, 40, o. 7, 75, *extr.*; df. — ἐπικρεμής, 2, hængende eller ſvævende derpaa, derover.

ἐπίκρημνος, 2, (κρημνός), ſteil. — ἐπικρήηνον, o. ἐπικρήνειε, *imperat.* o. *opt. aor.* af κραιαίνω, κραίνω, *Il.* — ἐπικρῆσαι, *ep. f.* ἐπικεράσαι, *inf. aor.* 1 af ἐπικεράννυμι, *Od.* 7, 164. — ἐπικρῐδόν, *adv.*, med Udvalg; o. — ἐπίκρῐμα, τό, Afgiørelſe; Befaling; af — ἐπι-κρίνω [ῑ], *f.* ῐνῶ, tilkiender, tildeler, bekræfter ved en endelig Afgiørelſe el. Dom, alm. fælder en ſaadan, περί τινος, *Dem.* — ἐπ-ίκριον, τό, Seilſtang, Raa, *Od.* — ἐπίκρῐσις, ἡ, Paadømmelſe; Bekræftelſe; Udvalg; — ἐπικρῐτής, οῦ, ὁ, ſom afgiør en Sag, en Dommer; o. — ἐπίκρῐτος, 2, afgiort el. bekræftet ved en Kiendelſe; udvalgt; (af ἐπικρίνω).

ἐπίκροκον, τό, etſlags Fruentimmerdragt, ent. af κρόκος, ſaffrangul, eller af κρόκη, floſſet. — ἐπι-κροτέω, ſlaaer med Larm derpaa, τὰ κύμβαλα, paa en Haandpauker; ἐπικροτεῖν χεῖρε, at ſlaae

Hænderne sammen; ogs. ἐπικροτεῖν τινι, sc. τὼ χεῖρε, at klappe for nogen; men ἐπικροτεῖν τοῖς ὀδοῦσι, at klappre med Tænderne; *absol.*, ἅρματα – ἐπικροτέοντα, en raslende Vogn, *Hes. Sc.* 308; df. — ἐπίκροτος, 2, som er slaaen el. stampet fast sammen, *ex.* en Jordbund; ogs. flad, jevn. — ἐπίκρουμα, τό, det derpaa Slaaede el. Prægede; o. — ἐπίκρουσις, ἡ, Slaaen el. at slaae derpaa; af — ἐπι-κρούω, slaaer el. støder derpaa, τῇ χειρὶ τὸ ξίφος, med Haanden paa Sværdet, *Plut.*; alm. = ἐπικροτέω. — ἐπικρυπτικός, 3, skiulende; af — ἐπι-κρύπτω, *f.* ψω, skiuler, holder hemmelig, *Xen.*; df. — ἐπίκρυφος, 2, skiult, hemmelig, οἶμος, *Pind.* o. — ἐπίκρυψις, ἡ, Skiul, Dølgsmaal. — ἐπι-κρώζω, skriger dertil, *Ar.*

ἐπι-κτάομαι, *irr.*, erhverver dertil; forøger Tid efter anden; πάτριον ὑμῖν ἐστι, ναυτικὸν ἐπικτᾶσθαι, altid at forøge Eders Sømagt, *Xen.*; *b) in pf.*, besidder dertil el. desuden. — ἐπι-κτείνω, *irr.*, ombringer endnu dertil el. desuden. — ἐπικτένιον, (κτείς), Blaar, som bliver i Heglen; 2) = ἐπίοσιον. — *ἐπίκτημα, τό, den dertil erhvervede Eiendom el. Besiddelse; — ἐπίκτησις, ἡ, at erhverve dertil; Eiendommens Tilvæxt; o. — ἐπίκτητος, 2, som erhverves el. besiddes dertil, desuden; (δεξάσθαι) τοὺς ἐπικτήτους ἀντὶ τῶν ἀρχαίων φίλων, nye Venner for de gamle, *Xen.*; 2) tilsat ved Flid el. Kunst; kunstlet, uægte; – (af ἐπικτάομαι). — ἐπι-κτίζω, bygger dertil, derpaa; anlægger, πόλεις ἀγρίοις ἔθνεσι, iblandt dem, i deres Land, *Plut.* — ἐπι-κτυπέω, larmer dertil, derpaa, derover, τοῖς ποσί, stamper el. tramper derpaa, *Ar.*

ἐπικῡδαίνομαι, (κυδαίνω), o. -κυδιάω, er stolt deraf, *c. dat.*; o. — ἐπικῡδής, 2, anseet, berømt; πολὺ ἐπικυδέστεροι ἐγένοντο, bleve langt mægtigere, *Xen. Hell.* 5, 1, 36; ἐπικυδέστερα πράγματα, bedre Forfatning; ἐπικυδεστέρως ἀγωνίζεσθαι, at udmærke sig el. at seire i Kampen, *Polyb.* — ἐπι-κῡέω, *irr.*, bliver atter frugtsommelig; df. — ἐπικύημα, τό, nyt Svangerskab. — ἐπι-κυΐσκω, besvangrer paa ny; 2) *in pass.*, = ἐπικυέω. — ἐπι-κυκλέω, hidruller, hidbringer endnu dertil. — ἐπι-κυκλόω, omringer. — ἐπικυλίκειος, 2, (κύλιξ), ved Bægeret, under Drikkelavet. — ἐπι-κυλινδέω, o. -κυλίνδω, vælter el. ruller derpaa, dertil. — ἐπι-κυλινδρόω, overfarer el. tætter med en Valse. — ἐπικύλιον, τό, = flgd. — ἐπικυλίς, ἡ, (κύλα), alene *in pl.* ἐπικῠλίδες, αἱ, de øvre Øienlaag; de nedre, ὑποκοιλίδες. — ἐπικῠλίω, *f.* ίσω, = ἐπικυλινδέω; [λῑ].

ἐπι-κῡμαίνω, bølger, el. strømmer derpaa, dertil, derover. — ἐπι-κῡματίζω, svømmer el. glider hen paa Bølgerne. — ἐπικυμάτωσις, ἡ, (κυματόω), at strømme til med Bølgerne; ἐπικυματώσεις τῶν μεταβολῶν, Forandringernes Strøm el. Vexel. — ἐπι-κύπτω, *f.* ψω, bukker mig ud derover, ἐπὶ βώλοις, for at tage dem op, *Xen.*; lener mig derpaa, τινί, paa nogen, *Luc.*; kiger derefter el. derpaa. — ἐπι-κῠρέω, *irr.*, *impf.* ἐπέκῡρον, *f.* -κύρσω, støder el. træffer tilfældigen derpaa, m. Tmesis, ἐπὶ σώματι κύρσας, *Il.* 3, 23; erholder, opnaaer, *c. gen.*, *Æsch. Pers.* 855. — ἐπι-κυρίσσω, støder heftigen derimod, *Theophr.* — ἐπι-κῡρόω, vedtager, beslutter, τὰ προῃρημένα – πράξει, bekræfter ved en Handling, *Dem.* — ἐπίκυρτος, 2, (κυρτός), noget bøiet, krum el. fremragende; df. — ἐπικυρτόω, krummer el. bøier derover; *in pass.*, at hvælve sig derover. — ἐπικύρωσις, ἡ, (-κυρόω), Bekræftelse, Vedtagelse. — ἐπίκῡφος, 2, (κυφός), = ἐπίκυρτος. — ἐπικυψέλιος, 2, (κυψέλη), som vogter Bikuberne, *epith.* til Pan.

ἐπικωθωνίζομαι, (κωθωνίζω), drikker dertil el. endnu mere. — ἐπι-κωκύω [υ *anc.*], *f.* ύσω [ῡ], jamrer mig, græder, klager derhos, dertil. — ἐπικώλυσις, ἡ, Handlingen – ἐπικωλύειν, (κωλύω), at forhindre, bes. hinanden, *inc.*, — ἐπι-κωμάζω, drager derind i et festligt Optog, κῶμος; alm. stormer voldsomt derind, *Plut.* — ἐπικώμιος, 2, h. *Pind.* ogs. 3, sild. ogs. ἐπίκωμος, 2, hørende til en κῶμος, til et festligt el. bacchantisk Optog; 2) h. *Pind.* ogs. som ἐγκώμιος, hørende til Seierherrens Lovsang el. Priis; ὕμνος, ὕψ. — ἐπικωμῳδέω, udspotter dertil (egentl. i et Lystspil). — ἐπίκωπος, 2, (κώπη), som sidder ved Aaren, som roer; 2) πλοῖον ἐπίκωπον, med Aarer; 3) til Heftet, heelt igiennem, *Ar.*

ἐπιλᾰβή, ἡ, (-λαμβάνω), Griben el. at gribe fat derpaa, *Æsch.* — ἐπι-λαγχάνω, *irr.*, *f.* -λήξομαι, erholder derpaa el. derefter ved Lodkastning; 2) bliver valgt derefter, efter Ordenen el. i en andens Sted, *Dem.* — ἐπιλαδόν, *adv.*, som ἰλαδόν, i Mængde, hobeviis. — ἐπι-λάζυμαι, griber, anholder, holder tilbage, *Eur.* — ἐπίλακκος, 2, (λάκκος), Adamsæble. — ἐπι-λᾰλέω, taler el. snakker derimellem, afbryder, *Ar.* — ἐπι-λαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, tager dertil, tager til mig el. i Besiddelse, erobrer, τὰς Ἀθήνας, *Lycurg.*; – *b)* griber derpaa, holder fast, stand=

fer; σὸ δ' ἐπίλαβε ὕδωρ (i Vanduhret, medens Actstykker oplæses, o. dl.), *Dem.*; νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον, *Thuc.* 4, 96, jf. *ib.* 27; bes. om en Sygdom, at overfalde, *corripere*; δὶς τὸν αὐτὸν, ὥστε καὶ κτείνειν, οὐκ ἐπελάμβανε (ἡ νόσος), *id.*; jf. *Herod.* 8, 115, o. ἐπίληψις; *pass.* ogs. *c. acc.*, *ex.* ἐπιληφθεὶς τὴν αἴσθησιν, som er berøvet Sands og Samling; — *c) in med.* ligel., tager, griber, holder fast paa noget, τινός, τῆς χειρός, griber ved Haanden; ogs. dadler, *ex.* οὐκ ἔχων, ὅπῃ ἐπιλάβοιτο, *Xen. M. S.* 1, 2, 31; προφάσιος - ἐπιλαβόμενοι, da de havde faaet el. fundet et Paaskud, *Herod.* 6, 13; ogs. tilegner el. tiltager mig, *c. acc.*, *Plat.*

ἐπίλαμπρος, 2, (λαμπρός), glimrende, skinnende. — ἐπι-λαμπρύνω, gior glimrende el. prægtig, τὴν φωνήν, taler tydeligere, *Plut.* — ἐπίλαμπτος, 2, *jon. f.* ἐπίληπτος, (-λαμβάνω), som er greben deri, ἀφάσσουσα, i at beføle, *Herod.* 3, 69. — ἐπι-λάμπω, *f.* ψω, lyser el. skinner derpaa, derover; Ἠέλιος δ' ἐπέλαμψεν, skinnede frem, begyndte at skinne, *Il.* 17, 650; ἐπιλάμψαντος - ἔαρος, da Foraaret begyndte, *Herod.* 8, 130; *b) transl. c. dat.*, tilsmiler, begunstiger, *affulgeo*; *c) transit.*, belyser, beskinner. — ἐπι-λανθάνω, *irr.*, *f.* ἐπιλήσω, bringer til at glemme, *c. gen.*, *ex.* ὕπνος - ἐπέλησεν ἁπάντων, *Od.* 20, 85; - *b) intr.*, bes. *in aor.* 2 ἐπέλαθον, er skiult; - *c) in med.*, glemmer derover (el. det ene over det andet), *c. gen.*, *ex.* ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται, *Od.* 1, 57; ogs. alm. forglemmer, *ex. ib.* 4, 455; ἐπιλελησμένος ἑαυτοῦ, som har glemt sig selv, *Dem.*, *p.* 289; *att.* ogs. *c. acc.*, *ex.* ἐπιλαθέσθαι - τὸ γενόμενον πάθος, *Xen. Hell.* 6, 4, 24; - *d)* fortier, *Æschin.* — ἐπ-ιλαρχία, ἡ, Commando over en dobbelt Rytterſquadron el. over 128 Mand. — ἐπίλᾱσις, ἡ, *dor.* f. ἐπίλησις.

ἐπι-λεαίνω, *f.* -λεᾰνῶ, overglatter; *transl.*, ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, for at formilde hans Sind, for at stemme ham mildere, *Herod.* 7, 9, 3, *extr.*, el. udsmykkende og formildende hans Forslag, jf. *id.* 8, 142; df. — ἐπιλέανσις, ἡ, Overglatten, Afpoleren. — ἐπι-λέγω, *irr. f.* -λέξω, føier til det Sagte, τοιόνδε λόγον, en saadan Grund, *Herod.*, *ex.* 2, 156; slutter med en Sentents, jf. ἐπίλογος; *b)* udvælger, oftere *in med.*, udvalger mig *(mihi)*; - 2) *in med.*, *a)* læser, giennemlæser, τὸ βιβλίον, *Herod.*; *b)* overlægger el. betænker hos mig selv, *id.*, jf. ἐπιλογίζομαι. — ἐπι-λείβω, gyder derpaa; forretter et Drikoffer derved el. derpaa, *Od.* 3, 341. — ἐπι-λεόω, overglatter. — ἐπι-λείπω, *f.* ψω, *aor.* ἐπέλιπον, *pf.* -λέλοιπα, mangler; sædv. ἐπιλείπει μέ τι, *deficit me*, mig mangler noget, τὰ ἐπιτήδεια, det Nødvendige, *Xen.*; ὕδωρ μιν ἐπέλιπε, ham manglede Vand, *Herod.*; usædvanligt er, Σκάμανδρος - ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον, Skam. forlod sin Strom, udtorredes, *id.* 7, 43; τοῦ ἡλίου τὸ φῶς ἐπέλιπε, der indtraf en Solformørkelse; - undert. ogs. personligen, *ex.* ἐπιλείπω λέγων, jeg forsømmer ikke at sige alt, *Plat.*; ἐπιλείπω οὐδὲν τῶν ἐμῶν, jeg gior, hvad jeg kan, *id.* — ἐπι-λείχω, beslikker, overslikker. — ἐπίλειψις, ἡ, (-λείπω), Manglen el. at mangle; Mangel, ὕδατος.

ἐπιλεκτάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Anfører for en udvalgt Trop; af - ἐπίλεκτος, 2, *adv.* -κτως, udkaaren, udvalgt; med Valg; o. — ἐπίλεξις, ἡ, Valg, Udvalg; (af ἐπιλέγω). — ἐπιλεπτύνω [ῡ], overdrager el. overstryger tyndt. — ἐπι-λέπω, afskræller, afbarker, *Hom. Merc.* — ἐπι-λευκαίνω, overstryger med hvidt. — ἐπιλευκία, ἡ, = λεύκη. — ἐπίλευκος, 2, (λευκός), hvidlig; hvid ovenpaa. — ἐπιλεύσσω, seer hen el. ud for mig; τόσσον τις ἐπιλεύσσει, saa langt man kan see. — ἐπιλήθης, 2, o. ἐπίληθος, 2, (-λανθάνω), som bringer til at glemme, κακῶν - ἁπάντων, *Od.* — ἐπιλήθομαι, Biform af ἐπιλανθάνομαι, forglemmer. — ἐπιληΐς, ΐδος, ἡ, (λεία), vunden el. erobret i Krigen; ἐπιληΐδας (ἔχειν) τὰς πόλεις, *Xen.*

ἐπι-ληκέω, *irr.*, larmer dertil, derved; klapprer dertil; træder Takten dertil, *Od.* 8, 379. — ἐπιληκυθίστρια, ἡ, (ληκυθίζω), den prægtigen opsminkede el. udstafferede, h. *Ar.* komisk om den tragiske Muse. — ἐπίλημπτος, ἐπιλημπτικός, o. ἐπίλημψις, *jon.* f. ἐπίληπτος, *etc.*, *Hipp.* — ἐπιλήνιος, 2, (ληνός), hørende til Viinpressen el. til Viinhøsten. — *ἐπιληπτεύομαι, -ληπτίζομαι, o. -λήπτομαι, er - ἐπιληπτικός, *adv.* -κῶς, som har den faldende Syge el. Slag, epileptisk; — ἐπίληπτος, 2, som gribes el. anholdes deri, jf. ἐπίλαμπτος; *b)* dadlet, straffet, *reprehensus*; dadelværdig, strafskyldig; ogs. som frgd., epileptisk; τοὺς ἐπιλήπτους φησὶν ἰᾶσθαι, αὐτὸς ὢν ἐπίληπτος πάσης πονηρίας, *Dem. p.* 794; o. — ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, som angriber, anholder, dadler, πάντων, alle Ting; - (af ἐπιλαμβάνω).

*ἐπίλησις, ἡ, Forglemmen, Forglemmelse; καμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι (χρόνος), *Pind. Pyth.* 1, 90; — ἐπιλήσμη, o. -λησμοσύνη, ἡ, ogs. -λησμόνη, ἡ, Forglemmelse, Glemsomhed;

— ἐπιλησμος, 2, o. -λήσμων, ονος, 2, forglemmende, glemsom; 2) = flgd.; o. — ἐπιληστικός, 3, som bevirker Forglemmelse el. Glemsomhed; af — ἐπιλήσομαι, fut. med. til ἐπιλανθάνω. — ἐπιληψία, ἡ, = ἐπίληψις, bes. Fald, Epilepsie; o. — ἐπίληψις, ἡ, Griben el. at gribe, angribe, holde fast derpaa; b) Anfald, Angreb; c) Fald el. Slag, faldende Syge, Epilepsie, sædv. ἐπιληψία; d) Sted, hvor man kan angribes; transl., Svaghed, Feil; — 2) retlig Paastand el. Fordring paa noget som Eiendom, Plat.; (af ἐπιλαμβάνω).

ἐπι-λίγδην, adv., ridsende el. streifende ovenpaa, Il. — ἐπι-λιμνάζειν, stagnare, at svømme over og danne en Sø. — ἐπι-λῐνάω, ogs. -λινεύω, er — ἐπιλινευτής, οῦ, ὁ, som efterseer Garnet; som fisker med Garn. — ἐπι-λῐπαίνω, gjør fed el. fedtet dertil el. ovenpaa. — ἐπιλῐπής, 2, 1) (-λείπω), = ἐλλιπής; 2) (λίπος), = ὑπολιπής. — ἐπιλιχμάομαι, ogs. -λιχμάσσω, o. -λιχνεύομαι, = ἐπιλείχω. — ἐπ-ιλλίζω, blinker med Øinene, τινί, til nogen, Od. 18, 11; ogs. stirrer el. seer betydningsfuldt derpaa; 2) fordreier Øinene, skeler, Nic. — ἔπιλλος, 2, (ἰλλός), blinkende med Øinene, jf. frgd.; skeløiet; df. — ἐπιλλόω, seer spottende fra Siden. — ἐπιλλώπτω, = ἐπιλλίζω.

ἐπιλοβίς, ίδος, (λοβός), ἡ, Lap el. Blad paa Leveren. — ἐπιλογή, ἡ, (-λέγω), Udvalg, Udvælgelse. — ἐπι-λογίζομαι, aor. ἐπελογίσθην, o. -λογισάμην, overregner, beregner; overlægger, betænker; tager Hensyn dertil, ὅτι, at, Herod. 7, 177; 2) tilegner, tilskriver. — ἐπιλογικός, 3, 1) (ἐπιλογή), hørende til et Udvalg; 2) (ἐπίλογος), hørende til en Slutningstale el. Epilog; 3) (ἐπιλογίζομαι), hørende til en Beregning. — ἐπιλόγισις, ἡ, o. ἐπιλογισμός, ὁ, (-λογίζομαι), Overregnen, Beregnen; Overlæggen, Betænken; ἐπιλογισμὸς τῆς αἰτίας, Udforskning el. Angivelse af Aarsagen, Plut. — ἐπίλογος, ὁ, (ἐπιλέγω), 1) jon. som ἐπιλογισμός, Beregning, Slutning, Herod. 1, 27; 2) Slutningstale el. Epilog, bes. hvormed et Drama el. en Kunsttale ender, epilogus, peroratio; ogs. Tilsætning, Tillæg.

ἐπίλογχος, 2, (λόγχη), med Jernspids derpaa. — ἐπιλοιβή, ἡ, som λοιβή, Drikoffer, Libation; - hørende el. tienlig dertil, ἐπιλοίβιος, 2. — ἐπι-λοιδορέω, skielder dertil el. desuden. — ἐπιλοίμια, τά, (λοιμός), ἔπη, Sange under el. efter en Pest. — ἐπίλοιπος, 2, (λοιπός), som endnu er tilbage; τὰ δ' ἐπίλοιπα τοῦ λόγου, i den øvrige Fortælling, Herod. 1, 154; om Tiden, tilkommende; ἁμέραι - ἐπίλοιποι, Fremtiden, Pind. — ἐπίλουτρον, τό, (λοῦτρον), Badeløn.

ἐπιλυγάζω, -λυγίζω, o. -λυγαῖος, sieldne Biformer, f. ἐπηλυγάζω, etc. — ἐπι-λύζω, f. -λύξω, har Hikke derved. — ἐπι-λῡπέω, bedrøver, krænker, opbringer endnu mere, τινά, Herod.; df. — ἐπιλυπία, ἡ, Bedrøvelse, Misfornøielse, Harme. — ἐπίλῡπος, 2, (λυπή), sørgmodig, bedrøvet; harmfuld. — ἐπίλῠσις, ἡ, (-λύω), Opløsning, Tilintetgiørelse; Befrielse; - hørende el. skikket dertil, ἐπιλῠτικός, 3. — ἐπίλυτρος, 2, (λύτρον), befriet ved Løsepenge, Strab. — ἐπι-λύω [ῠ anc.], irr., f. ύσω [ῡ], opløser (et Baand), slipper løs derimod el. løslader (Hundene paa Haren), Xen.; b) udløser, befrier; ogs. in med., Plat.; c) opløser, forklarer. — ἐπιλωβάω, (λωβάομαι), spotter el. krænker dertil. — ἐπι-λωβεύω, skænder el. spotter derover, Od. 2, 323. — ἐπιλωβής, 2, (λώβη), skammelig, skændig. — ἐπιλώβητος, 2, (-λωβάομαι), udspottet, krænket.

ἐπιμάζιος, 2, (μαζός), = ἐπιμάστιος. — ἐπιμάθεια, ἡ, (-μανθάνω), Læren el. at lære dertil el. derefter. — ἐπι-μαιμάω, c. gen., attraaer noget heftigen. — ἐπι-μαίνομαι, attraaer med rasende Heftighed, sædv. c. dat., men c. inf., Il. 6, 160; b) stormer el. bryder løs derpaa; αἰθὴρ ἐπιμαίνεται, Æsch. Sept. 155. — ἐπι-μαίομαι, f. -μάσομαι [ᾰ], ep. -μάσσομαι, aor. -μασάμην, -μασσάμην; 1) søger at naae, oftest c. gen., ex. σκο- λου ἐπιμαίεο, styr derefter, derhen Od. 12, 220; transl., attraaer, begierer, ex. δώρων ἐπεμαίετο θυμός, hans Sind el. Hierte eftertragtede Gaver, Il. 10, 401; undert. ogs. c. acc., ex. ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, greb derefter, Od. 11, 531; ogs. søger at udfinde, τέχνην, Hom. Merc.; - 2) griber el. tager fat derpaa; beføler, berører, c. acc., ex. Od. 9, 441; ligel. μάστιγι - ἐπεμαίετο - ἵππους, Il.; bes. bruges fut. o. aor. i denne Bem., ex. μὶν - ῥάβδῳ ἐπεμάσσατο, berørte ham dermed, Od. 13, 429; χεῖρ' (i. e. χειρί) ἐπιμασσάμενος, gribende med Haanden, ib. 9, 302; jf. ἐπιμάομαι.

ἐπίμακρος, 2, (μακρός), langlig, langagtig. — ἐπιμᾶλλον, adv., f. ἐπὶ μᾶλλον, endnu mere, endnu stærkere. — ἐπιμανδαλωτόν, τό, (μανδαλωτός), = καταγλώττισμα, Ar. — ἐπιμανής, 2, adv. -μανῶς, (-μαίνομαι), πρός τι, som attraaer noget med rasende Heftighed. — ἐπι-μανθάνω, irr., f. -μαθήσομαι, lærer endnu dertil el. desuden. — ἐπι-μαντεῖον, τό, sildigere Orakel-

svar. — ἐπι-μαντεύομαι, spaaer el. propheterer derom. — ἐπιμάομαι, *præs. inus.*, hvf. *fut.* o. *aor.* see u. ἐπιμαίομαι, Bem. 2. — ἐπι-μαργαίνω, τινί, er - ἐπίμαργος, 2, (μαργός), som raser el. har en rasende Attraa efter noget.

ἐπι-μάρτῠρ, υρος, ὁ, = ἐπιμάρτυρος. — ἐπι-μαρτῠρέω, *c. dat.*, er Vidne dertil, bevidner; bekræfter; df. — ἐπιματρύρησις, o. ἐπιματρυρία, ἡ, Bevidnelse, Bekræftelse. — ἐπι-μαρτύρομαι, kalder til Vidne, θεούς, paakalder Guderne som Vidner, bes. ogs. paa en lidt Uret, *ex.* ἐπιμαρτυράμενος θεοὺς - ἀπέπλει, *Xen. Hell.* 3, 4, 4; *b)* udsiger, forsikkrer, bekræfter for Vidner, *Dem. p.* 915; ogs. protesterer, gior Indsigelse, *id. p.* 1273; *c)* beder indstændigen, bonfalder, besværger, *obtestor.* — ἐπι-μάρτῠρος, ὁ, ogs. ἐπι-μάρτυς, ὁ, Vidne dertil; Ζεὺς δ᾽ ἄμμ᾽ ἐπιμάρτυρος ἔστω, Zeus være Vidne imellem os, *Il.* 7, 76.

ἐπι-μᾱσάομαι, s. -μασσάομαι, tygger dertil, derpaa, derefter. — ἐπιμάσομαι, o. -μάσσομαι, *fut. ep.* til ἐπιμαίομαι, s. m. s. — ἐπι-μάσσω, ττω, *f.* ξω, oftere *in med.*, giennemælter; 2) bestryger, aftørrer, afgnider; 3) befoler, berører, tager derpaa. — ἐπιμαστίδιος, o. ἐπιμάστιος, 2, (μαστός), ved el. paa Brystet, hørende dertil; som endnu ligger el. dier ved Brystet. — ἐπιμαστίζω, ogs. -μαστίω [ῐ], overpidsker. — ἐπίμαστος, 2, (-μάομαι), ἀλήτης, *Od.* 20, 377, ent. som søger, sammenbetler sin Underholdning, el. som optages paa Alfarvei; ἐπίμαστον κακόν, selvvoldt Ulykke.

ἐπιμᾰχέω, (μάχομαι), understøtter imod et Angreb; τῇ ἀλλήλων (χώρᾳ) ἐπιμαχεῖν, *Thuc.* 5, 27; df. — ἐπιμαχία, ἡ, Forbund til giensidigt Forsvar imod et Angreb; ἀρκεῖν - σφίσι τὴν - ἐπιμαχίαν, ἀλλήλοις βοηθεῖν, ξυνεπιστρατεύειν δὲ μηδενί, *Thuc.* 5, 48. — ἐπίμᾰχος, 2, (μάχη), let at angribe, indtage, erobre; ἐπίμαχον ἥκιστα (μέρος), meget fast el. sikker, *Thuc.* 4, 31; 2) slagfærdig; 3) stridig. — ἐπιμάω, *inus.*, o. alene som Stamform til ἐπιμάομαι, -μαίομαι. — ἐπιμειδάω, *f.* ήσω, smiler el. leer dertil; τὸν δ᾽ ἐπιμειδήσας προσέφη, *Hom.* — ἐπιμειδίᾱσις, ἡ, Handlingen - ἐπιμειδιάω, = ἐπιμειδάω. — ἐπιμείζων, ονος, 2, endnu større. — ἐπιμείλια, τά, *lect. var. Il.* 9, 147, hvor man bedre læser, ἐπὶ μείλια δώσω, f. μείλια ἐπιδώσω.

ἐπι-μελαίνω, sværter ovenpaa el. paa Overfladen. — ἐπι-μέλᾱς, αινα, ἄν, sort el. mørk paa Overfladen. — ἐπιμέλεια, ἡ, (ἐπιμελής), Sorg, Omsorg, Opmærksomhed; οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμελείας, *Xen.*; ἡ τῆς ψυχῆς ἐπιμέλεια, Aandsdannelse, *id.*; ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαί τινος, som ἐπιμελεῖσθαι τινός, at lægge Vind paa noget; alm. flittig Øvelse, *ex.* αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων, *id. M. S.* 2, 1, 20; ἐπιμελείᾳ, o. κατ᾽ ἐπιμέλειαν, med Flid, med Overlæg, *id.*; - *b)* Færdighed, Kunst, Indsigt, *ex.* εἴ τινα ἐπιμέλειαν ἐδίδαξέ με, *id. Cyr.* 1, 6, 13; - *c)* Ledelse, Bestyrelse, som ἡγημονία, *id. Hell.* 7, 1, 5, *etc.*; - *d)* Opmærksomhed, Ros, Eftermæle, *id. M. S.* 4, 8, 10; ἡ πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμέλεια, Gudernes Dyrkelse, *Dem.*

ἐπιμελέομαι, (μέλομαι), drager Omsorg for noget, τινός, anvender Flid og Omhu derpaa, øver mig deri; ἐπιμεληθῆναί τινος καλοῦ κἀγαθοῦ, *id.*; undert. ogs. *c. acc.*, *ex.* τά τε ἄλλα ἐπεμελεῖτο -, *id. Hell.* 5, 4, 4; oftere m. ὡς o. ὅπως, *ex.* ἐπιμελητέον, ὅπως μὴ ἀνήσωσι τὴν - ἄσκησιν, der maa sørges for, o. s. v., *id.*; *b)* pleier, passer, opvarter; πειρῶ σὺ ἐπιμελεῖσθαι σεαυτοῦ, ὅπως ὑγιαίνῃς, *id.*; - *c)* besørger, leder, bestyrer, *id. Cyr.* 5, 3, 40. — ἐπι-μελετάω, øver fremdeles; df. — ἐπιμελέτησις, ἡ, videre el. fortsat Øvelse. — ἐπιμέλημα, τό, (-μελέομαι), hvorfor man bærer Omsorg, det Besørgede, Forretning, o. dl.

ἐπιμελής, 2, *adv.* -λῶς, (μέλομαι), 1) *act.*, omhyggelig, nøiagtig, paapasselig; τοὺς ἀκρατεῖς - ἐπιμελεῖς ποιῆσαι, *Xen.*; ogs. bekymret; - 2) *pass.*, hvorfor der drages Omsorg; ἐπιμελὲς ποιεῖσθαί τι, at drage Omsorg for noget; ἐπιμελές μοι ἦν s. ἐγένετο, jeg lagde Mærke dertil, lagde Vægt derpaa; jf. *Herod.* 1, 89, 5, 12, *etc.* — ἐπιμελητής, οῦ, som besørger noget, som bærer Omsorg derfor; Forvalter, Opsynsmand, o. dl.; bes. i Athenen, Formand, Forstander, τῶν φυλῶν, τῶν συμμοριῶν, o. dl., *Dem.*; 2) som ἁρμοστής, Befalingsmand, *Xen. Hell.* 3, 2, 11; o. — ἐπιμελητικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at sørge for el. besørge noget; (af ἐπιμελέομαι). — ἐπι-μέλλω, *irr.*, *f.* -μελλήσω, dvæler el. nøler endnu længere. — ἐπι-μέλομαι, = ἐπιμελέομαι, *Xen.* — ἐπι-μέλπω, synger dertil, derved, *Æsch.* — ἐπι-μελῳδέω, synger derved, derpaa.

ἐπι-μέμονα, *jon.* o. *poët. pf.* m. *præs.* Bem., stræber el. tragter derefter; (af Stammen μάω). — ἐπίμεμπτος, 2, o. ἐπιμεμφής, 2, dadlet, til at dadle; af — ἐπι-μέμφομαι, bebreider

el. forekaster en noget, *τινί τι*, *ex. Herod.* 1, 75; jf. *Od.* 16, 97; ogs. *ἐπιμ. τινά τινος*, *Soph. Trach.* 122; *b)* er vred el. opbragt, *τινός*, paa el. over noget, *ex. Il.* 1, 65, ogs. *ἕνεκά τινος*, *ib.* 94, *ἀντί τινος*, *Herod.*; ogs. *absol.*, beklager mig, er utilfreds, *id.* 1, 116; df. — *ἐπίμεμψις, ἡ*, Beskyldning, Dadel, Bebreidelse. — *ἐπι-μένω*, *irr.*, *f.* *-μενῶ*, *aor.* *ἐπέμεινα*, forbliver, dvæler, bier, *ἐς αὔριον*, til i Morgen, *Od.*; *ἐπιμεῖναι ταῖς σπονδαῖς*, at holde Forbundet, *Xen.*; ogs. venter, oppebier, *c. acc.*; jf. *ἐπιμίμνω*.

ἐπιμερής, 2, = *ἐπιμόριος*. — *ἐπιμερίζω*, tilføier el. tilsætter deelviis; nævner det ene efter det andet; tildeler; — denne Handling, *ἐπιμερισμός, ὁ*. — *ἐπίμεσος*, 2, (*μέσος*), i Midten, mellemst; *ῥῆμα ἐπίμεσον*, *verbum medium*, *gramm.* — *ἐπίμεστος*, 2, (*μεστός*), fuld, opfyldt. — *ἐπιμεταπέμπομαι*, (*πέμπω*), lader komme efter mig, *Thuc.* — *ἐπι-μετρέω*, tilmaaler, tildeler, ogs. som Laan, *Hes. Op.* 395; *in med.*, lader mig tilmaale, faaer tilmaalt el. tildeelt; — 2) føier el. giver til det rette Maal; *transl.*, overdriver, tildigter; alm. gior mere end jeg skulde; — 3) *ἐπιμετρεῖν τὴν σκιάν*, at maale Skyggen, at see efter Uhret; — 4) *intr.*, at udgiore Tilgiften. — *ἐπίμετρος*, 2, (*μέτρον*), fuld, overfyldt; *τὸ ἐπίμετρον*, Tilgiften; Overmaal, Overflod; *ἐν ἐπιμέτρῳ*, som Tilgift; til Overflod.

ἐπι-μήδομαι, udtænker, udfinder, *δόλον-πατρί*, *Od.* 4, 437. — *ἐπιμήθεια*, *ἡ*, (*ἐπιμηθής*), Efterbetænkning el. Overlæg efter Handlingen, (m. Bibegreb af Anger over den begaaede Feil), *oppon.* *προμήθεια*. — **ἐπιμηθεύομαι*, overlægger bagefter, bliver klog af Skade, *oppon.* *προμηθεύομαι*; — *Ἐπιμηθεύς, έως, ὁ*, Epimetheus, Efterbetænkeren el. den Ubetænksomme, Broder til Prometheus, *Hes. Op.* 85, *ὀψίνοος*, *Pind.*; df. Ordsproget, *Ἐπιμηθεῖ οὐκ ἔστι τὸ μέλλειν, ἀλλὰ τὸ μεταμέλλειν*, o. fl.; v. — *ἐπιμηθής*, 2, som overlægger bagefter el. efter at have handlet; 2) som *ἐπιμελής*, betænksom, omhyggelig, *Theocr.* 25, 79; — (besl. m. *μῆδος*, *μήδομαι*). — *ἐπιμηκής*, 2, (*μῆκος*), lang, langagtig; *superl. irr.*, *ἐπιμήκιστος*. — *ἐπιμηλίδες, αἱ*, *Νύμφαι*, som beskytte Hiorden, egentl. Faarene, *μῆλα*; efter nogle, som beskytte Frugttræerne. — *ἐπιμηλίς, ίδος, ἡ*, (*μῆλον*), eenslags Mispel (Træfrugt).

ἐπιμήνιος, 2, (*μήν*), for Maaneden, maanedlig; *τὰ ἐπιμήνια*, *a)* maanedligt Offer; *οἱ ἐπιμήνιοι*, som bringe et maanedligt Offer; *ἐπιμηνιεύειν*, at bringe et saadant; *b)* den maanedlige Kost; alm. Proviant, Levnetsmidler; *c)* den maanedlige Renselse. — *ἐπι-μηνίω*, vredes derpaa, derover, *c. dat.*, *Il.* — *ἐπιμηνυτής, οῦ, ὁ*, = *μηνυτής*, *App.* — *ἐπι-μητιάω*, tænker efter el. beraadslaaer derover. — *ἐπιμηχανάομαι*, (*μηχανάω*), udfinder et Middel, anvender en List derimod; *b)* udfinder el. anvender noget bagefter el. for sildigen, *Herod.* 6, 91; *c)* udfinder endnu dertil, *Xen.*; df. — *ἐπιμηχάνημα, τό*, Middel til el. imod noget. — *ἐπιμήχανος*, 2, (*μηχανή*), som anstifter listigen, *κακῶν-ἔργων*, *Orac. Herod.* 6, 19.

ἐπι-μίγνυμι, *irr.*, ogs. *-μιγνύω*, *f.* *-μίξω*, blander dertil, deri; *ἀγλαΐαισιν-ἐπιμῖξαι λαόν*, giore deelagtig deri, *Pind. Nem.* 9, 74; *ἐμφύλιον αἷμα-ἐπέμιξε θνατοῖς*, indførte iblandt dem Mordet paa en Slægtning, *id. Pyth.* 2, 59; — 2) sædv. *in med.* o. *transl.*, omgaaes nogen, *τινί*; *ἐπιμίγνυσθαι ἀλλήλοις φιλικῶς*, at have venskabelig Omgang el. Samqvem, Handel og Vandel med hinanden, *Xen.*; ligel. *in act.*, *οὐδ' ἐπιμιγνύντες-ἀλλήλοις*, *Thuc.* 1, 2; ogs. *ἐπιμίγνυσθαι πρός τινα*, *Xen.*; *poët.* ogs. m. *τόπῳ*, ofte at være el. komme paa et Sted; jf. ogs. *ἐπιμίσγω*; df. — *ἐπίμικτος*, 2, blandet deri, sammenblandet, *Theogn.* — *ἐπιμιμνήσκω*, *irr.*, *f.* *ἐπιμνήσω*, erindrer derom; sædv. *in med.*, *ἐπιμιμνήσκομαι*, *f.* *-μνήσομαι*, o. *-μνησθήσομαι*, mindes, erindrer mig, *c. gen.*, *ex.* *ἐπιμνησαίμεθα χάρμης*, vi ville mindes Kampen, d. e. drage ud i Kamp, *Il.* 17, 103; sild. ogs. *c. acc.*, bes. m. Bem. mindes, omtaler, anfører, *ex.* *τοσαῦτα ἐπιμνησθέντες*, efter at have anført alene dette, *Herod.* 1, 14, *extr.*; dog ogs. *c. gen.*, *ex.* *ἵνα δὲ καὶ τοῦ συμφόρου ἔτι ἐπιμνησθῶ*, at jeg ogsaa skal tale derom, *Xen. Hell.* 6, 3, 14. — *ἐπι-μίμνω*, *poët.* f. *ἐπιμένω*; *ἔργον-, ᾧ ἐπιμίμνω*, hvorved jeg holder ud, *Od.* 14, 66.

ἐπιμίξ, *adv.*, blandet el. forvirret imellem hinanden, *ex. Il.* 11, 525; *ἐπιμὶξ-μαίνεται Ἄρης*, uden Forskiel, iblinde, *Od.* 11, 537; — *ἐπιμιξία, ἡ*, Sammenblanding, Forening; *transl.*, Omgang, Samqvem, Handel og Vandel; *ἐούσης ἐπιμιξίης πρὸς τοὺς Τεγεήτας*, medens Laced. havde Samqvem med Teg., *Herod.* 1, 68; v. — *ἐπίμιξις, ἡ*, = frgd., *Theogn.*; (af *ἐπιμίγνυμι*). — *ἐπιμίσγω*, = *ἐπιμίγνυμι*; h. *Hom.* altid *in med.* o. *transl.*, har Omgang med nogen, *τινί*; men *αἰεὶ Τρώεσσι ἐπιμίσγομαι*, er altid i Haandgemenge med dem, *Il.* 10, 548; *οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, Οὐδ' ἐπὶ δαῖτα*, han kommer ikke did, han holder sig derfra, *Hes. Theog.* 802; men *ἐπιμίσγεσθαί τι-*

να, at gaae hen til nogen, *Call.* — *ἐπι-μίσθιος*, 2, m. bef. *fem.* *-μισθίς*, *ίδος*, *ἡ*, (*μισθός*), som arbeider for Løn el. Sold. — *ἐπι-μισθοφορά*, *ἡ*, overordentlig Løn el. Sold. — *ἐπι-μισθόω*, udleier.

ἐπι-μνάομαι, *-μνῶμαι*, *jon.* f. *ἐπιμιμνήσκομαι*. — *ἐπι-μνημονεύω*, = *μνημονεύω*. — *ἐπιμνησαίμεθα*, *opt. aor.* 1 *med.*, o. *ἐπιμνησθείς*, *part. aor.* 1 *pass.*, til *ἐπιμιμνήσκω*. — *ἐπι-μοιράω*, tildeler ved Lod, giver nogen den ham tilkommende Deel; *in med.*, *c. gen.*, erholder ved Lodkastning; alm. erholder el. faaer til Andeel. — *ἐπιμοίριος*, 2, bestemt ved Skiebnen; underkastet Skiebnen; o. — *ἐπίμοιρος*, 2, *c. gen.*, deelagtig deri, i Besiddelse deraf, som *ἐπήβολος*; (af *μοῖρα*). — *ἐπι-μοιχεύω*, udøver Ægteskabsbrud; *transit.*, forfører dertil, *τινά*, *Luc.* — *ἐπι-μολεῖν*, *inf. aor.* 2 til *inus.* *ἐπιβλώσκω*; som *ἐπελθεῖν*, at paakomme, overfalde, *Soph. Trach.* 857; df. — *ἐπίμολος*, 2, som overfalder, som nærmer sig. — *ἐπι-μομφή*, *ἡ*, = *ἐπίμεμψις*, *Pind.* — *ἐπίμομφος*, 2, 1) = *ἐπιμεμφής*; 2) hvormed man er utilfreds, ugunstig, ulykkelig, *Æsch.*

ἐπιμονή, *ἡ*, Dvælen el. Udholden derved; Rolen el. Ophold derved; h. *rhet.* ogs. at dvæle ved en Gjenstand; o. — *ἐπιμόνιμος*, 2, sædv. *ἐπίμονος*, 2, vedblivende, udholdende, standhaftig; 2) *ἐπίμονον ποιεῖν τι*, at lade ophøre, at indstille, *ἐράνους*, *Polyb.*; (af *ἐπιμένω*). — *ἐπιμόριος*, 2, (*μόριον*), som indeholder endnu en Deel dertil; *λόγος ἐπιμόριος*, det Talforhold, hvori et større Tal indeholde et mindre heelt, og dertil endnu en Deel deraf; jf. *ἐπίτριτος*. — *ἐπι-μορμύρω* [ῡ], murrer el. risler dertil, *c. dat.* — *ἐπίμορτος*, 2, (*μορτή*), *γεωργός*, Landmand, som dyrker en Landstrækning imod en vis Deel af dens Afgrøde; *ἐπίμορτος γῆ*, Jord, som dyrkes paa disse Vilkaar. — *ἐπι-μορφάζω*, antager el. hykler et Skin deraf, *simulo.* — *ἐπι-μοχθέω*, vedbliver at anstrænge mig, som *ἐπιπονέω*. — *ἐπίμοχθος*, 2, (*μόχθος*), fuld af Arbeide og Møie, som *ἐπίπονος*. — *ἐπι-μοχλόω*, skyder en Slaa derfor.

ἐπι-μύζω, *f.* *ξω*, stønner el. murrer dertil; alm. ved en uarticuleret Lyd at udtrykke Uvillie, Harme, Spot, o. dl., *ex.* *Il.* 4, 20, o. 8, 457. — *ἐπι-μυθέομαι*, ogs. *-μυθεύω*, o. *-μυθεύομαι*, siger endnu dertil; 2) tiltaler, trøster, beroliger, *c. dat.* — *ἐπιμύθιος*, 2, (*μῦθος*), hørende til et Sagn, en Fortælling, en Fabel, o. dl.; bes. den en Fabel-tilføiede Anvendelse el. Lære. — *ἐπι-μυκτηρίζω*, udspotter ved at slaae Kroller paa Næsen, ved en Haanlatter, o. dl. — *ἐπίμυκτος*, 2, (*-μύζω*), beskæmmet, *Theogn.* — *ἐπιμύλιος*, 2, paa Møllen; 2) hørende til en Mølle el. til Maling; o. — *ἐπιμυλίς*, *ίδος*, *ἡ*, Knæskive; (af *μύλη*). — *ἐπίμυξις*, *ἡ*, Murren, Stønnen, Harme, Uvillie el. Spot derover; jf. *ἐπιμύζω*. — *ἐπι-μύρομαι* [ῡ], klager el. hyler derover; h. *Ap. Rh.* ogs. om Havets Brusen. — *ἐπίμυσις*, *ἡ*, (*-μύω*), at tillukke, *βλεφάρων*, Øienlaagene. — *ἐπιμύσσω*, *att.* *-μύττω*, = *ἐπιμύζω*. — *ἐπι-μύω* [ῠ], *f.* *ύσω* [υ *anc.*], lukker dertil Øinene el. Munden. — *ἐπι-μωκάομαι*, udleer el. forhaaner dertil. — *ἐπι-μωμάομαι*, *jon.* *-μωμέομαι*, dadler deri, derover, *c. dat.*; df. — *ἐπιμωμητός*, 2, h. *Hes.* ogs. 3, dadlet, dadelværd. — *ἐπίμωμος*, 2, (*μῶμος*), dadlet; til at dadle. — *ἐπι-μώομαι*, = *ἐπιμαίομαι*.

ἐπι-νάσσω, *irr.*, *ττω*, *f.* *ξω*, fylder el. stopper endnu mere deri. — *ἐπινάστιος*, 2, (*ναίω*), der som fremmed er dragen ind i et Land, *Ap. Rh.* — *ἐπιναύσιος*, 2, (*ναυσία*), der befinder sig ilde. — *ἐπι-νεάζω*, der opfører sig som en Yngling derved el. deri, *c. dat.* — *ἐπινεανιεύομαι*, giør endnu mere el. over min Pligt, bes. for at vise min Ungdomskraft. — *ἐπίνειον*, *τό*, (*ναῦς*), Ankerplads, *Herod.* 6, 116; 2) Søstad med Havn, Krigshavn, *Thuc.*; ogs. Skibsleir; 3) Søhandelstad. — *ἐπινείσσομαι*, *f.* *-νείσομαι*, ældre Form af *ἐπινίσσομαι*. — *ἐπινέμησις*, *ἡ*, Tildeling, Fordeling, Uddeling; 2) af *med.*, at gribe om sig, Udbredelse, *ex.* Ildens; af — *ἐπι-νέμω*, *irr.*, *f.* *-νεμῶ*, o. *-νεμήσω*, *aor.* *ἐπένειμα*, tildeler; fordeler til flere; *Σῖτον δ' ἐπένειμε*, *Od.* 20, 254; – 2) lader afgræsse el. overgræsse, bes. lader græsse paa fremmed Grund; jf. *ἐπινομία*; – b) *in med.*, at udbrede sig ødelæggende derover, at ødelægge, *ex.* *τὸ πῦρ ἐπενέμετο τὸ ἄστυ*, *Herod.* 5, 101; *ἡ νόσος* – *ἐπενείματο* – *Ἀθήνας*, *Thuc.* 2, 54. — *ἐπινένησμαι*, *pf. pass.* af *ἐπινήθω*.

ἐπίνευσις, *ἡ*, Tilnikken, Tilvinken; en ved et Nik el. Vink meddeelt Tilladelse, Billigelse el. Befaling; af — *ἐπινεύω*, nikker dertil, *ἐμῷ* – *κάρητι*, *Il.* 15, 75, neml. for at bekræfte et Løfte; ogs. nikker el. vinker for at tillade, befale, o. dl., *ex.* *Xen. Cyr.* 5, 5, 37; *ἐπινεύειν τὰ ψευδῆ σιγῇ*, at bekræfte, *Dem.* p. 560; 2) bøier mig til el. imod noget. — *ἐπινεφελος*, 2, (*νεφέλη*), bedækket med Skyer; *ἐπινεφέλων ὄντων*, naar det er skyet, *Herod.* — *ἐπινεφέω*, bedækker med Skyer; ogs. *intr.*, *Ζεὺς ἐπενέφει*, Luften blev skyet; o. — *ἐπινεφής*,

2, omskyet, beskyet; ἄνεμος ἐπινεφής, Blæst med Skyer, *Theophr.*; (af νέφος). — ἐπινεφρίδιος, 2, (νεφρός), paa, om, over Nyrerne, *Il.* — ἐπίνεψις, ἡ, (νέφος), skyet Beskaffenhed.

ἐπι-νέω, *f.* -νήσω, tilspinder, sædv. som ἐπικλώθω, om Skiebnens Gudinder, *ex.* ἄσσα οἱ Αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, hvad Parcen tilspandt el. bestemte ham ved hans Fødsel, *Il.* 20, 128; jf. 24, 210. — ἐπι-νέω, *irr.*, = ἐπινηνέω, ophober, opstabler, ἁμάξας - φρυγάνων, *Herod.* 4, 62. — ἐπι-νέω, *irr.*, *f.* -νεύσομαι, svømmer derpaa, derover. — ἐπι-νήθω, som ἐπινέω, tilspinder. — ἐπι-νήϊος, 2, (ναῦς, νηῦς), paa et Skib, hørende til et Skib. — ἐπι-νηνέω, *irr.*, ogs. ἐπινήω, o. -νέω, sammenhober derpaa, νεκροὺς πυρκαϊῆς, paa Baalet, *Il.*; jf. d. første ἐπινέω. — ἐπι-νήφω, er el. bliver ædru derved, *c. dat.* — ἐπι-νήχομαι, *f.* ξομαι, svømmer derpaa, derover. — ἐπι-νήχυτος, 2, = νήχυτος. — ἐπι-νήω, *irr.*, = ἐπινέω, ἐπινηνέω.

ἐπινίκιος, 2, o. ἐπίνῑκος, 2, (νίκη), hørende til en Seier; ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς (πρόπολος), *Pind. Nem.* 4, 127; τὸ ἐπινίκιον, *sc.* ᾆσμα *s.* μέλος, Seiersfang, Seiershymne, *ex.* Pindars; τὰ ἐπινίκια, *sc.* ἱερά, Seiersoffer, Seiersfest; ἑστιᾷν τὰ ἐπινίκια, *Dem.* — ἐπινιπτρίς, ίδος, ἡ, (νίζω), κύλιξ, som rækkes om, naar man har vasket Hænderne ved Maaltidet. — ἐπι-νίπτω, væder ovenpaa. — ἐπι-νίσσομαι, *f.* -νίσομαι [νῑ], gaaer el. kommer derhen, dertil, *c. dat.*, men πεδίων, derigiennem el. derover, *Soph.*; ogs. ἐπινίσσεσθαί τινα, at paakomme nogen, *Ap. Rh.* — ἐπι-νίφειν [νῑ], at snee derpaa, at besnee; ὅταν δ' ἐπινίφῃ συνεχῶς, *Xen.*

†ἐπι-νοέω, *irr.*, udtænker, udfinder; ἐπινοήσας τὰ ἦν ἀμήχανον ἐξευρεῖν, hvad der ikke kunde opdages, *Herod.* 1, 48; ogs. *absol.*, *ex.* ἐπινοῆσαι ὀξεῖς, skarpsindige til at opfinde, *Thuc.* 1, 70; *b)* har el. faaer i Sinde, tænker, μεγάλα, paa noget stort, sædv. *c. inf.*, o. ligel. *in med.*, *ex.* θαλασσοκρατέειν ἐπενοήθη, *Herod.* 3, 122; df. — ἐπινόημα, τό, Tanke; det Udtænkte el. Udfundne; Indfald; - hørende el. skikket dertil, ἐπινοηματικός, 3; — ἐπινόησις, ἡ, Overtænken, Betænken, Betænkning; Udfinden, Optænken; — ἐπινοητικός, 3, opfindsom, fuld af Anslag; o. — ἐπίνοια, ἡ; Paafund, Indfald, Opfindelse, *Xen. Cyr.* 2, 3, 19; *b)* Tanke, Indsigt, Beslutning, *Dem.*; *c)* sildigere el. bedre Indsigt; ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην, *Soph. Antig.* 389.

ἐπινομή, ἡ, sædv. ἐπινομία, ἡ; (-νέμω), giensidig Græsningsret, *Xen.*; jf. ἐπεργασία; 2) = ἐπινέμησις, Bem. 2. — ἐπινομίς, ίδος, ἡ, (νόμος), Tillæg til en Lov; alm. hvad der gives til el. foruden det Sædvanlige, Tilgift. — ἐπινομοθετέω, føier til i en Lov; anordner desuden ved en Lov. — ἐπίνομος, 2, 1) (νομός), deelagtig deri, forbunden dermed, hentet dertil, *Pind. Pyth.* 11, 13; 2) (νόμος), lovlig, lovmæssig, som ἔννομος. — ἐπι-νοσέω, er endnu bestandigen syg el. sygelig. — ἐπίνοσος, 2, *adv.* -σως, (νόσος), underkastet Sygdom, sygelig; ἐπίνοσον χωρίον, usund Egn. — ἐπι-νοτίζω, væder el. befugter ovenpaa.

ἐπι-νυκτερεύω, overnatter derved. — ἐπινύκτιος, 2, (νύξ), om Natten, natlig; df. sild. *fem.* ἐπινυκτίς, ίδος, ἡ. — ἐπι-νυμφίδιος, 2, hørende til Bruden el. Bryllupet, ὕμνος, Brudesang, *Soph.* — ἐπι-νύσσω, ττω, *f.* ξω, stikker el. saarer paa Overfladen. — ἐπι-νυστάζω, *f.* άσω, o. άξω, sover ind derved el. derover, *c. dat.* — ἐπι-νωμάω, *f.* ήσω, styrer, fører, leder, bringer derhen, dertil, τινί τι; οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾷν, *Soph. Phil.* 168; *b)* med og uden πόδα, kommer derhen, dertil, derover; 2) tildeler, fordeler deriblandt, *Trag.* — ἐπινωτιδεύς, έως, ὁ, som νωτιδανός, etslags Haifisk. — ἐπινωτίδιος, 2, (νῶτον), paa Ryggen.

ἐπι-ξαίνω, opkradser; kradser el. ridser paa Overfladen. — ἐπι-ξανθίζω, giør guulagtig el. bruunlig ovenpaa. — ἐπίξανθος, 2, (ξανθός), gunlagtig el. bruunlig; guulagtig ovenpaa. — ἐπιξεινόω, *jon.* f. ἐπιξενόω. — ἐπι-ξενίζω, = ἐπιξενόω. — ἐπίξενος, 2, (ξένος), kommer som Fremmed el. Giesteven derhen. — ἐπι-ξενόω, modtager med Giestfrihed; sædv. *in med.* -ξενοῦμαι, kommer som Fremmed el. som Giesteven til nogen, τινί, til en By, πόλει; ἐπιξενοῦμαι ταῦτα, taler dette som Fremmed, *Æsch. Ag.* 1320; df. — ἐπιξένωσις, ἡ, den Fremmedes el. en Giestevens Ankomst, Besøg, Bekiendtskab paa et Sted. — ἐπι-ξέω, *f.* έσω, = ἐπιξαίνω.

ἐπίξηνον, τό, (ξηνός), = ἐπικόπανον. — ἐπι-ξηραίνω, tørrer paa Overfladen; df. — ἐπιξηραντικός, 3, som tørrer paa Overfladen; o. — ἐπιξηρασία, ἡ, Tørhed paa Overfladen. — ἐπίξηρος, 2, (ξηρός), som er tør paa Overfladen. — ἐπίξῡνος, 2, (ξυνός), som er fælles for flere; ἐπίξυνος ἄρουρα, Alminding, Fælled, *Il.*; df. — ἐπιξῡνόω, giør fælles for flere; *in med.*, besidder med flere. — ἐπιξύριος, 2, (ξυρόν), paa el. over en Ragekniv, hørende dertil. — ἐπιξύω [ῡ], skraber, gnider, glatter derpaa.

ἐπιόγδοος, 2, (*ὄγδοος*), halvottende. — *ἐπιοίνιος*, 2, ogſ. 3, (*οἶνος*), ved el. under Vinen, hørende dertil, *Theogn.* — *ἐπι-οἰνοχοεύω*, iſkiænker Viin, *θεοῖς*, *Hom. Merc.* — *ἐπιόπτης*, ου, ὁ, *poët.* f. *ἐπόπτης*. — *ἐπίοπτος*, 2, *poët.* f. *ἔποπτος*, bemærket, ſeet. — **ἐπιορκέω*, *f.* ήσω, ſædv. ήσομαι, ſværger falſk, *τοὺς θεούς*, ved Guderne, ogſ. *τὰς βασιληΐας ἱστίας*, *Herod.*; bryder min Eed; *oppon.* *εὐορκέω*; 2) f. *ὄμνυμι*, ſværger, alene h. *Solon*; df. — *ἐπιορκητικός*, 3, hørende el. tilbøielig til Meeneed; o. — *ἐπιορκία*, ἡ, falſk Eed, Meeneed; at bryde ſin Eed; *ἐπιορκίαν ἐπενεγκάμενος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καὶ τῷ γένει*, ſom har paadraget el. paafort dem Meenedens Straf, *Dem. p.* 642; — (af flgd.).

ἐπίορκος, 2, *adv.* -*όρκως*, (*ὅρκος*), meenederſk, ſom ſværger falſk; *Τισσαφέρνην ἐμφανίσας ἐπίορκον*, *Xen. Ag.* 1, 12; *b) pass.*, *ἐπίορκον ὅρκον ὤμοσε*, en falſk Eed, en Meeneed, *Ar. Ran.* 150; h. *Hom.* o. *Hes. absol.*, *ἐπίορκον ὀμνύναι*, at ſværge falſk, men *Il.* 10, 332, at ſværge en forgæves Eed, el. at ſværge paa det, ſom ikke vil gaae i Opfyldelſe; df. — *ἐπιορκοσύνη*, ἡ, = *ἐπιορκία*. — *ἐπιόσσομαι*, faaer Øie derpaa, lægger Mærke dertil; *transl.*, betænker, forudſeer, *c. acc.*, *Il.* 17, 381. — *ἐπίουρα*, τά, (*οὖρον*), Mellemrum el. Forſkiel i Afſtanden; *ἐπίουρα* - *ἡμιόνων*, den Strækning, ſom Muleslerne komme foran (Oxnene, ved at trække Ploven), *Il.* 10, 351; jf. *Od.* 8, 124. — *ἐπίουρος*, ὁ, ſom *οὖρος*, *ἔφορος*, Opſynsmand, Vogter, Røgter, *ὑῶν*, *Od.*, *βοῶν*, *Theogn.*; ogſ. Herſker, Styrer, *Κρήτῃ*, over Kr., *Il.* 13, 450; 2) en Trænagle. — *ἐπιοῦσα*, ἡ, *part. præs. fem.* af *ἔπειμι*, *εἶμι*, *sc.* *ἡμέρα*, den kommende el. følgende Dag; df. — *ἐπιούσιος*, ου, ὁ, *ἄρτος*, det daglige Brød, *N. T.* — *ἐπιόψομαι*, *poët.* f. *ἐπόψομαι*, *fut.* til *ἐφοράω*.

ἐπίπαγος, 2, (-*πήγνυμι*), en derover, derom, derpaa ſammenløben, hærdet, ſtivnet, froſſen Maſſe el. Skorpe; Skind paa kogt Melk, o. dl. — *ἐπιπάγχυ*, *adv.*, d. forſtærk. *πάγχυ*; men ſkrives bedre adſkilt, *ἐπὶ πάγχυ*, *ex. Hes. Op.* 262. — *ἐπι-παιανίζω*, ſynger en Pæan el. en Seiersſang dertil, derover. — *ἐπιπαίζω*, *irr.*, *f.* ξομαι, beſpotter; - hørende el. ſkikket dertil, *ἐπιπαιστικός*, 3. — *ἐπίπαισμα*, τό, ogſ. -*πταισμα*, Anſtød; af — *ἐπι-παίω*, *irr.*, *f.* -*παιήσω*, ogſ. -*πταίω*, ſtøder an derimod, *impingo*. — *ἐπιπαιωνισμός*, ὁ, (*παιωνίζω*), iſtemt Pæan el. Seiersſang. — *ἐπιπακτίς*, ἡ, Navnet paa en Vært, ogſ. *ἑλλεβορίνη*. — *ἐπι-πακτόω*, tillukker. — *ἐπι-παλαμάομαι*, = *ἐπιμηχανάομαι*. — *ἐπιπαλάσσω*, tilpletter, beſudler. — *ἐπιπάλλω*, ſvinger derimod.

ἐπίπᾱμα, τό, (*πᾶμα*), det dertil Erhvervede. — *ἐπιπαμφαλάομαι*, (*παμφαλάω*), overſkuer, overſeer. — *ἐπιπάμων* [ᾱ], ονος, 2, (*πέπαμαι*), *dor.* f. *ἐπίκληρος*; *fem.* *ἐπιπαματίς*, ίδος, ἡ. — *ἐπίπᾰν*, *adv.*, (*πᾶν*), i det hele, overhovedet; overalt; *ὡς ἐπίπαν*, h. *Herod.* ogſ. *ὡς τὸ ἐπίπαν*, almindeligen, ſædvanligen. — *ἐπίπαππος*, ὁ, Tipoldefader, *atavus*; ogſ. Oldefader, *abavus*. — *ἐπι-παραγίγνομαι*, *irr.*, kommer endnu dertil. — *ἐπι-παράγω*, *irr.*, fører tillige derhen el. dertil. — *ἐπι-παραθέω*, *irr.*, *f.* -*θεύσομαι*, løber dertil ved Siden deraf el. derforbi; *b)* løber el. følger ovenfor (over Høiene) ved Siden deraf, *Xen. Hell.* 5, 4, 51. — *ἐπι-παρανέω*, *irr.*, ſammenhober endnu dertil, *Thuc.* — *ἐπι-παρασκευάζω*, tilbereder desuden; *in med.*, forſkaffer mig endnu desuden.

ἐπιπάρειμι, (*εἶμι*), = *ἐπιπαραθέω*, Bem. *b*; *οἱ* - *ἐπιπαριόντες κατὰ τὰ ἄκρα*, *Xen.* — *ἐπιπάρειμι*, (*εἰμί*), er i Nærheden deraf; er tilſtede el. ved Haanden. — *ἐπι-παρεμβάλλω*, *irr.*, kaſter, lægger, ſkyder endnu derhos ind deri; 2) *intr.*, endnu dertil at ſtille el. føie ſig ind deri. — *ἐπι-παρέρχομαι*, *irr.*, gaaer hen dertil; gaaer desuden bort. — *ἐπι-πάροδος*, ἡ, Chorets Gienoptrædelſe paa Scenen. — *ἐπι-παροξύνω*, ophidſer dertil el. endnu mere imod nogen; *in pass.*, har flere Feberanfald efter hinanden. — *ἐπι-παρορμάω*, tilſkynder, opmuntrer endnu dertil el. imod nogen.

ἐπι-πάσσω, ττω, *f.* -*πάσω*, ſtrøer dertil, deri, derpaa; df. — *ἐπίπαστος*, 2, ſtrøet deri, derpaa, overſtrøet; *τὸ ἐπίπαστον*, *a)* etſlags Strøpulver, *Theocr.*; *b)* etſlags Kage, *Ar.* — *ἐπι-παταγέω*, larmer endnu dertil, derved, derimod. — *ἐπι-πατάσσω*, ſlaaer derpaa, derimod. — *ἐπιπάτωρ*, ορος, ὁ, (*πατήρ*), Stiffader. — *ἐπι-παφλάζω*, koger el. bruſer deri, derpaa. — *ἐπίπεδος*, 2, (*πέδον*), paa Jorden, ved Jorden; lav, flad, jevn; *ἐν ἐπιπεδεστέρῳ* (*compar. irr.*) *χωρίῳ*, paa en temmelig jevn Jordbund, *Xen. Hell.* 7, 4, 13; *τὸ ἐπίπεδον*, en Flade; *τὰ ἐπίπεδα*, ogſ. *ἐπίπεδοι τόποι*, det flade Land.

ἐπιπείθεια, ἡ, Overbeviisning, Vished, Tillid, *persuasio*; af — *ἐπιπειθής*, 2, ſom lader ſig ſige, lydig, følgagtig; af — *ἐπιπείθομαι*, *f.* σομαι, (*πείθω*), lader mig overtale el. bevæge, adlyder, følger, *τινί*; men *ἡμῖν ἐπεπείθετο θυμός*, vi adlode, *Hom.* — *ἐπι-πειράω*, forſøger endnu dertil. —

ἐπι-πείρω, = ἐπιπεραίνω. — ἐπι-πελάζω, bringer nær dertil; 2) *intr.*, nærmer mig dertil, er i Nærheden deraf. — ἐπιπέλομαι, (πέλω, *irr.*), kommer derhen, dertil; df. h. *Hom. in part. syncop.*, Ἀλλ' ὅτε δὴ - ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε, nærmende sig el. var kommet, *ex. Od.* 7, 261; ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν, hos *Hes.*, *ex. Theog.* 493, om den Tid, som Livsfrugten bruger, for at naae Modenhed; *b)* h. *Ap. Rh.* som ἐπέρχομαι, anfalder, angriber, hvortil nogle ogs. henføre *Od.* 15, 408, o. dl.

ἐπίπεμπτος, 2, (πέμπτος), det Hele tilligemed en Femtedeel; δάνεισμα ἐπίπεμπτον, Capital el. Laan med 20 procent; jf. ἐπίτριτος. — ἐπι-πέμπω, sender dertil, derefter, derimod; *b)* om Guderne, at tilsende, tilskikke, paaføre; df. — ἐπίπεμψις, ἡ, Tilsenden, Tilsendelse. — ἐπι-περαίνω, = μοιχεύω. — ἐπίπερθεν, *adv. poët.* f. ἐφύπερθε. — ἐπι-περιτρέπω, vender endnu dertil omkring. — ἐπι-περκάζειν, at farve sig, at blive morkere, om den modnende Frugt; *transl.* m. τριχί, at faae det første Skæg. — ἐπίπερκος, *s.* -περκνος, 2, (πέρκος), noget mork el. dunkel, egentl. om Frugter, jf. frgd.; h. *Xen.* om Haren. — ἐπι-πέταμαι, *irr.*, flyver dertil, derhen; h. *Hom.* alene *in 3 sing. aor.*, οἱ ἐπέπτατο ὄρνις. — ἐπι-πετάννυμι, *irr.*, udbreder derover, derpaa, ἐπί τι, *Xen.* — ἐπιπέτομαι, = ἐπιπέταμαι; df. h. *Hom. inf. aor.*, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι, *Il.* 4, 126. — ἐπίπετρον, τό, (πέτρα), en paa Klippen voxende Plante.

ἐπι-πηγάζω, lader flyde dertil af Kilden. — ἐπίπηγμα, τό, det derpaa el. deri Befæstede. — ἐπι-πήγνυμι, o. -πηγνύω, *irr.*, *f.* -πήξω, befæster, indsætter, indplanter derpaa el. deri; 2) lader stivne el. fryse ovenpaa. — ἐπι-πηδάω, *f.* ήσω, springer derpaa, dertil; anfalder; - denne Handling, ἐπιπήδησις, ἡ, alm. Anfald. — ἐπίπηξ, ηγος, ὁ, (-πήγνυμι), = ἐπίπηγμα; bes. Podeqvist. — ἐπιπήσσω, = ἐπιπήγνυμι. = ἐπίπηχυς, υ, (πῆχυς), ovenfor Albuen.

ἐπι-πιέζω, trykker el. træder derpaa; - denne Handling, ἐπιπίεσις, ἡ. = ἐπι-πικραίνω, ogs. -πικρόω, gior endnu mere bitter, forbittrer endnu mere. — ἐπίπικρος, 2, (πικρός); noget bitter. — ἐπι-πίλναμαι, som ἐπιπέλομαι, nærmer mig; οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ikke heller sneer det, *Od.* 6, 44. — ἐπι-πίνω [πῖν], *irr.*, *f.* -πίομαι, *pf.* -πέπωκα, *aor.* ἐπέπιον, drikker derpaa, dertil, derefter; *att.* bes. at drikke af større Bægere efter Maaltidet. — ἐπιπίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, *pf.* -πέπτωκα, *aor.* ἐπέπεσον, falder derpaa, deri; gior Anfald el. Indfald, ἀπαρασκεύοις, *Xen.*, ogs. ἐς τοὺς Ἕλληνας; at støde paa nogen; at paakomme nogen, τινί. — ἐπι-πιστεύω, betroer. — ἐπιπίστωσις, (πιστόω), paafølgende Bekræftelse.

ἔπιπλα, τά, rørligt Gods el. Huusgeraad; τὰ ἔπιπλα πάντα λαβόντες, *Herod.* 7, 119; (f. ἐπίπλοα, see u. ἐπίπλοος). — ἐπι-πλάζω, *irr.*, *f.* -πλάγξω, driver el. jager omkring; sædv. *in med.* o. *pass.*, flakker, drives, jages omkring; πόντον ἐπιπλαγχθεὶς, *Od.* 8, 14. — ἐπιπλανάομαι, = ἐπιπλάζομαι. — ἐπίπλασμα, τό, det Paastrøgne, Plaster, Salve; af — ἐπι-πλάσσω, ττω, *f.* ξω, stryger el. smører derpaa; tilstryger, tilstopper; df. — ἐπίπλαστος, 2, *adv.* -στως, paasmurt, oversmurt, sminket; *transl.*, forstilt, kunstlet, nægte. — ἐπιπλᾰταγέω, klapper el. larmer dertil. — ἐπι-πλᾰτύνω, udbreder derover; gior endnu bredere el. videre. — ἐπίπλᾰτυς, υ, (πλατύς), oventil bred el. flad.

ἐπιπλεῖον, *adv.*, = ἐπιπλέον. — ἐπίπλειος, 2, = ἐπίπλεος. — ἐπιπλείων, ονος, 2, d. forstærk. πλείων, el. man læser ἔτι πλείων. — ἐπι-πλέκω, *f.* ξω, fletter deri, dertil, indfletter, giennemfletter. — ἐπιπλέον, *adv.*, f. ἐπὶ πλέον, endnu mere, udførligere, nøiagtigere. — ἐπίπλεος, 2, (πλέος), aldeles fuld deraf el. opfyldt dermed, *c. gen.*, *ex.* πεδία ἐπίπλεα ἀνθρώπων, *Herod.* — ἐπίπλευρος, 2, (πλευρά), paa Siderne el. Ribbenene. — ἐπίπλευσις, ἡ, at seile dertil, derimod, Angreb til Søes, *Thuc.* 7, 36; Landing; af — ἐπι-πλέω, *irr.*, *f.* -πλεύσομαι, seiler derover, beseiler, πόντον, ὑγρὰ κέλευθα, o. dl., *Hom.*; - 2) seiler derimod, angriber til Søes, τινί, ogs. ἐπί τινα; - 3) *absol.*, seiler med, gaaer desuden til Søes, *ex. Herod.* 7, 98. — ἐπίπλεως, 2, *att.* f. ἐπίπλεος.

ἐπι-πλήθω, er aldeles fuld. — ἐπιπληκτήρ, ῆρος, ὁ, *fem.* -πλήκτειρα, o. ἐπιπλήκτης, ου, ὁ, (-πλήσσω), som slaaer til, som slaaer derpaa, som tugter, straffer; df. — ἐπιπληκτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende el. tilbøielig til at slaae, tugte, straffe, dadle; dadlende, straffende. — ἐπι-πλημμύρω [ῡ], overstrømmer. — ἐπιπληξία, ἡ, = ἐμπληξία; o. — ἐπίπληξις, ἡ, Tugtelse, Straf; Dadel, Bebreidelse; (af ἐπιπλήσσω). — ἐπιπληρόω, fylder deri, dertil, derefter; overfylder; df. — ἐπιπλήρωσις, ἡ, Overfyldelse. — ἐπι-πλήσσω, ττω, *f.* ξω, slaaer derpaa, slaaer til τόξῳ, med Buen, *Il.* 10,

500; - *b) transl.*, straffer, skænder, dadler, bebreider, *τινί*, ogs. *τινά*, *Il.*; *ἐγὼ τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω, αὐτὸς κατὰ δύναμιν οὐ ποιήσω*, hvad jeg dadler hos min Næste, *Herod.* 3, 142; *c) intr.*, falder derpaa, derind, *c. dat.*

ἐπιπλοκή, *ἡ*, (*-πλέκω*), Indfletning, Tilknytning; Forbindelse, Omgang, Omarmelse. — *ἐπιπλόμενος*, f. *ἐπιπελόμενος*, *part. syncop.* af *ἐπιπέλομαι*, *Od.* — *ἔπιπλον*, *τό*, *sing. inus.* til *ἔπιπλα*, s. m. s. — * *ἐπίπλοον*, *τό*, ogs. *ἐπίπλοος*, *ὁ*, Nettet om Tarmene, *omentum*; — *ἐπίπλοος*, 2, *ctr.* *-πλους*, egentl. hørende til et Skibs Udrustning; df. *ex. Herod.* 1, 94, *τὰ ἐπίπλοα*, som *ἔπιπλα*, rørligt Gods, Husgeraad, o. dl.; 2) *ναῦς ἐπίπλοος*, Krigsskib, som seiler imod et andet, for at giennembore det med *ἔμβολος*; o. — *ἐπίπλοος*, *ὁ*, o. *ctr.* *-πλους*, Angreb til Soes, Søtræfning; *εἶναι περὶ Κνίδον τὸν ἐπίπλουν ἀλλήλοις*, *Xen. Hell.* 4, 3, 11; - (af *ἐπιπλέω*). — *ἐπιπλώω*, *jon.* o. *ep.* f. *ἐπιπλέω*; df. 2 *sing. aor.* 2 *syncop.* *ἐπέπλως*, *Od.* 3, 15, o. *part. syncop.* *ἐπιπλώς*, *Il.* 6, 291.

ἐπι-πνείω, *poët.* f. *ἐπιπνέω*, *Hom.* — *ἐπι-πνευματίζω*, forsyner med en Spiritus. — *ἐπίπνευσις*, *ἡ*, Beaanden, Indaanden; *transl.*, Begeistren, Begeistring, *afflatus*; df. - *ἐπιπνευστικός*, 3, beaandende; begeistrende; af — *ἐπι-πνέω*, *irr.*, *poët.* *-πνείω*, *f.* *-πνεύσω*, aander, puster, blæser derpaa, blæser op; *c. dat.*, bes. om Medbør, *ex. Od.* 4, 357; men *ὁ βορέας τῷ νότῳ ἐπιπνεῖ*, blæser paa el. efter Søndenvinden, *Theophr.*; — 2) *transl.*, *a)* aander, lever; *ὅσσα γαῖαν ἐπιπνείει*, *poët.*; *b)* oppuster, ophidser, *στρατὸν αἵματι*, til et Blodbad, *Eur.*; *ἐπιπνεῖ - Ἄρης μαινόμενος*, *Æsch. Sept.* 342; ogs. begeistrer, inspirerer, *Ap. Rh.*; *c)* begunstiger, *ex.* om Lykken; df. — *ἐπίπνοια*, *ἡ*, = *ἐπίπνευσις*, bes. Begeistring, *Ἀπόλλωνος*, *Plat.*; o. — *ἐπίπνοιος*, *poët.* f. - *ἐπίπνοος*, 2, *ctr.* *ἐπίπνους*, *adv.* *-πνως*, som blæser derpaa; begeistrende; *b)* indblæst, begeistret, *μαντείας s. μαντικῆς*, med Spaadomsgave.

ἐπιπόδιος, 3, (*πούς*), paa el. om Fødderne, *πέδαι*, Fodlænker, *Soph.* — *ἐπιποθέω*, ønsker mig dertil, længes derefter, savner, *τινά*, nogens Hielp, *Herod.* 5, 93; df. — *ἐπιπόθησις*, *ἡ*, o. *ἐπιποθία*, *ἡ*, Længsel el. Attraa derefter; o. — *ἐπιπόθητος*, 2, forlangt, attraaet, forønsket. — *ἐπι-ποιέω*, føier el. sætter endnu dertil, anbringer derpaa; df. — *ἐπιποίητος* 2, tilføiet, tilsat, hyklet, forstilt. — *ἐπι-ποιμήν*, *ένος*, *ὁ*, som *ποιμήν*, Hyrde, *Od.*; jf. *ἐπιβουκόλος*. — *ἐπίποκος*, 2, (*πόκος*), med Uld, *κριός*, LXX.

ἐπι-πολάζω, er ovenpaa, svømmer paa Overfladen, *innato*; *transl.*, *a)* vinder Overhaand; (*δέκα - ἔτεσιν*), *οἷς ἐπιπολάζει*, hvori Phil. har Magten, *Dem. p.* 117; *b)* viser mig overmodig, *τινί*, imod nogen, o. — *ἐπιπολαιόρριζος*, 2, (*ῥίζα*), med Rodder, som ligge paa Overfladen; af - *ἐπιπόλαιος*, 3, ovenpaa, paa Overfladen, fremstaaende; *transl.*, *a)* synlig, tydelig; *b)* almindelig, lav, gemeen, *ἡδονή*, *Dem.*; *c)* overfladisk, letsindig; *oppon.* *βαθύς*; (af *ἐπιπολῆς*). — *ἐπιπόλασις*, *ἡ*, Svømmen el. at svømme paa Overfladen; — *ἐπιπολασμός*, *ὁ*, = frgd.; ogs. at komme el. stige op el. i Veiret; 2) Overmod, *Dion. Hal.*; o. — *ἐπιπολαστικός*, 3, *adv.* *-κῶς*, som svømmer el. flyder ovenpaa; som kommer op el. i Veiret; fremstaaende, *ὀφθαλμοί*, *Xen.*; som flyder over; *transl.*, overmodig, *Polyb.*; (af *ἐπιπολάζω*).

ἐπι-πολεμόω, ophidser til Krig. — *ἐπιπολεύω*, = *ἐπιπολάζω*; af — *ἐπιπολή*, *ἡ*, Overflade, men alene sild. o. *poët.*; df. sædv. *ἐπιπολῆς* som *adv.*, *a)* paa Overfladen, ovenpaa, udenpaa; h. *Herod*, *c. gen.*, *ex.* *ἐπιπολῆς τῶν πυλέων*, derover; *b)* synligen, tydeligen, ved Dagen; — 2) *αἱ Ἐπιπολαί*, en høiere liggende Deel af Syrakus, *Thuc.*; (rimel. af *πέλω*). — *ἐπι-πολίζω*, bygger dertil, derpaa. — *ἐπιπολιόομαι*, begynder at blive - *ἐπιπόλιος*, 2, (*πολιός*), hvis Haar graane. — *ἐπίπολος*, 2, = *πρόσπολος*, *Soph. Oed. Tyr.* 1321. — *ἐπιπολύ*, *adv.*, f. *ἐπὶ πολύ*, meget; længe, paa lang Tid; *ὡς ἐπιπολύ*, ogs. *ὡς ἐπὶ τὸ πολύ*, for det meste, sædvanligen.

ἐπι-πομπεύω, triumpherer derved, derover, *c. dat.*, *Plut.* — *ἐπιπομπή*, *ἡ*, det Tilsendte el. Paaførte; bes. Forhexelse. — *ἐπι-πονέω*, bliver ved at arbeide, bliver ved at anstrænge mig. — *ἐπίπονος*, 2, *adv.* *-πόνως*, (*πόνος*), forbunden med Arbeide og Anstrængelse, møisommelig, *βίος*, *Xen.*; 2) som udholder Anstrængelse og Møie, arbeidsom, taalig. — *ἐπιπόντιος*, 2, ogs. 3, m. bes. *fem.* *ἐπιποντίς*, (*πόντος*), ved, paa, over Havet. — *ἐπιπορεύομαι*, (*πορεύω*), drager el. reiser derhen, dertil, derover; giennemstreifer; ogs. *transl.*, giennemgaaer, giennemløber, (*ex.* et Skrift); - denne Handling, *ἐπιπόρευσις*, *ἡ*. — *ἐπιπορπάω*, *jon.* *-πορπέω*, o. *ἐπιπορπόω*, befæster med et Spænde derpaa, derover, *χλαμύδα*, en Kappe over Skulderen; *in med.*, fæster el. spænder om mig; df. — *ἐπιπόρπημα*, ogs. *-πόρπωμα*, *τό*, h. *Call.* ogs. *ἐπιπορπίς*, *ίδος*, *ἡ*, den

med et Spænde (over Skulderen) befæstede Kappe. — ἐπι-πορσαίνω, s. ἐπι-πορσύνω, tilbereder; forskaffer, yder. — ἐπιπορφυρίζειν, atvære - ἐπιπόρφυρος, 2, (πορφύρα), som spiller el. falder i det Purpurfarvede. — ἐπιποτάμιος, 2, (ποταμός), ved en Flod. — ἐπι-ποτάομαι, = ἐπιπέταμαι.

ἐπιπράττομαι, (πράσσω), τινὰ χρήματα, inddriver Penge el. Gield hos nogen. — ἐπιπραΰνω, = πραΰνω. — ἐπιπρέπεια, ἡ, ydre Anstand og Værdighed, *decorum*; af — ἐπιπρεπής, 2, med anstændigt Udvortes; anseelig, anstændig el. smuk af Udseende, værdighedsfuld; af — ἐπι-πρέπω, viser mig deri, derpaa, falder i Dinene; Οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι –, ikke som en Træls er dit Udseende, *Od.* 24, 252; τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα, *cernitur*, viser sig hos Børnene, *Pind. Pyth.* 8, 63; *b)* at tage sig godt ud, at passe vel dertil, *c. dat.* — ἐπι-πρεσβεύω, ogs. *in med.*, gaaer som Gesandt etsteds hen; 2) sender el. besorger et nyt Gesandtskab. — ἐπι-πρηνής, 2, som boier sig dertil, derimod, derover. — ἐπι-πρητήν, ῆνος, ὁ, ἡ, over eet Aar gammel. — ἐπι-πρηΰνω, = πρηΰνω. — ἐπι-πρίω [πρῖ], saver derpaa el. ovenpaa, τοὺς ὀδόντας, skærer Tænder dertil.

ἐπιπρό, *adv.*, (ἐπί, πρό), fremad; 2) heelt igiennem. — ἐπι-προβαίνω, *irr.*, gaaer fremad derpaa. — ἐπι-προβάλλω, *irr.*, kaster frem el. ud derover. — ἐπιπροέηκα, s. ἐπιπροέμεν, see u. ἐπιπροΐημι. — ἐπι-προέχω, *irr.*, holder frem derover; 2) *intr.* s. *in med.*, rager frem derover. — ἐπι-προθέω, *irr.*, løber frem dertil el. derover. — ἐπι-προϊάλλω, lader stille hen for nogen, τινὶ τράπεζαν, *Il.*; men θεοὺς ἐπιπροΐαλλεν, sendte Guderne, den ene efter den anden, *Hom. Cer.* — ἐπι-προΐημι [*att.* ῑη, *ep.* ῐη], sender derhen, derimod; κεῖνον - νηυσὶν ἐπιπροέηκε, (*poët. aor.* 1), sendte ham hen til Skibene, *Il.*, *ex.* 17, 108; men *intr.*, el. m. underforst. ναῦν, νήσοισιν ἐπιπροέηκε, styrede derimod, *Od.* 15, 299; *b)* skyder el. kaster paa nogen, τινί; Μενελάῳ ἐπιπροέμεν - ἰόν, (*ep.* f. ἐπιπροεῖναι, *inf. aor.* 2), *Il.* 4, 94. — ἐπίπροικος, 2, (προίξ), med et Udstyr, udstyret.

ἐπιπρομολεῖν, *inf. aor.* 2 til *inus.* ἐπιπροβλώσκω, gaaer længere frem, gaaer hen dertil. — ἐπι-προνέομαι, *irr.*, = frgd. — ἐπι-προνεύω, er boiet el. boier mig derhen, derimod. — ἐπι-προπίπτω, *irr.*, falder el. kaster hen derover el. derpaa. — ἐπι-πρόσβάλλω, *intr.*, gaaer el. vender mig derhen, *Ap. Rh.* — ἐπι-προσδέομαι, *f.* -δεήσομαι, (δέω, *irr.*), udbeder mig endnu dertil, sild. — ἐπι-προσήκω, kommer endnu dertil, *Xen.*, *inc.* — ἐπίπροσθεν, ogs. -προσθε, *adv.*, (πρόσθε), foran, derfor: om Tid og Sted; κώμας τε καὶ γεωλόφους ἐπίπροσθεν (ποιεῖσθαι), at lade blive foran sig, *Xen. Cyr.* 3; 3, 28; *transl.*, ἐπίπροσθεν ποιεῖσθαί τι τινος, at foretrække det ene for det andet, *Æl.*

ἐπιπρόσθεσις, ἡ, (-προστίθημι), Tilsætning. — ἐπι-προσθέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, løber hen dertil. — ἐπι-προσθέω, (ἐπίπροσθεν), er el. staaer derfor, er i Veien el. i Lyset, beskygger, forhindrer, τινί τινος, *Plat.*; deraf — ἐπιπρόσθησις, ἡ, Staaen el. at staae derfor; at staae i Lyset el. i Veien; at bedække, beskygge; at forhindre, Hindring; 2) Gienstand, som staaer i Lyset el. bedækker, *Polyb.* — ἐπι-προσπλέω, *irr.*, *f.* -πλεύσομαι, seiler desuden derhen, dertil. — ἐπι-προστίθημι, sætter endnu dertil. — ἐπι-πρόσω, *adv.*, længere bort, hen i det Fierne. — ἐπι-προτέρωσε, *adv.*, længere, videre, derover. — ἐπι-προφαίνω, viser el. lader see dertil, derover, *Ap. Rh.* — ἐπι-προφέρω, *irr.*, frembringer dertil, derpaa, derimod; bringer endnu videre. — ἐπι-προχέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, udgyder dertil. — ἐπι-προωθέω, *irr.*, støder længere fremad. — ἐπι-πρωϊαίτερον, *adv.*, endnu tidligere. — ἐπίπρωρος, 2, (πρῷρα), paa, i, ved, med Forstavnen; henimod Forstavnen.

ἐπι-πταίρω, s. -πτάρνυμαι, nyser dertil, derved, (varsler Held), jf. *Od.* 17, 545; *b) transl.* om Guddommen, at være nogen huld eller gunstig, *Theocr.* — ἐπίπταισμα, τό, s. ἐπιπταίω, = ἐπίπαισμα, ἐπιπαίω. — ἐπιπτέσθαι, *inf. aor.* 2 til ἐπιπέτομαι; deraf — ἐπίπτησις, ἡ, Flyven el. at flyve hen dertil. — ἐπι-πτήσσω, d. forstærk. πτήσσω. — ἐπίπτυγμα, τό, hvad der foldes, dækkes, lægges derover; Overtræk, Dække; Laag; Sneglehuus; s. — ἐπίπτυξις, ἡ, Folden el. at folde, dække derover; af — ἐπι-πτύσσω, *f.* ξω, folder el. dækker derover; lægger derover el. derpaa; *in med.*, *a)* lægger om mig; *b)* omgriber, omfatter. — ἐπίπτυστος, 2, (-πτύω), bespyttet; afskyet; afskyelig. — ἐπιπτυχή, ἡ, (-πτύσσω), = ἐπίπτυξις, s. ἐπίπτυγμα. — ἐπι-πτύω [ῡ, dog ogsaa ῠ], *f.* ύσω [ῠ], spytter derpaa, bespytter; afskyer. — ἐπίπτωσις, ἡ, (πίπτω), Fald el. at falde derpaa; Tilfælde.

ἐπι-πυκνόω, tætter endnu dertil, gior endnu tættere el. tykkere. — ἐπι-πυνθάνομαι, *irr.*, efterforsker noget, *c. gen.* —

ἐπι-πῡρέσσω, ogs. -πῡρεταίνω, har en Feber derefter. — ἐπίπῡρον, τό, (πῦρ), Sted paa Altaret, hvor Ilden brænder. — ἐπίπυῤῥος, 2, (πυῤῥός), rødlig. — ἐπι-πυρσεία, ἡ, et sildigere Ildsignal; af — ἐπι-πυρσεύω, giver et Ildsignal dertil, derefter. — ἐπι-πωλέομαι, gaaer omkring og efterseer, beseer, mønstrer, στίχας ἀνδρῶν, Il.; ogs. gaaer omkring iblandt προμαχοί, for at udfinde et Angrebspunkt, Il. 11, 264, 540; df. — ἐπιπώλησις, ἡ, at gaae omkring for at eftersee; Overskuen, Mønstring, bes. Hærens; (df. hed ogs. den sidste Halvdeel af Iliadens fierde Sang, ἐπιπώλησις). — ἐπι-πωμάζω, ogs. -πωμάννυμι, o. -πωματίζω, tillukker med Laag; df. — ἐπιπωματικός, 3, tillukkende, tilstoppende. — ἐπι-πωρόω, hærder paa Overfladen, overtrækker og forbinder (et brækket Been) med en πῶρος, Kallus, Beenbrusk; df. — ἐπιπώρωμα, τό, en derpaa frembragt Forhærdelse el. Beenknude; at helbrede ved at frembringe en saadan; o. — ἐπιπώρωσις, ἡ, Handlingen at frembringe en Forhærdelse derpaa; ogs. alm. = frgd. — ἐπιπωτάομαι, poët. f. ἐπιποτάομαι, flyver hen derover.

ἐπι-ῥαβδοφορέω, egentl. truer med Pidsken; df. h. Xen., lader (Hesten) galoppere. — ἐπιῤῥεμβής, 2, adv. -βῶς, som ῥεμβός, omstrygende. — ἐπιῤῥητορεύω, = ἐπιῤῥητορεύω. — ἐπιῤῥῑγέω, = ἐπιῤῥιγέω. — ἐπίῤῥικνος, 2, (ῥικνός), noget sammenskrumpet el. maver, σκέλη, Xen. — ἐπιῤ-ῥαθῡμέω, er letsindig el. efterladen derved, efterlader el. forsømmer derved, Luc. — ἐπιῤ-ῥαίνω, sprænger derpaa, bespræнger, væder. — ἐπίῤῥακτος, 2, (ἐπιῤῥήσσω), som voldsomt styrter el. bryder ind derpaa el. derimod; ἐπιῤῥ. θύρα, en Falddør, Plut.; ἐπιῤῥ. πνεῦμα, den indtrængende Luft, id. — ἐπίῤῥαμμα, τό, (ἐπιῤῥάπτω), det Tilsyede; det Tilsatte. — ἐπιῤ-ῥαντίζω, = ἐπιῤῥαίνω. — ἐπιῤ-ῥᾰπίζω, slaaer el. straffer med Pidsken; transl., irettesætter, udskielder, dadler; df. — ἐπιῤῥάπισις, ἡ, o. ἐπιῤῥαπισμός, ὁ, Afstraffelse med Pidsken; transl., Irettesættelse, Bebreidelse, Beskæmmelse. — ἐπιῤ-ῥάπτω, sild. ogs. ἐπιῤῥάφω, tilsyer, tilføier, tilsætter. — ἐπιῤῥάσσω, ττω, f. ξω, = ἐπιῤῥήσσω. — ἐπιῤ-ῥαψῳδέω, afsynger el. fortæller derhos, dertil, derpaa.

ἐπιῤ-ῥέζω, irr., f. -ῥέξω, foretager noget, bes. offrer dertil, derpaa, derefter; imf. ep. ἐπιῤῥέζεσκον, Od. 17, 211. — ἐπιῤῥέπεια, ἡ, Bøining dertil, derimod; af — ἐπιῤῥεπής, 2, som bøier sig derimod el. dertil; med Fald, hældende; ἐλπὶς ἐπιῤῥεπεστέρα, gunstigere Haab el. Forhaabning, Polyb.; af — ἐπιῤῥέπω, bøier mig derhen, derimod, egentl. om Vægtskaalen, jf. Il. 8, 72; b) transl., om en Fare, o. dl., at true, at overhænge nogen, τινί, ex. Il. 14, 99; — 2) transit., bøier el. lader bøie sig; Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλως, etc., Theogn. 157; df. tilveier, tildeler, τινί τι; bes. at paaføre nogen Lidelser, jf. Æsch. Eum. 889. — ἐπιῤ-ῥέω, irr., f. -ῥεύσομαι, flyder derhen, dertil, Il.; transl. om Sværme af Mennesker, ex. τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν, ib. 11, 723; ligel. ὄχλος πλείων - ἐπέῤῥει, Xen.

ἐπιῤ-ῥήγνυμι, irr., = ἐπιῤῥήσσω. — ἐπιῤῥήδην, adv., (ἐρέω, ῥηθῆναι), som ἐπίκλην, o. ἐπίκλησιν, med Tilnavn; 2) som διαῤῥήδην, udtrykkeligen. — ἐπίῤῥημα, τό, (ῥῆμα), det derefter Talte el. Foredrague; bes. paa Skuepladsen, det umiddelbart efter Parabasis el. Antistrophe Foredrague el. Siungne, hvortil svarer ἀντεπίῤῥημα; — 2) h. gramm., Adverbiet; df. — ἐπιῤῥηματικός, 3, adv. -κῶς, hørende til et ἐπίῤῥημα; adverbialsk. — ἐπίῤῥησις, ἡ, (ῥῆσις), Bebreidelse, Dadel; 2) Tryllesprog el. Hexeformular, Luc. — ἐπιῤ-ῥήσσω, f. ξω, river el. trækker voldsomt til; πύλας, Dørfløiene, Soph.; men κληῗδα θυράων - ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἶος, pleiede endog ene vældigen at rive Dørslaaen fra, Il. 24, 456; 2) intr., bryder el. styrter voldsomt derpaa, derimod. — ἐπιῤ-ῥητορεύω, tilføier endnu som rhetorisk Pynt. — ἐπίῤῥητος, 2, (ῥητός), udskregen, berygtet.

ἐπιῤ-ῥῑγέω, gyser derefter, har atter Feberkulde. — ἐπίῤῥῑνος, 2, (ῥίς), med stor Næse. — ἐπιῤ-ῥῑπίζω, vifter derpaa, bespræнger med en Stænkekost. — ἐπιῤ-ῥιπτέω, o. ἐπιῤ-ῥίπτω, kaster derpaa, derimod, δοῦρά τινι, Spyd imod nogen, Od.; 2) intr., kaster mig derover, anfalder. — ἐπιῤῥοή, ἡ, (ἐπιῤῥέω), Tilløb, Tilstrømmen; Flod, oppon. Ebbe, ἀνάῤῥοια. — ἐπιῤ-ῥοθέω, bruser, larmer, ex. om Havet; men ἐπιῤῥοθεῖ κροτητὸν - κάρα, suser af Slagene, Æsch. Choëph. 425; b) λόγοις ἐπιῤῥοθεῖν, at larme, skielde, true, Soph.; c) som ἐπικροτέω, tilraaber el. tilklapper Bifald, Eur. — ἐπίῤῥοθος, 2, (ῥόθος), som iler til Hielp el. Bistand; Hielper, Hielperinde, bes. i Krigen; sædv. c. dat., ex. τοίη οἱ ἐπίῤῥοθος ἦεν Ἀθήνη, Il. 4, 390; men ἀλγέων ἐπίῤῥοθον (νύκτερον τέλος), som hielper imod Smerter, Æsch. Sept. 368; ogs. absol., Hes. Op. 560; poët. ogs. ἐπιτάῤῥοθος, s. m. s.; — 2) larmende, dad=

lende, skieldende; κινῶν ἄνδρ᾽ ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις κακοῖσιν, *Soph. Antig.* 413; ogs. dadlet, til at dadle.

ἐπίῤῥοια, ἡ, *poët.* f. ἐπιῤῥοή. — ἐπιῤ-ῥοιβδέω, indsøber, indsuer; *b)* ogs. bruges ἐπιῤῥοιβδεῖν om en Lyd el. Tone, hvormed Ravnen forkynder Regn, ligesom d. besl. ἐπιῤῥοιζεῖν om det Skrig, hvormed den forkynder Blæst; df. — ἐπιῤῥοίβδην, *adv.*, som ῥύβδην, ῥύδην, larmende el. brusende derimod, *Eur.* — ἐπιῤ-ῥοιζέω, tilraaber med en skærende el. skingrende Tone; see ogs. under ἐπιῤῥοιβδέω, Bem. *b*; ogs. *in med.*, *ex.* ἦ καὶ τοιαύτας τῷδ᾽ ἐπιῤῥοιζεῖ φυγάς; indskriger el. indjager du ogsaa denne slig Flugt? forfølger du ham for en slig Forbrydelse? *Æsch. Eum.* 424. — ἐπιῤῥοπή, ἡ, (ἐπιῤῥέπω), Bøining el. Overvægt til den ene Side. — ἐπιῤ-ῥοφάω, *jon.* -ῥοφέω, ogs. -ῥοφάνω, indsøber, nedsluger el. drikker endnu dertil, derefter; df. — ἐπιῤῥόφημα, τό, Indsøben el. at indsøbe; det Indsøbede.

ἐπιῤῥυγχίς, ίδος, ἡ, (ῥύγχος), den krumme Ende el. Krumningen paa et Fuglenæb. — ἐπιῤ-ῥύζω, *f.* ξω, hidser (Hunden) paa nogen, *Ar.* — ἐπιῤ-ῥυθμίζω, bringer i bedre Rhythmus el. Vers, ποιήματα, *Plat.* — ἐπιῤ-ῥυπαίνω, tilsmudser ovenpaa. — ἐπίῤῥυσις, εως, ἡ, = ἐπιῤῥοή. — ἐπιρυσμιος, 3, (ῥυσμός), som strømmer til el. udbreder sig til alle Sider, δόξις, Folkesnak. — ἐπίῤῥυτος, 2, (-ῥέω), med Tilløb af Vand, vandet, fugtig; πεδίον — καλὸν καὶ ἐπίῤῥυτον, *Xen.*; 2) flydende el. strømmende dertil; *transl.*, overflødig, rigelig, *affluens*. — ἐπιῤ-ῥωγολογέομαι, indsamler de sidste Druer, LXX.

ἐπιῤ-ῥώννυμι, *irr.*, o. -ῥωννύω, *f.* -ῥώσω, styrker, bestyrker, indgiver Mod og Kraft, *Herod.* 8, 14; — *b) pass.*, kommer atter til Kræfter, kommer mig, besl. faaer atter Mod; ogs. vover, fordrister mig, *c. inf.*, *Soph. Oed. C.* 661; — *c) in med.*, arbeider med Anstrængelse paa noget, τινί; ogs. støtter mig el. forlader mig paa noget, τινί. — ἐπιῤ-ῥώομαι, *f.* -ῥώσόμαι, 1) om Haaret, χαῖται ἐπεῤῥώσαντο — κρατὸς ἄπο, rullede bølgende ned, *Il.* 1, 529; — 2) som frgd., Bem. *c*, anstrænger mig ved noget, τινί, *ex. Od.* 20, 107; men ἐπεῤῥώσαντο δὲ ποσσίν, bevægede sig rask med Fødderne, *Hes. Theog.* 8. — ἐπίῤῥωσις, ἡ, (-ῥώννυμι), Styrken, Styrkelse; Opmuntring. — ἐπι-ῥύομαι, redder el. frelser dertil, *Æsch.*, [*ep.* ῠ, *att.* ῡ].

ἐπίσαγμα, τό, (-σάσσω), Klovsadel, Paksadel; de derpaa hængte Byrder. — ἐπι-σαίρω, viser Tænder dertil. — ἐπι-σαλεύω, er — ἐπίσαλος, 2, (σάλος), som ligger for Anker el. tumles paa Dybet; 2) svævende, vaklende; usikker, uvis. — ἐπι-σαλπίζω, *f.* -ίγξω, trompeterer dertil. — ἐπίσαξις, ἡ, Handlingen ἐπισάσσειν. — ἐπίσαπρος, 2, (σαπρός), nær ved at raadne; raadden ovenpaa. — ἐπι-σαρκάζω, forhaaner dertil. — ἐπι-σάρσω, ττω, *f.* ξω, lægger, lader, pakker derpaa, derom; ἵππον — ἐπισάξαι, at sadle el. oppakke en Hest; 2) ophober, sammenhober. — ἐπι-σαφηνίζω, giør endnu tydeligere.

ἐπίσειον, τό, det Sted, hvor Skamhaarene vore. — ἐπίσειστος, 2, som rystes derimod el. fremover; ὁ ἐπίσειστος, etslags komisk Maske med fremhængende Pandehaar; af — ἐπι-σείω, *irr.*, *ep.* ἐπισσείω, ryster el. svinger derimod, besl. for at true, *ex.* Ζεὺς δέ σφιν — ἐπισσείῃσιν αἰγίδα, svinge sin Ægide imod dem! *Il.* 4, 167; sild. φόβον, κίνδυνον ἐπισείειν τινί, *incutere alicui timorem*, *etc.*; alm. truer; df. — ἐπισείων, οντος, ὁ, Flag, Vimpel. — ἐπισέληνος, 2, (σελήνη), maaneformet; τὰ ἐπισέληνα, etslags maaneformet Kage. — ἐπι-σεμνύνομαι [ῡ], giør mig til af noget, ἐπί τινι; 2) stræber endnu dertil. — ἐπισεσυρμένως, *adv. part. pf. pass.* af ἐπισύρω, skiodesløst, letsindigen. — ἐπι-σεύω, *irr.*, *ep.* ἐπισσεύω, sætter i Bevægelse, driver, hidser derimod; τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων, *Od.* 18, 256; 2) *in pass.*, farer el. styrter løs derpaa, derimod, νηυσί, *Il.*, ogs. νῆα, *Od.* 13, 19, ogs. εἴς τινα, besl. *in pf.* m. *præs.* Bem. ἐπέσσυμαι; ogs. *absol.*, *ex.* ἐπεσσυμένος λάβε γούνων, ilende opfavnede han —; *Od.* 22, 310, el. *c. inf.*, *ex.* ἐπέσσυτο διώκειν, han skyndte sig at forfølge; ofte *transl.*, θυμὸς ἐπέσσυται, drives af en heftig Attraa, *Il.*

ἐπι-σήθω, sier dertil, derpaa. — ἐπίσημα, τό, = σῆμα, *Eur.* — ἐπι-σημαίνω, *f.* -μᾰνῶ, giver et Tegn derpaa, tilkiendegiver, besl. Billigelse el. Bifald; ogs. om Guderne, *ex.* ὁ θεὸς ἐπεσήμαινεν αὐτῷ, ὅσιον εἶναι —, *Xen. Hell.* 4, 7, 2; alm. betegner, tilkiendegiver; *b) in med.*, billiger, bekræfter, antager som gyldig; ἐν οἷς δὲ τὰς εὐθύνας ἐπεσημαίνεσθε, *Dem.* p. 310; ogs. δώροις τινὰ ἐπισημαίνεσθαι, at udmærke, at belønne, *Polyb.*; *c) intr.*, at forkynde el. tilkiendegive sig ved visse Tegn; df. — ἐπισήμανσις, ἡ, o. ἐπισημασία, ἡ, Tegn el. Forvarsel, *ex.* af Luften; ἐπισήμανσις κεραυνῶν, Lynets Nedslaaen, *Aristot.*; alm. Tegn paa det, som skal komme; df. ogs. Ankomsten selv, Feberanfald, o.-dl.; 2) Betegnelse, Tegn, Vink, besl. paa Bifald.

ἐπι-σημειόω, betegner, forsyner med et Tegn; df. — ἐπισημείωσις, ἡ, Betegnelse; at sætte et Tegn el. Mærke derved. — ἐπίσημος, 2, adv. -μως, (σῆμα), forsynet med et Tegn el. Mærke, χρυσός, præget el. myntet Guld, oppon. ἄσημος, Herod. 9, 41; transl., berømt, bekiendt, navnkundig, insignis.; ἐπίσημος σοφίην ἀνήρ, udmærket ved Indsigter; jf. Herod. 2, 20; – 2) τὸ ἐπίσημον, Mærke, Kiendemærke, Præg, Stempel; τὸ ἐπίσημον τῆς νηός, Flag; id. 8, 88. — ἐπίσης, adv., f. ἐπ' ἴσης, sc. μοίρας, i lige Dele, lige; τοῦτο μέν νυν ἐπίσης ἔχει, dette kommer ud paa eet, Herod. 7, 50, 1; ogs. c. dat., ex. ὑμᾶς ταὐτὰ ἐπίσης ἐμοὶ ἐπισταμένους, ligesaavel som jeg, Xen. Cyr. 3, 3, inc. — ἐπισθμιος, 2, (ἰσθμός), paa el. om Halsen; τὸ ἐπίσθμιον, Halsbind.

ἐπίσιγμα, τό, Handlingen - ἐπισίζω, τὸν κύνα, hidser Hunden. — ἐπίσιμος, 2, (σιμός), noget indboiet, bes. om Næsen. — ἐπισιμόω, = ἀποσιμόω, Xen., inc. — ἐπισινής, 2, udsat for Beskadigelse; 2) skadelig; v. — ἐπισίνιος, 2, som søger at skade, efterstræbende; af — ἐπι-σίνομαι [σῖ], beskadiger. — ἐπίσιον, τό, = ἐπίσειον. — ἐπίσιστος, 2, (-σίζω), hidset, jaget. — ἐπισιτιάζω, sædv. ἐπι-σιτίζω, forskaffer Næringsmidler, Underholdning, Fourage; in med., kiober el. forskaffer mig Levnetsmidler, Fourage, o. dl.; ogs. c. acc., ἐπισιτίζεσθαι τὸ στράτευμα, at forsyne Hæren med Proviant, ofte h. Xen.; – 2) spiser endnu dertil; – 3) = παρασιτέω. — ἐπισίτιος, 2, (σῖτος), som arbeider for Kosten; τὰ ἐπισίτια, Kosten; 2) = παράσιτος. — ἐπισίτισις, ἡ; ogs. -σίτισμα, τό, o. ἐπισιτισμός, ὁ, (-σιτίζω), Provianterina, Forsyning med Levnetsmidler, el. Fourage; b) at bortage el. tage med sig Levnetsmidler el. Fourage, frumentatio; c) Levnetsmidler, Mundforraad, commeatus. — ἐπισίττω, = ἐπισίζω. — ἐπίσιφλος, 2, = σιφλός, hæslig.

ἐπι-σκάζω, hinker, πόδεσσι, Ap. Rh. — ἐπι-σκαίρω, springer hen derpaa, derop. — ἐπισκαλμίς, ίδος, ἡ, (σκαλμός), det Sted af Skibsbordet, hvorpaa Aaren hviler. — ἐπι-σκάπτω, ridser el. hakker paa Overfladen; 2) nedploier; df. — ἐπισκαφεύς, έως, ὁ, som nedploier Sæden. — ἐπι-σκεδάζω, o. -σκεδάννυμι, ogs. -σκεδαννύω, f. -σκεδάσω, ryster, spreder, strøer ud derpaa, derover; forøder derpaa, derover. — ἐπισκέλησις, o. -σκέλισμα, ἡ, (σκέλος), rimel. Hestens Fodskifte; efter nogle, at sætte i Galop. — ἐπι-σκεπάζω, bedækker, tilhyller, fordunkler. — ἐπισκεπής, 2, (σκέπας), bedækket, tildækket; beskyttet. — ἐπισκέπτης, ου, ὁ, = ἐπίσκοπος; af — ἐπι-σκέπτομαι, f. ψομαι, beseer, overseer; undersøger, betragter, prøver, ἕκαστα πῶς ἡμῖν ἔχει, Xen.; ἑαυτὸν ἐπισκεψάμενος, ὁποῖός ἐστι, id. — ἐπισκέπω, = ἐπισκεπάζω.

ἐπι-σκευάζω, att. ogs. in med., sætter i Stand, udbedrer, τὰς ναῦς, τὸν ναόν, τὸ τεῖχος, Xen.; ἐπισκευασάμενοι τὰ ὑποζύγια, efterat have spændt dem for el. læsset paa dem, id. Hell. 7, 2, 18; ἵπποι ἐπεσκευασμένοι, opsadlede, id.; df. — ἐπισκευαστής, οῦ, ὁ, som sætter i Stand, som udruster, πομπείων, Dem.; o. — ἐπισκευαστός, 3, sat i Stand, udbedret, forsynet, udrustet. — ἐπι-σκευή, ἡ, Istandsættelse, Udbedring; Udrustning; 2) Materialier; Huusgeraad, Værktøi, o. dl. — ἐπίσκεψις, ἡ, (-σκέπτομαι), Beseen, Beskuen, inspectio; Betragtning, Undersøgelse, Overlæggelse.

ἐπισκήνιον, τό, en Deel af Theaterbygningen, rimel. hvor Tilskuernes Sæder vare anbragte over hinanden; o. — ἐπίσκηνος, 2, i, ved el. foran Teltet; Teltkammerat, Soph.; alm. i samme Qvarteer; 2) paa el. over Skuepladsen; 3) ankommen, fremmed, Dion. Hal.; df. — ἐπισκηνόω, gaaer ind i Teltet; drager ind i et Qvarteer el. i en Bolig, Polyb.; (af σκηνή). — ἐπι-σκήπτω, f. ψω, 1) transit., a) lader falde derpaa el. paa nogen, εἴς τινα, lader ramme, bes. en Lidelse, en Spaadom, o. dl., ex. Æsch. Pers. 740; b) paalægger, anbefaler, τινί τι, ὑμῖν - τήνδε - χάριν, kræver denne Tak el. Tieneste af Eder, Soph. Aj. 566; alm. befaler; ex. Herod. 3, 65; c) beder indstændigen, bønfalder, τινά, nogen, ex. Herod. 4, 33; ogs. ἐπισκήπτω σε τάδε, beder dig derom, Eur.; ogs. c. inf., Herod. 7, 158; — 2) intr. falder derpaa, støtter el. kaster mig derpaa, εἴς τι, ex. ἐς οἰκήματα τὰ μέγιστα ἀεὶ - τὰ τοιαῦτ' ἐπισκήπτει βέλεα, Herod. 7, 10, 5; ogs. at bryde voldsomt frem og at vise sig derpaa; — 3) in med., a) støtter mig el. forlader mig derpaa, c. dat.; b) stiller mig imod nogen, d. e. anklager nogen, τινί, ogs. εἴς τινα, bes. for falsk Vidnesbyrd; οὐδ' ἥτινι τούτων (τῶν μαρτυριῶν) - ἐπεσκήψατο, Dem. p. 846; i denne Bem. bruges ogs. undert. act.

ἐπι-σκηρίπτω, = ἐπισκήπτω. — ἐπίσκηψις, ἡ, Støtten el. at støtte sig derpaa; Udbrud, Anfald; 2) Andrag, Befaling; 3) Anklage, τῶν ψευδομαρτυριῶν, for falsk Vidnesbyrd, Dem. — ἐπι-σκιάζω, overskygger, τὴν Εὐρώπην, Herod. 1, 209; tildækker, fordunkler, be-

skygger; 2) skygger for nogen, staaer nogen i Lyset, τινί; df. — ἐπισκίασμα, τό, den derpaa faldende Skygge; o. — ἐπισκιασμός, ὁ, Beskyggelse, Bedækning. — ἐπισκιάω, = ἐπισκιάζω. — ἐπίσκιος, 2, (σκιά), beskygget, skyggefuld, mørk, dunkel; βίος ἐπίσκιος, dunkel, siddende, indsluttet Levemaade, modsat d. offentlige; 2) act., beskyggende, tildækkende; ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' (ἔχειν), at holde Haanden for Øinene, Soph. Oed. Col. 1650. — ἐπι-σκιρτάω, springer dertil, derpaa, derover; poët. om Haaret, at voxe; transl., forhaaner, insulto; Dem. — ἐπίσκληρος, 2, (σκληρός), noget haard; haard paa Overfladen el. udenpaa.

ἐπισκοπεῖον, τό, (ἐπίσκοπος), Bispestol, Bisperesidents. — ἐπισκοπεύω, = flgd.; bes. er en Speider. — ἐπι-σκοπέω, seer derpaa, beseer, beskuer; efterseer, inspicerer; ἐπισκοπῶν τὰς πόλεις, ἑώρα - καλῶς ἐχούσας, Xen. Hell. 3, 2, 11; ogs. besøger en Syg, id.; b) undersøger, overlægger, betragter, ex. id. M. S. 3, 2, 4; ogs. in med.; c) in med., α) lader efterse; πέμπων πιστούς, ἐπισκοπεῖται, id. Oec. 4, 8; β) prøver mig selv, Plat.; df. — ἐπισκοπή, ἡ, N. T., o. ἐπισκόπησις, ἡ, sild., Beseen, Undersøgelse, o. s. v. — ἐπισκοπία, ἡ, (ἐπίσκοπος, 2), som εὐστοχία, at træffe sikkert, at ramme. — ἐπισκοπικός, 3, biskoppelig, eccl.; af — ἐπίσκοπος, ὁ, ogs. ἡ, Pind. Ol. 14, 5, (σκοπέω), Opsynsmand, Foresat, Beskytter, Hom.; ogs. hede Guderne, ἐπίσκοποι ἁρμονιάων, som vaage over Forbundet, Il. 22, 255; bes. hede att. ἐπίσκοποι, de Opsynsmænd, som sendtes til de forbundne el. afhængige Stater; h. eccl. er ἐπίσκοπος, en Opsynsmand over Menighederne, en Biskop; 2) en Speider, νήεσσιν - ἡμετέρῃσιν, imod vore Skibe, Il. 10, 342.

ἐπίσκοπος, 2, (σκοπός), som træffer Maalet, c. gen., Æsch. Eum. 904; men ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν, at træffe sikkert med Pilene, Theocr. 24, 105; b) som adv. bruges neutr. ἐπίσκοπα, træffende, heldigen, τοξεύειν, Herod. — ἐπισκοτάζω, o. ἐπισκοτέω, ogs. -σκοτίζω, a) c. acc., fordunkler, formørker; tilhyller; pass., er i Uvished; b) c. dat., skygger for nogen; df. - ἐπισκότησις, ogs. -σκότισις, ἡ, Formørkelse, Mørke; o. — ἐπίσκοτος, 2, formørket; (af σκότος). — ἐπι-σκύζομαι, f. ύσομαι, vredes el. harmes derover; Μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο -, Od. 7, 306. — ἐπι-σκυθίζω, lader drikke ublandet Viin efter Maaltidet (paa skythisk Viis), jf. Herod. 6, 84; in med., drikker ublandet Viin efter Maaltidet. — ἐπισκυθρωπάζω, har alvorligt el. mørkt Udseende derved.

ἐπι-σκύνιον, τό, Pandehuden, (ogs. Løvens, Il. 17, 136); Huden over Øinene, bes. hvorpaa Øienbrynene sidde; df. ogs. ligesom ὀφρύς, o. d. lat. supercilium, om den Sindsstemning, som disse Deles Bevægelse tilkiendegiver; ἐπισκύνιον ξυνάγειν, at rynke Panden, Theocr. — ἐπίσκυρος, ὁ, etslags Boldspil. — ἐπισκώπτης, ου, ὁ, en Spotter; af — ἐπι-σκώπτω, f. ψω, spotter, τινά s. τί, over nogen el. noget, jf. Xen. M. S. 3, 11, 16, ogs. εἴς τι, el. m. ὡς; ἐπισκώπτων ἔφη, tilføiede spøgende eller i Spøg, id.; df. — ἐπίσκωψις, ἡ, Spot, Skiemt, Spøg. — ἐπι-σμαραγέω, toner el. larmer i Faldet el. derpaa. — ἐπι-σμάω, irr., f. -σμήσω, o. ἐπισμήχω, stryger el. gnider derpaa, som ἐπιτρίβω; transl., τί γὰρ - ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ - κακῶν; hvad Ondt paadigter han os ikke? Ar. Thesm. 396. — ἐπι-σμυγερός, 3, adv. -ρῶς, skrækkelig, Ἀχλύς, Hes. Sc. 264; forsmædelig, jammerlig; h. Hom. alene in adv. — ἐπισμύχω [ῡ], irr., = σμύχω.

ἐπι-σοβέω, ryster el. lader flagre derover; 2) skrider stolt frem el. ind. — ἐπίσογκος, 2, f. ἐπ' ἴσου ὄγκου, af lige Omfang el. Masse, Strab., inc. — ἔπισσος, 2, = ἴσος, inc. — ἐπ-ισόω, gior lige eller udligner imod hinanden. — ἐπισπάδην, adv., (-σπάω), som ἀμυστί, i et Drag, πίνειν, Hipp. — ἐπι-σπαίρω, har Trækninger el. Krampe dertil, derved, derefter. — *ἐπίσπᾰσις, ἡ, o. -σπασμός, ὁ, Tiltrækken, Sammentrækken; — ἐπισπαστήρ, ῆρος, ὁ, Rem el. Greb, hvorved Døren trækkes til, Herod. 6, 91, extr.; — ἐπισπαστικός, 3, adv. -κῶς, som trækker til sig; 2) transl., tiltrækkende, tillokkende; — ἐπίσπαστος, 3, tiltrukken, βρόχος, Eur.; transl., a) selvvoldt, κακόν, Od.; b) tillukket; — ἐπίσπαστρον, τό, hvori el. hvorved man trækker noget, ex. Greb, Hanke, Line, Slynge, o. dl.; ogs. et Legeme, som trækkes, ex. Forhæng, Jægergarn, o. dl.; - (af flgd.).

ἐπι-σπάω, f. άσω [ᾰ], trækker til, τὴν θύραν, Xen.; transl., tilføier, paafører, πημάτων πλῆθος, Æsch. Pers. 477, hvor dog act. staaer f. med.; - b) in med., trækker til mig; transl., α) forskaffer mig; paadrager mig; β) bringer el. formaaer til noget, forfører, Xen. Cyr. 5, 5, 10; - c) in pass., lader mig henrive el. forføre; δόλῳ γυναικηΐῳ ἐπισπώμενος, Herod. 1, 91; jf. Dem. p. 62. — ἐπισπεῖν, inf. aor. 2 til ἐφέπω. — ἐπι-σπείρω, saaer el. udstrøer der-

til, deri, derefter. — ἐπίσπεισις, ἡ, τοῦ οἴνου, Drikoffer af Viin, *Herod.* 2, 39; o. — ἐπίσπεισμα, τό, det dertil el. derpaa som Drikoffer Udgydede; ἐπίσπεισμα ἐκκεχυμένων βίων, den sidste Udgift af den forødede Formue, *Plut.*; af — ἐπι-σπένδω, *irr.*, *f.* -σπείσω, udgyder dertil, derpaa, οἶνον κατὰ τοῦ ἱερηΐου, Viin paa Offeret, el. indvier Offeret ved en derpaa gydet Libation, jf. *Herod.* 4, 62; *transl.*, ἐπισπ. δάκρυα, udgyder Taarer derover; - 2) indgaaer et andet el. sildigere Forbund.

ἐπισπερχής, 2, *adv.* -χῶς, ilende, hastig, heftig, stræng; af — ἐπι-σπέρχω, driver el. sporer fremad, κέντρῳ, *in part.* h. ἐλαύνειν, *Il.* 23, 430; alm. driver el. skynder paa, *Od.*; ogs. *intr.*, trænger voldsomt frem, om Stormen, *ib.* 5, 304. — ἐπισπέσθαι, *inf. aor.* 2 *med.*, til ἐφέπω. — ἐπι-σπεύδω, fremskynder, *Theocr.* 16, 93; - 2) *intr.*, iler til, bes. for at hielpe; οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσεν, som Naturen ikke kom til Hielp, *Plat.*; ταῦτα οὐκ εἰς ταυτὸ τῷ οἴνῳ ἐπισπεύδει, gaae ikke ud paa det samme, passe ikke dertil, *Xen. Conv.* 7, 4. — ἐπίσπληνος, 2, (σπλήν), som har Miltsyge. — ἐπισπόμενος, *part. aor.* 2 *med.* til ἐφέπω. — ἐπισπονδή, ἡ, (-σπένδω), sildigere Forbund el. Fredsslutning, *Thuc.*

ἐπισπορά, ἡ, o. ἐπισπορία, ἡ, Saaen el. at saae derpaa, derefter, dertil; v. — ἐπίσπορος, 2, som har saaet el. avlet derefter; οἱ ἐπίσποροι, Efterkommerne, *Æsch.*; τὰ ἐπίσπορα, Havevæxter, som saaes oftere om Aaret el. som blive saaede efter hinanden. — ἐπι-σπουδάζω, driver dertil; 2) *intr.*, iler dertil. — ἐπίσποιμι, ἐπίσπω, ἐπισπών, *opt.*, *conj.*, o. *part. aor.* 2 til ἐφέπω. — ἐπισσείω, o. ἐπισσεύω, *ep.* f. ἐπισείω, ἐπισεύω, *Hom.* — ἐπίσσυτος, 2, (ἐπισεύω), som kommer el. iler dertil; πόθεν ἐπίσσυτος; hvorfra iler el. kommer han? jf. *Æsch. Ag.* 1150; πηγὴ ἐπίσσυτος, som ἐπίῤῥυτος, fremsprudende, *id.*; om Tiden, tilkommende. — ἐπίσσωτρον, τό, *ep.* f. ἐπίσωτρον, *Il.*

ἐπίστα, f. ἐπίστασαι, 2 *sing. ind. præs.* af ἐπίσταμαι, *Pind.*, *Æsch.* — ἐπισταδόν, *adv.*, (ἐφίσταμαι), gaaende el. trædende hen dertil, *Od.*; dog efter nogle, f. ἐπισταμένως, *ib.* 16, 453; 2) som ἐφεξῆς, efter hinanden, efter Ordenen; *Ap. Rh.* — ἐπι-στάζω, *f.* ξω, dryper dertil, deri, derpaa, (*transit.* o. *intr.*). — ἐπίσταθμα, τά, Qvarteer, *neutr. pl.* af ἐπίσταθμος. — ἐπισταθμάομαι, (σταθμάω), overveier, overlægger, *Æsch. Ag.* 164. — ἐπισταθμεία, o. -σταθμία, ἡ, at drage ind i et Qvarteer; 2) Indqvartering, Forpligtelse at modtage i Qvarteer og at beværte; af — ἐπι-σταθμεύω, tager som Giest ind til nogen, τινί; ligger i Qvarteer; *in pass.*, faaer el. belægges med Indqvartering; - 2) anviser Qvarterer. — ἐπίσταθμος, ὁ, *a)* som ligger i Qvarteer el. som boer hos nogen; *b)* Qvarteermester; alm. Foresat, Befalingsmand, χώρας, συμποσίου, *Isocr.*; o. — ἐπίσταθμος, 2, som lægges til Vægten; (af σταθμός). — ἐπισταλάζω, *f.* άξω, o. -σταλάω, = ἐπιστάζω. — ἐπίσταλμα, τό, (ἐπιστέλλω), det Andragne el. Tilmældte; det Overdragne; Commission, Befaling; det Tilsendte, Skienk, Gave; df. — ἐπισταλτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en Sendelse, Skrivelse, Commission, o. dl.

ἐπίσταμαι, *impf.* ἠπιστάμην, 3 *sing. ep.* ἐπίστατο, *f.* ἐπιστήσομαι, *aor.* ἠπιστήθην; - forstaaer, kan, formaaer, *c. inf.*, *ex.* οὐδέ οἱ ὅστε ἐπιστήσονται — Ἀλλέξαι, de skulle ikke vide, ikke være i Stand til at samle dem, *Il.* 21, 320; ogs. forstærk. Ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν, *ib.* 14, 92, men om Kunstneren m. χερσίν, *ib.* 5, 60; χάριν — ἀποδώσει ἐπίσταται δ', εἴ τις καὶ ἄλλος, veed, kan, pleier at giøre det, saa godt som nogen, *Xen. Anab.* 1, 4, 14; - *b)* veed, kiender, *c. acc.*, *ex.* Ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, *Od.* 2, 217; ἓν *s.* τοῦτο ἐπίστα (*imperat.* f. ἐπίστασο), ὅτι ἄπειμι, eet el. dette maa du vide, *Xen.*; ogs. m. *acc. c. inf.* el. m. flgd. *part.*, *ex.* οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι — ἰδιώτας ὄντας, *id. Cyr.* 1, 5, 11; - *c) att.* ofte som ἐφίστημι τὸν νοῦν, henvender min Opmærksomhed derpaa, bemærker, iagttager; h. *Herod.* ogs. mener, tænker, formoder, *ex.* 1, 122; ligel. ἐπίστατό οἱ τοῦτο ἀπολωλέναι, han troede at have mistet det, *id.* 3, 140, *init.*; - (ἐπίσταμαι er rimel. *med. jon.* f. ἐφίσταμαι, af ἐφίστημι, jf. ovenf. Bem. *c*, *init.*, dog efter nogle af ἵσημι m. indskudt τ).

ἐπιστάμενος, 3, *partic.* af frgd., som ἐπιστήμων, forstandig, indsigtsfuld, *intelligens*; erfaren, øvet, kyndig, *c. inf.*, ogs. *c. gen.*, *ex.* ἐπιστάμενος πολέμοιο, φόρμιγγος, o. dl., *Hom.*; ogs. ἐπιστάμενος — ἄκοντι, *Il.* 15, 282; o. *absol.*, *ex. Od.* 14, 359; — 2) τὸ ἐπιστάμενον (τοῦ γάλακτος), *sc.* μέρος, *jon.* f. ἐφιστ., hvad der er ovenpaa, Fløden, *Herod.* 4, 2; df. — ἐπισταμένως, *adv.*, med Forstand, paa en forstandig, skikkelig, passende Maade; ogs. εὖ καὶ ἐπισταμένως, *Hom.* — ἐπίσταξις, ἡ, Handlingen ἐπιστάζειν, (*transit.* o. *intr.*); bes. Næseblod.

ἐπιστᾰσία, ἡ, som ἐπίστασις, Opmærksomhed; Opsyn, Ledelse. — ἐπιστασιάζειν, (-στασιάζω), at være i Strid el. Opror dertil el. imod hinanden. — ἐπιστάσιος, ὁ, Ζεύς, Iupiter Stator, som bringer til at staae, som standser Flugten, Plut.; af — ἐπίστᾰσις, ἡ, (ἐφίστημι), Standsen el. at standse, αἵματος, Blodet; — 2) af med., Stillestaaen, Dvælen, Ophold, Xen. Anab. 2, 4, 26; df. a) Opmærksomhed, Betragtning, Bemærkning; Flid, Omhu; men φροντίδων ἐπιστάσεις, standsende Bekymringer, Soph. Antig. 225; b) Forstanderskab, Opsyn; Overbefaling, Commando. — ἐπιστᾰτεία, ἡ, Opsyn; Commando; af — ἐπιστατέω, ogs. -στατεύω, har Opsyn derover, τῶν ἔργων, over Arbeidet; ὧν ἂν ἐπιστατῶσι ζώων, om Hyrderne, Xen. Cyr. 1, 1, 2; b) er Forstander, Befalingsmand, v. dl., c. gen., ogs. c. dat.; bes. er ἐπιστάτης, Bem. 5; jf. Ar. Thesmoph. 380; c) staaer derved el. derhos, c. dat., Plut.; (af flgd.).

ἐπιστάτήρ, ῆρος, sædv. ἐπιστάτης, ου, ὁ, (ἐφίσταμαι), som staaer derhos el. som trænger sig frem, alene Od. 17, 455, σῷ ἐπιστάτῃ - δοίης, i. e. ἐπαίτῃ, μεταίτῃ, som bad dig om Almisse; - 2) som i Geledet staaer bagved en anden, oppon. προστάτης, jf. Xen. Cyr. 3, 3, 59; - 3) Opsynsmand, Forvalter, ἔργων, Xen.; ἐπιστάτην εἰς τὰ ἀργύρια πρίασθαι, id.; b) Forstander el. Foresat; Befalingsmand, Fyrste; c) bes. heder i Athenen, ἐπιστάτης, den Prytan, som i een Dag har Ledelsen af de offentlige Anliggender; df. om Sokrates, βουλεύσας, καὶ ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ γενόμενος, Xen. M. S. 1, 1, 18; - 4) som adject., = ἐπιστήμων, Plat.; df. — ἐπιστατικός, 3, adv. -κῶς, som bliver staaende; 2) horende til, vedkommende en Opsynsmand el. hans Embede. — ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, fem. til ἐπιστάτης. — ἐπισταχύειν, (στάχυς), at fremspire, egentl. om Ax, transl. om Haaret, at vore, Ap. Rh. —

ἐπιστέαται, jon. f. ἐπίστανται, Herod. — ἐπι-στεγάζω, tækker, bedækker. — ἐπι-στείβω, træder el. stamper derpaa; b) betræder, τόπον, Soph.; c) træder fast, træder sammen; d) tiltræder, tager fat derpaa, ἔργον, aggredior opus. — ἐπιστείριος, 2, paa el. ved en στεῖρα. — ἐπι-στείχω, gaaer derhen, dertil, derover, c. acc., ex. νᾶσον, Pind. Isthm. 6, 29. — ἐπι-στέλλω, f. -στελῶ, sender derhen, dertil; tilmælder, paalægger, befaler igiennem Bud el. Brev; b) befaler, anordner; ἐπέσταλται (pf. pass.) τοῖς παρ' ἐμοῦ, ποιεῖν, ὅ τι ἂν σὺ κελεύῃς, det er dem paalagt, Xen. Cyr. 6, 2, 1; τὰ ἐπεσταλμένα, den givne Befaling, Dem. p. 249; c) sild. skriver et Brev, Diog. L.; jf. ἐπιστολή; — 2) ligesom συστέλλω, ophæfter, sammentrækker, φᾶρος, poët.

ἐπιστενάζω, f. άξω, ogs. -στεναχίζω, Hes., -στενάχω, o. -στενάχομαι, Il. 4, 154, o. ἐπι-στένω, Hes., stønner el. sukker dertil, derved, derover, derpaa. — ἐπι-στεφανόω, bekrandser, c. acc., Pind. — ἐπιστεφής, 2, h. Hom. alene i Forbindelsen, κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, fyldte til Randen med Viin, ex. Od. 2, 431; af — ἐπι-στέφω, h. Hom. altid in med., ex. κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, fyldte dem til Randen med Viin, ex. Il. 1, 470; χοὰς ἐπιστέφειν τινί, at gyde Drikoffer rundt om nogens Gravhoi, Soph. El. 441. — ἐπιστέωνται, jon. f. ἐπιστῶνται, 3 pl. conj. præs.; o. — ἐπίστῃ, f. ἐπίστασαι, 2 sing. ind. præs., af ἐπίσταμαι.

ἐπιστηθίζομαι, stotter mig med Brystet derpaa; o. — ἐπιστήθιος, 2, som er paa el. over Brystet; (af στῆθος). — ἐπι-στηλόω, forsyner med en Soile, sætter en Soile derpaa, poët. — ἐπίστημα, τό, (ἐφίστημι), det derpaa Satte el. Stillede, ex. en Gravsteen, Plat. — ἐπιστήμη, ἡ, (ἐφίστημι), Opmærksomhed, Flid, Studium, Anstrængelse, som anvendes paa noget; 2) (ἐπίσταμαι), Viden, Kundskab, Indsigt; Videnskab, Kunst; οἰκονομία, ἐπιστήμης τινὸς ὄνομα, Xen.; df. — ἐπιστημονικός, 3, adv. -κῶς, horende til el. passende for en Videnskab. — ἐπίστημος, 2, = ἐπιστήμων, Hipp. — ἐπιστημοσύνη, ἡ, poët. f. ἐπιστήμη; af — ἐπιστήμων, ονος, 2, adv. -μόνως, (ἐπίσταμαι), forstandig, ogs. m. tilfoiet βουλῇ τε νόῳ τε, Od. 16, 374; kyndig, indsigtsfuld, som veed at behandle noget, τινός, ogs. πρός τι, ogs. c. act., ex. ἐπιστήμονες - τὰ προσήκοντα -, Xen. Cyr. 3, 3, 9. — ἐπι-στηρίζω, f. ξω, stotter el. stiller derpaa; in med., stotter el. lener mig derpaa. — ἐπιστητός, 3, (ἐπίσταμαι), til at vide, som kan vides; τὸ ἐπιστητόν, Videnskab.

ἐπιστιγμή, ἡ, et derover sat Punkt; af — ἐπι-στίζω, f. ξω, sætter Punkter derover; betegner med Pletter paa Overfladen. — ἐπι-στίλβω, glimrer derpaa. — ἐπίστιος, 2, (ἱστίη), jon. f. ἐφέστιος, horende til Arnen el. Huset, huuslig; bes. ὁ ἐπίστιος, som soger Beskyttelse, en Giest, Herod. 1, 35; men Ζεὺς ἐπίστιος, = Ζεὺς ξένιος, ib. 44; — 2) τὸ ἐπίστιον, a) Tag el. Skuur over Skibe, som ere trukne paa Land, Od. 6, 265; b) Huus; Familie, Slægt, Herod.

5, 72, o. 73. — ἐπι-στοβέω, bespotter, haaner. — ἐπι-στοιβάζω, stopper, lægger, hober derpaa, sammenhober. — ἐπιστολάδην, *adv.*, (ἐπιστέλλω, Bem. 2), som ἀνεσταλμένως, med opfæstede Klæder, *Hes. Sc.* — ἐπιστολεύς, έως, ὁ, (στόλος), Underadmiral paa en Flaade, *Xen.*; 2) sild., Brevdrager, Sendebud.

ἐπιστολή, ἡ, (ἐπιστέλλω), enhver fremsendt Efterretning, Befaling, o. dl., jf. *Herod.* 6, 50; ogs. om en mundtlig Meddelelse, *ib.* 4, 10; ogs. nogens sidste Villie; sædv. et Brev, *epistola*. — ἐπιστολιαφόρος, ὁ, = ἐπιστολιοφόρος, *Xen.* — ἐπι-στολίζω, beklæder, *Lyc.* — ἐπιστολικός, 3, hørende til et Brev el. til Brevskrivning; o. — ἐπιστολιμαῖος, 2, som indeholdes i Breve, brevlig, skriftlig; δυνάμεις ἐπιστολιμαῖοι, Stridskræfter, som alene staae paa Papiret, *Dem. p.* 45; (af ἐπιστολή). — ἐπιστόλιον, τό, *dim.* af ἐπιστολή; df. — ἐπιστολιοφόρος, 2, (φέρω), som overbringer Befalinger eller Breve; 2) ὁ ἐπιστολιοφ., = ἐπιστολεύς i begge Bem.; o. — ἐπιστολιογράφος, 2, = ἐπιστολογράφος. — ἐπιστολογραφικός, 3, hørende el. tienlig til Brevskrivning; af —, ἐπιστολογράφος, ὁ, (ἐπιστολή, γράφω), Brevskriver, Secretair.

ἐπιστομίζω, tæmmer el. tvinger Hesten med Mundbidet, ἐπιστόμιον; *transl.*, *a*) bringer til Taushed, τοὺς ἐχθρούς, *Ar. Equ.* 841; jf. *Dem. p.* 85; *b*) hindrer, standser, hemmer; – 2) om Floitespilleren, φορβιᾷ – ἐπιστομίσαι ἑαυτόν, at anlægge et Mundbind, *Plut.*; jf. φορβιά; o. — ἐπιστόμιον, τό, o. ἐπιστομίς, ίδος, ἡ, ogs. ἐπιστόμιομα, τό, Mundbid paa Bidselet; Mundkurv; 2) *transl.*, Middel, hvorved nogen bringes til Taushed; alm. Hindring; 3) Hanen i et Viinfad, o. dl.; (af στόμα, στομίζω). — ἐπιστοναχέω, ogs. -στοναχίζω, = ἐπιστένω, om Havets hule Brusen, *Il.* 24, 79. — ἐπι-στορέννυμι, o. -στόρνυμι, = ἐπιστρώννυμι. — ἐπιστρατάομαι, Biform f. ἐπιστρατεύομαι. — ἐπιστρατεία, ἡ, *jon.* -στρατηΐη, o. ἐπιστράτευσις, ἡ, Felttog imod nogen; af — ἐπι-στρατεύω, o. -στρατεύομαι, gior et Felttog imod nogen, τινί; ogs. bekriger nogen, τινά; ἐπιστρατεύειν ἐπὶ τὴν χώραν, *Dem. p.* 255. — ἐπιστράτηγος, ὁ, (στρατηγός), Underfeltherre, *Strab.* — ἐπιστρατοπεδεία, ἡ, Handlingen – ἐπιστρατοπεδεύω, leirer mig el. opslaaer min Leir ligeoverfor Fienden.

*ἐπιστραφής, 2, f. ἐπιστρεφής, *inc.*; — ἐπιστρεπτικός, 3, *adv.* -κῶς, hvad der kan bevirke, at man vender sig om, omvender sig, gaaer i sig selv, bliver opmærksom, o. dl.; — ἐπίστρεπτος, 2, som tilvender el. tildrager sig Opmærksomhed, jf. fgd.; herlig, berømmelig; ἐπίστρ. αἰών, skiont Eftermæle, *Æsch. Choëph.* 347; 2) til at dreie el. vende omkring; o. — ἐπιστρέφεια, ἡ, Opmærksomhed, Noiagtighed, Omhu, Klogskab; af – ἐπιστρεφής, 2, *adv.* -στρεφέως, o. -στρεφῶς, som henvender Oinene el. Opmærksomheden paa noget; df. opmærksom, noiagtig, omhyggelig; forstandig, klog, suu, listig, ῥήτωρ, *Xen. Hell.* 6, 3, 5; εἴρετο ἐπιστρεφέως, med spændt Opmærksomhed el. med Eftertryk, *Herod.* 1, 30; – 2) anspændt, stram; anstrængt, φωνή, *Aristot.*; ogs. omvendt, omdreiet, krummet, boiet; – (af flgd.).

ἐπι-στρέφω, *f.* ψω, vender, dreier, trækker derhen el. omkring, *converto*; Ἕλκε δ' ἐπιστρέψας, *Il.* 3, 370; ἐπιθέμενοι – ἐπέστρεψαν αὐτούς, nodte dem til at vende om, *Xen. Hell.* 6, 4, 9; df. – *a*) *transl.*, ἐπιστρέφειν τινά s. ὄψεις τινὸς εἴς τι; at bringe nogen til at vende sig, at vække nogens Opmærksomhed, *Theogn.*; ogs. omvender, afvender fra en Vildfarelse; – *b*) trækker, krummer el. boier sammen; — 2) *intr.* el. med underforst. *pron. reflex.*, o. *in med.*, hvortil ogs. hører *aor.* 2 *pass.*, – *a*) vender (mig) om, vender tilbage; ἐδίωκον καὶ ἐπέστρεφον, og vendte sig imod Fienden, *Xen. Hell.* 4, 5, 16; ἐπιστρέψας ὀπίσω ᾔϊε, *Herod.* 2, 103; – *b*) bes. *in med.*, vender mig om, *ex.* for at see efter noget, *ex.* ᾔϊε ἐπιστρεφόμενος, *id.* 3, 156; df. *transl.*, tager Hensyn til, er opmærksom paa noget, τινός, ogs. ἐπί τινι, *ex.* οὐδ' ἐπεστράφητε (*aor. pass.*) ἐπ' οὐδενὶ τούτων, om alt dette bekymrede I Eder ikke det mindste, *Dem. p.* 133; ogs. *c. acc.*, *Theogn.* 440; – hertil hører ogs. *part. pf. pass.* ἐπεστραμμένος, som ἐπιστρεφής, spændt, stram; anspændt, streng, alvorlig, eftertrykkelig; λέγων μᾶλλον ἐπεστραμμένα, hvad der havde større Vægt el. Eftertryk, *Herod.* 8, 62; – *c*) ligel. *in med.*, vender el. tumler mig hid og did; γαῖαν ἐπιστρέφεται, drager hen over Jorden, *Hes. Theog.* 753; ogs. drager etsteds hen el. ind, *devertor*, εἰς χώραν, *Xen.*

ἐπι-στρογγύλλω, tilrunder. — ἐπιστρόγγυλος, 2, (στρογγύλος), tilrundet. — *ἐπιστροφάδην, *adv.*, vendende og tumlende sig hid og did el. til alle Sider, *ex.* Κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, *Il.* 10, 483; ἐπιστρ. βαδίζειν, at flakke om paa alle Kanter, *Hom. Merc.*; — ἐπιστροφεύς, έως, ὁ, Omdreieren, (kaldes den første Halshvirvel); o. — ἐπιστροφή, ἡ, Omvenden, Omdreien; *transl.*, For-

andring; ὅπως μή τις ἐπιστροφὴ γένηται, *Thuc.* 3, 71, *extr.*; — 2) af *med.*, – *a)* Tilbagevenden, Tilbagekomst; Udfald, Ende; – *b)* at tage etsteds ind; Opholdssted, Bolig; jf. *Æsch. Eum.* 545; – *c)* Henvendelse el. at henvende sig til noget; df. Opmærksomhed, Jagttagelse, Bemærkning; ἄξιον – τῆς ἐπιστροφῆς, værdt at lægge Mærke til, *Xen.*; οὐδεμίαν ἐποιήσασθε ἐπιστροφήν, I bleve ligegyldige derved, *Dem. p.* 158; ogs. Advarsel, Paamindelse, Straf; – *d)* fast el. sammentrængt Beskaffenhed; Strænghed, Alvorlighed, *ex.* Stilens; – (af ἐπιστρέφω).

*ἐπιστρόφησις, ἡ, Omgang, Dvælen, Ophold paa et Sted; — ἐπιστροφία, ἡ, h: *Paus. epith.* til Aphrodite, som vender el. fører tilbage; — ἐπιστροφίδες, ων, αἱ, krusede el. krollede Haar; v. — ἐπίστροφος, 2, der vender sig om, der vender tilbage; krummet, bøiet; – 2) *c. gen.*, der har med noget at giøre, ἀνθρώπων, der omgaaes Mennesker, *Od.* 1, 177, men ὁδαίων, *ib.* 8, 163, der har med Handelsvarer at giøre, hvor man dog ogs. læser ἐπίσκοπος, der har Opsyn derover; – 3) *transl.* som ἐπιστρεφής, opmærksom, nøiagtig, omhyggelig; – (af ἐπιστρέφω). — ἐπίστρωμα, τό, det derpaa, derover Lagte el. Bredte; af — ἐπι-στρώννυμι, v. -στρωννύω, *f.* -στρώσω, breder, dækker, lægger, strøer derpaa, derover. — ἐπιστρωφάω, *poët.* f. ἐπιστρέφω, -στρέφομαι, færdes ofte paa, kommer ofte til et Sted, *c. acc.*, *ex.* καί τε θεοὶ – ἐπιστρωφῶσι πόληας, *Od.* 17, 486.

ἐπιστυγής, 2, (στυγέω), som frygter el. afskyer noget. — ἐπι-στυγνάζω, er angaven el. misfornoiet derover; 2) *transit.*, gior bedrøvet. — ἐπιστύλιον, τό, (στῦλος), en paa Søiler hvilende Biælke, Architrav. — ἐπι-στύφω [ῡ], sammentrækker, sammensnærper, *ex.* om en Syre; ἐπιστύφειν ἀκοήν, at saare Øret; *transl.*, skænder, skielder, straffer. — ἐπιστωμύλλομαι, (στωμύλλω), mundhugges med nogen, τινί.

ἐπι-συγκάμπτω, sammenbøier derpaa, derover. — ἐπι-συγκροτέω, sammenbringer el. samler endnu dertil. — ἐπι-συκοφαντέω, beforer el. chikanerer endnu dertil. — ἐπι-συλλέγω, *irr.*, samler dertil, derimod, derefter. — ἐπισύλληψις, ἡ, (συλλαμβάνω), følgende el. sildigere Undfangelse el. Svangerskab. — ἐπισυμβαίνειν, (συμβαίνω, *irr.*), at finde Sted, at tildrage sig derhos, derved, derefter. — ἐπι-συμμᾰχία, ἡ, Forbund imod en fælles Fiende. — ἐπισυμμύω, tillukker mig derover. — ἐπισυμπίπτω, *irr.*, falder sammen derpaa, derover; at tildrage sig el. indtræffe dertil el. tillige.

ἐπι-συνάγω, *irr.*, sammenføier, sammenbringer derhos, dertil, derefter; forsamler og fører etsteds hen; – denne Handling, ἐπι-συναγωγή, ἡ. — ἐπισυναθροίζω, forsamler endnu dertil. — ἐπι-συναινέω, *irr.*, billiger el. bifalder endnu dertil. — ἐπι-συνάπτω, forbinder endnu dermed, føier endnu dertil. — ἐπισύνδεσις, ἡ, Forbindelse dermed; v. — ἐπισυνδεσμός, ὁ, Bindsel derom; af — ἐπι-συνδέω, *irr.*, *f.* -δήσω, forbinder dermed, dertil, derover; οὐ λύει τὴν ἀπορίαν, ἀλλ᾽ ἐπιξυνδεῖ μᾶλλον, forvikler Tvivlen endnu mere, *Theophr.* — ἐπι-συνδίδωμι, giver efter el. sænker mig ned derhos el. tillige. — ἐπι-σύνειμι, -ιέναι, (εἶμι), at komme sammen dermed, dertil, derefter. — ἐπι-σύνειμι, -εἶναι, (εἰμί), at være sammen derved. — ἐπι-συνέχω, *irr.*, holder sammen dermed, γυναῖκα, ægter, LXX. — ἐπι-συνεργέω, er desuden behielpelig ved et Arbeide.

ἐπισύνθεσις, ἡ, Sammensætten, Sammenstillen paa el. over noget; Tilsætten, Tilføien; v. — ἐπισύνθετος, 2, som σύνθετος, sammensat; (af ἐπισυντίθημι). — ἐπισυνθῆκαι, αἱ, (συνθήκη), Tillægsartikler i et Forbund el. i en Fredsslutning; ogs. sildigere Forbund, som ἐπισπονδή. — ἐπι-συνίστημι, sammenstiller; forestiller (en for nogen); – 2) *intr.*, *in aor.* 2 v. *pf.* v. *plqupf. act.*, v. *in med.*, *a)* stiller mig derimod, gior Opstand derimod; *b)* at forsamle sig derhos, derved; *c)* at vore el. opstaae derpaa, derved. — ἐπι-συννήω, *irr.*, sammenhober derpaa, dertil, derved. — ἐπι-συνοικίζω, henfører og bosætter Nybyggere i et Land. — ἐπι-συντείνω, *irr.*, anspænder el. anstrænger endnu mere. — ἐπισυντίθημι, *f.* -συνθήσω, sætter endnu dertil. — ἐπισυντρέχειν, (τρέχω, *irr.*), at løbe sammen dertil, derhen, derved.

ἐπι-συρίζω, v. -συρίσσω, ττω, *f.* ξω, fløiter el. piber dertil, derved, derefter. — ἐπίσυρμα, τό, hvad der slæbes bagefter; Slæb, Hale, o. dl.; 2) Fure el. Spor efter et slæbende Legeme, *Xen.*; 3) *transl.*, Skiødesløshed; — ἐπισυρμός, ὁ, Slæben el. at slæbe bagefter; 2) Skiødesløshed, Letsindighed; 3) Giennemheglen, Udspotten, Spot, *Polyb.*; v. — ἐπίσυρος, ὁ, som giennemhegler; Spotteren (i den doriske Komedie); (af ἐπισύρω). — ἐπι-συῤῥέω, *irr.*, flyder sammen dermed; flyder el. strømmer endnu dertil; df. — ἐπισυῤῥοή, ἡ, v. ἐπισύῤῥοια, ἡ, Sammenflyden, Tilløb.

ἐπι-σύρω [ῡ], trækker el. slæber bagefter; *b) in med.*, trækker eller slæber efter mig, lader følge efter mig, θεραπαίνας, som ἐπάγομαι; – 2) *transl.*, behandler slæbende, skiødesløst, overfladisk, uordentligen; ogs. *intr.*, *ex.* ἐπισύρειν ἐν ταῖς πράξεσι; ἐπισύροντες ἐροῦσι, de ville tale forvirret el. fare let derover, (for at unddrage Tingen Tilhørernes Opmærksomhed), *Dem. p.* 496; *b) pass.*, γράμματα ἐπισεσυρμένα, flygtig el. hiadsket Skrift; τὸ ἐπισεσυρμένον τοῦ λόγου, det Slæbende og Udsvævende i Foredraget, *oratio fusa et tracta*, *Cic.*, (modsat det Sammentrængte og Afrundede); *c)* ἐπισεσυρμένως, *adv.*, skiødesløst, efterladent, letsindigen. — ἐπισύστασις, ἡ, (ἐπισυνίσταμαι), Sammenløben, Sammentræffen. — ἐπι-συστέλλω, sammentrækker dertil, derefter, endnu mere. — ἐπισυστρέφω, = συστρέφω m. Bibegrebet, derved, derefter, derimod. — ἐπίσυχνος, 2, (συχνός), temmelig hyppig, *Hipp.*

ἐπισφαγεύς, *s.* -σφαγιεύς, έως, ὁ, (σφαγή), Grube i Nakken. — ἐπι-σφάζω, *f.* ξω, men -σφαγιάζω, *inc.*, slagter el. offrer derover, derpaa, derved, bes. paa el. ved en Gravhøi; 2) slagter el. ombringer aldeles, *Plut.* — ἐπίσφαιρα, τά, (σφαῖρα), blødt Overtræk om en Bold, en Kugle, o. dl., at man ikke skal støde sig derpaa; μάχαιραι μετ' ἐπισφαιρῶν, med Knap paa Spidsen. — ἐπι-σφακελίζειν, at betændes, inflammeres dertil el. paa Overfladen: – en saadan Betændelse, ἐπισφακέλισις, ἡ. — ἐπισφαλής, 2, *adv.* -λῶς, som let falder, udsat for Fald; usikker, vaklende; 2) *act.*, som bringer til Fald; slibrig, farlig; af — ἐπι-σφάλλω; *f.* -σφᾰλῶ, bringer til at falde el. glide; *transl.*, skuffer. — ἐπι-σφάττω, = ἐπισφάζω.

ἐπι-σφηκόω, tilsnører, tilbinder. — ἐπίσφηνος, 2, (σφήν), tilkilet. — ἐπι-σφίγγω, surrer el. binder dertil, derpaa, πήχεσί τινα, omslynger, omarmer; τὴν νήτην ἐπίσφιγξον, spænd den høiere el. slaa den stærkere, *Ael.* — ἐπι-σφοδρύνω [ῡ], gior stræng el. mægtig, τὴν ἀρχήν, *Plut.* — ἐπι-σφρᾱγίζω, besegler, forsegler; *in med.*, sætter mit Segl derpaa, vedtager, billiger, bekræfter; 2) betegner, *ex.* Sielens Forestillinger med Ord, *Plat.*; df. — ἐπισφρᾱγιστής, οῦ, ὁ, som besegler el. forsegler, *Luc.* — ἐπισφύριος, o. ἐπίσφῠρος, 2, (σφυρόν), om, paa, ovenfor Ankelen; df. τὸ ἐπισφύριον, h. *Hom.* altid *in pl.*, etslags Spænder el. Knapper, hvormed Beenskinnerne, κνημῖδες, befæstedes, jf. *Il.* 3, 331; dog efter nogle, etslags Bedækning om Ankelen.

ἐπι-σχεδιάζω, som αὐτοσχεδιάζω, taler el. handler uden Forberedelse, καιρῷ, efter Tid og Leilighed. — ἐπι-σχεδόν, *adv.*, nær dertil el. derved, *c. gen. s. c. dat.*, *Ap. Rh.*; men ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο, saa snart han nærmer sig, *Hom. Ap.*; 2) næsten, hartad. — ἐπισχέθω, = ἐπέχω, *Aesch.* — ἐπισχεῖν, *inf. aor.* 2 *act.* til ἐπέχω. — ἐπισχερώ, *adv.*, (σχερός), i en Række, ved el. efter hinanden, som ἐφεξῆς, *Il.*; 2) om Tiden, derpaa, derefter, *c. gen.*, *Ap. Rh.* — *ἐπισχεσία, ἡ, Fremholden; Foregivende, Paaskud, ogs. m. tilføiet μύθου, *Od.* 21, 71; ogs. = flgd.; — ἐπίσχεσις, ἡ, Anholden, Tilbageholden; Afbryden, Hindren; Afbrydelse, Hindring; οὔτις ἐπίσχεσις, *c. inf.*, der er intet, som hindrer derfra, *Od.* 17, 451; bes. af *med.*, Afladen, Ophøren; Ophold, Hvile; o. — ἐπισχετικός, 3, som anholder, opholder, tilbageholder; – (af ἐπέχω). — ἐπι-σχίζω, kløver el. spalter paa Overfladen; gior en Spalte el. Rift deri.

ἐπ-ισχναίνω, gior derhos tør el. maver, *Plut.*; df. – *adject. verb.*, ἐπισχναντέος, 3, til at udtørre. — ἐπι-σχολάζομαι, (σχολάζω), dvæler derved. — ἐπισχῡρίζω, (ἰσχυρίζομαι), forstærker. — ἐπ-ισχύω [υ *anc.*], *f.* ύσω [ῡ], gior stærk, forstærker; staaer bi, understøtter; περιουσίαν ποιεῖν, ὡς καὶ φίλους ἐπωφελεῖν, καὶ πόλιν ἐπισχύειν, *Xen. Oec.* 11, 13; 2) *intr.*, er el. bliver stærk. — ἐπ-ισχῶ, d. forstærk. ἐπέχω, anholder; holder tilbage, θυμὸν ἐνιπῆς καὶ χειρῶν, *Od.* 20, 266; alm. standser, tæmmer; 2) holder el. giver Retning derimod, ἵππους, *Il.* 17, 465; holder frem, rækker, byder; *in med.*, holder hen for mig; ἐπισχόμενος ἐξέπιε, satte Bægeret for Munden og drak, *Plat.* — ἐπι-σωματοῦσθαι, (σωματόω), at forene sig i eet Legeme el. til een Masse. — ἐπισωμος, 2, (σῶμα), vel ved Magt, tyk, fed. — ἐπι-σωρεύω, sammenhober dertil. — ἐπίσωτρον, τό, *ep.* ἐπίσσωτρον, τό, Jernbeslag el. Skinne omkring Træhiulet, σῶτρον; ogs. Χάλκε' ἐπίσσωτρα, *Il.* 5, 725.

ἐπιτᾰγή, ἡ, som ἐπίταξις, Befaling, Ærinde; o. — ἐπίταγμα, τό, det Paalagte el. Befalede; 2) Vilkaar, Betingelse, bes. Fredsartikler; 3) Bagtrop, Reserve, *Polyb.*; df. – ἐπιταγματικός, 3, hørende til et ἐπίταγμα; (af ἐπιτάσσω). — ἐπιτάδε, *adv.*, f. ἐπὶ τάδε, paa denne Side; *oppon.* ἐπέκεινα. — ἐπιτακτήρ, ῆρος, o. ἐπιτάκτης, ου, ὁ, som befaler el. tilskynder; jf. *Xen. Cyr.* 2, 3, 4; — ἐπιτακτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende el. skikket til at befale; *b)* som gierne vil befale, herskesyg; o. — ἐπι-

τακτος, 2, befalet, anordnet; 2) οἱ ἐπίτακτοι, de som Reserve el. Bagtrop opstillede Krigere, *triarii*; (af ἐπιτάσσω). — ἐπι-ταλαιπωρέω, udholder dertil Anstrængelse og Møie. — ἐπιταλάριος, 2, (τάλαρος), med en Kurv, Ἀφροδίτη, Romernes *Venus calathina*. — ἐπίτᾰμα, τό, (-τείνω), Spænding. — ἐπιτάμνω, *jon.* f. ἐπιτέμνω, s. m. s. — ἐπιτᾰνύω, = ἐπιτείνω. — ἐπιτάξ, *adv.*, som ἑξῆς, i en Række, efter hinanden; v. — ἐπίταξις, ἡ, Anordning, Befaling; φόρων ἐπιτάξιες, Beskattelser, *Herod.* 3, 97, *init.*; 2) at opstille en Bagtrop; (af ἐπιτάσσω).

ἐπιτάραξις, ἡ, Forstyrrelse, Forvirring (egentl. paa Overfladen); *b) transl.*, Forvirring, Afbrydelse, Forstyrrelse; af — ἐπι-ταράσσω, ττω, *f.* ξω, egentl. forvirrer el. forstyrrer paa Overfladen; sædv. *transl.*, foruroliger, forvirrer, ængster, afbryder; js. *Herod.* 2, 139, *extr.* — ἐπιτάρροθος, ὁ, ἡ, *poët.* f. ἐπίρροθος; θεοὶ — ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν, som stode D. bi i Kampen, *Il.* 12, 180; 2) Τεγέης ἐπιτάρροθος ἔσσῃ, du skal blive mægtig el. Herre over T., *Orac. Herod.* 1, 67; (formet af ἐπίρροθος, ligesom ἀταρτηρός af ἀτηρός). — ἐπίτᾰσις, ἡ, (ἐπιτείνω), Anspændelse, Udstrækning; Anstrængelse, Forstærkelse, Tiltagelse; Heftighed, Hede; *oppon.* ἄνεσις; 2) en Deel af et dramatisk Digt, *oppon.* πρότασις. — ἐπι-τάσσω, ττω, *f.* ξω, paalægger, anordner, befaler; τοῖς φίλοις ἐπιτάττειν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιεῖν, *Dem. p.* 24; τὰ ἐπιτασσόμενα ἐπιτελέειν, at efterkomme en Befaling, *Herod.*; men ναῦς (*acc. pl.*) ἐπεταχθῆναι ποιεῖσθαι, de fik Befaling, det blev dem paalagt, *Thuc.* 2, 7; — 2) ἐπιτάσσειν τινά τινι, *a)* at opstille bagved el. som Reserve, vgs. ὄπισθε τοῦ πεζοῦ — τὴν πᾶσαν ἵππον, *Herod.* 1, 80; *b)* at opstille den ene imod den anden.

ἐπιτᾰτικός, 3, (ἐπιτείνω), anspændende, anstrængende, formerende, forstærkende. — ἐπιτάφιος, 2, (τάφος), paa el. ved Graven; 2) hørende til en Begravelse; λόγος ἐπιτάφιος, en Ligtale; bes. i Athenen, Mindetale over de faldne Krigere, *ex.* af Perikles, h. *Thuc.* 2, 35, 46. — ἐπι-τᾰχύνω [ῡ], fremskynder, nøder til at ile, *Thuc.* 4, 47, *extr.*; vf. — ἐπιτάχυνσις, ἡ, Fremskyndelse. — ἐπιτέγγω, væder ovenpaa; vf. — ἐπίτεγξις, ἡ, Væden el. Opbløden paa Overfladen. — ἐπι-τείνω, *f.* -τενῶ, spænder derpaa, derover; *b)* udspænder, udstrækker; *c) transl.*, anstrænger, forstærker, forhøier; *pass.*, ἐπετέταντο αἱ τιμαί, Priserne vare stegne, *Dem.*; — 2)

in med. o. *pass.*, *a)* ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ἐπιταθῆναι, at holde længere ud derved, *Xen.*; *b)* ὧν ἕνεκα φημὶ χρῆναι νῦν ἐπιταθῆναι ἡμᾶς εἰς ἀνδραγαθίαν, at vi bør anstrænge os endnu mere derfor, *id. Cyr.* 7, 5, 82.

ἐπι-τειχίζω, opfører en Muur el. Skandse, τινί, imod nogen, (ent. til Forsvar imod nogen, el. for at angribe ham derfra); *pass.*, τὴν Αἰολίδα ἐπιτετειχίσθαι τῇ Φρυγίᾳ, laae som en Fæstning imod Phr., *Xen. Hell.* 3, 2, 1; — denne Handling, ἐπιτείχισις, ἡ, v. ἐπιτειχισμός, ὁ; ogs. *transl.*, listigt Paafund, *ex.* ἕτερον ἐπιτειχισμὸν ἐζήτει, *Dem. p.* 254; — en saaledes befæstet Plads, ἐπιτείχισμα, τό. — ἐπιτεκμαίρομαι, = τεκμαίρομαι. — ἐπιτεκνόω, avler derefter el. sildigere. — ἐπι-τεκταίνω, smeder el. anlægger kunstigen imod nogen, δόλον, *Opp.*

ἐπιτέλεια, ἡ, (ἐπιτελής), som οἱ ἐν τέλει, Øvrigheden; ogs. Opsyn, Tilsyn. — ἐπι-τελειόω, v. -τελεόω, alm. som ἐπιτελέω, fuldender; 2) bringer et Offer el. en Gave efter Hovedofferet; — det saaledes bragte Offer, ἐπιτελείωμα, ogs. ἐπιτελέωμα, τό, *oppon.* τὰ προτέλεια; — at bringe et saadant Offer, ἐπιτελείωσις, s. ἐπιτελέωσις, ἡ; bes. ogs. det efter et Barns Fødsel bragte Takoffer; ogs. alm. = flgd. — ἐπιτέλεσις, ἡ, Fuldendelse; — ἐπιτέλεσμα, τό, det Fuldendte; — ἐπιτελεστής, οῦ, ὁ, som fuldender el. fuldbringer; v. — ἐπιτελεστικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at fuldbringe; (af flgd.).

ἐπι-τελέω, *f.* έσω, fuldender, fuldbyrder, τὰς ἐντολάς, *Herod.*, τὰ νόμιμα, *Xen.*; ἀγῶνα, γάμον ἐπιτελεῖν, at anstille Kamplege, at holde Bryllupsmaaltid; *b)* yder, betaler, erlægger, ἐπέτειον φόρον βασιλεῖ, *Herod.* 5, 49; ogs. bringer et Offer, *id.* 8, 41; *c) transl.* v. *in med.*, ἐπιτελεῖσθαι τὰ τοῦ γήρως, at bære Alderdommens Byrder, *Xen. M. S.* 4, 8, 8, ogs. τὸν θάνατον, at betale Naturens Gield, at døe, *id.* — ἐπιτελέωμα, τό, v. ἐπιτελέωσις, ἡ, = ἐπιτελείωμα, ἐπιτελείωσις. — ἐπιτελής, 2, (τέλος), tilendebragt, fuldendt; fuldkommen, moden, mandbar; ταῦτα ἐπιτελέα ἐγένετο, gik i Opfyldelse, *Herod.* 1, 124; ligel. ποιεῖν τι ἐπιτελές, som ἐπιτελεῖν, at fuldbyrde.

ἐπι-τέλλω, *f.* -τελῶ, *aor.* -έτειλα, ogs. *in med.*, paalægger, overdrager, anordner, befaler dertil el. desuden, τινί τι, ogs. θύρας — κληῗσαι, *Od.* 21, 240; κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, gav (ham) dertil en haard Formaning, *Il.* 1, 25; *b)* tilsiger, bestemmer; bes. tilskik-

ker; καὶ ἐμοὶ θάνατον - ἐπίτειλον, *Pind. Nem.* 10, 145; jf. *Od.* 1, 327; - 2) *intr.* om Himmellegemerne, at gaae op, *ex. Hes. Op.* 381; jf. ἐπιτολή; ogs. alm. at vise sig, at opstaae; πῇ ποτε χρὴ τέρμα μόχθων τῶνδ' ἐπιτεῖλαι, *Æsch. Prom.* 100. — ἐπι-τέμνω, *irr.*, *jon.* -τάμνω, *f.* -τεμῶ, skærer paa Overfladen; gior et Indsnit, τοὺς βραχίονας, i Armene, *Herod.* 1, 74, *extr.*; beskærer, tilskærer; 2) *transl.*, *a)* afkorter, trækker sammen; jf. ἐπιτομή; *b)* standser, hindrer, afbryder. — ἐπίτεξ, εκος, ἡ, (τίκτω, τεκεῖν), nær ved at føde, *Herod.*; som har Fødselssmerter, *id.* 1, 111; alm. frugtbar, som let undfanger; jf. ἐπίτοκος.

ἐπιτερατεύομαι, (τερατεύω), tilføier (i Fortællingen) et Vidunder. — ἐπίτερμος, 2, (τέρμα), paa el. ved Grændsen; ved Enden. — ἐπιτερπής, 2, *adv.* -πῶς, frydelig, behagelig, χῶρος, *Hom. Ap.*; 2) hengiven til Fornøielser, *Plut.* — ἐπι-τέρπω, *irr.*, fryder derved, dermed; *in med.*, fryder mig ved noget, τινί, *Od.* 14, 228; ogs. m. tilføiet θυμόν, *Hom. Ap.* — ἐπι-τερσαίνω, aftørrer, afstryger ovenpaa. — ἐπιτεταμένως, *adv. part. pf. pass.* af ἐπιτείνω, anspændt, stærkt, heftigen. — ἐπιτέταρτος, 2, (τέταρτος), som indeholder det Hele og $\frac{1}{4}$. — ἐπιτετευγμένως, *adv. part. pf. pass.* til ἐπιτυγχάνω, træffende, hensigtsmæssigen, *Diog. L.* — ἐπιτετηδευμένως, *adv. part. pf.* af ἐπιτηδεύω, med Flid, nøiagtigen. — ἐπιτετμημένως, *adv. part. pf. pass.* af ἐπιτέμνω, afkortet, sammentrukket. — ἐπιτετράφαται, *jon.* 3 *pl. pf. pass.* af ἐπιτρέπω, f. ἐπιτετραμμένοι εἰσί.

ἐπίτευγμα, τό, 1) (-τυγχάνω), det heldigen Opnaaede el. Erholdte; 2) (-τεύχω), det Forfærdigede. — ἐπιτευκτικός, 3, hørende, skikket, beqvem til at træffe, til at befordre en Hensigt, o. dl.; 2) *act.*, som sædvanligen træffer el. opnaaer sin Hensigt, *c. gen.*; af — ἐπίτευξις, ἡ, (-τυγχάνω), Træffen el. at træffe, Opnaaen, Erholdelse; 2) som ἔντευξις, Underholdning, Samtale, *Theophr.* — ἐπιτεύχω, forfærdiger derhos, dertil. — ἐπιτεχνάω, sædv. *in med.* -τεχνάομαι, ogs. -τεχνάζομαι, (τέχνη), opfinder derhos el. dertil en List imod nogen, τινί, *Herod.*; alm. anvender Kunst el. List derpaa; udfinder endnu dertil; df. — ἐπιτέχνησις, ἡ, den imod nogen udtænkte List el. Kunst; jf. *Thuc.* 1, 71; 2) ny el. sildigere Opfindelse; o. — ἐπιτεχνητός, 2, frembragt ved en ny Kunst el. Opfindelse; ogs. = τεχνητός. — ἐπι-τεχνολογέω, forklarer endnu dertil efter Kunstens Regler.

† ἐπιτήδειος, 2, ogs. 3, *adv.* -δείως, *jon.* ogs. ἐπιτήδεος, 2, (ἐπιτηδές), 1) skikket, nyttig, brugbar til noget, ἔς τι, *Herod.* 1, 115; εἴ σοι ἦν ἐπὶ προβάτοις ἐπιτήδειος, om Hunden, *Xen.*; ἐπιτήδεα - ἱρά, som varsle Held, *Herod.* 9, 37; ἐπιτήδειοι γάμοι, passende Parti; om et Sted: med god el. tienlig Beliggenhed, ἐπιτίθεσθαι, til at anfalde, *Xen. Anab.* 2, 5, 18; om Personer: paa el. for hvem noget passer, *ex.* τοῦτο παθεῖν ἐπιτήδειαι, som have fortient denne Behandling, *Dem. p.* 610; - *b)* τὰ ἐπιτήδεια, Livets Fornødenheder, Levnetsmidler, Underholdning; — 2) Tilhørende, Slægtning, Ven, Discipel, o. dl., *necessarius*; - foruden d. regelm. Compar. haves ogs. d. uregelm. ἐπιτηδειέστερος; df. — ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, Beqvemhed, Dygtighed, Brugbarhed til en Hensigt; god Leilighed el. Anledning til noget; hvad der er nyttigt el. nødvendigt til noget, *Polyb.*; 2) Slægtskab, Venskab, Forbindelse, *necessitudo*; o. — ἐπιτηδειόω, gior beqvem, skikket, passende. — ἐπιτήδεος, 2, *jon.* f. ἐπιτήδειος, s. m. s.

ἐπιτηδές, *adv.*, 1) h. *Hom.*, tilstrækkeligen, i den fornødne Masse el. Mængde, saa meget der behoves, alene *Il.* 1, 142, o. *Od.* 15, 28; - 2) efterhomerisk, o. tillige m. Betoningen ἐπίτηδες, h. *Herod.* ogs. ἐπιτηδέως, *a)* med Overlæg el. Plan; ὥσπερ ἐπίτηδες, som det hørte til, som det burde sig, *Ar. Pax*, 141; *b)* med Flid og Omhu; σὲ ταῦτα ἐπίτηδες ἐδιδαξάμην, *Xen. Cyr.*; οὐ γὰρ ἐποιήσατε ἐπιτηδέως, I have ikke opfyldt Eders Pligt, *Herod.* 9, 7, 2; *c)* forstilt, kunstlet, *Eur.*; - (skal være besl. m. ἐπιτείνω, men efter *Buttm.* af ἐπὶ τάδε, dertil; *adject.* ἐπιτηδής, *inus.*). — ἐπιτήδευμα, τό, Beskæftigelse, Øvelse, Syssel, Maade at være og leve paa, ligesom d. lat. *studium*; ὁποῖ' ἄττα τὰ ἐπιτηδεύματα -, τοιοῦτον - τὸ φρόνημα -, *Dem. p.* 37; o. — ἐπιτήδευσις, ἡ, at drive en Syssel el. Forretning *b)* en vis Indretning af et Menneskes Tænke- og Handlemaade, *ex. Thuc.* 7, 86, *extr.*, (hvor Ordene - ἐς τὸ θεῖον - ere at udslette); - (af ἐπιτηδεύω).

ἐπιτηδευτέος, 3, *adject. verb.* til ἐπιτηδεύω, hvorefter man bør lægge sig med Flid og Omhu, *Plat.* — ἐπιτηδευτός, 2, som er giort el. tilveiebragt med Flid og Omhu; *b)* som ἐπίκτητος, kunstlet, søgt, fremmed; af — ἐπιτηδεύω, *impf.* sædv. ἐπετήδευον, *pf.* ἐπιτετήδευκα, (ἐπιτηδές), gior mig Umage, lægger mig med Flid el. Anstrængelse efter noget, alm. søger, stræber, *studeo*, *c. inf.*, *ex. Herod.* 4, 170; ogs. m. ὅκως, (ὅπως), *id.* 3, 102; ogs. *c. acc.*, *ex.* τὴν

εὐπάθειαν – ἐπετήδευσε, lagde Vind derpaa, *Xen. Ag.* 9, 3; men *pass.*, τὸ πονεῖν οὐδαμοῦ ἐπιτηδεύεται, til Arbeide vænner man sig aldeles ikke, *id. Cyr.* 8, 8; – 2) sild., anvender overdreven el. smaalig Flid paa noget, forkunstler el. opsminker noget. — ἐπιτηδής, *adject. inus.*, o. ἐπιτηδέως, *adv.*, see u. ἐπιτηδές.

ἐπι-τήθη, ἡ, Tipoldemoder, *abavia.* — ἐπίτηκτος, 2, som er smeltet el. lodet derpaa, om ophøiede Metalzirater; df. *transl.*, kunstlet, forstilt; af — ἐπι-τήκω, smelter deri, derpaa, τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, *Herod.* 7, 239. — ἐπιτηλίς, ίδος, ἡ, med Bælge ligesom Vexten τῆλις el. Bukkehorn. — ἐπι-τηρέω, afpasser, iagttager, νύκτα, *Hom. Cer.*; 2) bemærker el. iagttager derved, *Ar.*; df. — ἐπιτήρησις, ἡ, Afpassen; Iagttagelse; — ἐπιτηρητής, οῦ, ὁ, Iagttager, Opsynsmand; o. — ἐπιτηρητικός, 3, hørende el. skikket til at afpasse, iagttage, o. dl.

ἐπι-τίθημι, ogs. -τιθέω, *f.* ἐπιθήσω, sætter, lægger, stiller derpaa, τινί τι, ogs. ἐπὶ τὰ στέρνα; – τὴν κεφαλήν, *Xen.*; men *transl.*, ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσι, agtede derpaa, *Il.* 10, 46; – *b)* sætter el. stiller derfor, λίθον, πέτρην, *Od.*; Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι, (ligesom en Dør), *Il.* 5, 751; jf. *Od.* 11, 525; – *c)* sætter dertil, tilføier, *ex. Il.* 7, 364, ogs. μύθῳ s. μύθοις τέλος, ender en Fortælling, *Il.*; – *d)* paalægger, θωήν, Boder, *Od.*; οἱ νόμοι ζημίας αὐτοῖς ἐπέθεσαν, *Xen.*; ligel. *in med.*, *Thuc.* 2, 24; – *e)* overdrager, giver i Ærinde, tildeler en Befaling; ταῦτα – ἐπιτιθεῖ ἐς Μιτυλήνην, sender el. forkynder han didhen, *Herod.* 5, 95; ogs. *in med.*, *ex:* τὸν ταῦτα ἐπιθέμενον εἶπαι, som havde befalet at sige det, *id.* 5, 63; jf. 1, 111; – *f)* h. *grammi.*, tilføier el. tilsætter som Epithet, o. dl.; — 2) bes. *in med.*, – *a)* lader sætte for mig, *Xen. Cyr.* 8, 2, 3; – *b)* foretager mig noget, lægger mig paa el. efter noget, τινί, ναυτιλίῃσι, efter Sømandskab, *Herod.*; – *c)* angriber el. lader angribe nogen, τινί, *ex. Herod.* 8, 27; ogs. efterstræber nogen, passer Leiligheden til at skade ham; οὐκ ἐπέθεντο τοῖς ἀτυχήμασι, *Dem. p.* 643.

ἐπι-τίκτω, *irr.*, *f.* -τέξω, føder derefter el. endnu dertil. — ἐπι-τῖλάω; μαρίλης μοι συχνὴν – ἐπετίλησεν, har tilsmurt mig med en Mængde Kulstøv, *Ar. Ach.* 350. — ἐπιτίμαιος, ὁ, Dadleren, kaldtes Historieskriveren Timæus, af hans Dadlesyge, ἐπιτίμησις. — ἐπι-τῑμάω, ærer, holder i Ære, τινά, *Herod.* 6, 39; bes. ærer den Ombragtes Minde, ved at hævne hans Død; df. hævner; jf. ἐπιτιμήτωρ; – *b)* holder i Værd el. i en høi Priis; forhøier Prisen; *pass.*, ὁ σῖτος ἐπετιμήθη, Kornet steg i Prisen, *Dem. p.* 918; — 2) idømmer, τὴν ἀρχαίην δίκην, den forhen bestemte Straf, *Herod.* 4, 43; bes. om Dommeren, ligesom προστιμᾶν, at idømme en Pengestraf, efter at den Skyldige selv har vurderet sin Brøde; jf. ἐπιτίμιον; – 3) ἐπιτιμᾶν τινι, ogs. τινί τι, el. m. flgd. ὡς, at dadle, bebreide, foreкaste en noget; ogs. *absol.*, *ex.* τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν ἴσως φαίη τις ἂν ῥᾴδιον καὶ παντὸς εἶναι, *Dem. p.* 15.

*ἐπιτίμημα, τό, Straf, Hævn; 2) Bebreidelse, Dadel; den dadlede Forseelse; — ἐπιτίμησις, ἡ, Fordyrelse, σίτου, *App.*; 2) Straffen el. at straffe, hævne; 3) Bebreiden, Bebreidelse, Dadel, Nedsættelse, *Thuc.* 7, 48; — ἐπιτῑμητήρ, ῆρος, o. ἐπιτιμητής, οῦ, ὁ, som straffer el. dadler; som hævner el. yder Bistand; jf. ἐπιτιμήτωρ; 2) som vurderer, *taxator*; df. – ἐπιτιμητικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende el. tilbøielig til at straffe el. dadle; o. — ἐπιτιμήτωρ, ορος, ὁ, = ἐπιτιμητήρ, Bem. 1; bes. heder Zeus, ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, deres Beskytter og Hævner, *Od.* 9, 270.

ἐπιτῑμία, ἡ, 1) = ἐπιτίμησις; 2) den Stand og Stilling, hvori en Borger nyder alle sine Rettigheder, *oppon.* ἀτιμία; o. — ἐπιτίμιος, 2, som skeer for at ære nogen, som sigter til Æresbeviisning; — 2) τὸ ἐπιτίμιον, den af en Dommer tilkiendte Straf, bes. Pengestraf; ogs. alm. Giengieldelse, *Eur.*; ogs. Følgerne af en Forseelse, *ex.* ἡ καταφρονεῖς τῶν ἐπιτιμίων τῆς καχεξίας, *Xen. M. S.* 3, 12, 3; af — ἐπίτιμος, 2, (τιμή), som holdes i Ære, æret; bes. som er el. paa ny kommer i Besiddelse af en Borgers Rettigheder, *oppon.* ἄτιμος; *ex.* τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους ποιήσαντες, *Xen. Hell.* 2, 2, 11; jf. *Thuc.* 5, 34, *extr.*; ὧν τὰ χρήματα ἐπίτιμα, hvis Gods ikke confiskeres, *Dem. p.* 634.

ἐπιτίτθιος, o. ἐπίτιτθος, 2, (τίτθη), som ligger ved Brystet, som endnu dier, *subrumus.* — ἐπι-τιτράω, *irr.*, *f.* ἐπιτρήσω, borer ovenii; – denne Handling, ἐπίτρησις, ἡ. — ἐπι-τιτρώσκω, *irr.*, *f.* ἐπιτρώσω, saarer oventil. — ἐπι-τλάω, *irr.*, *præs. inus.*, udholder, taaler, lider standhaftigen; h. *Hom.* alene *in imperat. aor.*, Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, derfor udholde dit Hierte derved, høre du mig taalmodigen! *Il.* 19, 220. — ἐπιτμήγω, o. -τμήσσω, *f.* ξω, *ep.* o. *jon. f.* ἐπιτέμνω, *Ap. Rh.* — ἐπίτοκος, 2, (τόκος), 1) som ἐπίτεξ, nær ved at føde; alm. frugtbar; 2) ἀργύριον ἐπίτο-

κον, Penge paa Rente; *τόκοι ἐπίτοκοι*, Rentesrente, *Plat.*

ἐπιτολή, ἡ, (*ἐπιτέλλω*, Bem. 2), en Stiernes Opgang tilligemed Solen el. efter Solens Nedgang; *ἐπιτολαὶ ἀρκτούρων*, *Thuc.*; ogs. alm. Udspring, *ex.* en Flods. — *ἐπι-τολμάω*, *f. ήσω*, fatter Mod, tager Mod til mig, *ἀκούειν*, til at høre, jf. *Od.* 1, 353, o. d. lat. *sapere aude*; ogs. *absol.*, *Ἀλλ' ἐπετόλμησεν*, han blev fast ved sit Forsæt, *ib.* 17, 238; sild. *c. dat.*, *ex. ἐπιτολμ. τῇ θαλάττῃ*, at vove sig ud paa Søen.

ἐπιτομή, ἡ, Indskæren deri; Afhuggen, *τῆς κεφαλῆς*, *Lys.*; Beskæren, Forkorten; 2) Udtog af et Værk el. Skrift, *epitome.*; o. — *ἐπίτομος*, 2, afskaaren, beskaaren; afkortet, forkortet; *ἡ ἐπίτομος*, *sc. ὁδός*, den korteste Vei; *ἐπίτομα ξύλα*, kort el. afsavet Træ, *Theophr.*; (af *ἐπιτέμνω*). — *ἐπιτόνιον, τό*, Greb, hvormed man spænder, skruer, dreier, o. dl.; *transl.*, *ἡ συντροφία τῆς εὐνοίας ἐπιτόνιον*, forstærker Tilbøieligheden, *Plut.*; o. — *ἐπίτονος*, 2, anspændt; anstrængt; – 2) *ὁ ἐπίτονος*, *sc. ἱμάς*, Toug el. Line, hvormed noget spændes eller surres fast, *ex.* Raaen til Masten, *Od.* 12, 423; ogs. Line el. Giord i en Sengebund, *Ar.*; *νεύρων ἐπίτονοι*, de stærkeste Sener *Plat.*

ἐπιτοξάζομαι, (*τοξάζω*), *Il.*, o. *ἐπι-τοξεύω*, skyder med en Piil derefter, *c. dat.* — *ἐπιτοξίς, ίδος, ἡ*, (*τόξον*), Indsnit el. Rende paa Kastemaskinen, hvori Strængen ligger. — *ἐπιτοπίζω*, (*τόπος*), er el. boer paa et Sted, *oppon. ἐκτοπίζω.* — *ἐπιτοπλέον*, *ἐπιτοπολύ*, *ἐπιτοπλεῖστον*, *ἐπιτόπληθος*, s. *ἐπὶ τὸ πλέον, πολύ, πλεῖστον, πλῆθος*, oftere, for det meste; almindeligen, overhovedet. — *ἐπιτόσσαις*, *dor. part. aor* 1 til *ind. ἐπέτοσσε*, s. m. s.

ἐπι-τραγηματίζω, sætter frem som Desert, *ἰσχάδας.* — *ἐπιτραγία, ἡ*, *Plut. Thes.* 17, som *epith.* til Aphrodite, (af en til Buk, *τράγος*, forvandlet Ged). — *ἐπιτράγιος*, 3, (*τράγος*), som vorer op i ufrugtbare Skud; *οἱ ἐπιτράγιοι*, ogs. *ἐπίτραγοι*, de lange, ufrugtbare Ranker paa Viinstokken; *αἱ ἐπιτραγίαι*, etslags fed og ufrugtbar Fiskeart. — *ἐπιτραγῳδέω*, tilføier endnu paa en tragisk eller overdreven Maade; 2) opfører en ny Tragedie. — *ἐπιτραπέζιος*, o. *-τραπεζίδιος*, 2, (*τράπεζα*), paa Bordet; hørende til Bordet. — *ἐπιτραπέζωμα, τό*, (*τραπεζόω*), de paa Bordet satte Spiser. — *ἐπιτρᾰπέω*, *Il.* 10, 421, o. *ἐπιτράπω*, *Herod.*, *ep.* o. *jon.* s. *ἐπιτρέπω.* — — *ἐπιτράφω*, *jon.* s. *ἐπιτρέφω.* —

ἐπιτρᾰχήλιος, 2, (*τράχηλος*), paa el. om Halsen; hørende til Halsen. — *ἐπι-τρᾱχύνω* [ῡ], gior ru, hvas, njevn paa Overfladen.

ἐπιτρεπτέος, 3, *adject. verb.* af *ἐπιτρέπω*; *νῦν δὲ ἐκείνοισι ταῦτα ποιεῦσι οὐκ ἐπιτρεπτέα ἐστί*, det bør ikke tillades dem at giore dette; *Herod.* 9, 58, *extr.* — *ἐπιτρεπτικός*, 3, tilbøielig til at overlade el. eftergive; af — *ἐπιτρέπω*, *irr.*, *f. ψω*, *aor.* 2 *ἐπέτραπον*, h. *Hom.* ogs. *aor.* 1 *ἐπέτρεψα*; – tilvender; overlader, betroer, *οἶκόν τινι*, Omsorg for Huset el. Familien, *Od.* 2, 226, el. *c. inf.*, jf. *Xen. M. S.* 1, 5, 1; *ἀλλὰ θεοῖσιν Μῦθον ἐπιτρέψαι*, overlade til Guderne, stole paa dem, *Od.* 22, 289; ogs. efterlader, *κτήματα – παισίν*, *ib.* 7, 149; *pass.*, *ἐμοὶ – τὸ σκῆπτρον – ἐπιτέτραπται*, er mig overdraget el. betroet, *Herod.* 3, 142; ligel. *ᾧ λαοί – ἐπιτετράφαται* (s. *ἐπιτετραμμένοι εἰσί*); *Il.* 2, 25; jf. *ib.* 8, 394; *in med.*, vender mig hen til noget; *transl.*, faaer i Sinde, ønsker, attraaer, *ex. σοὶ – θυμὸς ἐπετράπετο – εἴρεσθαι*, *Od.* 9, 12; — 2) tillader, indrømmer, afstaaer, *νίκην τινί*, *Il.* 21, 473; ogs. *absol.*, *ex. Pind. Ol.* 6, 36; ogs. befaler, tilskynder; m. Nægtelse, tillader ikke, forbyder, forhindrer, afværger, *ex. εἴ τις ἅπτοιτο, μὴ ἐπιτρέπειν*, *Xen. Hell.* 1, 4, 19; 3) *intr.* el. m. udeladt *pronom. reflex.*, giver efter, viger el. ligger under derfor, *ex. ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ*, *Il.* 10, 79; men *ib.* 59, *c. dat. pers.*, stoler paa nogen.

ἐπι-τρέφω, *irr.*, *f. -θρέψω*, ernærer, opføder, underhandler endnu dertil, *Herod.*; *in med.* o. *pass.*, at opvore deraf el. derefter, *id.* 4, 3. — *ἐπι-τρέχω*, *irr.*, *f. -θρέξομαι*, o. *-δραμοῦμαι*, *aor.* 1 *ἐπέθρεξα*, *Il.*, *aor.* 2 *ἐπέδραμον*, *pf. -δεδράμηκα*, o. *-δέδρομα*; – løber el. iler dertil (for at angribe el. forsvare); gior Anfald paa nogen; *τινά*, Indfald i et Land, *χώραν*; men *transl.* o. *absol.*, *οὔτι ἐπιδραμὼν – ἐδέκετο*, uden al heftig Attraa, *Herod.* 3, 135; — 2) løber el. farer derover, *ex. Il.* 13, 409; ogs. om et Lysglimt, *Od.* 6, 45, om en Sky, *ib.* 20, 357; *transl.*, giennemløber, behandler korteligen, *λόγῳ τι*, *Xen.* — *ἐπίτρησις, ἡ*, see u. *ἐπιτιτράω.*

ἐπιτρίβω [ῑ], *f. ψω*, gnider el. slider derpaa; plager, ødelægger, *τοὺς ἀπόρους τῶν πολιτῶν*, *Dem. p.* 260; *in pass.*, bliver ødelagt, gaaer til Grunde; 2) gnider derpaa, indgnider; *in med.*, sminker mig; 3) h. *App.*, ophidser; gior heftigere, *νόσον.* — *ἐπι-τριετής*, 2, fulde 3 Aar gammel. — *ἐπι-τριηραρχέω*, er *τριήραρχος* over den lovbestemte

Tid; - denne Handling, ἐπιτριηράρχημα, τό, ogſ. den deraf følgende Bekostning, Dem. p. 1223. — ἐπίτριμμα, τό, det derpaa Gnedne el. Slidte; transl., inddrevet og liſtigt Menneſke; jf. περίτριμμα; v. — ἐπίτριπτος, 2, afgneden, afſlidt, opſlidt; transl., giennemdreven, liſtig, forſlagen, Soph. Aj. 103; (af ἐπιτρίβω). — ἐπι-τρίς, adv., 3gange. — ἐπίτριτος, 2, (τρίτος), ſom indeholder det Hele og dertil ⅓ el. ialt 4/3; jf. ἐπιτέταρτος, ἐπόγδοος, etc.; - b) i Metriken, ποὺς ἐπίτριτος, en af en Spondeus o, en Trochæus el. Jambus ſammenſat Versfod, [- - ⏑ -, - - - ⏑, - ⏑ - -; ⏑ - - -]. — ἐπίτριψις, ἡ, (-τρίβω), Afgniden; Opſliden; Forſtyrrelſe, Ødelæggelſe.

ἐπίτρομος, 2, (τρέμω); ryſtende, bævende. — ἐπιτροπαῖος, 3, (ἐπιτροπή), overladt, overgiven, betroet, beſ. til nogens Formynderſkab; ἐπιτροπαίην εἶχε - τὴν βασιληΐην, Herod. 4, 147. — ἐπιτροπεία, v. ἐπιτρόπευσις, ἡ, den betroede Opſigt el. Forvaltning over noget; Formynderſkab; Regentſkab; - hørende el. ſkikket dertil, ἐπιτροπευτικός, 3; ἐπιτρ. ἀνήρ, dygtig Avlsforvalter, Xen. Oec. 12, 3; af — ἐπιτροπεύω, men -τροπέω, inc., er en ἐπίτροπος, Opſynsmand, Forvalter, Formynder, Statholder; ſædv. c. gen., ex. Herod. 1, 65; dog ogſ. ἐπιτροπεύω τὴν πατρίδα, id. 3, 36, τὸν δῆμον, Ar. Equ. 212, forvalter, ſtyrer, regierer; pass., ἐπιτροπευθῆναι, at være under Formynderſkab, ex. Dem. p. 1112.

ἐπιτροπή, ἡ, Handlingen ἐπιτρέπειν, at overgive el. betroe, περί τινος, en Sag, τινί, i nogens Hænder; beſ. d. lat. deditio in fidem, at overgive ſig paa Naade og Unaade; - 2) den betroede Magt, beſ. en Formynders, Voldgiftsmands, Statholders, o. dl.; alm. Fuldmagt; ἐπιτροπῆς δίκη, ogſ. ἐπιτροπίας δίκη, Anklage imod en Formynder, h. Cic. judicium tutelæ. — ἐπιτροπία, ἡ, = ἐπιτροπεία, jf. ogſ. frgd., extr. — ἐπιτροπικός, 3, adv. -κῶς, hørende til en ἐπίτροπος, beſ. til en Formynder; νόμος ἐπιτρ., Lov angaaende Formynderſkaber. — ἐπίτροπος, ὁ, (ἐπιτρέπω), Opſynsmand, Forvalter, c. gen., ex. Herod. 1, 108; beſ. Formynder; ſild. ogſ. Statholder, beſ. ἐπίτροπος Καίσαρος, Procurator Cæsaris; ogſ. alm. Forſørger, om Guddommen, Pind. Ol. 1, 171.

ἐπιτροχάδην, adv. (-τροχάω), løbende el. ilende derover, let, flygtigen, korteligen, h. Hom. alene med ἀγορεύειν. — ἐπι-τροχάζω, v. -τροχέω, løber let derover; berører alene kort el. flygtigen; - denne Handling, ἐπιτροχασμός, ὁ. — ἐπιτρόχαλος, v. ἐπίτροχος, 2, adv. -τρόχως, (τροχαλός, τρόχος), ſom man let løber el. glider over; glat, rund, ſlibrig; 2) flygtig, hurtig, ilende. — ἐπιτροχασμός, v. ἐπιτροχάω, ſee u. ἐπιτροχάζω. — ἐπι-τρύζω, qviddrer dertil. — ἐπι-τρώγω, ſpiſer dertil el. derefter. — ἐπιτρωπάω, poët. f. ἐπιτρέπω, Opp.

ἐπι-τυγχάνω, irr., f. -τεύξομαι, aor. ἐπέτυχον, 1) c. dat., ſield. c. acc., ſtøder el. træffer derpaa; ogſ. har en Sammenkomſt el. Samtale med nogen, Plat.; ἐπιτυγχ. βιβλίῳ, at faae en Bog i Haanden, at læſe deri; undert. c. part., ex. λέγουσα γὰρ ἐπετύγχανε -, hun traf til at ſige det -, Herod. 8, 103, jf. ib. 102; ὁ ἐπιτυχών, den førſte den bedſte, ringe, uanſeelig; - 2) c. gen., naaer, træffer, σκοποῦ, Maalet; alm. opnaaer, erholder; ἐπιτυγχάνοντες ὧν πράττουσι, ſom opnaae deres Henſigt, Xen. M. S. 4, 2, 28; ἐπιτυχεῖν τοῦ ἀγῶνος, at have vundet ſin Sag, Dem.; - 3) absol., beſ. pass., at lykkes, at have Fremgang, om et Foretagende, o. dl. — ἐπι-τυλίττω, opruller el. opſlaaer (en Bog), Diog. L.

ἐπιτυμβίδιος, 3, v. ἐπιτύμβιος, 2, (τύμβος), paa el. ved en Gravhøi, hørende dertil; 2) κορύδαλοι ἐπιτύμβιοι, Toplærker. — ἐπίτυρον, τό, etſlags Spiſe af nedlagte Oliver. — ἐπιτῡφόω, = τυφόω. — ἔπι-τύφω [ῡ], f. -θύψω, opheder; inflammerer; pass. v. transl., geraader i Lidenſkab for noget, τινός, Ar. — ἐπιτῠχής, 2, adv. -χῶς, ſom træffer Maalet, ſom naaer ſin Henſigt, ſom bliver deelagtig i noget, τινός, alm. lykkelig; ἐπιτυχῶς διαλέγεσθαι, Isocr.; v. — ἐπιτυχία, ἡ, Opnaaelſen af en Henſigt el. et Ønſke, lykkelig Fremgang, Lykke; (af ἐπιτυγχάνω). — ἐπι-τωθάζω, udleer, udſpotter, τινί, ogſ. τινά; - denne Handling, ἐπιτωθασμός, ὁ.

ἐπιφᾰγεῖν, inf. aor. 2 til ἐπεσθίω. — ἐπι-φαιδρύνω [ῡ], giør lys, klar, glindſende; pudſer, renſer, vadſker. — ἐπι-φαίνω, irr., f. -φανῶ, forevisſer, lader ſee el. viſe ſig dertil, derpaa, derved, derover, paa Overfladen; alm. fremviſer ſtiller til Skue, Theogn. 359; in med. v. pass., kommer til Syne el. viſer mig derved, derhos, beſ. pludſeligen el. uventet; δεσπότου ἐπιφανέντος - ἐπὶ τὸ ἔργον, Xen. Oec. 21, 10; df. at fremſkinne el. gaae op; τὰ ἐπιφαινόμενα, de tilkommende Omſtændigheder, Hippocr.; — ἐπιφάνεια, ἡ, (-φανής), pludſelig Nærværelſe el. Aabenbarelſe, beſ. af en Hielp; ἐπιφάνεια τῆς ἡμέρας, Dagbrækningen; - 2) den ydre Side, Over-

fladen; det ydre Skin el. Udseende; hvad der viser sig, Fronten, *Polyb.*; – 3) fornemlig Anseelse el. Værdighed, Glands, Berømmelse, o. dl.; – 4) Opsyn el. Opsigt, som en uformodet Sag medfører.

ἐπιφᾰνής, 2, *adv.* -*φανῶς*, synlig, tydelig; udmærket, fortrinlig; anseet, berømt; — *ἐπιφανία*, ἡ, = ἐπιφάνεια; men τὰ ἐπιφάνια, Aabenbaringens Fest, *epiphaniæ, eccl.*; o. — *ἐπιφαντος*, 2, synlig, aabenbar; som er i Dagens Lys, som endnu lever, *Soph. Antig.* 841; (af -φαίνω). — *ἐπι-φαρμακεύω*, o. -*φαρμάττω*, *f.* άξω, helbreder endnu dertil, derhos, derefter. — *ἐπίφᾰσις*, ἡ, (-φαίνω), som ἐπιφάνεια, det ydre Udseende, Skin el. Mine af noget; alm. Skinnet; 2) Yttring; Bevidnelse, Beviis, *Polyb.* — *ἐπιφατνίδιος*, o. *ἐπιφάτνιος*, 2, (φάτνη), paa, ved, over Krybben. — *ἐπίφατος*, 2, (ἐπίφημι), berygtet. — *ἐπιφαύσκω*, ogs. -*φαύω*, *N. T.*, skinner frem, gaaer op og lyser; 2) *transit.*, lader fremskinne. — *ἐπι-φέρβω*, lader græsse derpaa; *in med.* om Hiorden, at græsse derpaa.

ἐπι-φέρω, *irr.*, *f.* ἐποίσω, *aor.* 1 ἐπήνεγκα, *aor.* 2. ἐπήνεγκον, fører, bærer, bringer derhen, dertil, derpaa, derimod, χεῖράς τινι, bruger Vold imod nogen, jf. *Il.* 1, 89; ἐπιφέρειν πόλεμον s. ὅπλα τινί, at bekrige; bes. – *a*) paafører, paabyrder, ἄλλοισι ἄλλας αἰτίας, hver sin Beskyldning, *Herod.* 1, 26; ligel. ἐπιφ. τινὶ μανίαν, at domfælde som afsindig, *id.*; jf. ἐπιτιμάω, Bem. 3; – *b*) bringer hen, θεοῖς ἱερά, Guderne Offere; ogs. *absol.*, καὶ ἐπιφέρει τῷ αὐτοῦ ἕκαστος, bringer sin faldne Slægtning et Dødeoffer, *Thuc.* 2, 34, *init.*; ἐπιφέρειν ὀργάς τινι, at vinde nogens Tilbøielighed, *Thuc.* 8, 83; – *c*) bringer el. leverer dertil, derefter; bes. tilføier et Biord, som ἐπιτίθημι, Bem. *d*; ogs. tilføier el. anfører nogens Ord; df. alm. foredrager; — 2) *in med.*, *a*) fører el. bringer med mig, προῖκα, som Medgift, *Dem.*; lader mig ledsage deraf; men *pass.*, οἱ ἐπιφερόμενοι, Efterkommerne; τὰ ἐπιφερόμενα, de tilkommende Ting; – *b*) anfalder, angriber, *Thuc.* 7, 40; ogs. tiltaler haardt, *ex. Herod.* 8, 61; ὅταν – θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρηται, naar Søen gaaer høit, *Xen. Anab.* 5, 8, 20.

ἐπι-φεύγω, *irr.*, flygter derhen, dertil; df. — *ἐπιφευκτός*, 2, hvorfor man flygter. — *ἐπίφημι*, (φημί), tilsiger, lover, *Eur.*; 2) billiger, bifalder, *Plut.* — *ἐπιφημίζω*, ogs. *in med.*, *ex. Herod.* 3, 124, (φήμη), tilraaber nogen ved et Foretagende et (ondt el. godt) Varsel, Bifald el. Mishag, Velsignelse el. Forbandelse; df. *a*) benævner efter el. udgiver for noget, bes. for et Varsel; *b*) kundgiør, antyder, aabenbarer ifølge et Varsel el. en Anelse; — 2) δαίμονας s. θεοὺς ἐπιφημίζειν, at angive Guderne som Ophav el. Aarsag, *referre ad deos auctores, ex. Dem.* 495; alm. at tilskrive el. tilregne nogen, at beraabe sig paa nogen, τινά; — 3) som ἐπίφημι, tilsiger, lover; df. — *ἐπιφήμισμα*, τό, et derved el. dertil givet Tegn paa Billigelse el. Bifald, bes. fra Guderne; ogs. alm. varslende Tegn el. Udraab, *ex. Thuc.* 7, 75; 2) et med en besynderlig Betydning givet Navn; o. — *ἐπιφημισμός*, ὁ, Bevidnelse af Bifald; Bekræftelse ved Tegn; Udnævnelse og Indvielse.

ἐπι-φθάνω, *irr.*, forekommer; *part. aor.* ἐπιφθάς, *Batr.* — *ἐπι-φθέγγομαι*, toner, lyder, raaber, taler, synger dertil; df. — *ἐπίφθεγμα*, τό, det dertil Sagte el. Siungne. — *ἐπι-φθίνω* [ῐ], *irr.*, vansmægter, fortærer mig derover, derved. — *ἐπι-φθονέω*, misunder nogen, τινί; nægter el. vægrer, (egentl. af Misundelse), *Od.* 21, 149. — *ἐπίφθονος*, 2, *adv.* -*φθόνως*, (φθόνος), udsat for Had el. Misundelse; πενία – ἥκιστα ἐπίφθονον πρᾶγμα, *Xen.*; til at misunde el. dadle; – 2) som vækker Had el. Misundelse; αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπίφθονοι, mishage Guderne, *Herod.* 4, 205; εἰ τῳ θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν, *Thuc.* 7, 77; 3) *act.*, som misunder, som hader. — *ἐπίφθορος*, 2, (φθορά), fordærvelig. — *ἐπιφθύσδω*, h. *Theocr. dor. f.* ἐπιπτύω, spytter dertil, derved, (for at undgaae Tilbagevirkningen af en udtalt Trylle- eller Hexeformular).

ἐπι-φιλοπονέω, ogs. *in med.*, lægger mig ivrigen efter noget, τινί, *Xen.* — *ἐπίφλεβος*, 2, (φλέψ), med fremstaaende Aarer. — *ἐπιφλεγής*, 2, antændt el. betændt: hoirød; af — *ἐπιφλέγω*, *f.* ξω, antænder, sætter i Brand, fortærer, om Ilden, *Il.*; – πάντα ἐπέφλεγον, opbrændte alt, *Herod.* 8, 32; – 2) *transl.*, *a*) opflammer, ophidser, *ex.* til Kamp, *Æsch.*; *b*) oplyser, forherliger, πόλιν – ἀοιδαῖς, *Pind. Ol.* 9, 34; – 3) *intr.*, fremskinner, glimrer; τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει, *Pind. Pyth.* 11, 69. — *ἐπι-φλογίζω*, betænder el. inflammerer udenpaa; df. — *ἐπιφλόγισμα*, betændt el. inflammeret Sted. — *ἐπιφλογώδης*, 2, (φλόξ, εἶδος), udenpaa ligesom inflammeret. — *ἐπι-φλυκταινόομαι*, faaer Blærer el. Vabler derefter. — *ἐπι-φλύω* [ῡ], spruder imod nogen, τινί, *Ap. Rh.*

ἐπίφοβος, 2, (φόβος), udsat for Frygt; forskrækket; 2) *act.*, som forskræk-

ker, *Æsch.* — ἐπι-φοινικίζω, falder el. spiller i det Purpurrøde. — ἐπι-φοινίσσω, *f.* ίξω, gior rød paa Overfladen; 2) *intr.*, = frgd. — ἐπι-φοιτάω, gaaer el. kommer oftere derhen, besøger ofte, τινί, nogen; *transl.*, *ex.* om en Drøm, at forekomme el. vise sig oftere, *Herod.*, 7, 16, 2; alm. gaaer el. kommer derhen, dertil; ogs. gior Indfald, streifer; ὥστε τὴν γῆν δῃοῦν (ἐπιφοιτῶντας), *Thuc.* 1, 81, *init.*; df. — ἐπιφοίτησις, ἡ, Gaaen el. at gaae derhen; Ankomst; Indtræden. — ἐπίφονος, 2, (φόνος), mordlysten, blodtørstig.

ἐπιφορά, ἡ, (ἐπιφέρω), Bringen el. at bringe dertil, derhen, derover; *b)* Tillæg i Lønningen, Gratification, *Thuc.* 6, 31; — 2) af *med.*, pludselig Ankomst el. Angreb, voldsom Indtrængen el. Fremstyrden, ἀνέμων, ὑδάτων; — 3) Slutning, *conclusio*, Syllogismus; Eftersætning. — ἐπι-φορέω, som ἐπιφέρω, bærer dertil, derhen, derpaa, γῆν, *Xen.*; df. — ἐπιφόρημα, τό, det derefter Frembaarne, Deserten, *Herod.* 1, 133. — ἐπιφορικός, 3, (ἐπιφορά, Bem. 2), fremtrængende, heftig. — ἐπίφορος, 2, *adv.* -φόρως, (ἐπιφέρω), som fører derefter; som bringer fremad, ἄνεμος, gunstig Vind; 2) hældende, dalende, skraa; *transl.*, som har Hang til noget, tilbøielig, *pronus*; 3) som atter er frugtsommelig el. drægtig, *Xen.* — ἐπι-φορτίζω, paalæsser el. indlader endnu dertil; *in med.*, indtager endnu dertil en Ladning el. som en Ladning.

ἐπίφραγμα, τό, (-φράσσω), hvad der tilstopper el. lukker for en Aabning, *ex.* Laag, Spunds, Prop, o. dl. — ἐπιφραδέως, *adv.*, med Overlæg, betænksomt, omhyggeligen; o. — ἐπιφραδμοσύνη, ἡ, *h. Hes. lect. var.* f. ὑποφραδμ-; af — ἐπι-φράζω, *irr.*, *f.* -φράσω, siger, fortæller, forklarer endnu dertil, *Herod.* 1, 179, *init.*; sædv. *in med.*, -φράζομαι, *f.* -φράσομαι, *aor.* ἐπεφρασάμην, o. ἐπεφράσθην; - *a)* betænker, overlægger, faaer i Sinde, *c. inf.*, *ex.* Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι, hvilken Tale er du dog falden paa at føre! *Od.* 5, 183; - *b)* lægger Mærke til, bemærker, *c. acc.*, *ex.* ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν, *ib.* 8, 94; - *c)* udfinder, udtænker, βουλήν, *Il.*, τέχνην, *Hes.*, ogs. ὄλεθρόν τινι, *Od.* 15, 444; ogs. lærer at kiende, forstaaer, indseer, *ex. Herod.* 1, 48. — ἐπι-φράσσω, ττω, *f.* ξω, tilstopper el. tildækker ovenfra, sætter en Prop deri, et Laag derpaa, o. dl.

— ἐπι-φρίσσω, *irr.*, ττω, *f.* ξω, er — ἐπίφρικτος, 2, ru, hvas, ujevn paa Overfladen, bes. om Vandet; - men ἐπιφρίσσουσι γαλήνῃ, svømme paa el. under Havfladen, *Opp.* — ἐπιφρίξ, *Il.* 7, 63, læses rigtigere ἔπι φρίξ saaledes, at ἐπὶ ved Tmesis hører til ἐχεύατο. — ἐπιφρονέω, er klog el. forstandig; *h. Hom.* alene *in part. fem.* ἐπιφρονέουσα; o. — ἐπιφροσύνη, ἡ, Omsorg, Omhu, Agtsomhed; ἐπιφροσύνας (ἀνελέσθαι), at antage Klogskab, at blive forstandig til noget, *c. inf.*, *Od.* 19, 22; 2) Raad, *Hes.*; (af ἐπίφρων). — ἐπίφρουρος, 2, (φρουρά), som vaager derved, *c. dat.*, *Eur.* — ἐπίφρων, ονος, 2, (φρήν), opmærksom, omhyggelig, betænksom, klog, βουλήν, i Raad, *Od.*; ogs. βουλὴ s. μῆτις ἐπίφρων, klogt Raad, *ib.*

ἐπιφυάδες, αἱ, (-φύω), Skud paa en Plante. — ἐπι-φύλαξ, ακος, ὁ, som φύλαξ, Vogter, Vagt. — ἐπι-φυλάσσω, ττω, *f.* ξω, bevogter, iagttager. — ἐπιφύλιος [ῠ], 2, (φυλή), som er i Stammen, som hører dertil; 2) fordeelt i Stammer el. imellem Stammerne. — ἐπιφυλλίζω, indsamler de sidste Druer, jf. flgd.; *transl.*, udforsker, undersøger; af — ἐπιφυλλίς, ίδος, ἡ, (φύλλον), liden Drue, som først plukkes bagefter; df. *transl. Ar. Ran.* 92, ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα, om slette og ubetydelige Digtere. — ἐπίφυσις, ἡ, (-φύω), Voxen el. at voxe derpaa, Udvæxt. — ἐπι-φυτεύω, planter dertil, derpaa, derefter. — ἐπι-φύω [ῠ], *irr.*, *f.* -φύσω [ῡ], lader voxe, frembringer, avler derpaa, dertil, derefter; 2) *intr.*, *in pf.* o. *aor.* 2 *act.*, o. *in pass.* o. *med.*, voxer el. opstaaer derpaa, derved, derover, derefter; *transl.*, hænger mig fast derved, omfatter, ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν, med begge Hænder, *Polyb.*, men τοῖς ἀδικοῦσι, eftersætter, *Plut.*

†ἐπι-φωνέω, tilraaber; siger dertil el. derved, bes. som Indfald; df. — ἐπιφώνημα, τό, det Tilraabte, Tilraab, Udraab; det derved el. leilighedsviis Sagte, bes. Indfald, Vittighed; - *dim.* ἐπιφωνημάτιον, τό; - hørende dertil, ἐπιφωνηματικός, 3; o. — ἐπιφώνησις, ἡ, Tilraaben; Sigen el. at sige dertil. — ἐπι-φωράω, *f.* άσω [ᾱ], griber deri, derved, el. i Gierningen. — ἐπι-φώσκω, = ἐπιφαύσκω. — ἐπιφωτισμός, ὁ, (φωτίζω), Belysning; det derpaa faldende Lys.

ἐπι-χαίνω, gaber el. higer efter noget, τινί. — ἐπιχαιράγαθος, 2, (ἀγαθός), som glæder sig over andres Lykke; o. — ἐπιχαιρεκακέω, er — ἐπιχαιρέκακος, 2, ogs. ἐπιχαιρεσίκακος, (κακός), som glæder sig over andres Ulykke; df. - ἐπιχαιρεκακία, ἡ, Skadefrohed; af — ἐπι-χαίρω, *irr.*, *f.*

-χαιρήσω, glæder mig over noget, τινί, bes. over nogens Ulykke, ex. ἀλλά σοι ἐπίχαιρον, Dem. p. 558; ogs. c. acc., Soph. Aj. 136. — ἐπι-χαλαζάω, overhagler, behagler. — ἐπι-χαλαρός, 3, noget løs, slap, hullet. — ἐπι-χαλάω, f. άσω [ᾰ], løslader, løsner; ogs. intr., giver efter. — ἐπι-χαλκεύω, slaaer el. hamrer derpaa, dertil, Ar. Nub., 421; udpræger; stempler; transl., polerer, forarbeider el. forbereder, τὸν ἀκροατήν, Aristot. — ἐπίχαλκος, 2, (χαλκός), overtrukken med Kobber eller Erts, ἀσπίς, Herod.

ἐπιχάραγμα, τό, det Indgravede el. Indprægede; et Præg; af — ἐπι-χαράσσω, ττω, f. ξω, indgraver el. indpræger deri, derpaa; indskærer, indridser. — ἐπιχαρής, 2, (-χαίρω), som fryder el. glæder sig derover; 2) act., frydelig, fornøielig, Æsch. — ἐπι-χαριεντίζομαι, spøger el. skiemter derved, derover. — ἐπι-χαρίζομαι, bevilger el. skienker endnu dertil; giver el. overlader af Villighed. — ἐπίχαρις, ιτος, ὁ, ἡ, neutr. -χαρι, o. ἐπιχάριτος, 2, adv. -ρίτως, (χάρις), yndig, elskværdig, indtagende; behagelig, kiærkommen; artig, morsom, pudsig, lepidus; θηρίον ἐπίχαρι, om Haren, Xen.; τὸ ἐπίχαρι, Elskværdighed, id. — ἐπιχαρίττα, imperat. dor., f. ἐπιχαρίζου, viis dig føielig, Ar. Ach. 884. — ἐπίχαρμα, τό, Gienstand for en Glæde, bes. for Skadefrohed; ogs. = flgd.; — ἐπίχαρσις, ἡ, Glæde over noget; Skadefrohed; o. — ἐπίχαρτος, 2, hvorover man glæder sig el. bør glæde sig, Soph. Trach. 1264; ἐχθροῖς ἐπίχαρτα, hvorover nogens Fiender glæde sig, Æsch.; οἱ - δικαίως - τι πάσχοντες -, ἐπίχαρτοι, over deres Ulykke maa man glæde sig, Thuc. 3, 67. — ἐπι-χασκάζω, har en Aabning oventil. — ἐπι-χασμάομαι, gaber derved, dertil. — ἐπι-χέζω, som χέζω ἐπί -, gior ureen.

ἐπιχειλέω, fylder til Randen; af — ἐπιχειλής, 2, (χεῖλος), paa Læberne; γλῶσσα ἐπιχ., svadsig el. overilet Tunge; ῥήματα ἐπιχ., som enhver fører i Munden; 2) næsten fuld til Randen, som ἐπιστεφής; sild. ogs. som løber over; 3) med indtrukne Læber; sild. — ἐπι-χειμάζω, overvintrer derhos, derefter; b) forbliver dertil Vinteren over, Thuc. 1, 89; - 2) at være Vinter, Uveir el. Storm derefter; df. — ἐπιχείμασις, ἡ, Overvintren el. at overvintre derhos, derved; 2) paafølgende Uveir el. Storm, Plut. — ἐπίχειρ, ρος, ὁ, ἡ, som lægger Haand derpaa; o. — ἐπιχειρέω, lægger Haand derpaa, langer dertil, σίτῳ, δείπνῳ, til Maden, Od.; alm. begynder derpaa, foretager, forsøger, stræber, vover, τοῖς ἔργοις, τοῖς πράγμασι; τί ἂν τις ἐπιχειροίη τοῖς ἀδυνάτοις, Xen. M.S. 2, 3, 5; - ofte ogs. c. inf., ex. πλείω φέρειν οὐδ' ἐπιχειρητέον αὐτῷ, bør han end ikke forsøge, ib. 3, 6, 14; dog ogs. c. acc., ex. μεγάλα ἔργα ἐπιχ., Theogn.; b) anfalder, angriber, τοῖς ὀλίγοις, id.; — 2) i Logiken, slutter, gior Slutninger og beviser derved, Plut.; (af χείρ).

*ἐπιχείρημα, τό, Foretagende; Begyndelse; Angreb; 2) i Logiken, Slutning, Syllogismus; df. - ἐπιχειρηματικός, 3, adv. -κῶς, hørende el. skikket til et ἐπιχείρημα eller til en Syllogismus, der ligner en saadan; — ἐπιχείρησις, ἡ, Foretagen, Begynden, Angreb, Overfald, c. dat., ex. ὑπνωμένῳ † ἡ ἐπιχείρησις ἔσται, man skal overfalde ham sovende, Herod. 1, 11, extr.; - 2) Slutning el. Syllogismus; — ἐπιχειρητής, οῦ, ὁ, foretagende, diærv, modig; οἱ μὲν, ἐπιχειρηταί, οἱ δὲ, ἄτολμοι, Thuc. 8, 96; o. — ἐπιχειρητικός, 3, hørende til en Syllogismus; ἡ ἐπιχειρητική, sc. τέχνη, ars argumentandi, Arr.; — (af ἐπιχειρέω). — ἐπίχειρον, τό, men -χείριον, τό, inc., (χείρ), egentl. Haandpenge; df. Løn, Belønning; men ironisk, ξιφέων ἐπίχειρα (λαχεῖν), at omkomme ved Sværdet, Soph. Antig. 820. — ἐπι-χειροτονέω, beslutter el. bekræfter ved Stemmeflerhed, τὰς γνώμας, de giorte Forslag, Dem.; - denne Handling, ἐπιχειροτονία, ἡ. — ἐπι-χεῤῥονησιάζειν, i Gestalt at nærme sig til en Halvø, Strab. — ἐπι-χερσεύω, gior et Besøg el. boer paa Landet, Soph.

ἐπίχευμα, τό, = ἐπίχυσις, Eur., inc.; af — ἐπιχεύω, ep. f. ἐπι-χέω, irr., f. -χεύσω, aor. 1 ἐπέχεα, ep. ἐπέχευα, udgyder derpaa, derover, χερσὶν ὕδωρ, Vand over Hænderne, Il., men χέρνιβα - προχόῳ, Haandvand i Krukken, Od. 1, 136; ogs. om tørre Ting, sammenstyrter, opdynger, ὕλην, χύσιν φύλλων, Od.; - b) in pass., at strømme dertil el. sammen, ex. τοὶ δ' ἐπέχυντο (3 pl. poët. f. ἐπεκέχυντο), Il. 15, 654; sild. at udbrede sig, at blive almindelig, Plut.; - c) in med., ἐπιχεῖσθαι ἄκρατόν τινος, at lade iskiænke ublandet Viin til Ære for nogen el. for at drikke paa nogens Sundhed, Theocr. 14, 18. — ἐπι-χηρεύειν, endnu dertil at blive Enke. — ἐπιχθόνιος, 2, (χθών), paa el. over Jorden; jordisk, dødelig; οἱ ἐπιχθόνιοι, Mennesker, Hom.

ἐπι-χλευάζω, spotter derover, c. dat. — ἐπι-χλιαίνω, opvarmer derhos, derefter, bes. paa Overfladen; pass.,

tiltager i Varme. — ἐπίχλοος, 2, (χλόα), grøn ovenpaa el. udenpaa. — ἐπι-χνοέω, er — ἐπίχνοος, 2, (χνόος), ulden el. dunet paa Overfladen. — ἐπίχολος, 2, (χόλος), med Galde, fuld af Galde; galdesyg; 2) act., som frembringer Galde, ποίη, Herod.; jf. ἐπίχυλος. — ἐπι-χορεύω, gaaer dandsende dertil, Xen.; 2) tilføier endnu et Chor. — ἐπι-χορηγέω, giver el. opoffrer endnu foruden de øvrige Omkostninger; – denne Handling, ἐπιχορηγία, ἡ; – det saaledes Givne el. Opoffrede, ἐπιχορήγημα, τό.

ἐπι-χράομαι, irr., f. -χρήσομαι, bruger dertil, tager til Hielp, c. dat.; bes. ligesom det lat. uti, at omgaaes el. at være forbunden med nogen, Herod. 3, 99; ogs. at have giensidig Omgang, Thuc. 1, 41, (dog her bedre efter Sammenhængen, at misbruge). — ἐπι-χράω, c. dat., angriber, anfalder, overfalder, Il. 16, 352, o. 356; sild. ogs. c. gen., tager derpaa, berører; – rimel. alene in impf. — ἐπι-χρεμέθω, poët. f. ἐπι-χρεμετίζω, vrinsker derved, dertil, c. dat. — ἐπι-χρέμπτομαι, spytter derpaa. — ἐπι-χρησμῳδέω, spaaer el. propheterer derhos, dertil. — ἐπι-χρίμπτω, lener, lægger, bøier dertil, derom. — ἐπίχρισις, ἡ, Strygen el. at stryge (Salve) derpaa; — ἐπίχρισμα, τό, det derover el. derpaa Strøgne, ex. Salve, Plaster, o. dl.; o. — ἐπίχριστος, 2, strøgen el. smurt derpaa, derover; af — ἐπι-χρίω [ῑ], bestryger, indsmører, τόξον ἀλοιφῇ, Od.; salver, παρειάς, ib.; in med., at salve sig, ib.

ἐπιχροά, ἡ, (χρόα), Affarvning. — ἐπίχροια, ἡ, (χροιά), paatrykt el. aftrykt Farve. — ἐπι-χρονίζω, tilbringer en lang Tid, ældes el. bliver gammel derved. — ἐπιχρόνιος, 2, ogs. 3, o. ἐπίχρονος, 2, (χρόνος), som varer længe; forældet. — ἐπίχρυσος, 2, (χρυσός), forgyldt; ds. — ἐπιχρυσόω, forgylder. — ἐπιχρωματίζω, o. -χρώννυμι, s. -χρωννύω, f. -χρώσω, bestryger el. overtrækker, bes. med en Farve; ds. farver; ds. ἐπίχρωσις, ἡ, Bestrygen med en Farve; Anstrøg. — ἐπίχυλος, 2, (χυλός), saftrig, lect. var. f. ἐπίχολος, Herod. 4, 58. — ἐπίχυσις, ἡ, 1) Handlingen ἐπιχεῖν o. ἐπιχεῖσθαι, Igyden, Paagyden; Sammenrysten el. Ophoben; b) Overgyden; Bestrygen; c) Sammenstrømmen, Tilløb, bes. af Mennesker; d) at drikke paa nogens Sundhed; — 2) Kar til Igydning el. Paagydning; o. — ἐπίχυτος, ὁ, 1) som ἔγχυτος, etslags Kage; 2) etslags Mynt af Sølv og Bly; (af ἐπιχέω).

ἐπίχωμα, τό, den derpaa førte Fylding; en derpaa af Jord, Gruus o. dl. opført Vold el. Dam; af — ἐπι-χώννυμι, o. -χωννύω, irr., f. -χώσω, opkaster, sammenhober Fylding derpaa, τάφον, opkaster en Gravhøi; bedækker med Gruus el. Fylding; afdæmmer. — ἐπι-χωρέω, gior Plads el. giver efter for nogen, τινί; bærer over med el. tilgiver nogen, som συγχωρέω, Soph. Antig. 219; – 2) gaaer derhen, dertil, nærmer mig, πρός τινα, Xen. Hell. 2, 4, 34; ds. — ἐπιχώρησις, ἡ, Eftergiven, Eftergivelse, Tilladelse, venia. — ἐπιχωριάζω, er el. opholder mig i Landet; begiver mig el. kommer ofte til et Sted, Ἀθήναζε; dvæler el. opholder mig ved noget, τοῖς ἄνω πράγμασι, ved overjordiske Ting, Luc.; – 2) impers., ἐπιχωριάζει, ogs. ἐπιχωριάζεται, det er saaledes Skik og Brug i Landet; ogs. det er gængs, finder Sted, τῇ νήσῳ, paa Øen, Strab. — ἐπιχώριος, 3, ogs. 2, adv. -ρίως, (χώρα), indenlandsk, fædrenelandsk; brugelig, sædvanlig, gængs, almindelig i et Land; ἐπιχώριον ἡμῖν ὂν c. inf., da det hos os er Skik og Brug el. Vedtægt, Thuc. — ἐπίχωσις, ἡ, (-χώννυμι), at bringe Fylding derpaa, Opdæmmen, Opdæmning.

ἐπι-ψαίρω, ridser paa Overfladen. — ἐπιψακάζω, Biform f. -ψεκάζω, Xen. — ἐπι-ψάλιον, τό, ogs. -ψέλιον, Stangkiæde paa Bidselet. — ἐπι-ψάλλω, spiller dertil, derved. — ἐπι-ψαύδην, adv., ved Berørelse paa Overfladen; o. — ἐπίψαυσις, ἡ, Berøren el. Berørelse paa Overfladen; af — ἐπι-ψαύω, berører, streifer, ridser let paa Overfladen; Οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἐπιψαύων σάκεος ποσίν, uden at berøre det, Hes. Sc. 217; men transl., ὅστ᾽ ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσιν, som berører med Hiertet, d. e. som har Hierte el. Følelse, Od. 8, 547; sild. ogs. c. acc.

ἐπι-ψέγω, dadler dertil, derved. — ἐπι-ψεκάζω, lader dryppe deri, derpaa; 2) intr., at dryppe deri, derpaa. — ἐπιψέλιον, τό, = ἐπιψάλιον. — ἐπι-ψεύδομαι, lyver dertil; tildigter, c. dat. — ἐπι-ψηλαφάω, tager el. griber derpaa, beføler. — ἐπι-ψηφίζω, f. ίσω, att. ιῶ, foredrager og lader afstemme, egentl. om den første Prytan, jf. ἐπιστάτης; ἐπιψηφίζειν ἀπόλι ἀνδρί, at tillade ham at stemme, Herod. 8, 61; – 2) in med., at bekræfte el. beslutte ved Stemmeflerhed; – denne Handling in act. o. med., ἐπιψήφισις, ἡ. — ἐπι-ψιμυθέω, oversminker. — ἐπίψογος, 2, (ψόγος), udsat for Dadel, dadlet; som fortiener at dadles; 2) act., dadlende, φάτις, Æsch. Ag. 612. — ἐπι-ψοφέω, larmer dertil, derved. — ἐπι-ψύχω [ῡ], afkiøler dertil. — ἐπι-

ψωμίζω, stikker endnu flere Bid i Munden. — ἐπιωγαί, αἱ, (ἰωγή), Sted paa Kysten, hvor Skibene ere sikkrede imod Stormen, *Od.* 5, 404.

ἐπλάγχθην, *aor.* 1 af πλάζομαι. — ἔπλασα, *poët.* ἔπλασσα, *aor.* 1 af πλάσσω. — ἔπλε, f. ἔπελε, ἔπλεο, o. ἔπλευ, f. ἔπελον, o. ἔπλετο, f. ἐπέλετο, af πέλω, πέλομαι, *Hom.* — ἔπληντο, f. ἐπέπληντο, 3*pl. plqupf. pass.*, af πελάω, πελάζω. — ἐπόγδοος, 2, (ὄγδοος), som indeholder $\frac{9}{8}$, jf. ἐπίτριτος; ogs. som udgior $\frac{1}{8}$ Deel, *ex.* (δανείσθαι) ἐπὶ τόκον ἐπογδόον, at laane til en Rente af 12½ procent, *Dem. p.* 1212. — ἔπογκος, 2, (ὄγκος), stor af Omfang; bes. frugtsommelig. — ἐπ-ογμεύω, κύκλον, drager en Kreds derom. — ἐπόγμιος, 2, (ὄγμος), som forestaaer Ploiningen el. Meiningen, *epith.* til Demeter. — ἐπόδια, τά, o. ἐποδιάζω, *jon.* f. ἐφόδια, ἐφοδιάζω, *Herod.* — ἐπόδυνος, 2, = ἐπώδυνος. — ἐπ-οδύρομαι [ῡ], græder, klager, klynker derved, derover. — ἐποδώκει, *Æsch. Pers.* 655, skal være *jon.* f. ἐφωδώκει, 3 *sing. plqupf.* af ἐφοδόω, *inc.* — ἐπ-όζω, bliver stinkende, LXX.

ἐποίγω, -οίγνυμι, see u. ἐπώχατο. — ἐπ-οιδαίνω, o. -οιδέω, er - ἐποιδαλέος, 3, som hovner el. svulmer op. — ἐπ-οιδίσκω, lader hovne el. svulme op; *in med.*, = ἐποιδαίνω. — ἐπ-οικέω, drager derhen, dertil, bes. som Nybygger; ogs. alm. boer paa et Sted, ἐν τῇ Ἀσίᾳ, *Xen. Cyr.* 6, 2, 10; df. — ἐποικία, Bosættelse paa et Sted, Plantestad, Kolonie. — ἐποικίδιος, 2, (οἶκος), paa, ved, over Huset; horende til Huset, huuslig. — ἐπ-οικίζω, bygger dertil, derved, derpaa; ogs. = ἐπιτειχίζω; 2) befolker med Nybyggere. — ἐποίκιον, τό, (οἶκος), lidet Sted el. Huus, Hytte, Landsted, Bolig; 2) Huusgeraad, *inc.* — ἐποίκισις, ἡ, (ἐποικίζω), Bebyggen el. Besætten med Kolonister.

ἐπ-οικοδομέω, bygger derpaa, derover, derimod; 2) opbygger igien, istandsætter, udbedrer, τὸ τεῖχος, *Xen.*; - denne Handling, ἐποικοδομή, o. ἐποικοδόμησις, ἡ; ogs. om Talens Bygning, *Long.* — ἐπ-οικονομία, ἡ, vidtløftig Udførelse og Behandling, *Long.* — ἔποικος, ὁ, (οἶκος), Nybygger, Colonist; alm. som boer el. er til Huse paa et Sted, ogs. med Foragt, *ex. Soph. El.* 188. — ἐπ-οικτείρω, o. ἐπ-οικτίζω, beklager, bejamrer; 2) ἐποικτίζω, bevæger til Medlidenhed; θέαμα —, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι, *Soph. Oed. Tyr.* 1296; df. — ἐποίκτιστος, beklaget; til at beklage, værd at beklage, *Æsch. Ag.* 1220. — ἐπ-οιμώζω, *f.* ώξω, sukker el. jamrer mig derved, derover. — ἐποίνιος, 2, o. ἔποινος, 2, (οἶνος), ved el. under Vinen; horende til Vinen.

ἐποίσω, *fut.* til ἐπιφέρω, *Hom.* — ἐποιχνέω, sædv. ἐπ-οίχομαι, *irr.*, gaaer el. kommer derhen, dertil, μνηστῆρας, til Beilerne, *Od.*; bes. gaaer omkring, giennemvandrer for at efterse el. monstre; παντόσε *s.* πάντη ἀνὰ στρατόν, *Il.*, ogs. στίχας ἀνδρῶν, *ex. ib.* 15, 279; — *b)* gaaer dertil, tager fat el. begynder derpaa, ἔργον, paa Arbeidet, *Hom.*, ogs. δόρπον, *Od.*; ἱστὸν ἐποιχομένη, som gaaer til Væven, som begynder at væve, *Hom.*; — *c)* gaaer derimod, anfalder, angriber, Κύπριν — χαλκῷ, *Il.* 5, 330. — ἐπ-οιωνίζομαι, giver et lykkeligt Varsel ved et Tilraab, o. dl.

ἐπ-οκέλλω, som ἐπικέλλω, τὴν ναῦν γῇ, σκοπέλῳ, o. dl., driver Skibet paa Land, imod en Klippe; 2) *intr.*, sætter til, strander. — ἐπ-οκλάζω, dukker ned, sidder paa Hug. — ἐπ-οκριάω, er ru, hvas, ujevn ovenpaa. — ἐπόλιος, ὁ, Navnet paa en Natfugl. — ἐπ-ολισθαίνω, *irr.*, *f.* -οθήσω, *irr.*, glider ud el. falder derhos, derved; ofte ogs. *transl.* — ἐπ-ολολύζω, *f.* ξω, opløfter et Jubelskrig derved, dertil; jf. *Herod.* 4, 189; sild. ogs. opløfter et Klageskrig. — ἐπ-ολοφύρομαι [ῡ], klager el. jamrer mig derved. — ἕπομαι, følger, see u. ἕπω.

ἐπ-ομβρέω, beregner, lader regne; Ζεὺς ἐπομβρήσας, som lader det regne for meget, *oppon.* ἐπαυχμήσας, *Eur.*; df. — ἐπόμβρησις, ἡ, at regne derpaa. — ἐπομβρία, ἡ, stærk el. megen Regn, Oversvømmelse; — ἐπομβρίζω, lader regne derpaa; o. — ἐπόμβριος, 2, sædv. ἔπομβρος, 2, fuld af Regn, udsat for Regn; (af ὄμβρος). — ἑπομένως, *adv. part.* af ἕπομαι, i Følgen, derpaa; *b) c. dat.*, som en Følge deraf, overeensstemmende dermed.

ἐπ-όμνυμι, o. -ομνύω, *irr.*, o. *in med.*, *fut.* ἐπομόσω, o. ἐπομοῦμαι, *aor.* ἐπώμοσα, sværger derpaa, *Δία*, ved Zeus; ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ τὴν σὴν φιλίαν, tilsværger dig ved vort Venskab, *Xen. Cyr.* 6, 4, 6; men θεοὺς ἐπίορκον ἐπομνύναι, at krænke Guderne ved Meeneed, *Theogn.*; jf. ogs. ἐπίορκος; ἐπομόσας εἶπεν, sagde med Eed, sagde og svor derpaa. — ἐπ-ομόργνυμι, trykker, tørrer, gnider derpaa; *in med.*, at tørre el. gnide sig af derpaa. — ἐπομφάλιος, 3; ogs. 2, (ὀμφαλός), paa, ved, over Navlen; βάλε σάκος μέσσον ἐπομφάλιον, paa Skioldets Bule, ὀμφαλός, *umbo*, *Il.* 7, 267; σῦκον ἐπομφάλιον, med Stilken, *poët.*; 2) τὸ ἐπομφάλιον, Underlivet.

ἐπ-ὀνειδίζω, udskielder, beskæmmer; df. — ἐπονείδιστος, 2, adv. -δίστως, beskæmmet; til at beskæmme el. dadle; 2) act., beskæmmende, skammelig. — ἐπ-ὀνομάζω, benævner deraf el. derefter; giver et Tilnavn; pass., τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπονομάζεται, Herredømmet tillægger man Navnet ὕβρις, Plat.; df. — ἐπονομασία, ἡ, Benævnelse af el. efter noget; Tilnavn; o. — ἐπονόμαστος, 2, benævnt deraf; med et Tilnavn. — ἐπ-ὀξίζω, bliver syrlig. — ἔποξυς, υ, (ὀξύς), tilspidset; transl., noget skarp, syrlig.

ἐπ-ὀπίζομαι, tager Hensyn dertil; df. sædv. ærer, frygter, bes. Guderne, ex. Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν, Od. 5, 146. — ἐπ-όπισθεν, adv., bagfra; bagefter. — ἐποποιΐα, ἡ, Forfærdigelsen af et episk Digt; - horende dertil, ἐποποιϊκός, 3; af — ἐποποιός, 2, (ἔπος, ποιέω), som forfærdiger et episk Digt. — ἐπ-ὀπτάω, steger el. rister derpaa; steger udenpaa. — ἐποπτεία, ἡ, Opsyn, Tilsyn; 2) den tredie og hoieste Indvielsesgrad i de eleusinske Mysterier; af — ἐπ-ὀπτεύω, seer derpaa, beskuer; har Tilsyn el. Opsyn dermed, efterseer, ἔργα, Arbeidet, Od.; τὴν δὲ ταῦτα ἐποπτεύουσαν καὶ φυλάξουσαν δύναμιν, Dem. p. 108; b) anseer med en Straf, straffer, τινά; ogs. δίκας τινὸς ἐποπτεύειν, Æsch. Eum. 224; - 2) opnaaer den tredie og sidste Grad af Indvielsen i de eleusinske Mysterier; transl., opnaaer den hoieste Lykke, Ar. Ran. 757.

ἐποπτήρ, ῆρος, ὁ, som seer derpaa; alm. = flgd.; — ἐπόπτης, ου, ὁ, egentl. den Skuende; df. a) som seer derpaa, Tilskuer, Dienvidne; ogs. Opsynsmand, ex. Dem. p. 47; b) som er indviet i den hoieste Grad af de eleusinske Mysterier; — ἐποπτικός, 3, horende til en ἐπόπτης el. til en ἔποψις; o. — ἔποπτος, 2, synlig; til at oversee, som ligger for Dinene; af — ἐπόπτω, inus.; df. fut. ἐπόψομαι, ep. ogs. ἐπιόψομαι, vil overskue, besee, betragte, Hom.; b) vil udsee, udvælge, udkaare, id.; jf. Pind. Ol. 8, 68; c) vil besoge; - (de manglende Tempora erstattes ved ἐφορᾶν o: ἐπιδεῖν).

ἐπ-ὀργιάζω, hoitideligholder Orgierne derhos el. deri, c. dat., poët. — ἐπ-ὀρέγομαι, f. ξομαι, rækker mig el. rækker derefter, c. gen., soger at naae, ἔγχει, med Spydet, Hom.; ogs. absol. ἐπορεξάμενος, strækkende sig (ud efter hende), Il. 5, 335; b) rækker hen, yder dertil, Solon; c) transl., attraaer el. begierer endnu mere, Herod. 9, 34. — ἐπ-ὀρθιάζω, reiser i Veiret, τὰ ὦτα, spidser Drene; 2) ἐπορθιάζω, sc. φωνήν, hæver Stemmen, γόοις, i lydelige Klager, Æsch., men τῇδε λαμπάδι, til el. ved dette Fakkelskin, id. Ag. 29. — ἐπορθοβοάω, (ὀρθός), tilskriger hoit, γόους πατρί, Eur. — ἐπ-ὀρθρεύω, o. ἐπορθρίζω, ogs. in med., staaer tidlig op, gior noget, kommer, gaaer, synger o. dl. i den tidlige Morgen; - denne Handling, ἐπορθρισμός, ὁ. — ἐπορθροβόας, ου, ὁ, som ὀρθροβόας, der skriger i den tidlige Morgen, epith. til Hanen.

ἐπ-ὀριγάνομαι, = ἐπορέγομαι. — ἐπ-ὀρίνω [ῑ], ophidser el. tilskynder dertil, Nic. — ἐπορκίζω, er - ἐπορκιστής, οῦ, ὁ, som besværger; - denne Handling, ἐπορκισμός, ὁ; jon. o. sild. f. ἐφορκίζω, etc. — ἐπορμέω, jon. f. ἐφορμέω. — ἐπ-όρνυμι, irr., o. -ορνύω, f. -όρσω, aor. 1 ἐπῶρσα, opvækker, ophidser, μένος τινί, Mod hos nogen, Il., men τινά τινι, den ene imod den anden, ex. ib. 5, 765, o. τινὰ πολεμίζειν, nogen til Kamp, ib. 7, 42, ogs. ὕπνον τινί, at tilsende, paafore, om Guderne, Od. 22, 429; - 2) in med., hæver mig, farer, iler imod nogen, τινί, ex. ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ, 3 sing. aor. syncop. f. ἐπώρετο, Il. 21, 324.

ἐπ-ὀρούω, springer, stormer, trænger los derpaa, c. dat., Hom.; transl. om Sovnen, at paakomme pludseligen, Od. 23, 343; men c. acc., ἅρμ' ἐπόρουσεν, sprang paa Vognen, alene Il. 17, 481. — ἐπ-ὀροφόω, sætter et Tag el. ligesom et Tag derpaa, τὸν οὐρανόν; sild. — ἔπορσον, imperat. aor. 1 til ἐπόρνυμι. — ἐπ-ὀρχέομαι, dandser dertil, derved; dandser derpaa; springer derop; træder derpaa, forhaaner, τινί, insulto.

ἔπος, εος, τό, et Ord; κατ' ἔπος, Ord for Ord, ordret; ὡς ἔπος εἰπεῖν, med eet Ord, kort og godt, jf. nedenf. Bem. c, δ; - b) Tale; alm. hvad der fremstilles igiennem Talen; df. Fortælling, ogs. det Fortalte; ἔπος καὶ μῦθον (ἀκοῦσαι), Od. 11, 561; jf. Xen. M. S. 1, 2, 21; bes. in pl., digtet Fortælling, som affynges, ex. ved et Giestebud; jf. Od. 17, 519; ogs. alm. Digt, Digtning, Sang, ex. ἔγειρ' ἐπέων σφὶν οἶμον λιγύν, Pind. Ol. 9, 72; - c) det Sagte, Udsagn; df. bes. α) prophetisk Udsagn, Orakelsvar; jf. Od. 12, 266, o. Pind. Pyth. 4, 15; sild. ogs. som ἀπόφθεγμα, Sentents, Tankesprog; β) det givne Ord, Tilsagn; ἔπος τελεῖν, at holde Ord, at opfylde sit Løfte, Il.; γ) alm. Udsagn, Raad, Befaling, o. dl.; ofte ogs. næsten som πρᾶγμα, den Sag el. Ting, man foredrager, ex. Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν, Il. 3, 83; jf. ib. 11, 651, o. fl.; πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς; hvi sporger du om denne Sag? Soph. Oed. Tyr. 1144; οὐδὲν πρὸς ἔπος, det er Sagen uvedkommende; δ) omvendt heder

ἔπος, hvad der (alene) siges, modsat en Handling, ἔργον, ex. *Il.* 15, 234; ὡς ἔπος εἰπεῖν; saa at sige, saa omtrent, *oppon.* ἀκριβεῖ λόγῳ, nøiagtigen; — 2) τὰ ἔπη; et i Hexametrer affattet episk Digt el. Heltedigt; sild. ogs. om Digte i andre, bes. elegiske Versemaal; sild. bruges ogsaa ἔπος alm. som στίχος, Vers, Linie; men οὐδ' ἐν ἑπτὰ ἔπεσι γράφει, end ikke med 7 Træk el. Penselstrøg, *Luc.*; – (af *inus.* ἔπω, *aor.* εἰπεῖν).

ἐπ-οστρακίζω, lader et Potteskaar spille hen over Vandfladen; – denne Drengeleg, ἐποστρακισμός, ὁ. — ἐπ-οτοτύζω, raaber ὀτοτοῖ el. ach og vee derover, derved. — ἐπ-οτρύνω [ῡ], opvækker, opmuntrer, tilskynder, τινά, nogen, μάχεσθαι, πολεμίζειν, til Kamp, *Hom.*; dog ogs. *c. dat.* m. flgd. *inf.*, ex. ἱππεῦσι ἐπότρυνον – ἐλαυνέμεν, *Il.* 15, 258; *b)* opvækker, adstedkommer, πόλεμόν τινι, *Od.*; fremskynder, driver paa, befordrer, πομπήν, ἀγγελίας, *ib.* — ἐπουδαῖος, o. ἐπουδεῖος, 2, (οὖδας), paa Jorden el. Jordbunden. — ἐπουλίς, ίδος, ἡ, (οὖλον), Byld paa Tandkiødet. — ἔπουλος, 2, (οὖλος), noget krøllet. — ἐπ-ουλόω, tillæger et Saar; – denne Handling, ἐπούλωσις, ἡ; – hørende el. skikket dertil, ἐπουλωτικός, 3.

ἐπουραῖος, 3, (οὐρά), paa el. over Halen. — ἐπουρανιός, 2, (οὐρανός), paa el. i Himmelen; ἐπουράνιοι θεοί, de himmelske Guder, *Od.*; sild. ogs. *absol.*, ἐπουράνιοι, Guderne. — ἐπ-ουρέω, lader Vandet derpaa. — ἐπ-ουριάζειν, o. ἐπ-ουρίζειν, om en gunstig Vind el. Medbør, οὖρος, at blæse med el. gunstigt, τὴν ὀθόνην, i Seilet, *Luc.*, at drive Skibet frem; men om Eumeniderne, αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσαι τινί, at forfølge nogen med blodigt Aandepust, *Æsch. Eum.* 137; – 2) *transl.* om Tilbøieligheder, Anlæg, o. dl., at befordre, fremme, fremskynde, o. dl.; – 3) *intr.*, at seile med god Vind el. som snarest; df. komisk *Ar. Thesm.* 1241, τρέχε νῦν κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας, gaa du som snarest til –! πέλαγος ἐπουρίζον, *Strab.*

ἔπουρος, 2, (οὖρος), som blæser gunstigt, αὖρα, *Soph.*; *transl.*, som bringer fremad, befordrer, begunstiger; df. — ἐπ-ουρόω, seiler med gunstig Vind; *transl.*, er heldig el. lykkelig, har god Fremgang. — ἐπουσιώδης, 2, (οὐσία, εἶδος), hørende til en Tings Væsen, blandet dermed. — ἐπ-οφείλω, *irr.*, *f.* -οφειλήσω, bliver endnu dertil skyldig, φόρους, Skatterne, *Thuc.* 8, 5. — ἐπ-οφέλλω, formerer, forstørrer. — ἐποφθαλμέω, -μιάζω, -μίζω, μιάω, beseer el. begloer begierligen el. misundeligen, *c. dat.*, *Æl.*; o. — ἐποφθάλμιος, 2, paa el. over Øiet; (af ὀφθαλμός). — ἐπ-οφλισκάνω, er endnu dertil skyldig, forpligtet, beskyldt, domfældet.

ἐποχετεία, ἡ, Handlingen – ἐποχετεύω, ogs. *in med.*, leder dertil el. derhen igiennem en Canal. — ἐποχεύς, έως, ὁ, (ἐπέχω), Sko, hvormed Hiulet standses. — ἐπ-οχεύειν, om Hannen, at bespringe igien. — ἐπ-οχέω, fører, bringer, skaffer derhen, dertil; *in pass.*, drager hen, rykker frem derpaa, ἵπποις καὶ ἅρμασι, med Heste og Vogne, *Il.*, ὕδατι, føres af el. svømmer paa Vandet. — ἐποχή, ἡ, Anholden, Tilbageholden; Hindring, Standsning; – 2) Tvivl, Ubestemthed; bes. h. Philosopherne, at tilbageholde sin endelige Dom, (for ikke at tage feil); – 3) i Astrologien, ἀστέρων ἐποχαί, Stiernernes Sammentræffen, Constellation; – 4) i Chronologien, Hvilepunkt el. Indsnit, hvormed en ny Tidsregning el. et nyt Tidsrum af Historien begynder, ogs. alm. et Tidsrum; *epocha, æra*.

ἐποχθίδιος, 2, (ὄχθη), ved el. paa en Høi. — ἐπ-οχθίζω, sukker derved. — ἐπ-οχλεύς, ὁ, = ἐποχεύς. — ἐπ-οχμάζω, = ἐποχεύω. — ἔποχον, τό, Sadelgiord, *Xen.*; af — ἔποχος, 2, (ἐπέχω), som sidder derpaa, bes. til Hest, som rider; ogs. som sidder paa en Vogn, ἅρμασιν, *Æsch.*; ναῶν ἔποχοι, som drage med el. paa Skibe, *id.*; – 2) som sidder fast, bes. i Sadelen; ogs. alm. ἔποχον εἶναι, at sidde fast, at slutte godt; *transl.*, ubevægelig, standhaftig, bes. ogs. *in compar.* ἐποχώτερος; – 3) besat, indtagen, fuld af noget, τινός; men *c. dat.*, ποταμὸς – ναυσὶν ἔποχος, som kan befares af Skibe, *Plut.* — ἐπ-οχυρόω, giør endnu fastere.

ἔποψ, οπος, ὁ, Herfuglen, *upupa*, (af dens Skrig). — ἐπ-οψάομαι, spiser dertil el. til Brødet. — ἐποψέ, *adv.*, f. ἐπ' ὀψέ, til sildigen, lige til Aften. — ἐπόψημα, τό, o. ἐπόψησις, ἡ, (-οψάομαι), hvad der spises dertil el. til Brødet, Kiød, Suul, Tilmad; – hørende el. skikket dertil, ἐποψίδιος, 2; (af ὄψον). — ἐποψία, ἡ, = ἔποψις. — ἐπόψιμος, 2, synlig, til at see paa; οὐκ ἐπόψιμος, utaalelig at see paa, *Soph.*; o. – ἐπόψιος, 2, ogs. 3, synlig; værd at see, *conspicuus*, berømt, herlig, men *Il.* 3, 42, ironisk el. spottende, hvor man dog nu læser ὑπόψιος; – 2) overskuende, beskuende, ogs. om Guderne, *ex. Soph. Phil.* 1040; af — ἔποψις, ἡ, Overblik, Skue, saa langt man kan see, πόλεις ἐν ἐπόψει ἀλλήλων, *Strab.*; af — ἐπόψομαι, *fut.* af *inus.* ἐπόπτω, s. m. s. — ἔπραθον, *aor.* 2 til πέρθω. —

ἔπρεσε, 3 sing. aor. 1, f. ἔπρησε, af πρήθω, Hes. — ἔπρηξα, jon. f. ἔπραξα, aor. 1 af πράσσω.

†ἑπτά, οἱ, αἱ, τά, septem, syv; ὁ ἑπτὰ ἀριθμός, Tallet syv; df. — ἑπταβασίλειον, τό, (βασιλεύς), sc. μύρον, etslags Salve, (egentl. de syv Kongers Salve); — ἑπταβόειος, 2, (βόειος), med syvfold Oxehud, σάκος, Il.; alm. stærk, fast; — ἑπτάβοιος, 2, (βοῦς), syv Oxen værd; 2) = frgd., Soph. Aj. 576; — ἑπτάγλωσσος, -ττος, ὁ, (γλῶσσα), med syv Tunger, Stemmer, Strænge; — ἑπταγράμματος, 2, (γράμμα), med syv Bogstaver; — ἑπτάγωνος, 2, (γωνος), med syv. Vinkler el. Hiorner; τὰ ἑπτάγωνα, etslags musicalsk Instrument; — ἑπτάδουλος, 2, (δοῦλος), syvfold Slave; — ἑπτάδυμος, 2, f. ἑπταδίδυμος, syvfold; — ἑπταετής, 2, o. ἑπταέτης, ου, ὁ, (ἔτος), syvaarig, Plat.; neutr. ἑπτάετες som adv., i syv Aar, Od.; df. - ἑπταετία, ἡ, Tidsrum el. Alder af syv Aar; — ἑπτάζωνος, (ζώνη), med syv Bælter el. Kredse; — ἑπταήμερος, 2, (ἡμέρα), af el. i syv Dage; o. — ἑπταῖος, 3, paa syvende Dag.

†ἑπτακαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, indecl., f. ἑπτὰ καὶ δέκα, 17; df. — ἑπτακαιδεκάκις, adv., 17gange; — ἑπτακαιδεκάπους, -πουν, gen. -ποδος, (πούς), med 17 Fodder; 17 Fod lang; — ἑπτακαιδεκαταῖος, 3, paa 17de Dag; af - ἑπτακαιδέκατος, 3, den 17de; o. — ἑπτακαιδεκετής, 2, (ἔτος), 17aarig. — *ἑπτακαιεικοσαέτης, 2, (ἔτος), 27aarig; o. - ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, 2, 27fold; (af εἴκοσι); — ἑπτάκαυλος, 2, (καυλός), med 7 Stilke el. Skafter; — ἑπτάκι(ς), 7gange; df. - ἑπτακις-μύριοι, 3, 70000; o. - ἑπτακις-χίλιοι, 3, 7000; — ἑπτάκλινος, 2, (κλίνη), med 7 Bordbænke; — ἑπτακόσιοι, 3, 700; df. - ἑπτακοσιοπλασιάκις, adv., 700fold; o. - ἑπτακοσιοστός, 3, d. 700ste; — ἑπτάκτις, ῖνος, ὁ, ἡ, (ἀκτίς), med 7 Straaler; — ἑπτάκτυπος, 2, (κτύπος), med 7 Toner el. Strænge; o. — ἑπτάκωλος, 2, (κῶλον), bestaaende af 7 Led, Afdelinger el. Vers; - (af ἑπτά).

*ἑπτάλογχος, 2, (λόγχη), med 7 Landser el. Troppeafdelinger, Soph.; — ἑπτάλοφος, 2, (λόφος), med 7 Hoie; — ἑπτάλυχνος, 2, (λύχνος), med 7 Løgter el. Lysearme; — ἑπταμηνιαῖος, 3, 7 Maaneder gammel; født i den 7de Maaned; af - ἑπτάμηνος, 2, (μήν), 7 Maaneder gammel; som varer i 7 Maaneder, Herod.; — ἑπταμήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ), Moder til 7 Børn; — ἑπτάμιτος, 2, (μίτος), med 7 Traade el. Strænge, κιθάρα, poët.; — ἑπτα-μόριον, τό, en Syvendedeel; o. — ἑπτάμυχος, 2, (μυχός), med 7 Huler el. Smuthuller; - (af ἑπτά). — ἔπτηξαν, dor. f. ἔπτηξαν, aor. 1 til πτήσσω.

*ἑπταπάλαιστος, 2, (παλαιστή), 7 Haandbreder i Udstrækning; — ἑπτάπεκτος, 2, (πέκω), 7gange klippet, αἴξ, — ἑπτάπηχυς, υ, (πῆχυς), 7 Alen lang; — ἑπταπλασιάζω, gior til - ἑπταπλάσιος, 2, adv. -σίως; o. -πλασίων, ονος, 2, 7fold; — ἑπτάπλευρος, 2, (πλευρά), med 7 Sider el. Ribbeen; — ἑπτάπλοος, 2, ctr. -πλους, 7fold; — ἑπταπόδης, ου, ὁ, (πούς), 7 Fod lang, θρῆνυς, Il.; — ἑπτάπολις, ι, gen. -ιδος, (πόλις), med 7 Byer; — ἑπτάπορος, 2, (πόρος), med 7 Gange el. Udløb; som tilbagelægger en 7fold Bane, epith. til Pleiaderne, poët.; — ἑπτάπους, -πουν, gen. -ποδος, (πούς); 1) = ἑπταπόδης; 2) med 7 Fodder; — ἑπτάπυλος, 2, (πύλη), med 7 Porte, bes. som epith. til d. boeotiske Theben; o. — ἑπτάπυργος, 2, (πύργος), med 7 Taarne; - (af ἑπτά).

ἔπτἄρον, aor. 2 af πταίρω. — *ἑπτάῤῥοος, 2, ctr. -ῥους, (ῥόος), med 7 Udløb; — ἑπτάς, άδος, ἡ, Tallet 7; — ἑπταστάδιος, 2, (στάδιον), af 7 Stadier; — ἑπτάστερος, 2, (ἀστήρ), af el. med 7 Stierner; — ἑπταστοιχής, 2, (στοῖχος), med 7 Rader el. Rækker; — ἑπτάστολος, 2, (στόλος), med 7 Hære el. Krigstog; — ἑπτάστομος, 2, (στόμα), med 7 Mundinger, Aabninger, Porte; o. — ἑπτατειχής, 2, (τεῖχος), med 7 Mure el. Taarne; - (af ἑπτά). — ἔπτατο, 3 sing. aor. 2 til πέταμαι. — *ἑπτάτονος, 2, (τόνος), med 7 Toner; — ἑπταφαής, 2, (φάος), med 7fold Lys; — ἑπτάφθογγος, 2, (φθόγγος), med 7 Toner; — ἑπτάφυλλος, 2, (φύλλον), med 7 Blade; — ἑπτάφωνος, 2, (φωνή), med 7 Stemmer el. Toner; — ἕπταχἄ, Od., o. ἑπταχῆ, s. -χῇ, 7fold; i 7 Dele; o. — ἑπτάχορδος, 2, (χορδή), med 7 Strænge; - (af ἑπτά).

ἑπτέτης, ου, ὁ, fem. ἑπτέτις, o. ἑπτετής, 2, = ἑπταετής. — ἑπτήμερος, 2, = ἑπταήμερος. — ἑπτήρης, 2, (ἄρω), 7fold sammenføiet; bes. med 7 Rader Rorbænke; — ἑπτορόγυιος, 2, (ὀργυια), 7 Favn lang, poët.; — ἑπτύσκλος, 2, (ὕσκλος), med 7 Hanker el. Stropper; o. — ἑπτώροφος, 2, (ὄροφος), med 7 Stokværk; (af ἑπτά). — ἔπυδρος, 2, jon. f. ἔφυδρος, Herod. — ἐπύθοντο, 3 pl. aor. 2 til πυνθάνομαι. — ἐπύλλιον, τό, dim. af ἔπος, bes. liden Sang, lidet Vers.

ἔπω, *inus.*, anføres som Grundform til ἔπος, εἶπον, *etc.* — ἕπω, *impf.* εἶπον, *ep.* ogs. ἕπον, *f.* ἕψω, *aor.* ἔσπον, *inf.* σπεῖν, *part.* σπών, *med.* ἕπομαι, *etc.* *f.* ἕψομαι, *aor.* ἑσπόμην (m. *spir. asp.*), *inf.* σπέσθαι, *imperat.* σποῦ, σπέο, σπεῖο, *part.* σπόμενος; h. *Hom.* bruges Augmentet ἐ- ogs. i de øvrige *modi* af *simplex*, *ex. conj.* ἑσπωνται, *Od.* 12, 349, *inf.* ἑσπέσθαι, *Il.* 5, 423, *etc.*, (hvilke Former dog ere noget uvisse, *vid. Buttm. p.* 129, Anm.); — 1) *act.*, er ved noget, er beskæftiget med noget, τὶ, men forekommer saaledes alene *Il.* 6, 321, τεύχε' ἕποντα, sysselsat dermed; ellers altid med en Præposition, der da kan henføres til Verbet, *ex.* περὶ τεύχε' ἕπουσιν, de kæmpe, *ib.* 15, 555; ligel. ἀμφ' Ὀδυσῆα - ἕπον, angrebe ham fra alle Sider, *ib.* 11, 483; μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν, som stod ham bi, *ib.* 10, 516; — 2) *in med.*, følger, *c. dat.*; ds. - *a)* gaaer med el. efter nogen, τοῦ ἡγεμόνι, med Veiviseren, *Xen.*; ogs. ledsager, giver Følge, bes. for at beskytte, *ex. Od.* 3, 376; ogs. om den Underordnede, *ex. Xen. Hell.* 2, 2, 20; *oppon.* ἡγέομαι, anfører; ofte ogs. m. en Præposition, *ex.* μετά τινος, ogs. μετά τινα ἕπεσθαι, med el. efter nogen; ogs. som Udraab, ἕπεο, ἕπευ, følg med! kom med! *Hom.*; men ἕπεο προτέρω, kom nærmere! *ex. Od.* 5, 91; ogs. om de enkelte Dele el. Lemmer, som følge el. komme med og understøtte det Hele, *ex.* γούνατα, χεῖρες ἕπονται, *Hom.*; ogs. forfølger, eftersætter, *ex. Il.* 11, 753; ligel. ἐν τάξει ἕπεσθαι, *Xen. Anab.* 1, 8, 19; ogs. at følge med, at hænge ved el. sidde fast paa noget, δουρί, paa Spydet, *Il.* 12, 395, jf. *ib.* 398; - *b) transl.*, *a)* at følge af el. med noget, τινί, at staae i Forbindelse dermed, at være uadskillelig derfra, *ex. Il.* 4, 415; ogs. ἕπεται - γένος - τιμή, følger Slægten, *Pind. Nem.* 10, 69; ἕπεσθαι δὲ δοκεῖ τῇ ἀχαριστίᾳ ἡ ἀναισχυντία, synes uadskillelig derfra, *Xen. Cyr.* 1, 2, 7; alm. at svare til, at stemme overeens med noget, τινί; *β)* følger med, forstaaer, *assequor*, *ex. Xen. Oec.* 11, 13; *γ)* følger, adlyder, *ex. id. M. S.* 2, 2, 11; - (af ἕπομαι er d. lat. *sequor*; om Formationen af *aor.* ἔσπον, som ἔσχον, jf. *Buttm. l. c.*).

ἐπωάδιος, 2, paa Ægget, udkroben deraf; o. — ἐπωάζω, udruger; 2) *transit.*, lader udruge; - denne Handling, ἐπώασις; ἡ, o. ἐπωασμός, ὁ; (af ᾠόν). — ἐπωβελία, ἡ, (ὀβελός), Mulkt af 1 Obol af hver Drachme, el. af $\frac{1}{6}$ af den hele Sum, hvilken Mulkt Klageren i Gieldssager maatte betale til den Anklagede, hvis denne frikiendtes; τὴν ἐπωβελίαν ὀφλήσω, μνᾶς ἑκατόν, (neml. $\frac{1}{6}$ af de paastævnte 600 Miner el. 10 Talenter), *Dem. p.* 835; h. *Plat.* ogs. en Mulkt af 1 Obol om Maaneden for hver Drachme.

ἐπῳδή, ἡ, (ἐπᾴδω), *incantatio*, Tryllesang, jf. *Xen. M. S.* 2, 6, §§. 10, 11, 13, o. *ib.* 3, 11, 16; bes. saadan Trylleformular el. Besværgelse, hvorved man troede at fordrive Sygdomme og andre Onder; jf. *Dem. p.* 793. — ἐπωδής, 2, (ἐπώζω), som δυσώδης, ildelugtende, stinkende. — ἐπῳδικός, 3, 1) hørende til en ἐπῳδή el. Tryllesang; 2) hørende til en ἐπῳδός, Bem. 2. — ἐπῴδιον, τό, *dim.* af ἐπῳδή, o. af ἐπῳδός, Bem. 2.

ἐπῳδός, 2, (ἐπᾴδω), som ved Tryllesange el. andre overnaturlige Midler troes at raade Bod paa et Onde; — 2) ἡ ἐπῳδός, ogs. ὁ ἐπ., - *a)* den i et lyrisk Digt paa en Strophe og Antistrophe følgende Eftersang el. Slutningssang; saadanne Digte kaldtes ἐπῳδικά, til hvilket Slags man henfører de fleste pindariske Hymner og dramatiske Chorsange; - *b)* det efter visse Mellemrum tilbagevendende Omqvæde, *refrain*; jf. *Theocr.* 10. 2; - *c)* en lyrisk Digtningsart, hvori et Trimeter følges af et Dimeter, el. alm. et længere jambisk Vers af et kortere; (opfunden af Archiloch, efterlignet af Horats i Epoderne). — ἐπωδυνία, ἡ; smertelig Følelse, Smerte; af — ἐπώδυνος, 2, (ὀδύνη), som vækker Smerte; som føler Smerte.

ἐπ-ώζω, raaber ach og vee derover, *Ar.* — ἐπ-ῴζω, *ctr.* f. ἐπωΐζω, = ἐπωάζω. — ἐπ-ωθέω, *f.* -ωθήσω o. -ώσω, o. ἐπωθίζω, støder dertil, derpaa. — ἐπωΐζω, = ἐπωάζω. — ἐπ-ωκύνω, fremskynder, gior hurtigere. — ἐπώλεθρος, 2, (ὄλεθρος), som geraader til Fordærvelse. — ἐπωλένιος, 2, (ὠλένη), paa el. i Armene, *Hom. Merc.* — ἐπωμάδιος, 2, som er paa Skulderen; o. — ἐπωμαδόν, *adv.*, paa Skulderen; (af ὦμος). — ἐπωμίδιον, τό, *dim.* af ἐπωμίς. — ἐπ-ωμίζω, lægger paa Skulderne; *in med.*, tager paa mine Skuldre, *Luc.* — ἐπώμιας, 2, = ἐπωμάδιος, paa Skulderen; o. — ἐπωμίς, ίδος, ἡ, det Øverste af Skulderen, hvor Nøglebenet forbindes med Skulderbladet; *poët.* ogs. Skulderen selv, ogs. Nakken; 2) alm. Overdelen el. det Øverste, bes. af et Skib; 3) etslags Underklædning med Ærmer, *oppon.* ἐξωμίς; (af ὦμος). — ἐπωμοσία, ἡ, Sværgen el. at sværge ved en Guddom; o. — ἐπώμοτος, 2, edelig, under Eeds Bekræftelse; som sværger ved en Guddom, *Soph.*; 2) ved hvem man sværger; Ζεὺς ἐπώμ., som Edens Hævner, som ὅρκιος, *id. Trach.* 1190.

ἐπώνιον, τό, (ὠνή), Afgift af solgte Varer, Accise; 2) Tilgift paa Kiøbet. — ἐπωνυμία, ἡ, Tilnavn el. Benævnelse

efter en Person el. Ting; af — ἐπωνύμιος, 3, poët. f. ἐπώνυμος, 2, adv. -νύμως, (ὄνυμα, ὄνομα), med Tilnavn; med Navn af el. efter noget, ex. Il. 9, 558; ὄνομα ἐπώνυμον, Tilnavn ifølge en besynderlig Anledning, el. et betydningsfuldt Navn, ex. Od. 7, 54; ogs. c. gen., ἐπώνυμον ὄρνιχος — (καλεῖν), at opkalde derefter, Pind. Isthm. 6, 77; ogs. ἐπὶ τούτου τοῦ οὔρεος — ἐπώνυμοι, Herod. 4, 184; sild. ogs. c. dat.; b) τὸ ἐπώνυμον, et Tilnavn; — 2) som giver noget et Navn el. Tilnavn, hvoraf el. hvorefter noget benævnes; bes. hed i Athenen den første Archont, ἄρχων ἐπώνυμος, fordi Aaret benævntes efter ham; ἀρχὴ ἐπών., hans Værdighed; ἥρωες ἐπώνυμοι, hvoraf de attiske φυλαί havde deres Benævnelser.

ἐπωπάω, o. ἐπωπάζω, (ὠπάζομαι), som ἐφοράω, seer derpaa, giver Agt derpaa, c. acc., Æsch. Choëph. 691; — ἐπωπή, ἡ, Sted, hvorudover man kan see; df. Eng, Slette, Æsch. Suppl. 537; ogs. høit Sted, Vagttaarn, o. dl.; o. — ἐπώπτης, ου, ὁ, Opsynsmand; fem. ἐπωπίς, ίδος, ἡ; (af ὤψ). — ἐπωπίς, ίδος, ἡ, (ἕπομαι), Ledsagerinde, poët. — ἐπωριάζω, (ὥρα), er bekymret. — ἐπῶρσε, 3 sing. aor. 1 act., o. ἐπῶρτο, 3 sing. aor. syncop. med., f. ἐπώρετο, Il. 21, 324, af ἐπόρνυμι. — ἐπωρύω, ogs. in med., hyler el. giver dertil, derved. — ἔπωσις, ἡ, Støden el. at støde derpaa el. fremad; o. — ἐπωστρίς, ίδος, ἡ, som støder derpaa, som hielper op el. fremad; (af ὠθέω). — ἐπωτίδες, αἱ, (οὖς), fremstaaende Bielker paa Forstavnen til Angreb og Forsvar, jf. ἔμβολος, Thuc.

ἐπωφέλεια, Hielp, Nytte, Bistand; af — ἐπ-ωφελέω, f. ήσω, hielper el. er behielpelig derved, dertil, c. dat. pers., ogs. c. acc. pers., ex. θεοὺς τιμᾶν καὶ φίλους ἐπωφελεῖν, Xen. Oec. 11, 9; δῶρον, ὃ μήποτ' — ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι, Soph. Oed. Col. 541, forklarer man enten ved, μήπ. ὤφελον, burde ikke, el. ved, μήπ. ἐπωφέλησέ μοι s. με, var mig ikke tienligt, el. ved, som jeg ikke havde forskyldt ved mine Byen ydede Tienester, jf. Passow.; df. — ἐπωφέλημα, τό, Hielp, Bistand, Nytte; o. — ἐπωφελής, 2, hielpsom, nyttig. — ἐπωφέλης, ὁ, = ἐπιάλτης. — ἐπωφελία, ἡ, = ἐπωφέλεια. — ἐπωφέλιμος, 2, = ἐπωφελής. — ἐπώχατο, alene i Forbindelsen, πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο (πύλαι), Il. 12, 340, rimel. 3 pl. plqupf. pass. af ἐπέχω, vare tilluktede el. stængte; dog skreve nogle, ἐπῴχατο, som af ἐποίγω, vare aabnede, el. πάσας γὰρ ἐπῴχατο (Τρῶες), løbe dertil, af ἐποίχομαι. — ἐπωχρος, 2, (ὠχρός), noget bleg.

ἔρα, ἡ, terra, Jord, germ. Erde, men er som subst., inus., o. alene Stamord til flgd.; jf. ogs. ἔρημος, o. ἔνεροι; df. — ἔραζε, adv., paa el. til Jorden, paa, i, til Gulvet, h. Hom. bes. m. πίπτειν o. χέειν. — ἔραμαι, aor. ἠρασάμην, poët. ogs. ἠρασσάμην, ἐρασσάμην, poët. f. ἐράω, elsker inderligen el. heftigen; ogs. attraaer heftigen, πολέμου, μάχης, Hom.; men Il. 16, 208, ἧς τοπρίν γ' ἐράασθε, retter Buttm. til ἐράασσθε; jf. ogs. ἐράω. — *ἐρανάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), som forestaaer en Hielpekasse; — ἐρανέμπολος, 2, (ἐμπολάω), som handler med sammenskudte Penge, (Actier); o. — ἐρανίζω, τινά, indsamler Bidrag el. Penge hos nogen; alm. indsamler, sammentigger; in pass. o. med., indsamler Bidrag for mig selv; modtager Understøttelse, πρὸς τῶν φίλων, af mine Venner; 2) yder Bidrag el. Hielp, understøtter nogen, τινί; Dem. p. 999; (af ἔρανος).

ἐρανικός, 3, hørende til en ἔρανος el. et Sammenskud; ἀκροάσεις ἐρανικαί, for hvilke Tilhørerne betale et Honorar. — ἐράνιον, τό, dim. af ἔρανος, lidet Bidrag. — ἐράνισις, ἡ, o. ἐρανισμός, ὁ, Indsamling af Fleres Bidrag el. Sammenskud; 2) Bidrag; Tilskud; o. — ἐρανιστής, οῦ, ὁ, som giver et Bidrag; som tager Deel i et Betalingsmaaltid; (af ἐρανίζω), — ἐραννός, 3, (ἐράω), yndig, behagelig, h. Hom. bes. om Byer; sild. o. sield. om Personer, elskværdig. — ἔρανος, ὁ, 1) som συμβολή, Sammenskudsmaaltid, coena collatitia, Od., ex. 1, 226; h. Pind. ogs. alm. Giestebud, Festmaaltid; 2) Bidrag, Sammenskud, Pengehielp, bes. til trængende Venner; ogs. alm. Hielp, Understøttelse, Tieneste; ἔρανος πολιτικὸς καὶ κοινός (almindeligt Bidrag til Staten) ἐστι πάνθ', ὅσα, ταξάντων τῶν νόμων, ἕκαστος ποιεῖ, Dem. p. 776; ogs. transl., Andeel i noget, ex. Xen. Cyr. 7, 1, 12, Thuc. 2, 43; — 3) Hielpekasse, hvortil en Borgerforbindelse (omtr. som vore Laug, Gilder, o. dl.) giør Sammenskud, for deraf at bestride visse Bekostninger; ogs. en slig Borgerforbindelse selv; — 4) ἐράνους εἰσενεγκεῖν, at indsætte et Pant, at laane derpaa, oppon. ἐράνους διενεγκεῖν, λύσασθαι, at udløse el. indløse et Pant; (rimel. af ἐρᾶν).

*ἐρασίμολπος, 2, (μολπή), som elsker Sang; — ἐρασιπλόκαμος, 2, (πλόκαμος), med skiønne Lokker; — ἐρασίπτερος, 2, (πτερόν), med skiønne Vinger; — ἔρασις, ἡ, at elske, Elskov; — ἐρασιχρήματος, 2, (χρήματα), som

elsker Penge; — ἐράσμιος, 2, ogs. 3, elskelig, elskværdig, yndig; — ἐραστεύω, v. -στεύω, c. gen., er — ἐραστής, οῦ, ὁ, fem. ἐράστρια, ἡ, som elsker el. er forelsket; alm. som gior af el. attraaer noget, ἐπαίνου, Xen.; — ἐραστός, 3, = ἐρατός; v. — ἐρατεινός, 3, skiøn, yndig, behagelig, bes. om Egne, o. dl., Hom., ogs. m. φιλότης, δαίς, o. dl.; id.; dog ogs. ἑτάροισι ἐρατεινὸς φανείς, kiærkommen, Od. 9, 230, jf. 4, 13; — (af ἐράω).

ἐρατίζω, = ἐράω, c. gen.; h. Hom. altid, κρείων ἐρατίζων, graadig el. slugen efter Kiød. — ἐρατοπλόκαμος, 2, = ἐρασιπλόκαμος; af — ἐρατός, 3, (ἐράω), som ἐραστός, elsket, attraaet, δῶρ' Ἀφροδίτης, Il. 3, 64; 2) elskværdig, yndig, skiøn, som ἐρατεινός; df. — ἐρατόχροος, 2, ctr. -χρους, (χρόα), med skiøn Hud el. Farve; v. — ἐρατύς, ύος, ἡ, Elskværdighed. — ἐρᾱτύω, dor. f. ἐρητύω, holder tilbage; Soph. — Ἐρατώ, οῦς, ἡ, Erato, en af de 9 Muser, Hes. Theog. 78; egentl. den Elskværdige; v. — ἐρατῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ), med elskværdigt Blik, lect. var. f. ἐριῶπις; af — ἐράω, ligesom d. poetiske ἔραμαι, hvoraf det laaner aor. pass. m. act. Bem. ἐράσθην, v. f. ἐρασθήσομαι; pass., ἐρῶμαι, ἐρᾶσθαι, ἐρώμενος; — elsker, bes. heftigen el. med Lidenskab, c. gen., ex. τῶν καλῶν τῶν μὲν ἐρῶσι, τῶν δ' οὔ, Xen.; stærkere end φιλέω, ex. οὐ μόνον φιλοῖο ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐρῷο ὑπ' ἀνθρώπων, id.; alm. attraaer heftigen, τῆς νίκης, Seiren; ἐρασθεὶς τυραννίδος, som eftertragtede Enevældet, Herod. 1, 96; ἐρασθεὶς τοῦ εὐκλεὴς γενέσθαι, af Attraa efter Berømmelse, Xen. Ag. 10, 4; pass., ὁ ἐρώμενος, ἡ ἐρωμένη, den Elskede, Kiæreste. — ἐράω, udgyder, alene i Sammensætninger, ex. ἐξεράω, κατεράω, o. fl.; (rimel. besl. m. ῥέω).

ἐργάδεις, οἱ, f. ἐργάται, Arbeidere, Daglønnere, Solon; af — ἐργάζομαι, f. άσομαι, pf. εἴργασμαι, arbeider; er i Virksomhed; τὸ μὲν ἐργάζεσθαι, ἀγαθόν, τὸ δὲ ἀργεῖν, κακόν, Xen.; — b) ἐργάσεσθαι τὴν γῆν, τὴν χώραν; at bearbeide el. dyrke Jorden, Landet, id.; ogs. χρυσὸν ἐργ., at forarbeide Guld, Od.; ἔργα ἀεικέα (ἐργάζεσθαι), at forrette Trællearbeide, Il. 24, 733; ἐναίσιμα ἐργ., at giore sin Pligt, Od. 17, 321; ἐπιστήμας, τέχνας ἐργάζεσθαι, at drive, at sysselsætte sig dermed, Xen.; absol. ogs., handler, driver Forretninger, ex. ἐργάζεσθαι ξένῳ οὐκ ἔξεστι ἐν τῇ ἀγορᾷ, Dem.; — c) forarbeider, τοὺς ἀνδριάντας, Xen.; tilhugger, ξύλα καὶ λίθους, id.; — d) indarbeider, erhverver, χρήματα μεγάλα, Herod. 1, 24; ogs. ἐργ. τινά τι, forskaffer en noget, πλέω ἀγαθὰ τὴν πατρίδα, id. 8, 79; oftere κακὰ ἐργάζεσθαί τινα, at tilfoie en noget ondt; — e) τὸ χρῆμ' ἐργάζεται, som ἐπείγει, Sagen har Hastværk, Ar. Eccl. 148; — pf. εἴργασμαι bruges att. ogs. m. pass. Bem., ex. ἄξια θανάτου εἴργαστο αὐτῷ εἰς ἐμέ, Dem. p. 1252, bes. in part.; df. εἰργασμένα, afgiorte Sager, res peractæ.

ἐργάθω, ep. ἐεργάθω, (ἔργω, εἴργω), affondrer, adskiller, ὦμον ἀπ' αὐχένος, Skulderen fra Halsen, Il. — ἐργᾰλεῖον, τό, (ἔργον), Værktøi, Redskab. — ἐργάνη, ἡ, = ἐργάτις, bes. som epith. til Athene, der beskytter Arbeidet og de Arbeidende, bes. de qvindelige Haandarbeider. — *ἐργασείω, desid. til ἐργάζομαι, vilde gierne handle, Soph. Trach. 1234. — ἐργασία, ἡ, Arbeide, Virksomhed, oppon. ἀργία, Xen.; ogs. Dagværk; b) Forarbeidelse, Tilberedelse, τῆς ἐσθῆτος ἐκ τῶν ἐρίων, id. Oec. 7, 21; c) Bearbeidelse, Behandling, Dyrkning, τῆς γῆς, Agerdyrkning; d) Arbeide, Kunst, Haandværk; ogs. Haandværkslaug; ogs. de til en Haandtering hørende Redskaber; d) Fortieneste, Vinding, Erhverv, Underholdning; bes. hvad der vindes ved Pengeomsætning, Renter, o. dl.; ex. ἔχων τό τε δάνειον (den optagne Capital) καὶ τὴν ἐργασίαν (det derpaa Vundne), Dem. p. 1283; v. — ἐργάσιμος, 2, til at bearbeide el. dyrke, ex. χώρα, Land el. Jordsmon, som kan opdyrkes; τὰ ἐργάσιμα, sc. χωρία, hvor der kan jages, Xen.; 2) skeet, giort, forrettet; 3) γυναῖκες s. ἑταῖραι ἐργάσιμοι, offentlige Fruentimmere; (af ἐργάζομαι).

ἐργαστήρ, ῆρος, ὁ, (ἐργάζομαι), en Arbeider, bes. som bearbeider Jorden, Xen.; df. — ἐργαστηριακοί, οἱ, Arbeidsfolk, Haandværksfolk, Polyb.; v. — ἐργαστηριάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Forstander for el. Opsynsmand over — ἐργαστήριον, τό, Værksted, Fabrik, Bod; b) Bordel. — *ἐργαστής, οῦ, ὁ, = ἐργαστήρ; 2) som adject., arbeidsom, sparsom; — ἐργαστικός, 3, arbeidsom, transl. anstrængt; 2) hørende el. skikket til at arbeide, udføre, handle; — ἐργαστῖναι, αἱ, i Athenen, de Møer, som vævede Athenes Peplos; v. — ἐργατεύω, v. -τεύομαι, arbeider, virker, handler; af — ἐργάτης, ου, ὁ, en Arbeider; τῶν τεχνῶν (ἐργάτας), οἵους δεῖ, Xen.; bes. Dagløuner, Markarbeider, o. dl.; ἐργάτης θαλάσσης, en Fisker, λίθων, en Steenhugger, men ἐργάτης δίκης, en Dommer, poët.; 2) som adject., arbeidsom, virksom, driftig, τῶν πολεμικῶν, Xen.; jf. ogs. ἐργάτις; 3) etslags Maskine el. Vinde, lat. ergata;

ds. — ἐργατήσιος, 2, = ἐργάσιμος; — (af ἐργάζομαι).

*ἐργατικός, 3, adv. -κῶς, virksom, stærk, mægtig, vældig, ποταμός, Herod. 2, 11, extr.; — ἐργατίνης, ου, ὁ, som ἐργάτης, en Arbeider; ogs. som adject., virksom, dygtig, τινός, til noget, poët. — ἐργάτις, ἡ, fem. af ἐργάτης, Arbeiderske, Daglønnerske; ἁ Μοῖσα – ἐργάτις, som udleier sin Tieneste, Pind. Isthm. 2, 10; 2) som adject., arbeidsom, virksom, erhvervende; 3) som ἐργάνη, epith til Athene; — ἐργατο-κύλινδρος, ὁ, staaende Vinde; o. — ἐργάτωες, att. ἐργάωνες, οἱ, Sted paa Landet, hvor Slaverne sove, Romernes ergastula; — (af ἐργάζομαι). — ἐργάω, o. ἐργάομαι, = ἐργάζομαι; LXX. — ἐργεπείκτης, ου, ὁ, (ἐπείγω), som fremskynder Arbeidet; o. — ἐργεπιστάσία, ἡ, Handlingen — ἐργεπιστάτέω, er — ἐργ-ἐπιστάτης, ου, ὁ, Opsynsmand over de offentlige Arbeider; (af ἔργον).

ἔργμα, dor. ogs. ἕργμα, τό, (ἔργω, inus.), som ἔργον, Værk, Gierning, Handling, Hom. Hymn., ofte ogs. h. Pind., ex. ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει, etc., Nem. 4, 10. — ἕργμα, ogs. ἕργμα, τό, (εἴργω), egentl. Indhegning; ds. Hindring, Standsning. — ἐργνύω, ἔργνυμι, indslutter; Od. 10, 238. — *ἐργοδιωκτέω, er — ἐργοδιώκτης, ου, ὁ, (διώκω), som paaskynder Arbeidet; som har Opsigt derover; — ἐργοδοτέω, er — ἐργοδότης, ου, ὁ, (δίδωμι), som giver Arbeide, som bortinger et Arbeide el. som lader det giøre, oppon. ἐργολήπτης; — ἐργοεπιστάτης, ου, ὁ, = ἐργεπιστάτης; o. — ἐργολάβεια, o. -λαβία, ἡ, Handlingen — ἐργολᾶβέω, ogs. in med., er — ἐργολάβος, 2, ogs. ἐργολήπτης, ου, ὁ, (λαμβάνω), som overtager et for Løn accorderet Arbeide; — εἴ τις ἀνδριάντας ἐργολαβοίη, Xen.; ἐργολαβεῖν τινι, at sælge nogen sin Tieneste, ogs. ἐργολαβεῖν ἑαυτόν, at sælge sig selv, at lade sig bruge, (ofte m. Bibegreb af smudsig Fordeel), Dem.; — (af ἔργο.).

ἔργον, τό, (ἔργω inus., ἔρδω), 1) Værk, Arbeide, Gierning, Forretning, Haandtering, Syssel; τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, pas din egen Dont! skyt dig selv! Hom.; θαλάσσια ἔργα, Fiskeri, Od. 5, 67, sild. ogsaa Skibsfart; — 2) Værk, Gierning, Handling, Bedrift; πολεμήια ἔργα, ogs. ἔργον μάχης, Krigsbedrift, Krigerdaad, Il.; θέσκελα, ἀήσυλα ἔργα, herlige, afskyelige Bedrifter, ib.; ἔργα ἀπεδέξατο τάδε, har udført disse Bedrifter, Herod. 1, 16; bes. att. καλὸν ἔργον, skiøn, ædel, dydig Handling, oppon. πονηρὸν s. αἰσχρὸν ἔργον, Xen.; καλοῦ ἔργου γεγενημένου, efter en herlig Seier, id. Hell. 6, 4, 22; — 3) bes. hede h. Hom.; — a) ἔργα ἀνδρῶν s. ἀνθρώπων, Mandenes, Menneskenes Værker el. Arbeider, bes. Agerdyrkning, Jordbrug, ogs. absol. ἔργα, o. πίονα ἔργα; ogs. den dyrkede Mark el. Jord, Landgaard, Landgods, o. dl.; jf. Od. 2, 22, 127, o. 252, o. fl.; ogs. hede de dyrkede Marker, ἔργα βοῶν, boum labores, ib. 10, 98; ogs. alm. Formue, Eiendom; — b) ἔργα γυναικῶν, Fruentimmergierning, bes. Væveri, ogs. absol. ἔργα, bes. i Forbindelsen ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα; — c) μέγα ἔργον, oftere ἀργαλέον ἔργον, ogs. absol. ἔργον, tung el. moisommelig Gierning, Il.; derim. heder μέγα ἔργον i Od. oftere som κακὸν ἔργον, Forbrydelse, Ugierning, Udaad; — 4) med Eftryk heder ἔργον, det Virkelige, oppon. λόγος; λόγων κόμπος τάδε μᾶλλον ἢ ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια, Thuc. 2, 41; jf. ogs. Il. 9, 374, o. 443; ἔργῳ, i Gierningen, i det Virkelige; — 5) pass., Værk, Arbeide, det Forarbeidede, ex. ἔργα Ἡφαίστου, Metalarbeider, Od. 4, 617; ogs. transl., ἔργα νόου, Il. 24, 354, τῆς ψυχῆς ἔργα, Xen.; sild. ἔργα, opera, (lærde) Værker; ds. bes. — a) det Bevirkede, Tilveiebragte, Tilkæmpede, ex. κράτησαν — ἔργον, vandt Prisen, Pind. Ol. 9, 127; ds. Vinding, bes. Rentepenge, ex. ἐάν τις συντιθῇ τό τ' ἀρχαῖον καὶ τὸ ἔργον τῶν δώδεκα ἐτῶν, Capital og Renter, Dem. p. 819; — b) ofte omskrivende, ἔργα Ἔρωτος, Κύπριδος, o. dl., Elskovsglæder, Hom., ogs. ἔργα γάμοιο, o. φιλοτήσια ἔργα, id.; ligel. παλίντιτα ἔργα, Giengieldelsens Værker, Hævn, id.; jf. ogs. Hes. Op. 231; — 6) alm. Værk, Sag, Ting, som πρᾶγμα o. χρῆμα, ogs. om en blot Væren el. Tilstand, ligesom τὶ, noget, ogs. det, dette, o. dl., ex. πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι, før dette skal skee, Hom.; ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, hvorledes denne Sag skal løbe af, id.; jf. Soph. Trach. 1159; — 7) efterhomeriske Udtryk ere: — a) ἔργον ἐστί, α) opus est, behøves, c. gen., ex. ἐν τῇ μάχῃ προθυμίας μᾶλλον ἢ τέχνης ἔργον ἐστί, der behøves mere Mod end Kunst, Xen. Cyr. 2, 3, 11; ὅσα ἰσχύος ἢ τάχους ἔργον ἐστί, id.; ὥστε ἐπίδρης μὴ εἶναι ἔργον τῇ στρατιῇ, at en Beleiring nyttede den intet, Herod. 1, 17; β) officium s. munus est, ex. καλοῦ κἀγαθοῦ τοῦτ' ἔργον ἐστί, dette er den Retskafnes Pligt; σὸν ἔργον ἐστὶ c. inf., det paaligger dig, det er din Sag; ligel. ἡμέτερον τὸ ἔργον, det er vor Sag, Herod.; — b) ἔργον παρέχειν τινί, at bryde nogen; ἔργον ποιεῖσθαί τι, at bryde

ſig med noget, at gjøre ſig Umage derfor, *Xen.*; ἔργον ἔχειν δεόμενον, m. *acc. c. inf.*, at bede indſtændigen om noget, *id. Cyr.* 8, 4, 6; – c) ἔργον τινὸς γενέσθαι, at være ombragt af nogen, *confici*, *Plut.*; – (af ἔργον, m. *digamma æol.* Fέργον, er Værk el. Verk, *etc.*).

ἐργοπόνος, 2, (πόνος), Arbeidsmand; beſ. Markarbeider; *poët.*; o. — ἐργοστόλος, 2, (στέλλω), ſom ordner el. paaſkynder Arbeidet, ſild.; (af ἔργον). — ἔργω, oftere ἐέργω, *ep.* f. εἴργω, εἴργω, *f.* ἔρξω, *pf. pass. ep.* ἔεργμαι, 3 *pl.* ἔρχαται, f. εἰργμένοι εἰσί, *plqupf.* ἐέργμην, 3 *pl.* ἔρχατο, ogſ. ἐέρχατο, f. εἰργμένοι ἦσαν; – indſlutter, indſpærrer; ἀλῶναι Ἐρχθέντ' ἐν – ποταμῷ, *Il.* 21, 282; ἐντὸς ἐέργει, omfatter, indeſlutter, *ib.* 9, 404; θύραι – δόμον – ἔεργον, lukkede derfor, *Od.*; ἔρχατο – σάκεσσι, var omgiven dermed, beſkiermet deraf, *Il.*; γέφυραι ἐεργμέναι, faſte, ſtærkt tømrede Broer, *ib.* 5, 89; – b) udelukker, holder borte el. affondret, τινός, ogſ. ἀπό τινος, fra noget; *in med.*, afholder mig fra noget, *c. gen.*, *Herod.* 9, 108; – c) trænger, trykker, driver, λαὸν – ἐπὶ νῆας, imod Skibene, ἐκτός, ud deraf, ἀμφίς, fra hinanden, o. dl., *Hom.* — ἔργω, *inus.*, ſom ἐργάζομαι, virker, gjør, handler; bſ. *fut.* ἔρξω, o. *pf.* ἔοργα, ſee u. ἔρδω.

ἐργώδης, 2, *adv.* -ώδως, (εἶδος), møiſommelig, tung; beſværlig; bſ. — ἐργωδία, ἡ, Møiſommelighed; o. — ἐργώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι), ſom kiøber et Arbeide, d. e. ſom overtager et Arbeide for Løn, ſom ἐργολάβος; bſ. – ἐργωνία, ἡ, = ἐργολαβία, *Polyb.*; (af ἔργον). — ἔρδω s. ἔρδω, *f.* ἔρξω s. ἔρξω (af *inus.* ἔργω), *pf.* ἔοργα, *plqupf.* ἐώργειν, virker, gjør, handler; ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, handle ſom du vil, *Hom.*; *oppon.* παθεῖν, *Od.* 8, 490; bevirker, udfører, ἔργα βίαια, *Hom.*; paafører, κακά τινι, *Od.* 14, 289; dog ogſ. ἅ με πρότερος κάκ' ἔοργε, ſom forſt har forurærmet mig, *Il.* 3, 351; ligel. μηδένα – ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν, ingen at ſtraffe paa Livet, *Herod.* 1, 137; – b) beſ. ἱερὰ s. ἑκατόμβας ἔρδειν θεοῖς, *Hom.*, Διὶ θυσίας ἔρδειν, *Herod.*, ogſ. *absol.* ἔρδειν, at forrette Offringer, at bringe Guderne Offere; jf. *Hes. Op.* 336; jf. ogſ. det af ἔρδω ved Bogſtavomſætn. formede ῥέζω.

ἐρέα, ἡ, Uld. — ἐρεβεννός, 3, (ἔρεβος), mørk, dunkel, *Il.* — ἐρέβεσφι(ν), ſee u. ἔρεβος. — ἐρεβίνθειος, 2, o. ἐρεβίνθινος, 3, hørende til Væxten ἐρέβινθος, gjort deraf; o. — ἐρεβινθιαῖος, 3, af Størrelſe ſom en ἐρέβινθος; af — ἐρέβινθος, ὁ, *cicer*, etſlags Ært, *germ.* Kichererbſe, ſom Plante og Frugt; 2) af Ligheden, en Teſtikel; (beſl. m. ὄροβος, maaſ. ogſ. m. ἕρπω); bſ. — ἐρεβινθώδης, 2, (εἶδος), = ἐρεβίνθειος.

ἐρεβο-διφάω, ſøger i Mørke, *Ar.*; o. — ἐρεβόθεν, *adv.*, ud af Mørket, ud fra Underverdenen; af — † ἔρεβος, τό, *gen.* ἐρέβεος, *ctr.* -βους, *jon.* ogſ. -βευς, o. -βεσφι(ν), 1) h. *Hom.* et mørkt Sted i Underverdenen, egentl. imellem Jordens Overflade og Hades; jf. *Il.* 8, 368; bſ. alm. Skyggeverdenen; 2) efter *Hes. Theog.* 125, er Erebos en Søn af Chaos, og ved ſin Søſter Natten – Fader til Ætheren og Dagen; 4) ſom *appell.*, Dunkelhed, Mørke; (beſl. m. ἐρεμνός, ἐρέφω); bſ. — ἐρεβόσδε, *adv.*, ned til Erebos el. Underverdenen; — ἐρεβοφοῖτις, ἡ, (φοιτάω), ſom vandrer om i Erebos; — ἐρεβώδης, 2, (εἶδος), mørk, dunkel; o. — ἐρεβῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ), med mørke Øine.

* ἔρεγμα, τό, o. ἐρεγμός, ὁ, (ἐρείκω), ſtraget Bælgfrugt; – ἐρεγμένον ἄλευρον, Meel deraf. — ἐρεείνω, ogſ. *in med.*, *Od.* 17, 305, *poët.* f. ἔρομαι, ſpørger, udſpørger, τινά τι, *Od.*; ogſ. ἀμφί τινι, om noget, *ib.*; 2) taler, ſnakker, *Hom. Merc.* — ἐρεθίζω, (ἐρέθω), ſætter i Bevægelſe, beſ. opbringer, gjør vred, Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία, *Il.* 5, 419; ogſ. tirrer til Kamp, *ib.* 658; ogſ. alm. pirrer, gjør nysgierrig, lokker, *Od.* 19, 45; ψέψαλος – ἐρεθιζόμενος, oppuſtet Gniſt, *Ar. Ach.* 668; bſ. — ἐρέθισμα, τό; o. ἐρεθισμός, ὁ, Pirren, Pirrelſe, Drilleri; χορῶν ἐρεθίσματα, *Ar. Nub.* 311, efter *schol.* f. ἅμιλλαι, Kampe, Udfordringer; o. — ἐρεθιστής, οῦ, ὁ, ſom ſætter i Bevægelſe, ſom plager, tirrer, driller; – hørende el. ſkikket dertil, ἐρεθιστικός, 3, *adv.* -κῶς. — ἐρέθω, ligeſom det deraf forlængede ἐρεθίζω, men alene *in præs.* o. *impf.*, ſætter i Bevægelſe, ophidſer, opbringer, *Il.*; i *Od.* altid om Sorger, o. dl., at forurolige, at ængſte, *ex. ib.* 4, 813; (beſl. m. ἔρις o. m. ἐρέσσω).

ἔρειγμα, τό, (ἐρείκω), = ἔρεγμα. — ἐρείδω, *f.* σω, af *pf.* ἐρήρεικα har *Hom.* 3 *pl. pf.* o. *plqupf. pass.* ἐρηρέδαται, ἐρηρέδατο, f. ἐρηρεισμένοι εἰσί, ἦσαν; – ſtøtter, lener, ſætter, πρὸς τοῖχον, ἐπὶ πύργῳ, op dertil, *Hom.*; ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, underſtøttede, ſluttede ſig dertil, *Il.*; b) gjør faſt, fæſter el. hefter derpaa, ὄμμα, ἴχνος; c) ἐρείδειν ἀμνόν, at vædde om et Lam, *Theocr.*; — 2) *intr.*, ſtiller mig derimod, ſtøder derpaa, trænger frem, εἴς τινα, ind paa nogen, *Ar.*; ligel. ἀλλήλοισι ἐρείδονται, *Od.* 22, 450; beſ. kaſter mig ivrigen paa noget; ἔρειδε, nu friſk! — 3) *in med.* o. *pass.*,

lener el. støtter mig derpaa, derimod, σκήπτρῳ, ἔγχει, ogs. ἐπὶ μελίης, Hom., ogs. χειρὶ-γαίης, med Haanden imod Jorden, ex. Il. 5, 309; men pass., οὔδει ἐρείσθη, blev henstrakt paa Jorden, jf. Il. 23, 284; τοῖχοι ἐρηρέδατο, vare stærkt byggede, Od. 7, 86; b) ἐρείδεσθαι, at anstrænge sig; Μηκέτ' ἐρείδεσθον, kæmper ikke længere! Il. 23, 735.

ἐρείκη, ἡ, etslags høistammet Lyng, erica, Theocr.; ds. — ἐρεικόεις, εσσα, εν, ctr. -οῦς, -οῦσσα, -οῦν, fuld af Lyng, bevoxen dermed. — ἐρεικτός, 3, sønderbrukken, knust, kløvet, skraaet; af — ἐρείκω, kløver, spalter, deler, χθόνα, pløier Jorden, Hes.; pass., ἐρεικόμενος περὶ δουρί, kløvet el. giennemboret deraf, Il.; sild. knuser, maler, skraaer, bes. Bælgfrugter; 2) in aor. 2 ἤρικον, intr., brister i Stykker, Il. 17, 295. — ἐρεικώδης, 2, (ἐρείκη, εἶδος), der ligner Lyng. — ἔρειξις, ἡ, Handlingen ἐρείκειν, at sønderbryde, o. s. v. — ἔρειο, ep. f. ἔρεο, ἔρου, imperat. af ἔρομαι. — ἐρειοί, οἱ, Theocr. 15, 50, uvis Læsemaade o. Bem., efter Reisk. servi, Slaver, men skal efter nogle hede ἀραῖοι. — ἐρείομεν, ep. f. ἐρέομεν, 1 pl. præs. af ἐρέω, Il. 1, 62.

ἐρείπιον, τό, Indstyrtning, Fald; sædv. in pl., det Indstyrtede, Ruiner, Brag, o. dl.; πέπλων ἐρείπια, Pialter, Laser, Eur.; transl., νεκρῶν ἐρείπια, Soph.; ds. - ἐρειπιών, ῶνος, ὁ, Sted med Ruiner; af — ἐρείπω, f. ψω, aor. 2 ἤριπον, ep. ἔριπον, pf. ἐρήριπα, pass. ἐρήριμμαι, aor. 1 ἐρείφθην, nedriver, forstyrrer, ødelægger, ἐπάλξεις, Il.; προμαχεῶνα ἐρεῖψαι, Herod. 1, 164; pass., τεῖχος - ἐρέριπτο (ep. f. ἐρήριπτο), var nedreven, Il. 14, 15; — 2) intr., in aor. 2 o. pf. act., o. in pass., falder el. styrter ned, γνύξ, paa Knæ, ἐν κονίῃ, i Støvet; ἐρείπεται κτύπος διόβολος, Tordenen ruller ned, Soph.; (rimel. besl. m. ῥίπτω). — ἔρεισις, ἡ, Handlingen ἐρείδειν, at støtte, stive, befæste; o. — ἔρεισμα, τό, det Støttede el. Stivede; 2) Stive, Støtte; Anker; 3) transl., Lettelse; (af ἐρείδω). — ἐρείψιμος, 2, som truer med at styrte sammen; sammenstyrtet; af — ἔρειψις, ἡ, (ἐρείπω), Nedriven, Forstyrren; ds. — ἐρειψίτοιχος, 2, (τοῖχος), som nedriver Væggene eller Murene.

ἐρεμνός, 3, (syncop. f. ἐρεβεννός), sort, γαῖα, Od.; alm. mørk, dunkel, νύξ, Hom.; transl., frygtelig; men ἐρεμνὴ φάτις, dunkelt el. uvist Rygte, Soph. — ἔρεξα, aor. 1 af ῥέζω. — ἐρέομαι, ep. f. ἔρομαι. — ἐρεοῦς, ᾶ, οῦν, ctr. f. ἐρεέος, o. ἐρεοῦς, οῦσσα, οῦν, ctr. f. ἐρεύεις, (ἐρέα), af Uld, ulden. — ἐρέπτομαι, egentl. afrykker det grønne Foder, sædv. om Dyrene, at græsse, æde, fortære, λωτόν, πυρόν, o. dl., Hom.; dog ogs. om Mennesker, Od. 9, 97; (efter gramm. skulde ἐρέπτω være for τρέφω, men rimel. er det besl. m. ῥάπτω, rapio, germ. raffe, ruffe, jf. ogs. carpere pabulum). — ἐρέπτω, = ἐρέφω, Pind. Pyth. 4, 427.

ἐρέριπτο, ep. 3 sing. plqupf. pass. af ἐρείπω. — ἐρεσία, ἡ, som εἰρεσία, Roen el. at roe; 2) Rorsmandskabet; af — ἐρέσσω, att. ἐρέττω, f. ἐρέσω, aor. ἤρεσα, ep. ogs. ἤρεσσα, o. ἔρεσσα; 1) intr., roer, Hom.; 2) transit., roer el. bevæger fremad; alm. bevæger, sætter i Bevægelse, τὸν πόδα; transl. ἀπειλάς, udstøder Trusler, μῆτιν, overlægger, Soph.; jf. volvere animo; (besl. m. ἐρέθω). — ἐρεσχελέω, ogs. ἐρεσχηλέω, som παίζω, spøger, skiemter, germ. scherze, ogs. transit. opbringer ved Spøg el. Drillerier; ogs. skræmmer, Luc.; προφάσεις ἐρεσχελεῖν, at giøre Ophævelser, at bruge Paaskud; (rimel. besl. m. ἐρέθω, ἐρίζω); ds. — ἐρεσχελία, ἡ, Spøg, Skiemt, Drilleri, Plat.

ἐρεταίνω, = ἐρέσσω. — *ἐρέτης, ου, ὁ, Rorskarl; ds. — ἐρετικός, 3, hørende til en Rorskarl el. til hans Forretning; ἡ ἐρετική, sc. τέχνη, hans Kunst; 2) τὸ ἐρετικόν, Rorsmandskabet; o. — ἐρετμός, ὁ, ep. ogs. ἐρετμόν, τό, εὐηρές, Od., pl. sædv. ἐρετμά, τά, en Aare, lat. remus; ds. - ἐρετμόω (χεῖρα), forsyner Haanden med en Aare, Eur.; ogs. lægger Haand paa Aaren, poët.; 2) giennemroer, sild.; - (af ἐρέσσω). — Ἐρετριάς, άδος, o. Ἐρετρίς, ίδος, ἡ, sc. γῆ, Leerjord fra Eretria paa Euboea. — ἐρέττω, att. f. ἐρέσσω.

ἔρευγμα, τό, o. ἐρευγμός, ὁ, Brækning; 2) Brølen; ds. - ἐρευγματώδης, 2, o. ἐρευγμώδης, 2, (εἶδος), som bevirker Brækning el. Opstødelse; af — ἐρεύγομαι, brækker mig; har Opstødelser el. Qvalme; opbrækker, φόνον αἵματος, det røde Blod, Il.; - b) ofte transl., h. Hom. bes. om Havet, at bruse el. bølge i Veiret, ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο, ogs. ἠπειρόνδε, imod el. op paa Landjorden, Od.; sild. poët. om Floder, at udgyde sig, ligel. Herod. 1, 202; ἐρεύγονται πηγαὶ πυρός, om det ildsprudende Ætna, Pind. Pyth. 1, 40; att. ogs. om Opstødelser af Maden, ligesom ructari, Eur.; c) in aor. act., ἤρυγον, inf. ἐρυγεῖν, part. ἐρυγών, brøler, egentl. om Tyren, Il.; sild. ogs. om et Menneske, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός, saa stærkt den dybe Strube (el. han af den d. Str.) formaae:

de at skrige, *Theocr.* 13, 58; (*act.* ἐρεύγω, alene sild. o. sjelt; rimel. besl. m. ἐρυω, ὠρύω).

ἐρευθάλεος, 3, rød; — ἐρευθέδανον, τό, rødt Farvestof, Krap; ogs. ἐρευθόδανον, τό; o. — ἐρευθέω, o. ἐρευθιάω, er el. bliver - ἐρευθήεις, εσσα, εν, o. ἐρευθής, 2, *poët.* f. ἐρυθρός, rød; af — ἔρευθος, εος, τό, Rødhed, Rødme; Skamrødme. — ἐρεύθω, farver rød, γαῖαν αἵματι, *Il.*; jf. ἐρυθαίνω; sild. ogs. ἐρευθόω. — ἐρευκτικός, 3, (ἐρεύγομαι), tilbøielig til at brække sig. — ἔρευνα, ἡ, Eftersporen; Undersøgelse, Prøvelse; Tortur; df. — ἐρευνάω, *f.* ήσω, udsporer, udspeider, ἴχνια, om Hunden, *Od.* 19, 436; jf. *Il.* 18, 321; alm. opsøger, κακούργους, *Xen.*; *b)* undersøger, prøver, τεύχεα, *Od.*; *c)* forsøger, foretager, *c. inf.*, *Theocr.* 7, 45; (besl. m. ἐρέω, ἔρομαι); df. — ἐρευνητήρ, ῆρος, o. ἐρευνητής, οῦ, ὁ, *fem.* ἐρευνήτρια, ἡ, som eftersporer, udspeider, udforsker, prøver.

ἔρευξις, ἡ, (ἐρεύγομαι), Brækning el. at brække sig; df. — ἐρευξίχολος, 2, (χολή), som opbrækker Galde; df. iilsindet, arrig. — ἐρεῦσαι, *inf. aor.* 1 af ἐρεύθω, *Il.* 18, 329. — ἐρέφω, *f.* ψω, tækker, bringer under Tag, *ex. Il.* 24, 450; df. ogs. bygger færdig, fuldender, jf. *ib.* 1, 39; h. *Pind.* ogs. omkrandser, bedækker, *ex.* λάχναι νιν - γένειον ἔρεφον, dækkede hans Hage, voxte ud derpaa, *Ol.* 1, 110; (df. ὄροφος). — ἐρέχθω, sønderslider, knuser, ogs. *transl.* ἄλγεσι θυμόν, *Od.* 5, 83; *pass.*, Νῆα - ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, som omtumles af Stormene, *Il.* 23, 317; (besl. m. ἐρείκω, ἐρέθω). — ἐρέψιμος, 2, hørende til et Tag el. til Tækning; ἐρέψιμα ξύλα, Tømmer til Sparrer, Lægter, o. dl.; af — ἔρεψις, εως, ἡ, (ἐρέφω), Tækken, Tækning, at tække; 2) αἱ ἐρέψεις, Tage, *Plut.* — ἐρέω, *jon.* o. *ep.* f. ἐρῶ, *fut.* til εἰπεῖν, vil el. skal sige, see u. ἐρῶ. — ἐρέω, *ep.* f. ἔρομαι, spørger, søger, forsker, see u. ἔρομαι.

*ἐρημάζω, er eensom, lever i Eensomhed; — ἐρημαῖος, 3, *poët.* f. ἔρημος; — ἐρημάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* til ἔρημος, eensom, øde; *c. gen.*, som er forladt af el. berøvet noget, o. dl.; — ἐρήμη, ἡ, *sc.* δίκη, see u. ἔρημος, Bem. 2; — ἐρημία, ἡ, Eensomhed, eensomt Sted; forladt og hielpeløs Tilstand; Undværelse, Savn, Mangel, φίλων, paa Venner; Fraværelse, *Dem. p.* 171; men ἐρημία κακῶν, Befrielse fra Lidelser, *Eur.*; — ἐρημιάς, άδος, ἡ, = ἐρημάς, bes. m. γῆ; — ἐρημίτης, ου, ὁ, som lever i Eensomhed, som er vant dertil, Eremit; — ἐρημοκόμης, 2, (κόμη), blottet for Haar; — ἐρημολάλος, 2, (λαλέω), som snakker i Eensomhed el. med sig selv; — ἐρεμονόμος, 2, (νέμω), som græsser (Hiorden) i en Ørken; 2) ἐρημόνομος, (νέμομαι), som græsser, lever, opholder sig i en Ørken; — ἐρημοπλάνης, 2, o. -πλάνος, 2, (πλανάομαι), som flakker om i Eensomhed; — ἐρημοποιός, 2, (ποιέω), som gior eensom el. øde; o. — ἐρημόπολις, *poët.* -πτολις, *neutr.* -πολι, *gen.* ιδος, (πόλις), berøvet sit Fædreneland, *Eur.*; (af flgd.).

ἔρημος, 2, *poët.* ogs. ἐρῆμος, 3, eensom, forladt, øde, χῶρος, *Il.*; ἐρήμας δι' αἰθέρος, *Pind. Ol.* 1, 10; τὰ δ' ἔρημα φοβεῖται, *sc.* μῆλα *s.* πρόβατα, den forladte Hiord, *Il.* 5, 140; αἱρέουσι ἔρημον τὸ ἄστυ, *Herod.* 8, 51; ἔρημον καταλιπεῖν τινά, at lade nogen i Stikken, *Xen.*; eensom, uselskabelig; — *b)* *c. gen.*, forladt deraf, berøvet noget, blottet derfor, συμμάχων, *Herod.* 7, 160; πύργος, ναῦς - ἔρημος ἀνδρῶν, *Soph. Oed. Tyr.* 57, jf. *Dem. p.* 361; ἔρημον εἶναι *s.* γίγνεσθαι τινος, ikke at have hos sig, ὅπλων, sine Vaaben, *Xen.*; - *c)* ἡ ἔρημος, *sc.* γῆ, χώρα, eensomt el. øde Land, Ørken, Udørken; — 2) ἐρήμη, ἡ, *sc.* δίκη *s.* δίαιτα, Udeblivelse fra Retten, hvorved en Proces tabes; ἐρήμην κατηγορεῖν, at anklage en Fraværende; ἐρήμην τινὸς καταγνοῦναι, καταδιαιτῆσαι, at domfælde nogen som udeblivende fra Retten, *Dem.*, h. hvem ogs. derfor δίκη ἔρημος; - (skal være af *inus.* ἔρα, øde Land, Ørken).

*ἐρημοσκόπος, 2, (σκοπέω), Speider el. Vagt i Ørkenen; — ἐρημοσύνη, ἡ, Eensomhed; — ἐρημόφιλος, 2, ogs. -φίλης, ου, ὁ, (φιλέω), Ven af Eensomhed; o. — ἐρημόω, gior eensom el. øde; ødelægger; 2) lader alene, lader i Stikken; *pass.*, ἐρημωθῆναί τινος, at forlades af noget, συμμάχων, *Herod.*; *act.* ogs. m. dobbelt *accus.*, τὸν μὲν - ἐρήμωσαν - εὐφροσύνας μέρος, ham berøvede de en Deel deraf, *Pind. Pyth.* 3, 174; df. - ἐρήμωσις, ἡ, Ødelæggelse, Forstyrrelse, Affolkning; o. - ἐρημωτής, οῦ, ὁ, som ødelægger el. forstyrrer; - (af ἔρημος). — ἐρηρέδαται, *jon.* f. ἐρηρεσμένοι εἰσί, 3 *pl. pf. pass.* af ἐρείδω. — ἐρήριμμαι, *pf. pass.* af ἐρείπω. — ἐρητύω, *f.* ύσω, (ἐρύω, ἐρύκω), holder tilbage, *ex.* fra Flugten; *in med.* ogs., hindrer fra at rykke frem, *Il.* 15, 723; *transl.*, holder i Tømme, stiller, beroliger, θυμόν, Sindet, ἐπέεσσι, med min Tale, *Hom.*; [ῡ foran σ, foran en lang Stavelse, o. *in aor. pass.* ἐρήτυθεν f. ἐρητύθησαν, ellers ῠ].

ἔρι, τό, *poët.* forkort. af ἔριον, Uld. — ἐρι-, *particul. insepar.*, som ἀρι-, ale-

ne *poët.* o. m. forstærk. Bem., meget, høiligen, saare, *germ.* sehr; (skal være besl. m. εὐρύς); df. — ἐριαυγής, 2, (αὐγή), med stærk Glands; — ἐριαύχην, ενος, ὁ, ἡ, (αὐχήν), med høi Hals; stolt, modig; *epith.* til Hesten, *Il.*; — ἐριαχθής, 2, (ἄχθος), med stor Last el. Tyngde; — ἐριβόας, ου, ὁ, (βόη), med stærkt Skrig; — ἐρίβομβος, 2, (βομβέω), som brummer, surrer, bruser stærkt; — ἐριβρεμέτης, ου, ὁ, *Il.*, ἐριβρεμής, 2, o. ἐρίβρομος, 2, (βρέμω), som bruser, larmer, brøler, tordner stærkt el. høit; — ἐριβριθής, 2, (βρῖθος), meget tung; — ἐριβρύχης, 2, *Hes.*, o. ἐρίβρυχος, 2, *Hom. Merc.*, med stærkt Brøl; — ἐριβῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ, o. ἐρίβωλος, 2, (βῶλος), med stærke el. fede Jordklumper, med frugtbar Jordbund, *Hom.*; — ἐριγάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (γαστήρ), med tyk el. stor Mave; — ἐρίγδουπος, 2, (γδοῦπος), *poët.* f. ἐρίδουπος; som bruser, larmer, tordner stærkt el. vældigen, bes. som *epith.* til Zeus, *Hom.*; — ἐριγήθης, 2, (γηθέω), meget glad el. fornøiet; o: — ἐριγλήνης, 2, (γλήνη), med store Øiestene.

ἔριγμα, τό, = ἔρεγμα. — ἐριδαίνω, *f.* -δήσω, (ἐρίζω), strider, kives, trættes, τινί, ogs. ἀντία τινός, med nogen, *Hom.*; ogs. *in med.*, Ποσσὶν ἐριδήσασθαι, at kappes i Veddeløb, *Il.* 23, 792; df. — ἐριδαντεύς, έως, o. ἐριδάντης, ου, ὁ, som strider, trættes, kives. — ἐρίδηλος, 2, (δῆλος); meget tydelig; o. — ἐριδινής, 2, (δῖνος), fuld af Hvirvler; (af ἐρι-). — ἐρίδιον, τό, *dim.* af ἔριον. — ἐριδμαίνω, (ἔρις), som ἐρεθίζω, driller, ærgrer, opbringer, *Il.* 16, 260. — ἐρίδμᾱτος, 2, (δαμάω), stærkt tæmmende el. tvingende; — ἐρίδουπος, 2, (δοῦπος), = ἐρίγδουπος; o. — ἐρίδωρος, 2, (δῶρον), rig paa Gaver; (af ἐρι-).

ἐρίζω, *f.* ἐρίσω, *ep.* ogs. ἐρίσσω, *dor.* ἐρίξω, ogs. *in med.*, (ἔρις), strider, trættes, kives, ogs. kæmper, kappes, τινί, ogs. ἀντιβίην τινί, ἀντία τινί, o. πρός τινα, med nogen, ogs. τινί τι, *ex. Il.* 9, 389; *Hes. Theog.* 534; ligel. τινὶ περί τινος, med nogen om noget, men ogs. *c. dat. rei*, ποσσί, τόξῳ, o. dl., i Veddeløb, *etc.*; ogs. m. flgd. *inf.*, ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν χερσὶ μαχήσασθαι, bestaae en Nævekamp med hinanden, *Od.* 18, 38; ogs. *absol.*, Νέστωρ οἶος ἔριζεν, kappedes, var ligesaa dygtig. — *ἐρίζωος, 2, (ζωή), som lever længe, *vivax*; — ἐριήκοος, 2, (ἀκούω), som har en skarp Hørelse; — ἐρίηρος, 2, m. *nom. pl. metapl.* ἐρίηρες, (ἄρω, passer), som passer vel dertil, som er nøie forbunden dermed; df. fortrolig, trofast; h. *Hom.* oftest, ἐρίηρες ἑταῖροι, de trofaste el. troe Staldbrødre, *in sing.* alene *Il.* 4, 266, o. i Forbindelsen ἐρίηρος ἀοιδός, den elskede el. elskelige Sanger, *Od.*; o. — ἐριηχής, 2, (ἠχέω), med stærk Tone; (af ἐρι-).

ἐριθάκη, ἡ, Bibrød. — ἐριθακίς, ιδος, ἡ, som ἡ ἔριθος, Daglønnerske, *Theocr.* 3, 35. — ἐρίθακος, ὁ, etslags ubekiendt Fugl, som man lærte at snakke. — ἐριθᾱλής, o. -θαλλής, 2, o. ἐρίθαλλος, 2, (ἐρι-, θάλλω), i stærk Vært, meget blomstrende el. trivelig, om Planter og Træer; jf. ἐριθηλής. — ἐριθεία, ἡ, (ἐριθεύω), Arbeide for Løn; 2) Anstrængelse og Kunstgreb for at naae Statsembeder, Romernes *ambitus*. — ἐριθεύς, ὁ, = ἐρίθακος, *Arat.* — ἐριθεύω, sædv. ἐριθεύομαι, (ἔριθος), arbeider for Løn el. som Daglønner; 2) ἐριθεύεσθαι om Øvrighedspersoner, at lade sig bestikke, at handle efter Gunst og Gave; οἱ ἐριθευόμενοι, ogs. som ved Bestikkelser o. dl. søge at vinde Embeder el. Anseelse; ἐριθεύεσθαι τοὺς νέους, at forføre Ungdommen, *Polyb.* — ἐριθηλής, 2, (θάλλω, τέθηλα), = ἐριθαλής, *Hom.*; ogs. om en Sædemark, frugtbar, *Il.* 5, 90. — ἔρῑθος, ὁ, ogs. ἡ, Daglønner, Arbeidsmand, bes. Markarbeider; alm. Tiener, ringe og fattigt Menneske; *b)* αἱ ἔριθοι, Spindekoner, Væversker, o. dl.; τιτθαὶ – καὶ ἔριθοι καὶ τρυγήτριαι –, *Dem.*; (rimel. af ἐρέθω, ἐρεθίζω, ἐρέσσω; efter nogle af ἔριον, Uld). — ἐρίθῡμος, 2, (ἐρι-, θυμός), meget arrig; 2) meget modig.

ἐρίκη, ἡ, = ἐρείκη. — ἐρῑκίς, ιδος, ἡ, (ἐρείκω), skraaet el. grovtmalet Byg, sædv. *in pl.*; df. – ἐρικίτας ἄρτος, Brød af grovt Bygmeel. — ἐρικλάγκτης, ου, ὁ, (κλάζω), som lyder el. toner stærkt, γόος, *Pind.*; — ἐρίκλαυστος, o. -κλαυτος, 2, (κλαίω), meget begrædt; 2) *act.*, som græder meget; o. — ἐρίκλῠτος, 2, (κλυτός), meget bekiendt el. berømt; (af ἐρι-). — ἐρικόεις, εσσα, εν, *ctr.* ἐρικοῦς, οῦσσα, οῦν, = ἐρεικόεις, *etc.* — ἐρικτέανος, 2, (ἐρι-, κτέανον); som besidder meget, rig. — ἐρικτός, 3, (ἐρείκω), = ἐρεικτός, skraaet. — ἐρίκτῠπος, 2, (κτυπέω), som bruser el. larmer stærkt, h. *Hes. epith.* til Poseidon; — ἐρικῡδής, 2, (κῦδος), meget æret, herlig, berømmelig, h. *Hom.* ofte *epith.* til Guderne, ogs. m. ἥβη, o. δαίς; θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, deres herlige Gaver, *Il.*; o. — ἐρικύμων [ῡ], ονος, ὁ, ἡ, (κῦμα), stærkt bølgende; 2) ofte frugtsommelig, meget frugtbar; (af ἐρι-).

ἐρίκω, *inus.*, alene som Stamform af ἤρικον, *aor.* 2 til ἐρείκω. — ἐρικώ-

δης, 2, (εἶδος), 1) = ἐρειϰώδης; 2) (ἐρείϰω), ligesom ſkraaet. — ἐριλαμπής, 2, (λάμπω), ſom lyſer ſtærkt; — ἐριμήϰετος, 2, = περιμήϰετος, inc.; o. — ἐρίμυϰος, 2, (μυϰάομαι, μέμυϰα), ſtærktbrølende, om Oxen, Hom., Hes.; af ἐρι-). — ἐρινεάζω, f. άσω, dor. άξω, caprifico, hænger den vilde Figen paa den tamme, for at Inſecterne ſkulle krybe fra hin over paa denne, ſom de giennembore og derved modne; - denne Behandlingsmaade, ἐρινασμός, ὁ, caprificatio; - ſom derved er modnet, ἐριναστός, 3; af — ἐρινάς, άδος, ἡ, det vilde Figentræ; ogſ. den vilde Figen. — ἐρινειός, ὁ, = ἐρινεός, Hes. — ἐρινεόν, τό, den vilde el. mandlige Figen; af — ἐρῑνεός, ὁ, det vilde Figentræ, caprificus, Hom.; 2) den vilde Figen. — ἐρίνεος [ῐ], 3) ulden, af Uld. — ἐρῑνώδης, 2, (ἐρινεός, εἶδος), ſom ligner vilde Figentræer, fuld deraf.

Ἐριννύς [ῡ], υος [ῠ], ἡ, ogſ. Ἐρῑνύς, ofte ogſ. in pl. Ἐριννύες, ctr. Ἐριννῦς, Erinnyerne, Hævngudinderne, Romernes Furiæ, ſom hævne og ſtraffe Forbrydelſer, ex. Mord, Meneed, Krænkelſe af barnlig Pligt, af Gieſteretten, o. ſ. v., beſ. ved at forvirre Menneſkene, indgive dem onde Raad, o. ſ. v.; h. Forbrydere beſ. den onde Samvittigheds personificerede Qvaler, ſom frembringe Fortvivlelſe og Afſindighed; h. Hom. ogſ. in sing., ex. τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς Ἔϰλυεν ἐξ Ἐρέβεσφιν, Il. 9, 567; i Æsch. Eumen. udgiore Erinnyerne (Eumeniderne) et ſtærkt Chor; ſild. anføres trende, Tiſiphone, Megæra, o. Alekto; om deres Fødſel ſee Hes. Theog. 185; — 2) ſom appell., hævnende Straf, Forbandelſe, Il. 21, 412; φρενῶν ἐριννύς, Sindsforvirring, Afſindighed, Soph. Antig. 603; ogſ. affindig Lidenſkab, Forbrydelſe, Fordærvelſe; - (ſkal være af ἐρίνω, ἐρευνάω, men efter nogle af flgd.).

ἐριννύω, s. ἐρινύω, vredes, harmes, hævner, Paus. — ἐριννυώδης, 2, (Ἐριννύς, εἶδος), furiemæsſig, ligeſom raſende. — ἐρινόν, τό, f. ἐρινεόν, inc. — ἐρινός, ὁ, f. ἐρινεός, inc.; ſom adject. ἐρινός, 3, Eur. — ἐρινόω, = ἐρινάζω, inc. — ἐρῑνύω, ſee u. ἐριννύω. — ἐρίνω, inus., anføres af gramm. ſom Stamord til ἐρευνάω o. Ἐριννύς. — †ἔριον, τό, poët. εἶριον, Uld, ogſ. in pl., ex. πρόβατα φύει ἔρια, Xen.; b) Uldarbeide; (alene efter Formen dim. af ἔρος, εἶρος); df. — ἐριόξυλον, τό, ogſ. ἔριον ἀπὸ ξύλου, Bomuld; — ἐριοπλύτης, ου, ὁ, (πλύνω), ſom vaſker Uld; o. — ἐριοπωλέω, er - ἐριοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), ſom ſælger Uld, Uldhandler; df. - ἐριοπωλιϰῶς, adv., paa en Uldhandlers Viis, d. e. ſvigagtigen, Ar. Ran. 1433; o. — ἐριοπώλιον, τό, Uldtorv, Uldmarked.

ἐριούνης, ὁ, o. ἐριούνιος, ὁ, h. Hom. ſom epith. til Hermes, rimel. af ἐρι- o. ὀνίνημι, ὀνήσω, ſom bringer Nytte el. Lykke og Vinding; ogſ. bruges Ἐριούνιος absol. f. Ἑρμῆς, ex. Il. 24, 360. — ἐριουργεῖον, τό, Sted, hvor Uld forarbeides; af - ἐριουργέω, er - ἐριουργός, 2, (ἔργον, ἔρδω), ſom arbeider i Uld; df. - ἐριουργία, ἡ, Uldarbeide; o. — ἐριοφορέω, er - ἐριοφόρος, 2, (φέρω), ſom bærer Uld el. uldne Klæder; (af ἔριον). — ἐρίπλευρος, 2, (ἐρι-, πλευρά), med ſtærke Sider el. Ribbeen, Pind. — ἐρίπνη, ἡ, ſteilt Bierg, ſteil Klippe, Muurtinde, Ruin, o. dl.; ἐπάλξεων ἐρίπναι, Eur.; (af ἐρείπω; ſom rupes af rumpo). — ἐριπτοίητος, 2, (ἐρι-, πτοιέω), meget forſkrækket. — ἐρίπω, inus., anføres ſom Stamform til ἤριπον, aor. 2 til ἐρείπω.

ἔρις, ιδος, ἡ, acc. ἔριν, o. ἔριδα; Strid, Kamp, beſ. i Il. m. πόλεμος, μάχη, o. dl., ogſ. νεῖϰος ἔριδος, ib.; ligel. ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος, ib. 5, 861; ἔριδα ῥήγνυντο, lode Kampen bryde frem, opvakte Kampen, Il. 20, 55; - b) i Od. ſædv. Kappen el. at kappes, ἔργοιο, i Arbeidet, ἀέθλων, om Kampprisen; ἔριδα προφέρειν o. προφέρεσθαι, at udfordre til Veddeſtrid, jf. Od. 8, 210; jf. ogſ. Hes. Op. 11, flgd.; ligel. att., ex. τοὺς ἡβῶντας (συμβάλλειν) εἰς ἔριν περὶ ἀρετῆς, Xen.; jf. ogſ. Cyr. 2, 3, 15; - c) alm. Kiv, Trætte, Tviſtighed; ogſ. Harme, Vrede; men ἀγαθῶν ἔρις, Iver for det Gode, Æsch. Eum. 976; — 2) ſom nom. pr. er Eris, Søſter og Ledſagerinde af Ares, Il. 4, 441, ſom ophidſer til Kamp, ib. 11, 3 o. 73; ſild. alm. Tvedragtens Gudinde; efter Hes. Theog. 225 er hun en Datter af Natten.

ἐρισάλπιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, (ἐρι-, σάλπιγξ), ſom blæſer ſtærkt i Trompet. — ἐρίσδεν, o. ἐρίσδειν, dor. f. ἐρίζειν. — ἐρισθενής, 2, (ἐρι-, σθένος), meget ſtærk el. mægtig, epith. til Zeus, Hom. — ἔρισμα, τό, (ἐρίζω), Gienſtand for Strid el. Trætte, Il. — ἐρισμάραγος, 2, (ἐρι-, σμαραγή), ſom larmer el. tordner ſtærkt, epith til Zeus, Hes. — ἐρισμός, ὁ, (ἐρίζω), = ἔρις. — ἐρίσπορος, 2, (σπορά), ſtærkt beſaaet; o. — ἐρισταφυλος, 2, (σταφυλή), med ſtore Druer, Od.; ogſ. rig paa Druer; (af ἐρι-). — *ἐριστής, οῦ, ὁ, ſom ſtrider, kives, trættes; df. - ἐριστιϰός, 3, adv. -ϰῶς, tilbøielig

til Strid el. Trætte, trættekiær; bes. hede Philosopherne af den megariske Skole, *ἐριστικοί*, formedelst deres spidsfindige, dialektiske Undersøgelser; o. — *ἐριστός*, 3, bestreden; til at bestride; stridig; *τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν*, ikke at stride imod dem, *Soph. El.* 220; – (af *ἐρίζω*).

ἐρισφάραγος, 2, (*σφάραγος*), = *ἐρισμάραγος*, *epith.* til Poseidon, *Hom. Merc.*; o. — *ἐρίσφηλος*, 2, (*σφάλλω*), stærkt rystende; (af *ἐρι-*). — *ἐρισχηλέω*, = *ἐρεσχηλέω*; m. *adject.* *ἐρίσχηλος*, 2, = *λοίδορος*; sild. — *ἐρίτιμος*, 2, (*τιμή*), herlig, kostelig, *χρυσός*, *Il.*; o. — *ἐριφεγγής*, 2, (*φέγγος*), stærkt lysende; (af *ἐρι-*). — *ἐρίφειος*, 2, af et Kid; o. — *ἐρίφη*, ἡ, ung Ged; (af *ἔριφος*). — *ἐρίφιον*, τό, *dim.* af *ἔριφος*. — *ἐριφλοιος*, 2, (*ἐρι-*, *φλοιός*), med tyk Bark. — *ἐριφοκλόπος*, 2, (*κλέπτω*), som stiæler unge Geder; af — *ἔριφος*, ὁ, ogs. ἡ, ung Gedebuk, ung Ged; 2) *ἔριφοι*, Bukkene, *hoedi*, Stiernebillede, hvis Nedgang forkyndte Storm, *Theocr.* 7, 53. — *ἐρίχρυσος*, 2, (*ἐρι-*, *χρυσός*), stærkt forgyldt. — *ἐριώδης*, 2, (*ἔριον*, *εἶδος*), ulden; ligesom Uld, uldagtig. — *ἐριώδυνος*, 2, (*ἐρι-*, *ὀδύνη*), meget smertelig. — *ἐριώλη*, ἡ, Hvirvelvind, Stormvind, *Ar. Equ.* 508, komisk om den stormende Kleon; (rimel. uden Sammensætning af *ἐρι-*). — *ἐριώπης*, ου, ὁ, *fem.* *ἐριῶπις*, ιδος, ἡ, (*ἐρι-*, *ὤψ*), med store Øine, *poët.*

**ἑρκάνη*, ἡ, Indhegning, Indslutning; — *ἑρκεῖος*, 2, *att.* *ἕρκειος*, 2, h. *Æsch.* ogs. 3, egentl. horende til Husets el. Gaardens Indhegning; sædv. *Ζεὺς ἑρκεῖος*, jf. *Od.* 22, 335, Zeus, som Husets el. Arnens Beskytter; — *ἑρκίον*, τό, Indhegning, Indslutning, *Hom.*; sild. ogs. Bolig; — *ἕρκιος*, 2, f. *ἕρκειος*, forkaster *Hermann.*; — *ἑρκίτης*, ου, ὁ, indspærret Slave paa Landet; o. — *ἑρκοθηρευτικός*, o. *-θηρικός*, 3, (*θηρεύω*, *θήρα*), horende til at jage med Garn; – (af flgd.).

ἕρκος, τό, (*ἔργω*, *εἴργω*), Hegn, Indhegning, Gierde; bes. Hegn omkring Pladsen foran Vaaningshuset; df. Gaard, Forgaard, den indhegnede Plads foran Huset, *Od.*; – 2) Buur, Snare, Slynge, Done, *ex. Od.* 22, 469; – 3) *transl.*, *a)* Værn, Beskyttelse, *ἀκόντων*, imod Spydene, *Il.*, men *Ἀχαιῶν*, for Archiverne, *ib.* 3, 229; *b)* *ἕρκος ὀδόντων*, Tændernes Hegn, rimel. Tandgierdet, Tænderne selv, bes. m. *ποῖόν σε ἔπος φύγεν*, hvilket Ord er undsluppet dig? *Hom.*; df. — *ἑρκουρος*, 2, (*οὖρος*), som bevogter et Hegn. — *ἑρκτή*, ἡ, *jon.* f. *εἱρκτή*. — *ἐρκτός* 3, f. *ῥεκτός*, giorlig, *inc.*; o. — *ἕρκτωρ*, ορος, ὁ, den Handlende; (af *ἔρδω*, *ἔρξω*).

ἕρμα, τό, 1) (af *εἴρω*, *sero*), Snor, Baand; *in pl.*, *ἕρματα*, Ørenringe, *Hom.*; — 2) (af *ἔρδω* f. *ἐρείδω*), hvad der støtter, bærer, befæster et Legeme; df. bes. – *a)* Balke el. Biælke under de paa Land trukne Skibe, jf. *Il.* 1, 486, o. 2, 154; alm. Støtte, Stive, jf. *ἑρμίς*; *transl.*, *ἕρμα πόληος*, Byens Støtte el. Værn, *columen*, *Hom.*; – *b)* Forhøining, Klippe, Sandbanke i Havet, *Æsch. Ag.* 1007; *περὶ ἕρμα* (*περιβαλεῖν*) *τὴν ναῦν*, *Thuc.* 7, 25; ogs. paa Landjorden: Sandhøi, Gravhøi, o. dl.; – *c)* hvad der støtter Skibet el. giver det Ligevægt, d. e. Ballast; df. *ἕρμα λαβεῖν*, at være frugtsommelig, *Æsch. Suppl.* 576; *transl.*, *ἕρμ᾽ ὀδυνάων*, Smertens Vægt el. Tryk, el. efter nogle, Smertens Begrunder el. Bringer, *Il.* 4. 117, *inc.*

ἑρμ-αγέλη, ἡ, (*Ἑρμῆς*), en Hermeshiord, *inc.* — *ἑρμάζω*, (*ἕρμα*), støtter, stiver, befæster; 2) fylder med Ballast. — *Ἑρμαθήνη*, ἡ, (*Ἑρμῆς*, *Ἀθήνη*), ent. en Athenes Billedstøtte, som nedentil løber ud i en Herme, (fiirkantet Steenpille), el. en Billedstøtte, hvorpaa Athene's o. Hermes's Hoveder ere forbundne, enten janusmæssigen, eller saaledes, at begge Guddommers charakteristiske Grundtræk sammenblandes, ligesom hos Hermaphroditerne; (disse forskiellige Forklaringsmaader ere ogs. at anvende paa *Ἑρμηρακλῆς* o. *Ἑρμόπαν*). — **Ἑρμαΐζω*, efterligner Hermes; — *Ἑρμαϊκός*, 3, tilhorende Hermes, under hans Beskyttelse; jf. *viri Mercuriales*, *Hor. Od.* 2, 17, 29; o. — *ἕρμαιον*, τό, Hittegods, alm. uventet Fordeel el. Vinding, som man tilskrev Hermes's Gunst; 2) i Palæstra, det Sted, hvor Hermes's Billede stod, og hvor Ynglingerne pleiede at øve sig; i denne Bem. ogs. *Ἑρμαῖον*, som *neutr.* af – *Ἑρμαῖος*, 3, *att.* *Ἕρμαιος*, 2, tilhorende Hermes, ham indviet; 2) *τὰ Ἕρμαια*, *sc.* *ἱερά*, en Hermesfest; – (af *Ἑρμῆς*).

ἕρμᾰκες, ων, αἱ, Steenhobe el. Gruusdynger, bes. omkring de ved Veiene staaende Hermesstøtter, hvortil enhver from Vandrer kastede en Steen. — *Ἑρμάριον*, τό, *dim.* af *Ἑρμῆς*, *dor.* *Ἑρμᾶς*. — *ἑρμάς*, άδος, ἡ, Sandbanke, jf. *ἕρμα*, Bem. 2, *b.* — *ἕρμασις*, ἡ, o. *ἑρμασμός*, ὁ, Støtten, Stiven, Befæsten; o. — *ἕρμασμα*, τό, Støtte, Stive, som *ἕρμα*; (af *ἑρμάζω*). — *ἑρματίζω*, = *ἑρμάζω*; df. — *ἑρματίτης*, ου, ὁ, støttende, stivende; som tiener til Ballast; *Lyc.* — *Ἑρμαφρόδῑτος*, ὁ, Hermaphrodit, Søn af *Ἑρμῆς* o. *Ἀφροδίτη*, jf. *Ovid. Met.* 4, 368; (om den græske Kunstanvendelse paa dette Slags, *vid. Passow.*).

— Ἑρμάων, ωνος, poët., bes. dor., f. Ἑρμῆς. — Ἑρμέας, o. Ἑρμείας, gen. Ἑρμέω, Ἑρμείω, ep. f. Ἑρμῆς; af Ἑρμείης findes ogs. dat. Ἑρμείῃ. — Ἑρμεῖον, τό, (Ἑρμῆς), lidet Hermestempel; men — Ἑρμέδιον, τό, f. Ἑρμίδιον, inc.

ἑρμηνεία, ἡ, Udtryk, Evne til at udtrykke sig, Sproget, elocutio; τὸ ἑρμηνείαν δοῦναι, δι' ἧς etc., Xen. M. S. 4, 3, 12; ogs. = flgd.; — ἑρμήνευμα, τό, Udlægning, Udtydning, Forklaring; — ἑρμηνεύς, έως, Herod., o. ἑρμηνευτής, οῦ, ὁ, som udlægger el. forklarer, Tolk, Herold, Sendebud; o. — ἑρμηνευτικός, 3, horende el. skikket til at udlægge, forklare, fortolke; ἡ ἑρμενευτική, sc. τέχνη, Fortolkningskunst; af — ἑρμενεύω, betegner mine Tanker med Ord; bes. udlægger, udtyder, forklarer, fortolker, oversætter, Xen. Anab. 5, 4, 4; (rimel. besl. m. εἴρω, ἐρεῖν, sero, sermo, ogs. besl. m. Ἑρμῆς).

Ἑρμηρακλῆς, see u. Ἑρμαθήνη. — Ἑρμῆς, οῦ, ὁ, Hermes, Mercurius, Søn af Zeus o. Maja, Hes. Theog. 938; διάκτορος, som Gudernes Sendebud; ἐριούνιος, ἀκάκητα, som giver Held og Lykke; χρυσόῤῥαπις, Od., bes. sild. ψυχοπομπός, der fører Sielene ned til Underverdenen; sild. ogs. ὅδιος, ἐνόδιος, som Gud for Veie, Reisende, Herolder; desuden er han Gud for Handel og Vandel, for Legemsøvelser, for Sprog, Kunster og Videnskaber, o. alm. for al Aandsdygtighed; jf. ogs. Hom. Hymn. Mercur.; — 2) af hans ældste Afbildning uden Hænder og Fødder, jf. Herod. 2, 51, heder ogs. Ἑρμῆς, Herme, ethvert Hovede paa en fiirkantet aftagende Steenpille, jf. Thuc. 6, 27; (i hvilken Bem. man har villet aflede Ἑρμῆς af ἕρμα); sild. afbildes Hermes som en Yngling; — 3) egne Udtryksmaader ere, κοινὸς Ἑρμῆς, mig det Halve! (af Hittegods, jf. ἕρμαιον); Ἑρμῆς ἐπεισῆλθε, sagde man, naar der i et Selskab blev pludselig Taushed, Plut.; Ἑρμῆν ἕλκειν, at tømme det sidste Bæger, der var Hermes helliget; — (om den rimel. Afledn. see u. ἑρμηνεύω).

Ἑρμίδιον, τό, dim. af Ἑρμῆς, liden Herme el. Billedstøtte; ogs. som kiælende Tiltale, lille Hermes! Ar. — ἑρμίς, o. ἑρμίν, ῖνος, ὁ, (ἕρμα), Støtte, Stolpe; ἑρμῖνες κοίτης, Sengefødder, Od. — ἑρμογλυφεῖον, τό, en Billedhuggers Værksted; af — ἑρμογλυφεύς, έως, ogs. ἑρμογλύφος, ὁ, (γλύφω), egentl. som tilhugger Hermesstøtter, sædv. en Billedhugger; df. — ἑρμογλυφικός, 3, hørende til en Billedhugger; ἡ ἑρμογλυφική, sc. τέχνη, Billehuggerkunsten; o. — ἑρμοκοπίδης, ου, ὁ, (κόπτω), som sønderslaaer Billedstøtter; (af Ἑρμῆς, Bem. 2). — Ἑρμόπᾱν, ᾶνος, ὁ, see u. Ἑρμαθήνη.

ἐρνεσίπεπλος, 2, (πέπλος), omgiven med unge Grene; o. — ἐρνοκόμος, 2, (κομέω), som pleier unge Værter; af — ἔρνος, εος, τό, ungt Skud, ung, frisk og rank opskydende Stamme; ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, voxte op som en saadan, Hom.; alm. Green, Qvist, Ranke; 2) sild. transl. o. poët., Afkom, Barn; df. — ἔρνυξ, υγος, ὁ, = ἔρνος; o. — ἐρνώδης, 2, (εἶδος), som ligner et ungt Skud. — ἐρξείης, s. ἐρξίης, ου, ὁ, alene Herod. 6, 98, som Forklaring af d. persiske Navn Dareios; (rimel. af ἔρδω, ἕρδω, den Virkende, Kraftfulde, el. af ἔργω, εἴργω, den Tvingende). — ἔρξω, fut. til ἔρδω, s. m. s.

ἐρόεις, εσσα, εν, (ἔρος), elskelig, elskværdig, Θαλίη, Hes. — ἔρομαι, præs. ind. inus., vid. Buttm., f. ἐρήσομαι, aor. ἠρόμην, ἐρέσθαι; de manglende Tempora erstattes af ἐρωτάω; desuden bruges i jonisk Prosa præs. εἴρομαι, etc., fut. εἰρήσομαι; ogs. har Hom. m. indskudt ε, ἐρέεσθαι, ἐρέοντο, etc., o. ligel. act. ἐρέω, Il. 7, 128, Od. 11, 229, 21, 31, (ikke at forvexle m. ἐρέω af εἴρω, εἶπον); ἐρείομεν, Il. 1, 62, f. ἐρέωμεν; — spørger, ὅ, ττι ἑ κήδοι, Od. 9, 402; udspørger, τινά, nogen, μάντιν, en Spaamand om Raad, ligel. τινά τι, τινὰ περί s. ἀμφί τινος, o. dl., nogen om noget, Hom.; ogs. efterspørger, τινά, nogen; ogs. søger om noget, ex. ἵππους — ἐρέων, Od. 21, 31; jf. ogs. εἴρω, o. ἐρῶ.

ἔρος, ὁ, alene poët. f. ἔρως, Elskov, Kiærlighed, θεᾶς, γυναικός, til en Gudinde, o. s. v., Il.; alm. Attraa, Lyst, jf. ἕντο; ligel. ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην, Il. 24, 227; — 2) som nom. pr., Eros, Elskovsguden, Hes. Theog. 120. — ἔρος, τό, Uld, jf. εἶρος, ἔριον. — ἐροτή, o. ἔροτις, ἡ, æol. f. ἑορτή, ἕορτις, en Fest. — ἑρπ-ἄκανθα, ἡ, (ἕρπω), krybende Akanth. — ἑρπετόδηκτος, 2, (δάκνω), bidt af et krybende Dyr; o. — ἑρπετόεις, εσσα, εν, hørende til et krybende Dyr; af — ἑρπετόν, τό, krybende Dyr, Orm, bes. Slange; ogs. alm. f. Dyr, θηρίον, Od. 4, 418, Xen. M. S. 1, 4, 11; Ἡφαίστου ἑρπετόν, den langsomt fremskridende Lavastrøm, Pind. Pyth. 1, 47; egentl. neutr. af — ἑρπετός, 3, (ἕρπω), krybende; df. — ἑρπετώδης, 2, (εἶδος), som ligner et krybende Dyr.

ἑρπηδών, όνος, ἡ, = ἕρπης; 2) Kryben el. at krybe; — ἑρπήλη, ἡ, = ἑρπύλη; — ἑρπήν, ῆνος, ὁ, = ἕρπης; df. — ἑρπηνώδης, 2, (εἶδος), der ligner ἑρπήν el. ἕρπης; — ἕρπης, ητος, ὁ, Byld el. Udslæt, som æder om sig; —

ἑρπηστήρ, ῆρος, o. ἑρπηστής, οῦ, ὁ, hvad der kryber, som ἑρπετόν; ogs. krybende Barn; df. – ἑρπηστικός, 3, hørende el. skikket til at krybe; o. — ἑρπητικός, 3, = ἑρπηνώδης; – (af ἕρπω). — ἕρπις, ὁ, kaldte Ægypterne Vinen, *Lyc.* — ἑρπτός, 3, = ἑρπετός, *inc.* — ἑρπυδών, όνος, ἡ, = ἑρπηδών; af — ἑρπύζω, (ἕρπω), kryber, sniger mig, gaaer sagte el. nedbøiet, *ex.* af Sorg el. Alderdom, *Od.*

ἑρπύλη, s. ἑρπύλλη, ἡ, ogs. ἑρπυλλίς, ἡ, *serpula*, krybende Dyr el. Orm; o. — ἑρπύλλινος, 3, som er af – ἕρπυλλον, τό, ogs. ἕρπυλλος, ὁ, o. ἡ, o. ἕρπυλος, ὁ, Serpyl, Huuslog. — ἑρπυσμός, ὁ, Kryben el. at krybe; — ἑρπυστάζω, = ἑρπύζω; — ἑρπυστήρ, ῆρος, o. ἑρπυστής, οῦ, ὁ, = ἑρπηστήρ; o. — ἑρπυστικός, 3, = ἑρπηστικός; (af ἑρπύζω). — ἕρπω, *impf.* εἷρπον, alene *in præs.* o. *impf.*, *Buttm.*, *serpo*, kryber, sniger el. lister mig frem, *Od.*; bes. *dor.* o. *poët.*, gaaer sagte og ligesom krybende; 2) *transl.*, at gribe om sig, at udbrede sig uformærkt; ἑρπέτω ὁ πόλεμος, lad kun Krigen vare ved el. gaae i Langdrag! *Ar.*

ἐῤῥάγην, *aor.* 2 *pass.* af ῥήσσω, ῥήγνυμι. — ἐῤῥάδαται, *ep.* 3 *pl. pf. pass.* til ῥαίνω, *Hom.* — ἔῤῥαος, ὁ, en Vædder, *Lyc.*; ogs. ἔῤῥας, o. ἔῤῥωος, rimel. besl. m. ἄῤῥην; ἔῤῥην, ἔρσην, Hannen. — ἐῤῥαστονευμένως, *adv. part. pf. pass.*, efterladent, skiødesløst, forsømmeligen. — ἐῤῥήθην, *aor.* 1 *pass.* af ἐρέω, εἰπεῖν. — ἔῤῥῑγα, *pf.* 2 m. *præs.* Bem. til ῥιγέω. — ἔῤῥῑνον, τό, (ἐν, ῥίς), hvad man kommer i Næsen for at rense Hovedet, *ex.* Nyseurt, (Snustobak). — ἐῤῥυθμισμένως, *adv. part. pf. pass.* af ῥυθμίζω, afmaalt, passende. — ἔῤῥυθμος, 2, (ἐν, ῥυθμός), afmaalt, tilrundet efter Rhythmus el. Takt, ogs. om Stilen.

ἔῤῥω, *f.* ἐῤῥήσω, *aor.* ἤῤῥησα, vanker, flakker, gaaer sørgmodig el. raadvild omkring, *Od.* 4, 367; ἔῤῥων, hinkende, haltende, om Hephaistos, *Il.* 18, 421; – *b)* bes. gaaer til min Ulykke etsteds hen, *ex. Il.* 8, 239; alm. geraader i Ulykke; oftest *in imperat.*, ἔῤῥε, ἔῤῥε θᾶσσον, o. dl., *abi in malam rem*, gaa til! pak dig! o. dl.; – *c)* gaaer til Grunde, fordærves; ἔῤῥει τὰ ἐμὰ πράγματα, med mig er det ude; ἔῤῥει τὰ καλά, med vor Lykke er det forbi; (besl. m. ῥέω o. ῥαίω, o. m. d. lat. *ruo.*) — ἔῤῥωγα, *pf.* 2 til ῥήσσω, ῥήγνυμι. — ἐῤῥωμένος, 3, *adv.* -μένως, *compar.* o. *superl. irr.* ἐῤῥωμενέστερος, -έστατος, stærk, kraftig, dygtig; (egentl. *part. pf. pass.* af ῥώννυμι, men altid m. *adject.* Bem.). —

ἐῤῥώοντο, o. ἐῤῥώσαντο, 3 *pl. impf.* o. *aor.* af ῥώομαι, *Hom.* — ἔῤῥωος, ὁ, = ἔῤῥαος, *Lyc.* — ἔῤῥωσο, *imperat. pf. pass.* af ῥώννυμι, lev vel!

ἐρσαῖος, 3, = ἐρσήεις; af — ἕρση, ogs. ἔρση, *ep.* ἐέρση, ἡ, Dug, τεθαλυῖα, perlende, blinkende, *Od.*; *in pl.*, Dugdraaber, *Il.*; 2) ἕρσαι, *Od.* 9, 222, hede de nyfødte Lam, ligesom δρόσοι o. ψάκαλοι h. *Trag.* bruges om unge Dyr; (sædv. Afledn. af ἄρδω); df. — ἐρσήεις, εσσα, εν, *ep.* ἐερσήεις, bedugget, saftig, frisk, λωτός, *Il.*; *ib.* ogs. om et Lig, som ikke har lidt af Forraadnelse. — ἔρσην, ενος, ὁ, *jon.* f. ἄρσην. — ἕρσις, εως, ἡ, ogs. ἔρσις, (εἴρω), Baand, Snor, Rad; Forbindelse; Fletning, *Thuc.* 1, 6, hvor man dog ogs. læser ἐνέρσει. — ἕρσω, som ἄρδω, bedugger, væder, *Nic.*; o. — ἐρσώδης, 2, (εἶδος), = ἐρσήεις; (af ἕρση).

ἐρυγγάνω, o. ἐρυγγαίνω, = ἐρεύγομαι. — ἐρυγεῖν, *inf. aor.* 2 til ἐρεύγομαι. — *ἐρυγή, ἡ, *poët.* f. ἐρευγμός, at brække sig, Brækning, Opstødelse; — ἔρυγμα, τό, = frgd.; df. – ἐρυγμαίνω, o. ἐρυγμέω, = ἐρεύγομαι; – ἐρυγματώδης, 2, (εἶδος), som foraarsager Brækning el. Opstødelse; o. – ἐρύγμηλος, 3, ταῦρος, som brøler stærkt, *Il.* 18, 580; 2) som foraarsager Opstødelser, *ex.* om Ræddiker; o. — ἐρυγμός, ὁ, = ἔρυγμα; – (af ἐρεύγομαι). — ἐρύγω, *inus.*, anføres som Stamform for *aor.* 2 ἤρυγον, *inf.* ἐρυγεῖν, til ἐρεύγομαι.

ἐρυθαίνω, *poët.* f. ἐρυθραίνω, h. *Hom.* ἐρεύθω, giør rød, farver rød; *in pass.*, at blive rød, αἵματι, af Blod, *Il.*; df. — ἐρύθημα, τό, Rødme; Skamrødme; 2) = ἐρυσίπελας. — ἐρυθίβιος, rhodisk f. ἐρυσίβιος. — ἐρυθῖνος, ὁ, = ἐρυθρῖνος. — ἐρυθράδιον, τό, = ἐρυθρόδανον. — *ἐρυθραίνω, giør rød; bringer til at skamme sig; *in pass.*, bliver rød; rødmer, skammer mig; — ἐρυθραῖος, 3, rødlig; — ἐρυθρίας, ου, ὁ, som har et rødligt Udseende, *oppon.* ὠχρίας; — ἐρυθρίασις, ἡ, *jon.* -ησις, Rødme, Skamrødme; af – ἐρυθριάω, rødmer, bliver skamrød; — ἐρυθρῖνος, ὁ, etslags rød Søkarpe, *erythrinus*; o. — ἐρύθριον, τό, etslags rød Salve; – (af ἐρυθρός).

*ἐρυθροβἄφής, 2, (βάπτω), rødfarvet; — ἐρυθρόγραμμος, 2, (γραμμή), med røde Linier; — ἐρυθροδάκτυλος, 2, (δάκτυλος), med røde Fingre; — ἐρυθρόδανον, τό, rød Farve, Krap; df. – ἐρυθροδανόω, farver med Krap; — ἐρυθροειδής, 2, (εἶδος), med rødligt Udseende; — ἐρυθροκάρδιος, 2, (καρδία), med rødt Hierte, med

rød Kierne; — *ἐρυθρόκομος*, 2, (*κόμη*), med røde Haar; — *ἐρυθροποίκιλος*, 2, (*ποικίλος*), rødsprængt, rødspraglet; — *ἐρυθρόπους*, ὁ, ἡ, *neutr.* -*πουν*, *gen.* -*ποδος*, (*πούς*), med røde Fødder el. Been, h. *Ar.* ogs. Navnet paa en Fugl; o. — *ἐρυθροπρόσωπος*, 2, (*πρόσωπον*), med rødt Ansigt; – (af flgd.)

†*ἐρυθρός*, 3, rød, *ruber*, h. *Hom.* bes. om Vinen, ogs. om Kobber; ἡ *ἐρυθρὰ θάλαττα*, den persiske Bugt; df. — *ἐρυθρόστικτος*, 2, (*στικτός*), rødplettet; — *ἐρυθρότης*, ητος, ἡ, Rødhed; — *ἐρυθρόχροος*, 2, (*χρόα*), rødfarvet; — *ἐρυθρόχρως*, ωτος, ὁ, ἡ, (*χρώς*), med rød Hud el. Farve; o. — *ἐρυθρώδης*, 2, = *ἐρυθροειδής*, rødlig. — *ἐρύκακον*, *ep.* f. *ἤρύκακον*, *inf.* -*κακεῖν*, -*κακέειν*, *aor.* 2 til *ἐρύκω*. — *ἐρυκανάω*, *Od.* 1, 199, o. *ἐρυκάνω*, *Od.* 10, 429, men -*κανέω*, *inc.*, *poët.* f. *ἐρύκω*, holder fast, holder tilbage. — *ἐρυκτῆρες*, ων, οἱ, etslags Frigivne i Sparta. — *ἐρύκω* [ῡ]; *f.* *ἐρύξω*, *aor.* *ἠρύκακον*, *ep.* *ἐρύκακον*, *inf.*-*κακέειν*; holder tilbage, *λαόν*, Krigsfolket (fra fortidligt) Angreb, *Il.* 24, 658; *Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης*, hold mig ikke tilbage derfra, *ib.* 18, 126; ogs. afholder Fienden, *ex.* *ib.* 15, 297; ligel. *τὸν στρατὸν ἐπιόντα ἐρύκειν*; *Herod.* 5, 15; ogs. afværger, *λιμόν τινι*, *Od.* 5, 166, *ἀπ' ἐμαυτοῦ τὰ κακά*, *Xen.*; *transl.*, *θυμὸν ἐρυκακέειν*, at twinge sit Sind, *Od.*; – *b)* holder tilbage, opholder, *detineo*, *ex.* en Giest; jf. ogs. *Il.* 21, 59, o. ligel. *in med.*, *Κῦμα δέ μιν – ἐρύκεται*, *Il.* 12, 285; – *c)* holder fra hinanden, afsondrer, adskiller, *ex.* *Il.* 10, 161; *d)* *in pass.*, holdes tilbage, bliver tilbage, dvæler, nøler, *ex.* *Il.* 23, 443; (besl. m. *ἐρύω*).

ἔρῡμα, τό, (*ἐρύομαι*), Værn, Beskyttelse, *χροός*, for Legemet, *Il.*, jf. *Hes.* *Op.* 534; *b)* h. *Xen.*, befæstet Sted, Leir, By, ogs. *in pl.*; alm. hvad der tiener til Bedækning el. Beskyttelse; jf. *Xen. Anab.* 2, 4, 22; – *dim.* *ἐρυμάτιον*, τό. — *ἐρυμνόνωτος*, 2, (*νῶτος*), med bedækket Ryg, om Krebsen; af — *ἐρυμνός*, 3, (*ἐρύομαι*), befæstet, forvaret, sikker; *ἐρυμνὸν χωρίον καὶ δυσπρόσοδον*, *Thuc.* 5, 65; *ὄρη ἐρυμνά*, steile Bierge, *Xen.*; df. — *ἐρυμνότης*, ητος, ἡ, et Steds Fasthed el. Sikkerhed; *b)* Befæstning, *ex.* *ὅσα ἐρυμνότητος προσεδεῖτο*, *Xen. Cyr.* 6, 1; o. — *ἐρυμνόω*, befæster, forvarer, sikkrer. — *ἔρυξις*, ἡ, = *ἔρειξις*, *Hipp.* — *ἐρύομαι*, *poët.* ogs. *εἰρύομαι*, *med.* til *ἐρύω*, s. m. s.

ἐρυσάρματος, 2, *plur. metapl.* *ἐρυσάρματες*, *Il.*, (*ἐρύω*, *ἅρμα*), som trækker Vognen. — *ἐρυσιβᾶν*, at lide af — *ἐρυσίβη*, ἡ, Meeldug, Honningdug, *rubigo*, Brand i Kornet; ogs. Brandkorn; (rimel. af *ἐρυθρός*, jf. *ἐρυθίβιος*); df. — *ἐρυσίβιος*, ὁ, o. *ἐρυσιβίη*, ἡ, *epith.* til Apollo o. Demeter, hvilke anraabtes som afvendende Meeldug; jf. Romernes *Robigus*, *Robigalia*; — *ἐρυσιβόω*, foraarsager Meeldug; *in pass.*, lider deraf; o. — *ἐρυσιβώδης*, 2, (*εἶδος*), der ligner Meeldug. — *ἐρυσίθριξ*, -*τριχος*, ὁ, ἡ, (*ἐρύω*, *θρίξ*), som giennemtrækker og renser Haaret, *ψήκτηρ*. — *ἐρύσιμον*, τό, ogs. *ῥύσιμον*, Navnet paa en Havevæxt, lat. *irio*.

ἐρυσινηΐς, ίδος, ἡ, (*ἐρύομαι*, *ναῦς*), som frelser Skibene, *ἄγκυρα*, *poët.* — *ἐρυσίπελας*, ατος, τό, etslags rødlig Hudbetændelse, Rosen; (af *ἐρυθρός*, o. *πέλας*, *πέλος*, f. *ἕλκος*); df. — *ἐρυσιπελατώδης*, 2, (*εἶδος*), som ligner denne Sygdom. — *ἐρυσίπτολις*, ὁ, ἡ, (*ἐρύομαι*, *πόλις*), som frelser Byen, *epith.* til Athene, *Il.* — *ἔρυσις*, ἡ, Trækken el. at trække; — *ἐρυσίχαιος*, 2, (*χαῖος*), som fører en Hyrdestav; o. — *ἐρυσίχθων*, ονος, 2, (*χθών*), som opriver el. furer Jorden, *poët.*; (af *ἐρύω*). — *ἐρυσμός*, ὁ, (*ἐρύομαι*), Beskyttelsesmiddel, *ex.* imod Hexeri, *Hom. Cer.* — *ἐρυστός*, 3, trukken; til at trække; o. — *ἐρυτήρ*, ῆρος, ὁ, som trækker; (af flgd.).

ἐρύω, *poët.* o. *jon.* *εἰρύω*, *f.* *ἐρύσω*, *ep.* ogs. *ἐρύσσω*, *pf. pass.* *εἴρυμαι*; trækker, *νῆα εἰς ἅλα*, ud paa Søen, *ἤπειρόνδε*, paa Land, *νευρὴν ἐπί τινι*, spænder Buestrængen imod nogen, *Hom.*; *πλίνθους ἐρύειν*, at stryge Tegl, *Herod.*; alm. drager, slider, slæber voldsomt afsted, *τινὰ χλαίνης*, *ποδός*, nogen ved Kappen, ved Foden; ogs. nedriver, afriver, *κρόσσας πύργων*, *Il.* 12, 258; — 2) *in med.*, trækker el. drager til mig, *ex.* *Od.* 10, 165, efter mig, for at bruge, o. dl.; *ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ*, uddrog sit Sværd, *Il.* 4, 550; *μάχης*, *χάρμης ἐρύσασθαί τινα*, at uddrage, udrive deraf, *Il.*; df. *transl.*, – *a)* drager til mig el. udriver af en Fare, d. e. redder, frelser, *ex.* (*βουλή*), *ἥτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει Ἀργείους*, *Il.* 10, 44; ogs. udløser, befrier, *χρυσῷ*, med Guld, *Il.*; ogs. beskytter, beskiermer, *ἄστυ*, *ib.*; jf. *ῥύομαι*; – *b)* tager til mig el. antager mig; har for Øine, holder i Ære, *θέμιστας*, iagttager, *Il.*; *μηδὲ φρεσὶν ἐρύσαιτο*, ei skulde bevare det, holde det hos sig selv, *Od.* 16, 459; ogs. bevogter, *θύρας*, *Od.*; udspeider, udforsker, *θεῶν δήνεα*, *ib.* 23, 82; – *c)* trækker mig tilbage derfra, holder borte fra mig, afværger, *c. acc.*, *ex.* *Il.* 2, 859, 5, 538; hemmer, standser, betvinger, *χόλον*, *Il.*; jf.

ib. 8, 143; – [i Bem. 2, *a*, *b*, bruger *Hom.* bes. de syncoperede Former, ἔρῦτο, εἴρῦτο; forresten hersker ῠ, *ex.* ἔρῦτο, *pass.*, blev bevogtet, *Hes. Theog.* 304; *att.* bruges i denne Bem. ῥύομαι, altid m. ῡ, derim. *ep.* ῠ, *vid. Buttm.*].

ἔρφος, τό, som στέρφος, Hud, Skind, *Nic.* — ἔρχαται, o. ἔρχατο, ἐέρχατο, 3 *pl. pf.* o. *plqupf. pass.* af ἔργω, εἴργω, indslutter. — ἐρχατάω, indspærrer; ἐρχατόωντο, *ep.* 3 *pl. impf. pass.*, *Od.* 14, 15; o. — ἐρχατόεις, εσσα, εν, ligesom et Gierde; af — ἔρχἄτος, ὁ, (ἔργω), et Gierde, et Hegn, som ἕρκος. — ἐρχθείς, *part. aor.* 1 *pass.*, af ἔργω, εἴργω.

ἔρχομαι, *irr.*, *f.* ἐλεύσομαι, *aor. ep.* ἤλυθον, sædv. ἦλθον (*dor.* ἦνθον), *inf.* ἐλθεῖν, *imperat.* ἐλθέ, *pf.* ἐλήλυθα, *ep.* ogs. εἰλήλουθα; – gaaer, kommer, sætter mig i Bevægelse eller Virksomhed, skrider frem; bes. ogs. – *a)* kommer derhen, dertil, *ex.* ἄρχοντα ἐλθεῖν τῶν ἀνδρῶν, for at føre en Commando, *Xen. Cyr.* 1, 5, 4; h. *Hom.* ofte ogs. *transl.*, *ex.* κακόν, γῆρας, θάνατος ἦλθε, paakom, indfandt sig; – *b)* gaaer hen el. bort, h. *Hom.* bes. som *imperat.*, velan! fort! afsted! ligesom ἄγε; – *c)* gaaer tilbage, vender hiem, *ex. Od.* 2, 30; – men oftest bestemmes disse Forholde af en hosstaaende *præpos.* el. *particul.*, *ex.* ὁμόσ' ἦλθε μάχη, kom sammen, d. e. begyndte, *Il.* 13, 337; γέρας ἔρχεται ἄλλῃ, andenstedshen, *ib.* 1, 120; usædv. er Ἔρχονται πεδίοιο, henover el. igiennem Slætten, *Il.* 2, 801; jf. ogs. *Od.* 3, 306; — 2) *c. acc.* alene i visse Forbindelser, *ex.* ὁδὸν s. κέλευθον ἐλθεῖν, at gaae el. komme (ad) en Vei, *Hom.*, ogs. *att.*, *ex.* ἄπιμεν ἥνπερ ἤλθομεν, *i. e.* κατὰ τὴν ὁδὸν, καθ' ἥνπερ – *Xen.*; ligel. *poët.*, ἀγγελίην o. ἐξεσίην ἐλθεῖν, at gaae i et Ærinde, som Gesandt, *Hom.*; ogs. *c. acc.*, paa Spørgsmaalet hvorhen? *Il.* 1, 322; — 3) et paa ἔρχομαι flgd. *part.* udtrykker, – *a)* *in fut.*, Gangens Hensigt, *ex.* ἔρχομαι ὀψομένη, for at see, *Hom.*, ligel. *att.*, *ex.* ἦλθον ἐπισκεψόμενοι; *Xen.*; men h. *Herod.* alene som Omskrivning af *fut.* i Forbindelserne, ἔρχομαι φράσων, λέξων, ἐρέων, o. dl., jeg kommer nu til at fortælle, *gall. je m' en vais dire*; ligel. *Xen. Ag.* 2, 7; – *b)* *in præs.* o. *præt.* udtrykker et saadant *part.* Bevægelsens Maade, *ex.* ἦλθε θέουσα, kom løbende; ἦλθε φθάμενος, kom foran, *Hom.*; usædv. er, αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθῃ, f. ᾐσχυμμένος ᾖ, s. αἰσχυνθῇ, blev mishandlet, *Il.* 18, 180; — 4) omvendt sættes *part. aor.* ἐλθών om en Handlings gradvise Fremgang, *ex.* ἐλθόντα λαβεῖν, at komme og faae, (egentl. at faae, efter at man er kommen), og saaledes oftere næsten pleonastisk, *ex.* καὶ ἐγὼ – ἐλθὼν ἐδίδασκον ἕνα λόγον, *Xen. Cyr.* 2, 2, 6; jf. *Il.* 16, 521; — 5) efterhomeriske Udtryksmaader ere: ἐλθεῖν τινι ἐς ὄψιν, at komme for nogens Aasyn, *Herod.* 3, 42; ligel. ἔρχεσθαί τινι εἰς λόγους, at faae nogen i Tale, ogs. at gaae hen til nogen; ἐπὶ πᾶν ἐλθεῖν, at gribe til alt muligt, at forsøge alt, *Xen.*; εἰς τοσοῦτον πλεονεξίας ἐλθεῖν, at gaae saavidt el. til den Yderlighed deri, *Dem.*; διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες, som have giennemvandret Dydens hele Bane el. opfyldt alle Pligter, o. saal. ofte omskrivende o. forstærkende: διὰ μάχης, διὰ πολέμου ἔρχεσθαί τινι, f. μάχεσθαί, πολεμεῖν τινι; ligel. διὰ φιλίας ἔρχεσθαί τινι, f. φιλεῖν τινα; διὰ φόνου, διὰ πυρὸς ἔρχεσθαι, at myrde, at brænde; jf. εἶμι; (f. d. sieldnere *impf.* ἠρχόμην, bruges oftere ᾔειν s. ᾖα, af εἶμι, hvilket ogs. baade som *præs.* o. *fut.* supplerer de manglende el. mindre brugelige Former af ἔρχομαι, *vid. Buttm.*).

ἕρψις, ἡ, (ἕρπω), Kryben. — ἔρω, *dat. apocop.* f. ἔρωτι, *Od.* 18, 212; jf. γέλως. — ἐρῶ, *jon.* ἐρέω, *fut.* til εἰπεῖν, af *præs.* εἴρω, siger, *Od.* 11, 137, hvorfor *att.* sædv. φημί; – hertil hører *pf.* εἴρηκα, *pass.* εἴρημαι, *aor. pass.* ἐῤῥήθην, uattisk ἐῤῥέθην, *part.* ῥηθείς, o. *fut.* εἰρήσομαι (m. *pass.* Bem., f. d. sieldnere ῥηθήσομαι); – vil sige el. udtale, ἔπος, ἀγγελίην, *Hom.*; vil paastaae, forkynde, τινί τι; Οὐδὲ πάλιν ἐρέει, han vil ikke modsige, *Il.* 9, 56; Ζηνὶ φόως ἐρέουσα, for at forkynde ham Dagens Lys; om Eos, *Hom.*; ogs. ofte *att.*, *ex.* (πέμπειν) τινὰ ἐροῦντά τι, med et Budskab, *Xen.*; ἀλλ' ἐρεῖ τις ἴσως, ὅτι –, maaske kunde nogen sige el. indvende, at –, *id.*; *pass.*, μισθὸς – εἰρημένος, den tilsagte el. lovede Belønning, *Herod.*; χρόνος εἰρημένος, den bestemte Tid, *Xen.*; εἰρήσθω μοι, det være sagt af mig, *id.*; — 2) sield. bruges ἐρέω som *præs.* f. ἔρομαι, sporger, forsker; – (besl. m. ἐρῶ, εἴρω, ere ἐρεείνω, ἔρομαι, ἐρωτάω, ἐρευνάω, rimel. ogs. εὑρίσκω, εὑρεῖν; jf. ogs. ῥῆμα, ῥῆσις, ῥήτωρ, *etc.*). — ἐρέω, f. εἴρω, knytter, *inc.*

ἐρωδιός, ὁ, *ardea*, Heire, *Il.* — ἐρωέω, *f.* ήσω, (af ῥώω, *jon.* f. ῥέω; o. m. Forslaget ε); 1) *intr.*, – *a)* bølger, strømmer, spruder, *ex. Il.* 1, 303; – *b)* gaaer el. viger tilbage; aflader fra noget, ophører dermed, sædv. *c. gen.*, *ex.* πολέμοιο, χάρμης, *Il.*, der dog undert. alene underforstaaes, *ex.* (νέφος) οὔποτ' ἐρωεῖ, svinder aldrig, *sc.* σκοπέλου, *Od.* 12, 75; ligel. μηδέ τ' ἐρώει, undlad ikke, *sc.* τοῦ μένειν –, *Il.* 2, 179; — 2) *transit.*, lader vige tilbage; df. *a)* driver tilbage,

τινὰ ἀπὸ νηῶν; jf. *Il.* 13, 57; – *b)* forlader, *Theocr.* 13, 74; df. — *ἐρωή, ἡ, δουρός, βελέων*, Svingning, Svingkraft, *Il.*; *λείπετο - δουρὸς ἐρωήν*, et Spydskast, *ib.* 23, 529; ogs. *ἀνδρὸς ἐρωή*, Mandens Kraft el. Styrke; — 2) Tilbagevigen; Afladen, Ophøren; Ro, Hvile, *πολέμου*, fra Kampen, *Il.* 16, 302, o. 17, 761.

ἐρωμανέω, er – *ἐρωμανής*, 2, (*ἔρως, μαίνομαι*), lider af – *ἐρωμανία, ἡ*, rasende Kiærlighed. — *ἐρώμενος, ὁ, ἐρωμένη, ἡ*, (*ἐράω*), *amasius, amasia*, den Elskede; Kiæreste; *dim.* *ἐρωμένιον, τό*. — *ἔρως, ωτος, ὁ*, m. *dat. apocop.* *ἔρω*, *Od.* 18, 212, sild. *acc.* *ἔρων* f. *ἔρωτα*; jf. ogs. *ἔρος*; – Elskov, lidenskabelig Kiærlighed imellem begge Kiøn, *Hom.*; sild. ogs. alm. heftig Tilbøielighed, Lyst, Attraa; *τὴν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ἔρωτα καλοῦσι*, *Xen.*; *ἔρωτες*, Elskovshandeler, *amores*; 2) som *nom. pr.*, Eros, Amor, Kiærlighedsguden.

ἐρωτάω, spørger, udspørger, *τινά τι*, nogen om noget; ogs. *pass. c. acc. rei*, *ex.* *ὅσα ὑπ᾽ ἄλλων ἐρωτῷτο*, hvorom han blev spurgt, *Xen. Cyr.* 1, 4, 3; 2) fører et Beviis el. former en Slutning i Spørgsmaal; df. — *ἐρώτημα, τό*, det Omspurgte; det forelagte Spørgsmaal; df. — *ἐρωτηματίζω*, ordner de til et Beviis hørende Sætninger saaledes, at de kunne fremsættes som Spørgsmaal; o. — *ἐρωτηματικός*, 2, *adv.* *-κῶς*, hørende til et Spørgsmaal; i Spørgsmaal, spørgsmaalsviis. — *ἐρωτημάτιον, τό*, *dim.* af *ἐρώτημα*. — *ἐρώτησις, ἡ*, (*ἐρωτάω*), Spørgen el. at spørge, *τινός*, om noget.

ἐρωτιάς, άδος, bes. *fem.* til *ἐρωτικός*. — **ἐρωτιάω*, er syg af Elskov; — *ἐρωτιδεύς, έως, ὁ*, en ung Amor; — *ἐρωτίδια, τά*, *sc.* *ἱερά*, en Erosfest; — *ἐρωτικός*, 3, *adv.* *-κῶς*, hørende til Kiærlighed; tilbøielig til at elske, erfaren deri; forelsket; alm. som har Lyst el. Tilbøielighed til noget, *περί τι*, *s.* *πρός τι*; som fører til el. som vækker Kiærlighed, *μέλη, λόγοι*; *ἐρωτικῶς ἔχειν τινός*, at have en stærk Tilbøielighed til noget; — *ἐρώτιον, τό*, som *ἐρωτάριον*, en liden Amor; o. — *ἐρωτίς, ίδος, ἡ*, den Elskede, Kiæreste; *ἐρωτίδες νῆσοι*, Kiærlighedsøerne; – (af *ἔρως*).

**ἐρωτογράφος*, 2, (*γράφω*), som skriver om Kiærlighed; — *ἐρωτο-διδάσκαλος, ὁ, ἡ*, Lærer el. Lærerinde i Kiærlighed; — *ἐρωτόληπτος*, 2, (*λαμβάνω*), greben el. begeistret af Elskov; – denne Tilstand, *ἐρωτοληψία, ἡ*; — *ἐρωτομανέω, -μανής*, 2, o. *-μανία, ἡ*, = *ἐρωμανέω*, *etc.*; — *ἐρωτο-παίγνιον, τό*, Elskovsleg; Kiærlighedssang; — *ἐρωτοπλάνος*, 2, (*πλανάω*), som skuffer Kiærligheden, som afbringer derfra; 2) som feiler i sin Kiærlighed; — *ἐρωτοπλοέω*, (*πλέω*), svømmer i Kiærlighed; — *ἐρωτοποιέω*, opvækker Kiærlighed; — *ἐρωτοτόκος*, 2, (*τίκτω*), frembringende Kiærlighed. — *ἐρωτοτρόφος*, 2, (*τρέφω*), nærende Kiærlighed; o. — *ἐρώτυλος, ὁ*, Kiæreste, *Theocr.*; *τὰ ἐρώτυλα*, *sc.* *μέλη*, Elskovssange, *Bion*; – (af *ἔρως*).

ἐς, *jon.*, ogs. undert. *att.*, f. *εἰς*, s. m. s.; ligel. de m. *ἐς-* begyndende Sammensætninger see u. *εἰς-*. — *ἕς*, *imperat. aor.* 2 af *ἵημι*. — *ἐσαιέν*, *adv.*, som *εἰσαεί*, for stedse. — *ἐσᾶλτο*, 3 *sing. aor.* 2 *med.*, f. *ἐσάλετο*, af *ἐσάλλομαι*. — *ἔσαν*, *jon.* o. *ep.* f. *ἦσαν*, af *εἰμί*. — *ἐσάπην*, *aor.* 2 *pass.* af *σήπω*. — *ἐσάχρι*, *adv.*, f. *εἰς ἄχρι*, indtil. — *ἔσβη*, 3 *sing. aor.* 2 *pass.* af *σβέννυμι*, *Hom.* — *ἐσέδρακον*, *aor.* 2 til *εἰσδέρκομαι*. — *ἐσένην*, f. *εἰς ἕνην*, see u. *ἕνη*. — *ἐσέπτατο*, 3 *sing. aor. med.* af *εἰσίπταμαι*. — *ἐσεσάχατο*, *jon.* 3 *pl. plqupf. pass.* til *σάττω*. — *ἔσευα*, *ep.* *ἔσσευα*, *aor.* 1 til *σεύω*. — *ἐσέχυντο*, 3 *pl. aor. pass. syncop.* til *εἰσχέω*, s. m. s. — *ἐσήλατο*, 3 *sing. aor.* 1 *med.* af *εἰσάλλομαι*. — *ἐσηλυσίη, ἡ*, = *εἰσέλευσις*.

ἕσθαι, 1) *inf. aor.* 2 *med.* af *ἵημι*; 2) *inf. pf. pass.* til *ἕννυμι*. — *ἐσθέω*, (*ἐσθής*), beklæder; *in med.* o. *pass.*, iforer mig el. er iført noget, *τι*; *ἐσθῆτα ἐσθημένος*, *Herod.*; ogs. *ῥάκεσι ἐσθημένος*, *id.* 3, 129; df. — *ἔσθημα, τό*, Beklædning, Klædning. — *ἔσθην*, *ep. aor. pass.* til *ἕννυμι*, *Il.* 18, 517. — *ἐσθής, ῆτος, ἡ*, Klædning; i *Od.* sædv. *collect.*, Klædningsstykker; ogs. Tæppe, Sengetæppe, *ib.* 23, 290; (af *ἕννυμι*, *ἔσθην*; df. o. lat. *vestis*). — *ἔσθησις, ἡ*, (*ἐσθέω*), Beklædning. — *ἔσθησις, ἡ*, Spisen el. at spise, men skal rimel. hede *ἔσθισις*; af — *ἐσθίω*, æder, spiser, fortærer; *ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν*, at spise og drikke, *Od.*; *pass.*, *οἶκος ἐσθίεται*, opædes, fortæres, *ib.*; df. ogs. *att.*, tilsætter, forøder; ligel. *att.* undert. *c. gen.*, *ex.* *Xen. Hell.* 3, 3, 6, *extr.*; (alene *in præs.* o. *impf.*, de øvrige Tempora suppleres af *ἔδομαι* o. *φαγεῖν*).

ἐσθλοδότης, ου, ὁ, *fem.* *-δότις, ιδος, ἡ*, (*δίδωμι*), det Godes Giver el. Giverinde; af — *ἐσθλός*, 3, ædel, god, brav, flink, vakker; alm. som *ἀγαθός*, god og dygtig i sit Slags, *ex.* om Hesten, *Il.* 23, 348; bes. ogs. tapper, *oppon.* *κακός*; ogs. rig, formuende, *Hes. Op.* 214; *οἱ ἐσθλοί*, de Ædle, de Fornemme, *Hom.*; ofte ogs. om den menneskelige Tilstand og

Forestillingsevne, *ex.* νόος ἐσθλός, νόημα ἐσθλόν, o. dl.; om et Middel: velgiørende, gavnlig; om et Varsel: heldbringende; τὸ ἐσθλόν, Medgang, Lykke; ἐσθλά, gode Sager, Kostbarheder, *Od.* 10, 523; (skal være af d. forældede ἐθλός, jf. ogs. vort ædel, mul. ogs. besl. m. ἔθας); df. — ἐσθλότης, ητος, ἡ, Dygtighed, Tapperhed, Flinkhed; god og ædel Tænkemaade; o. — ἔσθλωμα, τό, en god, ædel, tapper Handling el. Bedrift. — ἔσθος, τό, Klædning, episk Biform af ἐσθής, *Il.* — ἔσθ' ὅτε, f. ἔστιν ὅτε, *est quum*, nu og da, undertiden; jf. ἐνιότε. — ἔσθω, *poët.* f. ἐσθίω, men alene *in præs.* o. *impf.*

ἐσία, ogs. ἐσσία, ἡ, en Dialekt f. οὐσία, *Plat.* — ἐσιέμεναι, *ep.* f. εἰσιέναι, *inf. præs.* til εἴσειμι. — ἔσις, ἡ, (ἵημι), Attraa, Begiering, sædv. ἔφεσις. — ἐσκάτθετο, *ep.* f. ἐσκατέθετο, 3 *sing. aor.* 2 *med.* til εἰσκατατίθημι, *Hes.* — ἔσκε, see u. ἔσκον. — ἐσκεμμένως, *adv. part. pf. pass.* af σκέπτομαι, overlagt, betænksomt. — ἐσκευάδαται, *jon.* 3 *pl. pf. pass.* af σκευάζω. — ἔσκληκα, *pf. intr.* til σκέλλω. — ἔσκλητος, ἡ, o. ἐσκλητύς, ύος, ἡ, (εἰσκαλέω), en indkaldt Folkeforsamling. — ἔσκον, ες, ε, *jon.* f. ἦν, *impf.* til εἰμί. — ἐσκοπημένως, *adv. part. pf. pass.* af σκοπέω, overlagt, betænkt. — ἐσλός, *dor.* f. ἐσθλός, *Pind.*

ἔσμα, τό, (ἕζω), Stilk, Stængel, som μίσχος. — ἑσμός, ὁ, ogs. ἐσμός, (ἵημι), som man lader ud el. ind, sædv. Bisværm; ogs. fuldstænd. ἑσμὸς μελιττῶν, *Xen.*; *transl.*, enhver stor Hob el. Mængde, γυναικῶν, τέκνων; ogs. ἑσμοὶ γαλάκτος, *Eur.*; df. — ἑσμοτόκος, 2, (τίκτω), som frembringer el. avler Bisværme; o. — ἑσμο-φύλαξ, άκος, ὁ, som bevogter Bisværmene. — ἐσοπτρίς, ίδος, ἡ, = εἴσοπτρον. — ἐσοπτρισμός, ὁ, (εἰσοπτρίζομαι), Speilen, Afspeilen; Fremstillen i et Speil el. ligesom i et Speil. — ἐσοπτροειδής, 2, (εἴσοπτρον, εἶδος), der ligner et Speil. — ἐσοῦμαι, *dor. fut.* f. ἔσομαι, af εἰμί; jf. ἔσσομαι.

ἑσπέρα, ἡ, *vespera*, Aften; ἑσπέρας, om Aftenen, *Xen.*; *in pl.*, Aftentimerne, *Pind.*; 2) Vesten; (egentl. *fem.* af ἕσπερος, *sc.* ὥρα *s.* χώρα). — ἑσπερία, ἡ, Aften; Aftensmad; (egentl. *fem.* af ἑσπέριος); df. — ἑσπερίζω, spiser til Aften. — ἑσπερινός, 3; o. ἑσπέριος, 3, ogs. 2, (ἕσπερος), 1) om Tiden: om Aftenen, imod Aften; oftest m. Verbum, *ex.* ἑσπέριος ἦλθε, ankom om Aftenen, *Od.*; jf. *ib.* 2, 385; 2) om en Himmelegn: som ligger imod Vesten, vestlig, *Od.* 8, 29; *oppon.* ἠῷος, ἑῷος. — ἑσπερίς, ίδος, ἡ, besl. *fem.* til ἑσπέριος, om Aftenen, hørende til Aftenen; 2) som *subst.*, ἡ ἑσπερίς; Natviol, (af dens stærke Lugt om Aftenen); 3) som *nom. pr.*, αἱ Ἑσπερίδες, Hesperiderne, Døttre af Natten, hvilke paa en Ø ved Jordskivens vestlige Rand bevogte de gyldne Æbler, jf. *Hes. Theog.* 215, 275, 518. — ἑσπέρισμα, τό, (ἑσπερίζω), Aftensmad.

ἑσπερόθεν, *adv.*, fra Aftenen; af — ἕσπερος, ὁ, *vesper*, Aften; (μένειν) ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν, indtil det bliver Aften, *Od.* 4, 786; *plur. heterog.*, τὰ ἕσπερα, Aftentimerne; ποτὶ ἕσπερα, imod Aften, *Od.*; — 2) som *adject.*, hørende til Aftenen, om Aftenen; ἕσπερος ἀστήρ, Aftenstiernen; jf. *Il.* 22, 318; ogs. m. udel. ἀστήρ; ἕσπερος θεός, den mørke Gud el. Underverdenens Gud, *Soph.*; ἕσπερος γῆ, Aftenlandet, Vesten; — (rimel. er ἕσπερος alene forkortet Udtale af ἑωσφόρος, Lysbringeren, Aftenstiernen).

ἔσπετε, *ep.* f. εἴπατε, 2 *plur. aor. imperat.* til εἰπεῖν, h. *Hom.* altid i Forbindelsen, ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, siger mig nu, I Muser! — ἐσπευσμένως, *adv. part. pf. pass.* til σπεύδω, i en Hast, ilende. — ἑσπόμην, *inf.* σπέσθαι, *aor.* 2 til ἕπομαι; h. *Hom.* beholdes Augmentet igiennem alle *modi*, *ex. inf.* ἑσπέσθαι, *imperat.* ἑσπέσθω, *etc.* — ἔσπον, *inf.* σπεῖν, *aor.* til ἕπω; h. *Hom.* alene i Sammens. — ἐσπουδασμένως, *adv. part. pf. pass.* til σπουδάζω, alvorligen; ivrigen.

ἔσσα, *ep. aor.* 1 f. ἕσα, εἷσα, af ἕννυμι, *inf.* ἔσσαι, *part. med.* ἑσσάμενος, *Hom.* — ἐσσήν, ῆνος, ὁ, h. Epheserne, en Artemis's Præst, *Paus.*; h. *Call.*, Konge; efter *gramm.* oprindel. Bikonge; jf. μέλισσα. — ἔσσοι, *dor.* o. *ep.* f. εἶς, εἶ, 2 *sing. præs.* af εἰμί, *Hom.* — ἐσσία, ἡ, see u. ἐσία. — ἔσσο, *a)* f. ἕσο, εἷσο, *imperat.* af ἕννυμι, *Il.* 3, 57; *b)* 2 *sing. plqupf. pass.* af ἕννυμι, *Od.* 16, 199. — ἔσσο, *ep. imperat.* f. ἔσο, ἴσθι, af εἰμί. — ἔσσομαι, *ep.* f. ἔσομαι, *fut.* til εἰμί, 3 *sing. dor.* ἐσσεῖται, *Il.* — ἔσσουα, *lacon. aor.* til σεύω. — ἔσσυμαι, ἐσσύθην, *pf.* o. *aor. pass.*, o. ἔσσυο, ἔσσυτο, 2 o. 3 *sing. plqupf.* o. *aor. syncop.*, af σεύομαι. — ἐσσυμένος, 3, egentl. *part. pf. pass.* af σεύω, (men altid m. uregelm. Accent o. adjectivisk Bem.), *a)* ophidset, ilende, heftig; *adv.*, ἐσσυμένως, i heftig Bevægelse, hastigen; *b)* attraaende, stræbende, begierlig, τινός, efter noget, *Hom.* — ἔσσων, *jon.* f. ἥσσων, *Herod.*

ἕσταα, staaer, *pf.* 2 *inus.* til ἵστημι; df. *dual.* o. *plur. syncop.* ἕστατον, ἕστἄμεν, ἕστατε, ἑστᾶσι, o. 3 *pl. plqupf.* ἕστἄσαν; *inf. syncop.* ἑστάναι, ἑστώ-

μεν, ἑστάμεναι; *part. syncop.* ἑσταώς, *att. ctr.* ἑστῶς, *jon.* ἑστεώς o. ἑστηώς. — ἕστᾰκα, *pf. transit.* til ἵστημι, har stillet, fra *Polyb.* — ἐστάλατο, *jon.* 3 *pl. plqupf. pass.* til στέλλω, f. ἐσταλμένοι ἦσαν, *Hes.* — ἕσταμεν, ἑστάμεν, -μεναι, see u. ἕσταα. — ἕσταν, *æol.* o. *ep.* f. ἔστησαν, 3 *pl. aor.* 2 til ἵστημι. — ἑστᾰσαν, see u. ἕσταα; men ἕστᾰσαν, *ep.* forkortet f. ἔστησαν, 3 *pl. aor. transit.*, de havde sat el. stillet, *ex. Il.* 2, 525. — ἑστᾶσι, ἕστατε, ἕστατον, see u. ἕσταα.

ἔστε, *adv.*, indtil; ἔστε ἐπὶ τὸ δάπεδον, *Xen.*, ogs. *c. acc.*; 2) indtil at, *c. ind.*, *ex.* ἔστε ἐπὶ ταῖς σκηναῖς ἐγένοντο, *id.*; i afhængige Sætninger ogs. *c. conj.* o. *opt.*, bes. i Forbindelsen ἔστ' ἄν, *ex.* μένειν, ἔστ' ἂν ἡ χρεία σε ἀναγκάσῃ, *Xen.*; 3) saa længe som, ligel. *c. ind.*, *conj.*, o. *opt.*; ἔστ' ἂν αἱ σπονδαὶ ἦσαν, *id.*; – (formet af εἰς ὅτε, ligesom εἰσόκε af εἰς ὅ κε). — ἐστενωμένως, *adv. part. pf. pass.* af στενόω, trangt, snævert.

ἕστηκα, ἑστήκειν, *pf.* o. *plqupf.* til ἵστημι, altid *intransit.* o. m. *præs.* o. *impf.* Bem., staaer, stod; df. – *fut. intr.*, ἑστήξω, ἑστήξομαι, vil staae. — ἔστην, *aor.* 2 m. *intr.* Bem., har staaet; men ἔστησα, *in med.* ἐστησάμην, *aor.* m. *transit.* Bem., har stillet; (af ἵστημι). — ἑστία, ἡ, *jon.* ἱστίη, ogs. ἑστίη, *Hes.*, Ildstedet, Arnestedet, Skorstenen, (ἐσχάρα οἴκου, *Eust.*), der var helliget de derpaa opstillede Huusguder, ἐφέστιοι, og derfor ogs. selv ansaaes som en Helligdom, hvorved man pleiede at sværge, *ex. Od.* 14, 159, og som ukrænkeligt Fristed for Ulykkelige; df. *transl.*, *a)* Huus, Bolig, *ex.* δεξιὰς ἱστίας οἴκεε, *Herod.* 5, 40; *b)* Familie, Slægt, *id.* 1, 176; — 2) som *nom. pr.*, Ἑστία, Ἱστίη, Romernes *Vesta*, efter *Hes. Theog.* 454 Datter af Kronos o. Rhea, Arnens og derfra saavel Byernes som de enkelte Huses Skytsgudinde; h. Perserne rimel. den hellige Ild, jf. *Xen. Cyr.* 1, 6, 1; bes. havde Ἑστία (βουλαία) et Altar paa d. athen. Raadhuus, jf. *Xen. Hell.* 2, 3, 52; (skal være af ἵζω, ἕζομαι); – [*att.* στῐ, ligel. h. *Hom.* i Bem. 2, ellers στῑ].

ἑστίαμα, τό, (ἑστιάω), Bevertning, Maaltid; Giestebud; Mad, Ret. — ἑστιαρχέω; er – ἑστιάρχης, ου, ὁ, o. ἑστίαρχος, ὁ, (ἑστία, ἄρχω), Herre i Huset; jf. ἑστιοῦχος, Bem. 2. — Ἑστιάς, άδος, ἡ, Præstinde for Gudinden Ἑστία, en Vestalinde. — ἑστίᾱσις, ἡ, Bespisen, Bespiisning, Giestebud; jf. ogs. ἑστιάω, Bem. *b*; — ἑστιᾱτήριον, ogs. -τόριον, τό, Spiseværelse; o. — ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, som giver el. giver et Giestebud, en Vert; af — ἑστιάω [ᾰ], *f.* άσω [ᾱ], (ἑστία), optager ved Arnen el. i Huset, beverter, trakterer; ὅτε εἱστίας (*impf.*) οὐ τοὺς φίλους, *Xen.*; *b)* ἑστιᾶν τὴν φυλήν, at give sin Stamme et Giestebud, *Dem. p.* 565; – denne Handling, ἑστίασις, ἡ, etslags Leiturgie i Athenen; *c) transl.*, ἑστιᾶν τοὺς ὀφθαλμούς, at gotte Øinene; – *in med.*, er til Giestebud, giør mig tilgode.

*ἑστιοπάμων [ᾱ], ονος, 2, (πέπαμαι), som besidder Huset, Herren i Huset; — ἔστιος, 3, hørende til en ἑστία, *inc.*; — ἑστιουχέω, beboer, bevogter Huset el. Byen; af – ἑστιοῦχος, 2, (ἔχω), som besidder el. bevogter Huset; som har Ildsteder el. Altarer, γαῖα, πόλις, *Trag.*; 2) som beverter, som giver et Giestebud; i denne Bem. ogs. ἑστίαρχος; o. — ἑστιόω, grunder el. stifter et Huus; δῶμα ἑστιοῦται, er grundfæstet ved Arvinger; – (af ἑστία). — ἐς-τιτρώσκω, *irr.*, *f.* ἐστρώσω, saarer deri. — ἑστιώτης, ου, ὁ, *fem.* ἑστιῶτις, ιδος, ἡ, (ἑστία), hørende til Ildstedet el. Huset; ved el. paa Ildstedet, *Soph.*

ἕστο, 3 *sing. plqupf. ind. pass.* til ἕννυμι. — ἐστοχασμένως, *adv. part. pf. pass.* af στοχάζομαι, træffende. — ἐστραμμένος, 3, *part. pf. pass.* af στρέφω. — ἐστρωμένος, 3, *part. pf. pass.* af στορέννυμι, hvf. ogs. – ἔστρωτο, 3 *sing. plqupf. pass.*, *Il.* — ἐστώ, οῦς, ἡ, (εἰμί), *dor.* f. οὐσία, Formue. — ἕστωρ, ορος, ὁ, rimel. af ἵημι, indsat Nagle el. Bolt, *Il.* 24, 272, hvor man dog ogs. f. ἕστορι læste ἕκτορι af ἔχω, som holder fast. — ἐσύνηκεν, f. συνῆκεν, *aor.* 1 af συνίημι, m. *augm. irr.* foran Præpositionen. — ἐσύστερον, *adv.*, f. εἰς ὕστερον, for Fremtiden, herefter. — ἐσφαλμένως, *adv. part. pf. pass.* af σφάλλω, feilagtigen, vildfarende; udygtigen. — ἔσφλᾰσις, ἡ, Handlingen – ἐσφλάω, trykker indad, *Hipp.*

ἐσχάρα [ᾰ], ἡ, alm. Ildsted, Sted, hvor Ilden brænder; Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, Ildsteder i d. trojanske Leir, *Il.* 10, 418; sædv. Ildsted, Arnested, Skorsteen, som ἑστία, (men lav og næsten med Jorden), o. ligel. Fristed for Ulykkelige, jf. *Od.* 7, 153, 160, 169); *gen.* o. *dat. ep.*, ἐσχαρόφιν, *Od.*; – 2) Altar, hvorpaa Offerilden brænder, (βωμός, derim. mere enhver Forhøining, der ligner et Altar), *Trag.*; ogs. Ildkar, hvori Offerilden bæres omkring, *Xen. Cyr.* 8, 3, 12; – 3) alm. Kulbækken, Kulpande; Rist, Stegerist; – 4) alm. ethvert Underlag, bes. et Stykke Træ, hvorpaa et andet rives el. gnides, indtil det fænger; jf. πυρεῖον; – 5) h. Lægerne, Skorpe paa et brændt Sted el. alm. paa et Saar.

*ἐσχᾰρεύς, έως, ὁ, som besorger Ildstedet, en Kok, bes. en Skibskok; — ἐσχαρεών, ῶνος, ὁ, som ἐσχάρα, et Ildsted; — ἐσχάριον, τό, *dim.* af ἐσχάρα; — ἐσχάριος, 2, hørende til Ildstedet; paa Skorstenen; — ἐσχαρίς, ίδος, ἡ, Kulbækken, Røgelsekar; — ἐσχαρίτης, ου, ὁ, ἄρτος, Brod, som er baget paa en Rist; o. — ἐσχαρόπεπτος, 2, (πέπτω), baget paa en Rist; – (af ἐσχάρα). — ἐσχαρόφιν, *ep. gen.* o. *dat.* til ἐσχάρα. — ἐσχᾰρόω, (ἐσχάρα, Bem. 5), overtrækker med en Skorpe; – denne Handling, ἐσχάρωσις, ἡ; – tienlig dertil el. som pleier at sætte en Skorpe, ἐσχαρωτικός, 3.

*ἐσχατάω, = flgd., men alene h. *Hom. in part. ep.* ἐσχατόων, -όωσα, som ligger længst borte el. ved den yderste Grændse; εἴ τινα – ἕλοι ἐσχατόωντα, som dvælede ved en Udkant af Leiren, *Il.* 10, 206; — ἐσχατεύω, er den yderste; befinder mig ved den yderste Grændse; jf. flgd.; — ἐσχατιά, ἡ, den yderste Grændse, νήσου, λιμένος, *Od.*; αἱ ἐσχατιαὶ τῆς οἰκουμένης, *Herod.*; alm. det yderste el. længst bortfiernede Sted af noget, πολέμου, af Slaget el. Slaglinien, *Il.* 11, 524; – *b)* ἀγροῦ ἐσχατιή, den fierneste Deel af Landet el. Marken, *Hom.*; ligel. ἐσχατιαὶ – χώρης, *Herod.* 6, 127; df. *absol.*, ἐσχατιή, enkelt el. affondret Landgods el. Stykke Land, *Od.*; ligel. *att.*, *ex. Dem. p.* 1040; – *c)* ἐσχατιῇ, som *adverb.*, endeligen, tilsidst, *Nic.*; — ἐσχατιάω, = ἐσχατεύω, *poët.*; — ἐσχατίζω, er den sidste, kommer for sildigt, LXX; alm. = ἐσχατεύω; — ἐσχάτιος, 2, *poët.* f. ἔσχατος; — ἐσχατιώτης, ου, ὁ, *fem.* -ῶτις, ιδος, ἡ, ved den yderste Grændse; — ἐσχατόγηρως, o. -γηρος, 2, (γῆρας), i den høieste Alderdom, udlevet; o. — ἐσχατόεις, εσσα, εν, *poët.* f. ἔσχατος; – (af flgd.).

ἔσχατος, 3, *adv.* -τως, den yderste, fierneste; ἔσχατοι ἀνδρῶν, som beboe den yderste (østlige og vestlige) Rand af Jordskiven, *Od.* 1, 23; τὰ ἔσχατα, Floiene, *cornua*, *alæ*, *Thuc.* 4, 96; ogs. om andre Dimensioner: den høieste, *ex.* τὸ ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσιν, *Pind. Ol.* 1, 181; jf. *ib.* 3, 77; den laveste; den inderste, *ex. Soph. Trach.* 1053; – *b)* om Tiden: den sidste; — 2) ofte *transl.*, – *a)* den høieste, første, ypperste, *ex. Pind. Nem.* 10, 59; *adv.* ἐσχάτως, i høieste Grad; φιλοπόλεμος ἐσχάτως, *Xen.*; – *b)* ogsaa omvendt: den ringeste, sletteste, usleste, ligesom d. lat. *extremus*; bes. τὰ ἔσχατα παθεῖν, at lide Døden; ἐπ' ἔσχατα βαίνειν, at være i største Nød, *Soph. Oed. Col.* 217; εἰς τοὔσχατον ἐλθεῖν, at geraade i største Fare, *Dem.*; ἐσχάτως διακεῖσθαι, at være i største Elendighed, *Polyb.*; dog ogs. ofte m. tilføiet nærmere Bestemmelse, *ex.* ἔσχατ' ἐσχάτων κακά, det Allerværste, *Soph.*; τετρύσθαι ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ, *Herod.* 1, 22; – (rimel. af ἔχω, ἔσχον, hængende derved, tilgrændsende; efter nogle af ἐξ).

ἐσχατόων, -όωσα, see u. ἐσχατάω. — ἔσχεθον, ες, ε, *poët.* forlænget f. ἔσχον, *aor.* 2 til ἔχω. — ἐσχηματισμένως, *adv. part. pf. pass.* af σχηματίζω, billedligen, figurligen. — ἔσχον, ἐσχόμην, *aor.* 2 *act.* o. *med.* til ἔχω. — ἔσω, *adv.*, f. εἴσω, indenfor; ind; df. — ἔσωθέν, *adv.*, indenfra; 2) indenfor. — ἐσωπή, ἡ, (εἰς, ὤψ), Aasyn, Ansigt. — ἐσώτατος, 3, *superl.* af ἔσω, inderst, længst inde, *intimus*; *adv.* ἐσωτάτω; *oppon.* ἐξώτερος. — ἐσωτερικός, 3, hørende til det Indre; bes. om Philosophernes Disciple: deelagtig el. indviet i et Systems dybere og strængere Lærdomme; ogs. om deres Skrifter: hørende til slige Lærdomme; *oppon.* ἐξωτερικός. — ἐσωτέριον, ogs. ἐσωφόριον, τό, Underklædning, (nygræsk); af — ἐσώτερος, 3, *compar.* af ἔσω, indre, længere inde, *interior*; *adv.* ἐσωτέρω, τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἀττικῆς, længere ind deri, *Herod.*; *oppon.* ἐξώτερος.

ἐτάζω, (ἐτός), prøver el. forsker, om noget er virkeligt; sædv. ἐξετάζω. — ἑταίρα, ἡ, *jon.* ἑταίρη, *ep.* ogs. ἑτάρη, Veninde, Selskaberske; alm. som ledsager, *ex.* δαιτὶ – ἑταίρην (φόρμιγγα), *Od.* 17, 271; bes. *att.*, Veninde, Medhustru (*oppon.* Hustru), men kaldes vel rigtigst af os Hetære, formedelst denne Klasses eiendommelige Stilling h. Grækerne, *vid. Pass.*; (egentl. *fem.* af ἑταῖρος, s. m. s.). — ἑταιρεία, ἡ, *jon.* ἑταιρηΐα, ogs. ἑταιρία, ἡ, Staldbroderskab, Broderskab, Kammeratskab; jf. *Xen. Hell.* 2, 4, 21; alm. Forbindelse, Forbund, *ex. Herod.* 5, 71; ogs. politisk Forbindelse; bes. Faction, Sammenrottelse, *ex.* ἑταιρίας συνίστη ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου, *Dem.*; 2) = ἑταίρησις, *Andoc.* — *ἑταιρεῖος, 3, *jon.* ἑταιρήϊος, 3, hørende til en Ven, Staldbroder, Kammerat, vedkommende en saadan; Ζεὺς ἑταιρ., Z. som Skytsgud for alle selskabelige Forbindelser; hørende til en ἑταίρα, forelsket, o. dl.; ἑταιρείη φιλότης, *Hom. Merc.*; — ἑταιρεύω, er Medlem af en Forbindelse el. af et Selskab; 2) driver Elskovshandeler el. Bolskab; i denne Bem. ogs. ἑταιρέω, jf. *Dem. p.* 612, 616; 3) *transit.*, forfører dertil; — ἑταιρέω, see u. flgd., Bem. 2; – denne Handling, ἑταίρησις, ἡ; jf. *Dem. p.* 599; o. — ἑταιρήϊος, 3, *jon.* f. ἑταιρεῖος, s. m. s.; – (af ἑταῖρος).

ἑταιρία, ἡ, = ἑταιρεία. — *ἑταιρίδια, τά, sc. ἱερά, Fest til Ære for Ζεὺς ἑταιρεῖος. — ἑταιρίδιον, τό, dim. af ἑταίρα. — *ἑταιρίζω, f. σω, forbinder mig med nogen, τινί, som Ven, Ledsager, o. dl., Il. 24, 335; b) in med. c. acc., forbinder nogen med mig, tager nogen til Hielp, ib. 13, 456, hvor ἑταρίσσαιτο staaer ep. f. ἑταιρίσαιτο; c) in act. o. med., = ἑταιρέω; — ἑταιρικός, 3, adv. -κῶς, hørende til en ἑταῖρος el. til en ἑταίρα, som ligner en saadan; ἵππος ἑταιρική, de maced. Kongers Livvagt til Hest; o. — ἑταίριος, 2, = ἑταιρεῖος; - (af ἑταῖρος). — ἑταιρίς, ίδος, ἡ, = ἑταίρα. — ἑταιρισμός, ὁ, Bolskab, Skiørlevnet, Utugt; - som driver saadant, ἑταιριστής, οῦ, ὁ, fem. ἑταιρίστρια, ἡ; (af ἑταιρίζω).

ἑταῖρος, ὁ, ep. o. jon. ἕταρος, Staldbroder, Kammerat, Medhielper; ogs. heder transl. en gunstig Vind, ἐσθλὸς ἑταῖρος, ex. Od. 11, 7; alm. ogs. enhver, som man omgaaes, ex. en Meddiscipel el. Discipel; df. ofte i Tiltale: gode Ven, o. dl.; bes. hede h. Hom. de troe Undergivne, Krigere el. Staldbrodre, φίλοι, ἐσθλοί, ἐρίηρες ἑταῖροι; egentl. adject., hvf. ἑταῖρος ἀνήρ, Od., o. superl. ἑταιρότατος, Plat.; jf. Xen. Cyr. 2, 2, 1; - (rimel. af ἔτης; ogs. besl. m. ἕτερος) df. — ἑταιρόσυνος, 3, venskabelig; Ven, Veninde, poët. — ἑταρίσσασθαι, see u. ἑταιρίζω. — ἕταρος, ὁ, fem. ἑτάρη, ἡ, ep. o. jon. f. ἑταῖρος, ἑταίρα. — ἔτασις, ἡ, ἐτασμός, ὁ, o. ἐταστός, 3, sieldne Former, f. ἐξέτασις, ἐξετασμός, ἐξεταστός. — ἐτάτυμος [ᾰ], dor. f. ἐτήτυμος.

ἐτεῇ, see u. ἐτεός. — ἐτεθήπεα, jon. plqupf. af pf. τέθηπα, Od. — ἔτειος, 3, (ἔτος), aarsgammel, annuus, Xen. — ἔτεκον, aor. 2 til τίκτω. — ἔτελις, ἡ, Navnet paa en Fisk, Aristot. — ἐτεοδμώς, ῶος, ὁ, f. ἐτεὸς δμώς, en ægte, oprigtig, god Slave; — ἐτεόκρητες, οἱ, (Κρῆτες), ægte el. egentlige Kretensere; o. — ἐτεόκριθος, ὁ, (κριθή), ægte Byg; af — ἐτεός, 3, sand, virkelig; men sædv. alene som adv., - a) ἐτεόν, virkeligen, for Alvor, revera; bes. i Forbindelsen, εἰ ἐτεόν γε, hvis det virkeligen forholder sig saa, Od.; ogs. i Sandhed, sandeligen; jf. Il. 15, 53; dog som adject. plur., πολλ' ἐτεά, ib. 20, 255; - b) jon. bruges saal. dat. fem. ἐτεῇ, men att. sædv. ironisk spørgende: virkeligen? itane?

*ἑτεραλκής, 2, adv. -κέως, (ἀλκή), hvorved Styrken el. Overmagten er paa den ene Side, ex. μάχης ἑτεραλκέα νίκην δοῦναι, Il. 7, 26; ligel. μάχη ἑτεραλκής, Herod. 9, 103; men δῆμος ἑτεραλκής, en Trop Krigere, som giør Udslaget, Il. 15, 738; jf. Æsch. Pers. 951; - 2) ἑτεραλκέως ἀγωνίζεσθαι, at kæmpe med afvexlende Lykke el. uden at komme til Endelighed, Herod. 8, 11; — ἑτεραχθής, 2, (ἄχθος), betynget paa den ene Side; 2) act., som tynger paa den ene Side; — ἑτερεγκεφαλέω, (ἐγκέφαλος), er syg paa den ene Side af Hiernen; er halvforrykt el. halvforstyrret; — ἑτερειδής, 2, = ἑτεροειδής; — ἑτερήμερος, 2, (ἡμέρα), som vexler Dag for Dag; ζώοντ' ἑτερήμεροι, de skiftes til at leve hver sin Dag: om Kastor o. Pollux, Od. 11, 303; o. — ἑτερήρης, 2, (ἄρω), = ἀμφήρης; - (af ἕτερος). — ἑτέρηφι, ep. f. ἑτέρῃ, ἑτέρᾳ.

*ἑτεροβάρεια, ἡ, Handlingen ἑτεροβαρέω, er — ἑτεροβαρής, 2, adv. -βαρῶς, (βάρος), som tynger el. trykker paa den ene Side; — ἑτεροβουλίη, ἡ, (βουλή), forandret Beslutning; — ἑτερογάστριος, 2, (γαστήρ), af et andet Moderskiv, oppon. ὁμογάστριος; — ἑτερογενέω, er — ἑτερογενής, 2, adv. -γενῶς, (γένος), af en anden Slægt, Art el. Stamme; ἑτερογενέα, hede h. gramm. de subst., som in plur. have et andet Kiøn, end in sing., ex. ὁ δάκτυλος, τὰ δάκτυλα; — ἑτερόγλαυκος, 2, (γλαυκός), hvis ene Øie er blaaligt; — ἑτερόγλωσσος, -ττος, 2, (γλῶσσα), med et andet el. fremmed Tungemaal; — ἑτερόγναθος, 2, (γνάθος), ἵππος, hvis ene Mundvig er for haard el. for blød, Xen.; — ἑτερογνωμοσύνη, ἡ, en anden el. forskiellig Mening; af — ἑτερογνώμων, ονος, 2, (γνώμη), som er af en anden el. forskiellig Mening; o. — ἑτερόγονος, 2, (γόνος), = ἑτερογενής; - (af ἕτερος).

ἑτεροδιδασκαλέω, (διδάσκαλος), lærer anderledes el. feilagtigen, N. T.; — ἑτεροδοξέω, er — ἑτερόδοξος, 2, adv. -δόξως, (δόξα), som har en forskiellig el. feilagtig Mening; - en slig Mening, ἑτεροδοξία, ἡ; — ἑτεροεθνής, 2, (ἔθνος), af et andet Folk; — ἑτεροειδής, 2, (εἶδος), af en anden el. forskiellig Art el. Gestalt; — ἑτερόζηλος, 2, adv. -ζήλως, (ζῆλος), som er den ene mere hengiven end den anden; partisk; 2) som lægger Vind paa en anden Kunst el. Syssel; — ἑτεροζυγεῖν, at trække ved et andet Aag; 2) at være forspændt el. spændt sammen med andre uligeartede Dyr; at trække ulige; at være uenige; df. — ἑτεροζύγησις, ἡ, sædv. ἑτεροζυγία, ἡ, Usamdrægtighed, Uenighed; af — ἑτερόζυγος, 2, (ζυγόν), sammenspændt el. forbunden med det Uligeartede; usamdrægtig, uenig; 2) som boier sig paa el. til den ene Side, στα-

θμός, poët.; o. — ἑτερόζυξ, υγος, ὁ, ἡ, (ζεύγνυμι), 1) = frgd.; 2) som μονόζυξ, eenspændt, som mangler den ene Forspandshest; ἑτερόζυξ πόλις, som mangler en Søsterby el. Medbeilerske, *Plut.*; – (af ἕτερος).

*ἑτεροθᾰλής, 2, (θάλλω), som grønnes paa den ene Side el. paa den ene Qvist; 2) om Børn: af forskiellige Mødre; ogs. som har mistet den ene af sine Forældre; *oppon.* ἀμφιθαλής; — ἑτεροθελής, 2, (θέλω), som har en anden el. forskiellig Villie; — ἑτερόθηκτος, 2, (θήγω), sleben el. skærpet paa den ene Side; o. — ἑτερόθροος, 2, (θρόος), som toner anderledes; – (af ἕτερος). — †ἑτεροῖος, 3, *adv.* -ροίως, *poët.* ἑτεροῖïος, (ἕτερος), forskielligartet, anderledes, *Herod.*; df. — ἑτεροιότης, ητος, ἡ, Forskiellighed; anden Beskaffenhed; o. — ἑτεροιόω, gior til et andet, forandrer, forvandler; modificerer; *pass.*, ἑτεροιοῦτο τὸ πρᾶγμα, Sagen begyndte at forandre sig, *Herod.* 9, 102; df. — ἑτεροίωσις, ἡ, Forandring, Forvandling; o. — ἑτεροιωτικός, 3, forandrende, forvandlende.

*ἑτερόκαρπος, 2, (καρπός), som bærer andre el. uligeartede Frugter; — ἑτεροκίνητος [ῑ], (κινέω), bevæget af andre; *oppon.* αὐτοκίνητος; — ἑτεροκλινέω, bøier til el. paa den ene Side; af – ἑτεροκλῐνής, 2, *adv.* -νῶς, (κλίνω), som bøier sig el. hælder til den ene Side, skraa nedad; ujevn, ulige; ἑτεροκλινῶς ἔχειν πρός τι, at have Tilbøielighed til noget; — ἑτερόκλῐτος, 2, *adv.* -κλίτως, (κλίνω), med forskiellig Ordbøining el. Declination, *gramm.* — ἑτερο-κλονέω, ryster ud til forskiellige Sider, *Opp.*; — ἑτεροκνεφής, 2, (κνέφας), halvmørk; — ἑτεροκρᾱνία, ἡ, (κρανίον), Smerte i den ene Side af Hovedet, Migræne; o. — ἑτερόκωφος, (κωφός), døv paa det ene Øre; – (af ἕτερος).

*ἑτερολεξία, ἡ, (λέξις), et andet ligegieldende Udtryk; — ἑτερόμαλλος, 2, (μαλλός), ulden; haaret, laaden paa den ene Side; — ἑτερομάσχαλος, 2, (μασχάλη), χιτών, som alene har eet Ærme; — ἑτερομέρεια, ἡ, Beskaffenheden – ἑτερομερής, 2, (μέρος), = ἑτεροκλινής; — ἑτερομετρία, ἡ, Beskaffenheden – ἑτερόμετρος, 2, (μέτρον), med el. i forskielligt Versemaal; — ἑτερομήκης, 2, (μῆκος), af ulige Længde; som er længere paa den ene Side el. uligesidet; 2) som er en Halvdeel længere; — ἑτερομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήτηρ), af en anden Moder; — ἑτερομόλιος, 2, (μολεῖν), δίκη, Proces, hvorfra den ene Part udebliver; ogs. ἑτερομωλία, ἡ; – (af ἕτερος).

*ἑτεροπάθεια, ἡ, Tilstanden – ἑτεροπᾰθής, 2, (παθεῖν), syg paa den ene Side el. i den ene Deel; — ἑτεροπᾰχής, 2, (πάχος), ulige tyk; — ἑτεροπλᾰνής, 2, (πλάνη), som flakker hid og did; — ἑτεροπλᾰτής, 2, (πλάτος), af forskiellige el. ulige Flader; — ἑτερόπλοιος, sædv. ἑτερόπλοος, 2, *ctr.* -πλους, (πλέω), seilbar paa den ene Side; o. — ἑτερόπνοος, 2, (πνέω), som blæser el. lufter paa den ene Side; — ἑτεροποδέω, er – ἑτερόπους, -ποδος, 2, (πούς), hvis ene Fod er kortere end den anden, haltende, lam; — ἑτεροπροσωπέω, er – ἑτεροπρόσωπος, 2, (πρόσωπον), af el. i en forskiellig Person, *gramm.*; – hørende dertil, ἑτεροπροσωπικός, 3; — ἑτερόπτολις, ι, (πόλις), af en anden By; — ἑτεροῤῥεπέω, o. -ῤῥοπέω, er – ἑτεροῤῥεπής, 2, o. ἑτερόῤῥοπος, 2, (ῥέπω, ῥοπή), som bøier sig el. har Overvægt til den ene Side; *b) act.*, Ζεὺς ἑτεροῤῥεπής, som bøier Vægtskaalen til den ene Side, som tilveier hver, hvad ham tilkommer, *Æsch. Suppl.* 411; — ἑτερόῤῥυθμος, 2, (ῥυθμός), i en anden el. forskiellig Rhythmus; o. — ἑτερόῤῥυομος, 2, (ῥυομός), af en anden Gestalt; – (af flgd.).

ἕτερος, 3, *adv.* ἑτέρως, den anden (af to), den ene (af begge), lat. *alter*; ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παίει, den ene – den anden, *Xen. Anab.* 5, 9, 5; Τῶν – νῶν ἕτεροι, den enes el. den andens Forældre, *Il.* 20, 210; ἡ ἑτέρα, m. o. u. χείρ, den anden, bes. den venstre Haand; τῇ ἑτέρᾳ, *a) sc.* χειρί, med den Venstre; *ep.* ogs. ἑτέρηφι; *b) sc.* ἡμέρᾳ, paa den anden Dag; *c) sc.* ὁδῷ, paa en anden Vei, Viis el. Maade; ogs. ἑτέρως, *Od.* 1, 234; – i Dobbeltsætninger kan ἕτερος δέ følge paa ὁ μέν, ogs. kan det ombyttes m. ἄλλος, o. s. v.; ogs. findes ἄλλος ἕτερος, *Eur.*, o. forstærk. ἕτερος αὖ s. αὖτε, *Ar.*; *att.* bruges ἕτερα τοιαῦτα, *alterum tantum*, endnu engang saa meget; τὸ ἕτερον στράτευμα, den øvrige Hær, *Xen.*; — 2) som *alius*, en anden, (modsat flere), *ex. Il.* 4, 306; ogs. som ἀλλοῖος, forskiellig, m. flgd. ἤ, *quam*, *Herod.*, el. *c. gen.*, *ex.* οἱ δὲ καὶ τούτων ἕτεροι, *Xen.*; ἕτερόν τι, noget andet, (som man ikke vil nævne); – *dor.* bruges ἅτερος [ᾰ], f. ἕτερος, men *att.* er ἅτερος [ᾱ], *ctr.* f. ὁ ἕτερος, *gen.* θατέρου, *etc.*

*ἑτεροσήμαντος, 2, (σημαίνω), som betegner noget andet; — ἑτεροσκελής, 2, (σκέλος), med ulige Been; — ἑτερόσκῐος, 2, (σκιά), som kaster Skygge el. som beskygges alene paa den

ene Side; — ἑτερόστοιχος, 2, (στοῖχος), af el. i en anden Rad el. Linie; — ἑτερόστομος, 2, (στόμα), som har kun een Eg, eenegget; — ἑτεροσχήμων, ονος, 2, (σχῆμα), af en anden el. forskiellig Gestalt; — ἑτερότης, ητος, ἡ, Forskiellighed, anden Beskaffenhed; — ἑτερότροπος, 2, (τρέπω), som vender sig til el. paa en anden Side; 2) (τρόπος), af en anden Art, af el. med et andet Væsen; — ἑτερότροφος, 2, (τρέφω), med en anden Opdragelse, fremmed; — ἑτερούας, ου, ὁ, (οὖς), eenoret; o. — ἑτερούσιος, 2, (οὐσία), af et forskielligt Væsen, forskiellig; - (af ἕτερος).

*ἑτεροφαής, 2, (φάος), oplyst paa den ene Side; — ἑτεροφθαλμία, ἡ, Beskaffenheden - ἑτερόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός), med Øine af forskiellig Farve; 2) eenøiet; 3) skelende; — ἑτερόφθογγος, 2, (φθόγγος), som toner, lyder, klinger, taler anderledes; — ἑτεροφορέομαι, (φορέω, φέρω), = ἑτεροῤῥεπέω; — ἑτεροφροσύνη, ἡ, forskiellig Tænkemaade, Usamdrægtighed; af - ἑτερόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν), som tænker anderledes, usamdrægtig, uenig; — ἑτεροφυής, 2, (φύομαι), andensteds avlet el. født; 2) (φυή), af en anden Beskaffenhed; — ἑτερόφῦλος, 2, (φῦλον), af en anden Folkestamme; 2) (φυλή), af en anden Tribus el. Borgerafdeling; — ἑτερόφυτος, 2, (φύω), δένδρον, Træ, som er indpodet af et andet Træ; o. — ἑτεροφωνία, ἡ, anden Tone, forskiellig Stemme; af - ἑτερόφωνος, 2, (φωνή), med forskiellig Tone el. Stemme; - (af ἕτερος).

*ἑτερόχηλος, 2, (χηλή), med ulige Hove; — ἑτερόχροια, ἡ, Farvens Afvexling; - ἑτεροχροιότης, ητος, ἡ, Forskiellighed i Farve; o. - ἑτεροχροέω, o. -χρωματέω, er - ἑτερόχροος, 2, ctr. -χρους, ogs. ἑτερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, o. ἑτερόχρωμος, 2, (χρόα, χρώς, χρῶμα), af anden, forskiellig, mangfoldig Farve; o. — ἑτερόω, gior anderledes; forandrer; - (af ἕτερος). — ἐτέρσετο, 3 sing. aor. 2 med. til τερσαίνω. — *ἑτέρωθεν, adv., fra den anden Side, Hom.; 2) = flgd.; ogs. ἑτέρωθε, Hes. Sc. 281; — ἑτέρωθι, adv., paa den anden Side, andensteds, Hom.; — ἑτερώνῠμος, (ὄνυμα, ὄνομα), med et andet el. forskielligt Navn; o. — ἑτέρωσε, adv., hen til en anden Side, Hom.; ogs. andenstedshen, ex. Il. 23, 231; - (af ἕτερος). — ἑτέρωσις, ἡ, (ἑτερόω), Forandring. — ἑτερῶτα, adv. æol., f. ἑτέρωθεν.

ἐτέταλτο, 3 sing. plqupf. pass. af τέλλω. — ἐτετεύχατο, æol. o. ep. 3 pl. plqupf. pass. af τεύχω, Il. 11, 807. — ἐτέτυκτο, ep. 3 sing. plqupf. pass. af τεύχω. — ἔτης, ου, ὁ, Paarørende, Omgangsven, Staldbroder, h. Hom. alene in pl., o. i Forbindelser, som ἔται καὶ ἑταῖροι, γείτονες ἠδὲ ἔται, o. dl.; b) att. alm. Landsmand, Medborger, o. dl.; (rimel. af ἔθος, besl. m. ἑταῖρος). — ἐτησίαι, οἱ, ogs. fuldstænd. ἐτησίαι ἄνεμοι, Herod. 2, 20, Aarsvinde el. Vinde, som blæse til visse Tider af Aaret, jf. Dem. p. 48; o. — ἐτήσιος, 2, ogs. 3, adv. -σίως, aarsgammel; aarlig; (af ἔτος). — ἐτητυμία, ἡ, Sandhed, Ægthed; af — ἐτήτῠμος, 2, adv. -τύμως, provet, ægte, sandfærdig; h. Hom. alene in neutr. ἐτήτυμον som adv., jf. ἐτεόν; (ἐτήτυμος er poët. forlæng. af ἔτυμος, ligesom ἀταρτηρός af ἀτηρός).

ἔτι, adv., - a) om Tiden: endnu, adhuc.; ἔτι καὶ νῦν, ogsaa endnu; ogs. fremdeles, derefter, ex. οὐδ᾽ ἔτι δὴν ἦν, levede ikke længe derefter, Il. 6, 139; - b) om en Tilvært: dertil, desuden, præterea, ogs. forstærk. ἔτι δὲ καί, ex. ἅμα μὲν διὰ τὴν παιδείαν -; ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ φιλομαθὴς εἶναι, desuden ogs. formedelst hans Lærvillighed, Xen. Cyr. 1, 4, 3; h. compar. forstærk., ex. ἔτι μᾶλλον, ἔτι πλέον, endnu mere. — ἔτλην, aor. 2 af inus. τλάω. — ἔτμἄγεν, æol. f. ἐτμάγησαν, 3 pl. aor. 2 pass. af τμήγω f. τέμνω. — ἐτνηρός, 3, der ligner en ἔτνος, Mos, Jævning el. Suppe af Bælgfrugter; — ἐτνήρυσις, εως, ἡ, (ἀρύω), Skee el. Slev, hvormed man opøser Suppen ἔτνος, el. hvormed man rører deri; — ἐτνίτης, ου, ὁ, = λεκιθίτης; o. — ἐτνοδόνος, 2, (δονέω), som rører om i Suppen ἔντος, poët.; af — ἔτνος, τό, tyk Suppe el. Jævning af Bælgfrugter.

*ἑτοιμάζω, holder i Beredskab, gior færdig, skaffer el. bringer tilveie; h. Hom. ogs. in med., ex. Il. 10, 571; men att. in med., tilbereder el. forskaffer mig noget; df. - ἑτοιμασία, ἡ, = ἑτοιμότης; o. - ἑτοιμαστής, οῦ, ὁ, som tilbereder; — ἑτοιμόδακρυς, υ, (δάκρυ), der let græder; — ἑτοιμοθάνατος, 2, (θάνατος), beredt el. villig til at døe; — ἑτοιμοπειθής, 2, (πείθω), let til at overtale; o. — ἑτοιμόῤῥοπος, 2, (ῥοπή), som let boier sig; af — ἕτοιμος, 3, ep. ἑτοῖμος, adv. ἑτοίμως, beredt, tilberedet, færdig, for Haanden, ὀνείατα, Hom.; ταῦτα ἑτοῖμα τετεύχαται, det er nu engang skeet, Il. 14, 53; df. sand, virkelig; πότμος ἕτοιμος, uafvendelig Skiebne, Hom.; ἐπεὶ οὔ σφισι ἥδε γ᾽ ἑτοίμη (μῆτις), thi denne Plan vil ikke lykkes dem, Il. 9, 425; - 2) om Personer, a) færdig, rustet, πρός τι, til noget, μάχεσθαι, til Kamp,

Xen.; - b) ἕτοιμον εἶναι ποιεῖν τι, at være beredt el. villig dertil; - 3) ἐξ ἑτοίμου ἐστίν, det gaaer an, det lader sig giøre; ἐξ ἑτοίμου, ogs. strax, uden Ophold; ogs. som ἑτοίμως, færdigen, villigen; - 4) som ἁρμόδιος, passende, τινί, for nogen, *Pind. Ol.* 6, 18; (rimel. besl. m. ἔτυμος).

*ἑτοιμότης, ητος, ἡ, Beskaffenheden: at være i Beredskab el. ved Haanden; b) hvad der er i Beredskab el. paa rede Haand; ἑτοιμότης λόγων, Mundfærdighed; at tale uden Forberedelse; c) Færdighed, Beredvillighed; Tilbøielighed; — ἑτοιμοτόμος, 2, (τέμνω), beredt el. færdig til at skære el. hugge; — ἑτοιμοτρεπής, 2, (τρέπω), let at vende el. styre; o. — ἑτοιμοτρεχής, 2, (τρέχω), som løber let el. gierne; - (af ἕτοιμος). — ἔτορον *aor.* 2 til τορέω. — ἔτος, εος, τό, Aaret; ἑκάστου ἔτους, hvert Aar, *Xen.*; Τῶν προτέρων ἐτέων, i den foregaaende Tid, fordum, *Il.* 11, 69; (rimel. besl. m. flgd.; vf. er efter nogle d. lat. *vetus*).

ἐτός, 3, ligesom ἐτεός, *verbale* af εἰμί, men alene h. *gramm.*; derimod bruges *adverb.* ἐτός, a) i Mellemsætninger: det er sandt; b) i Spørgsmaal: virkeligen? hvf. οὐκ ἐτός ogs. hedder, *non frustra, non temere, ex.* οὐκ ἐτὸς ἄρα ὡς ἐμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε, altsaa er det ikke uden Grund, at han aldrig er kommen til mig, *Ar. Plut.* 404. — ἑτός, 3, *adject. verb.* af ἵημι, udsendt, udkastet, *missus, missilis.* — ἔτραγον, *aor.* 2 til τρώγω. — ἔτραπον, *aor.* 2 til τρέπω. — ἔτραφον, *aor.* 2 til τρέφω.

*ἐτυμηγόρος, 2, (ἀγορεύω), som taler Sandhed; — ἐτυμηθρόος, 2, (θροέω), der toner el. taler sandt; — ἐτυμόδρυς, ἡ, (δρῦς), den ægte el. ædle Eeg med søde Agern, *Theophr.*; — ἐτυμολογέω, er - ἐτυμολόγος, 2, (λέγω), som beskæftiger sig med - ἐτυμολογία, ἡ, et Ords Afledning af dets Rod el. Stamme tilligemed Forklaring af dets Overeensstemmelse med den betegnede Gienstand, Ordafledning, Etymologie; - hørende el. skikket dertil, ἐτυμολογικός, 3; af — †ἔτυμος, 2, *adv.* ἐτύμως, ogs. ἔτυμον, (ἐτεός; ἐτός), sand, vis, ægte; *in neutr.* ogs. Sandheden, *ex.* ψεύδεα - ἐτύμοισιν ὁμοῖα; *Od.* 19, 203; jf. *Il.* 10, 534; oftest har dog *Hom.* ἔτυμον som *adv.*, i Sandhed, virkeligen, som ἐτεόν, *ex. Il.* 23, 440; — 2) τὸ ἔτυμον, som *subst.*, Ordets Afledning og oprindelige Bemærkelse.

ἐτυμότης, ητος, ἡ, (ἔτυμος), Sandhed, Vished, Virkelighed; den sande el. egentl. Bedtydning; 2) = ἐτυμολογία. — ἐτυμώνιος, 2, *poët.* f. ἔτυμος. — ἐτωσιόεργος, 2, (ἔργον), som arbeider forgæves; men ἐτωσιόεργος ἀνήρ, *Hes. Op.* 411, en Døler, som er doven til at arbeide; af — ἐτώσιος, 2, *adv.* -σίως, forgæves, frugtesløs, uden Virkning; h. *Hom.* om Skudvaaben, som ikke træffe; ogs. ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, Jordens unyttige Byrde, *Il.* 18, 104; 2) sild., uden Grund, intetsigende; jf. ἐτός *in fin.*

εὖ, *adv.*, (egentl. *neutr.* af ἐΰς), vel, ret, rigtigen; εὖ κατὰ κόσμον, i fuldkommen Orden, *Il.*; εὖ εἰπεῖν τινα, at tale godt om nogen, *Od.*; εὖ ἔχειν τὸ σῶμα, τὴν ψυχήν, at befinde sig vel derpaa, *Xen.*; εὖ πράττειν, εὖ πάσχειν, at have det godt, at være lykkelig, *Dem.*; - b) forstandigen, skiønsomt, færdigen, ogs. εὖ καὶ ἐπισταμένως, *Il.*; εὖ οἶδα, veed vel, indseer fuldkommen; ogs. dygtigen; snildt, listigen, *ex.* h. πλεονεκτεῖν, κλοπεύειν, o. dl., *Xen.*; - c) h. *adject.* bruges εὖ forstærk., *ex.* εὖ πάντες, εὖ πάντα, allesammen, altsammen, *Od.*; - d) τὸ εὖ, det Gode, det Rette; τοῦ εὖ ἕνεκα, i den bedste Hensigt; - (i Sammensætninger betegner εὖ ofte, ligesom πολύ, alene en Forstærkelse el. Formerelse; foran en Dobbeltconsonant bliver εὐ- undert. *ep.* til ἐϋ- [ῡ], *ex.* ἐΰδμητος, ἐΰζωνος; undert. indskydes ogs. for Versets Skyld η, *ex.* i εὐηγενής, εὐηπελής; iøvrigt kan εὖ alene sammensættes med Nomer og deres Afledninger, men ikke med de egentl. Verber).

ἐϋ- i Sammensætn. staaer f. εὐ-, see u. εὖ. — εὗ, *ep.* o. *jon.* f. οὗ, *sui*; *Il.* 20, 464, oftere f. αὐτοῦ, *ex. ib.* 15, 165. — εὖα, opmuntrende el. jublende Udraab, som εἶα. — *εὐαγγελέω, *Plat.*, o. εὐαγγελίζω, sædv. εὐαγγελίζομαι, bringer et lykkeligt Budskab, εὐτυχίας τῇ πατρίδι, *Lycurg.*; — εὐαγγελικός, 3, hørende til et lykkeligt Budskab; h. *eccl.*, evangelisk; — εὐαγγέλιον, τό, Løn for et lykkeligt Budskab, *Od.*; sædv. et lykkeligt Budskab; εὐαγγέλια θύειν, at offre i Anledning af et saadant, *Ar.*; εὐαγγέλια στεφανοῦν s. ἀναδῆσαί τινα, at bekrandse derfor, *id.*; b) h. *eccl.*, Evangeliet; egentl. *neutr.* af - εὐαγγέλιος; 2) = εὐαγγελικός; — εὐαγγελιστής, οῦ, ὁ, (-αγγελίζομαι), som bringer et lykkeligt Budskab; *fem.* εὐαγγελίστρια; 2) h. *eccl.*, en Evangelist; o. — εὐάγγελος, 2, som bringer et lykkeligt Budskab, *Æsch.*; - (af ἀγγέλλω, ἄγγελος).

εὐάγεια, ἡ, Reenhed, Hellighed; af — εὐαγέω, er reen el. uskyldig, lever saaledes; af — εὐαγής, 2, *adv.* -γῶς, *poët.* -γέως, (ἄγος), som ἅγιος, reen, uskyldig, uden Dadel; b) reen, lys, klar; bes. hvorfra man har en lys og viid Ud-

sigt, *πύργος, Eur.*, *ἕδρα* – *στρατοῦ, Æsch. Pers.* 466. — εὐᾱγής, 2, (ἄγω), som bevæger sig let; behændig, hurtig, *agilis*; *b)* vel afrundet el. afdreiet, sild. *poët.* om Solen o. Diet. — εὐᾰγής, (ἄγνυμι), skior, sprød, let at brække, *fragilis.* — εὐάγητος [ᾰ], 2, som εὐᾱγής, som bevæger sig let, flygtig, *Ar. Nub.* 276. — εὐάγκαλος, 2, (ἀγκάλη), som man gierne tager paa Armene el. omarmer. — εὐάγκεια, ἡ, Beskaffenheden – εὐαγκής, 2, (ἄγκος), med skiønne Dale el. i en skiøn Dal. — εὐαγλίς, ῖδος, ἡ, (ἀγλίς), *κώδεια*, Loghovede med mange el. skiønne Kiærner. — εὐᾰγόραστος, 2, (ἀγοράζω); = εὔωνος. — εὐᾱγορέω, *dor.* f. εὐηγορέω. — εὐαγρεσία, sædv. εὐαγρία, ἡ, Lykke paa Jagten, lykkelig Jagt el. Fangst; af — εὐαγρέω, er – εὔαγρος, 2, ogs. εὐαγρής, 2, (ἄγρα), lykkelig paa Jagten, til at giøre Fangst, Bytte, o. dl.

εὐαγωγία, ἡ, god Anførsel, Ledelse, Opdragelse; 2) den Bøielighed el. Føielighed, hvormed nogen lader sig lede, anføre, opdrage; af — εὐαγωγός, 2, (ἀγωγή), let at lede el. styre; bøielig, lærvillig; *b) adv.* εὐαγωγῶς, paa en let og beqvem Maade; — 2) om en Egn: med let Tilførsel; ogs. god el. sund at leve i el. at beboe. — εὐάγων, ονος, 2, (ἀγών), lykkelig i Kampen, forherliget derved, *Pind.* — εὔαδε; *æol.* o. *ep.* f. ἕαδε, ἅδε, 3 *sing. aor.* 2 til ἁνδάνω; det behagede, blev besluttet, sild. ogs. *in* 3 *pl.* εὔαδον. — εὐαδίκητος, 2, (ἀδικέω), let at krænke el. fornærme. — εὐάεια, ἡ, (εὐαής), sundt Lufttræk. — εὐαερία, ἡ, Beskaffenheden – εὐαέριος, sædv. εὐάερος, 2, (ἀήρ), med god, sund, stille, klar Luft. — εὐάζω, ogs. εὐιάζω, holder en Bacchusfest med Udraabet εὖα, τὸν θεόν, ærer Guden med dette Udraab. — εὐᾱής, 2, (ἄημι), giennemblæst, med frisk Lufttræk, *χῶρος, Hes.*; 2) med gunstig Vind; *oppon.* δυσαής.

εὔαθλος, 2, (ἆθλος), som kæmper vel el. heldigen. — εὐαίνητος, 2, (αἰνέω), høilovet, høiberømt, *Pind.* — εὐαίρετος, 2, (αἱρέω), let at fange el. erobre; let at vælge el. erkiende. — εὐαισθησία, ἡ, gode el. sunde Sandser; o. — εὐαισθητέω, er – εὐαίσθητος, 2, med gode, sunde, skarpe, Sandser; (af αἰσθάνομαι). — εὐαίων, ονος, (αἰών), lykkelig i Livet; ogs. βίος εὐαίων, lykkeligt Liv, *poët.*; df. *adv.* εὐαίως f. εὐαιόνως, *Ar. Eccl.* 1173, der dog efter nogle er af εὖαι, εὖα. — εὐάκεστος, 2, ogs. εὐακής, 2, (ἀκέομαι), let at helbrede el. udbedre. — εὐακοέω, εὐάκοος, 2, *dor.* f. εὐηκοέω, *etc.* — εὐάκτῖν, ῖνος, ὁ, ἡ, (ἀκτίν), med skiønne Straaler. — εὐαλδής, 2, (ἀλδαίνω), med god Vært el. Trivsel; 2) *act.*, befrugtende, nærende. — εὐαλθής, 2, (ἄλθω), let at helbrede; som helbreder let. — εὐαλκής, 2, (ἀλκή), meget stærk el. kraftfuld. — εὐαλλοίωτος, 2, (ἀλλοιόω), let at forandre. — εὐαλσής, 2, (ἄλσος), med skiønne Lunde el. Skove. — εὐάλφιτος, 2, (ἄλφιτον), med godt Meel. — εὐάλωτος, 2, (ἁλίσκομαι), let at fange, erobre, bortage. — εὐάμπελος, 2, (ἄμπελος), med skiønne Viinstokke; skikket til Viinavl.

εὐάν [ᾱ], som εὖα o. εὐοῖ, jublende Udraab ved Bacchusfesten. — εὐαναγνωστος, 2, (ἀναγιγνώσκω), let at læse. — εὐανάγωγος, 2, (ἀνάγω), let at fremdrage el. fremhente. — εὐαναδίδακτος, 2, (ἀναδιδάσκω), let at belære el. undervise anderledes. — εὐανάκλητος, 2, (ἀνακαλέω), let at kalde el. bringe tilbage; let at omstemme; 2) let at udtale. — εὐανακόμιστος, 2, (ἀνακομίζω), let at føre tilbage. — εὐανάληπτος, 2, (ἀναλαμβάνω), let at erholde tilbage; *b)* let at forbedre, styrke, bringe i Opkomst; *c)* let at optage. — εὐανάλωτος, 2, (ἀναλίσκω), let at fortære el. forbruge. — εὐανάμνηστος, 2, (ἀναμιμνήσκω), med en let el. god Hukommelse. — εὐανάπνευστος, 2, (ἀναπνέω), hvorved man ikke mister Veiret el. ikke behøver at anstrænge sig. — εὐανάσφαλτος, 2, (ἀνασφάλλω), som let reiser sig (af et Fald) som let kommer sig igien. — εὐανάτρεπτος, 2, (ἀνατρέπω), let at omstøde el. kuldkaste. — εὐανάτροφος, 2, (ἀνατρέφω), let at udføere ved Næring; 2) vel ved Magt.

εὐανδρέω, ogs. *in med.*, er – εὔανδρος, 2, (ἀνήρ), som besidder mange og tappre Mænd, χώρα, μητρόπολις, *Pind.*; 2) συμφοραὶ εὔανδροι, som befordre Mændenes Lykke, *Æsch. Eum.* 1029; df. — εὐανδρία, ἡ, Mængde af el. Frugtbarhed paa skiønne og tappre Mænd; οὐδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία, ingen anden By har saa mange vakkre og tappre Mænd, *Xen., M. S.* 3, 3, 12; 2) Mandighed, Tapperhed. — εὐάνεμος, 2, (ἄνεμος), giennemblæst, stormende, *Soph.*; 2) med god el. gunstig Vind; [egentl. ᾰν, dog ogs. ᾱν neml. *dor.* f. ην, *ex. Soph. Aj.* 198]. — εὐάνθεμος, 2, (ἄνθεμον), rig paa Blomster, blomstrende, φυή, *Pind.* — εὐανθέω, blomstrer skiønt, er rig paa Blomster; af — εὐανθής, 2, (ἄνθος), som blomstrer skiønt, som fremspirer rigeligen, λάχνη, *Od.*; *b)* rig paa Blomster el. Farver; *c)* med skiøn el. blomstrende Ansigtsfarve.

ε ὐ ά ν ι ο ς [ᾱ], 2, *dor.* f. εὐήνιος; men
εὐάνιος [ᾰ], 2, (ἀνία), *oppon.* δυσά-
νιος, *gramm.* — ε ὐ ά ν ο ι κ τ ο ς, 2,
(ἀνοίγνυμι), let at aabne. — ε ὐ ᾱ ν ο ρ ί α,
ἡ, *dor.* f. εὐηνορία, *Pind.* — ε ὐ α ν-
τ έ ω, optager vel el. naadigen, *c. dat.*
Call.; af — ε ὐ ά ν τ η ς, 2, = flgd. —
ε ὐ ά ν τ η τ ο ς, 2, (ἀντάω), som man mø-
der gierne el. ofte; df. *a)* om et Varsel;
behagelig, velkommen; forønsket; *b)* om
Guderne: naadig, til at forsone ved Of-
fere; om Mennesker: venlig; villig. —
ε ὐ α ν τ ί λ ε κ τ ο ς, 2, (ἀντιλέγω), let at
modsige el. giendrive. — ε ὐ ά ν τ υ ξ,
υγος, ὁ, ἡ, (ἄντυξ), med skiønt Vogn-
sæde. — ε ὔ α ξ ο ς, 2, (ἄγνυμι), let at
sønderbryde el. knuse.

ε ὐ α π ά λ λ α κ τ ο ς, 2, *adv.* -κτως,
(ἀπαλλάσσω), hvorfra man let el. snart kan
komme løs. — ε ὐ α π α ν τ η σ ί α, ἡ, Ven-
lighed; af - ε ὐ α π ά ν τ η τ ο ς, 2, (ἀπαν-
τάω), = εὐάντητος. — ε ὐ α π ά τ η τ ο ς,
2, (ἀπατάω), let at skuffe; 2) *act.*, som
let skuffer. — ε ὐ α π ή γ ε τ ο ς, 2, *jon.* f.
εὐαφήγ-, *Herod.* — ε ὐ α π ό β α τ ο ς, 2,
(ἀποβαίνω), Sted, hvor man beqvemt
kan lande. — ε ὐ α π ό β λ η τ ο ς, 2, (ἀπο-
βάλλω), som let bortkastes el. tabes. —
ε ὐ α π ό δ ε ι κ τ ο ς, 2, (ἀποδείκνυμι), let
at bevise. — ε ὐ α π ό δ ε κ τ ο ς, 2, (ἀπο-
δέχομαι), let at bevise, sandsynlig. —
ε ὐ α π ό δ ο τ ο ς, 2, (ἀποδίδωμι), let at
tilbagegive. — ε ὐ ε π ό κ ρ ῐ τ ο ς, 2, (ἀπο-
κρίνομαι), let at besvare. — ε ὐ α π ο λ ό-
γ η τ ο ς, 2, (ἀπολογέομαι), let at forsva-
re, let at undskylde; 2) som let retfær-
diggiør sig. — ε ὐ α π ό λ ῠ τ ο ς, 2; (ἀπο-
λύω), let at afløse el. afsondre. — ε ὐ α π ό ῤ-
ῥ υ τ ο ς, 2, (ἀποῤῥέω), med let Afløb.
— ε ὐ α π ό σ β ε σ τ ο ς, 2, (ἀποσβέννυμι),
let at udslukke. — ε ὐ α π ό σ ε ι σ τ ο ς, 2,
adv. -στως, (ἀποσείω), let at afryste.
— ε ὐ α π ό σ π α σ τ ο ς, 2, (ἀποσπάω),
let at afrive el. borttrække. — ε ὐ α π ο-
τ ε ί χ ι σ τ ο ς, 2, (ἀποτειχίζω), let at af-
sondre og befæste ved en Muur. — ε ὐ α-
π ό φ υ κ τ ο ς, 2, (ἀποφεύγω), let at und-
flye.

ε ὐ α ρ δ ή ς, 2, (ἄρδω), vel bevandet;
tienlig el. skikket til at bevande. — ε ὐ ά-
ρ ε σ κ ο ς, 2, = εὐάρεστος; *adv.* ε ὐ α-
ρ ε σ κ ο τ έ ρ ω ς διακεῖσθαί τινι, at søge
endnu mere at behage nogen, *Xen. M. S.*
3, 5, 5, dog m. *lect. var.* εὐαρεστοτέρως.
— ε ὐ α ρ ε σ τ έ ω, behager nogen, τινί;
in pass. c. dat., finder Behag i noget;
er tilfreds el. fornøiet med noget; df. -
ε ὐ α ρ έ σ τ η σ ι ς, ἡ, Billigelse, Tilfreds-
hed; Behagelighed; o. — ε ὐ α ρ ε σ τ ι-
κ ό ς, 3, som gierne vil behage; 2) til-
freds; af — ε ὐ ά ρ ε σ τ ο ς, 2, *adv.*
-στως, (ἀρέσκω), behagelig, som vin-
der Bifald; 2) let at tilfredsstille, til-
freds; *oppon.* δυσάρεστος. — ε ὐ α ρ ί-
θ μ η τ ο ς, 2, o. ε ὐ ά ρ ι θ μ ο ς, 2, (ἀρι-
θμέω, ἀριθμός), let at tælle, d. e. i et
ringe Antal. — ε ὐ α ρ κ ή ς, 2, (ἀρκέω),
aldeles tilstrækkelig el. fyldestgiørende.
— ε ὔ α ρ κ τ ο ς, 2, (ἄρχω), god el. let
at beherske, *Æsch.*

ε ὐ ά ρ μ α τ ο ς, 2, (ἅρμα), med dygtige
Vogne el. Stridsvogne; dygtig til at
styre en Vogn, lykkelig el. seierrig i Ved-
dekiørsel. — ε ὐ α ρ μ ο σ τ έ ω, passer vel
el. er vel skikket dertil; har den rigtige
Blanding el. Temperatur; df. - ε ὐ α ρ-
μ ο σ τ ί α, ἡ, god og passende Indret-
ning, Forbindelse, Blanding; bes. en skiøn
Musik; 2) om Mennesker: Føielighed,
Venlighed, Sindighed, τῶν τρόπων,
Dem.; af — ε ὐ ά ρ μ ο σ τ ο ς, 2, (ἁρμόζω),
passende indrettet el. blandet; bes. om
Musik, smukt componeret el. spillet. —
ε ὔ α ρ ν ο ς, 2, (ἀρήν), rig paa Lam el.
Faar. — ε ὐ ά ρ ο τ ο ς, 2, (ἀρόω), vel
pløiet el. dyrket; til at pløie el. dyrke vel.
— ε ὐ ά ρ τ ῡ τ ο ς, 2, (ἀρτύω), vel tillavet
el. anrettet: om Maden. — ε ὐ α ρ χ ί α,
ἡ, god Ledelse el. Regiering; o. — ε ὔ α ρ-
χ ο ς, 2, som anfører el. regierer godt; *b)*
pass., let at anføre el. beherske; 2) der
giør en god Begyndelse, ἐμπολεύς s. ὠνού-
μενος, Kiøber, der giver Penge paa Haan-
den; (af ἀρχή, ἄρχω, ἄρχομαι).

ε ὐ ά ς, ά δ ο ς, ἡ, som raaber εὖα, en
Bacchantinde; 2) *adject.*, ὁ, ἡ, bacchan-
tisk, κῶμος, *poët.* — ε ὔ α σ μ α, τό, bac-
chantisk Jubelskrig; o. — ε ὐ α σ μ ό ς, ὁ,
at raabe εὖα, bes. paa Bacchusfesten; 2)
efter *Plut.*, Romernes *ovatio*, der ogs. h.
Dion. Hal. heder θρίαμβος εὐαστής; (af
εὐάζω). — ε ὐ ά σ τ ε ι ρ α, ἡ, *fem.* af εὐα-
στήρ. — ε ὐ ά σ τ ε ρ ο ς, 2, (ἀστήρ), fuld
af Stierner. — ε ὐ α σ τ ή ρ, ῆρος, o. ε ὐ α-
σ τ ή ς, οῦ, ogs. ε ὐ ά σ τ η ς, ου, ὁ, jublen-
de Bacchant; o. — ε ὐ α σ τ ι κ ό ς, 3, ju-
blende, bacchantisk; (af εὐάζω). — ε ὐ ά-
τ ρ ι ο ς, 2, *dor.* f. εὐήτριος.

ε ὐ α υ γ ή ς, 2, (αὐγή), som falder i Øi-
nene, som skinner klart el. tydeligen; τό-
πος ε ὐ α υ γ., hvorfra der er en viid Udsigt,
Eur.; jf. *Æsch. Pers.* 466; - denne Be-
skaffenhed, ε ὐ α υ γ ί α, ἡ, — ε ὐ α υ ξ ή ς,
2, (αὐξάνω), som voxer el. tiltager hurti-
gen, som er i god Væxt. — ε ὔ α υ ρ ο ς,
2, (αὔρα), med god el. sund Luft. — ε ὐ α ύ-
χ η ν, ε ν ο ς, 2, (αὐχήν), med stærk el.
smuk Nakke. — ε ὐ α φ ή γ η τ ο ς, 2, (ἀφη-
γέομαι), let at fortælle el. forklare, *He-
rod.* — ε ὐ α φ ή ς, 2, *adv.* -φῶς, (ἅπτο-
μαι), som beføler sagte el. mildt; *pass.*,
blød el. myg at tage el. føle paa; - den-
ne Beskaffenhed, ε ὐ ά φ ε ι α o. -φία, ἡ;
- et ved Berørelse lindrende Lægemiddel,
ε ὐ ά φ ι ο ν, τό. — ε ὐ ά φ ο ρ μ ο ς, 2,
(ἀφορμή), med god Anledning el. Leilig-

hed; beleilig, beqvem, forønsket; 2) let at forsvare. — *εὐάχητος*, 2, *dor.* f. *εὐήχητος*, med skiøn el. stærk Tone, *Eur.*

εὐβάστακτος, 2, (*βαστάζω*), let at bære, *Herod.* — *εὔβατος*, 2, (*βαίνω*), let tilgængelig, *Polyb.*; *oppon.* *δύςβατος*. — *εὔβιος*, o. *εὐβίοτος*, 2, (*βίος*, *βίοτος*), som fører et godt, beqvemt, behageligt Liv; *b)* retskaffen i Liv og Levnet; *c)* om Dyrene, som let finder sin Underholdning. — *εὔβλαπτος*, 2, (*βλάπτω*), let at skade el. krænke. — *εὐβλάστεια*, ogs. -*βλαστία*, ἡ, Beskaffenheden - *εὐβλαστέω*, er - *εὐβλαστής*, 2, o. *εὔβλαστος*, 2, (*βλαστάνω*), med god, frodig, hurtig Vært, som skyder rask i Veiret. — *εὐβλέφαρος*, 2, (*βλέφαρον*), med skionne Oienlaag. — *εὔβλητος*, 2, (*βάλλω*), let at træffe med Skudvaaben, udsat for at træffes deraf. — *εὐβοήθητος*, 2, (*βοηθέω*), som man let kan hielpe; som det er let at forsvare. — *εὐβολέω*, er - *εὔβολος*, 2, (*βάλλω*), heldig til at kaste og træffe; *ἄγρη εὔβ.*, heldig Jagt, *Opp.*

εὐβοσία, ἡ, (*βόσκω*), god Næring, fed Græsgang. — *εὐβόστρυχος*, 2, (*βόστρυχος*), med skionne Lokker. — *εὔβοτος*, 2, (*βόσκω*), med gode Græsgange, tienlig til Græsning, *Od.*; ogs. *πεδία εὐβοτούμενα*, som af *εὐβοτέομαι*, har *Strab.*; 2) fed af at gaae paa Græs, *Theocr.* 5, 24. — *εὐβότρυος*, 2, o. *εὔβοτρυς*, υ, *gen.* υος, (*βότρυς*), med mange el. skionne Druer. — *εὐβουλεύς*, έως, ὁ, som giver gode Raad, *epith.* til flere Guder, *ex.* til Hades o. Zeus; o. — *εὐβουλία*, ἡ, godt Raad; Evne til at meddele gode Raad; Klogskab, Indsigt; af - *εὔβουλος*, 2, som giver gode Raad, forstandig, indsigtsfuld; som raader til det bedste, velmenende, venlig; (af *βουλή*). — *εὔβους*, *neutr.* -*βουν*, *gen.* οος, (*βοῦς*), rig paa Dren, *Hom. Ap.*, hvor man dog ogs. f. *εὔβουν* læser *ευβων*. — *εὐβρεχής*, 2, (*βρέχω*), vel vædet el. udblødet. — *εὔβροχος*, 2, (*βρόχος*), fast knyttet el. slynget, *ἄμμα*, *poët.* — *εὔβρωτος*, 2, (*βιβρώσκω*), god el. tienlig til at spise. — *εὔβως*, ων, = *εὔβους*, s. m. s.

εὐγᾰθής, 2, o. *εὐγάθητος*, 2, *dor.* f. *εὐγηθής*, *etc.* — *εὔγαιος*, 2, (*γαῖα*), = *εὔγεως*. — *εὐγάλαξ*, *nom. sing. inus.*, *gen.* -*ακτος*, ὁ, ἡ, (*γάλα*), vel diet el. næret. — *εὐγάληνος*, 2, (*γαλήνη*), meget rolig el. stille. — *εὐγαμία*, ἡ, lykkeligt Giftermaal; af — *εὔγᾰμος*, 2, (*γάμος*), lykkelig i Ægteskab. — *εὖγε*, *adv.*, f. *εὖ γε*, lat. *euge*, ret saa! ypperligt! fortræffeligt! (oftest ironisk). — *εὔγειος*, 2, (*γῆ*), med god el. frugtbar Jordbund. — *εὐγένεια*, ἡ, Beskaffenheden *εὐγενής*, i alle Bem. — *εὐγένειος*, 2; (*γένειον*); med stærkt Skæg; h. *Hom.* om Loven, med stærk Man; jf. *ἠϋγένειος*. — *εὐγενέτης*, ου, ὁ, o. † *εὐγενής*, 2, *adv.* -*γενῶς*, (*γένος*), af ædel Slægt el. Herkomst; *transl.*, med høi og ædel Tænkemaade; 2) om Dyr og Planter: af en god og ædel Art, ægte, fortrinlig; ogs. om Viin, o. dl.; jf. ogs. *εὐηγενής*; df. — *εὐγενία*, ἡ, *jon.* f. *εὐγένεια*; — *εὐγενίζω*, adler, forædler; o. — *εὐγένιος*, 2, = *εὐγενής*; 2) *τὸ εὐγένιον*, lat. *eugeneum*, etslags ædel Drue, *germ.* Gutedel. — *εὐγενίς*, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til *εὐγενής*. — *εὐγεφύρωτος*, 2, (*γεφυρόω*), forsynet med en god Bro; 2) god el. beqvem til at slaae en Bro over. — *εὐγεώργητος*, 2, (*γεωργέω*), ogs. *εὐγέωργος*, 2, god at ploie el. at opdyrke. — *εὔγεως*, ων, = *εὔγειος*.

εὐγηθής, 2, o. *εὐγήθητος*, 2, (*γηθέω*), glædelig, behagelig; glad. — *εὐγηρία*, ἡ, (*εὐγήρως*), lykkelig Alderdom. — *εὔγηρυς*, υ, (*γῆρυς*), med skion Tone. — *εὐγήρως*, ων, (*γῆρας*), i en lykkelig Alderdom, lykkelig Olding. — *εὐγλᾰγής*, 2, ogs. *εὔγλᾰγος*, o. *εὐγλάγετος*, 2, o. af *nom. inus.* *εὔγλαξ*, *poët. dat.* *εὔγλᾰγι*, (*γλάγος*), rig paa Melk. — *εὔγληνος*, 2, (*γλήνη*), med skion Diesteen; med skionne el. gode Diene. — *εὔγλυπτος*, 2; o. *εὐγλῠφής*, 2, (*γλύφω*), smukt udhulet, udskaaren, udhuggen, bes. i Steen el. Metal, smukt indgraven deri. — *εὐγλωσσία*, -*ττία*, ἡ, færdig Tunge, Lettalenhed; Snaksomhed; af — *εὔγλωσσος*, -*ττος*, 2, (*γλῶσσα*), med færdig Tunge, lettalende, snaksom; 2) *act.*, som løser Tungen, som giør snaksom, *οἶνος*, *poët.*; df. — *εὐγλωττέω*, o. -*γλωττίζω*, har en færdig Tunge, taler let el. færdigen. — *εὐγλώχῑν*, ῖνος, ὁ, ἡ, (*γλωχίν*), med en god el. skarp Spids.

εὖγμα, τό, (*εὔχομαι*), som *εὖχος*, Praleri; *κενὰ εὔγματα*, *Od.*; 2) som *εὐχή*, Bon, *Æsch. Sept.* 267. — *εὐγναμπτος*, 2, *ep.* *ἐΰγν.*, (*γνάμπτω*), stærkt el. smukt boiet, *κλῃῖδες*, *Od.* 18, 294; 2) let at boie, boielig. — *εὐγνωμονέω*, er - *εὐγνώμων*, ονος, 2, *adv.* -*μόνως*, (*γνώμη*), med god og ædel Tænkemaade, veltænkende, oprigtig, retskaffen; billig, sagtmodig, mild; 2) forstandig, klog, indsigtsfuld, forsigtig; df. — *εὐγνωμοσύνη*, ἡ, den Tænke- og Handlemaade, som en *εὐγνώμων* viser, Godhed, Mildhed; Indsigt, Forsigtighed. — *εὐγνώριστος*, 2, (*γνωρίζω*), meget kiendelig el. let at kiende. — *εὔγνωστος*, 2, *adv.* -*γνώστως*, (*γιγνώσκω*), vel bekiendt; let at kiende. — *εὔγομφος*, o. *εὐγόμφωτος*, 2, (*γόμφος*, *γομφόω*),

stærkt sammenfoiet el. befæstet. — εὐγόνατος, 2, (γόνυ), med gode, smukke, stærke Knæer, Knuder, Led. — εὐγονία, ἡ, Frugtbarhed; at avle gode el. smukke Børn; af — εὔγονος, 2, (γονή), frugtbar, lykkelig til at avle. — εὐγραμμία, ἡ, god el. smuk Tegning; af - εὔγραμμος, 2, vel el. smukt tegnet; o. — εὐγρᾰφής, 2, vel el. smukt tegnet el. skreven; 2) *act.*, som skriver en smuk Haand; (af γράφω). — εὔγυρος, 2, (γυρός), vel el. smukt afrundet. — εὐγώνῐος, 2, (γωνία), vinkelret, retvinklet.

εὐδαίδαλος, 2, (δαίδαλος), meget smukt el. kunstigen udarbeidet. — *εὐδαιμονέω, er lykkelig, velhavende, bemidlet; jf. εὐδαίμων; df. - εὐδαιμόνημα, τό, lykkeligt Udfald; Lykke, Lyksalighed; — εὐδαιμονία, ἡ, Lykke, Lyksalighed; τῇ γαστρὶ μετροῦντες - τὴν εὐδαιμονίαν, *Dem.*; lykkelig Tilstand, Velstand; — εὐδαιμονίζω, priser lykkelig, τινά τινος, *Soph.*, ogs. τινὰ ὑπέρ τινος, *Xen.*; o. — εὐδαιμονικός, 3, *adv.* -κῶς, horende til Lyksalighed; τὰ εὐδαιμονικά, de Goder, hvorved Lyksaligheden bestemmes, *Xen. M. S.* 4, 2, 34; εὐδαιμονικῶς πράττειν, διάγειν, at befinde sig vel; - (af εὐδαίμων). — εὐδαιμόνισμα, τό, hvad der agtes som Lykke; o. — εὐδαιμονισμός, ὁ, at agte el. prise lykkelig; ogs. = εὐδαιμονία; (af εὐδαιμονίζω). — εὐδαιμοσύνη, ἡ, = εὐδαιμονία.

εὐδαίμων, ονος, 2, *adv.* -μόνως, (δαίμων), med en god Dæmon el. Skytsaand; df. *a)* lykkelig, lyksalig; δικαίως δοκεῖς εὐδαίμων εἶναι, ἀγαθὸς γὰρ ὢν εὐδαιμονεῖς, *Xen.*; *b)* bemidlet, velstaaende, rig; ogs. τὰ εὐδαίμονα, Velstand, Rigdom, *Herod.* 3, 14; - forst *Hes. Op.* 828, o. *c. gen.*, Τάων εὐδαίμων, lykkelig el. beriget herved. — εὐδάκρῡτος, 2, (δακρύω), med mange Taarer, som græder meget; meget begrædt, *Æsch.*; 2) med skionne Taarer. — εὐδάκτυλος, 2, (δάκτυλος), med skionne Fingre. — εὐδάνω, *poët.* forlæng. af εὕδω, *Lyc.* — εὐδάπανος, 2, (δαπάνη), som gior stor Bekostning; 2) som gior maadeholden el. ringe Bekostning. — εὐδαρκής, 2, = εὐδερκής, *gramm.*

εὐδείελος, 2, (af δέελος, δῆλος, altså f. εὔδηλος), som viser sig tydeligen, synlig til alle Sider el. i lang Afstand: i *Od.* om flere Øer, bes. om Ithaka, h. *Pind.* om Kronoshøien, *Ol.* 1, 178, ogs. har han *Pyth.* 4, 136, ἐς εὐδείελον χθόνα (μολεῖν) - Ἰωλκοῦ, høitliggende el. solrig, beskinnet af Solen, *apricus*; (efter *gramm.* er εὐδείελος, af δείλη, Aften, og hed altså vestlig el. liggende imod Vesten, el. liggende skiont i Aftensolen).

— εὐδεινός, 3, see u. εὐδιεινός. — εὐδειπνία, ἡ, velsignet Maaltid; εὐδειπνίαν ἀνειπεῖν, at onske: vel bekomme Maaltidet! *Athen.*; af — εὔδειπνος, 2, (δεῖπνον), vel el. rigeligen bevertet; ogs. som er bleven hædret med Dodeoffere, *Æsch. Choëph.* 482; 2) δαὶς εὐδ., kosteligt, herlig Maaltid, *Eur.* — εὔδενδρος, 2, (δένδρον), med skionne Træer; skikket til Træers Opelskning. — εὐδέρματος, 2, (δέρμα), med smukt, godt, stærkt Skind. — εὐδέψητος, 2, (δεψέω), vel garvet el. gneden imellem Hænderne. — εὔδηλος, 2, (δῆλος), meget synlig, tydelig, klar, skinnende, *Æsch.*; εὔδηλον εἶναί τινι, ὡς -, at være indlysende for nogen, at -, *Xen.*

εὐδία [ῐ], ἡ, (Ζεύς, Διός), stille og klart Veir, bes. paa Havet, Vindstille; *transl.*, Ro, Blidhed, Tilfredshed, *tranquillitas*; ἐν εὐδίᾳ ὁρῶ ὑμᾶς, jeg seer Eder i Sikkerhed, *Xen. Anab.* 5, 8, 19. — εὐδιάβᾰτος, 2, (διαβαίνω), beqvemt til at gaae over el. igiennem. — εὐδιάβλητος, o. εὐδιάβολος, 2, (διαβάλλω), let at bebøre el. at bringe i ondt Rygte; som let kan misforstaaes el. udlægges ilde; εὐδιαβόλως ἔχειν, at være udsat for ond Omtale, *Dem.* — εὐδιάγνωστος, 2, (διαγιγνώσκω), let at adskille. — εὐδιάγωγος, 2, (διαγωγή), fornøiet; 2) fornøiende. — εὐδιάζω, sædv. εὐδιάζομαι, = εὐδιάω; βίος ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος, som føres i uforstyrret Ro, *Æschin.* — εὐδιάθετος, 2, *adv.* -θέτως, (διατίθημι), vel el. smukt udsat fra hinanden og ordnet; vel stemt el. disponeret; 2) god el. let at sælge.

εὐδίαιος, s. εὐδιαῖος, ὁ, som χείμαρρος, den Aabning i Skibsbunden, hvorigiennem man lader Vandet løbe ud, ogs. alm. enhver Aabning til Afløb. — εὐδιαίρετος, 2; (διαιρέω), vel el. rigtigen deelt, adskilt, afsondret; df. tydelig; 2) let at dele el. adskille. — εὐδιαίτερος, 3, *compar. irr.* af εὔδιος, *Xen.* — εὐδιαίτητος, 2, (διαιτάω), let at afgiore el. paadømme. — εὐδίαιτος, 2, (δίαιτα), som fører en ordentlig Levemaade, *Xen.* — εὐδιακόμιστος, 2, (διακομίζω), let at bringe derover el. derigiennem. — εὐδιάκοπος, o. εὐδιάκοπτος, 2, (διακόπτω), let at giennemhugge el. giennemskære. — εὐδιακόσμητος, 2, (διακοσμέω), let at ordne el. bringe istand. — εὐδιάλλακτος, 2, *adv.* -κτως, (διαλλάσσω), let at forsone, forsonlig. — εὐδιάλῠτος, 2, (διαλύω), let at opløse, adskille, tilintetgiore; 2) let at bilægge el. forlige; 3) forsonlig. — εὐδιανέμητος, 2, (διανέμω), let at fordele. — εὐδιᾱνός, 3, f. εὔδιος, *serenus*,

Pind. Pyth. 5, 12, efter *Boeckh.* f. d. ældre Læsem. εὐδίαν, ᾶς –; ogs. varm el. varmende, *id. Ol.* 9, 146.

εὐδιάπνευστος, 2, o. εὐδιάπνοος, 2, *ctr.* -πνους, (διαπνέω, διαπνοή), let at giennemblæse el. udlufte; 2) med let Transspiration el. Uddunstning. — εὐδιάρθρωτος, 2, (διαρθρόω), godt sammenledet el. forbunden. — εὐδιάρπαστος, 2, (διαρπάζω), let at plyndre. — εὐδιάσειστος, 2, (διασείω), vel giennemrystet; let at giennemryste. — εὐδιάσπαστος, 2, (διασπάω), let at sonderrive. — εὐδιάφθαρτος, o. εὐδιάφθορος, 2, (διαφθείρω), let at fordærve; 2) *act.*, som let fordærver. — εὐδιαφόρητος, 2, (διαφορέω), let at afsondre ved Uddampning el. ved Transspiration; let at fordoie; 2) *act.*, som udsveder el. fordoier let. — εὐδιάφυκτος, 2, (διαφεύγω), som man let kan undflye. — εὐδιάχυτος, 2, (διαχέω), let at giore flydende el. at smelte. — εὐδιαχώρητος, 2, (διαχωρέω), som let fordøies el. afføres; 2) *act.*, som fordøier el. afforer let. — εὐδιάω, (εὔδιος), befinder mig vel, har gode Dage; men sædv. om Luften og Veiret: at være stille, mild, rolig, blid, varm.

εὐδίδακτος, 2, (διδάσκω), let at undervise, lærvillig. — εὐδιεινός, 3, *adv.* -νῶς, = εὔδιος; (men Formen εὐδεινός h. *Strab.*, skulde rimel. hede εὐδιϊνός, *Passow.*). — εὐδιέξοδος, 2, (διέξοδος), med let Udgang; 2) som let gaaer ud deraf. — εὐδίετος, 2, (διΐημι), let at opløse el. smelte. — εὐδιήγητος, 2, (διηγέομαι), let at fortælle. — εὐδιϊνός, 3, see u. εὐδιεινός. — εὐδικία, ἡ, (δίκη), Retfærdigheden tilligemed dens Udøvelse el. Haandhævelse; *in pl.*, εὐδικίας ἀνέχειν, at overholde Ret og Retfærdighed, *Od.* 19, 111. — εὐδίνητος, o. εὐδῖνός, 2, (δινέω, δῖνος), let at dreie om i en Kreds. — εὐδίοδος, 2, (δίοδος), let at gaae igiennem. — εὐδιοίκητος, 2, (διοικέω), let at behandle el. forvalte. — εὐδίοπτος, 2, (διόψομαι), let at see igiennem, giennemsigtig. — εὐδιόρθωτος, 2, (διορθόω), let at forbedre; vel el. godt forbedret. — εὔδῖος, 2, (Ζεύς, Διός), stille, blid, mild, rolig, varm, tor: om Vind og Veir, ogs. om Havet; om Mennesker: mild, blid, venlig; som har gode Dage; *compar.* o. *superl. irr.*, εὐδιέστερος, εὐδιέστατος, h. *Xen.* ogs. *compar.* εὐδιαίτερος.

εὔδμητος, 2, (δέμω), vel el. smukt bygget, h. *Hom.* sædv. *ep.* ἔϋδμ. — εὐδοκέω, (δόκος), *c. dat.*, *s. c. inf.*, er tilfreds dermed, indvilliger deri, antager, bifalder, *Polyb.*; df. — εὐδόκησις, ἡ, Tilfredshed, Indvilligelse, Antagelse, Bifald; — εὐδόκητος, 3, antagen; behagelig, tækkelig; o. — εὐδοκία, ἡ, = εὐδόκησις. — εὐδοκιμέω, er i Anseelse, er el. bliver beromt, vinder Bifald, viser mig til min Fordeel; er lykkelig; befinder mig vel; ogs. om Ting, *ex.* εὐδοκίμησε - τὰ ἅρματα, giorde god Tieneste, *Xen.*; sieldnere *in med.*; df. – εὐδοκίμησις, ἡ, at opnaae Bifald; ogs. alm. = flgd.; o. - εὐδοκιμία, ἡ, Ros, Ære, Berommelse; af — εὐδόκιμος, 2, (δόκιμος, δόκη), som er i god Anseelse, beromt, agtet og æret. — εὐδοκουμένως, *adv. part. pf. med.* af εὐδοκέω, med Indvilligelse.

εὐδοξέω, har godt Navn el. Rygte; nyder Anseelse og Ære; εὐδοξεῖν ἐπιθυμῶν, som onsker at udmærke sig; df. - εὐδοξία, ἡ, godt Navn el. Rygte, Ære og Anseelse; 2) rigtig Mening, (subjectiv) rigtig Dom; *oppon.* ἐπιστήμη, den objective Erkiendelse, *Plut.*; af — εὔδοξος, 2, *adv.* -δόξως, (δόξα), som staaer i god Anseelse, beromt, æret; νέας εὐδοξοτάτας, som holdtes for de bedste, *Herod.* 7, 99; 2) som har en rigtig Dom el. Mening; jf. frgd. — εὔδουλος, 2, (δοῦλος), som behandler sine Slaver vel. — εὐδρακής, 2, (δέρκομαι), skarpsynet, *Soph.* — εὐδράνεια, o. εὐδρανία, ἡ, legemligt Velbefindende, gode Legemskræfter; (af δραίνω, men *adject.* εὐδρανής, alene h. *gramm.*). — εὐδρομέω, er - εὔδρομος, 2, ogs. εὐδρομίας, ου, ὁ, (δρόμος, δραμεῖν), som løber hurtigen el. lykkeligen; df. — εὐδρομία, ἡ, hurtigt el. lykkeligt Løb. — εὔδροσος, 2, (δρόσος), med megen Dug, vandrig.

εὐδύνατος, 2, (δύναμαι), meget formaaende, saare mægtig. — εὐδυσωπητος, 2, *adv.* -πήτως, (δυσωπέω), som let fremkalder Skamrødme el. Forbittrelse; 2) som let bliver skamrød el. forbittret. — εὕδω, sædv. καθεύδω, *impf.* εὗδον, *att.* ogs. ηὗδον, sover, γλυκὺν ὕπνον, *Od.*; jf. ogs. *ib.* 8, 337, o. *Il.* 14, 482; ogs. ὕπνῳ εὕδειν, *Soph.*; 2) *transl.*, om Stormen, at lægge sig, *Il.* 5, 524; sild. ogs. om Havet, o. dl.; φρὴν εὕδουσα, roligt, stille, fra Sorger befriet Gemyt, *Soph.*; (besl. m. ἰαύω, ἀωτέω). — εὐδώρητος, 2, (δωρέομαι), rigeligen beskienket. — εὔδωρος, 2, (δῶρον), som giver rige Gaver.

εὐέανος, 2, (ἑανός), ifort smukke Klæder, Δημήτηρ, *poët.* — εὐέγρετος, 2, (ἐγείρω), let at vække; aarvaagen. — εὔεδρος, 2, *adv.* -δρως, (ἕδρα), som sidder el. ligger godt, fast, sikkert; som hviler paa et smukt Sæde; 2) hvorpaa man sidder fast el. sikkert, ἵππος, *Xen.*; 3) ὄρνις εὔεδρος, der ved den Plads, hvor den sidder, giver et lykkeligt Varsel. —

εὐέθειρος, 2, (ἔθειρα), med smukke Haar. — εὐειδής, 2, (εἶδος), med smuk Skabning, smuk, γυνή, *Il.* — εὐείκαστος, 2, (εἰκάζω), let at giette. — εὔεικτος, 2, *adv.* -κτως, (εἴκω), som let giver efter, føielig. — εὔειλος, 2, (εἵλη), som ligger i Solen, *apricus.* — εὐειματέω, o. εὐειμονέω, er — εὐείματος, 2, o. εὐείμων, ονος, 2, (εἷμα), som er ifort gode el. smukke Klæder. — εὔειρος, 2, (εἶρος), med god el. smuk Uld. — εὐείςβολος, 2, (εἰςβάλλω), aaben for fiendtligt Indfald.

εὐέκβἄτος, 2, (ἐκβαίνω), som let gaaer bort. — εὐεκκριτικός, 3, o. εὐέκκριτος, 2, (ἐκκρίνω), let at afsondre. — εὐέκνιπτος, 2, (ἐκνίπτω), let at udvaske. — εὐέκπλυτος, 2, (ἐκπλύνω), = frgd. — εὐέκπνευστος, 2, (ἐκπνέω), som udaander let; 2) som uddamper el. bortdunster let. — εὐεκπύρωτος, 2, (ἐκπυρόω), let at ophidse. — εὐέκρυπτος, 2, (ἐκρύπτω), let at udrense. — εὐεκτέω, er — εὐέκτης, ου, ὁ, ogs. εὐεκτικός, 3, *adv.* -κῶς, som befinder sig vel; sund og frisk, stærk; velhavende, lykkelig; df. — εὐεκτία, ἡ, = εὐεξία. — εὐέκφορος, 2, (ἐκφέρω), som frembringer el. føder med Lethed, frugtbar; 2) *pass.*, let at frembringe el. udtale.

εὐέλαιος, 2, 1) (ἐλαία), rig paa Olietræer; 2) (ἔλαιον), rig paa Olie; med god Olie. — εὐέλεγκτος, 2, (ἐλέγχω), let at overbevise; let at giendrive. — εὐέλικτος, 2, (ἑλίσσω), vel el. smukt snoet, dreiet, slynget. — εὐελκής, 2, (ἕλκος), hvis Saar ere lette at helbrede. — εὔελπις, ιδος, *neutr.* εὔελπι, (ἐλπίς), fuld af godt Haab; εὔελπις καὶ εὔθυμος καὶ ἱλαρός, *Xen. Ag.*; af hvem man haaber meget godt, *Polyb.*; τὸ εὔελπι, godt Haab; df. — εὐελπιστέω, har godt Haab; — εὐελπιστί, *adv.*, med el. ved godt Haab; o. — εὐελπιστία, ἡ, godt Haab. — εὐέμβατος, 2, (ἐμβαίνω), med let Indgang el. Adgang, let at komme til; 2) som let kommer el. gaaer derind. — εὐέμβλητος, 2, let at kaste derind; let at bringe i Led, *Hipp.*; o. — εὐέμβολος, 2, udsat for fiendligt Indfald; (af ἐμβάλλω). — εὐέμετος, 2, som let foraarsager Brækning; 2) = εὐεμής; af — εὐεμέω, *inc.*, er — εὐεμής, 2, (ἐμέω), tilbøielig til Brækning. — εὐεμπτωσία, ἡ, Tilstanden — εὐέμπτωτος, 2, *adv.* -πτώτως, (ἐμπίπτω), som let falder el. geraader ind i noget; som let feiler, snubler, forseer sig.

εὐένδοτος, 2, (ἐνδίδωμι), som let giver efter, føielig. — εὐέντευκτος, 2, (ἐντυγχάνω), let el. venlig at tale til, som man let kan faae i Tale. — εὐεξάγωγος, 2, (ἐξάγω), let at føre ud deraf el. at bringe bort. — εὐεξάλειπτος, 2, (ἐξαλείφω), let at udslette el. udtørre. — εὐεξἄνάλωτος [νᾶ], 2, (ἐξαναλίσκω), let at fortære, forbruge, tilsætte; let at fordøie. — εὐεξαπάτητος, 2, (ἐξαπατάω), let at bedrage, let at skuffe. — εὐέξαπτος, 2, (ἐξάπτω), let at antænde. — εὐεξέλεγκτος, 2, d. forstærk. εὐέλεγκτος. — εὐεξέλικτος, 2, (ἐξελίσσω), let at udvikle el. udfolde; 2) som let udvikler en Armee. — εὐεξία, ἡ, (εὐέκτης), alm. god Beskaffenhed el. Tilstand; ogs. Sædelighed, Retskaffenhed; *b)* bes. m. o. u. σώματος, legemligt Velbefindende; ὁποίῳ πόνῳ χρὴ πρὸς τὴν εὐεξίαν καὶ ῥώμην, *Xen. Oec.* 11, 13; *oppon.* καχεξία. — εὐεξίλαστος, 2, (ἱλάσκω), let at udsone. — εὐέξοδος, 2, (ἔξοδος), med en let Udgang, hvoraf det er let at komme ud.

εὐεπάγωγος, 2, (ἐπάγω), let at føre el. bringe til noget. — εὐεπαίσθητος, 2, (ἐπαισθάνομαι), med let og fiin Følelse el. Fornemmelse; 2) let at føle el. bemærke. — εὐέπεια, ἡ, (εὐεπής), let og ziirligt Foredrag, skiøn Diction. — εὐεπήβολος, 2, *adv.* -βόλως, som let el. lykkeligen opnaaer noget. — εὐεπηρέαστος, 2, (ἐπηρεάζω), som man let kan skade. — εὐεπής, 2, (ἔπος), som taler smukt el. vel: ogs. λόγος εὐεπής, fornuftig el. forstandig Tale, *Herod.* 5, 50, dog m. *lect. var.* εὐπετής; φωνὴ εὐεπής, behagelig Stemme, *Xen.*; 2) som giør veltalende, *poët.*; df. — εὐεπία, ἡ, *jon.* o. *poët.* f. εὐέπεια. — εὐεπίβατος, 2, (ἐπιβαίνω), let at komme til el. at bestige. — εὐεπίβλεπτος, 2, (βλέπω), som let falder i Øinene. — εὐεπίβολος, 2, *adv.* -βόλως, (ἐπιβάλλω), som let træffer, udfinder, udtyder. — εὐεπιβούλευτος, 2, (ἐπιβουλεύω), let at belure el. overliste, udsat for Efterstræbelser.

εὐεπίγνωστος, o. -επίγνωτος, 2, (ἐπιγιγνώσκω), let at erkiende; 2) som let erkiender. — εὐεπίθετος, 2, *adv.* -θέτως, (ἐπιτίθεμαι), let at angribe, udsat for Angreb el. Fornærmelse. — εὐεπίληστος, 2, (ἐπιλανθάνομαι), som let forglemmer, glemsom. — εὐεπιλόγιστος, 2, (λογίζομαι), let at beregne. — εὐεπίμικτος, 2, *adv.* -μίκτως, (ἐπιμίγνυμι), beqvem til Omgang, Samqvem, Samhandel; om en Havn: beqvem til Landing. — εὐεπίστρεπτος, o. -στροφος, 2, (ἐπιστρέφω), let at styre el. vende. — εὐεπίτακτος, 2, (ἐπιτάσσω), let at befale over, hørig og lydig. — εὐεπιφορία, ἡ, heftig Tilbøielighed; 2) = εὐφορία. — εὐεπίφορος, 2, *adv.* -φόρως, (ἐπιφέρομαι), som har en let og banet Vei; hældende, skraa nedad, med Afløb; *transl.*,

tilbøielig til noget, εἴς τι. — εὐεπιχειρητος, 2, (ἐπιχειρέω), let at angribe; let at foretage; let at komme til.

εὐεργεσία, ἡ, (εὐεργής), god Handlemaade, god Adfærd el. Opførsel; – κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων, Od. 22, 374; 2) Velgierning; εὐεργεσίας ἀποτίνειν, at giengielde Velgierninger, ib. 235; ogs. Velgiørenhed, Fortieneste man erhverver sig af nogen; εὐεργεσίας τινὶ ἐπιψηφίζειν, at erkiende nogen som Velgiører, at tillægge nogen Titel af Velgiører el. εὐεργέτης, Dem. — εὐεργετέω, handler vel el. ædelt; 2) εὐεργετεῖν τινα, at giøre nogen godt, at bevise nogen Velgierninger, ogs. m. tilføiet acc. rei, εὐεργετεῖν τινα πολλά, μεγάλα, o. dl., at bevise nogen store Tienester; τοὺς φίλους εὐεργετέον, Xen.; pass., εὐεργετοῦμαι, modtager Velgierninger; df. – εὐεργέτημα, τό, god Handling; 2) Velgierning; af — εὐεργέτης, ου, ὁ, (εὐεργής), en Velgiører; ogs. som Ærestitel, jf. εὐεργεσία; ogs. adject., velgiørende. — εὐεργετητικός, 3, (εὐεργετέω), tilbøielig til at giøre vel; alm. velgiørende. — εὐεργετικός, 3, hørende til en Velgiører, εὐεργέτης; alm. = frgd. — εὐεργετίς, ίδος, ἡ, fem. af εὐεργέτης, Velgiørerinde.

εὐεργής, 2, 1) pass., vel el. smukt giort el. forarbeidet, δίφρος, νηῦς, Hom.; b) vel el. ædelt giort; τὰ εὐεργέα, Velgierninger, gode Handlinger, ex. Od. 4, 695; 2) efterhomerisk ogs. act., som arbeider vel el. færdigen; b) som giør el. handler vel; o. — εὐεργός, 2, med god Tænke- og Handlemaade, i Od. altid i Forbindelsen, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσι, ex. 11, 434; 2) let at giøre el. bearbeide; men γῆ εὐεργός, vel dyrket Land; (af ἔργον). — εὐερέθιστος, 2, (ἐρεθίζω), let at opbringe. — εὐερία, ἡ, Uldens Godhed el. Fiinhed; af — εὐέριος, 2, = εὔερος. — εὐέρκεια, ἡ, jon. εὐερκίη, stærk Befæstning, fast Beskaffenhed; af — εὐερκής, 2, adv. -κῶς, (ἕρκος), vel indhegnet el. indsluttet, αὐλή, Il.; θύραι – εὐερκέες, faste, stærke, ἀσφαλεῖς, Od. 17, 267, dog m. lect. var. εὐεργέες; alm. vel forvaret el. befæstet, med faste el. stærke Mure. — εὐέρκτης, ου, ὁ, poët. f. εὐεργέτης.

εὐερμέω, er – εὐερμής, 2, (Ἑρμῆς), begunstiget af Guden Hermes, lykkelig, bes. til at finde Hittegods, handle, o. dl.; – en saadan Lykke, εὐερμία, ἡ. — εὐερνής, 2, (ἔρνος), i frodig Vært, blomstrende, som trives godt: om Planter og Dyr; ogs. med rank Vært; om en en Egn: riig paa Planter. — εὔερος, 2, (ἔρος), med god Uld. — εὐέστιος, 2, (ἑστία), som boer godt. — εὐεστώ, ἡ, Velbefindende, Lykke; (ἐστώ, egentl. dor. f. οὐσία, af εἶναι, εἰμί). — εὐετηρία, o. εὐετία, ἡ, (ἔτος), Aarets Frugtbarhed, godt Aar. — εὐεύρετος, 2, (εὑρίσκω), let at finde. — εὐέφοδος, 2, (ἔφοδος), let at komme til el. at angribe. — εὐέψητος, 2, let kogt el. fordøiet; o. — εὔεψος, 2, som koger let el. godt; (af ἕψω).

εὐζηλία, ἡ, lykkelig Kappelyst; af — εὔζηλος, 2, (ζῆλος), som kappes lykkeligen; som kappes i det Gode. — εὔζυγος, 2, (ζυγός), vel el. smukt forbunden el. sammenføiet, i Od. ep. ἐΰζυγος, o. alene om Skibe, efter nogle, med smukke Rorbænke; sild. poët. ogs. εὔζυξ. — εὐζωά, ἡ, h. Pind. dor. f. – εὐζωΐα, ἡ, lykkeligt Liv, Velbefindende; af — εὐζωέω, (ζάω), lever vel el. lykkeligen. — εὐζωμέω, koger i en god Saus; af — εὔζωμος, 2, (ζωμός), med god Saus, som giør Sausen god; 2) neutr. εὔζωμον, τό, et-slags Plante med kryderagtige Frøkorn. — εὔζωνος, 2, ep. ἐΰζωνος, (ζώνη), med smukt Bælte, med prægtig Livgiord, h. Hom. epith. til Qvinderne, hvormed han betegner en vis Drapering af deres Dragt; jf. βαθύζωνος, καλλίζωνος, βαθύκολπος; 2) transl., færdig el. beredt til Kamp, til Arbeide, o. dl.; alm. hurtig, let, flink; letbevæbnet el. uden Bagage; εὔζωνοι καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο, Xen.; ogs. om Dyrene. — εὔζωος, 2, (ζωή), som fører et lykkeligt Liv. — εὔζωρος, 2, (ζωρός), aldeles reen og ublandet: om Viin; compar. irr., εὐζωρέστερος.

εὐηγενής, 2, (γένος), ep. f. εὐγενής, af en god el. ædel Herkomst, Il.; jf. ogs. εὐηφενής. — εὐηγεσία, ἡ, (ἡγέομαι), lykkelig el. god Regiering; ἐξ εὐηγεσίης, ifølge en saadan, Od. 19, 114. — εὐηγορέω, er – εὐήγορος, 2, (ἀγορεύω), som taler vel, tydeligen, med god el. klar Stemme; 2) som roser, priser, ophøier; df. — εὐηγορία, ἡ, smuk, god, tydelig Tale el. Udtale; 2) Lovpriisning, Berømmelse. — εὐηδής, 2, (ἡδύς), meget yndig el. behagelig; oppon. ἀηδής. — εὐήθεια, ἡ, Godmodighed, Troskyldighed, Ligefremhed; ogs. Eenfoldighed, Daarlighed; af — εὐήθης, 2, adv. -ήθως, (ἦθος), godmodig, troskyldig, oprigtig, ligefrem; b) eenfoldig, daarlig, uforstandig, alts. ved Euphemisme f. ἀνόητος; c) om Sygdomme: godartet, let at helbrede; d) τὸ εὔηθες, = εὐήθεια, Thuc.; df. — εὐηθία, ἡ, = εὐήθεια; — εὐηθίζομαι, er εὐήθης, godmodig, eenfoldig, o. s. v., handler som en saadan; o. — εὐηθικός, 3, adv. -κῶς, der ligner en εὐήθης, hørende til, passende for en saadan.

εὐηκής, 2, (ἀκή), meget skarp el. spids, αἰχμή, Il. — εὐηκοέω, er – εὐήκοος, 2, adv. -κόως, (ἀκοή), med

let el. god Hørelse; 2) som hører gierne el. villigen, hørig og lydig, følgagtig; εὐηκόως διακεῖσθαι πρός τι, at være stemt til at høre noget, *Polyb.* — εὐηλάκἄτος, 2, (ἠλακάτη), med en skiøn Teen; erfaren i at spinde; 2) med en skiøn Piil, *epith.* til Artemis; ogs. erfaren Bueskytte. — εὐήλατος, 2, (ἐλαύνω), let at drive, hamre, forarbeide; vel el. smukt forarbeidet el. dreven: om Metaller; 2) εὐήλατον πεδίον, en Slette, hvorpaa man kan ride, el. som er tienlig for Rytteriet, *Xen.*; — εὐῆλιξ, ῐκος, ὁ, ἡ, (ἡλικία), i en god Alder; af god Vært el. Skabning. — εὐήλιος, 2, (ἥλιος), som har god Sol, udsat for Solen, solrig, *apricus*; 2) som gierne er i Solen, som ofte soler sig. — εὔηλος, 2, = frgd., skal rimel. hede εὔειλος, s. m. s.

εὐημερέω, har en lykkelig Dag, er Dagens Helt, gior Lykke el. vinder Bifald som en saadan; alm. som εὐδοκιμέω, er lykkelig, vinder Bifald, τὶ, i noget; εὐημερεῖ μοι τὰ πρός τινα, jeg staaer mig vel med nogen, jf. *Soph. Oed. Col.* 616; df. - εὐημέρημα, τό, lykkelig Fremgang, Lykke, Seier; o. — εὐημερία, ἡ, smuk, skiøn, klar Dag, som εὐδία, *Xen.*; 2) en lykkelig Dag, lykkeligt Foretagende; Seier, Ære, Berømmelse, Bifald; 3) lykkelige Dage, Lyksalighed; af — εὐήμερος, 2, 1) (ἡμέρα), paa en lykkelig Dag: om et Foretagende, en Seier, o. dl.; φάος εὐήμερον, den lykkelige Dags Lys, *Soph.*; *b)* som har en lykkelig Dag, seierrig, o. dl.; ogs. som nyder lykkelige Dage, lykkelig; — 2) (ἥμερος), tam, mild, lys, munter; πρόσωπον εὐήμερον, *Ar.*

εὐημής, 2, = εὐεμής. — εὐημοσύνα, ἡ, (ἤμων), Dygtighed i at kaste el. træffe. — εὐηνεμία, ἡ, god Vind, Medbør; af — εὐήνεμος, 2, (ἄνεμος), med god el. lykkelig Vind; sikker imod Vinden, λιμήν, *Eur.* — εὐήνιος, 2, *adv.* -νίως, (ἡνία), let at styre med en Toile; let at regiere, godmodig, mild, foielig. — εὐηνορία, ἡ, (εὐήνωρ), Mandighed, Tapperhed, Dygtighed, *Pind.* — εὐήνυστος, o. εὐήνυτος, 2, (ἀνύω), let at fuldende el. fuldbringe. — εὐήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἀνήρ), *a)* i *Od.* om Vinen, o. om Kobber og Jern: ent. styrkende, rustende Mændene, el. som anstaaer, pryder, hædrer en Mand, el. *transl.* stærk, kraftig, dygtig; *b)* h. *Pind.* om Byer og Lande; med mange tappre og dygtige Mænd, som εὔανδρος; ogs. λαὸς εὐάνωρ, *Nem.* 10, 66; ligel. Ἀχάρναι - εὐάνορες, *ib.* 2, 25. — εὐηπελής, 2, (πέλομαι), som befinder sig vel, *oppon.* κακηπελής; df. — εὐηπελία, ἡ, Velbefindende, Sundhed, Lykke, Velstand.

εὐήρατος, 2, (ἔραμαι), meget elsket; meget elskværdig, φιλοφροσύναι, *Pind.* — εὐήρετμος, 2, (ἐρετμός), vel forsynet med Aarer; som roer vel, *Æsch.* — εὐήρης, 2, (ἄρω), vel sammenfoiet dermed el. passet dertil; beqvem el. let at haandtere, bes. om Aaren, ἐρετμὸν εὐῆρες, o. dl., *Od.*; men efter nogle er εὐηρής af ἐρέσσω, s. εὐήρετμος, bes. som *epith.* til νηῦς o. σκάφος, men kan ogsaa her forklares ved εὐεργής s. εὔζυγος. — εὐήροτος, 2, (ἀρόω), let at ploie; med god Ager. — εὐήρυτος, 2, (ἀρύω), let at øse, ὕδωρ, *Hom. Cer.* — εὐητόριος, 2, (ἦτορ), god for Hiertet, hiertestyrkende. — εὐήτριος, 2, (ἤτριον, Rending i Væven), med fine Traader, med fiin el. tynd Væv. — εὐηφενής, 2, (ἄφενος), meget rig el. velhavende, *Il.* 23, 81 som *lect. var.* f. εὐηγενής. — εὐήχης, 2, εὔηχος, o. εὐήχητος, 2, (ἦχος), med god, klar, velklingende Tone el. Stemme.

εὐθάλαμος, 2, (θάλαμος), som gior Ægteskabet lykkeligt. — εὐθάλασσος, 2, (θάλασσα), som ligger beqvemt ved Havet, begunstiget af Havet, *Soph.*; 2) som kan taale Søen. — εὐθάλεια, ἡ, blomstrende Tilstand, stor Lykke; af — εὐθαλέω, er - εὐθᾰλής, 2, (θάλλω, θάλος), blomstrende, grønnende; *transl.*, i en sund og blomstrende Tilstand; men εὐθᾱλής, 2, *dor.* f. εὐθηλής, s. m. s. — εὐθαλπής, 2, (θάλπω), som giver god Varme. — εὐθανασία, ἡ, god, let, naturlig, ærefuld Død; af — εὐθανατέω, er - εὐθάνατος, 2, *adv.* -νάτως, (θάνατος), som døer en god, let, naturlig, ærefuld Død. — εὐθάρσεια, ἡ, Uforsagthed, Dristighed, Mod; af — εὐθαρσέω, er - εὐθαρσής, 2, *adv.* -σῶς, (θάρσος), uforsagt, dristig, modig, ἐν τοῖς δεινοῖς, *Xen.*; ogs. εὔθαρσος, 2.

εὐθέᾱτος, 2, (θεάομαι), let at see, let at beskue. — εὐθεῖα, see u. εὐθύς. — εὐθένεια, ἡ, εὐθενέω, εὐθενής, 2, = εὐθήνεια, etc. — εὐθεράπευτος, 2, (θεραπεύω), let at helbrede; let at afhielpe; 2) let at vinde ved Tienester og Foieligheder. — εὐθέριστος, 2, (θερίζω), let at afmeie. — εὐθέρμαντος, 2, (θερμαίνω), god el. let at opvarme. — εὔθερμος, 2, (θερμός), meget varm. — εὔθερος, 2, (θέρος), god el. tienlig om Sommeren. — *εὐθεσία, ἡ, god Tilstand; af - εὐθετέω, er stillet el. ordnet paa en god og passende Maade; nytter, duer, passer til noget, εἴς τι; 2) *transit.*, stiller, ordner, indretter vel el. rigtigen; df. - εὐθέτησις, ἡ, Velstand; o. — εὐθετίζω, sætter, stiller, ordner vel el. rigtigen, *Hes. Theog.* 541;

af - εὔθετος, 2, *adv.* -θέτως, vel el. rigtigen sat, ordnet, opstillet, befæstet; vel forarbeidet, σάκος, *Æsch.*; alm. passende, beqvem, skikket; - (af τίθημι). — εὐθεώρητος, 2, (θεωρέω), let at see el. at kiende. — εὐθέως, *adv.* af εὐθύς, strax, paa Stedet, pludseligen; 2) der strax, d. e, for strax at anføre et Exempel, jf. αὐτίκα.

εὐθηγής, 2, o. εὔθηκτος, 2, (θήγω), godt skærpet el. hvæsset; let at skærpe; 2) εὐθηγής, *act.*, som skærper el. hvæsser godt. — *εὐθηλέω, giver rigeligen Die el. Næring; df. - εὐθηλήμων, ονος, 2, sild. o. *poët.* f. flgd.; af — εὐθηλής, 2, (θηλή), vel opdiet, rigeligen næret med Melk; alm. rigelig, yppig; *dor.* εὐθαλής, *Pind.*; o. — εὔθηλος, 2, med fuldt Yver, med fulde Bryster; - (af θηλή). — εὐθημονέω, ogs. *in med.*, bringer i den vedbørlige Orden og vedligeholder deri; o. — εὐθημοσύνη, ἡ, Ordentlighed i Handel og Vandel, *Hes. Op.* 473; ordentlig Indretning; Kiærlighed til Orden; af — εὐθήμων, ονος, ὁ, ἡ, (τίθημι), vel anlagt el. ordnet; 2) som stiller og holder i Orden; som elsker Orden.

εὐθήνεια, ἡ, ogs. εὐθένεια, blomstrende og lykkelig Tilstand, Frugtbarhed og Velstand; ogs. Sundhed; 2) rigelig Forsyning med Levnetsmidler; af — εὐθηνέω, ogs. εὐθενέω, sædv. εὐθηνέομαι, befinder mig i en blomstrende og lykkelig Tilstand; er stærk, sund, kraftfuld; εὐθηνήθησαν, blomstrede frem, vare heldige i deres Foretagender, *Herod.* 1, 66; ogs. om Lande, *ex.* εὐθηνέειν ἅπασαν τὴν Αἴγυπτον, at den var meget frugtbar, *id.* 2, 91; ogs. εὐθηνούντων πραγμάτων, *Dem, p.* 322; af — εὐθηνής, 2, i Overflodighed, men alene h. *gramm.*; (skal være af θηλή, dog efter nogle af σθένος, hvf. man ogs. skrev εὐσθηνής, *etc.*, efter nogle af τίθημι); df. — εὐθηνία, ἡ, = εὐθήνεια; hes. fra *Plut.*, rigelig Tilførsel af Levnetsmidler.

εὐθήρᾱτος, 2, h. *Æsch. dor.* f. εὐθήρητος, 2, ogs. εὐθήρευτος, 2, (θηράω, θηρεύω), let at jage, fange, indhente. — εὐθηρία, ἡ, god el. lykkelig Jagt; af — εὔθηρος, 2, 1) (θήρα), *a)* med god Jagt, beqvem til at jage paa; *b)* lykkelig paa Jagten; 2) (θήρ), rig paa vilde Dyr el. paa Vildt. — εὐθής, 2, *alexandr.* f. εὐθύς, LXX. — εὐθησαυρος, 2, (θησαυρός), rig paa opbevarede Skatte; 2) vel opbevaret; til at opbevare el. forvare vel. — εὐθικός, 3, (εὐθύς), som gaaer ligeud el. ligefrem. — εὔθικτος, 2, *adv.* -θίκτως, (θίγω), let at berøre; 2) *act.*, som berører noget træffende, hes. med træffende Vittighed el. Spot; εὔθικτος τὴν διάνοιαν, opfindsom; df. — εὐθιξία, ἡ, Evne til at træffe el. udfinde, den Gave at være vittig, bidende, spodsk.

εὔθλαστος, 2, (θλάω), let at brække el. knuse. — εὔθοινος, 2, (θοίνη), som spiser meget el. stærkt; 2) εὔθοινον γέρας, Æresbeviisning ved et rigeligt Offermaaltid, *Æsch.* — εὐθορύβητος, 2, (θορυβέω), let at bringe ud af Fatning el. at forskrække. — εὔθραυστος, 2, (θραύω), let at sønderbryde. — εὔθριγκος, 2, (θριγκός), med god Indfatning el. Gesims. — εὔθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ), med gode el. stærke Haar; hvf. *Hom.* har *ep.* ἐΰτριχας ἵππους, med stærk Man; 2) giort af gode el. stærke Haar. — εὔθρονος, 2, *ep.* ἐΰθρονος, (θρόνος), paa et godt el. smukt Sæde, med en prægtig Throne; h. *Hom.* altid som *epith.* til Eos. — εὔθροος, 2, (θρόος), vellydende, med smuk Lyd el. Tone; 2) som synger el. spiller godt. — εὔθρυπτος, 2, (θρύπτω), let at brække el. knuse; let at adskille, som let deler sig, ἀήρ, *Aristot.*

εὐθύ, *neutr.* m. *adv.* Bem., af εὐθύς, s. m. s. — *εὐθυβολέω, er - εὐθυβόλος, 2, *adv.* -βόλως, (βάλλω), som kaster lige derpaa, som træffer; *transl.*, ὄνομα εὐθυβόλον, træffende Navn; men *pass.*, εὐθύβολος, 2, truffen, rammet; df. - εὐθυβολία, ἡ, Handlingen εὐθυβολεῖν, at kaste lige, at træffe; at giette el. udfinde; — εὐθύγλωσσος, 2, *adv.* -ττος, (γλῶσσα), som taler lige ud el. ligefrem, sandfærdig, oprigtig, *Pind.*; — εὐθύγραμμος, 2, (γραμμή), med lige Linier, lige; — εὐθυδικέω, dømmer ret el. rigtigen; 2) indlader mig ligefrem (el. uden Exceptioner) i en Proces; - denne Handling, i begge Bem., εὐθυδικία, ἡ; af - εὐθύδικος, 2, (δίκη), som dømmer ret el. rigtigen; alm. retfærdig; *fem. plur.*, εὐθύδικαι, retfærdige Dommerinder, *Æsch. Eum.*; o. — εὐθυδρομέω, er - εὐθυδρόμος, 2, (δρόμος, δραμεῖν), som løber ligetil el. ligefrem; - (af εὐθύς).

*εὐθυέντερος, 2, (ἔντερον), med lige Tarme; — εὐθυέπεια, o. -επία, ἡ, ligefrem, oprigtig, sandfærdig Tale, Sandhed; af - εὐθυεπής, 2, (ἔπος, εἰπεῖν), som taler ligefrem el. oprigtigen; — εὐθυεργής, 2, (ἔργον), som er forarbeidet lige el. snorret; — εὐθυθάνατος, 2, (θάνατος), som dræber strax el. pludseligen; — εὐθύθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ), med lige el. glatte Haar; — εὐθύκαυλος, 2, (καυλός), med lige Stilk; — εὐθυκέλευθος, 2, (κέλευθος), med lige Vei, som gaaer ligefrem; — εὐθύληπτος, 2, (λαμβάνω), lige til at

tage, let at erholde; — εὐθυλόγος, 2, (λέγω), som taler ligefrem el. oprigtigt; o. — εὐθυμαχέω, er - εὐθυμάχης, ου, ὁ, Pind., o. εὐθυμάχος, 2, (μάχομαι), som kæmper i aabent Slag; bf. - εὐθυμαχία, ἡ, aabent Slag, aaben Kamp; - (af εὐθύς).

εὐθυμέω, gior glad, fryder, field.; 2) sædv. in med., er ved godt Mod, fryder mig, fornoier mig; πᾶσιν ὑμῖν εὐθυμητέον, I bor alle glade Eder, Xen.; bf. - εὐθυμία, ἡ, godt Mod, Oprømthed, Munterhed; af — εὔθυμος, 2, adv. -θύμως, (θυμός), vel til Mode, glad, munter; εὐθυμότερον - πολὺ εἶχον, de vare langt bedre til Mode, Xen. Hell. 7, 4, 24; 2) velvillig, velsindet, hengiven, Od. 14, 63. — *εὐθῦνα, sild. εὐθύνη, ἡ, sædv. in plur. εὔθυναι, Prøvelse el. Undersøgelse af nogens Embedsførelse, o. dl., ogs. det Regnskab, som aflægges derfor; Ansvarlighed; εὐθύνας ἀπαιτεῖν, at kræve Regnskab af nogen; εὐθύνας διδόναι, at aflægge Regnskab; — εὐθύνης, ου, ὁ, sædv. εὔθυνος, ὁ, som prøver el. undersøger, som kræver Regnskab, bes. for Forelsen af et offentligt Embede; 2) som tugter el. straffer, Æsch. Pers. 828; o. — εὐθυνσις, ἡ, Handlingen εὐθύνειν, at giøre lige, at rette el. forbedre; 2) Prøven el. at prøve; - (af εὐθύνω).

εὐθυντήρ, ῆρος, ὁ, (εὐθύνω), som retter, leder, styrer, ordner; εὐθυντὴρ νεώς, en Styrmand, Æsch., h. hvem ogs. Roret heder εὐθυντὴρ οἴαξ; b) som tugter el. straffer, ὕβριος, Overmodet, Theogn.; c) = εὔθυνος, Bem. 1; bf. — εὐθυντηρία, ἡ, det Sted paa Skibet, hvor Roret er befæstet; egentl. fem. af - εὐθυντήριος, 3, som giør lige; som retter, leder, styrer, hersker; 2) som prøver el. undersøger. — εὐθυντής, οῦ, ὁ, = εὐθυντήρ; bf. - εὐθυντικός, 3, = εὐθυντήριος; o. — εὐθυντός, 3, som er giort lige el. ret; styret, ledet; af — εὐθύνω [ῡ], f. -υνῶ, (εὐθύς), gior lige el. ret; ogs. reiser lige op, δόρυ, Eur.; bes. fører ligefrem el. til Maalet; οἳ ἂν εὐθύνωσι (τὰς ἀγέλας) οἱ νομεῖς, hvorhen de føre el. drive dem, Xen. Cyr. 1, 1, 2; alm. giver en Retning, styrer, leder; transl., meddeler, forlener, δαίμονος οὖρον, god Lykke, Pind. Ol. 13, 38, λαοῖς δίκας, tildeler dem Ret og Retfærdighed, ib. 4, 273; ogs. styrer, regierer, dommer; prøver, undersøger; berigtiger, forbedrer, tugter, straffer; jf. ogs. ἰθύνω.

*εὐθυονειρία, ἡ, Tilstanden - εὐθυόνειρος, 2, (ὄνειρος), som har Drømme, der let kunne udlægges el. udtydes; — εὐθυόνυξ, υχος, ὁ, ἡ, o. εὐθυόνυχος, 2, (ὄνυξ), med lige Negler el. Kløer; — εὐθυπλοέω, er - εὐθύπλοος, 2, ctr. -πλους, (πλόος, πλέω), som seiler i en lige Retning; - denne Handling, εὐθυπλοΐα, ἡ; — εὐθυπλοκία, ἡ, (πλέκω), lige Væv el. Fletning; — εὐθύπνοος, 2, ctr. -πνους, (πνέω), som blæser lige el. i en lige Retning; 2) som aander let el. uhindret; o. — εὐθυπομπής, 2, o. εὐθύπομπος s. -πομπός, 2, (πέμπω), som fører ligefrem el. ad den rette Vei; εὐθυπομπὸς αἰών, Pind. Nem. 2, 10; - (af εὐθύς).

*εὐθυπορέω, er - εὐθύπορος, 2, (πόρος), som gaaer ligefrem el. ad den lige Vei; b) med lige Aabninger el. Porer; — εὐθυρρημονέω, 1) er - εὐθυρρήμων, ονος, 2, adv. -μόνως, (ῥῆμα), som taler ligefrem og aabent el. uden Omsvøb; som nævner hver Ting ved sit rette Navn; 2) taler uden Forberedelse; bf. - εὐθυρρημοσύνη, ἡ, Ligefremhed og Frihed i Udtrykket; ligefrem og fri Tale; — εὐθύρριζος, 2, (ῥίζα), med en lige Rod; o. — εὐθύρριν, ινος, ὁ, ἡ, (ῥίν), med en lige Næse; - (af εὐθύς). — εὔθροος, 2, (θρόος), med en skiøn Thyrsusstav.

εὐθύς, εὐθεῖα, εὐθύ, adv. εὐθέως o. εὐθύς, att. ogs. εὐθύ, lige, ret, i en lige (horizontal el. vertical) Retning, oppon. σκολιός; εὐθυτέρα ὁδός, Xen.; εἰς τὸ εὐθὺ βλέπειν, lige for sig, id.; - b) ofte transl., ligefrem, aaben, oprigtig; εὐθεῖα τόλμη, δίκη, o. dl., Pind.; κοινῶνι παρ' εὐθυτάτῳ, usvigelige Staldbroder el. Tolk, Pind. Pyth. 3, 50; ἐκ τοῦ εὐθέος, ubetinget, ligefrem, oprigtigen, Thuc. 2, 5; - ogs. strax, umiddelbart, id. 1, 34; ἀπὸ τοῦ εὐθέος λέγειν, at tale ligefrem; - c) som subst. bruges ἡ εὐθεῖα, α) sc. πτῶσις, casus rectus, Nominativet; β) sc. ὁδός s. γραμμή, den lige Vei el. Linie; ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας, paa den samme Linie, Polyb.; — 2) εὐθὺς o. εὐθὺ som adverb. bruges - a) om Stedet: lige derpaa, dertil, derimod, Πύλονδε o. ἐς Πύλον, til P., Hom. Merc.; ogs. c. gen., ex. εὐθὺ τῆς Φασήλιδος, Thuc. 8, 88, oftere εὐθὺ ἐπί τινος; - b) om Tiden: strax, uden Ophold, umiddelbart; εὐθὺς ἐπεὶ ἔγνω, strax efter at han havde erfaret det, Xen.; ogs. ofte c. part., ex. εὐθὺς ἥκων, ἀρχόμενος, o. dl., saa snart han var kommen, var tiltraadt Regieringen, id.; εὐθὺς ἰδόντες, ved første Diekast, Dem.; ogs. uden Betænkning, overilet; bes. heder ogs. εὐθύς, strax, d. e. for strax at anføre et Exempel, jf. εὐθέως, o. αὐτίκα; εὐθὺς γάρ, først nemlig, for først el. strax at anføre dette, Xen.; ogs. bruges undert. pleonastisk, εὐθὺς παραχρῆμα, Dem.; jf. ogs. d. besl. ἰθύς.

εὐθύσανος, 2, (θύσανος), med ſkiønne Qvaſter el. Fryndſer. — *εὐθυ-σκοπέω, ſeer ligefrem, ſeer lige derpaa; — εὐθύστομος, 2, (στόμα), med lige Munding. — εὐθυτενής, 2, (τείνω), ſom er ſpændt el. trukken lige; — εὐθύτης, ητος, ἡ, lige Retning; *transl.*, Ligefremhed, Aabenhed, Ærlighed; — εὐθυτόμος, 2, (τέμνω), ſom ſkiærer lige; men εὐθύτομος, 2, *pass.*, ſom er ſkaaren lige; alm. lige, ret, ὁδός, *Pind.*; — εὐθύτονος, 2, (τείνω), 1) = εὐθυτενής; 2) τὰ εὐθύτονα, etſlags Krigsmaſkine, hvormed Pile udſkydes; o. — εὐθύτρητος, 2, (τιτράω), ſom er boret i en lige Retning; – (af εὐθύς).

*εὐθυφερής, 2, (φέρω), ſom gaaer, løber, bevæger ſig i en lige Retning; — εὐθύφλοιος, 2, (φλοιά), med lige el. glat Bark, *Theophr.*; — εὐθυφορέω, (φέρω), bærer lige; *in pass.*, gaaer, løber, bevæger mig i en lige Retning; df. – εὐθυφορία, ἡ, Bevægelſe i en lige Retning; — εὐθύφρων, ονος, 2, (φρήν), retſindig, oprigtig; 2) velſindet, velvillig; ſom εὔφρων; o. — εὐθυωρέω, er – εὐθύωρος, 2, ſom gaaer i en lige Retning, ad den lige Vei; 2) *neutr.* εὐθύωρον ſom *adv.* f. εὐθύς, i ſamme Stund, paa Øieblikket, ſtrax; (ſkal være af ὥρα); df. – εὐθυωρία, ἡ, lige Retning, lige Vei el. Gang; – (af εὐθύς). — εὐθώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ, o. εὐθώρηκος, 2, (θώραξ), med god el. ſtærk Harniſk, vel ruſtet.

εὐϊάζω, Biform af εὐάζω, ſ. m. ſ. — εὐϊακός, 3, (εὔϊος), bacchiſk; m. beſ. *fem.* εὐϊάς, άδος, ἡ. — εὐΐᾱτος [ῑ], 2, (ἰάομαι), let at helbrede! — εὐΐερος, 2, (ἱερός), meget hellig, høihellig, *sacrosanctus*. — εὐϊλατεύω, er – εὐΐλᾱτος, 2, (ἱλάομαι), meget naadig el. gunſtig. — εὐϊματέω, o. εὐϊματός, 2, = εἰειματέω, etc. — εὔϊνος [ῑ], 2, (ἴς), med ſtærke Traade el. Sener. — Εὔϊος, ὁ, Evius, *epith.* til Bacchus, af Udraabet εὖα, εὐοῖ; 2) εὔϊος, 2, bacchiſk, begeiſtret, prophetiſk. — εὔϊππος, 2, (ἵππος), med gode Heſte, *Hom. Ap.*; god til Heſt, dygtig Rytter; τῶν συμμάχων τοὺς εὐϊπποτάτους, *Xen.* — εὐϊστιος, 2, *jon.* f. εὐέστιος. — εὔϊστος, 2, (ἰστέον, εἰδέναι); πόθος εὔϊστος, ſkiøn Videbegierlighed el. Lærelyſt, *poët.* — εὐΐσχιος, 2, (ἰσχίον), med gode el. ſmukke Hofter. — εὔϊχθυς, υ, (ἰχθύς), rig paa Fiſk. — εὐϊώτης, ου, ὁ, *fem.* εὐϊῶτις, ιδος, ἡ, bacchiſk.

εὐκαής, 2, (καίω), ſom brænder let el. vel, *intr.* — εὐκαθαίρετος, 2, (καθαιρέω), let at nedrive, overvælde, overvinde, *Thuc.* 7, 18. — εὐκάθεδρος, 2, (κάθεδρα), med godt Sæde, *gramm.* — εὐκάθεκτος, 2, (κατέχω), let at holde i Tømme, let at regiere. — εὐκαιρέω, 1) er – εὔκαιρος, 2, *adv.* -καίρως, (καιρός), ſom giør noget paa rette Tid og Sted; betimelig, beqvem, paa rette Tid og Sted; *b*) ſom giver ſig Tid til noget; εὐκαιρεῖν τινι, at opoffre ſin Tid til noget; – 2) *in med.*, lever i Velſtand; df. — εὐκαίρημα, τό, hvad der er giort til rette Tid; o. — εὐκαιρία, ἡ, god, beqvem, paſſende Tid; 2) Frihed, Rolighed, Otium; 3) Velſtand, Formue. — εὐκᾱλία, ἡ, o. εὔκᾱλος, 2, *dor.* f. εὐκηλία, εὔκηλος. — εὐκάματος, 2, (κάματος), med godt, let, lykkeligt Arbeide. — εὐκάμπεια, ἡ, Bøielighed; af — εὐκαμπής, 2, o. εὔκαμπτος, 2, (κάμπτω), med ſkiøn Bøining el. Krumning, δρέπανον, κληΐς, *Od.*; 2) let at bøie el. krumme, bøielig; df. — εὐκαμψία, ἡ, = εὐκάμπεια.

εὐκάρδιος, 2, *adv.* -δίως, (καρδία), med godt el. høit Mod, modig, behiertet; godhiertig; 2) hierteſtyrkende, god for Maven. — εὐκαρπέω, bærer god el. megen Frugt; df. – εὐκαρπία, ἡ, Rigdom paa Frugt; Frugtbarhed; af — εὔκαρπος, 2, (καρπός), rig paa Frugter, frugtbar; 2) ſom giør frugtbar, befrugtende. — εὐκατάγνωστος, 2, (καταγιγνώσκω), let at dadle. — εὐκαταγώνιστος, 2, (καταγωνίζομαι), let at nedkæmpe el. overvinde. — εὐκατάκαυστος, 2, (κατακαίω), let at forbrænde. — εὐκατακόμιστος, 2, (κατακομίζω), let at bringe derned. — εὐκατακράτητος, 2, (κατακρατέω), let at forſvare el. at holde faſt. — εὐκατάληπτος, 2, (καταλαμβάνω), let at fatte el. begribe. — εὐκατάλλακτος, 2, (καταλλάσσω), let at udſone. — εὐκατάλυτος, 2, (καταλύω), let at opløſe. — εὐκαταμάθητος, 2, (καταμανθάνω), let at lære. — εὐκαταμάχητος, 2, (καταμάχομαι), let at nedkæmpe. — εὐκατανόητος, 2, (κατανοέω), let at forſtaae, let at begribe.

εὐκατάπληκτος, 2, (καταπλήσσω), let at nedſlaae. — εὐκαταπράϋντος, 2, (καταπραΰνω), let at berolige. — εὐκατάπρηστος, 2, (καταπρήθω), let at forbrænde. — εὐκαταπτόητος, 2, (καταπτοέω), let at forſkrække. — εὐκατάσκεπτος, 2, (κατασκέπτομαι), god at beſee. — εὐκατασκεύαστος, 2, (κατασκευάζω), let at tilberede, indrette, forfærdige. — εὐκατάσκευος, 2, (κατασκευή), = frgd. — εὐκατάστατος, 2, (καθίστημι), vel el. ſmukt ordnet el. indrettet; ſom ſtaaer faſt, ſikker. — εὐκατάστροφος, 2, (καταστρέφω), vel bygget og afrundet, periodiſk: om Stilen. — εὐκατάσχετος, 2, (κατέχω), let at holde

fast. — εὐκατατρόχαστος, 2, (κατατροχάζω), udsat for Streiferier el. Indfald; 2) *transl.*, udsat for Dadel, let at dadle el. giendrive. — εὐκαταφορία, ἡ, Boining; Tilboielighed; af — εὐκατάφορος, 2, (καταφέρομαι), som boier sig el. glider ud paa Siden; som let henfalder til noget; alm. tilboielig. — εὐκαταφρόνητος, 2, (καταφρονέω), let at foragte; foragtelig; foragtet; ubetydelig. — εὐκατάψευστος, 2, (καταψεύδομαι), hvorom el. hvorpaa det er let at lyve.

εὐκατέακτος, 2, (κατάγνυμι), let at sonderbryde. — εὐκατέργαστος, 2, (κατεργάζομαι), let at udarbeide el. fuldføre; 2) let at nedlægge, betvinge, ombringe; 3) let at fordøie, *Xen. M. S.* 4, 3, 6. — εὐκατηγόρητος, 2, (κατηγορέω), let at anklage el. beskylde. — εὐκάτοχος, 2, (κατέχω); = εὐκατάσχετος. — εὔκαυστος, o. εὔκαυτος, 2, (καίω), = εὐκαής. — εὐκέανος, εὐκέαστος, o. εὐκέατος, 2, (κεάζω), let at klove. — εὐκέλαδος, 2, (κέλαδος), som toner el. larmer stærkt. — εὔκεντρος, 2, (κέντρον), vel tilspidset, med god Spids. — εὐκέραος, 2, o. εὔκερως, *neutr.* ων, *gen.* -ωτος, (κέρας), med smukke Horn. — εὐκέραστος, 2, (κεράννυμι), vel blandet el. tempereret. — εὐκερδής, 2, (κέρδος), rig paa Vinding, fordeelagtig. — εὐκερματέω, (κέρμα). er vel ved Penge. — εὔκερως, 2, see u. εὐκέραος. — εὐκέφαλος, 2 (κεφαλή), med godt, smukt, stort Hovede; 2) god el. tienlig for Hovedet.

εὐκηλήτειρα, ἡ, som beroliger, παίδων, *Hes.*; o. — εὐκηλία, ἡ, Rolighed, Tilfredshed; af — εὔκηλος, 2, *adv.* -κήλως, rolig, taalmodig, uden Lidenskab, *Il.*; sorgløs, ubekymret, *Od.*; ved godt Mod, tillidsfuld, *Hes.*; men εὔκηλοι πολέμιζον, *Il.* 17, 371, uden Ophold, uafbrudt; jf. *Od.* 14, 479; sild. ogs. om Ting: stille, uden Larm og Stoi; om Mennesker: taus; (εὔκηλος, er efter *Buttm.* æol. forlænget af ἕκηλος, o. best. u. ἑκών). — εὔκηλος, 2, (κηλός, καίω), som let kommer i Brand, brændbar. — εὐκινησία, ἡ, Bevægelighed, Lethed og Raskhed i Bevægelse; *transl.*, εὐκινησία περὶ τὴν ψυχήν, Vittighed, Opfindelsesevne; o. — εὐκίνητος, 2, *adv.* -νήτως, som bevæger sig let el. hurtigen; rask, flink, hurtig; *transl.*, vittig, opfindsom, med hurtig Fatteevne; (af κινέω). — εὐκισσος, 2, (κισσός), rig paa Vedbende. — εὐκίων, ονος, 2, (κίων), med skionne Soiler.

εὐκλάδος, 2, (κλάδος), med mange og skionne Grene. — εὔκλαστος, 2, (κλάω), let at sønderbryde. — εὐκλεής, 2, *adv.* -κλεῶς, (κλέος), beromt, navnkundig; οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεές, det sommer os ikke, *Il.* 17, 415; f. *acc.* εὐκλεέα, *ctr.* εὐκλεᾶ, bruges ogs. *poët.* forkortet εὐκλεᾰ, som af εὐκλής; jf. εὐκλειής; (brugt om Skibe vil man udlede εὐκλεής af κλεῖς, Bem. 3); df. — εὐκλεία, o. εὔκλεια, ἡ, h. *Hom.* ἐϋκλείη, *jon.* εὐκλεΐη, godt Navn el. Rygte, Berommelse; εὔκλεια ἕπεται τῇ ἀρετῇ, *Xen.*; *oppon.* ἀδοξία, *id.*; men Εὔκλεια, τά, en Artemisfest h. Chorinthierne, *Xen. Hell.* 4, 4, 2; df. — εὐκλεΐζω, berommer, roser, priser. — εὐκλειής, 2, *poët.* f. εὐκλεής, *acc. pl.* ἐϋκλεῖας, *ex. Il.* 10, 281; *adv.* ἐϋκλειῶς, *Il.* 22, 110. — εὐκλεινος, 2, (κλεινός), meget beromt. — εὐκλειστος, 2, (κλείω), vel tillukket.

εὐκλήϊς, ϊδος, ἡ, (κλεῖς), vel tillukket, θύρη, *Il.*, [ῐ]. — εὐκληματεῖν, (κλῆμα), at have gode Ranker, at være i god Vært, om Viinstokken. — εὐκληρέω, er — εὔκληρος, 2, (κλῆρος), som har et lykkeligt Lod, lykkelig; df. — εὐκλήρημα, τό, o. εὐκληρία, ἡ, lykkeligt Lod, Lykke. — εὐκλής, *inus.*, see u. εὐκλεής. — εὔκλωστος, 2, (κλώθω), smukt spunden, smukt vævet, χιτών, *Hom. Ap.* — εὔκναμπτος, 2, *att.* f. εὔγναμπτος. — εὔκναπτος, 2, (κνάπτω), vel valket el. renset; let at valke. — εὐκνήμῑς, ῑδος, ἡ, (κνημίς), med skionne el. blanke Beenskinner, h. *Hom.* altid ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί, ogs. ἐϋκν. ἑταῖροι. — εὔκνημος, 2, (κνήμη), med gode el. skionne Lægge; 2) med gode Hiuleger. — εὔκνιστος, 2, (κνίζω), som let bliver vred, altfor følsom.

εὐκοίλιος, 2, (κοιλία), med god el. sund Mave, bes. med aabent Liv; 2) god for Maven, bes. som skaffer Aabning. — εὐκοινόμητις, ὁ, ἡ, (κοινός, μῆτις), som ved fælles Beraadslagning drager Omsorg for noget, ἀρχά, *Æsch. Suppl.* 698. — εὐκοινωνησία, ἡ, Omgængelighed; alm. at være — εὐκοινώνητος, 2, (κοινωνέω), som let el. gierne meddeler sig andre, god at omgaaes el. at tale med; 2) let at meddele. — εὐκολία, ἡ, (εὔκολος), Lethed, Beqvemhed; *b)* Foielighed, Eftergivenhed, Venlighed, Artighed, Humanitæt; *c)* uforstyrret, indre Ro. — εὐκόλλητος, 2, (κολλάω), let at paalime el. at tilfoie. — εὔκολλος, 2, (κόλλα), som limer godt. — εὔκολος, 2, *adv.* -κόλως, (κόλον), let at tilfredsstille, noisom, fordringsløs, (egentl. med Hensyn paa Maden); df. alm. tilfreds, fornoiet, munter; let el. behagelig at omgaaes, *facilis*, *oppon.* δύσκολος; εὐθύμως τε καὶ εὐκόλως ζῆν, *Xen.*; *b)* flink, rask, hurtig; *c)* ἀνόητοι καὶ

εὔκολοι λόγοι, letfærdige Taler, sild. — εὔκολπος, 2, (κόλπος), med smuk Barm, med smukke Folder; 2) med smuk el. stor Havbugt. — εὐκόλυμβος, 2, (κολυμβάω), som svømmer godt.

εὐκόμης, ου, ὁ, (κόμη), med smukt Haar. — εὐκομῐδής, 2, (κομιδή), vel besørget el. pleiet. — εὐκόμιστος, 2, (κομίζω), = frgd. — εὔκομος, 2, = εὐκόμης. — εὐκομόων, όωσα, όων, = frgd.; *part. ep.* af *inus.* εὐκομάω. — εὔκομπος, 2, (κόμπος), som larmer stærkt. — εὐκοπία, ἡ, let Arbeide, Lethed; af — εὔκοπος, 2, (κόπος), som arbeider let og uden Møie; forarbeidet med Lethed; let, uden Møie. — εὐκόρυθος, 2, (κόρυς), med god Hielp. — εὐκόρυφος, 2, (κορυφή), vel afrundet; jf. εὐκατάστροφος. — εὐκοσμέω, opfører mig ordentligen, anstændigen, beskedent; df. - εὐκόσμητος, 2, vel ordnet el. smykket; o. - εὐκοσμία, ἡ, ordentlig og anstændig Opførsel; Sædelighed, Beskedenhed; af — εὔκοσμος, 2, *adv.* εὐκόσμως, ogs. εὐκοσμίως, (κόσμος), vel el. smukt ordnet, ordentlig; Ὡς εὐκόσμως στῆσε; i slig Orden, *Od.* 21, 123; *transl.*, anstændig, sædelig, beskeden; 2) skiønt udsmykket, med herlige Prydelser.

εὐκρᾱής, 2, som εὔκρατος, af κεράννυμι, vel blandet el. tempereret; sild. *poët.* om Vinden: maadelig, mild, gunstig. — εὐκραιρος, 2, ogs. 3, (κραῖρα), med smukke Horn, *Hom. Merc.*; sild. ogs. om Skibe: med smuk Snabel. — εὔκρᾱς, ᾱτος, ὁ, ἡ, som εὔκρατος, vel blandet; — εὐκρᾱσία, ἡ, behørig Blanding el. Temperatur; o. — εὔκρᾱτος, 2, *adv.* -κράτως, (κεράννυμι), vel el. vedbørligen blandet, tempereret; τὸ εὔκρατον, *sc.* ὕδωρ, lunket Vand; let at blande, tienlig til at blande; *transl.* om Charakteren: maadeholden, mild; (af κεράννυμι). — εὐκρᾰτῶς, *adv.*, (κράτος), stærkt, fast. — εὔκρεκτος, 2, (κρέκω), vel slaaen, κιθάρα, φόρμιγξ, fuldtonende, *poët.*; ogs. εὔκρεκτοι μίτοι, om Væven. — εὔκρημνος, 2, (κρημνός), omgiven af smukke el. steile Klipper. — εὔκρηνος, 2, (κρήνη), med smukke Kilder; rig paa Kilder. — εὔκρητος, 2, *jon.* f. εὔκρατος.

εὔκρῑθος, 2, (κριθή), af el. med godt Byg, frugtbar paa Byg. — εὐκρίνεια, ἡ, Reenhed, Klarhed, Tydelighed; o. — εὐκρῑνέω, adskiller og afsondrer vel el. tydeligen, bringer i god Orden; τοὺς στρατευομένους δεῖ εὐκρινεῖν, *Xen. Hell.* 4, 2, 6; af — εὐκρῑνής, 2, *adv.* -νῶς, (κρίνω), vel adskilt el. ordnet; πάντα - εὐκρινέα ποιέεσθαι, at bringe alt i god Orden, *Herod.* 9, 42; αὖραι εὐκρ., reen el. klar Luft; *transl.*, tydelig, forstaaelig; alm. i god Tilstand; σωμάτιον οὐκ εὐκρινές, skrantende, sygeligt, *Isocr.* — εὐκρίνω, hvf. εὐκρίνας, urigtig Læsem. f. εὖ κρίνω, εὖ κρίνας. — εὔκρῐτος, 2, (κρίνω), let at afsondre el. adskille; tydelig, kiendelig, let at afgiøre el. paadømme.

εὐκρόκαλος, 2, (κροκάλη), fuld af Strandsand, Muslinger, o. dl. — εὐκρόταλος, 2, (κρόταλον), som lyder el. toner smukt af Haandklap el. af Haandpauker, o. dl. — εὐκρότητος, 2, vel el. smukt slaaen el. hamret: om Metalarbeider, *Trag.*; 2) som modtages med Bifaldsklap, berømt; o. — εὔκροτος, 2, med smuk el. høi Lyd el. Tone; (af κροτέω). — εὔκρυπτος, 2, o. εὐκρυφής, 2, (κρύπτω), vel skiult; let at skiule. — εὐκτάζομαι, *frequent.* af εὔχομαι, ønsker ofte. — εὐκταῖος, 3, *adv.* -κταίως, (εὔχομαι), ønsket, forønsket, værd at ønske; *b)* τὰ εὐκταῖα, *vota*, Bønner og Løfter, som giøres til Guderne; 2) som *epith.* til en Guddom: til hvem man beder el. giør Løfter; som bønhører de Bedende, *Trag.*

εὐκτέανος, 2, (κτέανον), velhavende. — εὐκτήδων, ονος, 2, o. εὐκτήδονος, 2, (κτηδών), med lige Trævler el. Aarer, df. let at kløve: om Træ. — εὐκτημοσύνη, ἡ, Formue, Midler; af — εὐκτήμων, ονος, 2, (κτῆμα), velhavende, bemidlet, *Pind.* — εὐκτήριος, 2, (εὐκτός), hørende til et Ønske, et Løfte, en Bøn. — εὔκτητος, 2, (κτάομαι), vel el. let erhvervet. — εὐκτικός, 3, (εὔχομαι), ønskende, som udtrykker et Ønske; ἡ εὐκτική, Optativet; *adv.* εὐκτικῶς, i Optativet, *gramm.* — εὐ-κτίμενος, 3, h. *Hom.* altid ἐϋκτ., vel bygget, vel beliggende, smuk el. god at beboe; h. *Hom.* om Byer, Egne, Øer; ogs. om Haver, Huse, o. dl.; o. — εὔκτιστος, *jon.* o. *ep.* εὔκτῐτος, 2, = frgd.; (af κτίζω). — εὐκτός, 3, *adv.* εὐκτῶς, forønsket, efter Ønske, *Il.* 14, 98; 2) til at ønske, ønskværdig. — εὐκτῠπέων, ουσα, ον, (κτυπέω), som larmer stærkt, *poët.*

εὐκυβέω, (κύβος), er lykkelig i Tærningspil. — εὔκυκλος, 2, (κύκλος), vel afrundet, ἀσπίς, *Il.*, men i *Od.* h. ἀπήνη, rimel. med runde Hiul; 2) som dreier sig el. som løber om i en Kreds. — εὐκύκλωτος, 2, (κυκλόω), = frgd. — εὐκῠλῐκος, 2, (κύλιξ), passende til Bægeret el. til et Drikkelav, λαλιή, *poët.* — εὐκύλιστος, 2, (κυλίω), let at vælte el. rulle; som let ruller el. dreier sig omkring; alm. rund. — εὐκύμαντος, 2, (κυμαίνω), stærkt bølgende. — εὔκωπος, 2, (κώπη), = εὐήρετμος.

εὐλάβεια, ἡ, Forsigtighed, Agtsomhed, Betænksomhed; Ængstelighed, Frygt, Undseelse; Betænkelighed, Nølen; af — εὐλαβέομαι, handler som en εὐλαβής, er forsigtig el. betænksom; tager mig iagt, vogter mig, αἰσχρά, for det Uanstændige, Xen.; πεσεῖν, for at falde, Soph.; er i Frygt, ængster mig, søger at undgaae, τὸν φθόνον, Dem.; af — εὐλαβής, 2, adv. -βῶς, (λαβεῖν, λαμβάνω), egentl. som tager el. griber rigtigen fat derpaa, som holder fast; sædv. forsigtig el. betænksom ved at foretage noget; som tager sig iagt; frygtsom, ængstelig; df. — εὐλαβητικός, 3, forsigtig. — εὐλαβίη, ἡ, jon. f. εὐλάβεια, Theogn.

εὐλᾰγής, 2, (λαγός), med mange Harer, poët., inc. — εὐλάζω, (εὐλή), har Orm; 2) har Kløe, vermino. — εὐλάζω, pløier, see u. εὐλάκα. — εὐλάϊγξ, ϊγγος, ὁ, ἡ, (λάϊγξ), poët. f. εὔλιθος. — εὐλάκα, ἡ, lac. f. ὕνις, Plovjern; df. Thuc. 5, 16, ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλάξαι, at pløie med en Sølvplong, efter schol., at faae Dyrtid, (rimel. besl. m. αὖλαξ, efter nogle, af λαχαίνω). — εὔλᾰλος, 2, (λαλέω), veltalende, snaksom. — εὐλαμπής, 2, o. εὔλαμπρος, (λάμπω), med skiøn Glands. — εὐλάχᾰνος, 2, (λάχανον), med gode el. mange Kiøkkenværter. — εὐλείαντος, o. εὐλέαντος, 2, (λεαίνω), let at glatte el. jevne. — εὔλειμος, 2, o. εὐλείμων, ονος, 2, (λειμών), med skiønne Enge el. Græsgange, Od. — εὔλεκτρος, 2, (λέκτρον), med god el. skiøn Seng; bes. som forskaffer et lykkeligt Ægteskab, som lever i et saadant. — εὔλεξις, ι, (λέγω), vel sagt el. udtrykt; (slet Ord h. Luc.). — εὐλέπιστος, 2, (λεπίζω), let at afskrælle el. flaae. — εὐλεχής, 2, (λέχος), = εὔλεκτρος; 2) lykkelig i Barselsseng.

εὐλή, ἡ, Orm, Maddik; αἰόλαι εὐλαί, de i Hobe vrimlende el. krybende Orme, Hom.; (rimel. af εἴλω, εἰλέω, formedelst deres bugtede Bevægelse). — εὐληθάργητος, 2, (λήθαργος), tilbøielig til Sovesyge. — εὐληματέω, (λῆμα), er ved godt Mod, er modig el. tapper. — εὔληνος, 2, (λῆνος), af el. med god Uld. — εὐληπτος, 2, adv. -λήπτως, (λαμβάνω), god el. let at tage paa el. at erholde. — εὔληρα, τά, ep. f. ἡνία, Tømme, Tøile, Il. 23, 481; dor. ogs. αὔληρα; (rimel. af εἴλω, εἰλέω). — εὐλίβανος, 3, (λίβανος), vel giennemrøget; rig paa Røgelse. — εὔλιθος, 2, (λίθος), med mange el. gode Stene; af god Steen. — εὐλίμενος, 2, (λιμήν), med god, smuk el. bequem Havn; - denne Beskaffenhed, εὐλιμενότης, ητος, ἡ. — εὐλῖπής, 2, (λίπος), meget fed.

εὐλογέω, (εὔλογος), priser, roser, berømmer, taler vel om nogen, τινά; df. — εὐλογητός, 3, vel omtalt, rost, berømt; o. — εὐλογία, ἡ, Rosen el. at rose; Berømmelse, Ros; 2) Sandsynlighed. — εὐλογιστέω, er - εὐλόγιστος, 2, adv. -γίστως, (λογίζομαι), som bruger Overlæg, forsigtig, klog, betænksom; df. — εὐλογιστία, ἡ, Forsigtighed el. Betænksomhed i at handle. — εὔλογος, 2, adv. -λόγως, (λόγος), som handler fornuftigen el. af god Grund; ogs. pass., som foretages fornuftigen; df. fornuftig, hensigtsmæssig, begrundet; overeensstemmende med Fornuften; naturlig, begribelig; sandsynlig, rimelig; overlagt, tilsigtet; τὸ εὔλογον, Rimelighed; ἐκ τῶν εὐλόγων, efter al Rimelighed; df. — εὐλογοφᾰνής, 2, (φαίνομαι), der viser sig som rimelig.

εὐλογχέω, er - εὔλογχος, 2, (λέλογχα, λαγχάνω), som har et lykkeligt Lod, lykkelig. — εὔλοφος, 2, (λόφος), med skiøn Fiærderbusk, Top, Kam, Spids; 2) med bøielig el. taalig Nakke; df. lydig, underdanig. — εὔλοχος, 2, (λόχος), som hiælper de Fødende, epith. til Fødselsgudinderne. — εὐλύγιστος, 2, (λυγίζω), let at bøie, bøielig. — εὐλύρης, dor. εὐλύρας, ου, ὁ, o. εὔλυρος, 2, (λύρα), med god el. smuk Lyre; som spiller smukt paa Lyren. — εὐλυσία, ἡ, Lethed el. Færdighed i at løse; o. — εὔλυτος, 2, let at løse; som let opløses el. afsondrer sig; 2) som snart er færdig; hurtig, rask; (af λύω).

εὐμάθεια, ἡ, Lethed til at lære el. begribe, godt Nemme; 2) pass., en Tings Begribelighed el. Fattelighed; af — εὐμαθής, 2, adv. -θῶς, (μαθεῖν, μανθάνω), som let lærer, indseer, forstaaer; lærvillig, næm; εὐμαθέστερον γίγνεσθαι πρός τι, lettere at fatte noget, Dem.; 2) pass., let at lære el. begribe; forstaaelig, tydelig, kiendelig; εὔγνωστα καὶ εὐμαθῆ πάντα παρέχειν, Xen. — εὐμαθία, ἡ, jon. o. poët. f. εὐμάθεια. — εὐμάλακτος, 2, (μαλάσσω), let at blødgiøre. — εὔμαλλος, 2, (μαλλός), af skiøn el. fiin Uld, μίτρα, Pind. — εὐμάρα, ἡ, Skind, Hud; jf. εὐμαρίς. — εὐμάρᾰθος, 2, (μάραθον), rig paa Fennikel. — εὐμάραντος, 2, (μαραίνω), som let visner el. falder hen.

εὐμάρεια, ἡ, jon. ogs. εὐμαρέη, a) Lethed el. Smidighed, hvormed man behandler noget; let og behagelig Omgang; Omgængelighed; - b) Lethed el. Bequemhed, hvormed noget lader sig behandle; Lettelse el. Hielpemiddel imod noget, πρὸς

τὰς ὥρας, imod Aarstiderne, *Plat.*; εὐμαρίᾳ χρῆσθαι, at giøre sig det beqvemt, *Soph. Trach.* 193, men h. *Herod. alvum exonerare*; - *c)* at være ved Haanden; Rigdom, Udkomme; af — εὐμᾰρής, 2, *adv.* -ρῶς, *poët.* -ρέως, let, beqvem, uden Møie, *Theogn.*, *Pind.*; (skal være af μάρη, *manus*); df. — εὐμαρία, v. εὐμαρίη, ἡ, *poët.* v. *jon.* f. εὐμάρεια; — εὐμᾰρίζω, giør let, letter; v. — εὐμαρότης, ητος, ἡ, = εὐμάρεια. — εὔμαχος, 2, (μάχομαι), let at bekæmpe. — εὐμαρίς [α *anc.*], ίδος, ἡ, etslags Fodtøi med tyk Saale, df. βαθύπελμος; (skal være af εὐμάρα el. af εὐμαρής).

εὔμεγας, -μεγάλη, -μεγα, (μέγας), meget stor; men skrives rigtigere εὖ μέγας. — εὐμεγέθης, 2, (μέγεθος), af vedbørlig el. anseelig Størrelse. — εὐμέθοδος, 2, *adv.* -θόδως, (μέθοδος), paa en god Maade; methodisk, videnskabelig. — εὐμειδής, 2, (μειδάω), som leer mildt el. venligt; venlig, godmodig. — εὐμείλικτος, v. -μείλιχος, 2, (μειλίσσω), let at bevæge el. røre. — εὐμέλανος, 2, (μέλαν), med godt el. meget Blæk. — εὐμέλεια, ἡ, smuk Sang; smuk Modulation; af — εὐμελής, 2, *adv.* -λῶς, (μέλος), med smuk Sang el. Modulation; 2) med smukke el. gode Lemmer. — εὐμελίη, ἡ, *poët.* f. εὐμέλεια, rimel. Læsem. *Hom. Merc.* 325. — εὐμελίας, ου, ὁ, alm. Form f. d. poetiske ἐϋμμελίης, s. m. s. — εὐμελιτέω, (μέλι), tilbereder god el. megen Honning.

εὐμένεια, ἡ, Godhed, Velvillie, Venlighed; Huld, Gunst, Naade, bes. Gudernes, *Soph.*; v. — εὐμενέτης, ου, ὁ, *poët.* f. εὐμενής, *Od.* 6, 185; *fem.* εὐμενέτειρα; af — εὐμενέω, er venlig, velvillig, hengiven, *c. dat.*; (thi *Pind. Pyth.* 4, 225 hænger *acc.* ἀνέψιον rimel. af ἵκεν); af — εὐμενής, 2, *adv.* -νῶς, (μένος), velsindet, velvillig, venlig; gunstig, naadig; εὐμενέοοι παρὰ Κρονίδαις, *Pind. Pyth.* 2, 45; - *b)* om Ting: tienlig, beqvem; ὁδὸς - εὐμενεστέρα, bedre Vei, *Xen.*; ogs. rigelig, overflødig; εὐμενεῖ ποτῷ, med rigelig Vædske, *Æsch. Pers.* 487; - *c)* τὸ εὐμενές, = εὐμένεια; τὸ τῶν θεῶν καὶ τῆς τύχης εὐμενὲς συναγωνίζεται, *Dem. p.* 53. — εὐμενία, ἡ, *poët.* f. εὐμένεια, *Pind.* — Εὐμενίδες, αἱ, *sc.* θεαί, egentl. de hulde el. naadige Gudinder; men bruges ved Euphemisme som Benævnelse paa Erinnyerne el. Furierne; — εὐμενίζω, giør velvillig el. hengiven; *in med.*, vinder for mig, θεοὺς θυσίαις, forsoner Guderne ved Offere; v. — εὐμενικός, 3, venlig, gunstig, hengiven; (af εὐμενής).

εὐμέριστος, 2, (μερίζω), let at dele. — εὐμεταβλησία, ἡ, Foranderlighed; af - εὐμετάβλητος, 2, *adv.* -βλήτως, let at forandre el. omstille; foranderlig; v. — εὐμετάβολος, 2, = frgd.; - (af μεταβάλλω), — εὐμετάδοτος, 2, *adv.* -δότως, (μεταδίδωμι), som meddeler gierne el. villigen, gavmild; 2) let at meddele. — εὐμετάθετος, 2, (μετατίθημι), let at omsætte el. omstille. — εὐμετακίνητος [ῑ], 2, (μετακινέω), let at bringe paa en anden Plads. — εὐμετακόμιστος, 2, (μετακομίζω), let at skaffe bort. — εὐμετέπειστος, 2, (μεταπείθω), let at bringe paa en anden Mening. — εὐμεταποίητος, 2, (μεταποιέω), let at giøre anderledes. — εὐμετάπτωτος, (μεταπίπτω), som let forandrer sig; foranderlig. — εὐμετάστατος, 2, (μεθίσταμαι), som let forandrer sin Plads; foranderlig. — εὐμετάτρεπτος, 2, (μετατρέπω), let at vende el. dreie andenstedshen. — εὐμετάφορος, 2, (μεταφέρω), let at bære el. bringe andenstedshen. — εὐμεταχείριστος, 2, (μεταχειρίζω), let at behandle, godmodig; 2) let at betvinge el. fange, *Xen.* — εὐμετρία, ἡ, Maadehold, Passelighed; af — εὔμετρος, 2, *adv.* -τρως, (μέτρον), med el. i det behørige Maal el. Versemaal; godt maalt; maadeholden.

εὐμηκής, 2, (μῆκος), af vedbørlig Længde; meget lang. — εὔμηλος, 2, (μῆλον), med gode el. mange Faar, *Od.* — εὔμηρος, 2, (μηρός), med smukke el. stærke Lender. — εὐμήρυτος, 2, (μηρύω), let at trække ud (som Traad) el. at spinde. — εὔμητις, ιδος, ὁ, ἡ, (μῆτις), meget klog, forstandig, viis. — εὐμηχανία, ἡ, Snildhed, Opfindelsesevne, Industrie; 2) = εὐπορία; af — εὐμήχανος, 2, *adv.* -νως, (μηχανή), som let udfinder Midler til at udføre noget, som veed at hielpe sig; sindrig, kunstrig. — εὔμικτος, 2, (μίγνυμι), let at blande; 2) god at omgaaes, selskabelig. — εὐμίμητος [ῐ], 2, (μιμέομαι), let at efterligne. — εὐμίσητος [ῑ], 2, (μισέω), meget hadværdig el. forhadt. — εὔμιτος, 2, (μίτος), med gode, fine, stærke Traade. — εὔμιτρος, 2, (μίτρα), med smukt Hovedbind el. Livbælte.

ἐϋμμελίης, ὁ, *gen.* -μελίω, -μελιέω, v. -μελίω, (εὖ, μελία), med en stærk Landse, (egentl. hvis Skaft er af Asketræ); df. som forstaaer at føre Landsen, dygtig Landsenerer, *Hom.*; den alm. Form εὐμελίας, alene h. *gramm.* — εὐμνημόνευτος, 2, (μνημονεύω), let at beholde i Hukommelsen; 2) som ofte bliver omtalt; let at omtale. — εὐμνη-

μων, ονος, 2, adv. -μόνως, (μνήμη), = frgd.; ὡς ἂν ὁ ἔπαινος εὐμνημονεστέρως ἔχῃ, kan des lettere bevares i Hukommelsen, Xen. Ag. 11, 1. — εὔμνηστος, 2, (μιμνήσκω, μνήσω), hvad man let el. ofte mindes el. erindrer sig; 2) act., som fuldkomment mindes el. erindrer sig noget, Soph. Trach. 108.

εὐμοιρατέω, sædv. εὐμοιρέω, er — εὔμοιρος, 2, (μοῖρα), med lykkeligt Lod, lykkelig; df. — εὐμοιρία, ἡ, lykkeligt Lod, Lykke. — εὐμολπέω, er — εὔμολπος, (μέλπω), som synger smukt; df. — εὐμολπία, ἡ, smuk Sang. — εὐμορφία, ἡ, skion Skabning, Skionhed; af — εὔμορφος, 2, (μορφή), af el. med en skion Skabning el. Dannelse. — εὐμουσία, ἡ, Indsigt og Øvelse i Musernes Kunster, bes. i Digtekunst, Musik og Dands; ogs. alm. hoiere Aandsdannelse, Skionhedsfølelse, Kunstsands; af — εὔμουσος, 2, (Μοῦσα), som er underviist og indøvet i Musernes Kunster, bes. i Digtekunst, Musik og Dands; alm. som besidder hoiere Aandsdannelse, Skionhedsfølelse, Kunstsands. — εὔμοχθος, 2, (μόχθος), med meget el. ærefuldt Arbeide. — εὔμυκος, 2, (μυκάομαι), som broler stærkt el. hoit. — εὐμυλίη, ἡ, ubekiendt Ord, Hom. Merc. 325, som man vil rette til αἱμυλίη, el. til εὐμελίη.

εὐνάζω, f. άσω [ᾰ], (εὐνή), lægger i et Baghold, Od. 4, 408; sædv. bringer til Sengs el. i Søvn, inddysser; transl., beroliger, stiller tilfreds; in med. o. in aor. pass. εὐνάσθην, leirer mig, lægger mig, bes. for at sove, gaaer til Sengs, Od.; εὐνάζεσθαί τινι, ogs. εὐν. σύν τινι o. παρά τινι, at dele Seng med nogen. — εὐναιετάων, ωσα, ον, (ναιετάω), smukt bebygget, smukt el. vel indrettet til Bopæl, h. Hom. m. πόλις, δόμοι, μέγαρα. — εὐναιόμενος, 3, (ναίω), = frgd., h. Hom. m. πόλις, o. dl. — εὐναῖος, 3, (εὐνή), i Sengen, paa Leiet, hørende dertil; εὐναῖος λαγώς, en Liggehare; 2) ἡ εὐναίη, poët. f. εὐνή, Eur.; λίθος εὐναίης f. εὐνή Bem. 2, Steen, som tiener til Anker, Ap. Rh.; 3) τὸ εὐναῖον, Leie, Seng.

εὐνάσιμος, 2, beqvem el. tienlig til Leie; o. — εὐναστήρ, o. εὐνᾱτήρ, ῆρος, ὁ, εὐναστής, οῦ, ὁ, o. εὐνάστωρ, o. εὐνάτωρ, ορος, ὁ, fem. εὐνάστρια o. εὐνάτειρα, (εὐνάζω, εὐνάω), som bringer til Sengs; df. Kammertiener, Kammerpige, ogs. Brudepige; 2) transl., som beroliger, som stiller tilfreds; 3) den Sovende; Sengkammerat; Ægtefælle; Medhustru, o. dl.; df. — εὐναστήριον, o. εὐνᾱτήριον, τό, Sovested, Leie, Seng, ogs. in plur., Soph.; ogs. Ægtefælle, Eur. — εὐνάω, f. ήσω, (εὐνή), som εὐνάζω, lægger i Baghold, Od. 4, 440; alm. bringer til Sengs el. i Søvn; transl., beroliger; in med. o. in aor. pass. εὐνήθην, lægger mig, gaaer til Sengs; εὐνηθῆναί τινι, at dele Seng med nogen; θεὰ βροτῷ, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα, Hom., som ogs. tilfoier φιλότητι o. ἐν φιλότητι; εὐνηθῆναι ogs. transl. om Stormen, at lægge sig, Od. 5, 384. — εὐνάων, ουσα, ον, (νάω), som flyder smukt, Æsch.

εὐνέτης, ου, ὁ, fem. εὐνέτις, ιδος, ἡ, (εὐνή), = εὐνητήρ, εὐνήτειρα, bes. i Bem. 3; af — εὐνή, ἡ, Leie, Seng; εἰς εὐνήν, til Sengs, Hom.; alm. Sovested, Leie, ogs. Dyrenes, id.; κλίναι ὑμῖν εἰσιν, ὁπόσαι γένοιντ᾽ ἂν εὐναὶ ἐπὶ γῆς, Xen.; — b) bes. Ægteseng; df. Ægteskab, Omgang med Kionnet, Hom.; h. Trag. ogs. Ægtefælle; — 2) εὐναί h. Hom. o. Hes. ogs. Stene, der brugtes for Anker, Ankerstene; (besl. m. εὕδω); df. — εὐνήεις, εσσα, εν, sovende, rolig, stille, Æsch.; o. — εὐνῆθεν, adv., af Sengen, ud af Sengen, Od.

εὔνημα, τό, = εὐνή; o. — εὐνηστήρ, o. εὐνητήρ, ῆρος, o. εὐνήτωρ, ορος, ὁ, fem. εὐνήστειρα, εὐνήτειρα, o. εὐνήτρια, = εὐναστήρ, etc.; (af εὐνάω). — εὔνητος, 2, h. Hom. altid ἐΰννητος, (νέω), smukt spunden el. vævet, χιτών, πέπλος, Hom. — εὐνῆφι(ν), ep. gen. af εὐνή, h. Hom. altid ἐξ εὐνῆφι. — εὔνια, τά, som εὐνή, Leie, Seng. — εὖνις, ιος, ὁ, ἡ, men nom. pl. εὔνιδες, som er berøvet el. som har mistet noget, τινός, υἱῶν, ψυχῆς, Hom.; εὖνις τῶν πατρῴων στόλων, uden Faderens Ledsagelse; bes. ogs. forældrelos, i Enkestand, o. dl., Æsch.; (skal være af εἷς, som μονωθείς, eensom). — εὖνις, ιδος, ἡ, (εὐνή), som εὐνέτις, Ægtefælle, Hustru, Eur. — ἐΰννητος, 2, see u. εὔνητος.

εὐνοέω, (εὔνους), er velsindet, gunstig, hengiven, venlig imod nogen, τινί; οὐ ῥᾴδιον — εὐνοεῖν τοῖς κακονόοις, Xen. — εὐνόημα, τό, en vel udtænkt el. overlagt Handling; o. — εὐνόητος, 2, let at forstaae, indsee, begribe; (af νοέω). — εὔνοιᾰ, ἡ, h. Trag. ogs. εὐνοίᾱ, (εὔνους), Velvillie, Gunst, Hengivenhed, Kiærlighed; κατ᾽ εὔνοιαν, af Velvillie, ogs. af Partiskhed; ὅταν ἐπ᾽ εὐνοίας τὰ πράγματα συστῇ s. συνέχηται, naar Handlingerne udspringe af Velvillie, Dem.; df. — εὐνοϊκός, 3, adv. -κῶς, som εὔνους, velvillig, godmodig, venlig; εὐνοϊκώτερον ὑπάρχειν τινί, Dem.

εὐνόμας, ου, ὁ, see u. εὐνώμας. — εὐνομέομαι, har gode Love el. god Forfatning; πόλις εὐνομεῖται, Aristot.; jf. Herod. 1, 97; 2) handler lovmæssigen, retligen, vel; df. — εὐνόμημα, τό, lovmæssig el. retlig Hand=

ling; o. — εὐνομία, ἡ, lovmæssig Orden, Ret og Skiel, oppon. ὕβρις, Od. 17, 487; lovmæssig Forfatning, gode Love; ogs. Lovenes strænge Jagttagelse; - b) som nom. pr. er Εὐνομία, Eunomia, Datter af Themis, o. Søster til Dike o. Eirene, Hes. Theog. 902; — 2) god Græsning; god Maade at græsse paa; af — εὔνομος, 2, 1) (νόμος), a) med gode Love, med god Forfatning; b) som handler vel el. lovmæssigen; - 2) (νομή), med god Græsgang, rig paa Foder.

εὔνοος, ctr. εὔνους, 2, pl. εὖνοι, adv. εὐνόως, att. ctr. εὔνως, (νόος, νοῦς), velsindet, veltænkende; velvillig, venlig, hengiven; ἑαυτοῖς εὖνοι πάντες ἄνθρωποι, Xen.; compar. εὐνοούστερος, ogs. εὐνοέστερος, Herod. 5, 24, superl. εὐνοούστατος. — Εὐνοοστος, ἡ, Navnet paa en Skytsgudinde, hvis Billede opreistes paa Møllerne; ogs. Navnet paa en Havn ved Alexandrien; (af νόστος, egentl. lykkelig Hiemkomst). — *εὐνουχίας, ου, ὁ, som ligner en Castrat, affræftet, svag; 2) etslags Agurke el. Melon uden Kiærne, oppon. σπερματίας; — εὐνουχίζω, gior til en Castrat; 2) intr., lever som en Castrat; — εὐνούχιον, τό, etslags Salat af kølende og svækkende Beskaffenhed; — εὐνουχισμός, ὁ, Handlingen εὐνουχίζειν; o. — εὐνουχοειδής, 2, (εἶδος), der ligner en Castrat; - (af flgd.).

εὐνοῦχος, ὁ, (εὐνή, ἔχω), Eunuch, oprindel. etslags Kammertiener og Opsynsmand over Fyrstens Harem; ds. sa dr. Castrat, Gilding; undert. ogs. en Yndling, en Statholder, o. dl., af Eunuchernes Klasse; 2) transl. heder en Frugt uden Kiærne, εὐνοῦχος, jf. εὐνουχίας; h. Pythagoreerne: Salat; ds. — εὐνουχώδης, 2, = εὐνουχοειδής. — εὖντα, dor. f. ἐόντα, ὄντα, acc. part. af ὤν, εἰμί. — εὐνώμας, ου, ὁ, (νωμάω), χρόνος, den letbevægede, flygtige Tid, Soph. Aj. 604, hvor man før læste εὐνόμῳ χρόνῳ, som man forklarede ved εὐνόμῳ χρ. — εὔνωτος, 2, (νῶτος), med god el. stærk Ryg.

εὔξαντος, 2, (ξαίνω), vel kardet el. kæmmet. — εὔξενος, 2, jon. εὔξεινος, (ξένος), god imod Fremmede, giestfri, giestmild; ogs. hed d. sorte Hav, Πόντος Εὔξεινος, af de paa Kysterne anlagte græske Colonier, forhen Πόντος Ἄξεινος. — εὔξεστος, ep. ἐΰξεστος, 2 o. 3, (ξέω), vel el. smukt glattet, poleret, hovlet, tilhugget, Hom.; sild. ogs. kunstigen udskaaren el. udarbeidet; 2) god el. let at glatte el. polere. — εὐξήραντος, 2, (ξηραίνω), som let tørres el. visner. — εὔξοος, 2, ep. ἐΰξοος, 2, (ξέω), = εὔξεστος, Hom.; men σκέπαρνον ἐΰξοον, Od. 5, 237, ent. den glatte Øxe, d. e. med glat el. poleret Blad, el. act. som glatter, som hugger glat. — εὔξυλος, 2, (ξύλον), med godt el. meget Træ. — εὐξύμβολος, 2, att. f. εὐσύμβολος. — εὐξύνετος, 2, att. f. εὐσύνετος. — εὔξυστος, 2, (ξύω), = εὔξεστος.

εὐογκία, ἡ, Beskaffenheden - εὔογκος, 2, (ὄγκος), af stor Masse, af stort Omfang; 2) af middelmaadigt Omfang og derfor let at behandle. — εὐοδέω, (εὔοδος), ogs. in med., er paa god Vei, har god Fremgang; ds. — εὐοδία, ἡ, god Vei, lykkelig Reise; transl., god Fremgang i et Foretagende, lykkeligt Udfald, Lykke; ds. — εὐοδιάζω, sætter i god Gang; - denne Handling, εὐοδιασμός, ὁ. — εὐοδμία, ἡ, Vellugt; af — εὔοδμος, 2, (ὀδμή), vellugtende. — εὔοδος, 2, adv. -όδως, (ὁδός), som har en god Vei, som gior en lykkelig Reise; b) om et Land, o. dl., med gode Veie, beqvem til at reise i, paa, over; τῇ μὲν ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον τὸ ὄρος, Xen.; c) transl., med god Fremgang, som har Lykke til et Foretagende; ds. — εὐοδόω, fører paa god Vei, bringer i god Gang; 2) in med., = εὐοδέω.

εὐοῖ, evoë, som εὖα, εὐάν, bacchantisk Jubelraab. — εὐοικονόμητος, 2, (οἰκονομέω), let at forvalte, forarbeide, fordøie. — εὔοικος, 2, (οἶκος), med et godt Huus, som boer godt; 2) god at beboe; 3) giestfri. — εὐοινεῖν, at være - εὔοινος, 2, (οἶνος), som har megen el. god Viin; som er tienlig til Viinavl; ds. — εὐοινία, ἡ, Overflodighed paa Viin; rig Viinhøst. — εὐοίνιστος, 2, (οἰνίζω), λοιβή, Drikoffer af god Viin. — εὔολβος, 2, (ὄλβος), meget lykkelig, meget velhavende. — εὐόλιστος, 2, (ὀλισθαίνω), som let glider ud el. falder; ds. ogs. faldefærdig; 2) meget slibrig. — εὐόλκιμος, 2, (ὁλκή), let at trække; sei. — εὔομβρος, 2, (ὄμβρος), med megen Regn. — εὐόμιλος, 2, (ὁμιλέω), god at omgaaes, venlig, sagtmodig. — εὐομολόγητος, 2, (ὁμολογέω), som man let indrømmer, hvorom man let bliver enig, indlysende. — εὐόμφαλον, τό, en Rose, arcad.; jf. ὀμφή. — εὐόνειρος, 2, (ὄνειρος), som har el. frembringer gode Drømme; τὰ εὐόνειρα, gode Drømme. — εὐόνυξ, υχος, ὁ, ἡ, (ὄνυξ), med gode el. stærke Kløer.

εὐοπλέω, er - εὔοπλος, 2, (ὅπλον), med gode el. smukke Vaaben; ogs. lykkelig i Vaaben el. i Krig; ds. — εὐοπλία, ἡ, god Bevæbning. — εὔοπτος, 2, (ὄψομαι), god el. tydelig at see, aldeles synlig. — εὐόρᾱτος, 2, (ὁράω), = εὔοπτος. — εὐοργησία, o. εὐοργία, ἡ, Sagtmodighed; af — εὐόργητος, 2, adv. -γήτως, o. εὔοργος, 2, (ὀργή), som behersker sin Vrede, maadeholden i Liden-

skaber; df. sagtmodig, blid, maadeholden; εὐοργήτως τῷ πολέμῳ προσομιλεῖν, med roligt Overlæg at begynde Krigen, *Thuc.* 1, 122. — εὐόργιστος, 2, (ὀργίζω), let at bringe i Harme. — εὐόρεκτος, 2, (ὀρέγομαι), med god Madlyst; 2) som vækker Madlysten. — εὐόριστος, 2, (ὁρίζω), let at begrændse, indskrænke, bestemme; 2) uden fast Sammenhæng, let at adskille, hullet.

εὐορκέω, er — εὔορκος, 2, *adv.* -όρκως, (ὅρκος), som holder en Ed, ordholden; alm. from, retskaffen, redelig, *Hes.*; ὑμεῖς δὲ κατὰ τὸν νόμον εὐσεβοῦντες καὶ εὐορκοῦντες κρινεῖτε, *Xen. Hell.* 1, 7, 26; — *b)* τὸ εὔορκον, = flgd.; df. — εὐορκησία, o. εὐορκία, ἡ, at holde sin Ed, Ordholdenhed. — εὐόρκωμα, τό, *Æsch.*, = εὐορκία. — εὐόρκωτος, 2, = εὔορκος. — εὐόρμητος, 2, (ὁρμάω), let at sætte i Bevægelse; 2) af *med.*, hvorfra man let anfalder Fienden. — εὔορμος, 2, (ὅρμος), med god Landings- el. Ankerplads; hvor Skibe ligge sikkert, λιμήν, *Hom.* — εὐορνιθεία o. -ορνῑθία, ἡ, lykkeligt Varsel; af — εὔορνῐς, ῐθος, ὁ, ἡ, (ὄρνις), af el. med lykkeligt Varsel (egentl. af Fuglenes Flugt, Æden, o. dl.); 2) rig paa Fugle, bes. paa Høns. — εὐόροφος, 2, (ὄροφος), med smukt Loft, med smukt Hvælving. — εὐόρπηξ, ηκος, ὁ, ἡ, (ὅρπηξ), med smukke Grene.

εὐοσμέω, er — εὔοσμος, 2, (ὀσμή), som εὔοδμος, vellugtende; df. — εὐοσμία, ἡ, Vellugt; o. — εὐοσμώδης, 2, (εἶδος), af et vellugtende Slags. — εὐοσφραντικός, 3, o. εὐόσφρητος, 2, (ὀσφραίνω), som har en god Lugt: om Sporhunden, jf. εὔρις. — εὐόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός), med gode, smukke, stærke Øine; 2) god el. tienlig for Øinene; som behager Øiet; 3) som falder i Øinene; df. synlig, mærkelig, tydelig. — εὔοφρυς, υ, (ὀφρύς), med skionne Øienbryn. — εὐοχέω, (εὔοχος), holder, foerer, passer (Heste), *Xen.*; 2) styrer, fører, leder vel. — εὐοχθέω, *Hes. Op.* 479, er — εὔοχθος, 2, rig, velstaaende; εὔοχθος γῆ, frugtbart Land, *poët.*; (rimel. af ὀχή, Underholdning, Spise). — εὔοχος, 2, (ἔχω), som holder fast; 2) som sidder fast, hvilende; 3) som holdes fast. — εὐοψέω, er — εὔοψος, 2, (ὄψον), vel forsynet med Suulmad, bes. med Fiskespiser; df. — εὐοψία, ἡ, Overflodighed af Suulmad, bes. af Fisk. — εὐοψία, ἡ, (ὄψομαι), godt Udseende.

εὐπαγής, 2, (πήγνυμι), fast el. tæt sammenfoiet, ναῦς, *Xen.*; af fast Bygning el. Constitution, σῶμα, *Hipp.* — εὐπάθεια, ἡ, Nydelse, Behagelighed, Fornøielse; ogs. Vellyst, *ex.* οὐ καρτερίαν τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' εὐπάθειαν νομίζειν, *Xen. Ag.* 11, 9; ogs. *in pl.*, *ex. Herod.* 1, 135; af — εὐπαθέω, gior mig tilgode, jf. *Herod.* 2, 13, 3; har gode Dage, fornøier mig; — 2) kommer let i Lidenskab, er meget følsom; af — εὐπαθής, 2, (παθεῖν, πάσχω), som let bringes i en lidende Tilstand, udsat for Lidelser (paa Siel el. Legeme), nervesvag, følsom, o. dl.; *b)* εὐπαθὴς πρός τι, som har Tilboielighed til noget, *Plut.* — εὐπαθία, ἡ, = εὐπάθεια, ogs. *in pl. Herod.* 8, 99. — εὐπαιδευσία, ἡ, god Opdragelse og Underviisning; alm. at være — εὐπαίδευτος, 2, *adv.* -δεύτως, (παιδεύω), som har nydt en god Opdragelse og Underviisning; dannet, lærd. — εὐπαιδία, ἡ, at være — εὔπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς), som har mange el. gode Børn; som har Lykke med sine Børn el. som er lykkelig ved dem; jf. *Herod.* 1, 32; 2) γόνος εὔπαις, god Søn, *Ar. Plut.* 639.

εὐπάλαιστρος, s. εὐπάλαιστος, 2, (πάλαιστρα, παλαίω), vel dannet el. oplært i Fægterskolen; alm. indøvet, dygtig, flink. — εὐπάλαμος, *poët.* ogs. -πάλαμνος, 2, (παλάμη), som har en færdig el. øvet Haand; sindrig, opfindsom, kunstforstandig; 2) *pass.*, kunstigen forarbeidet; jf. *Ar. Equ.* 527. — εὐπαλής, 2, *adv. poët.* -λέως, (πάλη), let at bestride el. bekæmpe; alm. let. — εὐπαράγωγος, 2, (παράγω), let at bringe ud af sin Stilling; 2) let at forføre, vildlede, bedrage. — εὐπαράδεκτος, 2, (παραδέχομαι), let at antage, troværdig. — εὐπαραίτητος, 2, (παραιτέομαι), let at afbede el. udsone. — εὐπαράκλητος, 2, (παρακαλέω), let at tiltale, let at bevæge, som let røres. — εὐπαρακολούθητος, 2, *adv.* -θήτως, som man let kan følge; som let begribes, forstaaelig, *Polyb.* — εὐπαρακόμιστος, 2, (παρακομίζω), med let Tilførsel, χώρα; 2) *transl.*, εὐπαρακόμ. λογισμῷ πρὸς τὸ σύμφορον, som let lader sig overbevise og saaledes bevæge dertil, *Plut.*

εὐπαραλόγιστος, 2, (παραλογίζομαι), let at overliste. — εὐπαραμύθητος [ῡ], 2, (παραμυθέομαι), let at overtale, røre, trøste. — εὐπάρᾱος, 2, *dor.* f. εὐπάρειος. — εὐπαράπειστος, 2, (παραπείθω), let at overtale el. forlede. — εὐπαράπλους, 2, (παραπλέω), forbi hvilken man kan seile uden Fare. — εὐπαρατύπωτος, 2, (παρατυπόω), let at forpræge el. forfalske. — εὐπαράφορος, 2, (παραφέρω), let at henrive el. forlede; 2) som let kommer fra Sands og Samling. — εὐπάρεδρος, 2, *assiduus*, som er el. sidder flittig derved, *N. T.* — εὐπάρειος, 2, (παρειά),

med smukke Kinder. — εὐπαρείσδυτος, 2, (παρεισδύομαι), ved Siden af hvilken man let kan slippe ind. — εὐπαρήγορος, 2, (παρηγορέω), let at tiltale el. trøste. — εὐπάρθενος, 2, (παρθένος), med mange el. skionne Jomfruer; 2) som er en lykkelig el. herlig Jomfru, *Eur.* — εὐπάροδος, 2, (πάροδος), let tilgængelig. — εὐπαρόξυντος, 2, (παροξύνω), let at pirre el. opbringe. — εὐπαρόρμητος, 2, (παρορμάω), let at sætte i Bevægelse el. at opbringe. — εὐπάροχος, 2, (παρέχω), som villigen yder el. giver.

εὐπάρυφος, 2, (παρυφή), med smuk Rand, Bord, Bræmme om Klæderne; df. οἱ εὐπάρυφοι, ligesom Romernes *prætextati*, de Fornemme. — εὐπάταγος, 2, (πάταγος), stærkt larmende. — εὐπατέρεια, ἡ, (πατήρ), Datter af en ædel Fader, *Hom.*; alm. som tilhører en ædel Fader, αὐλά, *Eur.* — εὐπάτητος, 2, (πατέω), let at betræde; ofte el. meget betraadt. — εὐπατρίδης, ου, ὁ, εὔπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, o. εὐπάτωρ, ορος, ὁ, (πατήρ), som nedstammer fra en ædel Fader el. fra ædle Forfædre; bes. hede i Athenen εὐπατρίδαι, de fornemste Familier, etslags Arveadel, ligesom Romernes *patricii*; de udgiorde den første Klasse af Folket, ligesom γεωμόροι – den anden, o. δημουργοί – den tredie; ogs. beholdt de selv under Demokratiet visse Forrettigheder, bes. Præstedommet, og Besorgelsen af de hellige Ceremonier. — εὐπαχής, 2, (πάχος), meget tyk; vedborlig tyk.

εὐπέδιλος, 2, (πέδιλον), med gode el. smukke Skoe; hurtig til Fods, Ἶρις, *Plut.* — εὐπέδιος, 2, (πεδίον), med god Slette el. Jordbund. — εὔπεζος, 2, (πέζα), med smukke Fødder. — εὐπείθεια, ἡ, Følgagtighed, Lydighed; o. – εὐπειθέω, er horig og lydig, adlyder nogen, τινί; af – εὐπειθής, 2, *adv.* -θῶς, (πείθομαι), let at overtale; som let troer, lettroende; *b)* horig og lydig, underdanig; ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι, *Xen.*; 2) *act.*, som let overtaler; o. — εὔπειστος, 2, om Personer: let at overtale el. overbevise; *b)* om Ting: hvorom man let kan overbevise sig, hvad man let troer; περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπιστα λέγει, *Soph. Aj.* 151; – (af πείθομαι). — εὔπεκτος, 2, = εὔποκος. — εὐπελαγής, 2, (πέλαγος), med et smukt Hav. — εὐπελέκητος, 2, (πελεκάω), let at tilhugge el. bearbeide med Øxen. — εὐπελής, 2, (πέλω), let, *inc.* — εὐπέμπελος, 2, (πέμπω), mild, sagtmodig; μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον, *i. e.* μ. δυσπέμπελον, *Æsch. Eum.* 476. — εὐπένθερος, 2, (πενθερός), som har en god, ædel, berømt Svigerfader. — εὔπεπλος, 2, (πέπλος), med smuk Kaabe, med smukt Gevand el. Slør; *Hom.* — εὔπεπτος, 2, (πέπτω), let at fordøie.

εὐπεριαγωγός, 2, (περιάγω), let at føre omkring el. at vende. — εὐπεριαίρετος, 2, (περιαιρέω), let at borttage rundtom. — εὐπερίγραπτος, 2, o. εὐπερίγραφος, 2, (περιγράφω), let at omskrive el. begrændse; *b)* let at beskrive el. at fremstille i en Figur; *c)* af lidet el. passeligt Omfang, πούς, en nydelig lille Fod. — εὐπερίθραυστος, 2, (περιθραύω); let at sønderbryde rundt om. — εὐπερικάλυπτος, 2, (περικαλύπτω), let at tildække el. skiule. — εὐπερίκοπτος, 2, (περικόπτω), som afskærer el. bortfierner alle Vidløftigheder, *Polyb.* — εὐπερίληπτος, 2, (περιλαμβάνω), let at omfatte; ikke meget udstrakt. — εὐπεριόριστος, (περιορίζω), let at omgrændse. — εὐπερίπατος, 2, (περιπατέω), som let gaaer el. skrider omkring. — εὐπερίσπαστος, 2, (περισπάω), let at trække omkring el. bort. — εὐπερίστατος, 2, (περιΐστημι), omgiven fra alle Sider; 2) let at omringe. — εὐπερίτρεπτος, 2, (περιτρέπω), let at vende el. kaste omkuld. — εὐ-περίφωρος, 2, let at opdage. — εὐπερίχυτος, 2, (περιχέω), som let udgyder el. udbreder sig.

εὐπέταλος, 2, (πέταλον), med smukke Blade. — εὐπέταστος, 2, (πετάννυμι), let at udbrede el. udstrække. — εὐπέτεια, ἡ, Lethed, bes. til at erholde noget; εὐπέτεια τροφῆς, Overflødighed af Levnetsmidler, *Xen.*; 2) Letsindighed; af — εὐπετής, 2, *adv.* -πετῶς, *jon.* -πετέως, (πίπτω), let, beqvem; ᾗ ἡ πρόσοδος εὐπετεστάτη, *Xen.*; men (ψύχη καὶ θάλπη) εὐπετῶς φέρειν, let, standhaftigen, *id. M. S.* 2, 1, 6; behagelig, *id.*; h. *Herod.*, *ex.* 4, 81, ogs. m. Tal, ligesom vort: let, (fuldkomment, i det mindste); 2) letsindig; 3) h. *rhet.* om Talens Bygning: med let Fald, med god Rhythmus el. Numerus. — εὔπετρος, 2, (πέτρα), med el. af god el. haard Steen. — εὐπεψία, ἡ, (πέπτω), med god Fordøielse.

εὐπηγής, 2, o. εὔπηκτος, 2, (πήγνυμι), fast sammenføiet, vel forbunden, d. første alene *Od.* 21, 334, om en stærk Legemsbygning; d. andet oftere h. *Hom.* m. θάλαμος, κλισίη, o. dl.; ogs. alm. fast, stærk, kraftfuld; ogs. sammenløben, stivnet, frossen. — εὐπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, (πήληξ), med god el. smuk Hielm. — εὐπήμαντος, 2, (πημαίνω), let at beskadige. — εὔπηνος, 2, (πήνη), godt el. smukt vævet. — εὐπηξία, ἡ, (πήγνυμι), Fasthed. — εὔπηχυς, υ, (πῆχυς), med smukke Arme el. Albuer.

εὔπῐδαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, (πίδαξ), rig paa Kilder; med megen Saft. — εὐπιθέω, = εὐπειθέω. — εὐπῐθής, 2, = εὐπειθής. — εὐπίνεια, ἡ, kraftfuld og usminket Skiønhed, bes. i det skriftlige Udtryk; af — εὐπῐνής, 2, *adv.* -νῶς, (πίνος), egentl. smukt glindsende af Salveolie fra Fægterskolen, som λιπαρὸς ἐκ τῆς παλαίστρας h. *Ar.*; df. kraftfuld og ædel, mandig skiøn; 2) som er omgiven af Alderdommens ædle Rust, (om gamle Mynter, Kobberkar, o. dl.); df. om Stilen: kunstløs, kraftfuld og ædel, i Modsætning af Sophisternes Pyntelighed; jf. ἀρχαιοπινής. — εὐπιστία, ἡ, Tiltro, Tillid; af — εὔπιστος, 2, *adv.* -πίστως, (πίστις), som let finder Tiltro, troværdig; ogs. hvorpaa man kan troe, tilforladelig; 2) som let troer, lettroende; ogs. som har Tillid el. Tiltro til noget; 3) som εὐπειθής, som let adlyder, villig, hengiven, trofast. — εὐπίων, ονος, 2, (πίων), meget fed.

εὐπλᾰνής, 2, (πλανάομαι), som flakker vidt el. dygtigt om. — εὔπλαστος, 2, (πλάσσω), let at danne el. forme; vel el. smukt dannet el. formet; vel. el. smukt eftergiort el. udtænkt. — εὐπλᾰτής, 2, (πλάτος), meget bred. — εὔπλειος, 3, (πλεῖος), aldeles fuld; πήρη - ἐϋπλείη, *Od.* 17, 467. — εὐπλεκής, 2, o. εὔπλεκτος, 2, *ep.* ἐϋπλ-, (πλέκω), vel, smukt, stærkt flettet, snoet, knyttet, δίφρος, σειραί, θύσανοι, *Hom.* — εὔπλευρος, 2, (πλευρά), med gode, stærke Sider el. Lunger, med godt el. stærkt Bryst. — εὔπληκτος, 2, (πλήσσω), let at slaae. — εὐπλήρωτος, 2, (πληρόω), vel opfyldt; let at fylde. — εὐπλοέω, er - εὔπλοος, 2, (πλέω), o. εὐπλόϊμος, 2, som har en lykkelig Seilads; df.. — εὔπλοιᾰ, ἡ, *jon.* o. *ep.* ἐϋπλοίη, lykkelig Seilads el. Søreise.

εὐπλόκαμίς, ῖδος, ὁ, ἡ, o. εὐπλόκαμος, 2, *ep.* ἐϋπλ., (πλόκαμος), med skiønne Lokker; ἐϋπλοκαμῖδες Ἀχαιαί, *Od.* — εὔπλοκος, 2, (πλέκω), = εὔπλεκτος. — εὔπλοος, 2, *ctr.* εὔπλους, (πλέω), 1) see u. εὐπλοέω; 2) let at beseile. — εὔπλουτος, 2, (πλουτέω), meget rig. — εὐπλυνής, 2, *ep.* ἐϋπλ., (πλύνω), smukt vasket el. renset, reen, φᾶρος, *Od.* — εὔπλωτος, 2, (πλώω), = εὐπλόϊμος. — *εὐπνευστία, ἡ, let Aandedræt; af - εὔπνευστος, 2, som aander let; o. — εὔπνοια, ἡ, let Aandedræt; 2) godt Lufttræk; fri Uddunstning; 3) god Lugt; Vellugt; af - εὔπνοος, 2, *ctr.* εὔπνους, med let Aandedræt; med stærkt Bryst el. gode Lunger; ogs. som har en let Uddunstning. el. Transspiration; 2) god at indaande, ἀήρ; om en Egn: med god el. sund Luft, luftig, giennemblæst; ogs. som befordrer Uddunstningen; 3) med god Lugt, vellugtende; - (af πνέω, πνοή).

εὐποδία, ἡ, (εὔπους), Foddernes Godhed el. Styrke. — εὐποιέω, τινά, er - εὐποιός, 2, (ποιέω), velgiørende; som gierne beviser Velgierninger; df. — εὐποιητέος, 3, imod hvem man bør bevise Velgierninger; — εὐποιητικός, 3, som gierne el. ofte beviser Velgierninger, velgiørende; — εὐποίητος, 2, ogs. 3, *Il.*, vel el. smukt giort el. forarbeidet, *Hom.*; o. — εὐποιΐα, ἡ, Velgiørenhed. — εὐποίκιλος, 2, (ποικίλος), meget broget el. spraglet. — εὐποιός, 2, see u. εὐποιέω. — εὔποκος, 2, (πόκος), med god el. megen Uld. — εὐπολέμητος, 2, (πολεμέω), let at bekrige el. overvinde. — εὐπόλεμος, 2, (πόλεμος), god el. dygtig i Krigen; tapper Kriger. — εὐπολιόρκητος, 2, (πολιορκέω), let at beleire el. erobre. — εὔπολις, ιδος, ὁ, ἡ, (πόλις), med mange el. smukke Byer. — εὔπομπος, 2, (πέμπω), som ledsager vel el. lykkeligen, *Trag.*

εὐπόρευτος, 2, (πορεύμαι), som gaaer vel el. let. — εὐπορέω, (εὔπορος), har Forraad el. Overflødighed paa noget, τινός, τροφῆς, σίτων, *Xen.*; χρημάτων ἄλλοθεν εὐπορῆσαι, at skaffe Penge andenstedsfra, *Dem.*; sild. ogs. *c. acc.*; *b)* oftere *in med.*, er velhavende el. bemidlet; οἱ μετρίως εὐπορούμενοι, som have middelmaadig Velstand; df. — εὐπόρημα, τό, Hielpemiddel, Fordeel. — εὐπόρθητος, 2, (πορθέω), let at forstyrre el. ødelægge. — εὐπορία, ἡ, (εὐπορέω), Middel, Evne, Kraft, Anlæg til at udføre noget; ἐξ εὐπορίας πονηροί, *Dem.*; *b)* m. o. u. χρημάτων, Midler, Formue, Besiddelse, *Xen.*; 2) bequem Vei el. Reise, *id.* — εὐποριστία, ἡ, den Lethed, hvormed noget bringes tilveie; af — εὐπόριστος, 2, (πορίζω), som let kan haves el. bringes tilveie; τὰ εὐπόριστα, *sc.* φάρμακα, lette Huusmidler.

εὔπορος, 2, *adv.* -πόρως, (πόρος), med let el. god Vei el. Gang, let at gaae, gangbar, ὁδός; med let Gang, som gaaer let; οὐκ εὔπορον ἦν διϊέναι, var ikke let at komme igiennem, *Thuc.* 4, 78; 2) som let finder Udvei el. Middel til noget, som veed at hielpe sig; opfindsom, klog, sindrig; *b)* bemidlet, velhavende; χρήμασιν εὐπορωτέραν τὴν πόλιν ποιεῖν, at forøge dens Indtægter, *Xen.*; εὐπόρως διακεῖσθαι, at være velstaaende, *Dem.*; *c)* let at faae el. erholde; overflødig, hyppig. — εὐποτμία, ἡ, lykkeligt Lod, Lykke; af — εὔποτμος, 2, *adv.* -πότμως,

(πότμος), med lykkeligt Lod, lykkelig. — εὔποτος, 2, (πίνω), god el. behagelig at drikke, drikkelig, *Æsch.* — εὔπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med gode el. smukke Fødder; god Fodgænger.

εὐπρᾱγέω, er — εὐπρᾱγής, 2, (πρᾶγος), lykkelig i et Foretagende; som lever lykkelig; df. — εὐπράγημα, τό, lykkeligt Foretagende; v. — εὐπραγία, ἡ, Lykke el. god Fremgang ved et Foretagende; Lyksalighed, Lykke. — εὔπρακτος, 2, let at foretage, udføre, bevirke, erholde; v. — εὐπραξία, ἡ, ogs. εὔπραξις, ἡ, *Æsch.*, = εὐπραγία; ἐν ταῖς εὐπραξίαις σωφρονεῖν, i Medgang, *Xen.*; 2) dydig Handlemaade, dydigt Levnet; (af πράσσω). — εὐπράσσω, bør hede εὖ πράσσω. — εὔπρεμνος, 2, (πρέμνον), med god Stamme. — εὐπρέπεια, ἡ, Anstand, Værdighed, Skiønhed; 2) Besmykkelse, skaanende Benævnelse, anstændigt Paaskud, o. dl.; af — εὐπρεπής, 2, *adv.* -πῶς, (πρέπω), anstændig, sømmelig, passende; ogs. prydet, smykket, *decorus*; εὐπρεπέστατα θεοῖς ἀγάλματα, *Xen.*; 2) som falder i Øinene, fremstikkende, synlig, tydelig; tilsyneladende. — εὔπρεπτος, 2, = frgd., Bem. 2, *Æsch.*

εὔπρηκτος, 2, *jon.* f. εὔπρακτος. — εὐπρηξίη, ἡ, *jon.* f. εὐπραξία, *Herod.* — εὐπρήσσω, alene i ἐϋπρήσσεσκον ἕκαστα, de indrettede altring paa det bedste, *Od.* 8, 259; men εὖ πρήσσω, *jon.* f. εὖ πράσσω, befinder mig vel. — εὔπρηστος, 2, (πρήθω), som antændes el. forbrændes let; εὔπρηστος ἀϋτμή, Blæsebælgens heftige el. stærkt antændende Pust, *Il.* 18, 471. — εὔπριστος, 2, (πρίω), let el. vel savet el. kløvet; let el. god at save el. kløve. — εὐπροαίρετος, 2, (προαιρέω), let el. snart valgt; som let fatter et godt Forsæt; med godt Forsæt, med god Villie. — εὐπροόρᾱτος, 2, (προοράω), let at forudsee.

εὐπρόσδεκτος, 2, (προσδέχομαι), antagelig, behagelig. — εὐπρόσεδρος, 2, = εὐπάρεδρος. — εὐπροσηγορία, ἡ, Snaksomhed, Omgængelighed, Venlighed; af — εὐπροσήγορος, 2, *adv.* -γόρως, (προσηγορέω), god el. let at tale til; snaksom, omgængelig, venlig, selskabelig, *affabilis*. — εὐπρόσθετος, 2, (προστίθημι), let tilsat el. paasat; som let sætter sig derpaa. — εὐπρόσιτος, 2, (πρόσειμι, -ιέναι), hvortil man gaaer let el. uden Frygt. — εὐπροσόδευτος, o. εὐπρόσοδος, 2, (προσοδεύω, πρόσοδος), med gode Indkomster, indbringende; 2) med en let Adgang, venlig, πᾶσιν, imod alle, *Xen.*, *affabilis*; om et Sted: med let Tilførsel, *Xen.* — εὐπρόσοιστος, 2, (προσφέρω, προσοίσω), let at bringe tilstede; 2) (af *med.* o. *pass.*), som man let kan nærme sig, tilgængelig; med hvem man godt kan tale el. handle; god at omgaaes. — εὐπροσόμιλος, 2, = εὐόμιλος. — εὐπροσόρμιστος, 2, (προσορμίζω), god el. beqvem til at lande ved el. at løbe ind i.

εὐπρόσρητος, 2, (προσειπεῖν), o. εὐπρόσφθεγκτος, 2, (προσφθέγγομαι), = εὐπροσήγορος. — εὐπρόσφορος, 2, (προσφέρω), som udtrykker sig med Lethed, *Herodian.* — εὐπρόσφυτος, 2, (προσφύω), som let voxer til. — εὐπροσωπέω, har godt Udseende, *N. T.*; v. — εὐπροσωπία, ἡ, smukt Ansigt; godt Udseende; af — εὐπρόσωπος, 2, *adv.* -ώπως, (πρόσωπον), med smukt el. lykkeligt Ansigt; med smuk Maske; med godt Udseende; tilsyneladende god el. passende, *Herod.* 7, 168. — εὐπροφάσιστος, 2, *adv.* -σίστως, (προφασίζομαι), meget tienlig til Paaskud. — εὐπρόφορος, 2, (προφέρω), let at frembringe; let at udtale. — εὐπρυμνής, 2, egentl. = flgd.; men *transl.*, εὐπρυμνῆ φρενὸς χάριν (σέβεσθαι), rimel. fast begrundet el. sikkret, *Æsch. Suppl.* 987; o. — εὔπρυμνος, 2, med smuk el. velbygget Bagstavn, νῆες, *Il.*; (af πρύμνα). — εὔπρωρος, 2, (πρῷρα), med smuk el. velbygget Forstavn; 2) *transl.*, = εὐπρόσωπος.

εὔπταιστος, 2, (πταίω), som let giver Anstød; *b) pass.*, som let er udsat for Anstød; *c) transl.*, slibrig, skuffende, farlig. — εὔπτερος, 2, o. εὐπτέρυγος, 2, (πτερόν, πτέρυξ), som flyver godt; hurtig; γυναῖκες εὔπτεροι, høifornemme Damer, *Ar. Nub.* 798. — εὐπτησία, ἡ, (ἵπταμαι), Lethed til at flyve, Færdighed deri. — εὐπτοίητος, 2, (πτοιέω), let at skræmme. — εὐπτόλεμος, 2, = εὐπόλεμος. — εὔπτορθος, 2, (πτόρθος), med mange el. smukke Grene. — εὐπυγία, ἡ, at være — εὔπῡγος, 2, = καλλίπυγος. — εὐπυνδάκωτος, 2, (πύνδαξ), med god Bund. — εὔπυργος, 2, (πύργος), med gode, stærke, mange Taarne, πόλις, *Hes.*, Τροίη, *Il.* — εὐ-πῡροφόρος, 2, (φέρω), som frembringer megen Hvede; o. — εὔπῡρος, 2, rig paa Hvede; (af πυρός). — εὐπύρωτος [ῠ], 2, (πυρόω), let at antænde el. ophede. — εὐπώγων, ονος, 2, (πώγων), med stærkt Skæg. — εὔπωλος, 2, (πῶλος), med mange el. skiønne Heste, som frembringer el. besidder saadanne, h. *Hom. epith.* til Ilios.

εὐραθάμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, (ῥαθάμιγξ), som drypper stærkt. — εὐραί, αἱ, Jernbeslag om Enderne af Vognarelen. — εὑράμην, *part.* εὑράμενος, stld.

aor. 1 *med.* f. εὑρησάμην, *etc.*, af εὑρίσκω. — εὐράξ, *adv.*, fra Siden, paa Siden, *Il.*; (rimel. af εὖρος). — εὐραφής, 2, *ep.* ἐϋῤῥαφής, 2, (ῥάπτω), vel el. fast sammensyet; alm. vel forbunden el. sammenføiet, δοροί, *Od.* — εὐρεής, 2, *ep.* ἐϋῤῥεής, 2, (ῥέω), som flyder smukt el. rigeligen; ἐϋῤῥεῖος (*gen. ep. ctr.* f. ἐϋῤῥέεος) ποταμοῖο, *Il.* — εὑρεῖν, *ep.* εὑρέμεναι, *inf. aor.* 2 til εὑρίσκω. — εὐρείτης, ου, ὁ, *ep.* ἐϋῤῥείτης, *Hom.*, (ῥέω), = εὐρεής; ogs. εὔρειτος, 2, *ep.* ἐϋῤῥειτος, *Ap. Rh.*, o. εὐρείων, ουσα, ον, *ep.* ἐϋῤῥείων.

εὕρεμα, τό, *poët.* f. εὕρημα. — *εὑρεσιέπεια, ἡ, εὑρεσιεπέω, o. εὑρεσιεπής, 2, (ἔπος), *poët.* f. εὑρεσιλογία, -λογέω, -λόγος; εἴην εὑρεσιεπὴς ἀναγεῖσθαι, kunde jeg dog finde Ord til at fortælle, *Pind, Ol.* 9, 120; ogs. dadlende, *Ar. Nub.* 446; — εὑρεσίκακος, 2, (κακόν), som opfinder Ondt, Ophavsmand til et Onde; — εὑρεσιλογέω, er - εὑρεσιλόγος, 2, (λέγω), som let opfinder el. udtænker Ord, for dermed at forklare, bevise, besvare, besmykke noget; ogs. som udfinder Udflugter, Vidtløftigheder, Kneb; alm. som opfinder, fortæller, raisonerer; - denne Evne el. Færdighed, εὑρεσιλογία, ἡ; ogs. det anførte Beviis; — εὑρέσιος, ὁ, *epith.* til Zeus, som forestaaer Opfindelser; — εὕρεσις, εως, ἡ, Opfinden el. at opfinde; Opfindelse; o. — εὑρεσίτεχνος, 2, (τέχνη), som opfinder Kunster; - (af εὑρίσκω).

*εὑρέτης, ου, ὁ, *fem.* εὑρέτις, ιδος, ἡ, Opfinder, Opfinderske; — εὑρετικός, 3, opfindsom; — εὑρετός, 3, opfunden; til at opfinde; οὔτε γὰρ εὑρετὰ ἀνθρώποις αὐτὰ ἐνόμιζεν, at de ikke kunde findes af Mennesker, *Xen. M. S.* 4, 7, 6; — εὑρέτρια, ἡ, = εὑρέτις; o. — εὕρετρον, τό, Findeløn; - (af εὑρίσκω). — εὕρηκα, *pf.* til εὑρίσκω. — εὕρημα, τό, ogs. εὕρεμα, (εὑρίσκω), det Fundne, Finding, Hittegods; df. uventet Fordeel el. Lykke; εὕρημα εὕρηκε, er kommen sovende dertil, *Herod.* 7, 10, 4; εὕρημα ποιεῖσθαί τι, at ansee noget for Vinding, *Xen.*; 2) det Opfundne, Opfindelse; πᾶς ἐστὶ νόμος εὕρημα - θεῶν, *Dem.*

εὐρημοσύνη, at være - εὐρήμων, ονος, 2, (ῥῆμα), som taler vel el. smukt. — εὔρην, ηνος, ὁ, ἡ, o. εὔρηνος, *ep.* ἐϋῤῥηνος, (ῥήν), med gode el. mange Faar. — εὑρησιεπής, 2, εὑρησιλογέω, o. εὕρησις, ἡ, = εὑρεσιεπής, *etc.* — εὑρήσω, *fut.* til εὑρίσκω, *Hom Merc.* — εὔρητος, 2, (ῥηθῆναι, ἐρεῖν), vel el. smukt sagt el. fortalt. — εὑρήτωρ, ορος, ὁ, = εὑρέτης. — εὔριζος, 2, (ῥίζα), med smuk el. stærk Rod. — εὔριν, ῖνος, ὁ, ἡ, o. εὔρινος, 2, (ῥίν), med god Næse. — εὔρινος, 2, (ῥινόν), forfærdiget af godt Læder.

εὐριπίδης, ου, ὁ, Tærningkastet 40; men Εὐριπίδης, ὁ, som *nom. pr.*, Navnet paa en bekiendt Tragiker; df. — Εὐριπιδικῶς, *adv.*, paa Euripides's Viis, i hans Maneer og Sprog, *Ar.* — εὐρίπιστος [ρῐ], 2, (ῥιπίζω), let at bevæge, vaklende, letsindig. — εὔριπος, ὁ, ethvert Sund el. Stræde med Ebbe og Flod, *ex.* ἐς τὸν εὔριπον τῶν Μιτυληναίων, *Xen.*; bes. Sundet imellem Euboea og det faste Land; sild. ogs. alm. Vandstrøm, Vandledning; df. 2) *transl.*, et ubestandigt, letsindigt, foranderligt Menneske; df. — εὐριπώδης, 2, (εἶδος), der ligner en Euripus el. et Sund; ubestandig, letsindig, foranderlig. — εὔρις, ῖνος, ὁ, ἡ, = εὔριν, *Æsch. Ag.* 1093.

εὑρίσκω, *f.* εὑρήσω, *pf.* εὕρηκα, *pass.* εἵρημαι, *aor.* 2 εὗρον, *imperat.* εὑρέ, *inf.* εὑρεῖν, *in med.* εὑρόμην, sild. ogs. εὑράμην, *aor. pass.* εὑρέθην, sield. εὑρήθην, finder; - *a)* finder tilfældigen, træffer el. støder derpaa; *transl.*, μή πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ, skal geraade deri, *Od.* 24, 462; ligel. *in med.*, *ib.* 21, 304; - *b)* finder det Søgte, udfinder, udforsker, opdager; τέκμωρ, μῆχος εὑρεῖν, *Hom.*; ἐπιζητοῦντες οὐχ εὕρισκον σῖτον, *Xen.*; ligel. *in med.*, *ex. Od.* 9, 422; bes. ogs. opnaaer, erholder, *ex.* ὅμως τοῦθ' εὕροντο, dog have de opnaaet dette, *Dem. p.* 363; ligel. εὑρίσκεσθαι ἀτέλειαν, *id.*; - *c)* om en Handel, o. dl., at indbringe, *ex.* πόσον ἂν - οἴει εὑρεῖν - τὰ σὰ κτήματα πωλούμενα, hvormeget - Salget af dem vil indbringe? *Xen. Oec.* 2, 3; πωλεῖ καὶ ἀποδίδοται τοῦ εὑρόντος, sælger og stiller sig derved for enhver Priis, *id. M. S.* 2, 5, 5, hvor εὑρόντος skal være f. εὑρεθέντος.

εὐροέω, (εὔροος), egentl. flyder smukt el. stærkt; *transl.*, er lykkelig el. i Velgaaende, *Æsch. Pers.* 601; om Forretninger o. dl., at have god Fremgang; df. — εὔροια, ἡ, at flyde smukt el. stærkt; df. *transl.*, *a)* Tankens og Talens lette Strøm el. Flydenhed, *flumen orationis*; *b)* et Foretagendes lykkelige Fremgang; *c)* h. Stoikerne: den Vises Tilstand, *vita secundo defluens cursu*, *Senec.* — εὐροίζητος, 2, (ῥοιζέω), som suser let hen: om Pilen. — εὗρον, *inf.* εὑρεῖν, *aor.* 2 til εὑρίσκω. — εὐρόνοτος, 2, Vindstregen imellem Εὖρος o. Νότος, Syd-Syd-Ost. — εὔροος, 2, *ctr.* εὔρους, *ep.* ἐϋῤῥοος, (ῥέω), som flyder let, smukt, rigeligen, *Il.*; *transl.*, *a)* h. Lægerne: med gode Afsondringsorganer; *b)* om Talen:

let og flydende; *c)* om Foretagender: som har en lykkelig Fremgang; om Mennesker: lykkelig.

εὔροπος, 2, (*ῥέπω*), som let bøier sig el. giver efter; *εὔροπον ἅμμα*, Knude, som let trækkes til. — *Εὖρος*, ὁ, Sydostvind, *Eurus*, *Vulturnus*; (efter *Buttm.* af *ἠώς*, *ἕως*, ligesom *Ζέφυρος* af *ζόφος*), — *εὖρος*, *τό*, (*εὐρύς*), Brede, Vidde, *Od.*; ofte *absol.* *τὸ εὖρος* f. *κατὰ τὸ εὖρος*, i Breden, *ex.* *ὀρυκτὴ τὸ εὖρος· ὀργυιαὶ πέντε*, *Xen.* — *εὐῤῥάπις*, *ι*, (*ῥαβδός*), med en smuk Stav, *poët.* — *εὐῤῥαφής*, 2, *ep.* f. *εὐραφής*, *Od.* — *εὐῤῥεής*, 2, m. *gen.* *εὐῤῥεῖος*, *ep.* f. *εὐρεής*, s. m. s. — *εὐῤῥείτης*, *ου*, *ὁ*, *Hom.*, o. *εὐῤῥείων*, *ουσα*, *ον*, *ep.* f. *εὐρείτης*, *εὐρείων*. — *εὔῤῥην*, *ηνος*, *ὁ*, *ἡ*, o. *εὔῤῥηνος*, 2, *ep.* f. *εὔρην*, *εὔρηνος*. — *εὐῤῥηχος*, 2, (*ῥῆχος*), med mange Pigge el. Braadde. — *εὔῤῥοος*, 2, *ep.* f. *εὔροος*, *Il.*

εὐρύ, *neutr.* af *εὐρύς*, bruges ogs. som *adv.* f. *εὐρέως*. — **εὐρυάγυιος*, 3, (*ἀγυιά*), med vide el. brede Gader, h. *Hom.* bes. om Troja o. Athenen; — *εὐρυαίχμας*, *ου*, *gen. dor.* *α*, *ὁ*, (*αἰχμή*), med vidtudstrakt Landse; vidtherskende, *Pind.*; — *εὐρύαλος*, 2, o. *εὐρύαλως*, *gen.* *ωος*, *ὁ*, *ἡ*; (*ἅλως*), egentl. med en vid el. bred Lo; alm. med vid, bred, rummelig Plads; — *εὐρυάνασσα*, *ἡ*, (*ἀνάσσω*), vidtherskende Dronning, *Call.*; — *εὐρυβατεύομαι*, handler som den berygtede Skielm Eurybates; alm. giør Skielmsstykker, bedrager, *Dem.*; — *εὐρύβατος*, 2, (*βαίνω*), som tager lange Skridt, vidtudstrakt; — *εὐρυβίας*, *ου*, *ὁ*, *jon.* o. *ep.* *εὐρυβίης*, (*βία*), vidtherskende, som *εὐρυσθενής*; o. — *εὐρυβόας*, *ου*, *ὁ*, (*βοή*), vidtskrigende; – (af *εὐρύς*).

**εὐρυγάστωρ*, *ορος*, *ὁ*, *ἡ*, (*γαστήρ*), med vid el. stor Mave; — *εὐρυγένειος*, 2, 1) (*γένειον*), med bred Hage; med stærkt Skæg; 2) (*γενεά*), af el. i mange Menneskealdre, *Nonn.*; — *εὐρυδίνης*, *ου*, *ὁ*, (*δίνη*), med bred Hvirvel el. Strøm; — *εὐρυέδης*, 2, (*ἕδος*), med vide Sæder, d. e. vid, udstrakt, *χθών*, *Simon.*; o. — *εὐρυθέμεθλος*, 2, (*θέμεθλον*), ogs. *εὐρυθέμειλος*, 2, med bred el. fast Grundvold; – (af *εὐρύς*). — *εὐρυθμία*, *ἡ*, god Rhythmus el. Takt; Samstemmen el. Harmonie; passende Forhold, rigtig Proportion; anstændig Holdning, Bevægelse, Stilling, o. dl.; af — *εὔρυθμος*, 2, *adv.* *-ρύθμως*, afpasset el. afmaalt efter et rigtigt Forhold; bes. om Musik og Dands: taktmæssig, harmonisk; om bunden og ubunden Stiil: vellydende, velordnet, flydende, *numerosus*; om et Harnisk, o. dl., som sidder el. passer godt; om Legemet: vel proportioneret; *σώματα ἀνθρώπων*, *τὰ μὲν εὔρυθμά ἐστι*, *τὰ δὲ ἄρυθμα*, *Xen.*; alm. passende, anstændig, skikkelig; omtr. d. lat. *concinnus*.

**εὐρυκάρηνος*, 2, (*κάρηνον*), med bredt Hovede; — *εὐρύκερως*, *ωτος*, *ὁ*, *ἡ*, (*κέρας*), med brede Horn el. Tagger; — *Εὐρυκλῆς*, *ὁ*, h. *Ar.* Navnet paa en Bugtaler; df. sild. alm. en Bugtaler; — *εὐρυ-κλύδων*, *ωνος*, *ὁ*, heftig Stormvind, *N. T.*, *inc.*; — *εὐρυκοίλιος*, 2, (*κοιλία*), med vid Bug; med vid Aabning; — *εὐρύκολπος*, 2, (*κόλπος*), med vid Barm; med vid Havbugt, *χθών*, *Pind.*; — *εὐρυκόωσα*, (*κοάω*, *ἀκούω*), om Natten: som forplanter Lyden vidt og bredt; ogs. om Havgudinden Keto: som høres el. bruser vidt og bredt, *poët.*; — *εὐρυκρείων*, *οντος*, *ὁ*, den Vidtherskende, i *Il.* oftest *epith.* til Agamemnon; o. — *εὐρυλείμων*, *ωνος*, 2, (*λειμών*), med vide, udstrakte Enge el. Græsgange; – (af *εὐρύς*).

**εὐρυ-μέδων*, *οντος*, *ὁ*, som *εὐρυκρείων*, den Vidtherskende, *Pind.*; — *εὐρυμένης*, 2, o. *εὐρύμενος*, 3 o. 2, sild. ctr. *εὔρυμνος*, 3, *poët.* f. *εὐρύς*; — *εὐρυμέτωπος*, 2, (*μέτωπον*), med bred Pande; h. *Hom.* om Qvæget; — *εὐρύνω*, giør vid el. bred; udstrækker, udvider, giør ryddelig, *ἀγῶνα*, Kamppladsen, *Od.* 8, 260; *ἑκάτερος* (*ποταμὸς*) – *εὐρύνων τὸ μέσον*, ladende en vid Strækning i Midten, *Herod.* 4, 52; — *εὐρύνωτος*, 2, (*νῶτος*), med bred Ryg; — *εὐρυόδειος*, 3, ogs. *εὐρύοδος*, 2, (*ὁδός*), med vide el. brede Veie, som man kan bereise el. som udstrækker sig i alle Retninger: h. *Hom.* om Landjorden, ligesom *εὐρύπορος*, om Havet; o. — *εὐρύοπα*, *ὁ*, (*ὤψ*), den Vidtskuende: h. *Hom.* *epith.* til Zeus, men alene *in nom.* o. *voc.*, o. altid i Enden af Verset, *εὐρύοπα Ζεύς*, *εὐρ. Ζεῦ*; men *acc.* *εὐρύοπα* (*Ζῆνα*, *Κρονίδην*), af *nom.* *εὐρύωψ*; (kunde ogs. afledes af *ὄψ*, m. Bem. den Vidttonende, Vidttordnende); – (af *εὐρύς*).

εὐρυπέδῑλος, 2, (*πέδιλον*), med vide el. brede Skoe; med brede Hove; — *εὐρύπεδος*, 2, (*πέδον*), med vid el. bred Flade el. Slette, *γαῖα*, *poët.*; — *εὐρύπορος*, 2, (*πόρος*), med vide el. brede Veie; h. *Hom.* altid om Havet: som kan beseiles overalt el. i alle Retninger; jf. *εὐρυόδειος*; o. — *εὐρυπρωκτία*, *ἡ*, at være – *εὐρύπρωκτος*, 2, med en vid *πρωκτός*, *Ar.*; – (af *εὐρύς*). — *εὔρυπτος*, 2, (*εὖ*, *ῥύπτω*), godt renset; let at rense. — *εὐρυπῠλής*, 2, *Hom.*, o. *εὐρύπῠλος*, 2, (*πύλη*), med vid el. bred Port: h. *Hom.* om Underverdenen; o. — *εὐρυρέεθρος*, 2, o. *εὐρυρέων*, *ουσα*, *ον*, (*ῥέεθρον*, *ῥέω*), som flyder med en

vid el. bred Strom el. i et bredt Flodleie, *Hom.*; – (af flgd.).

†εὐρύς[ῠ], εὐρεῖα, (ogs. εὐρέα, *Herod.* 1, 178), εὐρύ, f. *acc.* εὐρύν har *Hom.* ogs. εὐρέα, *adv.* εὐρέως, ogs. εὐρύ, vid, bred, udstrakt: h. *Hom.* bes. om Luften, Havet, Jorden, o. dl.; ogs. εὐρέες ὦμοι, τεῖχος εὐρύ, bred el. tyk Muur, *Il.*; ogs. *transl.*, κλέος εὐρύ, udbredt Berømmelse, *ib.*; *compar.* εὐρύτερος, *ib.*; df. — εὐρυσάκης, 2, (σάκος), med bredt Skiold; — εὐρυσθενής, 2, (σθένος), med vidtudstrakt Magt el. Vælde, vidtherskende: h. *Hom.* om Poseidon; — εὐρύσορος, 2, (σορός), med vid el. bred Grav; — εὐρυστερνος, 2, ogs. εὐρυστήθης, 2, (στέρνον, στῆθος), med bredt el. stærkt Bryst; alm. vid, bred, udstrakt, rummelig, γαῖα, *Hes.*; — εὐρυστομία, ἡ, 1) at være – εὐρύστομος, 2, (στόμα), som har en vid, bred, stor Mund; med vid Munding el. Aabning; alm. vid, bred, rummelig; – 2) fuldmundet el. bred og tyk Udtale.

εὐρυτενής, 2, (τείνω), som udstrækker sig vidt og bredt; alm. vid, bred; — εὐρύτης, ητος, ἡ, Vidde, Brede, Rummelighed; o. — εὐρύτῑμος, 2, (τιμή), som æres vidt og bredt, Ζεύς, *Pind.*; (af εὐρύς). — εὔρῡτος, 2, (εὖ, ῥέω), som flyder godt el. rigeligen. — *εὐρύτρητος, 2, (τιτράω), med vide Huller; — εὐρύτρῡπος, 2, (τρυπάω), = frgd.; — εὐρυφαρέτρης, ου, ὁ, (φαρέτρα), med vidt el. bredt Pilekogger: h. *Pind. epith.* til Apollo. — εὐρυφυής, 2, (φύομαι), som voxer vidt og bredt el. busket; εὐρυφυὲς κρῖ, *Od.* 4, 604; — εὐρυφωνία, ἡ, o. εὐρύφωνος, 2, (φωνή), = εὐρυστομία, εὐρύστομος; — εὐρυχᾰδής, 2, (χαδεῖν, χάζω, χαίνω), med vidt Gab, med vid Aabning; o. — εὐρυχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη), med bredt el. bølgende Haar, h. *Pind. epith.* til Bacchus; – (af εὐρύς).

*εὐρύχορος, 2, af vidt Omfang, vid, rummelig: h. *Hom.* ofte om Lande o. Byer; (enten *ep.* forkortet f. εὐρύχωρος, s. m. s., el. oprindel. med rummelig Dandseplads, χορός); — εὐρυχωρής, 2, (χωρέω), som omfatter el. rummer meget, rummelig; o. — εὐρυχωρία, ἡ, Rummelighed; vid, bred, rummelig Plads; o. – εὐρυχώρια, τά, rummelige Pladser el. Steder; af – εὐρύχωρος, 2, (χῶρος), med vidt Rum el. Omfang; vid, bred, rummelig; – (af εὐρύς). — εὐρύωψ, οπος, ὁ, ogs. εὐρυώψ; ὦπος, = εὐρύοπα, s. m. s. — εὐρώγης, 2, (εὖ, ῥώξ), rig paa Bær, fuld af Bær. — εὐρώδης, 2, poët. f. εὐρύς, *Soph. Aj.* 1190; — εὐρώεις, εσσα, εν, (εὐρώς), skimlet, muggen, (ex. af at ligge ubrugt); df. mørk, dunkel, rædsom; h. *Hom.* altid om Underverdenen; h. *Soph.* ogs. τάφος εὐρώεις; – (efter *Hermann.* staaer derim. εὐρώεις allevegne *poët.* f. εὐρύς, ligesom ogs. εὐρώς først forekommer h. *Theogn.*).

εὑρών, οῦσα, όν, *part.* af *ind.* εὗρον, *aor.* 2 til εὑρίσκω. — Εὐρώπη, ἡ, Europa, ogs. Εὐρωπία, ἡ, *Soph.*; df. *adject.* Εὐρωπαῖος, o. Εὐρώπιος, m. bes. *fem.* Εὐρωπίς; jf. ogs. *Herod.* 1, 2. — εὐρωπός, 3, *poët.* f. εὐρύς, *Eur.*, *oppon.* στενωπός. — εὐρώς, ῶτος, ὁ, Skimmel, Muggenhed, Ureenhed, der sætter sig paa henlagte Ting, *situs*, *squalor*. — εὐρωστέω, er – εὔρωστος, 2, *adv.* -στως, (ῥώννυμι), vel ved Kræfter, stærk og frisk; εὔρωστος τὸ σῶμα, *Xen.*; *oppon.* ἀσθενής; df. — εὐρωστία, ἡ, at være stærk; Styrke, Kraft, Sundhed. — Εὐρώτας, ου, ὁ, Eurotas, Flod i Lakonien. — εὐρωτιάω, (εὐρώς), bliver skimlet el. muggen, fordærves af at ligge hen; βίος εὐρωτιῶν, bondeagtig el. smudsig Levemaade, *Ar. Nub.* 44.

ἐΰς, *gen. jon.* ἐῆος, *acc.* ἐΰν, *Il.* 8, 303, god, brav, flink, vakker; *b)* hertil henføres ogs. *gen. pl.* ἐάων [ᾱ], af *nom. pl. neutr. inus.* ἐά, de gode Ting, Held og Lykke, hvf. Guderne h. *Hom.* hede δωτῆρες ἐάων, de gode Tings Givere; thi ἐΰ, εὖ, forekommer alene som *adverb.*; derimod bruges *neutr.* ἠΰ af d. joniske ἠΰς, s. m. s. — εὖσα, *dor.* f. ἐοῦσα, οὖσα, *part.* af εἰμί. — εὖσα, *aor.* 1 af εὕω, *Od.* — εὐσανίδωτος, 2, (σανίς), = εὔσελμος, *gramm.* — εὐσαρκία, ἡ, Kiødfuldhed, at være vel ved Magt; af — εὔσαρκος, 2, (σάρξ), meget kiødfuld; df. — εὐσαρκόω, gior meget kiødfuld; df. — εὐσάρκωσις, ἡ, = εὐσαρκία.

εὐσέβεια, ἡ, Fromhed, Gudsfrygt; ogs. fuldst. εὐσέβειαν τὴν πρὸς θεοὺς διαφυλάττειν, *Dem.*; barnlig Kiærlighed og Ærefrygt (imod Forældre, Velgiørere, Foresatte, Fædrenelandet); det lat. *pietas*; v. — εὐσεβέω, er from el. gudfrygtig; κατὰ τὸν νόμον εὐσεβοῦντες – κρινεῖτε, *Xen.*; viser barnlig Kiærlighed og Ærefrygt imod nogen, περί, πρός, εἴς τινα, jf. frgd.; df. – εὐσέβημα, τό, from Handling, Dyrkelse, Ærefrygt; af — εὐσεβής, *adv.* -βέως, *att.* -βῶς, (σέβω), gudfrygtig, ærefrygtsfuld; barnlig from og hengiven, jf. εὐσέβεια; ὁ τοὺς θεοὺς – ὡς δεῖ – τιμῶν, εὐσεβής ἐστι, *Xen. M. S.* 4, 6, 2; εὐσεβεῖ γνώμᾳ, *Pind. Ol.* 3, 73; εὐσεβῶς ἔχει, = εὐσεβές ἐστι; *b)* τὸ εὐσεβές, = εὐσέβεια; παραβαίνειν τι τῶν ἐν ἀνθρώποις εὐσεβῶν, *Dem. p.* 280; df. — εὐσεβία, ἡ, *poët.* f. εὐσέβεια.

εὔσειστος, 2, (σείω), let at ryste; ofte el. heftigt rystet. — εὐσέληνος, 2, (σελήνη), maanelys. — εὔσελμος, 2, ep. εὔσσελμος, (σέλμα), νηῦς, som er forsynet med gode Rorbænke el. Rorskarle, Hom. — εὔσεμνος, 2, (σεμνός), meget ærværdig. — εὐσέπτυς, 2, (σέβω), meget æret, meget ærværdig. — εὐσήκωτος, 2, (σηκόω), med god el. fuld Vægt; 2) som er i god Ligevægt. — εὐσημεία, ἡ, godt Tegn, lykkeligt Varsel; af — εὔσημος, 2, adv. -σήμως, (σῆμα), med godt Tegn el. Varsel; 2) let kiendelig paa visse Tegn, tydelig, udmærket. — εὔσηπτος, 2, (σήπω), som let raadner; df. — εὐσηψία, ἡ, hurtig Forraadnelse. — εὐσθένεια, ἡ, Kraft, Styrke; af — εὐσθενέω, er - εὐσθενής, 2, (σθένος), med gode Kræfter, stærk, sund. — εὐσίπυος, 2, (σιπία), med fuld Meelspand el. Brødkurv. — εὐσιτέω, er - εὔσιτος, 2, (σῖτος), som spiser godt, med god Madlyst.

εὔσκαλμος, 2, (σκαλμός), med gode Aarepinde el. Rorbænke. — εὐσκάνδιξ, ικος, ὁ, ἡ, (σκάνδιξ), rig paa Kørvel. — εὔσκαρθμος, 2, o. εὐσκάριστος, 2, (σκαίρω, σκαρίζω), som springer el. hopper let; ἵπποι ἐΰσκαρθμοι, Il. — εὐσκελής, 2, (σκέλος), med gode, stærke Been el. Fødder. — εὐσκέπαστος, 2, o. εὐσκεπής, 2, (σκεπάζω, σκέπας), godt bedækket el. skiult; let el. hurtig at bedække el. skiule. — εὔσκεπτος, 2, (σκέπτομαι), let el. beqvem at betragte el. overveie; σκέψις εὔσκ., Undersøgelse, som let anstilles, Plat. — εὐσκευέω, er - εὔσκευος, 2, (σκεῦος), vel forberedet, vel udrustet. — εὐσκίαστος, 2, o. εὔσκιος, 2, (σκιάζω, σκιά), med god el. megen Skygge; skyggefuld. — εὐσκόπελος, 2, (σκόπελος), rig paa Klipper. — εὔσκοπος, 2, ep. ἐΰσκοπος, adv. -σκόπως, (σκοπός), som seer, speider godt el. skarpt: h. Hom. om Hermes; men om Artemis, Od. 11, 198, o. om Apollo, Orac. Herod. 5, 61; som sigter el. træffer godt; hvf. sild., ευσκοπα βάλλειν, at træffe sikkert; jf. εὔστοχος; - 2) hvorfra man har en vid Udsigt, Xen. — εὐσκωμμοσύνη, ἡ, Færdighed i at spotte; af — εὐσκώμμων, ονος, 2, (σκῶμμα), som let el. gierne spotter, vittig.

εὐσμῆριγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, (σμῆριγξ), med stærkt el. tykt Haar. — εὐσμίλευτος [ῑ], 2, (σμιλεύω), smukt udskaaren. — εὐσμίλωτος [ῑ], 2, (σμῖλος), smukt farvet. — εὔσοια, ἡ, Velbefindende; af — εὔσοος, 2, ctr. εὔσους, dor. εὔσως, (σόος), som befinder sig vel, i god Velstand, lykkelig. — εὐσπειρής, 2, o. εὔσπειρος, 2, (σπεῖρα), med mange el. smukke Slyngninger, δράκων, κόρυμβος, poët. — εὐσπλαγχνία, ἡ, hoit Mod; af — εὔσπλαγχνος, 2, (σπλάγχνον), med gode el. sunde Indvolde; 2) transl., behiertet, modig. — εὐσπόρητος, 2, Æsch., inc., o. εὔσπορος, 2, (σπείρω), med megen el. god Sæd; godt tilsaaet el. god at tilsaae, γυαί, Ar. — ἐΰσσελμος, 2, ep. f. εὔσελμος, Hom. — ἐΰσσωτρος, 2, ep. f. εὔσωτρος.

εὐστάθεια, ἡ, Fasthed, Bestandighed; 2) Velbefindende, varig god Tilstand; o. — εὐσταθέω, befinder mig vel el. i god Sundhedstilstand; b) er rolig og tilfreds; af — εὐσταθής, 2, ep. ἐϋσταθής, adv. -θῶς, (ἵσταμαι), faststaaende, fast begrundet, μέγαρον, θάλαμος, Od.; 2) transl., vedvarende, bestandig; som befinder sig vel el. i en varig god Tilstand; sund og frisk; rolig og tilfreds; df. — εὐσταθία, ἡ, jon. o. poët. f. εὐστάθεια. — εὐστάθμως, adv., vel afpasset efter en σταθμή. — εὐσταλής, 2, adv. -λῶς, (στέλλω), godt udrustet el. tilberedet; alm. udrustet, færdig, paaklædt, pudset; ogs. i en let Rustning el. Paaklædning; b) alm. slet og ret, uden Ophævelser; simpel og ligefrem i sin hele Levemaade; df. — εὐσταλία, ἡ, let Rustning el. Paaklædning; alm. Lethed, Smidighed, Behændighed. — εὐστάφυλος, 2, (σταφυλή), med mange el. gode Druer. — εὔσταχυς, υ, (στάχυς), med mange el. gode Ax.

εὐστεγής, 2, (στέγος), godt bedækket. — εὔστειρος, 2, ogs. 3, (στεῖρα), med god el. stærk Kiol. — εὔστερνος, 2, (στέρνον), med godt, smukt, stærkt Bryst. — εὐστέφανος, 2, ep. ἐϋστέφανος, (στέφανος), smukt bekrandset; h. Hom. som epith. til flere Gudinder, rimel. som εὔζωνος, smukt omgiordet, med smukt Livbælte; 2) om en By: omgiven med Mure og Taarne, stærkt befæstet. — εὐστεφής, 2, poët. ogs. εὐστέφιος, 2, (στέφος), = frgd. — εὐστιβής, 2, o. εὔστιπτος, 2, (στείβω), meget, stærkt el. ofte betraadt; sammentraadt, fast, tæt; fast el. tæt vævet el. valket, o. dl. — εὔστικτος, 2, (στίζω), med smukke Pletter. — εὐστολίζω, udruster el. udsmykker vel; νῆες σημείοις εὐστολισμέναι, ziirligt udsmykkede med Vimpler og Flag, Eur.; af — εὔστολος, 2, (στέλλω), som εὐσταλής, godt udrustet, udsmykket, paaklædt.

εὔστομα, adv., see u. εὔστομος. — εὐστομαχία, ἡ, Beskaffenheden - εὐστόμᾰχος, 2, (στόμαχος), a) med en god Mave; b) tienlig for Maven, mavestyrkende. — εὐστομέω, taler el. synger smukt; ogs. om Nattergalen, Soph.; 2) = εὐφημέω; o. — εὐστομία, ἡ, god el. smuk Mund; godt Snakketoi, Snak=

somhed; 2) at tale el. synge smukt; Ynde og Lethed i Udtryk og Udtale; 3) om Spiser: Velsmag; af — εὔστομος, 2, (στόμα), med god, stor, vid Mund el. Munding; ἵππος εὔστομος, som ikke er altfor haard- el. blodmundet, *Xen.*; *b)* med smukt Ansigt; — 2) som taler let el. godt; snaksom; som taler el. synger smukt; bes. som taler heldvarslende Ord; som afholder sig fra ildevarslende Ord, jf. d. lat. *favere linguis*, df. ogs. *Herod.*, *ex.* 2, 171, ταῦτά μοι εὔστομα ἔστω, o. περὶ τούτων μοι εὔστομα κείσθω, derom tør jeg ikke tale, derom bør jeg tie; ligel. εὔστομ' ἔχε, stille! *Soph. Phil.* 201; *b) pass.* om Ord: god el. let at udtale, som falder let el. vel i Munden; 3) om Spiser: velsmagende.

εὐστόρθυγξ, υγγος, ὁ, ἡ, (στόρθυγξ), med en god el. dygtig Stamme. — εὐστοχέω, træffer heldigen Maalet; *transl.*, veed at skikke el. lempe mig, τῶν καιρῶν, efter Omstændighederne, *Polyb.*; df. — εὐστόχημα, τό, hvad man heldigen har truffet, *Diog. L.*; o. — εὐστοχία, ἡ, Færdighed i at træffe Maalet; Held til at finde el. træffe det rigtige Punkt; træffende Vittighed, Skiemt, Spot, o. dl.; af — εὔστοχος, 2, *adv.* -στόχως, (στόχος), heldig til at træffe Maalet el. til at udfinde det rette Punkt; med træffende Skarpsindighed el. Vittighed; som veed at benytte Tid og Leilighed; εὔστοχα βάλλειν, som εὔσκοπα βάλλειν, at kaste el. skyde sikkert; ἀκόντιον εὐστοχώτατον, *Xen.*

εὔστρα, ἡ, ogs. εὕστρα, (εὕω), Grube, hvori man svier (skolder) slagtede Sviin. — εὐστραβής, 2, som let krummer el. kaster sig: om Træ; o. — εὐστραφής, o. εὐστρεφής, 2, *ep.* ἐϋστρεφής, o. εὔστρεπτος, 2, *ep.* ἐΰστρεπτος, godt, fast, stærkt snoet, vunden, dreiet: h. *Hom.* om Remmer, Liner, Strænge, o. dl.; (af στρέφω). — εὐστροφάλιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, (στροφάλιγξ), smukt hvirvlet, kruset, slynget. — εὐστροφία, ἡ, Boielighed, Smidighed, Bevægelighed, (saavel Aandens, som Legemets); af — εὔστροφος, 2, *adv.* -στρόφως, *ep.* ἐΰστροφος, (στρέφω), smukt el. stærkt vunden, slynget, snoet, dreiet, flettet, *Il.* 13, 599; *b)* let at vende, snoe, boie; boielig, god at behandle, *Eur.*; *c)* som let vender el. snoer sig; hurtig, behændig, flink, *Plut.* — εὔστρωτος, 2, (στρώννυμι), smukt opredt, λέχος, *Hom. Ven.* — εὔστυλος, 2, (στῦλος), med smukke el. smukt ordnede Søiler.

εὐσύγκρυπτος, (συγκρύπτω), vel el. passende skiult; god el. let at skiule. — εὐσυκοφάντητος, 2, (συκοφαντέω), let udsat for Chikane. — εὐσύλητος [ῡ], (συλάω), god el. let at udplyndre el. berøve. — εὐσύλληπτος, 2, (συλλαμβάνω), let at tage el. gribe; let at fatte el. begribe; 2) *act.*, som let modtager. — εὐσυλλόγιστος, 2, (συλλογίζομαι), let at slutte sig til, let at giette el. udfinde. — εὐσυμβίβαστος, 2, (συμβιβάζω), let at bringe sammen el. at forbinde. — εὐσύμβλητος, 2, let at udfinde ved Sammenligning; τέρας εὐσύμβλητον, hvis Betydning let udfindes el. giettes, *Herod.* 7, 57; o. — εὐσύμβολος, 2, 1) = frgd., *Æsch. Choëph.* 168; ogs. *act.*, som let gietter el. udfinder; 2) som indeholder et godt Varsel el. Tegn; 3) god at omgaaes med, tienlig til Handel og Samqvem; som villigen giver et Bidrag; (af συμβάλλω).

εὐσυμπερίφορος, 2, (περιφέρομαι), omgængelig, eftergivende, føielig, *commodus*. — εὐσυμπερίφυτος, 2, (περιφύω), som let voxer sammen. — εὐσυμπλήρωτος, 2, (συμπληρόω), let at udfylde, opfylde, efterkomme, *Diog. L.* — εὐσύμφυτος, 2, (συμφύω), som let voxer el. groer sammen. — εὐσυνάγωγος, 2, (συνάγω), let at bringe sammen el. at samle; 2) τόπος τοῖς πεμπομένοις εὐσυνάγωγος, hvortil al Indførsel let kan skee, Stabelstad. — εὐσυνάλλακτος, 2, *adv.* -άκτως, (συναλλάττομαι), omgængelig, skikket til Omgang; df. — εὐσυναλλαξία, ἡ, Omgængelighed, god Opførsel i Omgang. — εὐσυνάρμοστος, 2, *adv.* -μόστως, (συναρμόζω), let at passe el. føie sammen. — εὐσυνάρπαστος, 2, *adv.* -στως, (συναρπάζω), let at gribe el. plyndre.

εὐσυνειδησία, ἡ, god Bevisthed; af — εὐσυνείδητος, 2; *adv.* -δήτως, (συνειδέναι), som har en god Bevisthed el. reen Samvittighed. — εὐσυνεσία, ἡ, god Indsigt, Skarpsindighed; af — εὐσύνετος, 2, (συνίημι), som let og hurtigen indseer el. begriber, skarsindig; 2) forstaaelig. — εὐσυνθεσία, ἡ, god Sammenføining; o. — εὐσυνθετέω, er vel el. ordentligen indrettet, er sat i en god Tilstand el. Orden; opfører mig sat el. ordentligen; 2) holder et Forbund; alm. handler redeligen, *Polyb.*; af — εὐσύνθετος, 2, *adv.* -θέτως, (συντίθημι), vel el. smukt sammensat el. ordnet; let at sammensætte el. ordne. — εὐσύνοπτος, 2, *adv.* -όπτως, let at oversee, synlig; let at indsee, tydelig. — εὐσύντακτος, 2, (συντάσσω), vel el. passende sammenordnet el. sammenstillet. — εὐσύντριπτος, 2, (συντρίβω), let at sønderknuse.

εὔσφυκτος, 2, (σφύζω), med godt el. let Pulsslag; df. — εὐσφυξία, ἡ, godt el. let Pulsslag. — εὔσφυρος, 2, *ep.* ἐΰσφυρος, (σφυρόν), med smukke Knokler;

med smukke Fødder, *Hes.* — εὔσχετος, 2, (σχεῖν, ἔχω), god at holde el. beholde. — εὐσχημονέω, (εὐσχήμων), har godt Udseende; bevarer el. iagttager god Anstand; handler med Anstand og Værdighed; – en saadan Opførsel, εὐσχημόνημα, τό. — εὔσχημος, 2, = εὐσχήμων. — εὐσχημοσύνη, ἡ, god Holdning el. ydre Anstand, godt Udvortes; af — εὐσχήμων, ονος, 2, *adv.* -μόνως, (σχῆμα), med god el. smuk Skabning, med godt Udseende el. Ydre, med god Holdning el. Anstand; anstændig og maadeholden i Handling og Tale; om en Ting, en Tale, o. dl., anstændig, passende; εὐσχήμονας καὶ πολλοὺς ἔχει λόγους, derom er meget godt at sige, *Dem.*

εὐσχῐδής, 2, o. εὔσχιστος, 2, (σχίζω), let kløvet el. adskilt; god el. let at kløve el. adskille. — εὐσχολέω, har Frihed el. Rolighed, τινός, til noget; df. – εὐσχολία, ἡ, Frihed, Rolighed; af — εὔσχολος, 2, (σχολή), som nyder Frihed el. Rolighed fra Forretninger; rolig, stille. — εὐσωματέω, er – εὐσώματος, 2, men εὔσωμος, 2, *inc.*, (σῶμα), vel ved Magt, sund og stærk; df. — εὐσωματία, ἡ, legemligt Velbefindende; Sundhed og Styrke. — εὔσωτρος, 2, (σῶτρον), med gode Hiulskinner; med gode el. hurtige Hiul; εὔσσωτρος ἀπήνη, *Hes.*

εὐτᾰκής, 2, (τήκω), som let smelter el. bliver blød. — εὐτακτέω, iagttager Tugt og Orden, holder god Mandstugt; gior min Pligt, er lydig, ordentlig, sædelig; – en saadan Opførsel, εὐτάκτημα, τό; af — εὔτακτος, 2, *adv.* -τάκτως, (τάσσω), ordentlig, som elsker Orden, *Xen. Cyr.* 8, 3, 5; velordnet, som iagttager god Orden, lydig, sædelig, beskeden; εὐτάκτως ἔχειν, at være i god Orden, *Xen.*; τὸ εὔτακτον, = εὐταξία. — εὐταλαίπωρος, 2, d. forstærk. ταλαίπωρος. — εὐταμίευτος, 2, (ταμιεύομαι), som forvalter, fordeler, sparer vel el. rigtigen; 2) *pass.*, vel el. rigtigen forvaltet, fordeelt, opsparet. — εὐταξία, ἡ, (εὐτακτέω), god Tugt og Orden, god Mandstugt; ἑαυτὸν παρέχειν φιλοκίνδυνον μετ᾽ εὐταξίας, *Xen. Cyr.* 2, 1, 22; alm. Tugtighed, Sædelighed; – 2) h. Stoikerne: den Evne el. Gave, at tale og handle paa rette Tid og Sted; fiin og rigtig Takt. — εὐταπείνωτος, 2, (ταπεινόω), let at ydmyge. — εὐτάρακτος, 2, (ταράσσω), let at forurolige, forvirre, forskrække. — εὔταρσος, 2, (ταρσός), med smukke Fødder.

εὖτε, 1) som Conjunction o. Tidspartikel, ligesom d. besl. ὅτε, (hvoraf εὖτε efter *Buttm.* er en ældre Dialekt), *a) c. ind.*, da, til den Tid da, *ex. Il.* 11, 734; *b)* m. tilføiet ἄν, εὖτ᾽ ἄν, ligesom ὅταν, *c. conj.*, naar engang, i det Tilfælde at, saa ofte som, *ex. Il.* 1, 242; ogs. da, eftersom, *Soph. Oed. Col.* 84; *c. conj.* uden ἄν, alene *Od.* 7, 202; – 2) som *adverb.* o. Sammenligningspartikel, ligesom d. joniske ἠΰτε, som naar, ligesom, alene *Il.* 3, 10; – (rimel. er εὖτε oprindel. af *gen.* οὗτε af ὅστε, omtr. som *quum* af *qui*). — εὐτειχής, 2, *Pind.*, εὐτείχεος, 2, m. *acc. fem. metaplast.*, εὐτείχεα (πόλιν), *Il.* 16, 57, εὐτείχητος, 2, *Hom. Ven.*, εὐτείχιστος, 2, o. εὔτειχος, 2, *Pind.*, (τεῖχος, τειχίζω), vel ommuret, med faste el. stærke Mure; godt befæstet; let at befæste.

εὐτέκμαρτος, 2, (τεκμαίρω), let at finde, udfinde, slutte sig til af visse Tegn; let at betegne. — εὐτεκνέω, er – εὔτεκνος, 2, (τέκνον), med gode Børn, lykkelig ved sine Børn; med mange Børn, frugtbar paa Børn; df. — εὐτεκνία, ἡ, Lykke med Børn; Frugtbarhed paa Børn; mange Børn. — εὐτελέη, *Herod.* 2, 92, *jon.* f. εὐτέλεια, ἡ, lav Priis, godt Kiøb; 2) Simpelhed, Sparsomhed, stræng Oekonomie; ἐς εὐτέλειαν συντέμνειν, σωφρονίζειν, at indrette mere sparsomt, *Thuc.*; ligel. συστέλλεσθαι ἐς εὐτέλειαν, at indskrænke sine Udgifter, *id.* 8, 4; 3) Armod, ringe Stand og Udkomme, fattigt Udseende; ogs. om Ting: Ringhed, Ubetydelighed; af — εὐτελής, 2, *adv.* -τελῶς, (τελέω), let at betale, som koster lidet; 2) som forbruger lidet, sparsom i Levemaade; 3) fattig, ringe, uanseelig, ringeagtet; om Ting: ubetydelig, slet, ringe; d. lat. *vilis*; df. — εὐτελίζω, ringeagter, foragter, forringer; df. — εὐτελισμός, ὁ, Ringeagt, Foragt, Forringelse.

Εὐτέρπη, ἡ, Euterpe, Navnet paa en af Muserne, *Hes.*; o. — εὐτερπής, 2, frydelig, behagelig, *Pind.*; (af τέρπω). — εὐτέχνητος, 2, (τεχνάομαι), kunstrigen forarbeidet. — εὐτεχνία, ἡ, Kunstfærdighed; Kundskab, Videnskab; af — εὔτεχνος, 2, (τέχνη), kunsterfaren, kunstforstandig, kunstrig. — εὔτηκτος, 2, (τήκω), let smeltet; let at smelte; – denne Beskaffenhed, εὐτηξία, ἡ. — εὐτιθάσσευτος, 2, (τιθασσεύω), let at tamme. — εὐ-τλήμων, ονος, 2, meget standhaftig el. modig, *Æsch. Pers.* 28, *inc.* — εὔτμητος, 2, *ep.* ἐΰτμητος, (τέμνω), godt skaaren, ἱμάντες, τελαμών, *Il.*; godt kløvet el. deelt; 2) let at skære, kløve, dele.

εὔτοιχος, 2, (τοῖχος), med gode Vægge. — εὐτοκέω, har let el. lykkelig Fødsel; – en slig Fødsel, εὐτοκία, ἡ; – som befordrer den, εὐτόκιος, 2; af — εὔτοκος, 2, (τίκτω), som har en let el.

lykkelig Fødsel; frugtbar; 2) *pass.*, vel el. lykkeligen født. — εὐτολμέω, er - εὔτολμος, 2, (τόλμη), modig, uforfærdet; df. — εὐτολμία, ἡ, stort Mod, Uforfærdethed. — εὔτομος, 2, (τέμνω), = εὔτμητος. — εὐτονέω, er - εὔτονος, 2, *adv.* -τόνως, (τείνω), egentl. stærkt spændt el. strammet; df. ved gode Kræfter, kraftfuld, stærk, mægtig; anstrængt, ivrig, virksom; εὐτόνως, med Anstrængelse, energisk; df. — εὐτονία, ἡ, anspændt Kraft, frisk Styrke og Munterhed; Anstrængelse; o. — εὐτονίζω, giver frisk Spænding el. Kraft. — εὐτοξία, ἡ, Dygtighed til at føre Buen; af — εὔτοξος, 2, (τόξον), med en god el. smuk Bue; 2) dygtig til at føre en Bue, øvet deri. — εὐτόρνευτος, 2, o. εὔτορνος, 2, (τορνεύω, τόρνος), let, godt, smukt afdreiet el. afrundet; let el. god at dreie el. afrunde.

εὐτραπεζεύομαι, holder et godt Bord; af — εὐτράπεζος, 2, (τράπεζα), som holder et godt Bord, som spiser godt; 2) god el. tienlig for Bordet el. Taffelet. — εὐτραπελεύομαι, o. εὐτραπελίζω, er artig, vittig, aandfuld i min Tale; o. — εὐτραπελία, ἡ, Fiinhed, Artighed, Vittighed, *urbanitas*; af — εὐτράπελος, 2, *adv.* -πέλως, (τρέπω), som let vender el. dreier sig; foranderlig, ustadig; εὐτρ. γλῶσσα, færdig el. smidig Tunge; *b)* fiin, artig, vittig, aandfuld i sin Tale, *urbanus, facetus*; ogs. kaad, overgiven, usømmelig; ἔπος εὐτρ., tvetydigt el. smudsigt Udtryk, *Pind.*; κέρδεσι εὐτραπέλοις, *id. Pyth.* 1, 178. — εὐτρᾰφέω, har el. faaer god Næring; af — εὐτρᾰφής, 2, (τρέφω), som har faaet god Næring, fast i Kiødet, fed; 2) *act.*, som giver god Næring, nærende; df. — εὐτραφία, ἡ, at være vel ved Magt.

εὐτρεπής, 2, (τρέπω), i god Orden, bes. færdig, beredt, rustet, *Dem.*; df. — εὐτρεπίζω, giør tilrette, bringer i Orden, tilbereder; τὰ τείχη εὐτρεπίζειν, at sætte i Stand, *Xen.*; men ὅτι - τὰς πόλεις Ἀθηναίοις εὐτρεπίζοι, at han forbandt dem med, vandt dem for Ath., *id. Hell.* 4, 8, 12; h. Lægerne, helbreder; - 2) *in med.*, giør mig færdig, ruster mig, πρός τι, εἰς τι, til noget; *b)* lader ruste sig, *Xen. Cyr.* 6, 2, 41; *c)* forbinder med mig, vinder for mig, *id. Hell.* 4. 8, 6; df. — εὐτρεπισμός, ὁ, Tilberedelse, Anordning, Istandsættelse, Helbredelse; o. — εὐτρεπιστής, οῦ, ὁ, = ὁ εὐτρεπίζων. — εὔτρεπτος, 2, (τρέπω), let at dreie el. vende; foranderlig. — εὐτρεφής, 2, *ep.* ἐϋτρεφής, = εὐτραφής, *Od.* — εὐτρεψία, ἡ, (εὔτρεπτος), Foranderlighed. — εὔτρητος, 2, *ep.* ἐΰτρητος, (τιτράω), vel el. smukt giennemboret, λοβοί, *Il.*; stærkt giennemboret, med stor Aabning, *Hes.*; med mange Huller el. Aabninger.

εὐτριαίνης, 2, (τρίαινα), med smuk Trefork, *Pind.* — εὐτρῐβής, 2, vel gneden el. reven; 2) *transl.*, indøvet; listig; o. — εὔτριπτος, 2, = frgd.; ogs. let at gnide el. rive; (af τρίβω). — εὔτριχος, 2, *poët.* f. εὔθριξ, hvf. *nom. pl.* εὔτριχες. — εὔτριψ, ῐβος, ὁ, ἡ, = εὐτριβής. — εὐτροπία, ἡ, (εὔτροπος), Foranderlighed, Snuhed, List, *versutia*, *Theogn.*; 2) sædv. god Retning i Tænkemaaden, god Tænkemaade el. Charakteer; ogs. εὐτροπία ἤθους. — εὔτροπις, ιδος, ὁ, ἡ, (τροπίς), med god Kiøl. — εὔτροπος, 2, *adv.* -τρόπως, (τρόπος), foranderlig, snu, listig; 2) sædv., hvis Tænkemaade er vendt til det Gode, velsindet, veltænkende, ædel.

εὐτροφέω, ogs. *in med.*, faaer god Næring, er vel ved Magt; df. - εὐτροφία, ἡ, god el. rigelig Næring, nærende Spise; af — εὔτροφος, 2, (τροφή), som giver god Næring, meget nærende; men *pass.*, velnæret, vel ved Magt, *inc.* — εὐτρόχαλος, 2, (τρέχω), som løber let el. hurtigt, som bevæger sig hurtigt; alm. hurtig, rask, flink; 2) ἐϋτρόχαλος ἀλωή, ent. jevn, hvorover man let løber, el. vel afrundet, *Hes. Op.* 601; ogs. som *lect. var. Il.* 20, 496. — εὔτροχος, 2, *ep.* ἐΰτροχος, (τροχός); med gode Hiul, ἅρμα, ἅμαξα, *Hom.*; 2) = frgd. — εὐτρύγητος, 2, (τρυγάω), let at høste el. afplukke.

εὔτυκος, 2, *Theocr.*, sædv. εὔτυκτος, 2, (τεύχω), vel el. smukt forarbeidet, κυνέη, κλισίη, o. dl., *Hom.*; 2) vel tilberedet, færdig, beredt; εὔτυκτα - ποιησάμενος, *Herod.* 1, 119. — εὐτύπωτος, 2, (τυπόω), som let modtager Præg el. Indtryk. — εὐτυχέω, (εὐτυχής), opnaaer noget lykkeligen; er lykkelig, har Lykke, τὶ, i noget, τὰ πάντα, i alt, *Herod.*, τὰ τοῦ πολέμου, i Krigen, πρὸς τοὺς πολεμίους, imod Fienden, ogs. ἔν τινι, *Xen.*, τῇ οὐσίᾳ, *Dem.*; τὸ μέν τι εὐτυχέειν τῶν πραγμάτων, τὸ δὲ προσπταίειν, afverlende at have Held og Uheld i sine Foretagender, *Herod.* 3, 40; εὐτυχήσαντες τοῦτο τὸ εὐτύχημα, *Xen. Anab.*; - *b)* om en Sag, et Foretagende, o. dl., at have god Fremgang, at lykkes; - *c)* εὐτυχοίης, som Afslag: (vor Herre hielpe dig! det skeer ikke, o. dl.), *Eur. Phoen.* 406; df. — εὐτύχημα, τό, hvad der lykkes, lykkeligt Tilfælde; alm. Lykke; τὸ εὐτύχημα τῶν φίλων, *Xen.*

εὐτυχής, 2, *adv.* -χῶς, (τυχεῖν, τυγχάνω), for hvem noget lykkes, som

har Lykke med et Foretagende, lykkelig; τὸ εὐτυχές, = εὐτυχία; πάντα οἱ ἐχώρεε εὐτυχέως, alt lykkedes ham vel, *Herod.* 3, 39; ds. — εὐτυχία, ἡ, lykkeligen at opnaae en Hensigt, et Ønske, o. dl.; lykkeligt Tilfælde; alm. Lykke; ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονῆσαι, at være overmodig af sin Lykke; ogs. Lyksalighed; κεῖνος κραίνει οἴκοθεν εὐτυχίαν, *Pind. Ol.* 6, 139; — εὔτυχος, 2, *poët.* f. εὐτυχής, *Æsch.*

εὔϋαλος, 2, (ὕαλος), med godt el. smukt Glas. — εὐϋδρέω, er — εὔϋδρος, 2, (ὕδωρ), med Overflødighed af Vand; med godt el. smukt Vand; χῶρος εὐϋδρότερος, *Herod.* 9, 25; ds. — εὐϋδρία, ἡ, Overflodighed paa Vand. — εὐϋμνία, ἡ, Mængde af Hymner; af — εὔϋμνος, 2, (ὕμνος), som besynges i mange Hymner; priisværdig, herlig, *Hom. Ap.* — εὐϋπέρβἄτος, 2, (ὑπερβαίνω), let at overstige el. overskride. — εὐϋπέρβλητος, 2, (ὑπερβάλλω), let at overgaae, overvinde, beseire. — εὔϋπνος, 2, (ὕπνος), med god Søvn; 2) *act.*, som dysser godt i Søvn. — εὐϋπόδητος, 2, (ὑποδέω), let at underbinde. — εὐϋποιστος, 2, (ὑποφέρω, ὑποίσω), let at bære. — εὐϋπόληπτος, 2, (ὑπολαμβάνω), let at optage el. opfange. — εὐϋποχώρητος, 2, (ὑποχωρέω), som let giver efter. — εὐΰφαντος, 2, o. εὐϋφής, 2, *Soph.*, (ὑφαίνω, ὑφή), med god el. smuk Væv. — εὐϋψής, 2, (ὕψος), meget høi.

εὐφἄής, 2, (φάος), som lyser smukt el. klart. — εὐφαμία, ἡ, o. εὔφαμος, 2, *dor.* f. εὐφημία, *etc.* — εὐφἄνής, 2, (φαίνω), = εὐφαής. — εὐφαντασίωτος, 2, (φαντασιόω), som har en levende Indbildningskraft; jf. *Quinct. Inst.* 6; 2, 30. — εὐφαρέτρης, *dor.* -τρας, ου, ὁ, (φαρέτρα), med smukt Kogger, *Soph.* — εὐφάρμακος, 2, (φάρμακον), med gode Lægemidler el. Farver. — εὐφεγγής, 2, (φέγγος, som lyser el. straaler smukt el. klart; τὸ εὐφεγγές, god el. smuk Belysning; ds. — εὐφεγγία, ἡ, god el. stærk Belysning.

εὐφημέω, (εὔφημος), bruger gode el. heldvarslende Ord, afholder mig fra de modsatte; ds. tier andægtigen stille, bes. under Offringerne og andre Ceremonier; ds. Udraabet εὐφημεῖτε, *favete linguis*, værer stille, iagttager en taus Andagt! ligel. εὐφημεῖν χρή, *Ar.*; εὐφήμει, *a)* stille! andægtig! *b)* sædv. siig ikke det! *bona verba quæso*; — 2) roser, berømmer; velsigner, lykønsker; optager med Velvillie, yttrer mit Bifald; — 3) euphemistisk f. δυσφημέω, klager; jf. δύσφημος; ds. — εὐφημία, ἡ, at bruge gode el. heldvarslende Ord, at undgaae de modsatte; ds. andægtig Taushed under de heilige Handlinger; — 2) Ros, Berømmelse, Bifald; Velsignelse, Lykønskning; godt Rygte; — 3) euphemistisk f. δυσφημία, Klage, *Soph. Trach.* 178, hvor dog εὐφημίαν νῦν ἴσχε, kunde forklares ved εὐφήμει, stille!

εὐφημίζω, = εὐφημέω, men forekommer alene i Sammensætninger; ds. — εὐφημισμός, ὁ, sild. f. εὐφημία; bes. *h. gramm.*, at betegne det Stødende el. Ubehagelige med et formildende Navn, *ex.* at bruge Εὐμενίδες f. Ἐριννύες, εὐφρόνη f. νύξ, o. dl.; o. — εὐφήμιος, 2, *poët.* f. εὔφημος, *Æsch. Ag.* 1216; af — εὔφημος, 2, *adv.* -φήμως, (φήμη), med godt Varsel; εὔφημα φώνει, tal heldvarslende Ord! ti stille! jf. εὐφημέω; εὔφημον ἦμαρ, lykkelig el. heldvarslende Dag, *Æsch.*; — 2) *act.*, som roser, berømmer, bifalder; ogs. glad, munter; τὸ εὔφημον, godt Navn, Ros, Berømmelse, Bifald; — 3) euphemistisk f. δύσφημος, klagende, *Æsch.*

εὔφθαρτος, 2, (φθείρω), let at fordærve el. forstyrre; om Spiser: let at fordøie. — εὐφθογγέω, er — εὔφθογγος, 2, (φθέγγω), vellydende; som synger el. taler smukt. — εὐφἴλής, 2, som elsker høit; 2) *pass.*, som elskes høit, *Æsch.*; — εὐφίλητος, 2, ogs. 3, *Æsch.*, meget elsket; o. — εὐφιλόπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς), som elsker Børnene meget, meget kiærlig imod dem; 2) *pass.*, meget elsket af Børnene, *Æsch.*; (af φιλέω). — εὐφιλοτίμητος, 2, (φιλοτιμέω), giort, foretagen, forbrugt af Ærgierrighed. — — εὔφῑμος, 2, (φιμόω), stærkt sammentrækkende, *Nic.*; 2) om Hesten: god at lægge Bidsel paa. — εὔφλαστος, 2, (φλάω), let at sønderbrække. — εὔφλεκτος, 2, (φλέγω), let at antænde, brændbar.

εὐφορβία, ἡ, (εὔφορβος), god Kost el. Næring. — εὐφόρβιον, τό, lat. *euphorbium*, etslags medicinsk Plante. — εὔφορβος, 2, (φορβή), velnæret, fast i Kiødet, fed. — εὐφορέω, (εὔφορος), bærer megen el. god Frugt, er frugtbar; 2) ὁλκὰς εὐφοροῦσα, som seiler med god Vind, *N. T.*; ds. — εὐφόρητος, 2, god el. let at bære; o. — εὐφορία, ἡ, at bære let; Kraft el. Taalmodighed til at bære noget let; 2) Frugtbarhed, Fylde, Overflod. — εὐφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, (φόρμιγξ), med smuk Cithar; som spiller smukt paa Cithar; 2) smukt spillet paa el. siungen til Citharen. — εὔφορος, 2, (φέρω), let baaren; let at bære, *Pind.*; ὅπλα εὐφορώτατα, *Xen.*; om Legemet: let, smidig, *id.*; 2) *act.*, som bærer let; bes. *a)* taalmodig, standhaftig; *b)* frugtbar, indbringende; *transl.*, πόλις

εὔφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν, *Dion. Hal.*; c) εὔφορον πνεῦμα, gunstig Vind, *Xen.* — εὔφορτος, 2, (φόρτος), med let Byrde el. Ladning; df. om Skibe: let el. hurtigseilende.

εὐφράδεια, ἡ, let el. smukt Foredrag, Veltalenhed, Udtrykkets Rigtighed; af — εὐφρᾰδής, 2, *adv.* -δέως, (φράζω), som taler let el. smukt, veltalende; Ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις, *Od.* 19, 352; 2) tydelig, vel at bemærke; 3) veloverlagt, forstandig, klog; df. — εὐφραδία, ἡ, *jon.* f. εὐφράδεια.

— εὐφραίνω, *ep.* ἐϋφραίνω, *f.* -ᾰνῶ, *aor.* εὔφρηνα, ogs. εὔφρᾱνα, *Xen.*, (εὔφρων, φρήν), fryder, glæder, opmuntrer, gior glad, *Hom.*; χρήματα – κτωμένους εὐφραίνει, *Xen.*; *in med.* o. *pass.*, fryder mig, glæder mig, gior mig tilgode, *ex. Od.* 2, 311; πονεῖν ἡδέως – ζῆν εὐφραινομένους, *Xen.*; df. — εὐφραντικός, 3, frydende, opmuntrende; — εὐφραντός, 3, frydet, opmuntret; o. — εὐφρασία, ἡ, Fryd, Glæde, Munterhed. — εὔφραστος, 2, (φράζω), let at sige el. udtale; let at erkiende.

εὐφρονέων, *ep.* ἐϋφρονέων, *part.* af *inus.* εὐφρονέω, (φρονέω, φρήν), velmenende, velvillig, m. Bibegrebet: forstandig; h. *Hom.* ofte i Forbindelsen, Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. — εὐφρόνη, ἡ, (εὔφρων), Natten, *Hes. Op.* 562, o. sild. *poet.*, ogs. h. *Herod.*; (egentl. den velvillige, velmenende, o. euphemistisk f. νύξ, el. efter nogle: den vederqvægende, som af εὐφραίνω); 2) = εὐφροσύνη, *Eur.*; df. — εὐφρονίδης, ου, ὁ, Søn af Natten. — εὐφρόνως, *adv.* af εὔφρων. — εὐφροσύνη, ἡ, *ep.* ogs. ἐϋφροσύνη, (εὔφρων), Fryd, Glæde, Fornøielse, *Od.*; εὐφροσύνα, πόνων – ἰατρός, *Pind. Nem.* 4, 1; ogs. *in pl.*, θυμὸς – ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται, *Od.* 6, 156. — εὐφρόσυνος, 2, *poët.* f. εὔφρων, *a)* frydende; *b)* frydet. — εὔφρουρος, 2, (φρουρά), velbevogtet; god at bevogte, til omhyggelig Bevogtning. — εὔφρων, ονος, 2, *adv.* -όνως, *ep.* ogs. ἐΰφρων, (φρήν), fro, glad, munter, oprømt, *Hom.*; 2) *act.*, opmuntrende, frydende, οἶνος, *Il.* 3, 246; 3) sild. med godt Hoved og Hierte, velmenende, velsindet, forstandig; om Gudommen: gunstig, naadig; θεὸς εὔφρων εἴη εὐχαῖς, *Pind. Ol.* 4, 21.

εὐφυής, 2, *adv.* -φυῶς, (φυή, φύω), med god el. smuk Vært, πτελέη, *Il.*, μηλοι, *ib.*; *b)* med god el. beqvem Beskaffenhed; bes. med gode Anlæg el. Gaver, *ex.* ὃν ἂν γνῷ εὐφυῆ ὄντα, διδάσκων, *Xen. M. S.* 1, 6, 13; ogs. vittig, aandfuld; εὐφυέστερον (*adv.*) τῶν ἄλλων ἔχειν, at have bedre Hovede, *Dem.*; alm. εὐφυὴς πρός τι, oplagt til noget; df. — εὐφυΐα, ἡ, naturligt godt Anlæg, naturlig god Beskaffenhed (paa Legeme og Siel). — εὐφύλακτος, 2, (φυλάσσω), godt bevogtet; let at bevogte; 2) af *med.*, hvorfor man let kan tage sig iagt, som man let kan undgaae. — εὔφυλλος, 2, (φύλλον), med meget Løv, Νεμέα, *Pind.* — εὐφύσητος, 2, (φυσάω), let at blæse bort. — εὔφῠτος, 2, (φυτόν), god til Beplantning. — εὐφωνία, ἡ, god, stærk, smuk, behagelig Stemme el. Udtale; godt el. smukt Sprog; af — εὔφωνος, 2, *adv.* -φόνως, 2, (φωνή), med god, stærk, smuk, behagelig Stemme; med godt el. smukt Sprog; vellydende, smuk at høre; εὐφώνοις σὺν θαλίαις, *Pind. Pyth.* 1, 73. — εὐφώρᾱτος, 2, (φωράω), let at gribe i Gierningen, let at opdage, belure, overliste; foruden d. regelm. Comparat. haves ogs. *compar.* o. *superl. irr.*, εὐφωρότερος, εὐφωρότατος.

εὐχαίτης, ου, ὁ, o. εὐχαιτίας, ου, ὁ, (χαίτη), med smukt el. stærkt Haar; om Dyrene: med stærk Man; om Planterne: med smukt Løv. — εὐχάλῑνος [ᾰ], o. εὐχαλίνωτος, 2, (χαλινός, χαλινόω), med god el. smuk Tømme. — εὔχαλκος, *Hom.*, o. εὐχάλκωτος, 2, (χαλκός, χαλκόω), af smukt Kobber el. Erts, forarbeidet deraf, beslaaen dermed. — εὔχαρις, ὁ, ἡ, *neutr.* εὔχᾰρι, *gen.* ιτος, (χάρις), yndig, behagelig, artig, vittig, skiemtsom; *b)* τὸ εὔχαρι, Viid, Artighed; τὸ εὔχαρι οὐ σκώμμασιν, ἀλλὰ τρόπῳ ἐπετήδευε, *Xen. Ag.* 11, 11.

εὐχαριστέω, er taknemmelig, takker, *Dem. p.* 257; 2) εὐχαριστεῖν ἐπί τινι, at lykønske til noget; df. – εὐχαριστήριος, 2, som takker; hørende til Tak el. Taknemmelighed; 2) τὰ εὐχαριστήρια, *sc.* ἱερά, Takoffer, Takkefest; o. — εὐχαριστία, ἡ, Tak; Taknemmelighed; Taksigelse; 2) h. *eccl.*, *coena sacra*; af — εὐχάριστος, ogs. εὐχάριτος, 2, *adv.* -ίστως, o. -ίτως, (χάρις, χαρίζομαι), behagelig, yndig, fiin, artig, vittig, λόγος, πρᾶγμα, *Xen.*; *b)* lykkelig, forønsket; τελευτᾶν τὸν βίον εὐχαρίστως, paa en ønskelig el. god Maade, *Herod.* 1, 32; 2) som staaer i Yndest el. Anseelse, elsket, *gratiosus*; 3) hengiven, gunstig; bes. taknemmelig, *gratus*.

εὔχειλος, 2, (χεῖλος), med smukke el. store Læber. — εὐχείμερος, 2, (χεῖμα), med en god el. mild Vinter; hvor man godt kan overvintre; som godt udholder Vinter og Kulde. — εὔχειρ, -χειρός, ὁ, ἡ, men εὔχειρος, 2, *inc.*, (χείρ), med gode, smukke, lette, øvede, færdige Hænder, behændig, ἀνήρ, *Pind.*; df.

— εὐχειρία, ἡ, Hændernes Lethed el. Færdighed, Behændighed. — εὐχείρωτος, 2, (χειρόω), let at overvælde el. betvinge; στρατιὰ ἄτακτος – τοῖς πολεμίοις εὐχειρότατον (superl. irr. f. εὐχειρωτότατον), Xen. Oec. 8, 4.

εὐχέρεια, ἡ, 1) Behændighed, Lethed, Færdighed, Dygtighed til at behandle noget; b) Tilbøielighed el. Oplagthed til noget; c) dadlende: Sorgløshed, Letsindighed; Raadhed, Forbrydelse, Æsch. Eum. 495; – 2) pass., den Lethed el. Beqvemhed, hvormed noget lader sig behandle; af — εὐχερής, 2, adv. -ρῶς, (χείρ), behændig, som behandler noget med Lethed, Færdighed, Dygtighed; b) tilbøielig el. oplagt til noget; c) dadlende: letsindig, skiødesløs; ὦ λέγων εὐχερῶς πᾶν, ὅ τ' ἂν βουληθῇς, som ikke skammer dig ved at sige hvadsomhelst dig lyster, Dem. p. 248; ubestandig, troløs, εἴς τινα, imod nogen, App.; – 2) pass., let el. beqvem at behandle; alm. let, beqvem; ogs. om Personer: venlig, godmodig, føielig; εὐχερέστερον (adv.) ἔχειν πρὸς πᾶν βρῶμα, at nøies med mindre deraf, Xen.; oppon. δυσχερής.

εὐχετάομαι, poët. f. εὔχομαι, anraaber, beder bønligen, θεῷ, til en Gud, Hom.; alm. tolker el. yder nogen min Taknemmelighed og Ærefrygt, id.; τῷ κέν τοι (διὸ ἄν σοι; schol.) – εὐχετοῴμην –, Od. 8, 467; – 2) giør mig til, roser mig, skryder el. praler af noget, ἐπί τινι, Od. 22, 412; ogs. ἐπέεσσι, o. forstærk. ὑπέρβιον, αὔτως εὐχετάασθαι, Il.; men τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται, for hvem udgive de sig? hvo ere de? Od., ex. 1, 172; h. Hesych. ogs. εὐχετιάζω. — εὐχέτης, ου, ὁ, den Bedende; o. — εὐχή, ἡ, Anraabelse, Bøn, Od. 10, 526; Løfte, κατὰ χιλίων χιμάρων, af 1000 Geder, Ar. Equ. 658; εὐχὰς ἀποδιδόναι, Xen., ἐπιτελεῖν, Dem., at opfylde, efterkomme; ogs. Forbindelse, Eur.; 2) Skryderi, Praleri; (af εὔχομαι). — εὔχιλος, 2, (χιλός), rig paa Foder; 2) ἵππος εὔχιλος, som fortærer meget Foder, Xen. — εὐχίμαρος, 2, (χίμαρος), med mange Geder. — εὔχλοος, ctr. εὔχλους, 2, (χλόα), som grønnes el. blomstrer smukt; 2) act., som lader alt grønnes el. blomstre, epith. til Demeter, Soph. Oed. Col. 1600. — εὔχλωρος, 2, (χλωρός), med smukt Grønt.

εὔχομαι, f. εὔξομαι, aor. ηὐξάμην, af plqupf. ηὔγμην, Soph. Trach. 610, anføres 3 sing. ep. εὖκτο; oprindel. raaber høit el. udraaber; df. sædv. — 1) anraaber, bønfalder, beder, θεῷ, til en Gud, Hom., men τινί, for nogen, alene Il. 7, 298; att. ogs. c. acc. rei, ex. ὅταν τοῖς θεοῖς εὔχωνται πολυκαρπίαν etc., Xen. M. S. 3, 14, 3; ogs. εὔχεσθαι πρὸς τοὺς θεούς, id.; o. h. Trag. εὔχεσθαι τοὺς θεούς, at anraabe Guderne; ogs. m. acc. c. inf., ex. εὔχομαι δοῦναί μοι τοὺς θεούς, Xen. Anab.; b) ønsker, attraaer, ib.; ogs. tilønsker τινί τι, ex. εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά, id. Hell. 5, 1, 3; — 2) udtaler et Løfte, lover, tilsiger; men Il. 8, 526, hænger ἐξελάαν af ἔλπομαι, jf. Passow.; sædv. att. εὔχεσθαι τῷ θεῷ θύσειν σωτήρια, τῷ Ἀπόλλωνι – μεταδοῦναι τῆς θήρας, o. dl., Xen.; ligel. att. εὔχεσθαι κατὰ βοός, κατὰ χιμάρων, o. dl., at giøre et Løfte deraf, Ar.; — 3) udsiger om mig selv, sædv. giør mig til el. berømmer mig af noget, h. Hom. sædv. m. εἶναι, dog ogs. m. udeladt εἶναι el. m. acc. absol., ex. Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι, Od. 14, 199; jf. Pind. Ol. 7, 41; ogs. siger bestemt, tilsiger; εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι, paastod el. forsikkrede, at have givet alt tilbage, Il. 18, 499; alm. fortæller, forsikkrer, Pind. Ol. 6, 88; endel. bruger store Ord, praler, skryder, ogs. forstærk. εὔχεαι αὔτως, Il. 11. 388; jf. εὐχετάομαι; (besl. m. αὐχέω, καυχάομαι).

εὐχοποιέομαι, (εὖχος, ποιέω), forretter en Bøn. — εὔχορδος, 2, (χορδή), med gode Strænge, med smuk Tone, λύρα, Pind. — εὔχορτος, 2, (χόρτος), rig paa Foder el. Urter. — εὖχος, εος, τό, hvorom man anraaber Guderne, Bøn, Ønske; df. om Guderne, εὖχος δοῦναι, at bønhøre; om Mennesker, εὖχος ἀρέσθαι, ὀρέξαι, ἀπαυρᾶν, Hom., εὖχος ἑλεῖν, at blive bønhørt, at opnaae sit Ønske; df. den opnaaede Berømmelse, Seier, o. dl., jf. Pind. Ol. 10, 75; sild., a) Løfte, det Lovede, Offergave; b) Stortalenhed, Praleri.

εὐχρηματέω, ogs. εὐχρημονέω, er – εὐχρήματος, 2, (χρῆμα), formuende, velhavende; df. — εὐχρηματία, ἡ, Formue, Velstand. — εὐχρηστέω, τινί s. πρός τι, er – εὔχρηστος, 2, adv. -στως, (χράομαι), er skikket, brugbar, nyttig, fordeelagtig dertil; – 2) pass., εὐχρηστοῦμαι ὑπό τινος, har Nytte el. Fordeel af nogen; modtager Tienester el. Velgierninger af nogen; df. — εὐχρήστημα, τό, modtagen Nytte el. Fordeel; o. — εὐχρηστία, ἡ, let el. beqvem Brug; Lethed, Færdighed, Beqvemhed i Brugen; Brugbarhed, Nytte. — εὐχρόαστος, 2, = εὔχροος, Xen., inc. — εὐχροέω, er – εὐχροής, 2, hyf. εὐχροὲς δέρμα, Od. 14, 24, sædv. af εὔχροος, 2, ctr. εὔχρους, (χρόα), af god el. smuk Farve; af godt el. sundt Udseende; df. — εὔχροια, ἡ, god Farve, sundt Udseende, Velbefindende. — εὔχροος, 2, 1) see u. εὐχροέω; 2) act., som forskaffer god el. sund Farve. —

εὔχρυσος, 2, (χρυσός), med meget Guld, guldrig. — εὔχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς), = εὔχροος, Xen.

εὐχυλία, ἡ, Safternes Sundhed; 2) god el. behagelig Smag; af — εὔχυλος, 2, adv. -χύλως, (χυλός), med gode el. sunde Safter; 2) saftfuld, velsmagende. — εὐχυμία, ἡ, o. εὔχυμος, 2, (χυμός), = εὐχυλία, εὔχυλος; dog jf. χυλός. — εὐχωλή, ἡ, (εὔχομαι), Løfte, Il. 1, 65; jf. ogs. flgd.; Bøn til Guderne; θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς, ib. 9, 495; Ønske, det Forønskede, ex. Il. 2, 160; — 2) at giøre sig til, Il. 8, 229; ogs. hvoraf man giør sig til el. er stolt; Stolthed; ogs. Jubelskrig, Seiersskrig, ib., ex. 4, 450; df. — εὐχωλιμαῖος, 3, forpligtet ved et Løfte, devotus, Herod. 2, 63, hvor ogs. οἱ εὐχωλιμαῖοι omskrives ved (οἱ) εὐχωλὰς ἐπιτελέοντες; 2) som εὐκταῖος, forønsket, værd at ønske. — εὐχώριστος, 2, (χωρίζω), let at adskille el. afsondre. — εὔχωρος, 2, (χῶρος), rummelig. — εὔχωστος, 2, (χώννυμι), let at udfylde el. opdæmme.

εὐψάμαθος, 2, (ψάμαθος), med megen Sand. — εὐψηφίς, ῖδος, ὁ, ἡ, (ψηφίς), med megen Smaasteen el. Kisel. — εὔψυκτος, 2, (ψύχω), godt afkølet; let at afkøle. — εὐψυχέω, 1) er — εὔψυχος, 2, adv. -ψύχως, (ψυχή), ved godt Mod, tapper, standhaftig; glad, fornøiet, munter; 2) εὐψύχει, som d. lat. have anima, tilraabtes de Døde, sild. — εὐψυχής, 2, (ψῦχος), med behagelig Kølighed. — εὐψυχία, ἡ, godt Mod, Tapperhed, Standhaftighed; af — εὔψυχος, 2, see u. εὐψυχέω.

εὕω, jon. ogs. εὔω, fut. εὕσω, aor. εὗσα, i Prosa sædv. ἀφεύω, svier, Hom., ex. Il. 9, 464, see ogs. u. εὕστρα; jf. ogs. Od. 9, 389; transl. om en ond Kone, Εὕει ἄτερ δαλοῦ — ἄνδρα, uden Brand svier hun Manden el. giør ham skaldet, Hes. Op. 707; 2) tørrer ved Ild; alm. udtørrer; (besl. m. αὔω, αὔω, tørrer, ogs. m. ἕψω). — εὐώδης, 2, (ὄζω, ὄδωδα), vellugtende, Hom.; df. — εὐωδία, ἡ, Vellugt; df. — εὐωδιάζω, ogs. εὐωδίζω, giør vellugtende; pass., εὐωδίζεσθαι ὑπό τινος, at antage el. faae Vellugt af noget. — εὐώδιν, ῖνος, ὁ, ἡ, (ὠδίν), som føder let el. ofte, frugtbar. — εὐώλενος, 2, (ὠλένη), med smukke Albuer el. Arme, Pind.

εὐώνητος, (ὠνέομαι), let at kiøbe, som kan haves for godt Kiøb; — εὐωνία, ἡ, godt Kiøb; o. — εὐωνίζω, holder i el. ansætter til en lav Priis; af — εὔωνος, 2, adv. -ώνως, (ὦνος), som er i en lav Priis, som haves for godt Kiøb. — εὐώνυμος, 2, (ὄνομα), med et godt Navn, berømt, æret, Hes.; 2) med et godt, lykkeligt, heldvarslende Navn; df. euphemestisk f. ἀριστερός, venstre; ἐξ εὐωνύμου χειρός, Herod. 7, 109; τὸ εὐώνυμον m. o. u. κέρας, den venstre Fløi, Xen.; ligel. τὰ εὐώνυμα, sc. μέρη, id. — εὐώπης, ὁ, fem. εὐῶπις, ιδος, ἡ, ogs. εὔωπις, ὁ, ἡ, o. εὐωπός, 3, (ὤψ), med smukke Øine, med smukt el. mildt Ansigt, alm. med godt Udseende; ὡς — ἴδοι — εὐώπιδα κούρην, Od. 6, 113; ogs. med godt Syn. — εὔωπος, ὁ, Navnet paa en Søfisk, Opp.

εὐωρέω, ogs. εὐωριάζω, er — εὔωρος, 2, (ὤρα), sorgløs, ubekymret, tilfreds, fornøiet; df. — εὐωρία, ἡ, Sorgløshed, Ro, Tilfredshed; — 2) (ὥρα), Aarstidens Skiønhed. — εὔωρος, 2, 1) see u. εὐωρέω; — 2) (af ὥρα), εὔωρος γῆ, frugtbart Land; γάμος εὔωρος, maturæ nuptiæ, Giftermaal i den blomstrende Alder. — εὐώροφος, 2, (ὄροφος), med godt, smukt, fast Tag el. Dække.

εὐωχέω, (ἔχω, ὀχή), foerer, mætter godt el. rigeligen; mæsker, feder; beverter, trakterer, giør et Giestebud, c. acc. pers., Herod.; b) transl., δοκῶ μοι σε εὐωχήσειν καινῶν λόγων, at jeg ret skal beverte dig dermed, Theophr.; jf. ἑστιάω; — 2) in pass., bliver godt bevertet; df. giør mig ret tilgode, lader Maden smage mig, spiser godt og rigeligen, smauser, lever høit; dog jf. Xen. M. S. 3, 14, 7; ogs. c. acc., ex. ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ, spiis dog godt af Kiødet, Xen.; b) transl., fornøier el. forlyster mig til Mættelse, τινός, med noget; εὐωχοῦ τοῦ λόγου, giør dig tilgode, stil din Attraa dermed, Plat.; df. — εὐωχητήριον, τό, Sted, hvor man fornøier sig; — εὐωχητής, οῦ, ὁ, en Medspiser, en Giest; — εὐωχητικός, 3, hørende til et Giestebud el. Maaltid; o. — εὐωχία, ἡ, Giestebud, Vellevnet, Smaus; df. — εὐωχιάζω, = εὐωχέω. — εὐώψ, ῶπος, ὁ, (ὤψ), = εὐώπης.

ἐφ- i Sammensætninger (foran spir. asp.) f. ἐπ-, af ἐπί. — ἔφα, dor. f. ἔφη, 3 sing. impf. af φημί. — ἐφαάνθη, poët. f. ἐφάνθη, aor. 1 pass. af φαίνω. — ἔφαβος, ὁ, dor. f. ἔφηβος. — ἐφ-αγίζω, o. ἐφ-αγνίζω, Soph., indvier el. offrer endnu dertil, bes. paa Graven el. som Dødeoffer, Soph. Antig. 196. — ἔφαγον, aor. 2 til ἐσθίω. — ἐφαιρέομαι, (αἱρέω), vælger dertil, derpaa, derefter. — ἐφάλιος, 2, (ἅλς), ved, paa, over Havet. — ἐφ-άλλομαι, irr., hvf. h. Hom. 3 sing. aor. syncop. ἐπᾶλτο, o. part. aor. syncop. ἐπάλμενος o. ἐπιάλμενος; springer derpaa, derimod, gaaer løs paa el. angriber nogen, τινί, Il., εἴς τινα, Pind., men ἵππων, sprang op paa Vognen, Il. 7, 15; ogs. absol., κύσσε —

ἐπιάλμενος, sprang til og kyste ham, *Od.* 24, 320. — ἔφαλμος, 2, (ἅλμη), nedlagt i Saltlage. — ἔφαλος, 2; = ἐφάλιος, *Il.* — ἐφαλόω, *dor.* f. ἐφηλόω. — ἔφαλσις, εως, ἡ, (ἐφάλλομαι), Springen el. at springe løs derpaa, derimod Anfald, Angreb.

ἐφάμᾱν, *dor.* f. ἐφάμην, *impf. med.* af φημί. — ἐφ-αμαρτάνω, *irr.*, feiler, synder derhos el. dertil; tilføier endnu en Forseelse; 2) forfører til en Forseelse, LXX. — ἐφάμιλλος, 2, *adv.* -μίλλως; (ἅμιλλα), hvorom man kappes el. strider, udsat for Veddestrid, bestreden; ἐφάμιλλον ποιεῖν τὸ ἀλλήλους εὖ ποιεῖν, at kappes derom, *Dem. p.* 488; 2) som er nogen voxen i en Veddestrid; som sammenlignes med el. sættes ved Siden af nogen, τινί, *Xen.* — ἔφαμμα, τό, = ἐφαπτίς. — ἔφαμμος, 2, (ἄμμος), sandig. — ἔφαν, *æol.* f. ἔφασαν, 3 *pl. impf.* af φημί, *Hom.* — ἐφ-ανδάνω, *irr.*, *poët.* ogs. ἐπιανδάνω, *fut.* ἐφαδήσω, behager, τινί, *Hom.* — ἐφάνη, 3 *sing. aor.* 2 *pass.* til φαίνω, *Hom.*

ἐφ-ἅπαξ, *adv.*, for eengang, paa eengang. — ἐφ-απλόω, udfolder el. udbreder derover; df. — ἐφάπλωμα, τό, det derover Udfoldede el. Udbredte. — ἐφαπτίς, ίδος, ἡ, mandlig Overklædning til Krigsbrug, *sagum*; af — ἐφ-άπτω, *jon.* ogs. ἐπάπτω, *f.* ψω, hefter, knytter, binder dertil, derpaa; forbinder dermed; αἰὼν πότμον ἐφάψαις, som paafører el. medbringer Døden, *Pind. Ol.* 9, 91; ogs. *intr.*, forbinder mig med, slutter mig til nogen, *ex. Soph. Antig.*, 40; - *b)* h. *Hom.* alene m. 3 *sing. pf.* o. *plqupf. pass.* ἐφῆπται, ἐφῆπτο - Τρώεσσι κήδεα, ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος, var dem bestikket el. paaført af Skiebnen; d. lat. *imminere*; *part. pf. pass. c. gen.*, εἴδεος - ἐπαμμένος, (*jon.* f. ἐφημμένος), udrustet el. begavet med Skiønhed, *Herod.*, *ex.* 1, 199; - *c) in med.*, berører, føler el. tager derpaa, naaer, opnaaer, *c. gen.*, *Od.*; ligel. h. *Pind.*, *ex. Nem.* 9, 113; dog ogs. *c. dat.*, *ex.* κελεύθοις ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμην, *id. Nem.* 8, 61; — 2) antænder, *Soph. Trach.* 935, *inc.*; df. — ἐφάπτωρ, ορος, ὁ, ἡ, som føler, tager, griber derpaa, *Æsch. Suppl.* 533.

ἐφαρμογή, ἡ, Passen el. at passe, føie dertil; Indpasning, Sammenføining; af — ἐφ-αρμόζω, *f.* -μόσω, 1) *transit.*, passer el. føier dertil, lægger derpaa el. derom, indføier deri, τινί τι, *ex.* κόσμον χροΐ, *Hes.*; ἐφαρμόσαι τὰς δαπάνας ταῖς προσόδοις, *Xen.*; 2) *intr.*, passer dertil, sidder godt el. beqvemt, τινί; om Vaaben, *Il.* 19, 385; df. — ἐφάρμοσις, ἡ, = ἐφαρμογή. — ἐφαρμόττω, *att.* f. ἐφαρμόζω. — ἐφάρξαντο, omsat f. ἐφράξαντο. — ἐφαψίς, ίδος, ἡ, (ἐφάπτω), Tilknytning, Baand. — ἐφέβδομος, 2, (ἕβδομος), bestaaende af et Heelt og en Syvendedeel el. af $\frac{8}{7}$, jf. ἐπίτριτος. — ἐφ-έδρα, ἡ, Sidden el. at sidde derpaa, *insessio*; *Plat.*; 2) Sidden el. at sidde, dvæle derved, derhos, bes. Beleiring, *obsessio*, *Herod.*; df. — ἐφεδράζω, *poët.* ogs. ἐφεδράω, sætter el. lægger derpaa, *c. dat.*; o. — ἐφέδρᾰνα, ἡ, Sædet, Vagen; 2) Sæde, Stol, *granum.*

ἐφεδρεία, ἡ, Sidden el. at sidde derved, derpaa; *b)* Iagttagen, Beluren, Efterstræbelse; - 2) opstillet Baghold, *insidiæ*; ogs. udstillet Vagtpost, indlagt Besætning. *præsidium*; af — ἐφεδρεύω, (ἔφεδρος), sidder derpaa, derved, derhos, *c. dat.*; 2) er som Besætning el. Vagtpost; ligger i Baghold; alm. iagttager el. belurer nogen, τινί; ἐφεδρ. τοῖς καιροῖς τινος, passer Leiligheden imod nogen. — ἐφεδρήσσω, = ἐφεδράζω, *poët.* — ἐφεδριάω, sædv. ἐφεδρίζω, *dor.* -δρίσσω, sidder derpaa, bes. som Seiervinder paa Ryggen af den Overvundne for at bæres til Maalet: etslags Leg; - denne Leg, ἐφεδρισμός, ὁ; - den Vindende deri, ἐφεδριστήρ, ῆρος, ὁ; af — ἔφεδρος, 2, (ἕδρα), *c. dat.*, ogs. *c. gen.*, som sidder derved, derpaa; som sidder el. staaer fast; τὸ ἔφεδρον, faststaaende Sæde, Stol; 2) som belurer el. efterstræber; df. Fiende, bes. Hævner, *ex. Xen. Anab.* 2, 5, 10; 3) som træder i en andens Sted; ἔφεδρος βασιλεύς, en Tronfølger, *Herod.*; *b)* bes. en Fægter, som træder op istedetfor den Overvundne; *Æsch. Chöeph.* 864 ogs. som fægter imod tvende.

ἐφ-έζομαι, *irr.*, *f.* ἐφεδοῦμαι, sætter mig el. sidder derpaa, δίφρῳ, γούνασι, *Hom.*, h. *Pind.* ogs. *c. gen.*, h. *Æsch. c. acc.*; ogs. *absol.*, sætter mig ned derhos, derved, *Od.* 17, 334; (*act.* ἐφέζω, *inus.*, jf. ἐφεῖσα). — ἐφέηκα, *jon.* f. ἐφῆκα, *aor.* 1 til ἐφίημι. — ἐφεῖσα, *aor.* 1 til *inus.* ἐφέζω, satte, stillede, lagde derpaa, dertil, derhos; df. *inf.* ἐφέσσαι *poët.* f. ἐφέσαι, at sætte i Land, *Od.* 13, 274; *b) in med.*, ἐφεισάμην, *part.* ἐφεσσάμενος - ἐμὲ - γούνασιν οἷσιν, i det han satte mig paa sine Knæer, *Od.* 16, 443, o. *in imperat.* ἔφεσσαί με νηός, sæt mig, bring mig ombord paa dit Skib, *Od.* 15, 277; m. Tmesis, μ' ἐπὶ νηὸς ἑέσσατο, f. ἐφέσσατό με νηός, *ib.* 14, 295; (om de manglende Tempora see u. εἶσα). — ἐφείω, *ep.* f. ἐφῶ, *conj. aor.* 2 *act.* af ἐφίημι.

ἐφεκτικός, 3, som kan holde tilbage, tæmme, formilde; 2) οἱ ἐφεκτικοί, hede

de skeptiske Philosopher, fordi de tilbageholde deres Dom; o. — ἐφεκτός, 3, anholdt, tilbageholdt; τὰ ἐφεκτά h. Skeptikerne: de Ting, hvorved man tilbageholder sin Dom; (af ἐπέχω). — ἔφεκτος, 2, (ἕκτος), det Hele med en Siettedeel, el. $\frac{7}{6}$; jf. ἐπίτριτος. — ἐφελίσσω, slæber el. trækker bagefter; *in med.*, slæber efter mig. — ἐφελκίς, ίδος, ἡ, Skorpe el. Hinde paa et Saar; o. — ἐφελκόομαι, bryder ud i en Byld, (af ἕλκος).

ἐφελκυσμός, ὁ, Handlingen ἐφελκύειν; — ἐφελκυστής, οῦ, ὁ, = ὁ ἐφελκύων; o. — ἐφελκυστικός, 3, 1) = frgd.; 2) *pass.*, som trækkes el. slæbes bagefter, som hænges bagved; df. νῦ ἐφελκυστικόν, *gramm.*; af — ἐφ-ελκύω [υ *anc.*], *f.* ύσω [oftest ῡ], = flgd. — ἐφ-έλκω, *f.* ξω, trækker, drager, slæber dertil, derhen; bringer el. skaffer tilstede; *transl.*, tiltrækker, lokker; – 2) *in med.*, trækker el. drager til mig, slæber efter mig, ἔγχος, den (i Saaret siddende) Landse, *Il.* 13, 597; ἐφέλκεσθαι θύραν, at trække Døren til efter sig, *Luc.*; – c) *pass.*, οἱ ἐπελκόμενοι, som οἱ ὑπολειπόμενοι, Efternølerne ved Hæren, *Herod.*; df. — ἔφελξις, ἡ, = ἐφελκυσμός.

ἐφέμεν, *dor.* f. ἐφεῖναι, *inf. aor.* 2 af ἐφίημι. — ἐφ-έννυμι, *irr.*, oftere *poët.* ἐπιέννυμι, s. m. s., overtrækker, beklæder. — ἐφ-εξῆς, *poët.* ἐφεξείης, *adv.*, i en Række, efter Ordenen, efter hinanden; τὸ ἐφεξῆς, Følgen, det Følgende; sædv. *c. gen.*, ogs. *c. dat.*, *ex.* ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις, ifølge det Sagte; 2) om Tiden: derpaa, derefter, *deinceps.* — ἔφεξις, ἡ, (ἐπέχω), Anholden, Opholden, Tilbageholden; 2) som ἐπισχεσία, Paaskud, Foregivende.

ἐφ-έπω, *irr.*, *impf.* ἐφεῖπον, *ep.* ἔφεπον, *f.* ἐφέψω, *aor.* ἐπέσπον, *inf.* ἐπισπεῖν, *part.* ἐπισπών; egentl. er bagved, følger efter, ledsager, *c. acc.*, *ex. Pind. Ol.* 2, 18, *Pyth.* 1, 97; df – *a)* følger el. sætter efter, forfølger, trænger, ængster nogen, τινά, *ex. Il.* 11, 177, o. 20, 357; driver frem, jager, ἵππους – Πατρόκλῳ, Hestene ind paa P., *ib.* 16, 732; – *b)* gaaer ivrigen efter noget, driver med Iver, ἄγρην, *Od.*; giennemvandrer, opsøger, udspeider, κορυφὰς ὀρέων, *ib.*; besøger ofte, *Pind. Pyth.* 1, 57; ogs. behandler, besørger, *ib.* 4. 524; – *c)* bes. ofte h. *Hom.*, πότμον ἐπισπεῖν, ὀλέθριον s. μόρσιμον ἦμαρ ἐπισπεῖν, o. dl., at gaae efter, at fremskynde sin Fordærvelse; — 2) *in med.*, gaaer el. følger efter nogen, ledsager nogen, τινί, *Hom.*; – *b)* følger, adlyder, θεοῦ ὀμφῇ, *Od.* 3, 215; ἑπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, som følge deres Lidenskab, *ib.*, *ex.* 14, 262; – *c)* efterhom. ogs. *in med.*, angriber el. forfølger Fienden, *ex. Herod.* 8, 7, o. *Xen. Anab.* 6, 3, 28.

ἐφερμηνευτικός, 3, *adv.* -κῶς, som er tilføiet til videre Forklaring; af — ἐφ-ερμηνεύω, forklarer dertil el. videre. — ἐφ-ερπύζω, o. ἐφ-έρπω, kryber, lister el. sniger mig derhen, dertil; μὴ θραύσοι χρόνος ὄλβον ἐφέρπων, den kommende Tid, *Pind. Ol.* 6, 164. — ἔφερσε, *æol. aor.* 1 af φέρω. — ἔφες, *imperat. aor.* 2 til ἐφίημι. — Ἐφέσια, τά, Artemis's Fest i Byen Ἔφεσος, Ephesus; — ἐφέσιμος, ogs. ἐφέσιος, 2, δίκη, Proces, hvorved en ἔφεσις el. Apellation finder Sted; af — ἔφεσις, ἡ, (ἐφίημι), Kasten el. at kaste derefter; 2) Begieren, Attraa, Tilbøielighed, Drift; 3) Tilladelse, Magt; ἔφεσιν διδόναι, λαμβάνειν; 4) i Retssproget: Appellation. — ἐφεσπερεύω, tilbringer Aftenen vaagen med noget; af — ἐφέσπερος, 2, (ἑσπέρα), imod Aften; om Aftenen; for en Aften. — ἐφέσπομαι, *poët.* f. ἐφέπομαι.

ἐφέσσαι, o. ἔφεσσαι, f. ἐφέσαι, ἔφεσαι, *poët. inf. act.* o. *imperat. med.* til ἐφεῖσα, hvf. ogs. *poët. fut. med.* ἐφέσσομαι, *Hom.* — ἐφέστιος, 2, (ἑστία), *jon.* ἐπίστιος, ved Ildstedet el. Arnen; θεοὶ ἐφέστιοι, de paa Arnen opstillede Huusguder; alm. hørende til Huset, *domesticus*; τὰ ἐφέστια, Huusfolket, Familien; *b)* ved sin egen Arne; som har sit eget Hiem, *ex.* ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι, *Il.* 2, 125, der dog ogs. forklares ved: saa mange der ere omkring Ildstederne (i Leiren); *c)* som kommer til en andens Hiem, bes. som ἱκέτης, el. for at søge Beskyttelse; jf. *Herod.* 1, 35. — ἐφεστρίδιον, τό, *dim.* af – ἐφεστρίς, ίδος, ἡ, (ἐφέννυμι), varm Overkiole el. Frak til at gaae i hiemme el. om Vinteren.

*ἐφέται, οἱ, i Athenen: Criminaldommere i Mordsager, ogs. οἱ πεντήκοντα καὶ εἷς, *Dem. p.* 1069; 2) alm. Befuldmægtiget, Befalingsmand, *Æsch. Pers.* 79; — ἐφετικός, begierende, attraaende; 2) efterladende; — ἐφετίνδα, *adv.*, παίζειν, at spille Bold; — ἐφετμή, ἡ, *mandatum*, Bud, Befaling; ogs. Raad, Formaning, *Hom.*; – *b)* Trusel, *Il.* 14, 249; *c)* Andrag el. Bøn til Guderne, *Pind. Isthm.* 6, 26; o. — ἐφετός, 3, paalagt, befalet; –(af ἐφίημι). — ἐφευάζω, = ἐπευάζω, tiljubler, *Plut.* — *ἐφεύρεμα, τό, det dertil Fundne; — ἐφεύρεσις, ἡ, ogs. ἐφεύρησις, Finden el. at finde dertil, desuden; o. — ἐφευρευρετής, οῦ, ὁ, som finder dertil el. desuden; en Opfinder; af — ἐφ-ευρίσκω, *f.* ἐφευρήσω, *aor.* ἐφεῦρον, finder

el. træffer derved, griber deri, *Hom.*; *b)* opfinder, udfinder, forstaaer, μῆτιν, *Pind.* — ἐφ-εψιάομαι, τινί, spotter el. haaner nogen, *Od.* — ἐφ-έψω, *irr.*, *f.* -εψήσω, koger igien el. andengang; *in pass.*, bruser el. koger i Veiret. — ἐφέω, Stamform til ἐφίημι. — ἐφεώρων, *impf.* af ἐφοράω.

ἐφήβαιον, τό, (ἥβη), Skamhaarene, *pubes.* — ἐφηβαῖος, (ἐφηβάω), 3, ungdommelig. — ἐφήβαρχος, ὁ, (ἔφηβος, ἄρχω), Opsynsmand over Ungdommen. — ἐφ-ηβάω, voxer el. bliver til Yngling, *Herod.* — ἐφηβεία, ἡ, Indtrædelse i Ynglingsaarene; o. — ἐφηβεῖον, τό, Ynglingernes Øvelsesplads, bes. i Sparta; af — ἐφηβεύω, (ἔφηβος), er el. bliver Yngling; træder ind i Ynglingsaarene, *Herod.*; opfører mig, over mig, klæder mig som en Yngling. — ἐφηβία, ἡ, = ἐφηβεία. — ἐφηβικός, 3, hørende til en ἔφηβος; τὸ ἐφηβικόν, Ynglingsalderen; den Ynglingerne anviste Plads i Theatret; Ynglingernes Klasse; af — ἔφηβος, ὁ, ἡ, (ἥβη), som er indtraadt i Mandbarhedens Aar, (i Athenen omtr. Ynglingens 18, Pigens 14; jf. ogs. *Xen. Cyr.* 1, 2, 8, *extr.*); som er i Ynglingsalderen, Yngling, Pige; οἱ ἔφηβοι, det unge Mandskab; df. — ἐφηβοσύνη, ἡ, o. ἐφηβότης, ητος, ἡ, Ephebernes Stand og Alder, *pubertas.*

ἐφ-ηγέομαι, viser Veien og anfører imod nogen; 2) ἐφηγεῖσθαι τοῖς ἄρχουσι, at angive (Forbrydere) for Øvrigheden, *Dem. p.* 601; - denne Handling, ἐφήγησις, ἡ; alm. Angivelse, Klage. — ἐφ-ήδομαι, glæder mig, fornøier mig, τινί, over noget, bes. over nogens Skade, jf. ἐπιχαίρω. — ἐφ-ηδύνω [ῡ], gior dertil sød el. behagelig; fryder el. fornøier endnu dertil. — ἐφ-ήκω, kommer dertil, ankommer el. naaer derhen. — ἐφῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἧλιξ), ungdommelig. — ἐφηλίς, o. ἔφηλις, ἡ, (ἧλος), som d. joniske ἔπηλις, Laag, Kistelaag; 2) ἔφηλις, ἡ, sorte Pletter i Ansigtet; Sommerfregner; (i denne Bem. rimel. af ἥλιος). — ἔφηλος, 2, som har sorte Pletter i Ansigtet el. Sommerfregner; jf. frgd., Bem. 2; 2) (ἥλιος), solbrændt; 3) (ἧλος), paanaglet. — ἐφηλότης, ητος, ἡ, (ἔφηλος, Bem. 1), hvid Plet paa Øiet. — ἐφ-ηλόω, nagler derpaa, nagler fast; *transl.*, τῶν δ' ἐφήλωται (*pf. pass.*) τορῶς γόμφος διαμπάξ, dette er urokkeligen besluttet, *Æsch. Suppl.* 943. — ἐφηλώδης, 2, (εἶδος), ligesom Sommerfregner, ἔφηλις. — ἐφηλωτός, 3, (ἐφηλόω), naglet derpaa, fastnaglet.

ἔφημαι, (ἧμαι, *irr.*), sidder derover, derved, derpaa, *c. dat.*, *Od.*, men *c. acc.* i Forbindelsen βρέτας ἐφήμενος, som bedende sidder ved Guddommens Billede, *Æsch. Eum.* 410. — *ἐφημερευτής, οῦ, ὁ, som bliver derved og seer til den hele Dag; af - ἐφ-ημερεύω, er el. bliver derved den hele Dag, *c. dat.*; — ἐφημερία, ἡ, Række efter Dagenes Orden; Laug, Corporation. — ἐφημερινός, 3, o. ἐφημέριος, 2, h. *Pind.* ogs. 3, for den Dag; som varer el. virker den Dag; οὔ κεν ἐφημέριος βάλοι δάκρυ, den Dag skulde han ikke fælde Taarer, *Od.* 4, 223; daglig, hver Dag; den hele Dag igiennem; - 2) som varer ikkun den Dag; ἐφημέρια φρονεῖν, at tænke alene paa den Dag i Dag el. paa det Nærværende, *ib.* 21, 85; οἱ ἐφημέριοι, m. o. u. ἄνθρωποι, de Dødelige, Menneskene; alm. foranderlig, forgængelig, affældig; — ἐφημερίς, ίδος, ἡ, Dagbog; *in pl.*, historiske Dagbøger, *acta diurna*; 2) Bog over den daglige Indtægt og Udgift; sild. ogs. en Calender el. Almanak; o. — ἐφήμερον, τό, Døgndyret, etslags Insect, som troes at leve kun een Dag; 2) etslags ubestemt Giftplante; af — ἐφήμερος, 2, (ἡμέρα), i Prosa den sædv. Form f. ἐφημέριος; df. — ἐφημεροβίοιοι, οἱ, (εἶναι), som ene leve for den Dag i Dag, sild. — ἐφημοσύνη, ἡ, (ἐφίημι), = ἐφετμή, *Hom.* — ἔφησθα, *æol.* f. ἔφης, af φημί. — ἐφ-ησυχάζω, hviler el. er rolig derhos, derved.

ἐφθαλέος, 3, kogt; o. — ἐφθέος, 3, til at koge; (af ἕψω). — ἐφθήμερος, 2, (ἡμέρα), af 7 Dage, i 7 Dage; o. — ἐφθ-ημιμερής, 2, bestaaende af 7 Hælfter; i Metriken: af $3\frac{1}{2}$ Fod, bes. om de $3\frac{1}{2}$ første Fødder af Hexametret o. d. jambiske Trimeter; - (af ἑπτά). — ἔφθην, *aor.* 2 til φθάνω, *Hom.* — ἐφθίαθ', ἐφθίατο, *jon.* f. ἔφθιντο, 3 *pl. aor. syncop.* el. *plqupf. pass.* af φθίνω, φθίω, *Il.* 1, 251. — ἑφθοπωλεῖον, o. -πώλιον, τό, Sted, hvor kogt Mad sælges; af - ἑφθοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som sælger kogt Mad, Spisevert; af — †ἑφθός, 3, *adject. verb.* af ἕψω, kogt, mørkogt; ἑφθὸς χρυσός, kogt el. renset Guld; df. — ἑφθότης, ητος, ἡ, Tilstanden, at være kogt; 2) *transl.*, Opløsning, Udmattelse; o. — ἑφθόω, koger mør.

ἐφιάλλω, = ἐπιάλλω, s. m. s.; df. — ἐφιάλτης, ου, ὁ, Maren, *incubo*; df. — ἐφιαλτία, ἡ, o. ἐφιάλτιον, τό, etslags Urt, som hielper imod Mareridt. — ἐφ-ιδρόω, *irr.*, sveder derved, derover; sveder paa Overdelen af Legemet. — ἐφ-ιζάνω, *Il.*, o. ἐφ-ίζω, *irr.*, *f.* ἐφιζήσω, *Od.*, sidder el. sætter mig derover, derved, derpaa, *c. dat.*; ogs. Ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, *Il.* 10, 26. — ἐφ-ίημι, *irr.*, *f.* ἐφήσω, *aor.* 1

ἐφῆκα, ep. ἐφέηκα, sender derhen, dertil, τινά τινι, Il. 24, 117; ophidser den ene imod den anden, ligel. τινά τινι, Hom.; alm. ophidser, tilskynder, bringer til noget, c. inf., ex. Il. 1, 518; ligel. att., ex. τοὺς δὲ νεωτέρους ἐφίετε διώκειν, beder el. sender dem at forfølge Fienden, Xen. Cyr. 4, 2, 24; – b) om Skudvaaben: kaster el. slynger derimod, βέλεα, μελίην, ἔγχος τινί, ofte ogs. χεῖράς τινι, injicere manus, at lægge Haand paa nogen, Hom.; – c) transl., tilsender, paafører, πότμον, κήδεα, ἄεθλόν τινι, Hom.; — 2) tillader, overlader, overgiver, permitto; df. – a) loslader, slipper, giver Toilen; ogs. om Hesten: ἵνα ἐφείη – τὸ στόμιον, Xen.; – b) tillader, indrømmer; ogs. overdrager, særdv. τινί c. inf., ex. τοὺς τεθνηκότας θάπτειν ἐφῆκε τοῖς προσήκουσι, id.; om en Retssag: appellerer; – c) intr. el. m. underforst. ἑαυτόν, at overgive sig til noget, τινί, ἡδονῇ, til Fornøielser; — 3) in med., paalægger, overdrager, befaler, τινί τι, Hom.; ἡ στρατιά σοι ἐφεῖτο, ὅ τι ἐβούλου ποιῆσαι –, Xen. Anab. 6, 4, 31; – b) attraaer, begierer, eftertragter noget, τινός; ταύτης τῆς ἀρετῆς ἐφίεσαι, Xen.; ἐφίεσθαι τῶν ἀλλοτρίων, τῶν ἀδυνάτων, Dem.; – c) lader komme el. henter til mig, c. acc., Soph.; men ἐς τὴν Λακεδαίμονα ἐφιέμενος, sc. ἀγγέλους, sendende (fra sig), Thuc. 4, 108; – [ep. ι anc. ἰφι, att. ῑ].

ἐφ-ικνέομαι, irr., fut. ἐφίξομαι, aor. ἐφῑκόμην, kommer, naaer, langer derhen, c. gen., ex. ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο, paa eengang traf (rammede) de hinanden, Il. 13, 613; ligel. att., ex. ἐφικέσθαι εὐεργεσιῶν, at have opnaaet Midler til at giøre godt med, Dem. p. 494; men c. part., ὅς τά τε ἄλλα λέγων ἐπίκεο ἄριστα, som har opnaaet at sige el. truffet til at sige det, Herod. 7, 9, init.; – b) c. acc., ex. εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν, naaede dig, blev dig til Deel, Pind. Pythm. 5, 19; thi Od. 8, 202, læses nu, ἀφίκεσθε; ogs. m. dobbelt acc., τὸν Ἑλλήσποντον – ἐπικέσθαι μάστιγι πληγάς, at bibringe den Slag, Herod. 7, 35; – c) ἐφικέσθαι ἐπὶ τοσαύτην τὴν γῆν τῷ ἀφ' ἑαυτοῦ φόβῳ, ὥστε –, at udbrede Skrækken for sit Navn derover, Xen. Cyr. 1, 1, 5; df. — ἐφικτός, 3, til at opnaae, opnaaelig; ὡς ἐφικτόν, efter Mulighed.

ἐφίληθεν, æol. f. ἐφιλήθησαν, 3 pl. aor. 1 pass. af φιλέω. — ἐφ-ιμείρω, d. forstærk. ἱμείρω. — ἐφίμερος [ῑ], 2, (ἵμερος), foronsket, attraaet, Hes. Sc. 15; df. elskelig, yndig. — ἐφ-ιππάζω, rider derpaa, dertil, derimod. — ἐφιππαρχία, ἡ, en dobbelt ἱππαρχία, en Rytterafdeling af 1024 Mand. — ἐφίππειος, 2, = ἐφίππιος. — ἐφ-ιππεύω, rider el. sprænger derimod, løs derpaa; angriber til Hest el. med Rytteriet, c. dat.; 2) om Dyrene: at bespringe, ligel. c. dat. — ἐφίππιος, 2, paa Hesten, siddende til Hest; hørende til Hesten; τὸ ἐφίππιον, sc. στρῶμα, Hestedækken, Skaberak; ἐφίππιος ἀγών, Veddestrid til Hest; o. — ἔφιππος, 2, til Hest, som sidder til Hest, ridende; 2) τὸ ἔφιππον, sc. ἅρμα, eenspændt Vogn; jf. τέθριππον; (af ἵππος). — ἐφιπποτοξότης, ου, ὁ, f. τοξότης ἔφιππος, bereden Bueskytte. — ἐφ-ίπταμαι, irr., flyver dertil, derhen, derimod.

ἐφισδάνω, dor. f. ἐφιζάνω. — ἐφ-ιστάνω, Biform af flgd. — ἐφ-ίστημι, f. ἐπιστήσω, 1) transit., in præs., impf., o. aor. 1, sild. ogs. in pf. ἐφέστηκα, stiller, sætter, lægger, opreiser derpaa, στήλην τάφῳ; χελώνην ξυλίνην ἐπέστησεν ἐπὶ τῇ φρεατίᾳ, opførte el. anbragte derover, Xen.; ogs. ὅρους – ἐπὶ τὴν οἰκίαν, Dem.; – transl., sætter derover, παιδαγωγόν τινι, som Opdrager hos nogen, ogs. ἐπί τινι, Xen.; ἐφίστημι τέλος, finem impono, giør en Ende derpaa; – b) standser, lader staae, τὸ στράτευμα ἐφιστάναι, at lade Hæren giøre Holdt, Xen.; ogs. ἐπιστήσας τὴν πορείαν, efter at have giort Holdt; hindrer, τινά τινος, τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω, fra at rykke længere frem; df. transl. o. tilsyneladende intr., ἐπιστήσαντες περὶ θεοῦ, uvisse el. tvivlende derom; – c) fremstiller, bringer tilstede; oppon. ἀφίστημι; – d) ἐφίστημι m. o. u. τὴν γνώμην, τὴν διάνοιαν, τὸν νοῦν, o. m. tilføiet τινί, κατά τι, ἐπί τι, o. περί τινος, henvender min Opmærksomhed paa noget, eftertænker el. udforsker noget; καθ' ὅ τι ἂν αὐτῶν ἐπιστήσω γνώμην, Isocr.; ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, efter at have lagt sig efter Poesien, Plut.; jf. ogs. d. hertil som med. hørende ἐπίσταμαι; ogs. siges ἐπιστῆσαί τινά τινι, at henvende nogens Opmærksomhed paa en Sag; — 2) intransit., in aor. 2, o. pf., o. plqupf. act., o. in med., – a) staaer derpaa, derover, c. dat., ex. Il. 6, 373; at staae derhos, derved, ἀλλήλοισι, Mand ved Mand, ib. 13, 133, ogs. Mand imod Mand, ib. 15, 703; df. at forestaae, instare, ib. 12, 326; τὸν ἐφεστηκότα τῇ πόλει κίνδυνον, imminens periculum, Dem.; dog h. Hom. in med., alene Il. 11, 643, θύρῃσιν ἐφίστατο, stillede sig ved Døren; – transl., er sat derover, forestaaer, τινί; df. οἱ ἐφεστῶτες s. ἐφεστηκότες, Forstandere, Øvrighedspersoner, Befalingsmænd; men in aor. pass., ἵππαρχος ἐπεστάθη, blev sat el. udnævnt dertil, Xen.; – b) bliver staaende, standser, giør

Holdt, *ex. Xen. Anab.* 2, 4, 26; *μικρὸν ἐπιστὰς ἀποθνήσκει*, kort efter døer han, *Luc.*; – c) kommer frem el. tilsyne, viser mig pludseligen; *τὸ ἐπιστάμενον*, det Øverste, hvad der er ovenpaa, *Herod.* 4, 2; — 3) undert. ogs. *transit. in med., ex. τὰς θύρας – ἐπεστήσατο*, lod sætte el. bygge derpaa, *Xen. Ag.* 8, 7; *εἰ φρουροὺς – ἐπεστησάμην*, havde lagt Besætning deri, *id. Cyr.* 8, 2, 19.

ἐφ-ιστορέω, udforsker el. udsporger endnu dertil. — *ἔφλᾰδον*, *aor.* 2 til *φλάζω*. — *ἐφόβηθεν*, *æol.* f. *ἐφοβήθησαν*, 3 *pl. aor. pass.* af *φοβέω*. — *ἐφοδεία*, *ἡ*, Handlingen *ἐφοδεύειν*, s. m. s.; ogs. Nattevagt, Patrouille; o. — *ἐφοδευτής*, *οῦ*, *ὁ*, som gaaer omkring og efterseer el. visiterer Nattevagterne; af — *ἐφ-οδεύω*, gaaer derhen, dertil; sædv. gaaer omkring og efterseer el. visiterer, bes. Nattevagterne; ogs. bereiser en Provinds, *Xen. Cyr.* 8, 6, 16; *in med.*, udstiller Nattevagter; patrouillerer. — *ἐφοδία*, *ἡ*, = *ἐφοδεία*.

ἐφόδια, *τά*, see u. *ἐφόδιος*. — *ἐφοδιάζω*, forsyner, forsørger, udruster med det Nodvendige til en Reise el. alm. til et Foretagende; *in med.*, forsyner mig el. lader mig forsyne med de til en Reise nodvendige Ting; alm. faaer el. erholder det Nodvendige; dog ogs. *in med.* m. *act.* Bem. o. *c. dat. person.*, *Xen. Hell.* 1, 6, 12; af — *ἐφόδιος*, 2, (*ὁδός*), hørende el. fornoden til en Reise; *τὸ ἐφόδιον*, sædv. *τὰ ἐφόδια*, Reisepenge, Proviant til en Reise; ogs. en Krigshærs Fornødenheder, *Dem. p.* 34; alm. Hielpemidler til at opnaae noget, *Herod.*

**ἔφοδος*, *ἡ*, Adgang, Indgang, alm. Vei, som fører til noget; *transl.*, Middel el. Leilighed til noget; 2) Gaaen el. at gaae derhen; Besøg, Omgang, *Thuc.*; 3) Anfald, Angreb, *ex. Xen. Anab.* 2, 2, 18; 4) Omreisen, Bereisen, Beseen, Visitering, bes. Nattevagternes; — *ἔφοδος*, *ὁ*, som *ἐφοδευτής*, der bereiser, efterseer, visiterer; jf. *Xen. Cyr.* 8, 6, 16; o. — *ἔφοδος*, 2, tilgængelig; – (af *ὁδός*). — *ἐφοδόω*, see u. *ἐποδώκει*. — *ἐφοίτη*, *dor.* f. *ἐφοίτα*, 3 *sing. impf.* af *φοιτάω*. — **ἐφόλκαιον*, *τό*, Skibsror, *Od.* 14, 350; — *ἐφόλκιον*, *τό*, o. *ἐφολκίς*, *ίδος*, *ἡ*, den med Skibet følgende Baad, hvorpaa man sætter om Bord el. fra Borde; 2) Reisetoi, som man fører med sig; *transl.*, en Ledsager, *Eur.*; o. — *ἐφολκός*, 2, som trækker til sig el. efter sig; tiltrækkende, tilskyndende, lokkende; 2) *ἐν λόγῳ ἔφολκος*, slæbende el. vidtløftig i Talen, *Æsch.*; – (af *ἐφέλκω*).

ἐφ-ομαρτέω, gaaer efter el. med, følger med, *ex. Il.* 8, 191. — *ἐφ-ομῑλέω*, er i Selskab hos nogen, omgaaes nogen, *τινά*. — *ἐφ-ομοιόω*, bringer til at ligne. — *ἐφ-οπλίζω*, ruster, sætter i Stand, tilbereder; *δαῖτα*, o. dl., ligel. *ἀπήνην*, o. dl., ogs. *νῆα*, *Hom.*; 2) sild. bevæbner imod nogen; *in med.*, ruster mig imod nogen, angriber, *τινί*. — *ἐφορᾱτικός*, 3, hørende el. skikket til Opsyn el. Tilsyn; af — *ἐφ-οράω*, *irr.*, overskuer, beseer; iagttager, har under Opsigt, h. *Hom.* altid om Guderne, *ex. ἀνθρώπους ἐφορᾷ*, om Zeus, o. *πάντ᾽ ἐφορᾷ καὶ πάντ᾽ ἐπακούει*, om Helios. — *ἐφορεία*, *ἡ*, Opsyn, Opsigt; 2) en Ephors Embede el. Værdighed; o. — *ἐφορεῖον*, *τό*, Ephorernes Forsamlingssted, *Xen.*; af — *ἐφορεύω*, 1) = *ἐφοράω*, *c. gen.*, *Æsch. Pers.* 7; 2) er en Ephor; jf. *ἔφορος*. — *ἐφορέω*, *jon.* o. *poët.* f. *ἐφοράω*, *Æsch.* — *ἐφορικός*, 3, hørende til en *ἔφορος*. — *ἐφόριος*, 3, ogs. *ἔφορος*, (*ὅρος*), paa el. ved Grændsen, tilgrændsende; *ἡ ἐφορία*, *sc. ἀγορά*, Marked, som holdes paa Grændserne, *Dem.*

ἐφ-ορμαίνω, *τινί*, ogs. *τὶ*, gaaer løs derpaa, anfalder, angriber; ogs. *absol.*, trænger el. stormer frem, *Æsch. Pers.* 206. — *ἐφ-ορμάω*, *f. ήσω*, driver frem, sætter i Bevægelse, ophidser derimod, *πόλεμόν τινι*, *Hom.*; b) *intr.*, *ἐς τὸ πέλαγος – ἐφορμῆσαι*, at stikke hurtigt i Søen, *Xen. Hell.* 1, 6, 21; – 2) sædv. *in med.* o. *pass.*, gaaer, iler, trænger med Heftighed løs derpaa; anfalder, angriber; undert. ogs. *c. acc.*, paa Spørgsmaalet hvorhen? *ex. ἐφορμᾶται ἔθνος ὀρνίθων*, *Il.* 15, 691; b) tilskyndes, opmuntres, føler Drift el. Tilboielighed til noget, h. *Hom.* bes. i Forbindelsen, *θυμὸς ἐφορμᾶται πολεμίζειν*, *μάχεσθαι*, o. dl. — *ἐφ-ορμέω*, *f. ήσω*, ligger i Havn, bes. for at belure el. indespærre Fienden; *ἐπὶ τῷ λιμένι ἐφώρμει*, bloqverede Havnen, *Xen. Hell.* 6, 2, 7; *ἐφορμεῖν πόλιν ναυσίν*, *Thuc.*; alm. hindrer, standser, belurer, *τοῖς καιροῖς τινος*, *Dem.*

ἐφορμή, *ἡ*, Sted el. Pas til at trænge ind igiennem; ogs. Anfald, Angreb, *Thuc.* 6, 90; — *ἐφόρμησις*, *ἡ*, 1) = *ἐφορμή*; – 2) Sted, hvor Skibe løbe ind el. ligge for Anker, *Thuc.* 6, 48; (i denne Bem. af *ἐφορμέω*); o. — *ἐφορμητικός*, 3, hørende, skikket til at ophidse el. til Angreb; (af *ἐφορμάω*). — *ἐφ-ορμίζω*, (*ὅρμος*), fører Skibet i Havn; *transl.*, bringer i Sikkerhed; *in med.*, løber ind i en Havn; df. — *ἐφόρμισις*, *ἡ*, Handlingen *ἐφορμίζειν*. — *ἔφορμος*, 2, som ligger i en Havn el. Bugt, *ναῦς*; som er forsynet med Havn el. Bugt, *νῆσος*; o. — *ἔφορμος*, *ὁ*, = *ἐφόρμησις*, Bem. 2; (af *ὅρμος*). — *ἔφορος*, 2, (*ἐφοράω*), som har Opsigt over el. Tilsyn med noget; 2)

subst. ὁ ἔφορος, Opsynsmand; df. vare i Sparta, οἱ ἔφοροι, Ephorerne, (5 i Tallet), høie Embedsmænd, som indskrænkede Kongernes Magt. — ἔφορος, 2, (ὅρος), see u. ἐφόριος. — ἐφόσον, *adv.*, f. ἐφ' ὅσον, saavidt; for saavidt.

ἔφραδον, *aor.* 2 til φράζω. — ἐφυβρίζω, behandler dertil haanligen, krænkende, overmodigen, *Il.*; sild. ogs. *c. dat. s. c. acc.*; df. — ἐφυβριστήρ, ῆρος, o. ἐφυβριστής, οῦ, ὁ, som behandler haanligen, krænkende, overmodigen; o. — ἐφύβριστος, 2, beskæmmet, forhaanet, mishandlet. — ἐφ-υγιάζω, giør sund. — ἐφύγοσαν, *alexandr.* f. ἔφυγον, 3 *pl. aor.* 2 af φεύγω. — ἐφ-υγραίνω, væder, befugter. — ἔφυγρος, 2, (ὑγρός), noget vaad, fugtig. — *ἐφυδάτιος, 3, ved, paa, over Vandet; — ἐφ-υδρεύω, vander; df. — ἐφυδρία, ἡ, Vanden, Vanding; Tilløb af Vand; — ἐφυδριάς, άδος, ἡ, hørende til Vand, Νύμφη; — ἔφυδρος, 2, 1) = ἐφυδάτιος; 2) vaad, vandig; Ζέφυρος ἔφυδρ., den vaade el. regnbringende Vestenvind, *Hom.*; o. — ἐφύδωρ, ορος, ὁ, d. e. ὁ ἐφ' ὕδατι; Opsynsmand over Vandet; — (af ὕδωρ).

ἐφ-υλακτέω, giøer ad nogen, τινί. — ἐφ-υμνέω, besynger, lovpriser; *b)* anraaber, udraaber, forbander under Klager, *Soph.* — ἐφύμνιον, τό, (ὕμνος), Sang efter en Hymne; 2) Tilraab; Binavn. — ἐφ-ύπερθε(ν), *adv.*, ovenover, ovenfor, *Hom.*; ovenfra, *Od.* 9, 383; sild. ogs. *c. gen.*; 2) desuden, dertil. — ἐφυπνίδιος, 2, (ὕπνος), som medfører Søvn, søvndyssende. — ἐφ-υπνώττω, sover derpaa. — ἐφύση, *dor.* f. ἐφύσα, 3 *sing. impf.* af φυσάω. — ἐφ-υστερίζω, er, skeer, kommer bagefter, *Thuc.* — ἐφ-υφαίνω, indvæver deri. — ἐφ-υφή, ἡ, Islæt (i Væven). — ἐφ-ύω [ῡ], beregner; ἐφύει, *intr.*, det regner derpaa. — ἐφ' ᾧ, ἐφ' ᾧτε, f. ἐπὶ τούτῳ ὥστε, under den Betingelse at, i den Hensigt at, see u. ἐπί. — ἐφώριος, 2, (ὥρα), i rette Tid, betimelig.

ἔχαδον, *aor.* 2 til χάζω. — ἐχάρην, *aor.* 2 til χαίρω. — ἔχεα, *aor.* 1 *act.* af χέω. — *ἐχέβοιον, τό, = μεσάβοιον, *Poll.*; — ἐχέγγυος, 2, (ἐγγύη), som gaaer i Borgen; 2) hvorfor der er stillet Borgen; om Ting: troværdig, tilforladelig; om Mennesker: paalidelig, redelig, tro; 3) ἱκέτης ἐχέγγυος, som har erholdt Tilsagn om Sikkerhed, *Soph. Oed. Col.* 284; — ἐχεγλωττία, ἡ, (γλῶττα), Tungestilstand; (h. *Luc.* komisk formet efter ἐκεχειρία); — ἐχεδερμία, ἡ, (δέρμα), Hudens Torhed: etslags Sygdom h. Qvæget; o. — ἐχέθυμος, 2, (θυμός), som er ved sin Forstand, som tæmmer sine Lidenskaber, *Od.*; jf. ἐχέφρων; — (af ἔχω). — ἐχείδιον, τό, *dim.* af ἔχις.

*ἐχεκήλης, 2, (κήλη), som har et Brok; — ἐχέκολλος, 2, (κόλλα), som holder Limet, som lader sig lime; — ἐχεκτέανος, 2, (κτέανον), som besidder Formue; — ἐχεμυθέω, er — ἐχέμυθος, 2, (μῦθος), som holder Talen tilbage, som fortier, taus; df. — ἐχεμυθία, ἡ, at fortie, Taushed; — ἐχενηΐς, ΐδος, ἡ, (ναῦς), som holder, opholder, standser Skibet: om Ankeret, om Vindstille, Modvind, o. dl.; ἀντίπνοοι ἐχενηΐδες, *Æsch. Ag.* 150; 2) Navnet paa etslags Sofisk; — ἐχεπευκής, 2, (πεύκη), h. *Hom.* m. βέλος, skarp, giennemtrængende, smertelig Piil; (efter *Buttm.* oprindel. spids, med Hensyn paa Naaletræet, πεύκη, men efter *gramm.* f. ἐχέπικρος, o. oprindel. bitter); — ἐχέπικρος, 2, (πικρός), alene h. *gramm.*, see u. frgd.; — ἐχέπωλος, 2, (πῶλος), som har Føler el. Heste; — ἐχερρημοσύνη, ἡ, = ἐχεμυθία; af — ἐχερρήμων, ονος, 2, (ῥῆμα), = ἐχέμυθος; o. — ἐχέσαρκος, 2, (σάρξ), som ligger fast om Kiødet el. Legemet, χιτών; — (af ἔχω).

ἔχεσκον, *jon.* f. εἶχον, *impf.* af ἔχω. — *ἐχέστονος, 2, (στόνος), som bringer el. foraarsager Sukke; — ἐχέτης, ου, ὁ, Besidderen, den Rige; — ἐχέτλη, ἡ, Plovstiert, *stiva*, *Hes. Op.* 467; 2) alm. Greb, Skaft; df. — ἐχετλήεις, εσσα, εν, forsynet med et Greb el. Skaft; o. — ἐχέτλιον, τό, Hyttefad; — (af ἔχω). — ἐχέτρωσις, ἡ, Navnet paa en Plante. — ἔχευα, ἐχευάμην, *ep. aor.* 1 *act.* o. *med.* til χέω, *Hom.* — ἐχεφρονέω, er — ἐχέφρων, ονος, 2, (ἔχω, φρήν), forstandig, klog, h. *Hom.* bes. i *Od.* om Penelope; df. — ἐχεφροσύνη, ἡ, Forstand, Klogskab. — ἔχηρα, *aor.* 1 af χαίρω.

ἐχθαίρω, *f.* ἐχθαρῶ, *aor.* ἔχθηρα, (ἐχθρός), er fiendsk, hader, τινά, *Hom.*; ogs. ἔχθος ἐχθαίρειν, *Soph.* — ἐχθάνομαι, sædv. ἀπεχθάνομαι, er forhadt; jf. ἔχθομαι. — ἔχθες, *adv.*, som χθές, igaar; df. — ἐχθεσινός, 3, = χθεσινός. — ἔχθημα, τό, det Hadede; Had; o. — ἐχθιμός, 3, forhadt, *Soph.*; (af ἔχθος). — ἔχθιστος, 3, *Il.*, ogs. ἐχθίστατος, 3, *Luc.*, o. ἐχθίων, ονος, 2, *adv.* -όνως, *superl.* o. *compar.* til ἐχθρός. — ἐχθοδοπέω, handler el. taler fiendsk imod nogen, τινί; alene *Il.* 1, 518; af — ἐχθοδοπός, 3, forhadt, fiendsk, *Soph.*, *Plat.*; (efter *Buttm.* af ἐχθρός o. *inus.* ὄπτω, med fiendsk Blik; efter *Passow.* alene en forlæng. Form af ἐχθρός, ἔχθος; jf. ἀλλοδαπός, ἡμεδαπός, o. fl.).

ἔχθομαι f. ἀπεχθάνομαι, efter *Buttm.* *inus.* som *præs.*, o. alene Stamform til

aor. ἠχθόμην, o. til d. sild. *pf.* ἤχθημαι, *part.* ἠχθημένος, h. *Lyc.*; jf. ἔχθω; af — ἔχθος, τό, Fiendskab, Had, *Od.*; ogs. *in pl.*, *Il.* 3, 416; (efter nogle besl. m. ἄχθος, Tyngde, det Tyngende; efter andre af ἐκ, ἐξ, ἐκτός, altſ. oprindel. det Fremmede; jf. *hostis, Cic. de Off.* 1, 12). — ἔχθρα, ἡ, Fiendskab, Had; egentl. *fem.* af ἐχθρός. — ἐχθραίνω, *f.* -θρᾰνῶ, *c. dat.*, = ἐχθαίνω; df. - ἔχθρασμα, τό, = ἔχθρα, *gramm.*; — ἐχθρεύω, *c. dat.*, = ἐχθραίνω; — ἐχθρικός, 3, af Fienden, hørende til Fienden, fiendsk; (af ἐχθρός).

*ἐχθροδαίμων, ονος, 2, (δαίμων), hadet af Guderne; 2) som κακοδαίμων, ulykkelig; — ἐχθρόξενος, 2, (ξένος), fiendsk imod Giestevenner, Giester, Fremmede; alm. ugiestmild; o. — ἐχθροποιέω, er - ἐχθροποιός, 2, (ποιέω), som gior til Fiende; af — ἐχθρός, 3, *adv.* ἐχθρῶς, (ἔχθος), 1) *pass.*, forhadt, hadet, afskyet, τινί, af nogen, *Hom.*; 2) *act.*, hadende, fiendsk, fiendlig sindet, τινί, ogs. τινός, imod nogen; som *subst.*, ὁ ἐχθρός, en Fiende; *compar.* ἐχθρότερος, -ότατος, ogs. ἐχθίων, ἔχθιστος, s. m. s.; df. — ἐχθρώδης, 2, *adv.* -ώδως, (εἶδος), som ligner en Fiende, fiendsk. — ἔχθω, hader, alene *in præs.* h. *Soph.* o. *Eur.*; jf. ἔχθομαι.

ἔχιδνα, ἡ, Otterslange, Øgle; jf. ἔχις; 2) Ἔχιδνα, ἡ, Echidna, som mythisk Væsen, see *Hes. Theog.* 297, 304; df. — ἐχιδναῖος, 3, o. ἐχιδνήεις, εσσα, εν, af en Otterslange, hørende dertil. — ἐχίδνιον, τό, *dim.* af ἔχιδνα. — *ἐχιδνόδηκτος, 2, (δάκνω), bidt af en Otterslange el. Øgle; — ἐχιδνοειδής, 2, (εἶδος), der ligner en Otterslange el. Øgle; — ἐχιδνοκέφαλος, 2, (κεφαλή), med et Øglehovede; — ἐχιδνόκομος, 2; (κόμη), med Øglehaar; — ἐχιδνοχαρής, 2, (χαίρω), som fryder sig ved Øgler; o. — ἐχιδνώδης, 2, = ἐχιδνοειδής; - (af ἔχιδνα). — ἐχίειον, τό, = ἔχιον.

ἐχῖνέες, s. ἐχῖνες, οἱ, *Herod.* 4, 192, etslags Muus med piggede Haar. — ἐχινίσκος, ὁ, *dim.* af ἐχῖνος. — ἐχινόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med Iglefodder; 2) Navnet paa en tornet Plante; af — ἐχῖνος, ὁ, en Igel el. Igle; 2) den haarige Mave hos de drøvtyggende Dyr; ogs. den indvendige muskelagtige Mavehinde hos Høns, Ænder og Giæs; 3) en pigget Deel af Bidslet; 4) etslags Kobber- el. Leerkar, hvori man samlede og under Forsegling opbevarede de Voldgiftsmanden forelagte Beviser i en Sag, for at overgive samme til den ordentlige Dommer, *Theophr. Char.* 13, 3; df. alm. Kar, Kiedel; df. — ἐχινώδης, 2, (εἶδος), igleagtig, pigget. — ἐχιόδηκτος, 2, = ἐχιδνόδηκτος; o. — ἔχιον, τό, *echium*, etslags Urt imod Slangebid; af — ἔχις, ιος, o. εως, ὁ, h. *Opp.* ogs. ἡ, Otterslange, Øgle, som ἔχιδνα; dog *vid. Passow.*; *transl.*, πικρὸν καὶ ἔχιν τὴν φύσιν ἄνθρωπον ἐὰν ἴδητε, af en øgleagtig Natur, *Dem. p.* 799; df. — ἐχίτης, ου, ὁ, Slangesteen.

ἔχμα, τό, (ἔχω), hvad der holder fast, anholder, opholder; Hindring, Standsning, Ophold; hvad der ligger i Veien, *ex.* for Vandets frie Løb, *Il.* 21, 259; *b)* hvad der afværger, afholder, beskytter imod noget, *ex.* ἔχματα πύργων, Værn for Murene; men ἔχματα νηῶν, *ib.* 14, 410, Støtter el. Underlag for Skibene; — 2) hvad der holder el. binder sammen; ἔχματα πέτρης, hvad der holder Klippen fast til Bierget, *Il.* 13, 139; alm. Forbindelse, Baand, Lænke; ogs. Ledebaand, Ledemod, *poët.* — ἐχόμενος, 3, see u. ἔχω, Bem. III, 2, *c*; *adv.* ἐχομένως, dernæst, derpaa, i Sammenhæng dermed, svarende dertil. — ἐχόντως, *adv. part. præs.* af ἔχω, men alene i opløste Sammensætninger, bes. i ἐχόντως νοῦν s. νουνεχόντως, *Plat.*

†ἐχῠρός, 3, *adv.* -ρῶς, (ἔχω), *a)* som d. besl. ὀχυρός, om Egne, Byer, o. dl., fast, sikker, befæstet (ved Beliggenhed el. Kunst); *b)* om Mennesker: til at stole paa, som man kan troe, paalidelig, trofast; *c)* alm. vis, sikker, grundet; ἐλπίδα ἐχυρὰν εἶχον, et fast el. sikkert Haab, *Thuc.* 5, 26; ἐν τῷ ἐχυρῷ εἶναι, *i. e.* ἐν ἀσφαλεῖ, at være i Sikkerhed, *id.*; df. — ἐχυρότης, ητος, ἡ, Fasthed, Sikkerhed; at være i Forsvarsstand, som ὀχυρότης; — ἐχυρόφρων, ονος, 2, (φρήν), med fast el. mandig Tænkemaade; o. — ἐχῠρόω, gior fast, befæster, sikkrer; df. - ἐχύρωμα, τό, befæstet Sted; Sikkerhed.

ἔχω, *impf.* εἶχον, *ep.* ἔχον, *f.* ἕξω o. σχήσω, *pf.* ἔσχηκα, men ὄχωκα alene i Sammensætninger, *ex. Il.* 2, 218, *aor.* 2 ἔσχον, σχεῖν, σχών, *etc.*, *imperat.* σχές, i Sammens. σχέ, *ex.* πάρασχε, *Eur.*; efterhom. er *aor. pass.* ἐσχέθην; af *aor.* σχεῖν ere Biformerne ἴσχω, o. σχέθω; - Grundbemærkelse: har, holder; df. — I) *transit.*; 1) har; df. — *a)* besidder, πολλά, ὀλίγα, meget, lidet; Οὕνεκ' ἔχεις Ἑλένην, har hende til Kone, *Od.* 9, 569; ὁ ἔχων, Besidderen; οἱ ἔχοντες, *sc.* χρήματα, de Rige; ἵνα καὶ ἔχοντές τι οἴκαδε ἀφικώμεθα, med nogen Besiddelse, ikke ganske tomhændede, *Xen. Cyr.* 4, 1, 20; - *b)* har inde el. indtager (et Rum); οὖδας ἔχει, indtager, er udstrakt derpaa: om den Faldne, *Od.* 23, 46; ἔχειν τὸ μέσον, at være i Midten;

ὃς ἔχεις Αἴτναν, i.e. οἰκεῖς, colis, *Pind. Ol.* 4, 10; jf. *Pyth.* 9, 60; saaledes ofte h. *Hom.* om Guderne: οὐρανὸν, Ὄλυμπον, Ὀλύμπια δώματα ἔχειν; om Mennesker: γαῖαν, πόλιν, οἶκον ἔχειν, at have inde, at beboe; om Guderne ogs., at beherske, at forestaae, *ex.* om Hermes, ὃς ἀγῶνας ἔχει, *Pind. Ol.* 6, 134; – *c)* behandler, besorger, πατρώϊα ἔργα, *Od.* 2, 22; ἔχειν τι ἐν χερσίν, at være beskæftiget med noget, *Herod.* 1, 35; ἐν στόματι *s.* στόμασιν ἔχειν, διὰ στομάτων ἔχειν, *c. acc.*, ideligen at føre i Munden, ofte at omtale, *id.*, *ex.* 3, 157, πάντες Ζώπυρον εἶχον ἐν στόμασιν αἰνέοντες, omtalte ham med Ros; – *d)* behandler el. anseer saa el. saa, *ex.* ἔχειν τινὰ ἐν πολλῇ προμηθίῃ, at behandle omhyggeligen, *Herod.*, ἐν ἀτιμίῃ, at ringeagte, *id.*; ligel. *att.* ἔχειν τινὰ ἐν ὀργῇ, at være vred paa nogen; – *e)* om en Tilstand m. *acc. person.*, at have Magt over, at beherske nogen; df. ofte h. *Hom.*, ὕπνος, οἶνος, θράσος, χόλος, κλέος, κακὸν, o. dl., ἔχει τινά; – *f)* har inde, veed, forstaaer, *ex. Il.* 17, 476; ligel. τὰς τέχνας ἔχειν, at have Indsigt deri; ἐάν τι ἔχω ἀγαθόν, διδάξω, o. dl., *Xen.*; ofte ogs. m. flgd. *inf.*, el. *relat.*, el. Spørgsmaal, o. dl., veed, kan, formaaer, *ex.* ὧν οὐδ' ἂν τὰ ὀνόματα ἔχοι τις εἰπεῖν, *Xen.*; ἔχομεν, ἀφ' ὧν τιμᾶν ἕξομεν οὓς ἂν βουλώμεθα, hvormed vi ville kunne hædre dem, vi maatte ønske at hædre, *id.*; jf. *Cyr.* 3, 3, 6; οὐχ ἕξω ἀποδοῦναι, vil ikke kunne betale, *id.*; ἔχοις ἂν εἰπεῖν; kunde du vel sige? οὐκ ἔχω τί ἄλλο ποιῶ, jeg veed intet andet at giøre; — 2) har, bærer, fører hos mig, med mig, paa mig: om alt hvad der staaer i Forbindelse med os, el. som udgaaer fra os; df. – *a)* θυμὸν, νόον, φρένας ἔχειν, at være forstandig; ἄχεα, πένθος, πόνον ἔχειν, at lide ilde, o. dl., *Hom.*; ἡσυχίαν ἔχειν, at være i Rolighed; ὕβριν ἔχειν, at drive sit Overmod, *Od.*; ἐπιδευὲς ἔχειν τι, at trænge til noget, *Il.* 19, 180; αἰτίαν ἔχειν πρός τινα, at være beskyldt el. befört hos nogen; ταῦτ' ἀπιστίαν, ταῦτ' ὀργὴν ἔχει, har med sig, medfører, *Dem. p.* 142; προσόδους ἔχειν, at give el. skaffe Indtægter, *Xen.*; νόσον ἔχειν f. νοσεῖν, *Soph. Antig.* 421; – *b)* *part.* ἔχων *c. acc.*, lader sig ofte oversætte ved: med, *ex.* πάρεστιν ἔχων πᾶσαν τὴν δύναμιν, er der med sin hele Magt, *Xen.*; ἥκειν, οἴχεσθαι ἔχοντά τι, at komme, gaae bort dermed; ogs. staaer ἔχων undert. alene med Eftertryk, *ex. Il.* 24, 280; — 3) holder, τινί τι, noget for nogen; jf. *Il.* 9, 209; df. – *a)* ἔχειν τινά τινος, *α)* at holde nogen, χειρός, ποδός, derved; *β)* at afholde nogen, τοῦ μὴ καταδῦναι, fra at drukne, *Xen.*; – *b)* holder fast, holder tilbage, standser, ἵππους; ἔσχε βουλομένους –, afholdt el. hindrede dem, *Herod.* 7, 171; αὐτὸς ἔχε, behold det selv, *Eur.*; *transl.*, φρεσὶν *s.* ἐν φρεσὶν ἔχειν, at beholde i Hukommelsen, at mindes; ogs. holder sammen, tillukker, *Il.* 24, 453, o. *transl.* μῦθον σιγῇ, δάκρυα; o. dl., tilbageholder, *Od.*, ὀδύνας, stiller, lindrer, *Il.*; – *c)* holder opreist, støtter, bærer, κίονας, *Od.* 1, 53; κάρη ὑψοῦ ἔχειν, at holde el. bære Hovedet høit el. opreist, *Il.* 6, 509; alm. bærer, *gesto*, *ex.* Klæder, Vaaben, *Hom.*; – *d)* udholder, *sustineo*, bestaaer en Kamp med nogen, τινά, *ex. Il.* 13, 51, o. 20, 27; – *e)* indeholder i mig, medfører, foraarsager, *ex.* om Instrumenterne, βοὴν ἔχον, *Il.* 18, 495; jf. *ib.* 16, 105; (denne Bem. falder ogs. sammen m. d. frgd. Bem. 2, *a*, s. m. s.); – *f)* holder el. retter derimod, ὀϊστόν, *Il.*, ligel. ἵππους, νῆας, ἐπί τινι, imod nogen, *Hom.*; jf. ogs. *Il.* 5, 569, o. nedenf. Bem. II, 3, *a*; sild. ogs. ὄψιν, ὄμμα, νόημα ἔχειν ἐπί τινι *s.* εἴς τι, at rette Blikket, Tanken hen paa noget; – *g)* opholder, frelser; beskytter, beskiermer, *Il.* 24, 730, o. 22, 322; — II) *intr.*, — 1) forholder mig, befinder mig, er i en Stilling el. Tilstand; ἔχον, ὥστε τάλαντα, holdt sig el. svævede, ligesom Vægtskaaler, *Il.* 12, 433; bes. – *a)* εὖ ἔχει, o. καλῶς ἔχει, *bene habet*, det er godt el. smukt, *oppon.* κακῶς ἔχει; καλῶς ἔχειν τινί, at anstaae nogen, ogs. at være god for nogen, *Xen.*; καλῶς ἔχει ogs. afvisende: lad saa være, nok derom! ogs. m. andre Adverbier, *ex.* οὐκ ἔχειν εὐπρεπέως *c. inf.*, at det ikke var smukt, *Herod.* 7, 220; ἀναγκαίως ἔχειν, f. ἀναγκαῖόν ἐστι, *id.*; πῶς ἔχει; hvorledes er dette? ὡς εἶχε, ὥσπερ εἶχε, som det netop forholdt sig; λόγος ἔχει, Sagnet gaaer; – *b)* den Gienstand, med Hensyn paa hvilken en slig Tilstand finder Sted, tilføies ofte *in gen.*, *ex.* ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος, saa hurtigt enhver kunde, *Thuc.* 2, 90; ligel. ὡς ἕκαστος εἶχε γνώμης, ἐμπειρίας, εὐνοίας, μνήμης; ὡς εἶχε φιλίας πρὸς τὴν πόλιν, hvor venskabeligen sindet han var imod Byen, *Xen.*; — 2) holder Stand, holder mig; df. bes. – *a)* holder ud el. forsvarer mig i en Stilling; jf. *Il.* 13, 679; ἕξω δ', ὡς – τὶς – λίθος ἠὲ σίδηρος, skal holde mig, være taus, som Staal og Steen, *Od.* 19, 494; ἔχον ὡς – πρῶτον, de vedbleve at være ligedan stemte –, *Il.* 24, 27; οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, blev ikke ubevægeligt, *ib.* 13, 557; – *b)* bes. *att.*, ἔχε, ἔχε δή, ἔχ' ἀτρέμας, ἔχ' ἠρέμα, hold inde, stands der, nu stille! *Plat.*; – *c)* holder mig opreist, rager frem, *Od.* 19, 38; ἔγχος ἔσχε

δι᾽ ὤμου, stak frem deraf, *Il.*; — 3) har en Retning derimod; ds. – *a)* styrer derhen, (hvorved man supplerer ναῦς, ἵππους, o. dl., jf. Bem. I, 3, *f*), *ex.* Πύλονδ᾽ ἔχον, styrede el. seilede derpaa, derimod, *Od.* 3, 182; ligel. ἔσχον ἐς Ἱμέραν, *Thuc.* 6, 62; – *b)* om en Beliggenhed: at strække sig, at naae, række, *ex.* ἐφ᾽ ὅσον ἔποψις τοῦ ἱεροῦ εἶχε, *Herod.*; ogs. *transl.*, *ex.* ἔχθρα – ἔχουσα ἐς Ἀθηναίους, det imod Ath. rettede Had, *Herod.* 5, 81; – *c)* ofte *transl.*, at have Hensyn til noget, at angaae el. vedkomme noget, *ex.* τὸ ἐς Ἀργείους ἔχον, τὰ ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα, o. dl., *Herod.*; – *d)* ἔχειν ἀμφί τι, περί τι, at være sysselsat med el. betænkt paa noget; — 4) ἔχειν m. flgd. *inf.*, *relat.*, *interrog.*, at kunne, vide, forstaae, see u. frgd., Bem. I, 1, *f*; — 5) eiendommeligen sættes ἔχειν omskrivende med et andet Verbum, vel tilsyneladende pleonastisk, men dog altid med Bibegreb af Varighed; – *a)* ἔχω sættes m. *part.*, *ex.* τοὺς δουλώσας ἔχεις, f. οὓς ἐδούλωσας, *Herod.*; εἶχε καταστρεψάμενος, f. κατεστρέψατο, *id.*, *Xen.*; – *b)* *part.* ἔχων sættes undert. til et *verbum finitum*, *ex.* τί κυπτάζεις ἔχων; hvad staaer du der og lurer? *Ar. Nub.* 509; ligel. τί διατρίβεις ἔχων; bes. φλυαρεῖς ἔχων; παίζεις ἔχων, der spøger du, el. efter nogle, ved Omsætning f. ἔχεις φλυαρῶν, *etc.*; – *c)* ἐστὶν ἔχον, *Æsch.*, ἐστὶν ἀναγκαίως ἔχον, *Ar.*, o. dl., staae alene omskrivende f. ἔχει, ἀναγκαίως ἔχει; — III) *in pass.* o. *med.*, — 1) *in pass.*, besiddes, holdes, gribes, er overvældet, er bedøvet, ἄλγεσι, ἄχεσι, κακοῖς, o. dl., *Hom.*; ogs. ἔχεσθαι ἐν τῷ κακῷ, *Herod.* 9, 37; (altid med Bibegr. af Varighed); ds. – *a)* er afhængig af nogen, ἔκ τινος, *Od.*, *ex.* 11, 346; er i nogens Vold, ἔν τινι, *Il.* 7, 102; Ἀλλά τοι ἔντεα – μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται, *ib.* 18, 130; – *b)* holdes tilbage, opholdes; ἔχονται οἱ ἄνθρωποι, ere fangne, *Xen. Anab.* 7, 3, 47; — 2) *in med.*, – *a)* holder mig dertil, hænger mig derved, *c. gen.*; jf. *Il.* 2, 98; ogs. πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται, hænge ved hinanden, *Od.* 5, 329; – *b)* holder mig dertil, ἔργου, holder mig til Sagen; ἔχεσθαι σωτηρίας; at stræbe efter Frelse; alm. giver mig af dermed, har dermed at giøre, λόγου, προφάσιος, *Herod.*; ἔχεσθαι ἐπωνυμιέων, at have Tilnavne, *id.* 2, 17; ogs. *absol.*, ἔχεο κρατερῶς, hold dig kiæk, *Il.*, *ex.* 16, 501; – *c)* om et Sted: at støde el. grændse dertil, at hænge sammen dermed; – ἔχεται καὶ ἡ πᾶσα Σικελία, *cohæret*, *Thuc.*; bes. *part.* ἐχόμενος, tilgrændsende, den næste, den følgende; τοῦ ἐχομένου ἔτους, i det næste Aar, *Thuc.*; τὰ τούτων ἐχόμενα, hvad hermed hænger sammen; bes. i Omskrivninger, *ex.* τὰ τῶν σιτίων ἐχόμενα, hvad der hører til Levnetsmidler; τὰ τῶν ὀνειράτων ἐχόμενα, Drømme med alle deres Omstændigheder, alt hvad der heder Drøm, *Herod.*; – *d)* afholder mig el. afstaaer fra noget, τινός, h. *Hom.* bes. ofte *in fut.* σχήσεσθαι; ogs. *absol.*, σχέο, σχέσθε, lad af, lader af! ἔσχετο φωνή, Stemmen standsede, *id.*; – *e)* f. *act.* bruger *Hom.* ogs. af *med.*, *α)* *aor.* 1 m. Bem. at holde for sig, at bære foran sig, *ex. Il.* 12, 294, *Od.* 1, 334; *β)* *fut.* m. Bem. at modstaae, at giøre Modstand, *ex. Il.* 12, 126.

ἐψάλαται, *jon.* 3 *pl. pf. pass.* af ψάλλω. — *ἔψαλος, 3, kogt; til at koge; — ἔψανδρα, ἡ, (ἀνήρ), som koger el. ved Kogning forandrer Mænd, *epith.* til Medea; — ἑψάνη, ἡ, Potte til at koge i; 2) Urtekost el. Visk, som koges heel: o. — ἑψανός, 3, som lader sig koge, let kogt; – (af ἕψω). — ἐψευσμένως, *adv. part. pf.* af ψεύδομαι, opdigtet, usandt, løiet, feilagtigen. — ἑψέω, Stamform til nogle Tempora af ἕψω, s. m. s., dog ogs. 3 *sing. impf.* ἕψεε, *Herod.* 1, 48.

*ἕψημα, τό, det Kogte el. Sydede, bes. indkogt Most; ds. – ἑψηματώδης, 2, (εἶδος), som ligner indkogt Most; — ἕψησις, ἡ, Kogen el. at koge, *Herod.*; Kogeri, Kogningsmaade; — ἑψητήρ, ῆρος, ὁ, som koger el. syder; ogs. Kogemaskine, o. dl.; ds. – ἑψητήριον, τό, Kogekar; — ἑψητής, οῦ, ὁ, = frgd.; ds. – ἑψητικός, 3, hørende til Kogen el. Kogning; o. — ἑψετός, 3, kogt, søden el. sydet; 2) ἑψητοί, οἱ, etslags Smaafisk; – (af ἕψω).

ἑψιά, *jon.* ἑψιή, ogs. ἔψεια, o. ἑψία s. ἐψία, ἡ, (ψιά, ψειά), etslags Spil med Brikker; ds. alm. Spil, Leg; Morskab, Fornøielse, munter Underholdning el. Adspredelse; ds. — ἑψιάομαι, egentl. spiller med Brikker; alm. spiller, leger, fornøier mig, μολπῇ καὶ φόρμιγγι, *Od.* 21, 429; ds. — ἑψιάσιμος, 2, tienlig til Spil el. Leg. — ἐψιμμυθισμένως, *adv. part. pf. pass.* af ψιμμυθίζω, sminket. — ἕψω, *f.* ἑψήσω, koger, syder, κρέα, ἰχθῦν; alm. behandler ved Ilden; ἑψόμενος χρυσός, renset el. luttret Guld, *Pind.*; ἑψήσασθαι, at lade sit Haar beidse og farve; ἀνώνυμον γῆρας – ἕψειν, at hentære en uberømt Alderdom, *id. Ol.* 1, 133.

ἔω, *inus.*, Stamform til εἰμί, er; thi til εἶμι, gaaer, er Stamformen *inus.* ἴω. — ἕω, *inus.*, Stamform, *a)* til ἵημι, sender; *b)* til ἕννυμι, klæder; *c)* til ἕζω, sætter. — ἔω, *jon.* ὦ, *conj. præs.* til

εἰμί. — ἕω, jon. f. ὦ, conj. aor. 2 til ἵημι. — ἐῶ, ctr. f. ἐάω; men ἐῷ, otr. f. ἐάοι, 3 sing. opt. af ἐάω. — ἕω, gen. o. acc. sing. af ἕως, Morgenrøde. — ἔῳγα, ogs. ἔῳχα, pf. til οἴγνυμι, aabner; pf. pass. ἔῳγμαι. — ἔωθα, jon. pf. m. præs. Bem. af ἔθω, er vant, Il., part. ἐωθώς; ἐωθότα -στρατηγέειν, Herod. 1, 34. — ἕωθεν, adv., fra Morgenen af; 2) om Morgenen; jf. ἠῶθεν; o. — ἑωθῐνός, 3, ogs. 2, hørende til Morgenen; som er el. skeer i Morgenstunden; τὸ ἑωθινόν, a) Morgenstunden; b) som adv., om Morgenen, tidligen, Herod.; 2) liggende imod Østen; (af ἕως). — ἑώϊος, 2, ogs. 3, poët. f. ἑῷος.

ἐῴκει, 3 sing. plqupf. af ἔοικα, ligner, Hom. — *ἑωλίζω, lader ligge, ex. Kiød for at blive mørt; lader blive gammel; — ἑωλοκρᾱσία, ἡ, (κεράννυμι), doven Viin el. Viinbærme, hvormed Svirebrødre pleiede at begynde dem, der faldt i Søvn; transl. kalder Dem. sin Modstanders Skieldsord, ἑωλοκρασίαν τινὰ τῆς ἑαυτοῦ πονηρίας, p. 242; 2) at være fortumlet i Hovedet af den forrige Dags Sviir, crapula; o. — ἑωλόνεκρος, 2, (νεκρός), Liig, som har staaet længe; af — ἕωλος, 2, som er fra den forrige Dag, el. som har staaet Natten over, ἄρτος, gammelt Brød; transl., afkræftet, forældet, som har tabt Saft og Kraft; om Mennesker: forvaaget, udmattet af Sviir, o. dl.; ἕωλος ἡμέρα, Dagen efter Brylluppet; (skal være af ἕως). — ἐώλπει, 3 sing. plqupf. af ἔλπω, Hom.

ἑῶμεν, i Forbindelsen, ἐπεί χ' ἑῶμεν πολέμοιο, see u. ἵημι. — ἐῷμι, att. f. ἐάοιμι, opt. af ἐάω. — ἐών, jon. f. ὤν, part. præs. af εἰμί. — ἐώνημαι, ἐωνήμην, pf. o. plqupf. af ὠνέομαι. — ἐῳνοχόει, 3 sing. impf. af οἰνοχοέω, Hom. — ἔῳξα, aor. 1 til οἴγνυμι. — ἑῷος, 3, ogs. 2, poët. ἑώϊος, (ἕως), = ἑωθινός; bes. liggende imod Østen; ἑῷος ἀστήρ, Morgenstiernen. — ἑώρα, ἡ, Biform f. αἰώρα, Svæven, Hængen; svævende el. hængende Bevægelse; 2) Strikke til at qvæle med, Soph. Oed. Tyr. 1264. — ἑώρα, 3 sing. impf. af ὁράω, hvoraf pf. ἑώρᾱκα. — ἐώργειν, f. ἐόργειν, plqupf. til ἔρδω, Od. — *ἑώρημα, τό, som αἰώρημα, det Hængende el. Svævende; 3) Theatermaskine, hvorved Gestalterne fremstilles svævende; — ἑώρησις, ἡ, Ophængen, at lade hænge el. svæve; o. — ἑωρίζω, hvf. μετεωρίζω, = αἰωρίζω; – (af ἑώρα).

ἕως, ἡ, jon. ogs. ἠώς, dor. ἀώς, gen. o. acc. ἕω, (jf. λαός, λεώς), Morgenrøden, Morgenen; ἅμ' ἕῳ, med el. i Dagbrækningen; ἐξ ἕω, fra Morgenen; πρὸς ἕω, imod Morgen, Herod.; jf. ἠώς; (besl. m. φάος, φῶς). — ἕως, jon. o. ep. ogs. εἵως, adv., 1) om Tiden: – a) indtil, donec, c. ind., naar Talen er om det virkeligen Skete, ex. Il. 11, 342; c. opt. o. κεν (ep. f. ἄν), naar Talen er om en blot Forestilling el. Mulighed, ex. ib. 3, 291; ligel. c. conj., Il. 24, 183; att. ligel. uden ἄν, ex. ἕως ἄγγελος ἔλθοι, Xen.; ἕως ἀνῳχθείη τὸ δεσμωτήριον, Plat.; – b) saalænge, indtil den Tid, (i en Eftersætning el. Modsætning, ex. Od. 13, 315; sild. ogs. ἕως οὗ, ἕως ὅτε; ogs. forbindes ἕως ἄρτι, ἕως νῦν, o. dl.; – c) i Forsætninger: imedens, i det at, c. præt., ex. ἕως ὁ ταῦτα ὥρμαινε; egentl. m. flgd. τέως, τείως, dog ogs. m. flgd. δέ, ex. Il. 1, 193, el. τόφρα, o. dl.; – d) saalænge som, m. flgd. τόφρα, Od. 12, 328; – e) absol., en Tidlang, en Stund; — 2) som Causalpartikel: for at, paa det at, som ὡς o. ὄφρα, c. opt., ex. Od. 4, 800; – [i Herametret bliver ἕως undert. ved Synizesis eenstavelset, ex. ἕως ὅγε, – υ υ, Od. 5, 386, eller det læses trochæisk, ex. ἕως ἐγώ, – υ υ –, Od. 4, 90].

ἔωσα, m. augm. syllab. f. ὦσα, aor. 1 til ὠθέω. — ἔωσι, jon. f. ὦσι, 3 pl. conj. præs. af εἰμί, Hom. — ἐῶσι, ctr. f. ἐάουσι, 3 pl. præs. af ἐάω. — ἑωσφόρος, 2, (ἕως, φέρω), som bringer Morgenen el. Dagen; 2) ὁ Ἑωσφόρος, Morgenstiernen, Lucifer, Il.; jf. φωσφόρος; [h. Hom. trisyll.]. — ἑωυτοῦ, ἑωυτέων, jon. f. ἑαυτοῦ, ἑαυτῶν.

Z.

Z, ζ, ζῆτα, indecl., d. siette Bogstav i d. græske Alphabet; – som Taltegn er ζ' = 7, ἑπτά, ἕβδομος, (thi f. 6 bruges ϛ'), men ͵ζ = 7000; – om ζ anmærkes følgende: – a) ζ lød rimel. som et blødt σδ, ligesom man ogs. dor. o. æol. skrev Σδεύς, μουσίσδω, o. dl., f. Ζεύς, μουσίζω; og hørtes da rimel. σ stærkere i d. doriske Dialekt, δ derim. stærkere i den joniske; – b) fremdeles ombyttes ζ, a) m. δ, ex. ζορκάδες, jon. f. δορκάδες, Herod.; hertil hører ogs. ζάκορος, ζάπλουτος,

hvori ζα- rimel. er *jon.* f. δια-; ligel. er af Ζεύς, *gen.* Διός, af ἕζω er *subst.* ἕδος; β) m. δδ, *ex.* γυμνάδδομαι, μάδδα, o. fl., *lacon.* f. γυμνάζομαι, μάζα; γ) m. ττ, *ex.* ἁρμόττειν, *att.* f. ἁρμόζειν; συρίττειν, *æol.* o. *boeot.* f. συρίζειν; δ) m. β i ζέρεθρον, *arcad.* f. βέρεθρον; jf. ἐπιζαρέω; ogs. er efter *Buttm.* ζῆν besl. m. βιῶναι; ε) Overgangen af ζ til σ viser sig i Ζάκυνθος, *Saguntum*, til *j* i ζυγόν, *jugum*, Ζάν, *Janus*; – c) som Forslag findes ζ undert. α) foran Consonanter, *ex.* i ζβέννυμι, Ζμύρνα; β) oftere foran Vokaler, *ex.* i ζάγκλη, ζάω, o. fl.; – [sædv. danner ζ med frgd. Vokal en lang Stavelse, dog med enkelte Undtagelser; jf. *Il.* 4, 103, o. 121].

ζα-, uadskillelig Forslagspartikel, ligesom ἀρι-, o. ἐρι-, med forstærk. Bem., o. rimel. besl. m. διά; jf. ζάθεος, ζαμενής, o. fl. — ζάγκλη, ἡ, o. ζάγκλον, τό, Krumkniv, Havekniv, Segl, Lee; (rimel. besl. m. ἀγκύλος). — Ζαγρεύς, έως, ὁ, h. *Nonn. epith.* til den ældste Bacchus; (skal være f. ἀγρεύς, el. af ζωγρέω). — ζᾱής, 2, m. *acc. irr.* ζαῆν f. ζαῆ, *Od.* 12, 313, (ζα-, ἄημι), som blæser stærkt, stormende, ἄνεμος, *Hom.* — ζάθεος, 3, h. *Eur.* ogs. 2, (θεός), fuld af Guder, høihellig, h. *Hom.*, *Pind.*, o. fl., altid som *epith.* til Byer, Lande, Egne, o. dl. — ζαθερής, 2, (θέρος), meget hed el. varm. — ζαῖεν, f. ζαίησαν, *att.* ζῷεν, 3 *pl. opt. præs. act.* af ζῆμι f. ζάω.

ζακαλλής, 2, (κάλλος), meget smuk, *Hesych.* — ζάκορος, ὁ, ἡ, Præst, Præstinde; alm. Tiener, Betient; (efter *Pass.* af ζα-, κόρος, den øverste el. den Høiestes Tiener; efter *Buttm.* f. διάκονος). — ζάκοτος, 2, (κότος), meget harmfuld, meget vred. — ζακυνθίδες, αἱ, Roer og Græskar fra Zakynthos. — ζαλάω, (ζάλη), stormer, bølger, *Nic.* — ζάλευκος, 2, (λευκός), meget hvid. — ζάλη [ᾰ], ἡ, Storm og Uveir, bes. paa Søen; κύματος ζάλη, Havets heftige Oprør, *Æsch.*; (rimel. besl. m. σάλος, *salum.*), — ζᾰλόεις, εσσα εν, heftig stormende; af — ζάλος, ὁ, = ζάλη. — ζᾶλος, ζᾱλόω, ζᾱλωτός, *dor.* f. ζῆλος, *etc.*

ζαμενέω, vredes heftigen el. værger mig af alle Kræfter, *Hes. Theog.* 928; af — ζᾰμενής, 2, (μένος), meget kraftig el. modig; vældig, heftig, hidsig; vred, opbragt, fiendsk; df. — ζαμενήχολος, 2, (χόλος), meget heftig i sin Vrede. — ζαμερίτας, α, ὁ, *dor.* f. μακαρίτης. — Ζάν [ᾱ], ὁ, *gen.* Ζανός, *dor.* f. Ζήν, Ζηνός, sædv. Ζεύς; df. rimel. d. lat. *Janus*; men *fem.* Ζανώ, όος, ἡ, Hera, Juno, *inc.* — ζαπίμελος, 2, (πιμελής), meget fed. — ζαπληθής, 2, (πλῆθος), meget fuld, *Æsch.* — ζαπλουτέω, er — ζάπλουτος, 2, (πλοῦτος), meget rig. — ζαπότης, οῦ, ὁ, som drikker stærkt, *Hesych.* — ζάπῠρος, 2, (πῦρ), med stærk Ild, som brænde stærkt. — ζαρέω; see u. ἐπιζαρέω. — ζαρός, ὁ, etslags Rovfugl. — ζᾱτεύω, *dor.* f. ζητεύω, ζητέω. — ζατρεῖον, ζατρεύω, *dor.* f. ζητρεῖον, ζητρεύω. — ζατρεφής, 2, vel næret el. mæsket, meget fed: om Oxen, Sviin, o. dl., *Hom.*; o. — ζαυκίτροφος, 2, (σαυκός), som er blødt el. kjælent opdragen; (af τρέφω).

ζαφεγγής, 2, (φέγγος), som lyser stærkt, *gramm.* — ζάφελος, see u. ἐπιζάφελος. — ζαφλεγής, 2, (φλέγω), som brænder el. lyser stærkt; men *Il.* 21, 465, *transl.*, fuld af Ild og Liv, meget fyrig el. munter. — ζάχολος, 2, (χολή), meget harmfuld. — ζάχρειος, 2, (χρεία), meget trængende; ὁδοῦ ζάχρειος, ilende, el. som begierligen spørger om Veien, *Theocr.* 25, 6. — ζαχρηής, 2, som trænger el. stormer heftigt frem: om Vinden, *Il.* 5, 525; ζαχρηεῖς μάχῃ, ogs. καθ' ὑσμίνην, kamplystne, modige, *ib.*; (rimel. af χράω, ἐπιχράω, *ingruo*, trænger frem, anfalder). — ζάχρῡσος, 2, (χρυσός), med meget Guld. — ζάψ, ἡ, = ζάλη, *poët.*

ζάω [ᾰ], ζῶ, ζῇς, ζῇ, *inf.* ζῆν, *imperat.* ζῆ, ogs. ζῆθι, som af ζῆμι, *impf.* ἔζων, ἔζης, ἔζη, ogs. ἔζην, *etc.*, som af ζῆμι, ogs. ἔζων, ἔζως, 3 *pl.* ἔζων, af ζώω, *etc.*, s. m. s.; *fut. att.* ζήσω, sild. ζήσομαι, ligel. sild. *aor.* 1 ἔζησα, o. *pf.* ἔζηκα; – aander, (ζάειν f. πνεῖν, om Vinden, *gramm.*); sædv. lever, er i Live, opholder mig, ernærer mig, ἀπό τινος, ἔκ τινος, af el. ved noget, ogs. ποιῶν τι; ὅστις ζῆν ἐπιθυμεῖ, πειράσθω νικᾶν, hvo der vil frelse Livet, *Xen.*; ogs. fører et godt el. lykkeligt Liv, *ex.* δι' ὧν γε ζῆν ἐπιστάμεθα, *id. M. S.* 3, 3, 11; ogs. om en Tilstand, o. dl., at være i god Forfatning, at have god Fremgang, o. dl., *ex. Soph. Oed. Tyr.* 45; pleonastisk forbindes ζῆν καὶ εἶναι, o. dl., *ex.* ζώντων Ἀθηναίων καὶ ὄντων, *Dem. p.* 248; (rimel. af ἄημι m. Forslaget ζ, ogs. igiennem ζωός besl. m. σαός, σοός).

-ζε, uadskillelig enklitisk Endestavelse, som danner Stedsadverbier ved at føie et -δε til Endelsen -ας, *ex.* Ἀθήναζε (f. Ἀθήνασδε), til Athenen, θύραζε, til Døren; jf. οἴκονδε, o. fl. — ζεά, sædv. ζειά, ἡ, *zea*, Romernes *far s. adoreum*, etslags Korn el. Byg, (εἶδος κριθῆς, *gramm.*), Spelt, Dinkel, ogs. *in pl.*, *Xen.*; ogs. som Hestefoder, *Od.* 4,

41, o. 604. — *ζεγέριες*, Navnet paa etslags Muus, egentl. libyisk f. *βουνοι*, *Herod.* 4, 192. — *ζείδωρος*, 2, (*ζεά*, *δωρέομαι*), som giver Korn el. Næring; h. *Hom.* o. *Hes.* altid i Forbindelsen, *ζείδωρος ἄρουρα*. — *ζειρά*, ἡ, en vid og lang Overklædning; *Xen. Anab.* 7, 4, 4, have Thracierne *ζειρὰς μέχρι τῶν ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων*; jf. *Herod.* 7, 69, o. 75; (skrives ogs. *ζιρά*, *σειρά*, *σιρά*, og forklares af nogle ved: Burer); df. — *ζειροφόρος*, 2, (*φέρω*), som bærer en *ζειρά*. — *ζείω*, *poët.* f. *ζέω*, ligesom *πνείω* f. *πνέω*.

ζέλλω, efter *gramm.* arkadisk f. *βάλλω*. — *ζέμα*, τό, (*ζέω*), det Sydede el. Kogte, Dekoct. — *ζέννυμι*, o. *ζεννύω*, = *ζέω*, s. m. s. — *ζεόπυρον*, τό, som Korn: etslags Mellemart af *ζεά* o. *πυρός*. — *ζέρεθρον*, τό, arkadisk f. *βέρεθρον*, *βάραθρον*. — *ζέσις*, ἡ, (*ζέω*), Syden, Kogen; *pass.*, Opbrusen. — *ζέσσεν*, *ep.* f. *ἔζεσεν*, 3 *sing. aor.* 1 af *ζέω*, *Hom.* — *ζεστολουσία*, ἡ, (*λούω*), Vasken, Baden, Badning i kogende Vand; af — *ζεστός*, 3, (*ζέω*), søden el. sydet, kogt; 2) koghed; df. — *ζεστότης*, ητος, ἡ, kogende Vands Varme.

ζευγάριον, τό, *dim.* af *ζεῦγος*, lidet el. slet Spand, bes. af Øxen. — *ζευγατήρ*, ῆρος, ὁ, f. *ζευκτήρ*, o. *ζευγεῖον*, τό, f. *ζεῦγος*, h. *Joseph.*, *inc.* — *ζευγηλατέω*, er — *ζευγηλάτης*, *Xen.*; sædv. *ζευγελάτης*, ου, ὁ, (*ζεῦγος*, *ἐλαύνω*), som driver et Spand Øxen el. Heste, som kiører el. ploier dermed; *ὁ μὲν σπείρει καὶ ζευγηλατεῖ*, *Xen.* — *ζευγῆτις*, ιδος, ἡ, *poët.* f. *ζευγῖτις*, *Call.* — *ζευγίππης*, ου, ὁ, (*ζεῦγος*, *ἵππος*), som kæmper fra en tospændt Stridsvogn, *Diod.* — *ζευγίσιον*, τό, s. u. flgd., Bem. 2; af — *ζευγίτης*, ου, ὁ, *fem.* *ζευγῖτις*, ιδος, (*ζεῦγος*), forspændt, sammenspændt, parviis forbunden: egentl. om Lastdyr, *ἵπποι*, *ἡμίονοι*, o. dl.; ogs. forbunden ved Ægteskab; om Soldater: to Mand hoi; *κάλαμος ζευγίτης*, etslags Ror til Dobbeltfloiten, *ζεύγη*, *tibiæ pares*, *Plut.*; — 2) *ζευγῖται*, ogs. *ζυγῖται*, hede efter Solons Inddeling: de athenienstiske Borgere af den tredie Klasse, (som holde et *ζεῦγος* el. et Spand Lastdyr til Agerdyrkning); — deres Formuevurdering el. Formue, *ζευγίσιον*, τό.

ζεύγλη, ἡ, (*ζυγόν*), *gen.* o. *dat. ep.* *ζεύγληφι*, et Aag, bes. den Deel deraf, hvorigiennem Dyrets Hovede stikkes, *orbiculum jugi*, *Il.* 19, 406; 2) de Remmer, hvormed *πεδάλια* befæstes, *Eur.*; df. — *ζεύγληθεν*, *adv.* f. *ἐκ τῆς ζεύγλης*; o. — *ζευγλόδεσμον*, τό, (*δεσμός*), Remmer paa Aaget. — *ζεῦγμα*, τό, (*ζεύγνυμι*), Sammenbinding, Forbindelse, Baand, Lænke, Aag; alm. hvad der forbinder, *ex.* en Bro, Færge, o. dl.; h. *Thuc.* 7, 69, Skibsbro, hvormed en Havn spærres; jf. *id.* 7, 30; — 2) h. Rhetorerne: en Figur, hvorved man med tvende Subjecter forbinder eet Prædicat, som egentl. kun passer til det ene Subject, *ex. Il.* 1, 533; jf. *σύλληψις*.

ζευγνῦμεν, *inf. præs. ep.*, f. *ζευγνύμεναι*, *ζευγνύναι*, [m. ῡ f. ῠ], *Il.* 16, 145; af — *ζεύγνυμι*, ogs. *ζευγνύω*, *fut.* *ζεύξω*, *pf. pass.* *ἔζευγμαι*, *aor. pass.* *ἐζεύχθην*, o. *ἐζύγην* [ῠ], spænder sammen i Aaget, spænder for, *ἵππους*, *ἡμιόνους*, *βόας*, *Hom.*, som ogs. undert. tilfoier *ὑφ' ἅρμασι*, o. dl.; ogs. *in med.*, at spænde for sin Vogn, *id.*; ogs. opsadler, *Ar. Pax*, 128; — 2) alm. forener, forbinder; *σανίδες ἐζευγμέναι*, de sammenfoiede el. tillukkede Dørfloie, *Il.*; *ζευγνύναι ναῦν*, at forsyne med Rorbænke og Aarer, *Thuc.* 1, 29; *γέφυρα ἐζευγμένη*, en derover slaaen Bro, ogs. *ποταμὸν γεφύρᾳ ζεῦξαι*, *ponte jungere*, at slaae en Bro derover; *b) transl.*, forbinder ved Ægteskab; *τίς ταύτην ἔζευξεν*; hvo har ægtet hende? *Eur.*

ζευγοποιΐα, ἡ, (*ποιέω*), at forfærdige et Aag; alm. at forfærdige el. forbinde to ligeartede Ting, *ex.* to Floiter til en Dobbeltfloite; bes. at spænde for en tospændt Vogn; af — *ζεῦγος*, τό, (*ζεύγνυμι*), et Aag; et Spand af Lastdyr; *ἦγε τὰ ὀκτὼ ζεύγη τὸν πύργον*, 8 Par Øxen trak den, *Xen.*; tospændt Vogn el. Plov; jf. *Il.* 18, 543; 2) alm. Par, *κατὰ ζεῦγος*, parviis; bes. et Ægtepar; ogs. *ζεύγη*, Dobbeltfloite, *tibiæ pares*; ogs. findes *ζεῦγος* brugt om flere end to, *ex.* *ζεῦγος τριπάρθενον*, tre jomfruelige Søstre, *Eur.*; df. — *ζευγοτροφέω*, er — *ζευγοτρόφος*, 2, (*τρέφω*), som opføder el. holder et Spand Lastdyr el. Veddeløbsheste.

ζευκτήρ, ῆρος, ὁ, som sammenbinder el. forener; *fem.* *ζεύκτειρα*, *epith.* til Aphrodite; df. — *ζευκτήριος*, 3, hørende el. skikket til at sammenbinde, forene, spænde for, o. dl.; *τὸ ζευκτήριον*, et Aag; *ἡ ζευκτηρία*, Baand; — *ζευκτός*, 3, *adject. verb.*, forspændt, forbunden; bes. sammenparret; forbunden ved Ægteskab; hvorover der er slaaen en Bro; o. — *ζευξίλεως*, ω, ὁ, (*λεώς*), som undertvinger Folkene; af — *ζεῦξις*, εως, ἡ, Forspænden; Forbinden; at forbinde parviis, bes. ved Ægteskab; at slaae en Bro; — (af *ζεύγνυμι*).

Ζεύς, *æol.* *Σδεύς*, *Δεύς*, *gen. dat.* o. *acc.*, *Διός*, *Διΐ*, *Δία*, af *inus.* *Δίς*, *poët.* ogs. *Ζηνός*, (*dor.* *Ζανός*), *Ζηνί*, *Ζῆνα*, af *inus.* *Ζήν*, *Ζάν*, *voc.* *Ζεῦ*; — Zeus,

Jupiter, ved Rhea Søn af Kronos, df. *Κρονίδης*, *Κρονίων*, o. gift med Hera; han er Guders og Menneskers Konge og Fader, df. ofte *Ζεὺς βασιλεύς*, *σωτήρ*, *ἡγεμών* (*lac.* *ἀγήτωρ*), *ἐλευθέριος*, *ξένιος*, *etc.*, ligesom han er Kongemagtens, Giesterettens og al menneskelig Rets Indstifter og Haandhæver; bes. hersker Zeus ogs. i det nedre Luftrum, hvf. *Ζεὺς ὕει*, o. dl.; i Udraab bruges ofte *ὦ Ζεῦ*, *πρὸς Διός*, o. i Forsikkringer, *μὰ τὸν Δία*, *νὴ τὸν Δία*, *Xen.*, h. *Hom.* ogs. *οὐ μὰ Ζῆνα*; (*Ζεύς* er besl. m. *ζέω*, *ζάω*; efter *Salmas.* er *Jupiter* umiddelbart formet af *Ζεῦ πάτερ*, ligesom *Jovis*, *Jovi*, *Jovem*, af *Διός*, *Διΐ*, *Δία*, ved den samme Bogstavvexel, som i *jugum* af *ζυγόν*.

ζεφυρηΐς, *ΐδος*, *ἡ*, *poët.* *fem.* af *ζεφύριος*. — *ζεφυρίη*, *ἡ*, *sc.* *πνοή*, = *ζέφυρος*, Vestenvind, *Od.* 7, 119, [hvor den første Stavelse er lang *in arsi*]; — *ζεφυρικός*, 3, o. *ζεφύριος*, 2, o. 3, af Vestenvinden, hørende dertil: alm. vestlig; 2) *ᾠὸν ζεφύριον*, Vindæg; o. — *ζεφυρίτης*, *ου*, *ὁ*, *fem.* *ζεφυρῖτις*, = *ζεφύριος*; af — *Ζέφυρος*, *ὁ*, *Zephyrus*, Vestenvinden; h. *Hom.* endnu enhver fra den vestlige Jordskive blæsende Vind, df. forbunden saavel med Boreas som med Notos; *oppon.* *Εὖρος*; ogs. h. *Hom.* sædv. stormende; dog allerede *Od.* 4, 567 o. bes. sild., mild og behagelig; (rimel. af *ζόφος*, ligesom *Εὖρος* af *ἕως*).

ζέω, *f.* *ζέσω*, *pf. pass.* *ἔζεσμαι*, 1) *intr.*, syder, koger, bruser; er koghed, *ex.* om Vand, *Hom.*; ogs. *λέβης ζεῖ*, koger, spruder, *id.*; om Kilder: at sprude, at springe; *χθὼν ἔζεε*, Jorden gløedede, *Hes. Theog.*; *ζεῖν σκωλήκων*, at vrimle deraf, *Luc.*; *b)* *transl.*, *ex.* om Lidenskaberne: at bruse, *fervere*; – 2) *transit.*, koger, syder, opheder; dog i denne Bem. sædv. *ζέννυμι*, *vid.* *Buttm.* — *ζῆ* f. *ζῆθι*, see u. *ζάω*. — *ζήδωρος*, 2, skreve nogle f. *ζείδωρος*, o. udledede det af *ζάω*. — *ζῆθι*, *imperat.* af *ζάω*. — *ζηλαῖος*, 3, (*ζῆλος*), misundelig, nidsk. — *ζηλευτής*, *οῦ*, *ὁ*, = *ζηλωτής*; af — *ζηλεύω*, = *ζηλόω*. — *ζήλη*, *ἡ*, Medbeilerinde; jf. *ζῆλος*. — *ζηλημοσύνη*, *ἡ*, *poët.* f. *ζῆλος*; af — *ζηλήμων*, *ονος*, 2, (*ζηλέω*), misundelig, nidsk, *Od.* 5, 118. — *ζηλοδοτήρ*, *ῆρος*, *ὁ*, (*δίδωμι*), som giver, vækker, foraarsager Nid el. Misundelse; o. — *ζηλομανής*, 2, (*μαίνομαι*), som raser af Nid el. Misundelse; (af flgd.).

†*ζῆλος*, *ὁ*, Iver, ivrig Efterligning; df. Beundring, *ex.* *ζήλου καὶ χαρᾶς καὶ ἐπαίνων ἦν ἡ πόλις μεστή*, *Dem.* *p.* 300; *b)* Nid, Misundelse, Had, *ex.* *ζῆλος*, *εἴ τις εἴληφέ τι*, *id.* *p.* 121; *c)* alm. heftig Attraa el. Lidenskab; – 2) hvad der er Gienstand for Beundring, Attraa, Misundelse, o. dl.; (af *ζέω*, alts. f. *ζέλος*); df. — *ζηλοσύνη*, *ἡ*, *poët.* f. *ζῆλος*, *Hom.* *Ap.*; — *ζηλοτυπέω*, *c. acc.*, er – *ζηλότυπος*, 2, *adv.* -*τύπως*, som ivrigen kappes, efterligner, efteraber; som misunder, hader, forfølger; *ζηλοτύπων ἀρετήν*, en Fiende af Fortienester, *Æschin.*; df. – *ζηλοτυπία*, *ἡ*, ivrig Efterligning; Misundelse.

†*ζηλόω*, (*ζῆλος*), kappes, efterligner; alm. attraaer; *τοῦτο ἐζήλωκε καὶ προῄρηται*, *Dem.* *p.* 22; df. *a)* beundrer, priser lykkelig, *τινά τινος*, nogen for noget, *ex.* *ζηλῶ σε τοῦ πλούτου*, *Xen.*; jf. *id.* *M. S.* 2, 1, 19; *ζηλῶ σε*, *att.* ogs. afvisende: jeg beder dig! *Eur.*; *b)* misunder, *τινί*, nogen, *ex.* *ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων*; forfølger med Misundelse, Hadskhed, o. dl.; df. — *ζήλωμα*, *τό*, Gienstanden for Efterligning, Misundelse, o. dl.; — *ζήλωσις*, *ἡ*, Kappen el. at kappes, Efterligning, Beundring, Lovpriisning; Misundelse, Had; — *ζηλωτής*, *οῦ*, *ὁ*, som kappes, efterligner, beundrer; nidsk, hadsk, misundelig; df. – *ζηλωτικός*, 3, hørende til el. lignende en *ζηλωτής*; o. — *ζηλωτός*, 3, som bliver efterlignet, beundret, lovpriist; til at prise lykkelig el. til at misunde, *Xen.* *Anab.* 1, 7, 4.

†*ζημία*, *ἡ*, Skade, Tab, Forliis; *ἐπὶ τῇ ζημίᾳ τινός*, til nogens Skade; *ζημίαν λαμβανεῖν*, *ποιεῖν*, at lide, at paaføre nogen Tab el. Skade; 2) Straf; *ex.* *ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι θάνατον ζημίαν πεποιήκασι*, have sat Dødsstraf derpaa, *Xen.*; bes. Pengestraf, Mulkt; *ζημίαν ἐργάζεσθαι*, at paadrage sig en saadan; (af *cret.* *δαμία* er d. lat. *damnum*, altsaa rimel. besl. m. *δαμάω*); df. — *ζημιόω*, som *βλάπτω*, tilføier Tab el. Skade, skader, *τινά*, nogen; ogs. *δαπάνῃ ζημιοῦν τοὺς κοινωνούς*, *Xen.*; 2) straffer, afstraffer, *τινά τινι*; ogs. *in pass.* *c. acc.*, *ex.* *τοῦ δὲ ἑνὸς – τὴν ψυχὴν ζημιώσεαι*, *Herod.* 7, 39; o. — *ζημιώδης*, 2, *adv.* -*δως*, (*εἶδος*), skadelig, som medfører Tab el. Skade. — *ζημίωμα*, *τό*, tilføiet Skade; det lidte Tab; den udstaaede Straf, Afstraffelse; o. — *ζημίωσις*, *ἡ*, Handlingen *ζημιοῦν*, at skade, at paaføre Tab; Afstraffen; Afstraffelse; (af *ζημιόω*).

Ζήν, *inus.*, *gen.* *Ζηνός*, *etc.*, see u. *Ζεύς*; df. — *Ζηνόφρων*, *ονος*, *ὁ* (*φρήν*), som kiender, og (ved Orakelsvar) forkynder Zeus's Raad og Villie, *epith.* til Apollo. — *ζηταρετηοιάδης*, *ου*, *ὁ*, (*ἀρετή*), som søger el. efterjager Dyden: komisk Ord; af — *ζητεύω*, *poët.*, sædv. – †*ζητέω*, søger (i alle Ordets Bemærkelser); df. – *a)* opsøger, opsporer, *Il.* 14, 258;

efterforsker, udsporger; undersøger, udfinder, *Xen. M. S.* 3, 11, 15; – *b)* søger at erholde, gior mig Umage for noget; søger, attraaer, stræber, ønsker, *c. acc.*, ogs. *c. inf.*; df. — ζήτημα, τό, det Søgte; Sporgsmaal, Undersøgelse; – *dim.* ζητημάτιον, τό; — ζητήσιμος, 2, til at opsoge, let at soge; τὰ ζητήσιμα, Steder, hvor Vildtet opsøges, *Xen.*; — ζήτησις, ἡ, Søgen, Undersogen, Udsporgen; Begieren, Attraa; 2) Undersøgelse, Sporgsmaal, Qvæstion; — ζητητής, οῦ, ὁ, som søger, undersøger, udforsker, spørger; i Athenen ere ζητηταί, en Øvrighed, som undersøger, hvo der lovstridigen sidder inde med Statens Eiendom, *Dem. p.* 703; df. – ζητητικός, 3, hørende, skikket, tilboielig til at søge, forske, undersøge; alm. som søger el. forsker; o. — ζητητός, 3, sogt, værd at søge, ønskværdig, *Soph. Oed. Col.* 389.

ζητρεῖον s. ζήτρειον, τό, Sted, hvor de lænkede Slaver maa arbeide; (skal være af ζωγρεῖον); df. — ζητρεύω, straffer (en Slave) med Arbeide i Haandmollen. — ζιβύνη, ἡ, = σιβύνη. — ζιγγίβερις, ἡ, etslags Kryderplante, rimel. Ingifer. — ζιζάνιον, τό, Heire el. Klinte i Sæden, sædv. αἶρα. — ζίζυφον, τό, Brystbærtræet, *rhamnus jujuba, Linn.* — ζόη, ἡ, *jon.* f. ζωή, *Herod.*; 2) som γραῦς, Skind paa Mælken; (i denne Bem. af ζέω). — ζοΐα, ἡ, æol. f. ζωή, *Theocr.* — ζοός, 3, *dor.* f. ζωός, *Theocr.* 2, 5. — ζορκάς, άδος, ἡ, o. ζόρξ, *gen.* ζορκός, ἡ, *jon.* f. δορκάς, δόρξ, *Herod.* 4, 192.

*ζόφεος, 3, sædv. ζοφερός, 3, *Hes.*, ogs. ζόφιος; 2, mørk, dunkel; dunkelfarvet; — ζοφοδορπίδας, ου, ὁ, (δόρπον), som spiser til Aften i Mørke el. hemmeligen; — ζοφόεις, εσσα, εν, ζοφοειδής, 2, (εἶδος), o. ζοφοείδηλος, 2, mørk af Udseende el. Farve; alm. mørk, dunkel; o. — ζοφομηνία, ἡ, (μήνη), Maaneformorkelse, sædv. σκοτομήνη; af — ζόφος, ὁ, h. *Ap. Rh.* ogs. ζόφος, τό, Mørke, Dunkelhed, *oppon.* φάος; h. *Hom.* bes. – *a)* Underverdenens Mørke, *Od.* 20, 356; df. Underverdenen selv, *ex. Il.* 15, 191; – *b)* Jordskivens Skyggeside el. Vesten, *Od.* 12, 81; πρὸς ζόφον, imod Vesten, *oppon.* πρὸς ἠῶ, *Hom.*; (besl. m. γνόφος, δνόφος, κνέφας); df. — ζοφόω, formørker, fordunkler; df. – ζόφωμα, τό, Formørkelse, Fordunkling. — ζοφώδης, 2, = ζοφοειδής, ζοφόεις. — ζόφωσις, εως, ἡ, Formørkelse, Fordunkling; Mørke, Dunkelhed. — ζόω, *poët.* o. *jon.* f. ζάω, *ex. Herod.* 7, 46, hvor man dog ogs: læser ζώειν.

ζῠγάδην, *adv.*, (ζυγόν), parviis; — ζύγαινα, ἡ, Hammerfisken, etslags Hai. — ζυγανός, 3, = ζυγιανός. — ζυγάστριον, τό, *dim.* af – ζύγαστρον, τό, ogs. ζύγαστρος, ὁ, (ζεύγνυμι), en af Bræder sammentømret Træкiste, *Soph.* — ζῠγείς, *part. aor.* 2 til ζεύγνυμι. — ζυγέω, (ζυγόν), er el. staaer i Aaget; sædv. om Soldater: at staae ved Siden af hinanden i Geledet, ligesom στιχεῖν, at staae bag hinanden, *Polyb.* — ζυγηφόρος, 2, *poët.* f. ζυγοφόρος. — ζυγιανός, 3, (ζυγίον), som er født i Vægtens Tegn; jf. κριανός. — ζυγικός, 3, (ζυγός), hørende til en Vægt el. til at veie. — ζύγιμος, 2, (ζυγόν), hørende el. skikket til Aaget. — ζυγίον, τό, *dim.* af ζυγός, en Vægt. — ζύγιος, 3, (ζυγόν), = ζύγιμος; ζύγ. βοῦς, ἵππος, Spandoxe, Forspandshest; 2) ἡ ζυγία, *epith.* til Hera, som stifter Ægteskaber; 3) ὁ ζύγιος, = flgd. — ζυγίτης, ου, ὁ, (ζυγόν), Rorskarl paa Skibets mellemste Bænk; ogs. μεσοναύτης; jf. θρανίτης o. θαλαμίτης. — ζυγνίς, ἡ, ogs. δυγνίς, etslags Øgle.

ζῠγόδεσμον, τό, o. ζυγόδεσμος, ὁ, (δεσμός), ogs. ζυγοδέτης, ου, ὁ, (δέω), den Læderrem, hvormed Lastdyrets Aag bindes til Vognstangen el. Ploven; o. — ζυγοειδής, 2, (εἶδος), ligesom et Aag, der ligner et Aag; (af ζυγόν). — ζυγοκρούστης, ου, ὁ, (ζυγός, κρούω), der bedrager med falsk Vægt. — ζυγομᾰχέω, (ζυγόν, μάχομαι), egentl. er gienstridig i Aaget; sædv. har Strid el. Trætte med Kammerater, Huusfolk, Ægtefælle, o. dl., περί τινος, *Dem.*; ogs. kæmper med en Fiende; df. — ζυγομαχία, ἡ, Gienstridighed, Strid.

ζῠγόν, τό, (ζεύγνυμι), *jugum*, Aag, hvori tvende Øxen, Muuldyr el. Heste spændes for en Vogn el. Plov, *Hom.*; ζυγὸν ἵππειον s. ἵππων, hvori to Heste spændes, *id.*; – *b) transl.*, ζυγὸν δουλοσύνης, *poët.*; ἐπιθήσεις αὐτοῖς ζυγὰ τοῦ μὴ ὑβρίσαι, Tvang el. Tvangsmidler, *Xen. Cyr.* 3, 1, 27, κατὰ ζυγόν, parviis, *Theocr.*; — 2) af etslags Lighed: – *a)* det Tværstykke, som forbinder de krumme Ender el. Horn af φόρμιγξ el. Lyren, *transtillum*, hvori Skruer og Strænge befæstes, *Il.* 9, 187; – *b) in pl.*, de Tværbiælker, som forbinde Skibets tvende Bord, Rorbænke, *transtra*, *Od.*; – *c)* ligel. *in pl.*, Vægtbiælken el. det Tværstykke, som forbinder Vægtskaalerne; alm. ethvert Tværstykke, som forbinder tvende Legemer; (efter *Plat.* af δύογον, *i. e.* δύω ἄγον; jf. ζυγός).

ζῠγοπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω), som forfalsker Vægten; o. — ζυγοποιέω, 1) er – ζυγοποιός, 2, (ποιέω), som forfær-

diger Aag, Vægter, o. dl.; 2) = ζυγόω; af — †ζῠγός, ὁ, (ζεύγνυμι), efterhomerisk f. ζυγόν, et Aag, o. alm. hvad der forbinder tvende Legemer, *ex.* Skorem, *Ar.*, Tværstykket el. Stien paa en Lyre; Tværbiælke; Rorbænk, *Soph. Aj.* 249; ogs. Styrmandens Sæde, *Æsch. Ag.* 1618; Vægtbiælke, ogs. Vægten selv; (Afledn. see u. ζυγόν); df. — ζυγοσταθμέω, = ζυγοστατέω; af — ζυγόσταθμος, ὁ, (στάθμη), Vægt; — ζυγοστασία, ἡ, Afveien, Tilveien; af — ζυγοστατέω, 1) er — ζυγοστάτης, ου, ὁ, (ἵστημι), som afveier, tilveier; ogs. en Veiermester; — 2) holder i Ligevægt; o. — ζυγο-τρυτάνη, ἡ, en Vægt (til at veie med).

ζῠγουλκός, 2, (ζυγόν, ἕλκω), som trækker Aaget el. ved Aaget. — ζυγόφιν, *ep.* f. ζυγοῦ, *gen.* af ζυγόν, *Il.* 24, 576. — ζυγοφορέω, 1) er — ζυγοφόρος, 2, (φέρω), som bærer Aaget; — 2) veier; (af ζυγόν, ζυγός). — ζυγόω, (ζυγόν), spænder i Aaget, sammenkobler, forbinder, forener; *b)* forbinder parviis; *c)* indslutter; *d)* undertvinger. — ζύγω, *inus.*, anføres som Stamform til ἐζύγην, *aor. 2 pass.* til ζεύγνυμι. — *ζυγωθρίζω, holder el. bringer under Laas og Lukke, *Ar. Nub.* 743; af — ζύγωθρον, τό, Tværbiælke el. Slaa, som forbinder to Floidøre; ogs. Vægtbiælke; — ζύγωμα, τό, som ζύγωθρον, Dørslaa; — ζύγωσις, ἡ, Spænden el. at spænde i Aaget; Forbinden, Forenen; o. — ζυγωτός, 3, spændt i Aaget, forspændt; forbunden, forenet; — (af ζυγόω). — ζύθος, ὁ, ogs. τὸ ζύθος, en af Byg kogt el. tilberedet Drik: Øl; jf. *Herod.* 2, 77.

†ζύμη [ῡ], ἡ, Suurdei; (rimel. af ζέω, fordi den frembringer Giæring); df. — ζυμήεις, εσσα, εν, syret; — ζυμίζω, er syrlig; smager el. lugter af Suurdei; — ζυμίτης, ου, ὁ, = ζυμήεις; ζυμ. ἄρτος, syret Brød; — ζυμόω, syrer, tilsætter med Suurdei; alm. bringer i Giæring; o. — ζυμώδης, 2, (εἶδος), = ζυμήεις. — *ζύμωμα, τό, *fermentum*, hvad der bringer i Giæring, *ex.* Suurdei, Bærme, o. dl.; 2) hvad der frembringes ved Giæring; ζύμωμα γῆς, Svamp, *Nic.*; — ζύμωσις, ἡ, Syren el. at syre, at bringe i Giæring; ἥπατος ζύμωσις, Leverbyld, *Hipp.*; — ζυμωτικός, 3, tienlig til at syre el. bringe i Giæring; opblæsende; o. — ζυμωτός, 3, syret, bragt i Giæring, opblæst; — (af ζυμόω).

ζωάγρια, τά, (ζωός, ἀγρεύω), Løn for Livets Redning el. Frelse i Krigen, *Hom.*; ogs. som θρεπτήριον, Belønning el. Tak for den første Opdragelse, *Il.* 18, 407, el. for en giestfri Modtagelse, *Od.* 8, 462; ogs. en Offergave til Asklepios for Redning af Livsfare; ogs. Livskraftens el. Livsaandens Frelse; jf. ζωγρέω. — ζωάριον, τό, *dim.* af ζῶον, lidet Dyr. — ζωαρκής, 2, (ζωή, ἀρκέω), som holder i Live, som opholder Livet; τὰ ζωάρκη, Levnetsmidler, *poët.* — ζώαρχος, 2, (ζῶον, ἄρχω), som behersker el. fører et Dyr. — ζωγλύφος, 2, = ζωογλύφος. — *ζωγραφεῖον, τό, en Malers Værksted; — ζωγραφέω, maler, bes. maler levende el. efter Naturen; ζωγραφεῖν ἐπιστάμενος, *Xen.*; *in med.*, lader male; df. — ζωγράφημα, τό, det Malede, Maleri; o. — ζωγραφητός, 3, malet; — ζωγραφία, ἡ, Malen, Maleri, Malerkunst; o. — ζωγραφικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende el. skikket til at male; ἡ ζωγραφική, *sc.* τέχνη, Malerkunsten; af — ζωγράφος, 2, (ζῶον, γράφω), som maler levende el. efter Naturen; alm. en Maler.

ζωγρεία, ἡ, Handlingen ζωγρεῖν, at fange levende, at give Pardon; at fange et Dyr levende; o. — ζωγρεῖον, τό, Buur el. Rum, hvori man opbevarer levende Dyr; af — ζωγρέω, (ζωός, ἀγρεύω), fanger levende (istedetfor at dræbe), df. giver Pardon, lader leve, *Il.*, *ex.* 6, 46; ἐζωγρημένοι, de Fangne, *Herod.*; οὐδένα ζωγρεῖν, ingen Fanger at giøre, at nedhugge alt, *id.*; 2) (ζωή, ἀγείρω), holder i Live, oplivet, som ζωπυρέω, *Il.* 5, 698; df. — ζωγρία, ζωγρίη, ἡ, *poët.* o. *jon.* f. ζωγρεία; ζωγρίῃ λαβεῖν, ἑλεῖν, som ζωγρεῖν, at fange levende, *Herod.*; o. — ζωγρίας, ου, ὁ, som er fanget levende, en Fange. — ζῶγρον, τό, o. ζῶγρος, ὁ, sild. Former f. ζωγρεῖον.

ζωδάριον, τό, *dim.* af ζῶον, lidet Dyr. — ζωδιακός, 3, af el. med Dyr; ὁ ζωδιακός, *sc.* κύκλος, Dyrekredsen med dens Stiernebillede; o. — ζωδιογλύφος, 2, = ζωογλύφος; af — ζώδιον, τό, *dim.* af ζῶον, lidet Dyr; bes. Maleri el. Billede, *sigillum*; Stiernebillede; df. — ζωδιοφόρος, 2, (φέρω), som bærer el. fremstiller Gestalter af Dyr, forsynet dermed: om Kunstværker, o. dl.; o. — ζωδιωτός, 3, = ζωωτός. — ζωή, ἡ, Livet; Leveorden, Levemaade; 2) h. *Hom.*, Livets Underholdning, Gods, Formue, som βίος, βίοτος. — ζωηδόν, *adv.*, (ζῶον), paa Dyrenes Viis. — *ζωηρός, 3, levende; 2) *act.*, oplivende; — ζωηφόρος, 2, (φέρω), som bringer el. skienker Livet; — ζωθάλμιος, 2, (θάλλω), i Livets fulde Kraft el. Blomst, χάρις, *Pind. Ol.* 7, 20; (rimel. af θάλλω); — ζωθαλπής, 2, m. bes. *fem.* ζωθαλπίς, ίδος, (θάλπω), som varmer Livet, oplivende; o. — ζω-θήκη,

ἡ, Værelse, hvori man sover el. hviler om Dagen; – (af ζωή). — *ζωΐδιος*, 3, (ζῶον), som ζωοφόρος, forsynet med Gestalter af Dyr. — *ζωϊκός*, 3, 1) (ζῶον), dyrisk, animalsk; 2) (ζωή), hørende til Livet. — *ζώϊον, τό*, *poët.* f. ζῶον.

ζῶμα, τό, (ζώννυμι), Underklædning el. Trøie, som naaer til Bælliestedet, *Hom.*, dog *Il.* 23, 683 efter nogle: Skambælte, *subligaculum*; sild. ogs. f. ζώνη, ζωστήρ, Bælte, Livbælte. — **ζωμάρυστρον, τό*, = ζωμήρυσις; — *ζώμευμα, τό*, Saus; 2) *Ar. Equ.* 279, komisk f. ὑποζώματα νεώς; af – *ζωμεύω*, koger el. tillaver med en Saus; — *ζωμήρυσις, ἡ*, (ἀρύω), Skumskee; — *ζωμίδιον, τό*, *dim.* af ζωμός; o. — *ζωμοποιέω*, er – *ζωμοποιός*, 2, (ποιέω), som tillaver en Saus; – *ζωμοποιεῖν ἰχθύν*, at lave en Fiskesaus; af — *ζωμός, ὁ*, Saus el. Suppe, bes. paa kogt Kiød; alm. Saus, hvormed Maden tillaves; 2) *transl.*, Blodbad; (rimel. af ζέω); df. — *ζωμοτάριχος*, 2, (τάριχος), indsaltet, nedlagt.

ζωνάριον, τό, *dim.* af — *ζώνη, ἡ*, (ζώννυμι), Bælte, Livbalte, h. *Hom.* bes. Fruentimrenes, Mændenes derim. oftere ζωστήρ; *ζώνην λύειν*, at løse Jomfrubæltet: om Brudgommen, *Od.* 11, 245; men om Artemis: at hielpe de Fødende; om Krigsfolk el. Reisende: at giøre Holdt el. at hvile sig, *Herod.* 8, 120; *εἰς ζώνην διδόναι*, (efter østerlandsk Hofskik) at give til Bæltepenge, (h. os til Knappenaalspenge); *αἱ κῶμαι – εἰς ζώνην δεδομέναι*, *Xen. Anab.* 1, 4, 9; – *b)* Bæltestedet, Taille, *ex. Il.* 2, 479; – *c)* alt hvormed man omgiorder sig, *ex.* Randsel; Pengebælte, χρυσίου, med Guld; omgiordet Klædning; Rustning el. Harnisk, som man spænder om sig, hvf. ogs. sild. Krigstienesten selv; — 2) af Ligheden: hvad der omgiver som et Bælte; df. – *a)* Himmelbælte, Jordbælte, Zone; – *b)* paa Søiler og Bygninger: Frisen; – *c)* h. Lægerne: etslags Udslæt, der ligesom et Bælte udbreder sig omkring Legemet.

ζώνιον, τό, *dim.* af ζώνη; df. — *ζωνιοπλόκος*, 2, (πλέκω), som fletter el. strikker Livbælter. — *ζωνίτης, ου, ὁ*, *fem.* *ζωνῖτις, ιδος*, (ζώνη), af et Bælte, hørende til el. lignende et Bælte; omgiordet. — *ζώννυμι*, o. *ζωννύω*, *f.* *ζώσω*, *pf. pass.* *ἔζωσμαι*, omgiorder, bes. til Kamp, *Od.* 18, 76; iforer, ruster; – 2) oftere *in med.*, omgiorder el. ruster mig, ζωστῆρι, med Livbæltet; iforer mig el. binder om mig, ῥάκεσι, Pialterne, *Hom.*, som ogs. derm. forbinder *acc.*, *ex.* ζώνην, ogs. χαλκὸν *ζώννυσθαι*, at omgiorde sig med Sværdet, *Il.* 23, 130; (besl. m. ζεύγνυμι). — *ζωννύσκετο*, *jon.* o. *ep.* f. ἐζώννυτο, 3 *sing. impf. med.* af ζώννυμι. — *ζωνογάστρις*, ogs. *ζωνογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ*, (γαστήρ), som har et Bælte om Livet; o. — *ζωνοειδής*, 2, (εἶδος), som ligner et Bælte.

**ζωογενής*, 2, (γένος), avlet af et Dyr, dyrisk; o. — *ζωογλύφος*, 2, (γλύφω), som udskærer Billeder; Billedhugger; (af ζῶον). — *ζωογονέω*, er – *ζωογόνος*, (ζωός, γόνος), som avler el. føder levende Unger; som frembringer levende Væsener, Orme, o. dl.; alm. avlende, frembringende, frugtbar; – denne Handling el. Evne, *ζωογόνησις, ἡ*, o. *ζωογονία, ἡ*; alm. Frembringelse, Frugtbarhed; – hørende el. skikket dertil, *ζωογονητικός*, o. *ζωογονικός*. — *ζωογράφος*, 2, *poët.* f. ζωγράφος, 3. — *ζωοδότειρα, ἡ*, *fem.* af – *ζωοδοτήρ, ῆρος, ὁ*, ogs. *ζωοδότης, ου, ὁ*, o. *ζωόδωρος*, 2, (ζωή, δίδωμι, δωρέομαι), som giver el. skienker Livet. — *ζωοειδής*, 2, (ζῶον, εἶδος), som ligner et Dyr. — *ζωοθετέω*, (ζωός; τίθημι), giør levende. — **ζωοθηρία, ἡ*, (θήρα), Dyrejagt; – hørende dertil, *ζωοθηρικός*, 3; — *ζωο-θυσία, ἡ*, Offer af levende Dyr; o. – *ζωθυτέω*, offrer levende Dyr; (af θύω); — *ζωοκτονία, ἡ*, (κτείνω), Mord paa Dyr; o. — *ζωόμορφος*, 2, (μορφή), med Dannelse el. Gestalt som et Dyr; – (af flgd.).

†*ζῶον, τό*, (ζωός), levende Skabning, Dyr, Væsen; *μόνον τῶν ζώων ἄνθρωπον ὀρθὸν ἀνέστησαν*, *Xen. M.S.* 1, 4, 11; dog ogs. umælende Dyr, *ex. id. Oec.* 15, 9; *b)* malet Dyr el. Billede, Maleri; bes. bruger *Herod.* ζῶα γράφειν o. γράφεσθαι, f. ζωγράφειν, m. tilføiet *acc.*, *ex.* *ζῶα γραψάμενος τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου*, efter at have ladet den male, *Herod.* 4, 88; (egentl. *neutr.* af ζωός m. forandret Tone); df. — *ζωοπλαστέω*, er – *ζωοπλάστης, ου, ὁ*, (πλάσσω), som former Dyr. — *ζωοποιέω*, er – *ζωοποιός*, 2, (ζωός, ποιέω), som levendegiør; som beliver el. opliver paa ny; 2) som avler el. frembringer levende Væsener, Dyr, Orme, o. dl.; – denne Handling el. Evne i begge Bem., *ζωοποίησις, ἡ*; – hørende el. skikket dertil, *ζωοποιητικός*, 3. — *ζωοπώλης, ου, ὁ*, (ζῶον, πωλέω), som sælger Dyr, bes. Offerdyr; – *fem.* *ζωόπωλις, ἡ*, sc. ἀγορά, Quægtorv.

ζωός, ζωή, ζωόν, levende, i Live, *opp.* θανών, *Hom.*; *ζωὸν ἑλεῖν τινα*, at fange levende, *Il.*; ogs. *att.*, *ex.* *ζωοὶ εἰλήφθησαν*, *Xen.*; jf. ζώς. — *ζωόσοφος*, 2, (ζωή, σοφός), som lever viseligen. — **ζωοστάσιον, τό*, (ἵστημι),

Stald; — ζωότης, ητος, ἡ, Dyriskhed, dyrisk Tilstand el. Natur; — ζωοτοκέω, er — ζωοτόκος, 2, (τίκτω), som føder Dyr el. levende Unger; — en saadan Fødsel, ζωοτοκία, ἡ; — ζωοτροφεῖον, τό, Sted, hvor Dyr el. Qvæg holdes el. fødes; af — ζωοτροφέω, er — ζωοτρόφος, 2, (τρέφω), som føder, holder, føder Dyr el. Qvæg; — denne Handling, ζωοτροφία, ἡ; — hørende el. skikket dertil, ζωοτροφικός, 3; — ζωοτύπος, 2, (τυπόω), som former el. afbilder levende Væsener; — ζωοφαγέω, er — ζωοφάγος, 2, (φαγεῖν), som spiser Dyr el. Kjødet af Dyr; — ζωόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός), med Dyreøine; τὸ ζωόφθαλμον, 2, som βούφθαλμον, etslags Plante; v. — ζωοφθόρος, 2, (φθείρω), som fordærver el. dræber Dyr; — (af ζῷον).

ζωοφορεῖν, om Planter: at blive i Live, at fæste Rødder; af — ζωοφόρος, 2, ogs. ζωφόρος, (ζωή, φέρω), livbringende, oplivende; 2) (ζῷον), som frembringer el. avler Dyr. — ζωοφυτέω, (ζωός, φυτεύω), frembringer el. avler levende Skud. — ζωόφυτον, τό, (ζῷον, φύομαι), levende Skabning; 2) (φυτόν), Plantedyr. — ζωόω, (ζωός), levendegjør, opliver, holder i Live; 2) (ζῷον), maler el. udsyer Dyr; b) in med., ζωοῦσθαι, at fordærves af Orme, at blive ormstukken.

ζώπισσα, ἡ, (πίσσα), gammelt (med Sovand blandet) Beg el. Vor af Skibe. — ζω-πονέω, fremstiller levende; (af ζωός). — ζωπυρέω, opliver, opպuster, antænder (Ilden) paa ny; opmuntrer paa ny; — denne Handling, ζωπύρησις, ἡ; — dens Gjenstand, ζωπύρημα, τό; v. — ζώπυρις, ἴδος, ἡ, θέρμη, oplivende Varme; af — ζώπυρον, τό, Gnist, gloende Kul el. Aske, hvormed man tænder Ild; 2) transl., det Overblevne, Resten; 3) act., det Oppustende; en Blæsebælg; — egentl. neutr. af d. sild. adject. ζώπυρος, 2, (ζωός, πῦρ), som oppuster Ilden.

ζωροποτέω, er — ζωροπότης, ου, ὁ, (πίνω), som drikker ublandet Viin; som drikker megen Viin; Svirebroder, stærk Dranker; af — ζωρός, 3, reen, ublandet, som har sin fulde Kraft el. Styrke, sædv. om Vinen, οἶνος, dog ogs. uden οἶνος, o. ligel. in neutr. ζωρόν, sc. πόμα, ligesom merum; Ζωρότερον δὲ κέραιε, gjør Drikken stærkere, som mindre Vand i Vinen, Il. 9, 203; ζωρότερον πίνειν, at drikke bedre el. stærkere Viin, Herod. 6, 84; sild. ogs. at drikke umaadeligen, at svire; (rimel. f. ζωερὸς af ζωός).

ζώς, (ikke ζῶς), sield. Form f. ζωός, f. m. f. — ζῶσαι, imperat. aor. 1 med. til ζώννυμι, Od. 18, 30. — ζώσιμος, 2, (ζάω), med Livskraft, vitalis. — ζῶσις, ἡ, (ζώννυμι), Omgjorden. — ζῶσμα, τό, = ζῶμα. — *ζωστήρ, ῆρος, ὁ, Bælte, Livbælte, bes. Krigerens, Il., δαιδάλεος, o. παναίολος, kunstigen virket el. rimel. belagt med Metalplader, ib.; jf. ogs. ib. 4, 132; i Od. Bælte om Livkiolen; sild. ogs. alm. f. ζώνη; 2) etslags Udslæt paa Huden, som ζώνη, Bem. 2, c; 3) etslags Tang, fucus; 4) sield. adject., omgjordet, Call.; vf. — ζωστήριος, 3, hørende til et Bælte, omgjordende; v. — ζωστηροκλέπτης, ου, ὁ, (κλέπτω), som stiæler Livbælter; — ζώστης, ου, ὁ, som omgjorder; 2) som ζωστήρ, Livbælte; v. — ζῶστρον, τό, Livbælte, Od.; — (af ζώννυμι).

ζωτεῖον, τό, = ζητρεῖον. — ζωτικός, 3, adv. -ῶς, (ζάω), hørende el. nødvendig til Livet; som forskaffer el. vedligeholder Livet; — 2) livfuld; bes. om Kunstværker: ligesom levende, troligen efterlignet, vel truffen; τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι, πῶς ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριάσιν; hvorledes giver du dine Billedstøtter dette Liv el. dette livfulde Udtryk? Xen. M. S. 3, 10, 6; ζωτικώτατα γράφειν, at male el. træffe særdeles vel, Plut.

ζωΰφιον, τό, dim. af ζῷον. — ζωφόρος, 2, = ζωοφόρος. — ζωφύτος, 2, (ζωός, φύω), frembringende el. nærende Planter; alm. frugtbar. — ζώω, ep. o. jon. f. ζάω, lever; ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον, du har det godt, Od. 15, 491; jf. ogs. ζόω. — ζωώδης, 2, (εἶδος), dyrisk, animalsk; 2) (ζωή), levende, fuld af Liv; vf. — ζωωδία, ἡ, Dyriskhed, dyrisk Væsen; o. — ζωωνυμία, ἡ, (ὄνομα), Benævnelse efter Dyr; (af ζῷον). — ζωωτός, 3, (ζάω), bemalet, udsyet, giennemvirket med Dyr; jf. στρουθωτός, o. belluata tapetia h. Plaut.

H.

H, η, ἦτα, Eta, d. syvende Bogstav i d. græske Alphabet; som Taltegn er η′ = otte el. d. ottende, ὀκτώ, ὄγδοος, men ͵η = 8000; – η betegner d. lange el. dobbelte e (ex. i Deel), og udtales saaledes, (vid. Matthiæ p. 29), ex. i δῆλος af δέελος; men tidligere el. forend η tilligem. ω i Athenen optoges af d. samiske Alphabet (403 f. Ch.), brugtes H ogs. som spir. asp., ex. i HOΣ f. ὅς, ligesom man skrev KH f. χ, ΠH f. φ, o. TH f. ϑ; i det Følgende betegnedes spir. asp. ved ⊦, sp. len. ved ⊣, hvf. sild. ῾, ᾿; — 2) af Dialektforandringerne anmærkes her følgende: – a) dor. bruges α ofte f. η, ex. ἁ λάϑα, dor. f. ἡ λήϑη, κυβερνάτας, dor. f. -νήτης, ligel. ἔσφαλε f. ἔσφηλε, etc.; omvendt bruges jon. hyppigen η f. α i lange Stavelser, el. naar den frgd. Stavelse er bleven forkortet; hvorimod att. sædv. bruges α efter en Vocal o. efter ρ, hvor jon. bruges η, o. ligel. αυ f. ηυ (dog ikke i Augmenterne), ex. jon. σοφίη, Ἥρη, πρήσσω, πρῆγμα, ἰητρός, νηῦς, γρηῦς, εὑρέη, ἀληθηΐη, – att. σοφία, Ἥρα, πράσσω, πρᾶγμα, ἰατρός, ναῦς, γραῦς, εὑρεῖα, ἀλήϑεια; dog findes ogs. omvendt jon. μεσαμβρίη, Herod., att. πεινῆν, o. s. v.; – b) dor. o. jon. bruges η f. ε i βασιλῆος, βασιλῆϊ, βασιλῆες, (att. ogs. βασιλῆς), f. βασιλέος s. βασιλέως, etc.; omvendt bruges jon. ἕσσων f. ἥσσων, ἕσαν f. ἦσαν; – c) sield. ombyttes η m. ι, ex. i ἠδέ o. ἰδέ h. Hom.; (saaledes er ogs. efter Plato ἡμέρα af d. gl. ἱμέρα), – el. m. ω, ex. Μαιῆτις, jon. f. Μαιῶτις, Herod., o. πτώσσω f. πτήσσω; – d) æol., bes. boeot. bruges ofte ει f. η, ex. Θεῖβαι f. Θῆβαι; ds. i d. almindelige Sprog τέϑεικα, pf. af τίϑημι, o. εἰμί f. ἠμί, (hvf. impf. ἦν); omvendt bruges f. κεῖνος (ἐκεῖνος), æol. κῆνος, dor. τῆνος, hvf. τηνεί h. Theocr. f. τήνῃ, ἐκείνῃ; endel. bliver undert. ει o. ηϊ att. til η, ex. κλεῖϑρα, att. κλῆϑρα, Νηρηΐδες, att. Νηρῆδες, o. s. v.

ἤ, ep. ogs. ἠέ, conjunct. m. adskillende, spørgende, o. sammenlignende Bemærkelse; — 1) ἤ som Adskillelsespartikel, eller, lat. aut, ogs. ellers, (i modsat Fald); js. ogs. ἤπερ, ἤτοι, ἤτε; – b) ἤ –, ἤ –, enten –, eller –, lat. aut –, aut –, ogs. som d. lat. sive –, sive –, omtr. vort: hvad enten –, eller –, ex. Il. 1, 27; h. Hom. ogs. ἠμέν –, ἠδέ –, o. efterhom. ἤ –, ἤτοι –, ἤτοι –, ἤ –, o. εἴτε –, ἤ –; — 2) ἤ som Spørgsmaalspartikel, bes. i indirecte Spørgsmaal: om, om maaskee, o. dl., ex. Il. 8, 111; – b) ἤ –, ἤ –, lat. utrum –, an –? om maaskee –, eller om –? ex. Il. 1, 190; ogs. undert. alene tvivlende; js. frgd., ogs. Il. 5, 672; – c) i directe Spørgsmaal, men sædv. efter et frgd. Spørgsm., ex. Il. 1, 203; ἦ οὐχ ὁρᾷς; annon vides? Xen. Cyr. 1, 3, 18; (men bedst var det, i dette Fald altid at skrive ἦ; js. Passow.); — 3) ἤ som Sammenligningspartikel, lat. quam, vort: end, sættes ei alene efter Comparativer, men ogs. efter Adjectiver o. Verber, hvori der ligger en Sammenligning, ex. efter ἄλλος, βούλομαι, vil heller, φϑάνω, kommer før, Od. 11, 58; hertil hører ogs. παρὰ δόξαν – ἢ αὐτὸς κατεδόκεε, Herod. 1, 79; ogs. sættes ἤ imellem tvende Comparativer, ex. Od. 1, 165, ogs. att., ex. Ar. Acharn. 1077; – [ἢ οὐ, ἢ οὐκ, smelte att. poët. altid sammen til een Stavelse, ofte ogs. ep., ex. Il. 5, 349]. — ἤ, ogs. ἥ, ἤ, som Udraab, omtr. vort: hei! ex. η, η, σιώπα, Ar. Nub. 105.

ἦ, ep. ogs. ἦε, adv. m. bekræftende el. spørgende Bem.; — 1) ἦ som Bekræftelsespartikel: visseligen, i Sandhed, profecto; ogs. ofte m. andre Partikler, ex. h. Hom., ἦ ἄρα, ἦ ἄρα δή, ἦ γάρ, enimvero, ogs. ἦ γὰρ ἄν, ἦ γάρ τοι, ἦ δή, ἦ μέν, ἦ μήν, o. fl., (hvis Nuancer dog vort Sprog ofte ikke formaaer at udtrykke); bes. bruges ἦ μήν i Forsikringer, og naar man sværger, ex. ϑεοὺς ὄμνυμι, ἦ μήν μοι δοκεῖ s. δόκειν, Xen.; ligel. ἦ μέν, Il. 1, 77; — 2) ἦ som Spørgsmaalspartikel, d. lat. num, an; mon, – men udtrykkes af os oftest alene ved den spørgende Betoning, ex. ἦ λέγω; dicamne? skal jeg sige det? ep. ogs. ἦ ῥα, ἦ ῥά νυ, ἦ ῥά τι, o. dl.; bes. att., ἦ γάρ, virkeligen? quid enim? ogs. ἦ γὰρ οὐ; nonne? ἦ καὶ ἀεὶ τοῦτο ποιεῖτε; bære I Eder ogsaa altid saaledes ad? Xen.

ἦ, 1) 3 sing. impf. af ἠμί f. φημί, saa talte han, Hom.; 2) 1 sing. impf. af εἰμί, af d. joniske ἔα f. ἦν. — ᾖ, 3 sing. conj. præs. af εἰμί. — ἡ, fem. af Artikelen ὁ, s. m. s.; h. Hom. ogs. pronom. person. s. demonstr., f. αὐτή o. αὕτη. — ἥ, fem. af pronom. reldt. ὅς. — ᾗ, dat. fem. a) af Artikelen ὁ, ἡ, τό; b) af pronom. possess. ὅς, suus, h. Hom. sædv. ἑῇ, af ἑός; c) dat. fem. af pronom. relat. ὅς, ἥ, ὅ, sædv. som adv., α) ep. om Stedet: hvor, hvorhen, Hom.; β) bes. att., hvorledes, paa hvilken Maade; ogs. undert. ep., ex. ᾗ ϑέμις ἐστί, Il. 2, 73; js. Hes. Op. 137; ogs. m. superl., ex. ᾗ μάλι-

στα, ἡ ῥᾷστα, o. dl.; h. *Thuc.* vgl., hvorfor, *ex.* 1, 25, *extr.* — ἦ α, *ep.* f. ἦν, jeg var, af εἰμί, *Hom.*, som ogs. deraf har 2 *sing.* ἤησθα, o. 3 *sing.* ἦεν. — ἤ α, *att. ctr.* f. ἤϊα, *jon.* f. ᾔειν, *impf.* af εἶμι. — ἥ α τ ο, *jon.* f. ἧντο, 3 *pl. impf.* af ἧμαι, sidder.

ἠ β α ι ό ς, 3, liden, ringe, h. *Hom.* sædv. m. οὐδέ, *ex.* οὔ οἱ ἔνι φρένες, οὐδ' ἠ β α ι α ί, end ikke den mindste; jf. *Od.* 18, 355; oftere *in neutr.* som *adv.*, οὐδ' ἠ β α ι ό ν, end ikke det mindste, *ne tantillum quidem, id.*; uden Nægtelse alene *Od.* 9, 462, ἠ β α ι ὸ ν ἀπὸ σπείους, kort fra Hulen; (rimel. af βαιός). — ἡ β ά σ κ ω, egentl. *inchoat.* af flgd., bliver mandbar, *ex.* τοῦ υἱοῦ ἄρτι ἡ β ά σ κ ο ν τ ο ς; ogs. faaer Skæg paa Hagen; ogs. alm. = flgd. — ἡ β ά ω, *f.* ήσω, (ἥβη), er mandbar, befinder mig i Manddommens fuldeste Kraft og Blomst; εἴθ' ὡς ἡ β ώ ο ι μ ι, (*poët.* f. ἡβῷμι), var jeg saa sandt i min blomstrende Alder! *Hom.*; jf ogs. *Il.* 12, 382; *transl.* heder den frodige Viinstok, ἡμερὶς ἡβώωσα, (*ep.* f. ἡβῶσα), *Od.*; – 2) *transl.*, har en ungdommelig el. heftig Lidenskab, attraaer heftigen; ogs. *impers. c. dat.*, δεῖ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν, gamle Folk ville vide alt, ere nysgjerrige, *Æsch. Ag.* 583.

ἥ β η, ἡ, Mandbarheden, *pubertas*, Ungdommens og Manddommens fuldeste Kraft og Blomst, *Hom.*; bes. Ungdomsalderen, *ex.* οὐδ' ὑπέροπλον ἥ β α ν δρέπων, *Pind. Pyth.* 6, 48; jf. *Isthm.* 8, 155; ogs. ungdommelig Fyrighed, *ex.* πρὸς ἥβην ἐκδύσθαι θυμόν, *id. Pyth.* 4, 525; – *b)* bes. *att.*, Indtrædelsen i de mandbare Aar, (omtr. med d. 19de Aar); οἱ (τὰ) δέκα (ἔτη) ἀφ' ἥ β η ς, som ere 10 Aar over dette Tidsrum, altf. omtr. 29 Aar gamle, *Xen.*; – *c)* de udvortes Tegn paa Mandbarheden: Skægget, Skamhaarene, *pubes*; — 2) som *nom. pr.* er Ἥβη, Hebe, Datter af Zeus og Hera, gift med Herakles; jf. *Hes. Theog.* 950; ogs. *Il.* 4, 2, o. 5, 722; efter den sildigere Allegorie er Hebe Ungdommens Gudinde.

ἡ β η δ ό ν, *adv.*, (ἥβη), ungdommeligen, paa Ungdommens Viis og Maade; i den mandbare el. vaabendygtige Alder; πάντας ἡβηδὸν ἀνελεῖν, ἀποκτεῖναι, at ombringe alt vaabenført Mandskab. — * ἡ β η τ ή ρ, ῆρος, ὁ, den mandbare Yngling, *puber*; df. – ἡ β η τ ή ρ ι ο ν, τό, Sted, hvor unge Mennesker forsamles for at fornøie sig, ogs. til videnskabelige Øvelser; — ἡ β ή τ η ς, ου, ὁ, = ἡβητήρ; df. – ἡ β η τ ι κ ό ς, 3, hørende til Ynglingsalderen, ungdommelig, *juvenilis*; — ἡ β ή τ ρ ι ο ν, τό, = ἡβητήριον; o. — ἡ β ή τ ω ρ, ορος, ὁ, = ἡβητήρ; – (af ἡβάω). — ἡ β υ λ λ ι ά ω, komisk *dim.* af ἡβάω, er temmelig ung, *Ar.* — ἡ β ώ η ν, *opt.* af ἡβάω; d. episke Former ἡ β ώ ο ι μ ι, ἡβώοντες, ἡβώωσα, see u. ἡβάω.

ἠ γ ά α σ θ ε, *ep.* f. ἠγάσθε, 2 *pl. impf.* af ἀγάομαι; [γα f. γᾶ for Versets Skyld]. — ἤ γ α γ ο ν, *aor.* 2 *redupl.* af ἄγω. — ἠ γ ά θ ε ο ς, 3, (ἄγαν, θεῖος, θεός), som ζάθεος, fuld af Guder, hoihellig, o. ligel. alene om Lande, Egne, Øer, Byer, o. dl., som staae under en Guddoms Beskyttelse. — ἠ γ ά λ ε ο ς, 3, (ἄγνυμι), sonderbrækket; som let brækkes, skior. — ἤ γ α ν ο ν, τό, f. τήγανον. — ἡ γ ε μ ο ν ε ί α, sædv. ἡ γ ε μ ο ν ί α, ἡ, (ἡγεμονεύω), Overanførsel, Commando; ἡ γ η μ ο ν ί α ν ὑποχνούμενος, *Xen. Ag.* 2, 28; – *b)* Overherredømmet, bes. m. o. u. Ἑλλάδος, den Forrang imellem Grækerne el. Hegemonie over dem, hvorom Athenen o. Sparta kæmpede; men *Xen. Hell.* 4, 2, 13, περὶ ἡ γ ε μ ο ν ί α ς – διεπράττοντο, underhandlede om, hvilken Stat der skulde levere Overanføreren; – *c)* en Afdeling af Hæren, Corps, Division, *Plut.*; – *d)* Hovedsagen, det Væsentlige.

ἡ γ ε μ ό ν ε ι α, ἡ, *fem.* af ἡγεμονεύς, Hærførerinde, Herskerinde, *epith.* til flere Gudinder. — ἡ γ ε μ ό ν ε υ μ α, τό, = ἡγεμονεία; o. — ἡ γ ε μ ο ν ε ύ ς, *poët.* = ἡγεμών; af — ἡ γ ε μ ο ν ε ύ ω, (ἡγεμών), τινί, ogs. τινὶ ὁδόν, gaaer (Veien) foran nogen, viser nogen Vei, *Od.*, ogs. m. tilfoiet πρόσθε, *ib.*; ligel. ῥόον ὕδατι ἡγ., at skaffe Vandet Afslob, *Il.* 21, 258; — 2) forer, leder, anforer, bes. en Hær; df. befaler el. hersker, τινός, over nogen, som ἄρχω, *Il.*; τοῦ κέρεος τοῦ ἑτέρου ἡγ., kommanderer den ene Floi, *Herod.*; jf. ἡγέομαι. — ἡ γ ε μ ο ν έ ω, er ἡγεμών el. Overanforer. — ἡ γ ε μ ό ν η, ἡ, som ἡγεμόνεια, Anforerinde; egentl. *fem.* af ἡγεμών; 2) som *nom. pr.* er Hegemone, Overherredømmets Gudinde; ogs. *epith.* til flere Gudinder.

ἡ γ ε μ ο ν ί α, ἡ, see u. ἡγεμονεία. — * ἡ γ ε μ ο ν ι κ ό ς, 3, *adv.* -κῶς, horende til, passende for en Anforer el. Hersker; skikket, dygtig til at anfore el. herske, tilboielig dertil; ogs. dygtig Anforer el. Leder; h. Philos. er τὸ ἡ γ ε μ ο ν ι κ ό ν, Handlingernes ledende Princip, Fornuften, *Epict.*; — ἡ γ ε μ ό ν ι ο ς, 3, horende til en ἡγεμών; ogs. f. ἡγεμών; – 2) som *epith.* til Hermes, *a)* som πομπεύς, ψυχοπομπός, der forer Sielene ned til Underverdenen; *b)* der viser Vei el. anforer i Krigen; — ἡ γ ε μ ο ν ί ς, ίδος, ἡ, *fem.* til ἡγεμών, o. — ἡ γ ε μ ό σ υ ν ο ς, 3, ledsagende; 2) τὰ ἡγεμόσυνα, *sc.* ἱερά, Takoffer for lykkelig Forelse, *Xen.*; af — ἡ γ ε μ ώ ν, όνος, ὁ, sild. ogs. ἡ, (ἡγέομαι, ἄγω), Forer, Leder, Styrer; bes. Anforer, Hærforer, Feltherre, *oppon.* λαός,

πληθύς, *Il.*; Overherre, Regent; bes. i *Od.*, Veiviser; jf. *Thuc.* 7, 80, o. *Xen. Anab.* 2, 4, 10; sild. ogs. m. tilføiet ὁδοῦ; alm. den Første, Ophavsmand, *dux, auctor*; ἡγεμόνα εἶναί τινος, at anføre til noget, at foranledige noget, men τινί, at gaae foran el. anføre nogen.

ἡγέομαι, *f.* ἡσομαι, (ἄγω), gaaer foran, ogs. m. tilføiet πρόσθεν, *Il.* 24, 96; ἡγεῖσθαί τινι ὁδόν, at vise nogen Veien, ἔς τι, etsteds hen, *Herod.* 9, 15; i *Od.* ogs. ἡγεῖσθαί τινι πόλιν, δόμον, ἄστυ, at vise nogen Veien dertil; df. – *b)* fører, leder, bes. anfører, commanderer, ἐπικούρων, λαῶν, ogs. νηυσί, Τρώεσσι, *Hom.*; ogs. *absol.* ἕπεσθαι ᾗ ἄν τις ἥγηται, *Xen.*; ἕπεσθε τῷ ἡγουμένῳ, *id.*; τὸ ἡγούμενον, *sc.* μέρος, Fortroppen, *id.*; – *c)* er el. gaaer foran, gior noget først, anfører til noget, εἴς τι, εἰς φιλότητα, gior det første Stridt til at stifte Venskab, *Hes. Op.*; τὸν πρεσβύτερον ἡγεῖσθαι παντὸς ἔργου καὶ λόγου, at han bør begynde derpaa, være den første dertil, *Xen. M. S.* 2, 3, 15; ἡγεῖσθαί τινι ὀρχηθμοῦ, at spille (el. synge) op for nogen til Dands, *Od.* 23, 134; alm. Herre, Regent, Overhovede, τινός *s.* τινί, over nogen; — 2) efterhomerisk, som *duco*, mener, troer, antager, θεούς, at der ere Guder; m. dobbelt *acc.* m. o. u. εἶναι, holder el. anseer for noget, *ex.* ἃ αἰσχρὰ ἡγεῖται εἶναι, hvad han holder for uanstændigt, *Xen.*; men *c. nom.*, κρείσσων αὐτοῦ ἱππεὺς ἡγούμενος εἶναι, som holdt sig for bedre Rytter, *id. Cyr.* 4, 6, 3; – i denne Bem. har *pf.* ἥγημαι sædv. *præs.* Bem., bes. h. *Herod.*; – (*præs. act.* ἡγέω, rimel. *inus.*, thi περιηγέω er af περιηγής).

ἡγερέθομαι, h. *Hom.* alene *in 3 pl. præs.* o. *impf.*, ἡγερέθονται, ἡγερέθοντο, o. ἡγερέομαι, hvf. alene *Il.* 10, 127, *inf. præs.*, ἡγερέεσθαι, at forsamle sig; – episke Biformer af ἀγείρομαι. — ἤγερθεν, *æol.* f. ἠγέρθησαν, *3 pl. aor. 1 pass.* af ἐγείρω o. ἀγείρω, *Hom.* — ἡγεσία, ἡ, = ἡγεμονεία; — Ἡγεσίλεως, ὁ, f. Ἀγεσίλαος, som *epith.* til Ἅιδης, *Nic.*; o. — ἡγέτης, ου, ὁ, *fem.* ἡγέτις, ιδος, Fører, Anfører, Anførerinde; (af ἡγέομαι). — ἡγηλάζω, fører, leder; κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, *Od.* 17, 217; men *ib.* 11, 618, κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, bærer el. har en tung Skiæbne, fører et moisommeligt Liv; (af ἄγω, ἡγέομαι, men alene *ep.*). — ἥγημα, τό, (ἡγέομαι), Anførsel, Veiledning, Raad. — Ἡγησίλεως, ὁ, Biform af Ἀγεσίλαος. — ἥγησις, ἡ, = ἡγεσία.

*ἡγήτειρα, ogs. ἡγήτρια, ἡ, *fem.* af ἡγητήρ, ῆρος, ὁ, ogs. ἡγητής, οῦ, ὁ, o. ἡγήτωρ, ορος, ὁ, som ἡγεμών, Fører, Veiviser, Anfører, Befalingsmand; Hersker; — ἡγητηρία, ogs. ἡγητορία, ἡ, *sc.* παλάθη, Klump el. Masse af tørrede Figener, som man bar i Procession paa d. athen. Fest Πλυντήρια; o. — ἡγητής, οῦ, ὁ, o. ἡγήτωρ, ορος, ὁ, = ἡγητήρ; ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, de Første el. Ypperste i Felten og i Raadet, *Hom.*; – (af ἡγέομαι). — ἡγνευμένως, *adv. part. pf. pass.* af ἁγνεύω, kydsk, reent, tugtigen. — ἤγουν, *conjunctio*, (ἤ, γέ, οὖν), eller i det mindste, eller egentligen; 2) h. *gramm.* i Ordforklaringer: det er, det heder, nemlig; jf. ἤτοι.

ἠδέ, og, ligesom καί, h. *Hom.* ogs. m. frgd. τε, *ex.* Ἕκτωρ τ᾽ ἠδ᾽ ἄλλοι, *Il.*; ἠδὲ καί, og ogsaa, *id.*; ἠδέ κε καί, og vel ogsaa, *Od.* 1, 240; ἠμέν –, ἠδέ –, som καί –, καί –, saavel –, som ogsaa –, *Hom.*; jf. ἠμέν, ogs. d. blot episke ἰδέ. — ἥδε, *fem.* af ὅδε, s. m. s. — ᾔδεα, *jon.* f. ᾔδειν, *att.* ᾔδη; df. *3 sing.* ᾔδεε, *Hom.*; af – ᾔδειν, ᾔδεις (sædv. ᾔδεισθα), ᾔδει, vidste, *plqupf.* m. *impf.* Bem. til οἶδα; ᾔδειν h. *Ap. Rh.* ogs. f. *3 pl.* ᾔδεσαν. — ἤδεκα, *pf.* til ἔδω, spiser, *gramm.* — ἡδέως, *adv.* af ἡδύς. — ἤδη, *adv.*, *jam*, allerede; ἤδη νῦν, ἤδη ποτέ, allerede nu, – da, *Hom.*; ἥκειν ἤδη κελεύει, at komme strax, *Xen.*, o. saal. oftere h. *fut.*; h. *pf.* ogs. da først, endeligen, *demum*, *ex.* τοὺς – τετελευτηκότας – ἤδη μακαρίους, *id. Ag.* 11, 8; h. *superl.* f. δή, *Thuc.* 6, 31, *extr.*; ἡ ἤδη χάρις, den nærværende el. Dieblikkets Gunst, *Dem. p.* 664. — ᾔδη, ᾔδης, ᾔδη, *att.* f. ᾔδειν, s. m. s.; ogs. h. *Hom.* i *3 sing.* ᾔδη, o. *Od.* 19, 93, i *2 sing.* ᾔδησθα; jf. ogs. ἠείδειν. — ἥδιστος, 3, *superl.* af ἡδύς.

ἥδομαι, *f.* ἡσθήσομαι, *aor.* ἥσθην, *ep.* ogs. ἡσάμην, fryder el. fornøier mig, gior mig tilgode, τινί, med noget, ogs. ἐπί τινι, o. πρός τινι, sield. *c. gen.*, *ex.* πόματος ἥσθη, glædede sig ved Drikken, *Soph.*; *att.* ofte *c. part.*, *ex.* λαμβάνων μὲν ἥδεται, *etc.*, han vil gierne modtage, *Xen.*; διδοὺς μᾶλλον ἢ κτώμενος ἥδεται, vil hellere give end tage, *id.*; dog ogs. *Od.* 9, 353, ἥσατο – πίνων; ogs. *absol.*, *ex.* ἡδομένοισι ὑμῖν οἱ λόγοι γεγόνασι, I bifaldt denne Tale, *Herod.* 9, 46, *extr.*; ogs. ἥδεσθαι ἡδονήν, *Plat.*; – af d. sild. *act.* ἥδω, er τὰ ἥδοντα, Fornøielser, h. *Plut.* τὰ ἡδόμενα; (besl. m. ἡδύς, ἦδος, γῆθος, ἁνδάνω, *etc.*); df. — ἡδομένως, *adv. part.*, med Glæde; med Fornøielse, gierne; ἡδομένως πράττειν, at være fornøiet, *Xen.*

ἡδονή, ἡ, (ἦδος, ἥδομαι), Glæde, Fornøielse; Behagelighed; Lyst, Attraa, *ex. Herod.* 7, 160; πρὸς ἡδονὴν λέγειν τινί, at tale nogen efter Munden, *Dem.*;

b) sandselig Lyst, Vellyst; ogs. αἱ τοῦ σώματος s. διὰ τοῦ σώματος s. περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί, Kiødets Lyster; ogs. alm. Lidenskab, Sandselighed, ex. *Xen. M. S.* 1, 2, 23; – 2) sild. Kryderi el. Velsmag paa Maden, *Athen.*; df. — ἡδονικός, 3, hørende til Fornøielser, som elsker Fornøielser; οἱ ἡδονικοί, hede Philosopherne af Aristippos's Skole, fordi de holde Nydelsen for det høieste Gode; o. — ἡδονοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω), slaaen, bedøvet, beruset af Nydelser el. af Vellyst.

ἦδος, τό, (ἥδομαι), Fornøielse, Nydelse, Behagelighed, δαιτός, af Maaltidet, *Il.*; Nytte, Fordeel; τί μοι τῶν ἦδος; o. ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος; hvad godt har jeg deraf? hvad hielper det mig? *Hom.*; (i denne Bem. alene *ep.* o. *in nom. sing.*); – 2) som ὄξος, Æddike, (rimel. som et slags Kryderi, ἥδυσμα), *Athen.* — ἦ δ' ὅς, f. ἔφη ἐκεῖνος, sagde han, see u. φημί. — *ἡδύβιος [ῠ], 2, (βίος), som lever fornøiet; 2) *act.*, som forsøder Livet; — ἡδυβόης, *dor.* -βόας, ου, ὁ, (βοή), med behagelig Tone el. Stemme; — ἡδύγαιος, 2, (γῆ), med behagelig Jordbund; — ἡδύγαμος, 2, (γάμος), der forskaffer et lykkeligt Ægteskab; — ἡδυγέλως, ωτος, ὁ, ἡ, ogs. ἡδυγέλως, ων, (γέλως), med behagelig Latter; — ἡδύγλωσσος, 2, (γλῶσσα), med behagelig Tunge el. Stemme; o. — ἡδυγνώμων, ονος, 2, (γνώμη), med behagelig Aand el. Aandsdannelse, *oppon.* ἡδυσώματος, *Xen.*; – (af ἡδύς).

*ἡδυέπεια, ἡ, h. *Hes. epith.* til Muserne; bes. *fem.* af – ἡδυεπής, 2, (ἔπος), som taler, synger, toner sødt, *Il.* 1, 248; — ἡδύθροος, 2, *ctr.* -θρους, (θρόος), som toner sødt el. behageligen; — ἡδύκαρπος, 2, (καρπός), med sød Frugt; — ἡδύκοκκος, 2, (κόκκος), med sød Kierne; — ἡδύκρεως, ων, (κρέας), med sødt Kiød; — ἡδύκωμος, 2, som forskiønner en κῶμος; — ἡδύληπτος, 2, (λαμβάνω), som antages gierne; — ἡδυλίζω, (ἡδύλος), τινί, foresnakker nogen behagelige Ting, smigrer; – en saadan Tale el. Adfærd, ἡδυλισμός, ὁ; — ἡδυλογέω, τινί, er – ἡδυλόγος, 2, (λέγω), som taler sødt el. behageligen; som indsmigrer sig, *Pind.*; – en saadan Tale el. Adfærd, ἡδυλογία, ἡ; — ἡδύλος, 2, *adject. dim.* af ἡδύς; — ἡδυλύρης, ου, ὁ, (λύρα), som spiller sødt el. yndigt paa Lyren el. som synger sødt dertil; — ἡδυμανής, 2, (μαίνομαι), i sød Afsindighed, *poët.*; — ἡδυμελής, 2, (μέλος), som synger søde el. yndige Sange; — ἡδυ-μελίφθογγος, 2, med honningsød Stemme; — ἡδυμιγής, 2, (μίγνυμι), blandet med Sødt; o. — ἥδυμος, 2, *poët.* f. ἡδύς, sød, behagelig, *Hom. Merc.*; – (af ἡδύς).

*ἡδυντήρ, ῆρος, ὁ, som giør sød el. velsmagende, som krydrer; df. – ἡδυντήριος, 3, = frgd.; ogs. frydelig, glædelig; o. — ἡδυντικός, 3, hørende el. skikket til at giøre sød el. velsmagende, tienlig til at krydre; af – ἡδυντός, 3, som er giort sød el. behagelig, som er krydret; af — ἡδύνω [ῡ], (ἡδύς), giør sød el. velsmagende, krydrer; *transl.*, fryder, glæder; *in med.*, fornøier mig. — *ἡδύοδμος, *dor.* ἁδύοδμος, 2, *poët.* f. ἡδύοσμος; — ἡδυοινία, ἡ, behagelig Viin; af – ἡδύοινος, 2, (οἶνος), som har el. frembringer en sød el. behagelig Viin; ἄμπελος ἡδ., *Xen.*; — ἡδυόνειρος, 2, (ὄνειρος), som drømmer sødt; 2) *act.*, som frembringer søde Drømme; — ἡδυοσμία, ἡ, sød el. behagelig Lugt; af – ἡδύοσμος, 2, (ὀσμή), vellugtende; τὸ ἡδύοσμον, Havemynte; o. — ἡδυόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός), med søde el. milde Øine; – (af ἡδύς).

ἡδυπάθεια, ἡ, Nydelse, Fornøielse, *Xen. Oec.* 5, 1; Sandselighed, Vellevnet, Vellyst; o. — ἡδυπαθέω, som εὖ πάσχω, har Nydelse el. Fornøielse; giør mig tilgode, overgiver mig til Sandselighed el. Vellevnet; jf. *Xen. M. S.* 2, 6, 24; df. – ἡδυπάθημα, τό, behagelig Fornemmelse, Fornøielse, Vellevnet; af — ἡδυπαθής, 2, (ἡδύς, πάσχω, παθεῖν), hengiven til Nydelser, vellystig. — ἡδύπνευστος, 2, o. ἡδύπνοος, 2, *ctr.* ἡδύπνους, (πνέω, πνοή), som luster el. dufter behageligen; *poët.* ogs. behagelig, *ex.* om en god Efterretning, et lykkeligt Varsel, en skiøn Sang, o. dl., *Pind.*; — ἡδύπολις, ιος, εως, ogs. εος, ὁ, ἡ, (πόλις), behagelig for Staten el. Borgerne; — ἡδυπότης, ου, ὁ, som drikker gierne el. med Velbehag; *fem.* ἡδυπότις, *a)* velsmagende Bæger; *b)* Zvibel, som man spiser til Vinen; o. — ἡδύποτος, 2, behagelig at drikke, οἶνος, *Od.*; (af πίνω); o. — ἡδυπρόσωπος, 2, (πρόσωπον), med sødt, blidt, yndigt Aasyn; – (af flgd.).

ἡδύς, ἡδεῖα (*jon.* ogs. ἡδέα, ἡδέη), ἡδύ, dog ἡδὺς ἀϋτμή, *Od.* 12, 369, *acc. dor. irr.* ἁδέα f. ἡδύν, *ex. Theocr.* 20, 8; *adv.* ἡδέως; *compar.* o. *superl. irr.*, ἡδίων, ἥδιστος; men alene sild. o. unatlist, ἡδίτερος, ἡδύτατος; – sød, behagelig, οἶνος, *Hom.*; μάλα ἡδὺ πόμα, *Xen.*; ogs. κρήνη ἡδέος ὕδατος, med fersk Vand, *id.*; ogs. om Lugten, *ex. Od.* 4, 446; ἡδίστων ὀσμῶν καὶ θεαμάτων, *Xen. Oec.* 5, 2; ἡδεῖα ἀοιδή, behagelig Sang, *Od.*; o. saal. alm. om enhver Fornemmelse; ogs. ὕπνος ἡδύς, o. dl., *Hom.*; ἡδὺ γελᾶν, at lee mildt el. venligen, *id.*; ἡδύ μοι

ἐστι s. γίγνεται, det behager mig, *id.*; καὶ ἐμοὶ οὕτως ἥδιον, saaledes vil jeg helst have det; – *b) transl.* om Mennesker: mild, blid, venlig, behagelig, ligesom *suavis*; ogs. som γλυκύς o. εὐήθης, eenfoldig; – *c)* τὰ ἡδέα, Sandseligheden, Vellysten; τὰ ἡδέα ἑαυτοῦ σπουδάζειν, *Xen.*; jf. ogs. *M. S.* 4, 5, 6; – *d)* ἡδέως, gierne, med Lyst; ἡδέως ἐστί μοι, befinder mig vel el. er fornøiet; ἡδέως ἔχειν τινί, at være velsindet imod nogen, at mene nogen det vel, *Dem.*; – (besl. m. ἦδος, ἥδομαι, ἁνδάνω).

ἡδύσαρον, τό, etslags Plante med Bælgfrugt. — ἥδυσμα, τό, hvad der krydrer, gior velsmagende el. behagelig, ogs. *transl.*; alm. god Smag, god Lugt; ἡδύσματα, vellugtende Olier; – *dim.* ἡδυσμάτιον, τό; df. – ἡδυσματοθήκη, ἡ, Krydericæske; o. — ἡδυσμός, ὁ, Krydren el. at krydre; ogs. = ἥδυσμα; (af ἡδύνω). — *ἡδυσώματος, 2, (σῶμα), med behageligt Udvortes; — ἡδύτης, ητος, ἡ, Sødhed, Behagelighed; — ἡδυφαής, 2, (φάος), med mild Glands; — ἡδυφανής, 2, (φαίνομαι), med behageligt Udseende; — ἡδυφάρυγξ, υγγος, ὁ, ἡ, (φάρυγξ), sød for Ganen, velsmagende; — ἡδυ-φιλέω, kysser gierne; — ἡδυφραδής, 2, (φράζω), som taler behageligen; — ἡδυφωνία, ἡ, behagelig Stemme el. Sang; af – ἡδύφωνος, 2, *adv.* -φώνως, (φωνή), med behagelig Stemme; — ἡδυχαρής, 2, (χαίρω), meget fornøiet; o. — ἡδύχροος, 2, *ctr.* -χρους, (χρόα), med yndig el. behagelig Farve; – (af ἡδύς). — ἥδω, see u. ἥδομαι.

ἠέ, *poët.* f. ἤ, eller, *Hom.* — ἤϊε, o. ᾔει, 3 *sing. impf.* af εἶμι, gaaer, *Hom.* — ἤειδε, 3 *sing. impf.* af ἀείδω, *Od.* — ἠείδειν, *ep.* udvidet af ᾔδειν, *plqupf.* m. *impf.* Bem. af οἶδα; herill hører ogs. 2 *sing.* ἠείδης, *Il.* 22, 280, o. 3 *sing.* ἠείδη, *Od.* 9, 206; jf. ᾔδη. — ἠέλιος, ὁ, *poët.* f. ἥλιος, Solen, *Hom.*; df. — ἠελιώτης, ου, ὁ, *fem.* ἠελιῶτις, *poët.* f. ἡλιώτης, ἡλιῶτις, af Solen, hørende dertil. — ἦεν, *ep.* f. ἦν, 3 *sing. impf.* af *eimi*. — ἠέπερ, *poët.* f. ἤπερ, *Hom.* — ἠέρα, ἠέρι, ἠέρος, *acc.*, *dat.*, o. *gen. sing.* til ἠήρ, ἀήρ. — ἠερέθομαι, *ep.* udvidet af ἀείρομαι, hænger, svæver, flagrer, men h. *Hom.* alene *in* 3 *pl. præs.* o. *impf.*; ogs. *transl.*, ὁπλοτέρων φρένες ἠερέθονται, Ungdommens Sind er ustadigt, *Il.* 3, 108.

ἠέριος, 3, *jon.* f. ἀέριος, i Morgendæmringen, i Morgentaagen, *Hom.*; (af ἀήρ, Mørke, Dunkelhed, ogs. besl. m. ἦρι, ἠώς). — ἠεροδινής, 2, o. ἠεροδίνητος, 2, (δινέω), omhvirvlet el. hvirvlende sig i Luften; — ἠεροειδής, 2, (εἶδος), *ep.* f. ἀεροειδής, af mørkt el. dunkelt Udseende, h. *Hom.* bes. om Taage, om Havet, om det blaalige Fierne, o. dl.; — ἠερόεις, εσσα, εν, *jon.* o. *ep.* f. ἀερόεις, mørk, dunkel, taaget, Τάρταρος, ζόφος, *Hom.*; ligel. ἠερόεντα κέλευθα, Dødens dunkle Sti, *Od.* 20, 64; — ἠερόθεν, *adv.*, *jon.* f. ἀερόθεν; — ἠερομήκης, 2, *jon.* f. ἀερομήκης; — ἠερόπλαγκτος, 2, *jon.* f. ἀερόπλαγκτος; — ἠεροφαής, 2, *jon.* f. ἀεροφαής; — ἠεροφοίτης, ου, ὁ, o. ἠερόφοιτος, 2, (φοιτάω), som giennemskrider el. giennemflyver Luften; 2) som vandrer el. skrider frem i Mørke, bes. *in fem.* ἠεροφοῖτις Ἐριννύς, *Il.*; — ἠερόφωνος, 2, (φωνή), som giennemtoner Luften, κήρυκες, *Il.*; o. — ἠέροψ, οπος, ὁ, ἡ, *jon.* f. ἀέροψ; – (af ἀήρ, ἠήρ; see ogs. u. ἠέριος). — ἤεσαν, 3 *pl. impf.* af εἶμι. — ἠήδει, f. ᾐείδει, ᾔδει, 3 *sing. plqupf.* af οἶδα, *poët.* — ἤην, *jon.* o. *ep.* f. ἔην, ἦν, 3 *sing. impf.* af εἰμί. — ἠήρ, ἡ, ogs. ὁ, *jon.* (fra *Hippocr.*) f. ἀήρ, men h. *Herod.* alene *in casib. obliqu.*, ἠέρος, ἠέρι, ἠέρα.

ἠθάδιος, 2, *poët.* f. ἠθάς, *Opp.* — ἠθαῖος, 3, *dor.* f. ἠθεῖος, *Pind.* — *ἠθάλεος, 3, vant el. vænnet; tilvant, tam; — ἠθάς, άδος, ὁ, ἡ, τό, = frgd.; ogs. bekiendt el. fortrolig med noget, τινός, *Soph.*; jf. ogs. ἐθάς; — ἠθεῖος, 3, i *Il.* bes. som den Yngres Tiltale til den Ældre: ἠθεῖε, min Elskelige! min Dyrebare! o. dl.; ligel. i Omskrivningen, ἠθείη κεφαλή, *Il.* 23, 94; men *Od.* 14, 147, ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, kalder ham min dyrebare Herre; – (af ἦθος; dog ville nogle henføre det sidste til θεῖος, Oncle, el. endog til θεῖος, guddommelig). — ἤθεος, ὁ, ἡ, *att.* f. ἠίθεος. — † ἠθέω, ogs. ἠθίζω, sield. ἤθω, sier, giennemsier, lader løbe igiennem et Dørslag, o. dl.; *in med.*, at sie el. løbe igiennem et Dørslag, o. dl.; df. — ἦθημα, τό, det Giennemsiede; — ἠθήνιον, τό, *dim.* af ἠθμός, liden Si, lidet Dørslag; o. — ἠθητήρ, ῆρος, o. ἠθητής, οῦ, ὁ, som sier el. lader løbe igiennem; – hørende el. skikket dertil, ἠθητήριος, 2; τὸ ἠθητήριον, = ἠθμός, Si, Dørslag.

ἠθίζω, = ἠθέω. — ἠθικός, 3, *adv.* -κῶς, (ἦθος), hørende til Charakteren, charakteristisk; som fremstiller en Persons Charakteer; betydningsfuld; 2) moralsk, sædelig; τὸ ἠθικὸν τῆς φιλοσοφίας, Sædelæren, Moralen. — ἤθισις, ἡ, o. ἠθισμός, ὁ, Giennemsien; o. — ἠθιστήριον, τό, = ἠθητήριον, ἠθμός; (af ἠθίζω). — ἠθμάριον, τό, *dim.* af ἠθμός. — ἠθμοειδής, o. ἠθμώδης, 2, (εἶδος), af Gestalt som et Sieklæde el. et Dørslag; af — ἠθμός, ὁ, (ἤθω,

ἠθέω), Siekläde, Dorslag, Tragt; ogs. som φιμός, etslags Tragt el. Bæger til Terningspil; skrives ogs. ἠθμός; jf. ἤθω.

*ἠθογρᾰφέω, er - ἠθογράφος, 2, (γράφω), som skildrer og fremstiller Sæder el. Charakterer igiennem Skrift, Tale el. de efterlignende Kunster; — ἠθολογέω, er - ἠθολόγος, 2, (λέγω), = frgd.; bes. som ved en saadan Fremstilling søger at more el. at vække Latter, altſ. om de komiske og mimiske Digtere; jf. ἀρεταλόγος; - en saadan Fremstilling af Sæder og Charakterer, ἠθολογία, ἡ; o. — ἠθοποιέω, er - ἠθοποιός, 2, (ποιέω), som danner el. former Sæderne el. Charakteren; 2) som efterligner el. fremstiller Sæderne el. Charakteren; - denne Handling, ἠθοποιΐα, ἡ; jf. *Dem. p.* 412; - hørende el. skikket dertil, ἠθοποιητικός, 3; - (af flgd.).

ἦθος, εος, τό, (*jon.* f. ἔθος, af ἕζω), 1) h. *Hom.*, (Dyrenes) vante Opholdssteder; om Menneskeboliger, *Hes. Op., ex.* 169, ogs. *Herod*, 1, 15; i denne Bem. altid *in pl.*; - 2) Sædvane, Skik og Brug, Vedtægt; *Hes. Op.* 139; Charakteer, Tænke- og Handlemaade; bes. Charakterens Eiendommelighed; πρᾶος, φιλόπολις τὸ ἦθος, med mild, patriotisk Tænkemaade; τὸ τῆς πόλεως ἦθος ἀψευδὲς καὶ χρηστόν, *Dem. p.* 461; - 3) ethvert Udtryk af Charakteren tilligem. Fremstillingen af dette Udtryk; ὡς ἱλαρὸν τὸ ἦθος, hvor muntert el. venligt hans Væsen, *Xen. Conv.* 8, 3; men til Malerne, ἀπομιμεῖσθε τὸ ψυχῆς ἦθος, *id. M. S.* 3, 10, 3; bes. heder ἦθος i skriftligt og mundtligt Foredrag: en til Indholdet passende Fremstilling, Udtryk, Affect, jf. ogs. πάθος. — ἤθω, Stamform til ἠθέω; skrives ogs. ἥθω, som af ἕω, ἵημι; besl. m. σηθέω.

ἤϊα, τά, *poët.* f. ἐφόδια, *viatica*, Reiseforraad, Proviant, *Od.*; alm. Kost, Næring, Spise; ogs. λύκων - ἤϊα, *Il.* 13, 103; 2) som ἄχυρα; Avner, alene *Od.* 5, 368; (af εἶμι, *impf. jon.* ἤϊα, *att.* ᾖα); [sædv. ῑ *in arsi*, undert. ῐ *in thesi*, men i Verses Slutning som *bissyllab.*, efter *Wolf.* ηα]. — ἤϊα, *jon. impf.* af εἶμι, f. ᾔειν; df. h. *Hom.* 3 *sing.* ἤϊε, o. 3 *pl.* ἤϊον, ogs. ἤϊσαν, sædv. ᾔεσαν. — ἠΐθεος, ὁ, ogs. ἡ, *Nic.*, ugift; h. *Hom.* ὁ ἠΐθεος, Ungkarl, *ex. Il.* 18, 593; sild. ogs. *adject.*, κοῦρος ἠΐθεος; (efter *Pass.* besl. m. αἰζηός, ζάω, efter *Riem.* m. ἠθεῖος). — ἤϊκτο, 3 *sing. plqupf.* til ἔοικα, *Od.*

ἠϊόεις, εσσα, εν, hvf. *Il.* 5, 36, ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ, med høie, steile, bakkede Flodbreder; altſ. af ἠϊών; (ifølge *Qu. Sm.* πεδίον ἠϊόεν, antager *Buttm.* Bem. græsrig, o. jevnfører ἠϊόεις m.

εἱαμένη, ἧμαι). — ἤϊον, *ep.* f. ᾔεσαν, 3 *pl. impf.* af εἶμι, gaaer, *Od.* — ἠϊόνιος, 2, *jon.* f. ᾐόνιος. — ἤϊος, ὁ, som *epith.* til Phoebus i Paakaldelsen, ἤϊε Φοῖβε, *ex. Il.* 15, 365. — ἤϊσαν, *ep.* f. ᾔεσαν, 3 *pl. impf.* af εἶμι, gaaer, *Hom.*; 2) h. *Ap. Rh. ep.* f. ᾔδεσαν, 3 *pl. impf.* til οἶδα, i Sammensætn. ἐπηΐσαν. — ἠΐχθη, 3 *sing. aor.* 1 *pass.* af ἀΐσσω. — ἠϊών, όνος, ἡ, *dor.* ἀϊών, *att.* ᾐών, Kyst, Strandbred, *Hom.*; ogs. Flodbred, *Ap. Rh.*

ἦκα, *adv.*, stille, sagte, m. ἀγορεύειν, *Il.* 3, 155; *b)* om en Bevægelse: sagte, svagt; ἦκ' ἐπ' ἀριστερά, lidt til Venstre, *Il.* 23, 336; πνοιῇ ἦκα μάλα ψύξασα, mildt luftende Vind, *ib.* 20, 440; *c)* ἦκα στίλβοντες ἐλαίῳ, mildt glindsende af Olie; (ἦκα m. Grundbem. svagt, ikke stærkt, er at ansee som *posit.* til ἥκιστος, ἥσσων, o. som besl. m. ἀκέων, ἀκήν, ἀκαλός). — ἧκα, *aor.* 1 til ἵημι. — ἠκαλόεις, 3, o. ἤκαλος, 2, *adject.* af ἦκα, svag, sagte, men alene h. *gramm.* — ἤκαχε, 3 *sing. aor.* 2 *ind.* til *inf.* ἀκαχεῖν, s. m. s., *Hom.* — ἤκεστος, 3, (f. ἄκεστος, af κεντέω), som endnu ikke har følt Braaden, κέντρον, som endnu ikke har trukket Ploven, altſ. utæmmet; (h. *Hom.* om unge Øxen, bes. til Offerdyr, *ex. Il.* 6, 94). — ἠκή, ἡ, *jon.* f. ἀκή, Spids.

ἥκιστος, 3, *adject. superl.* til ἥσσων, den slettefte, ringeste, mindste, svageste, h. *Hom.* alene *Il.* 23, 531, (men sædv. m. *spir. len.*), ἤκιστος δ' ἦν - ἐλαυνέμεν, var den langsomste til at kiøre -; *adv.* ἥκιστα, allermindst, ingenlunde, *minime*; οὐχ ἥκιστα, allermest, besynderligen, fortrinligen; ogs. forstærk., οὐχ ἥκιστα - τούτων, *Xen. M. S.* 3, 4, 11; (af *posit.* ἦκα, s. m. s.; men efter Bem. o. Brug sædv. *superl.* til κακός o. μικρός). — ἦκον, *dor.* o. *jon.* f. ἧπον, s. m. s.

ἥκω, *impf.* ἧκον, *f.* ἥξω; men *aor.* ἧξα, o. *pf.* ἧκα, alene sild.; - *præs.* egentl. m. *præt.* Bem., er kommen, *veni, adsum*, μάλα τηλόθεν, *Il.* 5, 478, εἰς Ἰθάκην, *Od.* 13, 325, ellers h. *Hom.* o. *Pind.* sædv. ἵκω, s. m. s.; ligel. *att., ex.* εἰς καλὸν ἥκεις, du kommer (er kommen) til pas, *Xen.*; ofte *c. partic., ex.* ἧκον - φέροντες ἐπιστολήν, de bragte el. overbragte et Brev, *id.*; οὓς αὐτὸς ἔχων ἥκεν, med hvilke han var kommen, som han havde bragt med sig, *id. Cyr.* 1, 4, 17; men *c. part. fut.* ἥκω φράσων, ἀγγελῶν, alene omskrivende: vil sige, vil mælde; - ἥκειν ἐπί τι, διά τι, o. dl., efter noget, i et Ærinde; ἥκ. ἐπὶ τὸ στράτευμα, for at hente Hæren, *Xen. Anab.* 7, 6, 2 o. 3; - dog ogs. *att.* som ἔρχομαι, kommer, ankommer, o. s. v.; ogs. kommer tilbage,

ex. *Ar. Pax*, 264, 274; — 2) εἰς τοῦτο ἥκειν σοφίας, τόλμης, ἡλικίας, o. dl., at være kommen el. at have bragt det saavidt deri; ogs. *absol. c. gen.*, ex. οὐ - δυνάμιος - ἥκεις μεγάλης, har opnaaet stor Magt, *Herod.* 7, 157; besl. m. εὖ ἥκειν, ex. ἄνδρες χρημάτων εὖ ἥκοντες, *bene nummati*, *id.*; ogs. *absol.* εὖ ἥκειν, ligesom εὖ ἔχειν, at befinde sig vel, at være i Velstand, *ex. id.* 1, 30; ogs. ἑωυτῶν εὖ ἥκοντες, *id.* 1, 102; — 3) at angaae, vedkomme, henhøre til noget, εἰς o. πρός τι; ἥκει πρὸς ἔπαινον, geraader til Ros; at komme an paa, at beroe paa noget, ἐπί τι, ex. ὅσα τῆς - σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε, *Dem. p.* 350; men ἥκει ἐπ' ἐκείνους αἰτία, Skylden træffer dem, *id.*

ἠλαίνω, *jon.* f. ἀλαίνω, flakker el. vanker omkring; *transl.*, er forvirret i Sindet, er fra Forstanden; ogs. *in med.* — ἠλάκατα, τά, Traader, som trækkes ud og spindes af Tenen, *Od.*; ἠλάκατα στρωφᾶν, ogs. στροφαλίζειν, at spinde, *ib.*; af — ἠλακάτη, ἡ, alm. Rør, Stilk, Stængel; ogs. Skud el. Kunde paa et Rør; df. - *a)* h. *Hom.* Teen, (rimel. d. islandske: snælda), men gives sædv. ved Spinderok, *colus*; - *b)* Rørpiil; - *c)* den øverste og bevægelige Deel af Masten; - *d)* enhver Maskine, som lader sig dreie; - (efter *Pass.* af ἠλάσκω, formedelst Omdreiningen, altſ. besl. m. ἐλᾶν, ἤλακα, at drive el. snurre om); df. — ἠλακατῆνες, οἱ, etslags stor Havfisk; (rimel. af dens teenformige Gestalt); — ἠλάκατον, τό, *sing. inus.* til ἠλάκατα; o. — ἠλακατώδης, 2, (εἶδος), af Gestalt el. Art som en ἠλακάτη.

ἠλόμην, ἥλατο, 1 o. 3 *sing. aor.* 1 *med.* af ἄλλομαι. — ἤλασα, *aor.* 1 til ἐλαύνω. — ἠλασκάζω, o. ἠλάσκω, episke Former af ἀλάομαι, ἀλαίνω, flakker, sværmer, driver om, ἔλαφος καθ' ὕλην, o. dl., *Il.*; 2) *Od.* 9, 457 ogs. *transit.*, ἐμὸν μένος ἠλασκάζει, flyer for min Harme. — ἠλᾶτο, 3 *sing. impf.* af ἀλάομαι, *Od.* — ἤλθανε, 3 *sing. aor.* 2 af ἀλθαίνω. — Ἐλειακοί, οἱ, hede Tilhængerne af Philosophen Phædon fra Elis paa Peloponnesos.

ἠλέκτρινος, 2, giort af Elektron, glindsende af Elektron; af — ἤλεκτρον, τό, ogs. ἤλεκτρος, ὁ; o. ἡ, Elektron, skal oprindel. (ex. *Od.* 4, 73) betegne etslags naturlig Metalblanding (omtr. af ¾ Guld o. ¼ Sølv); *Soph. Antig.* 1038 har τὸν ἐκ Σάρδεων ἤλεκτρον, rimel. i samme Bem., *vid. Pass.*; - efter *Herod.* 3, 115, *extr.*, hentes Elektron tilligem. Tin fra det yderste Vesten, og er her rimel. at forstaae om d. sild. Bernsteen el. Rav, ligesom τῶν ἠλέκτρων, *Ar. Equ.* 532, forklares ved Skruer (κόλλοπες), som ere indlagte med Rav; men heller ikke skulde Rav være upassende i de gyldne Halsbaand, *Od.* 15, 460, o. 18, 296; jf. ogs. *Eust. ad Od.* 4, 73; (rimel. besl. m. ἠλέκτωρ, Solen, altſ. oprindel. hvad der straaler el. glindser som Solen; *in gen. pl.* findes ogs. Betoningen ἠλεκτρῶν, som af ἡ ἠλέκτρα).

ἠλεκτροφαής, 2, (φάος), glindsende som Elektron; o. — ἠλεκτρώδης, 2, (εἶδος), af Art el. Udseende ligesom Elektron; (af ἤλεκτρον). — ἠλέκτωρ, -ορος, ὁ, den straalende Sol, *Il.* 6, 513; ogs. *adject.* ἠλέκτωρ Ὑπερίων, den straalende Hyp., *ib.* 19, 398. — ἠλέματος, 2, daarlig, forgæves; 2) falsk, uægte; af — ἠλεός, 3, (ἠλός), forvildet, bedaaret, daarlig; φρένας ἠλεέ, *Od.* 2, 243; 2) *act.*, forvirrende, bedaarende, οἶνος, *ib.* 14, 464. — ἠλεύατο, 3 *sing. aor.* 1 til ἀλεύομαι, *Hom.* — ἠλήλατο; -λαντο, 3 *sing.* o. *pl. plqupf. pass.* til ἐλαύνω. — ἠληλίμμην, *plqupf. pass.* af ἀλείφω. — ἤλθον, *aor.* 2 til ἔρχομαι, *Hom.*; 3 *pl.* ogs. ἤλθοσαν f. ἦλθον, *alexandr.*

Ἡλιάδης, ου, ὁ, Søn af Helios el. Solguden; jf. Ἡλιάς. — ἡλιάζω, (ἥλιος), soler. — ἡλιάζομαι, er Dommer i Ἡλιαία; af — Ἡλιαία, ἡ, i Athenen et offentligt Sted, hvor den af 500, sild. af 1000, ogs. af 1500 Dommere bestaaende Ret paadømte Statsforbrydelser; (af ἁλής, ἁλίζομαι, ἁλία). — ἡλιακός, 3, af Solen, hørende til Solen; ἡλιακὸς ἐνιαυτός, Solaaret; o. — Ἡλιάς, άδος, ἡ, Datter af Helios; sædv. *in pl.*, Ἡλιάδες; (af ἥλιος). — ἡλίασις, ἡ, = ἡλίωσις; 2) af ἡλιάζομαι, Session i Ἡλιαία; — ἡλιαστήριον, τό, Sted til at sole sig paa; — ἡλιαστής, οῦ, ὁ, som soler; 2) (af ἡλιάζομαι), er Dommer i Ἡλιαία; df. - ἡλιαστικός, 3, hørende til en ἡλιαστής; (af ἡλιάζω). — ἡλιάω, (ἥλιος), har Liighed med Solen.

ἠλίβατος, 2, steil, skarp, afbrudt, πέτρη, *Hom.*; ligel. πέτραι ἠλίβατοι, *Xen. Anab.* 1, 4, 4; ogs. τόποι ἠλίβατοι, *Polyb.*; - *b)* alm. høi, ex. om Zeus's Throne, *Ar. Av.* 1731; df. - *c)* dyb, ex. Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, *Hes. Theog.* 483; ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι, *Eur.*; jf. ogs. d. lat. *altus*; (rimel. er ἠλίβατος forkortet Form af ἠλιτόβατος, hvor man ikke kan fæste Fod, hvor Foden glider; jf. ἠλιτοεργός, o. fl.; Afledningen af ἥλιος o. βαίνω, altſ. som alene Solstraalerne kunne naae, d. e. himmelhøi, utilgængelig, lader sig dog ikke forbinde m. Bem. *c)*.

ἡλιεῖον, τό, Solens Tempel; o. — ἡλιεύω, bringer i Solen, soler; (af ἥλιος). — ἤλιθα, *adv.*, 1) (ἅλις), til-

strækkeligen; h. *Hom.* altid i Forbindelsen, ἥλιθα πολλή, aldeles nok, *satis multum*; *b)* h. *Ap. Rh.* om Tiden, som ἀθρόως, pludseligen, paa eengang; - 2) (ἠλός, ἠλεός), som μάτην, forgæves; jf. ἠλίθιος, Bem. 2. — ἠλιθιάζω, handler el. taler daarligen, eenfoldigen, hen i Veiret; af — †ἠλίθιος, 3, (ἠλός, ἠλεός), daarlig, eenfoldig, dum, tosset; df. — ἠλιθιότης, ητος, ἡ, Eenfoldighed, Daarlighed, Dumhed; — ἠλιθιόω, gior eenfoldig, dum, tosset; bedover, bedaarer; v. — ἠλιθιώδης, 2, (εἶδος), som ligner en Tosse, ligesom tosset.

ἡλικία, ἡ, (ἧλιξ), egentl. den relative Størrelse; df. - 1) Levealder, *ætas*; ogs. Alderdommen, *Il.* 22, 419; ellers sædv. som ἥβη, den mandige og kraftfulde Alder (omtr. fra 18 til 50); οἱ ἐν ἡλικίᾳ γενόμενοι, ὄντες, som have naaet Mandsaarene, som ere deri, *Xen.*; ποίαν ἡλικίαν ἐμαυτῷ ἐλθεῖν ἀναμένω; hvilken Alder el. Modenhed har jeg at vente paa? *Xen. Anab.* 3, 1, 14; ofte ogs. m. tilføiet nærmere Bestemmelse, *ex.* ἡλικία στρατεύεσθαι, ἡλ. γάμου, o. dl.; sield. Tidsalderen; *b) collective*, de Jevnaldrende, *ex. Il.* 16, 808; bes. det vaabendygtige Mandskab; men αἱ φρονιμώταται ἡλικίαι, de erfarne Gamle, *Xen. M. S.* 1, 4, 16; sild. ogs. de Samtidige; - 2) Vært el. Legemsvært, *ex.* ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίην Ἀμάσι, *Herod.* 3, 16; ogs. alm. Størrelse; df. — ἡλικιώτης, ου, ὁ, *fem.* ἡλικιῶτις, ιδος, ἡ, Jevnaldrende, Staldbroder; Samtidig; πράξεις ἡλικιώτιδες, som ere udførte i en lige Alder.

ἡλίκος, 3, hvor stor af Vært; alm. hvor stor, hvor stærk, *quantus*; forstærket: θαυμάσιος ἡλίκος, μέγιστα ἡλίκα, vidunderlig hvor stor, el. stor til det Vidunderlige; (egentl. *relat.* til πηλίκος, τηλίκος, o. s. v.); af — ἧλιξ, ικος, ὁ, ἡ, som er i en moden Alder; df. ogs. modsat γέρων, *ex.* i Verset: Ἧλιξ ἥλικα τέρπει, γέρων δέ τε τέρπει γέροντα; alm. Jevnaldrende, Staldbroder, Kammerat; sild. ogs. lignende, liig, *c. gen.*

*ἡλιόβλητος, 2, v. ἡλιόβολος, 2, (βάλλω), truffen, stukken, brændt, smeltet af Solens Straaler; — ἡλιοειδής, 2 *adv.* -ειδῶς, (εἶδος), solformet; lys el. glindsende som Solen; — ἡλιοθερής, 2, (θέρω), tørret, varmet, ophedet af Solen; — ἡλιοκαής, 2, (κάω, καίω), brændt el. forbrændt i Solen; df. - ἡλιοκαΐα, ἡ, Solbrand, Solhede; 2) Solen el. at sole; — ἡλιο-κάμινος, ὁ, Værelse, som ligger imod Solen til Vinteropholdt; — ἡλιο-κάνθαρος, ὁ, Skarntorbist, h. Ægyptierne Solens Hieroglyph, v. den helliget; — ἡλιόκαυστος, 2, (καίω), = ἡλιοκαής; — ἡλιόκτυπος, 2, (κτυπέω), slaaen el. truffen af Solen, *Æsch.*; — ἡλιομανής, 2, (μαίνομαι), som elsker Solen til Raseri, h. *Ar. epith.* til Cikaden; — ἡλιόμορφος, 2, (μορφή), solformet; — ἡλιόπος, 3, (ὤψ), med Øine, som ligne Solen; v. — ἡλιόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), = ἡλιοτρόπιον; - (af flgd.).

ἥλιος, ὁ, *poët.* ἠέλιος, (ἕλη), *sol*, Solen; φάος ἠελίοιο, h. *Hom.* saavel Sollyset, som Livslyset; πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε (el. m. *Wolf.* πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε), imod Morgenrøden og Solen el. imod Østen, *oppon.* πρὸς ζόφον, *Hom.*, ligesom *Herod.* 7, 58, πρὸς ἠῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατολάς, *oppon.* πρὸς ἑσπέρην; - *b)* Dagen, Dagslyset, ligesom d. lat. *sol, soles*; - *c)* οἱ ἥλιοι, Solstraalerne, *soles*; — 2) som *nom. pr.* er Ἥλιος, Ἠέλιος, Helios, Solguden, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, *Hom.*, Søn af Hyperion o. Euryphaëssa, *Hom. Hymn.*; først fra *Æsch.* smelter Helios sammen i een Person med Phœbus el. Apollon.

*ἡλιοσκόπιον, τό, (σκοπέω), = ἡλιοτρόπιον; — ἡλιοστερής, 2, (στερέω), berøvet Solen; 2) *act.*, som berøver (nogen) Solen el. Sollyset, tilskyggende, *Soph. Oed. Col.* 313; — ἡλιοστιβής, 2, (στείβω), omvandret, d. e. belyst af Solen; — ἡλιοτρόπιον, τό, (τρέπω), *heliotropium*, Solvende, Solblomst; 2) Soluhr, γνώμων; — ἡλιοφάνεια, ἡ, Solskin, Sollys; af - ἡλιοφανής, 2, (φαίνομαι), glindsende el. skinnende som Solen; 2) *pass.*, soleklar; — ἡλιόχρυσος, ὁ, (χρυσός), Solguld: Navnet paa en Plante; ogs. ἑλίχρυσος; v. — ἡλιόω, soler, udsætter for Solen; *in pass.*, beskinnes af Solen; er udsat for Solhede; ὁ ἡλιωμένος, som lever i det Frie, *oppon.* ἐσκιατραφηκώς, *Plat.*; - (af ἥλιος).

ἡλίσκος, ὁ, *dim.* af ἧλος, liden Nagle. — ἤλιτε, 3 *sing. aor.* 2 til ἀλιταίνω, *ex. Il.* 9, 375. — ἠλιτήμερος, 2, (ἀλιταίνω, ἦμαρ), som forfeiler den rette Dag. — ἡλίτης, ου, ὁ, *fem.* ἡλῖτις, ιδος, (ἧλος), af en Nagle, hørende til el. lignende en Nagle. — ἠλιτοεργός, 2, (ἔργον), som forfeiler sin Hensigt; v. — ἠλιτόμηνος, 2, (μήν), egentl. som forfeiler den rette Maaned, d. e. for tidligen født, *Hom.*; (af ἀλιταίνω). — ἠλιτόποινος, 2, urigtig Læsem. f. νηλεόποινος. — ἧλιψ, ιπος, ὁ, rimel. etslags Fodtøi; see u. ἀνήλιπος. — ἡλιώδης, 2, = ἡλιοειδής. — ἡλίωσις, ἡ, (ἡλιόω), Solen el. at sole. — ἡλιώτης, ου, ὁ, *fem.* ἡλιῶτις, ιδος, *poët.* ἠελ., (ἥλιος), kommende fra, hørende til Solen, ἀκτίς, αἴγλη; 2) *jon.* ἡ ἡλιῶτις, Maanen.

ἡλοειδής, 2, (εἶδος), naglefast; naglefornet; — ἡλοκόπος, 2, (κόπτω), Nagelsmed; o. — ἡλοπᾰγής, 2, (πήγνυμι), befæstet med Nagler; af — ἧλος, ὁ, Nagle, Som; h. *Hom.* alene som Metalbuler el. Zirater, *ex.* paa Scepteret, *Il.* 1, 246; ἥλους – σιδηροῦς τε καὶ ξυλίνους, *Xen.*; 2) Vorte el. Udvært paa Hænder og Fødder; alm. Forhøining, Bule. — ἠλός, 3, forvirret, bedaaret, tosset; φρένας ἠλέ, du Daare! *Il.* 15, 128; 2) sild. tom, intetsigende, forgæves; (df. ἠλεός, ἤλιθα, *etc.*, besl. m. ἄλη, ἀλάομαι); df. — ἠλοσύνη, ἡ, = ἠλιθιότης. — ἡλότῠπος, 2, (τύπτω), befæstet el. slaaen fast med Nagler; beslaaen med Nagler; o. — ἡλόω, nagler dertil, nagler fast; (af ἧλος). — ἐλοάμην, ogs. ἐλσόμην, *aor. med.* af εἴλω; af *aor. act.* har *Hom.* ἔλσαν o. ἔλσαι.

ἠλυγάζω, beskygger, fordunkler; tildækker; skiuler; o. — ἠλυγαῖος, 3, skyggefuld, dunkel, af — ἠλύγη, ἡ, (ἧλυξ), Dunkelhed, Mørke, Skygge, Dæmring; df. — ἠλυγίζω, = ἠλυγάζω; df. — ἠλυγισμός, ὁ, Beskyggelse, Fordunkling; Tildækning. — ἤλυθον, *ep.* f. ἦλθον, *aor.* 2 til ἔρχομαι, men rimel. alene *in ind.* — ἧλυξ, υγος, ὁ, ἡ, mørk, dunkel, skyggefuld; (m. Forslagsstavelse ent. af λύγη el. af λύκη). — ἤλυξα, *aor.* 1 af ἀλύσκω, *Hom.* — ἠλυσία, ἡ, = ἤλυσις.

ἠλύσιον πεδίον, τό, den elysiske Mark, *Od.* 4, 563; sild. ἠλύσιον uden πεδίον, Elysium el. en yndig og frugtbar Slette ved Jordens Vestrand og nær ved Okeanos, hvor herlige Helte henleve et sorgfrit Liv under Rhadamanthys's Regiering; derfor nævnes *Hes. Op.* 173, de Saliges Øer, μακάρων νῆσοι; jf. ogs. *Pind. Ol.* 2, 129; *b)* χωρία ἠλύσια o. ἐνηλύσια, Steder, hvor Lynet har slaaet ned, og som man ikke turde betræde, efter at de vare rensede ved Offere, lat. *bidentalia*; egentl. *neutr.* af — ἠλύσιος, 3, elysisk; kommende fra Elysium; (skal være af ἤλυσις, ἔλευσις, ἔρχομαι). — ἤλυσις, ἡ, (ἔρχομαι), som ἔλευσις, Gaaen, Kommen, Ankommen; Ankomst; Gang, Vei. — ἤλφον, *aor.* 2 til ἀλφαίνω, *Il.* 21, 79. — ἥλω, ἥλων, 3 o. 1 *sing. aor. syncop. m. pass.* Bem. til ἁλίσκομαι. — ἠλώμην, *impf.* af ἀλάομαι, *Od.* — ἡλωτός, 3, (ἡλόω), formet som en Nagle.

ἧμα, τό, (ἵημι), Kast, Kasten; *in pl. Il.* 23, 891. — ἠμαθόεις, εσσα, εν, *jon.* f. ἀμαθ., (ἄμαθος), sandig; h. *Hom.* altid *in communi* som *epith.* til den eliske By Pylos. — ἧμαι, *etc.*, 3 *pl. ep.* εἵαται, *jon.* ἕαται, *impf.* ἥμην, *etc.*, 3 *pl. ep.* εἵατο, *jon.* ἕατο, *inf.* ἧσθαι, *part.* ἥμενος, *imperat.* ἧσο, ἥσθω, *etc.*; de ubrugelige Tempora erstattes af ἕζομαι, ἵζομαι; – er sat, lagt, stillet; df. sidder; ligger, staaer, *Hom.*, *ex.* ἀτρέμας ἧσο, sid stille; ἧσθαι σέλμα, at sidde paa Rorbænken el. ved Aaren, *Æsch.*; i Prosa oftere, κάθημαι; h. *Hom.* ogs. ofte m. Bibegrebet: dvæler, sidder stille, er uvirksom, hviler; – sild. ogs., *ex.* h. *Herod.*, om Templer, Offergaver, o. dl., at ligge, være beliggende; at være henlagt el. forvaret; τῇ καὶ Δήμητρος – ἱρὸν ἧσται, *Herod.* 9, 57; – (sædv. betragtes ἧμαι som *pf. pass.* af *inus.* ἕω, ἕζω; men efter *Buttm.* er ἧμαι, *præs. pass.* af Formen δίζημαι; κεῖμαι).

ἦμαρ, ατος, τό, *poët.* f. ἡμέρα, Dagen, h. *Hom.* bes. i Forbindelserne, αἴσιμον, μόρσιμον, ὀλέθριον, νηλεὲς ἦμαρ, Skiebnens Dag, Dødsdagen; ἐλευθέριον ἦμαρ, da nogen bliver fri, *oppon.* δούλιον ἦμαρ; ogs. ὀπωρινόν, χειμερινὸν ἦμαρ, Høstdag, Vinterdag, *id.*; ἐπ᾽ ἤματι, Dag for Dag, daglig, *Il.*, h. *Soph.* ogs. ἐπ᾽ ἦμαρ; ogs. παρ᾽ ἦμαρ, Dag fra Dag, *id. Oed. Col.* 1455; – 2) *transl.* som ἡμέρα o. φῶς, Lykke, Velsignelse, *Æsch. Pers.* 301. — ἡμαρτημένως, *adv. part. pf. pass.* af ἁμαρτάνω, forfeilet, feilagtigen. — ἠμάτιος, 3, (ἦμαρ), *poët.* f. ἡμερήσιος, ved Dag, om Dagen, *Od.*; 2) daglig; jf. *Il.* 9, 72. — ἤμβροτον, ἀμβροτεῖν, *poët. aor.* 2 til ἁμαρτάνω.

ἡμεδαπός, 3, egentl. vores, df. indenlandsk, bes. Landsmand, *nostras*, *oppon.* ἀλλοδαπός; (-δαπός, alene Formationsendelse, men ikke af ἔδαφος). — ἡμεῖς, *nos*, vi, *plur.* til ἐγώ, *dor.* o. *ep.* ogs. ἄμμες; *gen.* ἡμῶν, *jon.* ἡμέων (h. *Hom. bissyll.*), *ep.* ἡμείων; *dat.* ἡμῖν, enklitisk ogs. *ep.* ἧμιν, *att.* ἡμίν s. ἧμιν, *dor.* o. *ep.* ἄμμι(ν); *acc.* ἡμᾶς, *jon.* ἡμέας, *Hom.*, men ἥμας, *Od.* 16, 372, *dor.* o. *ep.* ἄμμε.

ἡμεκτέω, see u. περιημεκτέω. — ἠμελημένως, *adv. part. pf. pass.* af ἀμελέω, skiødesløst, efterladent. — ἤμελλον, *att.* f. ἔμελλον, *impf.* af μέλλω, ogs. *Hes. Theog.* 478. — ἠμὲν –, ἠδὲ –, (ἤ), *poët.* f. καὶ –, καὶ –, saavel –, som ogsaa –; ogs. som *sive* –, *sive* –, hvad enten –, eller –; jf. ἤ –, ἤ –; ogs. bruger *Hom.* ἠδέ (uden frgd. ἠμέν) f. καί, og; ogs. har han ἠμὲν –, δὲ (f. ἠδέ) –, oftere ἠμὲν –, καὶ –. — ἦμεν, 1) 1 *pl. impf.* af εἰμί, *Hom.*; 2) *dor.* f. εἶναι, *inf.* af εἰμί.

†ἡμέρα, ἡ, *jon.* o. *ep.* ἡμέρη, Dagen, h. *Hom.* oftere ἦμαρ; ἅμ᾽ ἡμέρᾳ, med Dagen, ogs. ἀφ᾽ ἡμέρας; δι᾽ ἡμέρας, ogs. τῆς ἡμέρας ὅλης, hele Dagen igiennem; μεθ᾽ ἡμέραν, ved Dagen, om Dagen; ἐφ᾽ ἡμέραν, καθ᾽ ἡμέραν, for den Dag; Dag for Dag; dagligen;

πρὸς ἡμέραν, imod Dagen; vf. - 2) poët., a) Dagslyset; Livslyset, Livet; b) Held, Lykke; - 3) som *nom. pr.* er Hemera, Dagens Gudinde, Datter af Erebos og Natten, *Hes. Theog.* 124; df. — ἡμερεύω, tilbringer Dagen el. er om Dagen, ἔν τινι τόπῳ ἐρήμῳ, paa et eensomt Sted, *Xen.*; o. — ἡμερήσιος, 3, ogs. 2, for hver Dag; bestemt for den Dag; b) som varer en Dag; ἡμερ. διάστημα, Dagsreise; ogs. som ἐφήμερος, som varer kort, forgængelig, dødelig; c) alm. hørende til Dagen; τὸ ἡμερήσιον, *sc.* μίσθωμα, Daglon, *sc.* βιβλίον, Dagbog.

ἡμερία, -ἡ, = ἡμέρα, alene *Soph. Aj.* 208. — ἡμερίδης, ου, ὁ, (ἥμερος), mild, *mitis*, *ex.* om Vinen, ogs. som *epith.* til Bacchus; jf. ἡμερίς. — ἡμερίδιον, τό, *dim.* af ἡμέρα. — ἡμερινός, 3, poët. ogs. ἡμέριος, 2, ogs. 3, =. ἡμερήσιος; ἡμερινὴ φυλακή, Vagt om Dagen, Dagvagt. — ἡμερίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* af ἥμερος, tam, mild; sædv. om Planter og Træer: som bærer spiselig Frugt; bes. ἡμερίς, *sc.* ἄμπελος, den tamme Viinstok, *Od.*, *oppon.* ἀγριάς. — *ἡμερόβιος, 2, (βίος), som har el. søger sin Underholdning alene for den ene Dag, en Vigger; — ἡμεροδανειστής, οῦ, ὁ, (δανείζω), en Aagerkarl, som beregner Renterne for hver Dag; o. — ἡμεροδρομέω, er - ἡμεροδρόμος, 2, (δραμεῖν), som løber den hele Dag; ὁ ἡμεροδρ., Ilbud; - (af ἡμέρα).

ἡμερόδρυς, υος, ἡ, (ἥμερος, δρῦς), den tamme Eeg; jf. ἡμερίς. — ἡμεροειδής, 2, (ἡμέρα, εἶδος), som ligner Dagen. — ἡμεροθηλής, 2, *dor.* -θαλής, (θάλλω), som spirer el. opvoxer tam; o. — ἡμεροθηρία, ἡ, (θήρα), Jagt paa tamme Dyr; - hørende dertil, ἡμεροθηρικός, 3; - denne Kunst, ἡμεροθηρική, *Plat.*; (af ἥμερος). — *ἡμεροκαλλές, τό, ogs. -καλλίς, ίδος, ἡ, (κάλλος), en Lilliear med guul Blomst; — ἡμεροκοίτης, ου, ὁ, o. ἡμερόκοιτος, 2, (κοίτη), som sover om Dagen, ἡμερόκ. ἀνήρ, en Tyv, *Hes. Op.* 607; ogs. Navnet paa en Fisk; — ἡμερολεγδόν, *adv.*, (λέγω), naar man tæller efter Dage, el. den ene Dag med den anden; df. Dag for Dag, dagligen, *Æsch. Pers.* 63; o. — ἡμερολογεῖον, o. -λόγιον, τό, ogs. ἡμερολογικά, τά, Beregning af Dagene, Kalender, Almanak; af - ἡμερολογέω, (λέγω), tæller efter Dage; beregner, τὸν χρόνον, *Herod.*; - (af ἡμέρα). — ἡμερονύκτιον, τό, = νυχθήμερον.

ἡμεροποιέω, som ἡμερόω, gjør tam; af — ἥμερος, 2, *adv.*, -ρως, tæmmet, tam, χήν, *Od.*; τὰ ἥμερα, a) m. o. n. ζῷα, Huusdyrene; b) de Planter og Værter, som er forædlede ved Dyrkning, *oppon.* ἄγρια, *Herod.*; - 2) *transl.*, a) om Mennesker: mild, venlig, omgængelig; b) om Veie: banet og sikker; - 3) som ἐφήμερος, som varer en Dag; dødelig, *Æsch. Prom.* 944. — ἡμεροσκοπεῖον, o. -σκόπιον, τό, Sted, hvor man holder Vagt om Dagen; af — ἡμεροσκοπέω, er - ἡμεροσκόπος, 2, (σκοπέω), som holder Vagt om Dagen. — ἡμερότης, ητος, ἡ, (ἥμερος), Tamhed, Sagtmodighed.

*ἡμεροτροφίς, ἡ, (τρέφω), som ernærer Dagen over; — ἡμεροφανής, 2, (φάος), som lyser Dagen over; — ἡμερο-φανής, 2, o. ἡμερόφαντος, 2, (φαίνομαι), som viser sig el. som er synlig om Dagen; — ἡμερόφοιτος, 2, (φοιτάω), som vandrer om Dagen; — ἡμερο-φύλαξ, ακος, ὁ, som ἡμεροσκόπος, Dagvægter, Dagvagt, *Xen.*; o. — ἡμερόφωνος, 2, (φωνέω), som udraaber el. forkynder Dagen, *epith.* til Hanen, *poët.*; -, (af ἡμέρα). — ἡμερόω, (ἥμερος), gjør tam, tæmmer, *ex.* en Fole; om Planter og Værter: forædler ved Dyrkning; om en Egn: gjør beboelig, opdyrker; bes. renser fra vilde Dyr el. Rovere, *Æsch. Eumen.* 14; endel. om Mennesker: formilder, forædler; overfører til Dannelse og Menneskelighed; - Gjenstanden for denne Handling, ἡμέρωμα, τό; - Handlingen selv, ἡμέρωσις, ἡ; - som foretager den, ἡμερωτής, οῦ, ὁ.

ἦμες, *dor.* f. εἶναι, *inf.* til εἰμί. — ἡμετέρειος, *jon.* ἡμετερήϊος, sædv. ἡμέτερος, 3, (ἡμεῖς), vor, vores, *noster*; ἡ ἡμετέρα, *sc.* χώρα, vort Land, *Xen.*; οἱ ἡμέτεροι, vore Venner, Tilhængere, o. dl.; τὰ ἡμέτερα, vore Pligter, Forretninger, Studier, Forholde, *id.* — ἡμέων, *jon.* f. ἡμῶν, *gen.* af ἡμεῖς, *Hom.* — ἤμην, *impf. med.* af εἰμί, f. ἦν. — ἤμην, *impf.* af ἧμαι. — ἠμί, ved Aphæresis f. φημί, siger jeg, lat. *inquam*, *ex.* παῖ, ἠμί, παῖ, *Ar.*; (bruges alene *in* 1 *pers. sing.*); - b) *in impf.* ἦν δ' ἐγώ, sagde jeg; ἦ δ' ὅς, sagde han, *att.*, naar en Samtale fortælles; ogs. m. tilføiet Subject, *ex.* ἦ δ' ὃς ὁ Γλαύκων, *Plat.*; - c) h. *Hom.* alene *in* 3 *sing. impf.*, ἦ, ogs. ἦ ῥα, καί -, som Overgang fra en fgd. Tale til en flgd. Handling: sag talte han, og -, *ex. Il.* 1, 219, 528; ogs. m. tilføiet Subject, *ib.* 6, 390.

ἡμι- lat. *semi-*, halv-, ofte i Sammensætninger; (forkortet af ἥμισυ). — ἡμίαμβος, ὁ, (ἡμι-, ἴαμβος), Halvjambe. — ἡμιαμφόριον, τό, en halv ἀμφορεύς. — ἡμιάνδριον, τό, *dim.* af - ἡμίανδρος, ὁ, (ἀνήρ), ogs. ἡμιάνωρ, ορος, ὁ, o. ἡμιάῤῥην, ενος, ὁ,

Halvmand, Castrat. — ἡμι-ἄνθρωπος, ὁ, Halvmenneske. — ἡμιάρτιον, τό, (ἄρτος), halvt Brød. — ἡμι-ἀσσάριον, τό, en halv As, *semissis*. — ἡμιαστράγαλος, ὁ, en halv ἀστράγαλος. — ἡμι-βάρβαρος, 2, Halvbarbarisk. — ἡμιβἄφής, 2, (βάπτω), halvdyppet. — ἡμίβιος, 2, (βίος), halvlevende, o. — ἡμιβραχής, o. -βρεχής, 2, ogs. ἡμιβροχος, 2, (βρέχω), halvvaad, halvvædet. — ἡμίβροτος, 2, (βροτός), = ἡμιάνθρωπος. — ἡμιβρώς, ῶτος, o. ἡμίβρωτος, 2, (βιβρώσκω), halvædt, halvfortæret.

ἡμιγἄμος, 2, (γαμέω), halvgift, hvis Ægteskab mangler fuld Lovskraft. — ἡμιγένειος, 2, (γένειον), halvskægget, hvis Skæg endnu ikke er udvoxet, *Theocr.* — ἡμιγενής, 2, 1) (γίγνομαι), halvskabt; 2) (γένος), med el. af en ufuldkommen Slægt. — ἡμιγέρων, οντος, ὁ, ἡ, (γέρων), Halvolding. — ἡμίγυμνος, 2, (γυμνός), halvnøgen. — ἡμιγύναιξ, *nom. inus.*, *gen.* -γυναικός, ὁ, ἡ, o. ἡμίγυνος, 2, (γυνή), Halvqvinde. — ἡμιδαής, 2, (δαίω), halvforbrændt, *Il.* 16, 294; 2) halvfortæret. — ἡμιδάϊκτος, 2, (δαΐζω), halvsønderhuggen. — ἡμιδακτύλιον, τό, (δάκτυλος), en halv Finger. — ἡμιδαμής, 2, (δαμάω), halvbetvungen, halvdræbt. — ἡμιδαπής, 2, (δάπτω), halvfortæret. — ἡμιδαρεικός, ὁ, ogs. -δαρεικόν, τό, en halv Δαρεικός. — ἡμιδεής, 2, (δέω), hvori der mangler det Halve, halv, halvfuld. — ἡμιδιπλοΐδιον, ogs. -πλοίδιον, τό, (διπλοΐς), etslags Halvkappe (som Fruentimmerdragt). — ἡμίδουλος, 2, (δοῦλος), Halvslave.

ἡμιεκτέον s. -έκτιον, o. ἡμίεκτον, τό, en halv ἑκτεύς. — ἡμιέλλην, ηνος, ὁ, ἡ, (Ἕλλην), Halvgræker. — ἡμιεργής, 2, o. ἡμίεργος, 2, (ἔργον), halvgiort, halvfærdig. — ἡμιετής, 2, (ἔτος), halvaarig; τὸ ἡμίετες, et Halvaar. — ἡμίεφθος, 2, (ἕψω), halvkogt. — ἡμίζωος, 2, (ζωή), halvlevende. — ἡμίηλος, 2, (ἥλιος), halvsolet, halvtørret; skrives ogs. ἡμίειλος, af εἵλη. — ἡμιθἄλής, 2, (θάλλω), halvgrønnende. — ἡμίθαλπτος, 2, (θάλπω), halvkogt. — ἡμιθανής, 2, = ἡμιθνής. — ἡμι-θέαινα, ἡ, o. — ἡμίθεος, ὁ, ἡ, (θεός), Halvgud, Halvgudinde; ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν, *Il.* — ἡμίθηλυς, υ, (θῆλυς), halvqvindagtig; — ἡμιθήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, (θήρ), halvdyrisk. — ἡμιθνής, ῆτος, ὁ, ἡ, (θνήσκω), som ἡμιθανής, halvdød. — ἡμίθνητος, 2, (θνητός), halvdødelig, altsaa ogs. halvudødelig; Halvmenneske, Halvgud: *b)* om Dioskurerne: som leve hver sin Dag. — ἡμίθραυστος, 2, (θραύω), halvbrækket. — ἡμιθωράκιον, τό, den forreste Halvdeel af en θώραξ.

ἡμικάδιον, τό, Halvdelen af en κάδος. — ἡμίκακος, 2, (κακός), halvslet, halvond. — ἡμίκαυστος, o. -καυτος, 2, (καίω), halvforbrændt. — ἡμίκενος, 2, (κενός), halvtom. — ἡμίκερκος, 2, (κέρκος), med afstudset Hale, sædv. κόλουρος. — ἡμικεφάλαιον, -κεφάλιον, o. -κέφαλον, τό, (κεφαλή), Halvhovede. — ἡμίκλαστος, 2, (κλάω), halvbrækket. — ἡμίκλειστος, 2, (κλείω), ogs. ἡμίκλεις, ὁ, ἡ, halvtillukket. — ἡμικλήριον, τό, (κλῆρος), halvt Lod, halv Arvepart. — ἡμίκοπος, 2, (κόπτω), halvsønderskaaren. — ἡμικόριον, τό, halv κόρος el. et Maal af 20½ Medimne. — ἡμικόσμιον, τό, (κόσμος); en Verdenshalvdeel. — ἡμικοτύλη, ἡ, halv κοτύλη; ogs. ἡμικοτύλιον, τό; df. — ἡμικοτυλιαῖος, 3, som rummer en halv κοτύλη. — ἡμίκραιρα, ἡ, (κραῖρα), det halve Hovede. — ἡμικρᾱνία, ἡ, (κράνιον), Hovedpine i det halve Hovede (df. *gall. migraine*, f. *hemicraine*), - som lider deraf, ἡμικρανικός, 3. — ἡμίκρης, ητος, ὁ, ἡ, (Κρής), Halvkreter. — ἡμικύαθος, ὁ, halv κύαθος.

ἡμικύκλιος, 2, halvkredsformet; 2) τὸ ἡμικύκλιον, Halvkreds, Halvcirkel; bes. halvkredsformede Bænke i Amphitheatret; ogs. offentlig Plads el. Udsigt, hvor slige Sæder ere anbragte; df. — ἡμικυκλιώδης, 2, (εἶδος), som ligner en Halvcirkel; df. — ἡμίκυκλος, 2, (κύκλος), Halvkreds, Halvcirkel. — ἡμικυλίνδριον, τό, o. ἡμι-κύλινδρος, ὁ, Halvcylinder. — ἡμι-κύων, ὁ, *gen.* -κυνός, Halvhund, *Hes.* — ἡμιλέπιστος, o. ἡμίλεπτος, 2, (λεπίζω, λέπω), halvskrallet; halvkommen ud af Ægget. — ἡμίλευκος, 2, (λευκός), halvhvid. — ἡμιλιτριαῖος, 3, halvpundig; af — ἡμιλίτριον, o. -λιτρον, τό, (λίτρα), Halvpund. — ἡμίλουτος, 2, (λούω), halvvasket. — ἡμιλοχία, ἡ, m. halv λόχος; - Anfører for en saadan, ἡμιλοχίτης, ου, ὁ.

ἡμιμἄθής, 2, (μανθάνω), halvlærd. — ἡμιμἄνής, 2, (μαίνομαι), halvgal. — ἡμιμάραντος, 2, (μαραίνω), halvvissen. — ἡμιμάσητος, 2, (μασάομαι), halvtygget. — ἡμιμέδιμνον, τό, halv μέδιμνος. — ἡμιμεθής, 2, o. ἡμιμέθυσος, 2, (μεθύω), halvberuset, halvdrukken. — ἡμιμερής, 2, (μέρος), for Halvdelen, som bestaaer af det Halve. — ἡμίμεστος, 2, (μεστός), halvfuld. — ἡμίμετρον, τό, (μέτρον), halvt Maal. — ἡμιμναῖος, 3, (μνᾶ), som bestaaer af en halv Mine; τὸ ἡμι-

μναῖον, ogſ. *ἡμίμνεον*, o. *ἡμίμνουν*, *τό*, en halv Mine. — *ἡμιμοιριαῖος*, 3, af en halv Grads Størrelſe; o. — *ἡμιμοίριον*, o. -*μόριον*, *τό*, Halvdelen, Hælvten; (af *μοῖρα*). — *ἡμιμόχθηρος*, 2, (*μοχθηρός*), halvſlet, halvſlem.

ἡμίνα [ῖ], *ἡ*, (*ἥμισυς*), halv *ἑκτεύς*; df. ogſ. f. *κοτύλη*. — *ἡμίνηρος*, 2, f. *ἡμινέαρος*, (*νεαρός*), halvfriſk; df. ogſ. halvſaltet; jf. *ἡμιτάριχος*. — *ἡμιξέστον*, ogſ. -*ξέστιον*, *τό*, halv *ξέστης*. — *ἡμίξηρος*, 2, (*ξηρός*), halvtør. — *ἡμιξύρητος*, 2, (*ξυράω*), halvklippet. — *ἡμιοβόλιον*, *τό*, halv *ὀβολός*. — *ἡμιολία*, *ἡ*, Talforholdet af $1\frac{1}{2}$, *Plat.*; 2) *sc. ναῦς*, let Fartøi, beſ. Sørøverſkib; ogſ. *ἡμιόλιον*, *τό*, *sc. πλοῖον*; (rimel. med $1\frac{1}{2}$ Rad Rorbænke); af — *ἡμιόλιος*, 2, ogſ. 3, *Herod.* 5, 88, ſield. *ἡμίολος*, 2, (*ἡμι-*, *ὅλος*), halvanden; egentl. halvgang ſaa ſtor el. megen; *μισθὸν* -*ἡμιόλιον*-, *οὗ πρότερον ἔφερον*, halvgang høiere Sold, end de før fik, *Xen. Anab.* 1, 3, 21.

**ἡμιόνειος*, 3, o. *ἡμιονικός*, 3, hørende til et Muuleſel; *ἡμιονείη ἅμαξα*, *ζυγὸν ἡμιόνειον*, en med Muuleſler forſpændt Vogn, *Hom.*; *ζεύγη ἡμιονικὰ τρία*, tre Par el. Spand Muuleſler, *Xen.*; — 2) *ἡμιονεία*, *ἡ*, *sc. κόπρος*, ogſ. *ἡμιονίς*, *ίδος*, *ἡ*, Muuleſelſkarn; — *ἡμιονηγός*, 2, (*ἄγω*), ſom fører el. driver Muuleſler; — *ἡμιονίτης*, *ου*, *ὁ*, *fem.* *ἡμιονῖτις*, *ιδος*, *ἡ*, af et Muuleſel, hørende dertil; *ἵππος ἡμιονῖτις*, en af et Muuleſel bedækket Hoppe; af — *ἡμίονος*, *ἡ*, ſield. *ὁ*, (*ἡμι-*, *ὄνος*), Halveſel, d. e. Muuleſel, Muuleſelinde, h. *Hom.* af dens Utrættelighed: *ταλαεργός*, *ἀδμήτη*; 2) *ἡ Συρία ἡμίονος*, etſlags vild Heſt; 3) ſom *adject.*, *βρέφος ἡμίονον*, Muuleſelfol, *Il.* 23, 266. — *ἡμίοπος*, 2, (*ὀπή*), halvgiennemboret; *ἡμίοποι αὐλοί*, ſmaa Fløiter med 3 Huller. — *ἡμίοπτος*, 2, (*ὀπτάω*), halvſtegt, halvmør.

ἡμιπᾰγής, 2, (*πήγνυμι*), halvſammenføiet, halvſtørknet, halvfroſſen; *ᾠὰ ἡμιπαγῆ*, halvhaarde el. blødkogte Æg. — *ἡμιπαίδευτος*, 2, (*παιδεύω*), halvdannet, halvlærd. — *ἡμιπάχης*, 2, (*πάχος*), halvtyk, *inc.* — *ἡμιπέλεκκον*, *τό*, (*πέλεκυς*), Halvøxe, (ſom har Eg alene paa den ene Side), *Il.*; *oppon.* *ἀμφιπέλεκκον*; (*κ* fordoblet for Verſets Skyld). — *ἡμιπέπανος*, 2, (*πεπανός*), halvmoden. — *ἡμίπεπτος*, 2, (*πέσσω*), halvkogt, halvmør, halvmoden. — *ἡμιπηχυαῖος*, 3, o. *ἡμίπηχυς*, *υ*, (*πῆχυς*), $\frac{1}{2}$ Alen lang. — *ἡμιπλεθρον*, *τό*, halvt *πλέθρον* el. 50 græſke Fod. — *ἡμιπληγία*, *ἡ*, = *ἡμιπληξία*. — *ἡμιπληκτικός*, 3, ſom lider af *ἡμιπληξία*; af — *ἡμιπλήξ*, *ῆγος*, *ὁ*, *ἡ*, (*πλήσσω*), truffen af Slag el. lam i den ene Side; df. — *ἡμιπληξία*, *ἡ*, Slagflod el. Lamhed i den ene Side af Legemet.

ἡμιπλήρωτος, 2, (*πληρόω*), halvfyldt. — *ἡμιπλίνθιον*, *τό*, (*πλίνθος*), Halvtegl; fiirkantet Maſſe, der ſammenſat med en anden lignende danner en heel *πλίνθος*, (Fod el. Underlag til et Poſtament). — *ἡμίπνικτος*, 2, (*πνίγω*), halvqvalt. — *ἡμίπνοος*, 2, *ctr.* *ἡμίπνους*, (*πνέω*), halvaandende, halvlevende, halvdød, *Batr.* — *ἡμιπόδιον*, *τό*, (*πούς*), $\frac{1}{2}$ Fod. — *ἡμιπόλος*, *ὁ*, (*πόλος*), halv Himmelkugle. — *ἡμιπόνηρος*, 2, (*πονηρός*), halvſlet, halvond. — *ἡμίπους*, -*ποδος*, *ὁ*, *ἡ*, (*πούς*), den halve Fod. — *ἡμίπτωτος*, 2, (*πίπτω*), halvindfalden. — *ἡμιπύργιον*, *τό*, (*πύργος*), Halvtaarn. — *ἡμίπῠρος*, 2, (*πῦρ*), halv i Ild, halvbrændende. — *ἡμίπυῤῥος*, 2, (*πυῤῥός*), halvrød; bruunrød. — *ἡμιπύρωτος*, 2, (*πυρόω*), halvforbrændt.

ἡμιρόμβιον, *τό*, (*ῥόμβος*), = *ἡμιτόμιον*. — *ἡμιῤῥᾰγής*, 2, (*ῥήγνυμι*), halvſonderreven, halvbruſten. — *ἡμιῤῥόπως*, *adv.*, (*ῥοπή*), med halv Vægt el. Tyngde; df. ikke ſtærkt, middelmaadigen. — *ἡμιῤῥυπός*, 2, (*ῥύπος*), halvſmudſig. — *ἡμισάκιον*, *τό*, (*σάκος*), Halvſæk. — *ἡμισάλευτος*, 2, (*σαλεύω*), halvryſtet. — *ἡμισαπής*, 2, (*σήπω*), halvraadden. — *ἡμίσεια*, *ἡ*, ſee u. *ἥμισυς*. — *ἡμίσευμα*, *τό*, det Halverede, Hælvten; af — *ἡμισεύω*, halverer; forringer til det Halve; 2) *intr.*, er halveret el. halv. — *ἡμισίκλιον*, *τό*, halv *σίκλος*. — *ἡμίσοφος*, 2, (*σοφός*), halvviis. — *ἡμίσπαστος*, 2, (*σπάω*), halvafreven el. nedreven. — *ἡμισταδιαῖος*, 3, ſom har en Udſtrækning af — *ἡμι-στάδιον*, *τό*, halvt Stadium. — *ἡμι-στατήρ*, *ῆρος*, *ὁ*, halv *στατήρ*. — *ἡμιστίχιον*, *τό*, o. *ἡμίστῐχος*, *ὁ*, (*στίχος*), Halvlinie, Halvvers. — *ἡμι-στρατιώτης*, *ου*, *ὁ*, halv Soldat. — *ἡμιστρόγγυλος*, 2, (*στρογγύλος*), halvrund.

ἥμισυς, *ἡμίσεια*, *jon.* ogſ. *ἡμισέα*, *ἡμισέη*, *ἥμισυ*, *gen. masc.* o. *neutr.* *ἡμίσεως*, ogſ. *ἡμίσεος*, *Herod.* 2, 126, *extr.*; halv, beſtaaende af det Halve, lat. *semis*; *ἡμίσει ἐν χρόνῳ*, i den halve Tid; *neutr.* undert. ſom *subst. c. gen.*, *ex.* *σίτου τὸ ἥμισυ*, det halve Korn; dog ogſ. *τοὺς ἡμίσεις τῶν ἀνδρῶν*, *Xen.*; *ὁ ἥμισυς τοῦ βίου*, Halvdelen af Livet; *ἡ ἡμίσεια*, *sc. μοῖρα*, Halvdelen; *ἐς ἡμισείας*, indtil det Halve, halv ſaa meget, ogſ. *εἰς τὸ ἥμισυ*; (ſkal være af *μέσος*, ligeſom *dimidius* af *medius*). Df. — *ἡμισύτριτον*, ogſ. *ἡμισυτρίτον*, *τό*,

(τρίτος), 3 Halvter, d. e. halvanden, scil. τάλαντον, $1\frac{1}{2}$ Talent.

ἡμισφαγής, 2, (σφάττω), halvslagtet. — ἡμισφαίριον, τό, (σφαῖρα), Halvkugle. — ἡμι-τάλαντον, τό, halv Talent (som Vægt), χρυσοῦ, Il.; ἕβδομον ἡμιτάλαντον, $6\frac{1}{2}$ Talent. — ἡμιτάριχος, 2, (τάριχος), halvnedsaltet, halvspeget; jf. ἡμίτηρος. — ἡμιτέλεια, ἡ, (ἡμιτελής), Eftergivelse af den halve Tribut el. af de halve Boder, o. dl. — ἡμιτέλειος, 2, (τέλος), inc., o. ἡμιτέλεστος, 2, (τελέω), = flgd. — ἡμιτελής, 2, (τέλος), halvfuldendt, halvgiort; οὐδὲν ἡμιτελὲς κατελείπομεν, Xen.; δόμος ἡμιτελής, som er forladt af Manden, el. hvori alene Konen er tilbage, Il. 2, 701. — ἡμι-τετράγωνος, 2, halvfiirkantet. — ἡμίτμητος, 2, = ἡμίτομος. — ἡμιτόμης, ου, ὁ, (τομή), halvskaaren, halvcastreret. — ἡμιτόμιον, τό, den afskaarne Halvdeel; af — ἡμίτομος, 2, (τέμνω), halvgiennemskaaren; skaaren el. deelt i to Halvdele; τὸ ἡμίτομον, a) Halvdelen, Hælvten, Herod.; b) Bind om et Saar; (af dets Gestalt ogs. ἡμιρόμβιον).

ἡμιτονιαῖος, 3, bestaaende af halve Toner; o. — ἡμιτόνιον, τό, den halve Tone; af — ἡμίτονος, 2, (τόνος), = ἡμίφωνος. — ἡμιτράυλος, 2, (τραυλός), halvstammende. — ἡμιτριβής, 2, (τρίβω), halvopslidt. — ἡμιτρίγωνος, halvtrekantet. — ἡμι-τριταῖος, 3, af el. i $2\frac{1}{2}$ Dag, πυρετός, halv Tertianfeber. — ἡμιτύβιον, o. -τύμβιον, τό, Torklæde el. Klædning af grovt Lærred. — ἡμιτύμβιον, τό, (τύμβος), halv Grav. — ἡμιτυμπάνιστος, 2, (τυμπανίζω), som er slaaen halvdød. — ἡμιΰπνος, 2, (ὕπνος), halvsovende. — ἡμιφαής, 2, (φάος), halvlysende. — ἡμιφανής, 2, (φαίνομαι), halvskinnende, halvsynlig. — ἡμιφάλακρος, 2, (φαλακρός), halvskaldet. — ἡμιφάριον, τό, (φᾶρος), Halvklædning. — ἡμίφατος, 2, halv; formet som δίφατος. — ἡμίφαυλος, 2, (φαῦλος), halvslet. — ἡμιφλεγής, 2, o. ἡμίφλεκτος, 2, (φλέγω), halvforbrændt. — ἡμίφρακτος, 2, (φράσσω), halvforvaret, halvtillukket. — ἡμιφυής, 2, (φύομαι), i den halve Vært. — ἡμίφωνος, 2, (φωνή), halvtonende, med halv Tone; med en Halvvocal.

ἡμίχλωρος, 2, (χλωρός), halvguul, halvgrøn. — ἡμιχοαῖος, 3, som holder $1\frac{1}{2}$ χοῦς. — ἡμιχοινικος, 3, som holder $\frac{1}{2}$ χοῖνιξ; τὸ ἡμιχοίνικον, ogs. ἡμιχοινίκιον, en halv χοῖνιξ. — ἡμιχολώδης, 2, (χολή), med megen Galde. — ἡμίχοος, 2, ctr. ἡμίχους, som holder en halv χοῦς; τὸ ἡμίχοον, en halv χόος. — ἡμιχόριον, τό, (χόρος), Halvchor. — ἡμίχρηστος, 2, (χρηστός), halvgod, halvbrugbar. — ἡμίχρυσος, 2, (χρυσός), halvgylden. — ἡμίχωστος, 2, (χώννυμι), halvtilkæmmet. — ἡμιψυγής, 2, o. ἡμίψυκτος, 2, (ψύχω), halvafkølet, halvtørret. — ἡμιωβολιαῖος, 3, som er en halv Obol værd; af — ἡμιωβόλιον, ogs. -βέλιον, o. ἡμιώβολον, τό, ogs. ἡμιώβολος, ὁ, en halv ὀβολός. — ἡμιώριον, τό, (ὥρα), en halv Time.

ἧμμαι, pf. pass. af ἅπτω. — ἦμος, jon., dor. ἆμος, hvorfor att. sædv. ὅτε, da, efterat; ofte h. Hom. i Forsætninger, o. regelm. m. flgd. τῆμος, dog ogs. m. flgd. δὴ τότε, ἄρα, o. dl.; b) h. præs., imedens, ex. Soph. Trach. 531. — ἡμός, 3, = ἡμέτερος, vor, men rimel. alene h. gramm.; derimod æol. ἀμός h. Hom., o. Pind. — ἡμοσύνη, ἡ, (ἥμων), Behændighed el. Færdighed i at kaste, slynge, skyde. — ἠμυόεις, εσσα, εν, synkende, nikkende, poët.; af — ἠμύω, (μύω), synker, böier mig hen; neier, nikker; ἤμυσε καρήατι, lod Hovedet synke, Il.; jf. ib. 2, 148; dog ogs. ἤμυσε κάρη (nom.), ib.; transl., om Byer: at styrte sammen, ib.; df. sild. at gaae tilgrunde, at omkomme; [h. Hom. ύω, ῦσω, sild. ogs. omvendt]. — ἡμιωδία, ἡ, o. ἡμιωδιάω, jon. f. αἱμωδία, etc. — ἤμων, impf. af ἀμάω. — ἥμων, ονος, ὁ, (ἵημι), som udkaster el. udslynger; ἥμονες ἄνδρες, Slyngekastere, Il. 23, 886; df. ἡμοσύνη.

ἤν, conjunctio c. conjunctivo, f. ἐάν, naar, dersom; i indirecte Sætninger ogs. f. εἰ, om; h. Hom. ogs. ἤν που, ἤν πως, naar el. om muligen; ἤνπερ, ἤνπερ καί, naar end, naar end ogsaa; ἤν τοι, om dog, id.; ἤν τε –, ἤν τε, d. lat. sive –, sive –, ex. ἤν τέ τινα σωφρονίζειν βούλωνται – ἤν τέ τῳ τι ὑπισχνῶνται, naar de enten –, eller naar de –, Xen. Anab. 7, 7, 24; efter ἤν (ep. κε) c. conj. følger opt. som formildet Udtryk f. fut. ind., ex. Il. 4, 97; ligel. ἤν ἐφῇς μοι –, λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς, Soph. El. 554, flgd.; — 2) ἤν findes ogs. a) c. ind., ex. Herod. 2, 13; men rimel. er ind. efter ἤν alm. at rette til conj., vid. Sturz. Lex. Xen.; b) c. opt., i hvilket Fald man vil rette ent. ἤν til εἰ, ex. Thuc. 3, 44, el. opt. til conj., ex. Herod. 4, 196; vid. Matthiæ §. 525, 7, c, d.

ἤν, som interject., see! see der! lat. en; ogs. ἢν ἰδού, Ar.; jf. ἠνί, ἠνίδε. — ἦν, a) 1 o. 3 sing. impf. af εἰμί; b) 1 sing. impf. af ἠμί. — ἥν, acc. sing. fem. a) af pron. relat. ὅς; b) af pron. pass. ὅς, ἑός, suus, Hom. — ἠναίνετο, impf. af ἀναίνομαι, Il. — ἠναγκασμένως, adv. part. pf. pass. af ἀναγ-

κάζω, twungent, af Nødvendighed. — — ἤνεγκον, efterhom. *aor.* 2, o. ἤνεικα, *Hom.*, *aor.* 1 til φέρω. — ἠνεκής, 2, *adv.* -κέως o. -κῶς, (ἤνεγκον), udstrakt (i Brede el. Længde); df. lang, bred, vid; om Tiden: lang; (egentl. bærende el. baaren til Maalet).

ἠνέμιον, τό, = ἀνεμώνη. — ἠνεμόεις, εσσα, εν, vindig, luftig, udsat for Vinden: h. *Hom.* om Bierge, Forbierge, o. dl., bes. ogs. om Borgen Ilios; πτύχες ἠνεμόεσσαι, stormfulde Biergkløfter, *Od.* 19, 432; 2) *transl.*, ἠνεμόεν φρόνημα, hoitflyvende Tanke, *Soph. Ant.* 354; o. — ἠνεμόφοιτος, 2, (φοιτάω), med Vindens el. Stormens Skridt, *Nonn.*; (af ἄνεμος). — ἠνέῳγα, o. ἠνεῴχθησαν, *att.* f. ἀνέῳγα, *etc.*, af ἀνοίγω. — ἦνθον, *dor.* f. ἦλθον, *aor.* 2 til ἔρχομαι.

ἠνί, *interject.*, ligesom ἤν, see! see der! jf. ἠνίδε. — ἡνία, ἡ, Tomme el. Toile, saavel paa Bidselet, som paa Seletoiet, (h. *Hom.* altid τὰ ἡνία); ἀφ' ἡνίας, fra Hoire til Venstre; ἐξ ἡνίας, fra Venstre til Hoire; παρ' ἡνίαν, imod Tømmen, d. e. gienstridigen; *b)* alm. Læderrem, bes. Skorem; *c)* *transl.*, det Styrende el. Ledende; Regiering, Herredomme; df. — ἡνιάζω, lægger Tømmen el. Bidslet derpaa. — ἠνίδε, ogs. ἤνιδε, *interj.*, (ἤν, ἴδε), see der! — ἡνίκα, *adv.*, naar, til hvilken Tid, el. til den Tid da, h. *Hom.* alene *Od.* 22, 198; sædv. *c. ind.*, undert. ogs. *c. conj.* o. *opt.*; *b)* da, eftersom, *ex. Xen. Cyr.* 4, 5, 20; (*relat.* til *demonst.* τηνίκα, *interrog.* πηνίκα).

ἡνίον, τό, Mundbidet paa Bidslet, sild.; 2) h. *Hom.* altid *in pl.*, Tømme el. Toile, hvormed Forspandet styres; df. — ἡνιοποιεῖον, τό, Værksted, hvor Tømmer giores; af — ἡνιοποιέω, er — ἡνιοποιός, 2, (ποιέω), som gior Tømmer el. Seletøier; Remmesnider, Sadelmager; o. — ἡνιοστροφέω, er — ἡνιοστρόφος, 2, (στρέφω), som dreier el. styrer Tømmen; som styrer med Tømmen; *transl.*, som styrer el. regierer. — ἡνιοχεία, ἡ, Handlingen ἡνιοχεύειν, at holde Tømmen, at kiore; 2) *transl.*, Styrelse, Regiering. — ἡνιοχεύς, έως, *jon.* ῆος, ὁ, *poët.* f. ἡνίοχος, *Il.* — ἡνιοχεύω, sild. ogs. ἡνιοχέω, er ἡνίοχος, holder Tømmen, kiorer, er Kudsk, h. *Hom.* sædv. *absol.*; sild. ogs. *c. acc.*, tøiler, styrer, regierer, holder i Tømme, καρδίαν, ἵμερον; df. — ἡνιόχησις, ἡ, o. ἡνιοχία, ἡ, = ἡνιοχεία.

ἡνιοχικός, 3, horende el. skikket til at kiore el. styre, ovet deri; af — ἡνίοχος, ὁ, (ἡνία, ἔχω), som holder Tømmen, som styrer el. kiorer Vognen, en Kudsk; *oppon.* παραιβάτης, den paa Vognen kæmpende Helt, *Il.* 23, 132; df. ogs. som underordnet, ἡνίοχος — θεράπων, *ib.* 5, 580; alm. som befinder sig paa Vognen, som kiorer, (*act.* o. *pass.*); *b)* en Rytter, *Theogn.* 260; *poët.* ogs. ἡνίοχος νεώς, en Styrmand; — 2) *transl.*, som styrer, tæmmer, twinger, behersker; som forer el. befordrer til Maalet. — ἠνίπαπε [ῐ], 3 *sing. aor.* 2 til ἐνίπτω, *Hom.* — ἦνις, ιος, ἡ, *nom. pl.* ἤνις, (ἔνος), aarsgammel, βοῦς, *Hom.*

ἦνον, *impf.* af ἄνω f. ἀνύω, *Od.* 3, 496. — ἠνορέα, *jon.* ἠνορέη, (ἀνήρ), Mandighed, Mandens Mod og Styrke, *Hom.*; ogs. mandigt Udseende, mandig Skionhed, *Il.* 6, 156. — ἤνοχα, *pf.* til φέρω. — ἦνοψ, οπος, ὁ, ἡ, h. *Hom.* altid i Forbindelsen, ἤνοπι χαλκῷ, med funklende, straalende Erts; (skal være f. ἄνοψ, som man ikke taaler at see paa, hvis Glands blinder Diet, *vid. Passow.*, o. d. best. νῶροψ). — ἦντο, 3 *pl. impf.* af ἧμαι, *Il.* — ἤνυστρον, τό, (ἀνύω), den fierde Mave h. de drøvtyggende Dyr, hvor Fordøielsen fuldendes, lat. *abomasus*, *Ar.* — ἤνωγα, o. ἠνώγεα, *pf.* o. *plqupf.* af ἀνώγω, hvf. ogs. *impf.* ἠνώγεον, ἤνωγον, *Hom.*

ἦξα, *aor.* af ἀΐσσω, ᾄσσω. — ἦξε, 3 *sing. aor.* 1 af ἄγνυμι, *Hom.* — ἧξις, ἡ, (ἥκω), Kommen el. at komme, Ankomst. — ἠοῖ, *dat. sing.* af ἠώς. — ἠοῖος, 3, (ἠώς), som ἠῷος, tidlig, i den tidlige Morgen; østlig, *Od.*; *oppon.* ἑσπέριος; πᾶσαν ἠοίην, *sc.* ὥραν, den hele Morgenstund, *ib.* 4, 447; men πρὸς ἠοίην, *sc.* γῆν, imod Østen. — ἦομεν, 1 *pl. impf.* af εἶμι, *Od.* — ἠόνιος, 3, *ctr.* f. ἠϊόνιος, (ἠϊών), liggende ved Kysten, horende dertil. — ἠπανάω, o. ἠπανέω, har el. lider Mangel; (alene *dorice*, og best. m. ἀπανίς, ogs. m. ἠχανία, *etc.*); df. — ἠπανία, ἡ, Mangel, Undværelse, sild. *poët.*

†ἧπαρ, ἅτος, τό, Leveren; fra *Hom.* af ofte ogs. som Sædet for de heftige Lidenskaber, bes. for Vrede og Elskov; df. ogs. Hiertet; ὑφ' ἥπατι φέρειν, at bære under Hiertet, *Eur.*; 2) sild. ogs. som οὖθαρ, Landets Frugtbarhed; df. — ἡπατηρός, 3, — ἡπατιαῖος, 3, o. — ἡπατίας, ου, ὁ, = ἡπατικός; — ἡπατίζειν, at ligne Leveren; — ἡπατικός, 3, i, paa, af Leveren, horende dertil; bes. leversyg; νόσος ἡπατική, Leversyge; — ἡπάτιον, τό, *dim.* af ἧπαρ; — ἡπατίτης, ου, ὁ, *fem.* ἡπατῖτις, leveragtig; alm. = ἡπατικός; — ἡπατοειδής, 2, (εἶδος), leveragtig; — ἥπατος, ὁ, Leverfisk; — ἡπατοσκοπέω, er — ἡπατοσκόπος, 2, (σκοπέω), *extispex*, som beskuer Indvol-

dene, bes. Leveren, for at spaae deraf; – denne Handling, ἡπατοσκοπία, ἡ; — ἡπατουργός, 2, (ἔργον), som sønderlemmer Leveren for at spaae deraf, *Lyc.*; o. — ἡπατοφαγέω, (φαγεῖν), spiser Leveren.

ἤπαφε, 3 *sing. aor.* 2 *act.* til ἀπαφίσκω, *Od.* 14, 488. — ἠπάω, ἠπάομαι, bf. h. *Ar.* ἠπήσασθαι, at flikke, bøde, giøre heel; jf. ἠπήτης. — ἠπεδανός, 3, svag, gebrækkelig: om den hinkende Hephaistos, *Od.* 8, 311; men om Nestors Kudsk: langsom, seen, som ikke kan komme fort, *Il.* 8, 104; h. *Hipp.*, svag, mild; (rimel. besl. m. ἤπιος); df. — ἠπεδανόω, svækker, afkræfter.

ἠπειρογενής, 2, (γένος), som er født el. som lever paa det faste Land, *Æsch.*; o. — ἠπειρόθεν, *adv.*, fra det faste Land; af — ἤπειρος, ἡ, *sc.* γῆ, det faste Land; *a)* i Modsætn. af Havet; df. ἠπειρόνδε, i Land (fra Søen); ogs. heder en Ø, ἤπειρος, *Od.* 5, 56; *b)* oftere i Modsætn af Øerne: *α) Od.* 14, 97, 100, det ligeoverfor Ithaka liggende Fastland, hvf. d. sild. *nom. pr.* Epeiros, Epirus; *β)* h. *Herod.* Indlander*(modsat Kystlandet), jf. ἠπειρώτης; *γ) att.* alm. Fastlandet, saavel Grækenland el. Europa, som Asien; df. hede ogs. Europa o. Asien, δισσαὶ ἤπειροι, *Soph. Trach.* 101; (ἤπειρος, egent. f. ἄπειρος; jf. ἀπείρων γαῖα, *Od.* 1, 98).

ἠπειρόω, gior til Fastland, *oppon.* θαλαττόω; o. — ἠπειρώτης, ου, ὁ, *fem.* -ῶτις, ιδος, af el. fra det faste Land, som er født el. som lever derpaa; πόλις ἠπειρῶτις, By i Indlandet, *Herod.* 7, 109; 2) som *nom. pr.*, Indvaaner af Epirus; df. — ἠπειρωτικός, 3, hørende til en ἠπειρώτης, der ligner en saadan; (af ἤπειρος). — ἤπειτα, urigtig Læsem. f. ἔπειτα; thi f. δ' ἤπειτα h. *Hom.* o. *Hes.*, læses nu rigtigere δὴ ἔπειτα. — ἤπερ, *poët.* ἠέπερ, (ἤ), end nemlig, end i Sandhed, visseligen fremfor, efter *compar.*, ogs. efter et udeladt μᾶλλον, *ex. Herod.* 9, 26, *extr.* — ἠπερόπευμα, τό, Skuffelse, Bedrageri; — ἠπεροπεύς, έως, *jon.* ῆος, o. ἠπεροπευτής, οῦ, ὁ, som skuffer, bedrager, besnakker; o. — ἠπεροπευσις, ἡ, Skuffen el. at skuffe, Bedrageri; (af flgd.).

ἠπεροπεύω, skuffer, bedrager, overlister; besnakker, forfører, bedaarer, φρένας – γυναιξί, *Od.* 15, 421, sild. ogs. τινά τινι, nogen med noget; (rimel. af ἔπος, εἰπεῖν, ἠπύω, altsaa egentl. besnakker); df. — ἠπεροπηΐς, ΐδος, ἡ, skuffende, *sc.* τέχνη, Taskenspillerkunst. — ἠπητής, οῦ, ὁ, som flikker, bøder, syer, stopper, sædv. ἀκεστής; (skal være besl. m. ἠπήσασθαι, see u. ἠπάω, rimel. ogs. m. ἤπιος); df. — ἠπήτρια, ἡ, *fem.* af frgd., som flikker el. stopper; en Syerske; o. — ἠπητήριον, ogs. ἠπητήριον, τό, Naal til at flikke, stoppe el. sye med.

ἠπιαλέω, har Feberen ἠπίαλος. — ἠπιάλης, ητος, ὁ, Maren, sædv. ἐφιάλτης. — ἠπίαλος, ὁ, m. o. u. πυρετός, etslags ondartet Feber med afvexlende Hede og Kulde; df. bes. Feberkulde, *Theogn.*; *poët.* heder ogsaa en aandløs Digter, ἀηδόνων ἠπίαλος; 2) = ἠπιάλης; df. — ἠπιαλώδης, 2, (εἶδος), feberagtig. — *ἠπίαμα, τό, Lægemiddel; ἠπιάματα – προσάγων, *Herod.* 3, 131; alm. Lindring; af – ἠπιάω, *f.* άσω o. ήσω, lindrer, formilder, helbreder; — ἠπιοδίνητος [δῑ], 2, (δινέω), sagte omdreiet; — ἠπιόδωρος, 2, (δῶρον), μήτηρ, *Il.* 6, 251, ogs. ἠπιοδώτης, ου, ὁ, (δίδωμι), som giver milde Gaver, gavmild; o. — ἠπιόθυμος, 2, (θυμός), sagtmodig; – (af ἤπιος). — ἠπιόλης, ου, ὁ, = ἠπιάλης. — ἠπίολος, ὁ, 1) = ἠπίαλος; 2) en Lysmyg.

ἠπιόμοιρος, 2, (μοῖρα), som har en mild el. lykkelig Skiebne; — ἠπιόμυθος, 2, (μῦθος), som fører en mild Tale; o. — Ἠπιόνη, ἡ, Lægekunstens Gudinde, gift med Asklepios; egentl. den Lindrende; af — †ἤπιος, 3, *att.* sædv. 2, *adv.* ἠπίως, sagte, lind, mild; velvillig, kiærlig, τινί, imod nogen, h. *Hom.* bes. om en Fader, en Herster, o. dl.; ogs. villig, godmodig; dog heder ogs. den trofaste Svinehyrde, ἀνάκτεσι ἤπια εἰδώς, *i. e.* ἤπιος, *Od.* 15, 557; – 2) *act.*, lindrende, formildende; ἤπια φάρμακα, smertestillende, *Il.*; men *Hes. Op.* 789, er ἤπιον ἦμαρ *c. inf.*, en til et Foretagende lykkelig Dag; ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἐλπίζειν ἠπιώτερα ἕξειν, Lindring, *Thuc.* 7, 77; (rimel. af ἔπος, εἰπεῖν, at tiltale venligen; men i Bem. 2 m. Bibegrebet af de paa Sygdomme anvendte magiske Trylleſprog); df. — ἠπιότης, ητος, ἡ, Mildhed, Godhed, Godmodighed; — ἠπιόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, o. ἠπιόχειρος, 2, (χείρ), med lindrende, lægende, smertestillende Haand, *epith.* til Lægeguden Apollo; o. — ἠπιόω, = ἠπιάω; 2) *intr.*, føler Lindring, befinder mig bedre, *Hipp.*

ἤπου, ogs. ἤ που, d. ved που formildede ἤ i begge Bem.; *a)* eller vel, eller muligen, *Hom.*; *b)* efter *compar.*, end vel, end muligen, *id.* — ἦπου, ogs. ἦ που, visseligen dog, dog i Sandhed, *ex. Il.* 3, 43; efter en Nægtelse: langt el. meget mindre, *ex. Thuc.* 6, 37; *b)* i Spørgsmaal, forstærkende, *ex. Od.* 13, 254; *absol.*, ikke

fandt? *nonne?* ogſ. ἦπου οὐ; — ἠπύτα, ὁ, κήρυξ, *Il.* 7, 384, *poët.* f. ἠπύτης, ου, ὁ, ſom raaber, ſkriger, toner høit el. lydeligen; af — ἠπύω, *dor.* ἀπύω, raaber el. ſkriger høit, τινά, paa nogen, *Od.*; ἄπυεν - Εὐρίαιναν, paakaldte, *Pind. Ol.* 1, 116; men Φοῖβον ἀπύειν, at lovſynge, *id. Pyth.* 5, 140; - b) *intr.*, at tone, lyde, bruſe, *ex.* om Vinden, *Il.* 14, 399; [ofteſt ῠ].

ἦρ, *poët. ctr.* f. ἔαρ, *ver*, Foraar; df. i Proſa, alene *gen.* o. *dat.* ἦρος, ἦρι; τοῦ ἦρος, om Vaaren, *Xen.*; (Bem. Morgen derim. alene i *adv.* ἦρι, ſ. m. ſ.). — ἦρα, *aor.* 1 af αἴρω. — ἦρα, 3 *sing. impf.* af ἐράω. — ἦρα - φέρειν τινί, h. *Hom.* at yde el. beviſe nogen en Villighed, Tieneſte, Velgierning, Hielp, Biſtand, o. dl., omtr. ſom d. proſ. χαρίζεσθαι; hyſ. ogſ. ἦρα ſild. (omtr. fra *Call.*) f. χάριν *c. gen.*, formedelſt, angaaende; (rimel. af ἄρω, o. beſl. m. ἀρμενος, altſ. m. Grundbem. d. Paſſende, Velkomne, Behagelige; jf. ogſ. ἤρανος, o. ἐπίηρανος). — Ἥρα, *jon.* Ἥρη, Hera, Romernes Juno, Gudernes Dronning, Datter af Kronos o. Rhea, Zeus's Soſter og Gemalinde, *Il.* 16, 432, ſkildres ſom Idealet af qvindelig Høihed og Skiønhed, men derhos ogſ. af qvindelig Heftighed og Liſt; μὰ τὴν Ἥραν, νὴ τὴν Ἥραν, ved Hera! ofte i Forſikkringen; df. — Ἡραῖος, hørende til el. tilhørende Hera; τὸ Ἡραῖον, *sc.* ἱερόν, Heras Tempel el. Helligdom; τὰ Ἡραῖα, *sc.* ἱερά, Heras Feſt; (Ἥρα er rimel. beſl. m. ἥρως, *herus, etc.*).

Ἡρακλέης, *ctr.* -κλῆς, ὁ, *gen. jon.* Ἡρακλέεος, *ctr.* -κλέους, *ep.* -κλῆος, *poët.* -κλέος, *dat. jon.* Ἡρακλέεϊ, *ctr.* -κλέει, -κλεῖ, *ep.* -κλῆϊ, *poët.* -κλέϊ, *acc. jon.* Ἡρακλέεᾰ, *ctr.* -κλέᾱ, ogſ. -κλῆ, *Soph.*, *ep.* -κλῆα, *poët.* -κλέᾰ, *voc.* Ἡράκλεες, -κλεις, ſild. ogſ. Ἥρακλες; - Herakles, Hercules, Søn af Zeus o. af Alkmene, fra Homer af den ypperſte af alle Oldtidens Helte; beſ. anraabes og dyrkes han tilligem. Ζεὺς σωτήρ, ſom en af Farer frelſende Guddom; jf. *Xen. Anab.* 4, 8, 25; *in vocat.* ofte ſom Udraab i Forundring, Vrede, o. dl., ligeſom d. lat. *Hercle*, *Mehercle*, virkeligen! o. dl.

*Ἡρακλείδης, ου, ὁ, Søn el. Efterkommer af Herakles; — Ἡρακλειοξανθίας, ου, ὁ, en af Herakles og Slaven Xanthias ſammenſat komiſk Perſon, *Ar. Ran.*; o. - Ἡράκλειος, 3, ogſ. 2, *Soph. Trach.* 51, af Herakles, ham tilhørende, herkuliſk; τὸ Ἡράκλειον, et Heraklestempel; τὰ Ἡράκλεια, en Heraklesfeſt; 2) λίθος Ἡρακλεία, Magnetſtenen; -(af Ἡρακλῆς). — Ἡράκλεις, Ἥρακλες, ſee u. Ἡρακλέης. — Ἡρακλειτίζω, er - Ἡρακλειτιστής, οῦ, ὁ, Diſcipel el. Tilhænger af Philoſophen Herakleitos. — Ἡρακλήειος, 3, *ep.* f. Ἡράκλειος; h. *Hom.* alene i Forbindelſen, βίη Ἡρακληείη, f. βίη Ἡρακλῆος. — Ἡρακλῆς, *etc.*, ſee u. Ἡρακλέης; 2) det lykkeligſte Kaſt i Tærningſpil; jf. ἀστράγαλος.

ἠρ-άνθεμον, τό, (ἦρ), Foraarsblomſt. — ἤρανος, ὁ, Ven; Hielper, Beſkytter; Styrer, Herſker; ἱστορίης πάσης ἤρανος, Meſter i al Viden, *poët.*; (af ἦρα, jf. ἐπιήρανος). — ἤραρε, 3 *sing. aor.* 2 *act.* til ἄρω, *Hom.* — ἤρᾰτο, 3 *aor. med.* af αἴρω. — ἠρᾶτο, 3, *impf.* af ἀράομαι, *Hom.* — ἦρεμα(ς), *adv.*, roligen, ſtille, ſagte; langſomt, lidt efter lidt; ἡγοῦ τῷ πεζῷ ἦρεμα, langſomt, Fod for Fod, *Xen.*; (Afledn. ſee u. ἤρεμος); df. — ἠρεμάζω, er ſtille, beſ. af Sorg, LXX; o. — ἠρεμαῖος, 3, *adv.* -μαίως, ſtille, rolig, ſagte, langſom; df. - ἠρεμαιότης, ητος, ἡ, Ro, Stilhed. — ἠρεμέστερος, ſee u. ἤρεμος.

*ἠρεμέω, er el. bliver rolig, ſtille, taalig; ἠρεμεῖν - διδάσκειν τὸν ἵππον, *Xen.*; df. - ἠρέμησις, ἡ, at være rolig, ſtille, taalig; - ἠρεμία, ἡ, Ro, Stilhed, Taalighed; o. — ἠρεμίζω, bringer til Rolighed el. til at ſtaae ſtille; 2) beſ. *in med.*, = ἠρεμέω, ogſ. fører en ſiddende Levemaade, *Xen.*; af — ἤρεμος, 2, rolig, ſtille, men alene h. *gramm.*; df. *compar. irr.*, ἠρεμέστερος, 3, *adv.* -στέρως, roligere, mere ſtille el. taalig; ἠρεμεστέρως ἔχειν, at forholde ſig roligere, *Xen.*; (ſkal være beſl. m. ἔρημος). — ἤρευν, *jon*, f. ᾕρουν, *impf.* af αἱρέω, *Hes. Sc.* 302. — Ἥρη, ἡ, *jon.* f. Ἥρα, *Hom.* — ἠρήρει, 3, *sing. plqupf.* 2 til ἄρω, *Il.* — ἠρήρειστο, 3 *sing. plqupf. pass.* af ἐρείδω, *Il.*

†ἦρι, *adv.*, tidligen, i den tidlige Morgen, h. *Hom.* altid forſtærk. μάλ' ἦρι, o. ἦρι μάλα; ἅμ' ἦρι θέρους, i Begyndelſen af Sommeren, *Thuc.*; (oprindel. *dat.* af ἔαρ, ἦρ; beſl. derm. ere ἠήρ, Dæmringen, o. ἠώς); df. — ἠριγένεια, ἡ, født i den tidlige Morgen el. af Morgentaagen, el. ſom frembringer Morgenen, *epith.* til Ἠώς; i *Od.* ogſ. ſom *nom. pr.* er Ἠριγένεια Morgenens Gudinde; o. - ἠριγενής, 2, Ἠώς; = frgd.; (af γένος); o. — ἠρι-γέρων, οντος, ὁ, ſom tidligen visner: Navnet paa en Plante. — Ἠρίδανος, ὁ, Eridanos, fabelagtig Strøm, ſom fra de rhipæiſke Bierge udgyder ſig i Oceanet, førſt *Hes. Theog.* 338, ogſ. h. *Herod.*; man ſammenlignede dermed førſt Po el. *Padus*, ſild. Rhonen, Rhinen, o. ſ. v. — Ἠρικάπαιος, ὁ, h. *Orph. epith.* rimel. til Bacchus el.

Priapos; (skal være af ἦρι, o. κῆπος, Have).

ἤρικε, 3 sing. aor. 2 af ἐρείκω, Il. — ἠρινός, 3, (ἦρ), = ἐαρινός, Pind. — ἠρίον, τό, Jordhøi, Gravhøi, Il. 23, 126; (skal være af ἔρα, Jord). — ἤριπε, 3 sing. aor. 2 af ἐρείπω, Hom. — ἠριπόλη, ἡ, (ἦρι, πολέω), som vandrer i den tidlige Morgen; df. som ἠριγένεια, Morgenen. — ἤριζε, 3 sing. aor. 1 til ἐρίζω. — ἡρμοσμένως, adv. part. pf. pass. af ἁρμόζω, passende, skikkeligen. — ἠρύγγιον, τό, dim. af — ἤρυγγος, ἡ, en Tidselart, Mandstro; – hørende dertil, ἠρυγγίς, ίδος, ἡ. — ἤρυκε, 3 sing. aor. 2 af ἐρείγω, see u. ἐρείγομαι. — ἠρύκακε, 3 sing. aor. 2 til ἐρύκω, Il.

ἠρῶ, 2 sing. impf. af ἀράομαι. — ἥρῳ, poët. f. ἥρωϊ, dat. sing. af ἥρως. — *ἡρώειον, τό, = ἡρῷον; — ἡρωελεγεῖον, τό; sc. μέτρον, s. μέλος, det af et Hexameter o. Pentameter bestaaende Distichon; ogs. ἡρωελεγεῖος, ὁ, sc. στίχος; — ἡρωΐζω, handler el. viser mig som en Heros; 2) digter i det heroiske Versemaal; — ἡρωϊκός, 3, adv. -κῶς, heroisk, hørende til el. egnende en Heros; ἡρ. μέτρον, Hexametret. — ἡρωΐνη, ἡ, ctr. ἡρῴνη, fem. til ἥρως, Heltinde, Halvgudinde; — ἡρώϊος, 3, = ἡρωϊκός, Pind.; — ἡρωΐς, ΐδος, ἡ, Pind., o. ἡρωΐσσα, ἡ, ctr. ἡρῷσσα, = ἡρωΐνη; ogs. adject. f. ἡρωϊκή; — ἡρωογονία, ἡ, Heltenes Slægtregister, (Værk af Hesiod.); — ἡρωλογέω, fortæller om Heroerne, besynger dem; df. — ἡρωλογία, ἡ, Heltehistorie; o. — ἡρῷον, τό, a) sc. ἱερόν, ἕδος, δῶμα, en Heros's Tempel el. Helligdom; b) sc. ἔπος, en heroisk Sang; c) sc. ἱερόν, δεῖπνον, Fest el. Festmaaltid til Ære for en Heros; egentl. neutr. af — ἡρῷος, 3, ogs. ἡρώιος, = ἡρωϊκός; – (af flgd.).

ἥρως, ὁ, gen. ἥρωος, men gen. ἥρως, inc., sild. o. sield. ogs. ἥρω, dat. ἥρωϊ, poët. ctr. ogs. ἥρῳ, acc. sing. o. pl. ἥρωα, ἥρωας, att. ctr. ἥρω, ἥρως; — 1) h. Hom. alm. en hædrende Benævnelse, der tillægges enhver fri, tapper, el. i sit Kald udmærket Mand, altſ. i de forskiellige Forbindelser: Helt, Herre el. Herſker, den Tappre, den Ædle, Herlige, Ypperlige, o. ſ. v.; altſ. ἥρωες Ἀχαιοί, heltemodige Achæer! ἄνδρες ἥρωες, tappre Mænd! men Od. 8, 483, den vakkre, herlige, kunstforstandige Sanger, jf. ib. 18, 423; Od. 7, 44, hede ogs. de vakkre (men ukrigerske) Phæaker, ἥρωες; — 2) først h. Hes. (Op. 174, jf. ogs. 124, o. 254) betegnes Oldtidens Helte som overmenneskelige Væsener, (thi Il. 12, 23 er rimel. uægte), og allerede h. Pind. betegnes ved ἥρως – en forgudet Helt, en Halvgud, ogs. ἡμίθεος, der betragtes som etslags Mellemvæsen imellem Guder og Mennesker, og som nyder etslags guddommelig Dyrkelse; jf. ἡρῷον, o. fl.; – ἥρως, Halvgud, heder i den følgende Tid bes. – a) den, hvis Fader er en Gud, men Moder en Dødelig, ex. Herakles, el. omvendt, ex. Æneas; – b) h. Historikerne: den første Stifter el. Begrunder af en By, af et Samfund, o. dl.; saadanne dyrkedes under Benævnelsen, (ἥρωες) κτίσται, ἀρχηγέται, οἰκήτορες, vide Xen. Cyr. 3, 3, 21; ogs. hede de med Hensyn paa enkelte Steder og Egne, ἥρωες ἐγχώριοι; jf. Herod. 1, 168; hertil høre ogs. i Athenen, ἥρωες ἐπώνυμοι, efter hvilke αἱ φυλαί benævntes; ἥρως ἀρχηγέτης, οὗ ἐπώνυμοί ἐστε, Dem.; – c) sild. bruges ἥρως f. d. lat. divus, ogs. alm. f. μακαρίτης, Salig, Afdød; – (ἥρως er beſl. m. Ἥρα, df. d. lat. herus, rimel. ogs. Herr, Herre).

ἦς, dor. f. ἦν, 3 sing. impf. af εἰμί. — ἦσα, aor. 1 af ᾄδω. — ἧσαι, 2 sing. af ἧμαι, Il. — ᾖσαν, a) 3 pl. plqupf. til οἶδα, att. f. ᾔδεσαν, Æsch.; 2) 3 pl. impf. af εἶμι, poët. f. ᾔεσαν, ᾔϊσαν, h. Hom. alene i ἐπῄσαν, Od. 19, 445. — ἥσατο, 3 sing. aor. af ἥδομαι, Od. — ἦσθα, æol. f. ἦς, 2 sing. impf. til εἰμί, Hom., ogs. i Prosa. — ἧσθαι, 1) inf. af ἧμαι; 2) inf. pf. af ἥδομαι. — ἥσθημα, τό, (ἥδομαι), Fryd, Glæde. — ἥσθην, aor. 1 til ἥδομαι. — ἠσί(ν), f. φησί, see u. ἠμί. — ἧσις, ἡ, (ἥδομαι), Fornøielse; at fornøie. — ἤσκειν, ep. f. ησκεεν, 3 sing. impf. af ἀσκέω. — ᾖσμεν, att. f. ᾔδειμεν, (ligesom ἴσμεν f. ἴδμεν, ἴδαμεν), 2 pl. plqupf. af οἶδα. — ἧσο, 2 sing. imperat. af ἧμαι.

ἧσσα, ἡ, att. ἧττα, Nederlag, Tab, Forliis; alm. at ligge under, τινός, for nogen, τῶν ἡδέων, for Vellysten; af — ἡσσάομαι, att. ἡττάομαι, jon. ἑσσέομαι, ctr. ἑσσοῦμαι, Herod., f. -ήσομαι, er ἥσσων, svagere el. ringere end nogen, τινός; df. staaer tilbage el. ligger under for nogen, bliver overvunden af nogen, τινός; ὅταν τὸ δίκαιον καὶ τὸ συμφέρον ἡττᾶται τοῦ φθόνου, maa staae tilbage derfor, Dem.; ἡττᾶσθαι i Retsſproget: at tabe sin Sag, causa cadere, oppon. νικᾶν; ἡττηθεὶς τοῦ δικαίου, overvunden af det Rette, overbeviist af Sandheden, Xen. Hell. 5, 4, 31; – 2) act. ἡσσάω, giør svagere el. ringere, overvinder, sild. o. sield.; df. — ἥσσημα, τό, att. ἥττημα, Nederlag, Tab, Skade. — ἡσσητέος, 3, adject. verb. af ἡσσάομαι.

ἥσσων, ονος, 2, att. ἥττων, jon. ἕσσων, Herod., adv. ἡσσόνως, ἡττόνως, ogs. ἧσσον, ἧττον, ringere, slettere, daarligere; bes. svagere af Kræfter; df. som ligger under for nogen, τινός, overvun-

den, betvungen; ἥττων γαστρός, οἴνου, som beherskes deraf, *Xen.*; τὸν ἥττω λόγον ἀποφαίνειν κρείττω, at giøre den slettere Sag til den bedre el. Ret til Uret; τὸ ἧττον, Mangel, Tab; men *adv.*, οὐδὲν ἧττον, ikke mindre, ligesaa meget, ligesaa vel; οὐδὲν ἧττον οἱ δοῦλοι τῶν ἐλευθέρων, *Xen.*; (rimel. er ἥσσων, *compar.* af *posit.* ἦκα, hvf. *superl.* ἥκιστος; efter Sprogbruget derim. anføres det som *compar. irr.* til κακός).

ἧσται, 3 *sing.* af ἧμαι. — ᾖστε, *att.* f. ᾔδειτε, 2 *pl. plqupf.* til οἶδα. — ἥστην, ἦστον, f. ἤτην, ἦτον, 3 o. 2 *dual. impf.* af εἰμί, *Il.*, *Hes.* — ἧστο, 3 *sing. impf.* til ἧμαι, *Hom.* — ἡστός, 3, (ἥδομαι), fornøiet; til at fornøie. — ἥσυχα, som *adv.*, see u. ἥσυχος. — ἡσυχάζω, ogs. ἡσυχαίνω, o. ἡσυχάνω, (ἥσυχος), er stille el. rolig, lever i Rolighed; tier stille; τέως ἡσύχαζον, giorde de Holdt, *Xen.* — ἡσυχαῖος, 3, *poët.* f. ἥσυχος. — ἡσυχαίτερος, 3, *compar. irr.* til ἥσυχος. — ἡσυχαστήριον, τό, Enebolig, Eremitbolig; af — ἡσυχαστής, οῦ, ὁ, *fem.* ἡσυχάστρια, ἡ, (ἡσυχάζω), som fører et stille el. eensomt Liv; Eneboer, Eremit, Munk. — ἡσυχῇ, *adv.*, see u. ἥσυχος.

ἡσυχία, ἡ, (ἥσυχος), Ro, Sorgløshed, *Od.* 18, 22; Stilhed, *ex.* Nattens; ἐπεὶ ἡσυχίη τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο, *Herod.* 1, 45; Ro el. Frihed fra Forretninger, *otium*; ἡσυχίαν ἄγειν, ἡσυχίαν ἔχειν, h. *Herod.* ogs. ἐν ἡσυχίᾳ ἔχειν, at forholde sig rolig, at leve i Stilhed; ἡ βουλὴ ἡσυχίαν εἶχεν, taug dertil, *Xen. Hell.* 2, 3, 55; ἡσυχία τῆς πολιορκίης, at hvile ud derefter, at aflade derfra, *Herod.*; ogs. Eensomhed, eensomt Sted; ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν καθῆσθαι, *Xen.*; stille Adfærd, Beskedenhed, *oppon.* αὐθάδεια, *Dem. p.* 1405. — ἡσυχιαῖος, 3, = ἥσυχος. — ἡσύχιμος, 2, *poët.* f. ἥσυχος, *Pind.* — ἡσύχιος, 2, ogs. 3, *adv.* -χίως, *poët.* f. ἥσυχος, *Il.*; dog ogs. *att.*, *ex.* ἡσύχιον ἡ καλοκαγαθία, *Dem.*; ἡσύχιος τρόπος, mild, sagtmodig, sat Charakteer, *Herod.* 1, 107; df. — ἡσυχιότης, ητος, ἡ, = ἡσυχία.

ἥσυχος, 2, *adv.* ἡσύχως, ogs. ἥσυχα, o. ἡσυχῇ, *s.* ἡσυχῇ, sagte, stille, rolig, uden Larm; i Fred og Ro, *Hes. Op.* 119; stiltiende, taus, ledig, eensom; sagte, langsom, umærkelig; πορεύεσθαι ἡσύχως, at marschere langsomt, ogs. ἡσυχῇ προιέναι, *Xen.*; foruden *compar. irr.* ἡσυχαίτερος, bruges ogs. ἡσυχώτερος, *ex. Soph. Antig.* 1089; (efter *Passow.* af ἧμαι, efter *Doederl.* af ἦκα *s.* ἧσσον). — ᾐσχυμμένος, 3, *part. pf. pass.* af αἰσχύνω, *Il.* — ἥσω, ἡσειν, *ind.* o. *inf. fut.* til ἵημι, *Il.*

ἤτε, (ἤ, τε), eller ogsaa, *Il.* 19, 148. — ἦτε, ogs. ἦ τε, i Sandhed, visseligen, see u. ἦ. — ᾖτε, f. ᾔειτε, 2 *pl. impf.* af εἶμι. — ἤτην, *dual. impf.* af εἰμί, de vare begge. — ᾔτην, *att.* f. ᾔειτην, 3 *dual. impf.* af εἶμι, de gik begge, *Plat.* — ἤτοι, *conj.*, (ἤ, τοι), 1) men dog, vistnok, o. dl., h. *Hom.* oftest i Sætningens Begyndelse, dog ogs. m. frgd. *pronom.* el. *particul.*, *ex. Il.* 2, 813, o. 1, 140; ogs. καὶ νῦν ἤτοι, o. νῦν δ' ἤτοι, o. dl., *id.*; — 2) f. ἤ, eller, eller dog; ἤ –, ἤτοι –, *Pind.*, oftere ἤτοι –, ἤ –, enten –, eller; – 3) som forklarende Partikel f. ἤγουν, *scilicet*, nemlig, skrives bedst ἦ τοι, dog af nogle ἦτοι.

ἦτορ, ορος, τό, Hiertet; jf. *Il.* 22, 452; ellers er ἦτορ h. *Hom.* sædv. *transl.*, Sæde og Organ for de Fornemmelser og Sindsbevægelser, som foregaae i Hiertet el. i Brystet, hvf. *Il.* 20, 169, ἦτορ – ἐν κραδίῃ, oftere ἦτορ ἐν φρεσί, o. ἦτορ ἐν στήθεσι; og saaledes er da ἦτορ, – det Levende og Følende i Mennesket, ligesom vort: Hierte, Sind, Gemyt, omtr. som θυμός, der dog mere udtrykker de heftigere Sindsbevægelser; – (af *Il.* 21, 386 vil man slutte, at ἦτορ er af ἄημι, altſ. egentl. Aandedragets Organ; muligen ogs. besl. m. ἕδος, ἔθος, ἦθος; jf. στῆθος).

ἠτριαῖος, 3, men ἠτρίδιος, 3, *inc.*, (ἦτρον), af Underlivet, hørende til Underlivet. — ἤτριον, τό, Rendingen el. de optrukne Traader paa Væverstolen, (Islætten, κρόκη); 2) en Væv; bes. fiint el. tyndt Tøi; ogs. Pung til at sie igiennem; (besl. m. ἄττω, ᾄττω, ἀΐσσω). — ἦτρον, τό, (ἦτορ), Underlivet; Bugen nedenfor Navlen; ogs. Bugen paa et Kar. — ἧττα, ἡ, ἡττάομαι, ἥττημα, τό, o. ἥττων, ονος, 2, *att.* f. ἧσσα, ἡσσάομαι, *etc.* — ἤτω, f. ἔστω, 3 *sing. imperat.* til εἰμί.

ἠΰ, *neutr.* af ἠΰς, s. m. s. — ἠϋ-, de saaledes begyndende Sammensætninger see u. εὐ-. — ηὔδα, 3 *sing. impf.* af αὐδάω. — ηὔηνα, *aor.* 1 af αὐαίνω. — ἠΰς, *neutr.* ἠΰ, *jon.* o. *ep.* f. εὖς, εὖ, god, brav, vakker, h. *Hom.* bes. i Forbindelserne ἠΰς τε μέγας τε, o. μένος ἠΰ. — ἤϋσε [ῡ], 3 *sing. aor.* 1 af ἀΰω, *Hom.* — ἠΰτε, *adv.*, h. *Hom.* a) som, ligesom, altſ. f. ὡς ὅτε; b) efter *comparat.* f. ἤ, end, *Il.* 4, 277; – εὖτε f. ἠΰτε, *ex. Il.* 3, 10, vil *Buttm.* rette til ἠΰτε, *ctr.* af ἠΰτε; (efter *Buttm.* er ἠΰτε af ἠ εὖτε, el. af ἦ ὅτε).

Ἡφαίστειος, 3, hørende til el. vedkommende Hephaistos; τὸ Ἡφαιστεῖον, *sc.* ἱερόν *s.* δῶμα, hans Tempel el. Helligdom; τὰ Ἡφαίστεια *s.* -στια, *sc.* ἱερά, hans Fest, *Vulcanalia*; — Ἡφαι-

στόπονος, 2, (πονέω), forarbeidet af Hephaistos; o. — Ἡφαιστότευκτος, 2, ogs. -τευχής, 2, (τεύχω), forfærdiget af Hephaistos; af — Ἥφαιστος, ὁ, Hephaistos, *Vulcanus*, Søn af Zeus o. af Hera; som lam og svagelig heder han, ἀμφιγυήεις, ἠπεδανος, *Hom.*; som Forfærdiger af alle kunstige Metalarbeider, κλυτοεργός, κλυτοτέχνης, ogs. χαλκεύς, *id.*; jf. ogs. *Il.* 18, 137, flgd.; alm. er han Gud for Smedekunsten og for Ilden, som deraf heder φλὸξ Ἡφαίστοιο; hans Gemalindes, Aphrodites, Utroskab beskrives, *Od.* 8, 267, flgd. — ἧφθα, *dor.* f. ἥφθη, 3 *sing. aor.* 1 *pass.* af ἅπτω, antænder. — ἦφι, *poët.* f. ᾗ, *Il.* 22, 107. — ἠφίουν, 1 *impf.* af ἐφίημι, sield. ἠφίειν.

ἠχανία, ἡ, som ἀχηνία, Armod, Mangel, *inc.*; jf. ἠπανία; ogs. findes ἠχάνω, *egeo*; jf. ἀχήν. — *ἠχεῖον, τό, etslags Panke el. Bækken; jf. *Theocr.* 2, 36; 2) Lyrens Resonants el. Sangbund; 3) paa Theatret, etslags Maskine, *a)* hvorved Lyden forstærkes; *b)* hvorved Tordenen efterlignes; — ἠχέτᾰ, ὁ, *ep.* f. ἠχέτης, ου, ὁ, som lyder, toner, synger høit; ἠχέτα τέττιξ, *Hes.*; df. - ἠχετικός, 3, som sædvanligen toner el. synger; af — ἠχέω, toner, lyder, larmer, synger, *Hes.*; ogs. *in med.*, *Soph. Oed. Col.* 1500; 2) *transit. c. acc.*, lader tone el. lyde, istemmer, *id. Trach.* 868; af — ἠχή, ἡ, Skrald, Larm, Brusen: h. *Hom.* altid om den forvirrede Lyd af en larmende Folkesværm, o. om Havets Brusen; sild. ogs. Sang; Tale, Snak, Rygte; jf. ἦχος.

ἠχήεις, εσσα, εν, (ἠχή), tonende, lydende, larmende, brusende, θάλασσα, *Il.*; ogs. δώματα ἠχήεντα, gienlydende, *Od.* 4, 72. — ἤχημα, τό, Skralden, Tonen; Skrald, Tone; — ἤχησις, ἡ, Skralden, Brusen, Tonen; o. — ἠχητής, οῦ, ὁ, o. ἠχητικός, 3, h. *gramm.* f. ἠχέτης, ἠχετικός; (af ἠχέω). — ἦχι, ogs. ἧχι, *ep.* f. ᾗ, hvor, *Hom.* — ἠχικός, 3, = ἠχετικός; o. — ἠχόπους, ὁ, ἡ, *gen.* -ποδος, (πούς), med larmende, lydende Fødder, *sonipes*, *Eust.*; af — ἦχος, ὁ, i Prosa d. sædv. Form f. ἠχή, Tone, Skrald, Lyd, Klang, Brusen.

ἠχώ, ἡ, *gen.* ἠχόος, *ctr.* ἠχοῦς, som ἠχή o. ἦχος, Skrald, Larm, Lyd, Tone; bes. Gienlyd, Echo, *ex. Hes. Sc.* 279; ogs. Rygte, Snak, Omtale, *Pind.*; 2) sild. som *nom. pr.* er Ἠχώ, Echo, en Oreade el. Biergnymphe, for hvis Stemme man holdt Gienlyden; df. — ἠχώδης, 2, (εἶδος), tonende, brusende, larmende. — *ἠῶθεν, *adv.*, fra Morgenen af; ogs. i el. med den tidlige Morgen, *Hom.*; 2) fra Østen; — ἠῶθι, *adv.*, om Morgenen; h. *Hom.* altid ἠῶθι πρό, før Dagens Frembrud, *ex. Il.* 11, 50; o. — ἠώκοιτος, 2, (κοίτη), som sover om Morgenen; - (af ἠώς). — ἠών, s. ᾐών, όνος, ἡ, *ctr.* f. ἠϊών, s. m. s.

ἠῷος, 3, om Morgenen, hørende til Morgenen, *Hom. Merc.*; 2) som ligger imod Morgenen el. Østen, østlig; af — ἠώς, ἡ, *dor.* ἀώς, *æol.* αὔως, *att.* ἕως, *gen.* ἠόος, *ctr.* ἠοῦς, *dat.* ἠόϊ, *ctr.* ἠοῖ, *acc.* ἠόα, *ctr.* ἠῶ, *jon.* o. *dor.* ogs. ἠοῦν, ἠῶν; - Morgenrøden; ogs. Morgenen el. Morgenstunden, *oppon.* μέσον ἦμαρ o. δείλη, *Il.* 21, 111; *acc.* ἠῶ, hele Morgenen igiennem, *Od.* 2, 434; - *b)* fordi Grækeren talte Dagene efter Morgener, (ligesom vore Forfædre efter Nætter), betegnede ἠώς ogs. Dagen, *ex. Il.* 21, 80; - *c)* Dagslyset, Sollyset, bes. i Udtrykket, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς, saavidt Dagslyset udbreder sig, d. e. overalt, *ex. Il.* 7, 451; - *d)* sild. ogs. Østen; — 2) som *nom. pr.* er Ἠώς, Eos, Aurora, Morgenrødens el. Morgenens Gudinde, som hver Morgen fra sin Gemals, Tithonos's, Leie hæver sig med de udødelige Heste af det østlige Ocean for at forkynde Dagen og bringe Lyset, *Hom.*; efter *Hes. Theog.* 372, er hun en Datter af Hyperion o. af Theia; - (ἠώς er besl. m. ἦρι, αὔρα, ἄημι, ἐάρ).

Θ, θ, θῆτα, *indecl.*, d. ottende Bogstav i d. græske Alphabet; som Taltegn er θ' = 9, ἐννέα, ἔνατος, men ,θ = 9000; — om θ er flgd. at mærke: - *a)* den oprindelige Lyd af θ, som ogsaa Nygrækerne have bevaret, fremkommer ved at udtale T med et let Stød af Tungespidsen imod de øvre Fortænder, omtr. som d. engelske *th*, o. d. islandske þ, hvorfor ogs. θ *dor.* o. bes. *lac.* ofte ombyttes m. σ, *ex.* i σιός, Ἀσαναία, μουσίδδειν, f. θεός, Ἀθηναία, μυθίζειν; - ogs. *jon.* bruges ofte σσ f. θ, *ex.* i βυσσός f. βυθός; df. ogs. *dor.* o. *jon.* ἐσλός f. ἐσθλός; - *b)* *æol.* o. *dor.* ombyttes θ m. φ, *ex.* i φήρ f. θήρ, οὖφαρ, (*uber*), f. οὖθαρ; φλᾶν f. θλᾶν, *Pind*; hertil hører ogs. φλίψεται, *Od.* 17, 221; jf. *Theocr.* 15, 76; - *c)* *jon.* om:

byttes τ ofte m. ϑ, ex. i κιϑών f. χιτών, ἐνϑεῦτεν f. ἐντεῦϑεν, Herod.; – d) endel. træder ϑ undert. istedetfor spir. asp., ex. i ϑαμά af ἅμα, ϑάλασσα af ἅλς.

-ϑα, uadskillelig Endestavelse i nogle Adverbialformer, ex. i ἔνϑα. — ϑαάσσω, ep. f. ϑάσσω, sidder, Hom., alene in præs. o. impf. — ϑάεο, poët. imperat. af ϑάομαι. — ϑᾱέομαι, dor., men jon. ϑηέομαι, f. ϑεάομαι, seer; df. — ϑᾶημα, τό, dor. f. ϑέαμα, Theocr.; o. — ϑᾱητός, 3, dor. f. ϑηητός, ϑεατός, Pind. — ϑαίνω, = ϑείνω, men rimel. inus., anføres som Stamform til ϑανεῖν o. ϑάνατος. — ϑαιρός, ὁ, Dørangel, Il. 12, 459; df. - ϑαίραια ξύλα, Hiørnetræer el. Sidestykker, hvori Vognfiælene befæstes, Poll. — ϑᾱκεύω, o. ϑακέω, sidder, ἕδραν, holder et Møde el. en Samling; (ϑακεῖν) παγκρατεῖς ἕδρας, som Hersker at sidde paa Thronen, Æsch. Prom. 389; df. - ϑάκημα, τό, Sidden, Sæde; o. - ϑάκησις, ἡ, Sidden el. at sidde, Soph. Oed. Col. 9; af — ϑᾶκος, ὁ, Sæde, Stol, Bænk, Throne; alm. Sted el. Plads til at sidde paa; ϑάκων ὑπείκειν, at vige sit Sæde, at give Plads, Xen.; 2) ogs. som ἕδρα, Sædet; Privet; (ligesom ϑῶκος, besl. m. ϑάσσω, ϑαάσσω).

ϑᾰλάμαξ, ᾱκος, ὁ, = ϑαλαμίτης. — ϑαλάμευμα, τό, som ϑάλαμος, dunkelt el. indsluttet Opholdssted, Κουρήτων, Eur.; o. — ϑαλαμεύτρια, ἡ, som νυμφεύτρια, som besørger Brudekammeret; af — ϑᾰλᾰμεύω, (ϑάλαμος), fører i Brudekammeret, har til Kone; in med., opholder mig i de indre Værelser; ogs. om Dyrene: at opholde sig i Smuthuller. — ϑαλάμη, ἡ, som ϑάλαμος, Bem. 2, et Dyrs Opholdssted, Smuthul, Hule, Leie, πουλύποδος, Od. — ϑαλαμηγός, 2, (ἄγω), som fører en ϑάλαμος, bes. om et med Værelser indrettet Skib, navis cubiculata. — ϑαλαμήϊος, 3, hørende til en ϑάλαμος, Hes.; egentl. jon. f. inus. ϑαλάμειος.

ϑᾰλᾰμηπολέω, er - ϑαλαμηπόλος, ὁ, ἡ, (ϑάλαμος, πολέω), som opvarter i Sovkammeret el. i Konens Værelser; ἡ ϑαλαμηπ., Kammerfrue, Od.; 2) alm. som opholder sig i Konens Værelser, Ægtefælle; jf. Soph. Oed. Tyr. 1209; 3) sild. poët. heder ogs. ϑαλαμηπολεῖν, at parre Dyrene; hvf. ogs. Κύπρις ϑαλαμηπόλος. — ϑαλάμιος, 3, ogs. ϑαλαμιαῖος, hørende til en ϑάλαμος; ὁ ϑαλάμιος, = ϑαλαμίτης; ἡ ϑαλαμία, a) sc. κώπη, den Aare, som en ϑαλαμίτης fører; b) sc. ὀπή, det Hul paa Skibsbordet, hvorigiennem denne Aare gaaer, Herod. 5, 33. — ϑαλαμίτης, ου, ὁ, Roerskarl paa den nederste Bænk paa en Triere; jf. ζυγίτης, ϑρανίτης; (af flgd., Bem. 3).

ϑάλαμος, ὁ, 1) Værelse i det Inderste af Huset; bes. a) Konens Værelse, Ægtefolkenes Sovkammer, ofte ὑψόροφος, ex. Il. 3, 423; ogs. Brudekammer, ib. 18, 492, hvf. sild. ogs. Brudesengen; ogs. alm. Ægteskab; ogs. Sovekammer, ex. Sonnens, Od. 1, 425; b) Forraadskammer, hvori alle Slags kostelige Sager forvares, df. κηώεις, Il. 6, 288; jf. Xen. Oec. 9, 3; – 2) som ϑαλάμη, afsides Krog, Vinkel, Smuthul, bes. hvor Dyrene skiule sig; – 3) det nederste Rum i Skibet, hvor οἱ ϑαλαμῖται ere anbragte; – 4) et slags lidet Tempel el. Kapel i Ægypten; – (rimel. besl. m. ϑάλπω).

† ϑάλασσα [ϑᾰ], ἡ, sild. att. ϑάλαττα, Havet, Søen, h. Hom. altid d. middellandske Hav i Modsætn. af Oceanet; ligel. heder Middelhavet h. Herod., ἥδε ἡ ϑάλασσα, ἡ καϑ' ἡμᾶς, ἡ ἔσω, ἡ ἐντὸς ϑάλασσα, oppon. ἡ ἔξω s. ἡ ἐκτὸς ϑάλασσα; – κατὰ γῆν καὶ κατὰ ϑάλασσαν, til Lands og til Vands, ogs. πεζῇ καὶ κατὰ ϑάλασσαν, Xen.; (rimel. af ἅλς, jf. ϑ in fin.); df. — ϑᾰλασσαῖος, o. ϑαλάσσειος, 3, = ϑαλάσσιος; — ϑαλασσεύω, er paa el. i Havet; τὰ ϑαλαττεύοντα νεὼς μέρη, de i Vandet staaende Dele af Skibet, Plut.; — ϑαλασσίας, ου, ὁ, blandet med Søvand, οἶνος; — ϑαλασσίδιος, 3, poët. f. ϑαλάσσιος; — ϑαλασσίζω, smager af Søvand; o. — ϑαλάσσιος, 3, ogs. 2, hørende til Havet, paa, ved, i Havet; ϑαλάσσια ἔργα, Forretninger paa Søen, Skibsfart, Fiskeri, Hom.; ϑαλάσσιον ῥίπτειν τινά, at kaste nogen i Søen, Soph.; στρώματα ϑαλάσσια, purpurfarvede Dækkener; o. — ϑαλασσίτης, ου, ὁ, = ϑαλασσίας.

*ϑᾰλασσοβᾰφέω, (βάπτω), farver med ægte Havpurpur; — ϑαλασσοβίωτος, 2, (βιόω), som lever el. har sin Underholdning af Havet; — ϑαλασσογενής, 2, (γενέσϑαι), født el. avlet af Havet; — ϑαλασσοειδής, 2, (εἶδος), som ligner Havet, havformet; — ϑαλασσοκοπέω, (κόπτω), egentl. pladsker i Vandet med Aaren; transl., snakker el. larmer hen i Veiret, Ar. Eq. 827; — ϑαλασσο-κρᾰτέω, er - ϑαλασσοκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω), som har Overherredømmet til Søes, Herod.; – dette Overherredømme, ϑαλασσοκρατία, ἡ; — ϑαλασσο-μέδων, οντος, ὁ, fem. -μέδουσα, ἡ, Havets Hersker el. Herskerinde; — ϑαλασσονόμος, 2, (νέμομαι), som beboer Havet; som nærer sig af Havet; — ϑαλασσόπαις, -παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς), Barn af Havet; — ϑαλασσόπλαγκτος, 2, (πλάζο-

μαι), som flakker om paa Havet; — θαλασσόπληκτος, 2, (πλήσσω), slaaen el. pidsket af Havet; v. — θαλασσόπλοος, 2, (πλέω), som seiler el. svømmer paa Havet; - (af θάλασσα).

*θαλασσοπορέω, er - θαλασσοπόρος, 2, (πορέω), som giennemdrager el. giennemseiler Havet; — θαλασσοπόρφυρος, 2, (πορφύρα), af Havpurpur; v. — θαλασσουργέω, er - θαλασσουργός, 2, (ἔργον), som har sine Forretninger paa Søen, ex. en Sømand, en Søsoldat, bes. en Fisker; - saadan Forretning paa Søen, θαλασσουργία, ἡ, bes. Fiskeri; - (af θάλασσα). — θαλασσόω, (θάλασσα), giør til Hav, oversvømmer med Hav; b) vasker el. renser med Søvand; c) blander med Søvand; pass., ναῦς θαλασσοῦται, Skibet bliver læk, Polyb.; df. — θαλάσσωσις, ἡ, Oversvømmelse med Hav; Renselse med Søvand. — θαλασσώδης, 2, = θαλασσοειδής. — θάλαττα, θαλαττεύω, θαλάττιος, etc., sild. att. f. θάλασσα, etc.

θάλεα [ᾰ], τά, blomstrende Lykke, herlig Nydelse: alene Il. 22, 504; (besl. m. θάλλω, θάλεια, etc.). — θᾰλέθω, poët. forlæng. af θάλλω, blomstrer, Od. 6, 63; men σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ, som svulme af Fedt, Il. — θάλεια, ἡ, fem. defect. som af inus. θάλυς f. θῆλυς, θαλερός, h. Hom. m. δαίς, blomstrende el. rigeligt Maaltid, bes. Offermaaltid; h. Pind. ogs. μοῖρα θάλεια, rigelig Andeel. — Θάλεια, ἡ, Thalia, en af Muserne, Hes. Theog. 77; sild. ogs. Komediens Muse; 2) Navnet paa en Nereide; egentl. den Blomstrende. — θαλεία, ἡ, = θαλία; egentl. fem. af — θάλειος, 3, poët. f. θαλερός.

θᾰλερόμματος, 2, (ὄμμα), med blomstrende, d. e. friske, muntre Øine; af — θᾰλερός, 3, (θάλλω), blomstrende, grønnende: egentl. om Planterne; df. stærk, frisk, kraftfuld, ungdommelig, πόσις, Od.; ogs. θαλεροὶ αἰζηοί, ib.; ogs. om Lemmerne, ex. Il. 15, 113; θαλ. γάμος, Giftermaal i den blomstrende Alder; - b) rigelig, i Mængde; θαλερὴ ἀλοιφή, svulmende, strudende Fedt; transl., θαλερὸν δάκρυ, θαλερὸς γόος, rigelig Taarestrøm, heftig Klage; θαλερὴ φωνή, stærk el. fyldig Stemme; men θαλερώτερον πνεῦμα, Æsch. Sept. 707, mildere Luft el. Vind; df. — θαλερῶπις, ἡ, (ὤψ), = θαλερόμματος. — θᾱλέω, dor. f. θηλέω; Pind. — Θαλῆς, ὁ, sild. ogs. Θάλης, gen. dat. v. acc., Θάλεω, Θαλῇ, Θαλῆν, ogs. Θάλητος, τι, ητα, Thales, berømt Philosoph fra Miletos.

θᾰλία, ἡ, (θάλλω), egentl. Blomstren, Blomstring; df. sædv. blomstrende Lykke, Overflod af Livets Nydelser; bes. festligt Maaltid, festlige Glæder, Il.; ogs. in pl., Od. 11, 603; df. — θαλιάζω, holder en Glædesfest. — θάλικτρον, τό, Navnet paa en Vært. — θάλλινος, 3, af Grene el. Skud; af — †θαλλός, ὁ, (θάλλω), ung Green, ungt Skud, Od. 17, 224; bes. ὁ τῆς ἐλαίας θαλλός, den Oliegreen, hvormed man bekrandsede sig, el. som en ἱκέτης holdt i Haanden, hvf. ogs. ἱκτὴρ θαλλός h. Eur.; θαλλὸν προσείειν τινί, at lokke nogen med en Qvist; 2) Palmeblad, hvoraf man fletter Kurver, o. dl.; df. — θαλλοφαγέω, (φαγεῖν), æder unge Grene, bes. af Olietræet; v. — θαλλοφορέω, er - θαλλοφόρος, 2, (φέρω), som bærer unge Grene, bes. Oliegrene, ligesom Oldingerne paa Panathenæerne i Athenen.

Θαλλώ, οῦς, ἡ, Thallo, en Gudinde for Vært og Trivsel; af — θάλλω, f. θᾰλῶ, ogs. θαλήσομαι; h. Hom. alene in pf. m. præs. Bem., τέθηλα, part. τεθηλώς, fem. τεθᾰλυῖα, o. 3 sing. plqupf., τεθήλει; poët. ogs. 3 sing. aor. 2. θάλε f. ἔθαλε; - blomstrer, spirer, grønnes; svulmer el. struder af Overflod, c. dat., ex. ἥμερις - τεθήλει - σταφυλῇσιν, ἐρινεὸς - φύλλοις, o. dl., Hom.; part. ogs. ofte absol., svulmende, rigelig, ex. τεθαλυῖα ὀπώρη, ἀλωή, ἀλοιφή, o. dl., Od.; jf. θαλερός; - b) transl., er i en blomstrende el. lykkelig Tilstand: om Mennesker og Byer, ex. Hes. Op. 238; ogs om fortiente Afdøde, τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι, Xen. M. S. 2, 1, 33; θάλλοισα εὐδαιμονία, Pind.; alm. naaer den høieste Grad, hvf. ogs. πῆμα θάλλον h. Soph.; — 2) transit., lader blomstre, grønnes, voxe, Pind. Ol. 3, 40; - (besl. m. θηλή, θηλέω, ogs. m. θάλπω); df. — θάλος, εος, τό, = θαλλός; h. Hom. alene om et Menneske i den høieste Ungdomskraft, ex. Od. 6, 157; sild. ogs. Skud, Afkom, Søn, Efterkommer; jf. ἔρνος.

θάλπημι, = θάλπω, poët. — *θαλπιάω, er el. bliver varm, varmer mig; εὖ θαλπιόων, Od. 19, 319; — θαλπνός, 3, varmende, hedende, Pind.; — θάλπος, εος, τό, Varme, Hede; ogs. in pl., ex. ῥίγη καὶ θάλπη - καρτερεῖν, Xen.; transl., heftig Elskov; o. — θαλπτήριος, 3, opvarmende; transl., vederqvægende, formildende, trøstende; af — θάλπω, f. ψω, varmer, opvarmer, Od.; opheder, forbrænder, fortørrer; pass., θάλπεσθαι τοῦ θέρους, at lide af Hede om Sommeren, Xen.; - b) transl., α) som foveo, vederqvæger, styrker, trøster, glæder; β) som uro, qvæler, martrer, krænker, bedrøver; pass., θάλπεσθαι πρός τινος, at brænde af Kiær-

lighed til nogen, *Æsch. Prom.* 651; — 2) *intr.*, er varm el. hed, brænder, gløder, *ex.* καῦμ' ἔθαλπε, *Soph. Antig.* 417; jf. *id. Trach.* 1084; (besl. m. θάλλω, θηλή, *etc.*); df. — θαλπωρή, ἡ, egentl. Opvarmelse; h. *Hom.* altid *transl.*, Vederqvægelse, Lindring, Opmuntring, Trost, *ex. Il.* 6, 412; o. — θαλπωρός, 3, opvarmende, sild.

θαλυκρός, 3, varm, hed; *transl.*, heftig, hidsig; forvoven, diærv; o. — θαλύσια [ῡ], τά, *sc.* ἱερά, Høstfest, paa hvilken man bragte Guderne (*Il.* 9, 530, flgd.), sild. bes. Demeter, Offer af Markens Førstegrøde, *Theocr.* 7, 3; af – θαλύσιος, 2, hørende til et Førstegrødeoffer; θαλύσιος ἄρτος, det første Brød af den nye Sæd, som offres til Demeter; df. som bes. *fem.*, θαλυσιάς, άδος, ἡ, ὁδός, Reise til Thalysierne, *Theocr.* 7, 31; (af θάλλω). — θάλψις, εως, ἡ, (θάλπω), Varmen, Opvarmen.

θαμά, *adv.*, (ἅμα), tilsammen, hobeviis, sammentrængt, *Il.* 15, 470; 2) sædv. om Tiden: ofte, hyppigen, paa hinanden, bes. i *Od.* o. h. *Pind.*; df. — θαμάκις, *adv.*, = frgd., Bem. 2, *Pind.* — θαμβαίνω, = θαμβέω, *Hom. Hymn.* — θαμβαλέος, 3, forskrækkelig, forfærdelig; af — † θαμβέω; (θάμβος), studser, forbauses, forskrækkes, h. *Hom.* saavel *absol.*, som m. Gienstandens *acc.*, *ex.* θάμβησε δέ μιν φίλος υἱός, *Od.* 16, 178; – 2) sild. *transit.*, sætter i Forbauselse el. Skræk; df. *pass.* m. *intr.* Bem., studser, forskrækkes, διὰ θείας ὄττης, *Plut.*; df. — θάμβημα, τό, Skræk; — θάμβησις, ἡ, Studsen, Forskrækkelse; — θαμβήτειρα, ἡ, den Forfærdelige, *epith.* til Eumeniden, *Orph.*; o. — θαμβητός, 3, som man studser over, forfærdelig. — θάμβος, εος, τό, h. *Hom.* som τάφος, Studsen, Forbauselse, Skræk, Angest; (af θάομαι, besl. m. τέθηπα, ogs. m. θαῦμα).

*θαμέες, οἱ, αἱ, *dat.* θαμέσι, *acc.* θαμέας, alene *in pl.* o. *poët.*, sammenhobede, hyppige, tæt ved hinanden, *Hom.*; — θαμειός, 3, = frgd.; h. *Hom.* alene *in fem. pl. nom.* o. *acc.*; o. — θαμίζω, kommer, gaaer, er ofte el. hyppigen, *ex. Il.* 18, 386; πρόσθεν θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς, da han før kom ofte til os, *Xen.*; ogs. *c. part.*, οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν, han blev ikke ofte pleiet, *Od.* 8, 451; – (af θαμά). — θαμινά, *adv.*, hyppigen, ofte, *Pind.*, *Xen.*; egentl. *neutr. pl.* af θαμινός. — θαμινάκις, = θαμάκις, θαμά; af — θαμινός, 3, *adv.* -νῶς, (θαμά), som θαμειός, hyppig.

θάμνας, ον, ὁ, Efterviin, *lora.* — θαμνίον, τό, o. θαμνίσκος, ὁ, *dim.* af θάμνος. — θαμνίτης, ου, ὁ, *fem.* -νῖτις, ιδος, ἡ, buskagtig, af en Busk; — θαμνοειδής, 2, (εἶδος), buskagtig; o. — θαμνομήκης, 2, (μῆκος), af Længde el. Omfang som en Busk; af — θάμνος, ὁ, (θαμινός), Busk, Krat, Tykning; ogs. enkelt Træstamme med dens Grene, *Od.* 23, 190; df. — θαμνοφάγος, 2, (φαγεῖν), som æder Buske; o. — θαμνώδης, 2, = θαμνοειδής. — θαμίς, *inus.*, anføres som *nom. sing.* til θαμέες, s. m. s.

*θᾰνάσιμος, 2, ogs. 3. *adv.* -σίμως, 1) *act.*, dødelig, dødbringende, dræbende, giftig; 2) *pass.*, dødelig, som kan døe; ogs. død, afdød, *Soph.*; — θανατάω, vil til at døe, er i Begreb med at døe, ønsker at døe; — θανατηγός, 2, (ἄγω), som medfører Døden; — θανατηρός, 3, o. θανατήσιμος, 2, = θανάσιμος; — θανατηφορία, ἡ, at bringe Døden; af – θανατηφόρος, 2, (φέρω), dødbringende, dræbende; πᾶσαι μεταβολαὶ πολιτειῶν θανατηφόροι, medføre Mord el. Henrettelser, *Xen. Hell.* 2, 3, 32; 2) som fører, bærer Døde el. Liig, *Soph. Oed. Tyr.* 181; — θανατιάω, = θανατάω; — θανατικός, 3, hørende til Døden; θανατικὴ κρίσις, Criminalproces; — θανατόεις, εσσα, εν, som θανάσιμος, dødbringende, *Soph. Antig.* 1263; o. — θανατοποιός, 2, (ποιέω), bevirkende Døden; – (af flgd.).

† θάνατος, ὁ, (θανεῖν), Døden, (saavel den naturlige, som den voldsomme), *Hom.*; θανάτῳ θανεῖν, at døe Døden, *Od.* 11, 412; θάνατοι, Dødsmaader, *ib.*; sædv. voldsom Død, Henrettelse; θάνατον καταγιγνώσκειν τινός, at tilkiende nogen Dødsstraf; ἡ ἐπὶ θανάτῳ, *sc.* ζημία, Dødsstraf; jf. *Herod.* 1, 109; — 2) som *nom. pr.* er Θάνατος, Dødens Gud el. Dæmon, ogs. Søvnens Tvillingbroder; jf. *Il.* 14, 231; df. — θανατούσια, τά, *sc.* ἱερά, en Dødefest; — θανατοφόρος, 2, = θανατηφόρος; — θανατόω, ombringer; dømmer til Døde; o. — θανατώδης, 2, (εἶδος), = θανάσιμος. — θανάτωσις, ἡ, (θανατόω), Henrettelse; Dødsdom. — θᾰνεῖν, *cp.* oftest θανέειν, *inf.* af ἔθανον, *conj.* θάνω, *aor.* 2 til θνήσκω, døer; df. *fut.* θανοῦμαι, *inf.* θανεῖσθαι, θανέεσθαι; (besl. m. θείνω, κτείνω, jf. ogs. θαίνω).

θάομαι, *f.* θήσομαι, studser derover, beundrer; h. *Hom.* alene *in* 3 *pl. opt. aor.*, θησαίατο f. θήσαιντο, *Od.* 18, 191; 2) efterhom., skuer, beskuer, bes. *dor.* i Formerne θᾶσαι, θᾶσθε, θάσασθαι; (df. *dor.* θάσομαι, *jon.* θηέομαι, *att.* θεάομαι, s. m. s.; til denne Stamme høre

ogs. θαῦμα, o. θάμβος). — θάπτω, f. θάψω, pf. τέταφα, aor. 2 pass. ἐτάφην, oprindel. forbrænder (et Liig), ex. Od. 12, 12; df. sild. poët., πυρὶ θάπτειν; df. alm. bisætter, begraver, jorder (oprindel. Benene af det forbrændte Liig), ex. Od. 11, 52; τέθαπται, han ligger begraven.

Θαργήλια, τά, Fest til Ære for Apollo o. Artemis i Maaneden Thargelion; af — Θαργηλιών, ῶνος, ὁ, d. 11te Maaned i d. attiske Aar, omtr. fra Midten af Mai til Midten af Juni. — θαῤῥαλέος, 3, nyattisk f. θαρσαλέος; ligel. θαῤῥαλεότης, ἡ, θαῤῥέω, θαῤῥητικός, 3, θάῤῥος, τό, θαῤῥούντως, adv., o. θαῤῥύνω, f. θαρσαλεότης, θαρσέω, etc. — θαρσαλέος, 3, adv. -λέως, att. ogs. θαῤῥ., (θάρσος), modig, tillidsfuld, uforfærdet; ogs. dadlende: forvoven, diærv, ex. Od. 17, 449; θαῤῥαλεώτερον, alt for forvovent, Xen.; θαρσαλέως ἔχειν πρὸς τοὺς πολεμίους, at have Mod til at gaae dem imøde, id.; df. — θαρσαλεότης, ητος, ἡ, Mod, Selvtillid; Forvovenhed, Diærvhed.

θαρσέω, f. ήσω, (θάρσος) er modig el. ved godt Mod; er veltilfreds, fornøiet el. ubekymret; ogs. fatter Mod, bliver modig, bes. i Udraabet θάρσει, θάῤῥει, frygt intet, dermed har det ingen Nød, o. dl.; men c. acc., θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον, vov denne Kamp! Od. 8, 197; derim. att. c. acc., at forlade sig el. at stole paa noget, ex. ἵνα σε καὶ θαῤῥήσωσιν, at de skulle fatte Tillid el. Tiltro til dig, Xen. Cyr. 5, 5; οὔτε Φίλιππος ἐθάῤῥει τούτους, etc., hverken stolede Ph. paa dem –, Dem. p. 30; ligel. θαρσεῖν τινί, ἐπί τινι, o. ἐπί τι; df. — θαρσήεις, εσσα, εν, = θαρσαλέος; — θάρσησις, ἡ, at fatte Mod; alm. Mod, Dristighed, Thuc.; o. — θαρσητικός, 3, som pleier at være modig, tillidsfuld, forvoven.

θάρσος, τό, att. ogs. θάῤῥος, godt Mod, Tillid, Tiltro; Mod, Dristighed; ogs. dadlende: Forvovenhed, Frækhed, ex. Il. 17, 570; att. ogs. Sikkerhed, Tryghed, ex. θάρσος ἀμέλειάν τε καὶ ῥαθυμίαν – ἐμβάλλει, Xen.; (df. sild. ved Bogstavomsætning, θράσος, Trodsighed). — θαῤῥούντως, att. ogs. θαῤῥ., adv. part. præs. af θαῤῥέω, modigen, dristigen, tillidsfuldt. — θάρσυνος, 2, att. ogs. θαῤῥ., modig, tillidsfuld, Il.; ogs. c. dat., som forlader sig paa noget, ib. 13, 823; o. — θαρσύνω [ῡ], att. ogs. θαῤῥ., gjør modig el. dristig, indgiver Mod el. Tillid, Hom.; a) intr. som θαρσέω, er ved godt Mod, Soph. El. 916; o. — θαρσύς, εῖα, ύ, = θαρσαλέος, Thuc. 7, 77; egentl. omsat f. d. sædv. θρασύς; (af θράσος).

θᾶσαι, Theocr. 1, 148, θᾶσθε, θᾶσθαι, dor. imperat. o. inf. med., enten f. θῆσαι, etc., af θάομαι, el. f. θέασαι, etc., af θεάομαι, ligesom ogs. θᾶσθαι findes brugt f. θεᾶσθαι. — Θάσιος, 3, thasisk, fra Øen Θάσος; ἀνακυκᾶν τὴν Θασίαν, sc. ἅλμην, en Saus af Sofiske, Ar.; τὰ Θάσια, sc. κάρυα, Mandler. — θάσσω, ep. θαάσσω, sidder; sidder rolig, er uvirksom. — θάσσων, ονος, ὁ, ἡ, neutr. θᾶσσον, compar. til ταχύς, hurtigere, snarere; neutr. θᾶσσον ogs. som adv., jf. θάττων. — θάτερον, θάτερα, att. ved Krasis f. τὸ ἕτερον, τὰ ἕτερα, neutr. sing. o. pl. af ἅτερος, θατέρου, θατέρῳ, det ene af begge, det andet, det modsatte; τὰ ἐπὶ θάτερα, den anden el. modsatte Side, Xen.; ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα, fra den modsatte Side, id.; sild. o. urigtigen skrev man ogs. nom. masc. θάτερος. — θάττων, θᾶττον, att. f. θάσσων, etc.; neutr. θᾶττον ofte som adv.; θᾶττον νοήματος, hurtigere end Tanken, d. e. med største Hurtighed, Xen.; ἂν (ἢν, ἐὰν) θᾶττον –, θᾶττον –, saa snart han –, saa strax –, id. Anab. 6, 3, 20.

*θαῦμα, τό, jon. θῶϋμα, ogs. θῶμα, Herod., Under, Vidunder; bes. vidunderligt Syn el. Skue, hvf. h. Hom. ofte θαῦμα ἰδέσθαι; sild. ogs. Skuespil; bes. in pl., θαύματα, Kunststykker, Taskenspillerkunster, Gioglerier; ogs. Liniedands, o. dl.; – ἐπιδεικνύναι τι ὡς ἐν θαύματι, som et Vidunder el. en Sieldenhed; – 2) Studsen, Forundring, Beundring, Od. 10, 326; ofte h. Herod., ex. θῶϋμα ποιεῖσθαί τι, ogs. περί τινος, at forundre sig over noget; ἐν θωΰματι μεγάλῳ ἐνέχεσθαι, at være betagen af Beundring, id. 9, 37; – (rimel. besl. m. θάομαι, θεάομαι); df. — θαυμάζω, f. άσομαι, poët. ogs. άσσομαι, aor. ἐθαύμασα; 1) absol., studser, undres, forundrer mig, Hom.; — 2) m. flgd. Casus el. afhængig Sætning: – a) studser el. undrer mig derover, τὸ αἴτιον, over Aarsagen, Herod. 7, 125; betragter med Studsen el. Beundring; df. bes. att. beundrer, agter, ærer nogen, τινά; ogs. θαυμάζειν τινός τι, at beundre noget hos nogen; – b) θαυμάζειν τινὸς, ὅτι –, at undre sig over nogen, at –; ogs. undert. c. acc.; – c) θαυμάζω εἰ, ὅτι, ὅπως, ὡς, o. dl., forundrer mig over, om, at, hvorledes –, o. s. v.; ogs. m. flgd. pronom. relat., ex. ἐθαύμασε, τίνος κελεύσαντος ἥκοι, paa hvis Befaling, Xen.; ἐθαύμασα, ὅτῳ τρόπῳ τοῦτ' ἐγένετο, id.; — 3) in pass., man undrer sig over mig, undert. c. part., ex. θαυμάζομαι μὴ παρών,

at jeg ikke er kommen, *Soph.*; ogs. m. *ἐπί*, *ex.* om Sokrates: *ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῷ εὐθυμῶς ζῆν*, *Xen.*

θαυμαίνω, *f.* -*ἄνῶ*, *ep.* -*ανέω*, *poët.* f. *θαυμάζω*; — *θαύμακτρον*, *τό*, en Taskenspillers Løn; o. — *θαυμαλέος*, 3, beundringsværdig; vidunderlig; (af *θαῦμα*). — *θαυμασία*, *ἡ*, Beundring; af — *θαυμάσιος*, [ᾰ], 3, ogs. 2, *adv.* -*σίως*, (*θαυμάζω*), beundringsværdig; vidunderlig; *θαυμάσιος τὸ κάλλος*, af en vidunderlig Skiønhed; ogs. ironisk, *ex.* *ὦ θαυμασιώτατε ἄνθρωπε*, du store Daare! *Xen. Anab.* 3, 1; df. — *θαυμἄσιότης*, *ητος*, *ἡ*, beundringsværdig Beskaffenhed; 2) Forundring; o. — *θαυμασιουργέω*, = *θαυματουργέω*, *Xen.*

**θαυμασμός*, *ὁ*, Beundring; — *θαυμαστής*, *οῦ*, *ὁ*, en Beundrer; — *θαυμαστικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, hørende til Beundring el. Forundring, tilbøielig dertil; o. — *θαυμαστός*, 3, *adv.* -*στῶς*, beundringsværdig; vidunderlig; usædvanlig, overordentlig, ubegribelig; *οὐδὲν θαυμαστὸν ἦν, οὕτως ἔχειν*, var ikke at undres over, *Xen.*; *θαυμαστὸν μὲν ἴσως δόξω λέγειν*, noget urimeligt, *id.*; *θαυμαστὸν ὅσον*, *mirum quantum*, o hvor meget! ogs. *θαυμαστὸν οἷον*, indtil Forundring; df. — *θαυμαστόω*, giør til et Vidunder; *in pass.*, bliver anseet for et Vidunder; — (af *θαυμάζω*).

**θαυμᾰτίζομαι*, geraader i Forundring; — *θαυματικός*, 3, hørende til Forundring; — *θαυματόεις*, *εσσα*, *εν*, *poët.* f. *θαυμαστός*; — *θαυματοποιέω*, er — *θαυματοποιός*, 2, (*ποιέω*), som giør Undergierninger; *ὁ θαυμ.*, Giøgler, Taskenspiller; — hørende, skikket til en saadan Person el. Kunst, *θαυματοποιητικός*, o. *θαυματοποιϊκός*, 3; ogs. alm. taskenspilleragtig, giøglende; — denne Kunst selv, *θαυματοποιΐα*, *ἡ*; ogs. alm. en Taskenspillers Haandtering og Erhverv; — *θαυματός*, 3, *poët.* f. *θαυμαστός*; o. — *θαυματουργέω*, er — *θαυματουργός*, 2, (*ἔργον*), = *θαυματοποιός*; df. — *θαυματούργημα*, *τό*, Underværk, Giøgleri; o. — *θαυματουργία*, *ἡ*, = *θαυματοποιΐα*; — (af *θαῦμα*).

θάφω, *inus.*, Stamform til *pf. m. præs.* Bem., *τέθηπα*, studser, o. til *aor.* 2, *ἔταφον*; see u. *τέθηπα*. — *θαψία*, *ἡ*, = *θάψος*; o. — *θάψινος*, 3, guulfarvet, guul, bleg; — af *θάψος*, *ἡ*, et slags Vært (fra Øen Thapsus), hvormed man farvede guult. — *θάω*, *defect. ep.* f. *θηλάζω*; df. *in med.*, — *a*) *inf. præs.*, *γάλα θῆσθαι*, Melk til at die el. malke, *Od.* 4, 89; o. 3 *sing. aor*, m. to *acc.*, *γυναῖκά τε θήσατο μαζόν*, diede Moderbrystet, *Il.* 24, 58; *part.*, *θησάμενος*, diende, *Hom. Cer.*; — *b*) *act.*, *Ἀπόλλωνα θήσατο μήτηρ*, gav ham Die, *Hom. Ap.*; (df. *θηλή*, *θαλία*, *θάλλω*, *τίτθη*, *etc.*, ogs. *θοίνη*). — *θάω*, seer, *inus.*, *lac.* *σάω*, oftere *θάομαι*, sædv. *θεάομαι*. — *θάω*, sidder, *inus.*, Stamform til *θάσσω*, *θαάσσω*, *θᾶκος*, *etc.*

-*θε*, uadskillelig Endestavelse; see u. -*θεν*. — *θεά* [ᾱ], *ἡ*, Gudinde, *fem.* af *θεός*; h. *Hom.* ogs. m. et andet *subst.*, *ex.* *θεὰ μήτηρ*, *θεαὶ Νύμφαι*; *τὼ θεά*, Demeter o. Persephone; (ogs. *ep.* o. *jon.* beholdes *α* i Flexionen, *ex.* i *θεαῖς*, *Od.* 5, 119; dog ogs. *θεῇς*, *Il.* 3, 158); [i Forbindelse *πότνια θεά*, *ex.* *Od.* 5, 215, er *θεά*, *monosyll.*]. — *θέα*, *ἡ*, (*θεάομαι*), Seen, Skue, Beskuen; *θέας ἄξιος*, seeværdig; *ἐν ταῖς θέαις*, ved de høitidelige Optog, *Xen.*; *b*) Skuespil; *ἐπὶ κωμῳδῶν θέαν* (*ἰέναι*), at gaae paa Komedie; *c*) Plads i Skuespilhuset. — **θεαγωγία*, *ἡ*, Gudernes (magiske) Tilstedebringelse; af — *θεαγωγός*, 2, (*ἄγω*), som besværger Guderne el. som lader dem vise sig; — *θεάζω*, er af en guddommelig Natur el. Beskaffenhed; 2) *transit.*, = *θειάζω*; — *θέαινα*, *ἡ*, *poët.* f. *θεά*, Gudinde, *Hom.*; — *θεαίτητος*, 2, (*αἰτέω*), hvorom man har bedet Guderne; o. — *θεάκτωρ*, *ορος*, *ὁ*, (*ἄγω*), som fører el. som bevæger en Gud, *Æsch. Suppl.* 1048, *inc.*; — (af *θεός*).

θέᾱμα, *τό*, Blik, Skue, Skuespil; o. — *θεάμων*, *ονος*, *ὁ*, *ἡ*, Tilskuer, Tilskuerinde; (af *θεάομαι*). — *θεανδρικός*, 3, hørende til en — *θέανδρος*, *ὁ*, (*ἀνήρ*), ogs. *θε-άνθρωπος*, *ὁ*, Gudmenneske; — denne Beskaffenhed, *θεανθρωπία*, *ἡ*; (af *θεός*). — *θεάομαι* [ᾰ], *f.* *άσομαι* [ᾱ], *jon.* *ήσομαι*, (*θάομαι*), seer, skuer, beseer, betragter; bes. er Tilskuer ved et Skuespil; *θεασάμενος τὸ στράτευμα*, efter at have mønstret Hæren, *Xen.*; ogs. *transl.*, *διὰ γνώμης θέασθαι κάλλιον, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν*, *id.*; *part.* *τὸ θεαθέν* m. *pass.* Bem. det Seete, *Thuc.* 3, 38, *inc.* — *θεάρεστος*, 2, (*θεός*, *ἀρέσκω*), som er Guderne behagelig. — *θεάριον* [ᾱ], *τό*, *dor.* f. *inus.* *θεώριον*, Tilskuerplads for *οἱ θεωροί*; af — *θεᾱρός*, *ὁ*, *dor.* f. *θεωρός*, s. m. s. — *θεαρχία*, *ἡ*, (*θεός*, *ἄρχω*), Gudernes Herredømme; — hørende dertil, *θεαρχικός*, 3.

θεαστί, *adv.*, i Gudernes Sprog; (formet som *Ἰαστί*, o. fl.); o. — *θεαστικός*, 3, indgiven af en Gud; (af *θεάζω*). — *θεατήρ*, *ῆρος*, sædv. *θεατής*, *οῦ*, *ὁ*, Tilskuer; df. — *θεατικός*, 3, hørende til en Tilskuer el. alm. til at see; *θεατικὴ δύναμις*, Syns-

kraften; o. — θεατός, 3, seet, til at see, synlig; seeværdig; (af θεάομαι). — θεάτρια, ἡ, Tilskuerinde; *fem.* af θεατής. — θεατρίδιον, τό, *dim.* af θέατρον. — θεατρίζω, er el. spiller paa Theatret; 2) *transit.*, fremviser, fremstiller paa Skuepladsen el. offentligen; beskæmmer el. latterliggiør offentligen; o. — θεατρικός, 3, hørende til, passende for Theatret, theatralsk; *transl.*, som giør Opsigt, pralende høitravende; ogs. om Stilen; *oppon.* ταπεινός; (af θέατρον). — θεατριστής, οῦ, ὁ, (θεατρίζω), en Skuespiller, *Suid.*

*θεατροειδής, 2, *adv.* -δῶς, (εἶδος), theaterformet; — θεατροκοπέω, er — θεατροκόπος, 2, (κόπτω), som jager efter Tilskuernes Bifald, som smigrer Tilskuerne; (formet som δημοκόπος); — denne Handling, θεατροκοπία, ἡ; — θεατροκρατία, ἡ, (κρατέω), Tilskuernes Herredømme (med Hensyn paa Dommen over Stykket og Forfatteren); formet som ὀχλοκρατία; — θεατρομανία, ἡ, (μαίνομαι), rasende Higen efter Skuespil; o. — θεατρόμορφος, 2, (μορφή), = θεατροειδής; af — †θέατρον, τό, (θεάομαι), Theatret, Skuespilhuset, Skuepladsen; undert. ogs. f. Skuespillet selv, θέαμα, el. f. Tilskuerne, θεαταί; df. — θεατροποιός, 2, (ποιέω), som giør et Skuespil el. et Skuespilhuus; — θεατροπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), = θεατρώνης; — θεατροτορύνη, ἡ, f. ἡ τοῦ θεάτρου τορύνη, Theatrets Røreskee: komisk Benævnelse paa de Theatret besøgende offentlige Fruentimre; o. — θεατρώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι), som imod en Afgivt forpagter Theatrets Indkomster. — θεάφιον, τό, o. θέαφος, τό, nygræsk f. θεῖον, Svovel.

θεειδής, 2, f. θεοειδής, *inc.* — θέειον, τό, *poët.* f. θεῖον, Svovel, *Hom.* — θέειος, 3, *poët.* f. θεῖος, guddommelig. — θεειόω, *poët.* f. θειόω, svovler, *Od.* — θεεύμενος, 3, *jon.* f. θεώμενος, *part.* af θεάομαι. — θεηγενής, 2, *poët.* f. θεογενής. — θεηγορέω, er — θεηγόρος, 2, (θεός, ἀγορεύω), som taler om Gud. — θεηδόκος, s. θεηδόχος, 2, *poët.* f. θεοδόκος. — θεήϊος, 3, *jon.* f. θέειος, θεῖος, guddommelig. — θεηκόλος, ὁ, *poët.* f. θεοκόλος, en Præst; df. — θεηκολεών, ῶνος, ὁ, en Præstebolig.

θεηλασία, ἡ, det af Gud Tilskikkede; af — θεήλατος, 2, (θεός, ἐλαύνω), dreven el. tilskyndet af en Gud; *b)* som drives til Guden el. til hans Altar, *Æsch.*; *c)* tilskikket el. paaført af en Gud, *ex.* συμφορά, o. dl.; df. — θεηλατεῖσθαι, at beklage sig over en Tilskikkelse af Guderne, *Heliod.* — θέημα, τό, *jon.* f. θέαμα. — θεημάχος, 2, o. θεημαχία, ἡ, *poët.* f. θεομάχος, θεομαχία. — θεημοσύνη, ἡ, Beskuelse, Betragtning; af — θεήμων, ονος, 2, *jon.* f. θεάμων. — θεηπολέω, er — θεηπόλος, 2, (πολέομαι), som tiener en Guddom; som *subst.*, en Præst, bes. Cybeles. — θεητής, οῦ, ὁ, *jon.* f. θεατής. — θεητόκος, 2, *poët.* f. θεοτόκος. — θεητός, 3, *jon.* f. θεατός. — θεήτωρ, ορος, ὁ, *jon.* f. θεατής.

θεία, ἡ, Tante, Faster, Moster; *fem.* af θεῖος; 2) Θεία som *nom. pr.*, Moder til Helios o. Selene, Datter af Jorden, *Hes. Theog.* 135, 371. — θειάζω, (θεῖος), giør til en Gud, forguder; 2) tilskriver el. tillægger en Gud (neger); 3) begeistrer; 4) spaaer i Begeistring, *Thuc.* 8, 1; df. — θειασμός, ὁ, Begeistring, Henrykkelse, Sværmeri; 2) Gudernes Besværgelse, Overtro, *Thuc.* 7, 50. — θειαστί, *adv.*, = θεαστί. — θεῖεν, 3 *pl. opt. aor.* 2 *act.* af τίθημι, *Il.* — θείκελος, 2, = θεοείκελος, *Ar.* — θεϊκός, 3, sild. Form f. θεῖος. — θειλοπεδεύω, tørrer i Solen; af — θειλόπεδον, τό, (εἵλη, πέδον), Tørreplads i Solen, jf. *Od.* 7, 123; ogs. Viedieslетning til at tørre paa; — θεῖμεν, f. θείημεν, 1 *pl. opt. aor.* 2 *act.* af τίθημι, *Od.*

θεῖναι, *inf. aor.* 2 *act.* af τίθημι, *Hom.*; ogs. *inf. aor.* 1 af θείνω. — θείνω, *f.* θενῶ, hugger, stikker, slaaer, ξίφεϊ, μάστιγι, o. dl., *Hom.*; *pass.* θείνεσθαι — πρὸς οὔδεϊ, at slynges imod Jorden, *id.*; (besl. m. κτείνω, o. m. θανεῖν). — θειογενής, 2, (γένος), udsprungen af en Gud, guddommelig; — — θειοδάμος, 2, ogs. 3, (δαμάω), som (ved Tryllemidler) betvinger en Guddom; o. — θειόδομος, 2, (δέμω), bygget af en Gud; (af θεῖος). — θείομεν, *ep.* f. θέωμεν, θῶμεν, 2 *pl. conj. aor.* 2 af τίθημι, *Hom.* — θεῖον, τό, Svovel; h. *Hom.* altid *poët.*, θέειον, ogs. θήϊον; (rimel. oprindel. *neutr.* af θεῖος, formedelst den rensende o. frelsende Kraft, som man tillagde antændt Svovel; jf. θειόω, o. *Od.* 22, 481, 493). — θεῖον, τό, Guddommen, *etc.*, see u. θεῖος.

θειο-ποιέω, giør til en Gud, forguder; af — θεῖος, *adv.* θείως, (θεός), guddommelig; df. — *a)* af el. fra en Gud; θεῖον γένος, af Gudernes Slægt, *Il.* 6, 180; ἥτ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλήων, der ere indsatte af Zeus, *Od.* 4, 691; udsendt af Guderne; θείᾳ μοίρᾳ, ved deres Tilskikkelse; — *b)* tilhørende Guderne el. dem helliget, *ex.* ἀγών, χορός; ogs. beskyttet af Guderne: om Herolder, Sangere, o. s. v.; ogs. m. ἅλς, πύργος, o. dl., *Hom.*; — *c)* overmenneskelig, overordent-

tig, herlig og ypperlig i sit Slags, h. *Hom.* ofte ei alene om Heltene, men ogs. om livløse Ting, *ex.* θεῖον πότον i *Od.*; jf. ogs. δῖος; — 2) *neutr.* τὸ θεῖον, Guddommen, Guddommens Væsen og Natur; τὰ θεῖα, det Guddommelige, hvad der er Mennesket helligt, *ex. Xen. Cyr.* 8, 8, 2; οἱ τὰ θεῖα ζητοῦντες, som undersøge det Overjordiske, *id. M. S.* 1, 1, 15.

θεῖος, ὁ, Onkel, Farbroder, Morbroder; *fem.* θεία; først fra *Xen.* f. d. ældre, πατροκασίγνητος, πατράδελφος, *etc.*; (skal være af ὁ θεῖος). — *θειοτειχής, 2, (τεῖχος), hvis Mure en Gud har bygget, *poët.*; — θειότης, ητος, ἡ, Guddommelighed, guddommelig Ypperlighed, Skiønhed, Værdighed; ἀσκήσεις θειότητος, Øvelser i Kundskaben om Gud, *Isocr.*; o. — θειοφανής, 2, (φαίνω), viist el. indgiven af en Gud; - (af θεῖος). — θειόχροος, 2, *ctr.* -χρους, (θεῖον, χρόα), svovelfarvet. — θειόω, 1) (θεῖον), svovler, udrøger og giennemrenser med Svovel, *Od.*; ogs. *in med.*, δῶμα θεειοῦται, han renser sit Huus med Svovel, *ib.* 23, 50; - 2) (θεῖος), som θειάζω, indvier til en Gud. — θείω, *poët.* f. θέω, *Hom.* — θείω, *ep.* f. θέω, θῶ, *conj. aor.* 2 af τίθημι, *Hom.* — θειώδης, 2, (θεῖον, εἶδος), svovelagtig, svovelfarvet.

θελγεσίμυθος, 2, (μῦθος), som fortryller med Ord; o. — θέλγητρον, τό, o. θέλγμα, τό, Beroligelse, Fortryllelse, Skuffelse; Opmuntring, Fornøielse; 2) Tryllemiddel; af — θέλγω, *f.* ξω, egentl. stryger (*ex.* med Haanden), *mulceo*, for at frembringe en Virkning; df. bedøver, *ex.* om Hermes, der med sin Tryllestav - ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, dysser dem i Søvn, ogs. i Dødssøvnen, *Od.*, hvf. ogs. om Poseidon, θέλξας ὄσσε, efter at have lukket hans Øine, *Il.* 13, 435; df. alm. formilder, lindrer, beroliger; bes. fortryller, skuffer, forfører, bedaarer, ofte ogs. m. Bibegreb af Trolddom, jf. *Od.* 10, 291, flgd., o. 12, 40; ogs. besnakker, overlister, νόον, θυμόν, nogens Sind, ogs. m. tilføiet *dat.*, *ex.* ψεύδεσσι, δόλῳ, o. dl., *Hom.*, ligel. *pass.*, *ex.* ἔρῳ δ᾽ ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν (ἐθέλχθησαν), i Hiertet saaredes de af Elskov, *Od.* 18, 212; sild. ogs. om den magiske Bestrygning i Sygdomme.

θέλεμος, 2, alene *Æsch. Suppl.* 1025, hvor θέλεμον πόμα om Nilen, skal være enten af θάλλω, ligesom f. θήλεμος, nærende, befrugtende, el. af θέλω, f. θέλημος, som villigen frembringer, hvorm. man sammenligner, γῆ ἐθέλουσα h. *Xen.*, o. *volentia rura* h. *Virg.* — θέλεος, 2, (θέλω), villende, villig, alene *Æsch. Suppl.* 860. — θελέω, *inus.*, Stamform til Tempora af θέλω. — *θέλημα, τό, Villie, Lyst; df. - θεληματαίνω, = θέλω, sild.; — θέλημος, 2, o. θελήμων, ονος, 2, villig, frivillig; — θέλησις, ἡ, Villen, Villie, sild.; — θελητής, οῦ, ὁ, som vil, LXX; o. — θελητός, 3, som man vil, ønsket, LXX; - (af θέλω).

*θελκτήρ, ῆρος, ὁ, som beroliger, lindrer, stiller, ὀδυνάων, *poët.*; df. - θελκτήριος, 2, tryllende, beroligende, formildende; forførende, skuffende, lokkende, overtalende; - 2) τὸ θελκτήριον, Tryllemiddel, hvad der med en Tryllekraft el. ligesom et Vidunder indvirker paa Gemyttet; jf. *Il* 14, 215; saaledes hede henrivende Sange, βροτῶν θελκτήρια, *Od.* 1, 337; ogs. θεῶν θελκτήριον, hvad der fryder Guderne, *ib.* 8, 509; — θελκτικός, 3, = θελκτήριος; — θέλκτρον, τό, = θελκτήριον; — θελκτύς, ύος, ἡ, Fortryllelse, Opmuntring; — θέλκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = θελκτήρ, θελκτήριος, *Æsch.*; — θελξίμβροτος, 2, (βροτός), som fryder, fortryller, skuffer Menneskene; — θελξίνοος, 2, *ctr.* -νους, (νόος), som fryder, fortryller, skuffer Sielen el. Hiertet; — θελξίπικρος, 2, (πικρός), smertelig pirrende, *poët.*; o. — θελξίφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν), = θελξίνοος; - (af θέλγω).

θελοκακέω, *lect. var.* f. ἐθελοκακέω, *Herod.* 1, 127. — θελοντής, οῦ, ὁ, = ἐθελοντής. — θέλυμνον, τό, som θέμεθλον, Grundlag, Basis, men rimel. alene h. *gramm.*, for deraf at udlede προθέλυμνος, o. τετραθέλυμνος. — θέλω, *f.* θελήσω, vil, Biform af d. langt hyppigere ἐθέλω, s. m. s.; dog ogs. ofte *att.*, εἰ θέλεις, οἱ θέλοντες πείθεσθαι, ἢν ὁ θεὸς θέλῃ, o. dl.; h. de ældre Epikere findes θέλω ikke brugt, ligesom heller ikke ἐθέλω i d. tragiske Trimeter; (m. θέλειν sammenligner man *velle*, ligesom *volo* m. βόλομαι, βούλομαι).

θέμα, τό, det Satte, Stillede, Opstillede, Nedsatte: df. *a)* opstillet Sætning el. Paastand; *b)* Depositum el. nedlagt Sum; ogs. Indsats i Spil; ogs. den udsatte Kamppriis; *c)* h. *gramm.*, Stammeordet; df. — θεματίζω, sætter, opstiller; bes. opstiller en Sætning; ogs. stiller en Nativitæt; o. — θεματικός, 3, hørende til et Thema, positiv; 2) hvorfor der er udsat en Priis el. Belønning, *ex.* ἀγών; 3) ῥῆμα θεματικόν, Stamord, *gramm.* — θεματισμός, ὁ, (θεματίζω), Sætten, Stillen, Opstablen, som θέσις o. *positio*; 2) Udarbeidelsen af et Thema; 3) det Positive, el. det

engang Antagne og Fastsatte, *oppon.* Naturnødvendigheden, *φύσις*.

θεμεθλον, τό, Grundlag, den lagte Grundvold; df. det Inderste el. Nederste, Bunden; sædv. *in pl.*, *ex.* *ὀφθαλμοῖο θέμεθλα*, Øiets Rødder el. Hule, *Il.* 14, 493; jf. 17, 47; h. *Pind.*, den faste Grund, *ex.* et Biergs; o. — *θεμείλιον, τό*, men *θέμειλον, τό*, alene sild., som frgd., Grundvold, Fundament, o. alene *in pl.*, *ex.* *προβάλοντο θεμείλια*, de lagde Grunden, *Il.* 23, 255; derfor i Prosa, *θεμέλιον*; (af *θέμα, τίθημι*). — *θεμελιακός*, 3, hørende til Grundvolden, fundamental; o. — *θεμελιόθεν*, *adv.*, fra Grunden af; af — †*θεμέλιον, τό*, (*θέμα, τίθημι*), Grundlag, Grundvold, Fundament; *τὰ ὑπὸ ταῖς οἰκίαις καὶ — ὑπὸ τῷ τείχει θεμέλια*, *Xen. Hell.* 5, 2, 5; df. — *θεμέλιος*, 2, hørende til Grunden; *ὁ θεμέλιος*, *sc.* *λίθος*, Grundstenen; — *θεμελιοῦχος*, 2, (*ἔχω*), som har et Grundlag; o. — *θεμελιόω*, er — *θεμελιωτής, οῦ, ὁ*, som lægger en Grundvold, som grunder; — denne Handling, *θεμελίωσις, ἡ*.

θέμεν, o. *θέμεναι*, *dor.* o. *ep.* f. *θεῖναι*, *inf. aor.* 2 til *τίθημι*. — †*θεμερός*, 2, som *σεμνός*, sat, alvorlig, ærværdig; (skal være af *τίθημι*, altså egentl. fast begrundet, som staaer fast); df. — *θεμερόφρων, ονος, ὁ, ἡ*, (*φρήν*), med sat el. fast Tænkemaade; — *θεμερύνομαι*, = *σεμνύνομαι*; o. — *θεμερῶπις, ιδος, ἡ*, (*ὤψ*), med sat, alvorligt, sædeligt Blik, *αἰδώς*, *Æsch.* — *θεμίζω*, dømmer, straffer; *in med.*, *θεμισσάμενοι ὀργάς*, som ordne el. indrette deres Tænkemaade efter Lov og Ret, *Pind. Pyth.* 4, 250; o. — *θεμίπλεκτος*, 2, (*πλέκω*), som er flettet el. erhvervet paa en retlig Maade, *στέφανος*, *Pind.*; (af flgd.).

θέμις, ἡ, *gen. ep.* *θέμιστος*, o. ligel. af *nom. pr.* *Θέμις*, *gen. ep.* *Θέμιστος*, *acc.* *Θέμιστα*, men *gen. att.* *Θέμιτος*, (ligel. *dor.*, jf. *Pind. Ol.* 10, 29), *acc.* *Θέμιν*, *gen. jon.* *Θέμιος*, *voc.* *Θέμι*, *Il.* 15, 93, endel. *gen. comm.* *Θέμιδος*; — rimel. er *θέμις* besl. m. *θεσμός, θέμα, τίθημι*, altsaa egentl. det ved Skik og Brug Fastsatte, df. ogs. den paa fastsatte Vedtægter grundede Ret og Billighed, lat. *fas*; df. ofte h. *Hom.*, *θέμις ἐστί*, det er ret, billigt, tilladt, *fas est*, *c. dat.*, *ex.* *οὔ μοι θέμις ἐστί* *c. inf.*, jeg tør ikke, maa ikke, *Od.* 14, 56; men *ξείνια* —, *ἅ τε ξείνοις θέμις ἐστί*, som tilkomme dem, *Il.* 11, 778; *ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει*, som det er Menneskenes Skik og Brug, *Il.*; ogs. har *Hom.* *ἣ θέμις ἐστί* f. *ἣ θ. ἐ.*; *att.* synes *θέμις* at være *indecl.* i Forbindelsen, *φασὶ θέμις εἶναι*, o. dl., *inc.*; — 2) *pl.* *θέμιστες*, de bestaaende Anordninger, Rettigheder og Pligter; df. bes. — *a)* Guddømmens Anordninger, Raadslag, Orakelsvar, o. dl., *Od.* 16, 403, *Pind. Pyth.* 4, 96; — *b)* Ret og Retfærdighed, som Øvrigheden opretholder, hvf. *κρίνειν θέμιστας*, *Il.* 16, 387, jf. *Od.* 9, 112, og som er den betroet af Zeus, *Il.* 1, 238, men ogs. hvad der tilkommer el. skyldes Øvrigheden, *ex.* *Il.* 9, 156; — 3) som *nom. pr.* er *Θέμις*, Themis, Gudinde for al fastsat Orden og Ret, df. sild. Retfærdighedens Gudinde el. den personificerede Retfærdighed; — h. *Hom.* forsamler hun Guderne til Raadslagning, *Il.* 20, 41; ogs. Folkeforsamlingerne sætter og hæver hun, *Od.* 2, 68; endelig ordner hun Maaltidet, *Il.* 15, 95; jf. ogs. *Hes. Theog.* 16.

**θεμισκόπος*, 2, (*σκοπέω*), som fører retfærdigt Opsyn, *ἡρωΐαις πομπαῖς*, *Pind. Nem.* 7, 69; — *θεμιο-κρέων, οντος, ὁ*, lovlig el. retfærdig Hersker, *Pind.* — *θέμιστα*, o. *θέμιστας*, *ep. acc. sing.* o. *pl.* af *θέμις*, *Hom.* — *θεμιστεῖος*, 2, lovmæssig; *θεμ. σκᾶπτον*, *Pind. Ol.* 1, 18; o. — *θεμιστευτός*, 3, fastsat ved Skik og Brug el. ved Lov og Ret; af — *θεμιστεύω*, giver Lov og Ret, *τινί*, *Od.* 11, 569; ogs. dømmer, styrer, hersker, *τινός*, *ib.* 9, 114; 2) *θεμ. νημερτέα βουλήν τινι*, at tildele sikre Orakelsvar, *Hom. Ap.*; — (af *θέμις*). — *θεμιστέων*, *ep. gen. pl.* af *θέμις*, *Hes.*

θεμίστιος, 3, som beskytter Ret og Retfærdighed, *epith.* til Zeus, *Plut.*; o. — *θεμιστοπόλος*, 2, (*πολέω*), som øver el. forvalter Ret og Retfærdighed, *epith.* til Kongerne, *Hom. Cer.*; (af *θέμις*). — *θεμιστός*, 3, (*θεμίζω*), retmæssig, lovmæssig, retfærdig, tilladt, billig; df. — *θεμιστοσύνη, ἡ*, *poët.* f. *θέμις*. — *θεμιστοῦχος*, 2, (*ἔχω*), som overholder el. beskytter Retten; — *θεμιτός*, 3, *adv.* *-τῶς*, *poët.* f. *θεμιστός*; *οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν*, *Pind. Pyth.* 9, 75; df. — *θεμιτώδης*, 2, (*εἶδος*), = *θεμιστός*; (af *θέμις*). — *θεμόω*, sætter, d. e. nøder, tvinger; *θέμωσε δὲ (νῆα) χέρσον ἱκέσθαι*, drev det imod Kysten, *Od.* 9, 486; (rimel. besl. m. *θέμις, τίθημι*).

-θεν, uadskillelig Endestavelse h. Nomer o. Partikler, betegner, ligesom *ἐκ*, en Bevægelse fra Stedet, *ex.* *οὐρανόθεν, ἀλλόθεν*, fra Himmelen, andenstedsfra; *ep.* ogs. *ἐξ οὐρανόθεν, ἀπὸ Τροίηθεν*, *Hom.*; *poët.* bortkastes ogs. *ν* i Ordene *ἔνερθε, ἔκτοσθε, ἔντοσθε, ὄπισθε, πάροιθε*; (til *-θεν* svarer det lat. *-tus*, *ex.* i *divinitus*; *oppon.* *-δε*). — *θέναρ, αρος, τό*, (*θενεῖν, θείνω*),

den flade Haand, *Il.* 5, 339; ogſ Fodſaalen; alm. Grund, Bund, *ex.* Havets, *Pind.*; df. — *θεναρίζω*, ſlaaer med den flade Haand. — *θένω*, f. *θείνω*, rimel. *inus.*, altſ. *θένειν*, *θένων*, alene ved urigtig Betoning, f. *θενεῖν*, *θενών*, *aor.* 2 af *θείνω*.

θέο, *ep.* f. *θέσο*, *θοῦ*, *imperat. aor.* 2 af *τίθημι*, *Od.* — **θεοβλάβεια*, ἡ, *poët. θεοβλαβία*, -*βλαβής*), en af Guderne ſom Straf paaført Afſindighed; o. - *θεοβλαβέω*, er - *θεοβλαβής*, 2, *adv.* -*βῶς*, ſom af Guderne er ſlaaen med Sindsforvirring el. Forblindelſe; alm. afſindig, forſtyrret, daarlig; (af *βλάπτω*); — *θεόβλητος*, 2, (*βάλλω*), kaſtet el. truffen af en Gud; — *θεογαμία*, ἡ, (*γάμος*), Guderbryllup; *τὰ θεογάμια*, Perſephones Formæling; — *θεογενής*, 2, o. *θεογένητος*, 2, (*γένος*, *γενέσθαι*), født, avlet, opſtaaen af en Gud; — *θεογεννής*, 2, (*γέννα*), af guddommelig Slægt, *Soph.*; — *θεόγληνος*, 2, (*γλήνη*), med guddommelige Øine; — *θεόγλωσσος*, 2, (*γλῶσσα*), der taler ſom en Gud; — *θεογνωσία*, ἡ, Kundſkab om Gud; af - *θεόγνωστος*, 2, (*γιγνώσκω*), kiendt af Gud; — *θεογονία*, ἡ, Gudernes Herkomſt, Nedſtammen, Slægtregiſter; Theogonie, Navnet paa et bekiendt Læredigt af Heſiodos; af - *θεόγονος*, 2, (*γόνος*), nedſtammende fra en Gud, født el. avlet af en Gud; o. — *θεόγραφος*, 2, (*γράφω*), ſkreven af en Gud; - (af *θεός*).

**θεοδέγμων*, *ονος*, 2, o. *θεοδέκτωρ*, *ορος*, ὁ, ἡ, (*δέχομαι*), = *θεοδόκος*; — *θεοδήλητος*, 2, (*δηλέω*), ſkadet el. forvirret af en Gud, ſom *θεοβλαβής*; 2) tilføiet af den fortørnede Guddom; — *θεοδίδακτος*, 2, (*διδάσκω*), underviiſt el. oplært af en Gud; — — *θεοδῖνής*, 2, (*δινέω*), omhvirvlet, omdreven af en Gud; — *θεοδῖφής*, 2, (*διφάω*), ſom ſøger Gud; — *θεόδμητος*, 2, ogſ. 3, (*δέμω*), bygget af Gud el. af Guderne, *Il.*; — *θεοδόκος*, 2, (*δέχομαι*), ſom optager el. modtager Gud; — *θεοδοσία*, ἡ, Gave el. Offer til Guddommen; af - *θεοδόσιος*, 2, ogſ. *θεόδοτος*, 2, (*δόσις*, *δίδωμι*), given af Gud; — *θεοδόχος*, 2, (*δέχομαι*), = *θεοδόκος*; o. — *θεοδώρητος*, 2, (*δωρέομαι*), ſkienket af Gud; - (af *θεός*).

**θεοείδεια*, ἡ, at være - *θεοειδής*, 2, *adv.* -*δῶς*, (*εἶδος*), ſom ligner en Gud, guddommelig; h. *Hom.* ſaavel om et kraftfuld og ungdommeligt, ſom om et ærværdigt Udſeende, *ex.* om Thelemachos, om Priamos, o. fl.; ſild. ogſ. om Menneſkets Indre; — *θεοείκελος*, 2, (*εἴκελος*), = frgd.; — *θεοεπής*, 2, (*ἔπος*), f. *θεοπέσιος*, alene h. *gramm.*; — *θεοεχθία*, ἡ, (*ἔχθος*), o. *θεοεχθρία*, ἡ, at være - *θεόεχθρος*, 2, (*ἐχθρός*), forhadt af Guderne; — *θεόθεν*, *adv.*, fra el. af en Gud; — *θεόθυτος*, 2, (*θύω*), offret til en Gud; o. — *θεοίνιον*, τό, Viinguden Helligdom; *τὰ θεοίνια*, hans Feſt; af - *θέοινος*, ὁ, (*οἶνος*), Viinguden, Bacchus; - (af *θεός*).

**θεοκάπηλος*, 2, (*κάπηλος*), ſom driver Handel med Gud og hans Ord, *eccl.*; — *θεο-κήρυξ*, *ῦκος*, ὁ, en Guderherold; — *θεοκίνητος*, 2, (*κινέω*), bevæget af Gud; — *θεόκλητος*, 2, (*καλέω*), kaldet af Gud; 2) ſom paakalder Gud; 3) hvor Gud paakaldes, *νηός*, *poët.*; — *θεοκλῠτέω*, kalder under Veeklager Guderne til Vidner paa den lidte Uret og ſom dens Hævnere; jf. ogſ. *Æsch. Pers.* 498; *θεοκλ. Θέμιν*, *Eur.*; - denne Handling, *θεοκλύτησις*, ἡ; af - *θεόκλυτος*, 2, (*κλύω*), ſom anraaber Guderne om Bønhørelſe, *Æsch. Sept.*; 2) hørt el. bønhørt af Gud, *Joseph.*; — *θεόκμητος*, 2, (*κάμνω*), forarbeidet af en Gud; — *θεοκολέω*, er - *θεοκόλος*, ὁ, ἡ, Præſt, Præſtinde; (af *inus. κολέω*, *colo*); — *θεοκόρος*, ὁ, ἡ, (*κορέω*), Præſt, Præſtinde; — *θεόκραντος*, 2, (*κραίνω*), fuldendt el. opfyldt af en Gud; — *θεοκρᾶσία*, ἡ, (*κρᾶσις*), Blanding med Gud; — *θεοκρᾰτία*, ἡ, (*κρᾰτέω*), Guds Regiering; — *θεοκρίτης*, *ου*, ὁ, (*κριτής*), Dommer over Guder el. Gudinder: om Paris; — *θεόκρῐτος*, 2, (*κρίνω*), udvalgt af Gud; — *θεόκτιστος*, o. *θεόκτιτος*, 2, (*κτίζω*), ſkabt, grundet, bygget af Gud; — *θεοκτόνος*, 2, (*κτείνω*), ſom myrder Gud; - denne Handling, *θεοκτονία*, ἡ, *eccl.*; o. — *θεοκυνέω*, o. *θεοκυνής*, 2, = *θεοσκυνέω*, *etc.*; - (af *θεός*).

**θεολαμπής*, 2, (*λάμπω*), glindſende af Gud; — *θεοληπτικός*, 3, hørende til en *θεόληπτος*; ἡ *θεοληπτική*, *sc.* *μαντεία*, = *θεοληψία*; af - *θεόληπτος*, 2, (*λαμβάνω*), greben el. begeiſtret af en Gud; df. - *θεοληψία*, ἡ, Begeiſtring; 2) Overtro; — *θεο-λογεῖον*, τό, den Deel af Scenen, hvor Guderne optræde talende; — *θεολογέω*, er - *θεολόγος*, 2, (*λέγω*), ſom taler, lærer, ſkriver, digter om Guderne el. om Gud og om gudelige Ting, ſom anſtiller Underſøgelſer derover; - ſaadanne Underſøgelſer, *τὰ θεολογούμενα*; df. - *θεολογία*, ἡ, Kundſkab om Guderne og om Oprindelſen til deres Dyrkelſe; h. *eccl.*, Kundſkab el. Lære om Gud og om gudelige Sager; — *θεολώβητος*, 2, (*λωβάω*), = *θεοβλαβής*.

*θεομᾰνέω, er — θεομᾰνής, 2, (μαίνομαι), som er giort rasende el. afsindig af Guderne; df. — θεομανία, ἡ, et af Guderne paafort Raseri; — θεομαντεία, ἡ, Spaadom ifølge guddommelig Indgivelse; af — θεομαντέω, er — θεόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις), Spaamand el. som spaaer ifølge guddommelig Indgivelse; oppon. θυμόμαντις; — θεομαχέω, er — θεομάχος, 2, (μάχομαι), som kæmper imod Gud el. imod Guderne; θεομαχεῖν ogs., at kæmpe imod Naturens Orden, Xen. Oec. 16, 3; df. — θεομαχία, ἡ, Kamp el. at kæmpe imod Guderne; 2) Gudernes Kamp imod hinanden; — θεομηνία, ἡ, (μῆνις), Gudernes Vrede; — θεομήστωρ, ορος, ὁ, guddommelig Raadgiver, Æsch.; — θεόμητις, ὁ, ἡ, (μῆτις), som raades af Guderne; o. — θεομήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ), Guds Moder; — (af θεός).

*θεομῑμησία, ἡ, Guds Efterligning; df. — θευμίμητος, 2, lignet el. dannet efter Gud; o. — θεόμῑμος, 2, som efterligner Gud; (af μιμέομαι); — θεομῑσής, 2, o. θεομίσητος, 2, (μισέω), hadet af Gud el. af Guderne; df. høist ulykkelig; men θεομίσης, 2, act., som hader Gud el. Guderne; — θεόμοιρος, 2, (μοῖρα), tildeelt, forlenet, bestemt ved en guddommelig Tilskikkelse; 2) som tager Deel i det Guddommelige; — θεόμορος, 2, dor. θεύμορος, sild. ogs. θεομόριος, 3, dor. θευμ., (μόρος), = frgd.; — θεομόρφος, 2, (μορφή), af en guddommelig Gestalt; — θεομῡσής, 2, (μῦσος), hadet og afskyet af Guderne, Æsch. Eum. 40; o. — θεοξένιος, ὁ, (ξένιος, ξένος), epith. til Apollo o. til Hermes; τὰ θεοξένια, deres Fest; — (af θεός).

*θεόπαις, ὁ, ἡ, gen. -παιδος, (παῖς), Barn af en Gud; 2) guddommeligt Barn; — θεοπάτωρ, ορος, ὁ, (πατήρ), Gud som Fader; — θεοπείθεια, ἡ, Lydighed imod Gud; af — θεοπειθής, 2, (πείθομαι), lydig imod Gud; — θεόπεμπτος, 2, (πέμπω), sendt af Gud; — θεοπλαστέω, er — θεοπλαστής, οῦ, ὁ, (πλάσσω), som former el. digter Guder; — denne Handling, θεοπλαστία, ἡ; — θεόπληκτος, 2, (πλήσσω), slaaen el. truffen af en Gud; ogs. = θευβλαβής; df. — θεοπληξία, ἡ, = θεοβλάβεια; — θεόπλοκος, 2, (πλέκω), flettet el. knyttet af en Gud. — θεόπνευστος, 2, (πνέω), indblæst el. indgiven af en Gud; — θεοποιέω, er — θεοποιός, 2, (ποιέω), som gior el. former Guder; 2) som gior til Gud, som forguder; — hørende el. skikket til disse Handlinger, θεοποιητικός, 3; denne Kunst ἡ θεοποιητική, sc. τέχνη; df. — θεοποίητος, 2, giort af Gud; — θεοπολέω, o. θεοπόλος, ὁ, ἡ, = θεηπολέω, etc.; o. — θεοπόνητος, 2, (πονέω), forarbeidet, giort, skabt af Gud; — (af θεός).

*θεοπρέπεια, ἡ, guddommelig Anstand, Værdighed, Pragt; af — θεοπρεπής, 2, (πρέπω), som anstaaer en Gud, som er en Gud værdig; τὸ θεοπρεπές, = θεοπρέπεια; — θεοπροπέω, (θεόπροπος), spaaer, h. Hom. alene in part. masc. θεοπροπέων ἀγορεύεις; ligel. h. Pind., ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων, Pyth 4, 339; df. — θεοπροπία, ἡ, Spaadom, Forkyndelse; — θεοπρόπιον, τό, som frgd., Spaadom, Orakelsvar, Il.; 2) sild. Sted, hvor Orakelsvar gives, et Orakel; af — θεοπρόπος, 2, spaaende el. som spaaer; subst. Spaamand, Prophet, Hom.; 2) Afsending, som paa en Stats Vegne adsporger Oraklet; jf. Herod. 6, 57; sædv. θεωρός; (skal være af προειπεῖν; efter Buttm. af πρέπειν, at udtyde de af Oraklet givne Svar); — (af θεός).

*θεοπτεία, ἡ, Guddommens Anskuelse; af — θεόπτης, ου, ὁ, (ὄψομαι), som anskuer Guddommen; 2) som maner Guderne el. bringer dem tilstede; df. — θεοπτία, ἡ, 1) = θεοπτεία; 2) at mane Guderne el. at bringe dem tilstede; df. — θεοπτικός, 3, hørende til en θεόπτης el. til en θεοπτεία; — θεόπτυστος, 2, (πτύω), afskyet af Gud; — θεόπῠρος, 2, (πῦρ), optændt el. opflammet af Gud; — θεόργητος, 2, (ὀργή), = θεόμανής; — θεόῤῥητος, 2, (ἐρεῖν, ῥηθῆναι), talt af Gud; — θεόῤῥῠτος, 2, (ῥέω), udflydende af Gud; o. — θεόορτος, 2, (ὄρνυμι), opstaaen af Gud, udsprungen el. udgaaen fra ham; — (af flgd.).

θεός, ὁ, lat. deus, Gud, Guden, Hom.; h. Philosopherne, ligesom τὸ θεῖον, Guddommen, det guddommelige Væsen; — Homers Guddom, θεός, θεοί, (sild. ogs., ex. h. Xen., ὁ θεός, οἱ θεοί), behersker Menneskene, styrer deres Skiebner, fremkalder det Overnaturlige, og er alm. det fuldkomneste Væsen, som Tidsalderens Begreb kan opfatte; df. ofte om menneskelig Ypperlighed: θεὸς ὥς, ἶσα θεῷ s. θεοῖς, o. dl.; — τὰ περὶ τοὺς θεούς, o. τὰ πρὸς τοὺς θεούς, de religiose Skikke, Xen.; σὺν τῷ θεῷ, med Guds Hielp, oppon. ἄνευ θεῶν, id.; ligel. ὑπὲρ θεόν, over el. imod Gudens Villie, Il. 17, 327; πρὸς θεῶν, ved Guderne! for Guds Skyld! ἐρωτᾶν τὸν θεόν, at adsporge Oraklet, Xen.; — 2) fem. ἡ θεός, f. θεά, θέαινα, ofte h. Hom.; jf. ogs. Il. 8, 7; ogs. att. bruges ἡ θεός ofte om en bestemt Gudinde, bes. om

Athene, ex. Xen. Hell. 21, 7, 2, etc., o. Dem. p. 616; τὰ ϑεώ, Demeter o. Persephone; — 3) som *adject.* findes ϑεός i *compar.* ϑεώτερος, ex. ϑύραι ϑεώτεραι, som Guderne bruge oftere, *Od.* 13, 111; – (ϑεός er efter *Plato* af ϑέω, løber, af Himmellegemernes – de ældste Guders – Omløb, efter de Nyere, af Ζεύς, Διός, men efter *Herod.* 2, 52, ὅτι κόσμῳ ϑέντες τὰ πάντα πρήγματα – εἶχον).

ϑέος, τό, *poët.* f. ϑέαμα. — ϑεόσδοτος, 2, *poët.* f. ϑεόδοτος, *Hes. Op.* 822. — ϑεόσδωρος, 2, *poët.* f. ϑεοδώρητος. — *ϑεοσέβεια, ἡ, Gudsdyrkelse; Gudsfrygt; o. – ϑεοσεβέω, er gudfrygtig, handler gudfrygtigen; af – ϑεοσεβής, 2, *adv.* -βῶς, (σέβομαι), som ærer Gud, gudfrygtig, from; — ϑεόσεπτος, 2, æret el. dyrket som en Gud; o. – ϑεοσέπτωρ, ορος, ὁ, = ϑεοσεβής, *Eur.*; (af σέβομαι); — ϑεοσεχϑρία, ἡ, (ἐχϑρός), Had til el Foragt for Guderne; — ϑεοσημεία, ἡ, (σημεῖον), Tegn, Varsel, Forkyndelse fra Guderne; — ϑεοσκυνέω, ærer Guderne; ærer som en Gud; af – ϑεοσκυνής, 2, æret som en Gud; jf. προσκυνέω; — ϑεοσοφία, ἡ, Viisdom el. Kundskab om gudelige Ting; af – ϑεόσοφος, 2, (σοφός), gudelig viis el. viis paa gudelige Ting; — ϑεόσπορος, 2, (σπείρω), saaet el. avlet af en Gud; o. — ϑεόσσυτος, 2, (σεύω), udsprungen el. udgaaen fra en Gud, for ϑέορτος, *Æsch.*; – (af ϑεός).

*ϑεοστεφής, 2, (στέφος), krandset af Gud; — ϑεοστήρικτος, 2, (στηρίζω), støttet paa Gud; — ϑεοστιβής, 2, (στείβω), betraadt af en Gud; — ϑεοστόργος, 2, (στέργω), som elsker Gud; — ϑεοστυγής, 2, ogs. ϑεοστύγητος, 2, (στυγέω), som hader Gud; 2) *pass.*, som hades af Gud; df. – ϑεοστυγία, ἡ, Had til Gud, Ugudelighed; — ϑεοσύλης, ου, ὁ, (συλάω), som ἱερόσυλος, Tempelrover; df. — ϑεοσυλία, ἡ, Tempelrov; — ϑεοσύνακτος, 2, (συνάγω), førende el. ført sammen med Gud; — ϑεοσύστατος, 2, (συνίστημι), Gud befalet; anbefalende til Gud.

*ϑεόταυρος, ὁ, (ταῦρος), Gudtyr, h. *Mosch. epith.* til Zeus; — ϑεοτείχης, 2, (τεῖχος), opmuret af en Gud; — ϑεοτερπής, 2, (τέρπω), som fryder Gud; — ϑεότευκτος, 2, o. ϑεοτευχής, 2, (τεύχω), giort af Gud; — ϑεότης, ητος, ἡ, Guddommen, det guddommelige Væsen; Guddommelighed; — ϑεοτίμητος, 2, o. ϑεότιμος, 2, *Pind.*, (τιμάω, τιμή), æret el. til at ære af Gud; — ϑεοτόκος, 2, (τίκτω), som føder en Gud; 2) *pass.*, ϑεότοκος, 2, født af en Gud; — ϑεότρεπτος, 2, (τρέπω), vendt, omvendt, forvandlet til en Gud, *Æsch. Pers.*; — ϑεότρεπτος, 2, næret, opelsket af Gud; o. – ϑεοτρεφής, 2, som nærer Guderne, ἀμβροσία, *poët.*; (af τρέφω); o. — ϑεοτυπία, ἡ, (τύπος), Liighed med Gud, *eccl.*; – (af ϑεός).

*ϑεουδεία, ἡ, Gudsfrygt, Fromhed, *Ap. Rh.*; af – ϑεουδής, 2, gudfrygtig, som frygter og ærer Guderne, from; βασιλεὺς ϑεουδὴς ἀνάσσων, *Od.* 19, 109; ogs. m. νόος, ϑυμός, *Od.*; (sikkerl. m. *Buttm.* at udlede af δέος, alts. f. ϑεοδεής, ϑεοδής; *Qu. Sm.* har ϑεουδής ogs. f. ϑεῖος); o. — ϑεουργία, ἡ, gudelig Handling; 2) Trolddom, Hexeri; o. – ϑεουργικός, 3, helliggiørende, saliggiørende; 2) hørende el. skikket til Trolddomskunster, erfaren i saadanne; af – ϑεουργός, 2, (ἔργον), som forretter gudelige Værker el. Handlinger; 2) som driver Trolddom el. Hexeri; – (af ϑεός).

*ϑεοφάνεια, ἡ, Guddommens Aabenbarelse; h. *eccl.*, Christi Aabenbarelse paa Jorden; – ϑεοφάνεια, ων, τά, h. *eccl.* ϑεοφάνια, Aabenbarelsens Fest; – ϑεοφάνια, τά, *sc.* ἱερά, Fest i Delphi, paa hvilken man viste Folket alle Guderbilleder, *Herod.* 1, 51, hvor der dog ogs. læstes ϑεοφανίαι; o. – ϑεοφανής, 2, o. ϑεόφαντος, 2, viist el. aabenbaret af Gud; (af φαίνω, φαίνομαι); — ϑεοφατίζω, ϑεόφατος, 2, = ϑεσφατίζω, ϑέσφατος, *gramm.*; — ϑεόφϑεγκτος, 2, o. ϑεόφϑογγος, 2, (φϑέγγομαι, φϑογγή), tonende fra Gud; — ϑεοφιλής, 2, *adv.* -λῶς, elsket af Gud; df. lykkelig, lyksalig, *Xen.*; – ϑεοφίλητος, 2, som elsker Gud; (af φιλέω); o. — ϑεοφιλία, ἡ, Gudernes Kiærlighed el. Yndest; af – ϑεόφιλος, 2, (φίλος), = ϑεοφιλής; df. – ϑεοφιλότης, ητος, ἡ, at være elsket af Gud; – (af ϑεός).

ϑεόφιν, *ep. gen.* o. *dat. sing.* o. *pl.* af ϑεός, *Hom.*, bes. som *dat. pl.* i Forbindelsen, ϑεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος. — *ϑεοφόβος, 2, (φοβέομαι), som frygter Gud; — ϑεόφοιτος, 2, (φοιτάω), som vandrer gudeligen; — ϑεοφορέω, giør til Gud, forguder; 2) oftere *in med.*, er – ϑεοφόρος, 2, (φέρω), som bærer en Gud i sig, d. e. begeistret el. henreven af Gud; df. – ϑεοφόρησις, ἡ, o. ϑεοφορία, ἡ, Begeistring; o. – ϑεοφόρητος, 2, begeistret af Gud; 2) *act.*, som bærer en Gud el. Gudinde; — ϑεοφραδής, 2, ogs. ϑεοφράδμων, ονος, 2, (φράζω), som taler af Gud, spaaende; df. – ϑεοφραδία, ἡ, Gudersprog, Orakelsprog; — ϑεοφρονής, 2, = ϑεόφρων; — ϑεοφροσύνη, ἡ, (ϑεό-

φρων), gudeligt Sindelav, Gudelighed; — θεοφρούρητος, 2, (φρουρέω), bevogtet af Gud; v. — θεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν), med gudeligt Sindelav, gudelig; gudelig viis; 2) begeistret; – (af θεός).

*θεοφύλακτος, 2, (φυλάσσω), bevogtet af Gud; – θεόφυτος, 2, (φύω), plantet el. avlet af Gud; — θεο-φωνέω, spaaer; — θεοχάρακτος, 2, (χαράσσω), indgravet af Gud; — θεοχολωσία, ἡ, v. θεοχολωσύνη, ἡ, at være – θεοχόλωτος, 2, (χολόω), forbandet el. hadet af Gud el. af Guderne; — θεόχρηστος, 2, (χράομαι), forkyndt af Guderne; jf. Πυθόχρηστος; v. — θεόχριστος, 2, (χρίω), salvet af Gud; – (af θεός). — θεόω, 1) (θεός), gior til Gud, forguder; 2) (θεῖον), som θειόω, svovler.

θεράπαινα, ἡ, fem. af θεράπων, Tienerinde, Tienestepige; poët. ogs. θεραπαινίς, ίδος, ἡ; – dim. θεραπαινίδιον, τό. — *θεραπεία, ἡ, Betiening, Tieneste, Opvartning; Pleie, omhyggelig Behandling, ogs. Sygepleie, Helbredelse, Lindring; Tienstfærdighed, Billighed, Artighed, ogs. Smiger; Agtelse, Ærefrygt; ogs. Gudernes Dyrkelse; et Lands Dyrkning og Bebyggelse; – 2) Tienestetyende, Folge; bes. en Fyrstes Hofstat el. Livvagt, Herod.; — θεράπευμα, τό, beviist Tieneste; omhyggelig Betiening el Pleie; Helbredelse, Lægemiddel; Beviis paa Agtelse; — θεραπευσία s. θεραπουσία, ἡ, sild. Form f. θεραπεία; v. — θεραπεύσιμος, 2, som lader sig helbrede el. læge; – (af θεραπεύω).

θεραπευτέος, 3, adject. verb. af θεραπεύω, til at betiene, opvarte, pleie, helbrede; til at ære el. dyrke. — θεραπευτήρ, ῆρος, v. θεραπευτής, οῦ, ὁ, Betient, Tiener; som opvarter el. pleier i Sygdom; en Læge; som gior sin Opvartning, en Smigrer; — θεραπευτικός, 3, adv. -κῶς, som betiener, opvarter, pleier; hørende el. skikket til denne Tieneste, øvet deri; tienstfærdig, venlig, villig, artig, smigrende; – 2) pass., som behøver Pleie el. Medicin; — θεραπευτίς, ἡ, = θεραπευτρίς; — θεραπευτός, 3, helbredet; til at helbrede; v. — θεραπεύτρια, ἡ, v. θεραπευτρίς, ἡ, fem. af θεραπευτήρ; – (af flgd.).

θεραπεύω, (θεράπων), betiener, opvarter; τὸν πάππον καλῶς θεραπεύεις, Xen.; erkiender for Overherre, Od. 13, 265; ἀθανάτους θεραπεύειν, at tiene el. dyrke Guderne, Hes.; ligel. ἄνθρωποι θεοὺς θεραπεύουσι, Xen.; almindeligst udtrykker θεραπεύειν den Underordnedes (dog frie Mands) Stræben efter at bevise nogen Agtelse, Ærefrygt, Hengivenhed, Underdanighed, o. dl., ligesom d. lat. colere, observare; dog ogs. undert. er θεραπεύειν i det omvendte Forhold: at drage Omsorg for nogen, at sørge for nogens Bedste, ex. θεραπεύειν τὸ πλῆθος, Thuc. 1, 9; ligel. om Cyrus: τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ, ὥσπερ ἑαυτοῦ παῖδας, ἐτίμα τε καὶ ἐθεράπευεν, Xen. Cyr. 8, 8, 1; endog om Guddommen: τὸ δαιμόνιον – ἀξιοῖ σε θεραπεύειν, id. M. S. 1, 4, 10; — 2) bes. heder ogs. θεραπεύειν, – a) at passe el. pleie en Syg; ogs. om Lægen: at helbrede, curere; df. at formilde, lindre; ogs. at udbedre, istandsætte; – b) τὰς θύρας τινὸς θεραπεύειν, at giore nogen sin Opvartning; at krybe for nogen; alm. at smigre; ogs. transl., ex. ἡδονὴν θεραπεύειν, at være en Slave af sine Lyster; – c) θεραπεύειν γῆν, at opdyrke og frugtbargiore Jorden, δένδρον, at opelske; alm. at behandle el. bevare noget omhyggeligen; transl., μὴ θεράπευε κάδεα, efterhæng ikke Kummeren, Pind. Isthm. 8, 16; – d) c. inf., el. m. ὅπως, at bære Omsorg for, at noget skeer, dare operam, ut –, Thuc.

θεραπηΐη, ἡ, jon. f. θεραπεία, Tyendet, Opvarterne, Herod. — θεραπήϊος, 3, poët. f. θεραπευτικός. — θεραπίς, ίδος, ἡ, = θεραπαινίς. — θεράπνη, ἡ, poët. ctr. f. θεράπαινα, Tienerinde, Tienestepige, Hom. Ap.; 2) Herberge, Bolig, Opholdssted, Nic.; 3) som nom. pr. er Θεράπνη, en By i Lakonien, efter hvilken Dioskurerne hede Θερεπναῖοι. — θεραπνίδιον, τό, dim. af — θεραπνίς, ίδος, ἡ, poët. ctr. af θεραπαινίς. — θεραπόντιον, τό, dim. af θεράπων. — θεραποντίς, ίδος, ἡ, Tienerinde, fem. til θεράπων.

θεράπων, οντος, ὁ, Betient, Medhielper, oftest som ἑταῖρος v. ὀπάων, underordnet Staldbroder og Ven, ligesom Patroklos h. Achilleus, Il. 16, 244; ogs. samtlige græske Hærførere ere Agamemnons θεράποντες, jf. ib. 19, 143, ligesom Kongerne ere Zeus's θεράποντες, Krigerne, θερ. Ἄρηος, Digterne, θερ. Μουσάων, o. alm. er enhver, θεράπων af den Gud, som han dyrker, jf. Pind. Ol. 3, 29; – overhovedet er ὁ θεράπων – ὁ θεραπευτικῶς ἔχων, som yder frivillig Tieneste, og vel at skille fra δοῦλος, hvf. ogs. Pind. Pyth. 4, 510, θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας, ὀπάδει; – (rimel. af θέρω, varmer, foveo). — θέραψ, απος, ὁ, bes. in casib. obliquis Biform af θεράπων.

θερεία, ἡ, see u. θέρειος. — θερείβοτος, 2, (βόσκω), tienlig til Sommergræsning; — θερειγενής, 2, (γένος),

avlet om Sommeren; df. af hidsig Natur; — *θερειλεχής*, 2, (λέχος), tienlig til Sommerleie; — *θερεινομος*, 2, (νέμω), græssende el. nærende om Sommeren; θερειν. πόα, Sommergræs; — *θέρειος*, 3, ogs. 2, sommerlig, om, i, af Sommeren, hørende dertil; sommerhed; alm. hed, varm; ἡ *θερεία*, m. o. u. ὥρα, som θέρος, Sommerens Tid, Sommeren, *Herod.*; i Prosa sædv. θερινός; o. — *θερείποτος*, 2, (πίνω), vandet om Sommeren; - (af θέρος). — *θερείτατος*, 3, *superl. irr.* af θέρειος. — θερείω, sild. *poët.* f. θέρω. — *θέρετρον*, τό, (θέρος), Sommersæde, Sommerbolig. — *θερέω*, *jon. conj. aor.* 2 *pass.* af θέρω, *Od.* 17, 23. — *θερήγανον* s. θέρηγνον, τό, (θέρος), Vognkurv, hvori den afmeiede Sommersæd indføres. — *θερηγενής*, 2, = θερειγενής.

θερίζω, (θέρος), afmeier og indhøster Sommersæden; alm. høster; *poët.*, afskærer, borttager; ogs. ombringer; 2) *intr.*, tilbringer Sommeren, jf. ἐαρίζω, χειμάζω. — *θερικός*, 3, *θερινός*, 3, sædv. i Prosa, o. *θέριος*, 3, *Æsch.*, = θέρειος. — *θέρισις*, ἡ, o. *θερισμός*, ὁ, Meien, Afhøsten; — *θεριστήρ*, ῆρος, o. *θεριστής*, οῦ, ὁ, en Meier, en Høstmand; df. - *θεριστήριος*, 3, o. *θεριστικός*, 3, hørende til at meie el. høste; τὸ *θεριστήριον*, *sc.* ὄργανον, Segl, Lee; — *θεριστός*, 3, meiet, skaaren, afhøstet; — *θέριστος*, ὁ, Høsten (som Handling og som Aarstid); jf. ἄμητος; — *θερίστρια*, ἡ, *fem.* til θεριστήρ; o. — *θερίστριον*, τό, ogs. θέριστρον, τό, let Sommerklædning el. tyndt Slør til at kaste over Hovedet, *Theocr.* 15, 69; 2) etslags Meierredskab, LXX. - (af θερίζω).

θέρμα, τό, *poët.* f. θέρμη, *inc.*; rimel. ogs. *att.* θέρμα, ἡ, f. θέρμη. — θερμάζω, h. *Nic. in med.*, Biform af - † *θερμαίνω*, (θερμός), varmer, opvarmer, opheder, *Il.* 14, 7; sild. ogs. tørrer, fortørrer, forbrænder, *ex. Xen. M. S.* 4. 7, 7; *transl.*, bringer i Hede, ophidser; *in med.*, bliver varm el. hed; ogs. har Feberhede; *transl.*, bliver hidsig el. heftig, κότῳ - σπλάγχνα, harmes i mit Inderste; πολλὰ *θερμαίνει* φρενί, f. πολλὰ πράττει θερμῇ φρενί, vover alt, handler fremfusende el. ugudeligen, *Æsch. Choëph.* 1001; df. — *θέρμανσις*, ἡ, Opvarmen, Opvarmelse; — *θερμαντήρ*, ῆρος, ὁ, en Varmer, d. e. Kar el. Kiedel til at varme i; df. - *θερμαντήριος*, 3, varmende. skikket til at varme; τὸ *θερμαντήριον*, = θερμαντήρ; — *θερμαντικός*, 3, = frgd.; o. — *θερμαντός*, 3 varmet; til at varme.

* *θερμᾰσία*, ἡ, Varme, Opvarmelse; uattisk f. θερμότης; — *θέρμασμα*, τό, Opvarmelse; varmt Omslag; — *θερμάστιον*, τό, = θερμαστρίς, Bem. 3; *dim.* af - *θερμαστίς*, ίδος, ἡ, som θερμαντήρ, Kiedel til at varme Vand i; — *θέρμαστρα*, ἡ, Smedeovn; df. *adv.* θερμάστρηθεν, ud af Smedeovnen; — *θερμαστρίς*, ίδος, ἡ, Tang, hvormed man tager de hede Metaller ud af Ilden; ogs. alm. enhver Tang, som ὀδοντάγρα; 2) etslags Dands, (hvorved man slog Benene over hinanden, ligesom Benene paa en Tang); - at dandse denne Dands, θερμαστρίζειν; 3) etslags Klemme; — θέρμαυστρα, ἡ, θερμαυστρίς, ίδος, ἡ, o. θερμαυστρίζω, fuldere Former f. θέρμαστρα, *etc.*, o. uden Sammensætning med αὔω; - (af θερμάζω).

θέρμη, ἡ, (θερμός, θέρω), Varme, Hede; αἱ *θέρμαι*, *thermæ*, varme Bade. — *θερμηγορέω*, (ἀγορεύω), taler varmt el. hidsigen; o. — *θερμημερίαι*, αἱ, (ἡμέρα), varme Dage, Sommerdage; (af θερμός). — *θέρμῐνος*, 3, (θέρμος), af Lupinbønner el. Figenbønner. — *θέρμιον*, τό, sædv. *in pl.*, *dim.* af θέρμος. — * *θερμοβᾰφής*, 2, (βάπτω). dyppet el. farvet i Varmt; - *θερμόβλυστος*, 2, (βλύω), som spruder varmt Vand; — *θερμόβουλος*, 2, (βουλή), med heftigt Sind, med heftige Beslutninger; — *θερμοδότης*, ου, ὁ, *fem.* -*δοτίς*, ίδος, ἡ, (δίδωμι), som giver, skienker varmt Vand el. varm Drikke; o. — *θερμοκοίλιος*, 2, (κοιλία), med hidsig Mave. — *θερμοκύαμος*, ὁ, etslags Bælgfrugt, rimel. en Mellemart af θέρμος o. κύαμος.

θερμολουσία, o. -*λουτία*, ἡ, at bade sig i varmt Vand; 2) varmt Bad; af — *θερμολουτέω*, ogs. -*λουτρέω*, er - *θερμολούτης*, ου, ὁ, (λούω), som bruger varmt Bad, som bader sig i varmt Vand; — *θερμομῐγής*, 2, (μίγνυμι), blandet med Hede; — *θερμόνους*, ουν, (νόος), med hidsigt Gemyt; — *θερμόπλα*, ἡ, (ὁπλή), etslags hidsig Hovsygdom hos Hesten; - at lide deraf, θερμοπλᾶν; *subst.*, θερμόπλησις, ἡ; — *θερμοπότης*, ου, ὁ, som bruger varme Drikke; o. - *θερμοπότις*, ιδος, ἡ, Bæger til varme Drikke; (af πίνω); — *θερμόπυλαι*, αἱ, (πύλη), Biergpasser med varme Kilder og Bade; bes. heder *Θερμόπυλαι*, det ved Leonidas's Heltedød forevigede Biergpas imellem Thessalien o. Lokris, ogs. ofte *Πύλαι*, *ex. Herod.* 7, 176; o. — *θερμοπώλης*, ου, ὁ. (πωλέω), som sælger varme Drikke el. Spiser; - Sted, hvor saadanne sælges, θερμοπώλιον, τό; - (af flgd.).

θερμός, 3, ogs. 2, *Hom. Merc.*, *adv.* *θερμῶς*, (*θέρω*), varm; *θερμὰ-λοῦτρα*, varmt Bad; hed, kogende; ogs. gloende, *Od.* 9, 588; *τὸ θερμόν*, *sc.* *ὕδωρ*, *ποτόν*, varm Drikke, *calda*; *τὰ θερμά*, *sc.* *λοῦτρα*, varme Bade; – 2) *transl.*, *a)* endnu varm, som endnu ikke er bleven kold, d. e. frisk, nylig; *b)* hidsig, heftig, lidenskabelig, overilet, bes. *att.* — *θέρμος*, *ὁ*, Figenbonne el. Lupinbonne, bes. den hvide, *lupinus albus.* — *θερμοσποδία*, *ἡ*, (*σποδός*), hed el. gloende Aske; o. — *θερμότης*, *ητος*, *ἡ*, Varme, Hede; 2) *transl.*, Lidenskabelighed, Heftighed; (af *θερμός*). — *θερμοτρᾶγέω*, (*θέρμος*, *τρώγω*), spiser Lupinbønner. —* *θερμουργέω*, er – *θερμουργός*, 2, (*ἔργον*), som handler hidsigen, ubesindigen, forvovent; df. – *θερμουργία*, *ἡ*, hidsig el. forvoven Handling; — *θερμόω*, h. *Ar.* f. *θέρμω*, *inc.*; o. — *θέρμυδρον*, *τό*, ogs. *θέρμυδρα*, *τά*, (*ὕδωρ*), Sted med varmt Vand; ogs. Navnet paa en Havn ved Rhodos; – (af *θερμός*). — *θέρμω*, (*θέρω*), varmer, opheder, *ὕδωρ*, *Od.*; *in pass.* at blive varm el. hed, *Hom.* — *θερμώδης*, 2, (*εἶδος*), noget varm, lunken; o. — *θερμωλή*, *ἡ*, Hede, bes. Feberhede; (af *θερμός*).

θερόεις, *εσσα*, *εν*, sommerlig; af – *θέρος*, *εος*, *τό*, Sommeren som Aarstid, *oppon.* *χείμων*; df. *a)* Sommerhede, ogs. *θάλπη θέρους*, *Xen.*; ogs. alm. Hede; *b)* Hostriden; ogs. Høsten selv, det Indhostede, Sommerfrugter; h. *gramm.* ogs. *θέρσος*; af — *θέρω*, *f.* *θέρσω*, *pf. pass.* *τέθερμαι*, *aor.* 2 *pass.* *ἐθέρην*, hvs. *conj.* *θερέω* f. *θερῶ*, *Od.* 17, 23; – varmer, heder, gior varm el. hed; tørrer; forbrænder; *in pass.* o. *med.*, bliver varm el. hed; varmer mig, *πυρός*, ved Ilden, *Od.*; men *πυρὸς δηΐοιο θέρεσθαι*, at brændes af fortærende Ild, *ex.* *Il.* 6, 331; – 2) bruger varme Omslag, helbreder dermed; *θέρων ἕλκος*, *Nic.*; – (af *θέρω* er *θέρος*, *θερίζω*, *θερμός*, *etc.*, ogs. *θεράπων*, *etc.*, o. *τερσαίνω*, *torreo*, tørrer; ogs. ved Omverling af *θ* o. *φ*, ligesom i *θήρ*, *φήρ*, d. lat. *ferveo*, *febris*, *etc.*; endel. synes ogs. warm, varm, *etc.*, at høre til denne Stamme).

θές, *imperat. aor.* 2 *act.* af *τίθημι*. — *θέσις*, *εως*, *ἡ*, (*τίθημι*), Sætten, Stillen; Stilling; *ἐπέων θέσις*, Ordenes kunstige Stilling i et Vers el. Digt, *Pind. Ol.* 3, 14; *θέσις νόμων*, Lovsætning, Lovgivning, *Xen.*; 2) en nedlagt el. deponeret Sum, et Depositum; Pantsættelse; *ὅσουπερ ἡ θέσις ἦν*, for hvilken Sum Tingen var pantsat, *Dem.* p. 896; ogs. Udbetaling af Penge; 3) Antagelse i Barns Sted, Adoption; *ὁ κατὰ θέσιν πατήρ*, Fader ved Adoption; ogs. Optagelse til Borger, o. dl.; 4) opstillet Sætning, et Thema, en Opgave til Udarbeidelse; 5) h. *gramm.* ere *θέσεις*, *positurœ*, Interpunctationstegn. — *θέσκελος*, 2, (*θεός*, *ἴσκω*), egentl. som ligner Guderne, (i hvilken Bem. *Hom.* dog altid bruger den fuldere Form, *θεοείκελος*); sædv. guddommelig, overmenneskelig, vidunderlig, utrolig, *ex.* *θέσκελα ἔργα*, *Hom.*; ogs. *ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ*, det forekom ham underligt, *Il.* 23, 107.

* *θέσμιος*, 3, ogs. 2; *dor.* *τέθμιος*, lovmæssig, vedtagen, efter Skik og Brug; *τὸ θέσμιον*, Lov og Skik; *τὰ θέσμια*, de bestaaende Indretninger, *Herod.* 1, 59; — *θεσμοδοκέω*, (*δέχομαι*), antager en Lov, underkaster mig en Lov; — *θεσμοδοτήρ*, *ῆρος*, *ὁ*, *fem.* -*δότειρα*, *ἡ*, (*δίδωμι*), Lovgiver; — *θεσμοθεσία*, *ἡ*, (*θέσις*), Lovgivning; en given Lov; — *θεσμοθετεῖον*, *τό*, ogs. -*θέτιον*, Thesmotheternes Forsamlingssal, *basilica thesmothetarum*; o. – *θεσμοθετέω*, giver Love; er en Thesmothet; af – *θεσμοθέτης*, *ου*, *ὁ*, (*τίθημι*), en Lovgiver; 2) i Athenen ere *θεσμοθέται*, 6 Criminaldommere, som efter eet Aars Embedsførelse bleve Medlemmer af Areopagus, som Lovenes Forbedring el. Revision var betroet; — *θεσμο-ποιέω*, gior Love; o. — *θεσμοπόλος*, 2, (*πολέω*), = *θεμιστοπόλος*; – (af flgd.).

θεσμός, *ὁ*, *dor.* *τεθμός*, fra *Soph.* ogs. m. *pl. heterog.* *τὰ θεσμά*, (*τίθημι*), det Fastsatte, bestaaende Anordning; *τεθμός τις ἀθανάτων*, *Pind.*; ogs. har *Xen.*, *τοὺς θεῶν θεσμούς*, Tingenes evige Orden, *Cyr.* 1, 6, 6; *τεθμὸς μέγιστος ἀέθλων*, indstiftet Skik, *Pind. Ol.* 6, 117, om de olympiske Kamplege; ogs. Lov, Regel, *id.*; alm. vedtagen Skik og Brug; ogs. de bestaaende Statsformer og Love; bes. hede i Athenen: Drakons Love, *θεσμοί*, Solons derim., *νόμοι*; df. — *θεσμοσύνη*, *ἡ*, Lovmæssighed; Retfærdighed; 2) Loven; — *θεσμοτόκος*, 2, (*τίκτω*), som avler el. frembringer Love; — *θεσμοφόρια*, *τά*, Thesmophorierne, en athen. Fest, som Konerne fra d. 11te i Pyanepsion holdt i 3 Dage til Ære for Demeter *θεσμοφόρος*; – at holde denne Fest, *θεσμοφοριάζειν*; o. – *θεσμοφόριον*, *τό*, Tempel til Ære for Demeter *θεσμοφόρος*; af – *θεσμοφόρος*, 2, (*φέρω*), lovgivende, bes. som *epith.* til Demeter, der, ved at lære Menneskene Agerdyrkningen, grundlagde den selskabelige Orden; *τὰ θεσμοφόρω*, Demeter o. Persephone, *Ar.*; — *θεσμοφύλαξ*, *ακος*, *ὁ*, Lovens Vogter; o. —

θεσμῳδέω, (ᾠδή), synger Love el. om Love; (af θεσμός).

θεσπέσιος, 3, ogs. 2, *adv.* -σίως, (θεός, εἰπεῖν, ἔσπετε), egentl. talt el. indgiven af en Gud; ds. guddommelig tonende, ἀοιδή, Σειρῆνες, *Hom.*, der dog sædv. bruger θεσπέσιος, *a)* f. θεῖος, guddommelig, bes. i Udtrykket θεσπεσίῃ, *sc.* βουλῇ, efter Gudernes Raadslutning; *b)* om alt Ypperligt el. Overordentligt i sit Slags, *ex. Il.* 2, 457; ligel. om det Uhyre, *ex.* θεσπέσιος ἀλαλητός, θεσπεσίη βοή; *c)* endel. hvad der sendes el. paaføres af Guderne, *ex.* λαῖλαψ, ἀχλύς, φύζα, φόβος; (kan ogs. forklares egentl. ved: hvad alene en Gud kan udtale, d. e. nudtalelig, usigelig).

*θεσπιδαής, 2, (δαίω, brænder), antændt af en Gud; θεσπιδαὲς πῦρ, overordentlig stærk Ild; — θεσπιέπεια, ἡ, guddommelig Tale, Spaadom; 2) bes. *fem.* af - θεσπιεπής, 2, (ἔπος), som taler guddommeligen, spaaende; — θεσπίζω, *f.* ίσω, *att.* ιῶ, spaaer; uddeler et Orakelsvar el. en Befaling; o. — θέσπιος, 2, = θεσπέσιος, *poët.*; af — θέσπις, ιος, sild. ogs. ιδος, ὁ, ἡ, (θεός, εἰπεῖν, ἔσπετε), der taler som en Gud, begeistret af en Gud, ἀοιδός, ἀοιδή, *Od.*; 2) alm. f. θεῖος, guddommelig, overordentlig, uhyre, *ex.* θέσπις ἄελλα, *Hom. Ven.* — θέσπισμα, τό, Spaadom, meddeelt Orakelsvar, tildeelt Befaling, *Herod.*; o. — θεσπιστής, οῦ, ὁ, en Spaamand; (af θεσπίζω). — θεσπιῳδέω, er - θεσπιῳδός, 2, (θεσπίς, ᾠδή), der taler el. synger som en Gud; ὁ θεσπ., Spaamand, Digter, *vates.*

Θεσσαλίζω, efterligner Thessalerne i Dragt, Sprog, Adfærd; af — Θέσσαλος, *att.* Θέττ., en Thessaler; bes. *fem.* Θεσσαλίς; ds. — Θεσσαλότμητος, 2, (τέμνω), skaaren for en Thessaler el. storskaaren, κρέας, stort Stykke Kiød. — θέσσασθαι, *aor. defect.*, hvf. 3 *pl.* θέσσαντο, bade indstændigen, *Pind. Nem.* 5, 18; o. *part.* θεσσάμενος, *Hes. fragm.*; (skal være af τίθημι m. Bem. ἱκετεύω). — θεσφατηλόγος, 2, (λέγω), spaaende; af — θέσφατος, 2, (θεός, φημί), sagt, spaaet, forkyndt af en Gud; alm. som kommer el. udgaaer fra en Gud, *Od.*; — θέσφατόν ἐστί μοι, *c. inf.*, det er mig bestemt af Guddommen; jf. *Od.* 4, 561.

*θέτης, ου, ὁ, som sætter, fastsætter, bestemmer noget; 2) som udsætter, pantsætter; 3) som antager fremmede Børn til Adoption; jf. θέσις; ds. - θετικός, 2, *adv.* -κῶς, sættende, fastsættende, bestemmende, positiv; 2) hørende til Sætninger el. Propositioner, fuld deraf; o. — θετός, 3, sat, fastsat, bestemt; 2) udsat, paasat; 3) antagen i Barns Sted, adopteret; alm. indbragt, fremmed, antagen, *adsciticius*; τὸ θετόν, Fruentimrenes Sæt; (af τίθημι).

θεῦ, *dor.* f. θέο, θοῦ, *imperat. aor.* 2 *med.* af τίθημι. — θευ- som Forslagsstavelse i Sammensætninger staaer *dor.* f. θεο-, *ex.* Θεῦγνις f. Θέογνις; jf. ogs. flgd. — θευμορία, ἡ, *dor.* f. θεομορία, en af Guderne tilskikket Skiebne, *Call.*; af — θεύμορος, 2, *dor.* f. θεόμορος, tildeelt af Gud; deelagtig i det Guddommelige, *Pind. Ol.* 3, 18. — θεῦς, ὁ, *dor.* f. θεός, *Call.* — θεύσομαι, vil løbe, *fut.* til θέω. — θευφορία, ἡ, = θεοφορία.

θέω, *f.* θεύσομαι, *dor.* θευσοῦμαι, sild. θεύσω, løber, h. *Hom.* ogs. m. tilføiet ποσί, πόδεσσι, men πεδίοιο, igiennem Sletten, ἐπ' ἄκρον καρπόν, over Spidsen deraf, περί τινος, om en Kamppriis; περὶ ψυχῆς Ἕκτορος θέειν, at løbe, at kæmpe derom; ds. sild. τὸν περὶ τοῦ παντὸς *s.* περὶ τῆς ψυχῆς θέειν, m. v. u. δρόμον, *Herod.*; jf. τρέχω; - 2) *transl.*, *a)* om enhver hurtig Bevægelse, *ex.* om Skibenes, *Il.* 1, 483; sild. *poët.* ogs. *c. acc.*, πέλαγος, κῦμα θέειν; θέων ἀπὸ χειρός, om Kasteskiven, *Od.* 8, 193; *b)* om en fortsat Udstrækning, *ex.* φλὲψ ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές, som løber heelt henad Ryggen, *Il.* 13, 547; bes. om et Kredsløb, *ex. Il.* 6, 118, ogs. *Hes. Sc.* 146; - 3) *part.* θέων sættes til et andet Verb. m. *adverb.* Bemærkelse, *ex.* θέων παρέστη, han indfandt sig snart; ogs. κάλεσον θέων, løb og kald ham; ἦλθε θέουσα, kom løbende, *Il.*; men ἷξε θέων, naaede snart derhen, *Od.* 5, 288; (besl. derm. er θοός, efter *Plat.* ogs. θεός, rimel. ogs. σεύω).

θεῶ, f. θεάου, *imperat.* af θεάομαι, see! sku! — θέω, *inus.*, Stamform til τίθημι. — θέωμεν, *jon.* f. θῶμεν, 1 *pl. aor. conj.* til τίθημι; — θεωνυμίαι, αἱ, guddommelige Navne el. Benævnelser. — θεωρέω, (θεωρός), betragter, efterseer, mønstrer, *Xen. Anab.* 1, 2, 16; ogs. betragter hos mig selv, betænker, overveier; θεωρεῖν τι πρός τι, at holde sammen, at betragte imod hinanden, *Dem. p.* 230; ogs. θεωρ. τοῖς τεκμερίοις, at undersøge efter Beviser, *id.*; *b)* sædv. er Tilskuer ved en Festlighed, *ex.* Ὀλύμπια θεωρεῖν, *Herod.* 1, 59; *c)* drager hen, (εἴς τι), paa en Stats Vegne som Gesandt, θεωρός, (dog ogs. som Privatmand), for at bivaane en Fest el. et Skuespil i Udlandet, el. til et Orakel; jf. *Thuc.* 5, 18, o. 50.

θεώρημα, τό, det Beskuede el. Betragtede; Skuespil, som θέαμα; *b)* Gien-

standen for den indre Anskuelse; ἐν πᾶσι καὶ λόγοις καὶ θεωρήμασι, i alle Ord og Tanker, *Dem.* p. 247; c) en ved Betragtning el. Undersøgelse udfunden Læresætning, Grundsætning el. Regel, et Theorem; τὰ θεωρήματα, Kunster og Videnskaber, *Polyb.*; — θεωρηματικός, 3, hørende til en Læresætning el. Grundsætning, affattet el. foredragen deri; ogs. *act.*, som betiener sig af saadanne; — θεώρησις, ἡ, Betragtning, Beskuelse; — θεωρητήριον, τό, Plads, hvorfra man beseer et Skuespil; — θεωρητικός, 3, betragtende, beskuende, speculativ, theoretisk, βίος, i Modś. af d. praktiske; — θεωρητός, 3, *adv.* -τῶς, beskuet, betragtet; til at see, synlig; til at kiende el. udfinde ved Betragtning; o. — θεώρητρα, τά, = θεωρητήριον; - (af θεωρέω).

*θεωρία, ἡ, Beskuen, at være Tilskuer; - 2) Festskue, Skuespil; bes. offentlig Fest, hvortil de græske Stater afsendte en Deputation; ogs. denne Deputation selv; en saadan sendtes fra Athenen til de fire store helleniske Kamplege, desuden til det delphiske Orakel, o. til Delos; jf. θεωρός; - 3) den indre Anskuen el. Anskuelse, Betragtning, Undersøgelse, Speculation, Theorie, *oppon.* Praxis; — θεωρικός, 3, hørende til en θεωρία i Ordets samtlige Bem.; 2) τὸ θεωρικόν, ogs. τὰ θεωρικά, *sc.* χρήματα, Penge, som fra Perikles's Tid af Statscassen udbetaltes til de fattige Borgere, for at de derfor kunde kiøbe sig Pladser i Theatret; o. — θεώριος, ὁ, ogs. θεάριος, *epith.* til Apollo som Orakelgud; - (af θεωρέω, θεωρός).

θεωρίς, ίδος, ἡ, m. o. u. ναῦς, det Skib, hvorpaa Festgesandterne, οἱ θεωροί, giore deres Reise; jf. θεωρία, Bem. 2, o. *Herod.* 6, 87; θεωρὶς ὁδός, den Vei, paa hvilken οἱ θεωροί drage; af — θεωρός, ὁ, (θεάομαι), som θεατής, en Tilskuer; 2) sædv. en af Staten afsendt Deputeret el. Gesandt, enten for at raadsporge Oraklet, jf. θεοπρόπος, Bem. 2, el. for at bivaane en høitidelig Fest, forrette et Offer, o. dl.; (θεωρός Bem. 2 ville nogle udlede af θεὸς o. ὥρα). — θέωσις, εως, ἡ, (θεόω), = ἀποθέωσις. — θεώτερος, 3, see u. θεός, Bem. 3.

Θηβαγενής, ogs. Θηβαιγενής, 2, (γένος), nedstammende fra Theben, *Hes.*; af — Θῆβαι, ῶν, αἱ, *poët.* ogs. Θήβη, ἡ, Theben, (i Boeotien, i det Troianske, i Ægypten); Θήβασδε, til Theben, ind i Theben; - *adj.* Θηβαῖος, 3, thebansk; df. — Θηβαΐς, ΐδος, ἡ, Thebaide, episk Digt om den thebanske Krig; o. — Θηβάνας, ου, ὁ, en fra det Thebanske blæsende Vind. — *θηγαλέος, 3, o. θηγάνεος, 3, skærpet, skarp; 2) *act.*, skærpende; — θηγάνη, ἡ, ogs. θήγανον, τό, Hvæssesteen, Slibesteen; o. — θήγανος, 3, hvæssende, skærpende; af — θήγω, *f.* θήξω, hvæsser, skærper, ὀδόντας, *Il.*; *in med. c. acc.*, Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, hvæsse sit Spyd, *ib.* 2, 382; - 2) *transl.*, ophidser, gior modig; θήγειν τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά, *Xen.*; ogs. opbringer, forbittrer.

θηέομαι, *jon.* f. θεάομαι, *dor.* θαέομαι, beskuer, bes. seer med Forundring el. studsende, *ex. Il.* 23, 728. — θηεῦντο, *jon.* f. ἐθηοῦντο, 3 *pl. impf.* af θηέομαι. — θήης, *ep.* f. θῇς, 2 *sing. aor.* 2 *conj.* af τίθημι, *Il.* 16, 96. — θητήρ, ῆρος, ὁ, *jon.* f. θεάτης, Tilskuer, Beskuer, Kiender, τόξων. — θηητός, 3, *jon.* f. θεατός, *dor.* θαητός, som sees med Studsen; beundringsværdig, vidunderlig, *Hes.*; o. — θηήτωρ, ορος, ὁ = θητήρ; (af θηέομαι). — θήϊον, τό, *poët.* f. θεῖον, Svovel, *Od.* — θήϊος, *poët.* f. θεῖος, guddommelig. — θηκαῖος, 3, hørende el. tienlig til en θήκη; οἴκημα θηκαῖον, Gravhvælving; af — θήκη, ἡ, (τίθημι), Giemmested, hvor noget sættes el. lægges, *ex.* Kiste, Skab, Skede, Pung, o. dl.; bes. Liigkiste, Gravsted, Grav. — θηκίον, τό, *dim.* af θήκη. — θηκτός, 3, (θήγω), hvæsset, skærpet, skarp.

†θηλάζω, *f.* άσω, *dor.* άξω, (θηλή), παιδίον, giver et Barn Die; men *Theocr.* 3, 16, λεαίνας Μασδὸν ἐθήλαξε, diede Brystet; o. ligel. *in med.*, dier, faaer Die el. Patte; df. — θηλαμών, όνος, ἡ, = θηλάστρια; — θηλασμός, ὁ, a) om Moderen: at give Bryst el. Die; b) om Barnet: at faae Bryst el. Die; o. — θηλάστρια, ἡ, som giver Die, en Patteamme. — θήλεια, ἡ, *fem.* af θῆλυς. — θηλέω, *dor.* θαλέω, spirer, grønnes, af el. med noget, τινός, *Od.* 5, 73, sild. ogs. τινί; af — θηλή, ἡ, Modersbrystet; Brystvorte, Patte; Yver; (af *inus.* θάω, besl. m. θῆλυς); df. — θηλοειδής, 2, (εἶδος), brystformet.

*θηλυγενής, 2, *adv.* -νῶς, (γένος), af Qvindekiønnet, qvindelig; 2) udsprungen af en Qvinde; — θηλύγλωσσος, 2, (γλῶσσα), med blød og qvindagtig Tunge el. Tale; — θηλυγονία, ἡ, at avle Børn el. Unger af Hunkiønnet; 2) den qvindelige Avling el. Sæd; 3) qvindelig Nedstammen el. Linie; af — θηλυγόνος, 2, (γόνος), som avler Børn el. Unger af Hunkiønnet; — θηλυδρίας, ου, ὁ, qvindagtigt og forkiælet Menneske; - som er af dette Slags, θηλυδριώδης, 2, (εἶδος); — θηλυκός, 3, qvindelig, hørende til, passende for Qvinder;

2) qvindagtig, forkiælet; – at opføre sig qvindagtigen, θηλυκεύεσθαι, sild.; — θηλυκρανεία, o. -κρανία, ἡ, Hunnen af Træet κρανεία; — θηλυκρατής, 2, (κρατέω), som behersker Qvinder; o. — θηλυκτόνος, 2, (κτείνω), som ombringer Qvinder el. ved Qvinder, *Æsch. Prom.* 857; 2) *pass.*, θηλύκτονος, 2, ombragt af Qvinder; – (af θῆλυς).

*θηλυλάλος, 2, (λαλέω), = θηλύγλωσσος; — θηλυμανέω, er – θηλυμανής, 2, (μαίνομαι), lidenskabelig efter Fruentimre; — θηλυμελής, 2, (μέλος), med qvindelig el. blød Sang; — θηλύμορφος, 2, (μορφή), med qvindelig Gestalt; — θηλύνοος, 2, *ctr.* -νους, (νόος), med qvindelig el. qvindagtig Tænkemaade; — θηλύνω, giør qvindagtig, forkiælet, modløs, svag; ἐθηλύνθην, er bleven rørt, *Soph. Aj.* 651; *in med.*, opfører mig qvindagtigen, bryster mig paa Qvinders Viis, τῇ μορφῇ, *Theocr.* 20, 14, som θρύπτομαι; — θηλύπαις, -παιδος, ἡ, (παῖς), som har født en Datter; — θηλύπους, -ποδος, (πούς), βάσις, ἡ, Skridt el. Trin af en Fruentimmerfod, *Eur.*; o. — θηλυπρεπής, 2, (πρέπω), passende, anstændig, sømmelig for en Qvinde el. for Qvindekiønnet; 2) af qvindeligt Udseende; – (af flgd.).

θῆλυς, θήλεια, θῆλυ, h. *Hom.* o. *Hes.* ogs. 2, af Hunkiønnet, oprindel. *oppon.* ἄῤῥην; θήλεια θεός, Gudinde, *Il.*; θήλεια ἀϋτή, Qvinderøst, Qvindeskrig, *Od.*; τὸ θῆλυ, Qvindekiønnet; ἡ θήλεια, Hunnen; ἡ θήλεια φύσις, Hunnens eiendommelige Natur, *Xen.*; df. bes. – *a)* frugtbar, fødende, frembringende; Θήλειαι τοκάδες, *Od.* 14, 16; – *b)* nærende, frugtbargiørende; θῆλυς ἐέρση, den vederqvægende Dug, *Od.*; – *c)* qvindelig, svagelig; qvindagtig, blød, forkiælet; jf. *Soph. Trach.* 1064; – *d)* i Forbindelserne θηλύτεροι θεαί, γυναῖκες, staaer θηλύτερος vel tilsynel. f. *posit.*, men indeholder dog en virkelig Sammenligning af Begrebet med sig selv, omtr. de finere el. mere frugtbare Gudinder; – (af *inus.* θάω, besl. m. θηλή, θάλλω, θάλπω).

*θηλύσπορος, 2, (σπείρω), født af en Qvinde; — θηλυστολέω, er – θηλύστολος, 2, (στολή), i Qvindedragt; — θηλύτερος, *compar.* til θῆλυς, s. m. s.; — θηλύτης, ητος, ἡ, Qvindelighed, qvindelig Natur, *oppon.* ἀῤῥενότης; 2) Qvindagtighed, Blødhed, Feighed; — θηλυτοκέω, er – θηλυτόκος, 2, (τίκτω), som føder Pigebørn el. Unger af Hunkiønnet; – denne Handling, θηλυτοκία, ἡ; — θηλυτόκος, 2, see u. θηλυτοκέω; 2) *pass.*, θηλύτοκος, 2, af en qvindelig Natur; — θηλυφανής, 2, (φαίνομαι), der viser sig som en Qvinde; af qvindeligt Udseende; — θηλυφόνος, 2, (φονεύω), som myrder Qvinder; — θηλύφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν), med qvindagtig Tænkemaade; — θηλύφωνος, 2, (φωνή), med qvindelig Stemme; o. — θηλυχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, (χιτών), med qvindelig Livkiortel; – (af θῆλυς). — θηλώ, ἡ, Patteamme, som θηλή, *Plut.*

θημολογέω, (λέγω), samler paa el. i en Hob, *inc.*; af — θημών, ῶνος, ὁ, (τίθημι), en Hob, en Dynge, *Od.*; df. — θημωνία, ἡ, ogs. θημονία, = frgd.; df. — θημωνοθετέω, (τίθημι), lægger i el. paa en Hob. — θήν, *particul. enclit. poët.*, besl. m. δή, udtrykker en formildet Paastand, *ex.* λείψετέ θην νέας, I ville dog vel forlade Skibene, *Il.* 13, 620; oftere ogs. ἦ θην, dog vel visseligen, *ex. Il.* 11, 365, o. οὔ θην, dog vel ikke, dog vist ikke, *ib.* 2, 276; ogs. forstærk., οὔ θην δή, *Od.* 3, 352. — θῆξις, εως, ἡ, (θήγω), Hvæssen, Skærpen. — θηοῖο, f. θηέοιο, *ep.* f. θεῷο, 2 *sing. opt. præs.* af θηέομαι, θεάομαι, *Il.* 24, 418. — θήπω, *inus.*, Stamform til *pf.* τέθηπα, s. m. s.

θήρ, ὁ, h. *subst. fem.* ogs. ἡ, *gen.* θηρός, vildt Dyr, bes. Rovdyr; ogs. et Uhyre, *ex.* en Centaur, en Satyr; jf. ogs. φήρ, hvf. d. lat. *fera*; df. — θήρα, ἡ, *jon.* θήρη, Jagen el. at jage, Jagt, *Hom.*; 2) Fangst el. Bytte paa Jagten; τῇ Ἀρτέμιδι μεταδοῦναι τῆς θήρας, *Xen.*; 3) *transl.*, ivrig Tragten el. Stræben efter noget; ἡ τῶν καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν θήρα, *id.* — θηραγρέτης, ου, ὁ, (ἀγρεύω), *poët.* f. θηρατής, en Jæger; o. — θήραγρος, 2, (ἄγρα), tienlig til Jagten; (af θήρ). — Θηραϊκόν, o. Θήραιον, τό, en spraglet Klædning til at bære paa Bacchusfesten; (benævnt efter Øen Thera). — θήραμα, τό, (θηράω), det Opjagede, Bytte el. Fangst paa Jagten. — θηραρχία, ἡ, at være – θήραρχος, ὁ, (θήρ, ἄρχω), Opsynsmand over Vildtet el. de vilde Dyr, bes. over Elephanterne.

*θηράσιμος, 2, til at jage el. fange, til at giøre Jagt paa, *Æsch.*; — θηρατέος, 3, *adject. verbale* til θηράω; ὅπως οὗτος θηρατέος, hvorledes han kan vindes, *Xen.*; — θηρατήριος, 3, = θηρατικός, *Soph.*; — θηρατής, οῦ, ὁ, en Jæger; df. – θηρατικός, 3, hørende el. skikket til Jagten; som anstaaer en Jæger; τὰ θηρατικὰ τῶν φίλων, Midler el. Kunster til at erhverve sig Venner, *Xen.*; — θηρατός, 3, opjaget, indhentet, fangen; til at jage el. fange; *transl.*, til at opnaae; — θήρατρον, τό, Jagtredskaber, som

Garn, Net, Liner, Lokkemad, o. dl.; o. — θηράτωρ, ορος, ὁ, = θηρατήρ; af — θηράω, ogs. -άομαι, f. -άσω, sædv. άσομαι, (θήρα), gior Jagt paa vilde Dyr, er paa Jagt; *b)* opjager, indhenter, fanger (Vildtet); ogs. inddrager, fængsler (Mennesker); – 2) gior Jagt derpaa, eftertragter ivrigen, τὴν τυραννίδα, *Soph.*; οἱ σοφισταὶ πλουσίους καὶ νέους θηρῶνται; – 3) opnaaer, erholder, bes. med List; ds. overlister, skuffer, overvælder; jf. θηρεύω o. θηρέω.

θήρειος, 2, ogs. 3, (θήρ), af Vildtet, horende dertil, *ferinus*; θήρ. κρέας, Dyrekiød; 2) dyrisk; — θήρευμα, τό, = θήραμα; — θηρεύσιμος, 2, = θηράσιμος; — θήρευσις, εως, ἡ, Jagen el. at jage, Jagt; Opjagen, Indhenten, Fangen; — θηρευτήρ, ῆρος, o. θηρευτής, οῦ, ὁ, som θηρατής, en Jæger; κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσι, med Hunde og Jægere, *Il.*; — θηρευτικός, 3, = θηρατικός; o. — θηρευτός, 3, = θηρατός; af — θηρεύω, f. -εύσομαι, = θηράω; ὁ θηρεύων, ligesom ὁ θηρώμενος, den Jagende, som er paa Jagt. — θηρέω, *jon.* o. *dor.* f. θηράω.

θήρημα, τό, *jon.* f. θήραμα; o. — θηρητήρ, ῆρος, ὁ, *fem.* θηρήτειρα, o. θηρήτωρ, ορος, ὁ, = θηρατής, Jæger; ἄνδρες θηρητῆρες, o. θηρήτορες ἄνδρες, Jægere, *Il.*; (af θηράω). — θηριακός, 3, af vilde Dyr; τὸ θηριακόν, *sc.* ἀντίδοτον, Theriak el. Middel imod giftige Dyrs Bid; — θηριάλωτος, 2, (ἁλίσκομαι), greben el. rovet af vilde Dyr; o. — θηρίβορος, 2, = θηρόβορος; (af θηρίον). — θηρίδιον, τό, *dim.* af θηρίον, θήρ. — Θηρίκλεια, τά, *sc.* ποτήρια, ogs. Θηρίκλειοι s. Θηρίκλειαι, αἱ, *sc.* κύλικες, etslags bredbundede Drikkekar af en sort Masse, saaledes kaldte efter deres Opfinder, Korinthieren Θηρικλᾶς. — θηρίμᾰχος, 2, (θήρ, μάχη), som kæmper med vilde Dyr.

*θηριόβρωτος, 2, (βιβρώσκω), = θηροβόρος; — θεριόδεγμα, τό, Bid af et vildt el. giftigt Dyr, bes. Slangebid; o. – θηριόδεκτος, 2, bidt af et vildt el. giftigt Dyr, bes. af en Slange; (af δάκνω); — θηριοκτόνος, 2, = θηροκτόνος; — θηριομαχέω, er – θηριομάχης, ου, ὁ, ogs. θηριομάχος, (μάχη), som kæmper imod vilde Dyr, bes. i Skuespillene, *bestiarius*; ds. – θηριομαχία, ἡ, Kamp med vilde Dyr, Dyrefægtning; — θηριομιγής, 2, (μίγνυμι), blandet med Dyrgestalt, som Skylla, Centaurerne, o. dl.; o. — θηριόμορφος, 2, (μορφή), dyrgestaltet; af — θηρίον, τό, Vildt, vildt Dyr, som θήρ, hvoraf det h. d. Ældre alene efter Formen er *diminut.*; saaledes heder i *Od.* en stor Hjort, μέγα θηρίον; θηρίων, ἀλλὰ μὴ ἀνθρώπων εἶναι τὰ τοιαῦτα ἔργα, *Xen.*; ogs. undert. om Mennesker som Skieldsord, ligesom *bellua* o. Beest; – 2) som *dim.* er θηρίον sædv. et lidet giftigt Dyr, et Insect, *ex.* en Bi, *Theocr.*, 19, 6; τὰ θηρία, Orme i det dyriske Legeme; – 3) h. Lægerne, = θηρίωμα.

*θηριοπρεπής, 2, (πρέπω), horende til el. lignende et Dyr; — θήριος, 2, = θήρειος; ds. – θηριότης, ἡ, Dyriskhed, Vildhed; — θηριοτροφεῖον, τό, Dyrehave, Menagerie; af – θηριοτροφέω, opfoder Dyr; opdrager som et Dyr; af – θηριοτρόφος, 2, (τρέφω), som opfoder el. holder Dyr, bes. vilde Dyr; 2) *pass.*, -θηριότροφος, 2, som lever af Vildt; — θεριοφόνος, 2, = θηροφόνος; — θηριόω, gior til et vildt Dyr; lader forvildes; *transl.*, gior vred, harmfuld, grusom; *pass.*, *a)* bliver harmfuld el. opbragt; *b)* om Saar: at blive ondartet, *Theophr.*; *c)* om Legemer: at blive ormstukken; o. — θηριώδης, 2, *adv.* -δως, (εἶδος), fuld af vilde Dyr; 2) dyrisk, vild; τὸ θηριῶδες, Vildhed, Grovhed; 3) om Saar: ondartet; ds. – θηριωδία, ἡ, = θηριότης; – (af θηρίον). — θηρίωμα, τό, ondartet Udslæt; o. — θηρίωσις, ἡ, at giore vild el. ondartet; Forvildelse; Forvandling til et vildt Dyr; (af θηριόω).

*θηρόβᾰτος, 2, (βαίνω), betraadt el. beboet af vilde Dyr; — θηροβολέω, er – θηροβόλος, 2, (βάλλω), som skyder el. nedlægger vilde Dyr; — θηρόβορος, 2, (βορά), opædt af vilde Dyr; — θηρόβοτος, 2, (βόσκω), afgræsset, afædt af vilde Dyr; — θηρόβρωτος, 2, (βιβρώσκω), = θηρόβορος; — θηροδιδασκαλία, ἡ, (διδάσκω), at afrette vilde Dyr; — θηροειδής, 2, (εἶδος), ligesom et Dyr, dyrisk; — θηροθήρας, ου, o. α, ὁ, (θηράω), som fanger Vildt, en Jæger; — θερόθῡμος, 2, (θυμός), med dyriske el. vilde Lidenskaber; — θηροκόμος, 2, (κομέω), som pleier el. passer vilde Dyr; — θηροκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω), Dyrenes Konge; — θηροκτόνος, 2, (κτείνω), som ombringer Vildt; — θηρολέτης, ου, ὁ, = frgd.; o. – θηρόλετος, 2, ombragt af vilde Dyr; (af ὄλλυμι, -μαι); — θηρομαχία, ἡ, (μάχη), Dyrefægtning; — θηρομῐγής, o. -μικτος, 2, = θηριομιγής; o. — θηρονόμος, 2, (νέμω), som græsser Vildtet; men *pass.*, θηρόνομος, 2, afgræsset af Vildtet; – (af θήρ).

*θηρόπεπλος, 2, (πέπλος), hyllet i en Dyrehud; — θηροπλαστέω, for=

mer Dyr, el. forvandler til Dyr: af — θηρόπλαστος, 2, (πλάσσω), formet el. gestaltet som et Dyr; 2) *act.*, der former Dyr; der forvandler til Dyr; — θηροσκόπος, 2, (σκοπέω), der lurer paa Vildtet, *poët.*; — θηροσύνη, ἡ, Jagt, *poët.*; — θηροτόκος, 2, (τίκτω), som avler el. føder Vildt; — θηροτροφέω, θηροτρόφος, θηρότροφος, 2, = θηριοτροφέω, *etc.*, — θηρότυπος, 2, (τύπος), med Dyrgestalter; — θηροφονεύς, έως, ὁ, o. — θηροφόνος, 2, *poët.* ogs. 3, (φονεύω), som ombringer Vildtet, som nedlægger vilde Dyr; o. — θηρόχλαινος, 2, (χλαῖνα), klædt i en Dyrehud; — (af θήρ).

θής, ὁ, *gen.* θητός, Dagløuner, Arbeidsmand, Leiesvend, der for Betaling dyrker en andens Eiendom, (men forskiellig fra Slaven, δμώς, δοῦλος); efter den solonske Borgerinddeling bestaaer den fierde Klasse af θῆτες el. saadanne, hvis Indkomst er under 150 Medimner; θῆτες udgiorde i Athenen den egentlige Arbejdsstand, og vare oprindeligen fritagne fra Krigstieneste; *fem.* θῆσσα; (skal være af τίθημι, altſ. at sammenligne m. vort, Indsidder, Huusmand, o. dl.). — θησαίατο, *ep.* f. θήσαιντο, θηήσαιντο, 3 *pl. opt. aor.* 1 af θηέομαι. — θήσατο, 3, *sing. aor.* 1 *med.* see u. θάω.

*θησαυρίζω, (θησαυρός), indsamler, opbevarer; df. — θησαύρισμα, τό, det Indsamlede, Opbevarede, Forraad; — θησαυρισμός, ὁ, Indsamlen, Opbevaren; o. — θησαυριστής, οῦ, ὁ, som indsamler el. opbevarer; df. — θησαυριστικός, 3, hørende, skikket tilbøielig til at indsamle el. opbevare. — θησαυροποιέω, er — θησαυροποιός, 2, (ποιέω), som samler Skatte; af — †θησαυρός, ὁ, nedlagt el. opbevaret Skat; ogs. alm. det opbevarede Forraad; ogs. *transl.*, γλώσσης — θησαυρὸς — ἄριστος φειδωλῆς, *Hes. Op.* 721; τοὺς φίλους μοι νομίζω θησαυρούς, *Xen.*; — 2) Sted el. Plads, hvor noget opbevares, Forraadskammer, Magazin, Skatkammer; (af τίθημι, o. rimel. uden Sammens. m. αὖρον, der er et sildigere Ord); df. — θησαυροφυλακέω, er — θησαυρο-φύλαξ, ακος, ὁ, Skatvogter, Skatmester; df. — θησαυροφυλάκιον, τό, Sted, hvor Skatten opbevares; o. — θησαυρώδες, 2, (εἶδος), som ligner en Skat.

Θησεῖον, τό, Theseus's Tempel og Helligdom, hvor mishandlede el. bortløbne Slaver søgte deres Tilflugt; — τὰ Θησεῖα, *sc.* ἱερά, en Theseusfest; df. — Θησειότριψ, ιβος, ὁ, (τρίβω), Slave, som idelig en opholder sig i Theseus's Tempel. — θησείω, *desid.* af τίθημι, vilde gierne sætte. — θησεύμεθα, *dor.* f. θησούμεθα, θησόμεθα, *fut. med.* af τίθημι. — θῆσθαι, *inf. præs. med.*, see u. θάω. — θῆσσα, ἡ, *fem.* til θής, Daglønnerske; ogs. som *adject.* f. θητική, *Eur.* — θήσω, *fut.* til τίθημι. — θῆτα, τό, *indecl.*, see u. θ; sild. ogs. *in gen.*, θήτατος. — θητεία, ἡ, Tieneste for Løn; af — *θητεύω, er en θής, tiener for Løn, bes. som Hyrde, *Hom.*; ἐθήτευον ἐπὶ μισθῷ παρὰ τῷ βασιλέϊ, *Herod.* 8, 137; alm. tiener, er underdanig; — θητικός, 3, hørende til, passende for en Dagløuner; τὸ θητικόν, ligesom οἱ θῆτες, Daglønnernes Klasse; — θῆττα, ἡ, *att.* f. θῆσσα; o. — θητώνιον, τό, (ὦνος), Dagløn; — (af θής).

-θι, uadskillelig Endestavelse h. Nomer o. Partikler, hvorm. man betegner en Væren paa Stedet; jf. ἀγρόθι, ἄλλοθι, αὐτόθι, o. fl.; ogs. som Genitivendelse i Udtrykkene, Ἰλιόθι πρό, ἠῶθι πρό, o. dl., *Il.* — *θιασάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Forstander el. Anfører for en θίασος; — θιασεία, ἡ, = θίασος; — θιασεύω, er med ved en θίασος, fryder mig derved, χοροῖς, *Eur.*; in *med.* c. *acc.* o. *transl.*, θιασεύεται ψυχάν, indvies i de bacchiske Orgier el. θίασοι; o. — θιασίτης, ου, ὁ, = θιασώτης; af — †θίασος [ῐ], ὁ, Selskab, som til Ære for en Guddom foranstalter Offere og andre Festligheder, og tillige fornøier sig derved; ogs. saadanne Chore, Offere, Giestebude, o. dl.; ogs. alm. Sværm, Hob, Skare; θίασος Διονύσου, en Theatertrop; θίασ. Κενταύρων, *Eur.*; (rimel. besl. m. θοός, θεῖος, θειάζω); df. — θιασόω, forsamler til el. i en θίασος; — θιασώδης, 2, (εἶδος), hørende til en Art af θίασος; — θιασών, ῶνος, ὁ, Sted, hvor en θίασος forsamles; o. — θιασώτης, ου, ὁ, *fem.* -ῶτις, ιδος, ἡ, Medlem af en θίασος; θιασῶται τοῦ θεοῦ, Gudens (Eros's) Tilbedere el. Dyrkere, *Xen.*; sild. ogs. Discipel, Tilhører; df. — θιασωτικός, 3, hørende til en θιασώτης; τὸ θιασωτικόν, = οἱ θιασῶται.

θίβη, ἡ, etslags flettet Kurv, LXX. — θιβρός, 3, *dor.* f. θερμός; skrives ogs. θιμβρός. — θιγγάνω, *irr.*, *f.* θίξω o. θίξομαι, *aor.* ἔθιγον, θιγεῖν, *etc.*, berører, bedrører; df. erholder, bliver deelagtig i noget, τινός, sield. τι, *Pind.*; ogs. c. *dat.*, *ex.* ἀρεταῖς — θιγοῖσα (θιγοῦσα), *id. Pyth.* 8, 33; men ποτὶ (πρὸς) χεῖλος ἐμὸν θίγεν, har berørt den, *Theocr.* 1, 59; — *præs.* θίγω, *inc.*, o. Formerne θίγειν, θίγων, rimel. at rette til *aor.* θιγεῖν, θιγών, *vid. Buttm.*; df. — θίγμα, τό, rimel. ogs. θίγημα,

τό, *Æsch. Prom.* 849, det Berørte; Berørelse; ogſ. Smitte. — *θίγω*, rimel. *inus.*, ſee u. *θιγγάνω*. — *θίν*, ὁ, ἡ, ſee u. *θίς*; df. — *θῑνόω*, tilſtopper med Dynd og Sand; o. — *θῑνώδης*, 2, (εἶδος), ſom ligner en ſandig Kyſt, ſandig, ſandet. — *θίξις*, εως, ἡ, (*θιγγάνω*), Berørelſe.

θίς, ὁ, *gen.*, *θῑνός*, (efterhom. ogſ. *θίν*, ὁ, o. ἡ), Hob, Dynge, *Od.* 12, 45; *θῖνες νεκρῶν*, *Æsch.*; h. *Hom.* ofteſt m. tilføiet *θαλάσσης*, *ἁλός*, Sandhob ved Kyſten, *germ.* Dünen, dog ogſ. *absol.* *ἐπὶ θινί*, *παρὰ θῖνα*, ved Stranden, *Od.*; — fra *Herod.* beſ. m. tilføiet *ψάμμου*, *ἄμμου*, *γῆς*, Sandhoi, Jordhoi; *att.* beſ. Sandbanke i Havet, alm. Havets Sand, Havbunden; *κελαινὴ θίς*, Havets ſorte Dynd, *Soph. Antig.* 591; — (rimel. af *τίθημι*; derim. er efter *Schneid.* ὁ *θίς*, Dynge, af *τίθημι*, men ὁ, ἡ, *θίν*, Kyſt, Strand, af *θείνω*; *vid. Passow.*).

θλαδίας, ου, ὁ, ogſ. *θλαδίας*, den knuſede; beſ. med knuſede Teſtikler; — *θλάσις*, εως, ἡ, Knuſen, Sondertrykken, Indtrykken; — *θλάσμα*, τό, Tryk, Knuusning; — *θλασπίδιον*, τό, *dim.* af — *θλάσπις*, ἡ, etſlags Karſe, hvis Fro ſtødes og bruges ſom Sennep; — *θλάστης*, ου, ὁ, ſom ſtøder el. knuſer; df. — *θλαστικός*, 3, hørende, ſkikket til at ſtøde el. knuſe; o. — *θλαστός*, 3, ſtødt, knuſet, ſøndertrykket; af — *θλάω*, *f.* *θλάσω* [ᾰ], *part. pf. pass.* *τεθλασμένος*, men *dor.* *τεθλαγμένος*, *Theocr.*, ſtøder el. ſlaaer i Stykker, knuſer, ſøndertrykker, *Hom.*; (beſl. m. *φλάω*, ogſ. m. *θραύω*).

θλῑβερός, 3, trykkende; o. — *θλιβίας*, ου, ὁ, = *θλασίας*; af — † *θλίβω* [ῑ], *f.* ψω, *pf. pass.* *τέθλιμμαι*, *aor. pass.* *ἐθλίβην* [ῐ], trykker, preſſer, knuſer; *θλίψεται* (*s.* *φλίψεται*) *ὤμους*, vil ſkures paa Skuldrene, vil trykke el. gnide ſine Skuldre, *Od.* 17, 221; trykker ud deraf, ſammentrykker, nedtrykker; *transl.*, trykker, ængſter, plager; krænker; df. — *θλίμμα*, τό, det Trykkede, Søndertrykkede, Udtrykkede; o. — *θλιμμός*, ὁ, o. *θλῖψις*, ἡ, Trykken, Tryk; Undertrykkelſe, Forfølgelſe; Qval, Angeſt. — *θνησείδιος*, 2, o. *θνησιμαῖος*, 3, (*θνήσκω*), ſom kan døe el. omkomme; dødelig; ogſ. alm. død, afdød; beſ. om Dyrene: ſelvdød; *θνησιμαίων ἀπέχεσθαι*, *sc.* *κρεῶν*, at afholde ſig fra Kiødet af ſaadanne Dyr.

θνήσκω, *f.* *θᾰνοῦμαι*, *aor.* *ἔθᾰνον*, *pf.* *τέθνηκα*, m. d. afkortede Former *τέθνᾰμεν*, *τέθνᾰτε*, *τεθνᾶσι*, 3 *pl. plqupf.* *ἐτέθνᾰσαν*, *inf. pf.* *τεθνάναι*, *att.* ogſ. *τεθνᾶναι*, *ep.* ogſ. *τεθνάμεν*, *τεθνάμεναι*, *opt.* *τεθναίην*, *imperat.* *τέθνᾰθι*, *part. pass.* o. *neutr.* *τεθνεώς*, o. *τεθνηώς* *s.* *τεθνειώς*, ῶτος, ogſ. *·ότος*, *ex. Od.* 24, 56, *neutr.* ogſ. *τεθνεός* (ſſ. *ἑστός*), *fem.* *τεθνεῶσα* o. *τεθνηκυῖα*; — af *τέθνηκα* dannes *fut. att.* *τεθνήξω*, *τεθνήξομαι*; — Bem. døer (naturlig el. voldſom Død); *Ὣς θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ*, *Od.* 11, 412; *τεθνηὼς νεκρός* *s.* *νέκυς*, et Liig, *Hom.*; *θνήσκει νόσῳ*, *Xen. Anab.* 7, 2, 32; dog bruges *in præs.* o. *aor.* ſædv. *compos.* *ἀποθνήσκω*, *ἀπέθανον*, men ὁ *θανών*, οἱ *θανόντες*, ſom *adject.*, afdød, den Afdøde, *etc.*; derim. bruges *in pf.* ſædv. *simpl.*, *ex.* *τέθνηκεν ὑφ᾽ ὑμῶν*, blev ombragt el. henrettet af Eder, *Xen. Cyr.* 4, 6, 2; *μὴ κακῶς λέγειν τὸν τεθνηῶτα*, *Dem.*; undert. bruges ogſ. *inf. ep.* *τεθνάναι* m. Eftertryk f. *θανεῖν*, *ex.* *εἰ δέοι τεθνάναι σε*, *Plat. Crit.* 14; — 2) *transl.* om livløſe Ting: at gaae tilgrunde, at fortabes, *Ar.*

θνητογᾰμία, ἡ, (*γάμος*), (en Gudindes) Ægteſkab med en Dødelig; — *θνητογενής*, 2, (*γένος*), af en dødelig Slægt; o. — *θνητοειδής*, 2, (*εἶδος*), af en dødelig Art, dødelig; af — *θνητός*, 3, (*θνήσκω*), dødelig, *oppon.* *ἀθάνατος*; alm. forgængelig, menneſkelig; 2) død, afdød, *inc.* — *θοάζω*, ent. f. *θαάζω*, *θαάσσω*, ſidder, *Æsch. Suppl.* 592, (efter nogle ogſ. *Soph. Oed. Tyr.* 2), el. beſl. m. flgd.; *vid. Passow.* — *θοάζω*, (*θοός*), bevæger hurtigen, ſætter i heftig Bevægelſe, fremſkynder ivrigen; 2) *intr.*, bevæger mig heftigen, ſtørmer el. iler frem, raſer; *θοάζει δεῦρο Κάσανδρα δρόμῳ*, løber ilende hid, *Eur.*; df. — *θόασμα*, τό, Plads til hurtig Bevægelſe, Tumleplads.

θοιμᾰτίδιον, f. *τὸ ἱματίδιον*, *dim.* af — *θοιμάτιον*, *θοιμάτια*, *att.* f. *τὸ ἱμάτιον*, *etc.* — *θοινάζω*, Biform af *θοινάω*; *ἐθοίναζεν ἐν ταῖς θυσίαις*, *Xen. Ag.* 8, 7. — * *θοίνᾱμα*, τό, anſtillet Gieſtebud; — *θοινᾱτήρ*, ῆρος, ὁ, ſom giver et Gieſtebud; 2) Gieſt el. Medſpiſer ved et Gieſtebud; df. — *θοινατήριος*, 2, hørende til et Gieſtebud; Ven af Gieſtebude; — *θοινατικός*, 3, = *θοινητικός*; o. — *θοινάτωρ*, ορος, ὁ, = *θοινατήρ*; af — *θοινάω*, *fut.* άσω, o. ήσω, (*θοίνη*), ſpiſer i et Gieſtebud, gior mig tilgode, fortærer, *ἰχθῦς*, Fiſke, *Hes.*; oftere *in med.*; ogſ. *in pass.*, *ἐς δ᾽ αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι*, bring den førſt ind for at beſpiſes, *Od.* 4, 36.

θοίνη, ἡ, ſild. ogſ. ἡ *θοίνα*, rigeligt Maaltid, Gieſtebud, *Hes.*; *εἰ ἥδειίν τι τῇ θοίνῃ*, om Maaltidet havde ſmagt

ham, *Herod.* 1, 119; *διμοιρίαν* – *λαμβάνων ἐν ταῖς* θοίναις, ved de offentlige Maaltider, *Xen Ag.* 5, 1; *ἐν* θοίνῃ *ποιεῖσθαι s. λέγειν τινά*, egentl. at bede nogen til Giest; deraf alm. at tælle nogen med, at agte nogen; 2) alm. Spise, Æde (for Mennesker og Dyr). — θοίνημα, *τό*, θοινητήρ, *ῆρος*, *ὁ*, o. θοινητήριος, 2, = *θοίναμα*, *θοινατήρ*, *θοινατήριος*. — θοινητικός, 3, hørende el. skikket til et Giestebud; Ven af Giestebude; o. — θοινητός, 3, opspiist el. til at opspise i Giestebude; (af *θοινάω*). — θοινήτωρ, *ορος*, *ὁ*, = *θοινατήρ*. — θοινίζω, (*θοίνη*), beverter, *Herod.* 1, 129. — θοῖτο, f. *θεῖτο*, *opt. aor.* 2 *med.* til *τίθημι*.

θοληρός, 3, *adv.* -*ρῶς*, (*θολός*), smudsig, ureen, fuld af Dynd el. Skarn; bes. uklar, muddret, *ex.* θολερὸν *ῥεῦμα*, *Thuc.* 2, 102; – 2) *transl.*, uklar, forvirret, utydelig; *λόγοι* θολεροί, lidenskabelig og forvirret Tale, *Æsch.*; ligel. θολερὸς *χειμών*, Afsindighedens mørke el. forvirrede Storm, *Soph. Aj.* 206; deraf — θολερώδης, 2, (*εἶδος*), af mørkt el. smudsigt Udseende. — θολία, *ἡ*, etslags kuppelformet Solhat, *Theocr.* 15, 39; o. — θολοειδής, 2, (*εἶδος*), kuppelformet, som ligner et Kuppeltag, en Hvælving, en Rotunda: (af *θόλος*). — θολόεις, *εσσα*, *εν*, = *θολερός*, *inc.*; o. — θολομιγής, 2, (*μίγνυμι*), blandet med Dynd el. Snavs; (af *θολός*).

θόλος, *ἡ*, Kuppel, Kuppeltag; alm. enhver rund Bygning, *οἴκημα κυκλοτερές*, bes. et rundagtigt paa Pæle el. Stolper hvilende Forraadshuus imellem Vaaningshuset og Gaardsheguet, Madbod, Stolpebod; jf. *Od.* 22, 442, *etc.*; i Athenen heder θόλος, den runde Bygning, i hvilken Prytanerne spiste; sild. heder *ὁ θόλος*, et rundt Værelse i Badehuset, Svedebadet, *laconicum*; (rimel. af *ὅλος*). — θολός, *ὁ*, Snavs, Skarn; bes. Dynd el. Mudder i ureent Vand; 2) den mørke Saft, som Blækfisken udsprøiter; (jf. d. attiske *ὀλός*); deraf — θολόω, gior snavset, smudsig, ureen, uklar, muddret; 2) *transl.*, bedrøver, foruroliger, ængster; — θολώδης, 2, 1) (*θολός*), smudsig, dyndet, ureen; 2) (*θόλος*), = *θολοειδής*. — θόλωσις, *ἡ*, (*θολόω*), Tilsmudsen; alm. Handlingen *θολοῦν*.

θοός, 3, *adv.* θοῶς, rimel. af *θέω*, altsaa løbende, ilende, rask, hurtig; θοὸς – *μάχεσθαι*, hidsig i Kampen, *Il.* 5, 536; θοὴ *νύξ*, den hurtige, hurtigt frembrydende Nat; θοὴ *δαίς*, et hurtigt tillavet Maaltid, *Od.* 8, 38; bes. som bevæges hurtigt, *ex.* θοὸν *βέλος*, θοὸν *ἅρμα*; *Hom.*; ligel. *μάστιξ* θοή, o. dl.; θοαὶ *νῆες*, de hurtige, hurtigseilende el. (efter Bem. 2) spidse Skibe, *id.*; 2) spids, tilspidset; *νῆσοι* θοαί, Øer, hvis Klipper el. Forbierge springe frem el. ud i Havet, *Od.* 15, 299; – 3) *transl.*, heftig, hidsig, *ὠδῖναι*, *μάχαι*, *Pind.*; deraf — θοόω, gior spids el. skarp, tilspidser, *Od.* 9, 327; ogs. *transl.*, tilskynder, ophidser.

θοραῖος, 3, hørende til Sæden, *θορός*. — θόρε, *ep.* f. *ἔθορε*, 3 *sing. aor.* 2 til *θρώσκω*. — θορέω, sild. Form f. *θρώσκω*, *inc.*, *vid. Buttm.* — θορή, *ἡ*, = *θορός*. — θορικός, 3, = *θοραῖος*. — θόρνυμι, -*νύω*, Biform af *θρώσκω*, bes. *in med.*, at parre sig. — — θορόεις, *εσσα*, *εν*, sædeagtig, endnu i Spiren, uudviklet; af — θορός, *ὁ*, Sæden (h. Mennesker og Dyr); besl. m. *θορεῖν*, *θρώσκω*, *θόρνυμι*).

*θορυβέω, larmer, støier; bes. om en Forsamling af Folket, af Krigere, Dommere, o. dl., ved larmende Udbrud at udtrykke Bifald og Mishag; *καί μοι μὴ* θορυβήσῃ *μηδεὶς*, *πρὶν ἂν ἀκούσῃ*, *Dem. p.* 60; – 2) *transit.*, forstyrrer ved Larm og Skrig, bringer ud af Fatning; gior forlegen; *pass.*, θορυβούμενοι, forvirrede el. forskrækkede: om Krigerne, *oppos. εὐτάκτως καὶ σιωπῇ ἰόντες*, *Xen. Cyr.* 5, 3, 55; deraf – θορυβητικός, 3, larmende, urolig; som gierne larmer; o. — θορυβοποιέω, *ex* — θορυβοποιός, 2, (*ποιέω*), som gior Larm, som stifter Uroligheder; af — θόρυβος, *ὁ*, Larm, Støi, *Pind. Ol.* 10, 88; Forvirring, Uro, Oprør; Larm med Knurren, *ex. Xen. Hell.* 6, 5, 36; bes. den forvirrede Larm, hvormed en Sværm Mennesker, en Folkeforsamling, o. dl., tilkiendegiver Bifald el. Mishag; *τὸν τότε συμβάντα τῇ πόλει* θόρυβον *ἴστε μὲν ἅπαντες*, *Dem. p.* 696; (besl. m. *τύρβη*); deraf — θορυβώδης, 2, *adv.* -*δως*, (*εἶδος*), larmende, fuld af Larm og Uro. — θόρω, *inus.*, Stamform til *θορεῖν*, *ἔθορον*, *aor.* 2 til *θρώσκω*.

θου-, *att.* f. *θεο-*, *ex.* i Θούφραστος, f. *Θεόφραστος*; jf. *θευ-*. — θουραῖος, 2, springende, springsk, modig, hidsig, stormende; 2) hørende el. tilbøielig til at bespringe, *salax*; – θουράς, *άδος*, *ἡ*, bes. *fem.* til frgd.; — θουρήεις, *εσσα*, *εν*, = *θουραῖος*; o. — θούρης, *ου*, *ὁ*, Bespringer, Bestæler; (af *θοῦρος*). — Θουριόμαντις, *εως*, *ὁ*, (*Θούριον*, *μάντις*), Spaamand fra Thurium; *vid. schol. ad Ar. Nub.* 329. — θούριος, 3, som *θοῦρος*, fremspringende, o. s. v. — θοῦρις, *ιδος*, *ἡ*, bes. *fem.* til — θοῦρος, *ὁ*, den fremstormende, fremtrængende (imod Fienden), heftige, krigerske, *masc.* altid som *epith.* til Ares,

Il.; *fem.* m. *ἀσπίς*, *ib.*, m. *αἰγίς* h. *Pind.*; ogſ. θοῦρις ἀλκή, ſtormende, uimodſtaaelig Kraft, *Hom.*; (beſl. m. θορεῖν, θρώσκω); df. — θουρόω, trænger el. ſtormer frem. — θόωκος, ὁ, *ep.* udvidet Form af θῶκος, Sæde, *Od.* 12, 318; Seſsion el. Samling, *ib.* 2, 26. — θοῶς, *adv.* af θοός, *Hom.* — θόωσα, ἡ, (θοός), Hurtighed; Haſtighed, Overilelſe.

θραγμός, ὁ, Bragen el. Knagen af et Legeme, ſom brækkes; (ſkal være af *inus.* θράζω f. θραύω). — Θράκη, *jon.* Θρήκη o. Θρηΐκη, Landſkabet Thrake el. Thracien. — Θρακίζω, efterligner thraciſk Skik, Dragt, Sprog, o. dl.; df. — Θρακιστί, *adv.*, paa thraciſk Viis; i det thraciſke Sprog; o. — Θράκιος, 3, thraciſk; (af Θρᾷξ). — θρᾶνεύω, (θρᾶνος), ſpænder over Garverbænken el. garver, *Ar. Equ.* 368. — θρᾶνίας, ου, ὁ, o. θρᾶνίς, ὁ, Sværdfiſken, ogſ. ξιφίας. — θρᾶνίδιον, o. θράνιον, τό, *dim.* af θρᾶνος.

θρᾶνίτης, ου, ὁ, Roerskarl paa den overſte af de trende paa en Triere over hinanden anbragte Roerbænke; jf. ζευγίτης o. θαλαμίτης; — 2) ſom *adject. fem.*, θρανῖτις, hørende til den øverſte Roerbænk, ſom befinder ſig derpaa; θρανῖτις κώπη, ſom føres af en θρανίτης; df. — θρανιτικός, 3, hørende til en θρανίτης; af — θρᾶνος, ὁ, Sæde, Bænk, Roerbænk; beſ. paa en Triere, den øverſte af de trende over hinanden anbragte Bænke, paa hvilken οἱ θρανῖται ſidde; ogſ. en Garverbænk: ogſ. et fremſtaaende Bielkehovede; Formen τὸ θρᾶνος h. *Ar.*, *inc.*; (beſl. m. θρῆνυς, θρόνος, ogſ. m. d. lat. *transtrum*; (ſkal være af *inus.* θράω). — θρᾶνόω, ſædv. συνθρανόω, ſonderbryder; o. — θρανύσσω, ſonderbryder, knuſer; (ſkal være af θραύω). — Θρᾷξ, ὁ, *gen.* Θρᾳκός, *Thrax*, en Thracier, *fem.* Θρᾷσσα.

θρασέως, *adv.* af θρασύς. — Θρασκίας, ου, ὁ, rimel. en fra Thrake el. Thracien blæſende Vind, Nord-Nordveſtvind. — θράσος, τό, (θρασύς), egentl. ved Omſætn. af θάρσος, Tillid, godt Mod, *Il.* 14, 416; ſild. ſædv. Diærvhed, Forvovenhed, Fremfuſenhed, Dumdriſtighed; θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος, *Thuc.* 1, 120. — Θρᾷσσα, ἡ, *att.* Θρᾷττα, *fem.* af Θρᾷξ, Thracierinde. — θράσσω, θράττω, *att. ctr.* af ταράσσω, forurоliger, forvirrer; θρᾶξαι φρένας, *Æsch. Prom.* 628. — *θρᾰσυγλωττία, ἡ, dumdriſtig Tale; af — θρασύγλωττος, 2, (γλῶσσα), dumdriſtig el. fræk i ſin Tale; — θρασύγυιος, 2, (γυῖον), ſom kan ſtole paa ſine Lemmer, med ſtærke Lemmer, modig, *Pind.*; — θρασύδειλος, 2, (δειλός), en feig Praler; — θρασύθυμος, 2, (θυμός), driſtig, forvoven; o. — θρασυκάρδιος, 2, (καρδία), diærvhiertet, høihiertet, *Il.*; — (af θρασύς).

*θρασύμᾰχος, 2, (μάχη), ſom kæmper diærvt; — θρασυμέμνων, ονος, 2, (μέμονα), med diærvt Mod, *epith.* til Herakles, *Hom.*; — θρασυμήδης, 2, *Pind.*, o. θρασύμητις, ιδος, ὁ, ἡ, (μῆδος, μῆτις), fuld af diærve Tanker el. Beſlutninger; — θρασυμήχανος, 2, *dor.* -μάχανος, (μηχανή), fuld af diærve Planer el. Beſlutninger; — θρασύμυθος, 2, (μῦθος), ſom fører en diærv Tale, *Pind.*; — θρασύνω, ſom θαρσύνω, gior modig, tillidsfuld, diærv; *in med.*, viſer mig modig el. diærv; πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες, troende ved Mængden at raade Bod paa deres Ukyndighed, *Thuc.* 1, 142; *in med.*, fatter Mod el. Tillid, viſer mig modig, forlader mig paa noget, ogſ. praler af noget, τινί; πρὶν ὅρμῳ ναῦν θρασυνθῆναι, *Æsch. Suppl.* 76; — θρασυξενία, ἡ, (ξένος), en Fremmeds Uforſkammenhed, *Plat.*; — θρασυπόλεμος, 2, *poët.* -πτόλεμος, (πόλεμος), diærv i Krigen; o. — θρασύπονος, 2, (πόνος), ſom kæmper modigen, *Pind.*; — (af flgd.).

† θρᾰσύς, εῖα, ύ, *adv.* -σέως, (θράσος), fuld af Mod og Tillid, ſom ſtoler paa ſin Styrke, h. *Hom.* ofte *epith.* til Heltene; ogſ. θρασεῖαι χεῖρες, o. θρασὺς πόλεμος, *id.*; ſild. ogſ. dadlende: forvoven, diærv, dumdriſtig; 2) tilforladelig, ſikker, uden Fare, *Soph. Phil.* 106; df. — θρασύσπλαγχνος, 2, (σπλάγχνον), med modigt Hierte, *Æsch.*; — θρασυστομέω, er — θρασύστομος, 2, (στόμα), ſom taler diærvt el. forvovent; — en ſaadan Tale, θρασυστομία, ἡ; — θρασύτης, ητος, ἡ, Diærvhed, Driſtighed, Forvovenhed, Fremfuſenhed; — θρασύφρων, ονος, ὁ, (φρήν), med diærvt Mod; — θρασυφωνία, ἡ; af — θρασύφωνος, 2, (φωνή), = θρασυστομία, θρασύστομος; — θρασυχάρμης, 2, (χάρμη), diærv el. tapper i Slaget; o. — θρασύχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ), med tapper Arm; df. — θρασυχειρία, ἡ, Armens Tapperhed el. Styrke. — θρᾰσώ, ἡ, den Diærve, den Tappre, *epith.* til Athene, *Lyc.*

θράττα, ἡ, etſlags ſpraglet Havfiſk; *dim.* θραττίδιον, τό. — Θρᾷττα, ἡ, *att.* f. Θρᾷσσα. — θράττω, *att.* f. θράσσω. — θραυλός, 3, ogſ. θραυρός, ſonderbrukken; let at brække, ſkior, mor; o. — θραῦμα, τό, = θραῦσμα; (af θραύω). — θραύπαλος, ὁ, en Træart h. *Theophr.*,

rimel. vild Sneebold. — θραυπίς, ἡ, etslags liden Fugl, Tidselfinke, *carduelis.* — θρανσάντυξ, υγος, ὁ, ἡ, (ἄντυξ), som sonderbrækker Hiulene, *Ar.*; — θραῦσις, ἡ, Sonderbryden; — θραῦμα, τό, det Sonderbrudte; afbrudt Stykke, Brudstykke; o. — θραυστός, 3, sonderbrudt; som let brækkes; af — θραύω, sonderbryder, knuser, splitter, sprænger; *transl.*, svækker; afkræfter; (besl. m. θρύπτω o. τρίω). — θράω, *inus.*, sætter; df. *aor. med.* θρήσασθαι, at sidde; (man udleder deraf θρᾶνος, θρῆνυς; θρόνος).

Θρέϊσσα, ἡ, *dor.* f. Θρήϊσσα, Θρῆσσα, *Theocr.* — θρεκτικός, 3, (τρέχω), hørende el. skikket til at løbe. — θρέμμα, τό, (τρέφω), hvad man opfoder el. opdrager; bes. *a)* Pleiebarn; *b)* Hiordens Yngel, som lægges til; ogs. alm Unge, Yngel; - *dim.* θρεμμάτιον, τό; df. — θρεμματοτροφέω, (τρέφω), opfoder Hiordens Yngel. — θρέξασκον, *ep.* forlæng af ἔθρεξαν; 3 *pl. aor.* 1 til τρέχω, *Il.* — θρέξομαι, *fut.* til τρέχω. — θρεσκάρδιος, 2, (θρέω, καρδία), med bedrøvet el. ængstet Hierte, *Anacr.* — θρέπτα, τά, sild. o. blødere Form f. θρέπτρα. — θρέπτειρα, ἡ, *fem.* af θρεπτήρ. — θρεπτέος, 3, *adject. verb.* af τρέφω; men ἀπὸ τῶν εἰργασμένων θρεπτέον, man maa leve af det Erhvervede, *Xen.*

θρεπτήρ, ῆρος, ὁ, en Ernærer, en Opdrager; df. - θρεπτήριος, 3, hørende, skikket til at nære, ernære, opdrage; τὰ θρεπτήρια, Fosterløn, Opdragerløn; bes. Børnenes Giengield til de gamle Forældre for den nydte Pleie og Opdragelse; *att.* τροφεῖα; jf. *Hes. Op.* 186; - 2) næret, pleiet; som man nærer el. lader voxe, πλόκαμος, *Æsch.*; - 3) nærende, ernærende; df. τὰ θρεπτήρια ogs. f. τροφή, Næring, *Soph. Oed. Col.* 1263; — θρεπτικός, 3, hørende el. skikket til at nære; som giver god Næring; — θρεπτός, 3, næret, opfødt; til at nære el. opføde; — θρέπτρα, τά, som θρεπτήρια, Fosterløn, bes. den Underholdning, hvormed Børnene giengielde de gamle Forældre den nydte Opdragelse, *Il.*, *ex.* 4, 478; o. — θρέπτειρα, ἡ, som θρέπτειρα, *fem.* til θρεπτήρ; - (af τρέφω).

θρέσκος, θρεσκεύω, θρεσκεία, Biformer af θρῆσκος, *etc.* — θρεττανελό, Efterligning af Citharens Klang, *Ar. Plut.* 290. — θρέττε, alene *Ar. Equ.* 17 i Forbindelsen, οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε, *i. e.* τὸ θαῤῥαλέον, θρασύ, ἀνδρεῖον, jeg tiltroer mig det ikke. — θρέψα, *poët.* f. ἔθρεψα, *aor.* 1 af τρέφω, *Hom.* — θρεψίππας, ου, ὁ, *poët.* f. ἱπποτρόφος. — θρέψις, εως, ἡ, (τρέφω), Næren, Opfostren; Næring, Ernærelse. — θρέω, sædv. θρέομαι, lader bryde ud el. tone, ἀχή, Klageskrig, *Æsch.*; alm. skriger, larmer, klager; (df. θρόος, o. θρῆνος, rimel. ogs. besl. m. θραύω).

Θρηΐκιος, 3, *poët.* f. Θρήκιος, thracisk. — Θρῆϊξ, ϊκος, ὁ, *Il.*, sild. ogs. Θρήϊξ, ῖκος, *poët.* f. Θρῇξ, en Thracier. — Θρήϊσσα, ἡ, *poët.* f. Θρῆσσα, Thracierinde. — Θρήκη, ἡ, *jon.* f. Θρᾴκη, s. m. s.; df. - Θρήκηθεν, *adv.*, fra Thracien, *Il.*; o. - Θρήκηνδε, *adv.*, hen til Thracien, *Od.* — Θρήκιος, 3, *jon.* f. Θρᾴκιος, thracisk. — θρηνέρως, ωτος, ὁ, ἡ, (ἔρως), en grædende el. begrædelig Elsker; o. — θρηνέω, klager, ynker el. vaander mig; ἀοιδὴν θρηνεῖν, at istemme en Sorgesang, *Il.*; sild. ogs. at begræde el. beklage nogen, τινά; (af θρῆνος).

*θρήνημα, τό, Klage; Klagesang; — θρηνητήρ, ῆρος, o. θρηνητής, οῦ, ὁ, som klager el. græder; — θρηνητικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til Graad el. Klage, tilbøielig dertil; begrædelig, jammerlig; — θρηνήτρια, ἡ, en Grædekone; *fem.* til θρηνητήρ; o. — θρηνήτωρ, ορος, ὁ, *poët.* f. θρηνητήρ; - (af θρηνέω). — θρῆνος, ὁ, (θρέομαι), Græden, Graad, Veeklage, Begrædelse; jf. *Il.* 24, 721; sild. sædv. Klagesang. — θρῆνυς, υος, ὁ, Fodbænk, Skammel, ofte h. *Hom.*; 2) Rorbænk, el. Styrmandens Sæde, el. en Tværbiælke, hvorpaa Rorbænken hvilede; jf. *Il.* 15, 729; (af θράω, θρήσασθαι, o. besl. m. θρᾶνος). — θρηνῳδέω, er - θρηνῳδός, 2, (θρῆνος, ᾠδή), som istemmer el. synger en Klagesang; df. — θρηνῴδημα, τό, en Klagesang; o. — θρηνῳδία, ἡ, at synge en Klagesang; ogs. Klagesangen selv. — θρηνώδης, 2, (θρῆνος, εἶδος), beklagelig, jammerlig. — θρηνῳδός, 2, see u. θρηνῳδέω. — Θρῇξ, ηκός, ὁ, *jon.* f. Θρᾷξ.

*Θρησκεία, ἡ, Gudsfrygt; Gudsdyrkelse, religiøs Ceremonie; bes. Overtro; ἄλλας τε θρησκίας μυρίας ἐπιτελέουσι, *Herod.* 2, 37; — θρήσκευμα, τό, religiøs Handling, *eccl.*; — θρησκεύσιμος, 2, hørende til Gudsdyrkelsen; — θρησκευτήριον, τό, Sted, hvor Guddommen dyrkes; o. — θρησκευτής, οῦ, ὁ, en Gudsdyrker; af — θρησκεύω, (θρῆσκος), indfører og iagttager hellige Skikke el. Ceremonier; θρησκεύουσι περισσῶς τά τε ἄλλα -, καὶ δὴ καὶ τάδε, *Herod.* 2, 65, *init.*; alm. har religiøs Ærefrygt, er gudfrygtig. — θρησκία, ἡ, = θρησκεία, *Herod.* — θρῆσκος, 2, gudfrygtig, from; bes.

overtroisk; - (efter *Plut.* af Θρῇξ, m. Henspillen paa d. traciske Qvinders bacchiske Sværmerier; efter andre af θρέω, τρέω, m. Hensyn paa en from Zittren, el. af θρέω, θροέω, m. Hensyn paa visse Bønformularer, hvf. man ogs. skrev θρέοκος, *etc.*). — **Θρῇσσα**, *jon.* f. Θρᾷσσα.

θριάζω, 1) (Θριαί), er i prophetisk Begeistring; spaaer; 2) (θρῖον), afbrækker Figenblade. — **Θριαί**, αἱ, Thrierne, de parnasiske Nympher, der opdroge Apollo, og opfandt den Kunst at spaae af Smaastene, ψῆφοι, *sortes*, *Hom. Merc.*; ogs. hede **θριαί**, saavel disse Smaastene selv, som de deraf uddragne Spaadomme; (Benævnelsen udlede nogle deraf, at Thrierne vare tre). — **θριαμβευτής**, οῦ, ὁ, den Triumpherende, *triumphator*; af - **θριαμβεύω**, triumpherer; 2) *transit.*, fører i Triumph; o. — **θριαμβικός**, 3, m. bes. *fem.* **θριαμβίς**, ίδος, ἡ, hørende til en Triumph, *triumphalis*; af — **θρίαμβος**, ὁ, en Hymne til Dionysos, hvilken blev afsiungen paa Gudens Fest under en høitidelig Procession; ogs. denne Procession selv; (rimel. besl. m. ἴαμβος o. m. διθύραμβος; - 2) h. Romerne, Triumphen, *triumphus*.

θριγγίον, **θριγγός**, sild. Biformer f. θριγκίον, θριγκός. — **θριγκίον**, τό, *dim.* af - **θριγκός**, ὁ, den øverste fremstaaende Rand el. Gesims paa en Muur; en Muurtinde; ogs. Gesims el. Friis paa en Væg; jf. *Od.* 17, 267. o. 7. 87; - *b) transl.*, det Høieste, Yderste, Sidste; en Sags Fuldendelse; — 2) sild. Indhegning, Hegn, Gierde; df. — **θριγκόω**, omgiver den øverste Deel af Muren med en Rand; men *Od.* 14, 10, αὐλὴν - ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, rimel. indheguede Gaardsrummet med Torn; hvf. sild. alm. indhegner, omgierder, ommurer; - 2) *transl.*, tilendebringer, bringer til den høieste Grad, fuldender, ἄτας, *Æsch.*, δῶμα κακοῖς, *Eur.*; o. — **θριγκώδης**, 2, (εἶδος), der ligner en Muurtinde el. et Gesims. — **θρίγκωμα**, τό, Indfatning; alm. = θριγκός; o. — **θρίγκωσις**, ἡ, Handlingen θριγκοῦν el. at omgive med en θριγκός; (af θριγκόω). — **θριγχός**, ὁ, sild. Biform f. θριγκός.

***θριδακηΐς**, ΐδος, ἡ, bes. *fem.* til - **θριδάκινος**, 3, af el. hørende til - **θριδακίνη**, ἡ, Havelaktuk, *lactuca sativa*; 2) etslags Bagværk; - *dim.* **θριδακινίς**, ίδος, ἡ, o. **θριδακίσκη**, ἡ; o. — **θριδακώδης**, 2, (εἶδος), laktukagtig; af — **θρίδαξ**, ακος, ἡ, *jon.* o. *dor.* f. θριδακίνη, Laktuk el. Salat, *Herod.* 3, 32; skrives ogs. θρῖδαξ. — **θρίζω**, *ctr.* f. θερίζω, *poët.* — **θρινάκη**, ἡ, = θρῖναξ. — **Θρινακίη**, ἡ, *ep.* f. - **Θρινακρία**, ἡ, ogs. - **Θρινακρίς**, ίδος, ἡ, *sc.* γῆ s. νῆσος, egentl. med de tre Forbierge, Navnet paa Øen Sicilien; af — **θρῖναξ**, ακος, ὁ, (τρίς, ἀκή, ἄκρα), Trefork, tregrenet Gaffel; skrives ogs. θρίναξ, o. τρίναξ. — **θρίξ**, ἡ, *gen.* τριχός, *dat. pl.* θριξί, Haaret (h. Mennesker o. Dyr); df. ogs. Uld, Børster, o. dl.; som Ordsprog, θρὶξ ἀνὰ μέσον, paa en Haarsbred nær, *Theocr.* 14, 9; οὐδ᾽ ἂν τρίχα, ikke det mindste, *Xen.*

θριοβόλος, 2, (θριαί, βάλλω), som kaster Stene el. Lodder (*sortes*) i Urnen, for at spaae deraf. — **θρῖον**, τό, ogs. θρίον, Figenblad, Figenløv; ogs. etslags Spise, som anrettes paa Figenblade; h. *Nic.* ogs. om andre Blade; (skal være af τρίς, τρία, formedelst Figenbladets trende Indsnit). — **θρῖοι**, οἱ, som ἔκφοροι, Liner paa Forstavnen, som man løsner efter en Storm, *Ar. Equ.* 438. — **θριοφόρος**, 2, (θριαί, φέρω), som bærer de prophetiske Stene, og som spaaer deraf; πολλοὶ θριοφόροι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες. — **θριπήδεστος**, 2, (ἔδω), ormædt, ormstukken; *Ar. Thesm.* 427 ere σφραγίδια θριπήδεστα, rimel. Indgravninger, der i Fiinhed ligne Ormestik; — **θριπόβρωτος**, 2, (βιβρώσκω), = frgd.; o. - **θριποφάγος**, 2, (φαγεῖν), som æder Træorm; (af θρίψ). — **θρίσσα**, ἡ, etslags Fisk, sædv. τριχίας. — **θρίψ**, ὁ, *gen.* θριπός, en Orm, bes. Træorm; (rimel. besl. m. τρίβω).

θροέω, (θρόος), larmer, skriger, støier; *b) transl.*, lader høre el. tone; siger høit, fortæller, kundgiør, *Trag.*; *c)* sild. f. διασοβέω, forskrækker. — ***θρομβεῖον**, *jon.* -βήϊον, o. **θρομβίον**, τό, *dim.* af θρόμβος, liden Klump; — **θρόμβειος**, 2, *jon.* -βήϊος, klumpet, sammenløben; o. — **θρομβοειδής**, 2, (εἶδος), klumpagtig, ligesom sammenløben; af — **θρόμβος**, ὁ, Klump, Stykke el. Masse, *ex.* af sammenløbet Blod, *grumus*, lidet Korn el. Krumme, o. dl.; (rimel. af τρέφω, τέτροφα); df. — **θρομβόω**, lader løbe sammen; - denne Handling, **θρόμβωσις**, ἡ; o. — **θρομβώδης**, 2, = θρομβοειδής.

θρονίζω, (θρόνος), er - **θρονιστής**, οῦ, ὁ, som sætter, stiller paa en Stol el. Throne; - denne Handling, **θρονισμός**, ὁ. — **θρονίον**, τό, *dim.* af θρόνος. — **θρόνον**, τό, rimel. altid *in pl.* τὰ θρόνα, Blomsterzirater i en Væv, *Il.* 22, 441; sild. er τὰ θρόνα, Blomster og Urter som bruges til magiske Besværgelser, *Theocr.* 2, 59. — **θρονοποιός**, 2, (ποιέω), som giør Stole el. Sæder; af — **θρόνος**, ὁ, Sæde, Stol;

besſ. h. *Hom.* ophoiet Sæde, hvortil horer en Fodſkammel, *θρῆνυς*; derhos er hans *θρόνος, χρυσέος, ἀργυρόηλος*, o. belagt med blode Tæpper el. Skind, *τάπητες, κώεα*, o. dl.; ſild. beſ. Herſkerſæde, Throne; ogſ. Dommerſæde, Talerſtol, Læreſtol; *transl.*, ogſ. den kongelige Værdighed, Dommer= el. Læreembede, o. dl.; df. — *θρόνωσις, ἡ*, = *θρονισμός*, beſ. om Optagelſen i Korybanternes Myſterier, *Plat.*

θρόος, ὁ, att. ctr. θροῦς, (θροέω, θρέω), Skrig, Larm, Stoi, hoit Skrig el. Tilraab; beſ. Larmen af en ſkrigende Mængde, *Il.* 4, 437; ogſ. hemmelig Knurren el. Murren, *ex. θροῦς τις τοιοῦτος διῆλθεν, Xen. Hell.* 6, 5, 35; alm. Snak, Rygte, *rumor.* — *θρυαλλίδιον, τό, dim.* af — *θρυαλλίς, ίδος, ἡ*, Væge, Læſevæge; 2) etſlags Plante, ſom brugtes til Væger; (rimel. beſl. m. *θρίον*). — *θρυγανάω s. -νόω, θύραν*, banker ſagte paa Døren, alene *Ar. Eccl.* 34. — *θρύϊνος, 3, (θρίον)*, af Siv. — *θρυλλέω*, ogſ. *θρυλέω*, gior megen Larm el. udbreder megen Snak om noget; ſnakker meget om noget; df. — *θρύλλημα, τό*, ogſ. *θρύλημα*, hvorom der ſnakkes meget, Dagens almindelige Snak el. Rygte.

θρύλλιγμα, τό, (θρυλλίσσω), det Sonderbrudne. — *θρυλλιγμός, ὁ*, ogſ. *θρυλιγμός*, en Feil ved at blæſe paa Floiten; af — *θρυλλίζω, (θρύλλος)*, frembringer en Mislyd eller Skurren paa Citharen, *Hom. Merc.* — *θρυλίσσω, f. ξω*, ſonderbrækker, knuſer; *Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον, Il.* 23, 395; (beſl. m. *θραύω, θρύπτω, τρύω*). — *θρύλλος, ὁ*, ſom d. beſl. *θρόος* o. *θόρυβος*, Larm, Stoi, Murren, Skrig, Snak, Rygte, o. dl.; (ſkrives ofte ogſ. *θρῦλος* el. m. naturl. langt ῡ). — *θρύμμα, τό, (θρύπτω)*, det Opbrækkede, Brudſtykke, Krumme, o. dl.; df. — *θρυμματίς, ἡ*, etſlags Kage el. Ret. — *θρυόεις, εσσα, εν*, rig paa Siv el. Ror; af — *θρύον, τό*, Siv, Ror, *juncus, Il.*; 2) ſom *στρύχνος μανικός*, Galenrt.

θρυπτικός, 3, adv. -κῶς, horende el. ſkikket til at brække; ſonderbrydende, knuſende; 2) *pass.*, ſom let brækkes, ſkior, ſprød, mor; 3) *transl.*, kiælen, forkiælet; fornem, ſtolt, opblæſt; om Ting: koſtbar; af — *θρύπτω, f. ψω, aor. pass. ἐτρύφην* [ῠ], ſønderbrækker, knuſer; dog i denne Bem. ſædv. *compos. ἀποθρύπτω*, o. dl.; — 2) ofte *transl.*, ſvækker, afkræfter, beſ. forkiæler; *pass., μαλακίᾳ θρυπτόμενος*, fordærvet af Blødhed og Vellyſt, *Xen.*; *adv. part. pf. pass., τεθρυμμένως*, forkiælet, umandigen; beſ. *in med.*, fører en blød og forkiælet Levemaade; er opblæſt og overmodig; praler, gior mig til, *τινί*, af noget; ogſ. opfører mig overmodigen, er knibſk, lunet, fornem imod nogen, *πρός τινα*; lader ſom jeg ikke vil have, gior mig koſtbar, *delicias facio*; (df. *τρυφή*, beſl. m. *τρύω* o. *θραύω*).

θρύψις, εως, ἡ, (θρύπτω), Sonderbryden, Knuſen; 2) *transl.*, Svagelighed, forkiælet og vellyſtig Opførſel el. Levemaade, Overdaadighed. — *θρυώδης, 2, (θρίον, εἶδος)*, ligeſom Siv; med meget Siv. — *θρώσκω, f. θοροῦμαι, jon. -ρέομαι, aor. ἔθορον, θορεῖν, θορών*, ſpringer, hopper, *Il.*; ogſ. om den afſkudte Piil, om d. udſpringende Lod, o. dl., *ib.*; *b)* ſpringer el. ſtormer los derpaa, *ἐπί τινι, Hom.*; ogſ. *λέων ἐν βουσὶ θορών, Il.* 5, 161; *c) transit.*, at beſpringe, at befrugte, *Æsch.*; df. — *θρωσμός, ὁ*, fremſpringende el. ophoiet Sted, en Hoi; *ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο*, hvor Sletten hæver ſig, *Il.*; *ποταμοῖο θρωσμοί*, Bakker omkring en Flod, *Ap. Rh.*

θύα, ἡ, ſee u. *θυία*. — *θυάζω, (θύω)*, brænder Rogelſe, offrer; beſ. holder en Bacchusfeſt; df. raſer; ſild. — *θυανεία*, o. *θυανία, ἡ*, Slagsmaal, Trætte, *lacon.*; (ſkal være af *θυάω*). — *θυάς, άδος, ἡ*, ſee u. *θυιάς*. — *θυᾶν*, om Svinene, at være i Brunſt, *subare.* — †*θυγάτηρ, ἡ, gen. θυγατέρος, ctr. θυγατρός, voc. θύγατερ*, Datter; *transl., Μοισᾶν θυγατέρες ἀοιδαί, Pind. Nem.* 4, 4; ogſ. Pige, Slavinde, o. dl., jf. *παῖς*; [i Caſusformer af mere end tre Stavelſer bliver for Verſets Skyld ῠ til ῡ]; df. — *θυγατριδῆ, ἡ*, Datterdatter; — *θυγατριδοῦς, ὁ*, Datterſon; — *θυγάτριον, τό, dim.* af *θυγάτηρ*, liden Datter; — *θυγατρόγᾰμος, 2, (γαμέω)*, gift med Datteren; o. — *θυγατρογόνος, 2, (γόνος)*, avlende el. fødende Døttre.

θύεια, ἡ, ogſ. *θυΐα*, o. *θυία*, Morter; *dim. θυείδιον, τό*; — (rimel. af *θύω*, formedelſt den Heftighed, hvormed Støderen bevæges). — †*θύελλα, ἡ*, Stormvind, Hvirvelvind, h. *Hom.* ogſ. m. tilføiet *ἀνέμοιο*, o. dl.; ogſ. *ἀναρπάξασα θύελλα*, ſom bortriver el. bortfører med ſig, *id.*; (af *θύω*, ligeſom *ἄελλα* af *ἄω*); df. — *θυελλήεις, εσσα, εν*, ſtormhvirvlende, ſtormende; ogſ. *θυέλλειος, 3*; — *θυελλόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς)*, med el. paa Stormens Fødder; — *θυελλοτόκος, 2, (τίκτω)*, ſom frembringer Storm; — *θυελλοφορέω, (φέρω)*, fører, bærer, bringer derhen med el. i Storm; o. — *θυελλώδης, 2, (εἶδος)*, ſom ligner en Storm el. Hvirvelvind. — *θυέ-*

στης, ου, ὁ, Morterstøder, sædv. δοίδυξ; v. — θύεστος, ὁ, Drik af stødte Urter, *moretum*; (af θυεία).

θυήεις, εσσα, εν, dampende af Røgelse el. af Offer, rigeligen forsynet dermed, βωμός, *Hom.*; o. — θυηκόος, ὁ, = θυοσκόος; (af θύος). — θυηλέομαι, lægger Røgelse el. anden Offergave paa Altaret; df. — θυήλημα, τό, det Offrede; af — θυηλή, ἡ, den Deel af Offerdyret, som blev forbrændt, *Il.* 9, 220; alm. Offergave, Røgelse; ogs. Spaadom af Offeret; *transl.*, er θυηλὴ Ἄρεως, Ares's Offer, den Myrdedes Blod, *Soph. El.* 1423; o. — θύημα, τό, = θυηλή; (af θύω). — θυηπολέω, er — θυηπόλος, 2, ogs. θυηπόλης, ου, ὁ, (θύος, πολέω), som beskæftiger sig med Offere og Spaadomme; en Præst, en Spaamand; df. — θυηπολία, ἡ, Offren, Offring; 2) Kabirernes Indvielse; o. — θυηπόλιον, τό, et Offeraltar. — θυητής, οῦ, ὁ, som offrer; o. — θυητός, 3, røget; offret; (af θύω). — θυηφάγος, 2, (θύος, φαγεῖν), som fortærer Offeret, *Æsch.*

θυΐα, ἡ, ogs. θυῖα, ἡ, o. θύα, ἡ, 1) (af θύω, dufter), etslags afrikansk vellugtende Træ, lat. *citrus*; 2) som θυεία, Morter. — θυῖα, τά, (θύω), Bacchusfest h. Eleerne. — θυῖα, ἡ, see u. θυία. — θυῖα, ἡ, o. θυιάς, άδος, ἡ, ogs. θυϊάς, o. θυάς, (θύω), den Rasende el. Begeistrede, bes. en begeistret Bacchantinde; sild. poët. ogs. ὁ θυάς. — θυΐδιον, τό, dim. af θυΐς. — θύϊνος, 3, giort el. tagen af Træet θυία, θυῖα, *citrinus*. — θυῖον, τό, = θύον. — θυΐς, ΐδος, ἡ, som θυεία, en Morter. — θυΐτης, ου, ὁ, *sc.* λίθος, etslags æthiopisk Fossil. — θυίω, som θύω, raser, er afsindig, *Hom. Merc.*

*θυλακίζω, stikker i Posen, fylder Posen: om en Tigger; — θυλάκιον, τό, o. θυλακίς, ίδος, ἡ, dim. af θύλακος; 2) θυλακίς, ἡ, et Valmuehovede; — θυλακίσκη, ἡ, ogs. θυλακίσκιον, τό, o. θυλακίσκος, ὁ, dim. af θύλακος; o. — θυλακίτης, ου, ὁ, *fem.* -κῖτις, ιδος, ἡ, o. θυλακοειδής, 2, (εἶδος), ogs. θυλακόεις, εσσα, εν, der ligner en Sæk el. Pose, pungformet; af — †θύλακος [ῡ], ὁ, Sæk, Pose, Pung, Bælg, Randsel, o. dl., bes. af Læder; 2) de vide Beenklæder h. Perserne; 3) Blæsebælg, *follis*; df. — θυλακοτρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, (τρώγω), som gnaver Sækkene; — θυλακοφορέω, er — θυλακοφόρος, 2, (φέρω), som bærer en Sæk el. Bælg; o. — θυλακώδης, 2, = θυλακοειδής. — θῦλαξ, ακος, ὁ, ogs. θῦλάς, άδος, ἡ, o. θῦλιξ o. θῦλις, ἡ, = θύλακος. — θύλημα, τό, = θυήλημα, *Ar. Pax*, 1040.

θῦμα, τό, (θύω), Røgoffer, Brændoffer; alm. Offer. — θῡμάγροικος, 2, (ἄγροικος), som i sin Hidsighed el. Lidenskab er grov; — θυμαίνω, vrədes heftigen, *Hes.*; geraader i Lidenskab, τινί, imod nogen, *poët.*; o. — θῡμαλγής, 2, (ἀλγέω), hiertekrænkende, *Hom.*; (af θυμός). — θῡμάλωψ, ωπος, ὁ, halvforbrændt Stykke Træ, Brand, Glod, Kulmile, *Ar. Ach.* 320; (af τύφω; skulde altsaa egentl. skrives θυμμάλωψ; jf. μόλωψ); — θῡμᾱρέω, har Velbehag deri, er tilfreds el. fornøiet dermed, *Theocr.*; af — θῡμάρης [ᾱ], 2, (ἄρω), som fornøier Hiertet, velbehagelig, elsket, ἄλοχος, *Hom.*; skrives ogs. θυμήρης, hvf. *adv.* θυμῆρες, *Od.* 10, 362; o. — θυμάρμενος, 3, = frgd.; (af θυμός). — θῡμάτιον, τό, *dim.* af θῦμα.

θύμβρα, ἡ, etslags bitter og krydderagtig Kiøkkenurt, *satureia*, *cunila*; df. — θυμβρεπίδειπνος, 2, (δεῖπνον), som til sit Maaltid har Værten θύμβρα, d. e. meget fattig, forarmet, *Ar. Nub.* 420. — Θύμβρις, ιδος, ἡ, Navnet paa *a*) en Flod i d. Troianske ved Byen Θύμβρη, *Il.*; *b*) Tiberen; df. — Θυμβριάς, άδος, ἡ, en Tibernymphe; alm. som boer ved Tiberen, en Romerinde; — *c*) en Flod el. et Bierg ved Syrakus, *Theocr.* 1, 117. — θυμβρίτης, ου, ὁ, οἶνος, som er aftrukken over Værten θύμβρα; o. — θυμβροφάγος, 2, (φαγεῖν), som spiser Værten θύμβρα el. Satureie; θυμβροφάγον βλέπειν, at see mørk el. bister ud, *Ar. Ach.* 255; (af θύμβρα).

θῡμελαία, ἡ, etslags Busk, hvis Bær, κόκκος Κνίδειος, fører af. — θυμέλη, ἡ, (θύω), alm. det Sted, hvor man offrer, Altar, Tempel; df. ogs. offentlig Pragtbygning; 2) paa d. athen. Theater, en altarformet Forhøining i Orchestra, hvorfra Chorføreren (χοραγός) ledede Chorets Bevægelser; df. sild. alm. Theatret, Scenen; df. — θυμελικός, 3, hørende til θυμέλη el. til Choret; bes. οἱ θυμελικοί, Medlemmerne af Choret, *oppon.* οἱ σκηνικοί, Skuespillerne. — θυμηγερέω, men alene *in part.* θυμηγερέων, som fatter Mod, som kommer til sig selv, *Od.* 7, 283; — θυμηδέω, o. -ηδέομαι, (ἥδομαι), er fornøiet el. vel tilmode; — θυμηδής, 2, (ἦδος), hiertefrydende, *Od.*; behagelig; df. — θυμηδία, ἡ, Hiertets Lyst og Glæde; o. — θυμήρης, 2, *jon.* f. θυμάρης, s. m. s.; (af θυμός).

θῡμιάζω, = θυμιάω. — *θυμίᾱμα, τό, det Røgede; Røgelse; — θυμίᾱσις, ἡ, Røgen el. at røge; 2) Rygen el. at ryge, dampe; — θυμιατήρ, ῆρος, ὁ, Røgelsekar; ogs. θυμιατήριον, τό; dette *neutr.* af — θυμιατήριος, 3, hørende til at røge; o. — θυμιατίζω,

= θυμιάω; o. — θυμιατικός, 3, tienlig til at røge med; 2) som ryger el. damper stærkt; af — θυμιᾶτός, 3, røget, giennemrøget; 2) rygende; vellugtende; af — θῡμιάω[ᾰ], f. άσω [ᾱ], (θῦμα, θύω), giennemrøger, berøger; θυμιᾶν τινι, at antænde Røgelse for nogen; — 2) intr., ryger, damper. — θῡμίδιον, τό, dim. af θυμός. — θυμικός, 3, adv. -κῶς, (θυμός), lidenskabelig, hidsig, heftig, modig. — θύμιον [ῠ], τό, 1) = σμῖλαξ; 2) som θύμος, Figenvorte; o. — θῡμίτης, ου, ὁ, tilsat med Timian; θυμῖται ἅλες, Ar.; (af θύμος).

θῡμοβᾰρής, 2, (βάρος), som tynger Hiertet; — θυμοβορέω, Hes., er — θυμοβόρος, 2, (βορά), som gnaver Hiertet, ἔρις, Il.; — θυμοδᾰκής, 2, (δάκνω), som bider, gnaver, krænker Hiertet; o. — θυμοειδής, 2, (εἶδος), heftig, modig, uregierlig, h. Xen. om Hesten; oppon. εὐπειθής; (af θυμός). — θῠμοειδής, 2, (εἶδος), timianagtig; o. — θυμόεις, εσσα, εν, rig paa Timian; (af θύμος). — θῡμολέαινα, ἡ, fem. af θυμολέων, οντος, ὁ, lovemodig, med Løvehierte; ogs. λεοντόθυμος; — θυμολῐπής, 2, (λείπω), = λειπόθυμος; — θυμόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις), som har en prophetisk Aand, som ifølge egen Grandskning (el. uden guddommelig Indgivelse) kan forudsige det Tilkommende, Æsch. Pers. 225; ogs. θυμόσοφος; oppon. θεόμαντις; o. — θῡμομᾰχέω, kæmper el. strider heftigen el. modigen; df. — θυμομαχία, ἡ, heftig, hidsig, modig Kamp el. Krig; — (af θυμός). — θύμον, τό, som θύμος, Timian. — θῠμοξάλμη, ἡ, (θύμος, ὄξος, ἅλμη), en Drik af Timian, Eddike o. Salt. — θῡμοπληθής, 2, (πλῆθος), harmfuld; o. — θυμοραιστής, οῦ, ὁ, (ῥαίω), som forstyrrer Livet, θάνατος, δήϊοι, Il.; (af θυμός).

θῡμός, ὁ, (efter Plat. ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς, af Sielens brusende og sydende Bevægelse, alts. af θύω), alm. Siel, Hierte, Sind, Gemyt, (som Indbegreb af det Levende og Følende, af det Villende el. Attraaende, og af det Tænkende hos Mennesket, bes. ogs. som Sædet for de heftigere Fornemmelser); df. bes. — 1) Livet, Livskraften; θυμὸν ἀποπνείειν, at udaande Livet, at døe, Hom.; λίπεν ὀστέα θυμός, o. dl., id.; df. ogs. om Dyrenes Liv el. Livskraft; jf. Il. 12, 150; — 2) Lyst, Tilboielighed, Drift, Attraa, h. Hom. bes. i Forbindelserne, ἀνώγει, κελεύει με θυμός, ἤθελε θυμός, o. dl.; Τῶν σφιν ἦν θυμὸς μάλιστα, hvortil de havde mest Lyst, Herod. 1, 1, ogs. c. inf., id. 8, 116; ogs. Appetit, Madlyst; — 3) Heftighed, Lidenskab; Vrede, Harme; θυμὸν ὀρίνειν, at bringe i Lidenskab, oppon. θυμὸν θέλγειν, Hom.; bes. Modet, Krigermod; θυμῷ μάχεσθαι, at kæmpe uforfærdet, Xen.; ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπὶ τοὺς πολεμίους, id. Cyr. 4, 2, 21; dog ogs. om de velvillige Følelser, ex. θυμῷ s. ἐκ θυμοῦ φιλεῖν, Hom., ogs. πάντι θυμῷ φιλεῖν, Dem. p. 412; ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, min Siels Elskede, Hom.; men ἀπὸ θυμοῦ εἶναί τινι, at være nogen forhadt, Il. 1, 562; — 4) Gemyt, Sindelav, Tænkemaade; ἕνα θυμὸν, ἴσον θυμὸν ἔχειν, at have eet Sind, at være enige, Hom.; jf. ogs. Od. 10, 415; — 5) Tanke, Overveielse, Beslutning, ex. ἐδαΐζετο θυμός, hans Tanke var deelt, hans Beslutning vaklede, Hom.; jf. Od. 9, 301; οὐκ ἐς θυμὸν φέρω, jeg mindes det ikke, Soph. El. 1347; — 6) h. Hom. forbindes eenstydigen: ἤλπετο κατὰ θυμόν s. θυμῷ, o. ἤλπετό (οἱ) θυμός; ligel. ἐμὸν θυμὸν ἔπειθον, o. πείθετό (μοι) θυμός; fremdeles forbindes hos ham, θυμός, φρήν, μένος o. ψυχή, omtr. som eenstydige, o. endel. er h. ham θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, o. ἐν φρεσί.

θύμος [ῐ], ὁ, ogs. θύμον, τό, Timian, rigtigere Thymian, thymus; b) etslags med Timian tillavet Spise, Ar. Plut. 283, hvor det ogs. forklares ved en Zvibelart, βολβός; — 2) af Liighed m. Timianknoppen: a) ligesom σῦκον, Figenvorte; b) Brystkiertel h. d. spæde Dyr; bes. den saakaldte Kalvemælk; (skal være af θύω, enten som duftende, el. fordi man dermed antændte Offerilden). — θῡμοσοφέω, er — θῡμόσοφος, 2, (θυμός, σοφός), som ved egen Natur og Indsigt (uden guddommelig Indgivelse) er klog el. dygtig, Ar. Nub. 875 om Mennesker o. Dyr; jf. θυμόμαντις; df. — θῡμοσοφικός, 3, hørende til el. anstaaende en θυμόσοφος, id. Vesp. 1271.

*θῡμοφθορέω, fortærer mit Hierte med Kummer og Sorg, fortæres af Angest, Soph.; af — θυμοφθόρος, 2, (φθείρω), som nedslaaer Modet, fordærvende el. forstyrrende Sind og Sands, κάματος, ἄχος, Od., πενία, Hes.; φάρμακα θυμ., som berøve Forstanden el. alm. dræbende, Od. 2, 329; men γράμματα θυμ., som medføre Overbringerens Fordærvelse, Il. 6, 169; — θυμόω, gior vred, opbringer; pass., vredes, harmes, τινί o. εἴς τινα, paa nogen, Herod., ogs. τινός, over noget, Eur.; τὸ θυμούμενον, Harme, Vrede; o. — θῡμώδης, 2, = θυμοειδής; — (af θυμός). — θῠμώδης, 2, = θῠμοειδής. — θύμωμα, τό, at vredes, Vrede; o. — θύμωσις, ἡ, at blive vred, inc.; (af θυμόω).

θῦνέω, som θύνω, farer, styrter, iler frem, *Hes.* — *θυννάζω, stanger Thunfisk; stanger el. stikker ligesom Thunfisk; — θυνναῖος, 3, = θύννειος; — θύνναξ, ακος, ὁ, o. θυννάς, άδος, ἡ, *dim.* af θύννος, θύννη; — θύννειος, 3, som θυνναῖος, af en Thunfisk, hørende dertil; τὰ θύννεια, Kiødet deraf, *Ar.*; — θυννευτικός, 3, hørende el. skikket til Thunfiskefangst; af — θυννεύω, fanger Thunfisk; — θύννη, ἡ, *fem.* af θύννος. — θυννίζω, = θυννάζω; — θυννίον, τό, o. θυννίς, ίδος, ἡ, = θύνναξ, θυννάς; o. — θυννοθηραῖος, 3, hørende til — θυννοθήρας, ου, ὁ, (θηράω), Thunfiskefanger; — (af flgd.).

*θύννος, ὁ, Thunfisk, *scomber thunnus Linn.*, ogs. ἡ θύννος, sædv. ἡ θύννη, omfatter flere Arter og findes bes. i Middelhavet; (af θύνω, altſ. egentl. Springfisk; skrives ogs. θῦνος); df. — θυννοσκοπεῖον, τό, Sted, hvorfra man lurer paa Thunfisken; af — θυννοσκοπέω, er — θυννοσκόπος, 2, (σκοπέω), som fra et Udkig lurer paa Thunfiskens Ankomst og Retning; — denne Handling, θυννοσκοπία, ἡ; o. — θυννώδης, 2, (εἶδος), thunfiskagtig, dum, *Luc.* — θύνω [ῡ], som θύω, iler, farer, styrter, stormer derhen, διὰ προμάχων, hen igiennem dem, ἂμ (ἀνὰ) πεδίον, κατὰ μέγαρον, *Od.*; ogs. *c. part.*, Θῦνον (ἔθ.) κρίνοντες, for at ordne Gelederne, *Il.* 2, 446.

θυοδόκος, (δέχομαι), som optager el. indeholder Røgelse, *Eur.*; o. — θυόεις, εσσα, εν, dampende el. duftende af Røgelse, νέφος, *Il.*; (af θύος). — θύον, τό, (θύω), vellugtende Træ, som man pleiede at brænde, *Od.*; rimel. ogs. θυία; 2) som flgd., Røgelse; Offerkage. — †θύος, εος, τό, (θύω), h. *Hom.* o. *Hes.* altid *in pl.*, Røgelse, Virak; alm. Offer, Offergave; ogs. Offerhandlingen selv; 2) Raseri, Affindighed; df. — θυοσκινέω, alene *Æsch. Agam.* 87, περίπεμπτα θυοσκινεῖς, sætter Offerne i Bevægelse, ved at sende dem om; — θυοσκόος s. θυοσκ., ου, ὁ, som offrer for sig el. andre, Offerpræst, *Hom.*; jf. ogs. *Il.* 24, 221; (enten af κέω, καίω, brænder, el. af κοέω, *jon.* f. νοέω); — θυοσκόπος, 2, (σκοπέω), Offerskuer, d. e. som spaaer af Offerdyret el. af Offerluen; o. — θυόω, roger, giennemroger, gior vellugtende; ἔλαιον τεθυωμένον, vellugtende Olie; — 2) *in med.*, som θύω, raser, er i heftig Bevægelse.

θύρα [ῠ], ἡ, *jon.* θύρη, en Dør, ogs. en Port; h. *Hom.* oftest *in pl.*, Dobbeltdore, Floidore, ogs. m. tilfoiet δικλίδες, *Od.* 17, 267, ogs. φαειναί, indlagte, jf. *Od.* 7, 88, el. polerede; ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι, foran hans Dore, foran hans Slot, *Il. ex.* 2, 788; df. efterhom., *ex.* h. *Xen.*, ἐπὶ τὰς θύρας βασιλέως ἰέναι, παρεῖναι ἐπὶ (τὰς) θύρας, vise sig el. være ved Hoffet; jf. *Cyr.* 8, 1, 6, 8, *etc.*; ogs. θεραπεύειν τὰς τῶν ἀρχόντων θύρας, *ib.*; — 2) ligel. *in pl.* alm., Indgang, Aabning, *ex.* en Grottes, *Od.* 9, 243; men ogs. ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς Ἑλλάδος ἐσμέν, ved Indgangen dertil, *Xen. Anab.* 6, 3, 23; — 3) af Figurens Liighed: aflang el. dørformet Firkant af Brædder, *Herod.* 8, 51; jf. θυρεός.

*θῠράζε, *adv.*, ud af Døren, *Il.*, *ex.* 18, 29; sædv. ud deraf, *ex. ib.* 5, 694; ἔκβασις ἁλὸς θυράζε, at gaae i Land (op af Vandet el. fra Borde), *Hom.*; — θῠράζω, fører ud af Døren; — θύρᾱθεν, *adv.*, udenfra; udenfor; — θυραῖος, 3, ogs. 2, hørende til Døren; som er udenfra el. udvendig; ogs. fraværende, fremmed; τὰ θυραῖα, de udvendige Anliggender; — θύρᾱσι, *adv.*, ved Døren, foran Døren, udenfor, *foris*; — θυραυλέω, 1) er — θύραυλος, 2, (αὐλή), som opholder sig el. dvæler udenfor Huset, i det Frie, under aaben Himmel; γυναικὶ κάλλιον, ἔνδον μένειν, ἢ θυραυλεῖν, *Xen. Oec.* 7, 30; — 2) opholder mig ved Døren, i Forstuen el. Forværelset, navnligen for at giøre min Opvartning, som Elsker, o. dl.; df. — θυραυλία, ἡ, Ophold i det Frie, under aaben Himmel, i Krigen, o. dl.; o. — θυραυλικός, 3, hørende til en θύραυλος el. til en θυραυλία; o. — θύραυλος, 2, see u. θυραυλέω; — (af θύρα).

*θῠρέασπις, ιδος, ἡ, (θύρα, ἀσπίς), stort dørformet Skiold; jf. θυρεός. — θυρεᾱφόρος, 2, = θυρεοφόρος; — θυρεοειδής, 2, (εἶδος), skioldformet; af — θυρεός, ὁ, (θύρα), stor Steen til at sætte for en Aabning ligesom en Dør, *Od.* 9, *ex.* 240; 2) sild. stort dørformet Skiold; df. — θῠρεοφόρος, 2, (φέρω), som bærer et Skiold. — θυρεπανοίκτης, ου, ὁ, *i. e.* θύραν ἐπανοίγων, som aabner alle Døre, som man seer gierne. — θύρετρον, τό, = θύρα, Dør, Port, *Hom.*, *Xen.*, men altid *in pl.* — θύρηθε, *adv. poët.*, = flgd., *Od.* 14, 352; o. — θύρηφι, *adv. poët.*, udenfor, *foris*; (af θύρα). — θυρίδιον, o. θυρίον, τό, *dim.* af θύρα. — θυρίς, ίδος, ἡ, *dim.* af θύρα, bes. Vindue, Vinduesaabning.

θῠροειδής, 2, (εἶδος), som ligner en Dør el. et Vindue; — θῠροιγός, 2, (οἴγνυμι), som aabner Døren; — θυροκοπέω, er — θυροκόπος, 2, (κόπτω), som banker paa Døren for at indlades, bes. som Elsker; — denne Hand-

ling, θυροκοπία, ἡ; – hørende dertil, alm. bankende paa Døren, θυρόκοπικός, 3; — θυροκρουστέω, (κρούω), = θυροκοπέω; — θυροπηγία, ἡ, (πήγνυμι), at sammenføie el. forfærdige Døre; — θυροποιός, 2, (ποιέω), som giør Døre; o. — θυρόω, forsyner med Døre; transl., βλεφάροις (τὴν ὄψιν) θυρῶσαι, Xen. M. S. 1, 4, 6.

*θυρσάζω, dor. θυρσάσδω, feirer Bacchusfesten med en Thyrsus; — θυρσάριον, τό, dim. af θύρσος; — θυρσαχθής, 2, (ἄχθος), betynget med en Thyrsus, bærende en Thyrsus; — θυρσοειδής, 2, (εἶδος), thyrsusagtig, thyrsusformet; — θυρσόλογχος, ὁ, (λόγχη), Thyrsuslandse, en med Epheu og Viinløv omvunden Landse; — θυρσομανής, 2, (μαίνομαι), som ved en Thyrsus er bragt i Begeistring el. til Affindighed; o. — θυρσοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω), slaaen, truffen, begeistret af en Thyrsus; – (af flgd.).

†θύρσος, ὁ, Thyrsus, en med Epheu o. Viinløv omvunden let Stav, som de Indviede bare i Optogene paa Bacchusfesten; oprindel. Staft, Stud, Stilk, bes. Skiermplanternes, som νάρθηξ; sild. poët. ogs. pl. heterog. τὰ θύρσα; (skal være af inus. θύρω, d. lat. turgeo, svulmer op, hvf. τύῤῥις, τύρσις, etc.); df. — θυρσοτινάκτης, ου, ὁ, (τινάσσω), Thyrsussvingeren; — θυρσοφορέω, er – θυρσοφόρος, 2, (φέρω), thyrsusbærende, d. e. som feirer Bacchusfesten; – denne Handling, θυρσοφορία; — θυρσοχαρής, 2, (χαίρω), som glæder sig ved Thyrsus; o. — θυρσόω, giør til en Thyrsus el. ligesom en Thyrsus.

*θύρωμα, τό, Sted med Døre for, Aflukke, Herod. 2, 169, extr.; 2) en Dør; in pl., Floidøre; — θυρών, ῶνος, ὁ, Forsal, Forstue, atrium; Forgaard, Plads, foran Døren, Soph.; o. — θυρωρεῖον, τό, Dørvogterkammer, Portuercelle; af – θυρωρέω, er – θυρωρός, ὁ, ἡ, (οὖρος), Dørvogter, Portner; – (af θύρα).

θύσαι, ῶν, αἱ, (θύω), Bacchantinderne, Lyc. — θυσανηδόν, adv., ligesom Fryndser el. Qvaster; o. — θυσανόεις, εσσα, εν, ep. θυσσ., med Fryndser el Qvaster, αἰγίς, Il.; af — †θύσανος [ῠ], ὁ, (θύω), Fryndse, Qvast, i Il. altid m. αἰγίς o. ζωνή, (fordi de bevæges, naar man gaaer); κῶας χρυσέῳ θυσάνῳ, med laug Uld, Pind. Pyth. 4, 411; df. — θυσάνουρος, 2, (οὐρά), med langhaaret Hale; — θυσανώδης, 2, (εἶδος), ligesom Fryndser el. Qvaste; o. — θυσανωτός, 3, med Fryndser el. Qvaste. — θύσθλα, τά, (θύω), Thyrsusstave, Fakler, og andre hellige Redskaber ved Bacchusfesten, Il. 6, 134; sild. ogs. denne Fest selv; ogs. alm. Offer, Lyc.

θυσία, ἡ, (θύω), Offren el. Offring, sacrificium, θεοῦ o. θεῷ, til en Gud; θυσίαν ἐποίει τῇ θεῷ, han pleiede at offre, Xen. Anab. 5, 3, 9; 2) Offeret, el. Offerdyret selv; 3) Offertid, Offerfest; df. — θυσιάζω, offrer, slagter som Offer, βοῦν; 2) θυσιάζειν τῷ θεῷ, at offre til Guden; df. — θυσίασμα, τό, = θυσία, LXX; o. — θυσιαστήριον, τό, Offerbord, Offeraltar. — θύσιμος, 2, skikket til Offer; hørende til, brugelig ved et Offer; — θύσις, εώς, ἡ, Brusen, Stormen, τοῦ θυμοῦ, Sindets, Plat.; o. — θύσκη, ἡ, Røgelsekar; dim. θυσκάριον, τό; (af θύω).

θυσσανόεις, 3, o. θύσσανος, ὁ, ep. f. θυσανόεις, etc. — *θυστάς, άδος, ἡ, den Sværmende, en Bacchantinde; den Offrende, en Præstinde; 2) som adject. fem., begeistret; bacchantisk; alm. hørende til et Offer, βοή, λιταί, Trag.; — θυτήρ, ῆρος, ὁ, som offrer, en Offerpræst; df. – θυτήριος, 3, hørende til et Offer el. til den Offrende; τὸ θυτήριον, Røgelsekar; ogs. f. θῦμα, Offer; o. — θύτης, ου, ὁ, = θυτήρ; df. – θυτικός, 3, = θυτήριος; ἡ θυτική, sc. τέχνη, Offerpræstens Kunst el. Videnskab; – (af θύω). — θύψαι, θύψω, inf. aor. o. ind. fut. af τύφω. — θύψις, εως, ἡ, (τύφω), Svien, Skolden, Brænden.

θύω, f. θύσω [ῡ], aor. ἔθυσα, pf. τέθυκα, aor. pass. ἐτύθην [ῠ]; — 1) transit., forbrænder som Offer, offrer, ex. ἄργματα θῦσε θεοῖς, Od. 14, 446; ogs. absol., θεοῖσι δὲ θῦσαι, Il. 9, 219; (thi θύειν f. σφάζειν, at slagte neml. Offerdyret, er efter gramm. uhomerisk); sild. høitideligholder ved et Offer, γάμους, εὐαγγέλια, σωτήρια, o. dl., Xen.; ἐπ' ἐξόδῳ θύειν, i Anledning deraf; θυσίας θύων μικρὰς ἀπὸ μικρῶν, id.; τὰ τεθυμένα ἱερά, det brændte el. brændende Offer, id.; – b) in med., lader offre, anstiller et Offer, bes. for at sporge Guderne om noget el. om en Sags Udfald, περί τινος, o. ἐπί τινι, ogs. ὑπὴρ τινος, Xen.; men θυόμενος ἰέναι, f. ἐπὶ τῷ ἰέναι, id. Anab. 2, 2, 3; bes. om Offerpræsten: at beskue Indvoldene, for at spaae deraf; — 2) intr., om enhver heftig Bevægelse: farer, bruser, raser afsted, bes. om Stormen o. Strømmen: ἄνεμος (σὺν) λαίλαπι θύων, Od., ποταμὸς ὑψόσε θύων, ogs. οἴδματι θύων, Il.; ligel. δάπεδον αἵματι θῦεν, skummede el. strømmede af Blod, ex. Od. 22, 309; ogs. om Mennesker: at være i heftig Lidenskab, at rase afsted, ἔγχεϊ, med Spydet, Il., men ὀλοῇσι φρεσί, i sin fordærvelige Afsindighed, ib. 1, 342; – (rimel. forbinder man

begge Bem. lettest, ved at antage Grundbem. suser, alts. *transit.* lader suse, lader (Ilden) lodde i Veiret, bes. brænder et Offer el. lader det dufte, df. offrer; rimel. ogs. besl. m. σύω, σεύω; af θύω er ved Omvexlingen af θ o. φ d. lat. *fumus, etc.*); – [*in præs.* har *Hom.* o. *Hes.* altid ῡ, dog ῠ *in casib. trisyll.* af *part.* θύων; derim. bruger f. *ex. Pind.* i Bem. 1 sædv. ῠ, der ogs. beholdes i de fleste Afledninger, *ex.* i θυσία, imedens ῡ vedbliver i Bem. 2 og i dens Afledninger].

θυώδης, 2, (εἶδος), duftende, vellugtende, θάλαμος, εἵματα, *Od.*; o. — θυώεις, εσσα, εν, = θυόεις; (af θύος). — θύωμα, τό, (θυόω), Rogelse, Speceri, Krydderi. — Θυώνη, ἡ, *epith.* til Semele, o. — Θυωνεύς, ὁ, *epith.* til Bacchus; (af θύω). — θυωρίς, ίδος, ἡ, *sc.* τράπεζα, Offerbord; df. – θυωρίτης, ου, ὁ, Tiener ved Offerbordet; 2) som τραπεζίτης, som vexler el. prøver Penge; o. — θυωρός, ἡ, *sc.* τράπεζα, 1) Offerbord; 2) Giestebord, Spisebord; 3) Vexelererbord; 4) alm. Bord; (af θύω).

θωή, ἡ, (τίθημι), fastsat el. paalagt Straf, Dadel, Bebreidelse, Ἀχαιῶν, af Achæerne, *Il.* 13, 669; sild. ogs. tilføiet Tab el. Skade. — θωκέω, som θακέω, sidder; af — θῶκος, ὁ, som θᾶκος, Sæde, *Hom.*; 2) Sæde, Session, Samling, som Raadets el. Folkets, *Od.*; θῶκόνδε, hen i Samlingen, *ib.* 5, 3. — θῶμα, θωμάζω, *jon.* f. θαῦμα, θαυμάζω. — θῶμιγξ, ιγγος, ὁ, (paalagt) Line, Baand, Snor, Stræng, *ex.* Buens, *Æsch. Eum.* 183; Slynge, Snor paa Pidsken; skrives ogs. θῶμιξ o. θῶμις; (rimel. besl. m. θῶμος); df. — θωμίζω, *f.* ξω, snører, binder, lænker; pidsker med en Line el. Snor. — θώμιον, *ctr.* af τὸ ἥμισυ, *Hes. Op.* 561. — θωμός, ὁ, som σωρός, en Hob, *Æsch.*; (ligesom θημών, rimel. ogs. θῶμιγξ, af τίθημι). — θῶος, ὁ, den Skyldige, som er forfalden i Straf; jf. d. besl. θωή.

θωπεία, ἡ, Smigren el. at smigre; Smiger, Hykleri; (ἵπποι) πολλῆς θωπείας – δεόμενοι, mild Behandling, at kieles og klappes, *Xen.*; — θώπευμα, τό, Smiger, Hykleri; *dim.* θωπευμάτιον, τό; o. — θωπευτικός, 3, *adv.* -κῶς, smigrende, smigersk, hykkelsk; af — θωπεύω, (θώψ), smigrer, tiener, opvarter, som θεραπεύω; θωπ. καιρόν, at tage Tiden iagt, *poët.*; ogs. skuffer, spotter, fører bag Lyset. — θωπικός, 3, smigersk, hykkelsk; o. — θώπτω, o. θώπω, *f.* θώψω, = θωπεύω, *gramm.*; (af θώψ).

*θωρᾱκεῖον, τό, som θωράκιον, Bem. 2, Brystværn, Bulværk, *Æsch. Sept.* 32; — θωρᾱκίζω, forsyner med Brystharnisk el. Pandser, bepandser, bevæbner; — θωράκιον, τό, *dim.* af θώραξ, liden Pandser; 2) *transl.*, *a)* Brystværn el. Bulværk paa Mure og Taarne; ogs. Skiermtag imod Veiret; *b)* etslags Stillads paa Elephantens Ryg, hvorpaa Soldaterne staae og fægte; *c)* paa Skibe, etslags Mastkurv; *d)* som κορμός, *caudex*, en Træbul; — θωρακισμός, ὁ, Handlingen θωρακίζειν; — θωρακίτης, ου, ὁ, en pandserklædt Kriger, en Kyrasserer; — θωρακομάχος, 2, (μάχομαι), som kæmper i Pandser; — θωρακοποιός, 2, (ποιέω), som giør Pandsere; o. — θοροκοφόρος, 2, (φέρω), som bærer Pandser; – (af flgd.).

θώραξ, ᾱκος, ὁ, *jon.* θώρηξ, ηκος, fra *Hom.* oftest, Harnisk, Pandser, Brystpandser, i *Il.* χάλκεος, ogs. af d. kunstige Arbeide, ποικίλος, παναίολος, o. dl.; ogs. διπλόος, som bestaaende af to Hælvter el. Forstykke og Bagstykke, der sammenheftes paa Siderne med Spænder, ὀχεῖς; – 2) oprindel. Kroppen (modsat Lemmerne), el. hvad der dækkes af Pandseret; df. *a)* h. sild. Læger: Brystet; *b)* Brystbillede; – 3) τειχῶν θώραξ, Brystværn paa en Muur; ogs. alm. som θωράκιον, Brystværn; – 4) h. *Ar.* etslags Bæger. — θωρηκτής, οῦ, ὁ, (θωρήσσω), i Pandser el. Harnisk, pandserklædt, *Il.* — θώρηξ, ηκος, ὁ, *jon.* o. *ep.* f. θώραξ, *Il.* — θώρηξις, ἡ, Udrustning med Pandser; 2) en Ruus i ublandet Viin; af — θωρήσσω, *f.* ξω, (θώραξ), udruster med Harnisk el. Pandser; oftere *in med.* o. *pass.*, ruster mig; ogs. τεύχεσι θωρηχθῆναι, at ruste sig, ἐς πόλεμον, ogs. πόλεμον μέτα, til Krig, *Il.*; – 2) bes. *jon.*, *a) in act.*, beruser, giør drukken, som μεθύσκω, *Theogn.*; *b) in med.* m. o. u. οἴνῳ, beruser mig i ublandet Viin, *id.*; (i denne Bem. rimel. af θώραξ, Bem. 4).

θώς, ὁ, ogs. ἡ, *gen.* θωός, etslags Rovdyr, som man ligner med Schakalen; δαφοινοὶ θῶες, *Il.* — θωϋκτήρ, ῆρος, ὁ, (θωΰσσω), som skriger, larmer, giøer. — θώϋμα, τό, o. θωϋμάζω, ogs. θῶμα, θωμάζω, *jon.* (i Prosa) f. θαῦμα, θαυμάζω; men – θωϋτός, 3, *jon.* f. θαυμαστός, *inc.* — θωΰσσω, *f.* ΰξω, raaber, skriger, tilraaber; om Hunden: at giøe. — θώψ, ὁ, *gen.* θωπός, en Smigrer, Hykler, Bedrager; ogs. *adject.* θῶπες λόγοι, hykkelske Taler; (skal være besl. m. τέθηπα, el. m. θαυμάζω).

I.

I, ι, ἰῶτα, *indecl.*, d. niende Bogstav i det græske Alphabet; som Taltegn er ι' = 10, men ,ι = 10000; — om ἰῶτα anmærkes flgd.; – *a)* i Udtalen er ἰῶτα altid Vocalen i, ikke Consonanten j, altså ἴαμβος, Ἰωνία, som i-ambus, I-onia, o. ligel. i fremmede Navne, ex. i Ἰούλιος, Πομπήϊος, *Julius*, *Pompejus*; – *b)* ι ombyttes m. ε, ex. i ἱστίη, *jon.* f. ἑστία, i ἴσχω, ἴσπω, ældre Former f. ἔχω, ἕπω, i d. attiske ὁδί, τοδί, ταυταγί, af *enclit.* δε o. γε; ligel. er d. lat. *in, intus*, af ἐν, ἐντός; ligel. er *lacon.* σιός f. θεός, o. μογιῶμες h. *Ar.* f. μογέομεν; – *c)* ι ombyttes m. η i ἱμέρα, efter *Plat.* ældre Form f. ἡμέρα; f. ἠδέ har *Hom.* ogs. ἰδέ; – *d)* *att.* tilføies ι *demonstrat.*, (altid langt og betonet); *ex.* i οὑτοσί, *hicce*, αὑτηΐ, τουτί, i hvilket Fald d. frgd. lange Endelse udtales kort, altså αὑτηΐ, som – *v* –; jf. ogs. ovenf. *b.*; – *e)* undert. tiener ι til Forslagsstavelse, *ex.* i ἰαύω f. αὔω; i nogle sættes λ foran ι, *ex.* i λίγδος af ἴγδη; – *f)* d. sild. *Jota subscriptum* (fra d. 13de Aarh.) hed forhen, τὸ προσγεγραμμένον, *adscriptum*, hosskrevet, fordi det skreves ved Siden af og ikke under d. frgd. Vocal; altså ΤΗΙ ΣΟΦΙΑΙ f. τῇ σοφίᾳ.

ἵ, ἵ, *neutr.* af d. gl. ἵς, ἵς, *pron. person.*, hvf. d. lat. *is*, han, den; ogs. formedes deraf τὶς, μὶν, νὶν, σφὶν, εἷς, ἴα, ogs. ἵνα, ἷν αὐτῷ, *sibi ipsi*, *poët.* — ἰά, ἡ, *jon.* ἰή, som ἰωή, βοή, Stemme, Lyd, Skrig; Sang, Tone, Larm; bes. h. *Trag.* — ἴᾰ [ῐ], ἡ, *gen.* ἰῆς, *fem. jon.* til εἷς, f. μιά, een, *Il.*; jf. ἰός. — ἰά [– *v*], τά, *plur. heterog.* af ἰός, en Piil, *Il.* 20, 68. — ἴᾰ [ῐ], τά, *pl.* af ἴον, Fiol, *Hom. Cer.* — Ἰάζω, (Ἰάς), efterligner Jonerne i Sprog, Dragt, Adfærd; er jonisk sindet. — ἰαιβοῖ, som αἰβοῖ, komisk Udraab h. *Ar.*

ἰαίνω, *f.* ἰᾰνῶ, *aor.* ἴηνα, *pass.* ἰάνθην, varmer, heder, χαλκὸν ἀμφὶ πυρί, *Od.*; blødgiør, smelter, *ib.* 12, 175; – 2) *transl.*, opvarmer, d. e. vederqvæger, fryder, θυμὸν, Sindet; bes. *pass.*, ἐν φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, ogs. φρένας o. φρεσὶν ἰάνθης, τινί, over noget, *Hom.*; θυμὸν ἰαίνειν ogs. at røre, at bevæge, formilde, *Il.* 24, 119; [oftest ῐ, dog ogs. ῑ, *ex. Od.* 22, 59].

Ἰακός, 3, *adv.* -κῶς, (Ἰάς), jonisk; ἡ Ἰακή, *sc.* διάλεκτος, d. joniske Dialekt. — *Ἰακχαγωγός, 2, (ἄγω), som fører el. bærer Bacchus's Billede; — Ἰακχάζω, = Ἰακχέω. — Ἰακχαῖος, 3, iachisk, bachisk, jublende; — Ἰακχεῖον, τό, Bacchus's Tempel; — Ἰακχέω, opløfter et Jubelskrig, jubler, bes. ved Bacchusfesten; o. — Ἰάκχιος, 2, = Ἰακχαῖος, *Soph.*; af — Ἴακχος [ῐ], ὁ, Jacchos, det mystiske Navn paa Bacchus; jf. *Herod.* 8, 65; 2) Jubelskrig paa Bacchusfesten; 5) Ἴακχος, 3, ogs. 2, iachisk, bacchisk; (af ἰάχω, ἰαχή). — ἰάκχω, = ἰάχω.

ἰαλεμίστρια, ἡ, Grædekone; af — ἰᾱλεμίζω, *jon.* ἰηλ-, beklager, begræder; af — ἰάλεμος [ῐᾱ], ὁ, *jon.* ἰήλ-, Klagesang, Sørgesang, *Eur.*; 2) som *adject.*, usel, jammerlig. — ἰάλλω, *f.* ἰᾰλῶ, *aor.* ἴηλα, (ἵημι), udkaster, udsender, ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς, udskyder, χεῖρας, udstrækker, ἐπί τι, ogs. ἐπί τινι, efter noget, *Hom.*; men ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλεν, *i. e.* χεῖρας ἐπέβαλλεν, lagde Haand paa dem, *Od.* 9, 288, jf. ἐπιάλλω; ἐπὶ δεσμὸν ἰῆλαι, at paalægge Lænker, *Od.*; ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, at søge nogen med Krænkelser, d. e. at beskæmme, *ib.* 13, 142; *b)* efterhom., ἰάλλειν φωνήν, at udsende en Røst, ὑλακήν, at giøe; ἰάλλειν ἴχνος, at sætte Foden, *Nic.*; – 2) *intr.* el. m. underforst. ἐμαυτόν, bevæger mig hurtigen, løber, flyver, *feror*, *mittor*; af d. attiske ἰάλλω er ἐφιάλλω; df. — ἰαλτός, 3, sendt, skikket; kastet.

ἴᾱμα, τό, (ἰάομαι), Helbredelse, Lægemiddel; Helbredelsesmaade; [ι *anc.*]. — *ἰαμβειογράφος, ὁ, (γράφω), som skriver Jamber, bes. Skiendedigte; alm. som dadler el. skiender i sin Tale, *Dem.*; — ἰαμβεῖον, τό, jambisk Vers, jambisk Digt; egentl. *neutr.* af – ἰαμβεῖος, 2, jambisk, i Jamber; — ἰαμβειοφάγος, = ἰαμβοφάγος; — ἰαμβιάζω, o. ἰαμβίζω, er – ἰαμβιστής, οῦ, ὁ, som taler el. skriver i Jamber, som skiender el. skiælder; — ἰαμβικός, 3, jambisk; — ἰαμβογράφος, ὁ, = ἰαμβειογράφος; o. — ἰαμβοποιέω, er – ἰαμβοποιός, 2, (ποιέω), som giør el. digter Jamber; – (af flgd.).

†ἴαμβος, ὁ, en Jambe, d. e. Versfoden *v* –; 2) d. jambiske Vers, som brugtes bes. i Spottedigte, *ex.* af Archilochos, ogs. i den dramatiske Dialog; 3) jambisk Digt, Spottedigt, Satire; i denne Bem. bes. *in pl.*; 4) dramatisk Digt el. Drama; ogs. etslags improviseret Drama; (rimel. besl. m. ἰάπτω); df. — ἰαμβοφάγος, 2, (φαγεῖν), som æder el. sluger Jamber; spottende, om en Stue-

spiller, som maa lære saa mange Jamber, *Dem.*; — ἰαμβύκη, ἡ, etslags musikalsk Instrument, som rimel. spilledes til jambiske Vers; o. — ἰαμβώδης, 2, (εἶδος), jambeagtig; skiendende, satirisk. — ἰαμεναί, αἱ, ogs. ἰαμνοί, οἱ, lav og vandrig Eng, Marskland: sild. Skrivem. f. εἰαμενή; [ῐ].

Ἰάν, ὁ, gen. Ἰᾶνος, f. Ἰάων, en Jonier, *Æsch.* — ἰάνθην, *aor.* 1 *pass.* af ἰαίνω, *Hom.* — ἰάνθινος, 3, (ἴον, ἄνθος), fiolfarvet, med Fiolblomster. — Ἴαννα, ἡ, *fem.* af Ἰάν. — ἰάομαι, *f.* ἰάσομαι, *jon.* ἰήσομαι, helbreder, τινά, *Hom.*, νοῦσον, *Pind.*, τὸ τραῦμα, *Xen.*; ὁ μαθὼν ἰᾶσθαι, som har lært Lægekunsten, *Xen.*; *transl.*, μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ (*imperat.*), *Herod.* 3, 55; *in pass.*, lader mig helbrede; (besl. m. ἰαίνω, o. oprindel. om udvendige Saar, hvortil man brugte varme Omslag); [sædv. fra *Hom.* ῑᾱ, sild. er ogs. ι *anc.*]. — Ἰάονες, οἱ, udvidet f. Ἴωνες, Jonierne, bes. Athenienserne, *Æsch. Pers.*, *ex.* 179; ogs. *poët.* f. Ἕλληνες, *sing.* Ἰάων, sield.

ἰάπτω, *f.* ψω, som ἰάλλω, sender, kaster, støder; alm. sætter i Bevægelse; h. *Hom.* alene i Udtrykket, κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτειν, *sc.* χεῖρας, at lægge Haand paa det skiønne Legeme, at mishandle det (i Sorg); ἰάπτειν – χερμάδα ἐπί τινι, at kaste paa nogen, τόξοις – βέλη ἔς τινα, at skyde paa nogen, *Æsch.*; men *transl.*, αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ ἰάπτειν, at lade tone til nogens Ære, *id.*; *b*) λόγοις ἰάπτειν τινά, at træffe el. saare med Ord, *Soph. Aj.* 501; jf. ἰάλλω; df. sild. *poët.*, saarer, krænker, bedrøver; – 2) som ἰάλλω *intr.* el. m. underforst. ἐμαυτόν, bevæger mig hurtigen, iler, flyver, svæver, *Æsch. Suppl.* 544; (ἰάπτω synes oprindel. at være af ἅπτω, alts. m. Forslag af ι; jf. ἰαύω; i Brug og Forbindelse kommer det overeens med ἰάλλω, og kunde forsaavidt henføres til ἵημι). — Ἰᾶπυξ, ῠγος, ὁ, *jon.* Ἰῆπυξ, Nordvest- el. rigtigere Vestnordvestvinden.

Ἰάς, άδος, ἡ, *sc.* γυνή, Jonierinde, *sc.* διάλεκτος, den joniske Mundart; 2) som *adject.*, jonisk. — ἴασι [ᾱ], s. ἴᾱσι, 3 *pl. præs.* til εἶμι, gaaer. — ἰᾶσι, f. ἱέασι, 3 *pl. præs.* af ἵημι. — ἰάσιμος [ῑᾱ], 2, til at helbrede; til at afhielpe; o. — ἴᾱσις [ῑᾱ], ἡ, Helbredelse; (af ἰάομαι). — ἰᾰσιώνη [ια m. ι *anc.*], ἡ, ogs. ἰασίνη, Gierdeklokke, *convolvulus.* — ἰάσμη, ἡ, ogs. ἰασμέλαιον, τό; etslags vellugtende Olie h. Perserne; rimel. Jasminolie; o. — ἰασπίζειν, at have Udseende af – ἴασπις, ιδος, ἡ, Jaspis, etslags Ædelsteen. — Ἰαστί, *adv.*, (Ἰάς), i det joniske Sprog; df. — Ἰάστιος, 3, jonisk. — Ἰᾱσώ [ῐ], όος, *ctr.* οῦς, ἡ, (ἰάομαι), Jaso, Lægekunstens og Sundhedens Gudinde.

ἰατήρ [ι *anc.*], ῆρος, ὁ, *poët.* ἰατρός, Læge; *cp.* ἰητὴρ κακῶν, *Od.*; df. – ἰατήριος, 3, helbredende, lægende; ἡ ἰατηρία, *sc.* τέχνη, Lægekunsten; o. — ἰατικός, 3, = frgd.; (af ἰάομαι). — ἰατορία, ἡ, (ἰάτωρ), *sc.* τέχνη, Lægekunsten. — ἰᾱτός [ῑ], 3, (ἰάομαι), helbredet. — ἰάτραινα, ἡ, = ἰατρίνη. — ἰατραλείπτης, ου, ὁ, (ἀλείφω), Læge, som helbreder ved Indgnidning el. ved Legemsøvelser; – denne Helbredelsesmaade, ἡ ἰατραλειπτική, *sc.* τέχνη; — ἰατρεία, ἡ, (ἰατρεύω), Helbreden el. at helbrede, Helbredelse; — ἰατρεῖον, τό, Lægens Bolig el. Arbeidsstue; 2) Lægens Løn; o. — ἰάτρευμα, τό, o. ἰάτρευσις, ἡ, = ἰατρεία; af – ἰατρεύω, er Læge, helbreder; – (af ἰατρός).

*ἰάτρια, ἡ, *fem.* af ἰατήρ. — ἰατρικός, 3; hørende til Lægens Kunst, erfaren deri; ἡ ἰατρική, *sc.* τέχνη, Lægekunsten; — ἰατρίνη, ἡ, = ἰάτρια, sild. ogs. Jordemoder; — ἰάτριον, τό, = ἰατρεῖον; — ἰατρολογέω, (λέγω), taler om Lægekunsten; — ἰατρομαθηματικοί, οἱ, astrologiske Læger; — ἰατρόμαια, ἡ, (μαῖα), Jordemoder; — ἰατρόμαντις, ὁ, (μάντις), Læge og Spaamand, *Æsch.*; Ἄπις ἰατρόμ. φρενῶν, Sielenes Læge, *id. Ag.* 1623; o. — ἴατρον, τό, Lægens Løn, som ἰατρεῖον; af — †ἰατρός, ὁ, (ἰάομαι), en Læge, en Saarlæge, *ep.* ogs. ἰητρὸς ἀνήρ, *Il.*; ogs. *transl.*, ἰατρὸς τῆς πόλεως (κακῶς) βουλευσαμένης, *Thuc.* 6, 14; [*ep.* ῑ, *att.* ogs. ῐ]; df. — ἰατροσοφιστής, οῦ, ὁ, lærd Læge; o. — ἰατροτέχνης, ου, ὁ, (τέχνη), Lægekunstner, *Ar.* — ἰατταταί [ῐ], o. ἰατταταιάξ, ach! vee! *Ar.* — ἰάτωρ, ορος, ὁ, *jon.* ἰήτωρ, *poët.* f. ἰατρός.

ἰαῦ, *interject.*, *a*) som ἰώ, Udraab i Glæde; *b*) som ἰοῦ, Udraab i Sorg; ogs. som Svar paa Tilraab: her! hei! o: dl. — ἰαυθμός [ῐ], ὁ, (ἰαύω), Sovested, Opholdssted; bes. et Dyrs Smuthul el. Leie; 2) Søvnen selv. — ἰαυοῖ, *interject.*, = ἰαῦ, Bem. *a.* — ἰαύω, (αὔω), sover, *Hom.*; alm. ligger og hviler mig, overnatter, tilbringer Natten; ἀΰπνους νύκτας ἰαύειν, *Il.*; alm. opholder mig paa et Sted; – 2) som παύω, lader hvile, πόδα, *Eur.*; ogs. *c. gen.*, lader ophøre, *Lyc.* — ἰαφέτης [ῑᾰ], ου, ὁ, (ἰός, ἀφίημι), som afsender Pilen, en Bueskytte, *poët.* — ἰαχαῖος, 3, skrigende: nvis Læsem. h. *Soph.* — ἰαχέω, = ἰάχω; oftest *att.*, dog ogs. *jon. in aor.* 2 ἴαχον; [ῐ, men f. ᾰ bruges ogs. *att.* ᾱ].

ἰαχή, ἡ, (ἰάχω), Skrig, bes. i *Il.* Krigsskrig; ogs. Klageskrig, *Od.*; alm. høit Skrig; Støi, stærk Larm; sild. ogs. Jubelskrig. — ἰάχημα, τό, (ἰαχέω), ogs. ἴαχος, ὁ, = frgd. — ἰαχρός, 2, (ἰαίνω), blodgiort; df. *a)* opløst, visnet; *b)* frydet, glædet. — ἰάχω, *pf.* ἴαχα, *part. fem.* ἰαχυῖα, skriger, raaber, larmer, h. *Hom.* bes. om Krigsskrig o. om Klageskrig; sild. bes. jubler; – *b)* at larme, bruse, lyde, tone, h. *Hom.* om Bølgernes Brusen, Luernes Knittren, v. dl.; jf. ogs. *Od.* 9, 395; – *c)* *transit.*, lader tone el. lyde; (rimel. af ἰά, Stemme, ogs. besl. m. ἠχή o. m. ἰύζω); [ῐ, men f. ᾰ ogs. *att.* ᾱ). — Ἰάων [ῐᾱ], f. Ἴων, en Jonier, see u. Ἰάονες; df. — Ἰαωνίζω, = Ἰωνίζω; o. — Ἰαωνιστί, *adv.*, = Ἰαστί.

ἰβάνη, ἡ, o. ἴβανος, ὁ, Brøndspand. — ἴβδη, ἡ, Tap el. Tol i Skibsbunden, sædv. εὐδίαιος, χείμαρος. — Ἴβηρ, ηρος, ὁ, en Indvaaner; af – Ἰβηρία, ἡ, Iberien, d. nordostlige Deel af d. nuværende Spanien; – hørende dertil, iberisk, Ἰβηρικός, 3. — ἰβηρίς, ίδος, ἡ, etslags Karse. — ἶβις, ἡ, *gen. jon.* ιος, *att.* ιδος, Ibis, etslags ægyptisk Sommerfugl, hvoraf der gaves tvende Arter, *Herod.* 2, 75, 76; jf. ogs. *Schneid.* — ἴβισκος, ὁ, *hibiscus*, etslags vild Malve, ogs. ἀλθαία. — ἰβύζω, d. ἰβυκινέω, blæser i Trompet; df. – ἰβυκτήρ, ogs. ἰβυκινήτης, ὁ, en Trompeter; – men alene h. *gramm.*; (rimel. besl. m. ἰύζω).

ἴγδη, ἡ, Rivesteen, Morter; df. — ἰγδίζω, støder i en Morter; — ἰγδίον, τό, *dim.* af – ἴγδις, ἡ, attisk Biform f. ἴγδη. — ἴγδισμα, τό, (ἰγδίζω), Støden el. at støde i en Morter; 2) etslags Dands. — ἶγμαι, *pf.* til ἱκνέομαι; oftest *in compos.* ἀφῖγμαι. — ἰγνύᾱ [ῡ], ἡ, *jon.* o. *ep.* ἰγνύη, Knæhasen, *poples*, *Il.*; ἰγνυῶν ὑφαίρεσις, at slaae Benet fra nogen; jf. *Il.* 23, 726; o. — ἰγνύς, ύος, ἡ, = ἰγνύα, *Hom. Merc.*; (af γόνυ).

Ἴδᾱ [ῑ], ἡ, *jon.* Ἴδη, Ida, Bierg i Phrygien, ligel. paa Kreta; – *b)* som *appell.*, ethvert Bierg med Skov; bes. ogs. *in pl.*, Skov, som ὕλη, *ex.* οὔρεα – ἴδῃσι παντοίῃσι – συνηρεφέα, *Herod.* 7, 111; men ἴδη ναυπηγήσιμος, Skibstømmer, *id.* 5, 23; df. — Ἰδαῖος, 3, idæisk, fra Ida, Ζεύς, *Il.* — ἰδάλιμος, 2, 1) (ἴδος), som opvækker el. afpresser Sved, καῦμα, *Hes.*; [ῑ]; 2) (ἰδεῖν), = εἰδάλιμος; [ῐ]. — ἰδανικός, 3, (ἰδέα), som er alene i Forstanden el. i Forestillingen, intellectuel, ideal; [ῐ]. — ἰδανός, 2, (ἰδεῖν), anseelig, prægtig, smuk.

ἰδέ, *conj.*, *jon.* o. *ep.* f. ἠδέ, og, *Hom.*, sield. h. *Trag.* — ἴδε s. ἰδέ, see! *imperat. aor.* 2 af *ind.* εἶδον, *Hom.* — ἴδε, *ep.* f. εἶδε, han saa, 3 *sing. aor.* 2 til *inf.* ἰδεῖν. — ἰδέᾱ [ῐ], ἡ, *jon.* ἰδέη, (ἰδεῖν), Udseende, Aasyn; ἰδέᾳ τε καλόν –, *Pind. Ol.* 10, 122; alm. Gestalt, Form el. Figur, *ex.* δρεπανοειδὲς τὸ χωρίον τὴν ἰδέαν ἐστί, *Thuc.* 6, 4; – *b)* Art el. Maade, hvorpaa noget viser eller fremstiller sig, *species*; πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι, Skinnet, *Theogn.* 128; – *c)* Art og Maade, hvorpaa noget er, θανάτου, Dødsmaade, *Thuc.*; πᾶσαν ἰδέαν πειρήσαντες, efter at have forsøgt ethvert Middel, *id.* 2, 19, *init.*; alm. Beskaffenhed, Omstændighed; ogs. Behandlingsmaade, Forholdsregel; jf. *Thuc.* 3, 112; – *d)* Art el. Slægt, *genus*; – *e)* h. Philosopherne: Forestilling, Forbillede, Grundform, Ideal, Model; det rene og abstracte Begreb, hvad der alene er til i Tanken, modsat det Concrete og Sandselige.

ἰδέειν, *ep.* udvidet f. ἰδεῖν, *dor.* ἰδέμεν, *inf. aor.* til *ind.* εἶδον. — ἴδεσκον, *ep.* o. *jon.* udvidet Form f. ἴδον, εἶδον, *Il.* 3, 217. — ἰδέω, f. ἰδῶ, *conj. aor.* 2 til ἰδεῖν; 2) *Il.* 14, 235, som *conj. pf.* til οἶδα, veed. — Ἴδη, ἡ, see u. Ἴδα. — ἴδηαι, *ep.* f. ἴδῃ, 2 *sing. conj. aor. med.* af ἰδεῖν. — Ἴδηθεν, *adv.*, (Ἴδη), fra Ida, ned fra Ida. — ἰδησῶ, *dor. fut.* til εἶδον, ἰδεῖν, *Theocr.* 3, 37. — ἰδίᾳ, see u. ἴδιος. — ἰδιαζόντως, *adv. part. præs. act.* af flgd., besynderligen, alene. — ἰδιάζω, (ἴδιος), er alene el. afsondret; er egen el. eiendommelig; ἰδιάζειν τινί, at være ene med nogen, ogs. at give sig af med noget, *vacare rei*; – 2) *in med.*, gior mig egen, tilegner mig noget, τι.

ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, *compar.* o. *superl.* til ἴδιος. — ἰδιασμός, ὁ, eiendommelig Adfærd el. Behandling; Egenhed, Synderlighed, Særhed; o. — ἰδιαστής, οῦ, ὁ, som lever afsondret el. for sig selv; (af ἰδιάζω). — ἰδικός, 3, som εἰδικός, besynderlig, egen, speciel, *oppon.* κοινός. — *ἰδιοβουλεύω, ogs. -βουλέω, følger mit eget Hovede, forsømmer at høre andres Raad; ἵνα μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δοκέω, at jeg ikke skal synes Eder egensindig, *Herod.* 7, 8, 4; — ἰδιογενής, 2, (γένος), af en besynderlig Slægt el. Art, *oppon.* κοινογενής; — ἰδιόγλωσσος, 2, (γλῶσσα), som har et eget el. besynderligt Sprog; — ἰδιογνωμονέω, er – ἰδιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (γνώμη); som taler el. handler efter eget Tykke, egensindig; — ἰδιογονία, ἡ, (γονή), at avles af el. nedstamme fra en egen Slægt, *oppon.* κοινογονία; o. — ἰδιόγραφος, 2, (γράφω), selvskreven, egenhændig; – (af ἴδιος).

*ἰδιοθανέω, (θανεῖν), har en egen Dødsmaade; — ἰδιοθηρευτικός, 3, der jager for sig selv el. efter egen Fordeel; v. — ἰδιοθηρία, ἡ, Jagen el. at jage for sig selv el. efter egen Fordeel; (af θηρεύω, θήρα); — ἰδιόκοτος, 2, *oppon.* ἀλλόκοτος, s. m. s.; — ἰδιόκριτος, 2, (κρίνω), efter eget Valg, Skion el. Tykke; — ἰδιόκτητος, 2, (κτάομαι), eiendommelig; — ἰδιολογέομαι, τινί, taler alene med nogen; df. — ἰδιολογία, ἡ, Samtale med nogen i Eenrum; egen el. besynderlig Undersøgelse; af — ἰδιολόγος, 2, (λέγω), som taler el. undersøger besynderligen; — ἰδιομήκης, 2, (μῆκος), med egen Længde; — ἰδιόμορφος, 2, (μορφή), med besynderlig Gestalt el. Dannelse; v. — ἰδιοξενία, ἡ, Giestevenskab imellem Private el. med en Privatmand; af — ἰδιόξενος, ὁ, (ξένος), Giesteven med en Privatmand; *oppon.* πρόξενος; – (af ἴδιος).

*ἰδιοπάθεια, ἡ, Tilstanden – ἰδιοπαθέω, er – ἰδιοπαθής, 2, (πάθος), som har egne Sindslidelser, Fornemmelser el. Indtryk; — ἰδιοποιέω, gior egen, giver til Eiendom; *in med.*, tilegner mig; df. – ἰδιοποίημα, τό, hvad man har tileguet el. anmasset sig; v. – ἰδιοποίησις, ἡ, Tilegnelse, Anmasselse; — ἰδιοπραγέω, (πράσσω), besørger mine egne Anliggender, passer el. skiøtter mig selv, som ἡσυχάζω; 2) handler paa egen Haand, uden Befaling el. egenmægtigen, *Polyb.*; – denne Handlemaade, ἰδιοπραγία, ogs. ἰδιοπραξία, ἡ; — ἰδιοπραγμονέω, = ἰδιοπραγέω, af – ἰδιοπράγμων, 2, (πρᾶγμα), der passer sine egne Anliggender, der lever for sig selv el. uden at bekymre sig om andre; — ἰδιοπροσωπέω, (πρόσωπον), har et eiendommeligt Aasyn el. Udseende; v. — ἰδιοῤῥυθμία, ἡ, eiendommelig Levemaade; af – ἰδιόῤῥυθμος, 2, (ῥυθμός), med eiendommelig Art el. Levemaade; – (af flgd.).

ἴδιος, 3, *att.* ogs. 2, *adv.* ἰδίως, egen, eiendommelig; privat; *oppon.* almindelig el. offentlig, δήμιος, *Od.*, *ex.* 3, 82, *att.* δημόσιος s. κοινός, ogs. ἱερός, *Herod.* 6, 9; ὁ ἴδιος, som ὁ ἰδιώτης, Privatmanden, *Dem.*, *oppon.* ὁ πολιτικός; – 2) egen, eiendommelig, som ikke tilhører andre, *oppon.* ἀλλότριος; df. τὸ ἴδιον, Eiendom, *peculium*; τὰ ἴδια πράττειν, at passe sit Eget; – 3) særegen, besynderlig, hvorved noget adskiller sig fra et andet, *oppon.* κοινός; ἴδιος ἄνθρωπος, en egen el. besynderlig Mand; – 4) bes. om Sproget: *a)* ὀνόματα ἴδια, som κύρια, *verba propria*, de egne el. egentlige Ord og Udtryk, *oppon.* τὰ περιέχοντα, Omskrivninger; *b)* ἴδιοι λόγοι, egen, naturlig, ubunden Stiil, Prosa, *oppon.* ποιήσεις, *Plat.*; – 5) for *adv.* ἰδίως bruges ogs. ἰδίᾳ, for sig, alene, som Priatmand, *oppon.* δημοσίᾳ; bes. ogs. *a)* adskilt, afsondret; ἰδίᾳ φρενός, som ἄνευ φρενός, uden Overlæg, *Ar.*; *b)* paa egen Haand, paa egen Bekostning; *c)* i Prosa, *oppon.* ὑπὸ ποιητῶν, *Plat.*; – 6) *compar.* v. *superl. irr.*, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, sild. ogs. regelm. ἰδιώτερος, ἰδιώτατος.

*ἰδιόστολος, 2, (στέλλω), ναῦς, Skib, man har udrustet paa egen Bekostning; ἰδιόστολος ἔπλευσε, med et saadant Skib, *Plut.*; — ἰδιοσυγκρᾱσία, ἡ, (κρᾶσις), = flgd.; — ἰδιοσυγκρισία, ἡ, Safternes besynderlige Blanding og den deraf følgende Legemsbeskaffenhed; af — ἰδιοσύγκριτος, 2, (συγκρίνω), som er sammensat paa en egen Maade; — ἰδιοσύστατος, 2, (συνίσταμαι), som bestaaer for sig selv el. alene; v. — ἰδιότης, ητος, ἡ, Egenhed, Eiendommelighed, egen og besynderlig Beskaffenhed el. Viis og Maade; – (af ἴδιος).

*ἰδιοτροπία, ἡ, eiendommelig Art Viis el. Maade; af – ἰδιότροπος, 2, *adv.* -τρόπως, (τρέπω), som har sin egen Viis el. Maade; med egne Sæder og Manerer; egensindig; — ἰδιοτρόφος, 2, (τρέφω), som nærer el. opføder afsondret, enkelt, for sig selv; 2) *pass.*, ἰδιότροφος, 2, som nærer sig med egne el. besynderlige Spiser; — ἰδιότῠπος, 2, (τύπος), af en egen el. besynderlig Form; — ἰδιοφεγγής, 2, (φέγγος), som lyser ved sit eget Lys; — ἰδιοφυής, 2, (φυή), af en besynderlig Natur el. Beskaffenhed; — ἰδιόχειρος, 2, (χείρ), egenhændig, med egen Haand; τὸ ἰδιόχειρον, den originale Haandskrift; v. — ἰδιόω, gior egen, tilegner; – *in med.*, gior mig egen, tilegner el. anmasser mig; gior mig hengiven el. forbunden; – (af ἴδιος).

ἴδῐσις, ἡ, Sveden el. at svede; Sved; af — ἰδίω, *f.* ίσω, (ἶδος), sveder; i Prosa sædv. ἱδρόω; [sædv. ῑδῐ, dog *Od.* 20, 204, ῑδῐ]. — ἰδίωμα, τό, Egenhed, Eiendommelighed, besynderlig Beskaffenhed; df. – ἰδιωματικός, 3, hørende til en Eiendommelighed el. til et ἰδίωμα; v. — ἰδίωσις, ἡ, Tilegnelse, Vindicering el. Anmasselse; Fordring paa noget; 2) særskilt Anvendelse paa noget, *Plat.*; (af ἰδιόω). — ἰδιωτεία, ἡ, Privatmandens Liv (i Modst. af Statsmandens), *Xen.*; af — ἰδιωτεύω, er en ἰδιώτης, bes. i Bemærkelserne, *a*, *b*, *c*; af — ἰδιώτης, ου, ὁ, (ἴδιος), en Privatmand (i Modsætn. af en Embedsmand el. Statsmand); ogs. et enkelt Menneske (i Modsætn. af Staten);

df. bes. - *a)* en simpel Mand, en Almuesmand; bes. *in pl.*, d. lat. *plebeji*; - *b)* uvidende el. uerfaren i Statssager; df. alm. raat og uvidende Menneske; - *c)* bes. som forsømmer Legemets Udvikling og de dertil hørende Legemsøvelser, *oppon.* ἀσκητής, ἀθλητής; - *d)* den endnu uøvede Kriger, *tiro*; ogs. den simple Soldat, *oppon.* στρατηγός, ἐξάδαρχος, o. dl., *Xen.*; - *e)* som skriver i ubunden Stiil, Prosaist, *oppon.* ποιήτης, *Plat.*

ἰδιωτίζω, (ἰδιώτης), forvandler til det simple el. almindelige Udtryk. — ἰδιωτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til, passende for, egnende en ἰδιώτης i alle Ordets Bemærkelser; ὡς ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχεις, hvor du dog forsømmer dit Legeme, *Xen. M. S.* 3, 12, 1. — ἰδιῶτις, ιδος, ἡ, *fem.* af ἰδιώτης; — ἰδιωτισμός, ὁ, (ἰδιωτίζω), Handlemaade el. Opførsel af en ἰδιώτης; bes. Simpelhed i Udtrykket el. den simple Mands Maade at udtrykke sig paa; ogsaa Udtrykkets Eiendommelighed. — ἰδιωφελής, 2, (ἴδιος, ὀφέλλω), egennyttig, *oppon.* κοινωφελής.

ἴδμεν, 1) *jon.* o. *dor.* f. ἴσμεν, 1 *pl.* af οἶδα, *Hom.*; 2) *ep.* f. εἰδέναι, *inf.* til οἶδα. — ἴδμεναι, *ep.* f. εἰδέναι, *inf.* til οἶδα. — ἴδμη, ἡ, *gramm.*, o. ἰδμοσύνη, ἡ, h. *Hes. in pl.*, Kundskab, Indsigt; af — ἴδμων, ονος 2, (ἴδμεν, εἰδέναι), kyndig, erfaren, τινός, i noget. — ἰδνόω, krummer, bøier; h. *Hom.* alene *in* 3 *sing. aor. pass.* ἰδνώθη, krummede sig, o. *in part.* ἰδνωθείς.

ἰδοίατο, *æol.* o. *jon.* f. ἴδοιντο, *Hom.* — ἴδον, *ep.* f. εἶδον, *Hom.* — ἶδος, εος, τό, Hede, Sommerhede, *Hes.*; 2) den af Heden udpressede Sved; (besl. m. ὕδος, ὕδωρ). — ἴδοσαν, *alexandr.* f. εἶδον som 3 *pl.*, ligesom ἤλθοσαν f. ἦλθον. — ἰδοῦ, *imperat.* til εἰδόμην, εἶδον; men ἰδού som *interject.*, see der! *ex. Ar. Pax*, 2, 5, jf. *Equ.* 121; ogs. m. Uvillie el. haanende: see eengang! o. dl., ofte h. *Ar.*, *ex. Equ.* 87, 343.

ἰδρεία o. ἰδρία, *jon.* ἰδρείη o. ἰδρίη, ἡ, Kundskab, Erfaring, Dygtighed; ἰδρείῃ πολέμοιο, som kyndig Kriger, *Il.* 16, 359. — ἴδρις, ὁ, ἡ, *neutr.* ἴδρι, *gen.* ιος, *att.* εως, (ἴδμεν, οἶδα), kyndig, erfaren, kløg, forstandig; ἴδρις ἀνήρ, *Od.*; πόνου καὶ ὀϊζύος ἴδριες, forsøgte deri; men *Hes. Op.* 780 staaer ἴδρις, den Betænksomme, f. μύρμηξ, Myren; jf. ἀνόστεος, *ib.* 526. — ἰδρός, ὁ, *poët.* f. ἱδρώς, Sved; df. *dat.* ἰδρῷ, *Il.*; jf. ἔρος f. ἔρως; df. — ἰδρόω, *f.* ώσω, sveder; sammendrages ligesom ῥιγόω til ω, ῳ, f. ου, οι; ἱδρῶ - ἵδρωσα, har svedet Sved, har svedet stærkt, *Il.* 4, 27; οὔτε - πρὶν ἱδρῶσαι, δεῖπνον αἱρεῖσθαι, *Xen.*

ἵδρυμα, τό, (ἱδρύω), det Nedsatte, Fastsatte, Begrundede; et Anlæg; som ἕδος, Sæde, Tempel; *transl.*, ἵδρυμα πόλεως, de i en By bosatte Borgere, *Eur.* — ἱδρύνω, rimel. *inus.*, anføres som Stamform til *aor. pass.* ἱδρύνθην, see u. ἱδρύω. — *ἵδρυσις, ἡ, Fastsætten, Begrunden, Anlæggen, Indvien, alm. Handlingen ἱδρύειν; [sild. ogs. ῠ]; — ἱδρυτέος, 3, til at stille fast el. til at grundlægge; οὐχ ἱδρυτέον, man maa ikke sidde stille el. nøle, *Soph. Aj.* 809; o. — ἱδρυτός, 3, opstillet, opreist, opbygget, indviet; - (af flgd.).

ἱδρύω [ῠ], *f.* ύσω [ῡ], *aor. pass.* h. *Hom.* ἱδρύνθην, ligel. *att.*; jf. *Xen. Cyr.* 8, 4, 10; dog ogs. *att.* ἱδρύθην; sætter ned, lader sætte sig ned, *Hom.*, *ex. Il.* 2, 191; om en Hær: lader leire sig; *b) pass.*, sidder stille, hviler mig, er rolig, stille, uvirksom, *ib.*, *ex.* 3, 78; 2) sætter el. stiller fast, fastsætter, begrunder, opreiser (Tempel, Støtte, o. dl.), df. ogs. indvier; *b) pass.*, nedsætter mig paa et Sted; slaaer Leir; bes. *in pf. pass.* ἵδρυμαι, sidder, ligger, er beliggende, *situs sum*; ἐν τῇ κεφαλῇ ἱδρυθὲν κακόν, *Thuc.* 2, 49; ἥρωες ἱδρυμένοι, hvis Billedstøtter ere opreiste, *Lycurg.*; (af ἵζω, ligesom ἕδρα af ἕδος). — ἱδρῶ, ἱδρῷ, f. ἱδρῶτα, ἱδρῶτι, see u. ἰδρός, o. ἱδρώς.

ἵδρωα s. ἱδρῶα, τά, Hedeblærer; o. — ἱδρώδης, 2, (εἶδος), svedig, forbunden med Sved, som let sveder; af — ἱδρώς, ῶτος, ὁ, (ἶδος), Sved, *Il.*; *b) transl.*, det med Sved Erhvervede; οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα - οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ, *Ar. Eccl.* 745; *c)* hvad Planterne udsvede, Harpix, Gummi; ogs. alm. Saft, Vædske; - f. *acc.* ἱδρῶτα bruges ogs. ἱδρῶ; ogs. f. *dat.* ἱδρῶτι bruges ἱδρῷ, som af ἰδρός. — ἵδρωσις, ἡ, (ἱδρόω), Sveden el. at svede; Sved. — ἱδρωτήριος, 2, o. ἱδρωτικός, 3, *adv.* -κῶς, sveddrivende; — ἱδρώτιον, τό, *dim.* af ἱδρώς; o. — ἱδρωτοποιέω, er — ἱδρωτοποιός, 2, (ποιέω), som frembringer el. uddriver Sved; - denne Handling el. Beskaffenhed, ἱδρωτοποιΐα, ἡ; (af ἱδρώς). — ἰδυῖα, *ep.* f. εἰδυῖα, *part. fem.* til οἶδα, kyndig, forstandig, kløg, men alene i Forbindelsen, ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, *Hom.*, *Hes.* — ἴδω, *conj. aor.* af *ind.* εἶδον, *ep.* ogs. ἴδωμι, *Il.*, *ex.* 22, 450; *part.* ἰδών, ἰδοῦσα.

ἴε, ἴεν, *ep.* 3 *sing. impf.* af εἶμι, *Hom.* — ἵει, 3 *sing. impf.* af ἵημι. — ἰείη, *ep.* f. ἴοι, 3 *sing. opt. præs.* af εἶμι, *Il.* 19, 209. — ἱείς, *part. præs.*, men ἱεῖσι, 3 *pl. præs.*, af ἵημι, hvoraf *præs. ind. pass.* o. *med.* ἵεμαι, *part.* ἱέμενος. — ἵεμαι, ἱέμην, *præs.* o.

impf. med. til εἶμι, iler afsted. — ἵεμεν, *Hes.*, v. ἱέμεναι, *Il.*, *ep.* f. ἱέναι. — ἵεν, *æol.* f. ἵεσαν, 3 *pl. impf.* af ἵημι; men ἴεν, see u. ἴε. — ἱέναι, *inf. præs.* af ἵημι; men ἰέναι, *inf. præs.* af εἶμι.

ἱεράγγελος, 2, (ἀγγέλλω), som forkynder Offere el. Fester; v. — ἱεραγωγός, 2, (ἄγω), som fører, bringer Offere el. Offerredskaber; (af ἱερόν). — *ἱερᾱκιδεύς, ὁ, ung Høg el. Falk; — ἱερᾱκίζω, skriger som en Falk el. Rovfugl; alm. skriger; — ἱεράκιον, τό, *hieracium*, Falkeurt; — ἱερακίσκος, ὁ, *dim.* af ἱέραξ; — ἱερακίτης, ου, ὁ, Falkesteen; — ἱερακοβόσκος, 2, (βόσκω), som holder Høge el. Falke; — ἱερακόμορφος, 2, (μορφή), med Falkegestalt; v. — ἱερᾱκώδης, 2, (εἶδος), som ligner en Falk el. en Høg; - (af flgd.).

ἱέραξ, ᾱκος, ὁ, *jon.* ἱέρηξ, ηκος, h. *Hom.* ἴρηξ, Høg, Falk; (skal være af ἱερός, som hørende til οἰωνοί, hvoraf man tager Varsler, el. af ἵημι, formedelst dens hurtige Flugt; jf. κίρκος); 2) etslags flyvende Sofist. — *ἱεράομαι, er Præst el. Præstinde, θεοῦ s. θεῷ, hos en Gud, *Herod.*, *Thuc.*; — ἱερᾱπόλος, ὁ, (πολέω), en Ypperstepræst (i nogle græske Stater); — ἱεραρχέω, er - ἱεράρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Ypperstepræst el. Præsternes Overhovede, og som har den høieste Magt i alle Religionssager; - hans Embede el. Myndighed, ἱεραρχία, ἡ; - hørende dertil, ἱεραρχικός, 3, *adv.* -κῶς; - (af ἱερός).

ἱερᾱτεία, ἡ, Præstedømme; — ἱερᾱτεῖον, τό, Præstebolig; v. — ἱεράτευμα, τό, = ἱερατεία; 2) Præsteskabet, LXX; af — ἱερατεύω, (ἱερός), ogs. *in med.*, er Præst el. Præstinde, θεοῦ, hos en Guddom; df. — ἱερατικός, 3, præstelig, hørende til en Præst el. til hans Embede. — ἱεραφορία, ἡ, at være - ἱερᾱφόρος, 2, (ἱερόν, φέρω), som bærer Offerredskaberne. — ἱέρεια, ἡ, *fem.* af ἱερεύς, Præstinde, *Il.* 6, 300; derfor *dor.* ἱέρεα, *Pind. Pyth.* 4, 9, men som *Boeckh.* har rettet til ἱρέα. — ἱερεία, ἡ, Præsteværdighed; Præstedømme; — ἱερεῖον, τό, Offerdyr; alm. Slagtenød; jf. *Xen. Anab.* 4, 4, 9; h. *Hom.* altid *jon.* ἱερήϊον; — ἱερείτης, ου, ὁ, = ἱερεύς, en Præst; *fem.* ἱερεῖτις ogs. = ἱκετίς; (af ἱερεύς).

ἱερεύς, έως, *jon.* ῆος, ὁ, Præst, Offerpræst; jf. *Il.* 1, 62, v. 24, 221; ἔλαχον ἱερεύς, blev valgt dertil, *Dem.*; h. *Hom.* ogs. *ctr.* ἱρεύς; v. — ἱερεύσιμος, 2, skikket til Offer el. til Offergave; af — ἱερεύω, offrer, slagter et Offer, βοῦς s. ταύρους θεῷ, *Hom.*; indvier el. helliger til en Gud, *ex.* en Offergave; - 2) er Offerpræst, besørger hans Forretninger; - 3) alm. slagter, δεῖπνον, til et Maaltid, *Od.*, ξείνῳ, til Ære for en Fremmed, *ib.*; (af ἱερός). — ἱέρη, ἡ, som ἱέρεια, Præstinde. — ἱερήϊον, τό, *jon.* f. ἱερεῖον, *Hom.* — ἱερητεύω, *jon.* f. ἱερατεύω. — ἱερία, ἡ, *att. poët.* f. ἱέρεια, Præstinde. — ἱερίζω, er - ἱεριστής, οῦ, ὁ, som helliger el. renser, sild.; v. — ἱερίς, ίδος, ἡ, = ἱέρεια, Præstinde; (af ἱερός).

*ἱερο-βοτάνη, ἡ, Jernurt, *verbena*, ogs. περιστερεών, brugtes til Renselser og som Amulet; — ἱερογλύπτης, ου, ὁ, (γλύφω), som indgraver Hieroglypher; df. - ἱερογλυφικός, 3, hieroglyphisk; τὰ ἱερογλυφικά, *sc.* γράμματα, ægyptisk Billedskrift, som Præsterne lode indgrave (ogs. male) paa de offentlige Mindesmærker; — ἱερογλύφος, ὁ, = ἱερογλύπτης; — ἱερόγλωσσος, 2, (γλῶσσα), med hellig, indviet, spaaende Tunge; — ἱερο-γραμματεύς, έως, ὁ, i Ægypten, etslags Underpræst, som forklarer de hellige Skikke el. den hellige Skrift, en Skriftlærd; v. — ἱερόγραφα, τά, ogs. ἱερογραφούμενα, τά, (γράφω), billedlig Fremstillelse af de hellige Ting; - at fremstille saaledes, ἱερογραφεῖν; - en saadan Fremstillelse, ἱερογραφία, ἡ; - (af ἱερός).

*ἱερόδακρυς, υ, *gen.* υος, (δάκρυ), med hellig Taare, *epith.* til Røgelsen; — ἱερο-διδάσκαλος, ὁ, som underviser i Ceremonierne, *pontifex*, *Dion. Hal.*; — ἱεροδόκος, 2, (δέχομαι), som optager el. opbevarer Offere el. Offerredskaber; 2) *pass.*, ἱερόδοκος, 2, der modtages som hellig; θεῶν λήμματα ἱερόδοκα, de af Guderne modtagne Offere, *Æsch. Suppl.* 361; — ἱερόδουλος, ὁ, ἡ, (δοῦλος), Slave el. Slavinde, som skienkes til helligt Brug, til Tempeltienesten, o. dl.; — ἱεροθετέω, er - ἱεροθέτης, ου, ὁ, (τίθημι); som anordner el. indfører en Gudstieneste; — ἱερο-θήκη, ἡ, Giemmested for de hellige Ting, *sacrarium*; v. — ἱεροθυτέω, er - ἱεροθύτης, ου, ὁ, som offrer, en Offerpræst; v. - ἱερόθυτος, 2, indviet el. offret til en Gud; ἱερόθ. θάνατος, den hæderlige el. hellige Død for Fædrenelandet; (af θύω); - (af ἱερός).

*ἱεροκαυτέω, (καίω), forbrænder et Offer el. som et Offer; *in pass.*, bliver offret; — ἱερο-κῆρυξ, ῡκος, ὁ, Offerherold; Offertiener; — ἱεροκόμος, ὁ, ἡ, (κομέω), Tempeltiener; — ἱερολογέω, er - ἱερολόγος, 2, (λέγω), som taler om hellige el. gudelige Ting; - en saadan Tale, ἱερολογία, ἡ; — ἱερομᾰνία, ἡ, helligt Raseri; bes. bacchisk

Henrykkelse; — ἱερομαντία, ἡ, (μάντις), = ἱεροσκοπία; — ἱερομηνία, ἡ, ogſ. -μήνια, τά, (μήν), egentl. hellig Maaned el. Maanedsdag; df. alm. Festdag, Hoitidsdag, *Pind. Nem.* 3, 4; — ἱερο-μνήμων, ονος, ὁ, ἡ, egentl. som mindes el. som kiender Offerskikkene; df. som har det Embede, at offre; bes. *a)* den af en Forbundsstat, tilligemed den egentlige Forbundsgesandt, πυλαγόρας, som Præst el. Skriver til Amphiktionerne Afsendte; *b)* Romernes *Pontifex*; *c)* i Byzanz: den hoieste Øvrighed, som ogsaa forestod Offringerne; — ἱερόμυρτος, ἡ, = ὀξυμυρσίνη; o. — ἱερο-μύστης, ου, ὁ, som indvier i de hellige Skikke; — (af ἱερός).

ἱερόν, τό, see u. ἱερός. — *ἱερονίκης [νῑ], ου, ὁ, (νικάω), Seierherre i de hellige Kamplege; — ἱερονόμος, 2, (νέμω), = ἱεροδιδάσκαλος; — ἱερονουμηνία, ἡ, Nymaanens Fest; — ἱερόπλαστα, τά, o. ἱεροπλαστία, ἡ, (πλάσσω), = ἱερόγραφα, ἱερογραφία; — ἱεροποιέω, er - ἱεροποιός, 2, som besorger Gudstienesten; - denne Forretning, ἱεροποιΐα, ἡ; — ἱεροποιός, 2, (ποιέω), 1) see u. frgd.; 2) i Athenen ere ἱεροποιοί, Embedsmænd, (een for hver af de 10 φυλαί), hvis Forretning det er, at syne Offerdyret, el. at undersøge, om det er feilfrit; de kaldtes ogſ. μωμοσκόποι; — ἱερόπολις, ἡ, (πόλις), hellig By; — ἱεροπόμπος, 2, (πέμπω), som indsamler el. indsender den hellige Skat, *aurum judaicum*; — ἱεροπρεπής, 2, *adv.* -πῶς, (πρέπω), hørende til, passende for en hellig Person el. Handling; alm. hellig, ærværdig, *Xen.*; o. — ἱερόπτης, ου, ὁ, (ὄψομαι), Offerskuer, som spaaer af Offerdyret; - (af flgd.).

ἱερός, 3, sield. 2, *ex. Hes. Op.* 599, *jon. o. ep.* ogſ. ἱρός, guddommelig, hellig; ἱερὸν γένος ἀθανάτων, *Hes. Theog.* 21; bes. - *a)* kommende fra Guderne; ἱερὴ δόσις, en Gave af Guderne, *id.*; ἱερὸν ἦμαρ, ἱερὸν κνέφας, neml. som Gudernes Værk, *Hom.*; - *b)* helliget el. indviet til Guderne; *ex.* βωμός, δόμος, δώματα, ἑκατόμβη, o. dl., *Hom.*; ligel. τὸ ἱερὸν ἀργύριον, τὰ ἱερὰ χρήματα, o. dl., *Xen.*; ἵππος - ἱερὸς ἡλίου, *id.*; ligel. hvad der tænkes at tilhøre Guderne, at være beskyttet af dem, *ex.* ἄλσος, βῆσσαι, ποταμοί; ἱεραὶ ἀλωαί, de af Demeter beskyttede Agre, *ex. Il.* 5, 499; ogſ. om Byer, *ex.* Ἴλιος, Θήβη; ligel. heder ἱερὸς κύκλος, den af Zeus beskyttede Ret, *Il.* 18, 504; ἱερὴ ἐλαίη, som er Athene helliget, *Od.* 13, 372; - *b)* om Mennesker og om menneskelige Ting: ærværdig, herlig, ypperlig, *ex.* i Omskrivningerne: ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, *Od.*, o. dl., der dog kunde forklares ligesom ἱεροὶ βασιλεῖς h. *Pind.*, beskyttede af Zeus; ἱερὸν τέλος, ἱερὸς στρατός, en herlig Krigerskare el. Krigshær, *Hom.*; jf. ogſ. *Il.* 17, 464; — 2) *neutr.* ἱερόν, τό, som *subst.*, det Hellige, det Indviede; Offer, Offerdyr; Helligdom, helligt Sted, bes. Tempel; - τὰ ἱερά, - *a) plur.* til τὸ ἱερόν, i de forskiellige Bemærkelser; - *b)* Fest el. Hoitid til en Guddoms Ære; - *c)* Offerdyrets Indvolde; ogſ. de deraf tagne Varsler; τὰ ἱερὰ καλά s. ἀγαθά ἐστι, τὰ ἱερὰ γίγνεται, Offeret varsler Held, *oppon.* τὰ ἱερὰ οὐ γίγνεται; - (ἱερός skal oprindel. være brugt om de Offerdyr, som gik løse el. frie, ἀνετοί, altſ. af ἵημι); - [ῐ bliver alene *ep.* for Verſets Skyld til ῑ, *ex.* i ἱερὸν ἦμαρ].

*ἱερο-σαλπιγκτής, οῦ, ὁ; Offertrompeter; — ἱεροσκοπέω, er - ἱεροσκόπος, 2, (σκοπέω), som beskuer og udtyder Offerdyrets Indvolde; - denne Forretning, ἱεροσκοπία, ἡ; — ἱερόστεπτος, 2, (στέφω), som omvindes til helligt Brug, κλάδοι, *Æsch. Suppl.* 23, *inc.*; — ἱεροστολιστής, οῦ, ὁ, o. ἱεροστόλος, ὁ, (στολίζω, στέλλω), som besørger det Hellige, rimel. Gudebillederness Paaklædning: en Præsteklasse i Ægypten; — ἱεροσυλέω, er - ἱερόσυλος, ὁ, (συλάω), som udplyndrer Templer, en Tempelrøver; df. - ἱεροσύλημα, τό, begaaet Tempelrov; 2) det af et Tempel Røvede; o. - ἱεροσύλησις, ἡ, at udplyndre et Tempel; Tempelran; — ἱεροτελεστής, οῦ, ὁ, (τελέω), som indvier i Helligdommen el. i de hellige Skikke; - denne Indvielse, ἱεροτελεστία, ἡ; o. — ἱεροτρόχος, 2, (τρέχω), df. ἱερότροχον ἅρμα, Vogn til den hellige Tieneste, *Orph.*

*ἱερουργέω, er - ἱερουργός, 2, (ἔργον), som offrer, som forretter den hellige Tieneste; ὁ ἱερ., en Offerpræst; - hans Forretning og Embede, ἱερουργία, ἡ; ogſ. alm. Offring, Gudstieneste; *in pl., Herod.* 5, 83; — ἱεροφαντέω, er - ἱεροφάντης, ου, ὁ, *fem.* -φάντις, ιδος, ἡ, (φαίνω), som underviser i Offerskikkene; Offerpræst; bes. Forstander for de eleusinske Mysterier, som indvier deri; - hans Embede, Forretning og Værdighed, ἱεροφαντία, ἡ; - hørende el. passende dertil, ἱεροφαντικός, 3; — ἱεροφόρος, 2, (φέρω), bærende et Offer el. Offerredskaber; — ἱεροφυλάκιον, τό, Opbevaringssted for de hellige Redskaber; af - ἱερο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, som forvarer Helligdommen; o. — ἱερόφωνος, 2, (φωνή), som istemmer en hellig Sang; - (af ἱερός).

*ἱερόχθων, ονος, ὁ, ἡ, (χθών), af el. med hellig Jord; — ἱερόχρηστος, 2, Conjectur f. χειρόχρηστος, s. m. s.; — ἱεροψάλτης, ου, ὁ, (ψάλλω), hellig Sanger; ogs. en hellig Sang; — ἱερόψυχος, 2, (ψυχή), med hellig Siel; — ἱερόω, gior hellig, vier; indvier; *pass.*, ἐπὶ Χρυσίδος – ἱερωμένης, *i. e.* ἱερείας γενομένης –, havde været Præstinde, *Thuc.* 2, 2, *init.*; df. – ἱέρωμα, τό, det Indviede, det Offrede, LXX; — ἱερώνυμος, 2, (ὄνομα), med helligt Navn; — ἱερωστί, *adv.*, paa hellig Viis el. Maade; o. — ἱερωσύνη, ἡ, Præstedomme; Præstens Embede og Indkomster; af – ἱερώσυνος, 3, præstelig; τὰ ἱερόσυνα, Præstens Andeel af Offeret; ogs, den Guderne indviede Deel af Offerdyret; – (af ἱερός). — ἰεῦ, spottende Udraab h. *Ar.*

ἰζάνη, ἡ, Satyrdragt af Gedeskind, *Poll.* — ἰζάνω, sætter mig, sidder, *Hom.*; ogs. om Ting: at sætte sig, at synke; 2) *transit.*, sætter, lader sætte sig, *Il.* 23, 258; o. — ἵζημα, τό, Sæde; Sætten el. at sætte; at sætte sig, at synke ned; af — ἵζω, *impf.* ἷζον, *ep.* ogs. ἵζον, *f.* ἰζήσω, *att.* ἰῶ, 1) *transit.*, sætter, lader sætte sig; Μή μέ πω ἐς θρόνον ἷζε, *Il.* 24, 553; – 2) oftere *intrans.*, o. ligel. *in med.*, sætter mig, sidder; ἵζειν ἐς θρόνον, at sætte sig paa en Stol, *Od.*; ligel. ἱζόμενος ἐς τὸν βασιλήϊον θρόνον, siddende derpaa, *Herod.* 3, 64, *init.*; bes. ogs. om Krigerne: at lægge sig i Baghold, at indtage en fast Stilling, o. dl.; jf. *Il.* 18, 522, o. *Herod.* 8, 71; – (i attisk Prosa bruges oftere καθίζω; af d. doriske ἵσδω udleder man ἵστημι, στήσω).

ἰή, Udraab i Glæde, ogs. undert. i Smerte, bes. ἰὴ παιάν; jf. ἰήϊος; [oftest ῑ]. — ἰή, ἡ, *jon.* f. ἰά, Stemme, *Herod.* — ἴη, ἡ, *jon.* f. ἴα, μία, een, sild. *jon.* — ἰηδών, όνος, ἡ, (ἰαίνω), Fryd, Glæde, *Hesych.* — ἰήϊος, 3, (ἰή), klagende, jammerfuld; ἰήϊοι κάματοι, Fodselssmerter, *Soph.*; 2) som *epith.* til Apollo, den i Nod med Udraabet ἰή paakaldte Pæan, *vid. Pass.* — ἰήκοπος, 2, (ἰή, κόπτω, κόπος), under Lidelser og Klager, *Ar.* — ἴηλα, *inf.* ἰῆλαι, *aor.* af ἰάλλω, *Hom.* — ἰήλεμος, ὁ, ἰηλεμίζω, *etc.*, *jon.* f. ἰάλεμος, *etc.* — ἴημα, τό, *jon.* f. ἴαμα, *Herod.*

ἵημι, 3 *pl.* ἱεᾶσι, ἱᾶσι, ἱεῖσι, *inf.* ἱέναι, *ep.* ἱέμεναι, ἱέμεν, *part.* ἱείς, *conj.* ἱῶ, *opt.* ἱείην, *imperat.* ἵει; *impf.* ἵην, hvf. *æol.* 3 *pl.* ἵεν f. ἵεσαν, *Il.* 12, 33, o. ἵουν; *f.* ἥσω; *aor.* 1 ἧκα, *ep.* ἕηκα, o. af *aor.* 2 *in pl.* ἕμεν, ἕτε; ἕσαν, m. Augm. εἷμεν, εἷτε, εἷσαν, *inf.* εἷναι, *part.* εἵς, *conj.* ὧ, *opt.* εἵην, *imperat.* ἕς; *pf.* εἷκα, o. *plqupf.* εἵκειν; – *pass.* o. *med.*, *præs.* o. *impf.* ἵεμαι, ἱέμην, *aor.* 1 *pass.* ἕθεν, εἵθην, *aor.* 1 *med.* ἡκάμην, *aor.* 2 *med.* ἕμην, εἵμην, hvf. h. *Hom.* alene 3 *pl.* ἕντο, *pf.* εἷμαι, *plqupf.* εἵμην; — Grundbem. sætter i Bevægelse, kaster, hiver; df. – *a*) sender, udsender, lader udgaae, σέλας, τέρας, *Hom.*; bes. lader tone el. lyde, ὄπα, ἔπεα, *Hom.*, φωνήν, γλῶσσαν, *Herod.*; – *b*) kaster, hiver, udslynger, udskyder, λᾶαν, πέτρον, βέλος, δόρυ, o. dl., *Hom.*, ogs. τινός, efter nogen, *Il.* 13, 650; men Κλέαρχον – ἵησι τῇ ἀξίνῃ, kaster Oxen efter ham, *Xen. Anab.* 1, 5, 12; ogs. *absol.*, el. m. tilføiet *adv.*, *ex.* ἥσειν – τοσσοῦτον, *Od.* 8, 203; – *c*) lader udgyde sig, flyde, sprude, ῥόον, ὕδωρ, *Il.*; ogs. tilsvnel. *intr.*, ποταμὸς ἐπὶ γαῖαν ἵησιν, κρήνη ἵησι, udgyder sig, *Od.*; *transl.* om Haaret, *Od.* 6, 231, jf. *Il.* 19, 383; – *d*) nedlader, lader falde, δάκρυα, *Hom.*; ogs. ἧκε φέρεσθαι, *id.*, *ex.* *Il.* 21, 120; men ἐκ δὲ ποδοῖιν Ἄκμονας ἧκα δύω, nedlod derfra, lod hænge el. hængte derved, *Il.* 15, 19; ogs. *att.*, *ex.* ἧκον ἑαυτοὺς κατὰ τῆς χιόνος εἰς τὴν νάπην, lode sig glide ned ad el paa Sneen, *Xen. Anab.* 4, 5, 18; – *e*) usædv. er Forbindelsen, ἐν – παρηορίῃσιν – Πήδασον ἵει, satte el. spændte den deri, *Il.* 16, 152; – 2) *in med.*, er i Bevægelse, drives, føler en Drift, attraaer, begierer, ønsker, *c. inf.*, *Hom.*; ogs. ἵεσθαι θυμῷ, o. ἵεται θυμός, *id.*; bes. *in part.* ἱέμενος, *c. gen.*, *ex.* *Il.* 11, 168; ogs. *c. adv.*, *ex.* οἴκαδε πρόσσω ἱέμενος, som længes efter Hiemmet, o. s. v., *id.*; ἱέμενοι – ἐς κίνδυνον, som (modigen) søge Faren, *Pind. Pyth.* 4, 368; – *b*) sender fra mig, skaffer bort, men alene *in* 3 *pl. aor.* 2 *med.* i Forbindelsen, ἐπεὶ – ἐδήτυος ἐξ ἔρον ἕντο, hvortil dog ogs. af nogle henføres, *Il.* 19, 402, ἐπεί χ' ἑῶμεν πολέμοιο, naar vi have afladt derfra, *vid. Buttm.*; – [*ep.* ῐη, *att.* ῑη, dog ogs. *ep.* bruges efter Versets Medfør ῑ, *ex.* i ἵει, *Il.* 3, 221; bes. *in præs.* o. *impf.* *med.* o. *pass.*; ligel. *in composs.*].

ἴηνα, *aor.* 1 *act.* af ἰαίνω, *Hom.* — Ἰηπαιήων, *epith.* til Apollo, af Tilraabet ἰὴ Παιάν; ogs. en til hans Ære afsungen Sang; df. — ἰηπαιωνίζω, raaber, ἰὴ παιάν, jubler til Apollos Ære. — ἴῃσι, *ep.* f. ἴῃ, 3 *sing. conj. præs.* til εἶμι, *Il.* 9, 697. — ἰήσιμος, 2, *jon.* f. ἰάσιμος, ligel. ἴησις, ἡ, ἰητήρ, ἰητρός, ἰήτωρ, ὁ, o. ἰητορίη, ἡ, *jon.* f. ἴασις, ἰατήρ, *etc.*

ἰθαγενής, 2, *poët.* ogs. ἰθαιγενής, (ἰθύς, γένος), med lige Fodsel, d. e. født i retmæssigt Ægteskab, *oppon.* νόθος,

Od. 14, 203; ogſ. ædelbaaren, adelig; – 2) opſtaaen paa en naturlig Maade, (ikke ved Kunſt), *Herod.* 2, 17, *extr.*; – 3) ſom αὐθόχθων, indfødt, *id.* 6, 53, *extr.* — ἰθαρός, 3, klar, reen, *liquidus*; (af ἰθαίνω f. ἰαίνω h. *Hesych.*). — ἰθέα, *jon.* f. ἰθεῖα, *fem.* af ἰθύς. — ἰθεῖαν, ſee u. ἰθύς. — ἰθέως, *adv.* af ἰθύς, ſ. m. ſ. — ἴθι, *imperat.* af εἶμι, gaa! ogſ. ſom Partikel: velan! *Il.* 4, 362; ogſ. afſted! fort! marſch! — ἴθμα, τό, (εἶμι), Gang, Skridt, Trin; alm. Bevægelſe; *in pl.*, *Il.* 5, 778. — ἶθρις, ὁ, ἀνήρ, = ἡμιάνηρ, *poët.* — ἰθύ, *neutr.* af ἰθύς, ſ. m. ſ.

*ἰθῠβόλος [ῑ], 2, (βάλλω), ſom kaſter el. træffer lige; 2) *pass.*, ἰθύβολος, 2, ſom kaſtes lige; rigtigen truffen, d. e. rigtig; — ἰθύγραμμος, 2, (γράμμα), med lige Linier. — ἰθυδίκης, ου, ὁ, ogſ. ἰθύδικος, 2, (δίκη), ſom dømmer ret el. retfærdigen, *Hes. Op.* 232; — ἰθυδρόμος, 2, (δραμεῖν), ſom løber lige, med et lige Løb; — ἰθύθριξ, ὁ, ἡ, *gen.* -τριχος, (θρίξ), med lige, ſlette el. glatte Haar; — ἰθυκέλευθος, 2, (κέλευθος), ſom gaaer lige el. ad den lige Vei; — ἰθυκῠφής, 2, o. ἰθύκῠφος, 2, (κύπτω), ſom er krummet el. bøiet lige udad; — ἰθύλορδος, 2, (λορδός), ſom er bøiet lige fremover; o. — ἰθυμαχέω, er – ἰθύμᾰχος, 2, (μάχη), ſom kæmper i aaben Kamp el. i aabent Feltſlag; – et ſaadant Slag, ἰθυμαχία, ἡ; – (af ἰθύς).

ἴθυμβος, ὁ, etſlags bacchiſk Sang og Dands, *Poll.* — ἰθύνοος, 2, (ἰθύς, νοῦς), ligeſindet, retſindig. — ἴθυνσις, ἡ, (ἰθύνω), ſom εὔθυνσις, at giøre lige, at rette, lede, ſtyre. — ἰθύντατα, *adv. superl.* af ἰθύς; ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ, *Il.* 18, 508. — ἰθύντειρα, ἡ, *fem.* af – ἰθυντήρ, ῆρος, ὁ, ſom εὐθυντήρ, ſom giør lige, ſom ſtyrer, leder, regierer; – hørende el. ſkikket dertil, ἰθυντήριος, 2; o. — ἰθυντής, οῦ, ὁ, o. ἰθύντωρ, ορος, ὁ, = ἰθυντήρ; af — ἰθύνω [ῑθῠ], *jon.* o. *ep.* f. εὐθύνω, giør lige, ἐπὶ στάθμην, efter en Snor, *Od.*; *pass.*, Τὼ δ' ἰθυνθήτην, rettede ſig, ſtode el. gik lige, *Il.* 16, 475; – *b)* ſtyrer, retter, giver en Retning derpaa, derimod, βέλος, ἵππους, ἅρμα, νῆα, o. dl.; ligel. *in med.*, *ex. Od.* 22, 8; ogſ. *c. gen.*, Ἀλλήλων ἰθυνομένων – δοῦρα, udſtrækkende dem efter hverandre, *Il.* 6, 3; – *c)* retter, leder, ſtyrer, regierer; Ζεὺς πάντ' ἰθύνει, *Il.*; ἰθύνετε μύθους, retter Eders Udſagn, dømmer retfærdigen, *Hes. Op.* 265; ogſ. retter, ſtraffer, tugter; *pass.*, ἰθύνεσθαι θανάτῳ, at lide Dødsſtraf, *Herod.* 2, 177; (af ἰθύς).

*ἰθυπορέω, er – ἰθυπόρος, 2, (πορεύομαι), ſom gaaer lige ud; — ἰθύπορος, 2, (πόρος), med lige Indgange el. Aabninger; — ἰθυπτίων, ωνος, alene *Il.* 21, 169, μελίην ἰθυπτίωνα – ἐφῆκε, rimel. af πέτομαι, ſom flyver lige; ogſ. læſte man derfor ἰθυκτίωνα, ſom af κτείς, κτηδών, med lige Træver; jf. ogſ. *Passow.*; o. — ἰθύῤῥοπος, 2, (ῥοπή), i lige Retning; ſom ſynker lige ned; – (af flgd.).

ἰθύς [– ῠ], ἰθεῖα, ogſ. ἰθέα, *Nic.*, ἰθύ, *adv.* ἰθέως, *ep.* f. εὐθύς, lige, i lige Retning, ἔγχος, βέλος, *Il.*; opreiſt, lodret, ſteil; – *b) transl.*, ret, lige; ἰθεῖα γὰρ ἔσται, *sc.* ἡ δίκη, min Dom ſkal blive retfærdig, *Il.* 23, 580; jf. *ib.* 18, 508; ſom *adverb.* bruges ἰθεῖαν, *sc.* ὁδόν, ad den lige Vei; ἐκ τῆς ἰθείης, aabenbarligen, ligefrem, *Herod.*; jf. ogſ. ἰθείῃ τέχνῃ, *Herod.* 9, 57; — 2) ἰθύς, efterhom. ogſ. ἰθύ, *adv.*, lige, ligeud, lige derpaa el. derimod, Δαναῶν, lige løſt paa D., *Hom.*; ἰθὺ τῶν χωρίων, lige ud paa Landet, *Herod.*; ἰθὺς μαχέσασθαι, at tilbyde aaben Kamp, *Il.* 17, 168; ἰθὺς φρονέων, *sc.* ἰέναι, ſtræbende ligefrem, *ex. Il.* 12, 124.

ἰθύς [– –], ύος, ἡ, (ἰθύω), ligefrem el. uforſkrækket Angreb, *Il.* 6, 79; alm. Foretagende, Forehavende, *Od.*; Attraa, Ønſke, Stræben, *ib.*; – 2) ἀν' ἰθύν, lige op, lige i Veiret, *Hom.*, *ex. Od.* 8, 377. — *ἰθυσκόλιος, 2, (σκολιός), ſom er krummet lige; — ἰθυτένεια, ἡ, lige Retning; af – ἰθυτενής, 2, *adv.* -νῶς, lige udſtrakt, opreiſt, lige; — ἰθύτης, ητος, ἡ, Rethed, lige Retning; — ἰθυτμής, ῆτος, ὁ, ἡ, o. ἰθύτομος, 2, (τέμνω), ſkaaren el. deelt i lige Dele; — ἰθύτονος, 2, = ἰθυτενής; o. — ἰθύτριχες, *pl.* til ἰθύθριξ; – (af ἰθύς).

ἰθυφαλλικός, 3, o. -φάλλιος, 2, hørende til en ἰθύφαλλος; af – ἰθύφαλλος, ὁ, (φαλλός), en opreiſt φαλλός, der efter en ældgammel Skik bares i Proceſſion paa Bacchusfeſten; ogſ. en til denne Proceſſion hørende Sang; – 2) *transl.*, et uordentligt Menneſke, en Ødeland, *Dem.*; — ἰθυφάνεια, ἡ, (φαίνομαι), den Beſkaffenhed, at Lyſet falder lige derpaa; — ἰθύω [ῑθῠ], *f.* ἰθύσω [ῑθῡ], trænger, ſtormer, raſer løs derpaa, lige derimod, νεός, imod Skibet, *Il.*, ogſ. ἐπὶ τεῖχος, *ib.*, πρὸς τὴν μίην τῶν μοιρέων, *Herod.*; ogſ. *absol.*, ἴθυσε μάχη, Slaget rykkede frem, udbredte ſig, *Il.* 6, 2; – 2) har til Henſigt, foretager, laver mig til, *c. inf.*, *ex. Od.* 11, 591; df. attraaer el. begierer heftigen, tænker ivrigen derpaa, *c. inf.*, *Herod.* 7, 8, 2; o. — ἰθυωρία, ἡ, ſom εὐθυωρία, lige Retning; – (af ἰθύς). — ἰΐζω, (ἰός), ligner Ruſt.

ἱκανοδοσία, ἡ, Tilfredsstillelse, Fyldestgiørelse; v. - ἱκανοδότης, ου, ὁ, som tilfredsstiller; (af δίδωμι); af — ἱκανός [ῐ], 3, *adv.* -νῶς, (ἵκω, ἱκάνω), egentl. som kommer dertil; df. vedborlig, passende; tilstrækkelig; οἱ Ἔφοροι ἱκανοί εἰσι ζημιοῦν, have Magt nok til at straffe; *Xen.*; οἱ τοῖς χρήμασι ἱκανώτατοι, stærkt bemidlede; ἱκανοὶ ταῦτα, som ere istand hertil, *id.*; ogs. *absol.*, ἱκανὴ γυνή, ganske smukt Fruentimmer; τὸ ἱκανὸν ποιεῖν, at fyldestgiøre, *Polyb.*; ἱκανῶς ἔχειν, at have nok, at være overbeviist, *Plat.*; men ἱκανῶς ἔχειν τινί, at være nogen voxen, *Xen. Cyr.*; df. — ἱκανότης, ητος, ἡ, Duelighed, Dygtighed, Tilstrækkelighed; v. — ἱκανόω, giør dygtig el. skikket; *in pass.*, er tilfredsstillet; er tilfreds med noget, τινί. — ἱκάνω [ῑκᾱ], v. ἱκάνομαι, ofte h. *Hom.*, kommer, ankommer, naaer, langer derhen, *c. acc. loci s. pers.*, *ex.* εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει, rører dig, virker paa dig, ikke er dig ligegyldigt, *Il.* 13, 464; τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, neml. som ἱκέτης, *Od.* 3, 92; ogs. m. εἴς τι, v. ἐπί τι; jf. ogs. ἵκω v. ἱκνέομαι.

ἴκελος, 3, *adv.* ἰκέλως, *poët.* f. εἴκελος, liig, lignende, τινί, *Hom.*; df. — *ἰκελόω, giør liig el. lignende. — *ἱκεσία, ἡ, ydmyg Bøn om Beskyttelse; [*ep.* ῑκ, *att.* ῐκ]; df. - ἱκεσιάζω, = ἱκετεύω; — ἱκέσιος, 3, h. *Trag.* ogs. 2, hørende til, passende for en ἱκέτης; bes. ogs. som *epith.* til Zeus, Skytsguden for ἱκέται; men ἱκεσία γίγνομαι, f. ἱκέτις γίγν., *Eur. Med.* 708; [*ep.* ῑκ, *att.* ῐκ]; v. — ἱκεταδόκος, 2, (δέχομαι), som optager el. indlader dem, der søge Beskyttelse; - (af ἱκέτης).

*ἱκετεία, ἡ, ældre Form f. ἱκεσία; — ἱκέτευμα, τό, Bøn om Beskyttelse, *Plut.*; v. - ἱκετευτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en ἱκέτης, ogs. bønfaldende, bedende; af - ἱκετεύω, kommer som ἱκέτης el. for at bede om Hielp, beder, bønfalder, τινά, nogen, *Od.*, ogs. εἴς τινα, *Il.* 16, 574, bes. om at blive renset fra en begaaen Forbrydelse, *Eur.*; men ἱκετεύω τὰ πάντων ἐννομώτατα, begierer det Retfærdigste af Verden, *Xen. Hell.* 2, 3, 52; — ἱκετηριάζω, = ἱκεσιάζω; af - ἱκετήριος, 3, hørende til, passende for en ἱκέτης; - 2) ἡ ἱκετηρία, *sc.* ἐλαία *s.* ῥάβδος, den Oliegreen, som den om Beskyttelse Bedende holdt i Haanden; ἱκετηρίαν τιθέναι παρά τινι, at anraabe nogens Hielp el. Beskyttelse, men ὑπέρ τινος, at søge Beskyttelse for en anden; ἱκετηρίαν λαμβάνειν, at antage sig den Bedende; men *Herod.* 5, 51 er ἱκετηρ. λαμβάνειν, at bede om Beskyttelse; v. — ἱκετηρίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til ἱκετήριος; - (af flgd.).

†ἱκέτης, ου, ὁ, (ἵκω), som kommer for at søge Beskyttelse el. Hielp; bes. en Ulykkelig, som beder om at renses fra en begaaen Forbrydelse, bes. fra Blodskyld; jf. ἱκετηρία; ogs. ἀνὴρ ἱκέτης, *Il.* 24, 158; en saadan ἱκέτης er beskyttet af Zeus og agtes lige med en Giest, *Od.* 9, 270; df. ogs. αἰδοῖος, *ib.* 7, 165; - 2) som forunder Beskyttelse, som optager en Ulykkelig, *Od.* 16, 422; jf. ξένος; df. — ἱκετήσιος, 3, = ἱκετήριος; ὁ ἱκετ., som ἱκέσιος, *epith.* til Zeus som Skytsgud for ἱκέται; — ἱκετικός, 3, = ἱκετήριος; — ἱκέτις, ἡ, *fem.* af ἱκέτης; — ἱκετοδόκος, v. -δόχος, 2, (δέχομαι), = ἱκεταδόκος; v. — ἱκετώσυνος, 3, = ἱκετήριος; τὰ ἱκρτώσυνα, *sc.* ἱερά, Sonoffere, hvormed en Morder, der kommer som ἱκέτης, bliver renset.

ἴκηαι, *ep.* f. ἵκῃ, 2 *sing. conj. aor.* 2 til ἱκνέομαι. — *ἰκμαδώδης, 2, (εἶδος), fugtig, ligesom Vand; — ἰκμάζω, v. ἰκμαίνω, giør fugtig, væder; opløser i Vand, opbløder; — ἰκμαῖος, ὁ, som ὑέτιος, den Vædende, som udsender Regn, *epith.* til Zeus, lat. *Jupiter pluvius*; v. — ἰκμαλέος, 3, ogs. 2, vaad, fugtig; af — ἰκμάς, άδος, ἡ, egentl. udpresset Fugtighed el. Vædske; df. om den udspændte Oxehud, ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, *Il.* 17, 392; alm. Væde; ἰκμὰς Βάκχου, Vinen; df. — ἰκμασία, ἡ, = ἰκμάς. — ἰκμάω, = λικμάω. — ἴκμενος, af ἱκνέομαι, οὖρος, følgende Vind, *ventus secundus*, d. e. Medbør, *Hom.*; el. man skriver ἴκμενος οὖρος, af ἰκμάς, en fugtig og mild Vind; jf. *Od.* 5, 478. — ἴκμη, ἡ, etslags Plante, som voxer paa fugtige Steder; v. — ἴκμιος, 2, fugtig; (af ἰκμάς).

ἱκνέομαι, *f.* ἵξομαι, *aor.* ἱκόμην, *pf.* ἶγμαι, (ἵκω), kommer, gaaer; *poët.* sædv. *c. acc.*; ὅ τι χεῖρας ἵκοιτο, hvad der kom i deres Hænder, det første det bedste, *Od.* 12, 331; i Prosa oftere m. εἴς *s.* ἐπί τι; ἐν χρόνῳ ἱκνευμένῳ, i den følgende Tid, *Herod.* 6, 86, 1; bes. - *a)* gaaer som ἱκέτης el. Bedende til nogen, bønfalder nogen, τινά, *ex. Il.* 22, 123, ogs. θεὸν θύεσσιν, *Theocr.*; - *b)* gaaer løs derpaa, anfalder, angriber; - *c)* vedkommer, angaaer, betræffer, berører; ἡμέας ἱκνέεται, det tilkommer os, jf. *Herod.* 9, 26; ogs. sømmer, anstaaer; μᾶλλον τοῦ ἱκνουμένου, mere end det var tienligt el. sømmeligt, *id.* 6, 84; τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα, den tilsvarende Bekostning, *Thuc.* 1, 99; *att.* oftere ἀφικνέομαι; [ῑ i ἱκόμην formedelst *augm.*, hvilket dog *Hom.* ofte udelader]; df. —

ἱκνουμένως, *adv. part. præs.*, paa en vedbørlig, sømmelig, passende Maade, *Herod.*

ἰκρίον, ἴκριον, τό, h. *Hom. in pl.*, ἰκρία νηῶν s. νηός, Skibsdæk; egentl. de opstaaende Krumholter el. ligesom Ribbeen, paa hvilke Dækket hviler; jf. ogs. *Od.* 5, 252; – 2) sild. er ἰκρίον, ethvert opreist Stillads, bes. for Tilskuerne, *Ar.*; ogs. en opreist Pæl el. Biælke, et Kors; ogs. et Taarn; – *dim.* ἰκρίδιον, τό; df. — ἰκριοπηγός, 2, (πήγνυμι), som sammenføier el. opslaaer et Stillads; o. — ἰκριόω, opslaaer ligesom et Stillads. — ἱκταῖος, 3, = ἱκετήριος, *Æsch. Suppl.* 328, *inc.* — ἴκταρ, *adv.*, (ἵκω), paa, i, med eet Slag, paa eengang, tillige, *Hes. Theog.* 691; – 2) nær, i Nærheden deraf, μελάθρων, af Huset, *Æsch.*; οὐδ' ἴκταρ βάλλει, træffer end ikke i Nærheden (langt mindre Maalet selv); ἴκταρ ἥμενοι Διός, *Æsch. Eumen.* 998.

ἰκτεράω, o. ἰκτεριάω, er – ἰκτερικός, 3, som lider af Guulsot; — ἰκτερίας, ου, ὁ, λίθος, en guulagtig Steenart; — ἰκτεριώδης, 2, (εἶδος), o. ἰκτερόεις, εσσα, εν, = ἰκτερικός; o. — ἰκτερόομαι, faaer Guulsot; af — ἴκτερος, ὁ, Guulsot; 2) etslags guul Fugl, hvis Skue troedes at forvolde Guulsot; df. — ἰκτερώδης, 2, (εἶδος), = ἰκτερικός. — ἱκτήρ, ῆρος, ὁ, ogs. ἵκτης, ου, (ἵκω), som ἱκέτης, der bønfalder om Beskyttelse; df. — ἱκτήριος, 3, = ἱκετήριος. — ἰκτίδεος, 3, (ἰκτίς), af en Væsel; ἰκτιδέα, *ctr.* -δῆ, ἡ, *sc.* δορά, Væselskind; jf. ogs. κτίδεος. — ἰκτίν [τῑ], ῖνος, ὁ, ogs. ἰκτῖνος, ὁ, Hog, Hønsehog, *milvus*; 2) etslags Ulv. — ἰκτίς [ῐ], ίδος, ἡ, etslags Væsel, *mustela*. — ἷκτο, 3 *sing. plqupf.* til ἱκνέομαι, *Hes.* — ἱκτορεύομαι, *poët.* f. ἱκετεύω; af — ἵκτωρ, ορος, ὁ, som ἱκτήρ, *poët.* f. ἱκέτης.

ἵκω, *impf.* ἶκον, *aor. ep.* ἷξον, alene *poët.*, bes. *ep.*, og som Stamform til ἱκνέομαι o. til ἱκάνω, s. m. s.; df. ogs. ἥκω; – alm. gaaer, kommer, naaer, τινά o. τὶ, hen til nogen el. noget, ogs. οἴκαδε, Πελειώνάδε, ogs. ἐπί τι, μετά τι, o. dl., *Hom.*; men sield. *c. dat.* f. *acc.*, *ex. Il.* 12, 374; df. bes. – *a)* kommer som ἱκέτης el. Bønfaldende, τινά o. εἴς τινα, til nogen; τὰ σὰ γοῦνα ἱκόμεθα, bønfaldende favne vi dine Knæer, *ex. Od.* 9, 267; jf. ἱκάνω; men ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς, er falden i mine Hænder, *Il.* 10, 448; – *b)* alm. om enhver Bevægelse og Retning; jf. *Od.* 15, 329; χρειὼ ἵκει με, paakommer mig, ogs. *absol.*, ὅ τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει, *sc.* ἡμᾶς s. ἐφ' ἡμᾶς, *Il.* 10, 142; [*ep.* altid ῑ, derim. h. *Pind.* altid ῐ].

ἴλα [ῑ], ἡ, *dor.* f. ἴλη. — ἰλαδόν, *adv.*, (ἴλη), i Hobe el. Skarer, *turmatim*, *Il.* 2, 93; hobeviis, i Mængde, *Hes.* — ἱλάειρα [ῐ], Benævnelse paa Maanen, h. *Emped.*; rimel. af ἱλαρός. — ἵλαθι, *imperat.*, see u. ἵλημι. — ἵλαμαι, sield. Biform af – ἱλάομαι [ῐ], *ep.* f. ἱλάσκομαι, *Il.* 2, 550. — ἵλαος, 2, *att.* ἵλεως, ων, alm. tilfredsstillet, forsonet; om Guddommen: naadig, mild, *ex. Il.* 1, 583; om Mennesker: venlig, velvillig; ogs. opromt, munter; [ῑ, α *anc.*]. — ἱλαρία, ἡ, = ἱλαρότης; o. — ἱλάρια, τά, *hilaria*, Glædesfest ved Foraarsjevndøgn hos Romerne; af — † ἱλᾰρός [ῐ], 3, *adv.* -ρῶς, (ἵλαος), munter, opromt, fornøiet, *hilaris*; *oppon.* σκυθρωπός, *Xen.*; df. — ἱλαρότης, ητος, ἡ, Munterhed, Opromthed, *hilaritas*; — ἱλαρο-τραγῳδία, ἡ, etslags travesteret Tragedie; o. — ἱλαρόω, o. ἱλαρύνω [ῡ], fryder, opmuntrer.

ἰλάρχης [ῑ], ου, ὁ, (ἴλη, ἄρχω), Anfører for en Ryttertrop; – hans Post, ἰλαρχία, ἡ. — ἱλαρῳδέω, er – ἱλαρῳδός, ὁ, (ἱλαρός, ᾠδή), som synger el. digter lystige Sange; – denne Handling, ἱλαρῳδία, ἡ. — ἱλάσιμος, 2, beroligende, forsonende; af — † ἱλάσκομαι, *f.* άσομαι, *ep.* άσσομαι, *dor.* άξομαι, (ἵλαος), forsoner, udsóner, vinder for mig, gior mig gunstig, θεόν, Ἀθήνην, – ταύροις, μολπῇ, med Offere, med Sang, *Hom.*; γῆν ἱλάσκετο χοαῖς, *Xen. Cyr.* 3, 3, 11; ogs. forsoner en mishandlet Afdød, ved at bevise ham guddommelig Ære, *Herod.* 5, 47; – 2) sild. ogs. *in act.* m. *intr.* Bem., er naadig; jf. ἱλήκω; [f. ῑ findes ogs. ῐ, *ex. Il.* 1, 100]; df. — ἵλασμα, τό, Udsoning; Sonoffer; — ἱλασμός, ὁ, Formildelse, Udsoning, Forsoning, bes. Gudernes; o. — ἱλαστήριος, o. ἱλαστικός [ῑλ], 3, = ἱλάσιμος. — ἱλάω, *inus.*, Stamform til ἱλάσκω, ἱλήκω, *etc.*

ἰλέομαι [ῑ], ogs. ἰλεόομαι, *att.* f. ἰλάομαι. — ἰλεός, ὁ, = εἰλεός, Bem. 1 o. 2. — ἵλεος, 2, *poët.* f. ἵλεως; df. *adv.* ἱλέως. — ἵλεως, ων, *att.* f. ἵλεος; θεοὶ ἵλεῳ καὶ εὐμενεῖς, *Xen.* — ἴλη [ῑ], ἡ, som εἴλη, (ἴλλω, εἴλω), Hob, Skare, sammentrængt Mængde; bes. en Ryttertrop af 128 Mand, *ala equitum*, *turma*. — ἰληδόν [ῑ], *adv.*, = ἰλαδόν. — ἵληθι, *imperat.* til Biformen ἵλημι, vær naadig! *Od.*, *jon.* f. ἵλᾰθι. — ἱλήκω, Biform af ἱλάω, ἱλάσκω, om Guddommen, at være naadig el. gunstig; df. *conj. ep.* ἱλήκῃσι, *Od.*

Ἰλιακός, 3, fra Ἴλιος el. Troia. — Ἰλιάς, άδος, ἡ, 1) bes. *fem.* til Ἰλιακός; 2) som *subst.*, *a)* *sc.* γυνή, Troianerinde; *b)* *sc.* ποίησις, Iliaden el. Ho=

mers Digt om den troianske Krig; som Ordsprog: κακῶν Ἰλιάς, en heel Iliade el. uendelig Mængde af Ulykker, *Dem. p.* 387. — ἰλιγγιάω, er el. bliver hovedsvimmel; *transl.*, er forskrækket, forvirret; af – ἴλιγγος [ῐ], ὁ, Hovedsvimmel, *vertigo*; ogs. Dreining, Slyngning; Hvirvel; o. — ἴλιγξ, ιγγος, ἡ, Kredsbevægelse, Hvirvel; (af ἴλλω, εἴλω). — Ἰλιόθεν, *adv.*, fra Ilios; — Ἰλιόθι, *adv.*, h. *Hom.* altid Ἰλιόθι πρό, for Ilios. — Ἴλιον, τό, f. Ἴλιος, ἡ, alene *Il.* 15, 71. — Ἰλιοραΐστης, ου, ὁ, (ῥαίω), Troia's Forstyrrer; af — Ἴλιος, ου, ἡ, Ilios el. det af Ilos byggede Troia.

ἰλλαίνω, (ἰλλός), seer skievt el. fra Siden, skieler dertil; ὀφθαλμὸς ἰλλαίνων, fordreiet el. skielende Øie. — ἰλλάς, άδος, ἡ, (ἴλλω, εἴλω), sammensnoet Line, Strikke, Baand, Slynge; *in pl.*, *Il.* 13, 572; 2) en Drosselart. — ἰλλίζω, (ἰλλός), seer skievt dertil; 2) blinker med Øinene; jf. ἰλλωπέω. — ἰλλίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* af – ἰλλός, ὁ, (ἴλλω), som fordreier Øinene, som skieler; sædv. στραβός. — ἴλλος, ὁ, Øie, men alene *jon.* o. h. *Poll.*; (rimel. af ἴλλω, εἴλω, *volvo*). — ἴλλω, vælter, ruller, dreier; γῆ ἰλλομένη, som dreies om sin Axel, *Plat.*; vinder el. snoer sammen, omvikler, forbinder; befæster, δεσμοῖς, med Baand; ἰλλόμενος ὁμίλῳ, som befinder sig i en Mængde, som trykkes deraf; – 2) dreier Øinene, seer skievt, blinker, skieler; (besl. derm. ere: εἴλω, *volvo*, ἕλιξ, οὖλος, ἴλη, o. fl.).

ἰλλώδης, 2, (εἶδος), skielende, med fordreiede Øine. — ἰλλωπέω, ἰλλωπίζω, ἰλλώπτω, som ἰλλίζω, fordreier Øinene, blinker med Øinene, (som kortsynet, forelsket, spottende, o. dl.); (rimel. forlænget af ἰλλός, o. uden Sammensætning m. ὤψ). — ἴλλωσις, ἡ, (ἰλλόω), (Øinenes) Fordreining. — ἰλυόεις [ῑ], εσσα, εν, (ἰλύς), fuld af Dynd el. Bundfald, ureen. — ἰλυός [ῑλῠ], ὁ, som εἰλεός Bem. 2, Smuthul, Hule. — ἰλύς [ῑλῠ], ύος [sild. ogs. ῐ], Dynd, Skarn, Morads; Ureenhed, *Il.* 21, 318; sild. ogs. Bundfald, Bærme; (rimel. af εἰλέω, ἴλλω). — ἰλυσπάομαι, ἰλύσπασις, ἰλύσπωμα, = εἰλυσπάομαι, *etc.* — ἰλύω, tilsmudser, kaster Skarn derpaa; 2) = εἰλύω; [ῑ, ῠ *anc.*]; o. — ἰλυώδης, 2, (εἶδος), = ἰλυόεις; (af ἰλύς).

ἷμα, τό, Biform af εἷμα, men forekommer rimel. alene i Sammensætninger. — ἱμαῖος, 3, (ἱμάω), hørende til at trække Vand op af Brønden. — ἱμαλιά, ἡ, rigelig Næring; af — ἱμάλιος, 3, rigelig, overflødig, *Hesych.* — ἱμαλίς, ἡ, *dor.* f. νόστος. — ἱμαντάριον, ἱμαντίδιον, o. ἱμάντιον, τό, *dim.* af ἱμάς. — *ἱμαντελικτεύς [ῐμ], έως, ὁ, (ἑλίσσω), som snoer Liner; *transl.*, som snoer el. dreier Sophismer; — ἱμάντινος, 3, giort af Læderremmer, *Herod.*; — ἱμαντόδεσμος, ὁ, (δεσμός), Baand af Remmer; — ἱμαντο-πέδη, ἡ, Slynge af Remmer; — ἱμαντόπους, ὁ, -ποδος, (πούς), Navnet paa en langbenet Fugl, som lever ved Vandet; — ἱμαντώδης, 2, (εἶδος), der ligner Remmer; — ἱμάντωμα, τό, Sammenknytning, Forbindelse; o. — ἱμάντωσις, ἡ, Forbinden el. Tilbinden med Remmer; 2) Forbindelse, Sammenføining; – (af ἱμάς). — ἱμ-ἀοιδός, ὁ, (ἱμάω), der synger, medens han trækker Vand op af Brønden.

ἱμάς, άντος, ὁ, Læderrem, bes. hvorved Hesten trækker, *ex. Il.* 8, 544; Toilen el. Tømmen, *ib.* 23, 324; Rem, hvori Vognsædet hænger, *ib.* 5, 727; fremdeles tiener Læderremmen ἱμάς til Pidsk el. Pidskesnor, *ib.* 23, 363; til Haandbedækning for Nævefægterne, *ib.* 23, 684, *caestus pugilum*; jf. ogs. *Il.* 3, 371, *etc.*, o. *ib.* 14, 214, *etc.*; i *Od.* er ἱμάς bes. Dørrem, hvormed man trækker Slaaen for, og som man derefter binder om κορώνη; jf. *Od.* 1, 442, o. 4, 802; – *b)* efterhomerisk betegner ἱμάς bes. en Skorem, ogs. en Brøndline, o. alm. Rem, hvormed noget bindes, *ex.* paa Lastdyr; jf. *Xen. Cyr.* 6, 2, 32; (rimel. tilligem. ἱμάω af ἵημι); [ῐμᾱ, dog findes ogs. ῑ, *ex. Il.* 8, 544].

ἱμάσθλη, ἡ, Pidsk af Læderremmer, Pidskesnært, Pidsk, *Hom.*; sild. alm. Rem; af — ἱμάσσω [ῐ], *f.* άσω [ᾰ], pidsker, slaaer, ἵππους, ogs. m. tilføiet πληγαῖς, *Od.*, o. χειρί; jf. ogs. *Il.* 2, 782; (af ἱμάς, Pidskerem, Pidsk). — ἱμᾰτηγός [ῑ], (ἷμα, εἷμα, ἄγω), som fører el. bringer Klæder. — ἱμᾰτιδάριον, o. ἱματίδιον, τό, *dim.* af ἱμάτιον. — ἱμᾰτίζω, (ἷμα, εἷμα), beklæder. — *ἱμᾰτιοθήκη [ῑμ], ἡ, Klædekammer, Klædeskab; — ἱματιο-κάπηλος, ὁ, som handler, el. hokrer med Klæder; — ἱματιοκλέπτης, ου, ὁ, (κλέπτω), som stieler Klæder; o. — ἱματιομίσθης, ου, ὁ, o. ἱματιομισθωτής, οῦ, ὁ, (μισθός, μισθόω), som udleier Klæder; – (af flgd.).

†ἱμάτιον [ῑμᾰ], τό, efter Formen *dim.* af ἷμα, εἷμα, Klædning, Klædningsstykke; bes. Overkiole, Kappe; ogs. alm. Tæppe, Dække, *ex. Xen. Cyr.* 8, 3, 8; ogs. Klæde, Sieklæde, *ex. Herod.* 4, 23; df. — ἱματιοπώλης, ου, ὁ, *fem.* -πωλις, ἡ, (πωλέω), som handler med Klæder; ἱματιόπωλις ἀγορά, Pialtetorv; o. — ἱματιοφυλάκιον, er –

ἱματιο-φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, som giemmer Klæder; df. - ἱματιοφυλάκιον, τό, Sted, hvor Klæder giemmes. — *ἱματισμός, ὁ, Klædningsstykker, Forraad af Klæder; ogs. Tæppe, Dækken, o. dl.; o. — ἱματουργικός, 3, hørende el. skikket til at giøre Klæder, øvet deri; ἡ ἱματουργική, sc. τέχνη, Skræderhaandværket; af - ἱματουργός, 2, (ἔργον), som giør Klæder; ὁ ἱματουργός, en Skræder; [ῑ]; - (af ἷμα, εἷμα). — ἱμάω [ῑμᾰ], inf. att. ἱμῆν, (ἱμάς), trækker i Veiret ved en Rem el. Line, bes. Vand op af en Brønd.

ἱμείρω, o. ligel. in med. ἱμείρομαι, aor. ἱμέρθην, (ἵμερος), attraaer, begierer; ønsker ivrigen, τινός, Hom.; ἱμείρετο - χρημάτων, Herod. 3, 123; el. c. inf., ex. Il. 14, 163; ligel. χρήματα δ' ἱμείρονοι ἔχειν, Dem. p. 422; ἱμέρθη τῶν νεῶν ἅμιλλαν ἰδέσθαι, Herod. 7, 44; ogs. om Kiærlighed til Kionnet. — ἴμεναι, ἴμεναι, ep. f. ἰέναι, inf. af εἶμι; 2) ἴμεν, 1 pl. præs. af εἶμι. — *ἱμερόεις, εσσα, εν, som vækker Attraa, Længsel, Begierlighed, Hom.; alm. yndig, elskværdig, indtagende; h. Hom. altid om Ting; — ἱμεροθᾱλής, 2, dor. f. -θηλής, (θάλλω), yndigt blomstrende el. spirende; — ἱμερόνους, 2, (νοῦς), med elskværdig Siel; o. — ἱμερόομαι, = ἱμείρομαι; - (af flgd.).

ἵμερος [ῑ], ὁ, Længsel, Attraa, Begierlighed, σίτου, πατρός, derefter, Il.; γόου ἵμερος, den med Klager forbundne Længsel, Hom., h. hvem dog ἵμερος oftest bruges om Elskovslængsel, ex. Il. 3, 446, o. 14, 198, 216; df. ogs. h. Pind. f. ἔρως, Elskov, ex. ἱμέρῳ δαμείς, Ol. 1, 65; (rimel. af ἵεμαι, attraaer); df. — ἱμερόφωνος, 2, (φωνή), med elskværdig Stemme. — ἱμέῤῥω, æol. f. ἱμείρω, Sappho. — ἱμερτός, 3, (ἱμείρω), forønsket, attraaet, hvorefter man længes, λέχος, Pind. Pyth. 3, 177; alm. elskværdig, yndig; jf. Il. 2, 751.

ἱμητήριον, τό, Line, hvorved Vand trækkes op af Brønden; o. — ἱμητός, 3, som er trukken op el. ud deraf, bes. om Brøndvand; (af ἱμάω). — ἰμμέναι, f. ἰμέναι, ἰέναι, inf. af εἶμι, Il. 20, 365. — ἱμονιά, [ῑμ], ἡ, uattisk, ἱμονία, Brøndline; df. — ἱμονιοστρόφος, 2, (στρέφω), som snoer Brøndliner. — ἶν, dat. af d. foræld. pronom. ἵ, ἵς. — ἰν, cret. f. ἐν, hvf. d. lat. in. — ἶν, ὁ, = ἶς, vis, inc.

ἵνα, 1) conjunctio, for at, paa det at; - a) c. conjunctivo, efter præs., ex. ἐλαύνετε -, ἵν' - εἶχος ἄρησθε, Il. 11, 290; ligel. efter fut., ex. ib. 15, 31; ogs. efter præterit., α) naar det staaer for præs., ex. φίλους κέκτηνται οἱ ἄνθρωποι, ἵνα ἔχωσι βοηθούς, de erhverve sig Venner; β) naar Følgen af den forbigangne Handling tænkes som vedblivende, ex. θεοὶ Μούσας - ἔδοσαν, ἵν' ἐπανορθῶνται τὰς - τροφάς -, for at forbedre, Plat.; bes. ogs. for at udtrykke en Hensigt, ex. ἀπέπεμψαν -, ἵνα - στρατεύωνται, Herod. 7, 206, init.; (i Formerne εἴδομεν, Il. 1, 363, μίσγεαι, ib. 2, 232, o. dl., er ω o. η ep. forkortede til ο, ε); - b) c. opt. efter præt., naar der betegnes noget virkeligen foregaaet, ex. δῶκε μένος -, ἵν' ἔκδηλος γένοιτο, καὶ κλέος - ἄροιτο, Il. 5, 2, flgd.; ogs. efter præs. o. fut., naar der angives en blot Forestilling om, at noget kunde være el. skee, ex. πολὺν χρυσὸν ἐκπέμπει πατὴρ, ἵνα μὴ σπάνις βίου εἴη τοῖς παισίν; δὸς τοῖς πτωχοῖς, ἵνα καὶ αὐτὸς παρ' ἄλλων λάβοις, πένης γενόμενος; Forskiellen imellem conjunct. o. opt. efter ἵνα viser sig bes., hvor begge modi forbindes, ex. Od. 12, 156, o. Herod. 9, 51; - c) c. ind., om en Handling, som skulde være skeet, men som ikke er skeet; vid. Matthiæ, §. 519, 6; - d) ἵνα μή, for at ikke, paa det at ikke, lat. ut ne, c. conj., ex. Il. 7, 195, Herod. 3, 150; c. opt., ex. Od. 4, 70; (om begge modi gielde de ved ἵνα anførte Regler); - e) ἵνα forbindes ogs. med andre Partikler, ex. ἵνα δή, Il. 7, 26; ἵνα περ, ib. 24, 382; men att. ἵνα τί, sc. γένηται; hvorfor? hvortil? ἵνα τί ταῦτα λέγεις; hvorfor siger du dette? Plat.; — 2) ἵνα som adverb.; - a) om Stedet: hvor, paa hvilket Sted, c. gen., ex. ἵνα γῆς, ubi terrarum; ἵνα πόλεως, paa hvilket Sted i Byen; ὦ θεῶν μαντεύματα, ἵν' ἐστέ; f. ποῦ ἐστέ; hvor el. hvad er der blevet af Eder? Soph. Oed. Tyr. 947; sield. hvorhen, ex. ἵν' οἴχεται, Od. 4, 821; — b) om Tiden: naar, ved hvilken Leilighed, ex. ἵνα χρὴ -, d. e. ἐν ᾧ γάμῳ χρή, Od. 6, 27; jf. Soph. Oed. Col. 621; - c) paa hvilken Maade, hvorledes, ex. δεῖ με ἐπιφράσαι, ἵνα ἐκ τῆς τάφρου ἡ γῆ ἀναισιμώθη, hvorledes el. hvortil den blev forbrugt, Herod.; - (ἵνα er besl. m. d. foræld. pron. person. ἵ, ἵς, s. m. s.; til ἵνα som conj. svarer ὅπως; til ἵνα som adverb. svarer ὅπου, ὅποι, etc.).

ἰναία, ἡ, = ἶς, Hesych. — ἰνάω, = ἰνέω. — ἰνδάλλομαι, (εἶδος, εἰδάλλομαι), bliver synlig, kommer til Syne, viser mig; ἰνδάλλετο δέ σφισι - Πηλείωνι, syntes dem at ligne Achilleus, Il. 17, 213; ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ, i. e. φαντάζεται, διαμέμνηται, forestiller el. gienkalder sig det, Od. 19, 224; df. — ἴνδαλμα, τό, Billede, Gestalt; Phantasiebillede; df. - ἰνδαλματίζω,

former, afbilder, gestalter; o. — ἰνδαλμός, ὁ, = ἴνδαλμα.

*Ἰνδία, ἡ, Indien; — Ἰνδικοπλεύστης, ου, ὁ, (πλέω), en Indiafarer; af – Ἰνδικός, 3, indisk; τὸ Ἰνδικόν, den morkeblaae Farve Indigo; o. — Ἰνδολέτης, ου, ὁ, (ὄλλυμι), som fordærver Indierne; af — Ἰνδός, ὁ, en Indier; 2) som *adject.*, = Ἰνδικός; df. — Ἰνδῷος, 3, = Ἰνδικός. — ἰνέω, ogs. ἰνάω, udtømmer, udrydder, renser; (ds. rimel. *inanis*); df. — ἰνηθμός, ὁ, o. ἴνησις, ἡ, Udtommelse, Renselse. — ἰνίον, τό, (ἴς), Musklerne i Baghovedet og Nakken, *Il.* — ἶνις, ὁ, ἡ, Søn, Datter, Barn; (*poët.*, o. *trag.*, o. rimel. besl. m. ἴς). — ἰννος, ἴννος, ἰννός, ὁ, = γίννος. — ἵννυμι, see u. καθίννυμι. — ἰνοειδής, 2, ctr. ἰνώδης, 2, (ἴς, εἶδος), fuld af Nerver el. Trævler.

ἴξ, s. ἶξ, ὁ, *gen.* ἰκός [ῑ], Orm el. Insect, som skader Viinstokken; (rimel. en anden Form af ἴψ). — ἰξαλῆ, ἡ, *sc.* δορα, Giedeskind; af – ἴξἄλος, 2, i Forbindelsen, ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου, *Il.* 4, 105, rimel. springende, let, og at udlede af ἀΐσσω, el. af ἀΐσσω o. ἅλλομαι. — ἰξευτήρ, ῆρος, o. ἰξευτής, οῦ, ὁ, *fem.* ἰξεύτρια, ἡ, som fanger Fugle med Liimqviste; – hørende til denne Fangst, ἰξευτήριος, 2, o. ἰξευτικός, 3; af — ἰξεύω, (ἰξός), fanger med Fugleliim el. med Liimqviste; ogs. alm. fanger.

ἰξία, ἡ, Mistel, etslags Snylteplante, ogs. ἰξός; 2) Planten χαμαιλέων; 3) = κιρσός. — ἰξίας, ου, ὁ, etslags Plante med giftig Saft. — ἰξιβόρος, 2, = ἰξοβόρος. — ἰξίνη, ἡ, etslags tidselagtig Plante. — ἰξιόεις, εσσα, εν, giort af Planten ἰξία el. ἰξίας. — ἶξις, εως, ἡ, (ἵκω), Kommen, Ankomst, Gang, Retning, Tog; καθ' ἶξιν, i lige Retning. — ἰξιφάγος, 2, = ἰξοφάγος. — ἰξοβολέω, er – ἰξοβόλος, 2, (βάλλω), som udstiller Liimqviste; ὁ ἰξοβ., en Fuglefænger; — ἰξοβόρος, 2, (βορά), som spiser Mistelbær; 2) en stor Drosselart; o. — ἰξοεργός, ὁ, (ἔργον), Fuglefænger med Liimqviste; (af ἰξός). — ἵξομαι, *fut.* til ἱκνέομαι. — ἶξον, *aor. ep.* til ἵκω.

ἰξός, ὁ, *viscum*, Mistel, etslags Snylteplante; df. *a)* Bærene af denne Plante; *b)* det deraf tilberedede Fugleliim; *c)* en smudsig Gnier; 2) = κιρσός; (besl. m. κισσός, o. rimel. af ἴσχω, alts. egentl. d. Klæbende); df. — ἰξοφάγος, 2, (φαγεῖν), = ἰξοβόρος; o. — ἰξοφορεύς, έως, ὁ, o. ἰξοφόρος, 2, (φέρω), som bærer el. frembringer Mistelplanter, Fugleliim, Liimqviste. — ἰξυόθεν, *adv.*, af el. fra Lenden; af — ἰξύς [ῡ], ύος [ῠ], ἡ, Lysken el. Stedet over Hoften, hvor man omgiorder sig; περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ, (*dat. ep.* f. ἰσχυϊ), *Od.*, *ex.* 5, 231; ogs. Lenden selv; rimel. besl. m. ἰσχύς. — ἰξώδης, 2, (ἰξός, εἶδος), klæbende ligesom Fugleliim; 2) *transl.*, smudsig, gnidsk.

Ἰόβακχος, ὁ, den med ἰώ tilraabte Bacchus; τὰ Ἰοβάκχεια, hans Fest. — ἰοβάπτης, ου, ὁ, som farver fiolet; o. – ἰοβἄφής, 2, fiolfarvet; morkefarvet, mork; (af βάπτω); o. — ἰοβλέφαρος, 2, (βλέφαρον), med morke Øienbryn el. Øine; (af ἴον). — ἰοβολέω, er – ἰοβόλος [ῑ], 2, (βάλλω), som udkaster Pile, som skyder dermed; 2) som giver Gift fra sig, forgiftende; o. — ἰοβόρος, 2, (βορά), som æder Gift; (af ἰός). — *ἰοβόστρυχος [ῐ], 2, (βόστρυχος), med mørke Lokker; — ἰογλήνος, 2, (γλήνη), mørkøiet, sortøiet; — ἰόδετος, 2, (δέω), bunden el. flettet af Fioler; o. — ἰοδνεφής, 2, (δνόφος, νέφος), fiolfarvet, mørkfarvet, εἶρος, *Od.*; – (af ἴον). — ἰοδόκη, ἡ, Pilekogger; af — ἰοδόκος [ῑ], 2, (ἰός, δέχομαι), som optager el. indeholder Pile, φαρέτρη, *Od.*; 2) som indeholder el. optager Gift.

*ἰοειδής [ῐ], 2, (εἶδος), fiolfarvet, mørkfarvet: h. *Hom.* altid om Havet; ἰοειδ. κρήνη, *Hes.*; — ἰόεις, εσσα, εν, fiolfarvet, mørk el. dunkel. σίδηρος, *Il.*; — ἰόζωνος, 2, (ζώνη), med fiolfarvet el. mørkt Bælte; — ἰοθαλλής, 2, (θάλλω), som blomstrer el. spirer med Fioler; o. — ἰόκολπος, 2, (κόλπος), = ἰόζωνος; – (af ἴον). — ἰολόχευτος [ῑ], 2, (ἰός, λοχεύω), avlet el. frembragt af Gift. — ἴομεν, *ep.* f. ἴωμεν, 1 *pl. conj.* af εἶμι; [*Hom.* har *in arsi* ῑ f. ῐ]. — ἰομιγής [ῑο], 2, (ἰός, μίγνυμι), blandet med Gift. — ἰόμωρος, 2, som *epith.* til Argiverne, *Il.* 4, 242, o. 14, 479, enten af ἰός, (formet som ἐγχεσίμωρος), der kæmper med Pile (den Feiges Vaaben), el. hvis denne Forklaring af metriske Grunde forkastes, da rimel. af ἰά, Skrig, o. μωρός s. μῶλος, alts. der kæmper med Skrig, som er tapper med Munden; nogle aflede Ordet af ἴον o. μόρος, kortvarende, el. med mørk, d. e. ulykkelig Skiebne, el. af ἰέναι ἐπὶ τὸν μόρον, at gaae i Fordærvelse.

ἴον, τό, Fiol; ἴον μέλαν, den almindelige el. morkeblaae Fiol; ἴον λευκόν, Levkoie; ἴον κρόκεον, Gyldenlak. — ἰονθάς, άδος, ἡ, haarig, *epith.* til den vilde Ged, *Od.*; af — ἴονθος, ὁ, Haarets Rod, Haaret; 2) etslags Udslet el. Finne i Ansigtet, ogs. ἄκμαι; (rimel.

af ἀνθέω). — Ἰόνιος, 3, poët. f. Ἰώνιος, hørende til den argiviske Jo, bes. om den sydlige Deel af d. adriatiske Hav, der efter hende skal have sit Navn, Pind., Æsch. — ἰοπλόκαμος, 2, (πλόκαμος), med fiolfarvede el. mørke Lokker, Pind.; o. — ἰοπλόκος, 2, (πλέκω), som fletter Fioler; 2) pass., ἰόπλοκος, flettet af Fioler; (af ἴον). — ἴορκος, ὁ, etslags Hiort, besl. m. δόρξ, δορκάς.

ἰός [ῑ], ὁ, (ἵημι), in pl. ogs. τὰ ἰά, Il. 20, 68, Skud, Skudvaaben, Piil; 2) Rust, Theogn.; bes. Kobberrust, Grønspaan; 3) Gift (af Planter, Dyr o. Mennesker); men ἀμεμφεῖ ἰῷ μελισσᾶν, poët. f. μέλιτι, Pind. Ol. 6, 79, egentl. deres Udgydning. — ἰός, ἴα, ep. f. εἷς, μία, een; ἰῷ — ἤματι, Il. 6, 422. — ἰοστέπτος [ῐ], o. ἰοστέφανος, 2, (ἴον, στέφω, στέφανος), krandset med Fioler, poët. epith. til Aphrodite o. Muserne.

ἰότης [ῐ], ητος, ἡ, Villie, Beslutning, Tilskyndelse; bes. h. Hom. i Forbindelsen, θεῶν ἰότητι, efter Gudernes Raad el. Tilskikkelse; dog ogs. om Mennesker, ex. ἀλλήλων ἰότητι, paa hinandens Anstiftelse, Il. 5, 874; men δι' ἐμὴν ἰότητα, f. ἐμῇ ἰότητι, alene Il. 15, 41; (rimel. af ἴς). — ἰοτόκος, 2, (τίκτω), som frembringer Gift; o. — ἰοτυπής, 2, (τύπτω), truffen af en Piil el. af en Gift; (af ἰός). — ἰοῦ, Udraab i Smerte, omtr. vort au! au! h. Ar. ogs. ligesom ἰώ, Udraab i Glæde o. i Forundring; skrives ogs. ἰού.

ἰουλίζω, (ἴουλος), faaer Melkehaarene. — ἰουλίς, ίδος, ἡ, etslags rød Søfisk. — ἰουλόπεζος, 2, (πέζα), med mange Fødder ligesom en Tusindbeen; af — ἴουλος, ὁ, (οὖλος), Melkehaarene el. det første Skæg; sædv. in pl., Od.; — 2) ligesom οὖλος, Kornneg, hvf. Demeter heder Οὐλώ, o. Ἰουλώ; 3) etslags Insect, Tusindbeen; 4) h. Planterne: Hanblomsten. — Ἰουλώ, ἡ, see u. frgd., Bem. 2. — ἰουλώδης, 2, (ἴουλος, εἶδος), som ligner en Tusindbeen. — ἰόφ, Udraab i Afsky, fy! Æsch. — ἰοφόρος [ῑ], (φέρω), giftbærende; — ἰοχέαιρα [ῑ], ἡ, (χαίρω), som glæder sig ved Pile, som fører Pile, epith. til Artemis, Hom.; ogs. subst. f. Artemis, id.; o. — ἰόω [ῑ], lader rustne, overtrækker med Rust; pass., rustner; (af ἰός).

ἰπνεύω, (ἰπνός), tørrer paa el. i Ovnen. — ἴπνη, ἡ, ogs. ἵππα o. πιπώ, Træpikker el. Træløber, etslags Fugl. — *ἴπνιος, 3, hørende til en Ovn, baget deri; 2) hørende til en Stald el. et Lokum; — ἰπνίτης, ου, ὁ, = frgd., Bem. 1, ex. ἰπν. ἄρτος; — ἰπνοκαής [α anc.], 2, (καίω), brændt, ristet el. baget i en Ovn; — ἰπνο-λέβης, ητος, ὁ, Ovnkiedel; — dim. ἰπνολεβήτιον, τό; — ἰπνοπλάθης, o. -πλάστης, ου, ὁ, o. ἰπνοπλάθος, 2, (πλάσσω), som former el. brænder i en Ovn, en Pottemager; o. — ἰπνοποιός, 2, (ποιέω), som tilbereder el. bager i en Ovn; af — ἰπνός, ὁ, Ovn, Bagerovn, furnus; bes. ogs. Ovn til at varme Badevandet ved, Ar.; 2) alm. Ildsted, Skorsteen, culina, id.; 3) som φανός, en Løgte, id.; 4) som κοπρών, Stald, Møgdynge; Lokum; df. — ἰπνόω, bager, brænder, tørrer, Æsch.

ἰποκτόνος [ῑ], (ἴψ, κτείνω), som dræber Orme. — ἶπος, ὁ, ogs. ἡ, Stillepinden i en Musefælde, ogs. Musefælden selv; 2) en Presse; alm. hvad der trykker, Tyngde, Vægt; transl. kalder Pind. Ætna, ἶπον ἠνεμόεσσαν — Τυφῶνος, Ol. 4, 11; (besl. m. ἴπτω); df. — ἰπόω, presser, trykker; εἰσφόραις ἰπούμενος, som trykkes med Afgifter, Ar. — ἵππα, see u. ἴπνη. — ἱππαγρέται, ῶν, οἱ, (ἱππεῖς, ἀγείρω), i Sparta 3 Anførere, som iblandt ὁπλῖται udvalgte de 300 Værdigste, der under Navnet ἱππεῖς udgiorde Kongens Livvagt; jf. Xen. Hell. 3, 3, 9. — ἵππαγρος, ὁ, som ἵππος ἄγριος, vild Hest. — ἱππαγωγός, 2, (ἵππος, ἄγω), som fører el. overfører Heste, bes. m. νέες o. πλοῖα, Herod., Thuc. — ἱππάετος, ὁ, (ἵππος, ἀετός), Hestørn, (Fabeldyr), inc.

*ἱππάζομαι, kiører Heste, Il. 23, 426; sild. bes. rider; ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ, Xen.; pass., ἵππος ἱππαζόμενος, tilreden Hest, id.; act. ἱππάζω, kiører, sield.; — ἱππαιχμία, ἡ, Kamp til Hest; af — ἵππαιχμος, 2, (αἰχμή), som kæmper til Hest, Pind.; — ἱππάκη, ἡ, sild. ogs. ἱππάκης, ου, ὁ, (skythisk) Hesteost; 2) Løbe af Heste; 3) etslags Bælgfrugt; — ἱππ-ἀκοντιστής, οῦ, ὁ, Landsencerer til Hest; — ἱππαλεκτρυών, όνος, ὁ, Hesthane, (Fabeldyr paa de persiske Tæppener), Ar.; — ἱππαλέος, 3, poët. f. ἱππικός; — ἱππαλίδας, ου, ὁ, poët. f. ἱππεύς, Theocr., el. efter nogle, Søn af Hippalos; — ἱππ-άνθρωπος, ὁ, Hestmenneske, Centaur; o. — ἱππαπαί, komisk Udraab af Hestene, Ar. Equ. 599; formet efter Matrosernes ῥυππαπαί; (af ἵππος).

*ἱππάρδιον, τό, (πάρδος), Kameelparder; — ἱππάριον, τό, dim. af ἵππος, liden Hest, Føle; — ἱππ-αρμοστής, οῦ, ὁ, lac. f. ἵππαρχος; — ἱππαρχέω, Herod., er — ἱππάρχης, ου, ὁ, o. ἵππαρχος, ὁ, (ἄρχω), en Hipparch, en Befalingsmand over Rytteriet; df. — ἱππαρχία, ἡ, en Hipparchs Embede el. Værdighed; 2) en Rytterafdeling

deling; o. – *ἱππαρχικός*, 3, hørende el. skikket til Befalingsmand over Rytteriet; *ἱππαρχικὸν, καὶ χωρία γιγνώσκειν*, det hører til, fordres af en Hipparch, *Xen.*; *Ἱππαρχικός, s. de magisterio equitum*, heder et Skrift af Xenophon; — *ἵππαρχος, ὁ*, see u. *ἱππαρχέω*; o. — *ἱππάς, άδος, ἡ*, egentl. bes. *adject. fem.* til *ἱππικός*; *ἱππὰς στολή*, en Rytterkiole, *Herod.*; — 2) som *subst.*, *a)* som *ἡ ἵππος*, Rytteriet; *b) sc. τάξις*, som *ἱππεῖς*, Riddernes (oprindel. Rytternes) Stand el. Klasse; df. *ἱππάδα s. εἰς ἱππάδα τελεῖν*, at henhøre til Ridderstanden; – (af *ἵππος*).

**ἱππασία, ἡ*, Ridning, Ridt; *ἱππασίαι πρὸς ἐπίδειξιν*, Rytterøvelser, *Xen.*; *ἱππασίαν ἱππάσασθαι, ποιεῖσθαι*, at giøre et Ridt, *id.*; 2) Rytteriet; — *ἱππάσιμος*, 2, ogs. 3, hvorpaa man kan ride, tienlig for Rytteriet; *χώρα ἱππασίμη*, *Herod.*; *oppon. ἄνιππος*; *μέχρι τοῦ ἱππασίμου*, saa langt man kunde komme frem til Hest, *Xen.*; *τοῖς κόλαξιν ἑαυτὸν ἀνεικῶς ἱππάσιμον*, som havde givet sig til Priis for Smigrere, *Plut.*; — *ἵππασμα, τό*, Ridt; — *ἱππαστήρ, ῆρος*, o. *ἱππαστής, οῦ, ὁ*, en Rytter; 2) *ἵππος* - *ἱππαστής* h. *Xen.*, god Rytterhest; — *ἱππαστί*, *adv.*, som Rytter, paa Skrævs; o. — *ἱππαστρίαι, αἱ, κάμηλοι*, til at ride paa, tilredne, *Plut.*; – (af *ἱππάζομαι*).

**ἱππ-ἄφεσις, ἡ*, de Skranker *(carceres)* paa Veddeløbsbanen, hvoraf Hestene udlodes; — *ἱππεία, ἡ, (ἱππεύω)*, Riden, Ridning; *οὐ τῆς ἱππείας ἐπιμέλονται*, de forsomme denne Øvelse, *Xen.*; *b)* Veddekiørsel, *Soph. El.* 505; 2) Rytteri; 3) som *πωλεία*, Hesteavl; — *ἵππειος*, 3, af en Hest, hørende dertil, *φάτνη, κάπη, Hom.*; *ἵππειος λόφος*, Hielmbusk af Hestehaar, *Il.* 15, 537; 2) *epith.* til Poseidon, der fremkaldte den første Hest; — *ἱππελάτειρα, ἡ, fem.* af - *ἱππελατήρ, ῆρος*, ogs. *ἱππελάτης, ου, ὁ, (ἐλαύνω)*, som driver el. kiører Hestene; en Rytter; — *ἱππέλᾰφος*, Hesthiort, rimel. etslags Gazelle; — *ἱππ-ἐραστής, οῦ, ὁ*, Elsker af Heste; o. — *ἵππερος, ὁ*, Hestesyge, h. *Ar.* komisk formet efter *ἴκτερος, ὕδερος*, o. m. Henspillen paa *ἔρος, ἔρως*; - (af *ἵππος*).

ἵππευμα, τό, (ἱππεύω), et Ridt, en Marsch; Reise til Hest el. til Vogns. — *ἱππεύς, έως, jon. ῆος, ὁ, (ἵππος)*, egentl. Rytter, *oppon. πεζός*, h. *Hom.* altid, som styrer Hestene el. Vognen, ogs. som strider til Vogns; ogs. som kiører om kaps, *Il.* 23, 262; — 2) i Athenen udgiore *ἱππεῖς, att. ἱππῆς*, Ridderne, (oprindel. Rytterne), den anden Borgerklasse; en saadan *ἱππεύς* maatte have 300 Medimner i Indkomst, kunne holde en Stridshest, *etc.*; i Krig udgiorde *ἱππεῖς* Rytteriet; — 3) en hurtigløbende Krebsart. — *ἵππευσις, ἡ, (ἱππεύω)*, Riden el. at ride. — *ἱππευτήρ, ῆρος*, o. *ἱππευτής, οῦ, ὁ*, som *ἱππαστήρ*, som rider, en Rytter; af — *ἱππεύω*, er en *ἱππεύς*, alm. rider, bes. giør Krigstieneste til Hest, *Herod.*; ogs. exercerer til Hest, *Xen.*; *transl.*, sprænger, jager, stormer frem, om enhver hurtig Bevægelse, *ex.* om Vinden; ogs. *in med.* m. *act.* Bem., *ex. Herod.* 1, 79, *extr.*

ἱππηγέτης, ου, ὁ, som styrer Hestene, *epith.* til Poseidon; o. - *ἱππηγός*, 2, = *ἱππαγωγός*; (af *ἄγω*); o. — *ἱππηδόν*, *adv.*, paa Hestenes Viis; 2) paa Rytternes Viis; (af *ἵππος*). — **ἱππηλασία, ἡ*, o. *ἱππηλάσιον, τό*, Handlingen *ἱππηλατεῖν*; — *ἱππηλάσιος*, 3, hørende, tienlig, skikket til at ride el. kiøre paa; *ἱππηλασίη ὁδός*, Kiørevei, *Il.*; — *ἱππηλάτα, ὁ, epice* f. *ἱππηλάτης*, *Hom.*; — *ἱππηλατέω*, er - *ἱππηλάτης, ου, ὁ*, som driver Hestene, som kiører, som rider; h. *Hom.* altid *ἱππηλάτα in nom.*, som Hæderstitel til de ypperligste Helte; o. — *ἱππήλατος*, 2, = *ἱππηλάσιος, νῆσος, Od.*; - (af *ἵππος, ἐλαύνω*). — *ἱππημολγία, ἡ*, Handlingen at malke Heste; af — *ἱππημολγοί, οἱ, (ἵππος, ἀμέλγω)*, som malke Heste; som drikke Hestemælk; ogs. Navnet paa en skythisk Stamme, *Il.* 13, 5.

**ἱππι-ἄναξ, ακτος, ὁ*, Hestfyrste, Anfører for Rytteriet, *Æsch.*; — *ἱππιατρεία*, sædv. *ἱππιατρία, ἡ*, Hestelægekunsten; af - *ἱππίατρος, ὁ, (ἰατρός)*, Hestelæge; — *ἱππίδιον, τό, dim.* af *ἵππος*, liden Hest; 2) etslags Fisk; — *ἱππικός*, 3, af en Hest, hørende til en Hest; hørende til en Rytter el. til Rytteriet; øvet i at ride; *ἡ ἱππική, sc. τέχνη*, Ridekunsten; *τὸ ἱππικόν, a)* Rytteriet, Cavalleriet; *b)* Rytteritieneste; *c)* Ridderstanden; *ἱππικώτατα*, *adv.*, som den allerbedste Rytter; — *ἵππιος*, 3, ogs. 2, hørende til en Hest; hørende til en Rytter el. til Ridning; 2) som *ἵππειος*, *epith.* til Poseidon, ogs. til Athene, *Soph. Oed. Col*, 1070; — *ἱππιοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη), λόφος*, Hielmbusk af Hestehaar; o. — *ἱππιοχάρμης, ου, ὁ, (χάρμη)*, h. *Hom.*, som strider paa el. fra en Vogn; sild. som strider til Hest, en Rytter; - (af *ἵππος*). — *ἱππίσκος, ὁ, dim.* af *ἵππος*.

**ἱπποβάμων, ονος*, 2, som drager frem til Hest, el. paa Hestefødder, *στρατός, Soph.*; hurtig som en Hest, *Æsch.*;

transl., ῥήματα ἱπποβάμονα, hoitravende Ord, *Ar.*; v. - ἱπποβάτης, v. -βήτης, ου, ὁ, som stiger til Hest, en Rytter; en Ridder; 2) en Hengst, en Beskeler, som ἐπιβήτωρ; (af βαίνω); — Ἱππόβῑνος, ὁ, (βινέω), h. *Ar.* som komisk Fordreining af Ἱππόνικος; — ἱπποβοσκός, 2, som græsser el. vogter Heste; — ἱπποβότης, ου, ὁ, som holder Heste: Benævnelse paa Aristokraterne i Chalcis paa Euboea, *Herod.*; o. - ἱππόβοτος, 2, som afgræsses af Heste, skikket til Græsning for Heste el. til Hesteavl, h. *Hom.* som *epith.* til Trika i Elis o. til Argos; (af βόσκω); — ἱππο-βουκόλος, ὁ, som vogter Heste; — ἱππόβροτος, ὁ, (βροτός), = ἱππάνθρωπος; v. — ἱππόβρωτος, 2, (βιβρώσκω), opædt af Heste; - (af ἵππος).

*ἱππο-γέρανος, ὁ, Tranerytter, *Luc.*; — ἱππόγλωσσος, 2, (γλῶσσα), med Hesterunge; — ἱππογνώμων, ονος, 2, som forstaaer sig paa Heste, en Kiender af Heste; 2) *transl.*, som μεγαλογνώμων, med høie el. svulstige Tanker; — ἱππόγῡπος, 2, (γύψ), Gribrytter, *Luc.*; — ἱππο-δαμαστής, οῦ, ὁ, o. ἱππόδᾰμος, 2, (δαμάω), som betvinger Heste, herlig Rytter, h. *Hom. epith.* til Kastor, Nestor, o. fl.; — ἱππόδᾰσυς, εια, υ, (δασύς), tæt bedækket med Hestehaar, κόρυς, *Hom.*; — ἱππόδεσμα, τά, (δεσμός), Hestebaand, Tømme, Tøile; o. - ἱπποδέτης, ου, ὁ, Baand el. Rem, hvorved Hesten holdes el. bindes, *Soph.*; 2) *epith.* til Herakles; (af δέω); o. — ἱπποδιώκτας, *dor.* f. -διώκτης, ου, ὁ, (διώκω) = ἱππηλάτης; - (af ἵππος).

*ἱπποδρομία, ἡ, Veddeløb til Hest; Veddekiørsel, *Pind.*; o. - ἱπποδρόμιον, τό, = ἱππόδρομος; τὰ ἱπποδρόμια, Hesteveddeløb; egentl. *neutr.* af - ἱπποδρόμιος, 2, hørende el. bestemt til Hesteveddeløbene; af - ἱππόδρομος, ὁ, (δρόμος), Bane el. Plads, hvorpaa Hesteveddeløbene holdes, *Il.* 23, 330; den olympiske Hippodromos beskriver *Paus.* 6, 20; 2) ogs. Hesteveddeløbene selv el. Hestenes Løb; — ἱπποδρόμος, ὁ, (δραμεῖν), som holder Veddeløb til Hest el. til Vogns; jf. ogs. *Herod.* 7, 158; — ἱππόθεν, *adv.*, af el. ned af Hesten, *Od.*; — ἱπποθήλης, 2, (θηλάζω), Esel, som dies af en Hoppe; — ἱππόθοος, 2, (θοός), med en Hestes Hurtighed; — ἱπποθόρος, 2, (θόρνυμι), en Bespringer el. Beskeler, bes. om Eselet, som bedækker en Hoppe; o. — ἱπποθυτέω, (θύω), offrer Heste; - (af ἵππος). — ἵπποιϊν, *ep.* f. ἵπποιν, *dual.* af ἵππος.

*ἱππο-κάμπη, ἡ, ogs. ἱππόκαμπος, ὁ, (κάμπτω), fabelagtigt Sødyr af Hestegestalt med bøiet Fiskehale, hvorpaa Havguderne forestilles ridende el. kiørende; 2) Søhesten, etslags Fisk; - *dim.* ἱπποκάμπιον, τό; ogs. etslags Dreimykke; — ἱππο-κάνθαρος, Hestetorbist: komisk Ord h. *Ar.*; — ἱπποκέλευθος, 2, (κέλευθος), som giør Veien til Hest el. til Vogns; men som *epith.* til Patroklos, *Il.* 16, 126, flgd., som kæmper til Vogns, el. man derfor skrev ἱπποκελεύστης, som befaler over Heste; — ἱπποκένταυρος, ὁ, Hestecentaur; *oppon.* ἰχθυοκένταυρος; ogs. alm. f. Centaur; ogs. *transl.*, Hiernespind; — ἱπποκομέω, som ἱπποτροφέω, holder Heste; ogs. holder og behandler som en Hest, κάνθαρον, *Ar.*; alm. er - ἱπποκόμος, 2, (κομέω), som pleier, passer, holder Heste; ὁ ἱπποκόμος, Rideknægt h. en ἱππεύς, Bem. 2; jf. ogs. *Herod.* 3, 85; — ἱππόκομος, 2, (κόμη), med Hestehaar, h. *Hom.* som ἱπποδάσεια, *epith.* til κόρυς o. τρυφάλεια; o. — ἱπποκορυστής, οῦ, ὁ, (κορύσσω), som ruster sine Heste til Kamp, el. *pass.* forsynet med Stridsheste; ἀνέρες ἱπποκορυσταί, ex. *Il.* 2, 1; man skrev ogs. ἱπποκόρυστος, af κόρυς, som bærer en Hielm med en Busk af Hestehaar; - (af ἵππος).

ἱππο-κρᾰτέω, er overlegen el. seirer ved Rytteriet; *pass.*, overvindes af Rytteriet, taber en Rytteertræfning, *Thuc.* 6, 71; df. - ἱπποκρᾰτία, ἡ, Rytteriets Overmagt, Seier ved Rytteriet; — ἱππόκρημνος, 2, (κρημνός); df. ἱππόκρημνον ῥῆμα, hoitravende el. halsbrækkende Ord, *Ar.*; — ἱπποκροτέομαι, er - ἱππόκροτος, 2, (κροτέω), stampet af Heste, som gienlyder af Hestenes Hovslag, *Pind.*; — ἱππο-πάλαθον, τό, Hestesyre, etslags Urt; — ἱππολειχήν, ηνος, ὁ, (λειχήν), etslags Mos; — ἱππολεχής, 2, (λέχος), som har undfanget ved en Hest; — ἱππολοφία, ἡ, Hesteman; o. - ἱππόλοφος, 2, forsynet med en Hesteman el. med Hestehaar, κόρυς, *poët.*; (af λόφος); o. — ἱππόλῠτος, 2, (λύω), som spænder Hestene fra, som giver dem Tøilen; - (af ἵππος).

ἱππομᾰνές, έος, τό, rasende Kiærlighed til Heste; 2) etslags Urt, hvorefter Hestene bleve rasende, el. som de gik begierligen efter, *Theocr.* 2, 47; 3) etslags Vædske, som man fratog Hoppen, og som brugtes til Elskovsdrik; jf. *Virg. Georg.* 3, 280; 4) etslags Udvært paa Follets Pande, der brugtes til Elskovsdrik el. Tryllemiddel; df. ogs. Elskovsdrik, Tryllemiddel; (*neutr.* af ἱππομανής). — *ἱππομᾰνέω, er - ἱππομᾰνής, 2, (μαίνομαι), som raser efter Heste; *b)* om en Hoppe: at være i Brunst; *transl.* ogs.

om Mennesker; hvf. ἵππος ogs. bruges om et udsvævende Fruentimmer; – 2) λειμὼν ἱππομανής, Eng med mange Heste, el. som Hestene gierne søge, *Soph. Aj.* 143; ds. – ἱππομανία, ἡ, rasende Kiærlighed til Heste; — ἱππο-μάραθρον, τό, vild Fennikel; o. — ἱππομᾰχέω, er – ἱππομάχος, 2, (μάχη), som kæmper el. strider til Hest; ὁ ἱππομ., en Rytter el. Cavallerist; ds. – ἱππομᾰχία, ἡ, Kamp til Hest, Ryttertræfning; – (af ἵππος).

*ἱππόμητις, ὁ, ἡ, (μῆτις), som forstaaer at ride, god Rytter, *Pind.*; — ἱππομῐγής, 2, (μίγνυμι), hestblandet, d. e. halv Hest, halv Menneske; — ἱππομολγία, ἡ, o. ἱππομολγός, 2, = ἱππημολγία, *etc.*; — ἱππόμορφος, 2, (μορφή), med Hestegestalt; — ἱππομύρμηξ, ηκος, ὁ, Myrerytter, *Luc.* — ἱππονομεύς, έως, ὁ, o. ἱππονόμος, 2, (νέμω), som vogter Heste, som lader dem græsse; 2) *pass.*, ἱππόνομος, afgræsset af Heste; — ἱππονώμας, ου, ὁ, *Eur.*, o. ἱππόνωμος, 2, (νωμάω), som styrer Hestene; — ἱππο-πέδη, ἡ, Hestelænke; 2) en krum Linie; — ἱπποπείρης, ου, ὁ, (πεῖρα), erfaren Rytter; — ἱππο-πήρα, ἡ, Rytterens Vadsæk; — ἱπποπόλος, 2, (πολέω), som tumler Heste: om Tracierne, *Il.*; — ἱππόπορνος, 2, d. forstærk. πόρνος; — Ἱπποποσειδῶν, ῶνος, ὁ, f. ἵππιος Ποσειδῶν, see u. ἵππιος; — ἱπποπόταμος, ὁ, (ποταμός), Flodhest, Nilhest; o. — ἱπποπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), Hestehandler; – (af flgd.).

ἵππος, ὁ, *equus*, Hest, Ros, Hors; ἡ ἵππος, Hoppe; h. *Hom.* ogs. θήλεες ἵπποι, o. ἵπποι θήλειαι, Hopper; *oppon.* ἄρσενες ἵπποι; ogs. staae ἵπποι h. *Hom.* ofte f. den forspændte Vogn, *ex. Il.* 5, 13, ligel. *ib.* 19, o. 46, *etc.*; τοὺς ἐξ ἵππων – βῆσε, jog dem ned af Vognen, *ib.* 163; ds. ere ogs. ἵπποι i Modsætn. af πεζοί o. λαός, de fra Stridsvognene kæmpende Helte; efterhomerisk er: ἵπποι καὶ πεζοί, Rytteri og Fodfolk; – 2) ἡ ἵππος fra *Herod.*, bes. *att.*, Rytteriet; ἵππος χιλία, 1000 Mand Rytteri; – 3) udsvævende Fruentimmer, jf. ἱππομανής; – 4) Avlelemmet; – 5) Diets Zittren og Bæven; – i Sammens. betegner ἵππος ofte det Store el. Uhyre; jf. ἱππόκρημνος, ἱππότυφία, o. fl., ogs. flgd.

*ἱπποσέλινον, τό, en stor Art af σέλινον; — ἱπποσόας, ου, ὁ, o. ἱπποσόος, 2, (σεύω), som jager el. tumler Heste, *Pind.*; — ἱπποστασία, ἡ, ἱπποστάσιον, τό, o. ἱππόστᾰσις, ἡ, (στάσις), Hestestald; ἀελίου κνεφαία ἱππόστασις, *poët.* f. Vesten, *Eur. Alc.*, el. f. den Tid, da Hestene spændes fra, d. e. Aftenen; — ἱπποστράτηγος, ὁ, (στρατηγός), Rytter-general; o. — ἱπποσύνη, ἡ, den Kunst at styre Hestene og at kæmpe til Vogns, ogs. *in pl.*, *Hom.*; sild. alm. Ridekunsten; 2) Rytteriet, *Orac. Herod.* 7, 141; 3) Tumleplads til at ride el. kiøre paa, *Eur. Orest.*; egentl. *fem.* af – ἱππόσυνος, 3, = ἱππικός; ὁ ἱππόσυνος, dygtig Kudsk el. Rytter; – (af ἵππος).

ἱππότᾰ, ὁ, *ep.* f. ἱππότης, s. m. s. — *ἱππο-τέκτων, ονος, ὁ, som tømrer Heste, *Lyc.*; — ἱππότης, ου, ὁ, som kiører en Vogn, som strider til Vogns; h. *Hom.* altid ἱππότα *in nom.*, ligesom ἱππηλάτα, som hædrende *epith.* til Heltene, bes. til Nestor; sild. alm. Rytter, Ridder; ogs. som *adject.*, hørende til en Rytter; ridderlig; — ἱππότιγρις, ιδος, ὁ, (τίγρις), en stor Tigerart; — ἱππότῑλος, ὁ, (τιλάω), Durkløb hos Heste; — ἱππότις, ιδος, ἡ, *fem.* til ἱππότης; — ἱππο-τοξότης, ου, ὁ, Bueskytte til Hest; — ἱπποτραγέλαφος, ὁ, (τράγος), ligesom Hestebukkehiort, (Fabeldyr); — ἱπποτροφεῖον, o. -τρόφιον, τό, Sted, hvor Heste holdes, Stutteri; af – ἱπποτροφέω, 1) er – ἱπποτρόφος, 2, (τρέφω), som holder, opfoerer, opføder Heste; ἱπποτρόφος μέγας καὶ λαμπρός, som af sine store Midler holder Heste til offentlig Tieneste, *Dem. p.* 531; jf. flgd.; 2) bruger som Hestefoder; – denne Handling, ἱπποτροφία, ἡ; bes. at holde Heste til Veddeløb el. til offentlig Tieneste; – hørende til en ἱπποτρόφος el. til hans Forretning, ἱπποτροφικός, 3; o. — ἱπποτῦφία, ἡ, (τῦφος), Hestestolthed, Opblæsthed, *Luc.*; – (af ἵππος).

*ἱππου-κρήνη, ἡ, Hippokrene, Musakilden paa Helikon, som Pegasos aabnede med sit Hovslag, *Hes. Theog.* 6; — ἱππούραιον, τό, = ἵππουρις; — ἱππουρεύς, έως, ὁ, (οὐρά), Sofisken *hippurus*; — ἵππουρις, ιδος, ἡ, *acc.* ἵππουριν, 1) som *adject. fem.* af flgd., med en Hestehale, h. *Hom. epith.* til κόρυς, κυνέη, o. dl.; 2) som *subst.*, Hestehale; en deraf giort Hielmbusk; af Liigheden ogs. etslags Vandplante; o. — ἵππουρος, 2, (οὐρά), med en Hestehale; – 2) som *subst.*, *a)* etslags Sofisk; *b)* som σκίουρος, et Egern; *c)* etslags Insect med haaret el. laaden Hale; – (af ἵππος).

*ἱπποφαές, οῦς, τό, ἱππόφαιστον, τό, o. ἱππόφεως, ω, ὁ, Navne paa flere tildeels ubestemte Planter, *vid. Schneid.*; — ἱπποφοβάς, άδος, ἡ, (φοβέω), Hesteskræk, (fabelagtig Plante); — ἱπποφορβεύς, έως, ὁ, = ἱπποφορβός;

- ἱπποφορβία, ἡ, = ἱπποτροφία; o. - ἱπποφόρβιον, τό, som ἱπποτρόφιον, Sted, hvor Heste holdes; ogs. en Flok Heste, *Herod.* 4, 110; af - ἱπποφόρβος, 2, (φέρβω), som ἱπποτρόφος, som holder el. foerer Heste; — ἱπποχάρμης, ου, ὁ, = ἱππιοχάρμης, *Pind.*; o. — ἱππόω, gior til Hest; *in med.* o. *pass.*, bliver el. forvandles til en Hest; danner mig Forestillingen om en Hest *Plut*; - (af ἵππος).

*ἱππώδης, 2, (εἶδος), som ligner en Hest; — ἱππών, ῶνος, ὁ, Hestestald; 2) Hesteskifte, Poststation, *Xen.*; — Ἱππωνα, ἡ, Hippona, Gudinde for Hestene, lat. *Equejas, Juvenal.*; o. — ἱππωνεία, o. ἱππωνία, ἡ, Hestekiob; af - ἱππωνέω, er - ἱππώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι), som kiober Heste; - (af ἵππος). — ἵπταμαι, flyver; sild. *att.* f. πέτομαι, bes. fra *Luc.* — ἴπτομαι, *f.* ἴψομαι, trykker, nedtrykker; paaforer en Ulykke, *ex. Il.* 1, 454; paalægger en Straf, *ib.* 2, 193; alm. skader, krænker, saarer, som βλάπτω, *Theocr.* 30, 19; (df. ἐνίπτω, ἐνιπή; besl. m. ἶπος, ἰπόω). — ἰπύα, ἡ, = σιπύα. — ἴπωσις [ῑπ], ἡ, (ἰπόω), Trykken, Pressen.

ἱρά [ῑ], τά, *jon.* o. *ep.* f. ἱερά, Offer, Fest; (ogs. de ovrige Former af denne Stamme dannes *jon.* o. *ep.* uden ε, *ex.* ἱρεύω, f. ἱερεύω, *etc.*). — ἶραι, s. ἱραί, *lect. var.* f. εἶραι, *Il.* 18, 531; see u. εἴρη. — ἵραξ, ακος, ὁ, *ctr.* f. ἱέραξ. — ἱράομαι [ῑ], *jon.* f. ἱεράομαι. — Ἰραφιώτης, ὁ, = Εἰραφιώτης. — ἱρέα, ἡ, *dor.* f. ἱέρεια, Præstinde, *inc.* — ἵρερος, ὁ, *lect. var.* f. εἴρερος. — ἱρεύς, ὁ, o. ἱρεύω, *jon.* o. *ep.* f. ἱερεύς, ἱερεύω, *Hom.* — ἰρήν, ένος, ὁ, *jon.* f. εἰρήν, *Herod.* 9, 85. — ἴρηξ, ηκος, ὁ, *jon.* o. *ep.* f. ἱέραξ.

ἰρινόμικτος, 2, (μίγνυμι), blandet med - ἴρινον, τό, *sc.* μύρον, Irissalve; *neutr.* af - ἴρινος, 3, (ἶρις, Bem. c), giort el. tilberedet af Irisroden. — ἰριοειδής, 2, (ἶρις, Bem. c, εἶδος), irisagtig, regnbuefarvet, *Aristot.* — Ἶρις, ιδος, ἡ, *acc.* Ἶριν, *voc.* Ἶρι, Iris, Gudernes Sendebud, *Il.*; ogs. deres Tienerinde, *ib.* 5, 353, 368; af hendes Hurtighed, ταχεῖα, ἀελλόπος, ποδήνεμος, o. dl.; (i *Od.* er alene Hermes Gudernes Sendebud); efter *Hes. Theog.* 780 er Iris Datter af Thaumas; (rimel. af ἐρῶ, den Forkyndende, el. af εἴρω, *sero*, der dog ogs. begge hore til samme Stamme); — 2) som *appell.* er ἶρις, ιδος, ἡ, - *a)* Regnbuen; jf. *Il.* 11, 27; df. - *b)* den farvede Kreds el. Cirkel om et Legeme, *ex.* om Maanen, om Lyset, o. dl.; bes. den farvede Kreds i Diet, el. den saakaldte Iris; - *c)* Planten Iris, en Lilieart med vellugtende Rod; (i denne Bem. betones ogs. ἰρίς, *in acc.* ἶριν s. ἰρίν, o. ἴριδα s. ἰρίδα).

ἱρο-, de saal. begyndende Sammensætninger ere *ctr.* af ἱερο-, see u. ἱρά. — ἱροδρόμος, ὁ, (δραμεῖν), *poët.* f. ἱεροδρόμος, Veddelober ved de hellige Kamplege. — ἱροργίη, ἡ, *jon.* f. ἱερουργία, *Herod.* 5, 83, *extr.*; skrives ogs. ἱρουργίη. — ἱρός [ῑ], 3, *jon.* o. *ep.* f. ἱερός. — Ἶρος, ὁ, Iros, Budbærer, (altsaa rimel. besl. m. Ἶρις), hed oprindel. Ἀρναῖος, o. er den fra *Od.* 18, *ab init.*, bekiendte Tigger; df. sild. alm. f. πτωχός, en Tigger, en Stakkel. — ἱρωστί, *adv. jon.* f. ἱερωστί, paa hellig Viis el. Maade. — ἱρωσύνη, ἡ, *jon.* f. ἱερωσύνη, Præstedomme, præstelig Værdighed, *Herod.*

ἴς, ἡ, *gen.* ἰνός [ῑ], Sene, Muskel, Ledebaand; bes. de stærke Halssener, Nakken, *Il.* 17, 522; oftere *in pl.* ἶνες, ogs. νεῦρα, *Il.* 16, 316; — 2) Kraften i Muskler og Sener, Legemskraft, lat. *vis*, ἐσθλή, κρατερή, κραταιά, o. dl., *Hom.*; *transl.* ogs. om Naturkræfterne, ἶς ἀνέμοιο, ποταμοῖο, deres Vælde, *Il.*; — 3) som βίη o. μένος i Omskrivninger, *ex.* κρατερὴ ἶς Ὀδυσῆος, O's vældige Kraft, *Il.*; ogs. forstærk. ἶς - βίης Ἡρακληείης, *Hes. Theog.* 332; — 4) sild. ere ἶνες, Trævler i det dyriske Legeme, *fibræ*, ogs. hos Planter og Træer; (besl. derm. ere ἶνις o. ἰσχύς).

ἶσα s. ἴσα som *adverb.*, egentl. *neutr. pl.* af ἴσος, s. m. s. — *ἰσάγγελος, 2, (ἄγγελος), liig el. lignende en Engel; — — ἰσάδελφος, 2, (ἀδελφός), liig el. lignende en Broder; o. — ἰσάζω [ῑ], gior lige, afveier, *Il.*; *in med.*, agter mig lige med nogen, τινί, *ex.* Λητοῖ - ἰσάσκετο, *Il.* 24, 607; sild. ogs. er liig, ligner; - (af ἴσος). — ἰσαῖος, 3, *poët.* f. ἴσος, *Call.* — ἰσαίω, *poët.* f. ἰσάζω, *Nic.* — ἰσάκις, *adv.* af ἴσος, ligemangegange, lige. — ἴσᾱμι, *dor.* f. ἴσημι, s. m. s. — ἰσάμιλλος, 2, (ἅμιλλα), som er nogen liig el. voxen i en Veddestrid; alm. som kan maale sig med nogen, τινί.

ἴσαν, 1) de gik, 3 *pl. aor. ep.* til εἶμι; 2) f. ᾔδεσαν, de vidste, 3 *pl. impf. ep.* til οἶδα. — *ἴσανδρος, 2, (ἀνήρ), liig en Mand. — ἰσάνεμος, 2, (ἄνεμος), hurtig som Vinden; — ἰσάξιος, 2, (ἄξιος), af lige Værd, ligegieldende; — ἰσάργυρος, 2, (ἄργυρος), lige med Solv; — ἰσάριθμος, 2, (ἀριθμός), lige i Antal, af el. med lige Antal; o. — ἰσάρτητος, 2, (ἀρτάω), som hænger el. svæver i Ligevægt; - (af ἴσος). — ἴσᾱσι [ῑσ], 3 *pl.* af οἶδα, *Hom.* — ἰσάσκετο, *ep.* f. ἰσάζετο, 3 *sing. impf. med.* af ἰσάζω, s. m. s. — ἰσαστερος, 2, (ἴσος,

ἀστήρ), der ligner Stiernerne, stierneklar. — ἰσάτις, ἡ, etslags Farveplante, Vaid, *isatis tinctoria Linn.*; df. — ἰσατώδης, 2, (εἶδος), vaidfarvet. — ἰσαύδης, 2, (αὐδή), ligetalende, ligetonende; o. — ἰσαχῶς, *adv.*, paa ligesaa mange Maader; i en ligesaa mangfoldig Mening; (af ἴσος).

Ἴσειον [ῑ], τό, Isistempel; o. — Ἴσεια, τά, Isisfest; (af Ἶσις). — *ἰσηγορέω, sædv. *in med.*, ἰσηγορέομαι, taler ligedan el. som en anden; bes. har lige Frihed el. samme Ret til at tale; df. — ἰσηγορία, ἡ, lige Frihed el. lige Ret til at tale, bes. i Statsanliggender, ogs. alm. til at tage Deel deri; δηλοῖ — ἡ ἰσηγορίη ὡς ἔστι χρῆμα σπουδαῖον, *Herod.* 5, 78; df. alm. som ἰσονομία o. ἐλευθερία, Rettens lige Fordeling, *æquabilitas juris*, bes. i d. athen. Demokratie; — ἰσήλικος, 2, o. ἰσῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἧλιξ), lige i Alder, Størrelse, Vært; o. — ἰσημερία, ἡ, lige Længde af Dag og Nat, Jevndøgn, bes. om Foraaret; — hørende dertil el. æqvinoctial, ἰσημερινός, 3; df. ὁ ἰσημερινός, Æqvator; af — ἰσήμερος, 2, (ἡμέρα), i et lige Antal Dage; ogs. alm. = frgd.; (af ἴσος).

ἴσημι, men alene dor. ἴσαμι, veed, kiender, 2 o. 3 *sing.* ἴσης, ἴσατι, 1 *pl.* ἴσαμεν, *part.* ἴσας, *Pind.*; thi Formerne ἴσμεν, ἴδμεν, ἴσασι, ἴσθι, ἴσαν, see u. οἶδα. — ἰσήρετμος, 2, (ἐρετμός), med lige Aarer, med lige Antal af Aarer; — ἰσηρής, 2, (ἄρω), lige sammenføiet; alm. lige, som ἴσος; o. — ἰσήριθμος, 2, *poët.* f. ἰσάριθμος; (af ἴσος). — ἴσθι, 1) *imperat.* til οἶδα, bes. som Mellemsætn., det maa du vide, visseligen; ogs. m. flgd. ὅτι —, *ex. Xen. M. S.* 1, 4, 11; — 2) *imperat.* til εἰμί; ligel. *in compos.* πάρισθι, *Herod.* 1, 118, *extr.*

Ἰσθμιάζω, (Ἴσθμια), er — Ἰσθμιαστής, οῦ, ὁ, m. bes. *fem.* Ἰσθμιάς, άδος, ἡ, som høitideligholder el. bivaaner de isthmiske Lege, Tilskuer derved. — Ἰσθμιακός, o. Ἰσθμικός, 3, (Ἰσθμός), isthmisk, fra Isthmus, hørende dertil. — ἴσθμιον, τό, hvad der hører til Halsen el. Struben, bes. Halsbaand, *Od.*; 2) Halsen paa en Viinkrukke o. dl.; alm. snæver Aabning el. Indgang; (egentl. *neutr.* af ἴσθμιος, s. m. s.). — Ἰσθμιονίκης, ου, ὁ, (Ἴσθμια, νικάω), Seiervinder i de isthmiske Kamplege. — ἴσθμιος, 3, ogs. 2, hørende til en Hals el. Strube; — 2) isthmisk, hørende til, kommende fra Isthmus; — 3) τὰ Ἴσθμια, *sc.* ἱερά, de paa d. korinthiske Isthmus feirede Kamplege; — ἰσθμοειδής, 2, (εἶδος), som har Liighed med en Isthmus; o. — Ἰσθμόθι, o. Ἰσθμοῖ, *adv.*, paa Isthmus; (af flgd.).

ἰσθμός, οῦ, ὁ, Hals, Strube, Svælg; df. enhver smal Tilgang el. Indgang; bes. Landtunge el. Isthmus, som forbinder en Halvø med Fastlandet; — 2) df. bruges Ἰσθμός oftere som *nom. pr.* om en saadan bestemt Landtunge; jf. *Xen. Anab.* 2, 6, 2, o. *Hell.* 5, 2, 15; men oftest betegner ὁ Ἰσθμός, h. *Pind.* ogs. ἡ Ἰσθμός, den korinthiske Landtunge el. Isthmus, som forbinder Peloponnesos m. Hellas; h. *Xen.* ogs. Ἰσθμὸς τῆς Κορινθίας; (af εἶμι, ἴθμα); df. — ἰσθμώδης, 2, = ἰσθμοειδής. — ἴσι, *poët.* f. ἴασι, 3 *pl. præs.* af εἶμι, *Theogn.* — Ἰσιακός [ῑσ], 3, (Ἶσις), hørende til Isis; ὁ Ἰσιακός, en Isispræst; df. bes. *fem.* Ἰσιάς, άδος, ἡ. — ἰσίκιον [ῑσ], τό, o. ἴσικος, ὁ, Ret af hakket Kiød. — Ἶσις, ἡ, *gen.* Ἴσιδος, o. Ἴσιος, *dat.* Ἴσῖ, *acc.* Ἶσιν, Isis, en ægyptisk Gudinde; jf. *Herod.* 2, 59, o. 156.

ἴσκαι, αἱ, Træsvampe. — ἴσκλος, ὁ, = ὕσκλος, — ἴσκω, (ἴσος), gior liig el. lignende, bringer til at ligne, τί τινι; φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισι, f. φ. ἰσκ. φωνῇ ἀλόχων, efterlignede dem med Stemmen, *Od.* 4, 279; Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισι ὁμοῖα, som han vidste at give Skin af Sandhed, *ib.* 19, 203; — 2) anseer el. holder for lige; Αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες, om de, holdende dig for hin —, *Il.* 11, 798; ogs. *absol.*, ἴσκεν ἕκαστος ἀνήρ, enhver bildte sig ind, *Od.* 22, 31; alm. mener, troer; — 3) siger, men først h. *Ap. Rh.*, *vid. Buttm. Lexil.* 11, 83. — ἴσμα, τό, (ἵζω), det Henstillede, Opreiste. — ἴσμεν, f. ἴδμεν, ἴδαμεν, 1 *pl.* til οἶδα.

*ἰσοβαθής, 2, (βάθος), ligedyb. — Ἰσοβαλλίων, ονος, ὁ, en Karl til at sammenligne med den smudsige Vert Ballio (i Komedien); — ἰσοβαρής, 2, (βάρος), ligetung; — ἰσο-βασιλεύς, έως, ὁ, liig Kongen el. en Konge. — ἰσόβοιος, 2, (βοῦς), lige med en Oxe i Værdi; — ἰσόγαιος, 2, (γαῖα), med lige Land; som har Liighed med Land; *att.* ἰσόγεως; — ἰσογενής, 2, (γένος), lige af Slægt el. i Fødsel; — ἰσογνωμέω, er — ἰσογνώμων, ονος, 2, (γνώμη), af el. med lige Mening; — ἰσογονία, ἡ, (γόνος), lige Fødsel; — ἰσογράφος, 2, (γράφω), der i sine Skrifter ligner nogen, τινί, *Diog. Laërt.*; o. — ἰσογώνιος, 2, (γωνία), ligevinklet; — (af ἴσος).

*ἰσοδαίμων, ονος, 2, (δαίμων), liig en Gud, *Æsch.*; 2) med lige Skiebne; — ἰσοδαίτης, ου, ὁ, (δαίω), som deler lige; df. *a)* som forunder alle lige Deel

i sine Gaver, *epith.* til Bacchus og Pluto; *b)* som giør Madportionerne lige; — ἰσόδενδρος, 2, (δένδρον), liig i Træet, el. med ligedan Træer; — ἰσοδίαιτος, 2, (δίαιτα), med ligedan Levemaade el. Kost; — ἰσόδομος, 2, (δέμω), ligebygget; bygget af ligestore el. regelmæssige Stene; — ἰσόδουλος, 2, (δοῦλος), liig en Slave; — ἰσοδρομέω, er - ἰσοδρόμος, 2, (δραμεῖν), ligeløbende; v. — ἰσοδυναμέω, er - ἰσοδύναμος, 2, *adv.* -νάμως, (δύναμις), ligestærk, ligemægtig; af lige Betydning, af lige Værd; df. - ἰσοδυναμία, ἡ, lige Styrke, Magt, Formue; lige Betydning el. Værd; - (af ἴσος).

*ἰσοελκής, 2, (ἕλκω), som trækker el. veier ligemeget, ligetung; — ἰσοέτηρος, 2, (ἔτος), ligegammel; — ἰσοζυγέω, afveier lige; af - ἰσοζῠγής, 2, ogs. ἰσόζυγος, 2, v. ἰσόζυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, (ζυγός), ligeparret; 2) af lige Vægt; alm. lige; — ἰσόθεος; 2, (θεός), liig el. lignende en Gud, guddommelig, herlig; h. *Hom.* ofte *epith.* til Personer, som ved deres Fortrin nærme sig Guderne; v. — ἰσοικος, 2, (οἶκος), af lige Huus; af lige Familie; - (af ἴσος).

*ἰσοκατάληκτος, 2, (καταλήγω), ligeendende; — ἰσοκέφαλος, 2, (κεφαλή), ligehovedet; — ἰσοκίνδῡνος, 2, (κίνδυνος), af, med, i lige Fare; 2) som er Faren voxen, *Thuc.* 6, 34; — ἰσοκιννάμωμος, 2, (κιννάμωμον), som ligner Caneel; — ἰσοκλεής, 2, (κλέος), liig i Berømmelse; — ἰσόκληρος, 2, (κλῆρος), liig i Arv el. Formue; — ἰσοκλῐνής, 2, (κλίνω), af el. med lige Tilbøielighed; — ἰσόκοιλος, 2, (κοῖλος), ligehuul; — ἰσοκόρῠφος, 2, (κορυφή), med lige Top el Høide; ligestor; — ἰσοκρᾱής, 2, (κεράννυμι), ligeblandet; — ἰσοκράτεια, ἡ, lige Magt el. Styrke; af - ἰσοκρατέω, er - ἰσοκρᾰτής, 2, (κράτος), ligestærk, ligemægtig, *Herod.*; df. - ἰσοκρᾰτία, ἡ, = ἰσοκράτεια, *Herod.* 5, 92, 1; ogs. f. ἰσονομία, Folkeregiering, *oppon.* τυραννίς; — ἰσόκρῑθος, 2, (κριθή), som ligner Byg i Gestalt, Størrelse, Værd; — ἰσόκτῐτος, 2, (κτίζω), ligeskabt; v. — ἰσοκωλία, ἡ, Lemmernes el. Delenes Liighed; af - ἰσόκωλος, 2, (κῶλον), med lige Led el. Dele; τὰ ἰσόκωλα, lige el. ligedannede Sætninger; - (af ἴσος).

*ἰσολογία, ἡ, (λόγος), = ἰσηγορία, *Polyb.*; — ἰσόλῠρος, 2, (λύρα), ligesom en Lyre; ligesom paa en Lyre; — ἰσόμᾰλος, 2, (ὁμαλός), næsten lige, omtrent lige, som ἀγχώμαλος, *Xen. Ag.* 2, 9; — ἰσόμᾰχος, 2, (μάχη), som er nogen lige el. voxen i Kamp; — ἰσομεγέθης, 2, (μέγεθος), ligestor; — ἰσομερής, 2, (μέρος), af el. med lige Dele; ogs. = ἰσόμοιρος; — ἰσομέτρητος, 2, (μετρέω), ligemaalt; — ἰσόμετρος, 2, (μέτρον), lige i Maal; — ἰσομέτωπος, 2, (μέτωπον), liig paa Panden el. Forsiden; — ἰσομηκής, 2, (μῆκος), ligelang; — ἰσομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήτηρ), liig Moderen; — ἰσομιλήσιος, 2, (Μίλητος), liig en Milesier el. noget Milesisk; — ἰσομοιράω, har lige Deel el. Andeel, τινί, ogs. πρός τινα, med nogen, τινός, i noget; df. - ἰσομοιρία, ἡ, lige Deel el. Andeel, lige Ret; af - ἰσόμοιρος, 2, (μοῖρα), som har lige Deel el. Andeel, bes. i Formue, Magt, Frihed; df. alm. lige; γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ, som ligeligen el. i lige Forhold tilhører Jorden og omgiver den, *Soph. El.* 87; v. — ἰσόμορος, 2, (μόρος), som har lige Deel el. Andeel, *Il.* 15, 209; - (af ἴσος).

*ἰσόνειρος, 2, (ὄνειρος), liig en Drøm, intetsigende; — ἰσόνεκυς, 2, (νέκυς), liig en Afdød; ligeledes Afdød; — ἰσονομέω, fordeler lige; *in med.* heder ἰσονομεῖσθαι, at leve i en Fristat el. under en Statsforfatning, hvori alle Borgere nyde lige Ret og Frihed; df. - ἰσονομία, ἡ, Liighed i borgerlige Rettigheder og Friheder, Demokratie; jf. *Herod.* 3, 80; v. - ἰσονομικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til et Demokratie; ἰσονομικὸς ἀνήρ, Borger, som lever deri, *Plat.*; af - ἰσόνομος, 2, (νέμω), lige fordeelt; 2) som nyder lige Friheder og Rettigheder (i Staten). — ἰσόπαις, ὁ, ἡ, *gen.* -παιδος, (παῖς), liig et Barn el. en Dreng; — ἰσοπάλαιστος, 2, liig en παλαιστή, d. e. en Tværhaand bred; — ἰσοπαλέω, er - ἰσοπαλής, 2, (πάλη), ogs. ἰσόπαλος, 2, som i Brydekamp el. alm. i Kamp er nogen voxen; som kæmper med lige Lykke; γενομένων ἰσοπαλέων, *Herod.*, *ex.* 1, 82; v. — ἰσοπᾰχής, έος, 2, (πάχος), ligetyk; - (af ἴσος).

*ἰσόπεδον, τό, flad el. jevn Mark, Slette, *Il.*; egentl. *neutr.* af - ἰσόπεδος, 2, (πέδον), med jevn el. lige Grund; lige med Grunden; alm. jevn, flad, *Herod.*; — ἰσοπενθής, 2, (πένθος), i lige Sorg; — ἰσοπεριμέτρητος, 2, (περιμετρέω), v. ἰσο-περίμετρος, 2, af lige Omfang; — ἰσόπετρος, 2, (πέτρα), ligesom en Klippe, steenhaard; — ἰσόπηχυς, υ, (πῆχυς), liig en Alen, d. e. en Alen lang el. bred; — ἰσοπλατής, 2, (πλάτος), ogs. ἰσόπλατυς, υ, af lige Bredde; — ἰσοπλάτων, ωνος, ὁ, liig en Plato; — ἰσόπλευρος, 2, (πλευρά), ligesidet; —

ἰσοπληθής, 2, (πλῆθος), ligemegen, *pl.* ligemange; ligefuld; — ἰσο-πολῑτεία, ἡ, gjensidig Borgerret, (el. som tvende Stater gjensidigen tildele hinandens Borgere); — ἰσο-πολίτης [ῑ], ου, ὁ, Borger med lige Ret, bes. i en demokratisk Stat; 2) som er lige med en Borger i Rettigheder: om Indvaanerne i et romersk Municipium, som deraf heder πόλις ἰσοπολῖτις, *App.*; — ἰσόπρεσβυς, υ, (πρέσβυς), ligegammel; 2) ligesom Alderdommen, *Æsch.*; — ἰσόπτερος, 2, (πτερόν), ligesom paa Vinger, i flyvende Fart; o. — ἰσοῤῥοπέω, er - ἰσοῤῥοπής, 2, sædv. ἰσόῤῥοπος, 2, (ῥοπή), som veier ligemeget el. som er lige i Vægt; i Ligevægt; ἰσόῤῥοπον τῷ ἑωυτῶν (γένει), ligesaa stærkt el. mægtigt, *Herod.* 5, 91; ds. - ἰσοῤῥοπία, ἡ, Ligevægt; - (af flgd.).

ἴσος, 3, *att.* sædv. ἶσος, *ep.* ogs. ἐΐσος, *adv.* ἴσως, *compar. att.* ἰσαίτερος; liig (af Udseende, Beskaffenhed, Størrelse, Tal, Værdi, o. dl.), ogs. lignende, sædv. τινί, dog ogs. *absol.*, *ex.* ἶσον θυμὸν ἔχειν, at være af samme Mening, *Il.*, ogs. undert. τινός, dog sielden; js. ὅμοιος o. d. lat. *similis*; - bes. ogs. i Gjentagelser, *ex.* ἴσα πρὸς ἴσα γενέσθαι φασί, lige for lige, *Herod.* 1, 2; men ἴσοι πρὸς ἴσοις, hinanden voxne, *Soph. Antig.* 142; - f. *dat. rei c. gen. pers.* sættes ogs. strax *dat. pers.*, *ex.* Οὐ μέν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, *Il.* 1, 163; js. *Il.* 17, 51, κόμαι - Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, f. κόμαι κόμαις Χαρίτων ὁμοῖαι; - 2) ligestor, ligemegen; deelt el. tildeelt i et lige Forhold; bes. ἴση μοῖρα, lige Deel el. Portion, *Hom.*; ogs. *absol.* ἴση, *ex. Il.* 11, 704; *att. c. transl.*, som med lige Ret tilkommer alle, bes. τὸ ἴσον, om den demokratiske Liighed; ogs. ret og billig, bes. i Forbindelsen, ἐπὶ ἴσοις καὶ ὁμοίοις συμμαχίαν εἶναι, ποιεῖσθαι, o. dl., *Xen.*; ἴσος - ἀνήρ, retfærdig Mand, *Soph. Phil.* 685; οὐ περὶ τῶν ἴσων ὁ κίνδυνος, Spillet el. Partiet er ulige, ogs. οὐκ ἐξ ἴσου ἐσμέν, *Xen.*; εἰς τὸ ἴσον ἀφικέσθαι τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις, at have bragt det ligesaa vidt deri, *id. Cyr.* 1, 4, 5; ἐν ἴσῳ, paa samme Trin; ogs. egentl. om Stedet: εἰς τὸ ἴσον καταβαίνειν, καθίστασθαί τινι, i aaben Mark, paa Sletten, *id.*; - 3) som *adv.* bruges ogs. ἴσον o. ἴσα, paa lige Maade, *æque*, *ex.* πάντων ἴσον οἱ θεοὶ κρατοῦσι, *Xen. Anab.* 2, 5, 7; - [*ep.* ῑ, dog ogs. ĭ, *Hes. Op.* 754, derim. *att.* o. h. *Pind.* ĭ, dog h. *Trag.* ogs. ι *anc.*, *ex.* i ἰσόθεος].

*ἰσοσθένεια, o. -σθενία, ἡ, lige Magt el. Styrke; af - ἰσοσθενέω, er - ἰσοσθενής, 2, *adv.* -σθενῶς, (σθένος), med lige Magt el. Styrke, ligestærk; — ἰσοσκελής, 2, (σκέλος), som har lige el. ligelange Been; ds. om en Triangel: ligebenet; ogs. alm. ligestor; - denne Beskaffenhed, ἰσοσκελία, ἡ; — ἰσόσπριος, 2, (ὄσπριον), ὄνος, Kielderorm, der ruller sig sammen som en Bønne, *Soph.* — ἰσοστάδην, *adv.*, (ἵστημι), ligestaaende; med lige Styrke; — ἰσοσταθμέω, er - ἰσόσταθμος, 2, (σταθμός), af lige Vægt, ligetung; — ἰσοστάσιος, 2, (στάσις), ligestaaende; af lige Vægt el. Tyngde; alm. lige; — ἰσοστᾰτέω, = ἰσοσταθμέω; — ἰσόστοιχος, 2, (στοῖχος), med lige Rader el. Linier; alm. = ἀντίστοιχος; — ἰσόστροφος, 2, (στρέφω), ligesnoet; ligevunden; 2) (στροφή), med lige Stropher; o. — ἰσοσυλλαβεῖν, at være - ἰσοσύλλαβος, 2, *adv.* -βως, (συλλαβή), med ligemange Stavelser; - denne Beskaffenhed, ἰσοσυλλαβία, ἡ; - (af ἴσος).

*ἰσοτάλαντος, 2, (τάλαντον), med lige Vægt el. Tyngde; alm. lige; — ἰσοταχέω, er - ἰσοτᾰχής, *adv.* -χῶς, (τάχος), med lige Hurtighed, ligesnar; — ἰσοτέλεια, ἡ, Stand og Rettighed, som tilkommer en ἰσοτελής, Bem. 2; — ἰσοτέλεστος, 2, (τελέω), til at agte lige med nogen, τινός, *Soph.*; — ἰσοτελής, 2, (τέλος), som giør en lige el. ligestor Udgift; som bærer de samme Tyngder; — 2) i Athenen ere ἰσοτελεῖς, saadanne μέτοικοι, der nyde alle borgerlige Rettigheder med Undtagelse af Adgangen til Statsembeder; — ἰσότης, ητος, ἡ, Liighed; 2) Retfærdighed, Billighed; o. — ἰσοτῑμία, ἡ, lige Ære; bes. i borgerlige Forholde: lige Stand el. Rang; lige Fordring paa Æresposter; af - ἰσότῑμος, 2, (τιμή), ligeæret; af lige Stand, med lige Fordringer paa Æresposter; 2) af lige Værd, ligekostbar; - (af ἴσος).

*ἰσότοιχος, 2, (τοῖχος), med lige Vægge; — ἰσότονος, 2, 1) (τόνος), ligespændt; 2) med lige Tone el. Accent; — ἰσοτράπεζος, 2, (τράπεζα), liig et Bord; 2) med lige Kost; — ἰσοτρῑβης, 2, (τρίβω), der liig andre el. ligesom andre dvæler el. sover, οἰλμα-ων, paa Norbænkene, *Æsch. Ag.* 1443; — ἰσότυπος, 2, (τύπος), ligegestaltet; — ἰσοτύραννος, 2, (τύραννος), liig en Tyran el. uindskrænket Hersker; — ἰσόϋλος [ῡ], 2, (ὕλη), af lige Stof el. Materie; — ἰσουργέω, er - ἰσουργός, 2, (ἔργον), som giør liig el. lignende; som handler paa samme Maade; — ἰσοϋψής, 2, (ὕψος), ligehøi; — ἰσοφᾰνής, 2, (φαίνομαι), der viser sig som liig el. lignende; — ἰσοφαρίζω [ῑσ], (φέρω), stiller mig ved Siden af el. imod nogen,

τινί, holder mig for nogens Ligemand, strider med nogen om Fortrinnet, τὶ, i noget, *Il.*, *ex.* 6, 101; ogs. er nogens Ligemand, *c. dat.*, *ib.* 21, 194; 2) *transit.*, gjør liig, bringer til at ligne, *Nic.*; — ἰσόφθογγος, 2, (φθόγγος), ligetonende; — ἰσοφόρος [ῑ], 2, (φέρω), der bærer ligesaa meget, ligestærk, βόες, *Od.*; οἶνος ἰσοφόρος, der taaler Tilsætning af ligesaa meget Vand, altsaa stærk Viin; o. — ἰσοφυής, 2, (φυή), af lige Natur el. Beskaffenhed; — (af ἴσος).

*ἰσοχειλής, 2, o. ἰσόχειλος, (χεῖλος), lige med el. til Randen; ἐνῆσαν (κρητῆρσι) κριθαὶ ἰσοχειλεῖς, Skaalerne vare lige til Randen fyldte med Bygkorn, *Xen. Anab.* 4, 5, 26; — ἰσόχνοος, 2, (χνόος) med lige Uld; — ἰσόχορδος, 2, (χορδή), ligestrænget; 2) med ligesaa mange Strænge; — ἰσοχρονέω, er — ἰσόχρονος, 2, *adv.* -χρόνως, ogs. ἰσοχρόνιος, 2, (χρόνος), lige i Tiden, som lever ligesaa længe; — ἰσόχροος, 2, *ctr.* -χρους, (χρόα), af lige Formue; — ἰσόχρυσος, 2, (χρυσός), lige med Guld, af Værdi som Guld; 2) af ligedan Guld; — ἰσοψηφία, ἡ, Stemmeliighed, Stemmerettens Liighed; af — ἰσόψηφος, 2, (ψῆφος), lige i Stemmer; 2) som har lige Stemmeret; o. — ἰσόψυχος, 2, *adv.* -ψύχως, (ψυχή), med lige Mening el. Sindelav; 2) med lige Mod; — (af ἴσος).

ἰσόω, (ἴσος), gjør liig, bringer til at ligne, τινά τινι, *Xen.*; *in med.*, er el. bliver nogens Ligemand; τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην, ved Siden af dem kunde jeg staae, med dem kunde jeg sammenligne mig, *Od.* 7, 212; [*ep.* ῑ]. — ἱστάνω, sjeld. Biform f. ἵστημι. — ἱστάριον, τό, *dim.* af ἱστός. — ἴστε, ἴστον, 2 *pl.* o. *dual.* til οἶδα. — ἰστέον, *verbale* til οἶδα, man maa vide. — ἱστεών, ῶνος, ὁ, = ἱστών.

ἵστημι, *impf.* ἵστην, 3 *sing. ep.* ἵστασκε, *Od.* 19, 574; *fut.* στήσω, *aor.* 1 ἔστησα, m. 3 *pl. ep.* ἔστᾰσαν f. ἔστησαν, *ex. Od.* 3, 182; — *pf.* ἕστηκα, (fra *Polyb.* ogs. ἕστᾰκα), tilligem. d. forkort. Former, ἕστᾰτον, ἕστᾰμεν, ἑστατε (ogs. *ep.* forlæng. ἕστητε, *Il.*, *ex.* 4, 243), ἑστᾶσι, *conj.* ἑστῶ, *opt.* ἑσταίην, *imperat.* ἕστᾰθι, *inf.* ἑστάναι, *ep.* ἑστάμεν, ἑστάμεναι, *part.* ἑστώς (*jon.* ἑστεώς), ἑστῶσα, ἑστὼς s. ἑστός, f. *gen.* ἑστῶτος har *Hom.* ἑσταότος, *acc.* ἑσταότα, *nom. pl.* ἑσταότες; *plqupf.* ἑστήκειν, *att.* ogs. εἱστήκειν, m. de ligel. forkort. Former ἕστατον, ἑστάτην, ἕσταμεν, ἕστατε, ἕστᾰσαν; *aor.* 2 ἔστην, m. d. episke Biform στάσκον, ες, ε, *Il.*, 3 *pl.* ἔστησαν, h. *Hom.* oftere ἔσταν, o. uden Augm. στάν; af *conj.* στῶ, har *Hom.* 2 o. 3 *sing.* στήῃς, στήῃ, f. στῇς, στῇ, o. 1 *pl.* στέωμεν (*bissyll.*) o. στείωμεν f. στῶμεν, *inf. ep.* στήμεναι f. στῆναι; — *pass.* ἵσταμαι, ἱστάμην, ἕσταμαι, *etc.*; *fut. med.* στήσομαι, *aor.* ἐστησάμην; *fut.* 3 ἑστήξομαι, ogs. ἑστήξω; *adject. verb.* στατός; — 1) *transit.*, *in præs.*, *impf.*, *fut.* o. *aor.* 1 *act.*, ogs. *in præs.*, *fut.*, o. *aor.* 1 *med.* m. reflexiv Bem., alm. stiller, lader staae, sætter; dsf. bes. — *a)* opstiller, stiller i Slagorden, *Il.*, *ex.* 2, 525; ogs. *att.*, *ex. Xen. Cyr.* 2, 2, 6; men *pass.* ἐστάθη, blev opstillet (nemlig til Straf), *id. Hell.* 3, 1, 9; alm. stiller el. sætter, ἔγχος — πρὸς κίονα, *Od.*; sild. ogs. opstiller, *ex.* et Jægergarn, en Fælde, o. dl.; — *b)* opstiller, opreiser, bes. h. *Hom.* m. ἱστόν, Væverstolen el. Skibsmasten, o. ligel. *in med.*; men κρητῆρας στήσασθαι, at fremsætte, τινί, for nogen, til nogens Ære, *ex. Il.* 6, 528; efterhom., τρόπαιον ἱστάναι, at reise et Seiersminde; ἱστάναι τινὰ χαλκοῦν, at opreise nogen en Kobberstøtte; — *c)* lader reise el. hæve sig, κῦμα, νεφέλας, *Hom.*; *transl.*, anstiller, lader begynde, φυλόπιδα, ἔριν, anstifter Kamp, Trætte, *Od.*; ligel. ἐλπίδας στῆσαι, *Soph.*; ligel. *in med.*, *ex. Od.* 9, 54, o. *Herod.* 7, 9, 2; ἱστάναι ἀγῶνα, χορόν, at anordne; — *d)* lader staae, standser, holder tilbage, hemmer, νέας, ἵππους, λαόν, o. dl., *Hom.*, som dog ofte udelader *acc.*, *ex. Od.* 7, 4; gjør fast el. tæt, lader løbe sammen el. stivne; *transl.*, στῆσαι τὸ πρόσωπον, at antage en mørk, alvorlig, værdig Mine, *Xen. Cyr.* 1, 3, 9; bes. bringer Vægtskaalen til at staae, d. e. veier, τὰ χρήματα ἐν ζυγάστροις, *ib.* 7, 3, 1; — 2) *intr.*, *in pf.* o. *plqupf.* m. *præs.* o. *impf.* Bem., *in aor.* 2, o. *in med.*, alm. staaer, stiller mig; dsf. bes. — *a)* staaer, er opstillet; ogs. ἀντίοι s. ἐναντίοι ἔσταν, stode el. vare vendte imod hinanden, h. *Hom.* om Krigerne; ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, staaer el. svæver paa en Knivsod, *Il.* 10, 173; alm. at blive staaende el. siddende fast, ἐν γαίῃ, om Spydet; dsf. bes. α) bliver staaende, holder Stand, *ex. Il.* 11, 348; οὐκέτι ἵστανται, ἀλλὰ φεύγουσι, *Xen. Anab.* 1, 10, 1; ἵστασθαι κατὰ τὸ συμφέρον, at staae paa, at holde ved det Nyttige, *Dem. p.* 283; β) bliver uvirksom, *ex. Il.* 5, 485; ophører, aflader, *ex. Dem. p.* 293; γ) om Ting, at staae el. at stritte i Veiret, jf. *Il.* 24, 359; om Øinene, at staae stive, *Od.* 19, 211; alm. at stivne, blive fast, løbe sammen, o. dl.; — *b)* staaer op, hæver el. reiser mig; ogs. κονίη ἵστατ᾽ ἀειρομένη, *Il.* 2, 151; — jf. *ib.* 21, 240; dsf. at opstaae, at begyn-

de, ex. νεῖκος ἵσταται, φύλοπις ἕστηκε, o. dl., *Hom.*; bes. om Tiden, ex. ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, *Od.* 19, 519; ἕβδομος ἑστήκει μείς, begyndte, *Il.* 19, 117; jf. *Od.* 14, 162; *att.* deles Maaneden i μὴν ἱστάμενος, μὴν μεσῶν, o. μὴν φθίνων, men h. *Hes.*, *Op.* 782, alene i μὴν ἱστάμενος o. μὴν φθίνων; – c) *att. c. adverb.*, opfører mig saa el. saa, εὐλαβῶς, γενναίως, ἀγεννῶς, forsigtigen, ædelt, lavt.

ἱστιάτωρ, ορος, ὁ, *jon.* f. ἑστιάτωρ, h. Ephesierne Forstander for Offermaaltiderne, *epulo.* — ἱστίη, ἡ, *jon.* f. ἑστία, *Od.* — ἱστιητήριον, o. ἱστιητόριον, τό, *jon.* f. ἱστιατήριον, *etc.* — ἱστιοδρομέω, (δραμεῖν), iler for fulde Seil; af — ἱστίον, τό, (efter Formen *dim.* af ἱστός), Væv, Tøi, Dug, Klæde, o. dl.; h. *Hom.* sædv. *in pl.*, Seil; ἱστία πεταννύναι, ἀνερύειν, ἕλκειν, o. dl., at heise, sætte til; *oppon.* ἱστία στέλλειν, καθελεῖν, at inddrage; df. – ἱστιοποιέω, gior el. forfærdiger Seil; 2) forsyner med Seil, ναῦν; o. — ἱστιοῤῥάφος, 2, (ῥάπτω), som syer Seil; h. *Ar.* komisk Benævnelse paa en Bedrager.

*ἱστο-βοεύς, έως, *jon.* ῆος, ὁ, ogs. ἱστοβόη, ἡ, Plovtræet, Plovstangen, *Hes.*; jf. ogs. κορώνη; — ἱστοδόκη, ἡ, (δέχομαι), Rende, hvori den nedtagne Mast lægges; men efter nogle = ἱστοπέδη; — ἱστοθήκη, ἡ, (τίθημι), = frgd.; — ἱστο-κεραία, ἡ, Seilstang; — ἱστο-πέδη, ἡ, Træ el. Blok, hvori Mastens nederste Ende befæstes; — ἱστοπόνος, 2, (πονέω), som arbeider ved Væverstolen, som væver; o. — ἱστόπους, -ποδος, ὁ, bes. *in pl.* ἱστόποδες, = κελέοντες; – (af ἱστός).

*ἱστορέω, beskuer, udforsker; erfarer ved Efterforskning, ἀκοῇ, af Rygtet, *Herod.* 2, 29, *init.*; udspørger, udforsker, τινά, *id. ex.* 2, 19; ogs. *in med.* f. *act.*, *id.* 1, 24; – 2) fortæller det Udforskede, bes. som Historiker; – 3) bevidner som Kiender el. som Belunderrettet; vidner for en Sag, *c. dat.*; df. – ἱστόρημα, τό, det ved Beskuelse el. Undersøgelse Udforskede, Kiendsgierning, Factum; 2) Fortælling, Historie; — ἱστορία, ἡ, Beskuen, Udforsken; Udforskning, Undersøgelse; b) indhentet Kundskab el. Efterretning; alm. Kundskab, Efterretning; 2) Fortælling om det Sete el. Hørte; 3) Historien; ogs. Fortælling om enkelte Sagn el. Begivenheder; df. – ἱστορικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til Historien; erfaren el. kyndig i Historien; ὁ ἱστορικός, en Historieskriver; o. – ἱστοριογράφος, 2, (γράφω), en Historieskriver; — ἱστόριον, τό, historisk Vidnesbyrd; Kiendsgierning, som tiener til Beviis el. Oplysning; — ἱστοριο-συγγραφεύς, έως, ὁ, historisk Samler; o. — ἱστορίς, ίδος, ἡ, = ἱστορία, Bem. 2, b, *Eust.*; – (af ἵστωρ).

ἱστός, ὁ, (ἵστημι), en Opstander; df. bes. — 1) Mastetræ, Skibsmast; ἱστὸν στῆσαι, στήσασθαι, ἐπιτίθεσθαι, at reise Masten, *Hom.*; αἰρόμενος τοὺς ἱστούς, *Xen. Hell.* 6, 2, 29; — 2) Væverstol, Vævertræ, Væv, (oprindel. lodret, sild. ogs. ἱστὸς ὀρθιός, til Forskiel fra den vandrette); ἱστὸν στήσασθαι, at opstille Væverstolen, at begynde en Væv; ἱστὸν ἐποίχεσθαι, at gaae omkring Væven, at være sysselsat dermed, *Od.*; — 3) Rending i Væven; df. ogs. Væven selv; ἱστὸν ὑφαίνειν, *Od.*; ἱστὸς ἀρχόμενος, Stykke, som er sat i Væv, πρὸς ἐκτομὴν ὤν, som er ved at blive færdigt; ἱστὸν καθελεῖν, at tage et færdigt Stykke af Væven, *Theocr.*

*ἱστότονος, 2, (τείνω), spændt paa Væverstolen; o. — ἱστουργεῖον, τό, Væverstue; af – ἱστουργέω, er – ἱστουργός, 2, (ἔργον), som arbeider ved Væverstolen, som væver; – denne Handling, ἱστουργία, ἡ; – hørende el. skikket dertil, ἱστουργικός, 3; ἡ ἱστουργική, *sc.* τέχνη, Væverkunsten; – (af ἱστός). — ἴστω, 3 *sing. imperat.* til οἶδα, bes. i Besværgelser, *ex.* ἴστω Ζεύς, o. dl., *Hom.* — ἱστών, ῶνος, ὁ, ogs. ἱστεών, (ἱστός), Sted, hvor Væverstolen staaer. — ἵστωρ, ορος, ὁ, (ἴσημι), en Kiender; bes. som kiender el. veed Lov og Ret, df. Voldgiftsmand, *Il.*; κἀγὼ τοῖσδ᾽ ἵστωρ (*fem.*), *Soph. El.* 850; b) Vidne, Øienvidne; skrives ogs. ἴστωρ.

ἰσχάδιον, τό, *dim.* af ἰσχάς. — ἰσχαδοκάρυα, τά, (κάρυον), tørrede Figener med Nødder el. Mandler; — ἰσχαδοπώλης, ου, ὁ, *fem.* πῶλις, ιδος, (πωλέω), Figenhandler; o. — ἰσχαδώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι), som kiøber Figener; (af ἰσχάς). — ἰσχαίμων, ονος, 2, (ἴσχω, αἷμα), blodstillende. — ἰσχαίνω, *poët.* f. ἰσχάνω, holder imod el. tilbage, rimel. Læsem. *Æsch. Prom.* 380; jf. ἰσχναίνω. — ἰσχαλέος, 3, *poët.* f. ἰσχνός, tør, fortørret, *Od.* — ἰσχανάω, episk Biform af ἴσχω, holder fast el. tilbage, hindrer, standser, *ex. Il.* 5, 89; *in med.*, holder mig tilbage, df. dvæler, nøler, *ex. Il.* 19, 234; – 2) *intr.*, holder mig til noget, d. e. attraaer, begierer, længes efter noget, τινός, *ex. Il.* 23, 300; ogs. ἰσχανάᾳ δακέειν, stikker gierne, *ib.* 17, 572. — ἰσχάνω, som frgd., episk Biform af ἴσχω, holder fast, holder tilbage, hindrer, standser, *Hom.*; ogs. afholder el. hindrer fra noget, τινός, *Hes. Op.* 497.

ἰσχάς, άδος, ἡ, (*ἰσχνός*), den tørrede Figen; – 2) af Liigheden: *a)* etslags Figenvorte; *b)* etslags Ulvemelk. — *ἰσχιαδικός,* o. *ἰσχιακός,* 2, som lider af Smerter i Lenderne el. Hofterne; 2) tienlig imod denne Smerte; af – *ἰσχιάς, άδος, ἡ, sc. νόσος,* Smerte el. Gigt i Lenderne; alm. hørende til en Lend el. Hofte; af — *ἰσχίον, τό,* Hoften, Lenden, bes. den øvre Deel deraf, *ex. Il.* 11, 339; *b)* Hofteskaalen, hvori den øvre Knokkel af Laarbenet (*μηρός*) dreier sig, *ib.* 5, 305; (rimel. af *ἰσχύς, ἴς,* ogs. besl. m. *ἰξύς*); df. — *ἰσχιοῤῥωγικός,* 3, (*ῥώξ*), egentl. lendelam, bes. om et jambisk Vers, som har en Spondeus paa urette Sted (i anden, fierde, el. siette Fod): jf. *χωλίαμβος.*

ἰσχναίνω), (*ἰσχνός*), gior tør, fortørrer, *Herod.,* gior tør el. maver; men *Æsch. Prom.* 380, *σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ,* skal rimel. hede *ἰσχαίνῃ, coërceat.* — *ἰσχναλέος,* 3, = *ἰσχαλέος,* tør, tørret, maver. — *ἴσχνανσις, ἡ,* Udtørren, at giore tynd el. maver; — hørende el. skikket dertil, *ἰσχναντικός,* 3; o. — *ἰσχνασία, ἡ,* Tørhed, Maverhed; (af *ἰσχναίνω*). — **ἰσχνοεπέω,* (*ἔπος*), = *ἰσχνολογέω;* — *ἰσχνο-λέσχης, ου, ὁ,* spidsfindig Sladderhank; — *ἰσχνολογέω,* er – *ἰσχνολόγος,* 2, (*λέγω*), som taler med en tynd, fiin, spæd Stemme; som taler fiint, nøiagtigen, spidsfindigen; – en saadan Tale, *ἰσχνολογία, ἡ;* o. — *ἰσχνομυθέω,* o. *ἰσχνομυθία, ἡ,* (*μῦθος*), = *ἰσχνολογέω, ἰσχνολογία;* – (af flgd.).

†*ἰσχνός,* 3, *adv. ἰσχνῶς,* tør, maver; indtørret, vissen; trang, indkneben; – 2) *transl.* om Udtrykket, som *tenuis,* sammentrængt, nøiagtig, omhyggelig; fiin, subtil, spidsfindig; *ἰσχνῶς εἰπεῖν,* at tale uden rhetorisk Pynt, *Polyb.;* (rimel. f. *ἰσχανός* af *ἴσχω,* egentl. sammenholdt, indkneben, snæver, o. dl.); df. — *ἰσχνοσκελής,* 2, (*σκέλος*), med mavre el. tynde Been; — *ἰσχνότης, ητος, ἡ,* Tørhed, Maverhed; fortørret el. vissen Tilstand; *transl., a)* om Udtalen: Udeladelse af et Bogstav, *oppon. πλατειασμός; b)* om Udtrykket: Sammentrængthed, Nøiagtighed, Fiinhed, lat. *tenuitas;* — *ἰσχνουργής,* 2, (*ἔργον*), af tyndt el. fiint Arbeide.

ἰσχνοφωνία, ἡ, tynd, spæd, svag Stemme og Udtale; *b)* Stammen og Støden i Udtalen; af – *ἰσχνόφωνος,* 2, (*φωνή*), med svag Stemme; *transl.,* forsagt; 2) som støder el. stammer i Udtalen; o. — *ἰσχνόω,* gior tynd, maver, tør, vissen; (af *ἰσχνός*). — *ἰσχομένως, adv. part. præs.,* af *ἴσχω,* holdende tilbage. — *ἰσχουρία, ἡ,* (*οὖρον*), Besværlighed ved at lade Vandet; o. — *ἰσχοφωνία, ἡ,* Støden el. Stammen i Udtalen; af – *ἰσχόφωνος,* 2, (*φωνή*), = *ἰσχνόφωνος,* Bem. 2; (af *ἴσχω*).

ἰσχυρισείω, vilde gierne paastaae el. forsikkre; *desid.* af — **ἰσχυρίζομαι,* gior mig stærk, anstrænger mine Kræfter; strider tappert, holder mig tappert; *transl., a)* forsikkrer el. paastaaer bestemt; jf. *Thuc.* 7, 49, *init.; b)* forlader mig derpaa, sætter min Lid dertil; – 2) *pass., σίδηρος – ὑφ' ἵππων ἰσχυριζόμενος,* hvis Kraft el. Indtryk forøges deraf, *Xen. Cyr.* 6, 4, 18; — *ἰσχυρικός,* 3, ligesom en *ἰσχυρός;* — *ἰσχυρίσκος, ὁ, dim.* af *ἰσχυρός,* liden egensindig Person; — *ἰσχυροβελής,* 2, (*βέλος*), fast el. sikker imod Pile; — *ἰσχυρογνωμοσύνη, ἡ,* fast Tænkemaade; Stivsindethed; af – *ἰσχυρογνώμων, ονος,* 2, (*γνώμη*), med fast el. haard Tænkemaade, stivsindet; — *ἰσχυρόδετος,* 2, (*δέω*), fastbunden; — *ἰσχυροπαθέω,* = *δεινοπαθέω;* — *ἰσχυροποιέω,* er – *ἰσχυροποιός,* 2, (*ποιέω*), som gior fast el. stærk; — *ἰσχυροπότης, ου, ὁ,* (*πίνω*), stærk Drauker; — *ἰσχυροπράγμων, ονος, ὁ, ἡ,* (*πρᾶγμα*), som udfører stærke el. modige Handlinger; o. — *ἰσχυρόῤῥιζος,* 2, (*ῥίζα*), med stærk el. fast Rod; – (af flgd.).

†*ἰσχῡρός,* 3, *adv. -ρῶς,* (*ἰσχύω*), stærk, kraftig, mægtig, formaaende; *τὸ πολλὸν ἡγέαται ἰσχυρὸν εἶναι,* de holde Mængden for at formaae meget, *Herod.* 1, 136; heftig, haard, *σιτοδηΐη;* streng, grusom, *τιμωρία, id., ψήφισμα, νόμος, Xen.;* fast, stærk, udholdende, *τεῖχος, χωρίον, Xen.; adv. ἰσχυρῶς* ogs. høiligen, saare, meget; *ἰσχυρῶς ἐπιθυμεῖν, πείθεσθαι,* o. dl., *id.;* df. — *ἰσχυρόψυχος,* 2, (*ψυχή*), med stærk Siel; o. — *ἰσχῡρόω,* gior stærk, kraftig, mægtig; styrker, befæster.

ἰσχύς, ύος, ἡ, (*ἴσχω*), Styrke, Kraft, *Hes.; ἀσκεῖν τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν, Xen.;* Magt, Formue; *κατ' ἰσχύν,* med Magt, med Vold, *id.;* ogs. Stridskræfter, *ex. Xen. Anab.* 1, 8, 22; Fasthed, Udholdenhed; [*ῠ in trisyll.,* men *att. in bissyll.* ῡ, h. *Pind.* ogs. her ῠ]. — *ἰσχυτήριος,* 3, styrkende; af — *ἰσχύω* [ῡ], (*ἰσχύς*), er stærk, kraftig, udholdende, er ved gode Kræfter, er el. bliver mægtig, har Magten; *ἀπὸ τούτου ἰσχύει ὁ δῆμος, Xen.;* ogs. bliver frisk, kommer mig, *ἐκ τῆς ἀσθενείας, id.*

ἴσχω, in præs. o. *impf.* som Biform af *ἔχω,* har, holder; bes. *a)* holder tilbage, hindrer, standser, *Hom.; πολλαχῇ ἂν ἴσχον ἐμεωϋτόν,* holdt jeg mig tilbage

Herod. 1, 42; in med., holder mig tilbage, standser, bes. in imperat., ἴσχεο, hold inde! ogs. lad af derfra! c. gen., Od., ex. 18, 347; pass. imperson., ἐν τούτῳ ἴσχετο, her blev man staaende, videre kunde man ikke komme, Xen. Anab. 6, 1, 9; – 2) har inde, besidder, Herod. 1, 62; ἄτιμοι γερῶν, ὧν νῦν ἴσχουσι, Thuc. 3, 58; ogs. faaer, erholder; jf. Herod. 5, 41; – c) intr., kommer derhen, lander, ἐπ' ἀκτῆς, Herod., πρὸς ταῖς πόλεσι, Thuc. 7, 35; alm. befinder mig, ib. 50.

ἰσωνία, ἡ, (ὠνή), lige Kiøbepriis; 2) lige Ret til at kiøbe; o. — ἰσωνυμία, ἡ, Navnliighed; af – ἰσώνυμος, 2, (ὄνομα), med lige el. samme Navn; (af ἴσος). — ἴσως, adv. af ἴσος, ligedan, paa lignende Maade; – b) ligeligen, billigen, overeensstemmende med Ret og Billighed, bes. med Hensyn paa den demokratiske Forfatning, alts. ogs. f. δικαίως; – c) sandsynligen, rimeligen; uden Tvivl, vist nok, sikkert, bes. ogs. att. m. ἄν o. opt., ex. μόλις γὰρ ἂν ἴσως – ὑγιὴς γένοιο, maaskee blev du endog heel vanskeligen helbredet, Xen. M. S. 1, 3, 13; i Svar bes. undvigende, omtr. vort: muligen, jf. ib. 3, 7, 2. — ἴσωσις, ἡ, (ἰσόω), at giøre liig el. lige; Udligning.

Ἰταλία [o. første ι anc.], Italien; df. – Ἰταλιάζω, lever i Italien; o. – Ἰταλιώτης, o. Ἰταλίδης, ου, ὁ, = flgd.; af — Ἰταλός [ι anc.], ὁ, Italiener, Indvaaner af Italien; fem. Ἰταλίς; 2) som adject., italiensk. — ἰταλός [ῐ], ὁ, vitulus; Kalv. — ἰταμεύομαι, er - ἰταμός, 2, adv. -μῶς, (ἴτης), som gaaer lige til, diærv, uforfærdet; sædv. kaad, uforskammet; ἰταμὸν γὰρ ἡ πονηρία, Dem.; ogs. overgiven, h. Luc. om Chariterne, jf. Hor. Carm. 1, 19, 7; df. — ἰταμία, ἡ, LXX., o. ἰταμότης, ητος, ἡ, Diærvhed, Uforfærdethed; Frækhed, Kaadhed, Overgivenhed. — ἰτέα [ῐ], ἡ, jon. ἰτέη o. ἰτίη, Vidie, salix, ὠλεσίκαρπος, ufrugtbar, Od.; 2) et af Vidier flettet Skiold; df. — ἰτέϊνος, 3, giort el. flettet af Vidier. — ἰτέον, verbale til εἶμι, man maa gaae. — ἰτεών, ὦνος, ὁ, (ἰτέα), et med Vidier bevoxet Sted, Vidiekrat.

ἴτην, ep. 3 dual. impf. af εἶμι. — ἴτης, ου, ὁ, (εἶμι), som fremtræder uforfærdet, som modig gaaer i en Fare el. til en Forretning; b) dadlende: kaad, fræk, uforskammet. — ἰτητέον, ligesom ἰτέον, verbale af εἶμι, man maa gaae. — ἰτητικός, 3, = ἰταμός. — ἰτθέλη, ἡ, jon. f. διφθέρα. — ἴτρια, τά, etslags Kage, bes. Offerkage; – som sælger saadanne, ἰτριοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω). — ἴττω Ζεύς, boeot. f. ἴστω Ζεύς, Zeus være Vidne! ved Zeus! jf. ἴστω. — ἴτυς [ῠ], υος, ἡ, Omkreds, Runding; h. Hom. altid Hiulring, Hiulfælge; sild. bes. den om Skioldet løbende Rand; df. ogs. det runde Skiold selv; ogs. alm. Bue, Hvælving; (af ἰέναι, el. af ἰτέα). — ἴτω, 3 sing. imperat. af εἶμι, Hom.; att. ogs. som ἔστω, det være saa! lad gaae!

ἰϋγή, ἡ, Skrig, βαρβαρόφωνος, Orac. Herod. 9, 43; alm. = flgd.; — ἰϋγμός, ὁ, Jubelskrig, Il. 18, 572; ogs. Klageskrig, Stønnen, Hylen; alm. høit Skrig, Larm, Støi; o. — ἴϋγξ, ϋγγος, ἡ, kaldes af dens Skrig en liden Fugl, der af dens Bevægelse med Hovedet ogs. heder iynx torquilla, Brikkehals; man bandt den til Hexehiulet, som man derpaa dreiede rundt, for derved, som ved et φίλτρον el. Tryllemiddel, at føre den utroe Elsker tilbage; jf. Theocr. Idyll. 2; – 2) det saaledes omdreiede Hexehiul; ἕλκειν ἴϋγγα ἐπί τινι, at dreie Hexehiulet imod nogen; jf. Xen. M. S. 3, 11, 17 o. 18; – 3) transl., Fortryllelse, Tillokkelse; nimodstaaelig Begierlighed, heftig Attraa efter noget; ἴϋγγι – ἕλκομαι ἦτορ, Pind. Nem. 4, 56; af — ἰΰζω, f. ξω, skriger, raaber, hvier, ex. for at jage et Dyr op af dets Leie, Hom.; sild. alm. opløfter et Skrig (Frydeskrig el. Klageskrig); ἴϋξεν ἀφωνήτῳ – ἄχει, sukkede i stille Smerte, Pind. Pyth. 4, 422; giør Larm, støier; (af Naturlyden ἰή, ἰού, ἰώ); [ep. o. lyr. ῑ, att. ogs. ῐ]; df. — ἰϋκτήρ, ῆρος, ogs. ἰυκτής, ου, ὁ, h. Theocr. ogs. poët. ἰϋκτά, en Skriger, en Raaber; ogs. en Trompeter, en Piber, o. dl.; [ῑ].

ἴφθῑμος, 3, ogs. 2, stærk, tapper, mægtig, vældig; h. Hom. bes. om Heltene, ogs. ἰφθίμη βασίλεια, ἄλοχος, o. dl.; men ἴφθιμοι ψυχαί, de tappre Siele, d. e. de Tappres Siele, Il. 1, 3; ogs. om Legemets Lemmer, ex. Il. 18, 204, o. om en vældig Strøm, ib. 17, 749; (rimel. af flgd., o. uden Sammensætn. m. θυμός el. τιμή). — ἶφι, adv., stærkt, mægtigen, vældigen, med Magt el. Vold, h. Hom. alene m. ἀνάσσειν, μάχεσθαι, δαμῆναι, κτάμενος, o. i Egennavne, ex. Ἴφικλος; (rimel. dat. poët. af ἴς, el. af et forældet ἶφις); df. — ἰφιγένητος, 2, (γενέσθαι), avlet med el. af Kraft. — ἰφικρατίδες, αἱ, etslags Skoe, saaledes kaldte efter Feltherren Iphikrates. — ἴφιος, 3, (ἶφι), stærk; h. Hom. altid i Forbindelsen, ἴφια μῆλα, de fede Faar. — ἴφυον, τό, etslags Køkkengrønt, Ar.

*ἰχθύα, ἡ, det tørrede Skind af Fisken ῥίνη, brugtes til at raspe med; — ἰχθυάριον, τό, dim. af ἰχθύς; —

ἰχθυάω, *Od.*, sild. *poët.* ogs. ἰχθυάζω, fisker, fanger Fisk; *impf. ep.* ἰχθυάασκον, *Od.* 4, 368; — ἰχθυβολεύς, έως, ὁ, = ἰχθυβόλος, *Hes.*; — ἰχθυβολέω, er - ἰχθυβόλος, 2, (βάλλω), som (med en Harpun o. dl.) kaster efter Fisk, som stanger el. fanger Fisk; — ἰχθυβόρος, 2, (βορά), som æder Fisk; — ἰχθύβοτος, 2, (βόσκω), afædt af Fiske; o. — ἰχθυγόνος, 2, (γόνος), som avler el. frembringer Fisk; - (af ἰχθύς). — ἰχθύδιον, τό, *dim.* af ἰχθύς, liden Fisk; — ἰχθυδόκος, 2, (ἰχθύς, δέχομαι), som indeholder el. optager Fiske. — ἰχθυήματα, τά, (ἰχθύα), Fiskeskiel; 2) Raspespaaner. — ἰχθυηρός, 3, af Fisk; hørende til, vedkommende Fisk; o. — ἰχθυΐα, ἡ, Fiskefangst, Fiskeri; (af ἰχθύς). — ἰχθυΐδιον, τό, *dim. poët.* af ἰχθύς. — ἰχθυϊκός, 3, LXX, o. ἰχθυϊνός, 3, = ἰχθυηρός. — *ἰχθύκεντρον, τό, (κέντρον), Harpun el. Trefork til Fiskefangst; — ἰχθυ-μέδων, οντος, ὁ, Fiskekonge; — ἰχθυνόμος, 2, (νέμω), som behersker Fiskene; — ἰχθυοβολεύς, o. -βόλος, o. ἰχθυοβολέω, = ἰχθυβολεύς, *etc.*; — ἰχθυόβρωτος, 2, (βιβρώσκω), ædt af Fiske; — ἰχθυοειδής, 2, = ἰχθυώδης; o. — ἰχθυόεις, εσσα, εν, rig paa Fisk, πόντος, *Hom.*; ἰχθυόεντα κέλευθα, den fiskerige Vei, Søveien, Søen, *Od.* 3, 177; - (af ἰχθύς).

ἰχθυοθήρας, ου, ὁ, o. ἰχθυοθηρευτής, οῦ, ὁ, ogs. ἰχθυοθηρητήρ, ῆρος, o. -θηρητής, οῦ, ὁ, som fanger Fisk, en Fisker; — ἰχθυοθηρευτικός, o. ἰχθυοθηρικός, 3, hørende til Fiskefangst; ἡ ἰχθυοθηρευτική, *sc.* τέχνη, den Kunst at fiske; o. — ἰχθυόθηρον, τό, o. -θηρος, ὁ, etslags Plante til Fiskefangst; (af ἰχθύς o. θηράω). — *ἰχθυο-κένταυρος, ὁ, Fiskcentaur, h. *Lyc. epith.* til Triton; — ἰχθυο-κόλλα, ἡ, Fiskeliim, Husblas; — ἰχθυοληϊστήρ, bedre ἰχθυοιληϊστήρ, ῆρος, ὁ, (ληστής), Fiskerøver, *poët.*; — ἰχθυολκός, ὁ, (ἕλκω), som trækker el. drager Fisk, som angler; — ἰχθυολογέω, (λέγω), taler om el. afhandler Fiskene; — ἰχθυολύμης, ου, ὁ, (λύμη), Fiskepest, komisk h. *Ar.*; — ἰχθυόμαντις, ὁ, (μάντις), Fiskeprophet; - hans Kunst, ἰχθυομαντεία, ἡ; o. — ἰχθυονόμος, 2, = ἰχθυνόμος; - (af ἰχθύς).

*ἰχθυοπώλαινα, ἡ, *fem.* af - ἰχθυοπώλης, ου, ὁ, en Fiskehandler; - ἰχθυοπωλεῖον, o. -πώλιον, τό, Fiskertorv; o. - ἰχθυοπωλία, ἡ, Fiskehandel; (af πωλέω); — ἰχθυόῤῥοος, 2, (ῥέω), strømmende med Fisk, rig paa Fisk; — ἰχθυοτροφεῖον, τό, hvor Fisk holdes, Fiskedam; - ἰχθυοτροφικός, 3, tilbøielig el. skikket til at holde Fisk; o. - ἰχθυοτρόφος, 2, som holder el. opelsker Fisk; (af τρέφω); — ἰχθυουλκός, ὁ, = ἰχθυολκός; — ἰχθυοφăγέω, er - ἰχθυοφάγος, 2, (φαγεῖν), som spiser Fisk, som lever af Fisk; - denne Næring el. Levemaade, ἰχθυοφαγία, ἡ; — ἰχθυπăγής, 2, (πήγνυμι), som giennemborer Fisken: om Angelen, *poët.*; o. — ἰχθύπρωρος, 2, (πρώρα), med en Fiskesnude; af — †ἰχθύς [ῡ], ὁ, ύος [ῠ], Fisk, *Hom.*; ἰχθὺν ἕψειν, ὀπτᾶν, *Xen.*; sild. *acc.* ogs. ἰχθύα; - 2) *in pl. att.*, Fisketorv; df. — ἰχθυοιληϊστήρ, see u. ἰχθυοληϊστήρ; — ἰχθυφάγος, 2, = ἰχθυοφάγος; — ἰχθυφόνος, 2, (φονεύω), som dræber Fisk; o. — ἰχθυώδης, 2, *adv.* -ώδως, (εἶδος), fiskagtig, ligesom Fisk, *Herod.*; 2) rig paa Fisk.

ἰχναῖος, 3, som forfølger Sporet, som eftersporer; bes. *in fem.* ἰχναία, som *epith.* til Themis o. Nemesis, (der dog ogs. kan afledes af Byen Ichnæ i Thessalien); o. — ἰχνάομαι, = ἰχνεύω; (af ἴχνος). — ἰχνεία, ἡ, (ἰχνεύω), Opsporen, Udspeiden. — ἰχνελάτης, ου, ὁ, = ἰχνηλάτης. — *ἴχνευμα, τό, det Opsporede; — ἰχνεύμων, ονος, ὁ, egentl. som opsporer; df. *a)* Ichneumon, en Væselart, som opsøger Krokodilens Æg; *b)* etslags Fugl, som opsøger Orme; *c)* etslags Hvepse, som opsøger Edderkoppe; — ἴχνευσις, ἡ, Opsporen, Udspeiden; o. — ἰχνευτήρ, ῆρος, o. ἰχνευτής, οῦ, ὁ, som opsporer, som udspeider; ἰχν. κυών, Sporhund; af — ἰχνεύω, (ἴχνος), sporer, eftersporer, opsporer, giennemsøger, τὰ ὄρη, *Xen.*; opsøger, udfinder, *id. M. S.* 3, 11, 9; men *Pind. Pyth.* 8, 48, vil man f. ἰχνεύων s. ἰχνέων, læse οἰχνέων. — ἰχνέω, see u. frgd. — ἰχνηλασία, o. -τία, ἡ, Handlingen - ἰχνηλατέω, er - ἰχνηλάτης, ου, ὁ, (ἴχνος, ἐλαύνω), som forfølger Sporet; en Speider. — ἴχνιον, τό, alene efter Formen *dim.* af ἴχνος, Spor, sædv. Fodspor; μετ᾽ ἴχνια τινος βαίνειν, at følge nogen i Hælene, *Od.*

ἰχνοβάτης [ᾰ], ου, ὁ, (βαίνω), som træder i Sporet, som forfølger Sporet; — ἰχνογρăφία, ἡ, (γράφω), Grundrids; o. — ἰχνο-πέδη, ἡ, Fodlænke, Slynge; af — †ἴχνος, εος, τό, Trin, Spor, Fodspor; bes. i Jagtsproget, ἴχνη λαμπρά, λεπτά, ἀσαφῆ, o. dl., *Xen.*; alm. Trin, Skridt, Gang, Bane; jf. *Pind. Pyth.* 10, 20; - 2) Fod, Fodsaale; Hæl; ἴχνη ὑποδημάτων, Affatser paa Skoene; (af ἵκω, ἱκνέομαι, ligesom ἴθμα af εἶμι); df. — ἰχνο-σκοπέω, opsporer, eftersporer; - denne Handling, ἰχνοσκοπία, ἡ. — ἰχώρ, ῶρος, ὁ, *acc. irr.* ἰχῶ f. ἰχῶρα, *Il.* 5, 416, h. *Hom.* det ætheriske

Blod, som flyder i Gudernes Aarer; 2) sild. Blodvand, *serum*; ogs. fordærvede Safter; Ædder, ureent Vand, o. dl.; ds. — ἰχωροειδής, o. -ώδης, 2, (εἶδος), ædderagtig; o. — ἰχωῤῥοέω, (ῥέω), flyder af Ædder.

ἴψ, ὁ, *gen.* ἰπός, *pl.* ἶπες, (ἴπτομαι), etslags Orm el. Insect, som gnaver Korn og Viinstokke, *Od.* 21, 395. — ἴψος *s.* ἰψός, ὁ, Korketræ; efter nogle Epheu, o. besl. m. κισσός. — ἴω, Stamform til εἶμι, gaaer; ds. *impf.* ἴον, *conj. præs.* ἴω, *opt.* ἴοιμι, o. *part.* ἰών. — ἰώ, Udraab, bes. i Glæde, ligesom d. lat. *io triumphe*, undert. ogs. i Smerte; ogs. som Tilraab, hei! hollo! o. dl. — ἰώ, ἰών, ἰώνγα, *boeot.* f. ἐγώ, ἐγών, ἔγωγε. — Ἰώ, ἡ, *gen.* Ἰοῦς, Jo, Datter af d. argiviske Konge Inachos; h. Argiverne ogs. Maanen.

ἰωγή[ῐ], ἡ, Skierm, Beskyttelse; *Βορέω ὑπ'* ἰωγῇ, i Ly el. Læ imod Nordenvinden, *Od.* 14, 533; jf. ἐπιωγαί. — ἰώδης[ῐ], 2, (ἴον), fiolfarvet; o. — ἰώδης[ῑ], 2, (ἰός), rustagtig; 2) giftagtig; (af εἶδος). — ἰωή, ἡ, (ἰά, ἰώ), Raaben, Skriggen, høi Stemme, *Il.* 10, 139; alm. Larm, Brusen, *ex.* Stormens, *Il.*; ogs. om den stærke Lyd af et Instrument, *Od.* 17, 261. — ἶωκα, *acc. irr.* f. ἰωκήν, *Il.* 11, 600; jf. ἰώξ; af — ἰωκή, ἡ, Jagen og Forfølgen i Slagets Tummel; ogs. denne Tummel selv, *Il.*; ogs. ligesom Ἔρις o. fl., personificeret, *ib.* 5, 740; (tilligem. ἰωχμός o. ἴωξις at aflede af δίω, διώκω, ogs. besl. m. Udraabet ἰώ).

ἰών, ἴωνγα, *boeot.* f. ἐγών, ἔγωγε. — Ἴων, ωνος, ὁ, Jon, Søn af Xuthus el. af Apollo, o. af Kreusa; ds. -οἱ Ἴωνες, Jonierne. — ἰωνιά, ἡ, ogs. ἰωνία, (ἴον), Fiolbed. — Ἰωνία, ἡ, Landskabet Jonien; — Ἰωνίζω, taler Jonisk; lever paa jonisk Viis, d. e. overdaadigen; — Ἰωνικός, 3, *adv.* -κῶς, o. Ἰώνιος, 3, jonisk; (af Ἴων). — Ἰωνίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til Ἰωνικός, jonisk; ogs. som *subst.*, *a)* *sc.* γυνή, en Jonierinde; *b)* *sc.* γῆ, Landskabet Jonien. — ἰωνίσκος, ὁ, Navnet paa en Søfisk. — Ἰωνιστί, *adv.*, (Ἰωνίζω), som Ἰαστί, paa jonisk.

ἰώξ, ἡ, *inus.*, ds. alene *acc.* ἶωκα f. ἰωκήν, see u. ἰωκή. — ἴωξις, εως, ἡ, = ἰωκή. — Ἰῶτα, see u. *I*; ds. — ἰωτακίζω, lader Jota høre for stærkt i Udtalen; - denne Feil i Udtalen, ἰωτακισμός, ὁ; o. — ἰωταγρᾰφέω, (γράφω), skriver med et Jota. — ἰωχμός, ὁ, = ἰωκή, *Il.* — ἴωψ[ῐ], ωπος, ὁ, Navnet paa en ubestemt Fisk.

K.

K, κ, κάππα, *indecl.*, d. tiende Bogstav i det græske Alphabet; som Taltegn er κ' = 20, men ,κ = 20000; derom anmærkes flgd.; - *a)* nærmest er κ en haardere Udtale af γ o. χ; og saaledes er κναφεύς, κνόος, gammelattisk f. γναφεύς, χνόος; dog ogs. omvendt er σχινδαλμός, *att.* f. σκινδαλμός; - *b)* *jon.* sættes κ f. χ, *ex.* i δέκομαι, κιθών, f. δέχομαι, χιτών; - *c)* *æol.* o. *jon.* sættes κ f. π i *interrog.* o. *relat.*, *ex.* κότε, κῶς, κοῖος, ὁκότερος, f. πότε, πῶς, ποῖος, ὁπότερος; omvendt er *tabeo* af τήκω; - *d)* *dor.* bliver κ til τ i τῆνος f. κῆνος, κεῖνος, til χ i ἀτρεχές f. ἀτρεκές; men omvendt forandres χ til κ, *ex.* i μοῦκορ, *dor.* f. μυχός; - *e)* *dor.* sættes κ f. τ i πόκα, ποκά, ὅκα *s.* ὅκκα, τόκα, f. πότε, ποτέ, ὅτε, τότε.

κᾱ, *dor.* f. κε, *att.* ἄν, *Theocr.* — καβάλλης, ου, ὁ, Kleppert, Krik, Hest, lat. *caballus*. — καββαίνων, *poët.* f. καταβαίνων. — κάββᾰλε, *ep.* f. κατέβᾰλε, *aor.* 2 til καταβάλλω, *Hom.* — καββαλικός, 3, *lacon.* f. καταβαλικός, af καταβάλλω; som let nedkaster sin Modstander; ἡ καββαλική, *sc.* τέχνη, Brydekunsten; — καββάς, *poët.* f. καταβάς, *part. aor.* 2 af καταβαίνω. — καβειριάζομαι, hoitideligholder Kabirernes Orgier; o. — καβειρικός, 3, paa Kabirernes Viis, kabirisk; af — κάβειροι, οἱ, Kabirerne, Sønner af Hephaistos, med Dværgegestalt, store Kunstnere i Metal, o. s. v., dyrkedes først af Pelasgerne paa Lemnos og Samothrace, jf. *Herod.* 2, 51, o. 3, 37. — κάβηξ, ηκος, ὁ, slettere Skrivem. f. καύηξ. — καβιόθυρα, τά, Falddør, sild. af *cavea* o. θύρα sammensat Ord. — κάβος, ὁ, et Kornmaal, = χοῖνιξ.

κὰγ γόνυ, f. κατὰ γόνυ, *Il.* 20, 458. — καγκαλέος, o. καγκανέος, 3, sild. f. κάγκανος, s. m. s. — κάγκαμον, τό, etslags orientalsk Harpix til Røgelse og til medicinsk Brug. — κάγκανος, 2, tør, fortørret, til at brænde; ξύλα κάγκανα, *Hom.*; ogs. κάγ-

κ α λ α, *Hom. Merc.*; sild. καγκαλέος, -νέος; (skal være af *inus.* κάγκω, καγκαίνω, tørrer, brænder; rimel. besl. m. καίω). — *κ α γ χ ά ζ ω, *f.* άσω, *dor.* άξω, *cachinnor*, leer høit, skoggerleer; ds. *a)* udleer, spotter, *Soph. Aj.* 99; *b)* jubler, ἐπί τινι, over noget, ogs. τὶ, *Theocr.*; — κ α γ χ α λ ά ω, leer høit, jubler, spotter, *Il.* 10, 565; sild. gior mig til af noget, τινί; o. — κ α γ χ ά ς, ὁ, Leeren, Spotteren: komisk Person paa d. doriske Skueplads; - (af χάω, χαίνω).

κ α γ χ α σ μ ό ς, ὁ, høi el. overgiven Latter; o. — κ α γ χ α σ τ ή ς, οῦ, ὁ, som leer høit, som spotter; ds. - κ α γ χ α σ τ ι κ ό ς, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at lee høit el. spotte; (af καγχάζω). — κ ά γ χ ρ υ, τό, = κάγχρυς. — *κ α γ χ ρ υ δ ί α ς, ου, ὁ, af ristet Byg, ἄρτος; 2) en Hvedeart; — κ α γ χ ρ ύ δ ι ο ν, τό, oftest *in pl.*, som ἄχυρα, Bælge el. Skaller af ristet Hvede; o. — κ α γ χ ρ υ ό ε ι ς, εσσα, εν, hørende til el. lignende ristet Byg; af — †κ ά γ χ ρ υ ς, υος, ἡ, ristet Byg, hvoraf lavedes ἄλφιτα, *polenta*, Byggryn, o. πτισάνη, etslags Drik; - 2) af Liigheden: den første Ansats til Blomst paa Nøddetræer, o. dl.; *b)* Frugt- el. Blomsteraxene paa Rosmarinen, o. dl. Planter; ds. — κ α γ χ ρ υ φ ό ρ ο ς, 2, (φέρω), der bærer Frugt- el. Blomsterax som Rosmarinens; o. — κ α γ χ ρ υ ώ δ η ς, 2, (εἶδος), der ligner en κάγχρυς. — κ ἀ γ ώ, *att. ctr.* f. καὶ ἐγώ, dog ogs. allerede *Il.* 21, 108.

κ ά δ, *ep.* f. κατά, men h. *Hom.* alene i Forbindelsen, κ ὰ δ δ έ, naar κατά som *adverb.* hører til Verbet; desuden har *Hes. Op.* 338, κ ὰ δ δ ύ ν α μ ι ν f. κατὰ δύναμιν, efter Evne. — κ α δ δ ί ζ ω, ds. *pf. pass.* κ ε κ α δ δ ί σ θ α ι, -δίχθαι, -δεῖσθαι, at være valgt el. forkastet ved Afstemning; (*lacon.* af κάδδος f. κάδος, Kar hvori Stemmerne samles). — κ ά δ δ ι ο ν, τό, *lacon.* f. κάδιον. — κ ά δ δ ι χ ο ς, ὁ, et Kornmaal, = 4 χοίνικες; af — κ ά δ δ ο ς, ὁ, *lac.* f. κάδος. — κ α δ δ ρ α θ έ τ η ν, *ep.* f. κατεδραθέτην, 2 *dual. aor.* 2 *act.* af καταδαρθάνω. — καδδύναμιν, slet Skrivem. f. κὰδ δύναμιν, see u. κάδ. — κ α δ δ ῦ σ α ι, *ep.* f. καταδῦσαι, *nom. pl. fem. part. aor.* 2 *act.* af καταδύω. — κ ά δ ι ο ν, τό, o. κ α δ ί σ κ ο ς, ὁ, *dim.* af κάδος.

κ α δ μ ε ί α, ἡ, ogs. καδμία, *cadmia*, Galmei (etslags Halvmetal). — Κ α δ μ ε ί α, ἡ, den af Kadmos byggede Borg i Theben; egentl. *fem.* af - Κ α δ μ ε ῖ ο ς, 3, thebansk; οἱ Κ α δ μ ε ῖ ο ι, Thebanerne, *Hom.*; Κ α δ μ ε ί α ν ί κ η, dyrekiøbt el. altfor dyrt betalt Seier (som Eteokles's o. Polyneikes's), *Herod.* 1, 166; — Κ α δ μ ε ί ω ν, ωνος, ὁ, Efterkommer af Kadmos, en Thebaner; — Κ α δ μ ή ϊ ο ς, 3, *ep.* f. Καδμεῖος, ds. bes. *fem.* κ α δ μ η ΐ ς, ΐδος, ἡ; ogs. f. Καδμεία; af — Κ ά δ μ ο ς, ὁ, Kadmos, Søn af d. phoeniciske Konge Agenor, o. Broder til Europa, anlagde Theben omtr. 1500 Aar f. Chr.; efter ham kaldtes de 16 ældste Bogstaver af det græske Alphabet Κ α δ μ ή ϊ α γ ρ ά μ μ α τ α, hvortil sild. kom de 8 joniske, η, ω, θ, φ, χ, ζ, ξ, ψ; jf. *Herod.* 5, 58, 59.

κ ᾰ δ ο π ο ι ό ς, 2, (ποιέω), som gior κάδους; af — κ ά δ ο ς, ὁ, ogs. κάδδος, Spand, Fad, Kar, Dunk til Vand el. Viin, *Herod.* 3, 20; - 2) Urne el. Krukke, hvori man samler Stemmer; jf. καδδίζω; (af χανδάνω, χαδεῖν, at fatte i sig, at rumme). — κ ά δ ο υ λ ο ι s. κάδωλοι, οἱ, Drenge ved Kabirernes Tieneste, hvorm. Romerernes *camilli* sammenlignes. — κ α δ ύ τ α ς, ου, ὁ, etslags Snylteplante. — Κ α ε ί ρ α, Karierinde, *fem.* af Κάρ; ogs. som *adject. fem.* f. Καρική, ex. Κάειρα ἐσθής, *Herod.* — κ α ε ί ς, *part. aor.* 2 *pass.* af καίω. — κάζω, *inus.*, anføres uden Grund som Stamform til κ έ κ α σ μ α ι, *pf.* til *præs.* καίνυμαι, s. m. s. — κ α ή μ ε ν α ι, *ep.* f. καῆναι, *inf. aor.* 2 *pass.* af καίω, *Il.*

κ α θ', det apostropherede κατά foran *spir. asp.*; ligel. er καθ- i Sammensætninger foran *spir. asp.*, f. κατα-. — κ α θ ά, *adv.*, f. καθ' ἅ, hvorefter, ifølge hvoraf, ligesom, saaledes som; oftere καθάπερ; jf. καθό o. καθώς. — κ α θ - α γ ί ζ ω, indvier, bes. ved at forbrænde som Offer; θυμιήματα - κ α τ α γ ί ζ ο ν τ ε ς, *Herod.* 7, 54; ds. alm. forbrænder, bes. et Liig; men *Soph. Antig.* 1081, om Rovdyr: at fortære Ligene; - 2) helliger el. renser et vanhelliget Sted, udsoner en Brøde ved Offere el. Bøder, *lustro, expio*; - denne Handling i alle Bem., κ α θ α γ ι σ μ ό ς, ὁ. — κ α θ - α γ ν ί ζ ω, gior reen, renser; bes. som καθαγίζω, Bem. 2, renser fra en Brøde, udsoner en Misgierning.

κ α θ α ι μ α κ τ ό ς, 2, med Blodpletter; af - κ α θ - α ι μ ά σ σ ω, *f.* ξω, gior blodig, tilpletter med Blod; o. — κ α θ α ι μ α τ ό ω, = frgd.; af — κ ά θ α ι μ ο ς, (αἷμα), blodig, fuld af Blod. — *κ α θ α ί ρ ε σ ι ς, ἡ, Nedtagen, Nedriven, Nedbrydelse, *demolitio*, τῶν τειχῶν, *Xen.*; Forstyrrelse, Ødelæggelse, Overvældelse; Mord; o. — κ α θ α ι ρ έ τ η ς, ου, ὁ, som nedriver, forstyrrer, ødelægger, overvælder; ds. - κ α θ α ι ρ ε τ ι κ ό ς, 3, hørende el. skikket til at nedrive, forstyrre, o. s. v.; forstyrrende, myrdende, morderisk; - (af flgd.).

κ α θ - α ι ρ έ ω, *irr.*, *f.* ήσω, *f.* 2 καθελῶ, *aor.* κ α θ ε ῖ λ ο ν, *inf.* καθελεῖν; nedtager, nedlader, ἱστία, *Od.*; ὄσσε,

ὀφθαλμοὺς καθελεῖν, at lukke nogens Øine, *Hom.*; nedriver el. nedkaster voldsomt, forstyrrer, τὰ τείχη, Murene; ogs. ombringer, dræber; μήτε καταιρέειν (*jon.* f. καθ.) ἀλλήλους, *Herod.* 2, 147; nedtager, d. e. tager, faaer, erholder (Kampprisen); τὰ μεγάλα πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι, *Herod.* 7, 50, 2; ogs. borttager, erobrer, ναῦν, *id.*; i Retssproget: domfælder. — κάθαιρω, *f.* καθᾰρῶ, *aor.* ἐκάθηρα, sild. ogs. ἐκάθᾱρα, (καθαρός), giør reen, renser, pudser, aftørrer, χρόα, κρητῆρας, τραπέζας, o. dl., *Hom.*, ogs. λύματα, αἷμα, o. dl., *id.*; θεείῳ καθ., at rense med Svovel, *Il.* 16, 228; df. *transl.*, renser fra en Brøde, udsoner, *expio*, τινὰ φόνον, *Herod.* 1, 44; *pass.*, ὁ καθαρθεὶς τὸν φόνον, *ib.* 43; καθᾶραι (*s.* καθῆραι) τὸ στράτευμα, *Xen. Anab.* 5, 7, 35; *b)* komisk: afseier, afspidsker, *Theocr.* 5, 119; *c) in med.*, καθαίρομαι γῆρας, renser Alderdommen af mig, afryster den, *Æsch.*

καθ-ᾰ́λλομαι, *irr.*, *f.* -αλοῦμαι, springer ned derfra; *transl.* om Stormen, at fare ned, *Il.* 11, 298; *b)* sild., springer el. farer imod nogen, τινός. — — καθαλμής, 2, (ἅλμη), meget salt. — κάθαλος, 2, (ἅλς), altfor salt; 2) *act.*, som salter forstærkt. — καθ-ἁμαξεύω, kiører derpaa, derved, (paa el. ad en Vei); *pass.*, ὁδὸς καθημαξευμένη, hvorpaa der er kiørt meget; df. *transl.*, forslidt, gemeen, fortærsket, σκώμματα. — κάθαμμα, τό, (καθάπτω), det Knyttede; Baand, Knude. — καθαμμίζω, (ἄμμος), fylder med Sand. — καθάπαν, *adv.*, f. καθ᾽ ἅπαν, i det hele, overhovedet, ganske og aldeles. — καθ-ᾰ́παξ, *adv.*, engang for alle, ganske og aldeles, *Od.* 21, 349; οὐδὲ καθάπαξ, aldeles ikke. — καθάπερ, *adv.*, det m. *enclit.* περ forlængede καθά, s. m. s.; ogs. καθαπερεί, καθαπερανεί, ret ligesom naar —.

καθ-ᾰπλόω, udvikler, udfolder, udbreder. — καθαπτικός, 3, gribende, angribende; krænkende; af — καθάπτομαι, (ἅπτω), berører, beføler; h. *Hom.* sædv. καθάπτεσθαί τινος ἐπέεσσι μειλιχίοις, χαλεποῖς, o. dl., at tiltale nogen venligen, haardt, o. lign. m. udel. ἐπέεσσι, *Od.* 20, 22; jf. *Il.* 16, 421; — 2) efterhomerisk, καθάπτεσθαί τινος, — *a)* angriber nogen fiendsk el. voldsomt, μάστιγι, slaaer dermed; ogs. dadler, bebreider; — *b)* beraaber mig paa nogen som Vidne, kalder til Vidne, *ex. Herod.* 6, 68; jf. ogs. καθάπτω. — καθαπτός, 3, ogs. κάθαπτος, tilknyttet, tiltrukken, *Ar.*; af — καθ-ᾰ́πτω, knytter el. binder dertil, τοὺς περιδρόμους, *Xen. Cyr.* 6, 9; hefter el. passer dertil, iører (Klæderne), *Eur.*; jf. ogs. καθάπτομαι.

καθάρειος, 2, o. καθαρειότης, ἡ, = καθάριος, *etc.* — *καθαρεύω, er reen, φόνου, μιάσματος, fra Blodskyld, *etc.*; men καθαριεύω, *inc.*; — καθαρίζω, sild. Form f. καθαίρω; o. — καθάριος, 2, *adv.* -ρίως, reenlig, net, pæn, som holder sig selv el. sine Sager i reen og smuk Stand; 2) *transl.*, uden Tilsætning, uforfalsket, ægte; oprigtig; df. — καθαριότης, ητος, ἡ, Reenlighed, Nethed, Pænhed, Elegants; — (af καθαρός). — καθαριομός, ὁ, = καθαρμός; o. — καθαριστήριον, τό, Sted til at reengiøre paa; (af καθαρίζω).

κάθαρμα, τό, (καθαίρω), det ved el. efter en Renselse Bortkastede; Feieskarn, Ureenhed, Snavs, *purgamentum*; 2) hvad der bortkastes som ureent, efter at være brugt som Renselses- el. Sonoffer; en Syndebuk; 3) Afskum el. Skarn af et Menneske; καθάρματα τούτῳ πάντες εἰσὶ καὶ πτωχοί, *Dem. p.* 578. — καθ-ᾰρμόζω, føier el. passer dertil el. sammen dermed. — καθαρμός, ὁ, (καθαίρω), Renselse, Udsoning; καθαρμὸν τῆς χώρης ποιέεσθαι, at anstille et Sonoffer, *Herod.* — καθαροποιέω, giør reen; (af flgd.).

κᾰθᾰρός, 3, *adv.* -ρῶς, reen, uplettet; *oppon.* ῥυπαρός; ἐν καθαρῷ, *sc.* τόπῳ, i det Frie, *Il.*; — 2) *transl.*, reen, ublandet, θάνατος, ærlig Død (ved Sværdet), *Od.* 22, 462; ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς, *Xen.*; καθαρὸς Τίμων, den livagtige T.; τὸ καθαρὸν τοῦ στρατοῦ, den sunde af Deel. Hæren, *Herod.*; καθαραὶ ψῆφοι, rigtig Regning; ogs. *c. gen.*, *Herod.* 2, 38; — (καθαρός, hvf. καθαίρω, efter de Ældre, ogs. efter *Buttm.*, ikke at aflede af αἴρω); df. — καθαρότης, ητος, ἡ, Reenhed; *transl.*, uplettet Vandel; o. — καθαρουργικός, 3, reengiort; om Meel: fiint malet; af — καθαρουργός, 3, (ἔργον), som giør reent, som arbeider reent.

καθ-ᾰρπάζω, *irr.*, *f.* άσω, *att.* ξω, nedriver. — *καθάρσιος, 2, rensende, udsonende; Ζεὺς καθάρσιος, *Herod.* 1, 44; τὸ καθάρσιον, *sc.* ἱερόν, Renselsesoffer; τοῦ καθαρσίου ἐπικυρῆσαι, at blive renset, *Herod.* 1, 35; τὸ καθ., *sc.* φάρμακον, Renselsesmiddel; 2) til at rense el. udsone; — κάθαρσις, ἡ, Renselse, Udsoning; — καθαρτήρ, ῆρος, ὁ, = καθαρτής; df. — καθαρτήριος, 3, = καθαρτικός; o. — καθαρτής, οῦ, ὁ, som renser; som ved Renselsesoffere afvender Sygdom og Uheld; — hørende el. skikket dertil, καθαρτικός, 3; — (af καθαίρω). — καθάρυλλος, 2,

dim. af καθαρός, reenlig, pyntelig. — καθαναίνω, *att.* f. καταναίνω. — καθ'αυτόν, f. καθ' αὑτόν, for sig selv, alene, uden fremmed Hielp; *b)* frivilligen, vilkaarligen.

καθ-έδρα, ἡ, Sæde, Stol; bes. *a)* Lærestol; *b)* Rorbænk; *c)* Natstol; – 2) Sidden el. at sidde; den Siddendes Stilling; ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγώ, til Harens Leie, *Xen.*; – 3) Stillesidden, Dvælen, Ophold. — καθ-έζομαι, *irr.*, *f.* καθεδοῦμαι, sild. ogs. καθεδήσομαι, sætter mig ned, sidder, ἐπὶ θρόνου, *Xen.*; holder en Forsamling el. Session, *Od.* 1, 372; i Krigssproget: giør Holdt, bliver staaende; alm. opholder mig el. dvæler ved noget, ἀμφί τι, *Xen.*; ogs. nøler; – f. *act.* bruges καθίζω, καθιδρύω, καθεῖσα. — καθέηκα, *jon.* f. καθῆκα, *aor.* 1 af καθίημι, *Il.*

καθείατο, *ep.* f. ἐκάθηντο, 3 *pl. impf.* af κάθημαι, *Il.* — καθειμαρμένος, paafort el. bestemt af en (bes. ugunstig) Skiebne. — καθειμένως, *adv. part. pf. pass.* af καθίημι, efterladent, uden Anstrængelse; 2) sagtmodigen, ydmygt. — καθείργνυμι, o. -γνύω, o. καθείργω, *att.* f. κατείργνυμι, *etc.*; ligel. κάθειρξις, ἡ, *att.* f. κάτειρξις. — καθεῖς, f. καθ' εἷς, ogs. εἷς καθεῖς, En for En, Mand for Mand, hver enkelt, *in N. T.* urigtigen formet efter ἓν καθέν, Stykke for Stykke. — καθεῖσα, (εἶσα), sætter ned, lader sætte sig, τινὰ ἐπὶ θρόνου, *Il.*; jf. ogs. *ib.* 5, 36; lader dvæle, blive, opholde sig, bosætte sig, *ib.*; σκοπὸν – καθεῖσε, udstillede, *Od.* 4, 524; suppleres af καθιδρύω.

καθεκάστην, f. καθ' ἑκάστην ἡμέραν, hver Dag, dagligen. — καθεκούσιος, 2, = ἑκούσιος, LXX. — καθέκτης, ου, ὁ, Falddør; — καθεκτικός, 3, som anholder, som holder fast el. tilbage; — καθεκτός, 3, *adv.* -κτῶς, som opholdes, som holdes tilbage; til at opholde, til at holde tilbage; (af κατέχω, *f.* καθέξω). — καθελεῖν, *inf.* af *ind.* καθεῖλον, *aor.* 2 til καθαιρέω; — καθ-ελίσσω, bevikler, omvikler; df. *jon.* κατειλίχατο, 3 *pl. plqupf. ind. pass.* f. καθειλιγμένοι ἦσαν, *Herod.* 7, 76. — καθελκυσμός, ὁ, Handlingen – καθ-ελκύω, ogs. καθέλκω, *f.* ξω, drager el. trækker ned, bes. τὰς ναῦς, τὰς τριήρεις καθέλκ., at drage Skibene ned, at giøre dem flot; at lade Skibe løbe af Stabelen, *deducere*, *oppon.* ἀνέλκειν, *Xen.* — κάθεμα, τό, (καθίημι), det Nedladte, det Nedhængende, Halskiede, Gehæng, o. dl.; ogs. f. καθετήρ. — καθέννυμι, f. καταέννυμι, beklæder.

καθεξῆς, *adv.*, = ἐφεξῆς. — κάθεξις, ἡ, Handlingen κατέχειν, at holde tilbage, at standse; at holde fast derved, at paastaae. — καθέξω, *fut.* til κατέχω. — κάθερμα, τό, som ἕρμα, det Nedhængende, Ørenringe, o. dl. — καθ-ερπύζω, o. καθ-έρπω, kryber, gaaer, lister mig derned; *Xen. Conv.* 4, 23, siges det første Skæg, ἴουλος, καθέρπειν παρὰ τὰ ὦτα. — κάθες, *imperat. aor.* 2 til καθίημι. — κάθεσις, ἡ, 1) (καθίημι), Nedladen el. at nedlade; Indstikken el. at stikke derind; 2) (καθέζομαι), Sætten el. Sidden; Sæde. — καθεστηκότως, *adv. part. pf.* af καθίστημι, fastsat, faststaaende; *b)* indført, vedtagen, brugelig; *c)* sat, roligen, taaligen, ordentligen. — καθεστήξω, *fut.* 3 til καθίστημι. — καθεστῶτα, τά, see u. καθίστημι.

καθέτη, ἡ, see u. κάθετος. — *καθετήρ, ῆρος, ὁ, hvad der stikkes ind for at undersøge, en Søger, en Sonde, o. dl.; ogs. fiin Sproite til Indsproitning; Charpie, som stikkes i et Saar; df. – καθετηρισμός, ὁ, Anvendelsen af en καθετήρ; — καθέτης, ου, ὁ, = καθετήρ; ogs. en Grundangel (til at fiske med); o. — κάθετος, 2, nedladt, nedsænket, ἄμνος, βοῦς, (som Offer i Havet), μόλιβδος, Blyloddet; θύραι κάθετοι, Falddøre; – 2) ἡ κάθετος, *sc.* γράμμη, den lodrette Linie, en Perpendikel; ogs. en Grundangel, jf. καθέτης; – (af καθίημι).

καθ-εύδω, *irr.*, *impf. att.* καθηῦδον o. ἐκάθευδον, *ep.* καθεῦδον, sover ind; lægger mig el. ligger for at sove, *Hom.*; 2) *transl.*, er uvirksom, ubekymret, sorgløs, uvirksom; οὐχ ὥρα ἡμῖν καθεύδειν καὶ ἀμελεῖν, *Xen. Anal.* 1, 3, 11. — καθ-ευρίσκω, *f.* καθευρήσω, *aor.* 2 καθεῦρον, opfinder, udfinder. — κάθεφθος, 2, o. καθεψής, 2, mørkogt, vel el. godt kogt; κάθεφθος χρυσός, renset Guld; o. — καθέψησις, ἡ, Handlingen καθέψειν, at mørkoge, at fordøie; (af καθέψω). — καθ-εψιάομαι, forhaaner el. udspotter nogen, τινός, *Od.* — καθέψω, *irr.*, *f.* καθεψήσω, koger stærkt, mørkoger; fordøier; 2) udkoger, renser ved Kogning; 3) *transl.*, formilder, tæmmer, *Xen.*

κάθη, *att.* f. κάθησαι, 2 *sing. præs.* af κάθημαι. — καθηγεμονικός, 3, = ἡγεμονικός; af — καθηγεμών, όνος, ὁ, = ἡγεμών, bes. en Veiviser, *Herod.* — καθ-ηγέομαι, (*jon.* κατ.), gaaer foran, viser Veien, τινὶ ἔς τινα τόπον, *Herod.*; ogs. *c. part.*, *id.* 7, 8, 1; alm. giver Anviisning til noget, indfører el. indleder deri, *c. gen. rei*, *ex.* τοῦ λόγου, *Plat.*; alm. viser, foreviser, τινί τι; df. — καθη-

γήτειρα, ἡ, *fem.* af καθηγητήρ, ῆρος, ogſ. καθηγητής, οῦ, ὁ, = καθηγεμών. — καθ-ηδύνω, giør meget ſød; forſøder. — καθ-ηδυπαθέω, forøder paa Vellevnet el. i Fornøielſer, δαρεικούς, *Xen.*

καθῆκον, τό, ſee u. καθήκω. — καθηκόντως, efter Pligt el. Skyldighed, vedborligen, *adv. part. præs.*; af — καθ-ήκω, kommer el. naaer derhen; at ſtrække ſig dertil, ἐπί τι, εἴς τι; καθῆκεν ἐς ἡμᾶς ὁ λόγος, det kom til os el. tilfaldt os, at tale; ὁπότε καθήκοι ὁ χρόνος, naar den rette Tid indtraf, *Xen.*; καθήκει ἐς τὴν ἡμέραν, det indtræffer paa den Dag; - *b)* καθήκω τινί, er dygtig el. tilſtrækkelig til noget, har Kræfter nok dertil; - *c)* καθήκει μοι, det tilkommer mig, ſømmer mig, er min Pligt; df. *in part.*, τὸ καθῆκον, det Tilbørlige, Pligt, Skyldighed; τὰ καθήκοντα, de nærværende Omſtændigheder og Forholde; ligeſom τὰ καθεστῶτα; ogſ. ἐπὶ τοῖσι κατήκουσι (*jon.* f. καθ.) πρήγμασι βουλὴν - ποιεῖσθαι, at beraadſlaae om det Nærværende, *Herod.*; ὁ καθήκων χρόνος, den rette el. paſſelige Tid.

καθ-ηλιάζω, bringer i Solen, lader beſkinne af Solen; tørrer i Solen. — καθ-ηλόω, er - καθηλωτής, οῦ, ὁ, ſom tilnagler, ſom ſammenføier med Nagler; df. — καθήλωσις, ἡ, Tilnaglen; o. — καθηλωτός, 3, tilnaglet. — κάθημαι, *inf.* καθῆσθαι, *impf.* ἐκαθήμην, (ἧμαι, *irr.*), ſidder, μαλακῶς, *Xen.*, ἔν τινι, ἐπί τινι, ogſ. ἐπί τινος, ἔκ τινος, *Od.*, jf. ogſ. *Soph. Antig.* 411; beſ. *a)* ſidder ledig, *ex. Dem. p.* 235; καθήμεθα μηδὲν ποιοῦντες, *id.*; forholder mig rolig, ſtille, *ex. Xen. Anab.* 7, 1, 33; jf. ogſ. *Herod.* 2, 86, *init.*; *b)* ſidder med Værdighed, beſ. ſom Dommer, *Dem.*; *c)* ſidder hen, dvæler, opholder mig; Κροῖσος ἐπὶ δύο ἔτεα ἐν πένθεϊ μεγάλῳ καθῆστο, tilbragte deri, *Herod.* 1, 46; jf. 3, 83; ogſ. ſidder for at belure el. iagttage; - 2) om Egne o. dl., at ligge lavt, *subsidere.*

καθημαξευμένως, *adv. part. pf. pass.* af καθαμαξεύω, tilkiørt, nedkiørt; df. udſlidt, forſlidt. — καθημέραν, *adv.*, f. καθ' ἡμέραν, dagligen; τὸ καθημέραν, den daglige Syſſel el. Forretning. — καθημερεία, ἡ, Dagens Anvendelſe, Dagværket; af — καθ-ημερεύω, tilbringer hele Dagen. — καθημερινός, 3, ſild. f. καθημέριος, 3, (ἡμέρα), daglig, ſom ſkeer Dag for Dag, καθ' ἡμέραν. — καθ-ημερόβιος, 2, ſom lever (alene) for den Dag i Dag, *qui in diem vivit.* — καθῆραι, καθήρας, *ep. inf.* o. *part. aor.* 1 af καθαίρω, *Hom.* — καθ-ησυχάζω, d. forſtærk. ἡσυχάζω.

καθίγνυμι, ſee u. καθίννυμι. — καθ-ιδρόω, væder med Sved; 2) *intr.*, ſveder ſtærkt. — καθίδρυμα, τό, o. καθίδρυσις, ἡ, d. forſtærk. ἵδρυμα, ἵδρυσις; af — καθ-ιδρύω, *irr.*, m. *aor. pass.* καθιδρύνθην, ſætter, lader ſætte ſig, *Od.* 20, 257. — καθίδρως, ων, (ἱδρώς), ogſ. κάθιδρος, 2, fuld af Sved, ſom ſveder ſtærkt; 2) *act.*, ſom bringer i Sved, anſtrængende. — καθίεμαι, *pass.* af καθίημι. — καθ-ιερεύω, giør hellig, indvier, offrer, ſlagter. — καθ-ιερουργέω, = frgd., *Diod.* — καθ-ιερόω, indvier, helliger; - denne Handling, καθιέρωσις.

καθ-ιζάνω, ſætter mig ned, *Od.* 5, 3. — καθίζησις, ἡ, Sidden; 2) Sætten, Stillen; af — καθ-ίζω, *irr.*, *impf.* καθῖζον, ogſ. ἐκάθιζον, *Od.* 16, 408; *f.* καθιζήσω, *dor.* καθίξω, *att.* καθιῶ, *aor.* 1 ἐκάθισα, *part. ep.* καθίσσας; - ſætter ned, lader ſidde el. ſætte ſig; καθίζειν ἀγοράν, βουλήν, at ſætte en Folke- el. Raadsforſamling, δικαστήριον, at nedſætte en Ret, δικαστήν, at indſætte ſom Dommer; τὸ στράτευμα καθίζειν, at lade Hæren leire ſig, *Xen.*; - *b)* ſætter el. bringer i en Tilſtand, ligeſom καθίστημι; κλαίοντά τινα καθίζειν, at bringe nogen til at græde; — 2) *intr.* o. *in med.*, ſidder el. ſætter mig ned, nedlader mig; jf. *Herod.* 1, 97, o. 181; df. indfinder mig el. er tilſtede, εἰς τὸ συνέδριον, *Xen. Hell.* 7, 1, 39; jf. *M. S.* 4, 2, 1; - (om d. dobbelte Betoning af *impf.* neml. κάθιζον f. ἐκάθ., o. καθῖζον, *vid. Pass.*).

καθ-ίημι, *f.* καθήσω, *aor.* 1 καθῆκα, *ep.* καθέηκα, nedſender, nedlader; οἶνον λαυκανίης, ned derigiennem, *Il.*, ἵππους - ἐν δίναις, nedſænker deri, neml. ſom Offer, *ib.* 21, 132; καθιέναι πεῖραν, at giøre et Forſøg, (egentl. at nedlade Blyloddet, el. at ſtikke Sonden ind); θοιμάτιον καθιέναι, lade hænge ſidt ned, *Dem.*; - *b)* fører nedad, d. e. bygger, begrunder, τείχη, *Thuc.*; *transl.*, σπονδάς, *Eur.*; - *c)* *intr.* o. *in med.*, lader mig falde ned, ſpringer ned; — 2) udſender, beſ. opſtiller, *sc.* εἰς ἀγῶνα, til en Veddeſtrid, ἅρματα, *Thuc.*, ogſ. ἵππους, o. dl., *demitto ad certamen*; - *b)* *in med.*, gaaer løs derpaa, angriber; κατίετο (*jon.* f. καθ-) δὲ ἐς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, *Herod.* 7, 138; [Qvantitæten ſee u. *simpl.*].

καθικετεύω, d. forſtærk. ἱκετεύω; ogſ. *in med.*, *Eur.* — καθικμαίνω, = κατικμαίνω. — καθ-ικνέομαι, *irr.*, *f.* καθίξομαι, *aor.* καθικόμην, kommer, naaer derned, derhen; berører, beſ. ſmerteligen, *ex.* πένθος καθίκετό με, traf

el. ramnede mig, *Od.* 1, 342; ligel. *μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ*, haardt har du med din Dadel truffet mig i Sielen, (hvor *accus.* er at forklare af Bevægelsen til Stedet), *Il.* 14, 104; – *b)* sild. i Prosa sædv. *καθικνεῖσθαί τινος μάστιγι, ξίφει*, o. dl., at ramme el. slaae nogen dermed; ogs. at dadle, at udskielde nogen; jf. *καθάπτομαι*. — *καθιλαρύνω*, d. forstærk. *ἱλαρύνω*. — *καθιμάω*, nedlader el. nedsænker ved en Line; – denne Handling, *καθίμησις, ἡ*. — *καθιμονεύω*, = *καθιμάω*.

καθίννυμι, *in med.* *καθίννυμαι*, ogs. *καθίγνυμι*, *etc.*, = *καθίζω, καθίζομαι*, *Hipp.*; *simpl.* alene h. *gramm.* — *καθιππάζομαι*, nedrider, overvælder el. ødelægger med Rytteriet, *χώραν*, *Herod.* 9, 14; *transl.*, overvælder, nedtræder, *Æsch. Eum.*, *ex.* 731; – 2) *intr.*, rider derimod; rider i Parade; *transl.*, gaaer løs derpaa, *invehor*, udskielder, *o. gen.* — *καθίππευσις, ἡ*, Riden el. at ride derimod, Angreb til Hest; 2) Parade til Hest; af — *καθ-ιππεύω*, rider derpaa; sædv. = *καθιππάζομαι*, Bem. 2. — *καθ-ιπποκρατέω*, o. *καθ-ιππομαχέω*, seirer ved Rytteriet. — *καθ-ιπποτροφέω*, sætter Penge til paa Heste el. paa at holde Heste. — *καθ-ίπταμαι*, som *καταπέτομαι*, flyver ned deraf el. derfra. — *κάθισις, ἡ*, (*καθίζω*), Sætten el. at sætte; 2) Sidden, Sæde.

καθιυτάνω, sædv. *καθ-ίστημι*, *imperat.* *κάθιστα*, *Il.* 9, 202, ogs. *καθίστη*, f. *καθίσταθι*, *f.* *καταστήσω*, *aor.* 2 *κατέστην*; – 1) *transit. in præs., impf., fut.*, o. *aor.* 1 *act.*, – *a)* sætter ned, stiller hen, *κρητῆρα*, *Il.*; *Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν* – *Νῆα κατάστησον*, læg det her til Land, *Od.* 12, 185; *καταστῆσαί τινα* – *Πύλονδε*, at skaffe el. bringe nogen didhen, *ib.* 13, 274; *καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν*, indstiller el. indfinder sig, *Thuc.* 1, 131, *extr.*; – *b)* *transl.*, fastsætter, anordner, indretter, *τὴν πόλιν εἰς τὸν αὐτὸν τρόπον*, bringer i den samme Tilstand, *Dem. p.* 92; *τὰ τότε κατασταθέντα*, de dengang trufne Indretninger, *Xen.*; *καταστῆσαί τινας ἐς ὀλιγαρχίαν*, at overføre dertil, ogs. *εἰς τὸ ὑπ' ὀλίγων τυραννεῖσθαι*, *Xen. Hell.*; *pass.*, *τοῖς εὐεργέταις εἰς πόλεμον καθίστασθαι*, at geraade i Krig med dem, *ib.* 7, 4, 10; – *c)* sætter el. bringer i en Tilstand; *κλαίοντα καθιστάναι τινά*, at bringe til at græde, *id.*; *ἄπιστον ἑαυτὸν καταστῆσαι*, at spilde sin Credit; *καταστ. τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ*, at sørge for deres Sikkerhed, *id.*; *καταστῆσαι εἰς φόβον, εἰς δέος*, at indjage Skræk, *Thuc.*; ogs. *καταστ. φεύγειν*, at jage paa Flugt, *id.* 4, 84; – *d)* *in med.*, bes. *in aor.* o. *fut.*, indsætter, udvælger, anordner (med Hensyn til mig selv), *ναύαρχον, ἀρχήν*, o. dl., *Xen.*; ogs. *οὕτω καταστησάμενος τὰ αὑτοῦ*, efter saaledes at have ordnet sine Sager, *id. Cyr.* 8, 1, 15; — 2) *intr. in aor.* 2 tilligem. *pf.* o. *plqupf. act.*, o. *in med.*, – *a)* indstiller el. indfinder mig, *ἐς λόγους*, for at tale i en Sag, *Thuc.* 3, 70; er el. staaer der, *ex.* *ἐπειδὰν καταστῶμεν εἰς τὸν δρόμον*, ere komne el. ere paa Banen, *Xen.*; ogs. nedsætter el. bosætter mig, *εἰς νῆσον*, *Herod.*; – *b)* er, kommer, geraader i en Tilstand; *ἡγεμόνα καταστῆναι*, at være udnævnt dertil, *Xen.*; *τὰ καθεστῶτα*, den nærværende Tilstand; de bestaaende Sæder og Skikke; Statsforfatningen; *τὸ καθεστός*, Skik og Brug, el. Tingens Natur, *Thuc.* 1, 76; – *τὸ πολιτικὸν* – *οὕτω καθέστηκεν*, er saaledes indrettet, *Xen.*; ogs. at komme i Orden el. i Rolighed, *ex.* *ἐπειδὰν* – *τὰ πράγματα κατέστη*, *Dem. p.* 460; – *c)* *in med.*, at begynde, *ex.* *καθισταμένου πολέμου*, *Thuc.* 1, 1; *καθιστάμενοι ἐς τὴν ἀρχήν*, som tiltræde Øvrighedsposter, *id.* 8, 70.

καθιστήριον, τό, (*καθίζω*), Sæde. — *καθιστορέω*, d. forstærk. *ἱστορέω*. — *καθό*, *adv.*, f. *καθ' ὅ*, for saa vidt, saa vidt som; jf. *καθά*. — *καθοδηγέω*, *καθοδηγία, ἡ*, o. *καθοδηγός, ὁ*, d. forstærk. *ὁδηγέω*, *etc.* — *κάθοδος, ἡ*, (*ὁδός*), Nedgaaen, Hengaaen; Nedgang, Nedvei, Henreise; – 2) Tilbagegang, Tilbagekomst, bes. den Forvistes til Fædrenelandet, *ex. Herod.* 1, 61. — *καθολικός*, 3, *adv.* *-κῶς*, (*κάθολος*), almindelig, som vedkommer el. gaaer igiennem det Hele. — *καθολκή, ἡ*, Nedtrækken, Neddragen, bes. Skibenes i Søen el. at lade dem løbe af Stabelen; o. — *καθολκός*, 2, ogs. *καθολκεύς, ὁ*, som nedtrækker el. nedrager; (af *καθέλκω*). — *κάθολος*, 2, (*ὅλος*), heel, ganske, tilsammen; *καθόλου*, som *adverb.*, i det hele, overhovedet, almindeligen; *ὁ, ἡ, τὸ καθόλου*, almindelig; *ἡ τῶν καθόλου πραγμάτων σύνταξις*, den almindelige Verdenshistorie, *Polyb.*

κάθομα, καθομάδα, *adv.*, sild. f. *ὁμοίως*. — *καθ-ομαλίζω*, jevner, glatter; *transl.*, formilder, beroliger. — *καθ-ομηρίζω*, beskriver paa homerisk Viis. — *καθ-ομιλέω, τινά*, vinder el. søger at vinde nogen ved min Omgang, Adfærd, Tale, o. dl.; 2) *part. pf. pass.* *καθωμιλημένος*, almindeligen omtalt, bekiendt, brugelig; *δόξα καθωμ.*, alm. udbredt Mening, *Polyb.* — *καθ-ομολογέω*, tilstaaer, indrømmer; tilsiger, forsikkrer, lover. — *καθ-οπλίζω*, bevæbner, udruster; 2) bekæmper med Vaaben, *Soph. El.* 1087, *inc.*; df. —

καθόπλισις, ἡ, o. καθοπλισμός, ὁ, Bevæbning, Udrustning, *Xen.*

καθορατικός, 3, hørende el. skikket til at giennemsee; df. indsigtsfuld, skarpsindig; af — καθ-οράω, *irr.*, *f.* κατόψομαι, *aor.* κατεῖδον, *inf.* κατιδεῖν, *pf.* καθεώρακα; – seer ned derfra, ἔκ τινος, *ex. Il.* 7, 21; – *b)* overskuer, beseer el. betragter ovenfra; ogs. *in med.*, *Il.* 13, 4; hvortil man ogs. henfører, Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται, f. καθορᾶται, *ib.* 24, 291; i Prosa ogs. seer hen for mig el. i en Afstand; – *c)* alm. indseer, bemærker, erkiender, *ex. Xen. Hell.* 2, 3, 55; men egentl. *M. S.* 4, 7, 7; — καθορίζω, begrændser; bestemmer; df. — καθοριστικός, 3, begrændsende; bestemmende, fastsættende; 2) *pass.*, begrændset; bestemt, fastsat, vis.

καθορμάω, d. forstærk. ὁρμάω. — καθ-ορμίζω, lader løbe ind i en Havn; *transl.*, ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας, har styrtet dig deri, *Æsch. Prom.* 964; *in med.*, løber i Havn, lander. — καθόρμιον, τό, som ὅρμος, Halsbaand, LXX. — καθ-οσιόω, helliger, renser; indvier, offrer; – denne Handling, καθοσίωσις. — καθόσον, som *adv.* f. καθ' ὅσον, for saa vidt. — καθότι, som *adv.* f. καθ' ὅ τι, paa hvilken Viis og Maade, hvorledes. — κάθου, f. κάθεσο, *imperat. aor.* 2 *med.* af καθίημι.

καθ-υβρίζω, behandler frækt el. overmodigen, fornærmer el. beskæmmer nogen, τινά, ogs. τινός, men *c. dat.* rimel. alene *Soph. Aj.* 153. — καθυγίασις, ἡ, (ὑγιάζω), Helbredelse. — καθυγραίνω, giennemvæder; – denne Handling, καθυγρασμός, ὁ; af — κάθυγρος, 2, (ὑγρός), meget vaad, giennemvaad. — κάθυδρος, 2, (ὕδωρ), meget vandrig; fuld af Vand, κρατήρ, *Soph.* — καθ-υλακτέω, giøer derad. — καθ-υλίζω, giennemsier. — καθ-υλομανεῖν, at skyde el. voxe stærkt i Træet og Lovet. — καθ-υμνέω, d. forstærk. ὑμνέω, besynger; ogs. synger ofte.

— καθυπάρχω, d. forstærk. ὑπάρχω. — καθυπείκω, d. forstærk. ὑπείκω. — καθυπεμφαίνω, d. forstærk. ὑπεμφαίνω, antyder derhos paa en skiult Maade. — καθ-υπενδίδωμι, efterlader el. eftergiver derhos. — καθυπερακοντίζω, = ὑπερακοντίζω. — καθυπερέχω, = ὑπερέχω. — καθυπερηφανέω, som ὑπερηφανέω, viser mig overmodig imod nogen, τινός. — καθ-ύπερθε(ν), *adv.*, ovenfra, fra oven, *ex. Il.* 3, 337; – 2) derover, ovenfor, ovenover; Φρυγίη καθύπερθε, Overphrygien, *Il.*; ogs. *c. gen. loci*, *ex.* καθύπερθε Χίου, ovenfor, d. e. nordlig for Chios, *oppon.* ὑπένερθε; *transl.*, καθύπερθε γενέσθαι, at være el. blive overlegen, at faae Magten; – 3) om Tiden: før, forhen, *c. gen.*, *Herod.* 5, 28. — καθυπερτερέω, = ὑπερτερέω; af — καθυπέρτερος, 3, *comparat.*, formet af καθύπερθε, som er el. befinder sig ovenfor el. ovenpaa, *superior*, overlegen; *superl.* καθυπέρτατος, 3, *supremus.*

καθυπηρετέω, d. forstærk. ὑπηρετέω. — καθυπισχνέομαι, d. forstærk. ὑπισχνέομαι. — καθυπνής, 2, o. κάθυπνος, 2, som sover fast, søvnig; o. — καθύπνιος, 2, som skeer el. viser sig i Søvne; (af ὕπνος). — καθ-υπνόω, sover ind; sover fast; df. — καθύπνωσις, ἡ, at sove ind. — καθυποβάλλω, d. forstærk. ὑποβάλλω, underkaster; *in pass.*, ligger under. — καθυπογράφω, d. forstærk. ὑπογράφω. — καθυποδείκνυμι, d. forstærk. ὑποδείκνυμι. — καθυποδέχομαι, d. forstærk ὑποδέχομαι. — καθυποκλέπτω, d. forstærk. ὑποκλέπτω.

καθ-υποκρίνομαι, τινά, indtager el. skuffer nogen ved Theaterkunster el. Giöglerier, *Dem.* 449; jf. καταυλέω, κατορχέομαι; – *b)* καθυποκρίνεσθαι (καὶ διαφθείρειν) τὰ μαντεῖα, at spille Gudens Rolle el. i Gudens Sted at give Orakelsvar, *Dion. Hal.*; – *c)* καθυποκρίνεται Ἐνιπεὺς εἶναι, gebærder sig som en E., *Luc.* — καθυποπίπτω, d. forstærk. ὑποπίπτω. — καθυποπτεύω, d. forstærk. ὑποπτεύω, mistænker. — καθυποσαίνω, d. forstærk. ὑποσαίνω. — καθυποστοβίζω, d. forstærk. στοβίζω. — καθυποστρέφω, d. forstærk. ὑποστρέφω. — καθυποτάσσω, -ττω, d. forstærk. ὑποτάσσω, underordner el. underkaster aldeles. — καθυποτοπέομαι, d. forstærk. ὑποτοπέομαι. — καθυποτρέχω, d. forstærk. ὑποτρέχω. — καθυπουργέω, d. forstærk. ὑπουργέω. — καθ-υποψιθυρίζω, tilhvisker hemmeligen. — καθ-υστερέω, o. καθ-υστερίζω, kommer længe bagefter el. for sildigt; bliver el. staaer tilbage for el. efter nogen, τινός.

καθύφεσις, ἡ, Efterladenhed, Forsømmelse, Forræderi; bes. en Sagførers Uredelighed, (naar han spiller under Dække med Modpartiet); af — καθ-υφίημι, *f.* καθυφήσω, efterlader, forsømmer; giver til Priis, forraader, τὰ τῆς πόλεως, Statens Vel el. Eiendom; bes. indrømmer Modstanderen en Fordeel, spiller under Dække med ham, *prævaricor*; καιρὸν καθυφιέναι τοῖς ἐναντίοις –, *Dem. p.* 343; alm. er forsømmelig, τί, ogs. ἔν τινι, i noget, ogs. *in med.*; ligel. *in med.*, καθυφίεσθαί τινι, at vige el. give efter for nogen, *Xen. Hell.* 2, 4, 14; καθυφίεσθαι ἐν μάχαις, at afkræftes, at

blive modløs deri. — καθυφίστημι, d. forstærk. ὑφίστημι. — καθυψηλός, 3, = ὑψηλός, *inc.* — καθωραΐζομαι, = ὡραΐζομαι. — καθώς, *adv.*, = καθά, men uattisk.

καί, *conjunct.*, og, ogsaa; — 1) καί, og, forbinder enkelte Ord og hele Sætninger, ligesom og, *et*; (en endnu noiere Forbindelse synes τε at udtrykke, og svarer til d. lat. *-que*); - dog bruges καί ogs. ofte paa en eiendommelig el. for os fremmed Maade; hertil høre flgd. Tilfælde: - *a)* καὶ forbinder anakoluthisk *part.* o. *verb. fin.* udtrykket - ὥς φαμένη, καὶ - ἡγήσατο, f. ὥς ἔφη, καὶ -, *Il.* 22, 247; - *b)* efter en Tidsbestemmelse udtrykke vi καί ved en Tidspartikel, *ex.* ἤδε δὲ ἦν ὀψέ, καὶ οἱ Κορίνθιοι - πρύμναν ἐκρούοντο, allerede var det sildigt, da Kor., *etc.*, *Thuc.* 1, 50; bes. efter ἅμα, *ex.* ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε - καὶ ἀπεδείκνυε, *Herod.* 1, 112; - *c)* efter ὁμοίως, ὡσαύτως, ἴσως, o. andre Liighedsbegreber, bruges καί ligesom d. lat. *ac*, *atque*, *ex.* οὐκ ὁμοίως πεποιήκασι καὶ Ὅμηρος, egentl. de og Homer have ikke digtet paa samme Maade, *Plat.*; jf. *Herod.* 1, 35; - *d)* foran *imperat.* og *interrog.* udtrykker καί en Heftighed i Overgangen, *ex.* h. d. attiske Talere, καί μοι ἀνάγνωθι τὸ ψήφισμα; καὶ τίς ἀνθρώπων τὸ μὴ ὂν δοξάζει; *Plat.*; i Fortællinger bruger *Hom.* καὶ τότε, καὶ τότε δή, o. dl., m. Eftertryk f. τότε; - *e)* καὶ forbinder et flgd. forklarende el. stærkere Udtryk med d. frgd., *ex.* ὡς δὲ ἐχθροί, καὶ ἔχθιστοι -, *Thuc.* 7, 68; bes. efter πολύς, *ex.* πολλοὶ καὶ πλείους, *id.*; πολλὰ καὶ καλά; — 2) καὶ heder ogsaa, endog, o. dl., - *a)* naar det tiener til at fremhæve et enkelt Begreb i en Sætning, *ex. Il.* 5, 685, 11, 655, o. 12, 301; Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο, endog imod Fader Zeus selv, *Il.* 5, 362; - *b)* h. *particip.* o. *adject.*, der saaledes danne en Medsætning til Hovedsætningens Verbum, *ex.* Ἕκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι ὀΐω, ogsaa den fremstormende, d. e. endskiøndt han ogsaa stormer frem, (thi endskiøndt ligger i Participiet, *vid. Matthiæ*, § 620, 2), *Il.* 9, 651; jf. 13, 787; - *c)* καὶ staaer forstærkende h. *comparat.*, og svarer da til d. lat. *isgue*, *etc.*, vort: og det, *ex.* θεὸς - καὶ ἀμείνονας ἵππους δωρήσαιτο, d. e. andre Heste og dem (og det) bedre, *Il.* 10, 556; jf. 23, 551; ligel. h. *superl.*, bes. καὶ μάλιστα, *vel maxime*, *Xen.*; ligel. h. Pronomer og Partikler, *ex.* καὶ ταῦτα, og det, dertil, besynderligen; ὅστις καί, *quicunque*; τὶς καὶ ἄλλος, *quicunque alius*; - *d)* i Spørgsmaal udtrykker καί etslags Ubestemthed, *ex.* ἦ καί μοι νεμεσήσεαι; vil du vel ogsaa vredes paa mig, *Od.* 1, 389; dog ogs. forstærkende, *ex.* τί χρὴ καὶ λέγειν; hvad skal man dog sige? — 3) καί - καί -, svarer til d. lat. *et - et*, saavel - som ogsaa, baade - og, og bruges om forskielligartede Begreber, *ex.* ἀπέκτειναν καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας; ἀνθρώπους εὑρήσεις καὶ ἀγαθούς, καὶ κακούς; derim. forbindes beslægtede el. modsatte Begreber ved τε καί, *ex.* σοφοί τε καὶ εὐτυχεῖς; ἄνθρωποί τε καὶ θηρία; for καί - καί, bruges *ep.* τε - τε, *ex. Il.* 1, 38; *poët.* findes ogs. τε καί f. καί, *ex. Od.* 16, 249; - *b)* καί - καί, o. τε - καί, bruges ogs. undert. til at udtrykke *α)* Causalforbindelser, *ex.* καπεμπόμην (καὶ ἐπ.) πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω, alt vil jeg sige, thi derfor er jeg sendt, *Soph. El.* 680; *β)* Sammenligninger, *ex.* νῦν τε καὶ τότε, nu som dengang, *ib.* 676; jf. *Xen. M. S.* 1, 1, 14; *γ)* et Alternativ, *ex.* θεοῦ τε γὰρ θέλοντος, ἐκπέρσειν πόλιν, καὶ μὴ θέλοντος, φησίν, *sive velit*, *sive nolit*, *Æsch. Sept.* 427; — 4) καί i Forbindelse med andre Partikler beholder vel sin Bemærkelse, dog saaledes, at vi ofte noies med at oversætte den tilføiede Partikel, *ex.* καὶ δή, (og) virkeligen; καὶ δὴ καί, (og) virkeligen ogsaa; - disse Forbindelser og Sammenstillinger, *ex.* καὶ ἄν, καὶ γάρ, *etc.*, see nedenfor efter Bogstavordenen.

καιάδας, ου, ὁ, i Sparta: en Hule el. Jordkløft, hvori Forbrydere el. deres Liig kastedes, jf. βάραθρον; (besl. m. κῶς o. m. καῖαρ). — καὶ ἄν, ogsaa vel, vel ogsaa endog, *Hom.*; jf. d. attiske κἄν. — καῖαρ, ατος, τό, Jordkløft, Hule i Jorden; 2) den Fordybning i Slyngen, hvori Stenen ligger; ogs. κίαρ; besl. m. καιάδας. — καὶ γάρ, *etenim*, thi visseligen, *Hom.*, forstærk. καὶ γὰρ δή, ogs. καὶ γὰρ ῥα, *Il.*; *att.* καὶ γὰρ καί, καὶ γὰρ οὖν, καὶ γάρ τοι, *etenim profecto.* — καὶ - γε, *et quidem*, og vistnok, og vel; καὶ λίην κεῖνός γε - κεῖται -, f. κεῖνος - κεῖται -, καὶ λίην γε, og det ret i soi Grad, *Od.* 1, 46; καὶ δικαίως γε, og det med Rette, *Xen.*; *att.* ogs. men dog, alligevel, *ex. Xen. M. S.* 3, 5, 13.

καὶ δέ, men dog, men ogsaa, *Il.*; *ep.* ogs. καὶ δέ τε, καὶ δέ νυ; men καὶ δέ κε, og dog vel, men ogsaa vel, *ex. Od.* 15, 449; *att.* sædv. καὶ - δέ. — καὶ δή, ogsaa endog, *Il.* 1, 161; *att.* ogs. καὶ δὴ καί, καὶ δὴ οὖν; *b)* og vistnok, *et certe*; *att.* ogs. καὶ - δή, og dog; *d)* nu strax, netop nu, *jam jam*, *quin jam*, *att.* h. *præs.* o. *fut.*; *d)* sæt el. forudsat at -, καὶ δή *fac ita esse*, *Herod.* 7, 184; *e)* καί begynder Eftersætningen forstærkende efter et frgd. καί, d. lat. *quum - tum etiam*, *tum maxime*, *ex. Dem. p.* 212.

καὶ εἰ, ogsaa naar el. om, omendskiøndt; men εἰ καί, eftersom; ogs. καὶ εἴ κε, c. conj., Il.; b) καὶ εἰ – καὶ εἰ, sive – sive, hvad enten, eller, ex. Xen. Cyr. 5, 5, 45. — καιετάεις, εσσα, εν, (καῖαρ), med mange Jordklofter; Λακεδαίμονα καιετάεσσαν, var Zenodots Læsem, Od. 4, 1, f. Λακ. κητώεσσαν. — καί κε(ν), ep. f. καὶ ἄν, κἄν. — καικίας, ου, ὁ, Nordostvind. — καὶ μάλα, καὶ μάλα γε, og vistnok i en høi Grad; καὶ μᾶλλον, endnu meget mere. — καὶ μέν m. tilsvarende δέ, og vistnok, Il. 9, 630; b) att. καὶ μὲν δή, derfor ogsaa, men ogsaa. — καὶ μήν, og visseligen, visseligen ogsaa, et vero, et sane; a) i Modsigelser: men nu, derimod, imidlertid, atqui; c) ja endog, hvad der er meget mere, atqui.

καινίζω, (καινός), giør ny, fornyer, frembringer el. forebringer noget nyt; καὶ τί καινίζει στέγη; hvad Nyt foregaaer derinde? Soph. Trach. 869; 2) indvier; df. — καίνισμα, τό, det Nygiorte; — καινισμός, ὁ, Handlingen καινίζειν; – som foretager den, καινιστής, οῦ, ὁ. — καινολογία, ἡ, (λέγω), ny el. usædvanlig Maade at tale paa; — καινοπαθέω, lider nye el. uhørte Ting; af – καινοπᾰθής, 2, (πάθος); df. πήματα καινοπαθῆ, nye, uhørte Ulykker, Soph. Trach. 1279; — καινοπηγής, 2, (πήγνυμι), nyligen sammenføiet el. giort; — καινοπήμων, ονος, 2, (πῆμα), = καινοπαθής, Æsch.; — καινοποιέω, er – καινοποιητής, οῦ, ὁ, = καινοποιός, Xen.; o. – καινοποιΐα, ἡ, Fornyelse; ny Opfindelse; af – καινοποιός, 2, (ποιέω), som giør ny; som fornyer; som opfinder; – (af καινός).

*καινοπρᾱγέω, foretager nye el. usædvanlige Ting; stifter Uroligheder; o. – καινοπρᾱγία, ἡ, Nyhedssyge; — καινοπρέπεια, ἡ, Udseende af ny el. fremmed; en Begynders Forkeerthed; af – καινοπρεπής, 2, adv. -πῶς, (πρέπω), ny at see paa; df. ny, usædvanlig; 2) der viser sig som en Begynder, Stymper, Fusker; af — †καινός, 3, adv. -νῶς, ny, nygiort; b) uhørt, fremmed; τί καινὸν λέγεται; hvad Nyt har man (i Politiken)? Dem.; c) usædvanlig, paafaldende; οὐδὲν καινότερον εἰσέφερε τῶν ἄλλων, intet mere nyt el. usædvanligt, Xen. M. S. 1, 1, 3; d) καινὰ πράγματα, Uroligheder, Oprør; df. — καινόσπουδος, 2, (σπουδή), nyhedssyg, urolig; τὸ καινόσπουδον, Nyhedssyge; o. — καινοσχημάτιστος, 2, o. καινοσχήμων, ονος, 2, (σχηματίζω, σχῆμα), af en usædvanlig Dannelse el. Gestalt.

*καινότᾰφος, 2, (τάφος), df. σχῆμα καινόταφον, = καινὸν σχῆμα τάφου, poët.; — καινότης, ητος, ἡ, Nyhed, Usædvanlighed, Ubekiendtskab; — καινοτομέω, egentl. skærer deri, begynder at skære; df. a) i Biergværksdriften: aabner en Gang el. Mine, Xen.; b) foretager Forandringer, ex. i Statsforfatningen, i Sproget, o. dl.; df. – καινοτόμημα, τό, ny el. nyligen giort Forandring; – at foretage en saadan, καινοτομία, ἡ; af – καινοτόμος, 2, adv. -τόμως, (τέμνω), som begynder paa noget Nyt; men pass., καινότομος, 2, nyligen begyndt el. fornyet; alm. som καινός, ny, usædvanlig; o. — καινότροπος, 2, (τρόπος), af ny el. usædvanlig Art, Skik, Maneer; – (af καινός).

*καινουργέω, ogs. καιναυργίζω, giør ny; indfører Nyheder, foretager Forandringer; ogs. dadlende, Xen. Hell. 6, 2, 16; df. – καινούργημα, τό, o. καινούργησις, ἡ, ogs. καινουργία, ἡ, o. καινουργισμός, ὁ, Fornyelse, Forandring; af – καινουργός, 2, (ἔργον), som indfører Nyheder, som foretager el. tænker paa Forandringer; — καινοφανής, 2, (φαίνομαι), der viser sig som ny, der har Udseende af at være ny; — καινόφῐλος, 2, (φίλος), som elsker Nyheder el. Forandringer; der ofte stifter Venner; — καινοφωνέω, (φωνή), bruger nye Ord; df. – καινοφωνία, ἡ, et Ords el. Ordenes Nyhed el. Usædvanlighed; o. — καινόω, giør ny, fornyer, forandrer; in pass., καινοῦσθαι τὰς διανοίας, at blive tilbøielig til Statsforandringer, Thuc. 3, 82; 2) som καινίζω, indvier, Herod. 2, 100.

καί νύ κε, ogs. καί νύ κε δή, m. flgd. εἰ μή, εἰ, ἀλλά, og nu i Sandhed (skulde der være skeet, o. dl.), Hom.; ogs. absol. c. opt., καί νύ κεν – βόσκοι, og sandeligen skulde de ernære –, Od. 14, 325. — καίνυμαι, oftere in pf. m. præs. Bem. κέκασμαι, dor. κέκαδμαι, overgaaer, overtræffer, φῦλ' ἀνθρώπων κυβερνῆσαι, alle Mennesker i Styrmandskunsten, Od. 3, 282; jf. ib. 2, 158; κεκάσθαι τινά τινι, ex. ἡλικίην – ἔγχεϊ, Il. 14, 124; – b) alene c. dat. rei, κεκάσθαι ἱπποσύνῃ, μύθοισι, at udmærke sig derved el. deri, Hom.; ogs. m. tilføiet ἐν Δαναοῖσιν, μετὰ δμωῇσι, πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, iblandt el. fremfor dem, id.; – c) alene c. inf., er skikket, dygtig, i Stand til noget, Ap. Rh.; –(efter Buttm. er Grundbem. at skinne, og alts. ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκαδμένος, Pind. Ol. 1, 42, hvis Skulder skinner af Elfenbeen; efter andre af καίνω, κτείνω, m. Grundbem. at overvinde, betvinge; Formationen καίνυμαι, κέκασμαι, sammen-

lignes m. ῥαίνω, ῥάσσατε, hvorfor ogſ. den ſædv. Afledn. af *inus.* κάζω er unødvendig).

καὶ νῦν, ogſaa nu, ligeledes nu, h. *Hom.* beſ. foran et bekræftende Exempel, *ex. Il.* 2, 239. — καίνω, *f.* κᾰνῶ, *aor.* ἔκᾰνον, *inf.* κανεῖν, poetiſk Biform af κτείνω, dræber; ogſ. h. *Xen.*, beſ. *in compos.* κατακαίνω. — καίνωσις, ἡ, (καινόω), Fornyelſe. — καίπερ, om-endſkiondt, ihvorvel; h. *Hom.* ofteſt adſkilt o. m. *particip.*, *ex.* καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου; ligel. h. *adv.*, *ex.* καὶ ὀψέ περ, καὶ μάλα περ; jf. d. lat. *quo te cunque*; καίπερ αἰσθανόμενος ταῦτα, ὅμως ἐπέμενε –; *Xen. Hell.* 3, 4, 6. — καὶ πῶς; hvorledes? hvorledes er det muligt? beſ. *att.* — καί ῥα, og da, og ſaa, og nu, former *ep.* en let Overgang fra en Handling til en anden, *ex. Il.* 1, 360.

*καιρικός, 3, hørende til Tiden, ſom vedkommer den; men καίριμος, 3, *inc.*; — καίριος, 3, *att.* ogſ. 2, *adv.* -ρίως; 1) h. *Hom.*, paa det rette Sted el. Punkt, d. e. dødelig, men alene *in neutr.* καίριον, τό, Sted, hvor et Saar er dødeligt; ἐν καιρίῳ, κατὰ καίριον, paa et ſaadant Sted, *Il.*; – καιρίαν (πληγὴν) λαβεῖν, πληγῆναι, at faae et dødeligt Saar, *Herod.*; ὁ αὐχήν ἐστι τῶν καιρίων, Sted, hvor et Saar er dødeligt, *Xen.*; τὰ καίρια, det Dødbringende, Fordærvelige, *Thuc.* 4, 10; — 2) til rette Tid, paſſende, betimelig; καιρίῳ ἐνθυμήματι, ved et heldigt Indfald, *Xen.*; – (i Bem. 1 ville nogle udlede καίριος af κήρ, fordi *subst.* καιρός endnu ikke forekommer h. *Hom.*; jf. καιρός *in fine*); o. — καιρομανέω, (μαίνομαι), εἰς τέχνην, begeiſtrer beleiligen dertil, men ſkal rimel. hede καιρονομέω, indfører el. anfører betimeligen dertil, *Anal.*; – (af flgd.).

καιρός, ὁ, egentl. det rette Maal, en Tings rette el. rigtige Forhold til en anden; df. — 1) den rette, beqvemme, beleilige, paſſende Tid; ἦν ἐν καιρῷ χρόνος, *Pind. Fragm.*; det paſſende Tidspunkt, den beqvemme Leilighed, det gunſtige Øieblik; ogſ. den faſtſatte el. aftalte Tid; ἐν καιρῷ, ἐπὶ καιροῦ, ἐς καιρόν, ogſ. κατὰ καιρόν, o. ἐκ καιροῦ, til rette Tid, i en god el. lykkelig Time; *oppon.* ἀπὸ καιροῦ, ἀντὶ καιροῦ, παρὰ καιρόν, i Utide: κατὰ καιρὸν μὲν – κατὰ καιρὸν δέ, ſnart – ſnart, til en Tid – til en anden; ἐν καιρῷ εἶναι *s.* γίγνεσθαί τινι, at yde nogen Biſtand til rette Tid; – *b)* beſ. *in pl.*, Omſtændighederne, Leiligheden; dog ogſ. *in sing.*, *ex.* μέγιστον ἔχετε καιρόν, I have den bedſte Opfordring el. Anledning, *Xen Anab.* 3, 1, 36, o. *ib.* 39; – *c)* det rette Punkt el. Sted, *Thuc.* 4, 54, *extr.*; det Tilbørlige, Paſſende; Sømmelighed, Henſigtsmæſſighed; Nytte, Fordeel; det rette Forhold, *ex.* Legemernes; ὑπὲρ τοῦ καιροῦ, over det Vedbørlige; τὸ ὑπερβάλλον τὸν καιρόν, τὸ πλέον τοῦ καιροῦ, det Umaadelige, Overdrevne, Uſædvanlige; – (ſkal være beſl. m. κάρα, κάρη, Hovedet, altſ. Hovedpunktet; jf. καίριος, *capitalis*, o. τὰ καίρια, de Steder, hvor et Saar er dødeligt, m. d. lat. *tempora*, Tindinger).

καῖρος, ὁ, ogſ. καίρως, Snor, der befæſter de krydsviis trukne Rendingstraader; df. — καιρόω, befæſter disſe Traade; – denne Handling, καίρωσις, ἡ; – det ſaaledes Befæſtede, καίρωμα, τό; – h. *Call.* heder ogſ. en Væverſke, καιρωστίς *s.* καιρωστρίς, ἡ; df. – Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, ned fra (ikke: igiennem) det tæt vævede Lerred løb den flydende Olie, *Od.* 7, 107; (καιροσέων ſkal være *gen. pl.* af καιρόεις, altſ. f. καιροεσσῶν).

καιροσκοπέω, o. καιροτηρέω, udſpeider, iagttager den rette Tid; o. — καιροφυλακέω, (φυλακή), ſild. ogſ. -φυλακτέω, afpasſer el. iagttager den rette Tid; καιροφυλακεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν, iagttager dens Leiligheder, *Dem. p.* 678; df. – καιροφυλακία, ἡ, at iagttage den rette Tid el. Leilighed; (af καιρός). — καιρόω, καίρωμα, τό, καίρωσις, ἡ, ogſ. καιρωστίς *s.* καιρωστρίς, ἡ, ſee u. καῖρος. — καισαρεύω, er el. opfører mig ſom – Καῖσαρ, αρος, ὁ, Cæſar el. Kaiſer.

καὶ ταῦτα, og det, dertil, beſynderligen; men καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, nok herom. — καί τε, ſee u. καί, Bem. 2, *c.* — καίτοι *s.* καί τοι, h. *Hom.* ogſ. καὶ – τοι, og dog, dog ogſaa; men nu, dog derhos; ogſ. forſtærk., καί τοί γε, καί τοί γε μήν; καίτοι περ –, ihvorvel, omendſkiondt; ogſ. *c. part.*, *Herod.* 8, 53; — καὶ τότε, ſee u. καί, Bem. 1, *d.* — καίω, *att.* ogſ. κάω [ᾱ], *f.* καύσω; *aor. ep. act.* o. *med.*, ἔκηα, ἐκηάμην, o. ἔκεια, ἐκειάμην, *aor. att.* ἔκεα, alene h. *Trag.*; *aor. pass.* ἐκαύθην er efterhom., men *aor.* ἐκάην [ᾰ] er h. *Hom.* o. *Hes.*; ogſ. ſild., men uattiſk; – ἔκηον, *Od.* 9, 553, har *Wolf.* rettet til ἔκαιον, o. κατακειέμεν (m. *lect. var.* -κηέμεν) *Il.* 7, 408, retter *Buttm.* til κατακαιέμεν; hvorved de opſtillede Biformer af *præs.* κήω o. κείω falde bort ſom ubrugelige; — *a)* antænder, ſtikker i Brand, πῦρ, πυρά, *Hom.*, ſom ogſ alene herom bruger *aor. med.*, antænder (til mig ſelv); ogſ. om Lægerne, τέμνουσι καὶ καίουσιν ἐπ' ἀγαθῷ, *Xen. Anab.* 5, 8, 18; *transl.* ogſ. om Kulde og Hede, *ex.* χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς

ῥῖνας, *id. Cyn.* 8, 2; ogs. alm. om brændende Smerte; – *b)* forbrænder, opbrænder, μηρά, μηρία, (neml. som Offer), *Hom.*, ὀστέα, νεκρούς, ὕλην, o. dl., *id.*; ødelægger el. hærjer med Ild, τὰς κώμας, τὴν χώραν, (neml. som Fiende), *Xen.*; – *c) in med.* o. *pass.*, brænder, *ardeo*, er i Brand, opbrændes; (om d. homeriske *aor.* 1 *med.* see Bem. *a*); *transl.*, καίεσθαί τινος, *sc.* ἔρωτι, at brænde af Kiærlighed til nogen.

κάκ, ved Assimilation m. et flgd. κ, f. κατ', κατά, h. *Hom.* sædv. κὰκ κεφαλῆς o. κὰκ κεφαλήν, dog ogs. κὰκ κόρυθα, o. κὰκ κορυφήν, *Il.*; jf. κάγ o. κάδ. — κἄκ, *ctr.* af καὶ ἐκ, *Hes.*; bes. *att.* — κακάβη, ἡ, κάκαβος, ἡ, κακάβιον, τό, = κακκάβη, *etc.* — κακαγγελέω, er – κακάγγελος, 2, som bringer et ulykkeligt Budskab; – et saadant Budskab, κακαγγελία, ἡ; h. *Hipp.* ogs. som *lect. var.* f. καταγγελία, Beskyldning; o. — κακάγγελτος, 2; fremkaldt ved et ulykkeligt Budskab, ἄχη, *Soph.*; (af κακός, ἀγγέλλω, ἄγγελος). — κακαλία, ἡ, etslags Plante, rimel. Hestefod, *tussilago*. — κακανδρία, ἡ, (κακός, ἀνήρ), Umandighed, Feighed, *Trag.* — κακανέω h. *Plut.* skal rimel. hede κατακονάω – ψυχήν. — κακανθήεις, εσσα, εν, (κακός, ἄνθος), med skadelig el. giftig Blomst. — κἄκᾶν, ogs. κακκᾶν, *Ar.*, *cacare*.

*κἄκελπιστέω, (ἐλπίζω), venter mig noget ondt, frygter for det værste; — κακ-έμφατος, 2, ildelydende; bes. med ildevarslende, tvetydig, smudsig Bibetydning; 2) med el. i ondt Rygte; — κακεντρέχεια, ἡ, Trædskhed; af — – κακ-εντρεχής, trædsk, af en ond og listig Natur; — κακ-εργασία, ἡ, slet Forarbeidelse el. Fordøielse; — κακεργέτης, ου, ὁ, (ἔργον), Misgierningsmand; *fem.* κακεργέτις, ιδος, ἡ; — κακεστώ, ἡ, (εἰμί), Ildebefindende; *oppon.* εὐεστώ; o. — κακέσχατος, 2, (ἔσχατος), yderst slem, allerværst, πεῖνα, *poët.*; – (af κακός).

κάκη, ἡ, det Slette el. Feilagtige, Slethed; bes. *a)* slet Tænkemaade; slet Opførsel; Feighed, Frygtsomhed, bes. Krigerens; *b)* slet Tilstand, Ulykke, Uheld; Ildebefindende; — κακηγορέω, er – κακήγορος, 2, *adv.* -γόρως, (ἀγορεύω), som taler ilde, som bruger onde Ord, Skieldsord, Fornærmelser; ἀκέρδεια λέλογχεν κακαγόρως, (*dor.* f. κακηγόρους), *Pind. Ol.* 1, 85; *compar.* o. *superl. irr.*, κακηγορίστερος, -ίστατος, 3; df. – κακηγορία, ἡ, ond Omtale, onde Ord, Skieldsord; Bagtalelse, Beførelse; κακηγορίας δίκη, = flgd., *Dem.*; o. — κακηγορίου δίκη, Injurieklage, *id.*; — κακήθης, 2, *poët.* f. κακοήθης; o. — κακηπελέω, (πέλομαι), befinder mig ilde, er ilde faren; df. – κακηπελία, ἡ, Ildebefindende; *oppon.* εὐηπελία; – (af κακός). — κάκης, ου, ὁ, etslags ægyptisk Brød, *Strab.*

κἄκία, ἡ, (κακός), Slethed; Udygtighed, Ubrugbarhed; slet Tænkemaade, Lastefuldhed, Nederdrægtighed; bes. Feighed, Umandighed; *oppon.* ἀρετή; jf. *Xen. M. S.* 2, 1, 26, flgd.; – *b)* Skam, Skændsel; – *c)* slet Tilstand el. Forfatning; Uheld, Ulykke, Ulyksalighed, Fortræd, *oppon.* ἡδονή, *Thuc.* — κακιζότεχνος, 2, (τέχνη), der altid finder noget at dadle ved sit Kunstværk; men skal rimelig hede κατατηξίτεχνος, der svækker sin Kunst ved overdreven Nøiagtighed; (h. *Paus.* om Kunstneren Callimachos); af — κακίζω, (κακός), gior slet, d. e. dadler, nedsætter, beskylder, τινά, *Herod.* 3, 145; *in med.*, er feig, viser Feighed el. Modløshed, *Il.* 24, 214. — κακιότερος, 3, *compar. irr.* til κακός, *Straton.* — κακισμός, ὁ, (κακίζω), Dadel, Bebreidelse, Beskæmmelse. — κάκιστος, 3, o. κακίων, ονος, 2, *superl.* o. *compar. irr.* til κακός.

κακκάβη, ἡ, Agerhøne (af dens Stemme), sædv. πέρδιξ; egentl. heder Hunnen, κακκαβίς, ἴδος, ἡ; 2) trebenet Smeltedigel, *cacabus*; i denne Bem. ogs. κάκκαβος, ἡ; – *dim.* κακκάβιον, τό; df. — κακκαβίζειν, at kagle el. skrige (om Agerhøns og andre Fugle). — κακκαβίς, ἡ, o. κάκκαβος, ἡ, see u. κακκάβη, Bem. 1 o. 2. — κακκάζειν, at kagle: om Høns. — κακκᾶν, see u. κακᾶν. — κακκεῖαι, *ep.* f. κατακεῖαι, *inf. aor.* 1 *act.* af κατακαίω, *Od.* 11, 74. — κακκείοντες, *ep.* f. κατακείοντες, *part.* af κατακείω. — κακκεφαλῆς, slet Skrivem. f. κὰκ κεφαλῆς. — κάκκη, ἡ, Menneskeskarn, *Ar.* — κακκῆαι, *ep.* f. κατακῆαι, *inf. aor.* 1 af κατακαίω, men skal rimel. hede κακκεῖαι. — κακκόρυθα, o. κακκορυφήν, slet Skrivem. f. κὰκ κόρυθα, *etc.* — κακκρύπτω, *ep.* f. κατακρύπτω, *Hes.*

κακο-, see u. κακός, *in fin.* — *κἄκοανάστροφος, 2, (ἀναστρέφω), ond at omgaaes; uskikket til Omgang; *oppon.* εὐανάστροφος; — κακοβάκχευτος, 2, = κακῶς βακχεύων; — κακόβιος, 2, (βίος), som lever slet el. daarligen; — κακοβλαστέω, er – κακοβλαστής, 2, o. κακόβλαστος, 2, (βλαστάνω), som spirer slet el. vanskeligen; — κακόβλητος, 2, (βάλλω), feilkastet, feilskudt; — κακοβουλεύω, o. -λεύομαι, er – κακόβουλος, 2, (βουλή), som raa-

der sig selv el. andre ilde og uforstandigen; daarlig, ubesindig, uklog; df. – κακοβουλία, ἡ, poët. ogs. κακοβουλοσύνη, Ubesindighed, Daarlighed, Dumhed; den deraf opstaaende slette Forfatning; – (af κακός).

*κᾰκόγαμβρος, 2, (γαμβρός), ulykkelig ved sin Svigerson; — κακογαμία, ἡ, ulykkeligt el. lovstridigt Ægteskab; o. – κακογαμίου δίκη, Anklage for lovstridigt Ægteskab; af – κακόγαμος, 2, (γαμέω), ulykkeligen gift; γάμος κακόγ., ulykkeligt Giftermaal; — κακογείτων, ονος, ὁ, ἡ, (γείτων), slet Nabo; κακογ. στόνος, Soph. Phil. 692, rimel. der ledsager den Ulykkelige; — κακογένειος, 2, (γένειον), med hæsligt el. tyndt Skæg; — κακογενής, 2, (γένος), af slet, ringe, lav Herkomst; oppon. εὐγενής; — κακογλωσσία, ἡ, ond Tunge, onde Ord, Skieldsord; af – κακόγλωσσος, 2, (γλῶσσα), med ond Tunge, som bruger onde Ord; 2) som betyder en Ulykke, Eur.; — κακογνωμονέω, er – κακογνώμων, ονος, 2, (γνώμη), ildesindet; misundelig; ogs. med ringe Indsigt; df. – κακογνωμοσύνη, ἡ, slet Tænkemaade, daarligt Raad; — κακόγονος, 2, (γονή), som er født til Ulykke; o. — κακογύναιος, 2, (γυνή), ulykkelig ved Fruentimre; – (af κακός).

*κᾰκοδαιμονάω, plages af en ond Dæmon, handler som en besat el. affindig, Xen. M. S. 2, 1, 5; — κακοδαιμονέω, er ulykkelig, Dem. p. 93, hvor dog κακοδαιμονοῦσι rimel. skal hede κακοδαιμονῶσι; — κακοδαιμονία, ἡ, ulykkelig Tilstand, Elendighed, Ulykke; 2) besat Tilstand, Affindighed, Raseri, Xen. M. S. 2, 3, 19; — κακοδαιμονίζω, agter el. holder for ulykkelig; — κακοδαιμονικός, 3, uheldbringende; o. — κακοδαιμοσύνη, ἡ, poët. f. κακοδαιμονία; af — κακοδαίμων, ονος, 2, adv. -μόνως, (κακός, δαίμων), med en ulykkelig Dæmon el. Skiebne, elendig, jammerlig, (ogs. i moralsk Forstand); 2) som subst., med ond Aand el. Dæmon.

*κᾰκοδάκρῠτος, 2, (δακρύω), meget begrædt. — κακόδερμος, 2, (δέρμα), med slet Skind; — κακοδιδασκαλέω, (διδάσκαλος), underviser slet el. i det Slette; — κακοδικία, ἡ, (δίκη), slet forvaltet Dommerembede; uretfærdig Dom; — κάκοδμος, 2, (ὀδμή), ildelugtende; — κακοδόκιμος, 2, (δόκιμος), upaalidelig; — κακοδοξέω, 1) er – κακόδοξος, 2, (δόξα), som er i ondt Rygte, som omtales ilde, Xen.; Theogn. 195 er κακόδοξος ogs. uberomt; – 2) har en slet el. urigtig Mening om noget; df. – κακοδοξία, ἡ, slet Rygte; 2) slet el. forkeert Mening om noget; — κακόδουλος, ὁ, (δοῦλος), slet Slave; o. — κακόδωρος, 2, (δῶρον), som giver el. gives til Ulykke; – (af κακός).

κᾰκοειδής, 2, (εἶδος), af slet Udseende; — κακοειμονία, ἡ, slet Beklædning; af – κακοείμων, ονος, 2, (εἷμα), i el. med slette Klæder, πτωχοί, Od.; — κακοελκής, 2, (ἕλκος), med ondartet Saar el. Byld; — κακοέπεια, ἡ, (ἔπος), feilagtig Tale, urigtigt Udtryk; — κακοεργασία, ἡ, = κακεργασία; — κακοεργέω, = κακουργέω; — κακοεργής, 2, = κακοεργός; — κακοεργία, ἡ, slet Handling el. at handle slet; af – κακοεργός, 2, (ἔργον), som handler slet el. ilde; γαστὴρ κακοεργός, den usalige Hunger, Od.; — κακοζηλία, ἡ, slet el. ulykkelig Efterligning; 2) Efterligning af det Slette el. Feilagtige; af — κακόζηλος, 2, adv. -ζήλως, (ζῆλος), der efterligner det Slette el. Maadelige; τὸ κακόζηλον, Smagløshed i at efterligne; oppon. εὔζηλος; o. — κακοζοΐα, ἡ, poët. f. κακοζωΐα, ἡ, ulykkeligt el. møisommeligt Liv; af – κακόζωος, 2, (ζωή), som fører et ulykkeligt el. møisommeligt Liv; – (af κακός).

κᾰκοήθεια, ἡ, ond Vane el. Skik; 2) Ondskab, Trædskhed, Forslagenhed; — κακοήθευμα, τό, trædsk el. listig Tale el. Handling; df. – κακοηθεύομαι, er trædsk, underfundig, listig, handler saaledes; af — †κακοήθης, 2, adv. -ήθως, (κακός, ἦθος), med slet Charakteer el. Tænkemaade, underfundig, ondskabsfuld; om et Saar: ondartet; oppon. εὐήθης; df. — κακοηθία, ἡ, = κακοήθεια, o. — κακοηθίζομαι, nedsætter el. nedværdiger paa en ondskabsfuld el. underfundig Maade, giver til Priis for Skændsel og Spot. — κακοηχής, 2, o. κακόηχος, 2, (κακός, ἦχος), ildetonende, skurrende.

*κᾰκοθαλπής, 2, (θάλπω), som varmer slet; — κακοθανασία, ἡ, haard el. tung Død; af – κακοθάνατος, 2, (θάνατος), som døer en haard el. tung Død; 2) act., som bringer en haard el. tung Død; — κακοθέατος, 2, = δυσθέατος. — κακοθελής, 2, (θέλω), med ond Villie, ildesindet, ugunstig; — κακόθεος, 2, (θεός), som har slette Guder, el. som holder Guderne for slette; 2) = κακοδαίμων; — κακο-θεράπεια, ἡ, slet Helbredelse; — κακοθημοσύνη, ἡ, Uorden, Skiødesløshed; af — κακοθήμων, ονος, 2, (τίθημι), slet sat el. ordnet; skiødesløs, uordentlig; oppon. εὐθήμων; — κακο-

θηνέω, er i en slet Tilstand el. i daarlige Omstændigheder; er svag, maver, ufrugtbar; jf. εὐθηνέω; — κακόθροος, 2, ctr. -θρους, (θρόος), ildelydende, bes. som fører en ond el. krænkende Tale; af el. med et slet Varsel; λόγος κακόθρ., Soph. Aj. 138; — κακοθυμία, ἡ, slet Tænkemaade; Uvenlighed, Uvillie; 2) Mismod, Modløshed; af - κακόθυμος, 2, (θυμός), ildesindet; uvenlig, fiendsk; oppon. εὔθυμος; o. — κακόθυτος, 2, (θύω), som offrer slet; - (af κακός).

*κᾰκοΐλιος, ἡ, (Ἴλιος), det onde el. ulykkelige Ilion, Od.; — κακοκαρπία, ἡ, Frugternes slette Beskaffenhed; 2) Ufrugtbarhed; af - κακόκαρπος, 2, (καρπός), af el. med slet Frugt; ufrugtbar; — κακοκέλαδος, 2, (κέλαδος), mislydende, skurrende; — κακοκέρδεια, ἡ, skiendig Vinding; Vindesyge; af - κακοκερδής, 2, (κέρδος), hengiven til skændig Vindesyge; — κακοκλεής, 2, (κλέος), i el. med et slet Rygte; — κακόκνημος, 2, dor. -κνᾱμος, (κνήμη), med slette el. mavre Læg; — κακοκοίμητος, 2, (κοιμάομαι), som sover slet; — κακοκρῖσία, ἡ, (κρίσις), slet Dom; slet Bedømmelse; — κακόκριτος, 2, = δύσκριτος; o. — κακοκτέριστος, 2, (κτερίζω), slet begraven; ubegraven; - (af κακός).

*κᾰκόλεκτρος, 2, (λέκτρον), = κακόγαμος; — κακολιμένιστος, 2, (λιμενίζω), hvor man til sin Ulykke lober i Havn; — κακολίμενος, 2, (λιμήν), med slet Havn; — κακολογέω, er - κακολόγος, 2, (λέγω), som taler ilde, som bruger onde Ord, skieldende, dadlende; bagtalersk, dadlesyg; df. - κακολογία, ἡ, ond el. fornærmende Tale, Bagtalelse, Beforelse; o. — κακολογικός, 3, krænkende el. beforende ved sin Tale, bagtalersk; — κακομαθής, 2, (μανθάνω), som lærer slet el. langsomt; — κακόμαντις, ὁ, ἡ, (μάντις), slet Prophet; Ulykkesprophet; — κακομαχέω, (μάχη), viser mig feig el. trolos i Kampen; — κακομέλετος, 2, (μέλος), som synger om Ulykke; som forkynder Ulykke; o. — κακομετρέω, maaler slet el. falsk; df. - κακομέτρητος, 2, slet el. falsk maalt; o. - κακομετρία, ἡ, slet el. falsk Maal; af - κακόμετρος, 2, (μέτρον), slet el. falsk maalt; 2) act., som maaler slet el. falsk; - (af κακός).

*κᾰκομηδής, 2, (μῆδος), trædsk, listig, bedragersk, Hom. Merc.; — κακομήτης, ου, ὁ, o. κακομῆτις, ὁ, ἡ, (μῆτις), = frgd.; df. — κακομητίη, ἡ, Trædskhed, poët.; — κακομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήτηρ), som har en ond el. ulykkelig Moder; — κακομηχανέω, (men -χανάομαι, inc.), er - κακομήχανος, 2, (μηχανή), som handler trædsk el. listigen, som driver onde Kunster; i Il. bes. som afstedkommer Ulykker, ex. 6, 334, hvor Helene siger: Δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου; jf. 9, 257; alm. listig, trædsk, oudskabsfuld; df. - κακομηχανία, ἡ, listig Handling el. Handlemaade; oudskabsfuld Opfindelse; — κακομιλία, ἡ, f. κακομ., el. Ordet skulde hede κακοομιλία, slet Omgang, Omgang med slette Mennesker; — κακομίμητος [ῑ], adv. -μήτως, (μιμέομαι), som efterligner slet; o. — κακόμισθος, 2, (μισθός), som belonner el. belonnes slet; - (af κακός).

*κακομοιρία, ἡ, ulykkelig Skiebne; o. - κακομοίριος, 2, = flgd.; af - κακόμοιρος, 2, (μοῖρα), med ulykkelig Lod el. Skiebne; alm. ulykkelig; — κακόμορος, 2, (μόρος), = frgd.; — κακόμορφος, 2, (μορφή), med hæslig Skabning, vanskabt, hæslig; — κακομουσία, ἡ, daarlig Musik; af - κακόμουσος, 2, (Μοῦσα), med slet Sang el. Musik; — κακόμοχθος, 2, (μόχθος), af el. med slet, uheldigt, mislykket Arbeide; — κακονοέω, er ildesindet; o. - κακόνοια, ἡ, slet Tænkemaade; Uvillie, Fiendskab; (af κακόνοος); — κακονομέομαι, er - κακόνομος, 2, (νόμος), med slette Love, med slet Forfatning; κακονομώτατοι - πάντων, Herod. 1, 65; df. - κακονομία, ἡ, slet Forfatning el. Forvaltning, Lovløshed; — κακόνοος, 2, ctr. -νους, nom. pl. att. κακόνοι, adv. κακονόως, att. κακόνως, (νόος, νοῦς), ildesindet, uvenlig, fiendsk, τινί, imod nogen, Xen.; superl. κακονούστατος, Dem.; o. — κακονύμφευτος, o. κακόνυμφος, 2, (νυμφεύω, νύμφη), slet el. ulykkeligen gift; - (af κακός).

κᾰκοξεινία, ἡ, o. κακόξεινος, ὁ, jon. f. κακοξενία, etc.; compar. irr., κακοξεινώτερος, Od. 20, 376. — *κακοξενία, ἡ, ugiestmild el. uvenlig Adfærd imod Fremmede; men Od. 20, 376, som har slette Giester; — κακοξύνετος, 2, (ξυνετός), klog til det Onde, trædsk; — κακοοινία, ἡ, (οἶνος), Vinens Ringhed el. ringe Beskaffenhed; Mangel paa Viin; oppon. εὐοινία; — κακοπάθεια, ἡ, Lidelse, Ulykke, Kummer, Moie; af - κακοπαθέω, er - κακοπᾰθής, 2, adv. -θῶς, ogs. κακόπαθος, 2, (πάσχω), lidende, ulykkelig, kummerlig, elendig, moisommelig; — κακοπαρθένος, ἡ, (παρθένος), fiendsk el. ulykkelig Jomfru; o. — κακοπατρίς, ίδος, ὁ, ἡ, (πατήρ, πατρίς), som har et ringe el. ulykkeligt Fædreneland; som har en slet el. ulykkelig Fader; - (af κακός).

*κἄκοπετής, 2, (πέτομαι), som flyver slet; — κακόπηρος, 2, (πήρα), med slet Randsel; — κακοπῖνής, 2, (πίνος), meget smudsig; *transl.*, nedrdrægtig, *Soph. Aj.* 381; — κακοπιστία, ἡ, Troløshed; af – κακόπιστος, 2, (πιστός), troløs, utro, *inc.*; — κακόπλαστος, 2, *adv.* -στως, (πλάσσω), slet formet el. dannet; slet udfunden el. udtænkt; — κακοπλοέω, er – κακόπλοος, 2, *ctr.* -πλους, (πλέω), som giør en ulykkelig Søreise; — κακοπλώω, *poët.* f. κακοπλοέω; — κακόπνοος, 2, *ctr.* -πνους, (πνέω), som aander tungt el. slet; o. — κακοποιέω, behandler ilde, mishandler, fordærver, ødelægger, τὴν χώραν, *Xen.*; κακοποιεῖν τινά τι, at giøre noget ondt imod nogen; 2) *intr.*, forseer mig, handler ilde, *id.*; df. κακοποιητικός, 3, hørende el. tilbøielig til at skade el. fordærve; o. – κακοποιΐα, ἡ, slet Behandling, Fordærven, Beskadigen; af – κακοποιός, 2, (ποιέω), som giør noget slet; som beskadiger el. fordærver; skadende, skadelig, *Pind.*; – (af κακός).

*κἄκο-πολιτεία, ἡ, slet Statsforvaltning; slet Tilstand i Staten; — κακοπονητικός, 3, (πονέω); afkræftet af tungt Arbeide, *Aristot.*; — κακόποτμος, 2, (πότμος), med tung el. ond Skiebne, ulykkelig; — κακόπους, -πουν, *gen.* -ποδος, (πούς), med daarlige el. hæslige Fødder; — κακοπρᾶγέω, er – κακοπρᾶγής, 2, (πρᾶγος), som er ilde faren el. ulykkelig, bes. i et Foretagende; df. – κακοπράγημα, τό, ulykkeligt Tilfælde ved et Foretagende; o. – κακοπρᾶγία, ἡ, ulykkeligt Foretagende, ulykkelig Stilling; alm. Ulykke; — κακοπραγμονέω, er – κακοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ, (πράσσω), som handler paa en trædsk, underfundig el. listig Maade; alm. underfundig, trædsk, listig; df. – κακοπραγμοσύνη, ἡ, Trædskhed, List, Rænke; — κακοπρόσωπος, 2, (πρόσωπον), med stygt el. hæsligt Ansigt; o. — κακόπτερος, 2, (πτερόν), med daarlige Vinger; – (af κακός).

*κἄκοῤῥἄφία, ἡ, ondskabsfuld Anstiftelse; listigt Anslag; Efterstræbelse, *Hom.*; ogs. Daarskab, Vildelse, *Od.* 12, 26; af – κακοῤῥαφής, 2, sædv. κακοῤῥάφος, 2, (ῥάπτω), som anstifter Ondt el. Ulykke; efterstræbende, ondskabsfuld; — κακοῤῥέκτης, ου, ὁ, (ῥέζω), Misgierningsmand, *fem.* κακοῤῥέκτειρα; — κακοῤῥημοσύνη, ἡ, Skieldsord, Dadlesyge; af – κακοῤῥήμων, ονος, ὁ, ἡ, (ῥῆμα), som taler slet el. ilde; som udskielder, som fornærmer med sin Tale; som forkynder en Ulykke; — κακοῤῥοθέω, (ῥόθος), udstøder onde Taler, *Ar.*; df. – κακοῤῥοθία, ἡ, = κακολογία; — κακόῤῥυγχος, 2, (ῥύγχος), med hæslig Snude; o. — κακοῤῥύπαρος, 2, (ῥυπαρός), meget smudsig; – (af flgd.).

κακός, 3, *adv.* κακῶς, slet, ond; df. — 1) om en ydre Tilstand: daarlig, udygtig, feilagtig, mangelfuld i sit Slags; af hæsligt Udseende, hæslig, fæl, styg; df. om Personer: – *a)* udygtig el. udnelig til sin Gierning; *ex.* κακοὶ νομῆες, *Od.*; κακὸς ἀλήτης, der som Landstryger giør sine Sager slet, *ib.*; bes. som δειλός, feig, ukrigersk, modløs, *Hom.*; jf. ogs. *Xen. M. S.* 4, 6, 10; – *b)* af ringe Herkomst el. Fødsel; af en lav el. foragtelig Tænkemaade; ogs. fattig, usel, elendig; – *c)* slet af Tænkemaade el. Charakteer, fordærvet, lastefuld, ryggesløs; ondskabsfuld, trædsk, listig; haard, grusom; uerkiendelig; κακίους εἰσὶ περὶ ἡμᾶς, ἢ ἡμεῖς περὶ ἐκείνους, *Xen. Anab.* 1, 4, 8; ὦ κακὴ κεφαλή, du Elendige! du Usling! — 2) om de ydre Tings Indvirkning: slet, slem, fordærvelig, uheldbringende, skadelig, sørgelig, o. dl., h. *Hom.* ofte m. δαίμων, μοῖρα, πόλεμος, ἔρις, πόνος, θύελλα, o. dl.; – *b)* af el. med et ondt Varsel, som bebuder el. medbringer Uheld, h. *Hom.* m. ὄρνις, ὄναρ, σῆμα, o. dl.; — 3) τὸ κακόν, τὰ κακά, som *subst.*, det Onde; df. – *a)* Ulykke, Elendighed, Lidelse, Uheld; Tab, Skade; Fordærvelse; – *b)* Slethed, Ondskab, Forbrydelse, Mishandling; κακόν τι ἔρδειν *s.* ῥέζειν τινά, *Hom.*; i Prosa: κακόν τι ποιεῖν *s.* ἐργάζεσθαί τινά, sield. τινι, at tilføie nogen noget Ondt; κακὸν πάσχειν ὑπό τινος, at mishandles af nogen; κακὸν ἔχειν *s.* λαμβάνειν, at lide ilde, *Xen.*; — 4) κακῶς ποιεῖν τινα *s.* τι, at behandle ilde, at mishandle, at fordærve; κακῶς ποιεῖν, ogs. κακῶς πάσχειν, at befinde sig ilde; κακῶς ἔχειν πρός τινα, at være ildesindet imod nogen, *Dem.*; χρῆν – Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς, det skulde gaae ham ilde, *Herod.* 1, 8; — 5) foruden *compar.* o. *superl.* κακώτερος, *Hom.*, κακώτατος; o. *comp.* o. *superl. irr.* κακίων, κάκιστος, henføres ogs. hertil χείρων, χείριστος, o. ἥσσων, ἥκιστος, s. m. s.; — 6) i Sammensætninger giver κακός det Ord, hvormed det forbindes, Bibegreb af en Feil el. Mangel; bes. udtrykker det ogs. ligesom δυς-, at en Egenskab ikke finder Sted i den vedbørlige Grad.

*κακόσημος, 2, (σῆμα), med onde Tegn el. Varsler; — κακόσῖνος, 2, (σίνομαι), meget skadelig; — κακοσι-

τία, ἡ, Mangel paa Madlyst; af - κακόσῖτος, 2, (σῖτος), som spiser lidet, som ikke har Madlyst; 2) som faaer ringe Mad el. Næring; udhungret, maver; — κακοσκελής, 2, (σκέλος), med daarlige el. tynde Been; — κακοσκηνής, 2, (σκῆνος), med daarligt, usselt, elendigt Legeme, poët.; — κακοσμία, ἡ, ond Lugt, Stank; af - κάκοσμος, 2, (ὀσμή), ildelugtende, stinkende; — κακόσπερμος, 2, (σπέρμα), med slet el. ringe Sæd; — κακόσπλαγχνος, 2, (σπλάγχνον), frygtsom; o. — κακοσπορία, ἡ, (σπείρω), slet el. ringe Sæd; - (af κακός). — κακοσσόμενος, urigtig Læsem. f. κακ' (κακὰ, κακῶς) ὀσσόμενος, med harmfuldt Blik, Il. 1, 105.

*κᾰκοσταθέω, er - κακοστᾰθής, 2, (ἵστημι), som staaer slet el. paa svage Fødder; ubestandig; oppon. εὐσταθής; — κακοστένακτος, 2, (στενάζω), som sukker ynkeligen; — κακοστομαχέω, har en daarlig Mave, fordøier slet; af - κακοστόμαχος, 2, (στόμαχος), med daarlig Mave, med slet Fordøielse; 2) act., som svækker el. fordærver Maven; — κακοστομέω, har en slem Mund, skænder, skielder; c. acc., udskielder, beskæmmer, Soph. El. 597; af - κακόστομος, 2, (στόμα); som har en ond Mund, som bruger onde el. fornærmelige Ord; 2) som udtaler slet; 3) slem el. vanskelig at udtale; — κακόστρωτος, (στρώννυμι), slet strøet, opredt, opdækket, brolagt; o. — κακοσυνθεσία, ἡ, ondt Anslag; af - κακοσύνθετος, 2, (συντίθημι), slet anlagt; - (af κακός).

*κᾰκοσφυξία, ἡ, (σφύξις), Pulsens slette Gang; — κακοσχήμων, ονος, 2, adv. -μόνως, (σχῆμα), med slet Anstand, uanstændig, uskikkelig; — κακοσχολεύομαι, o. -σχολέω, anvender min Tid el. Frihed til Daarligheder; df. - κακοσχολία, ἡ, Fritimernes slette Anvendelse; at foretage Daarligheder af Kiedsomhed el. til Tidsfordriv; af - κακόσχολος, 2, adv. -σχόλως, (σχολή), som anvender sin Fritid ilde, som foretager Daarligheder til Tidsfordriv; 2) som foraarsager slemt Ophold; — κακόσχολοι πνοαί, Modvinde, Æsch.; κακοτεκνία, ἡ, (τέκνον), Ulykke med Børn; oppon. εὐτεκνία; — κακοτελεύτητος, 2, (τελευτάω), som ender el. endes slet; o. — κακοτέρμων, ονος, 2, (τέρμα), med tung el. daarlig Ende; - (af κακός).

κᾰκοτεχνέω, bruger slette Kunster, handler listigen el. bedragersk, ἔς τινα, imod nogen, Herod. 6, 74; 2) transit., a) forfører ved listige Kunster, bedrager, forfalsker; b) kunstler altfor meget; — κακοτεχνής, 2, = κακότεχνος; — κακοτεχνία, ἡ, ond Kunst, Trædskhed, Ondskab, Bedrageri, Forfalskning; bes. falsk Udsagn for Retten, falsk Vidnesbyrd, o. dl., falsum; τῶν κακοτεχνιῶν - ἔνοχος, som er sigtet for Falsk, Dem.; 2) Kunstleri; — κακοτεχνίζω, = κακοτεχνέω; o. — κακοτέχνιον, τό, = κακοτεχνία; bes. heder κακοτεχνίου δίκη, retlig Klage over en Forfalskning, bes. over falsk Vidnesbyrd; κακοτεχνίου ἑλεῖν τινα, at faae nogen dømt for falsk Vidnesbyrd el. for Falsk; af — κακότεχνος, 2, (τέχνη), som driver onde Kunster, trædsk, bedragersk, forførende, δόλος, Il.; 2) kunstlet, opsminket; superl. irr. att., κακοτεχνέστερος.

*κᾰκότης, ητος, ἡ, Slethed, Udygtighed, Ubrugbarhed; bes. om Krigeren: Feighed, Modløshed, Kraftløshed, Hom.; ogs. Usselhed, Foragtelighed; 2) Ondskab, Nederdrægtighed, Forbrydelse, Il. 3, 366; 3) Ulykke, Elendighed, Lidelse, Nød, Hom.; — κακοτροπεύομαι, o. κακοτροπέω, εἴς τινα, er - κακότροπος, 2, adv. -όπως, (τρόπος), slettænkende, falsk, bedragersk; - en saadan Handlemaade, κακοτροπία, ἡ; — κακοτροφέω, er - κακοτρόφος, 2, (τρέφω), som nærer slet; 2) som har el. faaer slet Næring; - en saadan Næring, κακοτροφία, ἡ; o. — κακοτυχέω, er - κακοτυχής, 2, (τύχη), ulykkelig; df. - κακοτυχία, ἡ, Ulykke; o. — κακοϋπονόητος, 2, (ὑπονοέω), vanskelig at udfinde el. udtænke; - (af κακός).

*κᾰκουργέω, giør ondt, handler ilde, slet, bedragersk; skader, fordærver, ødelægger, τὴν χώραν; nedtræder, krænker, τοὺς νόμους, Dem.; τὰ ἀληθῆ καὶ μὴ κακουρούμενα τῶν πραγμάτων, uforvandskede, ufordreiede, id. p. 878; df. - κακούργημα, τό, slet el. ondskabsfuld Handling, Forbrydelse; tilføiet Skade; o. - κακουργία, ἡ, Adfærd el. Handlemaade af en κακοῦργος, Ondskab, Mishandling, Forbrydelse; Beskadigelse, Skade, Tab; af — κακοῦργος, 2, adv. -ούργως, (κακός, ἔργον), som giør ondt, som handler ilde el. slet, som skader nogen, τινός; κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος, etc., om den Umaadelige, Xen. M. S. 1, 5, 3; som handler trædsk el. troløst; ὁ κακοῦργος, Misgiersningsmand, Forbryder.

*κᾰκουχέω, (ἔχω), behandler ilde, fornærmer, krænker, mishandler, forfølger, skader; df. - κακουχία, ἡ, slet

Behandling, Mishandling; Fordærvelse, Ødelæggelse, χθονός, *Æsch.*; 2) slet Tilstand, Ildebefindende, Sygelighed; Elendighed, Ulykke; — κακόφατις, ιδος, ἡ, (φάτις), βοή, ildetonende, uheldvarslende Stemme, *Æsch. Pers.* 936; — κακόφατος, 2, (φημί), ildelydende, uheldvarslende; ogs. som κακέμφατος, med stødende el. uanstændig Bibetydning; τὸ κακόφατον, et saadant Ord; — κακοφημία, ἡ, ondt Rygte, at være berygtet; 2) *act.*, Beførelse, Bagtalelse; af – κακόφημος, 2, *adv.* -φήμως, (φήμη), med el. af et slet Forvarsel; 2) som er i slet Rygte, berygtet; 3) *act.*, som bringer i ondt Rygte, som befører el. bagtaler; – (af κακός).

*κᾰκόφθαρτος, 2, ilde el. aldeles fordærvet; o. – κακοφθορεύς, έως, ὁ, *poët.* f. κακοφθόρος; 2, (φθείρω), som fordærver i Bund og Grund, aldeles fordærvelig el. dødelig; (af φθείρω); — κακόφλοιος, 2, (φλοιός), med slet Bark; — κακοφρᾰδής, 2, som tænker paa el. vil udføre noget Ondt, *Il.* 23, 483; som pønser paa en Daarlighed; df. – κακοφρᾰδία, ἡ, slet Tænkemaade, Ondskab; Daarskab, Ubesindighed; o. – κακοφραδμοσύνη, ἡ, = frgd.; af – κακοφράδμων, ονος, 2, = κακοφραδής; (af φράζομαι); — κακοφρονέω, *Æsch.*, er – κακόφρων, ονος, 2, (φρήν), med slet Tænkemaade; daarlig, uforstandig; df. – κακοφροσύνη, ἡ, slet Tænkemaade; Daarlighed, Uforstand; — κακοφυής, 2, (φυή), af el. med en slet naturlig Beskaffenhed (paa Siel el. Legeme); df. – κακοφυΐα, ἡ, slet naturlig Beskaffenhed; slet Væxt; slette Naturgaver; o. — κακοφωνία, ἡ, slet Stemme el. Udtale; *b)* haard el. ubehagelig Tone; af – κακόφωνος, 2, *adv.*, -φώνως, (φωνή), med slet Stemme el. Udtale; *b)* med haard el. ubehagelig Tone, ildelydende; – (af κακός).

*κᾰκόχαρτος, 2, (χαίρω), som glæder sig ved det Onde, skadefro, *Hes.*; 2) hvorover de Onde glæde sig; — κακοχράσμων, o. κακοχρήμων, ονος, 2, (χρῆμα), ubemidlet, fattig; — κακοχροέω, er – κακόχροος, 2, -*ctr.* -χρους, (χρόα), med slet el. hæslig Farve, som seer ilde ud; affarvet, bleg, hæslig; df. – κακόχροια, ἡ, slet el. hæslig Farve; — κακόχῡλος, 2, (χυλός), af el. med slette Næringssafter; — κακοχῡμία, ἡ, Safternes Slethed; af – κακόχῡμος, 2, (χυμός), som har slette Safter; 2) *act.*, som frembringer slette Safter; — κακόψογος, 2, (ψόγος), der dadler af Ondskab; o. — κακοψυχία, ἡ, Modløshed, Feighed, Frygtsomhed; af – κακόψῡχος, 2, (ψυχή), modløs, feig, frygtsom; *oppon.* εὔψυχος; – (af κακός).

κακόω, *f.* ώσω, (κακός), tilreder ilde, mishandler, bringer i en slet el. daarlig Tilstand, *Hom.*; κακῶσαι ἐχθρούς, ogs. χώραν, at skade, at fordærve, *Xen.*; *in pass.*, lider ilde, udholder Ulykke el. Lidelse; men φόβος τοῦ ἔργῳ κακοῦσθαι μᾶλλον κολάζει ἀνθρώπους, mere end den virkelige Straf, *Xen. Cyr.* 3, 1, 23. — κακτάμεναι, *poët.* f. κατακτάμεναι, κατακτάναι, *inf. aor.* 2 til κατακτείνω, *Hes. Sc.* 453. — κάκτανε, *poët.* *a)* f. κατάκτανε, 2 *sing. imperat.*, *b)* f. κατέκτανε, 3 *sing. ind. aor.* 2, af κατακτείνω, hvf. ogs. κάκτεινε f. κατέκτεινε. — κάκτος, ὁ, ogs. ἡ, etslags pigget Plante, *ex.* Artiskokken.

κᾰκύνω, = κακόω o. κακίζω, *Eur.* — κακχάζω, = καγχάζω. — κακχεῦαι, *ep.* f. καταχεῦαι, *inf. aor.* 1, af καταχέω. — κακώδης, 2, (ὄζω), ildeluglugtende, stinkende; df. – κακωδία, ἡ, ond Lugt, Stank; — κακώλεθρος, 2, (ὄλεθρος), aldeles fordærvelig; o. — κακώνυμος, 2, (ὄνομα), = δυσώνυμος; (af κακός). — κάκωσις, εως, ἡ, (κακόω), slet Behandling, Mishandling; Beskadigelse, Fordærvelse; Ødelæggelse, Nederlag; ogs. Straf, *Xen. Anab.* 4, 6, 2; df. — κακωτικός, 3, som gierne tilføier Skade; skadelig, fordærvelig.

καλαβίδεια, τά, lakonisk Artemisfest, som feiredes med Dandsen καλαβίς s. καλλαβίς, ἡ; – dandser denne Dands, καλαβόομαι. — καλυβρίζω, = κολαβρίζω. — καλαβώτης, ου, ὁ, = ἀσκαλαβώτης. — *καλαθηφόρος, 2, (φέρω), som bærer en Kurv; — καλάθιον, τό, καλαθίς, ίδος, ἡ, o. καλαθίσκος, ὁ, *dim.* af κάλαθος; — καλαθοειδής, 2, *adv.* -δῶς, (εἶδος), kurveformet; o. — καλαθοποιός, 2, (ποιέω), som giør Kurver; af — κάλαθος, ὁ, Kurv, bes. flettet Haandkurv; – 2) af Liigheden: *a)* Kar til Afkøling, sædv. ψυκτήρ; *b)* Redskab el. Kar til Jernets Smeltning o. Støbning. — καλάϊνος, 3, ogs. καλλάϊνος, heder den af Blaat og Grønt blandede el. imellem Blaat og Grønt spillende Farve, *ex.* af Paafuglefiædre, o. dl.; alm. med herligen spillende el. prægtig Farve; bes. turkisfarvet; ogs. purpurfarvet; af — κάλαϊς, ϊδος, ἡ, ogs. κάλλαϊς, etslags blaagrøn el. søgrøn Ædelsteen, Turkis.

κᾰλαμ-ἄγρωστις, ἡ, Rør- el. Sivgræs; o. — καλαμαδίας, ου, ὁ, fuld af Rør el. Siv; (af κάλαμος). — καλα-

καλαμαῖος, 3, hørende til Halm el. til Ax, levende deri; ἡ καλαμαία, en Græshoppeart, Theocr. — καλαμάομαι, (καλάμη), samler Halm el. Ax; alm. holder Efterhøst; transl., sammenbringer el. sammenplukker møisommeligen, hvad andre have levnet. — καλαμάριον, τό, Rør- el. Pennefoderal, Pennal; o. — καλαμαύλης, ου, ὁ; o. -αυλητής, οῦ, ὁ, (αὐλέω), som blæser paa Halm- el. Rørfløite; (af κάλαμος).

καλᾰμεύς, έως, ὁ, som angler; o. — καλαμευτής, οῦ, ὁ, som afskærer el. afmeier Korn; 2) som frgd., som angler, som fisker med Anglestang; af — καλάμη, ἡ, Kornhalm, Sædehalm, calamus; - καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, har nedmeiet, Il. 19, 222; ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν, at udpine Jorden med mange Halme, Lyc.; - 2) fordi man afskar Axene og lod Halmen blive staaende, saa heder καλάμη ogs. Stubben, og df. transl. det Overblevne, Resten; df. som Ordsprog: ἀπὸ καλάμης τεκμαίρεσθαι, at slutte af det Overblevne, Luc.; jf. bes. Od. 14, 214; - 3) = λινοκαλάμη, Call.

καλᾰμητόμος, 2, (καλάμη, τέμνω), som afskærer el. afmeier Halmen; - denne Handling, καλαμητομία, ἡ. — καλαμήτρια, ἡ, ogs. καλαμητρίς, ἡ, (καλαμάομαι), som samler Halm el. Ax. — καλαμηφάγος 2, (φαγεῖν), som fortærer Rør el. Halm; o. — καλαμηφορέω, 1) er - καλαμηφόρος, 2, (φέρω), som bærer Straahalm; - 2) bringer en Kornbillet; jf. κάλαμος, Bem. 3; (af καλάμη). — καλαμίζω, (κάλαμος), blæser paa en Rørpibe. — καλαμίνθη, ἡ, ogs. καλάμινθος, ἡ, (καλός, μίνθη, mentha), Mynte, (en Væxt, ex. Krusemynte, o. fl.); df. — καλαμινθώδης, 2, (εἶδος), hørende til Væxten Mynte, fuld deraf. — καλάμινος, 3, 1) (καλάμη), af Halm; 2) (κάλαμος), af Rør, giort deraf. — καλάμιον, τό, dim. af καλάμη o. κάλαμος.

καλᾰμίς, ῖδος, ἡ, (κάλαμος), Rørstang til at angle med; ogs. Rørstang med Liimqviste; 2) Rørkrat, arundinetum; 3) Pennal; 4) Pennepose; ogs. Tandstikker; 5) etslags rørformet Brændejern, hvormed Haaret kruses; ogs. etslags Kam el. Haarnaal; 6) in pl., καλαμῖδες, αἱ, Rør til Underlag for et Gibsdække. — καλαμίσκος, ὁ, dim. af καλάμη o. κάλαμος. — καλαμίτης, ου, ὁ, = καλαμαῖος; - fem. καλαμῖτις, ἡ = καλαμαία; ogs. en Græshoppeart.

καλᾰμοβόας, ου, ὁ, (βοάω), som skriger d. e. som blæser stærkt paa en Rørpibe; h. Plut. ogs. spottende om Antipater af Sidon: en Pennehelt; — καλαμογλυφέω, er - καλαμογλύφος, 2, (γλύφω), som skærer Halm el. Rør; som tilskærer Penne; — καλαμογραφία, ἡ, (γράφω), Skriverie; — καλαμοδύτης [υ anc.], ου, ὁ, Rør- el. Sivkryber, etslags Fugl; — καλαμοειδής, 2, (εἶδος), halmagtig, røragtig; — καλαμόεις, εσσα, εν, af Rør, fuld af Rør; o. — καλαμοκόπιον, τό, (κόπτω), Rørkrat til at skære; - (af flgd.).

†κάλᾰμος [κᾰ], ὁ, calamus, Rør; hvad der er giort af Rør; bes. a) Rørpiil, Κρητικός, af dens Hiem; jf. calamus Gnossius h. Hor.; b) Rørpibe, Rørfløite, Skalmei; c) Skriverør, hvf. sild. Pen; d) undert. Anglestang; Liimstang; e) en Landmaalerstang; ogs. et bestemt Maal af $6\frac{2}{3}$ πηχεῖς; f) en chirurgisk Sonde; - 2) som καλάμη, Halm, ogs. κάλαμος τοῦ σίτου, Xen.; - 3) sild. Billet, tessera, hvorpaa man erholdt Korn; df. — καλαμοστεφής, 2, (στέφω), omkrandset el. bedækket med Rør; o. — καλαμοτύπος, 2, (τύπτω), som fanger med Rør el. med Liimqviste.

*κᾰλᾰμοφθέγγης, ου, ὁ, (φθέγγομαι), som blæser paa et Rør el. paa en Skalmei; — καλαμόφθογγος, 2, (φθόγγος), blæst paa et Rør el. paa en Skalmei; — καλαμοφόρος, 2, (φέρω), som bærer Rør el. Halm; — καλαμόφυλλος, 2, (φύλλον), med Rørblade; — καλαμόω, lægger Rørskinner om et Beenbrud; 2) in med., καλαμοῦσθαι, at skyde Halm; — καλαμώδης, 2, (εἶδος), røragtig; bevoxen med Rør; — καλαμών, ῶνος, ὁ, ogs. καλαμεών, Rørkrat; o. — καλαμωτή, ἡ, Skibenes Indfatning med Rør.

κάλανδρα, ἡ, ogs. κάλανδρος, ὁ, en Lærkeart. — καλάπους o. -πόδιον, = καλόπους, etc. — καλάσιρις, ἡ, h. Ægyptierne: en lang linned Klædning med Fryndser. — καλαυρῖτις λιθάργυρος, etslags Sølverglød; rimel. af Øen Καλαυρία foran Troizen. — καλαυρόπιον, τό, dim. af - καλαῦροψ, οπος, ἡ, den oventil krummede Hyrdestav, som Hyrderne undert. kastede efter Qvæget, for at holde det samlet; jf. Il. 23, 845. — κάλέεσκον, poët. impf. af καλέω, Il. — κάλεσις, ἡ, som κλῆσις, Klasse, Dion. Hall.; o. — καλεσίχορος, 2, poët. καλεσσίχ., (χορός), som opraaber el. opfordrer til Dands; (af καλέω).

καλέω, f. καλέσω poët. -σσω, att. καλῶ, pf. κέκληκα, pass. κέκλημαι, opt. κεκλήμην, etc., aor. pass. ἐκλήθην, fut. 3 κεκλήσομαι; ogs. d. lat. calo, calare, hører hertil; — kalder, raaber, τινά, paa nogen, τινάς, sammenkalder, εἰς ἀγορήν o. ἀγορήνδε, Hom.;

κάλεον δέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος, indbøde hende, *Il.* 23, 203; ligel. *in med.*, *ex. ib.* 3, 161; ogs. m. udel. *præpos.*, ὅσοι κεκλήατο (ἐκέκληντο) βουλήν, vare kaldte dertil, *ib.* 10, 195, ogs. *c. inf.*, *ex.* συμμητιάασθαι, for at beraadslaae, *ib.* 10, 197; df. bes. - *a)* καλεῖν θεούς, at paakalde Guderne; alm. at kalde til Hielp, *ex. Xen. Hell.* 6, 5, 25; - *b)* kalder el. indbyder til Giest, *Od.*, ogs. m. tilføiet δόμονδε, *ib.*; sild. sædv. καλεῖν ἐπὶ δεῖπνον, *vocare (ad coenam)*; - *c)* καλεῖν m. o. u. εἰς δίκην, at indkalde el. indklage for Retten; ogs. *in med., Xen.*; - *in pass.*, καλουμένης τῆς γραφῆς, da Sagen foretoges i Retten, *Dem.*; - *d)* om livløse Ting: at kalde, indbyde, forlange, *ex.* οἰκήματα - αὐτὰ ἐκάλει τὰ πρέποντα ἑκάστῳ, *Xen. Oec.* 9, 2; 2) kalder el. nævner ved Navn Εἴπ᾽ ὄνομ᾽ ὅ, ττι σε κεῖθι κάλεον, hvorved de kaldte dig, *Od.* 8, 550; ligel. *att.*, *ex.* καλοῦσί με τοῦτο τὸ ὄνομα, saaledes kalde de mig, *Xen.*; jf. ogs. *Il.* 5, 306; καλεῖν ἀπό τινος, ἐπί τινος, κατά τι, at give Navn af el. efter noget; - *b) pass.*, kaldes, df. heder; jf. ogs. *Il.* 4, 61; ὁ καλούμενος, den saa kaldte; κεκλῆσθαί τινος, at være kaldet nogens, d. e. at være nogens Søn; πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, *Soph. El.* 366.

κάλη, ἡ, *dor.* o. *att.* f. κήλη. — καλήμεναι, *poët.* f. καλεῖν, *inf. præs.* af καλέω, *Il.* 10, 125. — καλήμερος, 2, (καλός, ἡμέρα), af, med skiønne el. lykkelige Dage. — κάλημι, *æol.* f. καλέω. — καλήτης, ου, ὁ, *dor.* o. *att.* f. κηλήτης. — καλήτωρ, ορος, ὁ, (καλέω), *calator*, en Raaber, *Il.* 24, 577. — καλιά [oftest ῐ], ἡ, *jon.* καλιή, Bolig el. Hytte af Træ, *Hes.*; Lade el. Kornbod, *id.*; alm. Tilhold, Leie, Rede; ogs. Grotte, Capel; - *dim.* καλίδιον, τό; df. — καλιάς, άδος, ἡ, = frgd.; bes. et Capel. — καλίκιοι, οἱ, Skoe, Halvstøvler, d. lat. *calcei*, *Polyb.* — καλινδέομαι, ligesom ἀλινδέομαι o. κυλινδέομαι, vender mig hid og did; vanker el. driver omkring, ἐν τῇσι στοῇσι, *Herod.* 3, 52, *transl.* ἐν τῷ πειρᾶσθαι, er sysselsat dermed, *Xen.* — καλινδήθρα, ἡ, = κυλινδήθρα. — καλίνδησις, ἡ, = κυλίνδησις. — κᾱλῐνός, 3, (κᾶλον), af Træ. — καλιστρέω, *jon.* forstærk. f. καλέω.

κάλλαια, τά, ogs. κάλλεα, *ctr.* κάλλη, Hanens Skæg, *palea*; ogs. Hanens Kam; ogs. dens spillende Svandsfiædre; (rimel. af κάλλος, κάλαϊς). — καλλάϊνος, o. κάλλαϊς, see u. καλάϊνος, κάλαϊς. — καλλαρίας, ου, ὁ, Kabelian, *Opp.* — καλλείπω, *ep.* f. καταλείπω. — καλλι-, af κάλλος, forbinder i Sammensætn. med Hovedbegrebet Bireforestillingen: skiøn el. smuk. — καλλίας, ου, ὁ, Abe, sædv. πίθηκος; bes. Hunsaben. — *καλλιβλέφαρος, 2, (βλέφαρον), med smukke Øienlaag; τὸ καλλιβλ., Middel, hvormed Øienhaarene farves smukke; — καλλιβόας, ου, ὁ, (βοάω), som raaber el. toner smukt, αὐλός, *Ar.*; — καλλίβοτρυς, υ, (βότρυς), med skiønne Druer; o. — καλλίβωλος, 2, (βῶλος), med skiøn el. frugtbar Jordbund; - (af καλλι- f. καλο-).

*καλλιγάληνος, 2, (γαλήνη), smuk og blid, yndig og stille, πρόσωπον, *Eur.*; — καλλίγἄμος, 2, (γάμος), lykkelig gift; — καλλιγένεθλος, 2, (γενέθλη), smukt avlet, med smuk Skabning; 2) *act.*, som føder det Skiønne; — καλλιγένεια, ἡ, som frembringer det Skiønne, *epith.* til Demeter, ogs. til Jorden; 2) bes. *fem.* af - καλλιγενής, 2, (γένος), af god Herkomst, af ædel Byrd; — καλλιγέφῡρος, 2, (γέφυρα), med smuk Bro; — καλλίγλουτος, 2, (γλουτός), = καλλίπυγος; — καλλίγονος, 2, (γόνος), ædelbaaren, af en ædel Slægt; — καλλιγραφέω, *a)* er - καλλιγράφος, 2, (γράφω), som skriver el. maler smukt; - *b)* skriver en smuk Stiil; - *c) in med.*, sminker mig; df. - καλλιγραφία, ἡ, Skiønskrivning; skiøn Skrift; skiøn Stiil; o. — καλλιγύναιξ, *inus.*, (γυνή), rig paa smukke Fruentimre; h. *Hom.* alene *in acc.* καλλιγύναικα, som *epith.* til Hellas o. Sparta; h. *Pind.* ogs. *in dat.*; - (af καλλι- f. καλο-).

*καλλίδενδρος, 2, (δένδρον), med smukke Træer; — καλλιδίνης [δῐ], ου, ὁ, (δίνη), med smukke Hvirvler, med smuk Strøm, *Eur.*; — καλλίδιφρος, 2, (δίφρος), med smukt Vognsæde; med smuk Vogn; som kiører smukt; — καλλιδόναξ, ακος, ὁ, ἡ, (δόναξ), med smukt Rør el. Siv; — καλλι-έθειρα, ἡ, med smukt Haar; — καλλιέλαιος, 2, (ἔλαιον), rig paa skiøn Olie; — καλλιέπεια, ἡ, Egenskaben - καλλιεπέω, er - καλλιεπής, 2, (ἔπος), som taler, skriver el. synger smukt; - κεκαλλιεπημένοι λόγοι, udpyntede Taler, *Plat.*; — καλλιεργέω, er - καλλίεργος, 2, (ἔργον), som arbeider smukt el. passende; - 2) καλλίεργος, *pass.*, smukt el. passende forarbeidet; — καλλιερέω, (ἱερόν), erholder et for mit Forehavende lykkeligt Varsel af det Guderne bragte Offer, *lito, perlito*, *c. inf.*, *ex.* οὐ γὰρ ἐκαλλιέρεε διαβαίνειν, *Herod.* 6, 76; ogs. *in med.*, *ex.* Ἀγησίλαος ἐκεκαλλιέρητο, *Xen. Hell.* 6, 5, 17; - *b) intr.*, καλλιερησάντων τῶν ἱρῶν, da Offeret havde viist et lykkeligt Varsel, *Herod.* 9, 19; jf. 7,

134; df. - καλλιέρημα, τό, lykkeligt Offer, Offer af el. med lykkeligt Forvarsel; (af καλλι- f. καλο-).

*καλλιζυγής, 2, (ζεύγνυμι), smukt forspændt; — καλλίζωνος, 2, (ζώνη), smukt omgiordet, med smukt Livbælte, Hom.; — καλλιθέμεθλος, 2, (θέμεθλον), med skiøn Grundvold; — καλλίθριξ, ὁ, ἡ, gen. -τριχος, (θρίξ), med skiønt Haar; om Heste: med skiøn Man, Hom.; — καλλιθυτέω, bringer et skiønt Offer, κάπρον, af et Vildsviin, poët.; af - καλλίθυτος, 2, (θύω), skiønt el. lykkeligen offret; 2) καλλίθ. βωμός, hvorpaa man bringer skiønne Gaver; — καλλικαρπέω, er - καλλίκαρπος, 2, (καρπός), som frembringer skiønne el. gode Frugter; - denne Egenskab, καλλικαρπία, ἡ; ogs. Frugternes Skiønhed el. Godhed; — καλλικέλαδος, 2, (κέλαδος), med skiøn Tone; o. — καλλίκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας), med smukke Horn; - (af καλλι- f. καλο-).

*καλλίκοκκος, 2, (κόκκος), med skiøn Kierne; — Καλλικολώνη, ἡ, ligesom Skiønhøi, Egn ved Troia, *Il.*; — καλλίκομος, 2, (κόμη), med skiønt Haar; med skiønt Løv; — καλλικοτταβέω, = καλῶς κοτταβίζω; — καλλι-κρέας, ατος, τό, skiønt el. velsmagende Kiød; — καλλικρήδεμνος, 2, (κρήδεμνον), med skiønt Hovedbind, ἄλοχος, *Od.*; — καλλίκρηνος, 2, (κρήνη), med skiøn Kilde; — καλλίκρουνος, 2, (κρουνός), med skiøn Kilde; — καλλίκτυπος, 2, (κτυπέω), som bruser el. toner skiønt; — καλλιλαμπέτης, 2, (λάμπω), med skiønt Lys, ἥλιος, *Anacr.*; — καλλιλεκτέω, (λέγω), taler smukt el. skiønt; - at tale saaledes, καλλιλεξία, ἡ; o. — καλλιλογέω, siger el. udtrykker noget smukt; *in med.*, taler smukt el. passende; ogs. besmykker det Hæslige med anstændige Ord; - at tale saaledes, καλλιλογία, ἡ; alm. skiønt Udtryk, Veltalenhed; - (af καλλι- f. καλο-).

καλλίμηρος, 2, (μηρός), med skiønne Hofter; o. — καλλίμορφος, 2, (μορφή), med skiøn Gestalt el. Skabning; (af καλλι- f. καλο-). — κάλλιμος, 2, poët. f. καλός, *Hom.* — *καλλίναος, 2, (νάω), som flyder smukt; — καλλίνικος, 2, (νίκη), med skiøn el. herlig Seier, som har tilkæmpet sig en saadan; ὁ καλλίν., herlig Seiervinder, *Pind.*; 2) som forherliger Seieren; στέφανος καλλίν., herlig Seierkrands; τὸ καλλίνικον, Seiersfest, *id. Nem.* 3, 31; o. — καλλιοινία, ἡ, (οἶνος), Vinens Skiønhed el. Godhed; - (af καλλι- f. καλο-). — κάλλιον, *neutr.* af καλλίων, *compar. irr.* til καλός, ogs. som *adv.*, *Hom.*; *att.* ogs. καλλιόνως, *Plat.* — Καλλιόπη, ἡ, (ὄψ), Kalliope, den ypperste af de ni Muser, *Hes. Theog.* 79; ogs. Καλλιόπεια; egentl. med den skiønne Stemme; o. — καλλίουλος, ὁ, som ἴουλος, Lovsang til Demeter; (af καλλι- f. καλο-). — καλλιόω, (καλλίων), gior smukkere, forskiønner, *inc.*

καλλιπαιδία, ἡ, Besiddelse af smukke Børn; Børnenes Sundhed; af - καλλίπαις, ὁ, ἡ, *gen.* -παιδος, (παῖς), som besidder smukke Børn, *Æsch.*; 2) Børnenes Smukhed; — καλλιπάρηος, 2, *Hom.*, sild. ogs. -πάρειος, (παρειά), med smukke Kinder; o. — καλλιπαρθένος, 2, (παρθένος), med skiønne Jomfruer; 2) jomfruligen skiøn; (af καλλι- f. καλο-). — κάλλιπε, *ep.* f. κατέλιπε, 3 *sing. aor.* 2 af καταλείπω. — *καλλιπέδιλος, 2, (πέδιλον), med skiønne Skoe el. Sokker, *Hom. Merc.*; — καλλίπεπλος, 2, (πέπλον), med smuk Kaabe, med smukt Slør, *Hom.*; — καλλιπέτηλος, 2, (πέτηλον), med smukke Blade; — καλλίπηχυς, υ, (πῆχυς), med smukke Albuer el. Arme; — καλλιπλόκαμος, 2, (πλόκαμος), med skiønne Lokker; — καλλίπλουτος, 2, (πλοῦτος), med herlig Rigdom, smykket med Rigdom, *Pind.*; — καλλίπνοος, 2, *ctr.* -πνους, (πνέω), som aander, dufter, lufter, toner skiønt; o. — καλλίπολις, εως, ἡ, (πόλις), skiøn el. herlig By, Moderstad, *Plat.*; 2) som *adject.*, med skiønne Byer; - (af καλλι- f. καλο-).

κάλλιπον, *ep.* f. κατέλιπον, *aor.* 2 til καταλείπω. — *καλλίπονος, 2, (πόνος), af el. med smukt Arbeide; — καλλιπόταμος, 2, (ποταμός), af el. med skiønne Floder; — καλλιπρόβατος, 2, (πρόβατον), med skiønne Faar; — καλλιπρόσωπος, 2, (πρόσωπον), med smukt Ansigt, smuk af Ansigt; — καλλίπρωρος, 2, (πρώρα), med smuk Forstavn; om Mennesker: med smukt Ansigt; — καλλίπυγος, 2, (πυγή), med smuk Bag; — καλλίπυλος, 2, (πύλη), med smukke Porte el. Døre; — καλλίπυργος, 2, (πύργος), med skiønne el. høie Taarne; *transl.*, smukt el. høit optaarnet, σοφία, *Ar.*; — καλλιπύργωτος, 2, (πυργόω), = frgd.; — καλλίπωλος, 2, (πῶλος), med smukke Føler el. Heste; — καλλιρέεθρος, 2, (ῥέεθρον), som flyder skiønt, med skiønt Vand, κρήνη, *Od.*; — καλλίροος, 2, *in fem.* ogs. καλλιρόη, *poët.* f. καλλίῤῥοος; — καλλιῤῥημονέω, taler smukt; o. — καλλιῤῥημοσύνη, ἡ, smukt Sprog; at føre et saadant; ogs. Praleri; af - καλλιῤῥήμων, ονος, 2, (ῥῆμα), som

taler smukt; o. — καλλίῤῥοος, 2, ctr. -ῤῥους, (ῥέω), som flyder smukt, med skiøn el. herlig Strøm, ὕδωρ, κρουνός, *Il.*; – (af καλλι- f. καλο-).

καλλισθενής, 2, (σθένος), smykket el. udrustet med Kraft; o. — καλλιστάδιος, 2, (στάδιον), med skiøn Veddeløbsbane; (af καλλι- f. καλο-). — καλλιστεῖον, τό, Skiønhedens, Dydens, Retskaffenhedens Priis; τὰ καλλιστεῖα, Skiønhedens Veddestrid; ogs. alm. som ἀριστεῖα, Seierens Priis el. Belønning, *Soph. Aj.* 435; o. — καλλίστευμα, τό, Skiønhedens Priis el. Fortrin; af — καλλιστεύω, (κάλλιστος), er den skiønneste, *Herod.*; ogs. *c. gen.*, *id.* 6, 61; ogs. er den tappreste, τῶν ἐπιβατέων, *id.* 7, 180; ogs. *in med.* — καλλιστέφανος, 2, (καλλι-, στέφανος), med skiøn Krands, *epith.* til Demeter, *Hom. Cer.*; *b)* skiønt befæstet med Mure og Taarne; *c)* ὁ καλλιστ., det vilde Olietræ i Olympia, hvoraf Seierskrandsene toges. — κάλλιστος, 3, *superl.* til καλός. — Καλλιστώ, οῦς, ἡ, Kallisto, Datter af Lykaon; 2) *epith.* til Artemis. — καλλίσφυρος, 2, (καλλι-, σφυρόν), med skiønne Fodknokler el. Fødder, *Hom.*

*καλλιτεκνία, ἡ, at føde el. at besidde smukke el. gode Børn; af – καλλίτεκνος, 2, (τέκνον), som føder el. besidder smukke el. gode Børn; — καλλιτεχνέω, er – καλλιτεχνής, 2, sædv. καλλίτεχνος, 2, (τέχνη), som arbeider smukt, som giør smukt Kunstarbeide; – at forfærdige sligt Arbeide, καλλιτεχνία, ἡ, ogs. Arbeidets Skiønhed; — καλλιτόκεια, ἡ, bes. *fem.* til – καλλιτόκος, 2, (τίκτω), som føder et smukt Foster; u. a. n. = καλλίτεκνος; — καλλίτοξος, 2, (τόξον), med skiøn Bue; — καλλιτράπεζος, 2, (τράπεζα), med skiønt, prægtigt, velbesat Bord; o. — καλλίτριχος, 2, sild. Form f. καλλίθριξ; – (af καλλι- f. καλο-).

κάλλιφ' (foran *spir. asp.*) f. κάλλιπε, f. m. f. — *καλλίφᾱρος, 2, (φᾶρος), med skiøn Indhylling el. Kappe, *Eur.*; — καλλιφεγγής, 2, (φέγγος), som lyser skiønt; — καλλίφθογγος, 2, (φθόγγος), med skiøn Tone el. Stemme; — καλλίφλοξ, ὁ, ἡ, *gen.* -φλογος, som luer el. skinner smukt; — καλλιφυής, 2, (φύω), med el. af smuk Væxt; — καλλίφυλλον, τό, Skiønblad, (Væxt); af – καλλίφυλλος, 2, (φύλλον), med skiønne Blade; — καλλιφύτευτος, 2, (φυτεύω), smukt beplantet; — καλλίφυτος, 2, (φύω), som frembringer det Skiønne; o. — καλλιφωνία, ἡ, skiøn Stemme, skiønt Sprog; af — καλλίφωνος, 2, (φωνή), med skiøn Stemme; som taler el. toner smukt; – (af καλλι- f. καλο-).

*καλλίχειρ, ὁ, ἡ, *gen.* -χειρος, (χείρ), med smukke Hænder; — καλλιχέλωνος, 2, (χελώνη), med skiøn Skildpadde (som Præg), ὀβολός; — κάλλιχθυς, υος, ὁ, (ἰχθύς), en Benævnelse paa Sofisten ἀνθίας. — καλλίχοιρος, 2, (χοῖρος), som har smukke el. gode Grise; o. — καλλίχορος, 2, (χορός), med skiøn Dandseplads, d. e. rummelig el. yndig; h. *Hom.* o. *Pind. epith.* til flere store Byer; 2) af el. med skiønne Chordandse; ὁ καλλίχορος, skiønt el. herligt Chor; – (af καλλι- f. καλο-). — καλλίων, ονος, 2, *compar.* til καλός, *Hom.* — καλλιώνυμος, 2, (καλλι-, ὄνομα), med smukt Navn.

καλλονή, ἡ, Skiønhed, prægtigt Udseende, *Herod.*; af — κάλλος, τό, (καλός), Skiønhed; Κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασι, *Il.* 3, 392; κάλλος μὲν ἐπὶ τῆς ὄψεως, σωφροσύνη δ' ἐπὶ τῆς ψυχῆς, *Dem.*; — 2) det Skiønne; df. – *a)* det Forskiønnende; saaledes er *Od.* 18, 192, i Udtrykket, κάλλεϊ – προσώπατα – κάθηρεν, – τὸ κάλλος efter *Eust.* θεῖόν τι ὑγρόν, (liges. Skiønhedsvand el. Skiønhedssalve); dog *vid. Passow.*; – *b)* en Skiønhed, skiønt Fruentimmer, *Luc.*; – *c)* *in pl.* κάλλεα, κάλλη, skiønne Sager, Klæder, o. dl., *ex. Æsch. Ag.* 923; kunstige Arbeider el. Kunstværker; κάλλη ἱερῶν, Templernes Pragt, *Dem. p.* 35; df. — καλλοσύνη, ἡ, *poët.* f. κάλλος; o. — καλλόσυνος, 3, *poët.* f. καλός, skiøn, *Eur.*

καλλυντήρ, ῆρος, ὁ, ogs. καλλυντής, οῦ, ὁ, som smykker, pudser, renser; – hørende el. skikket dertil, καλλυντήριος, 2; df. τὸ καλλυντήριον, Smykke; τὰ καλλυντήρια, en athen. Fest i Maaneden Thargelion; o. — κάλλυντρον, τό, Redskab, hvormed man smykker, renser, pudser; bes. Feiekost; ogs. som καλλυντήριον, Smykke; af — καλλύνω, (καλός), giør skiøn el. smuk; smykker, pudser, renser; *transl.*, besmykker, *Soph. Antig.* 496; *in med.*, er pæn og pyntet; giør mig til, bryster mig, ἐπί τινι, af noget.

†καλλωπίζω, (κάλλος, ὤψ), giver et smukt Udseende, udpynter, udsmykker, – οἰκίαν, *Xen.*; κεκαλλωπισμένη – τὸ χρῶμα, opsminket, *id. M. S.* 2, 1, 22; *in med.*, giør mig til, τινί, ogs. ἐπί τινι, af noget, regner mig noget til Ære, *id.*; df. — καλλώπισμα, τό, Pynt, Smykke; — καλλωπισμός, ὁ, Pynten, Udsmykken; at giøre sig til, πρός τινα, for nogen, *Xen.*; ogs. = frgd.; — καλλωπιστής, οῦ, ὁ, *fem.* καλλωπίστρια, ἡ, der pynter, pudser, udsmykker sig el.

andre; - hørende el. skikket dertil, καλλωπιστικός, 3.

κᾱλόβαθρον, τό, (βάθρον), Stylte; o. — κᾱλοβάμων, ονος, 2, o. κᾱλοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω), som gaaer paa Stylter, grallator; (af κᾶλον). — * κᾰλογνώμων, ονος, 2, (γνώμη), med skiøn el. ædel Tænkemaade; — καλοήθης, 2, (ἦθος), med smukke el. behagelige Sæder; med gode Sæder, sædelig; velsindet; oppon. κακοήθης; — καλόθριξ, ὁ, ἡ, gen. -τριχος, = καλλίθριξ; o. — καλοιώνιστος, 2, (οἰωνίζομαι), med godt Forvarsel; - (af καλός). — κᾰλοκἀγαθία, ἡ, Retskaffenhed og Dygtighed, el. alm. den Charakteer, som en καλοκἀγαθός viser; jf. Xen. M. S. 1, 6, 14, o. 3, 5, 15, flgd.; o. — καλοκἀγαθικός, 3, hørende til el. tilhørende en καλοκἀγαθός; ogs. = καλοκἀγαθός; (af flgd.).

κᾰλοκἀγαθός, 2, ogs. καλὸς κἀγαθός, καλὸς καὶ ἀγαθός, καλός τε καὶ ἀγαθός, egentl. smuk og god, (hvor καλός henviser til det Udvortes el. til Handlingen, ἀγαθός til Charakteren; jf. ogs. Xen. M. S. 2, 6, 30); ds. en ved ædel Handle- og Tænkemaade, ved Dannelse og Fortienester lige udmærket Mand, en Hædersmand, en Dannemand; - 2) καλοκἀγαθοί, οἱ, ligesom Romernes optimates, de fornemste el. ved Fødsel, Dannelse og Fortienester udmærkede Mænd i Staten; - 3) τὰ καλὰ κἀγαθά, τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά, τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθά, Ære og Velfærd, Xen.; καλὰ κἀγαθὰ ἔργα, skiønne og ædle Handlinger, id.; - (den sammentrukne Form er mindre brugelig, el. efter Lobeck. endog ubrugelig, el. burde dog betones καλοκάγαθος).

κᾰλοκοπέω, (κᾶλον, κόπτω), hugger Træ, Ved, Brænde. — κᾰλολογία, ἡ, = καλλιλογία. — καλόμορφος, 2, = καλλίμορφος. — κᾶλον, τό, Træ, Ved, (saavel til at brænde som forarbeide; oftest in pl., ex. κάμπυλα κᾶλα, Hes. Op. 429; jf. ogs. κῆλον; (af καίω, ligesom δαλός af δαίω). — καλοπέδῖλα, τά, f. καλὰ πέδιλα, Theocr. 25, 103. — καλοπόδιον, τό, dim. af καλόπους. — κᾰλοποιέω, er - καλοποιός, 2, (καλός, ποιέω), som handler vel, som giør godt. — κᾱλόπους, -ποδος, ὁ, (κᾶλον), Læst; o. — κᾰλόπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (καλός), med skiøn Fod; (af πούς). — καλοῤῥημοσύνη, ἡ, = καλλιῤῥημοσύνη.

καλός, 3, adv. καλῶς, ogs. καλόν, skiøn, smuk, af den rette el. vedbørlige Beskaffenhed; ds. — 1) om den ydre Gestalt: skiøn el. smuk, εἶδος (acc. absol.), af Udseende, δέμας, af Skabning, ogs. εἰσοράασθαι, at see paa, Hom.; ligel. καλοὶ τὰς μορφάς, τὰ εἴδη, Xen.; ogs. behagelig, yndig, indtagende, χωρίον, Xen.; o. transl., καλλίων ὁδὸς ἐπ' εὐδοξίᾳ, id. M. S. 1, 7, 1; τὸ καλόν, Skionheden; προσηρτημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν, id. Oec. 6, 15; — 2) om den indre Beskaffenhed: god, ædel, rosværdig, fortræffelig; καλὰ ἔργα, herlige Handlinger el. Bedrifter; τὸ καλόν, τὰ καλά, det Gode, Ædle, Ypperlige; bes. heder τὸ καλόν, det Sædeligskionne el. Dyden, honestum; τὰ καλὰ τοῦ παιδός, hans gode Anlæg el. Egenskaber, Xen.; καλὸς κἀγαθός, see u. καλοκἀγαθός; — 3) om en Brug el. Hensigt: - a) duelig, dygtig, nyttig, tienlig; jf. Xen. M. S. 3, 8, 4-10; τὰ καλά, Livets Behageligheder, ex. Herod. 1, 207; καλὸν εἶναι εἴς s. πρός τι, at være tienlig til noget; ἐν καλῷ (τόπῳ) εἶναι, ὁρμεῖν, o. dl., paa rette Sted, commode, ἐν καλῷ τινος, passende for noget; τὰ ἱερὰ καλὰ γίγνεται, forkynde lykkeligt Varsel; - b) passende, anstændig, sømmelig, hæderlig, berømmelig; τὸ κάλλιστον τέλος, det hæderligste Endeligt, Xen. Cyr. 7, 3, 4; τὰ αὐτὰ καλὰ πᾶσιν ἡμῖν προκείμενα, de samme Belønninger; τὸ καλόν, det Anstændige; σὺν τῷ καλῷ, anstændigen; — 4) ὁ καλός, ἡ καλή, den Elskede, Kiæresten; — 5) καλῶς, skiønt, smukt, ziirligen: h. Hom. ogs. καλόν o. καλά som adv., bes. καλὸν ἀείδειν, at synge smukt; καλῶς εἶναι s. γίγνεσθαι, at have god Fremgang; καλῶς ἔχειν, at befinde sig vel; καλῶς ἔχει, det er vel, ogs. ironisk: nok derom, o. dl., ligel. ἀμέλει καλῶς, o. κάλλιστα; καλῶς ποιεῖς προνοῶν (part.), du giør vel i at overveie; καλῶς τινος καθίστασθαι, κεῖσθαι, ἔχειν, at have god Beliggenhed for noget; — 6) compar. καλλίων, ονος, 2, Thuc. 4, 118, ogs. καλλιώτερος, superl. κάλλιστος, 3; - (i Sammensætninger bruges sædv. Forstavelsen καλλι- f. καλο-, der bes. findes h. gramm.); [ep. ᾱ, dog h. Hes. ogs. ᾰ; h. Theocr. er α anc.; men h. Pind. o. att. altid ᾰ, og ligel. Sammensætn.].

κάλος [ᾰ], ὁ, Toug, Skibstoug, Seiltoug, Od. 4, 260, bes. in pl.; att. κάλως, s. m. s. — καλότης, ητος, ἡ, = κάλλος, sield. — κᾱλοφόρος, 2, (κᾶλον, φέρω), som bærer Træ el. Ved. — καλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (καλός, φρήν), = καλογνώμων. — καλπάζειν, (κάλπη), at trave el. galoppere: om Hesten. — κάλπασος, ἡ, see u. κάρπασος. — κάλπη, ἡ, Trav, Galop; b) ἀγὼν κάλπης, i de olympiske Kamplege: en Veddeslid, hvori Rytteren sprang af Hesten og travede ved Siden; - 2) = flgd. — κάλπις, ιδος, ἡ, acc. κάλπιν, Od.,

κάλπιδα, *Pind.*; Vandkrukke, *Od.*; Bæger; Urne, ogs. Askekrukke; sild. ogs. κάλπιον, τό, o. κάλπος, ὁ. — κάλτιος, ὁ, *sicil.* f. *calceus*, der ellers heder ὑπόδημα κοῖλον.

κᾰλύβη [ῠ], ἡ, (καλύπτω), Hytte, Lovhytte, Telt; - *dim.* καλύβιον, τό; df. — καλυβίτης, ου, ὁ, af en Hytte; hørende til en Hytte; som boer el. lever i en Hytte; o. — καλυβο-ποιέω, ogs. *in med.*, giør Hytter, Lovhytter, Telte. — καλύκιον, τό, *dim.* af κάλυξ. — κᾰλῠκοστέφανος, 2, (στέφανος), med en Krands af Blomsterknopper; — καλυκώδης, 2, (εἶδος), ligesom et Blomsterbæger el. en Blomsterknop; o. — καλυκῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ), med et Blomsteransigt; (af κάλυξ). — κάλυμμα, τό, (καλύπτω), Bedækning, Tilhylling, Dække; df. - *a)* Hovedbedækning el. Slør, (der i Sorg skiuler hele Ansigtet), *Il.* 24, 93; - *b)* etslags rundt Fiskergarn; - *c)* Hierneskallen (som Bedækning for Hiernen); - *d)* Bælg el. Skal om Frugten; - *e)* Grav el. Gravminde; - *dim.* καλυμμάτιον, τό.

κάλυξ [ᾰ], ῠκος, ἡ, (καλύπτω), hvad der omgiver el. indeslutter noget; df. som omgiver en Spire el. Frugt, altf. Blomsterknop, Blomsterbæger, *poët.* bef. Rosenknop; σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασι, Sæden i dens Spiren, *Æsch. Ag.* 1392; - 2) *Il.* 18, 401, ere κάλυκες rimel. Orensmykker i Form af Blomsterbægere. — *καλύπτειρα, ἡ, som καλύπτρα, Slør; egentl. *fem.* af - καλυπτήρ, ῆρος, ὁ, Dække; Laag; Tagsteen; — καλυπτήριον, τό, Dække, Laag; Tag; — καλυπτός, 3, bedækket; 2) vunden el. viklet om et andet, *Soph. Antig.* 1011; o. — καλύπτρα, ἡ, *jon.* καλύπτρη, Dække, Indhylling; bef. som Hovedbedækning: et Slør, *ex. Il.* 22, 406; jf. ogs. κάλυμμα o. κρήδεμνον; *b)* δνοφερὰ κάλυπτρα, det mørke Dække, heder Natten, *Æsch. Choëph.* 810; - (af flgd.).

καλύπτω, *f.* ψω, bedækker, tilhyller, omgiver, omfatter, *ex.* πέτρον - χεὶρ ἐκάλυψεν, *Il.* 16, 735; γαῖα - ἐκάλυψέ νιν, skiulte ham, *Hom.*, som foruden καλύπτειν τινά τινι, o. τινί τι, *ex. Il.* 5, 315, ogs. har to *acc.* i Udtrykket, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν, Nat tilhyllede hans Øine, *Il.*; *in med.*, bedækker mig med noget, τινι, o. ἔν τινι; - 2) *transl.*, fordunkler, formørker, overgaaer; ogs. fornedrer, giør ulykkelig, *Soph. Oed. Col.* 283; besl. m. (κελύφη, κρύπτω, κλέπτω).

καλχαίνω, er i heftig Bevægelse, (egentl. som det stormende Hav); df. *a)* er bekymret, sorger, ἀμφί τινι, *Eur.*; *b)* *c. acc.*, overtænker, har i Sinde, *Soph. Antig.* 20; jf. d. latinske *voluere animo*, o. πορφύρω; af — κάλχη, ἡ, ogs. χάλκη, som πορφύρα, Purpursnegl; 2) Purpursaft; 3) Snirkelen paa den joniske Soile; (besl. er d. lat. *cochlea*). — καλχίς, ἡ, = χαλκίς, *inc.* — καλώδιον, τό, *dim.* af κάλως, lidet Toug. — καλωπός, 3, (καλός, ὤψ), med skiønt Ansigt. — καλῶς, *adv.*, see u. καλός. — κάλως [ᾰ], ὁ, *gen.* -λω, Toug, Line, Strikke; ἀπὸ κάλω πλεῖν, at lade Skibet trække ved Liner, *Thuc.*; πάντα κάλων κινεῖν, ἐντείνειν, at anstrænge alle Kræfter; σείειν κάλως, at udspænde alle Seil; jf. ogs. d. joniske Form κάλος; df. — καλωστρόφος, 2, (στρέφω), som snoer Tonge el. Liner, en Reebslager.

κάμ f. κατ', κατά, *ep.* ved Assimilation foran Bogstavet μ, *ex.* i κὰμ μέσσον, *Il.* 11, 172. — καμάκινος, 2, giort af en Stang; δόρυ καμ., rimel. Spyd med en lang Stang el. som let brækkes, *Xen.*; af — κάμαξ, ακος, ἡ, ogs. ὁ, Stang, Lægte, Pæl el. Stive, Viinpæl, *Il.* 18, 563; sild. ogs. en Thyrsusstav, et Kastespyd, o. dl.; ogs. etslags stærkt Rør. — κᾰμάρᾱ [μᾰ], ἡ, *camara*, Hvælving, hvælvet Værelse; alm. ethvert Rum med Hvælving over, *ex.* en bedækket Vogn, *Herod.* 1, 199, en Himmelseng, etslags bedækket Fartoi el. Gondol, o. dl.; - *dim.* καμάριον, τό; df. — καμαρεύω, bærer sammen, hvælver over hinanden; o. — καμαροειδής, 2, (εἶδος), der ligner en Hvælving. — κάμαρος, ὁ, see u. κάμμαρος. — καμαρόω, (καμάρα), hvælver; df. — καμάρωμα, τό, det Hvælvede, Hvælving, Bue; — καμάρωσις, ἡ, Hvælven el. at hvælve; o. — καμαρωτός, 3, hvælvet, bygget el. giort med Buer.

καμασῖνες s. καμασῆνες, οἱ, ogs. καμασῆναι, en Fiskeart. — καμάσσω, svinger, ryster; (af κάμαξ, Rør el. Kastespyd, ligesom δονέω af δόναξ). — καματηδόν, *adv.*, med Møie; o. — καματηρός, 3, *adv.* -ρῶς, som kan udholde Arbeide og Møie, stærk, haardfør; 2) møisommelig, besværlig, udmattende; 3) *pass.*, lidende, ulykkelig, elendig; syggelig, svag, *Herod.* 4, 135; af — †κάμᾰτος [κᾰ], ὁ, (καμεῖν, κάμνω), Arbeide, Møie; Nød, Trængsel; Lidelse, Sygdom; 2) Udmattelse, Afkræftelse; 3) det med Møie og Anstrængelse Erhvervede, *ex. Od.* 14, 417; df. — καματόω, = κάμνω; o. — καματώδης, 2, (εἶδος), udmattende, afkræftende; θέρεος καματώδεος ὥρῃ, *Hes. Op.* 586; møisommelig, som foraarsager Møie, πληγαί, μέριμναι, *Pind.*; 2) *pass.*, udmattet, skranten, syg.

καμβαίνω f. καταβαίνω, *Bion. Id.* 4, 9, *inc.*, o. skulde da hede καββαίνω, som

man dog vil forandre til βαμβαίνω. — κάμε, ep. f. ἔκαμε, aor. 2, o. καμεῖται, 3 sing. fut., til κάμνω, Hom. — *καμήλειος, 3, af en Kameel; — καμηλ-έμπορος, ὁ, Handelsmand, som fører Varer paa Kameler; — καμηληλασία, ἡ, at være - καμηληλάτης, ου, ὁ, (ἐλάτης, ἐλαύνω), Kameeldriver, Kameelrytter; — καμηλίζω, ligner en Kameel; — καμηλίτης, ου, ὁ, som passer el. fører Kamelerne; ogs. = καμηλέμπορος; — καμηλοβόσκος, s. -βοσκός, ὁ, (βόσκω), som foerer el. holder Kameler; — καμηλοκόμος, 2, (κομέω), som passer el. røgter Kamelerne; o. — καμηλο-πάρδαλις, ἡ, Kameelparder, Giraffe; af — *κάμηλος, ὁ, o. ἡ, Kameel; ogs. collect. ἡ κάμηλος, Kameelryttere ved en Armee, Herod. 1, 80; jf. ἡ ἵππος; ds. — καμηλοτροφέω, (τρέφω), holder Kameler; o. — καμηλωτή, ἡ, sc. δορά, Kameelskind; jf. μηλωτή. — κάμιλος, ὁ, Toug, Strikke, men rimel. alene h. gramm., vid. Passow.

*κᾰμῖναῖος, 3, = καμινιαῖος; — καμῖνεία, ἡ, Arbeide fra Smelteovnen; 2) Smelteovnens Ild; — καμινεύω, er — καμινεύς, έως, ὁ, ogs. καμινευτήρ, ῆρος, o. καμινευτής, οῦ, ὁ, fem. καμινευτρία, ἡ, som forarbeider, smelter, lodder, brænder, bager ved Ilden el. i Ovnen: bes. om Metalarbeidere og Pottemagere; — 2) αὐλὸς καμινευτήρ, et Lodderør; — καμινία, ἡ, = καμινεία; — καμινιαῖος, 3, af el. fra Ovnen, hørende dertil; — καμίνιον, τό, dim. af κάμινος; — καμινίτης, ου, ὁ, ἄρτος, et i Ovnen bagt Brød; — καμινόθεν, adv., af el. fra Ovnen; o. — καμινοκαύστης, ου, ὁ, (καίω), som varmer el. heder Ovnen; af — †κάμῖνος, ἡ, Ovn, hvori man smelter Metaller, brænder Leerkar, bager Brød, o. s. v.; ds. — καμινώ, οῦς, ἡ, Ovnkone; ds. Γρηῒ καμινοῖ ἶσος, Od. 18, 27, rimel. kaadmundet, skændende, διὰ τὸ πολύλαλον, Eust.; o. — καμινώδης, 2, (εἶδος), ovnagtig, ligesom en Ovn.

κάμμα, τό, Bagværk med Laurbærblade, som deraf hede καμματίδες, Athen. — κάμμᾰρος, ὁ, ogs. κάμαρος, o. κάμμορος, etslags Krebs, besl. m. Hummer. — κάμμεν, slettere Skrivem. f. κὰμ μέν, i. e. κατὰ μέν, Hes. Op. 439. — κᾰμμες, æol. o. dor. f. καὶ ἄμμες, i. e. καὶ ἡμεῖς. — καμμίξας, ep. f. καταμίξας, part. aor. 1 af καταμίγνυμι, Il. 24, 529; men skrives af Wolf. κ' ἀμμίξας, i. e. κ' ἀναμίξας, af ἀναμίγνυμι. — καμμονίη, ἡ, ep. f. καταμονή, Udholdenhed i Striden og den derved erholdte Seier, ex. Il. 22, 257. — κάμμορος, 2, ep. f. κατάμορος, el. efter nogle f. κακόμορος, (μόρος), med en ond Skiebne, ulykkelig, elendig, ex. Od. 2, 351; — 2) τὸ κάμμορον, etslags kølende Middel; ogs. f. ἀκόνιτον, Nic.; — 3) = κάμμαρος. — καμμύω, ep. f. καταμύω, men Xen. Cyr. 8, 3, 28, inc.

κάμνω, f. καμοῦμαι, aor. 2 ἔκαμον, conj. ep. redupl. κεκάμω, pf. κέκμηκα (altid intr.), part. ep. κεκμηώς, acc. sing. κεκμηῶτα, men acc. pl. κεκμηότας, Hom.; — 1) transit., — a) forarbeider el. forfærdiger med Møie og Anstrængelse, bes. i Metal; ogs. κάμε τεύχων, ex. Il. 8, 195; — b) erhverver ved Arbeide; h. Hom. bes. in aor. med., tilkæmper mig, Il. 18, 341; men νῆσον — ἐκάμοντο, bearbeidede, opdyrkede, Od. 9, 130; — 2) oftere intr., — a) arbeider mig træt, bliver udmattet, γυῖα, χεῖρας, ὦμον, derpaa, Hom.; ligger under i en Kamp, Pind. Pyth. 1, 151, 156; er el. bliver syg, er i en lidende Tilstand, Xen., ex. Cyr. 1, 6, 16; — b) c. part., giør mig det tungt, anstrænger mig derved, bliver træt deraf, πολεμίζων, ἐλαύνων, af at krige, kiøre, Hom.; τοῦτο πράσσων μὴ κάμοι, maatte den aldrig høre op dermed! Pind. Ol. 8, 38; μὴ κάμῃς λέγων, fortryd ikke derpaa, vær saa god at sige, Eur.; men οὐδ' — ἔκαμον τανύων, jeg spændte den uden Anstrængelse, Od. 21, 426; — c) οἱ καμόντες, κεκμηκότες, κεκμηῶτες, som have baaret Livets Møie, de Afdøde; ogs. Romernes Dii manes; jf. Eur. Troad. 96.

καμπᾰλέος, 3, (καμπή), = καμπτός. — *καμπεσίγουνος, 2, (γόνυ), som bøier Knæerne, knælende; — καμπεσίγυιος, 2, (γυῖον), som bøier Ledemodene; παίγνια καμπ., Lededukker; — κάμπη, ἡ, Krumning, Bøining; 2) Omboiningen el. Vendepunktet paa Løbebanen, flexus curriculi; 3) Kaalormen (af dens bugtede Bevægelse); betones ogs. καμπή; — κάμπιμος, 3, bøiet, krummet; bøielig; h. gramm. ogs. κάμπιος s. κάμπειος; — κάμπος, εος, τό, bes. in pl. τὰ κάμπη, Hvalfisk, Haifisk; — καμπτήρ, ῆρος, ὁ, som κάμπη, Bøining; Omboining, Vending, Vendepunkt, bes. paa Løbebanen; transl., καμπτὴρ βίου, den Vending i Livet, da Kræfterne begynde at aftage; o. — καμπτός, 3, bøiet, krummet; bøielig; — (af κάμπτω). — κάμπτρα, ἡ, see u. κάμψα.

κάμπτω, f. ψω, 1) transit., — a) bøier, krummer, γόνυ, γούνατα, neml. for at sætte mig el. for at hvile, Il., bes. af Træthed, Od. 5, 453, ogs. uden γόνυ, Soph. Oed. Col. 85; sild. heder γόνυ κάμπτειν, at giøre Knæfald som Bedende; alm. nedbøier, ombøier; vender, ex. He=

sten; – b) κάμπτειν τι, at boie, vende, styre deromkring, ἄκρην, om et Forbierg, Herod., ex. 7, 122; men κάμπτειν βίον, at være i den aftagende Alder; – c) κάμπτειν τινά, at boie el. bevæge nogen, at bringe af fra en Mening; ogs. at boie, nedtrykke, ydmyge nogen, ex. καὶ ὑψιφρόνων τίν' ἔκαμψε βροτῶν (θεός), Pind. Pyth. 2, 94; — 2) intr., – a) m. udeladt ἅρμα, ἵππους, o. dl., vender om, vender tilbage; ogs. οὐ γὰρ ῥᾴδιον – ἐν τῷ τάχει ὄντα κάμπτειν, sc. δρόμον, Xen.; – b) er krum, er boiet; – (besl. m. γνάμπτω, γναμψός).

*καμπυλαύχην, ενος, ὁ, ἡ, (αὐχήν), krumhalset; — καμπύλη, ἡ, sc. βακτηρία, Krumstav, lituus, jf. καμπύλος; — καμπυλίζω, o. καμπύλλω, som κάμπτω, boier, krummer; — καμπυλόγραμμος, 2, (γραμμή), med krumme Linier, bestaaende deraf; — καμπυλοειδής, 2, (εἶδος), krum at see til; — καμπυλόεις, εσσα, εν, poët. f. καμπύλος; — καμπυλόπρυμνος, 2, (πρύμνα), med krum Bagstavn; o. — καμπυλόῤῥιν, ινος, ὁ, ἡ, ogs. καμπυλόῤῥινος, 2, (ῥίν), med krum Næse; af — καμπύλος [ῠ], 3, (κάμπτω), boiet, krummet, krum, h. Hom. epith. til Buen; see ogs. καμπύλη; df. — καμπυλότης, ητος, ἡ, Krumning, Krumhed.

κάμψα, ἡ, ogs. κάμπτρα, o. κάψα, lat. capsa, Rum, Kiste, Kapsel; (af κάπτω, capio, fatter); df. — καμψάκης, ου, ὁ, ogs. καψάκης, Oliefad; 2) som Maal for flydende Sager: 4 sextarii, 8 heminæ, 96 Unzer. — καμψιδίαυλος, 2, som først giennemløber den ene Dobbeltbane, (δίαυλος), og derefter bøier ind paa den anden; o. — καμψικίζω, radbrækker Sproget; sædv. βαρβαρίζω; (af κάμπτω). — κάμψιον, τό, dim. af κάμψα.

*καμψίουρος, 2, (οὐρά), som boier Halen; ὁ καμψίουρος, f. σκίουρος, Egern; — καμψίπους, -ποδος, (πούς), Ἐριννύς, som bringer til at boie Knæ, som nedstrækker i Støvet, som ydmyger, Æsch. Sept. 791; — κάμψις, ἡ, Bøien el. at boie; Bøining, Krumning; — καμψώδυνος, 2, (ὀδύνη), som krummer sig af Smerte, δάκτυλος, poët.; o. — καμψός, 3, som γαμψός, boiet, krummet, krum; – (af κάμπτω). — κάμων [ᾰ], ωνος, ὁ, = σκαμωνία, Nic.

κἄν, 1) f. καὶ ἄν, ogsaa vel, og vistnok, vel endog, forbindes, ligesom ἄν, c. conj. o. opt.; κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην, vel endog med Livet, Xen.; κἂν εἰ, endogsaa om el. naar; – 2) f. καὶ ἐάν, endog naar, selv endog hvis, omendskiøndt, ligel. c. conj. o. opt.; κἂν μείω τυγχάνῃ ὄντα, Xen.; b) κἂν –, κἂν –, ogs. κἂν μέν –, ἢν δέ –, ligemeget om –, eller om –, sive –, sive –; – 3) f. καὶ ἐν, ex. κἂν τούτῳ, ogsaa heri, Xen. Anab. 6, 4, 5, init. — κάν, poët. f. κατά, κατ', ved Assimilation m. et flgd. ν, ex. κὰν νόμον, Pind. Ol. 8, 103.

κανάβευμα, τό, Model, Udkast, som κάναβος, Bem. 2; o. — κανάβινος, 3, hørende til en Model el. til et Udkast, tienlig dertil, ex. κηρός; σῶμα κανάβ., Skyggebillede, Beenrad; af — κάναβος, ὁ, det Træ, hvorom Kunstneren (med Vox el. Leer) modellerer en Figur; df. 2) Model, Udkast, Forbillede, Skizze, ogs. πρόπλασμα, gall. canevas; 3) Skelet, mavert Menneske; ogs. anatomisk Udkast, bes. til Aaresystemet; (rimel. af κάννα). — κανάζω, f. ξω, frembringer en larmende el. gulpende Lyd, (bes. ved at hælde af el. i et smalhalset Kar); ogs. som ταράσσω, forvirrer, forstyrrer; oftest i Sammensætningerne ἐγκανάζω, ἐπεγκανάζω; διεκάναξε τὸν λάρυγγα, skyllede ned igiennem Halsen, Eur. Cycl. 157; men ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι, skienk i for mig, Ar. Equ. 105; jf. καναχή.

κάναθρον, τό, ogs. κάνναθρον, Vognkurv af Rørfletning; ogs. en Kurvevogn, Xen.; o. — κάναστρον, τό, som κάνεον, en af Rør flettet Kurv, canistrum; 2) som τρύβλιον, etslags Leerskaal; (af κάννη). — καναχέω, giør Larm; bruser, skralder, toner, bes. om Malmets Klang, Od. 19, 469; ogs. skiærer Tænder; 2) transit., lader tone, istemmer, μέλος, Ap. Rh.; af — καναχή, ἡ, (κανάζω), brusende Lyd el. Tone, Klang, ex. Malmets, Il.; men ὀδόντων, Tændernes Skæren, ib.; jf. ogs. Od. 6, 82; καναχαὶ αὐλῶν, Fløitetoner, Pind.; df. — καναχηδά, adv., med brusende Lyd, Tone, Klang, Hes., Pind.; sild. ogs. καναχηδόν.

καναχήπους, -ποδος, ὁ, ἡ, (πούς), med lydende Hovslag, lat. sonipes, om Hesten; — καναχής, 2, brusende, skraldende, tonende; men καναχὲς δάκρυον, Graad med Hulken, Æsch.; — καναχίζω, som καναχέω, bruser, skralder, toner, Hom.; o. — καναχός, 3, = καναχής; (af κανάζω, καναχή). — κάνδαυλος, o. κάνδυλος, ὁ, ogs. κανδύλη, ἡ, etslags lydisk Ret, som tillavedes paa forskiellige Maader. — κανδύκη, ἡ, sædv. κάνδυς, υος, ὁ, en medisk og persisk Overklædning med Ærmer, Xen.; df. — κανδυτάλη, o. κανδύταλις, ogs. κανδυτάνη, ἡ, Klædeskab.

κάνειον, τό, jon. f. κάνεον, Od.; 2) Laag over et Kar, Hipp. — κάνεον, τό, att. ctr. κανοῦν, egentl. en af Rør (κάννη) flettet Kurv; df. alm. Kar el. Fad, hvori el. hvorpaa noget frembæres, cani-

strum, *Hom.*; af — † κάνη [ᾰ], ἡ, sield. Form f. κάννα; df. — κάνης, ητος, ἡ, af Rør flettet Matte el. Dække; - *dim.* κανήτιον, τό. — κανηφορέω, o. κανηφορία, ἡ, see u. flgd. — κανηφόρος, 2, (κάνη, φέρω), som bærer en Kurv; 2) ἡ κανηφόρος, Kurvebærerinden, hed i Athenen den Jomfru, som paa Demeters, Bacchus's og Athenes Fester udvalgtes til, i en flettet Kurv paa Hovedet at bære i Procession disse Guders Helligdomme el. hellige Redskaber; jf. *Ar. Lys.* 647, o. *Av.* 1550; - denne Handling hed κανηφορεῖν, *subst.* κανηφορία, ἡ; - (disse *canephoræ* afbildedes ofte af Kunstnerne; heldigst af Polykleitos o. Skopas).

κανθάρεος, ἄμπελος, *Theophr.*, ogs. κανθάριος; Navnet paa etslags Ranke, hvoraf οἶνος κανθαρΐτης. — κανθάριον, τό, *dim.* af κάνθαρος, Bem. 2, *b*, lidet Drikkekar. — κανθαρίς, ίδος, ἡ, Navnet paa flere Torbistarter; bes. *a)* den spanske Flue; *b)* en for Kornet skadelig Torbistart. — κανθαρίτης, ου, ὁ, οἶνος, see u. κανθάρεος. — κάνθαρος, ὁ, en Torbistart, *cantharus*, som i Ægypten nød guddommelig Ære; — 2) af etslags Lighed: *a)* et Mærke paa Tungen hos den i Ægypten dyrkede Apis; *b)* etslags Drikkekar, *cantharus*; *c)* etslags Baad el. Skib; jf. *Ar. Pax*, 144; *d)* etslags Søfisk, *cantharus*; df. — κανθαρώλεθρος, ὁ, (ὄλεθρος), Torbistdød, hed en for denne Art skadelig Egn, *Strab.*

*κανθήλια, τά, Pakſadel, *clitellæ*; 2) flettede Kurver til at hænge paa begge Sider af Pakſadelen; alm. store Kurver el. Bøtter til at pakke el. samle i, *ex.* Viindruer; — κανθήλιος, ὁ, ὄνος, stort Pakesel, *Xen.*; *transl.*, en Dumrian; o. — κανθίς, ίδος, ἡ, liden Eselinde, *dim.* af flgd.; af — κάνθος, ὁ, Esel, Pakesel. — κανθός, ὁ, Øiekrigen; *poët.* ogs. Øiet selv; 2) Jernring om Vognhiulet, *canthus*. — κάνθων, ωνος, ὁ, (κάνθος), stort Esel; 2) komisk f. κάνθαρος, Torbist, *Ar. Pax*, 81. — κᾰνίας, ου, ὁ, κάλαθος, (κάνη), en af Rør flettet Kurv, *Hesych.*; - *dim.* κανίσκιον, o. κάνιστρον s. κάνιτρον, τό, *canistrum*.

κάννα, ἡ, ogs. κάννη, o. κάνη, egentl. Rør; sædv. hvad der er giort af Rør; bes. *a)* Tæppe el. Matte af Rør el. Siv, *cannea storea*; *b)* et af Rorfletning el. Matter giort Hegn, (ligesom Gitterværk), *ex.* om en Billedstøtte, om et Telt, ogs. paa Skibe, ligesom γέῤῥα, δέῤῥεις, περιφράγματα. — καννάβινος, 3, af Hamp; af — κάνναβις, ιος, ἡ, Hamp; 2) κάνναβις, ιδος, ἡ, Klædning af Hampelerred, *Herod.* 4, 74. — κάνναθρον, τό, = κάναθρον. — καννεύσας, *ep.* f. κατανεύσας, *Od.* 15, 464. — κάννη, ἡ, = κάννα. — καννηποιός, 2, (κάνης, ποιέω), som forfærdiger Rørmatter. — καννόμον, slettere Skrivem. f. κὰν νόμον, *i. e.* κατὰ νόμον. — καννωτός, 3, (κάννα), giort af Rør el. Siv.

*κᾰνονίας, ου, ὁ, ἄνθρωπος, en Karl, der er laug og lige som en Stang, *ad amussin factus*; — κανονίζω, giør, former, aftegner el. betegner, bedømmer el. paadømmer noget efter en Regel; fastsætter som en Regel; 2) h. *gramm.*, at afpasse noget til el. efter en Regel; *pass.*, κανονίζεται, (Ordet) flecteres regelmæssigen; 3) h. *eccl.*, at optage i de hellige Bogers Kanon; jf. κανών *in fine*; o. — κανονικός, 3, som er giort efter en Rettesnor el. Regel; regelmæssig; 2) κανονικὴ τέχνη, den theoretiske Musik; οἱ κανονικοί, dens Dyrkere; - (af κανών).

κᾰνόνιον, τό, *dim.* af κανών. — κανονίς, ῖδος, ἡ, *poët.* f. κανών. — κανόνισμα, τό, *poët.* f. κανών; o. — κανονισμός, ὁ, at fastsætte, bygge, ordne efter en Rettesnor; 2) en Deel af Bygningen, rimel. Frisen. — κανοῦν, τό, *att. ctr.* f. κάνεον. — κανεῖν, *inf. aor.* 2, o. κανῶ, *ind. fut.* 2, til καίνω. — Κάνωβος, ὁ, ogs. Κάνωπος, By i Nederægypten, berygtet af Indvaanernes Fraadseri; df. — κανωβίζειν, at fraadse som en Kanobier; o. — κανωβισμός, ὁ, Fraadseri.

κανών, όνος, ὁ, *regula*, enhver lige Stok el. Stav, hvormed el. hvorefter noget rettes el. ordnes, *ex.* Maalestang, Retholt, (ogs. Blylod, Maalesnor, o. dl.), Lineal, Vægtbiælke, ogs. Tungen i Vægten; καλὸν εὕρημα ἀνθρώποις στάθμη καὶ κανών -, *Xen. Ag.* 10, 2; - 2) bes. heder h. *Hom.*, *a)* κανόνες, de Tværtræer i Skioldets Huling, hvorved Skioldremmen, τελαμών, var befæstet; jf. *Il.* 8, 193, o. 13, 407; *b)* κανών, Væverspolen, hvorpaa Garnet vindes, el. efter nogle, Væverbommen, *Il.* 23, 761; jf. *Ar. Thesm.* 829; - 3) *transl.* heder κανών, ligesom *regula* o. *norma*, Rettesnor, Regel, Lov, Forskrift, Forbillede, Mønster; ὅροι τῶν ἀγαθῶν καὶ κανόνες, *Dem.* p. 324; *b)* κανόνες hede ogs. bes. Grammatikens o. Rhetorikens almindelige Grundsætninger; κανόνες χρονικοί, kaldes vigtige Affsnit el. Momenter i Tidsregningen; ogs. Idealet af et Kunstværk benævnes κανών, *ex.* en Statue af Polykleitos; *c)* κανόνες hede h. d. alexandrinske Grammatikere: Samlinger af de ældre græske Forfattere, der erkiendtes at være Mønstre paa Fuldkommenhed; df. hede sild. de som Rettesnor og

Troesregel i Kirken optagne Bøger – kanoniske.

κάνωπον, τό, Hyldeblomst, sambucus. — Κάνωπος, ὁ, see u. Κάνωβος. — κανωτός, 3, = καννωτός. — κἄξ, ctr. af καὶ ἐξ. — κάπ, ep. ved Assimilation foran π o. φ, f. κατ᾽, κατά, ex. κὰπ πεδίον, κὰπ φάλαρα, Il. — καπάναξ, ἄκος, ἡ, Sidetræ paa Kudskesædet; af — καπάνη, ἡ, etslags thessalisk Vogn, (f. ἀπήνη); 2) det bagerste Tværtræ paa Kudskesædet; df. — καπανικός, 3, hørende til en Vogn; 2) transl., prægtig, herlig, δεῖπνον, Ar. — κἄπειτα, ctr. af καὶ ἔπειτα, og derpaa, og nu, endnu dertil, ovenikiøbet. — καπέτις, ἡ, = χοῖνιξ; jf. καπίθη. — κάπετον, dor. f. κατέπεσον, aor. 2 til καταπίπτω, Pind. Ol. 8, 50. — κάπετος, ἡ, (f. σκάπετος, af σκάπτω), Grøft, Grube, Il.; Grav, ib.; alm. Indsnit, Fordybning, ib. 18, 564; jf. Soph. Aj. 1165.

κάπη, ἡ, (κάπτω), Krybbe med Foder for Qvæget, h. Hom. in pl.; κάπηθεν, bort fra Krybben, Lyc. — *καπηλεία, ἡ, Smaahandel, Kramhandel, Høkeri, bes. Vertshuushold; — καπηλεῖον, τό, Krambod, Høkerbod, bes. Vertshuus, Viinhuus; o. — καπηλευτής, οῦ, ὁ, = κάπηλος; df. — καπηλευτικός, 3, kræmmer- el. høkeragtig, bedragersk, Plat.; af — καπηλεύω, (κάπηλος), er en Smaahandler, Høker, Kræmmer, Vertshuusmand el. Viinskienker; – 2) har til Salg, forhandler; transl., καπηλεύω μαθήματα, σοφίαν, driver Aager dermed, ogs. εἰρήνην χρυσίου; καπ. τὴν μάχην, undgaaer listigen Slag, Æsch. Sept.; – 3) forfalsker, bes. Vinen; bedrager; udgiver falskeligen for noget, vendito.

*καπηλικός, 3, adv. -κῶς, kræmmeragtig el. høkeragtig; skikket til Høker el. Viinskienker; καπηλικῶς χρῆσθαι τῷ κάλλει, at drive Handel med sin Skiønhed; alm. listig, bedragersk; — καπήλιον, τό, = καπηλεῖον; — κάπηλις, ιδος, ἡ, ogs. καπηλίς, fem. til κάπηλος, Ar.; o. — καπηλοδύτης, ου, ὁ, (δύω), som ligger paa Vertshuse; af — κάπηλος, 2, (κάπτω, κάπη), egentl. Høker, Marketenter; df. Smaahandler, Kræmmer, caupo; bes. Viinskienker; modsættes den virkelige Kiøbmand, ἔμπορος, mercator; jf. Xen. Cyr. 4, 5, 42; – 2) som bedrager, som forfalsker, bes. Vinen; transl., κάπηλος πονηρίας, Dem.; ogs. som adject.; bedragersk; ogs. pass., forfalsket. — καπητόν, τό, (κάπη), Foder for Qvæget, d. sild. lat. capitum.

κάπι, ctr. af καὶ ἐπί. — κάπια, τά, Zvibler, Hesych. — καπίθη, ἡ, som Maal, = 2 χοίνικες, bes. h. Perserne, Xen. Anab. 1, 5, 6; (af κάπτω, fatter; jf. καπέτις). — *καπνείω, = καπνίζω, røger, Nic.; — καπν-έλαιον, τό, ligesom Røgolie, etslags Harpix i Cilicien; — κάπνη, ἡ, = καπνοδόχη; — καπνηλός, 2, røget, som lugter el. smager af el. efter Røg; — καπνίας, ου, ὁ, = frgd.; 2) καπνίας οἶνος, Viin, som har hængt i Røg for at forædles, Romernes vinum fumosum; alm. gammel og ædel Viin; — καπνιάω, røger, σμῆνος, qvæler med Røg; 2) intr., ryger, damper; o. — καπνίζω, gior Røg, tænder Ild, Il. 2, 399; giennemtrækker med Røg, røger, ex. Kiød; in med., lider el. qvæles af Røg; – (af καπνός). — κάπνιος, ὁ, ogs. καπνία, ἡ, etslags Viinstok; jf. καπνίας, Bem. 2.

κάπνισις, ἡ, Røgen el. at røge; — κάπνισμα, τό, Røg; Røgen el. at røge; Røgelse; o. — καπνιστός, 3, røget, giennemrøget; som er giort vellugtende; (af καπνίζω). — *καπνοβάτης, ὁ, som gaaer i Røg, h. Strab., retter man til καπνοπάτης, ὁ, (πάομαι), Røgsluger; jf. καπνοσφράντης; — καπνοδόκη, ἡ, jon. h. Herod., ogs. att. f. καπνοδόχη, ἡ, ogs. καπνοδοχεῖον, τό, Røgfang; Hul el. Aabning i Taget, hvorigiennem Solen skinner; jf. Herod. 8, 137; o. – καπνοδόχος, 2, som optager el. opfanger Røgen; (af δέχομαι); o. — καπνοποιός, 2, (ποιέω), som gior Røg, som røger; af — †καπνός, ὁ, Røg, Damp; transl., som τῦφος, Røg, Vind, Indbildskhed; (skal være af κάπω, καπύω, s. m. s.); df. — καπνοσφράντης, ου, ὁ, (ὀσφραίνω), Røglugter, Røgsluger, snudsig Gnier. — καπνόω, røger, gior til Røg, forbrænder, Pind.; pass., ryger, damper, gaaer op i Røg; o. — καπνώδης, 2, (εἶδος), røgagtig, ligesom en Dunst; transl., dunkel.

κάπος, ὁ, æol. f. κάπυς, Aande, Pust, men alene h. gramm. — κάππα, τό, see ovenf. u. K. — Καππαδοκίζω, er Καππαδόκης, ου, ὁ, o. Καππάδοξ, οκος, ὁ, en Kappadocier, handler som en saadan, d. e. feigt og egennyttigen; in med., bliver til en saadan. — καππάριον, τό, dim. af – κάππαρις, ἡ, Buskvæxten og Frugten Kapers, capparis. — κάππεσον, ep. f. κατέπεσον, aor. 2 til καταπίπτω, Hom. — καππαφόρος, 2, (κάππα, φέρω), som bærer et Kappa, mærket dermed; jf. κοππατίας. — καππυρίζω, f. καταπυρίζω, fænger, kommer i Brand, men alene Theocr. 2, 24, in part. aor. καππυρίσασα. — καππώτας, ου, ὁ, see u. λεύς.

*κάπραινα, ἡ, den vilde So; transl., suvellystigt Fruentimmer; — καπρᾶν, subare, at være i Brunst, egentl. om den

vilde So; *transl.* ogs. om et vellystigt Fruentimmer; — καπρεά, ogs. καπριά, ἡ, Æggestokken hos Soen og Hunkamelen, *Aristot.*; — κάπριος, 3, af et Vildsviin, *aprinus*; — καπριάω, o. καπρίζω, = καπράω; — κάπριος, ὁ, *poët.* f. κάπρος, Vildsviin, *Il.*; dog ogs. σῦς κάπριος, *ib.*; — 2) κάπριος, 2, som κάπρειος, af et Vildsviin; κάπριοι πρῶραι, der ligne Svinetryner, *Herod.* 3, 59; o. — καπρίσκος, ὁ, *dim.* af κάπρος; af — κάπρος, ὁ, en Orne, bes. den vilde, *aper*, *Hom.*, som ogs. har σῦς κάπρος; ogs. f. πόσθη; ogs. etslags grynteude Fisk; df. — καπροφόνος, 2, (φονεύω), der dræber Vildsviin; o. — καπρώζω, = καπράω.

καπτήρ, ῆρος, ὁ, h. *Theophr.*, skal rimel. hede καλυπτήρ, etslags Rør; *inc.* — κάπτω, *f.* ψω, snapper (med Munden), sluger el. svælger graadigen, ogs. drikker; jf. *Ar. Pax*, 7; (af κάπω, besl. m. κάπη, *capio*, *etc.*). — καπύρια, o. καπυρίδια, τά, Kagedei. — καπυρίζω, aander den torre, rene, friske Luft; 2) er — καπυριστής, οῦ, ὁ, som sluger el. svælger, en Slughals; af — κάπῠρός, 3, torret i Luften, fortorret, tor; καπυρὰ νόσος, hidsig Sygdom; *transl.*, Elskov, *Theocr.* 2, 85; — 2) *transl.*, bes. om Lyden: reen, klar, hoi, *ex.* καπυρὸν στόμα, omtr. Sangens klare Toner, *Theocr.* 7, 37, men ᾠδαὶ καπυρώτεραι, mere luftige, spogende Sange, *Athen.*; καπυρὸν συρίζειν, at blæse hoit og reent paa Syrinx, *Luc.*; (af κάπω, καπύω, aander, puster; men ikke f. κατάπυρος; jf. ogs. αὖος af ἄω, ἄημι); df. — καπυρόω, gior tor, indtorrer; *pass.*, bliver fortorret.

καπύω, (κάπω), aander, puster; ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν, udaandede Sielen, pustede tungt (i Dodskampen), *Il.* 22, 467. — καπφάλαρα, slettere Skrivem. f. κὰπ φάλαρα, *Il.* 16, 106; (h. *Heyn.* καὶ φάλ.). — κάπω, egentl. snapper efter Luften, men forekommer alene *in part. pf. ep.* κεκαφηώς, i Forbindelsen κεκαφηότα θυμόν, som stonneude drager Livsluften, *Il.* 5, 698, *Od.* 5, 468; jf. ogs. d. lat. *animam agere*; (df. καπύω, κάπτω, ogs. καπνός, ligesom man sammenligner Hauch o. Rauch). — κάπων, ωνος, ὁ, Kapun, lat. *capo*.

κάρ, ved Assimilation foran ρ, f. κατά, κατ', i κὰρ ῥόον o. κάρ ῥα, *Il.* — κάρ, 1) ἐπὶ κάρ, *Il.* 16, 392, sild. ogs. ἐπίκαρ, paa Hovedet, hovedkulds, som κατώκαρα, *oppon.* ἀνὰ κάρ, ἀνάκαρ, hvor κάρ rimel. er en ældre Form, af κάρα, κάρη; — 2) i Udtrykket τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, *Il.* 9, 378, skal κάρ være forældet f. θρίξ, Haar, Hovedhaar, alts. ikke for et Haar agter jeg ham; (imod Metrum strider Forklaringen ἐν κᾱρὸς — *dor.* f. κηρὸς — αἴσῃ, som Doden agter jeg ham, o. ligel. ἐν Κᾱρὸς αἴσῃ, som en Karier, jf. flgd.). — Κάρ [ᾱ], ὁ, *gen.* Καρός, *pl. nom.* κᾶρες, en Karier, *Il.*, ringeagtet som Leiesoldat, hvf. Ordsproget: ἐν Καρί ogs. ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύειν, ikke at vove noget meget, *oppon.* ἐν τοῖς ἑαυτῶν σώμασι κινδυνεύειν, at vove sine Personer; *fem.* Κάειρα [ᾰ].

κάρᾱ [κᾰ], τό, h. *Hom.* alene *in nom.* o. *acc.*, alts. *indecl.*, men af κάρη, τό, har han *gen.* κάρητος, o. καρήατος, *dat.* κάρητι, o. καρήατι, o. *pl.* καρήατα; efterhom. formes af κάρη, κάρης, κάρη (ogs. κάρᾳ), κάρην, men uden Forandr. af Genus, hvf. ἐμῷ κάρᾳ h. *Soph.*; — Hovede; *Hes. Theog.* 42, ogs. en Biergtop; *att.* ogs. ligesom κεφαλή o. *caput*, i Omskrivninger, *ex.* Ἰοκάστης κάρα, o. dl.; (df. κάρηνον, κάρανος, o. fl.). — καράβιον, τό, *dim.* af κάραβος i alle Bem. — καραβίς, ίδος, ἡ, som κάραβος, Bem. 2, etslags Sokrabbe. — καραβοειδής, 2, (εἶδος), o. καραβοπρόσωπος, 2, (πρόσωπον), der ligner en κάραβος, Torbist el. Sokrabbe, der seer ud som en saadan. — κάραβος, ὁ, etslags Torbist, Skarubasse, Træbuk, o. dl.; — 2) etslags pigget Sokrabbe el. Sokrebs, lat. *carabus*, (ogs. vort Krabbe, Krebs, horer til denne Ordstamme); — 3) etslags Skib; df. — καραβώδης, 2, = καραβοειδής.

κᾰρᾱδοκέω, (κάρα, δοκεύω), passer paa, seer efter noget, mærker mig noget (med opreist el. fremstrakt Hovede); giver Agt paa noget, τὶ, *Xen. M. S.* 3, 5, 6; df. oppebier, πόλεμον, πῇ ἀποβήσεται, hvorledes Krigen vil falde ud, *Herod.* 8, 67; jf. 7, 163; ogs. onsker el. venter med Længsel; men ἐκαραδόκησεν εἰς ἔμ' ἡ βουλὴ πάλιν, vendte sig atter til mig, tog mit Parti, *Ar. Equ.* 660; — denne Handling, καραδοκία, ἡ. — καραιβαρέω, = καρηβαρέω, *inc.* — καρακάλλιον ogs. καράκαλλον, τό, en Kappe. — καράμβιος, ὁ, = κάραβος, Bem. 1.

καρανιστήρ, ῆρος, o. καρανιστής, οῦ, ὁ, (κάρα), vedkommende el. gieldende Hovedet, *Trag.* — κάρᾱνον, τό, *dor.* o. *att.* f. κάρηνον. — *κάρᾱνος [κᾰ], ὁ, Overhovede, Hersker, *Æsch.*; jf. ogs. *Xen. Hell.* 1, 4, 1; df. — κᾰρᾱνόω, som κεφαλαιόω, fuldender, fuldforer, *Æsch.*; o. — κᾰρᾱτομέω, er — καρατόμος, 2, (τέμνω), som afskærer Hovedet, som halshugger; — men *pass.*, καράτομος, hvis Hovede, er afskaaret; ogs. afskaaren fra Hovedet, *Soph. El.* 52; df.

– καρατομία, ἡ, Hovedafskærelse, Halshuggelse; – (af κάρα).

καρβᾶνίζω, ogs. καρβάζω, o. καρβαΐζω, = βαρβαρίζω; af — κάρβᾶνος, = βάρβαρος, udenlandsk, fremmed, *Æsch. Suppl.* 118. — κάρβασα, τά, *carbasa*, Seil af Lerred; jf. κάρπασος. — καρβάτιναι, αἱ, Bondesko af raat Læder, *Xen. Anab.* 4, 5, 14; *fem.* af – καρβάτινος, 3, af raat Læder. — καρβατιών, ῶνος, ὁ, etslags Kastemaskine, *inc.* — *καρδαμάλη, ἡ, etslags Brod af κάρδαμον; — καρδαμίζω, egentl. ligner Karse; df. *a)* som κάρδαμον βλέπω, seer mork og bister ud; *b)* τί καρδαμίζεις; hvad snakker du der om Karse? *Ar. Thesm.* 624; — καρδαμίνη, ἡ, ogs. καρδαμίς, ίδος, ἡ, etslags Vært, som ligner Karse; o. — καρδαμογλύφος, 2, (γλύφω), som klover Karse, d. e. gnieragtig, smudsig; jf. *Ar. Vesp.* 1348, ogs. κυμινοπρίστης; af — κάρδαμον, τό, etslags Karse, *nasturtium*, persisk Ord; jf. *Xen. Cyr.* 1, 2, 8 o. 11; oftere *in pl.*; *transl.*, κάρδαμον βλέπειν, at see suurt, *Ar.* — καρδάμωμον, τό, Værten Cardemomme. — κάρδαξ, ακος, ὁ, sædv. *in pl.*, etslags Leiesoldater h. Perserne, jf. Κάρ.

καρδία, ἡ, *jon.* καρδίη, (*Il.* 2, 452), *poët.* κραδία, h. *Hom.* sædv. κραδίη, Hiertet, som Middelpunkt for Blodets Omlob og for Livet, *ex. Il.* 13, 282; ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆσμά τι ἔχειν, *Xen.*; *b) transl.*, Lidenskabernes o. Folelsernes Sæde, o. df. Lidenskaberne og Folelserne selv, *ex. Il.* 1, 225 o. 395, o. fl.; men ogs. Tænkekraften, Forstand og Uforstand, *ex. Il.* 10, 244, o. 21, 441; alm. Siel, Gemyt; ogs. forbindes κραδίη καὶ θυμός, *Hom.*; – 2) Mavemunden; ogs. Maven selv; – 3) Marven h. Planter, Kiernen i Træ, ogs. ἐγκάρδιον.

*καρδιακός, 3, *adv.* -κῶς, horende til Hiertet; 2) = καρδιαλγής; — καρδιαλγέω, er – καρδιαλγής, 2, (ἄλγος), egentl. som har ondt i Hiertet; sædv. som lider af Smerte el. Trykning i Mavemunden el. i Maven; – denne Smerte, καρδιαλγία, ἡ; – horende til el. foraarsagende en saadan, καρδιαλγικός, 3, ogs. som ideligen lider af denne Smerte; — καρδιάω, = καρδιαλγέω; — καρδιοβολέομαι, er truffen el. saaret i Hiertet, har ondt i Hiertet; af – καρδιοβόλος, 2, (βάλλω), som træffer el. saarer Hiertet; ogs. virkende paa Hiertet, φάρμακα; — καρδιογνώστης, ου, ὁ, (γιγνώσκω), som kiender Hiertet, *N. T.*; o. — καρδιόδηκτος, 2, (δάκνω), hiertekrænkende; – (af καρδία).

*καρδιουλκέω, (ἕλκω), udtrækker Offerdyrets Hierte for at forbrænde det, *Luc.*; – denne Handling, καρδιουλκία, ἡ; — καρδιουργέω, = καρδιουλκέω; — καρδιο-φύλαξ, ακος, ὁ, Brystplade, *Polyb.*; — καρδιόω, ogs. καρδιόομαι, = καρδιουλκέω; o. — καρδιωγμός, ὁ, = καρδιαλγία; af – καρδιώσσω, *att.* -ττω, som καρδιαλγέω, har Mavesmerte; (af καρδία). — καρδοπεῖον, τό, Laaget til et Deintrug; 2) som παροψίς, en Mundkurv; o. — καρδοπογλύφος, 2, (γλύφω), som udhuler et Deintrug el. alm. et Trækar; af — κάρδοπος, ἡ, Deintrug; alm. ethvert af eet Stykke udhulet Trækar. — κάρειον, τό, *poët.* f. κάρα, κάρη, *Nic.*, *inc.*

κάρη, *jon.* f. κάρα, Hovede, *Hom.* — καρήατα, *etc.*, see u. κάρα. — *κᾰρηβᾰρέω, *att.* -βαράω, ogs. -βαριάω, er – κᾰρηβᾰρής, 2, (βαρύς), tung i Hovedet; som lider af – καρηβάρησις, ἡ, ogs. καρηβάρεια, ἡ, Tunghed i Hovedet, Hovedpine; – καρηβαρικός, 3, *a)* = καρηβαρής; *b)* = flgd.; o. – καρηβαρίτης, ου, ὁ, som gior Hovedet tungt el. som foraarsager Hovedpine, οἶνος; o. — καρηκομόωντες, οἱ, (κομάω), som lade Haaret voxe over hele Hovedet; h. *Hom. epith.* til Achæerne; *oppon.* ὄπιθεν κομόωντες; – (af κάρη). — καρῆναι, *inf. aor.* 2 til κείρω.

κάρηνον, τό, (κάρη), Hovede, h. *Hom.* oftest *in pl.*, ogs. i Omskrivninger, *ex.* ἀνδρῶν – κάρηνα f. ἄνδρες, *Il.* 11, 500; men βοῶν κάρηνα, Qvæghoveder, *Il.*; 2) *transl.*, det Overste, Hoieste, bes. Biergtinder, *ex.* Ὀλύμποιο κάρηνα, *Hom.*; ogs. den hoiest beliggende Deel af en By, Borgen; jf. *Il.* 2, 117, 9, 24. — κάρητι, κάρητος, *dat.* o. *gen.* til κάρη, see u. κάρα. — Κᾶρία, ἡ, Landskabet Karien. — καριδάριον, o. καρίδιον, τό, *dim.* af καρίς. — καριδόω, krummer mig som Sokrebsen, καρίς.

Κᾶρίζω, handler som en Karier; — Καρικοεργής, 2, (ἔργον), af karisk Arbeide; af – Καρικός, 3, karisk, fra Karien; τὸ Καρικόν, *sc.* μύρον, etslags Salve el. Olie; 2) Καρικὴ Μοῦσα, Καρικὸν μέλος, Sorgesang, Liigsang; jf. flgd.; — καρίνη, ἡ, Grædekone, *præfica*; (saadanne leiedes til, ved Graad og Klage at bevise den Afdode den saakaldte sidste Ære); jf. frgd.; o. — Κάριος, 3, = Καρικός; – (af Κάρ). — κᾶρίς, ῖδος, *att.* ίδος, ἡ, etslags langagtig Sokrebs, *squilla.* — Καριστί, *adv.*, (Καρίζω), i det kariske Sprog, paa karisk Viis. — Καρίων, ωνος, ὁ, (Κάρ), egentl. liden

karisk Leiesoldat; df. ofte som Slavenavn.

καρκαίρω, droner, zittrer, bæver, gienlyder; *κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν* –, *Il.* 20, 157. — *κάρκαρον, τό*, *carcer*, Fængsel, sild. — *καρκινάς, άδος, ἡ*, o. *καρκίνιον, τό*, *dim.* af *καρκίνος*. — *καρκινευτής, οῦ, ὁ*, som fanger Krebs; o. — *καρκινοβάτης, ου, ὁ*, (*βαίνω*), der gaaer som en Krebs; af — †*καρκίνος, ὁ*, Krabbe, Krebs, *cancer*, bes. Taskekrabbe; *poët.* ogs. *in pl. heterog.*, *τὰ καρκίνα*; — 2) af etslags Liighed: *a)* Stiernebilledet Krebsen: *b)* Krebsskade, sædv. *καρκίνωμα*; *c)* Ildtang, Smedetang, *Eur. Cycl.* 609, (rimel. etslags Klemme el. Tvefork); sild. ogs. f. *κίρκινος*, Cirkel; df. — *καρκινόχειρες, οἱ*, (*χείρ*), med Krebssaxe istedetfor Hænder, *Luc.*; — *καρκινόω*, krummer el. boier som en Krebs; *pass.*, slynger el. krummer mig saaledes; 2) foraarsager – Krebsskade, *καρκίνωμα, τό*; o. — *καρκινώδης*, 2, (*εἶδος*), krebsagtig.

καρνᾱβάδιον, τό, som *κάρος*, Kummen. — *Κάρνεια*, ogs. *Κάρνεα, τά*, dorisk, bes. lacedæmonisk Fest til Ære for Apollo *Κάρνειος*, holdtes i Maaneden *Καρνεῖος*, *att.* *Μεταγειτνιών*, omtr. vor August; jf. ogs. *Herod.* 7, 206; df. *Καρνεονῖκαι*, Seiervinderne i de karneiske Kamplege; — *κάρνον, τό*, o. *κάρνυξ, ὁ*, d. galliske Trompet, *cornu*, Horn, *Diod. Sic.* — *κάροινον, τό*, etslags indkogt sød Viin. — *κάρον, τό*, o. *κάρος, τό*, *careum*, Kummen. — *κάρος, ὁ*, dyb Søvn, Dødssøvn; jf. *καταφορά*; 2) Svimmelhed; df. — *καρόω*, foraarsager tung Søvn, ogs. Smerte med Dørskhed; bedøver; ogs. omtaager.

Κάρπαθος, ved Omsætn. for Versets Skyld ogs. *Κράπαθος*, *Il.*, en Ø imellem Kreta o. Rhodos. — *καρπαία, ἡ*, etslags thessalisk Vaabendands; jf. *Xen. Anab.* 5, 9, 7. — *καρπάλιμος*, 3, *adv.* *-λίμως*, (f. *ἁρπάλιμος*, af *ἁρπάζω*), med rivende Hurtighed, *ex.* om en Strøm, *Il.*; alm. hurtig, rask, flink. — *καρπάσινος*, 3, som er giort af – *κάρπασος, ὁ*, fiin spansk Hør, lat. *carbasa*; 2) etslags Vært med giftig Saft. — *καρπεία, ἡ*, Benyttelse, Brug og Nytte; o. — *κάρπευμα, τό*, Frugt, Nytte; af — *καρπεύομαι*, (*καρπός*), nyder, benytter; *in act.* sield. — *καρπήσιον, τό*, ogs. *καρπησία, ἡ*, etslags asiatisk Krydertræ.

καρπίζω, (*καρπός*), aftager Frugten; indhøster, indsamler; *in med.*, nyder Frugten; afbenytter; *καρπίζεσθαι γῆν*, at udsue Landet; 2) befrugter, *Eur.* — *καρπίζω*, frigiør en Slave, (*vindico in libertatem*), ved at berøre ham med en – *καρπίς, ίδος, ἡ*, ogs. *καρφίς, κάρφος*, Romernes *vindicta s. festuca*; jf. *κάρφος*. — *κάρπιμος*, 3, (*καρπός*), frugtbærende, frugtbar, nyttig; *τὰ κάρπιμα*, modne Markfrugter; — *καρπίς, ίδος, ἡ*, see u. det andet *καρπίζω*. — *καρπισμός*, (*καρπίζω*), Frugternes Indsamling el. Indhøstning; Benyttelse. — *κάρπισμός, ὁ*, ogs. *καρπιστεία, ἡ*, en Slaves Frigiørelse ved *καρπίς*, *emancipatio*; o. — *καρπιστής, οῦ, ὁ*, som frigiør en Slave med *καρπίς*; (af d. andet *καρπίζω*).

**καρπο-βάλσαμον, τό*, Balsamfrugt; — *καρποβρῖθής*, 2, (*βρίθω*), tung af Frugt, betynget dermed; — *καρπογένεθλος*, 2, (*γενέθλη*), = *καρπόγονος*; — *καρπογονέω*, er – *καρπογόνος*, 2, (*γόνος*), som avler el. frembringer Frugt; denne Handling el. Beskaffenhed, *καρπογονία, ἡ*, ogs. Frugtbarhed; — *καρπόδεσμα, τά*, (*καρπός* Bem. 2, *δεσμός*), Armbaand; df. — *καρποδέσμιος*, 2, med et Armbaand; — *καρποδοτέω*, er – *καρποδοτήρ, ῆρος, ὁ*, *fem.* *-δότειρα, ἡ*, o. *καρποδότης, ου, ὁ*, (*δίδωμι*), som giver Frugt; — *καρπολογέω*, er – *καρπολόγος*, 2, (*λέγω*), som plukker el. indsamler Frugter; – denne Handling, *καρπολογία, ἡ*; o. — *καρπομᾰνής*, 2, (*μαίνομαι*), yppig el. rig paa Frugter; jf. *ὑλομανής*; o. — *καρποποιός*, 2, (*ποιέω*), som giør, avler, frembringer Frugt; – (af flgd.).

καρπός, ὁ, Frugt; Træfrugt, Markfrugt, o. s. v.; df. ogs. h. *Hom.*, *καρπὸς ἀρούρης*, Kornet; sild. *in pl.* *καρποί*, bes. Markfrugter; *ὑγροὶ καρποί* h. *Xen.*, Viin o. Olie; df. bes. – *a)* Sæden, Udsæd, *ex.* *καρπὸν καταβαλεῖν, ὥστε φύεσθαι*, *Xen. Oec.*; – *b)* Livsfrugt, Børn, *Hom. Cer.*; *transl.* ogs. *καρπὸς φρενῶν*, Aandens Frugt, Forstand, Klogskab, *Pind.*; – *c)* Frugt, Frembringelse, *ex.* om Hierden; *τοῖς καρποῖς* (*ἐᾶν*) *τοὺς νομέας χρῆσθαι*, *Xen.*; ogs. *transl.*, Følge el. Virkning, *ἐπέων*, *Pind.*; *εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοις*, hvis de skulle gaae i Opfyldelse, *Æsch. Sept.* 618; alm. Nytte, Fordeel; — 2) *carpus*, Haandledet el. det Sted, hvor den flade Haand (*παλάμη*) forbindes med Forarmen (*ὠλένη*); – (*καρπός*, Frugt, er rimel. af *κάρφω*, tørrer; o. ligel. *καρπός* Bem. 2, af *κάρφω*, tager sammen, lat. *carpo*; jf. *κάρφω* o. *κάρφος*).

**καρποσπόρος*, 2, (*σπείρω*), som saaer Frugt; — *καρποτελέω*, er – *καρποτελής*, 2, (*τελέω*), som fuldender el. modner Frugten; som bringer Frugter el. Told deraf; — *καρποτό-*

κεια, ἡ, poët. f. ἡ καρποτόκος; af – καρποτοκέω, er – καρποτόκος, 2, (τίκτω), som avler el. bærer Frugt; — καρπότροφος, 2, (τρέφω), næret el. fodret med Frugter; men act. καρποτρόφος, som nærer el. frembringer Frugter; — καρποφάγος, 2, (φαγεῖν), som spiser Frugter, som lever deraf; — καρποφθόρος, 2, (φθείρω), som fordærver el. ødelægger Frugten; — καρποφορέω, er – καρποφόρος, 2, (φέρω), frugtbærende, frugtbar; – denne Beskaffenhed, καρποφορία, ἡ; — καρποφυέω, (φύω), frembringer Frugt; o. — καρπο-φύλαξ, ακος, ὁ, Frugtvogter; – (af καρπός).

καρπόω, (καρπός), frembringer el. bærer Frugt; transl., ὕβρις – ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, Æsch. Pers. 818; ogs. bringer Frugten el. Indtægterne derhen; in pass., at blive el. modnes til Frugt; 2) oftere in med. καρποῦμαι, nyder Frugterne, τὶ, af noget, gior mig noget nyttigt, har Nytte el. Fordeel deraf; ζῆν καρπούμενον τὰ σαυτοῦ, at nøies med dit Eget, Xen.; εὐεργετῶν ἀνθρώπους, – ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν, id.; καρποῦσθαι λιμένας καὶ ἀγοράς, at have Indtægterne deraf, Dem.; ogs. har Følgerne el. Skaden af noget, jf. ἀπολαύω; om Fienden: καρποῦσθαι τὴν γῆν, τὴν χώραν, at hærie, at udplyndre.

καρπώδης, 2, (καρπός, εἶδος), frugtbar, nyttig. — κάρπωμα, τό, (καρπόω), den modne Frugt; b) Indkomst, Nytte; 2) Offring el. at offre. — καρπώσιμος, 2, hvoraf man kan have Nytte el. Fordeel; af — κάρπωσις, ἡ, (καρπόω), Benyttelse, Brug og Nytte; 2) Offring el. at offre. — καρπωτός, 2, (καρπός, Bem. 2), som naaer lige til Haandledet; καρπωτὸς χιτών, Underklædning med lange Ærmer. — καῤῥέζουσα, ep. f. καταῤῥέζουσα, Il. 5, 424. — κάῤῥον, τό, Karre, Vogn, LXX. — κάῤῥων, ονος, 2, stærkere, bedre, comparat. dor. f. jon. κρέσσων, att. κρείσσων, superl. κάρτιστος; af κάρτος, κάρτα, κάρτυς, s. m. f. — κάρσιος, 3, skraa, skiev, alene h. gramm. o. i Sammensætn. ἐγκάρσιος o. ἐπικάρσιος. — κάρσις, ἡ, (κείρω); Klippen, Afskæren, Beskæren.

κάρτα, adv., (κάρτος), stærkt, saare, høiligen, forstærk. καὶ τὸ κάρτα, Herod., ex. 3, 104, extr.; ofte ogs. indrømmende: καὶ κάρτα, meget vel, ganske vist; jf. κάῤῥων o. κάρτος. — καρταίπους, -ποδος, = κραταίπους, Pind. — καρταλάμιον, τό, dim. af – κάρταλλος o. κάρταλος, ὁ, en nedentil spids Kurv, LXX. — καρτεραίχμης, ου, ὁ, = κραταιαίχμης. — καρτεραύχην, ενος, 2, = κρατεραύχην. — καρτερέω, (καρτερός), er stærk, modig, standhaftig, udholdende, holder ud el. kan holde ud, πρὸς λιμὸν καὶ πρὸς δίψος καὶ πρὸς ῥῖγος, Xen.; ofte c. part., ex. καρτερεῖν ἐπιμελόμενοι οὐ πολλοὶ ἐθέλουσι, id.; καρτερεῖν τινος, at afholde sig derfra, ogs. absol. at være afholden el. haardfør, ex. Xen. Cyr. 7, 5; df. — καρτέρημα, τό, standhaftig Adfærd; modig Handling; o. — καρτέρησις, ἡ, = flgd.

*καρτερία, ἡ, Udholdenhed, Standhaftighed, Haardførhed, oppon. μαλακία; ogs. Afholdenhed; Selvbeherskelse, Xen.; — καρτεριάζομαι, lac. -άδδομαι, er standhaftig el. afholden; — καρτερικός, 3, adv. -κῶς, hørende, skikket, tilbøielig til at holde ud, til at være standhaftig el. afholden, øvet deri; πρὸς πάντας πόνους καρτερικώτατος, Xen.; — καρτεροβρόντης, ου, ὁ, (βροντή), som tordner vældigt, Pind.; — καρτερόθυμος, 2, (θυμός), med stærkt og standhaftigt Mod, med en ubøielig Kraft og Udholdenhed; h. Hom. epith. til Herakles, Achilles, o. fl.; alm. stærk, vældig; ogs. vedholdende, haardnakket, Ἔρις, Hes. Theog. 225; o. — καρτεροπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω), som slaaer stærkt; – (af flgd.).

καρτερός, 3, adv. -ρῶς, (κάρτος), stærk, modig, vældig, φῶτας ἐναίρειν, Il. 13, 483; ogs. ἐν πολέμῳ; ogs. modig, tapper; ψυχὴ καρτερά, Xen.; κατὰ καρτερόν, af alle Kræfter; id; – b) stærk, heftig, voldsom; καρτερὰ ἔργα, Hom.; men καρτερὸς ὅρκος, vældig, urokkelig; καρτερὸν ἕλκος, stærkt, haardt Saar, id.; μάχης – καρτερῆς γενομένης, stort el. heftigt Slag, Herod. 1, 76; – c) fast, stærk, befæstet, χωρίον, τεῖχος, Xen.; – d) efterhom. c. gen., som er Herre el. som har Magt over noget, bes. som kan styre sine Lidenskaber; df. standhaftig, taalmodig, udholdende, afholden; τὸ καρτερόν, = καρτερία, Herod., ex. 1, 212.

καρτερούντως, adv. part. præs. af καρτερέω, stærkt, modigen, udholdende. — καρτερόφρων, 2, = κρατερόφρων; καρτερόχειρ, -χειρος, ὁ, ἡ, (χείρ), med stærk Haand, stærk, vældig, epith. til Ares; o. — καρτερώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, o. καρτερώνυχος, 2, = κρατερώνυξ; (af καρτερός). — κάρτιστος, 3, ep. f. κράτιστος, Hom. — κάρτον, τό, Snitlog; neutr. af – καρτός, 3, (κείρω), klippet, skaaren; til at klippe el. skære. — κάρτος, τό, ep. o. jon. f. κράτος, Mod, Styrke, Hom., Herod.; df. — καρτύνω, ep. f. κρατύνω, styrker, gior stærk el. modig; befæster; h. Hom. alene

in med. o. i Forbindelsen ἐκαρτύναντο φάλαγγας, forstærkede dem (for sig, *sibi*); ligel. ἐκαρτύναντο - χεῖρας, styrkede el. væbnede deres Hænder, *Theocr.* 22, 80.

καρύα, ἡ, Nøddetræ; - *dim.* καρυάριον, τό; jf. ogs. κάρυον. — Καρυάτιδες, αἱ, Fruentimre fra Byen Karyai i Lakonien; 2) i Bygningskunsten ere Karyatiderne, qvindelige Figurer, der bære Biælker o. dl. Vægter. — Καρυᾱτίζω, dandser den i Byen Karyai paa Artemisfesten opførte Dands. — καρυᾰτίζω, (κάρυον), leger el. spiller med Nødder. — καρύδιον, τό, *dim.* af καρία o. κάρυον. — καρῠηδόν, *adv.*, ligesom Nødder; o. — καρυηρός, 3, o. καρύϊνος, 3, ligesom Nødder af Gestalt el. Farve; af Nødder, hørende til Nødder. — καρύϊνον, τό, = κάροινον.

*κᾰρῡκάζω, = καρυκεύω; o. — κᾰρῡκεία, ἡ, Madens Tilberedelse med Sausen καρυκή; alm. = flgd.; o. - καρύκευμα, τό, kunstigen tilberedet o. lækker Mad el. Spise; af - καρυκεύω, tilbereder med Sausen καρύκη el. alm. paa en kunstig og lækker Maade; af — †κᾰρύκη [ῡ], ἡ, etslags lækker Blodsaus af lydisk Opfindelse; ogs. enhver kunstig og velsmagende Ret; df. — καρύκινος, 3, *Xen.*, v. καρυκοειδής, 2, (εἶδος), af Farve som Sausen καρύκη, blodfarvet, mørkerød, bruunrød; o. — καρυκοποιέω, er - καρυκοποιός, 2, (ποιέω), som tillaver en lækker Saus. — κάρυξ, καρύσσω, *dor.* f. κῆρυξ, κηρύσσω.

κᾰρυοβᾰφής, 2, (βάπτω), som er farvet sort med Nøddeskaller; o. — καρυοκατάκτης, ου, ὁ, (κατάγνυμι), Nøddeknækker; (Fuglen) Kiernbider; af — †κάρυον, τό, alm. Nød, bes. Valnød; κάρυον Εὐβοϊκόν, ogs. Καρύστιον, Kastanie; 2) Kiernen i Steenfrugt, ogs. i Grantappen; 3) i Mechaniken: en Hisseblok el. en Deel deraf; df. — καρυοναύτης, ου, ὁ, som seiler paa en Nøddeskal, *Luc.*; — καρυόφυλλον, τό, (φύλλον), egentl. Nøddeblad; sædv. Krydernellike, Nellikeblomst; — καρυόχροος, 2, *ctr.* -χρους, (χρόα), nøddefarvet; — καρυτίζομαι, spiller el. leger med Nødder; — καρυώδης, 2, (εἶδος), nøddeagtig, der ligner en Nød; — καρυωτικός, 3, = καρυωτός; o. — καρυῶτις, ιδος, ἡ, en nøddeformet Daddel; ogs. καρυωτὸς φοῖνιξ, *palmula caryota.*

καρφαλέος, 3, (κάρφω), fortørret, tør, *Od.*; καρφαλέον (*adv.*) ἀσπὶς - ἄυσε, lød el. bragede hult, *Il.* 13, 409; ogs. *transl.*, tørstig, udmattet, trængende; - 2) *act.*, fortørrende, brændende, πῦρ, *Nic.* — καρφαμάτιον, τό, (κάρφος, ἀμάω), Værktøi til at samle de tørre og mindre Ax, etslags Rive el. Tvefork, *merga.* — καρφεῖον, τό, *dim.* af κάρφη; 2) = καρπός, *Nic.* — κάρφη, ἡ, = κάρφος, bes. tørre Ax; ogs. tørt Straa el. Foder, *Xen. Anab.* 1,5,10; df. — καρφηρός, 3, af tør Halm. — καρφίον, τό, *dim.* af κάρφος. — καρφίτης, ου, ὁ, (κάρφος), giort af tør Halm. — καρφίς, ιδος, ἡ, = κάρφος, Bem. 2.

καρφοειδής, 2, (εἶδος), som ligner tør Halm el. tørre Qviste; alm. tynd, fiin, let som et κάρφος; o. — καρφολογέω, (λέγω), opsamler Halmen el. Stubbene; afplukker el. aftager de tørre Ax; - denne Handling, καρφολογία, ἡ; af — κάρφος, τό, (κάρφω), ethvert indtørret el. fortørret Legeme, tør Qvist el. Green, Halm, Straa, Avne, Fnug, Affald, Spaaner, o. dl., som φορυτός; df. bes. - *a)* tynd Stilk el. Stok, *Herod.* 3, 111; - *b)* den Stok, hvormed d. rom. Prætor berørte den frigivne Slave, *festuca, vindicta*; jf. καρφίς, καρπίς; - *c)* liden Tavle, hvorpaa Parolen skreves, *Polyb.*; — 2) som καρπός, den modne Frugt, *Nic.*; - (rimel. er ogs. καρπός, den tørre Frugt, besl. m. κάρφος jf. κάρφω, *in fin.*).

*καρφόω, = κάρφω, *poët.* — καρφυρός, 3, = καρφηρός, *inc.* — κάρφω, *f.* κάρψω, sammentrækker, indsnærper, giør rynket, χρόα καλόν, *Od.* 13, 398, o. 430; ligel. ἠέλιος χρόα κάρφει, *Hes. Op.* 575; (hvf. maaskee oprindel. sammentrækker ved Hede, indtørrer, jf. κάρφος o. καρπός); - *b) transl.*, Ζεὺς - ἀγήνορα κάρφει, forringer, fornedrer, ydmyger, *Hes. Op.* 7; df. sild. *poët.*, afkræfter, svækker, lader visne, udmarver, fortørrer, o. dl.; *in pass.*, visner hen, fortørrer; - (κάρφω, hvf. d. lat. *carpo*, er besl. m. ἁρπάζω; til Bem. sammentrækker, samler, indsamler, kan nærmest henføres καρπός i begge Bem., - til Bem. tørrer, indtørrer, derim. κάρφος; see ogs. κάρφος *in fin.*). — καρφώδης, 2, = καρφοειδής.

*καρχαλέος, 3, ru, hvas, δίψῃ (i Halsen) af Tørst, *Il.* 21, 541, hvor man ogs. vil læse καρφαλ-; 2) bidsk, heftig, arrig, *asper*; - i denne Bem. ogs. καρχαρέος, 3; — καρχαρίας, ου, ὁ, etslags Haifisk (af dens skarpe Tænder); — καρχαρόδους, -όδοντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς), med skarpe el. spidse Tænder, κύνες, *Il.*; alm. skarp, skærende, ἅρπη, *Hes.*; - ogs. καρχαρόδων, οντος; af — κάρχᾰρος, 2, ru, skarp, hvas, spids, bes. med spidse Tænder; *transl.*, bidsk,

heftig, arrig; (rimel. af χαράσσω). — Καρχηδονιάζω, er paa Karthagernes Parti, holder med K.; o. — Καρχηδόνιος, 3, karthagisk; οἱ Καρχηδ., Karthagerne; af — Καρχηδών, όνος, ἡ, Karthago; 2) etslags Ædelsteen, Carbunkel. — καρχήσιον, τό, et i Midten indboiet Bæger; 2) Mastkurven el. den overste Deel af Masten, hvor Raaerne befæstes, el. en Rulle, hvorom Tougene løbe; hyf. οἱ καρχήσιοι, Skibstouge; ogs. Saarlægebind; 3) en Kranbiælke.

κάρω, *inus.*, som Stamform til κέκαρμαι, καρῆναι, *pf.* o. *aor. pass.* af κείρω. — καρώδης, 2, *adv.* -ώδως, (κάρος, εἶδος), ligesom bedovet, der lider af Sovesyge el. Svimmelhed. — κάρωσις, ἡ, (καρόω), Hovedets Tunghed, Bedovelse, Søvn, Svimmelhed forbunden med Hovedpine; df. — καρωτίδες, ων, αἱ, Hovedslagaarerne; o. — καρωτικός, 3, bedovende, som bringer i dyb Søvn; 2) καρωτικαὶ ἀρτηρίαι, = καρωτίδες. — καρωτόν, τό, Karotte, Pastinakrod.

κᾰσαλβάζω, driver Utugt, τινά, med nogen, *Ar.*; af — κασαλβάς, άδος, ἡ, o. κασάλβη, ἡ, Skiøge; df. — κασάλβιον, τό, Bordel. — κάσαμον, τό, = κυκλάμινος. — κάσας, ου, ὁ, ogs. κασᾶς s. κασῆς, kostbart Hestedækken el. Skaberak, *Xen. Cyr.* 8, 3; (rimel. besl. m. κῶς, κῶας, κάσσυμα). — κασαύρα, ἡ, o. κασαυράς, άδος, ἡ, ogs. κασαυρίς, ίδος, ἡ, = κασάλβη. — κασαυρεῖον, o. κασαύριον, τό, = κασάλβιον.

κᾰσία, ἡ, = κασσία, *Herod.* — κασιγνήτη, ἡ, kiødelig Søster, *fem.* af κασίγνητος, *Hom.* — κασιγνητικός, 3, broderlig, søsterlig; af — κασίγνητος, ὁ, (κάσις, γεννάω), 1) *a)* kiødelig Broder, *Hom.*; *b)* alm. Nærbeslægtet, bes. Søskendebarn, Brodersøn, o. dl.; jf. *Il.* 15, 545, o. 16, 456; – 2) som *adject.* 3, broderlig, søsterlig, κάρα, *Soph.*; *transl.*, hørende sammen el. nøie overeensstemmende med hinanden; jf. ἀδελφός. — κασιόπνους, ουν, *gen.* ου, (κασία, πνέω), som lugter af Kassia. — κάσις, ιος, ὁ, Broder, ἡ, Søster, bes. h. *Trag.*; ogs. som κασίγνητος, Nærbeslægtet, Sodskendebarn, o. dl.; – 2) i Sparta: en Dreng, som hører til den samme ἀγέλη el. βοΐα.

κάσσα, ἡ, = κασάλβη. — κασσία, ἡ, *cassia*, Kassia, etslags krydderagtig Bark, der ligner Caneel; κασσία σύριγξ, *cassia fistula*, fordi den aftrukne og tørrede Bark danner Rør; df. — κασσίζω, har Udseende, Smag el. Lugt af Kassia. — Κασσιτερίδες, αἱ, Tinøerne; jf. *Herod.* 3, 115; — κασσιτέρινος, 3, af Tin; o. — κασσιτεροποιός, ὁ, (ποιέω), Tinstøber, Tinarbeider; af — κασσίτερος, ὁ, *att.* κασσ., Tin, *Herod.* 3, 115; — h. *Hom.* kan dette κασσίτερος vel tiene til at udsmykke Vaaben, Skiolde, Rustninger, m. v., hvortil ogs. Udtrykket χεῦμα - κασσιτέροιο, Tinstøbning (*Il.* 23, 561) ret vel kunde passe; ogsaa kunde hin Beenskinne, κνημὶς - κασσιτέροιο; (*ib.* 21, 592), ret vel bestaae af en fortinnet Metalplade, hvortil ogs. kan henføres ἑανὸς κασσίτερος, *ib.* 18, 612; – men *ib.* 20, 271, passe dog fortinnede Plader ligesaalidet som Tinplader; rimel. maa altſ. d. homeriske κασσίτερος forstaaes om et andet haardere Metal, rimel. af Tinfarve, *ex.* Zink el. d. rom. *stannum*.

κασσιτερουργός, 2, (ἔργον), Tinarbeider; o. — κασσιτερόω, fortinner, overtinner; (af κασσίτερος). — κάσσῦμα, τό, *att.* κάττυμα, Læder til Skomagerarbeide; bes. Ledersaale; Brandsaale; Læderſko; – 2) *transl.*, Anstiftelse, Intrigue; af — κασσύω, *att.* καττύω, (κῶς, κῶας, κάσας), sammenflikker, bes. Skomagerarbeide; – 2) *transl.*, anstifter, opspinder; jf. d. lat. *suere dolos.* — κασσωρεῖον, τό, o. κασσωρίς, ἡ, = κασωρεῖον, *etc.* — Κάστᾰνα, ἡ, en By i Pontus, ogs. en By i Thessalien, (h. *Herod.* Κασθαναία); df. — κασταναϊκόν, *sc.* κάρυον, τό, Kastanienød; — καστανεών, ῶνος, ὁ, Kastaniehave; o. — κάστανον, τό, ogs. καστάναιον, *sc.* κάρυον, Kastanie.

Καστόρειος, 2, af el. fra Kastor, til hans Ære; – Καστόρειος νόμος, en krigersk Fløitemusik, bes. i Sparta. — καστόρειος, 2; (κάστωρ), = καστόριος. — καστόριαι, o. καστορίδες, αἱ, etslags lakoniske Jagthunde, *Xen.*; 2) καστορίδες, hed ogs. etslags Sodyr, Sælhunde, LXX. — καστορίζειν, at ligne Bævergeil i Smag el. Lugt; af — καστόριον, τό, *castoreum*, Bævergeil; egentl. *neutr.* af — καστόριος, 3, (κάστωρ), af en Bæver, bes. af Bæverskind. — Καστόριος, 3, (Κάστωρ), af el. fra Kastor. — καστορνῦσα, *ep.* f. καταστορνῦσα, *part. fem. præs.* af καταστόρνυμι. — Κάστωρ, ορος, ὁ, Kastor, Søn af Zeus el. af Tyndareus, o. af Leda, Broder til Polydeukes el. Pollux. — κάστωρ, ορος, ὁ, *castor*, Bæveren. — κασύτας s. καδύτας, etslags syrisk Plante. — κάσχετε, *ep.* f. κατέσχεθε, κάτεσχε, *aor.* 2 af κατέχω, *Il.* 11, 701. — κασωρεῖον, τό, = κασάλβιον; o. — κασωρειόω, = κασαλβάζω; af — κασωρίς, ίδος, ἡ, ogs. κασωρῖτις, ιδος, ἡ, som κάσσα, κασάλβη, en Skiøge.

κατά, *præpos. c. gen.* o. *c. acc.*, m. Grundbem. ned derfra el. der ned, nedad, henad; (besl. derm. er d. lat. *ad*); – κατά h. *dat.* er alene v. Tmesis skilt fra sit Verbum, *ex.* κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν, f. προτόνοις κατέδησαν, *Od.* 15, 290; jf. *ib.* 10, 238; — I) *c. gen.* betegner κατά — 1) en Bevægelse ovenfra nedad, og det bes. – *a)* ned derfra, *ex.* βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, *Hom.*; δάκρυα κατὰ βλεφάρων ῥέεν, *id.*; κατ' ἄκρης, κατ' ἄκρας, (κατάκρας), ovenfra og ned, *ex. Od.* 5, 313; bes. om en Sammenstyrtning, *ex.* ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος, d. e. ganske og aldeles; – *b)* ned derpaa, ned derover, *ex.* κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς; jf. *Il.* 5, 659; κατὰ γαίης ᾤχετο, (Spydet) foer ned i Jorden; men ψυχὴ κατὰ χθονὸς – ᾤχετο, gik ned under Jorden, *Il.* 23, 100; ligel. κατὰ γῆς ἰέναι, δῦναι; ὁ κατὰ γῆς, den Afdøde el. Begravne, *Xen. Cyr.* 4, 6, 5; κατὰ χειρῶν ὕδωρ διδόναι, at gyde Vand derpaa, derudover; — 2) en Bevægelse derhen, (i en Retning) derimod, derpaa, derefter, *ex.* κατὰ σκόπου τοξεύειν, at skyde efter Maalet; παίειν κατά τινος, at slaae efter noget, men κατὰ κόρρης, paa Kinden, paa Øret; df. *transl.*, – *a)* med Hensyn derpaa, *ex.* ταῦτα μὲν δὴ κατὰ πάντων Περσῶν ἔχομεν λέγειν, om P. i Almindelighed, *Xen. Cyr.* 1, 2, 16; ὃ καὶ μέγιστον ἦν καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, den største Lovtale paa el. over Eder, *Dem. p.* 68; εἴπερ ἕν γέ τι ζητεῖς κατὰ πάντων, som passer paa alt el. paa alle, *Plat.*; τάττειν κατα τινος, at ordne under en vis Klasse; – *b)* bes. er κατά τινος ogs. *att.*, imod nogen, til nogens Skade el. Nedsættelse, *ex.* i λέγειν s. λόγος κατά τινος, *in aliquem*; ψεύδεσθαι κατὰ τοῦ θεοῦ, at belyve, nedsætte, *Xen.*; hvf. ogs. κατηγορεῖν, o. dl., forbindes *c. gen. pers.*; – *c)* εὔχεσθαι κατὰ βοός, καθ' ἑκατόμβης, at giør Løfte deraf, (oprindel. at bede derved el derpaa); καθ' ἱερῶν τελείων ὀμόσαι, at sværge derved, (i det man holder Haanden derover el. rører derved); – *d)* hertil hører ogs. d. med κατὰ o. *adject.* omskrevne *adverb.*, *ex.* καθ' ὅλου f. ὅλως, almindeligen; — II) *c. acc.* betegner κατά – *a)* en Udstrækning derover el. derimod, bes. ovenfra nedad, *ex.* κατὰ τὸν ποταμόν, nedad, langs med, henover Floden; κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, til Lands og Vands, (egentl. hen derigiennem); κατὰ στρατόν, i Hæren, i Leiren; jf. *Il.* 7, 370; ligel. er h. *Hom.* κατὰ στῆθος, κατ' ὦμον, κατὰ χεῖρα βάλλειν, οὐτᾶν, at saare deri; ligel. χωόμενος κατὰ θυμόν, i Hiertet, i Sielen; – *b)* en Tidsbestemmelse: hen igiennem en Tid, imedens; κατὰ τὸν πόλεμον, under Krigen; κατὰ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον, *Herod.* 1, 67; οἱ καθ' ἡμᾶς, οἱ καθ' ἑαυτούς, vore, deres Samtidige; – *c)* κατά h. Talord betegner d. lat. Distributiver, *ex.* κατὰ μὲν ἕνα μαχεόμενοι, *singuli*, een ad Gangen, Mand imod Mand, *Herod.* 7, 104; κατὰ τρεῖς, *terni*, tre og tre; ligel. κατ' ὀλίγας (ναῦς) προσπίπτοντες, angribende hvergang kun med faa Skibe, *Thuc.* 3, 78; ligel. udtrykker κατά *c. acc.* det Heles Affsondring i mindre Dele, el. disses Forhold til det Hele, *ex.* κατὰ μῆνα, hver Maaned el. maanedligen; καθ' ἡμέραν, hver Dag el. dagligen; κατὰ σφέας, for sig, affsondret, alene, *Il.* 2, 366, jf. *ib.* 362; κατὰ κώμας, ogs. κατὰ κώμας ἑκάστας, i hver By, *Herod.* 1, 196; h. Tal heder κατά ogs. omtrent, *ex. Herod.* 2, 145; — 2) κατὰ *c. acc.* betegner fremdeles – *a)* en Udstrækning, hen til noget, o. alm. enhver ubestemt Nærhed, og det deels som Bevægelse og Retning, *ex.* πλάζεσθαι κατὰ ληΐδα, at flakke om efter Bytte, *Od.*; κατὰ χρέος ἐλθεῖν, for at hente Orakelsvar, *ib.* 11, 479; deels som hvilende Tilstand, *ex.* τὰ κατὰ τὸν οὐρανον, hvad der foregaaer el. viser sig paa Himmelen el. i Luften; οἱ κατά τινα (τεταγμένοι), som staae ligeoverfor nogen; κατά τε τοὺς ἀγρους, καὶ ἐν τῇ πόλει, *Xen.*; κατὰ θάλασσαν, paa Vandet, til Vands; κατὰ κλίμακας, paa el. ad Stier; – *b) transl.* betegner κατὰ *c. acc.*, α) en Forbindelse el. Berørelse, hvori en Gienstand er til en anden, omtr. vort: med Hensyn hertil, hvad det angaaer, o. dl., *ex.* κατὰ δὲ τὴν – ἀπόκρισιν, οὐκ ἔχω εἶπαι, *quod attinet ad* –, *Herod.* 1, 49; τὰ κατὰ Παυσανίαν, hans Bedrifter, hans Historie, *res P.*, *Thuc.*; κατά γε ἐμέ, hvad mig angaaer; τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι, for hans Vedkommende; κατὰ – τὴν τροφὴν – ἔλεγον, som περὶ τῆς τροφῆς, derom, *Herod.* 2, 3; β) de Forholde, hvorved noget er ifølge et andet, omtr. vort: i Forhold el. med Hensyn dertil, ifølge deraf, derefter, ogs. formedelst, *ex.* κατὰ μὲν τὴν τούτου προθυμίην, *etc.*, saavidt det beroede derpaa, *Herod.* 1, 124, ligel. τὸ καθ' ὑμέας –, for Eders Vedkommende, saavidt I kunde giore dertil, *ib.* 7, 158; καθ' ὅσον, for saavidt; κατὰ θεόν, efter, ifølge, formedelst Guddommens Tilskikkelse; κατὰ μοῖραν, κατὰ κόσμον, κατ' αἶσαν, vedbørligen; κατὰ Πίνδαρον, *secundum P.*, som P. siger; – κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, af el. formedelst Had til L., *Herod.*; κατὰ τί; hvorfor? af hvilken Grund? hertil kan ogs. henføres Homers: ἤ τι κατὰ πρῆξιν – ἀλάλησθε, *etc.*,

Od. 3, 172; jf. opeuf. II, 2, init.; γ) en Lighed el. Overeensstemmelse, omtr. vort: ligesom, paa samme Viis og Maade, ex. Od. 19, 233; πατέρα - εὑρήσεις οὐ κατὰ Μιθριδάτην -, ikke som M., d. e. en ganske anden Mand, end M., Herod. 1, 121; κατ' ἐμαυτόν, paa min Viis el. Maade; οἱ καθ' ἡμᾶς, Mennesker af vor Stand; ἃ δὴ κατ' ἄνδρα γίγνεται νεανίαν, saavidt en Yngling formaaer det, Soph.; κατ' ἄνθρωπον φρονεῖν, menneskeligen, beskedent; men efter comparat., μεῖζον ἢ καθ' ἄνθρωπον φρονεῖν, overmodigen; κατὰ τέχνην, efter Kunstens Regler; κατὰ δύναμιν, efter Evne; — 3) endel. tiener κατὰ c. acc., ofte alene til at omskrive et adverb., ex. κατὰ μοῖραν, vedbørligen, Hom.; κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον, saa smaat, lidt efter lidt; κατὰ κράτος, heftigen, voldsomt, ogs. κατὰ τὸ ἰσχυρόν; κατὰ κράτος αἱρεῖν πόλιν, med Storm; κατὰ μέρος, afvexlende, efter Ordenen; κατὰ πόδα, i Sporet, paa Stedet; - paa samme Maade omskrives ogs. adject., ex. ὁ κατὰ φύσιν θάνατος, naturlig Død; ἕκαστος τῶν καθ' αὑτὸν ἐρᾷ, Hver elsker Sit, sua, sibi apta, Xen. Cyr. 5, 1; — III) sat efter sin Casus bliver κατά anastropheret til κάτα, o. ligel. naar det som adverb. sættes efter det Verbum, hvortil det hører, ex. Il. 17, 91, Od. 9, 6; neml. undert. bruges κατά ep. uden Casus el. som adverb. i de anførte Bem. bes. f. κάτω, nedad, o. s. v., men er dog oftest at forbinde med Sætningens Verbum, ex. κατὰ τεῖχος ἔβαινον, f. τεῖχος κατέβαινον, stege ned af Muren; jf. Il. 13, 737, o. 15, 384; - om Assimilationen af κατά, κατ', til κάγ, κάδ, etc., vide s. l.; — IV) i Sammensætn. betegner κατα-, - 1) ned, ned derfra, ned derpaa, ex. καταβάλλω, κατάκειμαι; - 2) derimod; a) fra den modsatte Side el. ligefor, ex. κατᾴδω, occino, καταβοάω; b) fiendtligen, ex. κατηγορέω, κατακρίνω; - 3) ofte alene forstærkende, ex. κατακόπτω, sønderhugger, bes. h. adject., ex. κατάδηλος, aldeles aabenbar; - 4) undert. forandres derv. intr. til transit., ex. καταθρηνέω, begræder; - [υ υ; men undert. bliver for Verses Skyld κατα- til καται-, ex. i καταιβάτης].

κἆτα, f. καὶ εἶτα, og derpaa, og derefter; 2) spørgende: og nu? og dog? — κατάβα, f. κατάβηθι, imperat. aor. 2 af καταβαίνω, Ar. — καταβαθμός, ὁ, (βαθμός), Nedstigen; 2) steilt nedadgaaende Sted. — κατα-βαίνω, irr., f. -βήσομαι, pf. -βέβηκα, aor. κατέβην, conj. 1 pl. καταβείομεν, f. -βῶμεν, Il. 10, 97, imperat. κατάβα, f. -βηθι, aor. med. καταβησάμην, hvf. 3 sing. ep. κατεβήσατο, o. -βήσετο, imperat. καταβήσεο, Il.; — stiger, skrider, gaaer, kommer ned deraf, δίφρου, πόλιος, Il., ἀπὸ ἵππου, Xen., alm. ἔκ τινος; - ned dertil el. deri, εἴς τι, h. Hom. uden præpos., ex. θάλαμον, i Værelset, Od. 2, 337, men κλίμακα, ned ad Trappen, Od. 1, 330, jf. 14, 350; pass., ἵππος καταβαίνεται, man stiger af Hesten, Xen., sield.; - 2) bes. heder καταβαίνειν, at drage fra Oplandet (bes. fra Overasien) ned til Kysten, ofte h. Xen., ex. Hell. 3, 4, 11, init.; m. o. u. εἰς ἀγῶνα, at stige ned paa Kamppladsen, Soph.; m. o. u. ἀπὸ βήματος, at stige ned af Talerstolen, Dem.; - 3) transl., kommer dertil (i Talen), indlader mig derpaa, nedlader mig dertil, εἴς τι, Herod.; oftest c. part., ex. κατέβαινε αὖτις παραιτεόμενος, endte (sin Tale) med atter at bede, ex. id. 1, 90; b) at indtræffe el. træffe sammen med noget, εἴς τι, εἰς τοὺς χρόνους, paa samme Tid, Aristot.; - 4) transit., lader stige ned, fornedrer, ydmyger, Pind. Pyth. 8, 111.

καταβακχεύομαι, (Βακχεύω), bringer i bacchisk Begeistring. — καταβακχιόομαι, (βακχιόω), δρυὸς ἐν κλάδοις, sværmer bacchantisk om i Egekrandse, Eur. — κατα-βάλλω, irr., f. -βαλῶ, aor. 2 κατέβαλον, 3 sing. ep. κάββαλε, Hom.; nedkaster, nedstrækker, nedlægger, fælder, ἄνδρα, θηρίον, Xen.; ogs. τινὰ ἀπὸ τοῦ ἵππου, kaster af Hesten, id.; jf. ogs. Herod. 9, 63; καταβάλλειν - τὴν δύναμιν, at omstyrte, id. 1, 46, ἐς τὸ μηδέν, at tilintetgiøre, id. 9, 79; - b) nedlader, lader hænge ned; καταβάλλειν τὰ ὦτα, at lade Ørene hænge: om Hunden og Haren, Xen.; πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβ., at faae det første Skæg, Theocr. 15, 85; ogs. nedlægger (Sæden), saaer, Xen.; transl., καταβάλλειν φάτιν, at udsprede et Rygte, Herod. 1, 122; - c) fører el. bringer ned, bes. ned til Kysten, Herod. 7, 45; - d) at kaste af sig, at indbringe, ἐς τὸ βασιλήϊον, i Statkammeret, Herod. 2, 149, extr.; bf. sild. erlægger, betaler; - e) forkaster; bf. οἱ καταβεβλημένοι, foragtelige Mennesker, Isocr.; — 2) in med., nedlægger, begrunder, stifter, begynder.

κατα-βαπτίζω, er - καταβαπτιστής, οῦ, ὁ, som nedsænker el. drukner (transit.); som farver; - in med., synker under, drukner (intr.). — καταβάπτω, dypper ned deri; farver. — καταβαρέω, o. -βαρύνω, nedtrykker med en Last el. Vægt, besværer; - denne Handling, καταβάρησις, ἡ, o. — καταβαρής, 2, s. κατάβαρυς, υ, me-

get tung, *inc.*; (af βάρος). — κατα-βασανίζω, d. forstærk. βασανίζω. — καταβάσιον, τό, = flgd., Bem. 2, *inc.*; o. — κατάβἄσις, ἡ, Nedgaaen, Nedstigen; bes. at reise el. drage ned til Søen, *oppon.* ἀνάβασις; 2) Gang el. Vei nedad, *ex.* ned i en underjordisk Hule; ogs. et steilt nedadgaaende Sted; (af καταβαίνω). — κατα-βασκαίνω, forhexer. — καταβασμός, ὁ, *jon.* f. καταβαθμός. — κατα-βατεύω, betræder. — καταβάτης, ου, ὁ, som stiger af (Vognen el. Hesten) og kæmper til Fods; 2) = καταιβάτης; o. — καταβατός, 3, som gaaer steilt nedad; (af καταβαίνω). — κατα-βαΰζω, *f.* ύξω, τινός, gioer ad nogen; — κατα-βαυκαλάω, ogs. -βαυκαλέω, synger, dysser, luller i Søvn; - denne Handling, καταβαυκάλησις, ἡ. — καταβαυβαλίζω, = frgd.; 2) (βαύκαλις), indsøber, nedsøber.

καταβδελύσσομαι, d. forstærk. βδελύσσομαι, afskyer. — κατα-βεβαιόω, befæster, bestyrker; *in med.*, forsikkrer; df. — καταβεβαίωσις, ἡ, Bestyrkelse. — καταβεβλακευμένως, *adv. part. pf. pass.* af καταβλακεύω, efterladent, dovent, skiødesløst. — καταβείομεν, see u. καταβαίνω. — καταβελής, 2, (βέλος), fuld af Pile. — καταβήμεναι, *ep.* f. καταβῆναι, *inf. aor.* 2 til καταβαίνω, hvf. *fut.* καταβήσομαι. — καταβήσεο, -βήσετο, -βήσατο, see u. καταβαίνω. — κατα-βιάζομαι, overvælder, betvinger; aftvinger; bruges ogs. *pass.* — κατα-βιβάζω, *f.* άσω, fører, bringer, lader gaae derned, ἐς κοίλην νῆα, i Skibsrummet, *Herod.* 8, 119; jager el. driver ned, ἐκ τῶν ὀρέων, *Xen.*; - denne Handling, καταβιβασμός, ὁ. — κατα-βιβρώσκω, *irr.*, *f.* καταβρώσω, *aor.* κατέβρων, fortærer, opæder, nedsluger, *Hom. Ap.* — κατα-βιόω, *irr.*, *f.* ώσομαι, tilendebringer el. fuldender Livet; - denne Handling, καταβίωσις, ἡ.

κατα-βλακεύω, forsømmer el. fordærver noget af Skiødesløshed, *c. acc.*, *Xen. Anab.* 7, 6, 22; *in med.*, er dorsk, efterladen, forsømmelig. — κατα-βλάπτω, beskadiger, fordærver, *Hom. Merc.* — κατα-βλέπω, seer ned derpaa; beseer og undersøger. — *κατάβλημα, τό, hvad man nedkaster, nedsænker, nedlægger, nedlader; df. *a)* Grundlag; ogs. det derpaa Begrundede; *b)* Forhæng, Theatertæppe; ogs. Omhæng; — καταβλής, ῆτος, ὁ, som ἐπιβλής, Slaa, Skodde; o. — καταβλητικός, 3, hørende el. skikket til at nedkaste, nedlægge, fælde; bes. skikket til at kaste Rytteren af, *Xen.*; - (af καταβάλλω). — κατα-βληχάομαι, bræger dertil, bræger stærkt, *Theocr.* — κατα-βλώσκω, *irr.*, *f.* -μολοῦμαι, *aor.* κατέμολον, gaaer, skrider, drager derigiennem, ἄστυ, *Od.* 16, 466.

κατα-βοάω, *irr.*, *f.* -βοήσομαι, *jon.* βώσομαι, udskriger, udskielder, anklager nogen, τινός, *Herod.* 6, 85; *b)* nedskriger, overskriger nogen, τινά, *Ar. Equ.* 286; *c)* begræder; df. — καταβοή, ἡ, o. καταβόησις, ἡ, Udskrigen; Anklage, Bebreidelse. — καταβολή, ἡ, Nedkasten, Nedstrækken, Anfald, πυρετοῦ; 2) Nedlæggen, Begrunden; Grundlag, Anlæg; Begyndelse; ἐκ καταβολῆς, fra Grunden af; καταβολὴν ποιεῖσθαι, at lægge en Grund, at begynde; 3) Afbetalen, Erlæggen, Betaling; o. — καταβόλος, ὁ, Landingssted, Red; (af καταβάλλω). — κατα-βομβέω, ombruser, omtoner, σάλπιγγι. — καταβορβόρωσις, ἡ, (βορβορόω), Tilsmudsen. — καταβόρειος, 2, ogs. κατάβορρος, (Βορέας), under Nordenvinden, beskyttet derimod, df. vendt imod Sonden; *oppon.* προσβόρειος.

κατα-βόσκω, *irr.*, *f.* -βοσκήσω, vogter med Omhu: om Hyrden; *in med.* om Hiorden: at afgræsse, afæde, *depasci.* — καταβόστρυχος, 2, (βόστρυχος), med el. i rige Lokker; df. — καταβοστρυχόω, belægger med rige Lokker. — κατ-βουκολέω, vildleder, skuffer. — κατα-βραβεύω, domfælder, fordømmer, *Dem.* — καταβραχύ, ogs. -βραχύς, *adv.*, f. κατὰ βραχύ, lidt efter lidt. — κατα-βρέμω, ombruser. — καταβρενθύομαι, d. forstærk. βρενθύομαι. — κατα-βρέχω, væder stærkt, giennemvæder; *transl.*, καύχημα σιγᾷ καταβρέχειν, at væde, kiøle, dæmpe Skryderiet med Taushed, d. e. at tie istedetfor at prale, *Pind. Isthm.* 5, 65. — κατα-βρίζω, indslumrer; 2) *transit.*, forsover, forsømmer. — κατα-βρίθω [ῑ], nedtrykker med en Last el. Vægt; har Overvægt el. overgaaer, ὄλβῳ - πάντας, *Theocr.* 17, 95; *pf.* καταβέβριθα m. *pass.* Bem., er stærkt betynget med noget, τινί, *Hes. Op.* 234.

κατα-βροντάω, nedtordner, forfærder ved Torden. — καταβρόξειε, 3 *sing. opt. aor. act.* af *inus.* καταβρόχω, nedsluger, φάρμακον, *Od.* 4, 222; ogs. findes *part. aor.* καταβρόξας, *Ap. Rh.*, o. *pass.* καταβροχθείς, *Lyc.*; (besl. m. βιβρώσκω o. m. βρύκω). — καταβροχή, ἡ, (-βρέχω), Giennemvæden, Udbløden. — καταβροχθίζω, nedsluger; - denne Handling, καταβροχθισμός. — καταβρόχω, see u. καταβρόξειε. — κατα-βρύκω [ῡ], sønderbider, søndergnaver, fortærer. — κατα-βρύχω, ogs. -βρυ-

χάομαι, brøler dertil, brøler høit; skærer Tænder. — κατάβρωσις, ἡ, Nedslugen, Opæden; o. — ν ταβρώσω, fut. af — καταβιβρώσκω. — κατα-βυθίζω, neddukker, nedsænker, drukner; — denne Handling, κατοβυθισμός, ὁ. — κατα-βροοόω, bedækker heelt med Læder el. Skind.

κατάγαιος, 2, = κατάγειος. — καταγᾰνόω, d. forstærk. γανόω. — καταγαργᾰλίζω, d. forstærk. γαργαλίζω. — καταγγελεύς, ὁ, = κατάγγελος; o. — καταγγελία, ἡ, Forkyndelse, Tilkiendegivelse; 2) Beskyldning, Anklage; af — κατ-ἀγγέλλω, forkynder, tilkiendegiver, πόλεμον, erklærer Krig; 2) anklager, beskylder; forraader, τινί τι, Xen. — κατ-ἄγγελος, ὁ, ἡ, en Forkynder, et Bud; 2) en Anklager, en Angiver. — καταγγελτικός, 3, forkyndende; af — κατάγγελτος, 2, (ἀγγέλλω), forkyndt, tilkiendegiven; 2) forraadt, anklaget. — καταγγίζω, (ἄγγος), kommer el. gyder i et Kar.

κατάγειος, 2, (γέα, γῆ), i el. under Jorden, underjordisk; οἰκίαι — κατάγειοι, Xen. — καταγελάσιμος, 2, d. forstærk. γελάσιμος, latterlig. — *καταγέλασμα, τό, Udleen, Spot; o. — καταγελαστικός, 3, adv. -κῶς, hørende, skikket, tilbøielig til at udspotte el. udlee; af — καταγέλαστος, 2, adv. -στως, udleet, udspottet; til at udlee el. udspotte, latterlig, τινί, for nogen, Herod. 8, 100; af — κατα-γελάω, f. άσω, o. άσομαι, udleer, udspotter, τινί, nogen el. noget, ex. Herod. 3, 155, ellers c. gen., ogs. absol., ex. καταγελῶντα λέγειν, at sige i Spot el. spottende, Xen. M. S. 2, 6, 12. — κατάγελως, ωτος, ὁ, (γέλως), Udleen, Udspotten, Spot; ὁ κατάγελως τῆς πράξεως, det Latterlige i Sagen, Plat. Crit. — καταγέμω, er aldeles fuld el. overfyldt, τινός, med noget. — καταγεύεσθαι, (γεύω), at overgaaes i Velsmag. — καταγεωργέω, opdyrker el. bearbeider Jorden; anvender paa Jordbrug.

καταγηράσκω, o. -γηράω, irr., f. άσομαι, bliver gammel, ældes; 2) tilbringer el. henlever Alderdommen; af — κατάγηρως, ω, 2, (γῆρας), forældet; meget gammel. — καταγῑγαρτίζω, (γίγαρτον), udtager Kiernen; jf. ogs. Ar. Ach. 275. — κατα-γίγνομαι, irr., sild. ogs. -γίνομαι [ῑ], opholder mig, er el. dvæler derved, ἔν τινι τόπῳ, paa et Sted; b) er beskæftiget med noget, περί τι o. περί τινος; c) gaaer el. kommer derhen, derned, εἴς τι.

κατα-γιγνώσκω, irr., sild. ogs. -γῑνώσκω, f. καταγνώσομαι, aor. 2 κατέγνων, mærker en noget af, bes. en Svaghed, mærker mig noget hos nogen, τινός τι, τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους, Ar., ogs. τινὰ ποιοῦντά τι, Xen.; αὐτὸς ἐμαυτοῦ κατέγνων μὴ ἂν καρτερῆσαι, er mig bevidst, id.; ogs. alm. udfinder, lærer nøie at kiende; — 2) anklager, beskylder, τινὰ ἀδικίας, ogs. τινά τι, o. τινά τινι; καταγνωσθείς c. inf., mistænkt derfor, Herod. 6, 2; ogs. καταγιγν. τινός τι, ex. τοσαύτην ὑμῶν εὐήθειαν κατέγνωκεν, slig Dumhed paabyrdede han Eder, Dem. p. 875; κατεγνωκὼς ἑαυτοῦ, fortvivlet, id. p. 407; — 3) καταγιγνώσκειν δίκην, at paadømme en Sag, bes. at dømme nogen imod, at domfælde; θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη, han er dømt fra Livet, Xen.; men ogs. c. nom. pers., ex. κἂν νόμῳ τις καταγνωσθῇ, id. Hell. 4, 4, 2. — καταγίζω, o. -αγιάζω, jon. f. καθαγίζω, etc. — καταγῑνέω jon. f. κατάγω, fører el. bringer ned derfra, ἀπ' — ὀρέων ὕλην, Od. 10, 104.

καταγλαΐζω, d. forstærk. ἀγλαΐζω. — καταγλισχραίνω, d. forstærk. γλισχραίνω. — κατα-γλυκαίνω, giør meget sød, τὴν ἀκοήν, kildrer Øret. — καταγλυφή, ἡ, (γλύφω), Indsnit, Udhuling. — καταγλωσσαλγέω, d. forstærk. γλωσσαλγέω. — *καταγλωττίζω, giver et Tungekys, kysser vellystigen; 2) καταγλωττίζειν τινά, at nedsnakke, bringe til Taushed, Ar. Equ. 351; 3) ψεύδη καταγλωττίζειν τινός, at belyve nogen, id.; 4) ποιήματα κατεγλωττισμένα, ogs. κατάγλωττα, med forældede Ord stikkede el. udstafferede Digte; df. — καταγλώττισμα, τό, o. καταγλωττισμός, ὁ, at nærbes, Tungekys, Ar. Nub. 52; 2) Brugen af sieldne el. forældede Ord; af — κατάγλωττος, 2, (γλῶττα), snaksom, sladdrende; 2) ποιήματα κατάγλωττα, see u. καταγλωττίζω.

κάταγμα, τό, 1) (κατάγω), som μήρυμα, Uld, som er kardet til at spindes, Soph. Trach.; ogs. Spind, Traad; 2) (κατάγνυμι), et Brud. — κατα-γνάπτω, o. -γνάφω, f. ψω, sønderkradser, Herod. 3, 108, extr., er καταγνάφων, lect. var. f. καταγράφων. — κατ-ἄγνυμι, irr., f. κατάξω, att. ogs. κατεάξω, aor. κατέαξα, part. att. ogs. κατεάξας, inf. aor. pass. κατεαγῆναι; — sønderbryder, sønderknuser, h. Hom. alene in aor. 1, ex. Il. 13, 257; ogs. transl., svækker, ψυχάς, Xen.; — κανάξαις, Hes. Op. 666 o. 693, er opt. aor. f. κατάξαις; (formedelst Digamma formet ligesom εὔαδον af ἁνδάνω); — part. pf. κατεᾱγώς, svækket, ligesom d. lat. fractus, afkræftet, svækket, udmattet. — κατάγνωσις, ἡ, Misbilligelse; Dadel; Domfældelse; o. —

καταγνωστός, 2, domfældt; dadlet; til at domfælde, til at dadle; (af καταγιγνώσκω).

κατα-γογγύζω, murrer derimod. — κατα-γοητεύω, fortryller, forherer; *transl.*, blender, imponerer, *Xen. Cyr.* 8, 1; ogs. bedrager, overlister, *id. Anab.* 5, 7, 9. — κατάγομος, 2, (γέμω), med fuld Ladning; overladet, overfyldt. — κατα-γομφόω, tilnagler, fornagler; befæster. — κατ-ἀγοράζω, φορτία, kiøber Varer for laante Penge, *Dem.*; df. — κατἄγορασμός, ὁ, Indkiøb med laante Penge; ogs. alm. Indkiøb. — κατἄγόρευσις, ἡ, = κατηγορία; af — κατ-ἀγορεύω, angiver, røber, τὶ πρός τινα, noget for nogen, *Xen. Hell.* 5, 3, 5, *init.*; ogs. rimel. = κατηγορέω.

κατάγραπτος, o. κατάγραφος, 2, betegnet, bemalet, spraglet; 2) malet i Profil; o. — καταγραφή, ἡ, Betegnelse, Beskrivelse; – 2) Indtegnelse el. Indskrivning i et Register el. paa en Liste; df. bes. *a)* Indrullering, Hværving, Conscription; *b)* retligen at tilskiøde el. tilsikkre Kiøberen det Solgte, *emancipatio*; – 3) Fremstilling el. Afbilding i Profil; af — κατα-γράφω, *f.* ψω, betegner, beskriver; – 2) nedskriver, indskriver; bes. *a)* forfatter en Conscriptionsliste el. inddrager deri; *b)* tilskiøder el. tilsikkrer Kiøberen det Solgte, *Plut.*; df. *transl.*, regner derpaa, venter bestemt, *Æl.*; – 3) bemaler, pryder med Malerier; ogs. giør et Omrids el. Udkast, *Paus.*; sønderkradser, τοῖς ὄνυξι, *Æl.*; jf. καταγνάμπτω.

καταγρυποῦσθαι, (γρυπόω), at have en krum Næse, at sætte Næsen høit; τὸ αὐστηρὸν καὶ καταγρυπούμενον, mørkt og fornemt Væsen, *Plut.*; jf. d. lat. *nasus aduncus.* — καταγυιόω, d. forstærk. γυιόω. — κατα-γυμνάζω, indøver; vænner ved Øvelse; 2) tilsætter el. foroder paa gymnastiske Lege. — καταγύναιος, 2, ogs. καταγυνής, 2, (γυνή) meget qvindagtig; meget hengiven til Fruentimre. — κατ-ἄγχω, *f.* γξω, qvæler, tilsnører; 2) hemmer, hindrer.

κατ-ἄγω, *irr.*, *f.* ξω, *aor.* 2 κατήγαγον, fører el. bringer derned, *ex.* til Underverdenen, *Od.* 24, 100, ἐπὶ θάλασσαν, *Xen.*; neddrager, nedtrækker, *ex.* en Traad, jf. κάταγμα; udlever deraf, udvikler fra hinanden; — 2) bes. om Søfarende: – *a)* κατάγειν ναῦν, at føre i Havn; h. *Hom. in med.* κατάγεσθαι, at lande, om Skibe, *ex. Od.* 3, 178, men ogs. νηῒ κατάγεσθαι, *ib.* 10, 140; τριήρεις – κατηγάγετο εἰς τὸν λιμένα, *Xen. Hell.* 6, 2; df. ogs. κατάγεσθαι εἰς οἰκίαν, εἰς πόλεις, παρά τινι, ὥς τινα, o. dl., at tage derind, som Giest at tage ind til nogen, *Xen.*, *Dem.*; – *b)* κατάγειν πλοῖα, at opbringe, opkapre, ogs. at tvinge til at løbe ind i en Havn, for at betale Told, sælge Ladningen, o. dl.; – *c)* κατάγειν χρήματα, at indføre Varer; τὰ καταγόμενα, de indførte Varer; – 3) fører tilbage, bes. τοὺς φυγάδας – οἴκαδε, de Forviste i deres Hiem, *Xen.*; indsætter igien, *ex.* i et Embede; δῆμον κατάγειν, at gienoprette Demokratiet, *Dem. p.* 198; *in med.*, vender tilbage, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, *Xen. Anab.* 3, 4.

*καταγωγή, ἡ, Føren, Bringen ned derfra el. derned; ogs. at drage ned el. til sig, bes. at spænde Buen, Kastemaskinen, o. dl.; *b) intr.*, Kommen el. at komme derned; alm. Ankomst; ogs. et Skibs Landen el. Landing; – 2) Sted, hvor man lander el. tager ind, Havn, Herberge; alm. Tilhold, Opholdssted; – – 3) Føren el. Bringen tilbage, Gienindsættelse; *b) intr.*, at vende tilbage, Tilbagekomst, bes. til Søes; — καταγώγιον, τό, Sted, hvor man tager ind, Herberge; 2) τὰ καταγώγια, Fest i Anledning af en Tilbagekomst; — καταγωγίς, ίδος, ἡ, Line, hvorved noget drages ned, bes. hvorved Kastemaskinen spændes; o. — καταγωγός, 2, som drager ned, μέλος, Tryllesang, (som neddrager Maanen fra Himmelen), *Anthol.*; – (af κατάγω). — κατ-ἀγωνίζομαι, nedkæmper, overvælder, overgaaer; df. — καταγώνισις, ἡ, o. καταγωνισμός, ὁ, Overvindelse, Overvældelse, Seier.

κατα-δαίνυμι, *irr.*, *f.* -δαίσω, beverter; *in med.*, opspiser, fortærer. — κατα-δαίω, *irr.*, *f.* -δάσομαι, sønderlemmer, sønderriver og æder; ogs. m. Tmesis, κατὰ πάντα δάσονται, *Il.* 22, 354; 2) tildeler. — κατα-δάκνω, *irr.*, *f.* -δήξω, sønderbider. — καταδακρυχέων, i *Il.* urigtig Skrivem. f. κατὰ δάκρυ χέων. — κατα-δακρύω, begræder; 2) bringer til at græde. — κατα-δακτυλίζω, viser med Fingeren; 2) knepser paa Næsen; 3) f. παιδεραστέω; df. — καταδακτυλικός, 3, tilbøielig el. skikket til Handlingen καταδακτυλίζειν. — κατα-δἄμάζω, betvinger el. overvælder aldeles; *poët.* ogs. καταδάμναμαι, *Hom. Merc.* — καταδάνειος, 2, (δάνειον), forgieldet. — κατα-δαπανάω, forbruger, foroder; df. — καταδαπανή, ἡ, Forbrug. — κατα-δάπτω, *f.* ψω, *Hom.*, ogs. forlæng. καταδαρδάπτω, sønderslider; ogs. *transl.*, Ἦ μάλα μεν καταδάπτεται – ἦτορ, *Od.* 16, 92. — κατα-δαρθάνω, *irr.*, *f.* -δαρθήσομαι, *aor.* κατέδαρθον, *poët.* κατέδραθον, hvorfor ogs. *pass.*, κατεδάρθην, hvf. *conj. ep.* καταδραθῶ, *Od.*

5, 471; *part.* καταδαρθείς, *Ar.*; sover ind; s[illegible]r fast; lægger mig for at sove; καδδρα[illegible]έτην, *ep.* f. κατεδραθέτην, *Od.* 15, 494.

καταδεής, 2, *adv.* -δεῶς, (-δέω, -δεήσω), mangelfuld, ufuldkommen, som staaer tilbage for nogen, τινός, ringere, svagere, mindre; καταδεέστερα ἔχειν περί τι, at staae tilbage i noget, *Dem.* — καταδεῖ, see u. d. andet καταδέω. — κατα-δείδω, *irr.*, *f.* -δείσομαι, frygter meget, befrygter; 2) sætter i stor Frygt. — κατα-δείκνυμι, ogs. -δεικνύω, *f.* -δείξω, *jon.* -δέξω, viser, tilkiendegiver, gior bekiendt, anviser, lærer, *Herod.* 7, 215; indfører, indsætter. — κατα-δειλιάω, *f.* άσω, fordærver el. forsømmer af Frygt, *Xen. Anab.* 7, 5, 22. — κατα-δειπνέω, opspiser, fortærer. — κατάδειπνον, τό, = δεῖπνον. — κατάδενδρος, 2, (δένδρον), fuld af Træer. — καταδέομαι, see u. d. and. καταδέω.

κατα-δέρκομαι, *poët.* f. καθοράω, seer el. skuer ned derpaa, betragter ovenfra. — κατάδεσις, ἡ, (-δέω), Tilbinden, Forbinden, Fastbinden. — καταδεσμεύω, o. -δεσμέω, binder dertil, derpaa; forbinder; binder fast. — κατάδεσμος, ὁ, (δεσμός), Bind, Forbinding; 2) Fortryllelse ved en Hexeknude. — κατάδετος, 2, (-δέω), fastbunden. — κατα-δεύω, væder, χιτῶνα οἴνου, spilder Viin derpaa, *Il.* 9, 486. — κατα-δέχομαι, *irr.*, tager til mig, indtager, *ex.* Mad og Drikke; 2) modtager, optager igien, bes. en Landflygtig; ogs. modtager med Giestfrihed; 3) antager, vedtager, billiger; 4) paatager mig, overtager.

κατα-δέω, *irr.*, *f.* -δήσω, binder el. knytter dertil, binder fast, ἐν δεσμῷ, *Od.*, τοὺς ἵππους ἀπὸ δένδρων, *Xen.*; *b)* sammenbinder, forener; ogs. forbinder et Saar; *c) transl.*, standser, hindrer; ἐμοὶ κατέδησε κέλευθα, spærrede mig Veien, *Od.* 7, 272; – 2) fortryller ved en Hexeknude; – 3) domfælder, (fordi den Domfældte efter d. attiske Ret blev fængslet); h. *Herod.* ogs. overbeviser, *ex.* ἢν καταδήσωσι ἐπιορκῆσαι, 4, 68. — καταδέω, *irr.*, *f.* -δεήσω, mangler, behøver, lider Mangel, alm. som καταδεής εἰμι, staaer tilbage, τινὸς εἴς τι, for nogen i noget; καταδέουσαι μιῆς χιλιάδος ἕνδεκα μυριάδες, 11 Myriader med Afgang af 1000, *Herod.*; – *b) imperson.*, καταδεῖ, der mangler, πεντεκαίδεκα σταδίων, ὡς μὴ –; *id.* 2, 7; – *c) in med.*, behøver hoiligen; beder indstændigen, *deprecor.* — καταδεῶς, *adv.* af καταδεής.

κατα-δηϊόω, hærier, ødelægger. — κατα-δηλέομαι, fordærver el. ødelægger aldeles. — κατάδηλος, 2, (δῆλος), aldeles tydelig el. aabenbar. — κατα-δημαγωγέω, overvinder en Modstander ved Demagogkunster; 2) lokker el. forfører Folket ved saadanne. — καταδημοβορέω, fortærer el. forøder Folkets Eiendom; men om Folket: at fortære tilsammen, *Il.* 18, 301. — κατα-δημοκοπέω, d. forstærk. δημοκοπέω. — καταδηόω, *ctr.* f. καταδηϊόω. — καταδηριάομαι, d. forstærk. δηριάομαι, strider, trættes, *Il.* 16, 96; men skrives bedre adskilt.

κατα-διαιρέω, *irr.*, fordeler, bes. det Fienden fratagne Bytte el. ligesom Bytte; *in med.*, at dele imellem sig. — καταδιαιτάω, fælder som διαιτητής el. Voldgiftsmand en Kiendelse imod nogen; *oppon.* ἀποδιαιτάω, *Dem.* — κατα-διαλλάσσω, *att.* -ττω, udsoner el. forsoner igien, *Ar.* — καταδιαοπλεκόω, d. forstærk. οπλεκόω. — κατα-διδάσκω, *irr.*, bibringer falsk Lærdom, LXX. — καταδιδράσκω, *irr.*, løber bort, LXX. — κατα-δίδωμι, *f.* καταδώσω, bortgiver, fordeler, uddeler; 2) *intr.*, om Floder: at udgyde sig, *Herod.* 4, 85. — καταδιΐστημι, d. forstærk. διΐστημι. — καταδικάζω, τινός, dømmer nogen at være skyldig, θάνατόν τινος, *ex. Herod.* 1, 45, ogs. τινὰ θανάτῳ, dømmer nogen fra Livet; 2) dømmer, mener, erklærer, *Xen. Anab.* 5, 8, 21; df. — καταδικαστής, οῦ, ὁ, som afgior el. vinder en Proces imod nogen. — καταδίκη, ἡ, Domfældelse, Afstraffelse; o. — κατάδικος, 2, som er erklæret skyldig, domfældet, φυγῆς, θανατοῦ; (af δίκη). — κατα-διφθερόω, overtrækker aldeles med Læder el. Skind. — κατα-διψάω, *irr.*, gior torstig; 2) er meget torstig. — κατα-διώκω, forfølger.

κατα-δοκέω, *irr.*, *f.* -δόξω, har en ugunstig Mening el. Forestilling om nogen, har Mistanke imod nogen, τινὶ *c. inf.*, *ex.* τοῖσι καὶ κατεδόκεον νεοχμὸν ἄν τι ποιέειν, *Herod.* 9, 99; *extr.*; ogs. alm. tænker, mener, troer, (naar neml. det Feilagtige ligger i Tingen selv), o. saal. ogs. m. *acc. c. inf.*, *ex.* σφέας καταδόξαντες εἶναι κλῶπας, *Herod.* 6, 16; misbilliger, dadler, *id.*; *in pass.*, καταδοκοῦμαι, er mistænkt, *c. inf.* — κατ-ἀδολεσχέω, τινός, falder nogen besværlig med min Snak. — καταδοξάζω, = καταδοκέω, *Xen. Anab.* 7, 7; 2) gior berømt. — καταδουλίζω, = καταδουλόω, df. — καταδούλισις, ἡ, = καταδούλωσις. — καταδουλόω, ogs. *in med.*, gior til Slave, undertvinger; tilegner mig som Slave; 2) gior slavisk sindet, feig, modløs, *Xen.*; – denne Handling, καταδούλωσις, ἡ. — Κατάδουπα, τά,

Egn i Æthiopen, hvor Nilens Vandfald ere; – denne Egns Indvaanere, Κατάδουποι, οἱ; af — κατα-δουπέω, irr., falder el. dumper ned med Bragen; 2) sjld. ogs. bedøver. — καταδοχή, ἡ, (καταδέχομαι), Gienoptagelse; bes. Tilbagekaldelse fra Forviisning.

καταδρᾰθῶ, see u. καταδαρθάνω. — καταδραμεῖν, inf. aor. 2 til κατατρέχω. — κατα-δρέπω, afplukker, afstryger, φύλλα. — *καταδρομή, ἡ, Løben el. at løbe derned; Angreb, Streiftog; καταδρομὴν ποιεῖν, sædv. ποιεῖσθαι, Xen.; ogs. transl., Misbilligelse, Dadel; 2) Tilflugtssted, Smuthul; o. — κατάδρομος, 2, giennemløben, giennemstreifet, πυρί, hæriet af Ilden; 2) som er løben derned; – ὁ κατάδρομος, en nedløbende Line; – (af κατατρέχω). — κατάδρυμμα, τό, (δρύπτω), Sønderriven, Sønderslider. — κατάδρυμος [υ anc.], 2, (δρυμός), med Skov. — κατα-δρύπτω, sønderkradser, sønderslider; m. Tmesis, κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς, Hes. Sc. 243. — κατα-δρῠφάσσω, indhegner, omgiver med et Gierde, o. dl.

καταδῠναστεία, ἡ, Handlingen – κατα-δυναστεύω, over el. bruger Magt over nogen, τινός; underkaster el. betvinger nogen, τινά. — καταδύνω, = καταδύω, Hom. &c. — κατάδῠσις, ἡ, (καταδύω), Neddukken; 2) Smuthul. — καταδυςωπέω, d. forstærk. δυςωπέω. — κατα-δύω, irr., f. -δύσω, aor. 1 κατέδυσα, aor. 2 κατέδῡν; – 1) transit., nedsænker, mergo, ex. κατέδυσε – τὴν νῆα, Herod. 8, 90; jf. Xen. Anab. 1,3,17; ogs. transl., ἐμὲ – οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καταδύουσι τῷ ἄχει, id. Cyr. 6, 1, 37; — 2) intr., in pf. o. aor. 2 act., o. in med., dukker, synker, gaaer ned; ἠέλιος κατέδῡ, var gaaen ned; ἐς ἠέλιον καταδύντα, o. dl., Hom.; αἱ καταδεδυκυῖαι ναῦς, de giennemborede el. strandede Skibe, Xen.; οἱ καταδύντες, som οἱ ναυαγοί, de Skibbrudne, id. Hell. 2, 3, 32; bes. in med., κατὰ τῆς γῆς καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, gaaer i Jorden af Skam, Xen.; ogs. absol., καταδύεσθαι, καταδῦναι, at dukke ned, at skamme sig, Dem.; – b) gaaer ind derunder, derind, deri, subeo, c. acc., ex. δόμον, μάχην, ὅμιλον καταδῦναι, sjld. καταδῦσαι, Hom.; τεύχεα καταδῦναι, ogs. καταδύσασθαι, at iføre sig Vaaben, at ruste sig, id.; jf. ogs. Od. 10, 174; – [Qvantitæten see u. δύω].

κατ-ᾴδω, f. σω, synger dertil, derimod, occino, c. acc.; ogs. afsynger, μέλη, Sange; b) falder nogen besværlig med min Sang, ogs. c. gen.; c) κατᾴδειν χωρίον, at fylde et Sted med sin Sang, δεῖπνον, at opmuntre Maaltidet dermed; d) beroliger el. helbreder med Sang, τινά; ogs. c. dat., formilder el. vinder ved at afsynge en Trylleformular, ex. καταείδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ οἱ μάγοι, Herod. 7, 191. — κατα-δωροδοκέω, bestikker med Gaver. — καταείδω, jon. o. poët. f. κατᾴδω. — καταειμένος, 3, ep. f. καθειμένος, part. pf. pass., a) af καταέννυμι, s. m. s.; b) af καθίημι. — κατείνυον, see u. καταέννυμι. — καταείσατο, ep. 3 sing. aor. med. til κάτειμι, af εἶμι; ὅθι οἱ κατασείσατο γαίης (δόρυ), hvor det var gaaet el. trængt ned i Jorden, Il. 11, 358. — καταέννυμι, poët. f. καθέννυμι, beklæder, bedækker; df. h. Hom., ὄρος καταειμένον (pf.) ὕλῃ, beklædt el. bedækket med Skov, Od.; o. καταείνυον – νέκυν (impf. af inus. -εἰνύω), de bedækkede den Døde, Il. 23, 135.

κατ-ᾰζαίνω, fortørrer el. indtørrer aldeles; in aor. ep. καταζήνασκε, Od. 11, 587. — κατα-ζάω, irr., tilbringer Livet; tilendebringer Livet, som καταβιόω. — κατα-ζεύγνυμι, o. -ζευγνύω, irr., f. -ζεύξω, binder el. spænder sammen, spænder for; – 2) oftere: spænder fra; transl., tager ind for at hvile; om en Hær: at leire sig; om Nybyggere: at bosætte sig; – denne Handling, κατάζευξις, ἡ. — κατα-ζευγοτροφέω, øder Midler paa at holde Heste og Vogne el. Equipage. — καταζήνασκε, see u. καταζαίνω. — κατα-ζωγραφέω, afmaler. — κατα-ζωμεύω, udsøber. — κατα-ζώννυμι, irr., o. -ζωννύω, f. -ζώσω, omgiorder; df. — καταζώστης, ου, ὁ, Giord, Bælte.

κατα-θαλαττόω, oversvømmer aldeles; 2) kaster i Havet. — καταθάλπω, d. forstærk. θάλπω. — καταθαμβέομαι, (θαμβέω), geraader i Forundring el. Frygt over noget, τὶ; ogs. ærer el. frygter nogen, τινά. — καταθανεῖν, inf. aor. 2 til καταθνήσκω. — κατα-θάπτω, irr., f. -θάψω, begraver, Il. — κατα-θαρσέω, att. -θαῤῥέω, er modig, diærv, fræk imod nogen, τινός; b) forlader mig paa noget, τινί; c) foretager noget modigen, agter ikke, frygter ikke, c. acc. — κατα-θαρσύνω, giør modig el. ophidser imod nogen. — κατα-θεάομαι, irr., seer ovenfra el. ned derpaa, ἀπὸ τοῦ τείχους, Xen.; 2) beseer el. betragter nøie; tager i Overveielse, id. — καταθεῖο, 2 sing. opt. aor. 2 med., Hes.; – καταθείομαι, ep. f. καταθῶμαι, conj. aor. 2 med., Hom.; o. – καταθείομεν, ep. f. καταθῶμεν, 1 pl. conj. aor. 2 act., Od.; – af κατατίθημι.

κατά-θέλγω, fortryller, overvælder, tæmmer aldeles, forvandler ved Tryllemidler, *Od.* 10, 213; df. — κατάθελξις, ἡ, Fortryllelse, Betvingelse. — κατάθεμα, τό, καταθεματίζω, v. -θεματισμός, ὁ, = κατανάθεμα, *etc.* — κατάθεος, 2, (θεός), gudfrygtig, from. — καταθεραπεύω, d. forstærk. θεραπεύω. — καταθέρω, d. forstærk. θέρω. — καταθέσιον, τό, Sted til Opbevaring; af — κατάθεσις, ἡ, (κατατίθημι), Læggen el. at lægge derhen, derpaa, derved; *b)* Erlæggen, Betalen, Betaling; *c)* at give el. betroe i Forvaring; v. saal. alm. *subst.* til samtl. Bem. af κατατίθημι. — κατα-θέω, *irr.*, *f.* -θεύσομαι, løber, iler, styrter ned deraf; om Skibe: at løbe i Havn; - 2) *c. acc.*, løber derimod el. derpaa; foretager Streiftog og Plyndring; *b)* overvælder el. beskæmmer ved at disputere. — κατα-θεωρέω, beseer ovenfra.

κατα-θήγω, *f.* ξω, hvæsser, skærper; *transl.*, tilskynder, opmuntrer. — κατα-θήκη, ἡ, (κατατίθημι), det Nedlagte, det Betroede, et Depositum. — κατα-θηλύνω, giør blød, forkielet, qvindagtig. — καταθήπω, *præs. inus.* til κατατέθηπα. — κατα-θλάω, *f.* άσω, sønderbryder, knuser; [ᾰ]. — κατ-αθλέω, nedkæmper, overvinder; *in med.*, over mig i Kamp. — κατα-θλίβω [ῑ], *f.* ψω, søndertrykker; trykker ud deraf; undertrykker; - denne Handling, κατάθλιψις, ἡ. — κατα-θνήσκω, *irr.*, *f.* καταθανοῦμαι, *aor.* κατέθανον, *ep.* κάτθανον, *pf.* κατατέθνηκα, *part.* -τεθνηκώς, h. *Hom.* altid -τεθνηώς, *inf.* κατατεθνάναι, *ep.* -τεθνάμεν; - hendøer, bortdøer, afgaaer ved Døden; οἱ κατατεθνηῶτες, de Afdøde. — καταθνητός, 3, dødelig, *Il.*

κατα-θοινάω, opspiser, fortærer. — κατα-θολόω, giør ganske ureen, uklar, mørk. — καταθορέω, sild. Form f. καταθρώσκω. — κατα-θορυβέω, larmer imod el. trættes med nogen, τινός; 2) nedlarmer, bringer ved Larm til at tie. — καταθρασύνω, Biform af καταθαρσύνω. — κατα-θραύω, sønderknuser. — κατ-αθρέω, seer ned derfra el. derpaa; alm. beskuer, som καθοράω. — κατα-θρηνέω, beklager, begræder. — κατα-θροέω, v. -θρυλλέω, = καταθορυβέω. — κατάθρυπτος, meget forkielet; af — κατα-θρύπτω, *irr.*, *f.* -ψω, sønderknuser aldeles; giør aldeles blød el. skiør; *transl.*, forkiæler. — κατα-θρώσκω, *irr.*, *f.* -θοροῦμαι, springer ned deraf el. bort derover, τὴν αἱμασιάν, *Herod.*

κατ-αθυμέω, lader Modet aldeles synke, bliver ganske modløs el. nedslaaen. — καταθύμιος, 2, h. *Heród.* ogs. 3, *adv.* -μίως, (θυμός), i Sindet, Hiertet, Tanken; μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω, ei heller tænke du paa Døden! *Il.* 10, 383; - 2) som er efter nogens Sind el. Ønske, forønsket, velkommen, *Od.* 22, 392. — καταθυμοβορέω, d. forstærk. θυμοβορέω, ζώην, tilbringer Livet i fortærende Kummer, *Pythag.* — κατα-θύω, *irr.*, offrer, slagter, fortærer; *in med.*, καταθύεσθαί τινα, ved et forhexende Offer at tvinge nogen til Kiærlighed, *Theocr.* 2, 10; [om Qvantitæten see θύω]. — καταθωρακίζω, d. forstærk. θωρακίζω, iforer Harnisk.

*καταιβάσία, ἡ, v. καταίβασις, ἡ, *poët.* f. κατάβασις; 2) καταιβασίαι, de nedfarende Lyn, Lynild og Torden; — καταιβάσιος, 2, nedfarende, πῦρ, Lynilden. — καταιβάτης, ου, ὁ, *poët.* f. καταβάτης, den Nedstigende, bes. *epith.* til den i Lyn og Torden nedstigende Zeus, *Jupiter Elicius*; ogs. til Lynilden; *b)* til hvem man stiger ned, *epith.* til Acheron, *Eur.*; *c)* som fører tilbage til Hiemmet, *epith.* til Apollo; — καταιβάτις, ἡ, 1) som *adject.* m. κέλευθος v. οἶμος, nedadgaaende el. nedadførende; 2) *act.*, som fører nedad, σελήνης, som nedhexer Maanen; — καταιβατός, 3, *poët.* f. καταβατός, hvorved el. hvorigiennem man kan stige ned, θύραι, *Od.* 13, 110; - (af καταβαίνω).

καταΐγδην, *adv.*, (καταΐσσω), stormende, farende derimod el. løs derpaa. — καταιγώδης, 2, (εἶδος), som ligner et Vindstød, stormende; v. — καταιγίζω, stormer el. farer stormende ned; af — καταιγίς, ίδος, ἡ, (αἰγίς), ogs. καταιγισμός, ὁ, nedfarende Vindstød, indbrydende Storm, Orkan; *transl.*, stormende Lidenskab. — καταιδέω, *f.* έσω, (αἰδέομαι), beskæmmer; καταιδέομαι, *a)* skammer mig, har Ærefrygt el. Agtelse for nogen, τινά; *b)* skammer mig over el. fortryder noget, τί. — κατ-αιθαλόω, forbrænder ganske til Sod el. Aske; bedækker el. sværter med Sod. — καταιθύσσω, *f.* ξω, d. forstærk. αἰθύσσω; πλόκαμοι - νῶτον καταίθυσσαν, bølgede ned ad Ryggen, *Pind. Pyth.* 4, 147; men Κάστωρ - καταιθύσσει - ἑστίαν, omstraaler Huset, *ib.* 5, 13. — κατ-αίθω, forbrænder, nedbrænder; 2) *transl.*, giennemstraalder, *Lyc.* — κατ-αικίζω, mishandler; giør uanseelig; *pass.*, τεύχεα κατῄκισται, ere tilsmudsede, vanzirede, *Od.*

καταίνεσις, ἡ, Istemmen, Bifald; Tilsagn, Løfte; af — κατ-αινέω, *irr.*, *f.* έσω, *poët.* ήσω, giver min Stemme el. mit Bifald til noget, ἐπί τινι, *Herod.*; ogs. tilsiger, lover, bevilger, τινί τι;

καταίνησαν - γάμον - μῖξαι, Pind. Pyth. 4, 395; καταινεῖν τινα ταγόν, at udnævne nogen til Anfører, poët. — καταΐξ, ῖκος [ῑ], ἡ, som καταιγίς, Orkan. — κατ-αιονάω, gyder ned derover, begynder; df. — καταιόνημα, τό, det Paagydede, Paagydning; o. — καταιόνησις, ἡ, Paagyden, Begyden. — κατ-αΐρω, irr., som κατάγω, nedtager, neddrager; 2) oftere intr., kommer el. drager ned deraf, ἀπ' ὄχθων, Xen.; ankommer, lander, tager ind, leirer mig, hviler ud.

καταισχύνομαι, d. forstærk. αἰσχύνομαι, Soph. — καταίσιμος, 2, = αἴσιμος. — καταισιμόω, anvender el. forbruger, πῶμα, uddrikker; (af αἶσα, men simpl. αἰσιμόω, inus.). — καταίσιος, 2, = αἴσιος. — κατ-αΐσσω, iler, styrter, farer derned el. derimod; 2) c. acc., giennemiler, giennemflyver, κόσμον, poët., [ep. ᾱϊ, att. ᾰϊ]. — καταισχυμμός, ὁ, Beskæmmelse, sild.; o. — καταισχυντήρ, ῆρος, o. καταισχυντής, οῦ, ὁ, som beskæmmer el. vanærer; — κατ-αισχύνω [ῡ], beskæmmer, vanærer, skænder, πατέρων γένος, Od., τὴν πατρίδα, Xen.; in med., skammer mig for nogen, τινά. — καταΐσχω, poët. f. κατίσχω, Od. — κατ-αιτιάομαι, beskylder, anklager, τινά; men aor. 1 pass., καταιτιαθείς, den Anklagede, Thuc., Xen. — καταῖτυξ, ῦγος, ἡ, lav Hielm el. Stormhue, Il. 10, 258; (af κάτω o. τεύχω). — κατ-αιχμάζω, nedkæmper, nedsabler. — καταιωρέομαι, (αἰωρέω), svæver el. hænger ned derfra, Hes. Sc. 225.

κατα-καγχάζω, udleer høit, c. gen. — κατα-καίνω, = κατακτείνω, dræber, myrder; egentl. poët., dog ogs. ofte h. Xen. — κατακαίριος, 2, = καίριος; jf. Il. 11, 439. — κατα-καίω, irr., att. -κάω [ᾱ], f. -καύσω, aor. 1 κατέκηα, inf. ep. κακκεῖαι f. κατακεῖαι, Od. 11, 74; - forbrænder, h. Hom. bes. et Offer el. et Liig; men pass. o. m. Tmesis, κατὰ πῦρ ἐκάη, Ilden var nedbrændt, Il. — κατα-καλέω, irr., kalder ned el. frem; 2) kalder tilbage. — κατακαλλύνω, d. forstærk. καλλύνω. — κατακάλυμμα, τό, Bedækning, Tilhylling; af — κατα-καλύπτω, f. ψω, bedækker el. tildækker aldeles; transl., besmykker; df. — κατακάλυψις, ἡ, Bedækken, Tildækken, Besmykkelse. — κατα-κᾰμᾰρόω, forsyner med Hvælving el. med hvælvet Dække. — κατα-κάμπτω, f. ψω, nedbøier, ombøier, hvælver; df. — κατάκαμψις, ἡ, Nedbøien, Indbøien. — κατακαπηλεύω, udhokrer; 2) forfalsker.

κατακάρδιος, 2, (καρδία), imod Hiertet, som træffer Hiertet, πληγή; 2) efter nogens Sind el. Ønske, som καταθύμιος. — κατακάρπιον, τό, Frugthylster; af — κατάκαρπος, 2, adv. -κάρπως, (καρπός), frugtbar, rig paa Frugt; df. — κατακαρπόω, forbrænder et Offer, bes. et Frugtoffer; - denne Handling, κατακάρπωσις, ἡ, LXX. — κατα-κάρφω, fortørrer el. indtørrer aldeles; transl., udpiner, udtømmer, fortærer. — κατάκασσα, ἡ, = κάσσα. κατάκαυμα, τό, det Antændte; det Forbrændte; Brandblære; Brand; df. - *κατακαυματίζω, stikker i Brand; — κατάκαυσις, ἡ, Forbrænden; o. — κατακαύτης, ου, ὁ, som forbrænder; - (af κατακαίω). — κατα-καυχάομαι, giør mig til el. bryster mig imod nogen, τινός; behandler nogen med Foragt.

κατα-κεάζω, ogs. -κεαίνω, Æl., = κεάζω. — κατακεῖαι, ep. inf. aor. 1 til κατακαίω, Od. — κατακειέμεν; ep. f. κατακαίειν, inf. præs. af κατακαίω, Il. 7, 408, hvor dog Wolf. har κατακηέμεν; men begge Former forkaster Buttm., see u. καίω. — κατάκειμαι, inf. -κεῖσθαι, (κεῖμαι, irr.), ligger udstrakt, Hom., χαμαὶ ἐν πόᾳ τινὶ, Xen.; ligger i Skiul, Od. 19, 439; ligger opbevaret, er ved Haanden, Il. 24, 527; df. sild. bes. a) ligger uvirksom, bekymrer mig om intet, Xen. Anab. 3, 1, 13; b) ligger syg; c) ligger til Bords; d) τὸ κατακείμενον, hvad der ligger lavt imod Kysten. — κατα-κείρω, afklipper, afskærer, beskærer; oftere: fordærver, ødelægger, udplyndrer, βίοτον, οἶκον, μῆλα, Od. — κατακείω, desid. af κατάκειμαι, vilde gierne lægge mig ned; part. ep. κακκείοντες f. κατακείοντες, Hom.

κατακεκράκτης, ου, ὁ, (κατακράζω), som nedskriger, som overvælder ved at skrige, Ar. Equ. 503, Herm., Dind. — κατακελευσμός, ὁ, Befalen, Befaling, Tilraab, Opmuntring; af — κατακελεύω, befaler, tilraaber, tilskynder; bes. angiver Takten for Rorsfolkene. — κατακενόω, d. forstærk. κενόω. — κατα-κεντέω, ogs. -κεντάω, giennemstikker, giennemborer, nedskyder; df. — κατακέντημα, τό, Giennemstikken; 2) det Giennemstukne, et Hul. — κατακεντίζω, nedstrækker el. nedlægger med et Spyd. — κατα-κεντρόω, forsyner med Braad el. Spids. — κατα-κεράννυμι, irr., f. -ράσω, sammenblander, tempererer; df. — κατακέρασις, ἡ, Sammenblanding, Temperatur; o. — κατακεραστικός, 3, hørende, skikket til at sammenblande el. temperere.

κατα-κεραυνοβολέω, o. κατακεραυνόω, nedtordner, nedslaaer med

Torden. — κατα-κερδαίνω, behandler skiødesløst el. vilkaarligen af Egennytte. — κατα-κερματίζω, deler el. hugger i smaa Stykker, sønderlemmer; bes. verler en større Mønt i Smaapenge; jf. κέρμα. — κατα-κερτομέω, udskielder, bespotter, τινά, ogs. τινός, sield. τινί. — κατακέφᾰλα, adv., f. κατὰ κεφαλῆς, paa Hovedet; omvendt, forkeert. — κατακηέμεν, see u. κατακειέμεν; — κατα-κηλέω, fortryller, helbreder, formilder, indtager, vinder ved Tryllemidler; - hørende el. skikket dertil, κατακηλητικός, 3. — κατακήρμεν, ep. f. κατακήωμεν, 1 pl. conj. aor. 1 af κατακαίω, Il. 7, 333. — κατα-κηρόω, overtrækker med Vox. — κατα-κηρύσσω, att. -ττω, forkynder el. befaler ved en Herold; lader tilslaae (ved Auction).

κατακῑνέω, d. forstærk. κινέω. — κατα-κιρνάω, irr., o. -κίρνημι, = κατακεράννυμι. — κατα-κισσηρίζω, afglatter el. polerer med Pimpsteen, κίσσηρις. — κατάκισσος, 2, (κισσός), omvunden med Vedbende, fuld deraf. — κατακκίζομαι, d. forstærk. ἀκκίζομαι, agerer knibsk el. Sprade. — κατακλάζω, f. ξω, dor. f. κατακληΐζω, κατακλείω, tillukker, indslutter, Theocr. 7, 84. — κατα-κλαίω, irr., att. -κλάω [ᾱ], fut. -κλαύσομαι, begræder; 2) bringer i Taarer, inc.; 3) foregræder en noget, c. gen. pers. — κατάκλᾰσις, ἡ, (-κλάω), Sønderbryden; Brud; Fordreining; Lysstraalens Brækning ved at støde paa et Legeme. — κατάκλαυσις, ἡ, (-κλαίω), Begræden. — κατα-κλάω, irr., f. άσω, sønderbryder, knuser, Il.; b) transl., κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Hiertet brast (af Sorg el. Forfærdelse), Od.; ogs. m. tilføiet gen., ib. 9, 256; b) sild. svækker, afkræfter, forkiæler; 2) bevæger til Medlidenhed, rører; [κλᾰ]. — κατακλάω [κλᾱ], att. f. κατακλαίω.

κατα-κλείς, εῖδος, ἡ, etslags Laas el. Nøglehul paa Døren; 2) Nøglebenets Forbindelse med Brystet; df. ogs. Struben, σφαγή; 3) Slutning, Cic. — κατάκλεισις, ἡ, Tillukken; Indspærren; o. — κατάκλειστος, 2, tillukket, indsluttet; til at tillukke; værd at lukke for el. opbevare; af — κατα-κλείω, tillukker; indspærrer, εἰς τὴν ἄκραν, i Borgen, Xen., εἰς κίνδυνον, styrter i Fare, Dem.; κατακλείειν νόμῳ, at holde indenfor Lovens Grændser, id.; ogs. fuldender, tilendebringer, πρᾶγμα ψηφίσματι, id. — κατα-κληΐζω, jon. f. κατακλείω. — κατα-κληΐς, ῖδος, ἡ, jon. f. κατακλείς, Sted, hvor noget indsluttes, Call. — κατα-κληροδοτέω, udlodder, uddeler ved Lodkastning. — κατα-κληρονομέω, arver, faaer ved Arv; 2) giver i Arv, lader arve; 3) = frgd., LXX. — κατα-κληρουχέω, fordeler ved Lodkastning, bes. erobret Land til Nybyggere; 2) erholder ved Lodkastning. — κατα-κληρόω, fordeler ved Lodkastning; in med., erholder ved Lodkastning. — κατακλησία, ἡ, o. κατάκλησις, ἡ, Sammenkalden af de udenfor Byen boende Borgere; o. — κατάκλητος, 2, sammenkaldt; (af κατακαλέω).

κατακλῐνής, 2, (-κλίνω), der ligger ned el. udstrakt (i Sengen el. til Bords); 2) nedadgaaende, brat nedad. — κατακλῑνοβᾰτής, οῦ, ὁ, (κλίνη, βαίνω), der gaaer omkring Sengen, poët. om Sygdommen, Luc. — κατα-κλίνω [ῑ], bøier ned el. nedad, ἐπὶ γαίῃ, paa el. til Jorden; lægger ned (paa et Leie, bes. paa Sygeleiet, el. til Bords); jf. ogs. Ar. Plut. 411, 662, o. ἐγκοιμάομαι; in med., lægger mig ned; ligger ned el. udstrakt; df. — κατάκλισις, ἡ, Handlingen κατακλίνειν; κατάκλισις τοῦ γάμου, Ægteskabets Fuldbyrdelse, Herod. 6, 129; o. — κατάκλῐτον, τό, Seng el. Stol til at ligge paa, Lenestol, o. dl.

κατακλυδωνίζομαι, d. forstærk. κλυδωνίζομαι. — † κατα-κλύζω, oversvømmer, sætter under Vand; 2) beskyller, afskyller; 3) overstrømmer, overvælder, overhober med noget, τινός; 4) udvander, fortynder; udsletter, bringer i Forglemmelse; df. — κατάκλυσις, ἡ, Oversvømmen, Overhoben; — κατάκλυσμα, τό, Klysteer; — κατακλυσμός, ὁ, Oversvømmelse; Overhobelse; o. — κατάκλυστρον, τό, Sted, hvor Regnvandet løber sammen, compluvium. — κατακλῶθες, αἱ, egentl. som spinde (Livstraaden) nedad, d. e. Skiebnens Gudinder, Μοῖραι, (jf. Κλώθω), Romernes Parcæ, men alene Od. 7, 197, ἅσσα οἱ Αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ; af — κατα-κλώθω, spinder nedad, afspinder.

κατα-κνάω, ogs. -κναίω, o. -κνήθω, søndergnider, slider, river, kradser, gnaver i Stykker; sønderlemmer, sammenhugger, concido; ridser i Skindet el. Barken; κατακν. ἑαυτόν, at plage el. qvæle sig selv. — κατα-κνίζω, = frgd.; 2) foraarsager Kløe, Brænden, Sticken, o. dl.; b) transl., pirrer, driller, giør skinsyg; ogs. stikler paa nogen, som κνίζω; df. — κατακνισμός, ὁ, = κνισμός. — κατα-κνώσσω, sover; falder i Søvn.

κατα-κοιμάω, bringer el. dysser i Søvn; transl., beroliger, formilder; 2) forsover, φυλακήν, sover ind paa min Post, Herod. 9, 93, (hvor man dog ogs. læser κατακοιμίσαντος φυλ., etc., f. κατακοιμήσαντος φυλ.); 3) in med., lægger

mig til at sove, sover ind; h. *Hom.* altid *in aor. depon.*, κατακοιμηθῆναι; df. — κατακοιμητικός, 3, hørende el. skikket til at dysse el. bringe i Søvn. — κατα-κοιμίζω, bringer til Sengs el. i Søvn, *Xen.*; lader sove el. tilbringe sovende, τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον, *id. M. S.* 2, 1, 30; jf. ogs. *Herod.* 8, 134; κατακοιμίζειν φυλακήν, see u. κατακοιμάω; – 2) *transl.*, formilder, beroliger; bringer i Forglemmelse; df. — κατακοιμιστής, οῦ, ὁ, som bringer i Søvn el. til Sengs, Kammertiener. — κατα-κοινόω, gior fælles, meddeler; κατακ. τὰ τῆς πόλεως, forbruger el. forøder med andre Statens Eiendom, *Æschin.* — κατακοινωνέω, = κοινωνέω. — κατακοιρανέω, bestyrer, regierer, anordner som Hersker el. Herre; (men skrives h. *Hom.* rigtigere adskilt κατὰ κοιρ.). — κατάκοιτος, 2, (κοίτη), i Sengen, paa Leie.

κατα-κολλάω, limer derpaa, dertil; limer fast. — κατάκολλος, 2, (κόλλα), blandet med Liim. — κατακολλυβίζω, (κόλλυβος), = κατακερματίζω. — κατακολουθέω, følger med, adlyder, *c. dat.* — κατακολούω, d. forstærk. κολούω. — κατα-κολπίζω, løber ind i en Havbugt, *Thuc.* 8, 92; – denne Handling, κατακόλπισις, ἡ. — κατακολυμβάω, er – κατακολυμβητής, οῦ, ὁ, som dukker under, en Dykker. — κατα-κομάω, τὸν μύστακα, faaer stærkere Knebelsbart. — κατακομιδή, ἡ, Bringen el. at bringe derned el. derhen; bes. Indførsel, *oppon.* ἀνάληψις, Udførsel, *Thuc.* 1, 120; af — κατακομίζω, bringer derned el. derhen; bringer el. fører tilbage, ναῦν εἰς ἐμπόριον, *Dem.*; *in med.*, vender tilbage; ogs. erholder tilbage. — κατάκομος, 2, (κόμη), med nedhængende el. stærkt Haar; om Træer o. dl., med stærkt Løv. — κατα-κομψεύομαι, taler artigen el. smukt derom, derimod.

κατακονά, ἡ, *Eur. Hipp.* 835, efter *Schol.* = διαφθορά, Fordærvelse, Død; el. man læser κατακονᾷ af κατακονάω, skærper, df. opsliider, ødelægger. — κατα-κονδυλίζω, d. forstærk. κονδυλίζω. — κατ-ακοντίζω, nedlægger med Kastespyd. — κατακοπή, ἡ, Sønderhuggen, Nedhuggen; Behuggen, Beskæren; o. — κατάκοπος, 2, sønderhuggen, sønderskaaren; *transl.*, slaaen, knuust, udmattet af Arbeide og Lidelse; jf. κόπος; af — κατα-κόπτω, *f.* ψω, hugger, skærer, slider, gnaver i Stykker; hugger ned el. sammen; slaaer el. prygler fordærvet; plager, udmatter, o. dl.; *in med. c. acc.*, egentl. slaaer mig for Brystet i Sorg; df. sørger derover, beklager; *fut.* 3 *inf.*

κατακεκόψεσθαι, m. forstærk. *pass.* Bem., *Xen. Anab.* 1, 5, 16.

κατα-κορέννυμι, *irr.*, *f.* -κορέσω, mætter; df. — κατακορής, 2, *adv.* -κορέως, = κατάκορος. — κατακορμάζω, o. -κορμίζω, hugger el. kløver i Stykker, *ex.* Brænde. — κατάκορος, 2, *adv.* -κόρως, (κόρος), fuldkommen mættet el. mæt, τινός, ogs. τινί, af noget; df. som har nok deraf el. Modbydelighed derfor; *adv.* -κόρως, tilstrækkeligen; om Farven: overmættet, dunkel; *transl.*, umaadelig, overdreven; – 2) som mætter stærkt; *transl.*, som overdriver noget, som er kaad af sin Lykke el. Magt; κατακόρως – χρώμενος τῇ νῦν παρούσῃ τύχῃ, *Dem. p.* 289.

κατα-κοσμέω, ordner, bringer i Orden, δόμον, *Od.*, men ὀϊστὸν – ἐπὶ νευρῇ, lægger den tilrette, *Il.* 4, 118; udsmykker; bes. ruster, væbner, ὅπλοις, *Xen.*; alm. anordner; ogs. gior rolig el. stille, *Plut.*; df. — κατακόσμησις, ἡ, Anordning, Udrustning, Tilberedelse. — κατα-κοτταβίζω, τινός, udgyder en Kottabus til nogens Ære, (omtr. vort: drikker paa nogens Sundhed); jf. κότταβος. — κατάκουσις, ἡ, Høren, Fornemmen; o. — κατακουστής, οῦ, ὁ, en Hører, en Tilhører; af — κατακούω, *f.* ούσομαι, hører efter, lytter, lurer, for at forraade el. skade nogen, *Thuc.*; 2) som ἀκούω, hører, fornemmer, forstaaer; bønhører; adlyder, τινός.

κατα-κραδάω, ryster fra hinanden, *Polyb.* — κατα-κράζω, *irr.*, nedskriger, overgaaer i at skrige; jf. *Ar. Equ.* 287. — κατάκρας, *jon.* κατάκρης, f. κατ᾽ ἄκρας, κατ᾽ ἄκρης, ovenfra, fra Spidsen el. Toppen, (hvorfor vi bruge: fra Grunden af, *funditus*); jf. κατά, Bem. I, 1. — κατάκρᾱσις, ἡ, = κατακέρασις. — κατα-κρᾰτέω, 1) *c. gen.*, holder fast, anholder; beholder; har i min Magt, har inde; behersker; overvinder, beseirer; – 2) *absol.*, har Magten, er den herskende, *Herod.* 7, 129; gior min Mening gieldende, trænger igiennem; df. — κατακράτησις, ἡ, Fastholden, Anholden; Overvældelse, Betvingelse; o. — κατακρατητικός, 3, anholdende, hindrende; stillende. — κατακρᾱτικός, 3, = κατακεραστικός. — κατακράτος, *adv.*, f. κατὰ κράτος, med Vold, med Storm, af alle Kræfter, af al Magt. — κατα-κραυγάζω, = κατακράζω, *c. gen.*

κατα-κρεμάννυμι, *irr.*, o. -ννύω, *f.* -κρεμάσω, hænger *(transit.)* derned el. derpaa; 2) *in med.* o. *pass.*, hænger *(intr.)* ned derfra; i denne Bem. ogs. κατακρέμαμαι; df. — κατακρέμαστος, 2, hængt el. hængende derpaa, derved; ogs.

κατακρεμής, 2. — κατακρεμάω, Stamform til κατακρεμάννυμι. — κατα-κρεουργέω, hugger i Stykker, (ligesom Slagteren Kiødet), *Herod.* — κατάκρηθεν, s. κατακρῆθεν, *adv.*, ogs. κατὰ κρῆθεν, (rimel. af *inus.* κράς, f. κατὰ κεφαλῆς, dog efter nogle f. κατάκρης, s. m. s.), ovenfra, fra Hovedet af og ned, *Od.* 11, 588; df. *b)* heelt igiennem; Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος, heftig el. almindelig Sorg greb dem, *Il.* 16, 548. — κατα-κρημνάω, = κατακρεμάννυμι. — κατα-κρημνίζω, er - κατακρημνιστής, οῦ, ὁ, som kaster el. styrter ned fra et steilt Sted. — κατάκρημνος, 2, (κρημνός), steil. — κατάκρης, *adv.*, *jon.* f. κατάκρας.

κατ-ἀκρῖβόω, d. forstærk. ἀκριβόω. — κατάκρῖμα, τό, Domfældelse; idømt Straf; Dødsdom; af — κατα-κρίνω [ī], *irr.*, domfælder; καί μιν κατέκριναν ἔκδοτον ἄγεσθαι -, dømte ham til at udleveres, *Herod.* 6, 85; men *pass.*, καὶ τοῖσι μὲν κατακέκριτο θάνατος, de vare dømte fra Livet, deres Død var besluttet, *id.* 7, 146; ogs. κατακρίνειν τινὰ ζημίαν, at dømme nogen i en Straf; df. — κατακρίσιμος, 2, o. κατάκριτος, 2, domfældet; til at domfælde; o. — κατάκρισις, ἡ, Domfælden, Domfældelse. — κατακροάομαι, d. forstærk. ἀκροάομαι. — κατα-κροταλίζω, klapper el. larmer stærkt; 2) *transit.*, omlarmer. — κατα-κροτέω, beklapper; roser meget. — κατάκροτος, 2, (κρότος), larmfuld.

κατα-κρουνίζω, bedrypper; 2) *intr.*, drypper el. flyder draabeviis ned. — κατάκρουσις, ἡ, Nedstøden, Nedslaaen; o. — κατακρουστικός, 3, hørende, skikket til at nedslaae el. fordrive; af — κατα-κρούω, slaaer el. kaster ned deraf; nedslaaer; 2) slaaer el. aabner en Aare; ridser Huden, o. dl., *Hipp.*; 3) κατακρούων οἰκειῶται, driver (Bierne) ved at slaae paa Kobberbækkener fra et Sted og lokker dem til sig, *Plat.* — κατα-κρύπτω, *irr.*, *f.* ψω, ogs. κατακρύφω, skiuler, tilhyller, *Hom.*; ogs. *intr.*, skiuler mig, *Od.* 7, 205; *transl.*, forstiller mig, *ib.* 4, 247; df. — κατακρυφή, ἡ, skiult Sted, Tilflugtssted; Udflugt; ogs. = flgd.; o. — κατάκρυψις, ἡ, Skiulen el. at skiule; Fordølgelse; ogs. Forstillelse. — κατα-κρώζω, skriger dertil, derimod: om Krager, o. dl., *Ar.*

κατακτάμεν, o. κατακτάμεναι, o. κατακτάς, κατακτάμενος, see u. κατακτείνω. — κατα-κτάομαι, erhverver mig ganske; *transl.*, vinder nogen aldeles for mig; *in pf.*, er i fuld Besiddelse af det Erhvervede. — κατακτεατίζω, d. forstærk. κτεατίζω. — κατα-κτείνω, *irr.*, *f.* -κτενῶ, *jon.* -κτᾰνῶ, *ep.* -κτανέω, *aor.* 1 κατέκτεινα, *aor.* 2 κατέκτανον, *aor. pass.* κατεκτάθην; *aor. poët.* κατέκταν, ας, α, *inf.* κατακτάμεν o. -κτάμεναι, *imperat.* κάκτανε f. κατάκτανε, *Il.* 6, 164, *pass.* κατεκτάμην, *part.* κατακτάμενος; - slaaer ihiel, myrder, ombringer, dræber. — κατα-κτενίζω, kæmmer, strigler, pudser omhyggeligen; - denne Handling, κατακτενισμός, ὁ. — κατάκτενος, 2, (κτείς), omhyggeligen kæmmet el. pudset. — κατάκτης, ου, ὁ, *fem.* κατάκτρια, ἡ, 1) (κατάγνυμι), som sønderbryder; 2) (κατάγω), som fører derned el. tilbage. — κατάκτησις, ἡ, (-κτάομαι), Erhvervelse, Besiddelse; Haandhævelse. — κατακτός, 3, 1) (-άγνυμι), sønderbrudt; som let brækkes; 2) (κατάγω), som lader sig føre, trække, drage ned deraf el. derned. — κατάκτρια, ἡ, see u. κατακτός. — κατα-κτῠπέω, *irr.*, larmer derimod, *c. gen.*

κατα-κῠβεύω, taber i Tærningspil; alm. forspiller. — κατα-κυβιστάω, slaaer Kolbytter, τινός, for at spotte nogen. — κατα-κυδρόω, d. forstærk. κυδρόω. — κατα-κῠκάω, blander el. rører sammen til en Grød. — κατα-κυκλόω, d. forstærk. κυκλόω. — κατα-κυλίνδω, ogs. -κυλινδέω, o. -κυλίω, vælter, ruller, kaster ned deraf el. derned; *pass.*, κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, *Xen.* — κατα-κῡματόω, bedækker med Bølger. — κατα-κυμβαλίζω, forlyster, fortryller, bedøver ved Lyden af Cymbler el. Kobberbækkener; jf. καταυλέω. — κατα-κύπτω, *f.* ψω, bukker mig ned el. forover, *Il.*; sild. strækker Hovedet frem, el. stikker Hovedet ind, for at see efter noget, o. dl., *Luc.* — κατακυριεύω, d. forstærk. κυριεύω, behersker, overvinder, LXX. — κατα-κῡρόω, bekræfter; tilkiender; tilslaaer (ved Auction); men *pass.*, κατακυρωθεὶς τινος, dømt til noget, *Eur.* — κατακυρτόω, d. forstærk. κυρτόω.

κατα-κωκύω [υ *anc.*], *f.* ύσω [ῡ], bejamrer, begræder. — κατα-κωλύω [υ *anc.*], *f.* ύσω [ῡ], forhindrer, opholder, holder tilbage, τινὰ ἔξω, holder ude, *Xen.*; *pass.*, κατεκωλύθη τοῦ εἰς Σικελίαν πλοῦ, blev hindret derfra, *Dem.* p. 896. — κατα-κωμάζω, sværmer, stormer, bryder derind: om en Ulykke, *Eur.* — κατακωχή, ἡ, (κατέχω, κατοχή), Anholden, Tilbageholden; at beholde; 2) Overkommen, Besidden, Besætten; Griben el. at gribe, indtage, o. dl., *ex.* om en Inspiration, *Plat.*; df. — κατακώχιμος, 2, som lader sig anholde, indta-

ge, gribe; som er tilboielig til el. har Modtagelighed for noget, τινός, s. πρός τι.

κατ-ἀλαζονεύομαι, praler imod nogen el. fortæller pralende, *Plut.* — κατα-λαλέω, τινός, falder nogen besværlig med min Tale; - 2) *c. acc. pers.*, *a)* beforer, beskylder; *b)* forfører, besnakker; df. — καταλαλία, ἡ, ond Omtale, Beskyldning; o. — κατάλᾰλος, 2, som taler ondt om andre. — κατα-λαμβάνω, *irr.*, *f.* -λήψομαι, griber el. tager derpaa; df. - 1) indtager, besætter, τὰ ὄρη, τὸ χωρίον, *Xen.*; *in med.*, tager forud el. tilegner mig: om en Forfatter, *Herod.* 6, 55; - 2) griber, anholder; ὑπὸ δεσμοῦ καταληφθείς, fængslet, *Dem.*; κατειλήπτο σοφιζόμενος, blev greben deri; ogs. indhenter, naaer; ogs. overlister, τινὰ - σοφίῃ, *Herod.* 5, 21; *transl.*, begriber, forstaaer; ogs. finder, lærer at kiende, erfarer; - 3) holder tilbage, hindrer, standser, (τὴν) αὐξανομένην δύναμιν, *Herod.* 1, 46; ἀλλ' ἴσχε καὶ καταλάμβανε σεωυτόν, hold dine Lidenskaber i Tomme, *id.* 3, 36; ogs. forbinder, forpligter, ὅρκῳ, med Ed, *Thuc.* 8, 86; - 4) antager el. fastsætter som en Lovbestemmelse, *Aristot.*; - 5) καταλ. διαφοράς, at borttage, slette, udjevne, *Herod.*; - 6) at angaae, at vedkomme, πόλιν; - ofte om en Tilstand: at paakomme, træffe, vederfares nogen, τινά, *ex.* οἷά μιν καταλελαβήκεε, *Herod.* 3, 42, *extr.*; jf. *ib.* 139; ogs. *c. inf.*, *ex.* 7, 38; - 7) *intr.*, det træffer, tildrager sig, *ex. Herod.* 4, 105; τὰ καταλαβόντα, ligesom τὰ συμβάντα, det Indtrufne, *ib.* 9, 49; - *adject. verb.*, καταλαμπτέος - ἡμῖν θανάτῳ, vi maae ile med at ombringe ham, *Herod.* 3, 127.

κατα-λάμπω, *f.* ψω, beskinner; *pass.*, ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπύμενα, *Xen.*; 2) *c. gen.*, skinner el. lyser derimod; alm. er lys, lyser, skinner, *Eur.*; df. — κατάλαμψις, ἡ, Gienskin. — καταλανθάνω, d. forstærk. λανθάνω. — κατ-ἀλγέω, lider stor Smerte. — κατ-ἀλγύνω, tilføier el. volder stor Smerte, *c. acc. pers.* — κατα-λεαίνω, gior aldeles glat; gnider el. slider i Stykker.

κατα-λέγω, *irr.*, *f.* ξω, lægger ned, bringer til Sengs, alene *poët.*; *in med.*, lægger mig, sover; hviler; f. *aor.* 1 κατελεξάμην har *Hom.* oftere af *aor. syncop.* κατελέγμην, 3 *sing.* κατέλεκτο, *part.* καταλέγμενος, *inf.* καταλέχθαι; - 2) udvælger, udnævner, τοὺς πλουσιωτάτους - ἱπποτροφεῖν, *Xen.*; bes. udtager el. opskriver til Krigstieneste, ogs. *in med.*, *ex. Xen. Hell.* 1, 4, 22; jf. κατάλογος; - 3) optæller, fortæller, fremstiller noiagtigen, h. *Hom.* altid *in fut.* o. *aor.* 1, sædv. m. εὖ o. ἀτρεκέως; καταλέξαι τινά, at fortælle om nogen, *Od.* 4, 832; ogs. f. γενεαλογέω, udleder et Slægtregister, ἀπό τινος, fra nogen, *Herod.* 6, 53; - 3) *alt.*, tæller el. regner dertil.

κατα-λείβω, *f.* ψω, gyder, hælder, drypper ned derfra el. derpaa; *transl.*, opløser, hentærer, δέμας, *Eur.*; *in med.*, at udgyde sig, flyde, dryppe ned, *Il.* 18, 109. — κατάλειμμα, τό, det Overblevne, Rest, Restance; o. — κατάλειπτος, 2, tilbageblevnen, tilbageladt; (af καταλείπω). — κατάλειπτος, 2, (καταλείφω), salvet, *Ar.* — κατα-λείπω, *ep.* ogs. καλλείπω, *f.* ψω, lader tilbage, efterlader, *ex.* en Arv, *Hom.*, παισὶν ἐλευθερίαν, *Xen.*; ogs. overlader, overgiver, τινί τι, *ex. Od.* 5, 344; forraader, χωρίον, *Xen. Cyr.* 5, 3, 19; - *b)* forlader, lader i Stikken; πολλοὺς καταλείψομεν, vi ville tabe mange Folk, *Il.* 12, 226; - *c)* efterlader, forbigaaer, lader urørt; καταλείπειν τὴν δίαιταν, τὴν μαρτυρίαν, at udeblive derfra, at forsomme at mode, *Dem.*; — 2) *in med.*, - *a)* forbeholder mig; τὰ μέγιστα τοὺς θεοὺς ἑαυτοῖς καταλείπεσθαι, *Xen. M. S.* 1, 1, 8; - *b)* bliver tilovers; vedbliver at være, εὐμενὴς τινί, *id.*; - *c)* at forestaae, *ex.* om et Slag, *id. Cyr.* 2, 3, 11.

καταλειτουργέω, tilsætter, forøder paa de offentlige Embeders Forvaltning, πολλά, *Dem.* — κατ-ἀλείφω, *f.* ψω, smører el. stryger derpaa; besmører, bestryger. — κατάλειψις, ἡ, (καταλείπω), Tilbageladen, at lade i Stikken, at forlade. — κατα-λεπτολογέω, anvender paa fiin og spidsfindig Tale, πνευμόνων πολὺν πόνον, *Ar. Ran.* 852. — κατα-λεπτύνω, gior meget tynd el. maver. — κατα-λευκαίνω, o. -λευκόω, gior aldeles hvid. — καταλεύσιμος, 2, som fortiener at stenes; af — κατα-λεύω, stener, dræber ved at stene; ogs. Λευκίδεα κατέλευσαν βάλλοντες, *Herod.* 9, 5. — κατ-ἀλέω, *irr.*, *f.* έσω, maler el. knuser paa Møllen; κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν, *Od.* 20, 109.

κατα-λήγω, *f.* -λήξω, aflader, ender; bliver staaende derved. — καταλήθομαι, *c. gen.*, forglemmer aldeles, *Il.* 22, 389. — κατα-ληΐζομαι, udplyndrer, ødelægger. — καταληκτικός, 3, *adv.* -κῶς, som ophorer el. ender; ὁ καταληκτικός, *sc.* στίχος, Vers, som i Enden fattes een el. flere Stavelser; *adv.* -κῶς, ganske og aldeles; καταλ. ἔχειν περί τι, at være udelukkende sysselsat dermed; o. — κατάληξις, ἡ, Ophoren; Ende, Slutning; et Verses Endestavelse; (af καταλήγω). — καταληπτικός, 3, *adv.* -κῶς, horende el. skikket til at fatte, gri-

be, begribe, forstaae, indsee; af — καταληπτός, 3, (καταλαμβάνω), til at fatte, gribe, erholde, indhente; til at begribe, indsee, forstaae; 2) *act.*, gribende, rammende; πένθος θεόθεν καταληπτόν, en af Guderne tilsendt Lidelse, *Eur.*

κατα-ληρέω, foresnakker, gior Narrestreger for nogen, τινός; 2) *c. acc.*, bortsnakker, mister ved Narrestreger. — καταλήψιμος, 2, til at gribe; til at begribe el. forstaae; af — κατάληψις, ἡ, Handlingen καταλαμβάνειν, Fatten el. at fatte, gribe, erholde; Indtagen el. at indtage, besætte, *ex.* en Plads, en Søn, o. dl.; Anholden, Fængsling; – *b)* Angreb el. Anfald, ogs. af en Sygdom; – *c) transl.*, Begriben el. at begribe, indsee, forstaae; Begreb. — κατα-λιθάζω, κατα-λιθοβολέω, o. κατα-λιθόω, stener. — κατάλιθος, 2, (λίθος), fuld af Stene; fuld af Ædelstene. — καταλιμπάνω, *jon.* f. καταλείπω. — καταλιπαίνω, gior meget fed, mæsker, gioder. – κατα-λιπαρέω, bønfalder, beder indstændigen. — κατα-λιχνεύω, foroder paa Slikkerier, bortnasker.

*καταλλάγδην, *adv.*, omvendt; verelviis; — καταλλαγή, ἡ, Omverling, Udverling; Opgield; Verelerens Gevinst; – 2) Udsoning, Forsoning, Forliig; o. — καταλλακτής, οῦ, ὁ, som udsoner, en Fredsstifter, en Mægler el. Midler; 2) sild. en Verelerer; df. — καταλλακτικός, 3, hørende el. skikket til at udsone; 2) let at udsone, forsonlig; af — κατ-αλλάσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, omverler, udverler; *in med.*, καταλλάττεσθαι νόμισμα, at indverle el. tilverle sig Penge; – 2) udsoner; udjevner, forliger; *in med.*, forliger el. udsoner mig med nogen, τινί s. πρός τινα; καταλλαγεὶς Κύρῳ, udsonet med C., *Xen.*; ogs. καταλλάσσετο τὴν ἔχθρην τοῖσι στασιώτῃσι, forliigte sig med dem, *Herod.* 1, 61; θεοῖσι ὡς καταλλαχθῇ χόλου, for at udsone Gudernes Vrede, *Soph. Aj.* 744. — κατάλληλος, 2, (ἀλλήλων), staaende ligeoverfor; *transl.*, passelig, tilsvarende; samtidig; df. — καταλληλότης, ητος, ἡ, at passe el. stemme sammen, at komme overeens; passende Sammenhæng, rigtigt Forhold.

κατ-αλοάω, tærsker, knuser, slider, banker sonder og sammen. — καταλογάδην, *adv.*, (καταλογή), i Samtale, samtaleviis; i Prosa. — καταλογεύς, έως, ὁ, (καταλέγω), som indfører Borgerne i Mandtalslisten, *ex.* til Krigstieneste. — καταλογέω, h. *Herod.* κατηλογέω, v. forstærk. ἀλογέω, forsømmer el. ringeagter aldeles, *c. acc.*, *ex. Herod.* 1, 144; ogs. *c. gen.*, *ib.* 84; bes. ogs. sild. — καταλογή, ἡ, (καταλέγω), Udvælgen og Fordelen i Klasser; 2) Fremsigen, *gramm.* — καταλογία, ἡ, f. καταλόχεια, *inc.* — κατα-λογίζομαι, beregner, bringer med i Regningen; tilregner; *b)* tæller dertil, deriblandt, *annumero*; ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους, *Xen. M. S.* 2, 2, 1; – 2) fortæller efter Ordenen, *App.*; – 3) overlægger, overveier, betænker, mindes, *ex. Xen. Hell.* 3, 2, 18; df. — καταλογισμός, ὁ, Sammenregnen; Tilregnen.

κατάλογος, ὁ, (καταλέγω), Fortegnelse over de til en vis Bestemmelse, bes. til Krigstieneste, el. til de forskiellige λειτουργίαι, udnævnte Personer; Conscriptionsliste; df. ogs. Krigstienesten selv; οἱ ἐν καταλόγῳ, de Tienestepligtige; οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, som ere ud over Tienesteaarene; jf. *Xen. Hell.* 2, 4, 9, o. 28. — κατ-αλοιάω, = καταλοάω. — κατάλοιπος, 2, (λοιπός), tilbageladt. — κατ-αλοκίζω, giennemfurer, sonderriver. — κατα-λούω, *irr.*, bortvasker, bortskyller; 2) tilsætter ved Badning, βίον, *Ar.* — καταλοφάδια, *adv.*, f. κατὰ λόφον, paa Nakken, *Od.* 10, 169. — καταλόχεια, ἡ, f. λόχος, *inc.* — καταλοχίζω, fordeler el. samler i λόχους; df. — καταλοχισμός, ὁ, Fordeling i λόχους; Hværving. — κατάλοχος, ὁ, f. λόχος, *inc.* — κατάλσης, 2, (ἄλσος), forsynet med Lunde el. med Skov.

καταλυγίζω, v. forstærk. λυγίζω. — καταλυκουργίζω, τινός, anfører Lykurgs Love imod nogen. — κατάλυμα, τό, (καταλύω), hvor man tager ind, Vertshuus, Herberge; alm. Bolig, Kammer. — κατα-λυμαίνομαι, beskadiger, fordærver, hærier; – denne Handling, καταλύμανσις, ἡ. — καταλύσιμος, 2, til at opløse; til at forstyrre; af — κατάλυσις, ἡ, (καταλύω), Opløsning, Forstyrrelse, Tilintetgiørelse; Ende; κατάλυσις τοῦ πολέμου, Ende paa Krigen, Udsoning, Fred; κατάλ. τῆς στρατιᾶς, Opløsning, Afskedigelse; κατάλ. τοῦ βίου, Livets Ende, Døden, *Xen.*; – 2) at tage ind (som Reisende); ogs. Herberge, Vertshuus. — κατα-λυσσάω, τινός, raser imod nogen. — καταλυτήριον, τό, = κατάλυμα; — καταλύτης, οῦ, ὁ, som ὁ καταλύων, som løser, fordærver, forstyrrer; o. — καταλύτης, ου, ὁ, ogs. κατάλυτος, ὁ, som tager ind i et Vertshuus; Fremmed, Reisende; (af flgd.).

κατα-λύω [υ anc.], *irr.*, *f.* ύσω [ῡ], opløser; df. *a)* ødelægger, forstyrrer, πολίων κάρηνα, nedstyrter, *Il. ex.* 2, 117; *b)* adskiller, afskediger, στρατιάν, men τινὰ τῆς ἀρχῆς, afsætter; *in med.*,

καταλύεσθαί τινος, at frasige sig noget; c) ophæver, νόμον, en Lov, men δῆμον s. δημοκρατίαν, omstøder den demokratiske Forfatning; καταλύειν τὴν τέχνην, at forsuske Kunsten, *Xen. M. S.* 3, 14, 5; *fut. med.* m. *pass.* Bem., *id. Cyr.* 1, 6, 9; 2) ender, tilendebringer, τὸν πόλεμον, slutter Fred; ogs. *absol.*, καταλῦσαι πρός τινα, *Xen. Anab.* 1, 1, 10, *Thuc.* 8, 58, *extr.*; dog oftere *in med.*, καταλύεσθαι, at udsones, at slutte Fred, *ex. Thuc.* 1, 81; jf. *Herod.* 9, 11; – καταλύειν βίον, at ende Livet, at døe, *Xen.*; 2) løser op, spænder fra, ἵππους, *Od.* 4, 28; df. tager ind, *deverto*, ἔν τινι τόπῳ, *Xen. Anab.* 1, 8, 1; πριν - καταλῦσαι - πρὸς ἄριστον, *ib.* 1, 10, 19; ogs. καταλ. παρά τινι; ophører; beroliges.

καταμάγειον, (-μάσσω), Viskeklæde. — κατα-μαγεύω, fortryller. — καταμάθησις, ἡ, (-μανθάνω), Læren el. at lære til Gavns, at begribe, at vide; – hørende el. skikket dertil, καταμαθητικός, 3. — κατα-μαίνομαι, raser derimod. — καταμακαρίζω, d. forstærk. μακαρίζω. — καταμάκτης, ου, ὁ, (καταμάσσω), som aftorrer, afgnider. — κατε-μαλακίζω, ogs. -μαλθακίζω, forkieler; *in med.*, er forkiælet, feig, kraftløs. — κατα-μαλάσσω, *att.* -ττω, ogs. -μαλθάσσω, blødgiør; rorer, formilder. — καταμαλδύνω, d. forstærk. ἀμαλδύνω. — κατα-μανθάνω, *irr.*, *f.* -μαθήσομαι, *aor.* 2 κατέμαθον, lærer, *disco*, ὅ τι ἂν δύνωμαι ἀκούων, *Xen.*; begriber, indseer, θεώμενος, af Beskuelse, *id.*; men κατέμαθον ἀναστὰς μογίς, at jeg næppe kunde reise mig, *id. Anab.* 5, 8, 14; overveier, betænker; undersøger, udforsker, *Herod.* 7, 146. — κατα-μαντεύομαι, *a)* d. forstærk. μαντεύομαι; *b)* τινός, ogs. τινί, spaaer imod el. om nogen; *c)* *c. acc.*, gietter, formoder.

κατα-μαραίνω, giør vissen, indtørret, svag, kraftløs; *in pass.*, visner; om en Byld: at falde sammen. — καταμαργάω, *jon.* -γέω, er aldeles gal, raser, φθόνῳ, *Herod.* 8, 125. — καταμάρπτω, *f.* ψω, griber, indhenter, bes. en Flygtende, *Il. ex.* 5, 65. — καταμαρτυρέω, 1) vidner imod nogen, τινός; 2) forkaster el. domfælder nogen, τινά. — κατα-μασάομαι, o. -μασσάομαι, sondertygger; fortærer, opæder. — κατα-μάσσω, aftorrer. — καταμαστεύω, opsporer, opsøger. — καταματεύομαι, -ματτεύομαι, -μάττομαι, (ματέω, μάσσω), beføler el. kildrer indenfra, *ex.* med en Sonde, *Hipp.* — καταμάχομαι, nedkæmper, betvinger. — κατ-αμάω, *f.* ήσω, sammenhober, samler dertil, derpaa, h. *Hom. in med.*, *Il.* 24, 165.

καταμβλακεύω, (ἀμβλακεῖν), er meget doven. — κατ-αμβλύνω, ogs. -αμβλυόω, afslover. — κατα-μεγαλοφρονέω, τινός, foragter hoimodigen. — κατα-μεθύσκω, *irr.*, *f.* ύσω, giør drukken el. beruset. — κατα-μεθύω, *irr.*, = frgd., *Herod.* 1, 106; 2) *intr.*, er drukken, beruser mig. — κατ-αμείβομαι, svarer derpaa, dertil. — καταμειδιάω, udleer, udspotter, *c. gen.* — κατα-μειλίσσομαι, -ττομαι, *f.* ξομαι, formilder, udsoner. — καταμελεϊστί, *adv.*, Led for Led, Stykke for Stykke; [*ep.* τᾶ]. — κατα-μελετάω, udover; lærer ved Øvelse; vedbliver at øve mig. — κατ-αμελέω, er skiødesløs el. uagtsom, *Soph. Aj.* 45; *b)* *c. gen.*, behandler skiødesløst el. forsømmeligen, *Xen. Oec.* 4, 7. — κατα-μελιτόω, bestryger med Honning; giør honningsød; *transl.*, καταμελιτοῦν λόχμην, at fylde Busken med sød Sang, *Ar. Av.* 224. — κατα-μέλλω, *irr.*, *f.* -μελλήσω, nøler, udsætter, vil ikke ret dertil: bes. h. *Polyb.* om Krigeren: at være seen el. feig til Angreb, d. lat. *detrectare pugnam.*

κατάμεμπτος, 2, dadlet, foragtet, foragtelig; af — κατα-μέμφομαι, dadler, bebreider, agter for ringe, ἰσχύν, min egen Styrke, *Pind. Nem.* 11, 40; σφᾶς - αὐτοὺς καταμέμφεσθαι, *Thuc.* 8, 106; ogs. *c. dat.*; df. — κατάμεμψις, ἡ, Dadel, Bebreidelse, Uvillie, Misfornøielse, σφῶν αὐτῶν, *Thuc.* 7, 75. — κατα-μένω, *irr.*, bliver, forbliver, παρά τινι, hos nogen, *Xen.*; om en Besiddelse, o. dl., at vedblive, at være varig, *ex. id. Cyr.* 8, 6, 5. — κατ-αμέργω, afplukker. — κατα-μερίζω, sonderlemmer; 2) fordeler, *Xen. Anab.* 7, 5, 4. — καταμέρος, *adv.* f. κατὰ μέρος, deelviis, stykkeviis. — καταμέστιος, 2, *poët.* f. μεστός, fuld, *Nic.* — κατα-μετρέω, udmaaler, tilmaaler, τινί τι, *Herod.*; df. — καταμέτρησις, ἡ, Udmaalning, Tilmaalning.

καταμηκής, 2, (μῆκος), meget lang, men rimel. *inus.*, thi *Herod.* 4, 72, læses nu, κατὰ τὰ μήκεα. — κατα-μηλόω, stikker en Sonde el. ligesom en Sonde derind, bes. Fingeren i Halsen for at brække mig; df. *transl.*, κημὸν καταμηλοῦν, *Ar. Equ.* 1150, at stikke nogen Dommernes κημός i Halsen, d. e. at node nogen ved Domfældelse til at give fra sig det Stiaalne. — καταμήνιος, 2, (μήν), maanedlig; τὰ καταμήνια, Fruentimrenes maanedlige Renselse; – hørende dertil, καταμηνιώδης, 2. — καταμήνυ-

σις, ἡ, Angivelſe, Anklage; af — κατα-μηνύω [υ anc.], f. ύσω [ῡ], angiver, Herod. 7, 30; anklager; 2) vidner imod nogen, τινὸς ψευδομένου, at han lyver, Xen. Hell. 3, 3, 2. — κατα-μιαίνω, ἀνῶ, beſmitter, beſudler, ogſ. transl. ψεύδεσι, med Uſandhed, Pind.; pass., lever i Smudſighed (ſom Tegn paa Sorg), Herod. 6, 58. — κατα-μίγνυμι, irr., o. -μιγνύω, f. -μίξω, ſammenblander. — καταμικρόν, adv., f. κατὰ μικρόν, lidt ad Gangen, deelviis, ſtykkeviis; om Tiden: lidt efter lidt. — κατα-μιμέομαι, latterliggiør ved at efterligne. — κατάμιξις, ἡ, (-μίγνυμι), Forblanding. — καταμίσγω, = καταμίγνυμι. — κατα-μισθοδοτέω, o. καταμισθοφορέω, forbruger, tilſætter paa Løn el. Sold.

κατα-μνημονεύω, fatter i Hukommelſen; erindrer mig. — καταμνηστεύομαι, (μνηστεύω), frier dertil. — κατα-μολίσκω, = καταβλώσκω. — κατα-μολύνω, tilpletter. — κατάμομφος, 2, = κατάμεμπτος; 2) act., dadlende, Æsch. — καταμόνας, adv., f. κατὰ μόνας, enkelt, for ſig ſelv, uden fremmed Hielp, Thuc. 1, 37. — καταμονή, ἡ, (-μένω), Forbliven, Dvælen. — κατα-μονομαχέω, ſeirer i Tvekamp. — κατάμονος, 2, (-μένω), vedblivende, vedvarende, beſtandig. — καταμόσχευσις, ἡ, Handlingen — κατα-μοσχεύω, forplanter ved Aflægere. — κατα-μουσόω, forſkiønner ved Muſakunſter. — κατάμπελος, 2, (ἄμπελος), med mange Viinſtokke el. Viinranker. — κατ-αμπέχω, irr., ogſ. καταμπίσχω, men alene in aor. κατήμπισχον, iſører; omgiver, bedækker.

κατα-μυθολογέω, morer ved at fortælle Eventyr. — κατα-μυκτηρίζω, udſpotter (ved at ſlaae Krøller paa Næſen). — κατ-αμύνομαι, hævner mig. — κατα-μυρίζω, indſalver. — κατάμυσις, ἡ, (-μύω), at lukke Øinene (ſom ſovende el. død). — κατα-μύσσω, att. -ττω, f. ξω, kradſer el. river itu, ſaarer ved at rive; in med., καταμύξατο χεῖρα, ſaarede el. rev ſin Haand, Il. 5, 425. — κατα-μυττωτεύω, knuſer til Vælling. — κατα-μύω, ep. ogſ. καμμύω, m. o. n. ὀφθαλμούς, βλέφαρα, o. dl., blinker el. nikker med Øinene, beſ. af Frygt el. Træthed; [Qvantitæten ſee u. μύω]. — καταμφιέννυμι, f. -φιέσω, ſom ἀμφιέννυμι, beklæder; bedækker, omgiver. — καταμωκάομαι, (μωκάω), ogſ. -μωκεύω, udſpotter el. udleer nogen, τινός; df. — καταμώκησις, ἡ, Udleen, Udſpotten, Spot. — κατα-μωλύνω, lindrer; formindſker. Hipp. — κατα-μωλωπίζω, bedækker ganſke med Blodſtriber. — κατα-μωμέομαι, dadler heftigen. — κατα-μωραίνω, tilſætter ved Daarſkab el. Lidenſkab.

κατ-αναγκάζω, betvinger; tvinger dertil; b) plager, piner, martrer, τὸ σῶμα πονεῖν, Luc.; c) tvinger el. bringer i Led; - denne Handling i Bem. c, καταναγκασις, ἡ. — κατ-ανάγκη, ἡ, Tvang, Tvangsmiddel. — κατ-ανάθεμα, τό, Forbandelſe, df. — καταναθεματίζω, forbander, N. T. — κατ-αναιδεύομαι, ogſ. -αναιδίζομαι, opfører mig frækt el. ſkamløſt imod nogen, τινός; df. — καταναιδιστήρ, ῆρος, ὁ, en Uforſkammet. — κατ-αναισιμόω, fortærer el. forbruger aldeles. — καταναισχυντέω, d. forſtærk. ἀναισχυντέω. — κατα-ναίω, irr., ogſ. in med., drager hen for at boe, boſætter mig el. boer paa et Sted; - 2) in aor. ep. κατένασσα, transit., har boſat, har ladet flytte, ἐς πείρατα γαίης, ὑπὸ χθονός, Hes. — καταναλείχω, d. forſtærk. ἀναλείχω. — κατ-αναλίσκω, irr., f. -λώσω, forbruger, fortærer, øder. — καταναρκάομαι, (ναρκάω), bliver aldeles ſtiv, τὸ σῶμα, Hipp.; act. - ναρκάω, giør ſtiv el. dorſk, alene in N. T. — καταναˑσκύλλω, beſværer, bryder, vexo. — κατα-νάσσω, irr., f. -νάξω, ſlaaer, træder, ſtamper faſt ſammen, τὴν γῆν, Herod. — κατα-ναυμαχέω, overvinder i et Søſlag, c. acc.

κατανδρίζομαι, (ἀνδρίζω), overmander nogen, τινός. — κατανδρολογία, ἡ, f. ἡ κατ᾽ ἄνδρα συλλογή, at udſkrive el. hværve Mand for Mand, LXX. — κατανεανιεύομαι, d. forſtærk. νεανιεύομαι. — κατανείσσομαι, ſletiere Form f. κατανίσσομαι. — κατανεμέσησις, ἡ, d. forſtærk. νεμέσησις, Uvillie. — κατ-ανεμόω, giennemblæſer. — κατα-νέμω, irr., f. -νεμῶ, afdeler, afſondrer, τὸ στράτευμα - (εἰς) δώδεκα μέρη, Xen. Cyr. 7, 5; fordeler, uddeler; jf. Herod. 5, 69; in med., at dele imellem ſig; at beſidde med hinanden; - 2) lader græsſe el. afgræsſe, τὴν ἱερὰν χώραν - βοσκήμασι, Dem. p. 278; in med., at afæde, fortære, ogſ. om Ilden; jf. d. lat. depasci. — κατα-νέομαι, irr., ctr. -νεῦμαι, kommer deined, kommer tilbage; præs. ſædv. m. fut. Bem.

κατανεύσιμος, 2, til at bevilge, ſom man kan bevilge; o. — κατάνευσις, ἡ, Tilnikken; Bevilling; af — κατανεύω, f. -νεύσομαι, Il. 1, 524; aor. ep. καννεύσας f. κατανεύσας, Od. 15, 464; - 1) h. Hom. m. o. u. κεφαλῇ, κρατί, tilnikker, tilvinker, billiger; df. tilſtaaer, bevilger, τινί τι, ogſ. m. flgd. fut. inf., ex. Il. 10, 393; ofteſt i Forbindelſen: ὑπέ-

σχετο καὶ κατένευσεν, om Zeus; – 2) neier el. boier mig ned, ogſ. m. κεφαλήν, lader Hovedet ſynke el. hænge. — καταvεφόω, omſkyer, formorker. — καταvέω, ſee u. κατανήω. — κατάνη, ἡ, sicil. f. τυρόκνηστις. — κατα-νήχομαι, ſvommer nedad. — κατα-νήω, ſield. -νέω, f. -νήσω, ſammenhober, ophober, *Herod.* 6, 97.

κατ-ανθίζω χρώμασι, ſmykker med Farver, *Diod. Sic.* — κατ-ανθρακίζω, o. κατ-ανθρακόω, brænder til Kul; udbrænder el. forbrænder aldeles, *Eur.* — κατα-νίζω, ſield. -νίπτω, *f.* ψω, begyder, beſprænger, væder. — κατα-νῑκάω, overvinder aldeles, *Soph.* — κατάνιμμα, τό, (-νίζω), paagyder Vand. — καταvίπτης, ου, ὁ, ſom begyder el. afſkyller; af — καταvίπτω, ſee u. κατανίζω. — κατα-νίσσομαι, kommer el. gaaer ned derfra el. derned; 2) kommer igien el. tilbage. — κατ-ανίσταμαι, *c. gen.*, gior Opſtand el. rebellerer derimod; gior Modſtand, modſætter mig. — κατα-νίφω, tilſneer, beſneer.

†κατα-νοέω, bemærker, erkiender, indſeer, lærer at kiende, *Herod.* 2, 93; *b)* overtænker, eftertænker; καταvοῶν περὶ τούτων, ὁρᾷν μοι δοκῶ, *Xen. Cyr.* 1, 6; – 2) er ved min ſunde Sands, er ved min Forſtand, *Hipp.*; jf. καταφρονέω; df. — καταvόημα, τό, det Bemærkede; Bemærkning, Iagttagelſe; — καταvόησις, ἡ, Bemærken, Iagttagen, Fornemmen; o. — καταvοητικός, 3, ſom bemærker el. iagttager noiagtigen; ſkarpſindig. — κατάvομαι, (ἄνω), πολλὰ κατάνεται, meget bliver færdigt, d. e. forbruges, gaaer med; *Od.*, *ex.* 2, 58. — καταvομιστεύω, forvandler til Mont el. til Penge. — κατα-νομοθετέω, giver en Lov derimod. — κατάνομος, 2, (νόμος), overeensſtemmende med Loven, lovlig; *oppon.* παράνομος. — κάτανος, ὁ, *catinus*, Digel. — κατα-νοστέω, vender tilbage. — κατα-νοσφίζομαι, bortvender; ſtiæler: — κατα-νοτίζω, væder, gior fugtig. — καταvουθετέω, d. forſtærk. νουθετέω.

κάταντα, *adv.* til κατάντης, nedad, *oppon.* ἄναντα, *Il.* 23, 116. — κατ-αντάω, kommer el. naaer derhen; καταντᾷν εἴς τι, ἐπί τι, at komme dertil, at gaae ud derpaa (i Talen); at endes el. ſlutte dermed, *Polyb.*; *b)* at tildrage ſig, at indtræffe, d. lat. *evenire*, *id.*; – 2) vender tilbage, *id.*; df. — κατάντημα, τό, Udfald, Ende; Tildragelſe, Begivenhed. — κατάντης, 2, (ἀντά, ἀντάω), hældende el. ſkraanende nedad, *Theocr.* — κατάντηστιν, *adv.*, (ἀντά, ἀντάω), ligeoverfor, *Od.* 20, 387; ſkrives af nogle κατ' ἄντηστιν. — καταντία, ἡ, (κάταντα), Skraaning nedad. — καταντιβολέω, d. forſtærk. ἀντιβολέω. — κατ-αντικρύ, *adv.*, lige ned, τέγεος πέσεν, *Od.* 10, 559; 2) *att.*, ligeoverfor, *c. gen.* — καταντίος, 3, = ἐναντίος, ligeoverfor; καταντίον ſom *adv.*, *c. gen.*, *Herod.*, ogſ. *c. dat.*, *id.* 7, 33. — καταντιπνέω, d. forſtærk. ἀντιπνέω.

κατ-αντλέω, gyder, hælder, ryſter ud derover, τί τινος, λόγον τινός, γέλωτά τινος, overvælder nogen med min Tale, med Spot, 2) begyder, overgyder; bader; *c. acc.*; df. — κατάντλημα, τό, det derover Udgydede el. Udryſtede; Badning; o. — κατάντλησις, ἡ, Gyden el. at gyde derpaa. — κάταντλος, 2, ſom ὑπέραντλος, med ſtærk Læk. — καταντυγώδης, 2, (εἶδος), formet el. afrundet ſom en ἄντυξ. — κατανυκτικός, 3, giennemborende; fortærende, krænkende; ɔ: — κατάνυξις, ἡ, Giennemboren; at volde heftig Smerte el. Kummer; af — κατα-νύσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, giennemſtikker, giennemborer; giennemgraver, forſtyrrer; *transl.*, krænker, bedrover. — κατα-νυστάζω, *irr.*, nikker af Sovnighed, indſlumrer; 2) *transit.*, dyſſer i Sovn.

κατ-ανύω, *att.* -ανύτω, *f.* ύσω, fuldender, tilendebringer, beſ. m. o. u. ὁδόν, fuldender en Vei, kommer el. naaer, εἴς τι, ἐπί τι, hen til et Sted, ogſ. *c. acc. loci* uden *præpos.*; κατήνυσαν πρόξενον, *sc.* δόμον, *Soph. El.* 1451; men πόσην ὁδὸν κατανύτοι ἵππος –, hvor lang Vei den kunde lægge tilbage, *Xen. Cyr.* 8, 6, 17; *b)* καταν. τινά, at ombringe, *conficere*, – *c)* *in pass.*, at gaae i Opfyldelſe: om Dromme, Orakelſvar, o. dl. — κατάνω, *in act. inus.*, jf. κατάνομαι. — κατανωτιαῖος, 3, (νῶτος), paa Ryggen, bagved Ryggen. — κατανωτίζομαι, (νωτίζω), tager el. bærer paa Ryggen; 2) ſætter bagved, d. e. ringeagter, foragter; df. — κατανωτιστής, οῦ, ὁ, ſom foragter.

κατα-ξαίνω, kradſer, river, hugger i Stykker; πέτρα κατεξαμμένη, udhuggen Klippe; τὰ ὅπλα κατέξανται, ere forſlidte el. ſlove; πληγαῖς καταξαίνειν τὸ σῶμα, at ſonderpidſke, ogſ. εἰς φοινικίδα, at pidſke til Blods el. blodig, *Ar.*; – *b)* *transl.*, πόνοις καταξαίνειν, at udmatte, afkræfte, plage med Arbeide og Moie, *atterere*, *Eur.*; *in med.*, vanſmægter, fortæres, ſvinder hen. — κατα-ξενόω, optager ſom Gieſt el. med Gieſtfrihed, *Æsch.* — κατα-ξέω, *f.* έσω, ſonderkradſer; afkradſer, afſkraber; *transl.*, vanzirer, ſkæmmer, δάκρυσι ὦπα, *Theocr.*; – 2) udſkærer kunſtigen el. ſmykker med ud-

skaaret Arbeide, *Aristot.* — κατα-ξηραίνω, fortørrer, udtørrer. — κατάξηρος, 2, (ξηρός), meget tør, fortørret, indtørret.

κἀταξιοπιστεύομαι, (ἀξιόπιστος), tvivler om nogens Troværdighed, *c. gen.*, *Polyb.* — κατάξιος, 2, d. forstærk. ἄξιος, aldeles værdig, meget værdig; *adv.* καταξίως *c. gen.*, som det er nogen værdigt, *Soph. El.* 800; df. — κατ-αξιόω, værdiger, holder i Værd, agter, ærer; ogs. *in med.*, *Æsch. Sept.* 669; — 2) beder, forlanger, som ἀξιόω, *Soph. Phil.* 1095. — κάταξις, ἡ, (κατάγνυμι), Sønderbryden. — καταξίωσις, ἡ, (-αξιόω), at holde i Værd, Hoiagtelse; 2) Værdighed. — κατα-ξυράω, beklipper, afklipper. — κατάξυσις, ἡ, Sønderkradsen; o. — καταξυσμός, ὁ, Ridsen; Udskæren; udskaaret Arbeide; af — κατα-ξύω, ridser, kradser, skærer itu; 2) udskærer, smykker med udskaaret Arbeide. — κατάορος, 2, = κατήορος, *inc.*

καταπᾰγῐδεύω, (παγίς), omgiver med Garn el. Næt. — καταπᾰγίως, *adv.*, (πάγιος), πόλιν - οἰκεῖν, at have fast Bopæl i en By, *Isocr.* — καταπαιδεραστέω, tilsætter el. foroder som παιδεραστής. — κατα-παίζω, *irr.*, *f.* -παίξομαι o. -παιξοῦμαι, skiemter el. spotter derover. — κατα-παίω, *irr.*, slaaer derpaa, slaaer i Stykker. — καταπακτός, 3, (-πήγνυμι), θύρα, som καταπηκτή, en Falddør. — κατα-παλαίω, overvinder i Brydekamp; alm. overvinder, betvinger. — κατα-πάλλω, ryster el. lader falde ud deraf; *in med.*, at kaste sig, springe, fare ud deraf; οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο, *Il.* 19, 351, efter *Passow. impf. syncop.* f. κατεπάλλετο; (for at kunne henføres til κατεφάλλομαι, maatte Ordet med *Heyn.* betones, κατεπᾶλτο).

καταπαννυχίζομαι, (παννυχίζω), overnatter; tilbringer Natten ved el. med en Fest. — κατα-πανουργέω, handler som Skielm el. listigen imod nogen, τινός; 2) overgaaer i List el. overlister nogen, τινά. — κατάπαρσις, ἡ, (καταπείρω), Giennemboren, Indstikken deri. — κατάπασμα, τό, Strøpulver; af — κατα-πάσσω, -ττω, *f.* -πάσω [ᾰ], bestrøer, overstrøer; strøer derpaa, *c. gen.*, *Ar.*; df. — κατάπαστος, 2, bestrøet; isprængt el. spraglet: om en Væv, om Broderi, o. dl. — καταπαταγέω, d. forstærk. παταγέω. — κατα-πατέω, søndertræder, nedtræder, τῷ ἵππῳ, *Xen.*; træder fast, sammentræder; *transl.*, træder med Fødder, foragter, *c. gen.*; df. — καταπάτημα, τό, det Sønderstraadte; det Sammentraadte el. Nedtraadte; o. — καταπάτησις, ἡ, Søndertræden; Nedtræden; Fasttræden.

*κατάπαυμα, τό, Ophold, Standsning; Hvile, Beroligelse, γόου, *Il.*; — καταπαύσιμος, 2, = καταπαυστικός; af - κατάπαυσις, ἡ, Beroligen, Beroligelse, Stillen el. at stille; - 2) Afsættelse el. Bortfiernelse fra en Post, *ex. Herod.* 5, 38; o. — καταπαυστικός, 3, beroligende, stillende; 2) som bringer til at ophøre; af — κατα-παύω, alm. lader ophøre; df. - *a)* bringer til Ro, beroliger, stiller, formilder, χόλον θεῶν, *Od.*; τάχα κέν σε -"Εγχος ἐμὸν κατέπαυσε -, kunde vel bringe dig til Ro, giøre af med dig, *Il.* 16, 62; - *b)* standser, hindrer, afbringer derfra, τινὰ ἀφροσυνάων, *Il.*; ogs. tæmmer, twinger, τινά, *ib*, 15, 105; - *c)* afsætter, ἄρχοντας, ogs. τινὰ τῆς ἀρχῆς, Δημάρητον τῆς βασιληΐης, *Herod.* 6, 64; men καταπαῦσαι μεγάλην ἀρχήν, at forstyrre et mægtigt Rige, *id.* 1, 86; - *d)* *in med.* o. *pass.*, ophører, hviler, aflader, τινός, fra noget; καταπαυσθείς, afsat, *Herod.* 6, 71.

καταπειθής, 2, følgagtig, hørig og lydig; af — κατα-πείθω, overtaler, overbeviser, bevæger; *in med.*, lader mig overbevise el. bevæge; df. *a)* er overbeviist; troer; *b)* følger, adlyder. — κατ-απειλέω, truer derimod, ἔπη, udstøder truende Ord, *Soph. Oed. Col.*, 659. — κατάπεινος, 2, (πεῖνα), forhungret, *inc.* — κατάπειρα, ἡ, (πεῖρα), Forsøg, Prøve. — κατα-πειράζω, forsøger, sætter paa Prøve, bes. for at føre bag Lyset, bestikke, o. dl.; df. — καταπειρασμός, ὁ, Forsøg, Prøvelse, Prøve; o. — καταπειρᾱτήρ, jon. -ρητήρ, ῆρος, ὁ, o. καταπειρατήρια, jon. -ρητηρία, ἡ, Loddet el. Blyloddet, hvormed man undersøger Havets Dybde; καταπειρητηρίαν κατιέναι (jon. f. καθιέναι), at nedlade, *Herod.* 2, 5, o. 8. — κατα-πείρω, *f.* -περῶ, giennemborer, giennemstikker, opspidder.

καταπελματόω, (πέλμα) forsaaler el. flikker. — κατα-πελτάζω, bestormer med Letbevæbnede; ogs. *in med.*, *Ar. Ach.* 160. — καταπελταφέτης, ου, ὁ, (ἀφίημι), som udskyder Kastevaaben af en καταπέλτης; af — καταπέλτης, ου, ὁ, (καταπάλλω), Kastemaskine, hvoraf man udskyder Pile, Landser, o. dl., *catapulta*; 2) etslags Torturredskab; df. — καταπελτικός, 3, hørende til el. lignende Maskinen καταπέλτης; τὰ καταπελτικά, sc. ὄργανα, = οἱ καταπέλται. — κατα-πέμπω, *f.* ψω, sender ned derfra el. derned, bes. til Kysten, o. om Persekongen; jf. *Xen. Anab.* 1, 9, 7; nedstøder, ἐς ἔρεβος, *Hes.*; nedlader, indlader; bort-

ſender. — κατα-πενθέω, ſørger der=over, begræder, beklager. — κατα-πεπαίνω, d. forſtærk. πεπαίνω. — καταπεπτηυῖα, *fem. part. pf.* til καταπτήσσω. — καταπέπτω, ſee u. καταπέσσω. — καταπεπυκασμένως, *adv. part. pf. pass.* af καταπυκάζω, klogt, li=ſtigen.

κατα-περαιόω, ſætter derover; - denne Handling, καταπεραίωσις, ἡ; ogſ. Overgang. — καταπέρδομαι, ſjeld. -πέρδω, *irr.*, *aor.* 2 κατέπαρδον, *pf.* -πέπορδα, *c. gen.*, *oppedo alicui*; df. behandler med Foragt, τῆς πενίας, *Ar. Plut.* 618. — κατα-περίειμι, er aldeles overlegen, overvinder aldeles, τινός. — καταπερίξυσις, ἡ, d. for=ſtærk. περίξυσις. — κατα-περονάω, befæſter med en περόνη. — καταπερπερεύομαι, d. forſtærk. περπερεύομαι. — κατα-πέσσω, *irr.*, ſjeld. -πέπτω, *f.* -πέψω, morkoger; fordøier; χόλον καταπέσσειν, at fordøie, d. e. tilba=geholde ſin Harme, blive Herre derover, *Il.* 1, 81, ὄλβον, at ſkikke ſig i Lykke, *Pind. Ol.* 1, 87.

κατα-πετάννυμι, *irr.*, ogſ. -πεταννύω, *f.* -πετάσω, udbreder derover; behænger, bedækker; df. — καταπέτασμα, τό, Bedækning, Dække, For=hæng. — καταπετάομαι o. -πέτομαι, *irr.*, flyver ned derfra el. derned. — κατα-πετροκοπέω, brækker el. fordærver ved at hugge el. bryde Steen; knuſer paa Klipper. — κατα-πετρόω, ſtener til Døde; 2) nedſtyrter fra Klip=per. — καταπέττω, *att.* f. -πέσσω. — καταπέφνων, *Il.* 17, 539, *part. aor.* (m. *præs.* Betoning) til *indic.* κατέπεφνον, af *inus.* καταπέφνω, om=bringer, myrder. — καταπεφρονηκότως, *adv. part. pf. act.*, foragteligen, *Dem.* p. 219; o. - καταπεφρονημένως, *adv. part. pf. pass.*, foragtet; (af καταφρονέω).

κατα-πήγνυμι, o. -γνύω, *irr.*, *f.* -πήξω, befæſter, ſtikker, planter deri, ἐπὶ χθονί, i Jorden, *Il.*; *in med.*, at blive ſtaaende el. at ſtaae faſt, *ib.*; - 2) lader ſtivne, fryſe, løbe ſammen; *in med.*, at ſtivne, fryſe, løbe ſammen. — κατα-πηδάω, ſpringer ned derfra el. derpaa. — κατα-πημαίνω, beſkadiger, fordær=ver, *c. acc.* — καταπήξ, ῆγος, ὁ, (πήγνυμι), nedrammet Pæl el. Biælke; 2) en Podeqviſt; 3) en Deel af Døren, rimel. Dørſlaa. — κατάπηρος, 2, (πηρός), lemlæſtet, vanfør. — κατα-πῐαίνω, giør fed. — κατα-πῐέζω, nedtrykker, undertrykker; ſammentrykker; - denne Handling, καταπίεσις, ἡ. — καταπιθανεύω, (πιθανεύομαι), overtaler el. bevæger ved Sandſynlighe=den. — καταπικραίνω, d. forſtærk. πικραίνω. — κατάπικρος, 2, (πικρός), meget bitter el. ſkarp. — κατα-πῑλέω, egentl. ſammenfilter, ſammentrykker; df. 2) indhyller el. indvikler tæt.

καταπίμελος [ῑ], 2, (πιμελής), meget fed. — κατα-πίμπλημι, *irr.*, *poët.* -πίπλημι, *f.* καταπλήσω, fylder deri, udfylder. — κατα-πίμπρημι, *irr.*, *poët.* -πίπρημι, *f.* καταπρήσω, for=brænder, nedbrænder. — κατα-πίνω, *irr.*, *f.* -πίομαι o. -πιοῦμαι, neddrikker, nedſluger, opſluger, *Hes.*, *Herod.*; 2) tilſætter, forøder i Suus og Duus. — κατα-πιπράσκω, *irr.*, *f.* καταπράσω, udſælger. — κατα-πίπτω, *irr.*, *f.* -πεσοῦμαι, *aor.* 2 κατέπεσον, falder ned derfra; falder el. ſtyrter ned, τῷ θυμῷ, lader Modet ſynke; ogſ. har den faldende Syge; *transl.* ogſ. kommer paa Knæerne, bliver elendig. — κατα-πισσόω, tilbe=ger; ogſ. beſtryger med Beeg og brænder, *Plat.* — κατα-πιστεύω, forlader mig derpaa; betroer mig dertil. — καταπιστόω, forpligter; *in med.*, forpligter mig, ὑπέρ τινος, o. πρός τινα, for nogen; df. — καταπίστωσις, ἡ, Forpligtelſe, For=ſikkring. — καταπιττόω, *att.* f. -πισσόω; df. — καταπίττωμα, τό, det Tilbegede; Beg; o. — καταπίττωσις, ἡ, Tilbegen.

καταπλᾰγής, 2, (-πλήσσω), for=ſkrækket, frygtſom; df. — καταπλᾰγία, ἡ, Frygtſomhed. — κατάπλᾰσις, ἡ, Beſtrygen, Paaſmøren; o. — κατάπλασμα, τό, det Paaſtrøgne, Paa=ſmurte; Plaſter, Salve, Sminke; af — κατα-πλάσσω, *att.* -ττω, *f.* άσω, be=ſtryger, beſmører, *ex.* m. Salve, Pla=ſter, Sminke, o. dl.; helbreder med Sal=ve el. Plaſter; tilſtryger, tilſtopper; df. — κατάπλαστος, 3, ſtrøgen el. ſmurt derpaa; til at ſtryge el. ſmøre derpaa; 2) forſtilt, hyklet, opdigtet; o. — καταπλαστύς, ύος, ἡ, *jon.* f. κατάπλασμα, *Herod.* 4, 75.

κατα-πλέκω, *irr.*, *f.* ξω, indfletter deri, τινὰ προδοσίᾳ, nogen i et Forræderi, *Herod.*; *b)* fletter færdig, d. e. fulden=der, τὴν ῥῆσιν, Talen, *id.*, τὸν βίον, tilendebringer Livet, *id.* — καταπλεονεκτέω, *c. gen.*, overgaaer i Liſt, overliſter el. forfordeler nogen; alm. har forud for nogen. — κατάπλεος, 2, *att.* κατάπλεως, ων, opfyldt, fuld. — κατα-πλέω, *irr.*, *f.* -πλεύσομαι, ſeiler nedad; df. beſ. *a)* ſeiler fra Dybet imod Kyſten; df. lander, *Od.* 9, 142; *b)* ſei=ler med Strømmen, *Herod.* 1, 185; ogſ. alm. f. πλέω ſeiler, *ex. ib.* 165; - 2) ſeiler tilbage; ſeiler derhen, ἐς Ἀθήνας, ἐς τὸν Πειραιᾶ, *Xen.* — κατάπλεως, ſee u. κατάπλεος.

καταπληγμός, ὁ, = κατάπληξις, LXX. — κατα-πλήθω, *irr.*, er aldeles fuld, τινός, ogſ. τινί, af noget. — καταπληκτικός, 3, hørende el. ſkikket til at nedſlaae el. forſkrække; alm. nedſlaaende, forſkrækkende; *adv.* καταπληκτικῶς, paa en rædſom Maade; — καταπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (καταπλήσσω), nedſlaaen, forſkrækket; forknyt; ſkamfuld; o. — κατάπληξις, ἡ, 1) *act.*, Handlingen καταπλήσσειν, at nedſlaae, forſkrække, o. ſ. v.; — 2) *pass.*, Nedſlaaenhed, Forſkrækkelſe, Forknyttelſe; Studſen, Beundring; af — κατα-πλήσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, nedſlaaer (egentl. o. *transl.*), forſkrækker; κατεπλήγη — ἦτορ (*acc. absol.*), han forſkrækkedes i Hiertet, *Il.* 3, 31; *att.* bruges derim. *aor. pass.* κατεπλάγην [ᾰ]; alm. ſætter i Forundring, bringer til at ſtudſe; — *in pass.* o. *med.*, forſkrækkes, ſtudſer, undres, τινά s. τὶ, over nogen el. noget.

καταπλιγμέω, (πλίγμα), i Brydekunſten: kaſter Modſtanderen til Jorden ved et Kunſtgreb, i det jeg ſlynger Benene om el. over hinanden. — καταπλοκή, ἡ, (-πλέκω), Indfletten, Indfletning, Forbindelſe; i Muſikken: de nedadløbende Toners Sløifning, *oppon.* ἀναπλοκή. — κατάπλοος, ὁ, *ctr.* -πλους, Handlingen καταπλεῖν, Seilen el. Svømmen nedad; *b)* et Skibs Ankomſt el. Tilbagekomſt; *c)* Landing; ogſ. Landingsplads. — καταπλουτέω, er meget rig paa noget, τὶ. — κατα-πλουτίζω, beriger. — καταπλουτομαχέω, bekæmper el. overvinder ved min Rigdom. — κατα-πλύνω, afvaſker, udvaſker; τὸ πρᾶγμα καταπέπλυται, Sagen er forældet, forglemt; df. — κατάπλῠμα, τό, o. κατάπλυσις, ἡ, Afvaſken, Afſkyllen. — καταπλώω, *poët.* o. *jon.* f. καταπλέω, *Herod.*

καταπνείω, *poët.* f. κατα-πνέω, *irr.*, *f.* -πνεύσω, blæſer deri, derpaa, derimod; giennemblæſer; df. — κατάπνευμα, τό, det Paaaandede, Paablæſte; κατάπνευμα λωτοῦ, den iblæſte Fløite af Lotustræ, *Eur.* — καταπνίγω [ῑ], *irr.*, *f.* -πνιξοῦμαι, myrder, qvæler; — denne Handling, κατάπνιξις, ἡ. — καταπνοή, ἡ, ἀνέμων, Vindenes Luften, Blæſt, *Pind. Pyth.* 5, 162; o. — κατάπνοος, 2, *ctr.* -πνους, hvorpaa der blæſes, giennemluftet; (af καταπνέω). — καταπόδα, ogſ. -πόδας, *adv.*, f. κατὰ πόδας, i Hælene, ſtrax. — κατα-ποικίλλω, giør mangfoldig el. ſpraglet, bemaler el. udſmykker med ſpraglede Farver. — κατ-απολαύω, *irr.*, nyder formeget el. til urette Tid. — κατα-πολεμέω, nedkriger, overvinder el. afkræfter i Krig; — denne Handling, καταπολέμησις, ἡ. — κατα-πολιορκέω, d. forſtærk. πολιορκέω. — καταπολιτεύομαι, (πολιτεύω), overvinder el. faaer i min Magt ved politiſke Forholdsregler; 2) forfører ved el. til en ſlet Politik, *Dem.* — καταπολύ, *adv.*, f. κατὰ πολύ, i høi Grad, meget, ſaare.

κατα-πομπεύω, indfører i et høitideligt Optog, τινά; 2) praler imod nogen, τινός. — καταπονέω, udmatter ved Arbeide; afkræfter, qvæler; overvælder; df. — καταπόνησις, ἡ, Afkræftelſe, Udmattelſe; af — κατάπονος, 2, (πονέω), udmattet, afkræftet; 2) møiſommelig. — κατα-ποντίζω, ogſ. -ποντόω, er — καταποντιστής, οῦ, ὁ, ſom nedſænker el. drukner (*transit.*) i Havet; beſ. kaldes ogſ. en Sørøver, καταποντιστής; df. — καταποντισμός, ὁ, Handlingen, καταποντίζειν. — καταποπέρδω, = καταπέρδω. — κατα-πορεύομαι, kommer el. reiſer nedad; 2) ſom κατέρχομαι, vender tilbage fra Landflygtighed. — κατ-απορέω, forſeer mig af Udygtighed el. Skiødesløshed.

κατα-πορθέω, ødelægger el. forſtyrrer aldeles. — καταπόρνευσις, ἡ, Handlingen — καταπορνεύω, *a)* tilſætter paa Horeri; *b)* ſkænder derved; *c)* anfører el. beſtemmer dertil. — καταπορνοκοπέω, (πορνοκόπος), = frgd., Bem. *a.* — καταπορσύνω [ῡ], d. forſtærk. πορσύνω, *inc.* — *κατάποσις, ἡ, Opſlugen, Nedſlugen; 2) Svælg, Strube; — καταπότης, ου, ὁ, Slughals, Fraadſer; — κατάποτον, τό, hvad der drikkes el. ſynkes, Lægedrik, Pille, o. dl.; egentl. *neutr.* af — καταπότος, 2, til at drikke el. ſynke; o. — καταπότρα, ἡ, den nedre Deel af Svælget; — (af καταπίνω).

κατα-πραγματεύομαι, griber Forholdsregler imod noget, τινός. — καταπρακτικός, 3, *adv.* -κῶς, (-πράσσω), ſkikket til at iværkſætte el. udføre noget. — καταπρᾱνής, 2, *dor.* f. καταπρηνής. — κατάπραξις, ἡ, Fuldendelſe, Udførelſe, Bevirkning; af — κατα-πράσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, fuldender, udfører; τὰ καταπεπραγμένα, *res gestæ*, Bedrifter, *Xen.*; bevirker, opnaaer, erholder; ἃ ἂν ἄλλοι — καταπράξωσι, τούτων ἰσομοιρεῖν, *id. Cyr.* 2, 3, 5; beſ. ogſ. *in med.*, erhverver el. forſkaffer mig noget. — καταπράϋνσις [πρᾱ], ἡ, Beroligelſe; af — καταπρᾱΰνω [ῡ], beroliger. — κατάπρεμνος, 2, (πρέμνον), med mange Stammer. — κατα-πρεσβεύω, τινός, udfører et Geſandtſkab imod nogen.

κατα-πρήθω, som καταπίμπρημι, forbrænder. — κατα-πρηνής, 2, nedboiet el. nedsænket forover, h. *Hom.* altid i Forbindelsen: χειρὶ καταπρηνεῖ, med den flade Haand, bes. h. ἐλάσαι, λαβεῖν, o. dl.; alm. steil el. afbrudt; ogs. hængende el. gaaende nedad; df. — καταπρηνίζω, ogs. -πρηνόω, nedkaster el. nedstyrter fra et steilt Sted. — κατα-πρηΰνω, *jon.* f. καταπραΰνω. — κατα-πρίω [ῑ], giennemsaver, *Herod.* 7, 36; skærer el. bider i Stykker, ὀδοῦσι; sønderlemmer.

κατα-προδίδωμι, *f.* -προδώσω, forraader; lader i Stikken. — κατα-προΐημι, kaster i Fiendskab el. Vrede paa el. imod nogen, τινός; bortkaster; *in med.*, kaster fra mig, lader fare; foragter; καταπροΐεσθαι ἀλλήλων, at lade hinanden i Stikken. — καταπροΐξομαι, *att.* ogs. -προίξομαι, *fut. defect.* af προΐξ, omsonst, ubelonnet el. ustraffet, bruges altid i Forsikkringer m. οὐ, *ex.* οὐ καταπροΐξεσθαι ἔφη, at han ikke skulde have giort det for intet el. ustraffet, *Herod.* 3, 36; ogs. *c. partic.*, *ex.* οὐ καταπροΐξονται ἀποστάντες, deres Frafald el. Oprør skal ikke blive straffet, *id.*, o. saal. oftere h. *Ar.*; ogs. *c. gen.*, *ex.* ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται, han skal ikke have haanet mig ustraffet, *Archil. Fragm.*; jf. *Ar. Nub.* 1240, o. *Vesp.* 1396. — κατα-προλείπω, forlader aldeles, lader tilbage; lader i Stikken. — κατα-προτερέω, forekommer nogen, overgaaer nogen, τινός. — κατα-προχέω, *irr.*, *f.* -χεύσω, gyder el. lader flyde ned deraf, δάκρυα παρειῶν, *Ap. Rh.* — κατα-πρωκτίζω, = καταπυγίζω; o. — κατάπρωκτος, 2, = κατάπυγος; (af πρωκτός).

καταπτᾰκών, ῶνος, ὁ, (καταπτήσσω), som dukker ned, som skiuler sig, *Æsch. Eum.* 252. — κατάπτερος, 2, (πτερόν), bevinget; df. — καταπτερόω, bevinger. — καταπτήσομαι, *fut.* til καταπέτομαι. — κατα-πτήσσω, *f.* ξω, *aor.* 2 *ep.* κατάπτην, hvf. 3 *dual.* καταπτήτην, *Il.* 11, 136, *pf.* κατέπτηκα, o. -πτηχα, *part. ep.* καταπεπτηώς, υῖα, ός, dukker ned, bes. af Frygt, bæver el. skiuler mig af Frygt, *ex. Il.* 22, 191; alm. er bange, forskrækket, modløs; κατέπτηχε μέντοι πάντα ταῦτα νῦν, οὐκ ἔχοντα ὑποστροφήν, nu foier det sig altsammen af Nødvendighed, *Dem. p.* 42; bes. *in med. c. acc.*, kryber i Skiul el. bliver bange for noget.

κατα-πτίσσω, sønderslider, knuser. — κατα-πτοέω, forskrækker, giør bange. — κατάπτυστος, 2, (πτύω), bespyttet, foragtet; til at bespytte, foragtelig, afskyelig, *Dem.* — καταπτῠχής, 2, (πτυχή), med mange Folder, vid, *Theocr.* 15, 34. — κατα-πτύω [ῡ], *f.* -πτύσω [ῠ], bespytter, τινά; 2) spytter ad nogen, τινός; τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἂν σοῦ, *Dem. p.* 240; df. foragter, afskyer. — κατάπτωμα, τό, det Nedfaldne; Indstyrtning, Ruin; o. — κατάπτωσις, ἡ, Falden el. at falde ned deraf; Fald; (af καταπίπτω). — κατα-πτώσσω, = καταπτήσσω, *Il.* — κατάπτωτος, 2, (-πίπτω), nedfalden. — κατα-πτωχεύω, giør til en Tigger, bringer til Betlerstaven; *in med.*, er en Tigger el. tiggefærdig; τύχαι κατεπτωχευμέναι, den yderste Armod, *Dion. Hal.*

καταπῡγίζω, men -πυγέω, *inc.*, er — κατάπῡγος, 2, = καταπύγων. — καταπυγοσύνη, ἡ, *Ar.*, at være — καταπυγόσυνος, 2, sædv. καταπύγων [ῡ], ονος, ὁ, ἡ, ogs. καταπυγών, ῶνος, ὁ, (πυγή), som er hengiven til unaturlig Utugt; alm. utugtig, vellystig; *compar.* καταπυγωνέστερος, *Ar.* — καταπύθω, *f.* ύσω, lader raadne; *in pass.*, at raadne; [ῡ]. — καταπῠκάζω, giør tæt; tilstopper el. bedækker tæt. — κατάπυκνος, 2, d. forstærk. πυκνός, meget tæt el. haard; df. — καταπυκνόω, giør aldeles tæt el. haard; fylder, ophober; forstærker, formerer; df. — καταπύκνωσις, ἡ, Forstærkelse, Formerelse. — κατα-πυκτεύω, overvinder i Nævekamp.

καταπῠρίζω, antænder, forbrænder, *inc.*; — o. — κατάπῠρος, 2, ildlig, meget hed; gloende; antændt, brændende; (af πῦρ). — κατα-πυρπολέω, ødelægger aldeles med Ild. — κατάπυῤῥος, 2, (πυῤῥός), meget rød, hoirød. — κατα-πῡτίζω, udsprøiter, bortsprøiter. — καταπώγων, ωνος, 2, (πώγων), med langt el. stærkt Skæg. — κατα-πωλέω, udsælger. — κατάρᾰ [ᾱρ], ἡ, (ἀρά), Forbandelse. — καταραθῡμέω, = καταῤῥαθυμέω. — καταραΐζομαι, d. forstærk. ῥαΐζομαι. — καταρακόω, = καταῤῥακόω. — καταράκτης, ου, ὁ, = καταῤῥάκτης. — καταρακτικός, 3, (-αράσσω), som slaaer el. støder heftigt derimod.

κατ-ἀράομαι [ᾱρᾱ], *irr.*, *f.* άσομαι, *jon.* ήσομαι, ønsker ondt over nogen, ἄλγεά τινι, *Od.*; πολλὰ κατηρᾶτο, udstødte mange Forbandelser, *Il.* 9, 454; alm. καταρᾶσθαί τινι, at bande nogen, *Ar.*, sild. ogs. καταρᾶσθαί τινα; *oppon.* ἐπαινεῖν, *Xen. Anab.* 5, 6, 4, *extr.*; df. — καταρᾱ́σιμος, 2, som fortiener at forbandes; o. — κατάρᾱσις, ἡ, Forbandelse. — κατ-ἀράσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, nedstyrter, εἰς τὴν θάλατταν, *Dem.*

— κατάρᾱτος [ᾱρ], 2, (-αράομαι), forbandet; til at forbande. — καταραψῳδέω, = καταῤῥαψῳδέω. — κατάρβῠλος, 2, (ἀρβύλη), som ποδήρης, som gaaer lige ned til Skoene, χλαῖνα, Soph.

κατ-αργέω, forsømmer, efterlader, lader ubenyttet, τοὺς καιρούς; men ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα, at vi ei skulle være ledige, Eur. Phoen. 765. — καταργίζω, (ἀργός), nøler, dvæler, efter Hermann. Æsch. Sept. 376. — — κάταργμα, τό, (κατάρχω), 1) som πρόθυμα, hvad der bringes foran Offeret, el. hvormed Offerdyret indvies, ex. mola salsa; 2) in plur., den som Offer bragte Førstegrøde. — κατάργυρος, 2, (ἄργυρος), forsølvet; af Sølv; df. — καταργυρόω, forsølver, overtrækker med Sølv; transl., κατηργυρωμένος, som er bestukken med Sølv el. Penge, Soph. Antig. 1077. — κατ-αρδεύω, o. — κατάρδω, væder, vander; ogs. transl., meddeler el. indpræger, imbuo; df. — κατάρδευτος, 2, vædet, vandet. — — καταρέζω, = καταῤῥέζω. — κατ-αρέομαι [ᾱ], jon. f. καταράομαι, Herod. 2, 39. — κατ-αρέσκω, irr., som lect. var. f. κατοινέω, Herod. 3, 53, inc.

κατάρης ἄνεμος, nedfarende Stormvind, Alc. Fragm., af καταῤῥήγνυμι; dog foretrække nogle κατάρτης, af καταίρω. — κατ-αρθρόω, sammenledder, forbinder ved Led. — καταρῑγηλός, 3, (ῥίγεω), som vækker Gysen, afskyelig, rædsom, Od. 14, 226. — κατ-αριθμέω, tæller el. regner dertil, deriblandt, opregner; – denne Handling, καταρίθμησις, ἡ. — κατα-ῥίπτω o. καταῤῥιπτάζω, = καταῤῥίπτω. — κατ-αριστάω [ᾱρ], opspiser el. tilsætter i Frokost. — κατ-αριστεύω [ᾰρ], τινός, viser mig tapper imod nogen. — καταρκέω, d. forstærk. ἀρκέω, Herod. — καταρκτικός, 3, (κατάρχω), hørende el. skikket til at begynde. — κατ-αρνέομαι, benægter, Soph. — κατ-αρόω, pløier, dyrker; transl., avler.

καταῤῥαγή, ἡ, (καταῤῥήγνυμι), Rift; Sønderriven. — καταῤ-ῥαθῡμέω, er yderst skiødesløs, efterladen, dorsk; handler efterladent; κατὰῤῥαθυμήσαντες ὑστερίζουσι, af Skiødesløshed blive de tilbage, Xen.; τὰ κατεῤῥαθυμημένα, hvad der er tabt ved Skiødesløshed el. Forsømmelse, Dem. — καταῤ-ῥαίνω, besprænger; lader dryppe derpaa, væder. — καταῤ-ῥᾰκόω, sønderslider, river i Laser, Soph. — καταῤῥακτήρ, ῆρος, ὁ, sield. Form f. καταῤ-ῥάκτης, ου, ὁ, Vandfald; Vandhvirvel, cataracta; – 2) en Falddør, jf. flgd.; i Vandbygningen: en Sluse; – 3) etslags Vandfugl, som skyder hurtigt ned; o. — καταῤῥακτός, 3, nedstyrtende; θύρα καταῤῥακτή, Falddør; (af καταῤῥήγνυμι). — καταῤῥαντίζω, = καταῤῥαίνω. — καταῤ-ῥάπτω, f. ψω, sammensyer, tilsyer, indsyer; transl., anstifter; Πενθεῖ καταῤῥάψας μόρον, Æsch. Eum. 26. — καταῤῥάσσω, = καταῤῥήγνυμι; τὸ ἄλλο στράτευμα κατεῤῥάχθη ἐς τὰ τειχίσματα, blev kastet el. dreven derind, Thuc. 7, 6. — καταῤῥαφή, ἡ, Sammensyen, Tilsyen; Søm nedad; o. — καταῤῥάφος, 2, sammensyet, tilsyet; flikket; (af καταῤ-ῥάπτω). — καταῤ-ῥαψῳδέω, hensladrer; fortæller.

καταῤ-ῥέζω, irr., f. ξω, bringer nedad; stryger og lægger nedad, ἀκάνθας, Opp.; transl., beroliger, giør mild el. tam, mulceo; sædv. h. Hom., χειρί δέ μιν κατέρεξε, strog el. kiælede ham med Haanden; καῤῥέζουσα, ep. f. καταῤ-ῥέζουσα, Il. 5, 424. — καταῤ-ῥεμβεύω, fører om paa Afveie, LXX. — καταῤ-ῥέπω, 1) er – καταῤῥεπής, 2, som bøier sig el. hænger paa Siden; – 2) transit. o. transl., τύχη καταῤῥέπει τὸν εὐτυχοῦντα, nedbøier el. ydmyger, Soph. Antig. 1158. — καταῤ-ῥέω, irr., f. -ῥεύσομαι, flyder ned deraf el. dertil, Il.; part. καταῤῥυείς, som er falden ned, Ar. Pax, 71; ogs. om Frugt: at falde af; καταῤῥεῖσθαι ἱδρῶτι, at dryppe af Sved; – 2) transl., a) at henfalde el. forfalde lidt efter lidt; at falde sammen; b) καταῤῥ. εἴς τινα, at tilfalde nogen, at blive nogen til Deel, Theocr.

καταῤ-ῥήγνυμι, irr., f. -ῥήξω, nedriver, nedbryder; kaster el. styrter ned; καταῤῥῆξαι τὴν γαστέρα, at skaffe Aabning; – 2) river el. sprænger i Stykker, ex. en Line, Xen.; – 3) bringer til Udbrud; pass., a) at revne el. springe i Stykker, at sprække, ex. om Huden; b) at falde el. styrte ned; c) at bryde frem, pludseligen at opstaae, ex. γέλως κατεῤῥάγη, der udbrød en Latter; ligel. πόλεμος κατεῤῥάγη, o. dl.; df. — καταῤῥηκτικός, 3, hørende el. skikket til at nedrive el. nedstyrte; bes. som befordrer Durkløb; o. — κατάῤῥηξις, ἡ, voldsom Nedriven el. Sønderriven; ogs. Nedstyrten el. Nedfalden; κατάῤῥ. τῆς κοιλίας, Durkløb, Hipp. — κατάῤῥησις, ἡ, (ῥῆσις), Anklage, Domfældelse. — καταῤ-ῥητορεύω, taler imod nogen; 2) overvælder el. bedøver ved min Tale; 3) overtaler.

καταῤῥῑγέω, d. forstærk. ῥιγέω, gyser sammen. — κατάῤῥιζος, 2, (ῥίζα), rodfæstet; df. — καταῤῥιζόω, rodfæster. — καταῤ-ῥικνόω, giør sammen-

krumpen el. rynket. — καταῤ-ῥῑνάω, *jon.* -ῥινέω, ogs. καταῤῥινίζω, giennemfiler, affiler; *transl.*, udarbeider fiint el. subtilt, *Ar. Ran.* 931. — καταῤ-ῥῑνόω, (ῥινός), overtrækker med Læder. — καταῤῥιπτάζω, o. -ῥιπτέω, sædv. καταῤ-ῥίπτω, *irr.*, kaster, slænger ned derfra el. derpaa; kaster, slænger deri el. derind; 2) kaster, spreder, spræn ger fra hinanden.

καταῤῥοή, ἡ, (-ῥέω), Flyden el. at flyde ned derfra; Afløb. — καταῤ-ῥοιζέω, larmer ned derfra. — καταῤ-ῥοΐζομαι, har en Katarrh; o. — καταῤῥοϊκός, 3, ogs. καταῤῥοϊτικός, hørende til Katarrh, som kommer deraf; af — κατάῤῥοος, ὁ, ctr. κατάῤῥους, (καταῤῥέω), egentl. Nedflyden, Afløb, Nedstyrtning; 2) Flaad el. Sygdomsstoffets Trækning hen til en enkelt Deel, Katarrh. — καταῤῥοπία, ἡ, Boining nedad; hældende Retning el. Beliggenhed; af — κατάῤῥοπος, 2, (καταῤῥέπω), hældende el. skraaende nedad; aftagende. — καταῤ-ῥοφάω s. -ῥοφέω, nedsøber, udsøber, nedsluger. — καταῤ-ῥοώδης, 2, (εἶδος), der ligner en κατάῤῥοος el. Katarrh; der lider af Katarrh.

καταῤῥυῆναι, *inf. aor.* 2 *pass.* af καταῤῥέω. — καταῤῥυής, 2, (καταῤῥέω), som flyder el. falder ned deraf; jf. *Soph. Antig.* 1010. — καταῤ-ῥυθμίζω, bringer i en passende Form, i rigtigt Forhold, i Takt, o. dl. — κατάῤῥυθμος, 2, (ῥυθμός), i et rigtigt Forhold, rhythmisk, numerøs, i Takten. — καταῤ-ῥυπαίνω, ogs. -ῥυπόω, tilsmudser. — κατάῤῥυτος, 2, (καταῤῥέω), som begydes el. vandes ovenfra; med Tillob; 2) bespyllet; opskyllet, *Herod.* 2, 15, om d. ægyptiske Delta; 3) overflødig; ogs. som har Overflødighed. — κατ-αῤῥωδέω, frygter, befrygter; er frygtsom el. bange for noget, *c. acc.*, *Herod.* 7, 38. — καταῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, (καταῤῥήγνυμι), som ἀποῤῥώξ, afreven, afbrudt; steil.

κάταρσις, ἡ, (καταίρω), Ankomst; 2) Landing; Landingsplads, *Thuc.* 4, 26. — κατ-αρτάω, hænger derover, derpaa, derved; 2) *pass.*, χρῆμα κατηρτημένον, en velordnet, velindrettet Sag, *Herod.* 3, 80; κατηρτημένον λέγειν, at tale et forstandigt Ord, *Hipp.*; df. — κατάρτησις, ἡ, Hængen el. at hænge derpaa, derved. — κατ-αρτίζω, indretter, gior tilrette; bringer atter i Orden, ἵνα τοι κεῖνα πάντα καταρτίζω ἐς τωὐτό, *Herod.* 5, 106; udjevner el. udsoner igien, *id.* 5, 28. — κατάρτιος, ogs. καταρτία, ἡ, o. κατάρτιον, τό, (καταίρω), Mastetræet. — κατάρτισις, ἡ, o. καταρτισμός, ὁ, at indrette, at ordne; Fornyelse, Istandsættelse; Udsoning; o. — καταρτιστήρ, ῆρος, o. καταρτιστής, οῦ, ὁ, som indretter, bringer i Orden, istandsætter; bes. som tilveiebringer et Forliig, en Voldgiftsmand, *Herod.* 5, 28; (af καταρτίζω). — κατάρτῡσις, ἡ, Tilberedelse, Indretning, Anordning; ogs. Opdragelse, jf. παιδαρτάω; af — κατ-αρτύω, tilbereder, tillaver, bes. om Spiser; alm. gior færdig, tilendebringer, fuldender; *b)* indretter, bringer i Orden, foretager noget med Orden; ἵππον χαλινῷ καταρτύειν, at tæmme; df. *pass.*, ἵππος καταρτυθείς, tæmmet, *Soph. Antig.* 478; καταρτύεται νόος ἀνδρός, hans Sind el. Charakteer bliver sat, *Solon*; — 2) *part. pf.* κατηρτυκώς m. *intr.* Bem., som er i Orden; bes. om Dyrene: som er tæmmet el. udvoxen; ogs. om et Menneske: voxen el. udvoxen, *Æsch. Eum.* 470; *b)* κατηρτυκὼς κακῶν, som er vant til Ulykken, *Eur.*

κατ-αρχαιρεσιάζω, overgaaer el. tilsidesætter ved et Embedes Besættelse. — καταρχάς, *adv.*, f. κατ᾽ ἀρχάς, forfra, i Begyndelsen; ogs. τὸ καταρχάς, *Dem.* — κατ-αρχή, ἡ, Begyndelse; 2) bes. *in pl.*, Offer af Førstegroden. — κατ-άρχω, begynder, foretager el. gior noget forst, *c. gen.*, *ex.* ὁδοῦ κατάρχειν, at gaae foran, at vise Veien, *Soph. Oed. Col.* 1019; ogs. *c. part.*, *ex.* κατῆρξε ἀναπηδῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους, var den første, som sprang el. steg til Hest, *Xen. Cyr.* 2, 4; – 2) behersker, er el. blive Herre derover, sædv. *c. gen.*, undert. ogs. *c. acc.*; – 3) *in med.*, begynder en religiøs Handling; Νέστωρ χέρνιβά τ᾽ οὐλοχύτας τε κατήρχετο, begyndte Offringen dermed, *Od.* 3, 445; ellers sædv. *c. gen.*, indvier, bes. Offerdyret; df. offrer, slagter; κατάρχεσθαι τῶν ἱερῶν, *Dem.*

κατάσαρκος, 2, (σάρξ), meget kiødfuld, fast i Kiødet; df. — κατασαρκόω, gior kiødfuld, mæsker. — κατασάττω, *f.* ξω, stopper deri; træder fast derpaa el. derover. — κατα-σβέννυμι, *irr.*, ogs. -σβεννύω, *f.* -σβέσω, udslukker, πῦρ, *Il.*; *transl.*, udtømmer, udtorrer, θάλασσαν, *Æsch.*; stiller, τὴν ταραχήν, formilder, φόβον λόγοις, *Xen.*; κατασβέσαι τινὰ βοήν, at faae en til at tie, *Soph. Aj.* 1149; — denne Handling, κατάσβεσις, ἡ. — κατ-ασβολόω, forvandler til Sod og Aske; *transl.*, forstyrrer.

κατάσεισις, ἡ, Nedrysten; Giennemrysten; alm. Handlingen - κατασείω, *irr.*, *f.* -σίσω, ryster el. kaster ned derfra; giennemryster; *b)* κατασείειν τινὶ τὴν χεῖρα, at ryste nogens Haand, bes. for derved at give et Tegn,

ex. at man ſkal tie; *κατασείειν τινί*, at give nogen et Tegn med Haanden, *ex. Xen. Cyr.* 5, 4, 4; *c) transl.*, ryſter, forſkrækker. — *κατασεύομαι*, (σεύω, *irr.*), iler, ſtyrter derned el. tilbage; *κῦμα κατέσσυτο – ῥέεθρα, Il.* 21, 382; *poët.* ogſ. *κατασσεύομαι*.

κατα-σήθω, giennemſier. — *κατα-σημαίνω, f. -μᾰνῶ*, betegner; *in med.*, forſegler, beſ. for at opbevare; df. — *κατασημαντικός*, 3, ſom betegner tydeligen. — *κατα-σήπω*, lader raadne; 2) *in pf. κατασέσηπα*, v. *in pass.*, raadner. — *κατασθενέω*, d. forſtærk. *ἀσθενέω*. — *κατ-ἀσθμαίνω*, *c. gen.*, ſnøfter derimod, *χαλινῶν*, om Heſten, *Æsch. Sept.* 393. — *κατα-σῑγάζω*, v. *-σιγάω*, lader tie, bringer til Taushed, beroliger; 2) *κατασιγᾶν*, at fortie. — *κατα-σῐδηρόω*, beſlaaer el. belægger med Jern. — *κατα-σῐκελίζω, τυρόν*, æder el. ſluger ſiciliſk Oſt, *Ar. Vesp.* 906. — *κατα-σιλλαίνω*, udleer, udſpotter. — *κατάσῑμος*, 2, d. forſtærk. *σιμός*. — *κατασινάζω, Theocr.* 30, 32, *inc.*, ſædv. *κατα-σίνομαι* [ῑ], beſkadiger, fordærver. — *κατασῑτέομαι*, (σιτέω), fortærer, opæder. — *κατα-σῐωπάω*, tier til noget, *πρός τι, Dem.*; – 2) *transit.*, *a)* fortier; *b)* bringer til Taushed, beroliger; men *in med.*, *κατασιωπησάμενος ἔλεξεν*, efter at have ſkaffet ſig Taushed, *Xen. Hell.* 2, 4, 20; *c)* overvinder el. beſkæmmer ved Taushed.

κατα-σκαίρω, ſpringer ned derfra; ſpringer derover. — *κατα-σκάπτω*, nedgraver; undergraver, forſtyrrer fra Grunden af, ſløiſer, *οἰκίαν, πόλιν, Herod., τείχη, Xen.* — *κατα-σκᾰρῑφάω*, ſønderkradſer, opridſer. — **κατασκᾰφή, ἡ*, Nedgraven; Undergraven, Omſtyrten, Nedriven, Forſtyrren; Sløifen; 2) *κατασκαφαὶ θανόντων*, de Dødes Grave, *Soph. Antig.* 920; v. — *κατασκαφής*, 2, nedgraven; undergraven, nedreven, forſtyrret; 2) *κατασκαφὴς οἴκησις*, Graven, *Soph. Antig.* 891; – (af *κατασκάπτω*).

κατα-σκεδάννυμι, v. *-σκεδαννύω*, *irr.*, ogſ. *-σκεδάζω, f. -σκεδάσω* [ᾰ], ſtrøer, kaſter, gyder, hælder derpaa, ned el. ud derover, *ὕδωρ τινός*, begyder nogen med Vand, ogſ. *transl. ὕβριν τινός*, overvælder nogen med Grovheder; ogſ. *κατασκεδ. τι κατά τινος*; 2) adſpreder, adſplitter, jager fra hinanden; udbreder; 3) fordriver; nedſlaaer, tilintetgiør, afbeviſer, *ex.* et Rygte, en Indvending, o. dl. — *κατα-σκελετεύω*, ogſ. *-τέω*, fortørrer, udtørrer, fortærer aldeles, giør til et Skelet; *κατασκελετεύειν ἑαυτὸν ἐν παιδεύμασι*, at ſtudere ſig maver. — *κατασκελής*, 2, indtørret, fortørret, tør, maver; ogſ. om det ſkriftlige Udtryk; af — *κατα-σκέλλω, irr.*, giør aldeles tør el. maver, indtørrer, fortørrer, giør til Skelet; 2) *in pf. κατέσκληκα, intr.*, er indtørret, udtæret, tør, maver, haard, faſt. — *κατα-σκεπάζω*, ogſ. *κατασκέπω*, bedækker. — *κατασκέπτομαι*, beſeer el. betragter ovenfra; underſøger, udſpeider; efterſeer.

κατα-σκευάζω, anſkaffer, forſkaffer, *τῇ – ἀρχῇ τὴν ἀσφάλειαν, Xen.*; jf. *M. S.* 4, 3, 3; tilbereder, giør tilrette, anordner, indretter, opretter, *τυραννίδα, δημοκρατίαν*; forſyner, udſmykker, *σκηνήν τινι – τῇ κατασκευῇ*, nogens Telt med det Fornødne, *Xen.*; ogſ. forarbeider, forfærdiger, beſ. bearbeider el. dyrker Jorden, *id.*; – *b)* om Menneſker: bringer i en vis Forfatning, *ex. τούτους – κατεσκευάσαι, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀπιστεῖν, id. Hell.* 5, 2, 1; giør nogen til, udgiver ham for noget, *ex. κατασκευάσει (ἡμᾶς) – ἀγνώμονας – καὶ πικρούς, Dem. p.* 1226; beſ. oplærer, vænner, *ex. Xen. Cyr.* 8, 1, 43; – *c)* udfinder, udtænker, *πρόφασιν*, et Paaſkud; alm. bringer det dertil; faſtſætter, beſtemmer; — 2) *in med.*, indretter mig ſaa el. ſaa, m. flgd. *ὡς* v. *partic.*, *Xen. Anab.* 3, 2, 24; bereder el. ruſter mig; er indrettet, forberedet, ruſtet; alm. er i en vis Tilſtand el. Forfatning, *id. Cyr.* 8, 1, 4; – *b)* forſkaffer mig, erhverver; *ἐγκράτειαν ἀρετῆς – κρηπῖδα – πρῶτον ἐν τῇ ψυχῇ κατασκευάσασθαι, id. M. S.* 1, 5, 4; hertil hører ogſ. *verbale κατασκευαστέον*, at man bør forſkaffe ſig, *ἱππικόν, Xen. Ag.* 1, 23; – *c)* indretter for mig ſelv el. paa min Maade, *id. Hell.* 2, 2, 5; – *d)* afpakker, aflæsſer, *id. Cyr.* 8, 5, 2; – *e)* indretter mig huusligen el. for at boe paa et Sted, etablerer mig, *Thuc.* 2, 17.

κατασκευασείω, *desid.* af *κατασκευάζω*, vilde gierne indrette, *Xen. Hell.* 2, 3, 36, *inc.* — **κατασκεύασμα, τό*, det Indrettede, Tilberedede; *b)* Bygning, Værelse; Maſkine; 2) *in pl.*, Værktøi el. Huusgeraad, *Polyb.*; *b)* Middel, Hielpemiddel, Opfindelſe; — *κατασκευασμός, ὁ*, = frgd.; beſ. Middel, Opfindelſe; — *κατασκευαστής, οῦ, ὁ*, ſom indretter, tilbereder, opbygger: ſom udfinder; — *κατασκευαστικός*, 3, hørende el. ſkikket til Handlingen *κατασκευάζειν*; v. — *κατασκευαστός*, 3, anlagt, udført, tilberedet ved Kunſt; udſtuderet. — *κατασκευή, ἡ*, kunſtig Tilberedelſe el. Indretning; ſmuk og prægtig Indredning; Udruſtning; Forſyning; ogſ. Talens Prydelſe; alm. Tilſtand, Forfatning; – 2) Værktøi, Inſtrument; Huusgeraad, Indbo; Forraad; Tros, Bagage, beſ. Felt=

herrens, *Herod.* 9, 82, *att.* sædv. παρασκευή; - 3) = κατασκεύασμα; - 4) Afpakken, Aflæssen. — κατάσκεψις, ἡ, (κατασκέπτομαι), Betragtning; Undersøgelse. — κατ-ασκέω, øver meget; 2) giør noget med Nøiagtighed og Omhu.

κατα-σκηνάω, -σκηνέω, o. -σκηνόω, opslaaer Telt el. Leir, gaaer i Qvarteer; πάλιν κατεσκήνωσαν ἐς τὸ ἀρχαῖον στρατόπεδον, de vare atter dragne derind, *Xen. Hell.* 4, 2, 23; men κατασκηνῆσαι ἐν τῷ ἱερῷ, at dvæle el. opholde sig der, *ib.* 4, 5, 2. — κατασκήνωμα, τό, Dække, Forhæng; o. — κατασκήνωσις, ἡ, at drage ind i Telt, Leir el. Qvarteer; (af κατασκηνόω). — κατα-σκήπτω, *f.* ψω, kaster el. styrter mig derpaa, bryder løs derimod, *ex.* om en Sygdom: κατέσκηψε ἐς τὰ αἰδοῖα, kastede sig derpaa, *Thuc.* 2, 49; ἡ μῆνις ἐς ἀγγέλους κατέσκηψε, faldt paa dem, *Herod.* 7, 137; bes. om Lynet: at slaae ned, *Xen. M. S.* 4, 3, 14; *b)* at faae et Udfald; ὁ πόλεμος εἰς τοῦτο τὸ τέλος κατέσκηψεν, *Dion. Hall.*; *c)* bøier mig til el. bifalder noget; - 2) *transit.*, kaster, styrter, slænger derned el. derpaa, *Eur.*; - 3) κατασκήπτω λιταῖς, beder indstændigen, *Soph. Oed. Col.* 1011; df. — κατάσκηψις, ἡ, Nedfalden, Nedslaaen, *ex.* Lynets; Udbrud; Udfald, Ende.

κατα-σκιάζω, *poët.* ogs. -σκιάω, *Od.* 12, 436, beskygger; df. bedækker, omhyller, κόνει, med Støv, d. e. begraver, *Soph. Oed. Col.* 406. — κατασκίδναμαι, = κατασκεδάννυμι. — κατάσκιος, 2, (σκιά), beskygget, bedækket, τινί, *Hes.*, sild. ogs. τινός, med noget. — κατα-σκιῤῥόω, ogs. -σκιρόω, giør noget haard, indhærder. — κατα-σκιρτάω, springer el. træder derpaa, *c. gen.*; df. som *insulto*, behandler letsindigen, foragter.

κατασκόπευσις, ἡ, Handlingen - κατασκοπεύω, o. -σκοπέω, ogs. -σκοπέομαι, beseer, betragter, undersøger, udforsker; df. — κατασκοπή, ἡ, o. κατασκόπησις, ἡ, = κατασκόπευσις; ταῦτ᾽ ἔλεγον κατασκοπῆς ἕνεκα, til Undersøgelse, *Xen.* — κατασκοπικός, 3, hørende el. skikket til at udforske, undersøge, udspeide; o. — κατασκόπιον, τό, Vagtskib, *Cic.*, *inc.*; af — κατασκόπος, 2, (σκοπέω), betragtende, undersøgende; ὁ κατασκόπος, en Speider, en Spion. — κατα-σκορπίζω, kaster, spreder, sprænger fra hinanden. — κατα-σκυθρωπάζω, ogs. -σκυθρωπάω, er gnaven imod, misfornøiet med nogen, τινός. — κατα-σκυλεύω, giør til Bytte. — κατα-σκύλλω, sønderriver, adsplitter. — κατα-σκώπτω, udspotter nogen, τινά, *Herod.* 2, 173.

κατασμικρίζω, = κατασμικρύνω. — κατα-σμικρολογέω, anklager for Karrighed, τὴν φύσιν, *Hipp.* — κατα-σμικρύνω [ῡ], forringer, nedsætter; *pass.*, bliver ringere el. svagere. — κατάσμυρνος, 2, (σμύρνα), som lugter af Myrrha. — κατα-σμύχω [ῡ], fortærer ved langsom Ild; *in med.*, vansmægter; bes. hentæres af lønlig Elskov. — κατα-σμώχω, gnider el. slider i Stykker. — κατα-σοβαρεύομαι, opfører mig stolt el. overmodig, τινός, imod nogen. — κατα-σοβέω, bortskræmmer, forjager. — κατα-σοφίζω, sædv. *in med.*, overvinder, skuffer, overlister ved sophistiske Kunster og Rænker. — κατα-σοφιστεύω; 1) τινά, overvinder nogen ved sophistiske Kunster; 2) τινός, strider imod nogen med sophistiske Kunster.

*κατ-ασπάζομαι, omarmer, optager, og behandler kiærligen. — κατα-σπαθάω, forøder, tilsætter. — κατα-σπαράσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, adsplitter, sønderriver. — κατάσπασις, ἡ, o. -σπασμός, ὁ, Handlingen κατασπᾶν, at neddrage, nedrive; — κατάσπασμα, τό, det Nedtrukne, Nedrevne; o. — κατασπαστικός, 3, hørende el. skikket til at neddrage el. nedrive; - (af κατασπάω). — κατα-σπαταλάω, = κατασπαθάω. — κατα-σπάω, *f.* άσω, trækker, drager, river ned derfra el. derned, τὰς νῆας, giør flot, *Herod.*, men τινὰ τῶν τριχῶν, trækker ved Haarene, *Ar.*; *b)* nedsluger, *id. Equ.* 715; *c)* forkorter i Udtalen, udtaler el. bruger (en Stavelse) som kort, *corripio.*

κατα-σπείρω, bestrøer, overstrøer; udstrøer, udbreder, udsaaer; *transl.*, frembringer, avler. — κατάσπεισις, ἡ, Handlingen κατασπένδειν, at udgyde el. bringe Drikoffer el. Libation; *b)* Besprængen el. at besprænge med Vievand; *c)* Vien, Indvien, Offren: bes. h. *Plut.* om de *soldurii*, der opoffre sig for Feltherren; af — κατα-σπένδω, *irr.*, *f.* -σπείσω, udgyder, οἶνον, χοάς, o. dl., som Drikoffer el. Libation; *b)* indvier ved Begydning el. Libation; πρόβατα κατεσπεισμένα, *Plut.*; δακρύοις κατασπένδω σε, offrer dig Taarer, *Eur.*; men κατασπένδειν ἑαυτόν, at opoffre sig selv, jf. frgd., Bem. c. — κατα-σπέρχω, driver derpaa, fremskynder; τὸ - ὄψει - καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον, efter *schol.* f. ἐκπλῆττον, forfærdende, *Thuc.* 4, 126.

κατα-σπεύδω, trænger el. skynder derpaa; 2) *intr.*, iler meget, skynder mig; df. — κατάσπευσις, ἡ, Ilen, Iilfærdighed. — κατασπιλάζω, (σπίλος), til-

smudser; 2) sild. c. dat., at paakomme el. overfalde nogen pludseligen. — κατα-σπλεκόω, d. forstærk. σπλεκόω. — κατα-σποδέω, Æsch., ogs. -σποδόω, nedstrækker, nedhugger. — κατασπορά, ἡ, (κατασπείρω), Besaaen. — κατα-σπουδάζω, f. άσω, behandler ivrigen el. med Omhu, giør mig megen Umage, τινός, for nogen el. noget; in med. o. pass., er meget alvorlig, handler med Eftertryk el. Heftighed; κατεσπουδασμένος ἀνήρ, meget beskæftiget, Herod. 2, 174. — κατάσσυτος, 2, (κατασεύομαι), som iler el. styrter løs derpaa. — κατάσσω, sild. Form f. κατάγνυμι.

καταστανμός, ὁ, Handlingen — κατα-στάζω, f. ξω, drypper, lader dryppe, hælder, gyder derpaa; 2) intr., at dryppe, rinde, flyde ned derpaa, Eur.; δάκρυα καταστάζοντα, Xen. — κατα-σταθμεύω, indquarterer; b) trykker med Indqvartering; c) om Qvæget: sætter paa Stald. — κατα-σταθμίζω, tilveier, afveier, afdeler efter Vægt; — denne Handling, καταστα θμισμός, ὁ. — κατα-σταλάω, poët. f. καταστάζω. — κατάσταλσις, ἡ, Handlingen κατα-στέλλειν, at anholde, tilbageholde, hindre, standse, undertrykke; — hørende el. skikket dertil, κατασταλτικός, 3. — κατασταμνίζω, (στάμνος), aftapper Vinen paa smaa Leerfade; κατεσταμνισμένος οἶνος, aftappet Viin.

κατα-στασιάζω, undertrykker el. overvinder Modpartiet ved Oprør, Mytteri, o. dl.; in pass., καταστασιάζεσθαι ὑπό τινων, at forfølges af et Parti, Xen. Hell. 1, 6, 4; df. — κατα-στασιαστικός, 3, hørende til Oprør; oprørsk. — κατάστᾰσις, ἡ, (καθίστημι), 1) transit., Henstillen, Hensætten; bes. — a) Fastsætten, Anordnen, χοροῦ; Ansættelse, Indsættelse (i et Embede); bes. i Athenen: κατάστασιν λαμβάνειν, at modtage Ansættelse som Rytter; ogs. heder κατάστασις, den til Rytterens Udrustning el. Equipage af Staten betalte Sum; τὴν κατάστασιν τῶν ἐγγυητῶν εἶναι, ligesom ἐξεῖναι καταστῆσαι ἐγγυητάς, at man har Lov til at stille Borgen for sig, Dem. p. 727; — b) fremmede Gesandters høitidelige Indførelse i Folkeforsamlingen, ex. Herod. 8, 141; — c) Stillen, Beroligen; Tilbageholden, Undertrykken, o. dl.; — 2) intrans., Stilling; bes. — a) Beskaffenhed, Indretning, Forfatning, Constitution; πόλιος κατάστασις, Statsforfatningen, Herod. 5, 92, 2; οὕτω καταστησάμενος τὰ αὑτοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἐδίδαξε ταύτῃ τῇ καταστάσει χρῆσθαι, denne Leveorden, Xen. Cyr. 1, 8, 15; alm. Tilstand, Tidsomstændighed, ex. κατάστασις λοιμική, Pesttid; νυκτὸς ἐν καταστάσει, ved Nattetid; — b) Stilhed, Stilstand, Rolighed.

καταστᾰτέον, verbale til καθίστημι, man bør udvælge, udnævne, ταξιάρχους, Xen. Cyr. 8, 1, 10. — καταστάτης, ου, ὁ, som anordner; som gienopreiser, δόμων, Soph. El. 72; o. — καταστατικός, 3, hørende el. skikket til at stille, ordne, berigtige; 2) af el. i en vis Tilstand; (af καθίστημι). — κατα-στεγάζω, tildækker, bedækker, τὸν νέκυν ῥιψί, Herod. 4, 71; df. — κατα-στέγασμα, τό, det Bedækkede; Bedækning, Dække, Tag, Herod. 2, 155. — κατάστεγνος, 2, (στεγνός), tæt bedækket. — κατα-στεγνόω, bedækker tæt el. rundtom, indhyller. — κατάστεγος, 2, (στέγη), bedækket el. tækket; αὐλαὶ κατάστεγοι, med Tag over, Herod. 2, 148, inc. — κατα-στείβω, betræder. — κατα-στείχω, f. ξω, poët. f. κατέρχομαι.

κατα-στέλλω, lader el. lægger derned; holder tilbage, opholder; lindrer, stiller, beroliger; pass., er rolig, stille, beskeden; — 3) ordner, anordner; udruster, beklæder. — καταστενάζω, sædv. κατα-στένω, sukker over nogen, τινός; beklager nogen, τινά. — κατ-αστερίζω, hensætter iblandt Stiernerne; 2) smykker el. pryder med Stierner; df. — καταστερισμός, ὁ, ogs. καταστέρισις, ἡ, Hensætten iblandt Stiernerne; οἱ Καταστερισμοί, Skrift af Eratosthenes om Stiernebillledernes Navne og om de dertil hørende Fabler. — κατάστερος, 2, (ἀστήρ), bestiernet; 2) der glindser som en Stierne; df. — καταστερόω, = καταστερίζω. — κατα-στεφανόω, bekrandser. — καταστεφής, 2, bekrandset, bedækket; af — κατα-στέφω, bekrandser; bedækker.

κατα-στηλιτεύω, beskæmmer offentligen ved Indskrift el. Opslag paa en Søile; df. alm. beskæmmer offentligen, brændemærker, o. dl. — καταστηλογραφέω, = στηλογραφέω. — κατα-στηλόω, betegner el. pryder med en Søile, en Gravsteen, o. dl.; ogs. forsyner med Milepæle, Polyb. — κατάστημα, τό, (καθίστημι), Stilling, Stand, Tilstand, Forfatning, Beskaffenhed; df. — καταστηματικός, 3, fastsat, anordnet; rolig, stille. — κατάστημος, 2, (στήμων), med mange el. stærke Rendingstraade. — κατα-στηρίζω, = κατασκήπτω. — καταστιγής, 2, o. κατάστικτος, 2, heelt besat med Punkter el. Pletter; aldeles spraglet; af — κατα-στίζω, f. ξω, bedækker el. betegner med Punkter el. Pletter, giør aldeles spraglet. — κατα-στίλβω, f. ψω, lader skinne

el. lyse derpaa, *Hom. Hymn.*; 2) *intr.*, skinner, lyser, straaler derpaa.

κατα-στοιχίζω, ogs. -στοιχειόω, underviser i de første Elementer, τοὺς εἰσαγομένους, *Plut.*; τύπος κατεστοιχειωμένος, Elementarundervisning, *Diog. Laërt.* — καταστολή, ἡ, (καταστέλλω), Nedladen el. at lade falde ned, περιβολῆς, Kappen; *Plut.*; b) Tilbageholden, Hemmen, Standsen; – 2) *intr.*, Sathed, Rolighed, Sindighed i Talen; b) Klædning el. Beklædning, *N. T.*; ds. — κατα-στολίζω, beklæder, paaklæder. — καταστομίζω, = ἐπιστομίζω, *inc.* — καταστομίς, ίδος, ἡ, (στόμα), Mundstykket paa Fløiten. — κατα-στοναχέω, o. -στοναχίζω, sukker derover, bejamrer, beklager.

κατα-στορέννυμι, *irr.*, *f.* -στορέσω, breder derover, bedækker, Ἕκτορα λάεσσι, *Il.*; jf. *Od.* 17, 32; b) nedstrækker, nedlægger, slaaer; ὡς δὲ τοῖσι Ἕλλησι κατέστρωντο οἱ βάρβαροι, vare slagne af dem, *Herod.* 9, 76; jf. *ib.* 69; c) jevner, glatter; τὴν θάλατταν, stiller Havet, hvf. d. lat. *sternere æquor*; *transl.* ogs. m. θυμόν, stiller Sindet. — κατα-στοχάζομαι, τινός, meder el. sigter derefter; gietter, formoder; – denne Handling, καταστοχασμός, ὁ; – som foretager den, καταστοχαστής, οῦ, ὁ; – hørende el. skikket dertil, καταστοχαστικός, 3.

κατ-αστράπτω, *f.* ψω, lyner ned derfra, *Soph. Trach.* 437; 2) *transit.*, træffer, blender, forskrækker el. afskrækker ved Lynild og Torden. — κατα-στρατεύομαι, drager i Krig imod nogen, τινός; 2) giennemdrager som Kriger, γῆν, χώραν, ogs. giennemdrager Landet med Krig. — κατα-στρατηγέω, overvinder ved en Krigslist. — καταστρατοπεδεία, ἡ, opslaaen Leir; Cantoueringsqvarteer; af — κατα-στρατοπεδεύω, lader leire sig el. drage i Qvarteer; indqvarterer; in *med.*, slaaer Leir, ἐν τῷ πεδίῳ, *Xen.* — κατα-στρεβλόω, qvæler el. martrer til det Yderste.

κατα-στρέφω, vender el. dreier omkring, τὸ σπέρμα, nedpløier Sæden, *Xen.*; – 2) dreier, snoer stærkt el. ofte; κατεστραμμέναι χορδαί, stærkt snoede Liner; *transl.*, κατεστραμμένη λέξις, periodisk Udtryk el. Diction; καταστρέφειν τὴν σύνταξιν, at bruge Inversioner; – 3) omstyrter, forstyrrer, *everto*; tilendebringer, ender, bes. m. o. u. βίον, ender Livet, døer; – 4) in *med.*, a) underkaster mig (*mihi*), undertvinger, *Herod.*, *Xen.*; in *pass.*, bliver undertvungen, ex. *Herod.* 1, 68, *extr.*; τὰ κατεστραμμένα ἔθνη, de betvungne Folkeslag, *Xen.*; dog bruges ogs. *pf. pass.* m. *med.* Bem., ex. ὅτι – κατεστραμμένοι τὴν μείζω δύναμιν – εἶεν, *Xen. Hell.* 5, 2, 38; – b) vender om, vender tilbage.

καταστροφή, ἡ, (καταστρέφω), Omvenden, Omdreien; 2) Omkasten, Omstyrten; 3) Vending; νῦν καταστροφαὶ νέων θεσμίων, nu indføres nye Love, *Æsch. Eum.* 490; Udgang, Ende, τοῦ βίου, *Soph.*; bes. Vendepunktet i et Drama, hvor Knudens Opløsning begynder; 4) Underkastelse, Betvingelse, πόλιος, o. dl., *Herod.* — καταστροφικῶς, *adv.*, ligesom en καταστροφή el. Vending, bes. ligesom Vendepunktet i et Drama. — κατάστρωμα, τό, Dække, opredt Leie; 2) Skibsdæk, *Herod.*, *Xen.*; af — καταστρώννυμι, *irr.*, *f.* -στρώσω, = καταστορέννυμι; ds. — κατάστρωσις, ἡ, at dække, brede, kaste derpaa el. derover.

κατα-στυγέω, *irr.*, *aor.* 2 κατέστυγον, sædv. *intr.*, er bedrøvet, sørgmodig, forskrækket, *Il.* 17, 694; ogs. *c. acc.*, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν, *Hom.*; ogs. bliver bange for nogen, τινά, *id.*; 2) in *aor.* 1 κατέστυξα, gior frygtet el. frygtelig; dog ogs. *poët.* m. Bem. 1. — καταστυγνάζω, er – κατάστυγνος, 2, (στυγνός), meget bedrøvet el. nedslaaen. — καταστύφελος [ῡ], o. -στυφλος, 2, (στυφελός), meget haard, meget fast, *Hes.* — κατα-στύφω [ῡ], gior suur, bedsk, bitter; in *pass.* o. *med.*, er mørk el. gnaven; τὸ κατεστυμμένον, Barskhed i Omgang, *Plut.* — κατα-στωμύλλω, oftest in *med.*, har en færdig Tunge, er meget snaksom; ὦ κατεστωμυλμένε, du uendelige Svadser! *Ar.*

κατα-συβωτέω, mæsker som et Sviin, τὴν ψυχήν, *Plut.* — κατα-συλλογίζομαι, τινός, gior en Slutningsfølge imod nogen. — κατα-συρίττω, *f.* ίξω, *c. gen.*, udpiber. — κατα-σύρω [ῡ], nedrækker, neddrager; b) udplyndrer, ødelægger, *Herod.*; c) in *pass.*, at flyde ned, (at sie igiennem). — κατασφαγή, ἡ, Afslagten, Henslagten, Myrden; af — κατα-σφάζω, ogs. -σφάττω, *f.* ξω, slagter hen, myrder, dræber; ds. — κατασφακτικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til at slagte el. myrde. — κατ-ασφαλίζω, gior fast el. sikker; binder fast, τοὺς πόδας πέδαις. — κατα-σφενδονάω, nedslynger, τινά; 2) kaster med en Slynge, τινός, efter el. imod nogen. — κατα-σφηκόω, nagler fast, befæster. — κατα-σφηνόω, sammenkiler, forbinder, befæster. — κατα-σφίγγω, sammensnører. — κατα-σφραγίζω, besegler, forsegler.

κατα-σχάζω, opridser, bes. Huden, aarelader; gior Ridse el. Indsnit deri; ds. — κατάσχασμα, τό, Ridse, Indsnit; Saar; o. — κατασχασμός, ὁ,

Ridsen, Saaren; Aareladen, Kopsætten. — κατα-σχάω, f. άσω, aflader, giver efter. — κατα-σχεδιάζω, som καταφλυαρέω, sladdrer el. plapprer hen i Veiret, c. gen. — κατα-σχέθω, poët. f. κατέχω, anholder, Il., Θορικόνδε, holder el. styrer derpaa, derimod, Hom. Cer.; κάσχεθε, ep. f. κατέσχετε, κάτεσχε, Il. 11, 701. — κατασχεῖν, inf. aor. 2 til κατέχω. — κατάσχεσις, ἡ, (κατέχω), Anholden, Tilbageholden; 2) at beholde, at blive i Besiddelse deraf; 3) Besiddelsestagelse. — κατα-σχετλιάζω, bliver ærgerlig over nogen, τινός. — κατάσχετος, 2, (κατέχω), poët. f. κάτοχος, opholdt, tilbageholdt; indtagen, besat, begeistret, ἐκ νυμφῶν; men κατάσχετόν τι, Soph. Antig. 1253, rimel. en tilbageholdt el. hemmelig Plan.

κατα-σχηματίζω, danner, former, gestalter. — κατ-ασχημονέω, τινός, handler el. opfører mig uanstændigen mod nogen. — κατα-σχίζω, kløver el. hugger i Stykker, sønderbryder, sprænger, τὰς πύλας, τὰς θύρας, Xen.; - denne Handling, κατάσχισις, ἡ; - det derved afkløvede el. afrevne Stykke, κατάσχισμα, τό. — κατα-σχολάζω, χρόνον, tilbringer Tiden ledig el. uvirksom, Soph.; 2) besnakker nogen, τινός. — κατασχολέω, som ἀσχολέω, beskæftiger, giver at bestille. — κατα-σωρεύω, ophober. — κατ-ασωτεύω, sædv. in med., tilsætter el. forøder ved en ryggesløs og liderlig Levemaade. — κατα-σώχω, sønderknuser, Herod.

κατατάμνω, dor. o. jon. f. κατατέμνω. — κατατανύω, = κατατείνω. — κατάταξις, ἡ, Handlingen κατατάσσειν, at indsætte el. inddrage paa rette Sted, i rette Orden, o. s. v. — καταταράσσω, att. -ττω, forstyrrer el. forvirrer aldeles. — κατα-ταρταρόω, nedstyrter til Tartarus. — κατάτἄσις, ἡ, (κατατείνω), Trækken el. at trække nedad; b) Udspændelse, Udstrækning; c) at bringe i Led ved at udspænde el. udstrække; d) Anstrængelse. — κατα-τάσσω, att. -ττω, f. ξω, ordner, τὴν στρατιὰν - ὡς δύναμαι κάλλιστα, Xen.; κατατάττειν τινὰ ἐπί τι, at ansætte til en Forretning, Dem. p. 773; indordner, inddrager, indskriver; sætter paa et Sted, ἔν τινι χώρᾳ, d. e. henregner til en Klasse, Xen. Oec. 9, 13; in med., κατατάξασθαι τινι ὑπὲρ αὐτοῦ, at anvise nogen Betaling i visse Terminer, Dem., ogs. ὑπὲρ ὀφλήματος, for en Gield, Dinarch.

καταταχέω, (τάχος), o. κατα-ταχύνω, overgaaer i Hurtighed, c. acc., ogs. c. inf.; indhenter; kommer el. gior noget først, forekommer. — κατα-τέγγω, f. γξω, giennemvæder, udbløder. — κατατεθαῤῥηκότως, adv. part. pf. act. af καταθαῤῥέω, dristigen, diærvt, tillidsfuldt. — κατα-τέθηπα, pf. defect. m. præs. Bem., studser derved, beundrer; aor. 2 κατέτἄφον. — κατατεθνηώς, ep. part. pf. til καταθνήσκω, Hom.

κατα-τείνω, f. -τενῶ, pf. -τέτακα, udstrækker efter Længden, ex. en Vandgrav, Herod. 1, 189; udspænder, ex. en Line, id. 7, 36; udspænder for at bringe i Led; qvæler, martrer; transl., anstrænger; - 2) nedspænder; df. a) neddrager, nedkaster; b) holder tilbage, standser; - 3) intr., at udspænde el. udstrække sig; df. a) iler, haster, skynder mig, stræber ivrigen, contendo; ὁ δὲ ἰσχυρῶς κατέτεινεν, ἔστε διεπράξατο, Xen. Anab. 2, 5, 30; alm. anstrænger mig; ogs. in med.; b) stræber, arbeider, anstrænger mig derimod; ogs. in med., ex. λόγοι κατατεινόμενοι, indbyrdes modstræbende el. stridige Taler, Eur.; c) at strække sig derhen, πρὸς ἑσπέρην, Herod.; at naae el. grændse dertil, ἔς τι, id. 9, 15, ogs. ἐπί τι, Xen. Hell. 4, 4, 7.

κατατειχίζω, urigtig Læsem. f. ἐντειχίζω, Xen. Ag. 2, 19. — κατατειχογραφέω, lect. var. f. κατατοιχογραφέω, τινός, opslaaer en Skamskrift imod nogen. — κατατελέα, urigtigen sammenskrevet h. Herod. o. Arr., f. κατὰ τέλεα, (τέλος), efter Esquadroner el. Compagnier. — κατα-τεμαχίζω, skærer i Stykker. — κατα-τέμνω, irr., f. -τεμῶ, aor. 2 κατέταμον, skærer el. hugger i Stykker; sønderlemmer, adskiller; nedhugger, ombringer; sild. ogs. som καταχρούω, ridser Huden, kopsætter; i et Biergværk hede τὰ κατατετμημένα, de Steder, hvor der allerede er arbeidet, oppon. ἄτμητα. — κατατετραίνω, att. f. κατατιτράω. — κατα-τεφρόω, tildækker med Aske.

κατατεχνικῶς, adv., (τεχνικός), med overdreven Kunst, forkunstlet, Plut. — κατα-τεχνολογέω, behandler, afhandler, beskriver kunstmæssigen. — κατάτεχνος, 2, adv. -τέχνως, (τέχνη), kunstig, kunstfuld; altfor kunstig, forkunstlet. — κατα-τήκω, f. ξω, sammensmelter, opløser; χιόνα - Εὖρος κατέτηξεν, Od. 19, 206; transl., hentærer, afkræfter lidt efter lidt; pass., hensmelter, opløses, l. c. 205; transl., κατατήκομαι ἦτορ, fortæres i mit Hierte, ib. 136; ligel. ἔρωτί τινος κατατήκεσθαι, Xen. — κατατηξίτεχνος, 2, see u. κακιζότεχνος.

κατα-τίθημι, f. καταθήσω; df. ogs. h. Hom., - aor. ep. κάτθεμεν, κατθέμεθα, κατθέμενοι, etc., f. καθέμεθα, καθέμενοι, etc., f. κατατίθεμεν, etc.; ligel. καταθείομεν f.

καταθῶμεν, o. καταθείομαι f. καταθῶμαι, conj. aor. act. o. med.; – sætter, stiller, lægger ned el. hen; κάτθεσαν (κατέθ.) εἰς Ἰθάκην, satte (mig) i Land paa Ith., Od. 16, 230; giver hen, ἄεθλον, udsætter en Kamppriis, ib. 19, 572, πάντα εἰς τὸ κοινόν, giver el. yder til fælles Brug, Xen., νόμους – τῇ πόλει, giver Staten Love, id.; – b) erlægger, præsterer, bes. betaler med rede Penge; ἀπάγου – τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθείς, uden Betaling, Xen. Cyr. 3, 1, 37; — 2) in med., a) bortlægger, lægger fra mig, df. ogs. begraver, Od. 24, 190; – b) lægger hen el. opbevarer til mit Brug, ἐπὶ δόρπῳ, til Aftensmaaltid, ib. 18, 45; ὃν ἤλπιζον εὖ ποιήσας, ἀποστροφὴν ἐμοὶ καλὴν – καταθήσεσθαι, at jeg, ved at giøre ham godt, skulde berede mig en sikker Tilflugt, Xen. Anab. 7, 6, 34; ῥυσάμενον τὴν Ἑλλάδα κλέος καταθέσθαι μέγιστον –, derved at indlægge sig den allerstørste Berømmelse, Herod.; κατατίθεσθαί τινι χάριν, at fortiene sig Tak hos nogen; – c) sætter i et Forhold til mig; ἐν ἀμελείᾳ κατατίθεσθαί τινα, at behandle nogen skiødesløst, Xen.; οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοί, har ikke henvendt det til min Fordeel, Xen. Anab. 1, 3, 3.

κατατιλᾶν, (τιλάω), τινός, o. κατά τινος, at giøre nogen ureen. — κατα-τίλλω, udrusker, udriver. — κατα-τιτράω, irr., giennemborer, giennemstører. — κατα-τιτρώσκω, irr., f. κατατρώσω, bedækker med Saar. — κατα-τιτύσκω, τινός, meder el. sigter efter noget. — κατατοιχογραφέω, efter Passow. d. rigtigere Form f. κατατειχογραφέω, s. m. s. — κατα-τοκίζω, forarmer ved Renter af laante Penge; in pass., forarmes ved saadanne Renter. — κατα-τολμάω, τῆς θαλάσσης, vover mig ud paa Søen; 2) c. acc., d. forstærk. τολμάω. — κατατομή, ἡ, (κατατέμνω), Sønderskæren; Indskæren; Indsnit; 2) som καταγραφή, Profil. — κατάτονος, 2, (κατατείνω), nedspændt, nedtrukken. — κατα-τοξεύω, nedskyder, nedlægger, τινά, Herod.

κατατραγεῖν, inf. aor. 2 til κατατρώγω. — κατα-τραγῳδέω, beskriver prægtigt el. med Overdrivelse. — κατα-τραυματίζω, bedækker med Saar, ναῦν, giennemborer, giør læk, Thuc. 8, 10, extr. — κατα-τρέπω, irr., sædv. in med., vender omkring, bes. slaaer paa Flugt. — κατα-τρέχω, irr., f. -δραμοῦμαι, aor. 2 κατέδραμον, løber ned derfra el. derned, ἐπὶ τὴν θάλατταν, εἰς τὸ πεδίον, Xen.; – 2) løber derpaa, derimod, angriber nogen, τινός; ogs. giennemhegler, anklager; – 3) giennemstreifer el. giør Streiftog derigiennem; transl., giennemseer, betragter. — κατάτρησις, ἡ, (κατατιτράω), Giennemboren.

κατατριακοντουτίζειν, Ar. Equ. 1388, med Henspillen paa de under Gestalt af Glædespiger fremstillede σπονδαὶ τριακοντούτιδες, oversættes ved: pro scortis habere. — κατατρῖβή, ἡ, Indgniden, Sminken el. at sminke; af — κατα-τρίβω [ῑ], f. ψω, gnider el. slider i Stykker, ex. en Line, Klæder, o. dl.; forbruger, forøder, ex. Tid el. Penge; udmatter, udtærer, svækker; in pass. c. part., στρατευόμενος κατατέτριμμαι, er udslidt i Tienesten, Xen., som ogs. bruger med. m. pass. Bem., Hell. 5, 4, 60. — κατατρίζω, d. forstærk. τρίζω. — κατάτριψις, ἡ, (-τρίβω), Søndergniden. — κατατροπόομαι, som κατατρέπομαι, slaaer paa Flugt. — κατατροχάζω, = κατατρέχω.

κατα-τρῡγάω, afhøster. — κατα-τρύζω, falder besværlig med Sladder. — κατα-τρῡπάω, giennemborer. — κατα-τρυφάω, egentl. overlader mig til umaadelig Nydelse; df. udbreder mig meget vidtløftigen over noget, τινός. — κατα-τρύχω [ῡ], irr., udslider; transl., udmatter, svækker, λαοὺς δώροις καὶ ἐδωδῇ, udsuer Folket ved Gaver og Madvarer, som det maa levere, Hom., ex. Il. 17, 225. — κατα-τρύω, = frgd. — κατα-τρώγω, irr., f. -τρώξομαι, aor. κατέτραγον, irr., søndergnaver; fortærer. — κατατρωματίζω, jon. f. -τραυματίζω. — κατα-τυγχάνω, irr., f. -τεύξομαι, opnaaer el. erholder lykkeligen, kommer vel derfra, er lykkelig deri, c. gen. — κατα-τυραννεύω, c. gen., behersker; undertrykker voldsomt. — κατάτῡρος, 2, (τυρός), ligesom Ost. — κατα-τυφλόω, giør aldeles blind. — κατατωθάζω, c. gen., d. forstærk. τωθάζω.

κατ-αυαίνω, udtørrer, fortørrer. — κατ-αυγάζω, skinner el. lyser derpaa; transit., beskinner, oplyser; in med., beskuer; df. — καταυγασμός, ὁ, Belysning, Oplysning; o. — καταυγαστήρ, ῆρος, ὁ, fem. -αυγάστειρα, ἡ, den Belysende. — κατ-αυδάω, udsiger, angiver, Soph. Antig. 86; df. — καταύδησις, ἡ, Udsigen, Udsagn; høi Tale; høit Skrig. — κατ-αυθᾱδίζομαι, er trodsig el. overmodig (i Tale el. Handling), τινός, imod nogen. — καταῦθι, bør skrives κατ' αὖθι, adv., paa Stedet, Od. — κατ-αυλακίζω, furer, pløier.

κατ-αυλέω, τινός, spiller for nogen paa Fløite; – 2) καταυλεῖν τινα, at fornøie med Fløitespil, ogs. at overvinde

nogen deri; alm. at indtage, fortrylle; ogs. m. φόβῳ, at forskrække, *Eur.*; – 3) *pass.*, lader spille for mig paa Fløite; *καταυλούμενον διάγειν*, at tilbringe Tiden i denne Nydelse; *νῆσος κατηυλεῖτο*, gienlød af Fløitemusik, *Plut.*; ds. — *καταύλησις*, ἡ, Handlingen *καταυλεῖν*. — *κατ-αὐλίζομαι*, leirer mig, ἐν τῷ πεδίῳ, *Xen.* — *καταύστηρος*, 2, (*αὐστηρός*), overmaade el. altfor suur, barsk, mørk, alvorlig. — *καταυτίκα*, *Theocr.* 3, 21, skrives rigtigere *κατ' αὐτίκα*. — *καταυτόθι*, *adv.*, paa Stedet, men skrives rigtigere *κατ' αὐτόθι*, *Il.* 21, 201. — *καταυχένιος*, 3, ogs. 2, (*αὐχήν*), paa, over, om Halsen el. Nakken. — *κατ-αὐχέω*, praler meget, er meget stolt, *τινί*, af noget, *Æsch.* — *κάταυχμος*, 2, (*αὐχμός*), meget tør el. fortørret. — *κατ-αὔω*, nedsvier, nedbrænder; ødelægger.

καταφαγᾶς, *gen.* οῦ o. ᾶ, ὁ, en Fraadser, en Slughals; af — *καταφαγεῖν*, *inf. aor.* til *κατεσθίω*. — *καταφαίνω*, *irr.*, foreviser; *in med.*, bliver synlig, viser mig; men ὥς ἐμοὶ *καταφαίνεται εἶναι*, som mig synes, *Herod.* 1, 58; ds. — *καταφάνεια*, ἡ, Synlighed, Tydelighed; af – *καταφᾰνής*, 2, *adv.* -*φανῶς*, synlig, tydelig; som ligger frit el. for alles Øine. — *κατα-φαντάζω*, fremstiller. — *καταφαντός*, 3, s. *κατάφαντος*, 2, (*κατάφημι*), til at bejae el. bekræfte; *oppon.* *ἀπόφαντος*. — *κατα-φαρμακεύω*, bestryger med et φάρμακον; ds. *a)* indtager, betvinger, forhexer med et Tryllemiddel; *b)* forgifter, fordærver; *c)* helbreder. — *κατα-φαρμάσσω*, *f.* ξω, = frgd., Bem. *a*, *Herod.* 2, 181. — *κατάφᾰσις*, ἡ, (*κατάφημι*), Bejaelse, Bekræftelse. — *κατα-φάσκω*, o. *κατα-φατίζω*, = *κατάφημι*. — *καταφατικός*, 3, *adv.* -*κῶς*, (*κατάφημι*), bejaende. — *κατα-φαυλίζω*, gior ringe, forringer, ringeagter.

κατα-φέγγω, belyser, oplyser, *inc.* — *καταφέρεια*, ἡ, nedadgaaende Skraaning el. Hældning; af — *καταφερής*, 2, nedadgaaende, hældende, *χωρίον*, *Xen.*; som bøier sig nedad, ἥλιος, som nærmer sig sin Nedgang, *Herod.*; – 2) *transl.*, som har Hang el. Tilbøielighed til noget, bes. til Feil; bes. sandselig, vellystig, liderlig; ogs. *κατωφερής*; af — *κατα-φέρω*, *irr.*, *f.* *κατοίσω*, bærer, fører, bringer, drager ned derfra el. derned; ogs. *in med.*, οὔ μ' ἄχος ὀξὺ *κατοίσεται* Ἄϊδος εἴσω, *Il.* 22, 425; *καταφέρειν* m. o. u. *πληγήν*, at bibringe et Slag ovenfra; *transl.*, *καταφέρειν*, sædv. *καταφέρεσθαί τινός τι*, at paabyrde en noget, at give ham Skylden derfor; alm. fører el. bringer derhen, *ex.* en Klage fra en Domstol til en anden, *Dem. p.* 545; – *b)* nedriver, omkaster, *ex.* en Bygning; – *c)* afdrager (en Gield), betaler, som *καταβάλλω* o. *κατατίθημι*; – *d)* *act.* bruges ogs. f. *med.* el. *intr.*, *ex.* δρόσος *καταφέρουσα*, den faldende Dug, *Xen. Cyn.* 5, 3; — 2) *in med.* o. *pass.*, – *a)* kommer, gaaer, falder, synker, glider ned derfra el. derned; ogs. lander; *καταφέρεται λύχνος*, brænder ned, *Plut.*; – *b)* geraader tilfældigen el. forfalder deri, εἰς κάρον, εἰς ὕπνον, synker i en dyb Søvn; har Hang el. Tilbøielighed til noget, ἐπί τινι, ogs. εἴς τι.

κατα-φεύγω, *irr.*, *f.* ξομαι, flyer, flygter ned derfra el. derned; sædv. tager min Tilflugt til noget, εἴς τι, ogs. ἐπί τι, *Herod.*, *att.* ogs. πρός τινα, til nogen; *καταφεύξεται εἰς τὸν ἑαυτοῦ βίον* –, vil hente sit Forsvar derfra, *Dem. p.* 793; ds. — *κατάφευξις*, ἡ, som *καταφυγή*, Tilflugt, Tilflugtssted. — *κατάφημι*, (*φημί*), siger ja, bejaer. — *κατα-φημίζω*, *f.* ξω, udbreder et Rygte om el. imod nogen; 2) m. flgd. *inf.*, bekiendtgiør, *Pind. Ol.* 6, 93. — *κατάφημος*, 2, (*φήμη*), udraabt, berygtet.

κατα-φθάνω [*ep.* ᾱν, *att.* ᾰν], forekommer, overrasker; overfalder. — *καταφθατοῦμαι*, (*φθατάω*), iler hen el. ned derover, *Æsch. Eum.* 397. — *καταφθείρω*, fordærver, forstyrrer. — *καταφθινύθω* [ῐνῠ], *transit.*, *Hom. Cer.*, o. *καταφθίνω* [*ep.* ῑ, *att.* ῐ], sædv. *intr.*, *ex. Pind. Isthm.* 8, 102; s. – *κατα-φθίω* [ῐ], *irr.*, *f.* ίσω [ῑ], *pf. pass.* *κατέφθῐμαι*, *plqupf.* *κατεφθίμην*, der ogs. er *aor. syncop.*, hvortil ogs. hører *inf.* *καταφθίσθαι*, o. *part.* *καταφθίμενος*; – 1) *transit.*, lader svinde, fortærer, fordærver, ombringer, (alene *in fut.* o. *aor. act.*), *ex.* Οὐ μὲν δή σε *καταφθίσει*, *Od.* 5, 341; – 2) *intr.*, bes. *in pass.*, svinder hen, vansmægter, fortæres, gaaer til Grunde, omkommer, h. *Hom.* altid *in aor. syncop.*, *ex.* ὡς καὶ σὺ *καταφθίσθαι* – ὤφελες! var dog ogsaa du omkommen! *Od.* 2, 183; jf. *ib.* 11, 491; ἤϊα – *κατέφθιτο*, Forraadet var fortæret el. medgaaet, *ib.* 4, 363; ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου *κατέφθιτο*, var udslukt, *Æsch. Pers.* 377. — *καταφθορά*, ἡ, (*καταφθείρω*), Fordærven, Fordærvelse, Forstyrrelse; Død; Nederlag; Vanære, Skændsel.

κατ-αφίημι, τὸ δόρυ διὰ τῆς χειρός, lader glide derigiennem, *Plat.* — *κατα-φῐλέω*, kysser ret inderligen. — *κατα-φιλοσοφέω*, τινός, *a)* philosopherer el. raisonnerer imod nogen; *b)* overgaaer nogen i Indsigt el. Skarpsindighed. — *κατα-φλέγω*, *f.* ξω, nedbrænder, πυρί, *Il.*; ds. — *κατάφλεκτος*,

2, nedbrændt, opbrændt; — καταφλεξίπολις, ὁ, ogſ. ἡ, (πόλις), ſom nedbrænder Byer; o. — κατάφλεξις, Nedbrændelſe. — κατα-φλυᾱρέω, τινός, falder nogen beſværlig med min Snak. — κατα-φοβέω, ſætter i Frygt el. Angeſt; 2) *in med.*, er — κατάφοβος, 2, (φόβος), forſkrækket, ſom ængſtes for nogen, τινά, *Polyb.* — καταφοιβάζω, d. forſtærk. φοιβάζω. — κατα-φοινίσσω, gior aldeles rød, farver rød. — καταφοιτάω, *jon.* -φοιτέω, gaaer el. ſtreifer derned, derhen, τὰς νύκτας, om Nætterne, *Herod.* 7, 125. — κατα-φονεύω, ombringer, myrder, *Herod.*

καταφορά, ἡ, 1) *act.*, Foren el. at føre ned derfra el. verned, beſ. et Hug el. Slag ovenfra; 2) *pass.*, Nedfalden, Nedſynken, *ex.* Sværdets; καταφορὰ ἡλίου, Solens Nedgang; *b)* hvori man geraader el. henfalder, beſ. Søvn med Bedovelſe; jf. καταφέρω, Bem. 2, *b*, — καταφορέω, = καταφέρω, *Herod.* — καταφορικός, 3, *adv.* -κῶς, ſom fører el. farer voldſomt derned el. løs derpaa; df. ſtormende, heftig, hidſig; 2) forbunden med Søvesyge, ſom falder i dyb Søvn; af — κατάφορος, 2, (καταφέρω), 1) = καταφερής; 2) ſom frgd., ſtormende, urolig. — κατα-φορτίζω, belæſſer, betynger. — κατάφορτος, 2, (φόρτος), belæsſet, τινός, med noget.

κατάφραγμα, τό, (καταφράσσω), Bedækning, Beſkyttelſe, Bryſtværn. — καταφράζομαι, (φράζω, *irr.*), betragter, overveier, overlægger, *Hes.*; iagttager, bemærker; καταφρασθεὶς αὐτὸν ταῦτα ποιεῦντα, *Herod.* 4, 76. — καταφράκτης, ου, ὁ, Pandſer, Harniſk; o. — κατάφρακτος, 2, bedækket, i Harniſk; forvaret og indſluttet fra alle Sider; πλοῖα κατάφρακτα, Dækſkibe, *Thuc.* 1, 10; af — κατα-φράσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, bedækker, iſører et Harniſk; forvarer el. befæſter ved en Bedækning, et Bryſtværn, o. dl. — καταφρονέστερον, med mere Foragt, *Isæus*, *adv. compar.* af *adject. inus.* καταφρονής. — κατα-φρονέω, tænker ringe om nogen, τινός, ogſ. τινά, *Herod.*, ligel. *Thuc.* 6, 34; df. ringeagter, foragter, behandler med Foragt; beſ. ogſ. *a)* frygter ikke, τοῦ κινδύνου, *Plato*; *b)* attraaer ikke, forſømmer, τῶν διὰ τὴν εὐεξίαν γιγνομένων, *Xen. M. S.* 3, 12, 3; – 2) *c. acc.*, tænker el. grunder derpaa, τὴν τυραννίδα, paa at rane Enevoldsmagten, *Herod.* 1, 59; ogſ. formener, tænker, *c. inf.*, *ib.* 66; – 3) *absol.*, er ved Sands og Samling; kommer til Forſtand el. Beſindelſe, *Hipp.*; *oppon.* παραφρονέω.

καταφρόνημα, τό, Foragt, Ringeagt, ogſ. den deraf opſtaaende Driſtighed; μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι, *Thuc.* 2, 62; — καταφρόνησις, ἡ, Foragten el. at foragte, forſmaae; — καταφρονητής, οῦ, ὁ, en Foragter; o. — καταφρονητικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, ſkikket, tilboielig til at foragte; alm. ſom foragter; ἀτάκτως καὶ καταφρονητικῶς, med Ringeagt for Fienden, *Xen.*; 2) foragtelig; – (af καταφρονέω). — κατάφρονις, ἡ, (φρόνις), = καταφρόνησις. — κατα-φροντίζω, bortſtuderer, *Ar.*; 2) beſørger, *Polyb.* — καταφρύαγμα, τό, Overmod; af — καταφρυάττομαι, *f.* ξομαι, er trodſig, hoffærdig, overmodig, bryſter mig imod nogen; (egentl. om den vælige o. vrindſkende Heſt, ſom kaſter ſig i Bidſlet). — κατα-φρύγω[ῡ], giennemſteger; forbrænder, *Ar.* — κατα-φρύσσω, *att.* -ττω, = frgd.

καταφυγγάνω, = καταφεύγω, *Herod.* — καταφυγή, ἡ, (-φεύγω), Tilflugt, Tilflugtsſted, *Xen.*, ἀδικημάτων, Skalkeſkiul, *Dem.*; – *dim.* καταφύγιον, τό. — καταφῡλᾰδόν, *adv.*, f. κατὰ φυλάς, ſtamviis, efter Stammer, *Il.* 2, 668. — κατα-φυλάσσω, *att.* ττω, *f.* ξω, bevarer, bevogter, beſkytter, *Ar.* — καταφυλλορνέω, taber Bladene; visner, aftager, ophører, *Pind. Ol.* 12, 22. — κατάφυλλος, 2, (φύλλον), rig paa Blade el. Urter. — καταφύξιμος, 2, (καταφεύγω), hvorhen man kan flye, hvortil man kan tage ſin Tilflugt. — καταφῡράω, d. forſtærk. φυράω. — κατα-φῡσάω, blæſer derimod, *c. gen.*; blæſer derpaa, *c. acc.*

καταφύτευσις, ἡ, Beplanten; af — κατα-φυτεύω, beplanter. — κατάφυτος, 2, (φυτόν), rig paa Værter el. Træer. — κατα-φυτουργέω, planter ind deri. — κατα-φωνέω, giennemtoner, fylder med Stemmen; – denne Handling, καταφώνησις, ἡ. — καταφωράω, egentl. griber i Tyveriet; alm. griber i Gierningen, overbeviſer; beſ. *a)* finder, bemærker, opdager, ſlutter, formoder, *Xen. Cyr.* 8, 7, 17; *b)* domfælder, ſtraffer. — κατάφωρος, 2, (φώρ), greben i Gierningen, overbeviiſt; 2) beviiſt, aabenbar, tydelig, *Plut.* — καταφωτίζω, belyſer, oplyſer, beſkinner.

κατα-χαίνω, *irr.*, τινός, ſpotter nogen med aaben Mund el. med Haanlatter. — κατα-χαίρω, *irr.*, glæder mig over nogens Ulykke, *ex. Herod.* 1, 129. — κατα-χαλαζάω, λίθους τινός, overhagler nogen med Stene, *Luc.* — κατα-χαλάω, nedlader, LXX. — κατα-χαλκεύω, ſammenſmelter, forarbeider, ſmeder Erts; men καταχαλκεύειν τόπον θυρίοι, at forſyne med Kobberdøre. — κατάχαλκος, 2, (χαλκός), forſynet el. belagt med

Kobber; bes. i Kobber-Vaaben el. Rustning; b) rig paa Erts el. Kobber; df. — καταχαλκόω, beslaaer med Kobber; *in med.*, *Herod.* 6, 50. — κατα-χαρίζομαι, gior noget af Gunst, τὰ δίκαια, dommer efter Gunst, *Plat.*; df. — καταχαριστικός, som handler af Gunst; 2) velvillig, gavmild. — καταχαριτόω, d. forstærk. χαριτόω. — κατάχαρμα, τό, (-χαίρω), Skadefrohed; κατάχ. ἐχθροῖς, Gienstand for sine Fienders Glæde, *Theogn.*

κατα-χάσκω, τινός, gaber el. higer begierligen efter noget. — κατάχασμα, τό, = χάσμα. — κατα-χασμάω, ogs. *in med.*, = καταχαίνω; 2) at lukke sig op, at springe op; df. — καταχάσμησις, ἡ, = καταχήνη. — κατα-χέζω, *irr.*, *f.* έσω, τινός, *concaco*, *Ar.* — κατα-χειρίζομαι, (χειρίζω), lader slippe el. slipper los af Haanden. — κατα-χείριος, 2, (χείρ), som passer til Haanden, som er efter Haanden. — κατα-χειροτονέω, τινός, stemmer imod nogen (ved at løfte Haanden), domfælder nogen; καταχειροτ. θάνατόν τινος, dømmer nogen til Døde; (alene om Folkets Afstemning); df. — κατα-χειροτονία, ἡ, Domfældelse ved Folkets Afstemning.

κατα-χέω, *irr.*, *ep.* ogs. -χεύω, *f.* -χεύσω, *aor.* κατέχεα, *ep.* κατέχευα, nedgyder derover, derpaa, ἔλαιον τινι χαιτῶν, *Il.* 23, 282; alm. udgyder, udstyrter i Mangde, χιόνα, νιφάδας, ψιάδας, *Hom.*; udbreder derover, ἀχλύν, ὀμίχλην τινί, o. ligel. *transl.*, χάριν τινί, πλοῦτόν τινι, Ynde, Rigdom over nogen, *id.*, men ogs. ἐλεγχείην τινί, overvælder nogen med Skam, *ex. Il.* 23, 408; ogs. nedstyrter, τεῖχος εἰς ἅλα, *Il.*; ὅπλα - Εἰς ἄντλον κατέχυντο (*aor. syncop. pass.*), styrtede sammen deri, *Od.* 12, 411; - sild. sædv. *c. gen. person.* f. *dat.*, *ex. Ar. Equ.* 1089; - *in med.*, lader flyde el. bølge ned, bes. χαίτην; χρυσὸν καταχεάμενος, efter at have ladet det smelte, *Herod.* 1, 50.

καταχήνη, ἡ, (-χαίνω), Haan, Spot, *Ar.* — κατα-χηρεύω, τὸν βίον, henlever Tiden som Enke, *Dem.* — καταχής, 2, *dor.* f. κατηχής. — καταχθέω, betynger, sild.; af — καταχθής, 2, (ἄχθος), betynget, τινός, med noget. — κατ-άχθομαι, føler mig betynget el. besværet; besværer mig. — καταχθόνιος, 2, (χθών), underjordisk; Ζεὺς καταχθ., Pluto, *Il.* 9, 457; 2) jordisk. — καταχλαινόω, iforer en varm Overklædning, χλαῖνα. — κατα-χλευάζω, udleer, udspotter, forhaaner. — κατα-χλιδάω, τινός, praler imod nogen med min Yppighed. — κατάχλοος, 2, (χλόη), meget grøn. — κατάχλυσις, ἡ, (ἀχλύω), Omtaagen, Formørkelse ved Taage.

κατάχολος, 2, (χολή), med Galde. — κατα-χορδεύω, hakker til Pølsemad, τὴν γαστέρα, opskærer Bugen, *Herod.*; *transl.*, martrer, quæler. — καταχορδέω, (χορδή), støder i Tarmene. — καταχόρευσις, ἡ, Dands af Glæde over noget; af — κατα-χορεύω, dandser af Glæde over noget, τινός. — καταχορηγέω, tilsætter, forbruger, forøder som χορηγός el. paa Opførelsen af festlige Chore, Skuespil, o. dl.; alm. forbruger meget, er meget gavmild. — καταχράομαι, *irr.*, bruger, forbruger, τινί, noget, εἴς τι, til noget; bes. - *a)* bruger el. behandler vilkaarligen, *ex.* καταχρήσασθέ μοι, εἰ -, handler med mig, som eder synes, hvis -, *Æschin.*; ogs. misbruger; men καταχρῆσθαι ὀνόματι, at bruge et Ord uegentligen; - *b) c. acc.*, forbruger, opbruger; om levende Væsener: myrder, ombringer, *ex. Herod.* 1, 117; ἐδέοντό μιν καταχρησθῆναι, forlangte, at han skulde ombringes, *id.* 9, 120; — 2) af *act.* καταχράω, bruges alene *imperson.* κατάχρη, κατέχρα, καταχρήσει, det er nok, o. s. v., *ex.* ἀντὶ λόφου ἡ λοφιὴ κατεχρᾶ, Hestemanen tiente for Hielmbusk, *Herod.* 7, 70.

κατα-χρέμπτομαι, τινός, spytter ad nogen, *Ar.* — κατάχρεος, 2, *att.* κατάχρεως, ων, (χρέος), forgieldet; pantsat. — κατάχρη, see u. καταχράομαι, Bem. 2. — κατάχρησις, ἡ, (-χράομαι), Brug; urigtig Brug, Misbrug; h. *gramm.*, et Ords Brug i uegentlig Betydning; df. — καταχρηστικός, 3, *adv.* -κῶς, som bruger urigtigen, som misbruger; 2) h. *gramm.*, brugt i uegentlig Betydning, uegentlig. — κατάχρισις, ἡ, Indgniden, Indsalven; Indsalvelse; — κατάχρισμα, τό, det Indgnedne, Paastrogne, Salve; o. — κατάχριστος, 2, indgneden, indsalvet; af — κατα-χρίω, *f.* ίσω, indgnider, indsalver; paastryger, bestryger; [ι]. — κατάχρυσος, 2, (χρυσός), forgyldt, overtrukken med Guldskum; 2) rig paa Guld; df. — κατωχρυσόω, forgylder. — κατα-χρώννυμι, *irr.*, ogs. -χρωννύω, o. -χρώζω, paastryger en Farve, farver; tilsmudser.

*κατα-χύδην, *adv.*, ved at gyde el. hælde deri, πίνειν, *Anacr.* — κατάχυμα, τό, det derpaa el. derover Gydede; — κατάχυσις, ἡ, Gyden el. at gyde derpaa, derover, Begyden; 2) Kar el. Øse til at begynde med; — κατάχυσμα, τό, det Udgydede; bes. ere καταχύσματα, Nødder og Figener, som udstrøes ved Brudens Indførelse i Huset; df. - *dim.* καταχυσμάτιον, τό, bes.

etslags Saus paa Maden; o. — κατάχυτλον, τό, Vandkande; - (af καταχέω). — καταχυτρίζω, = ἐγχυτρίζω, Bem. 2.

καταχωλεύω, gior lam; 2) halter; af — κατάχωλος, 2, (χωλός), lam, halt. — κατα-χωνεύω, indsmelter. — κατα-χώννυμι, irr., ogs. -χωννύω, f. -χώσω, overfylder, tilkaster med Jord el. Gruus; indgraver, tildæmmer, — κατα-χωρέω, τινί τι, indrømmer en noget, Diog. Laërt. — κατα-χωρίζω, anbringer, stiller, indsætter paa rette Sted el. Plads, τὸ στράτευμα, Xen.; in med., πολὺς στόλος - κατεχωρίζετο ταχὺ, ὅπου δέοιτο, indtog hurtigt sin vedbørlige Stilling, id. Cyr. 8, 5, 2; b) transl., indskriver, indtegner; - denne Handling, καταχωρισμός, ὁ. — κατάχωσις, ἡ, (χώννυμι), Udfylden, Opdæmning med Jord el. Gruus.

κατα-ψαίρω, sønderkradser. — κατα-ψάλλω, morer med Citharspil; pass., at glentone deraf; jf. καταυλέω. — κατα-ψάω, irr., stryger med Haanden, τοῦ παιδίου τὴν κεφαλήν, Herod.; kiæler, beroliger. — κατα-ψεκάζω, lader dryppe derpaa, væder. — καταψελλίζω, d. forstærk. ψελλίζω. — κατα-ψεύδομαι; f. σομαι, belyver, paalyver, τί τινος; τὰ πλεῖστα κατεψεύσατό μου, Dem.; alm. taler urigtigen el. usandt om noget, Plat. — κατα-ψευδομαρτυρέω, τινός, aflægger falsk Vidnesbyrd imod nogen. — κατάψευσις, ἡ, o. καταψευσμός, ὁ, Belyven; ogs. = flgd.; o. — κατάψευσμα, τό, den imod nogen anbragte Løgn; (af καταψεύδομαι). — κατα-ψηφίζομαι, τινός, stemmer imod nogen; domfælder nogen; ogs. som pass., bliver domfældet; df. — καταψήφισις, ἡ, o. καταψηφισμός, ὁ, Domfældelse. — κατα-ψήχω, gnider, slider, saver, skærer i Stykker; κατέψηκται χθονί, er hensmulret paa Jorden, Soph. Trach. 700; - 2) transl., som καταψάω, stryger, kiæler, beroliger, demulceo.

κατα-ψῑθῠρίζω, τινὸς πρός τινα, tilhvisker en noget imod nogen, beforer en hos nogen, Plut. — κατα-ψῑλόω, gior aldeles nogen el. skaldet. — κατα-ψοφέω, τί τινι, lader et Sted giennemtone deraf; jf. καταφωνέω. — καταψυκτικός, 3, afkølende, forfriskende; — κατάψυκτος, 2, afkølet; forkølet; til at afkøle; o. — κατάψυξις, ἡ, Afkøling; Forkølelse; (af καταψύχω). — κατάψυχρος, 2, (ψυχρός), meget kold. — κατα-ψύχω [ῡ], irr., f. ξω, afkøler, gior kold; forfrisker; forkøler; 2) udtørrer, fortørrer; transl., πράγματα ξηρὰ καὶ κατεψυγμένα, Plut. — κατάωρος, 2, d. forstærk. ἄωρος, Eur., inc.

κατέᾱγα, pf. 2, κατέαξα, aor. 1 act., o. κατεάγην [ᾰγ], aor. 2 pass., til κατάγνυμι, sønderbryder. — κατεάσσω, Biform af κατάσσω. — κατέαται, jon. f. καθῆνται. — κατεβλᾱκευμένως, adv. part. pf. pass. af καταβλακεύω, efterladent, dovent. — κατεγγυάω, f. ήσω, forpligter, τινὰ πρὸς εἴκοσι τάλαντα, tvinger nogen til at stille Borgen af 10 Talenter, Polyb., ogs. τινὰ πρὸς δίκην, til at stille Sikkerhed ifølge den idømte Straf, Plut.; κατηγγύησα τοὺς παῖδας, har lagt Beslag paa Slaverne, Dem. p. 895; - 2) gaaer i Borgen; tilsiger; forlover; in med., at lade sig forlove: om Bruden; transl., κατεγγύεσθαι ὑπόθεσιν, at udvælge sig en Gienstand til Behandling, Polyb.; df. — κατεγγύη, ἡ, den givne Borgen el. Sikkerhed, Dem. p. 788; Forlovelse; df. — κατεγγυητικά, τά, Forlovelsesfest, sponsalia.

κατ-εγκαλέω, irr., f. έσω, anklager, beskylder. — κατέγκειμαι, (κεῖμαι), lægger mig el. sætter med Eftertryk ind derpaa. — κατέγκλημα, τό, (-εγκαλέω), Anklage, Beskyldning. — κατεγκονέω, d. forstærk. ἐγκονέω, iler. — κατ-εγχαίνω, irr., τινί, spotter nogen med aaben Mund, Ar. — κατ-εγχέω, irr., f. -χεύσω, gyder el. skienker deri, Herod. — κατ-εγχλιδάω, τινί, behandler nogen med Kaadhed og Overmod. — κατ-εδαφίζω, kaster i Gulvet; gior lige med Jordbunden. — κατ-έδω, irr., f. κατέδομαι, ogs. κατεδέσω, pf. κατεδήδοκα, h. Ar. κατέδηδα; - opæder, fortærer; transl., οἶκον κατέδειν, o. dl., at opæde sit Gods, Od.; men Ὃν θυμὸν κατέδων, fortærende sit Hierte i Kummer, Il. 6, 202. — κατέηγα, jon. f. κατέᾱγα. — κατ-εθίζω, τινά τινι, vænner en til noget, Polyb.

κατείβω, poët. f. καταλείβω, lader flyde, udgyder, δάκρυ, Od.; in med., at flyde el. rinde ned; transl., κατείβετο - αἰών, henrandt, hentæredes, Od. 5, 152. — κατεῖδον, inf. κατιδεῖν, part. κατιδών, aor. til καθοράω, seer ned derfra, beskuer ovenfra, Il. 4, 508; alm. overseer, bemærker; part. pf. κατειδώς, vel vidende. — κατείδωλος, 2, (εἴδωλον), fuld af Gudebilleder. — κατ-εικάζω, egentl. sammenligner; df. formoder, aner, bes. til nogens Skade, ex. Herod. 6, 112; in pass., κατεικάζεσθαί τινί τι, at efterligne en i noget, Soph. Oed. Col. 338. — κατ-ειλέω, irr., sammenvikler, bevikler, indvikler; κατειλ. ἐς τὸ ἄστυ, sammentrænger og indspærrer i Byen, Herod.; - denne Handling, κατειλη-

σις, ἡ. — κατείλημμαι, pf. pass. til καταλαμβάνω. — κατείλησις, ἡ, see u. κατειλέω. — κατειλίσσω, jon. f. καθελίσσω, Herod.; df. κατειλίχατο, jon. 3 pl. plqupf. pass. f. κατειλιγμένοι ἦσαν. — κατείλλω, = κατειλέω. — κατ-ειλυσπάομαι, vinder el. snoer mig nedad. — κατ-ειλύω, omvikler, indvikler, som κατειλέω, Herod.; [Qvantitæten see u. εἰλύω]. — κατ-είλω, irr., = κατειλέω.

κάτειμι, (εἶμι), gaaer, kommer, stiger ned deraf el. derned, ex. ned til Havet; ogs. om en Flod, Il. 11, 492; om et Skib: at nærme sig Kysten, Od. 16, 472; – b) kommer el. vender tilbage, bes. fra Landflygtighed, Herod. 1, 62.; – c) δόρυ – καταείσατο (ep. aor. med.) γαίης, var faret ned i Jorden, Il. 11, 358. — κατεῖναι, jon. f. καθεῖναι, inf. aor. 2 til καθίημι. — κατείνυμι, jon. f. καθέννυμι. — κατεῖπον, inf. κατειπεῖν, (εἶπον), 1) c. acc., udsiger bestemt og ligefrem; angiver, forraader, vedgaaer; ogs. undert. c. gen., ex. κατεῖπεν αὐτὸς αὑτοῦ –, ὅτι –, angav sig selv, at –, Dem.; 2) c. gen., taler imod nogen, anklager nogen. — κατείργνυμι, o. -γνύω, sædv. κατείργω, f. ξω, driver sammen, indspærrer, indslutter, ἐς μέσα τὰ φρύγανα; Herod. 4, 69; trænger tilbage, ἐς τὰς νέας, id. 5, 63; alm. trænger frem, id. 6, 102; – denne Handling, κάτειρξις, ἡ. — κατειρύω, jon. f. κατερύω, Herod. 8, 96. — κατ-ειρωνεύομαι, bruger Ironie imod nogen, τινός, for at skuffe el. spotte ham; 2) c. acc., skiuler noget af Forstillelse. — κατ-εισάγω, irr., μωρίαν; lægger min Daarlighed for Dagen.

κατ-εκλύω, opløser, svækker, afkræfter aldeles, Polyb. — κατ-εκπλύνω, d. forstærk. ἐκπλύνω. — κατέκταθεν, æol. f. κατεκτάθησαν, 3 pl. aor. 1 pass. til κατεκτείνω, Il. — κατεκφεύγω, d. forstærk. ἐκφεύγω, undflyer, undkommer. — κατέλαιος, 2, (ἔλαιον), med Olie. — κατέλασμα, τό, Nedriden; af — κατ-ελαύνω, irr., f. κατελάσω, 1) c. acc., støder el. driver derind, derned; ogs. giennemprygler, Theocr. 5, 116; 2) absol., el. m. underforst. ἅρμα, ἵππον, kiører el. rider derned; 3) c. gen., løber derimod, gaaer løs derpaa. — κατελέγχω, f. γξω, d. forstærk. ἐλέγχω i alle Bem.; ἔργῳ τ᾽ οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων, hvis Bedrifter svare til hans skiønne Udvortes, Pind. Ol. 8, 25; jf. ogs. Hes. Op. 716. — κατελεέω, d. forstærk. ἐλεέω, forbarmer mig over nogen, τινά. — κατέλευσις, ἡ, Ankomst; Tilbagekomst; af — κατελεύσομαι, fut. til κατέρχομαι. — κατελθεῖν, ep. ogs. κατελθέμεν, inf. aor. 2 til κατέρχομαι. — κατελίσσω, jon. f. καθελίσσω. — κατ-ελπίζω, haaber med Vished, εὐπετέως τῆς θαλάσσης κρατήσειν, Herod. 8, 136; h. Polyb. ogs. m. Bibegr. af Foragt for Fienden; df. — κατελπισμός, ὁ, sikkert Haab.

κατεμβλέπω, d. forstærk. ἐμβλέπω. — κάτεμεν, jon. f. κάθεμεν, 1 pl. aor. 2 act. af καθίημι, nedlader, Od. 9, 72, hvor dog Wolf. har κάθεμεν. — κατ-εμέω, τινός, bespyer nogen. — κατεμματέω, d. forstærk. ἐμματεύω. — κατεμπάζω, (ἐμπάζομαι), = κατοπάζω, καταλαμβάνω, Nic. — κατεμπεδόω, d. forstærk. ἐμπεδόω, τινὰ ὅρκοις, sikkrer mig nogens Troskab ved Ed. — κατ-εμπρήθω, s. -πίπρημι, nedbrænder, forbrænder, Eur. — κατ-εναίρω, hvf. aor. κατήναρον, Soph. Antig. 871, sædv. in med., slaaer ihiel, myrder, χαλκῷ, Od. 11, 519. — κατέναντα, ogs. κατέναντι, sædv. κατεναντίον, o. -αντία, adv. til – κατ-εναντίος, 3, ligeoverfor, modstaaende, modsat. — κατεναρίζω, d. forstærk. ἐναρίζω, ombringer, Soph. — κατένασσε, ep. 3 sing. aor. 1 til καταναίω, Hes. — κατενδεής, 2, d. forstærk. ἐνδεής.

κατένεγξις, ἡ, = καταφορά. — κατ-ενεχυράζω, pantsætter; df. — κατενεχυρασμός, ὁ, Pantsættelse. — κατενήνοθε, 3 sing. pf. m. præs. el. impf. Bem., ligger, laae, heftede derpaa, κόνις – ὤμους, Støv paa Skuldrene, Hes. Sc. 269; jf. ἐπενήνοθε o. παρενήνοθε, thi simpl. ἐνήνοθε er inus. — κατενθεῖν, dor. f. κατελθεῖν. — κατενιαύσιος, ὁ, (ἐνιαυτός), Benævnelsen paa en Øvrighed i Gela paa Sicilien. — κατεντείνομαι, d. forstærk. ἐντείνομαι. — κατεντευκτής, οῦ, ὁ, (κατεντυγχάνω), en Anklager. — κατεντρυφάω, d. forstærk. ἐντρυφάω. — κατ-εντυγχάνω, irr., f. -τεύξομαι, gaaer til nogen i en Anledning, sædv. beklager mig, τινί, for nogen, τινός, over nogen. — κατ-εντύνω, bereder derimod. — κατένωπα, s. κατενῶπα, ogs. κατενώπιον, adv., (ἐνωπή), ligefor Øinene, ligeoverfor, c. gen., Il. 15, 320.

κατεξανάστασις, ἡ, Opstaaen el. Opstand imod nogen, Oprør, Opsætsighed; df. – κατεξαναστατικός, 3, hørende til Opstand el. Opsætsighed, som fører dertil; af — κατ-εξανίσταμαι, hæver mig el. giør Opstand imod nogen, τινός, modsætter mig, ruster mig derimod, bekæmper, κινδύνου, Plut.; — κατεξεράω, d. forstærk. ἐξεράω, udtømmer mig, c. gen., Ar. — κατεξετάζω, d. forstærk. ἐξετάζω. — κατεξευμαρίζω, d. forstærk. ἐξευμαρίζω. — κατ-εξουσιάζω, bruger min Magt

imod nogen; df. — κατεξουσιαστικός, 3, hørende til Magtens Udøvelse; som betegner Magten.

κατεπαγγελία, ἡ, Tilsagn; af — κατεπαγγέλλομαι, (ἐπαγγέλλω), tilsiger, lover til Brug, *Plut.* — κατ-ἐπάγω, paalægger, τιμωρίαν τινί, *Plut.* — κατ-ἐπᾴδω, foresynger nogen, τινός; siger altid el. ideligen det samme; *b) c. acc.*, fortryller, inddysser; betvinger el. tæmmer ved Tryllemidler. — κατεπαίρομαι, (ἐπαίρω), hæver mig el. bryster mig imod nogen, τινός. — κατεπάλληλος, 2, d. forstærk. ἐπάλληλος. — κατεπάλμενος, *part. aor. syncop.* til κατεφάλλομαι, *Il.* 11, 94. — κατέπαλτο, 3 *sing. impf.* el. *aor. syncop. med.* af καταπάλλω, *Il.* 19, 351. — κατ-ἐπεγείρω, *irr.*, opvækker el. ophidser imod nogen. — κατ-ἐπείγω, *f.* ξω, trænger, trykker, driver derpaa; driver ivrigen, fremskynder; τὰ κατεπείγοντα, ogs. τὸ κατεπεῖγον, det Nødvendige, det Uopsættelige; *in med.*, κατεπείγεσθαί τινος, at attraae noget heftigen; - 2) iler, skynder mig; οὐδέν τι κατήπειγον τὴν μάχην ξυνάπτειν, *Xen. Hell.* 4, 2, 18; df. — κατέπειξις, heftig Ilen, Skynding; κατ. φωνῆς, at tale hurtigt. — κατεπευφημίζω, see u. κατεπιφημίζω.

κατ-ἐπιβαίνω, *irr.*, stiger heelt op derpaa. — κατ-ἐπιδείκνυμι, *irr.*, viser mig el. bryster mig imod nogen. — κατ-ἐπιδηλόω, aabenbarer. — κατεπιθλίβω, trykker stærkt derpaa. — κατεπιθύμιος, 2, meget ønskværdig; o. — κατεπίθῡμος, 2, som ønsker el. attraaer heftigen; (af ἐπιθυμέω). — κατεπίκειμαι, (κεῖμαι, *irr.*), ligger el. hviler derpaa. — κατεπι-κλύζω, overskyller stærkt. — κατ-ἐπιορκέω, bevirker el. sætter igiennem ved Meened, *Dem.*

κατ-ἐπισκήπτω, paalægger, giver i Erinde. — κατεπιτήδευμα, τό, et søgt el. altfor ofte brugt Udtryk; af — κατ-ἐπιτηδεύω, bearbeider el. udsmykker altfor omhyggeligen, bes. Udtrykket. — κατ-ἐπιτίθημι, paalægger. — κατεπιφεύγω, = καταφεύγω. — κατ-ἐπιφημίζω, ogs. κατεπευφημίζω, τί τινι, indvier en noget og benævner det efter ham. — κατ-ἐπιχειρέω, *c. gen.*, lægger Haand derpaa, anfalder, angriber. — κατ-ἐπιχέω, *f.* -χεύσω, udgyder derover. — κατεπι-χρώννυμι, *irr.*, *f.* -χρώσω, maler dertil.

κατεράω, gyder deri, derpaa, derover; *simpl.* ἐράω er *inus.* — κατ-ἐργάζομαι, bevirker, iværksætter, fuldbringer; οἱ μέγιστα ἔργα κατειργασμένοι, *Xen.*; κατειργαστο τοῦτο, dertil har han bragt det, *Dem.*; - 2) bes. om Mennesker: *a)* giør det af med nogen; overvælder, overvinder; ombringer, dræber, *conficio*; *b)* bringer el. bevæger til noget, *c. inf.*, *Xen. M. S.* 2, 3, 11; vinder nogen; - 3) om Ting: *a)* forskaffer el. erhverver mig noget; alm. tilveiebringer noget; *b)* forarbeider, ἐλέφαντα καὶ σίδηρον, *Dem.*; bes. om Maden: fordøier. — κατεργάθω, *att.* f. κατείργω; h. *Æsch.* ogs. *in med.* — κατεργασία, ἡ, Handlingen κατεργάζεσθαι i alle Bem.; - hørende el. skikket dertil, κατεργαστικός, 3. — κατέργαστος, 2, (-εργάζομαι), udarbeidet, forarbeidet med Omhu. — κάτεργος, 2, (ἔργον), bearbeidet; κάτεργος γῆ, pløiet; 2) afkræftet ved Arbeide. — κατέργω, *jon.* f. κατείργω, *Herod.*

κατ-ἐρείδω, stiller, stemmer, støtter derimod; 2) *intr.* som καταοκήπτω, styrter el. bryder løs derimod: om en Storm, o. dl. — κατέρειχτος, 2, sønderreven, splittet, knuust; af — κατ-ἐρείκω, sønderriver, *ex.* Klæder i Sorg, bes. *in med.*, *Herod.* 3, 66; sønderbryder, knuser, skraaer (Korn paa Møllen); θυμὸν κατερεῖξαι, at bryde, afbryde, standse Vreden, *Ar. Vesp.* 647. — κατερειπόω, sild. f. κατ-ἐρείπω, *irr.*, nedkaster, nedstyrter, nedriver, *Orac. Herod.* 7, 140; - 2) *intrans.*, *in aor.* 2 κατήρῐπον, o. *pf.* κατερήρῐπα, falder ned, styrter ind, forfalder, *Il.* — κατερεύγω, (ἐρεύγομαι), harker, spytter, spytter derpaa, *c. gen.* — κατερεφής, 2, f. κατηρεφής, *inc.*; af — κατ-ἐρέφω, *f.* ψω, bedækker, tækker. — κατ-ἐρέω, *jon. fut.* til κατεῖπον, vil tale imod el. anklage nogen, τινός; vil angive for el. forklage hos nogen, τινὰ πρός τινα, *Herod.* 3, 71, ogs. τινί τινα.

κατερήρῐπα, see u. κατερείπω. — κατ-ἐρητύω, anholder, holder fast el. tilbage, *Hom.*; [υ *anc.*]. — κατεριθεύομαι, (ἐριθεύω), undertrykker ved Rænker el. Kabaler. — κατέρικτος, 2, = κατέρειχτος. — κατεριπόω, sild. Form f. κατέρείπω; df. — κατερίπωσις, ἡ, Nedriven. — κατερνής, 2, (ἔρνος), rig paa Grene. — κατερυθραίνω, d. forstærk. ἐρυθραίνω. — κατερυθριάω, d. forstærk. ἐρυθριάω. — κατερυκάνω, *Il.* 24, 218, o. κατερύκω [ῡ], *irr.*, *f.* ξω, afholder, holder tilbage, hindrer, standser, *Hom.* — κατ-ἐρύω, *irr.*, nedtrager, nedtrækker, bes. Skibene i Søen, *Od.*; [Qvantitæten see u. *simpl.*].

κατ-ἔρχομαι, *irr.*, *f.* κατελεύσομαι, *aor.* κατῆλθον, *poët.* κατήλυθον, *inf.* κατελθεῖν; kommer ned derfra el. derned, bes. ned til Kysten, *Hom.*; ogs. om en Flod, *Herod.*; κατερχομένης

ὑπὸ πέτρης, af den nedfaldende, nedstyrtende Klippe, Od. 9, 484; – 2) kommer igien, kommer tilbage, Od. 11, 188; sild. bes. vender tilbage fra Landflygtighed, ex. Herod. 5, 30; ogs. som κάτειμι, om Talen: vender tilbage til en Gienstand. — κατερῶτα, adv., æol. f. καὶ ἑτερῶθε, ogsaa ellers.

κατ-εσθίω, irr., poët. ogs. κατέσθω, opæder, opsluger; aor. κατέφαγον, inf. καταφαγεῖν. — κατέσκληκα, pf. intr. til κατασκέλλω. — κατεσπευσμένως, adv. part. pf. pass. af κατασπεύδω, ilfærdigen. — κατεσπουδασμένως, adv. part. pf. pass. af κατασπουδάζω, omhyggeligen, ivrigen, indstændigen. — κατέσσυτο, 3 sing, aor. syncop. til κατασεύομαι, Il. — κατέσταθεν, æol. f. κατεστάθησαν, 3 pl. aor. 1 pass. af καθίστημι, Hes. Theog. 674. — κατεστεώς, jon. f. καθεστώς, part. pf. til καθίστημι. — κατεστραμμένως, adv. part. pf. pass. af καταστρέφω, omvendt. — κατεστράφατο, jon. 3 pl. plqupf. pass. af καταστρέφω, f. κατεστραμμένοι ἦσαν. — κατ-εσχαρόω, overtrækker (et Saar) med en Skorpe.

κάτευγμα, τό, (κατεύχομαι), Løfte, Ønske; in pl. ogs. f. κατάραι, Forbandelser, Æsch. Sept. 709; 2) Offergave, Soph. Oed. Tyr. 920. — κατευδαιμονίζω, d. forstærk. εὐδαιμονίζω. — κατ-ευδοκέω, billiger, roser, er tilfreds med noget, τινί. — κατευδοκιμέω, (εὐδοκιμέομαι), τινός, overgaaer nogen i godt Navn, i Bifald el. Berømmelse. — κατ-ευημερέω, τινός, overgaaer nogen i Berømmelse el. Lykke. — κατευθικτέω, (εὔθικτος), berører el. træffer rigtigen, LXX. — κατ-ευθύ(ς), adv., ligetil, ligeud, ligeoverfor; ὁρᾶν τὸ κατευθύ, at see lige ud for sig, Xen. — κατευθυντήρ, ῆρος, o. κατευθυντής, οῦ, ὁ, som gior lige, som opreiser; df. – κατευθυντηρία, ἡ, som στάθμη, Maalesnor; Rettesnor; af — κατ-ευθύνω [ῡ], egentl. giver en lige Retning; df. a) indretter, styrer, regierer; b) irettesætter, dommer, straffer; – 2) intr., gaaer lige til el. lige løs derpaa, ἐπὶ τοὺς πολεμίους; b) fører et lykkeligt Liv, hvorv. man supplerer τὸν βίον. — κατ-ευκαιρέω, iagttager den gode Leilighed; κατευκαιρήσας ἀπάγει, ved given Leilighed fører han dem bort, Polyb. — κατευκηλέω, (εὔκηλος), stiller, tilfredsstiller, beroliger. — κατευκτικός, 3, adv. -κῶς, ønskende; forbandende; af – κάτευκτος, 2, (-εύχομαι), ønsket, lovet; forbandet.

κατευλογέω, d. forstærk. εὐλογέω. — κατευμαρίζω, d. forstærk. εὐμαρίζω. — κατευμεγεθέω, (εὐμεγέθης), τινός, overgaaer nogen i Storhed el. Magt, sild. — κατ-ευνάζω, f. σω, bringer til Sengs el. til Hvile; beroliger, formilder; pass., at lægge sig til Sengs, at begive sig til Ro, Il. 3, 448; df. — κατευνασμός, ὁ, at bringe til Ro; Beroligelse; o. — κατευναστήρ, ῆρος, o. κατευναστής, οῦ, ὁ, der bringer til Sengs el. i Søvn; der beroliger el. formilder; – hørende el. skikket dertil, κατευναστήριος, 2, o. κατευναστικός, 3. — κατευνάω, f. ήσω, = κατευνάζω, Hom.; df. — κατευνητής, οῦ, ὁ, = κατευναστής; fem. κατευνήτειρα. — κατευοδόω, d. forstærk. εὐοδόω; 2) = εὐοδέω; df. — κατευόδωσις, ἡ, lykkelig Fremgang. — κατ-ευορκέω, ogs. -ευορκίζω, sværger sandt og høitideligen.

κατ-ευπαθέω, tilsætter i Vellevnet. — κατ-ευπορέω, besidder de fornødne Midler imod noget. — κατ-ευρύνω, udvider, lect. inc. Xen. de re equ. 4, 4. — κατ-ευστοχέω, τινός, træffer heldigen Maalet; alm. = κατευτυχέω. — κατευτελίζω, d. forstærk. εὐτελίζω. — κατ-ευτονέω, d. forstærk. εὐτονέω. — κατ-ευτρεπίζω, gior tilrette, bringer atter i Orden. — κατ-ευτυχέω, er lykkelig i en Sag, τινός, imod nogen. — κατ-ευφημέω, tilraaber Bifald, lykønsker nogen, τινά, Plut. — κατευφραίνω, d. forstærk. εὐφραίνω.

κατευχειρίζω, (εὐχειρία), = κατευμαρίζω. — κατ-ευχή, ἡ, Ønske; Bøn; Løfte. — κατ-εύχομαι, f. ξομαι, ønsker, beder, bønfalder, τί, om noget, εὖ γίνεσθαί τινι, at det maa gaae nogen vel, Herod. 1, 132; b) lover ved nogen, ex. ved en Guddom, τινί; c) gior mig til, praler, c. inf., Theocr. 1, 97; – 2) forbander nogen, τινός; ogs. κατ. ἀράς τινι, Eur. — κατ-ευωχέω, gior mig tilgode ved et Giestebud, sædv. in med., ex. Herod. 1, 216; 2) sild. in act., beverter. — κατ-εφάλλομαι, irr., springer ned el. ind derpaa; jf. κατεπάλμενος. — κάτεφθος, 2, = κάθεφθος. — κατεφίστημι, opstiller imod nogen. — κατ-εχθραίνω, behandler fiendtligen, hader. — κατ-εχμάζω, holder fast, holder tilbage.

κατ-έχω, irr., f. καθέξω, o. κατασχήσω, 1) transit., – a) anholder, opholder, holder fast, holder tilbage, ex. Il. 15, 186; κατέχει φρεσὶ κόρον, betvinger, tæmmer, Pind. Isthm. 3, 3; κατεῖχον, ὥστε μὴ ἀπιέναι –, hindrede dem fra at komme bort, Xen. M. S. 2, 6, 11; – b) holder, omgiver, bedækker, skiuler; πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει, først skal Jorden dække den og den, Hom., ex. Od. 13, 427; – c) har el. tager i Besiddelse, ex. μέλλων τὴν ἀκρόπολιν κατασχή-

σειν, *Herod.* 5, 72; μέτρα - κατέχων, som bevarer Middelveien, *Pind. Isthm.* 6, 104; ὄλβιος, ὃν φᾶμαι ἀγαθαὶ κατέχοντι (κατέχουσι), *id. Ol.* 7, 18; τοιαῦτα κατέχει δῆμον πράγματα, saa staaer det til med Folket; - er Herre derover, *Xen. Hell.* 4, 8, 22; naaer, indhenter, fælder, *id. Cyr.* 1, 4, 8; *in pass.*, οἱ ἐκ θεῶν του κατεχόμενοι, begeistrede af nogen Guddom, *id. Conv.* 1, 10; — 2) *intr.*, *a)* holder inde, ophører, *ex.* om Vinden; jf. *Ar. Pax*, 945; bes. om Reisende o. m. underforst. ἅρμα, ναῦν, o. dl., standser, lander, *ex.* κατέσχον ἐς τὴν Σαλαμῖνα, *Herod.* 8, 41, jf. *id.* 7, 59, o. *Thuc.* 4, 54; - *b)* at finde Sted, at have Fremgang, *ex.* εὖ κατασχήσει, *Soph. El.* 503; τὰ κατέχοντα πρήγματα, de nuværende Omstændigheder; — 3) *in med.*, holder hen for mig, bedækker el. skiuler, χεροὶ πρόσωπα, *Od.* 19, 361; κατασχομένη ἑανῷ, med Slør for sig, *Il* 3, 419.

κατέψησις, ἡ, = καθέψησις; af — κατέψω, = καθέψω. — κατηβολέω, lider af - κατηβολή, ἡ, ogs. κατηβολίς, ἡ, (καταβολή), *a)* Feberanfald; *b)* Afmagt. — κατηγέομαι, *jon.* f. καθηγέομαι. — κατηγορέω, (ἀγορεύω), 1) *c. gen. pers.*, taler imod nogen, dadler, anklager, bes. for Retten; οὐδεὶς τῶν φευγόντων κατηγορεῖ ἑαυτοῦ, *Dem. p.* 33; angiver, forraader, beforer; κατηγορεῖν τινός τι, at give en Skyld for noget, *ex. Xen. Hell.* 1, 7, 9; — 2) *c. acc. rei*, giver tilkiende, angiver, rober, *Xen. Cyr.* 1, 4, 3; — 3) *absol.*, udtaler; udsiger, paastaaer, opstiller en Sætning, (i Logiken); df. — κατηγόρημα, τό, Klagepunkt, Beskyldning; Dadel, Bebreidelse; τὰ τοῦ σοῦ τρόπου κατηγορήματα, dine Charakteerfeil, *Dem. p.* 314; 2) i Logiken: Prædikatet.

κατηγορία, ἡ, Beskyldning, Anklage, Angivelse; 2) Prædikatet el. den Egenskab, som angives ved en Person el. Ting; df. - κατηγορικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende el. tilbøielig til at anklage, beskylde, o. dl.; 2) hørende til el. vedkommende Prædikatet; o. — κατήγορος, ὁ, en Anklager, 2) en Angiver; (af κατηγορέω). — κατήκοος, 2, (κατακούω), som hører efter; ὁ κατ., en Spion, en Lurer, *Herod.* 1, 100; 2) som adlyder; ὁ κατ., Undersaat, τινός, ogs. τινί, *Herod.*; 3) κατήκοος εὐχωλῇσιν, som bonhører, *poët.* — κατήκω, *jon.* f. καθήκω, *Herod.* — κατῆλιψ, ἴφος, ἡ, det øvre Stokværk i Huset, *Ar. Ran.* 574, el. efter nogle: en Trappe; (skal være af ἦλιψ f. κρηπίς, Sko, Sok, Saale). — κατηλογέω f. καταλογέω, *inc.*

— κάτηλυς, υδος, ὁ, ἡ, nedadgaaende, hældende; o. — κατηλυσία, ἡ, o. κατήλυσις, ἡ, Nedadgaaen, Gang el. Vei nedad; (af κατέρχομαι, κατελεύσομαι).

κατῆμαρ, *adv.*, f. κατ' ἦμαρ, Dag for Dag, dagligen. — κατημελημένως, *adv. part. pf. pass.* af καταμελέω, forsømmeligen, efterladent. — κατημύω [υ *anc.*], *irr.*, *f.* ύσω [ῡ], bøier nedad, lader synke, sænker; 2) *intr.*, sænker mig el. synker. — κατηναγκασμένως, *adv. part. pf. pass.* af καταναγκάζω, tvungent, med Tvang. — κατήνεμος, 2, (ἄνεμος), imod Vinden, udsat for Vinden. — κατήνοχα, *pf.* til καταφέρω. — κάτηξις, ἡ, *jon.* f. κάταξις, Sønderbryden; 2) *jon.* f. κάθηξις, *inc.* — κατήορος, 2, (αἰωρέω), nedladt, nedhængende, svævende. — κατεπειγμένως, *adv. part. pf. pass.* af κατεπείγω, iilsomt, overilet. — κατηπιάω, lindrer, stiller, formilder; ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο, *Il.* 5, 417.

κατ-ηρεμέω, o. κατηρεμίζω, beroliger, formilder. — κατηρεφής, 2, (ἐρέφω), med Tag over, hvælvet, σπέος, *Od.* 13, 349, ogs. δάφνῃσι κατηρεφές, overskygget deraf, *ib.* 9, 183; μέγα κῦμα κατηρεφές, der hvælver sig, som κῦμα κυρτόν, *Od.* 5, 367; alm. tæt bedækket el. beskygget. — κατήρης, 2, (ἄρω), udrustet, forsynet, begavet med noget, τινί; πλοῖον κατῆρες, seilfærdigt Skib, *Herod.* 8, 21, kan ogs. henføres til ἐρέσσω. — κατήριπε, see u. κατερείπω. — κατήφεια, ἡ, *jon.* -φείη, Nedslaaenhed, stum Sorg, *Thuc.* 7, 75; Ydmygelse, Skam, Beskæmmelse, *Il.*; af — κατηφέω, *Hom.*, er - κατηφής, 2, egentl. med nedslagne Øine; df. nedslaaen, ydmyget, beskæmmet, *Od.* 24, 432; (rimel. af κατά o. φάος, jf. κατωπός); df. — κατηφία, ἡ, *jon.* -φίη, = κατήφεια; df. — κατηφιάω, = κατηφέω. — κατηφών, όνος, ὁ, som giør nogen Skam el. Sorg, *probrum, dedecus*; saaledes kalder Priamos sine Sønner, κακὰ τέκνα, κατηφόνας, *Il.* 24, 253; (Afledn. see u. κατηφής).

κατ-ηχέω, toner derimod el. derom; fylder med Lyd el. Toner; fortryller el. bedøver ved Toner, *c. acc.*; 2) sædv. underviser, oplærer; underretter; jf. κατηχητής; 3) skurrer, disharmonerer; df. — κατήχημα, τό, Gienlyd. — κατηχής, 2, (ἦχος), gienlydende, gientonende; med stærk Lyd el. Tone. — κατήχησις, ἡ, Opmuntring, Fortryllelse, Bedøvelse ved Toner; 2) Undervisen; Underviisning; Kundskab; — κατηχητής, οῦ, ὁ, som underviser, en Lærer; (oprindel. som uundtligen gientager noget, indtil den Lærende kan eftersige det); o. — κατήχητος,

2, underviist; (af κατηχέω). — κατηχίζω, = κατηχέω, Bem. 2; df. — κατηχιομός, ὁ, Underviisning; den Lærdom, hvori nogen undervises; o. — κατηχιστής, οῦ, ὁ, = κατηχητής; df. - κατηχιστικός, 3, horende el. skikket til Underviisning.

κάτθανε, ep. f. κατέθανε, aor. 2 til καταθνήσκω. — κατθέμεν, κάτθεμεν, κάτθετε, κάτθεσαν, κατθέμεθα, κατθέοθεν, κατθέμενοι, ep. f. καταθεῖναι, κατέθεμεν, etc., Hom. — κάτθεσο, ep. f. κατάθεσο, imperat. aor. 2 med. af κατατίθημι. — κατθάψοι, ep. f. καταθάψοι, Il. — κατ-ιάπτω, f. ψω, beskadiger, fordærver; h. Hom. altid m. Tmesis, κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτειν. — κατίᾶσι, 3 pl. af κάτειμι, εἶμι. — κατιδ[?]ν, see u. κατεῖδον. — κατίζω, jon. f. καθίζω. — κατίημι jon. f. καθίημι. — κατῑθύ(ς), adv., f. κατ' ἰθύ, ligeover, ligeoverfor; undert. c. gen. — κατιθύνω [ῡ], jon. o. ep. f. κατευθύνω. — κατ-ικμάζω, o. κατ-ικμαίνω, gior fugtig, væder, bloder.

κατ-ιλλαίνω, c. dat., er - κάτιλλαντής, οῦ, ὁ, som skeler, skotter spodsk dertil el. fra Siden. — κατ-ΐλλω, = κατείλω. — κατ-ιλλώπτω, c. dat., skeler, skotter dertil el. fra Siden, bes. spottende el. forelsket; ogs. stirrer derpaa, betitter, betragter noie, besigtiger. — κατιλύω [υ anc.], (ἰλύω), fylder, tilstopper med Dynd el. Skarn. — κατίμεν, ep. f. κατιέναι, inf. præs. af κάτειμι. — κατ-ιόω [ῐ], overtrækker med Rust, lader sætte Rustpletter. — κατιππάζομαι, jon. f. καθιππάζομαι. — κατῑρόω, jon. f. καθιερόω.

κατίστημι, jon. f. καθίστημι, Herod. — κατ-ισχναίνω, gior aldeles maver, hentærer. — κάτισχνος, 2, (ἰσχνός), meget maver; df. — κατισχνόω, = κατισχναίνω. — κατισχύω, 1) c. gen., er nogen overlegen i Kræfter, betvinger, overvælder; - 2) c. acc., a) bruger Vold, behandler voldsomt; b) bestyrker, gior stærk el. kraftig; - 3) intr., kommer til Kræfter, Soph. Oed. Col. 346; ogs. alm. at tage Overhaand; at faae el. beholde Overhaand, Polyb. — κατΐσχω, Biform af κατέχω, 1) transit., a) holder fast, holder tilbage, Il., ogs. in med., ib. 2, 233; b) har inde, beboer; men pass., οὐ ποίμνῃσι καταΐσχεται, bruges ikke til Græsgang for Hiorde, afgræsses ikke af Hiorde, Od. 9, 122; c) holder derpaa, styrer derhen, τὰς νῆας - ἐς Σαλαμῖνα, lander ved S., Herod. 8, 40; jf. Od. 11, 456; - 2) intr., σέλας ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατίσχειν, at en Lysstraale farer ned fra Himmelen paa den, Herod. 3, 28. — κατιτήριος, 3, (κατιέναι), horende til Nedgang el. Tilbagekomst; τὰ κατιτήρια, sc. ἱερά, Offer for en lykkelig Tilbagekomst. — κατ-ιχνηλατέω, gaaer paa Spor derefter.

κατ-ὀδυνάω, foraarsager stor Smerte. — κατ-ὀδύρομαι [ῡ], beklager, begræder. — κατ-ὄζω, irr., f. -οζήσω, stænker med noget, giver Lugt af noget, τινός. — κατοιάδες, αἱ, (ὄϊς), αἶγες, de Faarene forende Geder. — κατ-οῖδα, veed vel, veed noie, Soph.; jf. κατεῖδον. — κατοίησις, ἡ, (κατοίομαι), Indbildskhed. — κατοικάς, άδος, ἡ, bes. fem. poët. til κατοικίδιος. — κατοικέσια, τά, sc. ἱερά, aarlig Fest i Anledning af Bosættelsen paa et Sted; o. — κατοικεσία, ἡ, = κατοίκησις; af — †κατ-οικέω, boer, er bosat, ἔν τινι, paa et Sted; nedsætter mig paa et Sted, bebygger, c. acc., Xen. Hell. 2, 4, 38; οἱ κατοικοῦντες, Indvaanerne; ogs. in pass., nedsætter mig for at boe; df. in pf. pass., boer, Herod., ex. 4, 8; df. — κατοίκησις, ἡ, Beboen; 2) Bolig, Ophold; beboet Egn; — κατοικητήρ, ῆρος, ὁ, en Beboer; df. - κατοικητήριος, 3, beboet; in neutr., τὸ κατοικητήριον, sc. χωρίον, Bolig, N. T.; o. — κατοικία, ἡ, Bolig, Huusly, Landhuus, Landsby; Anlæg, Nedsættelse, Colonie. — κατοικίδιος, 2 ogs. 3, (οἰκία), horende til Huset, som befinder sig deri; huuslig; κατοικ. ὄρνις, Huushanen.

κατ-οικίζω, bringer el. hensætter i en Bolig, transl., εἰς φῶς ἡλίου, bringer for Dagens Lys, Eur.; 2) κατοικίζειν γῆν, πόλιν, at befolke med Nybyggere, Ar. Av. 136, Xen. Anab. 5, 6, 15; 3) opbygger el. befolker igien, Æsch. Eumen. 756; fører tilbage i de forrige Boliger; 4) in med., at nedsætte el. bosætte sig, Thuc. — κατοικίς, ίδος, ἡ, bes. fem. til κατοικίδιος. — κατοίκισις, ἡ, o. κατοικισμός, ὁ, at bebygge el. besætte med Indvaanere; bes. at grunde en Colonie; o. — κατοικιστής, οῦ, ὁ, som stifter el. grunder en Colonie; (af κατοικίζω). — κατ-οικοδομέω, bebygger, opretter en Bygning, τί, paa noget; 2) indsætter el. indspærrer i en Bygning. — κατ-οικονομέω, indretter, inddeler, forvalter sparsomt el. efter en god Husholdnings Regler. — κάτοικος, ὁ, ἡ, (οἶκος), Beboer, Indvaaner. — κατ-οικοφθορέω, τινά, odelægger nogen i Bund og Grund.

κατ-οικτείρω, τινά, ynkes over nogen, Soph. Oed. Tyr. 13; 2) intr., foler Medlidenhed med nogen, Herod. 7, 46. — κατ-οικτίζω, = frgd.; ogs.

bevæger el. rører til Medlidenhed, *Soph. Oed. Col.* 1282; *in med.*, beklager mig, for at vække Medlidenhed; df. — κατοίκτισις, ἡ, ogſ. κατοίκτρισις, ἡ, at beklage nogen, at bevidne nogen ſin Medlidenhed. — κατ-οιμώζω, *f.* ώξω, bejamrer, beklager. — κάτοινος, 2, (οἶνος), beruſet i Viin; df. — κατοινόω, beruſer i Viin. — κατ-οἴομαι, har ſtore Tanker om mig ſelv. — κατοίσεται, 3 *sing. fut.* til καταφέρω, *Il.* — κατοιστρέω, urigtig Læſem. *Eur. Iph. Aul.* 77, *vid. Passow.* — κατ-οίχομαι, gaaer derned; df. døer; οἱ κατοιχόμενοι, m. *pf.* Bem., de Afdøde. — κατ-οιωνίζομαι, har el. faaer et Forvarſel.

κατοκλάζω, ogſ. *in med.*, = ὀκλάζω. — κατ-οκνέω, forſømmer af Efterladenhed el. Feighed; 2) d. forſtærk. ὀκνέω, vægrer mig, betænker mig. — κατοκωχή, ἡ, = κατοχή, ὑπὸ Μουσῶν, Begeiſtring ved Muſerne. — κατ-ολιγωρέω, *c. gen.*, efterlader, forſømmer. — κατ-ολισθαίνω, *irr.*, *f.* -σθήσω, glider el. falder ned deraf el. derned; forfalder el. geraader deri, beſ. i en ſlettere Tilſtand. — κατ-ολολύζω, τινί, forbander nogen under Jammerſkrig, *Æsch. Ag.* 1118. — κατ-ολοφύρομαι [ῡ], bejamrer, beklager. — κατ-ομβρέω, beregner, væder; df. — κατομβρία, ἡ, Beregnen; Overſvømmelſe. — κατομβρίζω, = κατομβρέω. — κάτομβρος, 2, (ὄμβρος), ſtærkt beregnet, udſat for Regn.

κατ-όμνυμι, ogſ. -ομνύω, o. *in med.*, *f.* κατομόσω, o. -ομοῦμαι, beſværger, bekræfter med Ed, τῆς κεφαλῆς, ved mit Hovede; ogſ. κατομόσαι τοὺς θεούς, at ſværge ved Guderne; *b) c. gen. pers.*, ſværger Klagerens Ed imod nogen, anklager nogen; *c)* κατωμόσατο, forſikkrede edeligen, *Dem.* 995. — κατομφάλιος, 2, (ὀμφαλός), fra Navlen af. — κατονειδίζω, d. forſtærk. ὀνειδίζω; df. — κατονειδιστήρ, ῆρος, ὁ, = ὀνειδιστήρ. — κατ-ονίνημι, *irr.*, nytter; *in med.*, nyder, har Nytten deraf, *c. gen.*, *Ar. Eccl.* 912. — κατ-ονομάζω, benævner; 2) tilſiger, lover, forlover, *Polyb.*; beſtemmer, indvier. — κατ-όνομαι, *irr.*, dadler, foragter, ringeagter, *c. acc.*, *Herod.* — κατονομασία, ἡ, ogſ. -ονόμαξις, (-ονομάζω), Benævnelſe efter noget; Beſtemmelſe; Indvielſe. — κάτοξος, 2, (ὄξος), altfor ſtærkt tilſat med Eddike; jf. κάθαλος. — κατ-οξύνω, giør meget ſpids el. ſkarp; 2) fremſkynder ivrigen. — κάτοξυς, εια, υ, d. forſtærk. ὀξύς, meget ſpids el. ſkarp; *transl.*, om Stemmen: giennemtrængende, ſkærende; om Farven: lyſegraa, blendende; alm. meget heftig.

κατ-οπάζω, overvælder, betvinger, fordriver, *Hes. Op.* 326. — κατόπιν, o. κατόπισθε(ν), *adv.*, *a)* om Stedet: bagved, bagefter, *Hom.*; ogſ. *c. gen.*, *ex. Od.* 12, 148; κατόπιν τὰς ἀσπίδας ἔφερον, paa Ryggen, *Thuc.* 3, 22; *b)* om Tiden: bagefter, ſildigere, *id.*; κατόπισθε λιπέσθαι, at blive tilbage, *Od.* 21, 116; (beſl. m. ἕπομαι, ligeſom *secundum* m. *sequi*). — κατ-οπτάω, ſteger el. riſter ſtærkt; hærder ved Hede. — κατόπτευσις, ἡ, Udſpeiden; Beluren; o. — κατοπτευτήρ, ῆρος, ὁ, en Speider, en Lurer; df. — κατοπτευτήριος, 3, ſpeidende, lurende; af — κατ-οπτεύω, udſpeider, udforſker; forraader; iagttager nøiagtigen. — κατ-όπτήρ, ῆρος, ὁ, en Speider; en Iagttager; 2) etſlags chirurgiſk Inſtrument, hvormed en Canal udvides; df. — κατοπτήριος, 3, = κατοπτευτήριος. — κατόπτης, ου, ὁ, = κατοπτήρ Bem. 1, *Hom. Merc.* — κατόπτησις, ἡ, Handlingen κατοπτᾶν, at ſtege ſtærkt.

κατοπτίλλεταί μοι, = δοκεῖ μοι, mig ſynes; (af d. doriſke ὀπτίλος). — κάτοπτος, 2, 1) (ὄψομαι), til at ſee, ſynlig; 2) (ὀπτάω), ſtærkt ſtegt, men i denne Bem. *inc.* — *κατοπτρίζω, viſer i et Speil el. ligeſom i et Speil; 2) *in med.*, ſpeiler mig, beſeer mig i et Speil; — κατοπτρικός, 3, hørende til et Speil; ἡ κατοπτρική, *sc.* τέχνη *s.* ἐπιστήμη, Læren om Straalebrækningen, Katoptrik; — κατοπτρίς, ἡ, *poët.* f. κάτοπτρον; o. — κατοπτροειδής, 2, (εἶδος), der ligner et Speil; af — κάτοπτρον, τό, (κάτοπτος), Speil, (af poleret Metal, beſ. af Kobber).

κατορέω, *jon.* f. καθοράω, *Herod.* — κατοργανίζω, (ὄργανον), τῆς ἐρημίας, opmuntrer Eenſomheden ved Spil el. Sang, *poët.* — κατοργάω, d. forſtærk. ὀργάω. — κατ-οργιάζω, ogſ. *in med.*, indvier i Orgierne el. Myſterierne; forbereder dertil, underviſer deri; begeiſtrer til deres Høitideligholdelſe. — κατ-ορθόω, giver (noget) en opreiſt, lige el. vedbørlig Retning, holder deri; κατορθοῖ (τὸ προβόλιον) ἡ ἀριστερά, *Xen.*; *transl.*, ordner, anordner; fuldbringer vel el. lykkeligen, ὁδόν, *Dem.*; κατὰ θάλατταν πλεῖστα κατορθοῦν, at være meget heldig til Søes, *Xen.*; *in pass.*, κατώρθωσαι φρενί *c. inf.*, du har taget en rigtig Beſlutning i din Siel, *Æsch. Choëph.* 510; — 2) *intr.*, er i god Orden, Tilſtand, Beſkaffenhed; τὸ ἀφανὲς τοῦ κατορθώσειν, Uvisheden af et lykkeligt Udfald, *Thuc.* 2, 42.

*κατόρθωμα, τό, god, heldig, tapper Handling el. Bedrift; det heldigen

Fuldførte, lykkeligt Udfald; 2) h. Stoikerne er κατόρθωμα, en fuldkommen dydig Handling, *recte factum*, *Cic.*; — κατόρθωσις, ἡ, heldig Udførelse; Forbedring; h. Stoikerne, *recta effectio*, *Cic.*; — κατορθωτής, οῦ, ὁ, som udfører lykkeligen; som forbedrer; o. — κατορθωτικός, 3, hørende, skikket til at udføre lykkeligen el. til at forbedre; - (af κατορθόω). — κατ-ὀρούω, farer, bevæger mig hurtigt nedad el. ned derfra, *Hom. Cer.* — κατ-ὀροφόω, d. forstærk. ὀροφόω. — κατ-ὀῤῥωδέω, frygter, skyer, *c. acc.*; 2) *intr.*, dvæler, nøler, vil ikke dertil af Frygt; jf. *Herod.* 6, 9.

κατορυκτός, 3, nedgraven, begraven; o. — κατόρυξις, ἡ, Nedgraven, Begraven; af — κατ-ὀρύσσω, ττω, *f.* ξω, nedgraver, begraver; df. — κατορυχή, ἡ, = κατόρυξις; ogs. Graven. — κατορφνάω, (ὄρφνη), formørker. — κατ-ὀρχέομαι, fornøier, indtager, fortryller, betvinger, behersker nogen (τινά) ved Dands el. Pantomimer; 2) dandser el. træder paa nogen, τινός, d. e. behandler foragteligen, *insulto*; ogs. dandser, hoverer, glæder mig over nogens Ulykke; 3) *absol.*, dandser stærkt. — κατ-ὄσσομαι, stiller mig for Øinene, beskuer, beseer.

κατουδαῖος, 3, (οὖδας), under Jorden, underjordisk, *Hom. Merc.*; 2) paa Jorden, jordisk; som καταχθόνιος. — κατ-ουλάς, άδος, ἡ, (οὖλος, ὅλος), νύξ, mørk Nat, *nox spissa*, *Soph.* — κατ-ουλόω, lader sætte Ar; - hørende dertil, κατουλωτικός, 3. — κατουρανόθεν, *adv.*, rigtigere κατ' οὐρανόθεν, ned fra Himmelen. — κατουρέω τινός, = οὐρέω κατά τινος, paa nogen; *transl.*, behandler gemeent el. foragteligen. — κατουρίζειν, (οὐρίζω), at drive til Maalet: om gunstig Vind el. Medbør; men *intr.*, καὶ τάδ' ὀρθῶς — κατουρίζει, gaaer rigtigen i Opfyldelse, *Soph. Trach.* 829. — κατ-ουρόω, seiler med gunstig Vind el. Medbør. — κατ-ουτάω, d. forstærk. οὐτάω.

κατ-ὀφείλω, d. forstærk. ὀφείλω. — κατ-ὀφρυάω, o. -οφρυόω, sædv. *in med.*, trækker Øienbrynene stolt i Veiret; opfører mig stolt el. overmodigen imod nogen, τινός; *in pass.*, er forsynet med Øienbryne. — κάτοχα, τά, Greb el. Haandgreb paa Brideboret; o. — κατοχεύς, έως, ὁ, som holder fast, som holder tilbage; κατ. πυλάων, Dørslaa, *Call.*; (af κατέχω). — κατ-οχεύω, lader bespringe, LXX. — κατοχή, ἡ, 1) Handlingen κατέχειν; df. *a)* Anholden, Fastholden, Hindren; Hindring; *b)* Besidden; at tage i Besiddelse, at faae el. have i sin Magt, at faae el. tage Overhaand; Overvældelse, Undertrykkelse, *Plut.*; — 2) af *med.* o. *pass.*, den Begeistredes Tilstand, Begeistring, Inspiration, Henrykkelse; *b)* den Sygdom, at man sover med aabne Øine; i denne Bem. ogs. ἡ κάτοχος, *sc.* νόσος, ogs. κατάληψις.

κατόχιμος, 2, som κάτοχος, tagen i Besiddelse, besat; ogs. besat el. begeistret af en Gud; o. — κατόχιον, τό, Middel til at holde fast el. anholde; (af κατέχω). — κατοχμάζω, d. forstærk. ὀχμάζω, befæster, binder. — κάτοχος, 2, *adv.* -όχως; (κατέχω), som anholder, som holder fast el. tilbage; - 2) *pass.*, *a)* anholdt, fastholdt; *b)* som er tagen i Besiddelse, som besiddes; undertrykt, betvungen; behersket, hengiven, underdanig; *c)* besat, begeistret, henrykt, inspireret; *d)* betagen af Sygdommen κατοχή, Bem. 2, *b*; - 3) ἡ κάτοχος, *sc.* νόσος, see u. κατοχή, *in fine*.

κατόψιος, 2, synlig, som ligger for Øinene; 2) som ligger el. staaer ligeover for noget, τινός; o. — κάτοψις, εως, ἡ, Aasyn; Skue; (af ὄψις). — κατόψομαι, *fut.* til καθοράω, vil besee, beskue, udforske, udspeide, belure. — κατ-ὀψοφαγέω, fortærer i Fraadseri; - denne Handling, κατοψοφαγία, ἡ. — κατρεύς, ὁ, en Paafugleart i Indien. — κάττα, ἡ, en Kat; sild. — κατ-τάδε, dor. f. κατὰ τάδε, *Thuc.* 5, 77, *init.* — καττάνυσαν, *ep.* f. κατετάνυσαν, 3 *pl. aor.* 1 *act*, af κατατανύω. — κάττιτερος, ὁ, *att.* f. κασσίτερος. — καττῦμα, τό, *att.* f. κάσσυμα. — καττύς, ἡ, *att.* f. κασσύς, et Stykke Læder. — καττύω [ῡ], *att.* f. κασσύω. — κατύπερθε, *jon.* f. καθύπερθε. — κατυπνόω, *jon.* f. καθυπνόω, *Herod.*

κάτω, *adv.*, (κατά), ned derfra, ned derunder, nedad, *Hom.*; κάτω κυλινδεῖσθαι, at rulle ned, *Xen.*; κοπτόμενοι αἰεὶ ταῖς στρατείαις ταύταις ταῖς ἄνω τε καὶ κάτω, *Dem. p.* 22; — 2) nedenunder, nedenfor, *Hes.*; ὁ κάτω νόμος, paa et følgende Sted i Loven; bes. ofte i Prosa: οἱ κάτω, *a)* de Underjordiske; *b)* som παράλιοι, Kystbeboerne; τὰ κάτω, Kysten, *Thuc.* 1, 120; ἄνω καὶ κάτω, ogs. ἄνω, κάτω, derover og derunder, ogs. hid og did; *c)* οἱ κάτω m. o. u. του χρόνου, som ere sildigere i Tiden, de sildigere Fødte el. Levende, *Æl.*; - 3) *c. gen.*, ned derfra el. derunder, *Eur.*; - *comparat.* o. *superl.*, κατωτέρω, -τάτω, m. adject. κατώτερος, -τατος.

κατωβλέπων, οντος, ὁ, ogs. κατώβλεπον, τό, o. κατώβλεψ, εпος, ὁ, (βλέπω), lat. *catoblepas*, den Nedadskuende: Navnet paa en ubekiendt Dyreart i Afrika; o. — κατώγειος, *att.* κατώ-

γεως, 2, = κατάγειος; (af κάτω). — κατώδῠνος, 2, (ὀδύνη), som har stor Smerte. — κάτωθε(ν), adv., (κάτω), nedenfra; b) nedenfor, derunder; ogs. c. gen. — κατ-ωθέω, irr., f. κατώσω, støder el. kaster ned derfra el. derned. — κατωκάρα, adv., f. κάρα κάτω, hovedkulds, paa Hovedet, oppon. ἀνάκαρ.

*κατωμάδιος, 3, som bæres paa Skuldrene, som befinder sig paa Skuldrene; 2) δίσκος κατωμάδιος, som (med Haanden) hæves op over Skulderen for at udkastes, Il. 23, 431; — κατωμαδόν, adv., paa el. om Skuldrene; 2) κατωμαδὸν ἐλαύνειν, at slaae, i det man hæver Haanden tilbage over Skulderen, Il.; — κατ-ωμίζω, lægger Skulderen derunder, bes. for at bringe i Led; - denne Handling, κατωμισμός, ὁ; — κατωμιστής, οῦ, ὁ, ἵππος, Hest, som kaster Rytteren forover (el. frem over Bovene); o. — κάτωμος, 2, med lave Skuldre; - (af ὦμος).

*κατωμοσία, ἡ, o. κατώμοσις, ἡ, Ed el. edeligt Vidnesbyrd, som aflægges imod nogen, τινός, Herod. 6, 65; 2) Ed, som sværges ved en Guddom; o. — κατωμοτικός, 3, adv. -κῶς, hørende el. tienende til en Bekræftelsesed; saaledes er νή, ἐπίῤῥημα κατωμοτικόν, bekræftende Edspartikel; κατωμοτικῶς, med en Bekræftelsesed; af - κατώμοτος, 2, som bekræfter el. bevidner med Ed; ὅρκος κατώμοτος, Ed, hvorved man kalder en Gud til Vidne paa, at noget forholder sig saaledes; - (af κατόμνυμι). — κατωνάκη, ἡ, etslags Slaveklædning, som nedentil (κάτω) er forsynet med en Kant af Faareskind, νάκος, Ar.; df. — κατωνακοφόρος, 2, (φέρω), som bærer en saadan Klædning. — κατωπιάω, er - κατωπός, 2, (κατά, ὤψ), som slaaer Øinene ned; alm. nedslaaen, skamfuld, beskæmmet; jf. κατηφής.

κάτωρ, ὁ, rimel. fordærvet Ord, Hom. Hymn. 6, 55; dog efter nogle af inus. κάζω, κέκασμαι, o. at forklare ved κάστωρ, Hersker, el. de læse ἄκτωρ. — κατωραΐζομαι, jon. f. καθωραΐζομαι. — κατώρυγος, 2, f. κατώρυχος, inc. — κάτωρυξ, ῠχος, ὁ, ἡ, (κατορύσσω), nedgraven, nedsænket i Jorden; κατωρυχέεσσι λίθοισι, (som af κατωρυχής), som ere nedlagte i Grunden, Od., ex. 6, 267; b) under Jorden, i Jordhuler el. Kløfter; κατώρυχες δ' ἔναιον, Æsch. Prom. 452; - 2) som subst., ἡ κάτωρυξ, Grube, Grøft, Hule, Soph. Antig. 774; b) Aflægger, mergus. — κατ-ωρύομαι [ῡ], hyler stærkt. — κατωρυχής, 2, see u. κάτωρυξ. — κατώρυχος, 2, = κάτωρυξ. — κατωτερικός, 3, som fører nedad; afforende, Hippocr.; af — κατώτερος, 3, adv. -τέρω, o. κατώτατος, 3, adv. -τάτω, compar. o. superl. til κάτω; αἵτινες ἑξήκοντα κατώτεραι, som ere 60 Aar yngre, Call. Cer.; df. — κατωτέρωθεν, adv., længere nedenfra, Theophr. — κατωτίς, ίδος, ἡ, (οὖς), den Deel af Kiolekraven, som dækker Ørene.

κατωφᾰγᾶς, ᾶ s. οῦ, ὁ, (κάτω, φαγεῖν), som altid æder med nedhængende Hovede, Ar. Av. 288. — κατωφελής, 2, (ὄφελος), meget nyttig, inc. — κατωφέρεια, ἡ, stærk Skraaning nedad; transl., Hang, Tilbøielighed; af — κατωφερής, 2, adv. -ρῶς, = κάτω φερόμενος, som bøier sig nedad, nedhængende, nedsænket, ludende, Xen.; transl., som har Hang til noget; jf. καταφερής. — κατωφορος, 2, (κάτω, φορά), som bevæger sig nedenfor el. nedad. — κατωχάνης, ου, ὁ, = τὰ κάτοχα. — κατ-ωχράω, o. κατ-ωχριάω, blegner, bliver ganske bleg.

καύαξ, ᾱκος, ὁ, jon. καύηξ, ηκος, etslags graadig Søfugl, lat. ceyx, ogs. gavia. — καυάξαις, f. κατάξαις, 2 sing. opt. aor. 1 af κατάγνυμι, sønderbryder, (hvori τ foran det Digamma, hvormed ἄγνυμι udtaltes, ligel. blev forandret til Digamma), Hes. Op. 668, 695. — καυθμός, ὁ, (καίω), Brænden, Brand, bes. som Sygdom hos Træer, Theophr. — καυκαλίας, ου, ὁ, etslags Fugl, Hesych. — καυκᾰλίς, ίδος, ἡ, etslags skiermbærende Haveplante; 2) = βαύκαλις. — καυκίδες, αἱ, = βαυκίδες. — καυκίζομαι, = βαυκίζω. — καῦκος, = καυκαλίς.

*καυλέω, skyder Stilk, caulesco; — καυληδόν, adv., ligesom en Stilk el. Kaalstok; bes. bruges καυληδόν h. Chirurgerne om et Beenbrud, som er glat el. lige og uden Splinter; jf. ῥαφανηδόν o. σικυηδόν; — καυλίας, ου, ὁ, giort af Stilke; — καυλίζω, som ἀποκαυλίζω, afbryder Stilkene; — καυλικός, 3, hørende til Stilke, som ligner Stilke; — καύλινος, 3, giort af Stilke; — καυλίον, τό, o. καυλίσκος, ὁ, dim. af καυλός; 2) καυλίον, τό, etslags Søgræs; — καυλομύκητες, οἱ, (μύκης), Stilksvampe; o. — καυλοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), Kaalhandler; af — †καυλός, ὁ, Stilk, Skaft; i Il. sædv. Landseskaft; dog ogs. ib. 16, 338, Sværdhefte; 2) ungt spiseligt Skud af flere Planter; df. caulis, ogs. Kohl, Kaal; 3) = πόσθη; df. — καυλώδης, 2, (εἶδος), som ligner Stilke el. Kaal; o. — καυλωτός, 3, forsynet med en Stilk el. med et Skaft; ogs. = frgd.

καῦμα, τό, (καίω), Brand, Hede; Glød; bes. Solbrand, Sommerhede, *ex. Il.* 5, 865; undert. *in pl., ex. Xen. Cyn.* 5, 9; ogs. Frostbrand; *b)* hidsig Feber; *c)* heftig Elskov; ds. — καυματηρός, 3, brændende, hed, hidsig, heftig; — καυματίζω, ogs. καυματόω, udtørrer, qvæler el. udtærer ved Hede; *in pass.*, lider af Hede, Solhede, Feberhede, *æstuo*; o. — καυματώδης, 2, (εἶδος), = καυματηρός. — καυμός, ὁ, = καυθμός. — καυνάκη, ἡ, ogs. καυνάκης, ου, ὁ, babylonisk el. persisk Pels af etslags Muse- el. Væselskind, *Ar.*; (skal være besl. m. κατωνάκη). — καυνιάζω, trækker Lod; af — καῦνος, ὁ, som κλῆρος, Lod, field. — καυρός, 3, = κακός, *fragm. Soph.*

*καυσαλίς, ίδος, ἡ, Brandblære; — καύσηοις, ἡ, Brænden, Svien; ὄζει καύσηοιν, lugter brændt el. svedet; — καυσθμός, ὁ, f. καυθμός, *inc.*; — καυσία, ἡ, etslags macedonisk Hat med bred Skygge; (rimel. af καυσις, Solhede); καυσία διαδηματοφόρος *s.* δίμιτρος, omvunden med et Bind el. Dobbelbind, bares af Kongerne; — καύσιμος, 2, brændbar, til at brænde; ἔκαιον ὅσα καύσιμα ἑώρων, *Xen. Anab.* 6, 3, 19; af — καῦσις, εως, ἡ, Opbrænden, Forbrænden, ἱρῶν, Offerets, *Herod.*; 2) Brand, brændende Hede; 3) Overtrækken el. Glatten med varmt Vox; ds. — καυσόομαι, som καυματίζομαι, lider el. plages af stærk Hede; o. — καῦσος, ὁ; Brand, Glød; brændende Hede; i denne Bem. ogs. καῖσος, τό; 2) forbrændt el. askeagtig Jordbund; 3) en Slangeart, sædv. διψάς, hvis Bid foraarsager brændende Torst og Hede; — (af καίω).

*καυστειρός, 3, vexlende Skrivemaade f. καυστηρός, brændende, hed, hidsig; μάχη καυστειρή, *Il.*; — καυστήρ, ῆρος, ὁ, = καυτήρ; ds. — καυστηριάζω, = καυτηριάζω; — καυστήριον, τό, = καυτήριον; o. — καυστηρός, 3, = καυστειρός, s. m. s.; — καύστης, ου, ὁ, som brænder el. forbrænder; ds. — καυστικός, 3, *adv.* -κῶς, brændende; glohed; sviende; ædsende; — καυστός, 3, forbrændt; brændbar, til at brænde; — καύστρα, ἡ, Sted, hvor man forbrænder Liig v. andre Legemer, *ustrina, bustum*; — καύσω, *fut.* til καίω; — καυσώδης, 2, = καυματώδης; — καύσωμα, τό, som καῦμα, Brand, brændende Hede; o. — καύσων, ωνος, ὁ, = frgd.; 2) en sviende el. tørrende Vind; — (af καίω).

καυτήρ, ῆρος, ὁ, (καίω), som brænder el. forbrænder, *Pind.*; 2) Brændejern; ds. — καυτηριάζω, brænder med gloende Jern; brændemærker; af — καυτήριον, τό, Jern til at brænde el. brændemærke med; 2) Brændemærke; egentl. *neutr.* af — καυτήριος, 3, = καυστικός. — καύτης, ου, ὁ, = καύστης; — καυτικός, 3, = καυστικός; o. — καυτός, 3, = καυστός; (af καίω). — †καυχάομαι, siger om mig selv el. til min Ros, gior mig til, praler; τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μανίαις ὑποκρέκει, *Pind. Ol.* 9, 58; ogs. *c. inf. aor., Herod.* 7, 39; ds. — καυχάς, άδος, ἡ, Pralerske; — καύχη, ἡ, Praleri; Berømmelse; καύχας ἀοιδὴ πρόσφορος, *Pind. Nem.* 9, 16; — καύχημα, τό, Praleri; den Gienstand, hvoraf man praler, *Pind.*; jf. καταβρέχω; — καυχηματίας, ου, ὁ, en Praler; — καύχησις, ἡ, Pralen, Praleri; o. — καυχητής, οῦ, ὁ, en Praler.

καφέω, *inus.*, anføres som Stamform til κεκαφηώς, s. m. s. — καφουρά, ἡ, Kampher: arabisk Ord. — καφώρη, ἡ, Ræv, Rævinde; ogs. σκαφώρη. — καχάζω, *f.* άξω, *dor.* f. καγχάζω. — καχεκτέω, er — καχέκτης, ου, ὁ, (κακός, ἔχω), som er i en slet Tilstand, som befinder sig ilde; bes. *a)* som lider af slet Helbred; som er i slette Formueomstændigheder; alm. hvis ydre Stilling er slet; *b)* med slet Tænkemaade, ildesindet; ds. — καχέκτημα, τό, slet Tilstand el. Beskaffenhed. — κάχεκτος, 2, = καχέκτης, *inc.* — *καχελκής, 2, (ἕλκος), med onde Saar, med Bylder, som vanskeligen læges; — καχεξία, ἡ, (ἕξις), den (ydre og indre) Tilstand, hvori en καχέκτης befinder sig; ἡ τοῦ σώματος καχεξία, slet Helbred, *Xen.*; — καχεταιρεία, ἡ, (ἑταῖρος), slet Kammeratskab, slet Selskab, *Theogn.*; o. — καχήμερος, 2, (ἡμέρα), som har onde Dage, som fører et kummerligt Liv; — (af κακός).

†καχλάζω, kladsker, pladsker: om Bølgernes Slag, Vandets Brusen, o. dl.; φιάλαν — ἀμπέλου ἔνδον καχλάζοισαν (-ζουσαν) δρόσῳ, hvori Vinen spruder, *Pind. Ol.* 7, 3; jfr. παφλάζω o. καναζω; *transit.*, νᾶμα — τὰς μεγάλας κατασκευὰς καχλάζον, Talens prægtigen brusende Strøm, *Dion. Hal.*; ds. — καχλαίνω, bevæger med brusende Larm; — κάχλασμα, τό, Pladsken, Brusen, Spruden; o. — καχλασμός, ὁ, = frgd.; ogs. om sprudende Kilder. — κάχληξ, ηκος, ὁ, ogs. κάχλιξ, liden Steen, Smaasteen, Kisel, *calculus*; ds. Strandsand, Flodsand; ogs. Strandbred, Flodbred; (rimel. besl. m. κάλχη, κόχλος, κόγχος).

καχορμισία, ἡ, (κακός, ὅρμιοις), slet el. farlig Landing. — καχρυδίας, ου, ὁ, = καγχρυδίας; — καχρύδιον, τό, *dim.* af κάχρυς; o. — καχρυόεις, εσσα, εν, = καγχρυόεις; af — κάχρυς,

νος, ἡ, som κάγχρυς, ristet Byg; df. — καχρυφόρος, 2, = καγχρυφόρος; v. — καχρυώδης, 2, = καγχρυώδης. — καχυπονόητος, 2, (ὑπονοέω), = flgd.; — καχ-ύποπτος, 2, som altid nærer Mistanke el. Mistro; 2) pass., meget mistænkelig; v. — καχ-υποτοπέομαι, formoder noget ondt, har en slem Mistanke; af — καχυπότοπος, 2, = καχύποπτος, inc.; -(af κακός). — κάψα, ἡ, ogs. καψάκης, ου, ὁ, LXX, Kiste, Kasse, Giemme; - dim. καψάκιον, τό. — καψιδρώτιον, τό, (ἱδρώς), Svededug; Underskiorte; v. — κάψις, εως, ἡ, Nedslugen; κάψει πίνειν, at drikke slurkviis, Ar. — κάω [ᾱ], att. f. καίω, brænder.

κε (ν), dor. κᾱ, vel, muligt, ep. v. jon. f. ἄν, hvorom det h. Hom. efter Verſets Medfør ombyttes; ogs. forbindes ἄν κε, v. sild. ep. κεν ἄν; det videre see u. ἄν; (besl. m. γε, dor. γα). — κεάδας, ὁ, = καιάδας; af — κεάζω, f. άσω [ᾰ], (κέω, κείω), klöver, spalter, splitter, ex. Il. 16, 412; ogs. νῆα-κεραυνῷ Ζεὺς-ἐκέασσε, Od. 7, 250; alm. kaster el. sprænger fra hinanden; 2) river el. knuser smaa. — κεαλ-νω, Viform af κεάζω, Ælian. — κεάνωθος, ὁ, en Tidselart. — κέᾱρ, ᾶρος, τό, cor, Hierte; Sindelav, Pind.; h. Hom. altid ctr. κῆρ, s. m. s. — κέαρνον, τό, ogs. σκέπαρνον, Skovøxe, Tømmerøxe; o — κέασμα, τό, afklovet el. afskaaret Stykke; (af κεάζω). — κέαται, κέατο, f. κεῖνται, ἔκειντο, 5 pl. præs. v. impf. af κεῖμαι, Hom., ogs. sild. jon.

κέβλη, s. κεβλή, ogs. κεβαλή, ἡ, alexandr. f. κεφαλή, Hovede; df. — κεβλήγονος, 2, (γόνος), som bærer Sæden i Hovedet, epith. til Valmuen, Nic.; v. — κεβλήπυρις, ἡ, etslags ubekiendt Fugl, Ar. — κεβριόνης, ου, ὁ, h. Ar. Navnet paa en ubekiendt Fugl. — κεγχραλέτης, ου, ὁ, (κέγχρος, ἀλέω), som maler Hirse. — κεγχραμιδώδης, 2, (εἶδος), som af Art el. Udseende har Liighed med-κεγχραμίς, ίδος, ἡ, som κέγχρος, Bem. 2, de smaa Korn i Figenen. — κεγχρείοισι, dat. poët. f. κέγχροις, Arat. — κεγχρεών, ῶνος, ὁ, (κέγχρος), Sted i Værkstedet, hvor Metallet kornes.

*κεγχρεαῖος, 3, af et Hirsekorns Størrelse; — κεγχρίας, ου, ὁ, 1) der seer ud som Hirse; κεγχρ. ἕρπης, etslags Udslæt, der ligner Hirsekorn, 2) en Slangeart; — κεγχριδίας, ου, ὁ, v. κεγχρίνης, ου, ὁ, = frgd., Bem. 2; — κέγχρινος, 3, giort af Hirse; ἡ κεγχρίνη, Hirsegrød; — κεγχρίς, ίδος, ἡ, etslags liden Fugl, som nærer sig af Hirse; 2) en spraglet Falkeart; 3) en Slangeart; — κεγχρίτης, ου, ὁ, fem. κεγχρῖτις, ιδος, ἡ, som ligner Hirse; med smaa Korn, ἰσχάς; — κεγχροβόλος, 2, (βάλλω), som kaster, udstrøer, udsaaer Hirse; v. — κεγχροειδής, 2, (εἶδος), hirseagtig, hirseformet; af — †κέγχρος, ὁ, v. ἡ, Hirse, milium, sædv. in pl., ex. Hes. Sc. 398; 2) alm. Korn el. hvad der korner sig; besl. a) Korn i Figenen; b) Metalkorn; df. — κεγχροφόρος, 2, (φέρω), som bærer el. frembringer Hirse; — κεγχρώδης, 2, = κεγχροειδής; v. — κεγχρώματα, τά, den med smaa Buler el. Huller smykkede Skioldrand, ἴτυς, Eur. — κέγχρων, ωνος, ὁ, en ved Floden Phasis blæsende Vind, Hipp.

κεδάζω, f. άσω [ᾰ], splitter, sprænger, spreder fra hinanden, besl. φάλαγγας, giennembryder de sluttede Slaglinier, Il.; ligl. κεδασθείσης ὑσμίνης, da Slaget var spredt el. forvirret, da man ikke længere fægtede i Linier, men Mand imod Mand, Il.; ex. 15, 328; ogs. (χείμαῤῥος) - ἐκέδασσε γεφύρας, afrev el. bortrev dem; ib. 5, 88; i Prosa, σκεδάννυμι. — κεδαίω, sild., v. κεδάω, Ap. Rh., poët. f. κεδάζω. — κέδματα, τά, Rivning el. Smerte i Lemmerne, besl. i Hofterne; (besl. m. κεδάζω); df. — κεδματώδης, 2, (εἶδος), der ligner κέδματα, som lider deraf.

κεδνός, 3, (rimel. besl. m. κῆδος, κήδομαι), omsorgsfuld, omhyggelig; forstandig, klog, betænksom, Æsch. Sept. 62; tro, paalidelig, Hom.; κέδν' εἰδυῖα, som forstaaer sig paa Omhu el. Troskab: om en Hustru, en Opvarterske, v. dl., Od.; - 2) pass., som fortiener Omsorg el. Agtelse, ærværdig, dyrebar; Οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν, som han agtede og elskede meſt, Il. 9, 586; jf. Od. 10, 225; κεδνὰ χάρις, Pind. Ol. 8, 105; om et Budskab: lykkelig, gunstig; alm. oppon. κακός; (efter Buttm. er κεδνός besl. m. καθαρός, ligesom ψεδνός m. ψαθαρός).

*κεδρ-έλαιον, τό, Cederolie; 2) flydende Beg; — κεδρ-ελάτη, ἡ, Cedergran el. den store Ceder; — κεδρία, ἡ, Cedertræ; 2) Cederbeg, cedria; — κεδρίνεος, 3, v. κέδρινος, 3, af Cedertræ, θάλαμος, Il.; — κέδριον, τό, som κεδρέλαιον, Cederolie; — κεδρίς, ἡ, Frugten af Cederen, ogs. af Enebærtræet; — κεδρίτης, ου, ὁ, οἶνος, en med Frugten af κέδρος tilsat Viin; v. — κέδρον, τό, Frugten af Cederen; - (af κέδρος). — κέδρωπα, τά, see u. χέδροψ. — κέδρος, ἡ, Cedertræet, (brændes som Røgelse formedelst dets Vellugt, Od. 5, 60; df. ogs. efter nogle af κέω, καίω); 2) en Art af Enebærtræet; 3) hvad der er giort af disse tvende Træsorter, ex. en Kiste el. Liigkiste deraf, poët.

κεδρόω, indsalver el. balsamerer med Cederolie; — κεδρών, ῶνος, ὁ, Lund el. Skov af Cedertræer; v. — κέδρω-

στις, ἡ, = λευκάμπελος; (af κέδρος). — κεδρωτός, (κεδρόω), salvet med Cederolie; 2) giort af el. indlagt med Cedertræ. — κειάμενοι, o. κείαντες, ep. part. aor. 1 med. o. act. til καίω. — κείαται, κείατο, ep. o. jon. f. κεῖνται, ἔκειντο, 3 pl. præs. o. impf. af κεῖμαι. — κεῖθεν, adv. jon. o. ep. f. ἐκεῖθεν, derfra, histfra. — κεῖθι, adv. jon. o. ep. f. ἐκεῖθι, der, hist, Hom.; 2) f. κεῖσε, didhen, poët.

κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται, jon. ogs. κέεται, Herod. 1, 178, 3 pl. κεῖνται, ep. o. jon. κείαται, κέαται, ogs. κέονται; impf. ἐκείμην, 3 pl. ἔκειντο, ep. o. jon. κείατο, κέατο, o. iterat. κέσκετο, Od. 21, 41; inf. præs. κεῖσθαι, jon. κέεσθαι, Hipp., part. κείμενος; conj. κέωμαι, κέῃ, 3 sing. efter Wolf. κῆται, ex. Il. 19, 32, efter Buttm. κεῖται; opt. κεοίμην; imperat. κεῖσο, κείσθω, etc.; (f. 2 sing. præs. κεῖσαι findes ogs. κεῖαι i κατάκειαι, Hom. Merc. 254); fut. κείσομαι; jfr. ogs. κείω; — Grundbem.: ligger, er lagt, vedbliver at være paa et Sted; df bes. — 1), a) ligger for at sove, sover, hviler, Hom.; b) ligger el. er ledig, dorsk, uvirksom, Il., ex. 2, 688; jf. ogs. Soph. Oed. Col. 510; c) ligger hen kraftløs, syg, udmattet, saaret, Il., ex. 2, 721; d) ligger el. er nedsiunken i en ulykkelig Tilstand, Od., ex. 21, 88; sild. ogs. om ødelagte Byer, o. dl.; oppon. ἵσταμαι; e) ligger henkastet, ringeagtet, Hom., ex. Il. 5, 685; f) ligger død, bes. ligger el. er falden, Hom.; ἀπέθανε —, καὶ ὀκτὼ — ἔκειντο ἐπ' αὐτῷ, Xen. Anab. 1, 8, 27; ogs. ligger ubegraven, Il. 19, 32; — 2) om Egne, Byer, o. dl., at ligge, at være beliggende, ex. Od. 7, 244; ἐν τῇ γῇ κειμενά ἐστι (f. κεῖται) τὰ Σοῦσα, Herod. 5, 49; — 3) om Ting: a) at være el. befinde sig paa et Sted, ex. κεῖται δίφρος, θρῆνυς, οἶκος, o. dl., ligger, er, staaer der, Hom.; κέσκετο (iterat. f. ἔκειτο) μνῆμα, Od. 21, 41; b) om Gods el. Eiendom: at være i Forraad, at være opbevaret el. nedlagt, ex. χρήματα s. κειμήλια — κεῖται ἐν δόμοις, Hom.; sild. bes. om Tempelgaver: ἀνάθεμα κεῖται θεῷ, o. dl.; c) transl., α) ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο, Sorg laae el. var i Sielen, Od. 24, 423; sild. Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόμασι, vil være (egeutl. vedblive at være) omtalt af dem; β) κεῖται ἄεθλον, er udsat, fastsat, bestemt, Il.; νόμος — ἐστὶ κείμενος, bestaaer, Ar. Ran. 773; jf. Xen. M. S. 4, 4, 21; κεῖται ὄνομα, Herod.; — 4) κεῖσθαι ἔν τινι, at forlade sig paa noget; om Ting: at beroe paa noget, ofte h. Hom., θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, det raade Guderne for.

κειμηλιάρχης, ου, ὁ, o. κειμηλίαρχος, ὁ, (ἄρχω), som forestaaer el. opbevarer en Samling af sieldne og kostbare Ting; — en saadan Samling, κειμηλιάρχιον, τό; af — κειμήλιον, τὸ, kostbar Besiddelse, Kostbarhed, Klenodie, Smykke, o. dl., som opbevares, Hom.; δῶρον, ὅ σοι κειμήλιον ἔσται, Od. 1, 311; egentl. neutr. af — κειμήλιος, 2, (κεῖμαι, Bem. 3, a); der ligger opbevaret som en Kostbarhed el. uafhændelig Besiddelse, Plat.; df. — κειμηλιόω, opbevarer som en Skat el. Kostbarhed; — denne Handling, κειμηλίωσις, ἡ.

κεῖνος, 3, jon. f. ἐκεῖνος, hin, Hom.; dog ogs. undert. att., ex. Soph. Aj. 220; b) κείνῃ, f. ἐκείνῃ, som adverb., sc. ὁδῷ, paa hin Vei, Od. 13, 111; ogs. paa hin Viis el. Maade; 2) κεῖνος h. Kreterne: Kiæresten. — κεινός, 3, jon. f. κενός, tom, Il. 4, 181; df. — κεινόω, jon. f. κενόω, udtømmer. — κεῖπος, ὁ, en Abeart. — κειρία, ἡ, Baand, Bind (til Saar); bes. Svøbebaand om smaa Børn, sædv. σπάργανον; 2) Strikke el. Line i en Sengebund, instita, Ar. — κεῖρις, ἡ, ciris, en af Rov levende Søfugl. — κειρύλος, ὁ, Ar. Av. 310, f. κηρύλος, Iisfuglen.

κείρω, f. κερῶ, æol. o. ep. κέρσω, aor. pass., ἐκάρην [ᾰ], ogs. ἐκέρθην, Pind.; — 1) skærer, afskærer, afklipper, κόμην — τινά, nogens Haar, Il.; oftere in med., κόμην, χαίτας κείρεσθαι, at klippe el. rage sit Haar, (hvilket sædv. skede i Sorg), Hom.; ogs. absol., κείρεσθαι, Il. 23, 136; pass., κερθέντες πλόκαμοι, Pind. Pyth. 4, 146; b) afskærer, bortskærer, δοῦρ ἐλάτης, fælder, Il.; οὔρος κείρειν, at borthugge Skoven af et Bierg, at rasere det, Herod. 7, 131; — 2) fortærer, fordærver, ødelægger, κτήματα; οἶκον, Od.; om Dyrene: at afæde, afgræsse, depasci, λήϊον, Il. 11, 559; γῦπε δέ μιν — ἧπαρ ἔκειρον, afaade hans Lever, Od. 11, 578; b) alm. forstyrrer, tilintetgiør, ex. μάχης ἐπὶ μήδεα κείρειν, præcidere, Il., ex. 15, 467; sild. om Byer og Lande: at udplyndre, at hærie, Herod. 8, 32, 65.

κεῖσε, adv., jon. o. ep. f. ἐκεῖσε, derhen, histhen; 2) f. ἐκεῖ, der, Ap. Rh. — κείω, h. Hom. desid. til κεῖμαι, vil lægge mig; βῆ κείων, gik hen at lægge sig, Od.; jf. ogs. ib. 8, 315. — κείω, f. d. sædv. κεάζω, kløver, spalter, alene Od. 14, 425. — κεκαδήσομαι, ep. fut. til κήδομαι, Il. 8, 353. — κεκαδήσω, skal berøve, fut. transit. til χάζομαι, Od. 21, 153, 170. — κέκαδμαι, dor. f. κέκασμαι, pf. til καίνυμαι. — κεκάδοντο, ep. 3 pl. aor. til χάζομαι, Il. 15, 574. — κεκαδών, ep. part. aor. transit. til κήδω, Il. 11, 354.

— κεκάμω, ep. f. κάμω, conj. aor. 2 til κάμνω, Il. — κεκαρμένος, part. pf. pass. af κείρω. — κέκασμαι, κεκάσθαι, κεκασμένος, pf. til καίνυμαι, Hom. — κεκαφηώς, part. pf. af inus. καφέω, besl. m. κάπτω, καπύω, men alene i Forbindelsen: κεκαφηότα θυμόν, den efter Livsluften snappende, med yderste Anstrængelse aandende Siel, Il. 5, 698, Od. 5, 468.

κεκεύθει, 3 sing. plqupf. af κεύθω, poët. — κεκινδῡνευμένως, adv. part. pf. pass. af κινδυνεύω, vovet, med Fare. — κεκλασμένως, adv. part. pf. pass. af κλάω, sønderbrudt, i Stykker. — κέκλετο, 3 sing. aor. til κέλομαι, Hom. — κεκλήατο, f. ἐκέκληντο, ep. 3 pl. plqupf. pass. til καλέω, Il. 10, 195. — κέκληγα, part. κεκληγώς, pf. til κλάζω, Hom.; der ogs. har part. κεκλήγοντες, som af præs. κεκλήγω. — κέκλημαι, κεκλῆσθαι, κεκλημένος; pf. pass. til καλέω, Hom. — κεκλίαται, jon. f. κέκλινται, 3 pl. pf. pass., o: κέκλιτο, ep. 3 sing. plqupf. pass., til κλίνω, Hom. — κεκλόμενος, ep. part. aor. til κέλομαι, Il. — κέκλῠθι, κέκλυτε, poët. f. κλῦθι, κλῦτε, imperat. aor. 2 til κλύω, Hom.

κέκμηκα, pf. act. til κάμνω, Il. — κεκμηκότως, adv. part. pf. act. af κάμνω, med Møie. — κεκμηώς, ότος o. ῶτος, ep. f. κεκμηκώς, part. pf. act. til κάμνω. — κεκολασμένως, adv. part. pf. pass. af κολάζω, tæmmet, med Maadehold. — κεκονῑμένος, part. pf. pass. af κονίω, Il. — κεκοπώς, part. pf. 2 af κόπτω, Hom. — κεκόρημαι, κεκορημένος, jon. pf. pass., Hom., o. κεκορηώς, ότος, jon. f. κεκορηκώς, part. pf. act., Od., til κορέννυμι. — κεκορυθμένος, jon. f. κεκορυσμένος, part. pf. pass. af κορύσσω. — κεκοτηώς, ep. part. pf. af κοτέω.

κεκράανται, κεκράαντο, ep. 3 pl. pf. o. plqupf. pass. til κραίνω, Od.; [κρᾱ]. — κέκρᾱγα, pf. 2 til κράζω; df. — κέκραγμα, τό, o. κεκραγμός, ὁ, Skrig, Larm. — κέκρᾱκα, f. κεκέρακα, pf. af κεράννυμι. — κεκράκτης, ου, ὁ, (κέκραγα), en Skriger, Ar. — κεκρᾱμένως, adv. part. pf. pass. til κεράννυμι, blandet, tempereret. — κέκραξ, ὁ, = κεκράκτης. — κεκραξιδάμας, -αντος, ὁ, (κέκραγα, δαμάω), som overvælder alt med sit Skrig, Ar. Vesp. 594, om Demagogen Kleon. — κέκραχθι, att. imperat. pf. til κράζω, Ar.

κέκρῑγα, pf. 2 til κρίζω. — κεκρῐμένως, adv. part. pf. pass. til κρίνω, med Forskiel, efter Dom el. Overlæg; afsondret. — κεκρυμμένως, adv. part pf. pass. af κρύπτω, hemmeligen. — κεκρυφαλοπλόκος, 2, (πλέκω), som fletter el. strikker Hovednet el. Haarnet; af — κεκρύφαλος [ῠ], ὁ, (κρύπτω), etslags Net, som Fruentimmerne brugte om Haaret, Il. 22, 469; 2) den anden Mave hos de drøvtyggende Dyr; 3) Struberemmen paa Bidselet; 4) Sækken el. Bugen af Jægergarnet. — κεκρύφᾰται, jon. 3 pl. pf. pass. af κρύπτω. — κέκτημαι, κεκτῆσθαι, pf. til κτάομαι, Hes. — κεκύθωσι, ep. 3 pl. conj. aor. redupl. af κεύθω, Od. 6, 303.

*κελαδεινός, 3, brusende, larmende, Ζέφυρος, Il. 23, 208; ellers sædv. epith. til Jagtgudinden Artemis; — κελαδεννός, 3, dor. f. frgd.; bes. lydende, tonende, Pind.; — κελαδέω, bruser, larmer, skriger: om den støiende Mængde, Il. 23, 869; 2) transit., lader tone; bes. besynger el. priser med en høi el. lydelig Stemme, Θέμιν, Pind. Pyth. 11, 17; ogs. ὕμνος - χάρμα κελαδέων, id. Nem. 3, 117; ogs. anraaber, Eur.; jf. κελάδω; df. - κελάδημα, τό, Brusen, Larmen, Skrig; o. - κελαδήτης, ου, ὁ, fem. -δῆτις, ιδος, ἡ, brusende, larmende; 2) lovsyngende, prisende, γλῶσσα, Pind.; o. — κελαδόδρομος, 2, (δρόμος), som løber el. jager under Larm og Skrig, epith. til Artemis; af — κέλᾰδος, ὁ, Larm, Skrig; bes. Krigsskrig, Jagtskrig, Hom.; ogs. Vandets el. Bølgernes Brusen; 2) høi el. lydende Stemme, Pind. Pyth. 4, 107; df. — κελάδω, inus., Grundform til κελαδέω; df. ep. part. κελάδων, οντος, brusende, larmende, Hom.

*κελαινεγχής, 2, (ἔγχος), med mørk, d. e. blodfarvet Landse, Pind.; — κελαινεφής, 2, (νέφος), med sorte el. mørke Skyer, indhyllet deri, bes. som epith. til Zeus; (dog efter nogle i denne Forbindelse af κέλλω, altf. f. νεφεληγερέτης); — 2) alm. mørk, sort, αἷμα, Hom.; κελαινεφῆ πεδία, de muldsorte el. frugtbare Marker, Pind. Pyth. 4, 93; — κελαινιάω, er mørk el. sort; part. ep. κελαινιόων; — κελαινόβρωτος, 2, (βιβρώσκω), sort og afædt, el. sort af at gnaves, ἧπαρ, Æsch. Prom. 1024; o. — κελαινόῤῥῑνος, 2, (ῥινός), med sort Hud, Opp.; pl. κελαινόῤῥινες, Soph. fragm.; af — κελαινός, 3, poët. f. μέλας, sort, mørk, h. Hom. m. αἷμα, νύξ, κῦμα, χθών, o. fl.; sild. poët. bes. om Underverdenen; (efter gramm. igiennem inus. κμέλας besl. m. μέλας).

*κελαινότης, ητος, ἡ, Sorthed, sort el. mørk Farve; — κελαινοφαής, 2, (φάος), med mørkt Skin, med dunkel Lysning, ὄρφνα, Ar. Ran. 1364; — κελαινοφᾰνής, 2, (φαίνομαι), med

mørkt Udseende; — κελαινόφρων, ονος, 2, (φρήν), med sort Siel el. Tænkemaade, ondskabsfuld, *Æsch. Eumen.* 459; — κελαινοχρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (χρώς), med sort Hud el. Farve, *poët.*; — κελαινώπας, *dor.* f. κελαινώπης, ου, ὁ, *fem.* -ῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ), af mørkt Udseende; mørk, frygtelig; κελαινώπης θυμός, mørk el. frygtelig Lidenskab, *Soph. Aj.* 954; o. — κελαίνωψ, ωπος, ὁ, ἡ, = frgd., *Pind. Pyth.* 4, 377; — (af κελαινός).

κελάρυζα, ἡ, κορώνη, den skrigende Krage, *Ap. Rh.*; af — κελαρύζω, bruser, risler; om det strømmende el. sprudlende Vand, *Hom.*, ogs. om det udstrømmende Blod, *Il.* 11, 812; alm. larmer, støier; ogs. om Dyrenes Skrig; (besl. m. κέλαδος, κελαδέω); Df. — κελάρυξις, ἡ, ogs. κελάρυσμα, τό, o. κελαρυσμός, ὁ, Brusen, Strømmen, *ex.* Vandets; alm. Larm, Støi, Skrig. — κελέβειον, *jon.* -βήϊον, τό, *dim.* af — κελέβη, ἡ, Drikkebæger; Offerskaal; alm. Kar til flydende Sager, *ex.* Vandspand; (rimel. besl. m. κύπελλον). — κελέοντες, οἱ, (κῆλον, κᾶλον), lange Træer i Væverstolen, hvorimellem Væven udspændes, *Theocr.* 18, 34. — κελεός, ὁ, etslags Skovfugl, rimel. Graaspæt.

*κελεύθειος, 3, hørende til Veien; — κελευθείω, vandrer; Df. — κελευθήτης, ου, ὁ, som vandrer el. reiser; — κελευθιάω f. κελευθείω, alene som verlende Skrivem. f. κελευτιάω, s. m. s.; — κελευθοποιός, 2, = ὁδοποιός; o. — κελευθοπόρος, ὁ, = ὁδοιπόρος; af — κέλευθος, ἡ, *plur. heterog. poët.* ogs. τὰ κέλευθα, Vei, Bane, Gang, Sti; ὑγρὰ o. ἰχθυόεντα κέλευθα, Vei over Søen el. Søvei, *Hom.*; κέλευθοι νυκτός τε καὶ ἤματος, den Bane, som Natten og Dagen synes at beskrive, *Od.* 10, 867 - 2) Gang, Reise, Fart, *Hom.*; Ankommen, Ankomst; Fremrykken, Fremtrængen, *Il.* 11, 504; - 3) *transl.*, Vandel, Levemaade; Vei og Middel el. Viis og Maade til at opnaae noget; πάντων τέλος οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους, til Apollon, *Pind. Pyth.* 9, 81; Df. — κελεύθω, vandrer, reiser, *inc.*

*κέλευμα, τό, = κέλευσμα, *poët.*; — κέλευσις, ἡ, Tilskyndan, Byden, Befalen; — κέλευσμα, τό, Opmuntring, Bud, Befaling, *ex.* som tilraabes Krigerne af Feltherren, Hestene af Kudsken, o. dl.; bes. ogs. den Takt, som angives af κελευστής, og hvorefter der roes; Df. om Søfolkene; ἐπιεῖσαν ἄλμην - ἐκ κελεύσματος, *Æsch. Pers.* 396; — κελευσμός, ὁ, Befaling, Bud; — κελευσμοσύνη, ἡ, *jon.* f. κελευσμός, *Herod.* 1, 157; — κελευστάνωρ, ορος, ὁ, (ἀνήρ), som tilskynder Mænd, som byder over el. behersker Mænd, *poët.*; — κελευστής, οῦ, ὁ, som tilskynder, byder, befaler; bes. til Skibs: som angiver en Takt el. spiller en Melodie, hvorefter der roes; jf. κέλευσμα *in fin.*; — κελευστιάω, verlende Skrivem. m. κελευτιάω, s. m. s.; — κελευστικός, 3, befalende, bydende; — κελευστός, 3, befalet, buden; — κελεύστωρ, ορος, ὁ, = κελευστής; — κελευτιάω, *frequent.* af κελεύω, er altid ifærd med at befale el. tilskynde, *Il.* 12, 265, o. 13, 125; jf. κελευστιάω o. κελευθιάω; o. — κελεύτωρ, ὁ, = κελευστής; — (af Fgd.).

κελεύω, (κέλλω), oprindel. sætter i Bevægelse, driver frem, μάστιγι, *Il.* 23, 642; Df. tilskynder, opmuntrer; sædv. byder, befaler; ogs. anraaber, ønsker, beder; κελεύειν τινί, at tilraabe el. opmuntre nogen, *Hom.*, ogs. m. tilføiet *inf.*, *ex. Il.* 2, 50; ogs. κελεύειν τινά, at opfordre nogen, at befale nogen, fieldc. *acc. rei*, *ex. Il.* 4, 286, oftere m. tilføiet *inf.*, *ex. Il.* 17, 30, hyp. *att.* sædv. m. *acc. c. inf.*, *ex.* ἐκέλευσας διδάσκειν τὴν ἑαυτοῦ ἕκαστον τάξιν, *Xen. Cyr.* 2, 2, 6; ligel. *pass. c. inf.*, *ex.* ὑπ' ἐκείνου κελευσθέντες ἐξιέναι, *ib.* 4, 5, 21; κελεύειν μὴ ποιεῖν, at forbyde; jf. κέλομαι. — κελέων, *sing. inus.* til κελέοντες.

κέλης, ητος, ὁ, (κέλλω), Løber, Veddeløber, Rideheſt til Veddeløb, *Pind.*; men κέλης ἵππος, *Od.* 5, 371; (af κέλης, *æol.* κέληρ, er d. lat. *celeres* f. *equites*); - 2) Jagt, let Skib el. Baad m. een Rorbænk, *celes*, *celox*, *Herod.* 8, 94. — κελήσομαι, *fut.* til κέλομαι, *Od.* — κελητίζω, (κέλης), rider en Veddeløbsheſt; ogs. ἵπποι κελητίζειν, *Il.* 15, 679; h. *Hesych.* ogs. κελητιᾶν; ogs. alm. rider; jf. ogs. *Ar. Lys.* 60; *b)* ἵπποις κελητίζειν heder ogs. at ride saaledes, at man springer fra en Heſt paa en anden. — κελήτιον, τό, *dim.* af κέλης, *Thuc.* 1, 53.

κέλλω, *f.* κέλσω, *aor.* ἔκελσα, bevæger, driver, lat. *(cello)*, *percello*, *pello*; bes. i *Od.*, νῆα κέλσαι, *navim appellere*, at lægge til, at lande, ogs. m. tilføiet ἐν ψαμάθοισι, *ex. ib.* 9, 546; - 2) *intr.*, bevæger mig, løber, iler; bes. κέλλει ἡ ναῦς, Skibet lander, egentl. driver til el. støder imod Land; κελσάσῃσι - νηυσί, *Od.* 9, 149; - (til Stammen κέλλω høre κίλλω, ὀκέλλω, κέλης, κελεύω, o. s. v.).

κέλομαι, *f.* κελήσομαι, *aor.* ἐκεκλόμην, hyp. h. *Hom.* 3 *sing. ep.* κέκλετο, o. *part.* κεκλόμενος, *poët.* f. κελεύω, sætter i Bevægelse, opmuntrer, tilskynder; alm. befaler, *ex.* ἐνυπνίῳ πιθέσθαι μιν

κελήσατο, Pind. Ol. 13, 113; jf. *Isthm.* 6, 54; ligel. *Il.* 16, 657; usædv. om den physiske Paavirkning, *Od.* 12, 175; dette Verbum construerer *Hom.* aldeles ligesom κελεύω; bes. forbinder han *c. dat. aor.* i Bemærkelsen tilraaber, hvortil han ogs. ofte foier μακρὸν ἀΰσας; *b)* kalder paa nogen, kalder tilstede, Ἥφαιστον, *Il.* 18, 391; jf. ἐπικέλομαι; ogs. kalder ved Navn, *Pind. Isthm.* 6, 54; (til Stammen κέλω, *inus.*, høre de alene ved Bemærkelsen forskiellige Verber, κέλομαι, καλέω, κλέω).

κέλσαι, *inf. aor.* af κέλλω, *Od.* — Κελτιστί, *adv.*, paa Celtisk, i Celternes Sprog, paa deres Viis. — κελύφανον, τό, = κελύφη; df. — κελυφανώδης, 2, (εἶδος), som ligner Bælge el. Skaller. — κελύφη [ῡ], ἡ, (γλύφω), Skal, Bælg; ogs. Muslingskal, Sneglehuus; — *dim.* κελύφιον, τό. — κέλῡφος, τό, = frgd.; 2) *poët.*, en liden gammel Jolle; df. — κελῡφώδης, 2, (εἶδος), = κελυφανώδης. — κέλωρ, ωρος, ὁ, Søn; *poët.* o. sield. — κεμαδοσσόος, 2, (σεύω), som opjager en — κεμάς, άδος, ἡ, etslags Raadyr, Hiort, Hiortekalv, *Il.* 10, 361. — κέμμα, τό, (κεῖμαι), Leie, *Emped.* — κεμμάς, ἄδος, ἡ, *poët.* f. κεμάς, *Qu. Sm.* — κέμφος, ogs. κέμπφος, ὁ, = κέπφος.

κέν, see u. κε. — *κεναγγής, 2, (ἀγγός), som tømmer Karrene; df. — κεναγγία, ἡ, Karrenes Tomhed; — κενᾱγορία, ἡ, (ἀγορεύω), tom Snak, Windmageri; — κενανδρία, ἡ, Mangel paa Mænd el. Mennesker; af — κένανδρος, 2, (ἀνήρ), som mangler Mænd el. Mennesker; o. — κεναύχης, 2, = κενεαυχής; — (af κενός). — κένδῡλα, ἡ, ogs. κενδύλη, ἡ, = σχένδυλα, etslags Tang. — κενεαγγέω, har tomme Kar, er udtømt, bes. ved Hunger el. Anstrængelse; df. hungrer, faster; — κενεαγγείη, ἡ, *jon.* f. κεναγγία; o. — κενεαγγικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til Karrenes Tomhed, forbunden dermed; (af ἄγγος); — κενεᾱγορία, ἡ, = κεναγορία; o. — κενεαυχής, 2, (αὔχη), som praler med Daarligheder, *Il.* 8, 230; — (af κενεός).

κενέβρειος, o. -βριος, 2, = θνησείδιος, selvdød: om Kreaturer; τὰ κενέβρεια, Torv, hvor sligt Kiød sælges. — κενεγκράνιος, 2, (κρανίον), tom paa Hierne; o. — κενεμβατέω, (ἐμβάτης), træder feil, giør et Feiltrin; om Sonden: at træffe i det Hule el. Bløde; df. — κενεμβάτησις, ἡ, Feiltrin; (af κενός). — κενεός, 3, *jon.* f. κενός, s. m. s., tom, *Hom.*; ogs. undert. *att.*; df. — κενεότης, ητος, ἡ, = κενότης; o. — κενεόφρων, ονος, 2, = κενόφρων, *Theogn.* — κενεών, ῶνος, ὁ, (κενός), Hulingen imellem Ribbenene og Hoften, Lysken; h. *Hom.* sædv. λαγόνες, ogs. λαπάρα; egentl. ethvert huult el. tomt Rum, *ex.* i et Kar; df. ogs. et Kar, en Grotte, Skibsrummet; ogs. det hule Himmelrum, o. dl.

*κενήριον, τό, (ἠρίον), tom Grav, som κενοτάφιον; — κενοβουλία, ἡ, (βουλή), tomt el. daarligt Raad; — κενογάμιον, τό, (γάμος), forstilt Bryllup; (komisk formet efter κενοτάφιον); sild.; — κενοδοντίς, ίδος, ἡ, *fem.* til κενόδους; — κενοδοξέω, er — κενόδοξος, 2, (δόξα), fuld af tomme Meninger el. Indbildninger; indbildsk, forfængelig; df. — κενοδοξία, ἡ, tom Indbildning; Indbildskhed, Forfængelighed; — κενόδους, -δοντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς), uden Tænder, tandløs; — κενοδρομέω, (δραμεῖν), løber uden Ledsagelse; — κενοκοπέω, (κόπτω), = κενολογέω; — κενόκρανος, 2, = κενεγκράνιος; — κενολογέω, er — κενολόγος, 2, (λέγω), som fører en tom el. daarlig Snak; — saadan Snak, κενολογία, ἡ; — κενοπάθεια, ἡ, Tilstanden — κενοπαθέω, (πάθος), har tomme el. skuffende Fornemmelser; — en saadan Fornemmelse, κενοπάθημα, τό; o. — κενοῤῥημοσύνη, ἡ, (ῥῆμα), = κενολογία; — (af flgd.).

κενός, 3, *adv.* -νῶς, h. *Hom.* o. *Pind.* oftest κενεός, s. m. s.; jf. ogs. κεινός; — tom, *inanis*; κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες, med tomme Hænder, *Od.* 10, 42; udtømt, forladt; ναῦς — λαβόντες κενάς, *sc.* ἀνδρῶν, *Xen. Hell.* 1, 1, 7; ledig, ubeskæftiget; πότερον κενός, ἢ φέρων τι, *id. M. S.* 3, 13, 6; — 2) *transl.*, tom, intetsigende, forgæves, *vanus, inutilis*; κενὰ εὔγματα, tomt Praleri, *Od.*; κενὸς φόβος, *Xen.*; πραπίδι κενεᾷ, i sin Daarlighed, *Pind. Pyth.* 2, 112; εἰς κενόν, o. κενῶς, forgæves; — s. *compar.* o. *superl. regul.* κενώτερος, κενώτατος, anføre *gramm.* ogs. κενότερος, *etc.*, *vid. Buttm. p.* 264.

*κενο-σοφία, ἡ, tom, daarlig, indbildt Viisdom; af — κενόσοφος, 2, (σοφός), med el. af en saadan Viisdom; — κενοσπουδέω, er — κενόσπουδος, 2, (σπουδή), som alvorligen sysler med el. attraaer Daarligheder; — en saadan Attraa el. Syssel, κενοσπουδία, ἡ; — κενοταφέω, (τάφος), τινά, opreiser et Gravminde el. Æresminde for en i Udlandet Afdød, el. hvor han ikke er begraven; 2) κενοταφεῖν τὸν βίον, ligesom at begrave sig levende, *Plut.*; — et saadant Gravminde el. Æresminde, κενοτάφιον, τό; ἔθαψαν —, οὓς δὲ μὴ εὕρισκον, κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα —, *Xen. Anab.* 6, 2, 9; — κενό-

της, ητος; ἡ, Tomhed, Intethed, Daarlighed; — κενοτομέω, (τέμνω), sysler med Daarligheder. — κενοφροσύνη, ἡ, Daarlighed, Forfængelighed; af – κενόφρων, ονος, 2, (φρήν), daarlig, forfængelig, fiantet; — κενοφωνέω, fører en tom, forgæves, intetsigende Tale; – en slig Tale, κενοφωνία, ἡ; af – κενόφωνος, 2, (φωνή), med huul Lyd el. Tone; 2) som taler hen i Veiret el. forgæves; o. — κενόω, gjør tom; udtømmer, borttager, berøver; – (af κενός).

κένσαι, see u. κεντέω. — κέντᾱσε, dor. f. ἐκέντησε, aor. 1 af κεντέω. — *Κενταύρειος, 3, af en Centaur, hørende til el. passende for en saadan; see ogs. u. κενταύριον; — Κενταυρίδης, ου, ὁ, som nedstammer fra en Centaur; — Κενταυρικός, 3, adv. -κῶς, der ligner en Centaur; d. e. vild el. grov i sin Adfærd; ogs. = Κενταύρειος; — κενταύριον, τό, ogs. κενταύρειον, τό, κενταυρίς, ἡ, o. κενταυρίη, ἡ, centaurium, en Planteart med flere Underarter, vid. Schneid.; — Κενταυρίσκος, ὁ, dim. af Κένταυρος, liden Centaur; — Κενταυροκτόνος, 2, (κτείνω), som dræber Centaurer; — Κενταυρομαχία, ἡ, (μάχη), Centaurslag; o. — Κενταυροπλήθης, 2, (πλῆθος), fuld af Centaurer; – (af flgd.).

Κένταυρος, ὁ, Centaur; efter Hom. o. Hes. ere Centaurerne en thessalisk vild Folkestamme, som boede imellem Pelion o. Ossa, men som gik til Grunde i Krigen med Lapitherne; jf. ogs. Φήρ; – b) fra Pind. fremstiller Fabelen Centaurerne som Dobbelgestalter af Heste og Mennesker, (Phantasiespil ved Synet af den første Rytter), og udgiver dem for Sønner af Ixion o. Nephele; – c) sild. bruges κένταυρος ogs. komisk f. παιδεραστής, ogs. f. πόσθη; – (rimel. af ταῦρος o. κεντέω, jf. ταυροκαθαψία).

κεντάω, Aristot., sædv. †κεντέω, f. ήσω, inf. aor. ep. κένσαι (af inus. κέντω, vid. Buttm.), stikker med en Pig, κέντρον, bes. for at drive, d. e. sporer, Il. 23, 337, men ogs. for at martre el. saare, ex. Xen. Anab. 3, 1, 29; – b) udstikker, gjennemstikker, gjennemborer, nedstikker, ombringer, Trag.; deraf — κέντημα, τό, Pig, Braad, Spids; — κέντησις, ἡ, Stikken, Støden, Sporen med en Pig el. Braad; — κεντητήρ, ῆρος, ὁ, som stikker, som sporer; deraf – κεντήριος, 3, gjort el. skikket til at stikke, spore, gjennembore med; τὸ κεντήριον, = κέντρον; — κεντητικός, 3, = κεντήριος; o. — κεντητός, 3, stukken, sporet; 2) gjennemsyet, broderet. — κεντίζω, = κεντέω.

*κεντρήεις, εσσα, εν, spids, pigget; forsynet med en Spids el. Braad; — κεντρ-ηνεκής, 2, dreven med en Spids el. Braad, ἵπποι, Il.; — κεντρίζω, = κεντέω; — κεντρίνης, ου, ὁ, en pigget Haifiskeart; 2) en Hvepseart; — κέντριον, τό, dim. af κέντρον; 2) Sted, hvor Hesten spores; deraf – κεντριόω, stikker, sporer; — κεντρίς, ίδος, ἡ, 1) = κέντρον; 2) = διψάς; — κεντρίσκος, ὁ, en Fiskeart; — κεντρίτης, ου, ὁ, = κεντρίνης; — κεντροβᾰρής, 2, (βάρος), som har sit Tyngdepunkt i Midten; – τὰ κεντροβαρικά, et Skrift af Archimedes, der lærer at udfinde et Legemes Tyngdepunkt; — κεντροδήλητος, 2, (δηλέω), der skader el. stikker med sin Braad, Æsch. Suppl. 561; o. — κεντρο-μορσίνη, ἡ, = ὀξυμορσίνη, Theophr.; – (af flgd.).

†κέντρον, τό, (κεντέω), 1) Spids, Pig, Braad, alm. hvad der stikker; bes. a) Pig el. Braad, hvormed Heste og Lastdyr drives frem, stimulus; jf. Il. 23, 387, 430; deraf sild. Spore; b) etslags pigget Torturredskab, Herod. 3, 130; c) Nagle, hvormed Jern forbindes; ogs. en Torn; d) transl., Spore, Opmuntring, Tilskyndelse; ogs. det Pirrende el. Indtrængende i Talen; – 2) Middelpunkt, centrum; – 3) haardt Sted i Steen el. Træ; deraf — κεντρομᾰνής, 2, (μαίνομαι), som sporer stærkt el. uden Maade, poët.; — κεντροπᾰγής, 2, (πήγνυμι), som stikker Braaden dybt ind; — κεντροτῠπής, 2, slaaen, truffen af en Braad el. Spore; o. – κεντροτύπος, 2, act., som slaaer, træffer, støder med en Braad el. Spore; (af τύπτω); o. — κεντροφόρος, 2; (φέρω), som bærer, fører en Pig el. Braad.

*κεντρόω, gjør spids, forsyner, beslaaer, befæster med en Braad el. Pig; 2) stiller i Centrum; — κεντρώδης, 2, (εἶδος), tilspidset, ligesom en Braad el. Pig; o. — κέντρων, ωνος, ὁ, Skielm, der fortjener at straffes med Pigtampen jf. κέντρον Bem. 1, b, Ar. Nub. 449; jf. μαστιγίας; – 2) en af Stumper og Stykker sammenflikket Kjole; alm. Flikkeværk, lat. cento; deraf hede ὁμηροκέντρωνες o. ὁμηρόκεντρα, de af homeriske Vers og Halvvers sammenflikkede Digte; – (af κέντρον). — κέντρωσις, ἡ, Stikken el. at stikke, spore; b) at forsyne med en Braad; 2) Stilling i Centrum; o. — κεντρωτός, 3, stukken, sporet; 2) forsynet med en Braad el. Spore; (af κεντρόω). — κεντυρίων, ωνος, ὁ, d. lat. centurio. — κέντω, inus., Grundform til κεντέω, s. m. s. — κέντωρ, ορος, ὁ, (κεντέω), som stikker, sporer, driver, ἵππων, ex. Il. 4, 391.

κένωμα, τό, det Udtømmede, det tomme Rum; 2) det ved Udtømmelse Afsondrede; — *κένωσις*, ἡ, Udtømmen, Udtømmelse; o. — *κενωτικός*, 3, hørende el. skikket til at udtømme; (af κενόω). — *κέομαι*, ep. o, jon. f. κεῖμαι; df. 3 sing. κέεται, Herod., 3 pl. κέονται, Hom., inf. κέεσθαι, Hipp. — κεπφαττελεβώδης, 2, (ἀττέλεβος; εἶδος), = κεπφώδης, Athen.; o. — *κεπφόομαι*, lader mig lokke el. fange ligesom Fuglen κέπφος; af — *κέπφος*, ὁ, en Søfugl af Slægten *procellaria*, der let lokkes og fanges med Havskum; df. 2) et letfærdigt el. eenfoldigt Menneske, Ar.; (efter gramm. besl. m. κοῦφος o. κωφός); df. — *κεπφώδης*, 2, (εἶδος), der ligner en κέπφος el. Dompap.

**κεραβάτης*, ου, ὁ, = κεροβάτης; — *κεραελκής*, 2, (ἕλκω), som trækker ved el. med Hornene: om Plovoxen; 2) som trækker ned til Jorden ved Hornene; 3) som drager, bærer, har tunge Horn; o. — *κεραία*, ἡ, enhver hornagtig fremragende Spids; df. bes. *a)* Krebsens Følehorn; *b)* Maanens Horn; *c)* Cirkelens el. Passerens Been; *d)* Seilstang; ἐκ κεραίας διαδραμεῖν, at seile med Sidevind; *e)* Accenttegn, Accent; alm. Streg, Træk; διὰ πάσης κεραίας διήκειν, at udtale sig i hvert Træk: om en kraftfuld og træffende Skildring; – 2) f. κέρας, Horn, Nic.; ogs. hvad der er giort af Horn, bes. en Hornbue; – (af κέρας).

κεραΐζω, f. ίσω, (κείρω), forstyrrer el. ødelægger i Bund og Grund, πόλιν, σταθμοὺς ἀνθρώπων, Hom.; udplyndrer, χρήματα, Herod.; om Skibe: borer i Grund, id. 8, 86, 91; om Mennesker og Dyr: ombringer, dræber, myrder; Hom., Herod. — κεραίνω, o. κεραίρω, lect. var. f. κεραίω, Il. 9, 203. — *κεραιοῦχος*, 2, (κεραία, ἔχω), som holder Seilstangen. — κεραίρω, see u. κεραίνω. — *κερᾰΐς*, ΐδος, ἡ, = κεραΐζουσα. — *κερᾰΐς*, ΐδος, ἡ, en for Hornet skadelig Orm, lect. var., Od. 21, 395; o. — *κερᾱΐς*, ΐδος, ἡ, Faaret i en vis Alder, *bidens*, Lyc.; (af κέρας). — *κεραϊσμός*, ὁ, Forstyrrelse, Ødelæggelse; o. — *κεραϊστής*, οῦ, ὁ, en Forstyrrer, Røver, Tyv, Hom. Merc.; (af κεραΐζω). — *κεραΐτις*, ιδος, ἡ, Navnet paa en Plante, ogs. βούκερας o. τῆλις, *foenum græcum*. — *κεραίω*, ep. f. κεράννυμι, men rimel. alene Il. 9, 203, i Udtrykket: ζωρότερον κέραιε, bland Vinen renere, stærkere, med mindre Vand, dog m. Varianterne κέραιρε o. κέραιε. — *κεραλκής*, 2, (κέρας, ἀλκή), stærk i Hornene, βοῦς.

κεραμαῖος, 3, = κεράμειος, inc. — *κεράμβηλον*, τό, Fugleskræmme. — *κεράμβηλος*, ὁ, o. *κεράμβυξ*, υκος, ὁ, en Torbistart med lange Horn; (rimel. af κάραβος m. Hentydning paa κέρας). — **κεραμεία*, ἡ, Pottemagerkunsten; 2) Pottemagervare; — *κεραμεικός*, 3, = κεραμικός; *κεραμ*. τροχός, Pottemagerskiven; – 2) ὁ *κεραμεικός*, Pottemagertorvet; – i Athenen er Kerameikos en dobbelt Plads i og udenfor Byen; paa den sidste begrov man de i Krigen faldne Borgere; — *κεραμεῖον*, τό, Pottemagerværksted; — *κεράμειος*, 3, o. κεράμεος, ctr. κεραμοῦς, 3, af Jord el. Leer; giort af en Pottemager; — *κεραμεύς*, ὁ, en Pottemager; df. – *κεραμευτικός*, 3, hørende til en Pottemager; ἡ *κεραμευτική*, sc. τέχνη, Pottemagerkunsten; o. — *κεραμεύω*, er Pottemager, giør Pottemagerarbeide; men komisk om Pottemagersønnen som Demagog: πόλιν εὖ καὶ καλῶς – *κεραμεύει*, Ar. Eccl. 253; – (af κέραμος).

κεραμήϊος, 3, ep. f. κεράμειος. — *κεραμηΐς*, ΐδος, ἡ, fem. ep. til κεράμειος. — κεραμία, ἡ, = κεραμεία, Pottemagerkunsten, Plat., inc. — *κεραμιδόω*, (κεραμίς), forsyner, dækker, tækker med Teglsteen; 2) i Krigssproget: med Skioldene over Hovedet at danne et Tag som Romernes *testudo*. — *κεραμικός*, 3, o. *κεράμινος*, 3, Herod., = κεράμειος. — *κεράμιον*, τό, Leerkar, Leerfad, *testa*, Herod., Xen.; alene efter Formen dim. af κέραμος. — **κεράμιος*, 3, = κεράμειος, Xen.; — *κεραμίς*, ῖδος, att. ίδος, ἡ, Teglsteen, Tagsteen, Xen., ogs. Tegltag; 2) som κεράμιον, Pottemagerkar; 3) *κεραμὶς* γῆ, Pottemagerjord, Leer; o. — κεραμίτης, ου, ὁ, sædv. *κεραμῖτις*, ιδος, ἡ, γῆ, Pottemagerjord, Plat.; – (af κέραμος).

**κέραμον*, τό, Leerkar; τὰ *κέραμα*, samtlige Bordkar (uden Hensyn paa Materien); — *κεραμοποιός*, ὁ, (ποιέω), Pottemager; — *κεραμοπωλεῖον*, τό, Pottemagertorv; af – *κεραμοπωλέω*, er – *κεραμοπώλης*, ου, ὁ, (πωλέω), som udsælger Pottemagervarer; af — †*κέραμος*, ὁ, Pottemagerjord, Leer; *b)* hvad deraf er forfærdiget el. brændt, Leerkar, Pottemagervare, Viinkrukke, Il. 9, 465; ligel. Potte, Fad, Teglsteen, o. dl.; 2) h. Cyprierne: et Fængsel, ex. Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ, Il. 5, 387; (efter nogle af κεράννυμι, efter andre af ἔρα, inus., *terra*); df. — *κεραμουργός*, ὁ, (ἔργον), = κεραμοποιός; o. — *κεραμόω*, tækker med Teglsteen; df. – *κεραμωτός*, 3, tækket med Teglsteen; τὸ *κεραμωτόν*, ogs. *κεραμωτὴ* στέγη, Tegltag; alm. giort af Leer: om Pottemagervarer.

κεράννυμι, f. κεράσω, ep. -σσω, aor. ἐκέρᾰσα, men in med. syncop. ἐκρᾱ-

σάμην, o. ligel. in pf. κέκρᾱκα, pass. κέκρᾱμαι, sild. ogs. κεκέρασμαι, in aor. pass. ἐκράθην [ᾱ], dog ogs. ἐκεράσθην, men jon. κέκρημαι, κρηθείς, hvortil ogs. hører aor. act. ἐπικρῆσαι, Od. 7, 164; conj. præs. κέρωνται, Il. 4, 260, som af κέραμαι, (som δύνωνται, af δύναμαι); af Biformen κεράω har Hom. Formerne κερῶντας, κεράασθε, κερόωντο; jf. ogs. κεραίω, o. κιρνάω, κίρνημι; — blander, sammenblander, bes. formilder den hede Viin ved Tilsætning af Vand; h. Hom. ofte in med., ex. οἶνον ἐν κρητῆρσι κέρωνται, Il. 4, 260; ogs. κρητῆρα κεράσασθαι, at lave (sig) en Bolle, Od.; ligel. κρητῆρα κεράσαι, Dem.; ogs. οἴνῳ κεράσας (τὴν κρήνην), Xen.; οἶνος κερασθείς, oppon. ἄκρητος, id.; ds. efterhom., skienker i, giver at drikke; alm. formilder el. tempererer ved Blanding, ex. Od. 10, 362; – 2) transl., bringer i et rigtigt Forhold, tempererer; τὸ ἐὰρ κεκραμένον τῇ ὥρᾳ καλῶς, Xen.; sammensmelter, forbinder, forener; πλοῦτος ἀρετῇ κεκραμένος, Pind. Pyth. 5, 2; jf. ib. 10, 65; – (efter gramm. af κέρας, stort Drikkehorn).

κεραοξόος, 2, (ξέω), som glatter el. forarbeider Horn; κεραοξόος τέκτων, Hornarbeider, Il.; — κέραος, 3, sild. ogs. 2, hornet, med Horn, ἔλαφος, ἄρνες, Hom.; 2) af Horn; o. — κεραοῦχος, 2, (ἔχω), = κεροῦχος; af — κέρας, τό, gen. κέρατος, jon. o. ep. κέραος, ctr. κέρως, jon. ogs. κέρεος, etc.; nom. pl. (κέρᾰτα), κέραα, κέρᾱ, jon. ogs. κέρεα, Herod., dat. κέρασι, ep. ogs. κεράεσσι; (sild. findes ogs. Formerne κεράατος, κεράατα, ogs. κέρᾱτε, κέρᾱτα, o. κέρᾱα); – Horn, cornu; κέρατι παίειν, at stange: om Oxen; ogs. som Stof til kunstig Forarbeidelse; jf. Od. 19, 566; ds. — 2) hvad der er giort af Horn; bes. – a) en Bue, Il. 11, 385; – b) Blæsehorn el. d. musikalske Horn, bes. den phrygiske Fløite; (sædv. af Metal; alts. Navnet egentl. af Liigheden); – c) Drikkehorn, (oprindel. Dyrehorn, sild. ogs. af Metal); – d) Horn paa Anglesnoren, Hom., ex. Il. 24, 81; — 3) af etslags Liighed: – a) Arm af en Flod; Ὠκεάνοιο κέρας, Hes. Theog. 789; (hvf. man efter nogle sild. tillagte Flodguderne Oxehorn); τὸ Μενδήσιον κέρας, Thuc. 1, 110, vil man forklare om Landspidsen el. Tangen ved den mendesiske Nilmunding, vid. Haack.; – b) Fløi af Hæren, ogs. af en Flaade; jf. Herod. 6, 12, o. 14; ἐπὶ κέρως, id., ἐπὶ κέρας o. εἰς κέρας, ogs. κατὰ κέρας, ἄγειν, πορεύεσθαι, o. dl., Xen., at føre, at marschere i Kolonne (el. saaledes, at den ene Fløi danner den forreste Spids), el. i en lang Række efter hinanden; κατὰ κέρας ἐπιθέσθαι, at falde i Flanken; – c) hvad der hæver sig el. rager frem som et Horn, bes. Biergspids; ogs. Krumning, Bøining, ex. en Flods, jf. ovens. 2, a; jf. ogs. κερατᾶς, o. κερατίνη.

κεράς, άδος, ἡ, fem. poët. til κεραός, hornet, med Horn; 2) f. κερᾱΐς, bidens. — κερασβόλος, 2, (κέρας, βάλλω), ds. ὄσπρια κερασβόλα, Bælgfrugter, som ikke kunne koges møre, fordi (efter en Overtro) Sæden under Saaningen var falden paa Øxnenes Horn, Theophr.; – 2) transl., et haardt og ubøieligt Menneske, Plat. — κερασία, ogs. κερασέα, ἡ, som κέρασος, Kirsebærtræet. — κεράσιον, τό, Frugten af κέρασος, Kirsebær. — κέρασμα, τό, (κεράννυμι), Blanding, blandet Drik. — κέρασος, ὁ, sild. ogs. ἡ, Kirsebærtræet; (dertil svarer efter Buttm. i. lat. cornus, ligesom cornu til κέρας). — κεράστης, ου, ὁ, fem. κεράστις, (κέρας), hornet, med Horn; – 2) ὁ κεράστης, a) Hornslangen; b) en for Figener skadelig Torbist, cerastes. — κεραστής, οῦ, ὁ, fem. κεραστίς, som blander; o. — κεραστός, 3, blandet; (af κεράννυμι). — κερασφόρος, 2, (κέρας, φέρω), som bærer Horn; κερασφ. ἀνήρ, = κερατᾶς.

*κερατάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Opsynsmand over 32 Elefanter; – hans Embede, κεραταρχία, ἡ; — κερατᾶς, ᾶ, ὁ, Hornbærer, Hanrei; (κέρατα ποιεῖν τινι, at sætte nogen Horn, Artemid.); — κεραταύλης, ου, ὁ, (αὐλέω), Hornblæser, Hornist; — κερατέα, ἡ, ogs. -τεία o. -τία, Johannisbrødtræet; – dets Frugt, κεράτιον, τό; — κερατίας, ου, ὁ, = κερατᾶς; — κερατίζω, støder med Hornene, Æsch.; o. — κερατίνη, ἡ, ogs. κερατίνης, ου, ὁ, etslags sophistisk Slutningsmaade; jf. Aul. Gell. 16, 2, o. Diog. Laërt. 7, 187; egentl. fem. af – κεράτινος, 3, af Horn, Xen.; – (af κέρας). — κεράτιον, τό, dim. af κέρας, lidet Horn; 2) den hornformige Frugt af Træet κερατέα; 3) = τῆλις, Bukkehorn, foenum græcum. — κερατίς, ίδος, ἡ, = κερατίνη. — κερατιστής, οῦ, ὁ, (κερατίζω), som støder med Hornene. — κερατίτης, ου, ὁ, fem. -τῖτις, ιδος, ἡ, (κέρας), hornet; hornformet.

*κερατογλύφος, 2, (γλύφω), som tilskærer Horn; — κερατοειδής, 2, (εἶδος), hornagtig, af Horn; 2) der lyder el. toner ligesom Horn; — κερατοξόος, 2, = κεραοξόος; — κερατοποιός, 2, (ποιέω), som bearbeider Horn; — κερατόπους, ὁ, ἡ, neutr. -πουν, gen. -ποδος, (πούς), med Fødder af Horn; — κερατουργός, 2, (ἔργον), = κερατο-

ποιός; — κερατοφορέω, er - κερατοφόρος, 2, (φέρω), som bærer Horn; — κερατοφυέω, er - κερατοφυής, 2, (φύω), som frembringer Horn; som faaer el. bekommer Horn; — κερατόφωνος, 2, (φωνέω), som toner el. lyder fra Hornet; — κερατόω, gior til Horn; hærder; — κερατώδης, 2, = κερατοειδής; — κερατών, ῶνος, ὁ, βῶμος, et af Horn bygget Altar paa Øen Delos, *Plut.*; — κερατωνία, ἡ, = κερατέα; — κερατῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ), der seer ud som Horn; o. — κεραύλης, ου, ὁ, = κερατaύλης; - (af κέρας).

κεραύνειος, 2, af el. med Torden; tordnende, *epith.* til Zeus; — κεραυνίας, ου, ὁ, af Torden, hørende dertil, λίθος, Tordensteen; — κεραύνιον, τό, *dim.* af κέραυνος; 2) kritisk Tegn ved et fordærvet Sted; 3) etslags Troffel, ὕδνον, *tuber*, som skal voxe efter Tordenveir; — κεραυνοβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, o. κεραυνόβλητος, 2, (βάλλω), truffen af Torden; ogs. *transl.* som *attonitus*, forskrækket, forfærdet; — κεραυνοβολέω, er - κεραυνοβόλος, 2, (βάλλω), som udkaster el. udslynger Tordenen, tordnende; 2) *pass.*, κεραυνύβολος, = κεραυνοβλής; df. - κεραυνοβολία, ἡ, at udkaste, udslynge Tordenen, at træffe el. ramme dermed; — κεραυνοβρόντης, ου, ὁ, (βροντάω), Lyntordneren; — κεραυνομάχης, ου, ὁ, (μάχη), som strider med Tordenen; o. — κεραυνοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω), truffen el. slaaen af Tordenen; - (af flgd.).

κεραυνός, ὁ, Tordenslag, Torden og Lynild; ὁ κεραυνὸς ἐπισκήπτει, πίπτει, slaaer ned; jf. *Xen. M. S.* 4, 3, 14; fra *Hom.* af er ὁ κεραυνός, Zeus's sædvanlige Vaaben; efter *Hes. Theog.* 141, smedes den af Cykloperne; df. — κεραυνοσκοπεῖον, τό, Sted, hvorfra Tordenen iagttages; 2) Tordenmaskine paa Theatret; o. - κεραυνοσκοπία, ἡ, Tordenens Jagttagelse og Udtydning; (af σκοπέω); — κεραυνοῦχος, 2, (ἔχω), som holder Tordenen; — κεραυνοφαής, 2, (φάος), der lyser som af Torden og Lynild, *Eur.*; — κεραυνοφόρος, 2, (φέρω), der bærer Lynilden; o. — κεραυνόω, træffer el. ihielslaaer med Lynet; - denne Handling, κεραύνωσις, ἡ; - (af κεραυνός).

κεράω, Biform af κεράννυμι, s. m. s. — κεράω, stiller mig paa Fløien, *Polyb.*; o. — κεραώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, (ωψ), med hornet Udseende, σελήνη; (af κέρας). — Κέρβερος, ὁ, Cerberus, den Jndgangen til Underverdenen bevogtende Hund; efter *Hes. Theog.* 311, Søn af Typhaon o. Echidna, o. med 50 Hoveder; sild. sædv. med 3 Hoveder; jf. ogs. *Il.* 8, 368, o. *Od.* 11, 623. — κερβολέω, (βάλλω), = κερτομέω.

κερδαίνω, *fut. att.* -δᾰνῶ, *inf. aor.* κερδᾶναι, *jon.* κερδῆναι, *fut. jon.* κερδήσω, h. *Herod.* 3, 72 κερδήσομαι, *aor.* ἐκέρδησα, *pf.* κεκέρδηκα, efter *Bekker.* til *Dem. p.* 1292, *vid. Buttm.*, (κέρδος); - vinder, har el. drager Fordeel deraf; μέγιστα ἐκ φορτίων ἐκέρδησαν, *Herod.* 4, 152; ogs. søger smudsig Fordeel el. skiden Vinding; οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, *Xen. M. S.* 2, 9, 4; ogs. *c. dat.* f. *acc.*, *Herod.* 8, 60, 3; - *b)* ligesom ἀπολαύω o. καρπύομαι, høster deraf, πένθος, ὄνειδος, δάκρυα, d. e. har Skade eller Fortræd deraf. — κερδαλέη, ἡ, *ctr.* κερδαλῆ, Ræven, el. den Forslagne; 2) *sc.* δορά, Rævepels; egentl. *fem.* af — κερδαλέος, 3, *adv.* -λέως, (κέρδος), som bringer Vinding, fordeelagtig, nyttig, βουλή, *Il.*; 2) om Mennesker: vindesyg; forslagen, listig; klog, forstandig, *Hom.*; df. — κερδαλεότης, ητος, ἡ, Forslagenhed, List, Snuhed; o. — κερδαλεόφρων, ονος, 2, (φρήν), snu, listig.

κερδαντήρ, ῆρος, ὁ, den Vindesyge; o. — κερδαντός, 3, vunden, erhvervet; (af κερδαίνω). — κερδάριον, τό, *dim.* af κέρδος. — κερδ-έμπορος, ὁ, som forlener Vinding i Handel: *epith.* til Hermes; — κερδητικός, 3, vindesyg; o. — κερδία, ἡ, h. *gramm.* f. φιλοκερδία, Vindesyge; (af κέρδος). — κερδίων, ονος, 2, o. κέρδιστος, 3, *compar.* o. *superl.* formede af *subst.* κέρδος, nyttigere, fordeelagtigere, alm. bedre; *comparat.* h. *Hom.* altid i Forbindelserne: ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη, o. καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν; 2) listigere, mere snu el. forslagen; - ligel. *in superl.*, nyttigst, o. s. v.

†κέρδος, εος, τό, Vinding, Fordeel, Nytte; ἵνα - ἐπισπάσωνται κέρδος, for Fordelens Skyld, *Herod.* 3, 72; 2) klogt el. nyttigt Raad, *Hom.*; sædv. *in pl.*, Forslagenhed, Snuhed, List; κέρδεα εἰδέναι, ἐπίστασθαι, at forstaae sig derpaa, at være listig, *Hom.*; jfr. *Od.* 23, 217; 3) Vindesyge; (skal være af ἔρδω, ἔργον); df. — κερδοσυλλέκτης, ου, ὁ, (συλλέγω), som indsamler Vinding; o. — κερδοσύνη, ἡ, List, Snuhed, Klogskab; h. *Hom.* alene som *adv.*, κερδοσύνῃ, med List el. Klogt. — κερδόφιον, τό, *dim.* af κέρδος. — κερδώ, όος, *ctr.* οῦς, ἡ, (κέρδος), en Ræv; jfr. κερδαλέη; 2) som γαλέη, en Væsel. — Κέρδων, Slavenavn h. *Dem.*; df. d. lat. *cerdo*, Haandværksmand. — κερδῷος, 2, (κέρδος), som bringer el. forlener Vinding; 2) (κερδώ), ræveagtig.

κέρεα, τά, *jon.* f. κέρατα; df. — κερεαλκής, 2, *poët.* f. κεραλκής. — κερέειν, *jon. inf. fut.* til κείρω. — κέρ-

θιος, ὁ, lat. *certhia*, etslags liden Fugl, *ex.* Træpikker. — κερκέτης, ου, ὁ, lidet Anker; 2) som Krigsmaskine, = δελφίν Bem. 2. — κερκίδιον, τό, *dim.* af κερκίς. — κερκιδοποιϊκή o. -ποιητική, ἡ, *sc.* τέχνη, den Kunst, som øves af - κερκιδοποιός, 2, (ποιέω), som forfærdiger κερκίδας el. Væverskeer; o. — κερκίζω, slaaer Islættet fast med Væverskeen; (af flgd.).

κερκίς, ίδος, ἡ, paa den gamle lodrette Væverstol: et Værktoi, hvormed man fastslog Islættet el. tættede Væven, Væverskee, sild. σπάθη; paa den vandrette Væverstol: Væverskyttelen, *radius s. pecten textorius*; df. *b)* en Væv; Væveri; - 2) hvad der har Liighed med en κερκίς; bes. *a)* Pæl el. Plog, *paxillus*; Pind el. Træ, hvormed man rører om i noget; *b)* Pind el. Plektron, hvormed man slaaer Strængene, *plectrum*; *c)* det store Rør i Skinnebenet, *radius*; *d)* Maalestang, *radius mathematicus*; *e)* Haarnaal, Haarkam; *f)* af Lydens Liighed med Væverskyttelens Susen: en Poppelart, *germ.* Zitteresp̄e; (rimel. af κέρκω, κρέκω).

κέρκισις, ἡ, at slaae Væven med κερκίς; at væve; o. — κερκιστική, ἡ, *sc.* τέχνη, Væverkunsten, Væveri; (af κερκίζω). — κερκίων, ἡ, Navnet paa en Fugl; ogs. κερκορώνη, ἡ. — κερκο-πίθηκος, ὁ, Abe med Hale el. Svands; af — κέρκος, ἡ, h. Dyrene: Svands, Hale, Stiert; 2) = πόσθη, *Ar.*; 3) et for Viinstokken skadeligt Insect. — κέρκουρος s. κερκοῦρος, ὁ, *cercurus*, 1) h. Cyprierne: etslags let Skib; 2) etslags Sofisk. — κερκοφόρος, 2, (κέρκος, φέρω), som bærer, har Hale el. Svands. — Κέρκυρα, ἡ, Corcyra, nu Corfu.

κέρκω, sild. Form f. κρέκω. — κερκώπειος, 2, som egner el. ligner en κέρκωψ; trædsk, listig. — κερκώπη, ἡ, en Cikadeart; (af dens bagudstaaende Braad, κέρκος). — κερκωπίζω, (κέρκωψ), bærer mig ad el. gebærder mig som en Abe; er listig, lystig, kaad. — κέρκωσις, ἡ, (κέρκος), Udvæxt paa Modermunden. — κέρκωψ, ωπος, ὁ, (κέρκος), efter Fabelen: en roversk og underfundig Menneskerace, som Herakles skal have udryddet; ἕδραι Κερκώπων, hed ogsaa en Egn ved Thermopylæ, *Herod.* 7, 216; *b)* sild. *transl.*, et underfundigt, kaadt, geilt Menneske; 2) en langhalet Abeart; (hvorfra rimel. Sagnet om Kerkoperne); 3) = κερκώπη.

κέρμα, τό, *dim.* κερμάτιον, τό; (κείρω), en afskaaren el. afreven liden Deel, lidet Stykke; 2) en Penge, et Møntstykke; bes. Smaapenge, Skillemønt; df. — κερματίζω, sønderskærer, afskærer, afsondrer; 2) slaaer el. præger til Mønt; df.

— κερματιστής, οῦ, ὁ, ogs. κερμαδότης, ὁ, en Vexelerer; en Aagerkarl. — κέρνον, τό, ogs. κέρνος, ὁ, o. κέρνος, τό, stor Leerskaal med flere Afdelinger, hvori paa Corybanternes Fest alslags Frugter bragtes som Offer; - κερνοφορεῖν, at være - κερνοφόρος, ὁ, (φέρω), som bringer et saadant Offer; — 2) τὰ κέρνα, ogs. αἱ κέρναι, tvende Hævelser el. Knopper paa de Been, som er Forsættelsen af Rygvirvlerne.

*κεροβάτης, ου, ὁ, (βαίνω), som skrider frem el. gaaer paa Horn- el. Bukkefødder, el. som bestiger Biergtinder: *epith.* til Pan; — κεροβόας, ου, ὁ, (βοάω), som lyder, toner fra Hornet el. Fløiten, *poët.*; — κερόδετος, 2, (δέω), bunden el. indfattet med Horn, τόξον, *Eur.*; — κεροειδής, 2, (εἶδος), hornagtig; — κερόεις, εσσα, εν, hornet, med Horn; κερόεις ὄχος, en af Hornqvæg trukken Vogn, *Call.*; — κερ-οίαξ, ᾱκος, ὁ, Toug el. Line, hvorved Seilstangen (κέρας) styres; — κεροπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω), som smykker med en Hornkam (κέρας), som sætter Haaret op; — κερόστρωτος, 2, (στρώννυμι), belagt med Horn; o. — κεροτυπέω, (τύπτω), støder med Hornene, støder om mig ligesom med Horn; - (af κέρας).

*κερουλκίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til - κερουλκός, 3, (ἕλκω), som trækker med el. ved Hornene; — 2) som trækker el. spænder en Hornbue: *epith.* til Apollo; men *pass.*, τόξα κερουλκά, den ved Hornet el. Hornboilen spændte Bue; — 3) κερουλκὸς κάλως, Toug, hvorved Seilstangen trækkes el. styres; — κερουτίας, ου, ὁ, som bærer Horn; df. overmodig, trodsig; af - κερουτιᾶν, egentl. om Dyrene: at true med Hornene, at hæve el. kaste dem i Veiret, *cornua tollere*; *transl.* om Mennesker: at sætte Næsen høit, at pukke paa sin Magt, Vigtighed, o. dl.; — κερουχίς, ίδος, ἡ, bes. *fem.* til κεροῦχος, 2, (ἔχω), som har Horn, hornet; 2) = κεραιοῦχος; — κεροφόρος, 2, = κερασφόρος; — κερόχρυσος, 2, (χρυσός), med gyldne Horn; o. — κερόω, krummer som et Horn; - (af κέρας). — κέρσας, *ep. part. aor.* 1, o. κέρσε, *ep.* f. ἔκερσε, 3 *sing. aor.* 1, til κείρω.

*κερτομέω, krænker, driller, spotter, udskielder, τινά, sædv. m. tilfoiet ἐπέεσσι, *Od.*; κερτομέων ἀγορεύεις, du taler stiklende, *Il.* 16, 256; sield. *c. acc. rei, ex.* παραίβολα κερτομέουσι, *Hom. Merc.*; df. - κερτόμησις, ἡ, Krænkelse, Drilleri, Stikleri, Spot, Beskæmmelse; — κερτομία, ἡ, = flgd.; h. *Hom.* altid *in pl.*; o. — κερτόμεος, 2, sædv. κερτόμιος, = flgd., Bem. 1; h. *Hom.* alene *in neutr. dat. pl.*, κερτομίοις

m. o. n. ἐπέεσσι, bes. h. προσαυδᾶν, at tiltale spottende el. stiklende; af — κέρτομος, 2, (κέαρ, τέμνω), egentl. hjertesærende; ds. drillende, krænkende, haanende, beskæmmende; κέρτομα βάζειν, at udskielde, *Hes. Op.* 790; jf. *Herod.* 5, 83; – 2) som krænker ved at bedrage; ds. bedragersk, listig, *Hom. Merc.*; κέρτομος χαρά, skuffende Glæde, *Eur.*

κερχαλέος, 3, tor, ru, hæs; af — κερχάω, = κέρχω. — κερχίνη, ἡ, = κεγχρίνη, Vælling af Hirse. — κερχναλέος, 3, = κερχαλέος; o. — κερχνασμός, ὁ, Halsens Torhed el. Hæshed; af — κερχνάω, ogs. -χνέω, = κέρχω; o. — κέρχνη, ἡ, ogs. κερχνηΐς, ΐδος, ἡ, Taarnfalken, *tinnunculus*, (af dens hæse Stemme); af — κέρχνος, ὁ, 1) (κέρχω), Halsens el. Luftrørets Torhed, Hæshed; 2) ved Bogstavomsætn. = κέγχρος; ds. — κερχνόω, ogs. κέρχνω, = κέρχω. — κερχνώδης, 2, (κέρχνος, εἶδος), noget tor i Halsen el. hæs. — κέρχνωμα, τό, Torhed, Ruhed, Hæshed; o. — κερχνωτός, 3, som er bleven tor, ru, hæs; (af κερχνόω).

κέρχω, er tor i Halsen el. Luftrøret, er hæs; 2) *transit.*, gior tor el. hæs; – egentl. om Lyden af den hæse Stemme; (ds. Biformerne κερχάω, κέρχνω, κερχνάω, *etc.*, besl. m. κάρχαρος o. καρφαρέος, af Stammen κέρκω, κρέκω, *tinnio, strido*; hvf. ogs. κερκίς, Væverskyttelen, af dens hvislenden Susen, *sonus stridulus*); ds. — κερχώδης, 2, (εἶδος), = κερχαλέος. — κέρω, *inus.*, antagen Stamform til κείρω, ogs. til κεράννυμι. — κερῶ, 1) *fut.* til κείρω; 2) *fut. att.* til κεράννυμι. — κερῳδός, ὁ, (κέρας, ᾠδή), Hornblæser, *cornicen*. — κερωνέα, ἡ, *jon.* f. κερατέα. — κέρωνται, 3 *pl. conj. præs.* til κεράννυμι, som af κέραμαι, *Il.* 4, 260. — κερώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, (κέρας, ὄνυξ), med Hornklove, med Hornhove. — κέρως, ων, *ctr.* f. κεραός, *inc.* — κερωτυπέω, = κεροτυπέω, *inc.*

κέσκετο, *jon. impf. iterat.* af κεῖμαι, f. ἔκειτο. — κεσκίον, τό, Blaar. — * κεστός, 3, giennemstukken, udsyet, broderet; κεστὸς ἱμάς, *Il.* 14, 214, Aphrodites Brystbælte, der forlener al qvindelig Ynde; 2) sild. *subst.*, ὁ κεστός, Giord, Bælte, Rem, hvf. d. lat. *cestus*; bes. hed Aphrodites Tryllebælte saaledes; o. — κέστρα, ἡ, Spidshammer; ogs. som Vaaben: Stridshammer, Stridsøxe; 2) en Preen; 3) som Fiskeart: rimel. Havaal, el. efter Nogle, en Gedeart; jf. ogs. κεστρεύς o. σφύραινα; – (af κεντέω, κένσαι). — κεστραῖος, ὁ, = κεστρεύς. — κεστρέα, ἡ, = κέστρα, Bem. 3. — κεστρεύς, ὁ, etslags Sofisk, h. *Plin. mugil*, Multe; (rim. af κέστρα, formedelst dens preenformige Gestalt; kaldtes ogs. νῆστις, fordi den altid skulde findes med tom Mave; hvf. ogs. en Forsulten kaldtes spottende κεστρεύς); ds. — κεστρεύω, har en tom Mave, hungrer, faster.

κεστρῖνίσκος, ὁ, *dim.* af — κεστρῖνος, ὁ, = κεστρεύς. — κεστρίτης, ου, ὁ, οἶνος, Viin, som er tilsat med - κέστρον, τό, Planten *betonica officinalis*. — κέστρον, τό, alm. enhver Jernspids, bes. Griffel, Gravstikke, *cestrum*; o. — κέστρος, ὁ, 1) = frgd.; 2) Skarphed paa Tungen; 3) = κεστροσφενδόνη, *Suid.*; (af κεντέω, κένσαι). — κέστρος, τό, en Fiskeart, rimel. = κεστρεύς. — κεστρο-σφενδόνη, ἡ, en i Krigen med Perseus opfunden Kaste- el. Skydemaskine, *Polyb.*; o. — κεστρόω, tilspidser; 2) stikker med en Jernspids, indgraver, graverer; (af κέστρον, κένσαι). — κέστρωσις, ἡ, Indgraven el. Graveren med en Jernspids; o. — κεστρωτός, 3, tilspidset; (af κεστρόω).

κευθάνω, *poët.* f. κεύθω, *Il.* 3, 453. — κεῦθμα, τό, *Theogn.*, o. κευθμός, ὁ, *Il.*, = flgd.; — κευθμών, ῶνος, ὁ, skiult el. afsides Sted; Smuthul, Hule; Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, *Od.* 13, 367; bes. ogs. Leie el. Hule for Vildtet; jfr. ogs. *Od.* 10, 283; 2) = ἄδυτον, det skiulte Allerhelligste, *Æsch. Eumen.*; o. — κεῦθος, τό, = frgd.; sædv. *in pl.*, κεύθεα γαίης, Huler i Jordens Indre; Jordens Skiød; *Hom.*, *Hes.*; ὑπὸ κεύθεσι γαίας, *apud inferos*, *Pind. Nem.* 10, 105; – (af flgd.).

κεύθω, *f.* κεύσω; *pf.* m. *præs.* Bem. κέκευθα, *Il.* 22, 118; *aor.* 2, ἔκυθον, 3 *pl. conj. redupl.* κεκύθωσι, *Od.*; – skiuler, giemmer, indeslutter i mig, *Hom.*; *pass.*, Ἀΐδι κεύθεσθαι, at være begraven; κεύθειν τινά τι, at holde noget skiult for nogen, *Od.* 3, 187; – *b)* holder skiult, fordølger, fortier, h. *Hom.* sædv. m. νόῳ, ἐνὶ φρεσίν, o. dl.; οὐκέτι κεύθετε θυμῷ Βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, I robe det, at I have overvældet Eder med Mad og Drikke, *Od.* 18, 406; — 2) *intr.*, er skiult; ἐν Ἀΐδου, κάτω γῆς, er død el. begraven, *Soph.*; jf. ogs. *Æsch. Sept.* 587.

κεφάλαια, ἡ, gammel indgroet Hovedpine; o. — κεφαλαῖος, 3, som hører til Hovedet; sædv. *transl.*, som vedkommer Hovedsagen; ds. *neutr.* τὸ κεφάλαιον som *subst.*, – *a)* som κεφαλή, Hovedet; τὸ κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος, Ræddikens Knop el. Hovede, *Ar. Nub.* 977; alm. det Øverste; ds. ὡσπερεὶ κεφάλαιον ἐπιτιθέναι τινί, *fastigium imponere*, at fuldende, lægge den sidste Haand derpaa, at sætte Kronen paa Værket; jf. *Dem. p.* 520; – *b)* *transl.*, Hovedsagen,

det Vigtigste; τὰ κεφάλαια τῶν μαθημάτων, Videnskabernes vigtigste Lærdomme el. Sætninger; ogs. sammentrængt Oversigt, kort Indhold, *summarium*; fremdeles i Regnskaber: Summen, Capitalen; τῆς ἐμῆς οὐσίας ὅλον τὸ κεφάλαιον, *Dem. p.* 834; i Rhetoriken: almindelige Sætninger og Beviissteder, *loci s. sedes argumentorum*; ogs. alm. enkelte vigtige Sætninger el. Sentenser; ἐν κεφαλαίῳ s. ἐπὶ κεφαλαίων εἰπεῖν, at fremsætte, fortælle summarisk el. efter Hovedmomenterne; ogs. ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν, *Xen. Ag.* 11, 1; - c) som *adverb.*, i Almindelighed; - (af κεφαλή).

κεφαλαιόω, bringer under visse Hovedpunkter, anfører el. berører summarisk; πολλὰ παρείς, τὰ μέγιστα κεφαλαιώσω, *Thuc.* 6, 91; *b)* sammenregner, summerer; 2) *in N. T.* som κεφαλίζω, dræber; — κεφαλαιώδης, 2, (εἶδος), i el. efter Hovedsagen, summarisk; (af κεφάλαιος). — κεφαλαίωμα, τό, (κεφαλαιόω), Hovedsagen; bes. den sammendragne Sum, *Herod.* 3, 159. — κεφαλαλγέω, er - κεφαλαλγής, 2, (κεφαλή, ἄλγος), som lider af Hovedpine; - 2) κεφαλαλγής *act.*, som foraarsager Hovedpine., *Xen. Anab.* 2, 3, 9; df. — κεφαλαλγία, ἡ, Hovedpine; o. — κεφαλαλγικός, 3, hørende til Hovedpine; som lider af Hovedpine. — κεφαλαλγός, 2, = κεφαλαλγής. — κεφαλαργής, 2, o. κεφαλαργία, ἡ, sild. Udtale f. κεφαλαλγής, o. s. v.

κεφᾰλή, ἡ, Hovedet; ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, fra Top til Taa, *Il.*; κατὰ κεφαλῆς, h. *Hom.* κὰκ κεφαλῆς, ned fra Hovedet, ned over Hovedet; sild. ogs. paa Hovedet, hovedkulds, overilet; εὐθέως ἐπὶ κεφαλήν, over Hals og Hovede, *Dem.*; - 2) κεφαλή staaer ofte i Omskrivninger: *a)* for Personen, *ex. Od.* 1, 343; men bes. i Tiltaler, *ex.* φίλη s. ἠθείη κεφαλή, min Dyrebare! *Il.*; ligel. ὦ κακὴ κεφαλή, du Skarn! *Dem.*; *b)* for Livet, *ex.* κεφαλῇ περιδείδια, frygter for mit Hovede, for mit Liv, *Il.* 17, 242; ligel. παρθέμενοι κεφαλάς, ligesom παρθέμενοι ψυχάς, vovende deres Liv, *Od.*; - 3) det Øverste, Høieste, Top, Tinde, o. dl., *ex.* ἀναβάντες ἐπὶ τὰς κεφαλὰς, ἐμάχοντο, *Xen. Cyr.* 3, 3, 68; ogs. det Yderste, Enden, τῆς τάφρου, *ib.* 66; τῶν φυτῶν αἱ κεφαλαί, Toppen, *id.*; - 4) *transl.*, det Vigtigste, Hovedsagen, Hovedpersonen, Summen, o. dl.

*κεφαληγερέτης, (ἀγείρω), Hovedforsamleren, (formet efter νεφεληγερέτης), kaldtes Perikles spotviis af Komikeren Cratinus h. *Plut.*; — κεφαληδόν, *adv.*, ligesom et Hovede, *inc.*; — κεφαλῆφι o. κεφαλῆφι, *ep. gen.* o. *dat* til κεφαλή, *Hom.*; — κεφαλίζω, slaaer paa Hovedet; df. dræber; — κεφαλικός, 3, hørende til Hovedet; 2) som angaaer Hovedet, som koster Livet, *capitalis*; κεφαλικῶς κολάζειν, at straffe paa Livet, *Herod.*; — κεφαλίνη, ἡ, den bagerste Deel af Tungen imod Svælget; — κεφαλῖνος, ὁ, etslags Sofisk, sædv. βλεψίας; — κεφάλιον, τό, *dim.* af κεφαλή; — κεφαλίς, ίδος, ἡ, = frgd.; 2) det Øverste el. Nederste af en Ting; 3) en Deel af Skoen; 4) = κεροίαξ; — κεφαλισμός, ὁ, Tallenes Multiplication indtil 10, Eengangeen; — κεφαλίτης, ου, ὁ, λίθος, Hiørnesteen; o. — κεφαλιῶται, οἱ, Hovedsmænd, Høvdinger; - (af κεφαλή).

Κεφαλλήν, ῆνος, ὁ, Indvaaner af — Κεφαλληνία, ἡ, Øen Cefalonia, i D. joniske Hav. — *κεφαλοβᾰρής, 2, (βάρος), med tungt Hovede; 2) som tynger Hovedet; — κεφαλοδέσμιον, τό, *dim.* af - κεφαλόδεσμος, ὁ, (δεσμός), Hovedbind; — κεφαλοειδής, 2, (εἶδος), formet som et Hovede; — κεφαλόθλαστος, 2, (θλάω), med knuust el. qvæstet Hovede; τὸ κεφαλόθλαστον, Qvæstning paa Hovedet; — κεφαλοκρουστής, οῦ, ὁ, (κρούω), som stikker Hovedet: Navnet paa et Phalangium; — κεφαλόμακτρον, τό, (μάκτρον), Klæde til at aftørre Hovedet; — κεφαλόῤῥιζος, 2, (ῥίζα), med hovedagtig d. e. knoldet Rod; — κέφαλος, ὁ, etslags Sofisk med stort Hovede; — κεφαλοτομέω, er - κεφαλοτόμος, 2, (τέμνω), som afskærer Hovedet; — κεφαλο-τρύπανον, Trepan el. Bor til Hierneskallen; — κεφαλώδης, 2, = κεφαλοειδής; o. — κεφαλωτός, 3, med Hovede: bes. om Væxter, *ex.* Løg, o. dl.; - (af κεφαλή).

κέχαδα, *pf.* 2 *act.*, o. κεχάδοντο, 3 *pl. aor.* 2 *med.*, af χάζομαι. — κεχαλασμένως, *adv. part. pf. pass.* af χαλάω, slappet, hullet. — κεχάρηκα, m. *part. ep.* κεχαρηώς, *Il.*, sædv. κεχάρημαι, *pf.* til χαίρω. — κεχαρησέμεν, *ep. inf. fut. act.*, o. κεχαρήσεται, *ep.* 3 *sing. fut. med.*, til χαίρω. — κεχάροντο, 3 *pl. ind.*, o. κεχαροίατο f. κεχάροιντο, *Il.*, 3 *pl. opt.*, *aor.* 2 *med.* til χαίρω; men κεχάρητο, *Hes.*, 3 *sing. aor. pass.* til samme. — κεχαρισμένος, 3, *part. pf.* til χαρίζομαι, behagelig, yndig, indtagende; *adv.* -μένως, hvf. *superl.* θεοῖς κεχαρισμενώτατα, *Xen. de præf. equ.* 1, 1. — κεχαριτωμένος, *part. pf. pass* af χαριτόω.

κέχηνα, *pf.* til χαίνω, gaber; df. — Κεχηναῖοι, οἱ, h. *Ar.* komisk Fordreining af Ἀθηναῖοι, ligesom Gabenæer f.

Athenæer. — κεχηνότως, *adv. part. pf.* til χαίνω, gabende, med aaben Mund. — κεχλᾱδώς, *part. pf.* 2 til κλάζω, *Pind.*; df. usædv. *acc. pl.*, κεκλάδοντας, *id. Pyth.* 4, 318. — κεχλίαγκα, *pf.* af χλιαίνω. — κεχλιδώς, *part. pf.* af χλίω. — κεχρημένος, *part. pf.* til χράομαι, *Hom.* — κεχρησμένος, *part. pf. pass.* til χράω, *Herod.* 7, 141. — κέχῠμαι, *pf. pass.* til χέω. — κεχυμένως, *adv. part. pf. pass.* til χέω, gavmildt, odselt, *effuse.* — κεχωρίδαται, *jon.* 3 *pl. pf. pass.* af χωρίζω. — κέω, Biform af κείω, *desid.* til κεῖμαι, men alene i ὄρσο κέων, gaa hen at lægge dig, *Od.* 7, 342. — κέω som Biform af κείω, κεάζω, kløver, *inc.*, o. ligel. som Biform af καίω, brænder.

κῆ, *jon.* f. πῆ *s.* ποῖ; men κη, *enclit.*, f. που, *Herod.* — κῆαι, *ep. inf. aor.* 1, *Od.* 15, 97; men κήαι, 3 *opt. aor.* 1, *Il.* 21, 336; o. κηάμενος, *ep. part. aor.* 1 *med.*, *Il.* 9, 234; af καίω. — κῆβος, ὁ, en Abeart med Svands. — κῆγχος, alene h. *gramm.* o. i Forbindelsen ποῖ κῆγχος; ogs. ποῖ κῆχος; f. ποῖ γῆς; hvorhen i Landet? — κήγώ, *dor.* f. κἀγώ, καὶ ἐγώ. — κηδαίνω, sield. Biform af κήδω. — *κηδεία, ἡ, Besørgelse el. at besørge, bes. en Afdød til Jorden; 2) Svogerskab; Besvogrelse; o. — κήδειος, 2, som fortiener vor Omsorg el. Forsorg; kiær, dyrebar, afgiort, *Il.* 19, 294; dog her efter nogle: hvem vi skylde den sidste Omsorg; jf. κήδεος; 2) *act.*, omsorgsfuld, omhyggelig; κήδειοι τροφαὶ παίδων, omhyggelig Pleie, *Eur.*; 3) besvogret; beslægtet; broderlig el. af en Broder, *ex.* θρὶξ κήδειος, *Æsch. Choëph.* 224; — (af κῆδος).

*κηδεμονεύς, ὁ, = κηδέμων, *Ap. Rh.*; — κηδεμονία, ἡ, Besørgelse, Forsorg, Pleie; o. — κηδεμονικός, 3, *adv.* -κῶς, horende til en κηδεμών, omsorgsfuld, omhyggelig, som forsørger el. pleier; af — κηδεμών, όνος, ὁ, ogs. ἡ, *Soph.*, (κηδέω), Forsørger, Beskytter; συμπαρεκάλει Ἥρωας, γῆς - κηδεμόνας, *Xen. Cyr.* 3, 3, 21; οἷς κηδεμὼν οὐδείς, som ingen Talsmand have, *id.*; ἐπίτροπος καὶ κηδεμών, *Dem.*; *b)* *Il.* 23, 163, 674, som besørger en Jordefærd; — 2) som κηδεστής, Besvogret, Svigerson. — κήδεος *s.* κηδεός, = κήδειος, men alene *Il.* 23, 160, οἷσι - κήδεός ἐστι νέκυς, hvem det paaligger at besørge hans Jordefærd; (hvor man dog ogs. vil forklare κήδεος ved διὰ κήδεος, som *gen.* af κῆδος).

κήδεσκον, κηδέσκετο, *jon.* forlæng. *impf.* af κήδω. — κηδεστής, οῦ, ὁ, som besørger, bes. en Liigbegængelse; 2) Beslægtet ved el. igiennem Giftermaal, bes. Svigerfader, Svigerson; ogs. Svoger; df. — κηδεστία, ἡ, Slægtskab igiennem Giftermaal, Besvogrelse, Svogerskab; - vedkommende el. hørende til et saadant Slægtskab, κηδεστικός, 3. — κηδέστρια, ἡ, *fem.* af κηδεστήρ f. κηδεστής, Besvogret; Svigerinde, Svigermoder. — κηδέστωρ, ορος, ὁ, = κηδεστής, Forsørger. — κήδευμα, τό, som κῆδος, Sorg, Omsorg, Forsorg; *b)* Omsorg for en Afdød og for hans Begravelse; df. Liigbegængelse; - 2) Slægtskab igiennem Giftermaal, Besvogrelse; df. den ved Svogerskab Beslægtede, *Soph. Oed. Tyr.* 85; ogs. Giftermaalet selv; o. — κηδευτής, οῦ, ὁ, = κηδεστής; (af flgd.).

κηδεύω, 1) *c. acc.*, iagttager en Paarørendes Pligter imod nogen; df. *a)* besørger nogen til Jorden; *b)* besvogrer, παῖδα, bortgifter Datteren; ogs. gifter mig; κήδευσον λέχος τοῦτο, *Soph. Trach.* 1229; - 2) *c. dat.*, indgaaer Svogerskab, er el. bliver besvogret med nogen, τινί; ogs. *absol.*, κηδεῦσαι καθ' ἑαυτόν, at vælge Svigerforældre efter sin Stand, *Æsch. Prom.* 890; (af κῆδος). — κήδιστος, 3, *superl.*, formet af *subst.* κῆδος, men efter Bem. hørende til κήδειος, altf. den værdigste til vor Omsorg, Forsorg, Agtelse; den dyrebareste, elskeligste, *Hom.*; *b)* nærmest besvogret, nærmest beslægtet ved Svogerskab, *Od.* 8, 583; - efterhom. *compar.*, κηδίων, ονος, 2.

κήδομαι, see u. κήδω. — κῆδος, τό, Sorg, Bedrøvelse, Bekymring; τῶν ἄλλων οὔ κῆδος, af de andre have vi intet at frygte, *Od.* 22, 254; bes. Sorg over en Afdød; jf. *Il.*, 4, 270; — *b)* Gienstanden for Sorg el. Bekymring; df. bes. α) den Afdøde; et Liig; ogs. Liigbegængelse; β) Nød, Elendighed, *Hom.*; — 2) Slægtskab ved Giftermaal, Besvogrelse, Svogerskab, bes. *att.*; df. — κηδοσύνη, ἡ, som κῆδος, Bekymring, *Ap. Rh.*; o. — κηδόσυνος, bekymret, bedrøvet; ogs. som κήδειος, omsorgsfuld, *Eur.*

κήδω, *fut.* κηδήσω, *Il.* 24, 240, men af κηδέω, *imperat. aor. med.* κηδέσαι, *Æsch. Sept.* 138, jf. *Il.* 14, 427; *pf.* κέκηδα (*intr.*); - gior bekymret, bedrøver, ængster; bes. ogs. tilføier Skade el. Meen udenfra, *ex.* (χειμὼν) - μῆλα - κήδει, *Il.* 17, 550; - hertil henfører *Passow.* ogs. *fut.* κεκαδήσω, *Od.* 21, 153, 170, o. *aor.* κεκαδών, *Il.* 11, 334, m. Bem., bedrøver en for noget, d. e. berøver en noget, τινά τινος; - mere indlysende og lettere synes imidlertid Afledningen af χάζομαι, *cedo*, viger, κεκαδήσω, vil bringe til at vige derfra el. give Slip derpaa, d. e. vil berøve, (τινάς)

θυμοῦ καὶ ψυχῆς; *vid. Buttm. in* χάζομαι; — 2) κήδομαι, *a)* som *pass.* af κήδω, har Bekymring el. Sorg, er bedrøvet, sorgfuld, ængstet; hertil hører ogs. *pf.* κέκηδα; πᾶσα κέκηδε πόλις πόθῳ, *Tyrt.*; *part.* κηδόμενος, bekymret, bedrøvet, *Hom.*; men omsorgsfuld, omhyggelig, *Pind. Ol.* 6, 79; — *b) in med.* m. *fut.* κεκαδήσομαι, *Il.* 8, 353, er bekymret for nogen, bærer Omsorg for nogen, τινός; *ex.* εἰ μὴ μεγάλως ἐκηδόμην συναπάσης τῆς Ἑλλάδος, *Herod.* 9, 45; εἴπερ σαυτοῦ κήδῃ, dersom du vil dit Vel el. din Frelse, *Xen. Hell.* 6, 4, 5. — κῆδωκε, *dor.* f. καὶ ἔδωκε.

κῆεν, *ep.* 3 *sing. aor.* 1 til καίω, *Il.* 21, 349. — κηθάριον, κηθίδιον, o. κήθιον, τό, = flgd. — κηθίς, ίδος, ἡ, som κημός; Kar el. Bæger, hvori ved Dommernes Valg Stemmestenene (ψῆφοι) bleve kastede; 2) som φιμός, Bæger, hvori man rystede Terningerne, forend man kastede dem i Brættet; (skal være af χαδεῖν, fatte, rumme, el. af χέω). — κήκ, *dor.* f. κἀκ, καὶ ἐκ. — κῆκα, *dor.* f. καὶ αἶκα. — κηκαδέω, *inc.*, sædv. κηκάζω, *poët.* f. κακίζω, gior slet, beskadiger; skielder, skænder, *Lyc.*; af — κηκάς, άδος, ἡ, *jon.* f. κακός, beskadigende; *transl.*, skieldende, skændende; κηκάδι γλώσσῃ, *Call.* — κηκασμός, ὁ, (κηκάζω), Udskielden, Skænd.

κηκίδιον [κῑ], τό, *dim.* af κηκίς, lidet Galæble. — κηκῑδοφόρος, 2, (φέρω), som bærer Galæbler; af — κηκίς, ῖδος, ἡ, (om Afledn. see κίκυς), hvad der fremspruder el. fremvælder, *ex.* Kildevand, frembrydende Sved, Blod, Fedt, Saft, Damp el. Røg, o. dl., bes. h. *Trag.*, *ex. Æsch. Choëph.* 266, o. 1009, o. *Agam.* 960; *Soph. Antig.* 1007; — 2) Galæble, (den af Egens Blade el. Grene efter visse Insecters Stik frembrydende Saft); jf. ogs. *Dem. p.* 816, 827; df. — κηκίω, fremstrømmer, udvælder; θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ Ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε, *Od.* 5, 455.

κηλαίνω, Biform af κηλέω. — κήλας, ὁ, Kropfuglen. — κηλάς, άδος, ἡ, νεφέλη, tør Sky, Vindsky; κηλὰς ἡμέρα, vindig el. stormende Dag; 2) κηλὰς αἴξ, Ged med en Plet (Sky) paa Panden; (rimel. best. m. κήλεος, h. *Hesych.* ogs. κηλιός, tør, brændbar). — κήλαστρα, ἡ, o. κήλαστρος, ἡ, o. κήλαστρον, τό, *celastrum*, et altid grønnende Træ. — κήλειος, 2, = κήλεος, *Il.* 15, 744. — κήλεον, τό, = κῆλον, *Hes. fragm.* — κήλεος, 2, (καίω), brændende, flammende, h. *Hom.* altid i Forbindelsen πυρὶ κηλέῳ (i Versets Udgang læs κηλῷ); jf. κήλειος, o. κηλάς *in fine.*

κηλέστης, ου, ὁ, som beroliger, fornøier, henriver, fortryller; af — κηλέω, *f.* ήσω, kiæler, beroliger, formilder, lindrer, κακά, Ulykken; *b)* fornøier, fryder, henriver, fortryller, bes. ved Sang og Musik; jf. ogs. *Xen. M. S.* 2, 6, 31; indtager, forfører, bedrager med glatte Ord; om vilde Mennesker og Dyr: tæmmer; om Sygdomme: helbreder, stiller, lindrer, bes. ved Sang el. Trylleformler, ἐπῳδαῖς; (skal være af κηλός f. ἕκηλος, el. af καίω f. ἰαίνω, *foveo*, men efter *Suid.* besl. m. χαλάω). — κήλη, ἡ, *att.* κάλη, Brok; 2) Byld, Hævelse, Krop; (rimel. af χαλάω). — Κηληδόνες, αἱ, (κηλέω), h. *Pind.* (*fragm.* 25) mythiske Væsener, som fortrylle ved deres Sang, (dog ikke til Fordærvelse, som Homers Sirener).

*κηληθμός, ὁ, Ro, Stilhed; bes. taus Henrykkelse, *Od.*, *ex.* 11, 334; — κήληθρον, τό, Beroligelsesmiddel, Tryllemiddel; — κηλήκτας, ὁ, *dor.* f. κηλητής, κηλήτωρ; — κήλημα, τό, det Fortryllede, Skuffede; Fortryllelse, Skuffelse; — κήλησις, ἡ, Fortryllen el. at fortrylle, fornøie, skuffe; — κηλήτειρα, ἡ, *fem.* af — κηλητήρ, ῆρος, ὁ, = κηλητής; df. — κηλητήριος, 3, ogs. 2, beroligende, forsonende; fortryllende; τὸ κηλητήριον, Middel til at berolige el. fortrylle; o. — κηλητής, οῦ, ὁ, som beroliger, fortryller, skuffer; — (af κηλέω). — κηλήτης, ου, ὁ, *att.* καλήτης, (κήλη), som har Brok el. Krop. — κηλητικός, 3, hørende el. skikket til at berolige, fortrylle, skuffe; o. — κηλήτωρ, ορος, ὁ, = κηλητής; (af κηλέω).

κηλῑδιάω, er plettet el. smudsig; o. — κηλῑδόω, tilpletter, tilsmudser; df. — κηλῑδωτός, 3, tilplettet, tilsmudset; af — κηλίς, ῖδος, ἡ, Plet, Smudsplet, Smudsighed; *transl.*, Skamplet, Skændsel; Bebreidelse; Dadel; δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς σπουδαίοις, *Xen. Hell.*; (skal være af καίω). — κῆλον, τό, (καίω), tørt el. brændbart Stykke Træ; df. 2) Pilens Træskaft; ogs. Pilen selv; h. *Hom.* altid *in pl.*, hvad en Gud udsender ligesom Pile, *ex.* den af Apollo udsendte Pest el. Syge, *Il.* 1, 53, Zeus's Regn, Hagl el. Uveir, o. s. v.; ligel. heder Lynet, κῆλα Διός, *Hes. Theog.* 708; men κῆλα (φόρμιγγος), Citharens Pile, d. e. Toner, *Pind. Pyth.* 1, 21.

κηλόνειον, o. κηλόνιον, τό, = κηλώνειον, -ώνιον. — κηλός, *inus.*, see u. κηλέω *in fine.* — κηλοτομία, ἡ, at skære el. operere et Brok; af — κηλοτόμος, 2, (κήλη, τέμνω), som skærer el. opererer et Brok. — κηλόω, (κήλεος, καίω), brænder. — κηλόω, sield. Biform af κηλέω. — κήλων, ωνος, ὁ, (κῆλον),

Brøndvippe, Brøndstang; 2) Beskeler, Hingst; *transl.*, et geilt Menneske; df. — κηλώνειον, *jon.* -νήϊον, *Herod.*, ogs. κηλώνιον, τό, = frgd., Bem. 1; o. — κηλωνεύω, retter eller stiller ligesom en Brøndstang. — κηλωστά, τά, ogs. κηλωτά, (κηλόω, κηλέω), = κασάλβια, *Lyc.*

κήμαυτόν, κῆμέ, *dor.* f. καὶ ἐμαυτόν, καὶ ἐμέ. — κῆμος, ἡ, etslags magisk Plante. — κημός, ὁ, Mundkurv, som paalægges Hesten, *germ.* Beißkorb, *Xen.*, κεντρωτός, besat med Pigger; 2) etslags Fiskernse; 3) Kurv, hvori Stemmestenene kastes, *Ar.*; jf. κηθίς; 4) etslags Fruentimmersmykke; df. — κημόω, ἵππον, lægger Mundkurv paa Hesten, *Xen.*; - denne Handling, κήμωσις, ἡ. — κῆν, o. κἠν, *dor.* f. καὶ ἄν, o. καὶ ἐν. — κῆνος, *æol.* f. κεῖνος, ἐκεῖνος. — κῆνσος, ὁ, d. lat. *census*, Formuevurdering; ogs. den ved Vurdering angivne Formue. — κήνυγμα, τό, Skyggebillede, Skygge; af - κηνύσσομαι, bliver til et Skyggebillede; men begge alene som *lect. var.* f. κίνυγμα, κινύσσομαι; s. m. s. — κήξ, ἡ, *gen.* κηκός, etslags Søfugl el. Sømaage, *Od.* 15, 479. — κήομεν, *ep.* f. κήωμεν, 1 *pl. conj. aor.* 1 *act.* til καίω.

κηπαῖος, 3, (κῆπος), fra Haven, opelsket deri, hørende dertil; - 2) ἡ κηπαία, *a)* en Havedør, en Bagdør; *b)* en Salatplante. — κἦπε, *dor.* f. καὶ εἶπε. — κἠπεί, κἤπειτα, *dor.* f. κἀπεί, κἄπειτα, d. e. καὶ ἐπεί, καὶ ἔπειτα. — *κηπεία, ἡ, at opelske en Plante i Haven; — κήπευμα, τό, en i Haven opelsket og pleiet Vært; — κηπεύς, έως, ὁ, o. κηπευτής, οῦ, ὁ, en Gartner; — κηπεύσιμος, 2, som dyrkes el. kan dyrkes i Haven; o. — κηπευτός, 3, dyrket i Haven; af — κηπεύω, (κῆπος), dyrker, opelsker, pleier i Haven, *Eur.* — κἠπί, *dor.* f. καὶ ἐπί. — κηπίδες, αἱ, (κῆπος), νύμφαι, Havenympfer. — κηπίδιον, τό, o. κηπίον, ogs. κήπιον, τό, *dim.* af κῆπος, liden Have.

*κηποκόμος, 2, (κομέω), som besørger en Have, en Gartner; — κηπολόγος, ὁ, (λέγω), som taler el. underviser i en Have, *epith.* til Epikur; o. — κηποποιΐα, ἡ, (ποιέω), Havedyrkning; af — †κῆπος, ὁ, en Have, πολύδενδρος, *Od.*; alm. indhegnet og beplantet Grundstykke, *Hom.*, *ex. Od.* 7, 129; ogsaa enhver indhegnet ubeplantet Plads, *ex.* Kamppladsen i Olympia, *Pind. Ol.* 3, 43; οἱ ἀπὸ τῶν κήπων, Disciplene af Epikur, der underviiste i en Have; οἱ Ἀδώνιδος κῆποι, som Ordsprog, om det Forbigaaende og Værdløse, sild.; 2) en vis Maade at klippe Haaret paa; 3) en Abeart; df. — κηποτάφιον, τό, (θάπτω), Gravminde i en Have; — κηπουργία, ἡ, (ἔργον), Gartnerarbeide, Gartneri; - hørende dertil el. til en Gartner, κηπουργικός, 3; o. — κηπουρέω, er - κηπουρός, ὁ, (οὖρος), Havevogter; alm. som dyrker en Have, en Gartner; df. - κηπουρία, ἡ, Havedyrkning, Gartneri; o. - κηπουρικός, 3, hørende til Havedyrkning; som driver Havedyrkning. — κηπωρός, ὁ, κηπωρέω, κηπωρία, ἡ, o. κηπωρικός, 3, (ὤρα), = κηπουρός, *etc.*

Κήρ, ἡ, *gen.* Κηρός, *acc.* Κῆρα, *etc.*, h. *Hom.* sædv. den Skiebnens Gudinde, der bringer en voldsom Død, df. μέλαινα, ὀλοή, κακή; ligel. Κὴρ θανάτοιο, Dødens Gudinde; ofte ogs. *in pl.* Κῆρες m. o. u. θανάτοιο; iøvrigt gives der ligesaamange Κῆρες, som der gives til voldsom Død bestemte Mennesker, df. μυρίαι, *Il.* 12, 326; jf. ogs. *Il.* 22, 210, ogs. *ib.* 9, 411; - *b)* sild. er Κήρ ogs. Ulykkens el. en ulykkelig Skiebnes Gudinde, og kan som saadan sammenlignes med Ἄτη o. Ἐριννύς, (men ikke m. Μοῖρα o. Αἶσα); *Passow*, henfører hertil *Hes. Theog.* 217, 220; — 2) som *appell.* er κήρ, Dødens Skiebne, Døden, bes. voldsom Død, *ex.* τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι, det synes dig den visse Død, *Il.* 1, 228; rimel. ogs. i Forbindelserne, φόνον καὶ κῆρα φέρειν, θάνατον καὶ κῆρα φυγεῖν, o. dl., *Hom.*; - *b)* sild. Ulykke, Elendighed, Lidelse; ogs. moralsk Ufuldkommenhed, Udyd, Svaghed, Feil; κὴρ - οὐ καλή, en hæslig Skamplet, *Soph. Trach.* 454.

κῆρ, τό, *gen.* κῆρος, *ctr.* af κέαρ, *cor*, Hiertet, Sielen, Livet; h. *Hom.* sædv. *transl.*, om samtlige Hiertets Bevægelser, *ex.* μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, efter mit og dit Sind, *Il.* 15, 52; θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ, sin Lyst, *ib.* 22, 504; κῆρι, *dat.* f. *adv.* κηρόθι, af Hiertet, ret inderligen, bes. πέρι κῆρι φιλεῖν, o. dl., (hvor πέρι er *adv.*, el. at forbinde med Verbum); ogs. forbinder *Hom.* κῆρ ἐνὶ στήθεσσι, ἐν θυμῷ, o. dl.; - undert. ogs. Sind, Tanke, *ex.* πολλὰ δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε, *Od.* 7, 82.

κηραίνω, fordærver, bringer i Ulykke, *Æsch. Suppl.* 995; 2) *intr.*, er i Nød, ængstes, er bange, τινός, ogs. περί τινος, o. τι, for noget, *Eur.*; 3) vredes, sild.; o. — κηραμύντης, ου, ὁ, (ἀμύνω), som afvender Uheld; (af κήρ). — κηράνθεμον, τό, = κήρινθος. — κηραφίς, ίδος, ἡ, som κάραβος, Søkrabbe. — κηρ-αχάτης, ου, ὁ, (κηρός), voxgyul Achat. — κηρεία, ἡ, = κηρία, *gramm.* — κηρ-έλαιον, τό, Salve af Vox og Olie; o. — κηρ-εμβροχή, ἡ, fugtigt Omslag med Vox; (af κηρός). —

*κηρέσιος, 2, dodelig, fordærvelig, Hesych.; — κηρεσιφόρος, 2, (φέρω), som bringer Dod og Fordærvelse; — Κηρεσσιφόρητος, 2, (φορέω), hidfort, dreven, hidset af Ulykkesgudinderne, Κῆρες; κύνες, Il. 8, 527; o. — κηρία, ἡ, Bind, bes. om et Liig; jf. κειρία; – (af κήρ).

κηριάζω, (κηρίον), ligner en Vox- el. Honningskive. — κηρίνη, ἡ, = κηρίον, Bem. 2; — κήρινθον, τό, Sommerblomst; men – κήρινθος, ὁ, som ἐριθάκη, Bibrød; o. — κήρινος, 3, af Vox; γυναῖκες κήριναι, sminkede; 2) vorguul, bleg; (af κηρός). — κηριοειδής, 2, (εἶδος), som ligner en Vox- el. Honningskive; o. — κηριοκλέπτης, ου, ὁ, (κλέπτω), Vox- el. Honningtyv, Theocr.; af — κηρίον, τό, (κηρός), Biernes Voxkage, Honningkage, favus; bes. ogs. in pl., Honning; 2) etslags ondartet Udslæt; df. — κηριοποιός, 2, (ποιέω), som gior Vox- el. Honningskiver.

κηριόομαι, see u. κηρόω af κήρ. — κηρίς, ίδος, ἡ, = κιῤῥίς. — κηρίτης, ου, ὁ, (κηρός), λίθος, Voxsteen, cerites. — κηριτρεφής, 2, (τρέφω), fodt til Ulykke el. til at doe; dodelig, Hes. Op. 420; o. — κηρίφατος, 2, (φάω, πέφαμαι), ombragt af Kererne el. paa en voldsom Maade; (af κήρ). — κηριώδης, 2, = κηριοειδής. — κηρίων, ωνος, ὁ, (κηρός), Voxlys, (-Kierte), Voxfakkel, cereus; 2) Pidsk, Svobe, isl. Keiri, Hesych.

*κηρογονία, ἡ, (γονή), Voxets el. Honningceellernes Frembringelse og Dannelse; — κηρογρᾰφέω, er – κηρογράφος, 2, (γράφω), som maler el. skriver med Vox; – men pass., κηρόγραφος, 2, malet el. skreven med Vox; df. – κηρογραφία, ἡ, Voxmaleri; — κηροδέτας, ου, ὁ, dor. f. κηροδέτης, ου, ὁ, o. κηρόδετος, 2, (δέω), forbunden el. fastgiort med Vox; — κηρο-δομέω, bygger med el. af Vox; o. — κηροειδής, 2, (εἶδος), som er af Vox, som ligner Vox; – (af κηρός). — κηρόθεν, adv., af Hiertet; o. — κηρόθι, adv., i Hiertet, hierteligen, h. Hom. m. φιλεῖν, ἀπέχθεσθαι, o. dl.; (af κῆρ).

*κηροπᾰγής, 2, (πήγνυμι), fastgiort el. forbunden med Vox; — κηρόπισσος, 2, (πίσσα), Voxbeg, Salve af Vox og Beg, Hipp.; — κηροπλαστέω, former af Vox el. ligesom Vox; danner Voxceller; df. – κηροπλάστης, ου, ὁ, som former i Vox, som gior Voxfigurer; – horende til en saadan, κηροπλαστικός, 3; hans Kunst, ἡ κηροπλαστική, sc. τέχνη; af – κηρόπλαστος, 2, (πλάσσω), formet el. giort af Vox; som er af Vox; — κηρο-ποιέω, gior Vox; bygger Voxceller; o. — κηροπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), Voxhandler; af — κηρός, ὁ, cera, Vox, Od.; 2) in pl., Voxlys, cerei; df. — κηροτέχνης, ου, ὁ, (τέχνη), Kunstner i Vox.

κηροτρεφής, 2, = κηριτρεφής, inc. — κηροτρόφος, 2, (κήρ), nærende el. bringende Doden, dodelig; o. – κηρότροφος, 2, (κηρός), næret af el. i Vox; (af τρέφω). — κηρουλκός, 2, (κήρ, ἕλκω), som paadrager Fordærvelse, som drager i Fordærvelse. — *κηροφορέω, (φέρω), bringer el. frembringer Vox; — κηροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, (χιτών), beklædt el. overtrukken med Vox; — κηρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς), voxfarvet; — κηροχῠτέω, smelter Vox; former Vox el. af Vox, ogs. ligesom Vox; af – κηρόχῠτος, 2, (χέω), formet el. giort af smeltet Vox; o. — κηρόω, vaxer, overtrækker med Vox; 2) former af Vox; – (af κηρός). — κηρόω, (κήρ), fordærver, beskadiger; ogs. κηριόομαι.

κηρύβια, τά, som κυρήβια, Klid, inc. — κήρυγμα, τό, det ved Herolden Udraabte, Udraab, offentlig Bekiendtgiorelse; offentligen udsat Belonning, o. dl.; o. — κηρυγμός, ὁ, = κήρυξις; (af κηρύσσω). — κηρύκαινα, ἡ, fem. af κῆρυξ, Ar. — κηρυκεία, ἡ, jon. -κηΐη, (κηρυκεύω), en Herolds, Udraabers, Offertieners Embede, Herod. 7, 134. — κηρύκειον, τό, jon. -κήϊον, Heroldens el. Udraaberens Lon; 2) Heroldstav; bes. paa Kunstværker: Merkurs med tvende Slanger omvundne Heroldstav; jf. Herod. 9, 100; 3) den Steen, paa hvilken Herolden staaer og udraaber; df. – κηρυκειοειδής, 2, (εἶδος), af Gestalt som en Heroldstav; af — κηρύκειος, 3, (κῆρυξ), horende til, passende for en Herold.

κηρύκευμα, τό, Heroldens Forkyndelse, Udraab, Budskab; — κηρύκευσις, ἡ, = κηρυκεία; df. – κηρυκευτικός, 3, horende til en Herolds el. en Udraabers Embede; af — κηρυκεύω, er en κῆρυξ, Herold, Udraaber, Offertiener, forretter hans Embede; 2) transit., forkynder, bekiendtgior, τινί τι. — κηρυκηΐη, ἡ, jon. f. κηρυκεία, s. m. s., Herod. — κηρυκήϊον, τό, jon. f. κηρύκειον, Herod. — κηρῡκικός, 3, o. κηρύκινος, 3, (κῆρυξ), horende til el. passende for en Herold. — κηρύκιον, τό, = κηρύκειον; df. — κηρυκιοφόρος, 2, (φέρω), som forer en Heroldstav. — κηρυκτής, οῦ, ὁ, (κηρύσσω), poët. f. κῆρυξ. — κηρυκώδης, 2, (εἶδος), af Gestalt som κῆρυξ, Bem. 2. — κηρύλος, ὁ, att. κειρύλος, etslags Sofugl.

κήρυξ, ῦκος, ὁ, Herold, Udraaber, Forkynder; – h. *Hom.* overbringe κήρυκες Fyrstens el. Feltherrens Befalinger, *ex. Il.* 1, 321, sammenkalde Folkeforsamlingen, og holde den i Orden, *ex. Il.* 2, 50, o. 280; jf. ogs. *ib.* 7, 274; ogs. besorge de Offertienesten, og varte op ved Offer- el. Festmaaltider, *ex. Il.* 3, 245, flgd.; jf. ogs. *ib.* 7, 183; af deres offentlige Tieneste hede de δημιοεργοί, *Od.* 19, 135; jf. ogs. *ib.* 2, 38; – som staaende under Zeus's Beskyttelse, Διῒ φίλοι, θεῖοι, *Il.*, ere κήρυκες allerede h. *Hom.* baade selv ukrænkelige, og ligeledes de af dem ledsagede Personer, *ex. Il.* 9. 170, *Od.* 10, 59, 102; – Gudernes Herold er Hermes, *Hes.*; – sild. bruges κήρυκες ogs. som Gesandtere, πρέσβεις, *legati*; jf. *Xen. Anab.* 2, 3, 1, m. 3, 1, 28; — 2) etslags Sösnegl, *ceryx, murex*, hvis snoede Skal Havguderne, ogs. Herolder og Udraabere blæse i; — 3) *transl.*, Huushanen; – (rimel. af γηρύω, γῆρυς); – [f. κήρυξ findes ogs. Betoningen κῆρυξ].

κήρυξις, ἡ, Udraaben, Forkynden; af — κηρύσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, (κήρυξ), er Herold el. Udraaber; κηρύσσων γήρασκε, blev gammel i Heroldtienesten, *Il.* 17, 325; udraaber som Herold, ogs. *c. acc.*, λαὸν ἀγορήνδε, πόλεμόνδε, sammenkalder dertil, *Hom.*; – 2) lader udraabe, befaler el. tilsiger igiennem en Herold, *Xen.*; bes. lader udbyde til Salg, *id.*; alm. bekiendtgior, forkynder; berommer, roser; *ex. Xen. Cyr.* 3, 4, 4; – 3) κηρύττειν θεούς, at anraabe Guderne, *Eur.*

κηρώδης, 2, (κηρός, εἶδος), voxagtig. — κήρωμα, τό, (κηρόω), det af Vox Giorte el. med Vox Overtrukne; df. en med Vox overtrukken Skrivertavle; jf. *Herod.* 7, 239; *b)* Voxplaster, som κηρωτόν; *c)* etslags Salve, som Brydekæmperne brugte; df. ogs. den Plads, hvor de kæmpede; df. — κηρωματικός, 3, bestrogen med Voxsalve; o. — κηρωματιστής, οῦ, ὁ, som bestryger med Voxsalve. — κηρών, ῶνος, ὁ, (κηρός), Bistok, hvori Voxet og Honningen samles. — κήρωσις, ἡ, Overtrækken med Vox; o. — κηρωτός, 3, overtrukken el. blandet med Vox; τὸ κηρωτόν, Voxplaster; ἡ κηρωτή, Voxsalve; (af κηρόω).

κῆς, *dor.* f. καὶ εἰς. — κῆται, f. κέηται, 3 *sing. conj.* til κεῖμαι, efter *Wolf.*, *Il.* 19, 32, o. *Od.* 2, 102, hvor dog *Buttm.* foretrækker κεῖται: — *κητεία, ἡ, Handlingen κητεύειν; — κήτειος, 3, hørende til el. lignende stor Sofisk; — κητεύω, fanger stor Sofisk, bes. Thunfisk; — κήτημα, τό, det nedsaltede Kiød af stor Sofisk; — κητία, ἡ, = κητεία; — κητόδορπος, 2, (δόρπον), som tiener til Æde el. Næring for stor Sofisk; o. — κητοθηρία, ἡ, (θήρα), at fange stor Sofisk; 2) Magazin af de dertil hørende Redskaber; af — κῆτος, τό, alm. stort Sodyr el. Souhyre, *Hom.*, bes. i *Od.* som φώκη, Sælhund, Sokalv; sild. ogs. Hvalfisk, Haifisk, Thunfisk, o. dl.; 2) Stiernebilledet Hvalfisken, *pistrix*; (oprindel. skal κῆτος betegne: Huling, Fordybning, o. saal. i Sammensætninger, *ex.* μεγακήτης; jf. κητώεις).

*κητοτρόφος, 2, (τρέφω), som nærer Souhyrer; — κητοφάγος, 2, (φαγεῖν), som æder Souhyrer; — κητοφόνος, 2, (φονεύω), som myrder Souhyrer; — κητόω, gior til et Souhyre; *pass.*, bliver el. voxer dertil; o. — κητώδης, 2, (εἶδος), af Slags el. Gestalt som et Souhyre; – (af κῆτος). — Κητώ, οῦς, ἡ, Keto, en Havgudinde, Datter af Pontus o. Gæa, *Hes. Theog.* 238. — κητώεις, εσσα, εν, h. *Hom.* altid i Forbindelsen: Λακεδαίμων κητώεσσα, efter nogle: af κῆτος, Uhyre, alts. ent. stor, vid, rummelig, el. af κῆτος f. καιάρ, Jordkloft, altf. f. καιετάεις, fordi neml. Lacedæmon laa i en Fordybning imellem Biergene Taygetos og Parthenios; men efter *Buttm.* er κητώεις, som har mange καίατα, Klofter el. Huler, (altf. ikke om Byen, men om hele Landet). — κητῷος, 3, = κήτειος.

κηὖ, *ctr.* af καὶ εὖ. — κήϋξ, ϋκος [ῡ], ὁ, etslags Sofugl, jf. κήξ o. καύηξ. — κἤφ s. κἤφᾱ, f. καὶ ἔφη, *Theocr.* — κηφήν, ῆνος, ὁ, Vandbi i Bikuben, *fucus*; df. *transl.*, et Menneske, som smykker sig med fremmed Fortieneste; jf. *Hes. Op.* 306, o. *Theog.* 595; 2) afkræftet, udygtig, *Eur. Troad.* 191. — Κηφῆνες, οἱ, ældre Navn f. Πέρσαι, *Herod.* 7, 61. — κηφήνιον, τό, *dim.* af κηφήν, liden Vandbi; *b)* Vandbiernes Yngel; 2) Vandbicelle. — κηφηνώδης, 2, (κηφήν, εἶδος), vandbiagtig. — κἤφθη s. κἤφθᾱ, *dor.* f. καὶ ἤφθη, af ἅπτομαι, *Theocr.* — Κηφῖσίς, ίδος, ἡ, den Kephisiske, *Il.* 5, 709; af Κηφῖσός, ὁ, Flod i Boeotien, *Il.* — κῆχος, see u. κῆγχος. — κηώδης, 2, der dufter af antændt Rogelse; alm. duftende, vellugtende, κόλπος, *Il.* 6, 483; o. — κηώεις, εσσα, εν, duftende, vellugtende, θάλαμος, *Hom.*; (af καίω, κάω, el. efter *Passow.* af κῆος f. θύος).

κιάθω, *att.* f. κίω, gaaer. — *κιβδηλεία, ἡ, Forfalskning, Bedrageri, Falskhed; af – κιβδηλεύω, forfalsker; bedrager med forfalskede Penge el. Varer; taler el. handler listigen el. svigagtigen; εὖ τάδε ἐκιβδήλευσας, *Eur.*; o. — κιβδη-

λία, ἡ, = κιβδηλεία; df. - κιβδηλιάω, egentl. seer ud som forfalsket Guld; df. har blegt Udseende, har Gulsot; af — κίβδηλος, 2, forfalsket, uægte, bes. χρυσός, *Theogn.*; ἀργύριον κίβδηλον, oppon. ἀργ. καλόν, *Xen.*; - 2) *transl.*, *a)* om Fødselen: uægte, som νόθος; *b)* falsk, bedragersk, uredelig, svigagtig i Handel og Vandel, *Theogn.*; κίβδηλον καὶ ἄπιστον ὅλην τὴν πόλιν ποιεῖν, *Dem. p.* 508; *c)* skuffende, uefterrettelig, tvetydig, χρησμός, *Herod.* 1, 66; (efter *gramm.* af κίβδος, κίβδη, κιβδηλίς, ἡ, Hammerskæl, *scoria*; ogs. have de κιβδολοί s. κιβδωλοί, v. κιβδόνες, f. μεταλλεῖς, Biergmænd, af κίβδης, ὁ, f. πανουργός, *germ.* Kipper und Wipper).

κίβισις, ἡ, Randsel, Taske, Vadsæk, *Hes. Sc.* 224, sædv. πήρα; (skrives ogs. κίβεσις, κίβυσις, ogs. κύβεσις, κύβισις, κυβησία, κίββα; see ogs. u. κιβωτός). — κιβώριον, τό, Kiernehuset i Planten κολοκασία, etslags Vandrose; 2) Bæger, som giordes af denne Plantes Blade. — κιβωτάριον, v. κιβώτιον, τό, *dim.* af κιβωτός. — κιβωτοποιός, 2, (ποιέω), som gior Kister el. Skabe; af — κιβωτός, ἡ, Kasse, Kiste, Skab, v. dl.; (tilligem. κίβισις besl. m. κόμβη, s. m. s.). — κιγκλίζω, bevæger hid og did; (egentl. om Fuglen κίγκλος, som dirrer med Stierten); *transl.*, οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, tør man ikke forandre, *Theogn.*; *oppon.* ἀτρεμίζω.

κιγκλίς, ίδος, ἡ, Skranke, lat. *cancelli*; Gitter el. Gitterværk med en Dør; ogs. Floidøre el. Gitterdøre; i Athenen: Skrankerne omkring Raadets Forsamling, (ligesom δρύφακτος omkring Folkeforsamlingen); - 2) *transl.*, κιγκλίδες διαλεκτικαί, dialektiske Spidsfindigheder, (bag hvilke man skiuler sig, ligesom bag et Gitter); (skal være af κύκλος). — κίγκλισις, ἡ, v. κιγκλισμός, ὁ, (κιγκλίζω), hurtig og hyppig Bevægelse; alm. Bevægelse. — κίγκλος, ὁ, en Vandfugl, som ideligen bevæger Stierten, ligesom Vippestierten; ogs. findes κίγκαλος; (skal tilligem. κίλλουρος være af κίλλω). — κιγχάνω, *att.* f. κιχάνω, læses un *Soph. Oed. Col.* 1450, *Eur. Hipp.* 1464, v. *Eur. Alc.* 488; dog see κιχάνω *in fine.*

κίδαλον, τό, Zvibel. — κίδαρις, εως, ἡ, etslags persisk Turban med opstaaende Spids; (og derv. rimel. forskiellig fra τιάρα); 2) en arkadisk Dands. — κιδαφεύω, er snu el. listig; v. — κιδάφη, ἡ, en Ræv; af — κίδαφος, 3, ogs. κιδάφιος, 2, snu, listig, forslagen; (Biformerne κινδάφιος, κιναφεύω, o. s. v., henføre til Stammen κινέω). — κίδναμαι, *poët.* f. σκεδάννυμαι, udbreder el. spreder mig; df. om Morgenrøden el. Dagslyset: ὑπὲρ ἅλα, πᾶσαν ἐπ' αἶαν κίδναται - Ἠώς, *ex. Il.*, 8, 1; *pass.*, udbredes, adspredes; *act.* κίδνημι rimel. *inus.* — κιδνός, 3, som ἄκιδνος, svag, affældig; uansélig.

κιθάρα, ἡ, *cithara*, Cithar; (sild. Form f. κίθαρις); 2) som κίθαρος, Bryst; 3) Ribbeen. — κιθαράοιδος, ὁ, (ἀοιδός), *poët.* opløst f. κιθαρῳδός; df. *superl.* κιθαραοιδότατος, *Ar. Vesp.* 1269; v. — κιθαρίζω, spiller Cithar el. paa Cithar; alm. spiller et Strængeinstrument; λύρῃ κιθαρίζειν, *Hom. Merc.*; jf. *Xen. Oec.* 2, 13; *in med.*, lader spille for mig paa Cithar; af — κίθαρις, ἡ, Citharen, *Hom.*; 2) Citharspil el. den Kunst at spille paa Cithar, *id.*; jf. κιθαριστύς; - (κίθαρις forverles ofte med λύρα; dog skal Hermes have opfundet den første, Apollo derimod den sidste); - *dim.* κιθάριον, τό.

*κιθάρισις, ἡ, v. κιθαρισμός, ὁ, Citharspil el. at spille paa Cithar; — κιθάρισμα, τό, det paa Citharen Spillede, Stykke, som spilles paa Cithar; — κιθαριστήρ, ῆρος, ὁ, = κιθαριστής; df. - κιθαριστήριος, 3, = κιθαριστικός; — κιθαριστής, οῦ, ὁ, Citharspiller, *ex. Hes. Theog.* 95; jf. κιθαρῳδός; df. - κιθαριστικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende til en Citharspiller el. til Citharspil; hengiven el. dygtig til Citharspil; — κιθαρίστρια, ἡ, v. κιθαριστρίς, ίδος, ἡ, *fem.* til κιθαριστήρ, en Citharspillerinde; v. — κιθαριστύς, ύος, ἡ, Citharspil, den Kunst at spille paa Cithar, *Il.* 2, 600; - (af κιθαρίζω).

κίθαρος, ὁ, Brystet; (denne Bem. af Liigheden m. κίθαρις); 2) en Fiskeart af Flynderslægten. — κιθαρῳδέω, er — κιθαρῳδός, ὁ, (κίθαρα, ἀοιδός), som spiller paa Cithar og synger dertil; jf. κιθαριστής; df. — κιθαρῴδησις, ἡ, v. κιθαρῳδία, ἡ, at spille paa Cithar og at synge dertil; - hørende, skikket, tilbøielig dertil, κιθαρῳδικός, 3. — κιθών, ῶνος, ὁ, *jon.* f. χιτών, *Herod.* — κίκαμα, τά, v. κικάμια, τά, etslags Kokkenvært. — κικεῖν, *inf. aor.* 2, *poët.* af *ind.* ἔκικον, *aor.* 1 ἔκιξα, *med.* ἐκιξάμην, af *inus.* κίκω, lader gaae el. bevæge sig; bevæger (voldsomt), kaster, styrter; (besl. m. κίω).

κῖκι s. κίκι, εως, τό, Undertræet, *ricinus*, sædv. κρότων; jf. *Herod.* 2, 94; df. — κίκινος, 3, giort af Træet κίκι el. af dets Frugt. — κικῖνος, sædv. κίκιννος, ὁ, kruset Haar, Haarlok, lat. *cincinnus*. — κικκαβαῦ, h. *Ar.* Lyd, som skal efterligne Natuglens Skrig; af — κικκάβη, ἡ, Natugle; jf. κακκάβη; df. — κικκαβίζω, skriger som en Natugle, *tutubo*, *Ar.* — κίκκος, ὁ, Kiær-

nehuset i Træfrugt, lat. *ciccus*, hvf. Ordsproget: *ciccum non interduim.*

κικλήσκω, *jon.* f. καλέω, men alene *in præs.* o. *impf.*; kalder, ogs. m. κλήδην o. ἐπίκλησιν, kalder ved Navn; ogs. indbyder, anraaber, o. s. v., *Hom.*; jf. καλέω. — κικράω, ogs. κίκρημι, *dor.* f. κεράννυμι, blander. — κικυμίς, ἡ, o. κίκυμος, ἡ, som κακκάβη, Natugle; df. — κικυμώττω, som ἀμβλυώττω, er svagsynet (ligesom Natuglen om Dagen). — κίκυς, ἡ, Kraft, *Od.* 11, 393; (skreves ogs. κηκίς s. κηκύς, og forklaredes ved ἰκμάς, Saft, Blod; el. man udledede κίκυς af κίω, fordi enhver Kraftytring tillige er Bevægelse; dog efter nogle af κύω). — κίκω, *inus.*, see u. κικεῖν.

Κιλικίζω, handler som Sorøverfolket Κίλικες, d. e. troløst, grusomt; bes. myrder i Drukkenskab; - en saadan Handling el. Handlemaade, Κιλικισμός, ὁ; o. — κιλίκιον, τό, grovt Toi el. Dækken, (oprindel. af cilicisk Gedehaar); af — Κίλιξ, ικος, ὁ, Cilicier, Indvaaner af Landskabet Cilicien i Lilleasien. — *κιλλακτήρ, ῆρος, ὁ, (ἄγω), Eseldriver; — κίλλης, ου, ὁ, = κίλλος, *Hesych.*; o. — κιλλίβας, αντος, ὁ, (βαίνω), Stillads el. Fod, hvorpaa Skioldet sættes, *Ar.*; 2) Bordfod; 3) Stillads el. Fod til en Kastemaskine; 4) en Deel af Undervognen; (paa samme Maade bruges ogs. ὄνος om hvad der tiener til Underlag); o. — κίλλιος, 3, o. κιλλός, 3, af et Esel, hørende til et Esel; af — κίλλος, ὁ, et Esel, (dorisk Ord); df. h. *Hesych.* κίλλαι, αἱ, Tærninger af Æselsknokler; df. — κιλλός, 3, see u. κίλλιος. — κίλλουρος, ὁ, (οὐρά), etslags liden Fugl, som Vippestiert; af — κίλλω, forældet f. κέλλω o. ἴλλω, hvortil ogs. hører d. lat. *(cello), percello, etc.*

κιμβάζω, ogs. ὀκιμβάζω, o. σκιμβάζω, dukker ned; df. noler, dovner, *desideo.* — κιμβεία, ἡ, = κιμβικεία. — κιμβερικόν, o. κιμβέριον, τό, *sc.* ἱμάτιον, etslags Fruentimmerdragt, *Ar. Lys.* 45. — κιμβία, ἡ, = flgd. — κιμβικεία, o. κιμβικία, ἡ, smaaligt Gnieri; af — κιμβικεύομαι, er el. handler som — κίμβιξ, ικος, ὁ, en smaalig Gnier, *Aristot.*; ogs. alm. Smaahedskræmmer, som μικρολόγος. — κιμωλία, ἡ, m. o. u. γῆ, cimolisk Jord, en hvid Leerjord fra den cykladiske Ø Cimolos, brugtes for Sæbe, *Ar. Ran.* 725.

κινάβαρι, τό, = κιννάβαρι. — κινάβρα, ἡ, Bukkestank, *Luc.*, ogs. under Axlerne, *hircus alarum*; alm. Stank, ond Lugt; df. — κιναβράω, stinker som en Buk, *Ar.*; alm. stinker; o. — κινάβρευμα, τό, hvad der stinker som en Buk. — κίναδος, τό, (κινέω), en Ræv, *sicil.*; *transl.*, listig og forslagen Skielm; ogs. ἐπίτριπτον κίναδος, *Soph. Aj.* 103; men τοῦτο δὲ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστι, *Dem. p.* 307, efter *Cic. Or.* 8, *bellua*, Dyr, bes. farligt el. giftigt Dyr, *ex.* en Slange; - ὁ κίναδος, *Theocr.* 5, 25, *inc.*; - *dim.* κινάδιον, τό. — κιναθίζω, ogs. κινάθω, h. *gramm.* = κίνεω; df. — κινάθισμα, τό, Bevægelse, den ved en Bevægelse foraarsagede Larm, ὀρνίθων, *Æsch. Prom.* 124.

*κιναιδεία, ἡ, o. κιναιδία, ἡ, at leve el. handle som en κίναιδος; af - κιναιδίζομαι, lever, handler, taler utugtigen el. som en κίναιδος; df. - κιναίδισμα, τό, utugtig Tale el. Handling; o. — κιναιδολογέω, er - κιναιδολόγος, 2, (λέγω), som fører en utugtig Tale; som skriver utugtige Bøger; af — κίναιδος, ὁ, som driver unaturlig Wellyst el. lader sig bruge dertil, *cinædus, pathicus*; alm. utugtigt Menneske; 2) etslags Sofisk, *Opp.*; (umiddelbart af κινεῖν, o. uden Sammensætning m. αἰδώ); df. — κιναιδώδης, 2, (εἶδος), som ligner en κίναιδος; alm. utugtig.

κίναμον, o. κινάμωμον, τό, = κίνναμον, *etc.* — κίναρα, ἡ, *cinara*, en Artischokart; - som spiser den, κιναρηφάγος, 2, (φαγεῖν). — κιναχύρα, ἡ, (κινέω, ἄχυρον), Pose el. Sigte ved Møllen, hvori Klidet afsondres fra Melet, *Ar. Eccl.* 725. — κίνδαλος, slettere Form f. κύνδαλος. — κίνδαξ, ὁ, f. σκίναξ, hurtig, *Hesych.* — κινδαψός, ὁ, = σκινδαψός, Instrument med fire Strænge. — κινδύνευμα, τό, Vovestykke, dristigt Foretagende; diærvt Ord; alm. Forsøg el. Prøve, man vover; o. — κινδυνευτής, οῦ, ὁ, Vovehals; df. - κινδυνευτικός, 3, som gierne vover, forvoven; 2) om Ting: vovet, farlig; (af flgd.).

κινδυνεύω, vover mig, begiver mig i Fare; er i Fare; κινδυνεύειν περὶ ἑαυτοῦ, περὶ τοῦ βίου, at sætte sig selv el. sit Liv i Fare, *Xen.*; ligel. κινδυνεῦσαι ἐν ἑαυτῷ, ἐν στρατιᾷ, *id.*; - *b)* vover el. foretager noget med Fare, undert. *c. acc.*, *ex.* κινδυνεύειν τὴν ἐπωβελίαν, τὴν ψευδομαρτυρίαν, at udsætte sig for Anklage som skyldig dertil el. deri, *Dem.*; ogs. κινδυνεύειν κίνδυνον, at vove sig i el. at bestaae en Fare; oftest *c. inf.*, *ex.* ἰέναι, at gaae imod Fienden, *Xen.*; - *c)* bes. udsætter mig for en vis Dom, paadrager mig en Mistanke; df. synes, (egentl. om noget Ondt), *ex.* κινδυνεύουσι δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι, de udsætte sig for, at holdes for Bedragere, *Herod.* 4, 105; men ironisk, κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι - χρηστὸς εἶναι, *Xen. Mem. S.* 2, 3, 17; jf. 4, 2, 34; ogs. udtrykker κινδυνεύειν *c. inf.*,

at være nær derved –, o. dl., *ex.* ἐκινδύνευσαν δ' ἂν καὶ στρατόπεδον ἑλεῖν, *parum aberat, quin* –, *Xen. Hell.* 6, 2, 23; – *d) in pass.*, kommer i Fare, er udsat for, *c. inf.*; jf. *Thuc.* 2, 35; τὰ κεκινδυνευμένα, farlige Foretagender.

κίνδῡνος, ὁ, Vovestykke, farligt Foretagende; at vove el. styrte sig i Fare, *ex.* ὅσα εἰς ἀνάγκην ἀφῖκται –, κινδύνου τοῦ ταχίστου προσδεῖται, *Thuc.* 4, 10; – *b)* den Fare, for hvilken man udsætter sig, bes. i Krig, for Retten, i Spil, o. dl.; οὐδεὶς κίνδυνος, μὴ – *c. conj. s. opt.*, der er ingen Fare for, at –, *Xen.*; ogs. οὐδεὶς κίνδυνος – κακόν τι παθεῖν, *id.*; κινδύνους ποιεῖσθαι, at løbe Fare for –, *Isocr.*; κινδύνον ἀναλαβέσθαι, *Herod.*, ogs. κινδύνους ἀναῤῥίπτειν, som κύβους ἀναῤῥίπτειν, at lade det komme an derpaa; – (rimel. af κινέω, og efter nogle oprindel. om Tærningspil; forresten er denne Ordfamilie efterhomerisk); df. — κινδυνώδης, 2, (εἶδος), farlig, dristig, vovet.

κῑνέω, *f.* ήσω, (κίω), oprindel. lader gaae, *Od.* 24, 5; alm. bevæger, sætter i Bevægelse; κάρη κινεῖν, at ryste med Hovedet (som Tegn paa Uvillie), *Hom.*; flytter, forandrer, τὸ στρατόπεδον, *Xen.*; opjager, *ex.* Haren, *id.*; opvækker, afstedkommer, πόλεμον, *Thuc.*; πᾶν ὅ τι κινήσειαν, hvad de foretoge sig, *id.* 4, 55; rører derved, tager deraf, *ex.* μὴ τῶν χρημάτων κινήσωσι, *id.* 6, 70; σκληρὰ ἔσται ἡ γῆ κινεῖν τῷ ζεύγει, at brække el. ploie; o. *pass.*, ἡ γῆ κινουμένη, brækket el. ploiet Land, *Xen. Oec.* 16, 11 o. 12; undersøger, prøver, *Plut. Num.* 8; endel. sætter i Sindsbevægelse, opbringer, hvf. Ordsproget, τὸν ἐχῖνον κεκινηκέναι, *Dem.*; ogs. bringer af fra en Mening, *ex. Xen. M. S.* 4, 2, 2; — 2) *in med.* o. *pass.*, bevæger mig, kommer i Bevægelse, *ex.* κινήθη ἀγορή, o. ἐκίνηθεν φάλαγγες, *Il.*; πρὶν κινεῖσθαι τὰς ὀρνιθας, om den tidlige Morgen, *Xen.*; κινεῖσθαι ἐπί τινα, at rykke imod nogen, *oppon.* οὐ κινήσονται, *id.*; jf. ogs. κίνυμαι o. κινύσσω; – [altid κῑν, dog i mange Afledninger κῐν, *ex.* i κίναδος, κινώπετον, o. fl.].

*κῑνηθμός, ὁ, *poët.* f. κίνησις, Bevægelse, *Pind.*; — κίνηθρον, τό, = κίνητρον; — κίνημα, τό, det Bevægede; 2) Bevægelse, bes. de mimiske Dandseres; *b)* Uro, Forvirring; — κίνησις, ἡ, Bevægelse; Forandring; Tilskyndelse; Foretagende; Beslutning; 2) κίνησις λείη σαρκός, efter Aristip's Lære, det høieste Gode, ligesom ἡδονή efter Epikurs; df. – κινησιφόρος, 2, (φέρω), som frembringer Bevægelse; o. – κινησίχθων, ονος, 2, (χθών), jordrystende; — κῑνητήρ, ῆρος, ὁ, = κινητής; df. – κινητήριος, 3, hørende el. skikket til at bevæge; — κῑνητής, οῦ, ὁ, som bevæger el. sætter i Bevægelse; som tilskynder, ryster, oprører; – hørende el. skikket dertil, κινητικός, 3; ogs. alm. = κινητής; — κινητιάω, = βινητιάω; — κῑνητός, 3, bevæget; bevægelig; o. — κίνητρον, τό, *ctr.* f. κινητήριον, Værktøi til at bevæge el. til at røre om med; – (af κινέω).

κίννα, ἡ, en Græsart; (cilicisk Ord). — κιννάβαρι, τό, *att.* τιγγίβαρι, Zinnobererts; Zinnoberfarve; 2) etslags rød Plantefarve, sædv. Drageblod; df. — κινναβαρίζω, er – κινναβάρινος, 3, o. -βάριος, 2, zinnoberrød. — κιννάβευμα, τό, o. κίνναβος, ὁ, som πρόπλασμα, Forbillede el. Model, hvorefter Kunstneren arbeider; jf. κάνναβος. — κινναμολόγος, 2, (λέγω), Kaneelsamleren: Navnet paa en indisk Fugl, der bygger sin Rede af Kaneelriis; jf. *Herod.* 3, 111; hed ogs. κιννάμωμος; af — κίνναμον, τό, sild. Form f. κιννάμωμον. — κινναμωμίζω, ligner κιννάμωμον. — κινναμώμινος, 3, som er giort af el. tilberedet med — κιννάμωμον, τό, Kaneel, *Herod.* 3, 111, (hvorefter Grækerne erholdt samme under dette fremmede Navn over Phoenicien fra Arabien); df. — κιννάμωμος, ὁ, see u. κινναμολόγος; o. — κινναμωμοφόρος, 2, (φέρω), som frembringer Kaneel.

κίνυγμα, τό, (κινύσσω), det Bevægede; bevæget, bevægeligt, svævende Legeme; αἰθέριον κίνυγμα, Svæven imellem Himmel og Jord, *Æsch. Prom.* 157, men hvor man ogs. læser κήνυγμα; jf. κινύσσω. — κίνῠμαι [ῐ], *med.* el. *pass.* af *inus.* κίνυμι, men alene *in præs.* o. *impf.*; bevæger mig, er i Bevægelse, bes. i Udtrykket: ἐς πόλεμον κίνυντο φάλαγγες, *Il.*; ἔλαιον κινύμενον, omrystet Olie, *Il.* 14, 173; (om dette Ords Afledn. o. Bem. *vid. Buttm.*).

κῐνύρᾱ [ῠ], ἡ, asiatisk Instrument med 10 Strænge; det spilledes med Plektron, og gav en sørgelig Tone, alts. rimel. af κινυρός. — κινύρομαι, klager, jamrer mig; 2) *transit.*, beklager, bejamrer; χαλινοὶ κινύρονται φόνον, klirre el. rasle Mord, *Æsch. Sept.* 123; af — κινυρός, 3, klagende, jamrende, *Il.* 17, 5. — κινύσσω, sield. Biform af κινέω, *Æsch. Choëph.* 193, hvor man ogs. læste κηνύσσω; – 2) κινύσσομαι s. κηνύσσομαι h. *Hesych.* forklares ved εἴδωλον γίγνομαι; jf. ogs. κήνυγμα.

κῑνώ, οῦς, ἡ, *dor.* f. κίνησις. — κῑνώπετον, τό, vildt, giftigt el. farligt Dyr, bes. en Slange, en Orm; (rimel., uden

Sammensætning m. πέδον, umiddelbart af κινέω, ligesom ἑρπετόν af ἕρπω; besl. m. κνώψ o. κνώδαλον). — κινωπηστής, οῦ, ὁ, = κινώπετον, *Nic.*; (formet som ἑρπηστής af ἑρπετόν). — κιξαλλεία, ἡ, ogs. κιξαλία, Stratenroveri; o. — κιξαλλεύω, driver Stratenroveri; af — κιξάλλης, ου, ὁ, ogs. κιξάλης, Stratenrover; Landstryger; (jonisk Ord; rimel. af κιχεῖν).

*κιόκρανον, τό, = κιονόκρανον; — κιονιδόν, *adv.*, ligesom en Soile; — κιονικός, 3, af en Soile, hørende til en Soile; 2) som lider af Drøbelfald; — κιόνιον, τό, *dim.*, liden Soile; 2) den Linie el. Pille, hvorom Sneglehuset vinder el. snoer sig; alm. Pille el. Axel, hvorom en Vinde dreier sig; — κιονίς, ίδος, ἡ, 1) = frgd., Bem. 1; 2) Drøbelen i Svælget, *uva*, *columella*; — κιονίσκος, ὁ, *dim.*, liden Soile; — κιονοειδής, 2, (εἶδος), soileformet, soileagtig; — κιονόκρανον, τό, (κρανίον), Soilehovede, *Xen.*; o. — κιονοφορέω, er — κιονοφόρος, 2, (φέρω), som bærer en Soile; - denne Handling, κιονοφορία, ἡ; - (af κίων).

κιρκαία, ἡ, Planten *circæa*; κιρκαία ῥίζα, etslags Tryllemiddel. — κίρκη, ἡ, Navnet paa en ubestemt Fugl. — Κίρκη, ἡ, Nymphen Circe paa Øen Ææa midt i Oceanet, Datter af Hélios og Perse (el. Perseis, *Hes. Theog.* 957), o. Søster af Æetes, *Od.* 10, 137, flgd. — *κιρκηλασία, ἡ, Svingningen af Hiulet, κίρκος, τροχός, s. m. s.; o. - κιρκήλατος, 2, forfulgt el. jaget af Høgen, *Æsch.*; (af ἐλαύνω); — κιρκήσια, τά, *sc.* ἀγωνίσματα, Romernes *ludi circenses*; o. — κίρκινος, ὁ, Cirkelen, *circinus*; af — κίρκος, ὁ, Cirkel, Ring, Kreds, Bue; h. *Hom.* o. a. i denne Bem. sædv. κρίκος; *b)* den romerske Circus; - 2) h. *Hom.*, en Høge- el. Falkeart, der flyver i en Kreds; jf. *Il.* 17, 737, hvf. ogs. *adject.* ἴρηξ κίρκος, *Od.* 13, 87; af dens varslende Flugt heder den Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος, *Od.* 15, 526; - 3) en Ulveart; df. — κιρκόω, lat. *circino*, omgiver i el med en Kreds; binder med el. i en Ring; jf. κρικόω.

κιρνάω, o. κίρνημι, Biformer af κεράννυμι, blander, men h. *Hom.* alene i Formerne, οἶνον ἐκίρνα, κίρνη (3 *sing. impf.*) οἶνον, o. κιρνὰς οἶνον, *Od.*; κρητῆρα κιρνᾷ, *Herod.* 4, 66. — κιῤῥάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* til κιῤῥός. — κιῤῥίς, ίδος, ἡ, ogs. κηρίς, etslags Sofisk. — κιῤῥοειδής, 2, (εἶδος), af guulagtigt Udseende; af — κιῤῥός, 3, bleggnul, citronguul; κιῤῥὸς οἶνος, hvid Viin. — κίρσιον, τό, en Tidselart, som anvendtes imod Sygdommen κιρσός; — κιρσοειδής, 2, (εἶδος), af Slags el. Gestalt som en κιρσός; o. — κιρσο-κήλη, ἡ, Hævelse i Sæde- el. Blodaarerne, Blodaarebrud; af — κιρσός, ὁ, Blodkarrenes Udvidelse, Blodaarebrud, *varix*; *att.* κρισσός, *dor.* κριξός; df. — κιρσώδης, 2, = κιρσοειδής.

κίς [ῑ], ὁ, *gen.* κιός [ῐ], *acc.* κίν [ῑ], Træorm, Kornorm, *curculio*. — κίσηρις, εως, ἡ, = κισσηρίς. — κίσθαρος, o. κίσθος, ὁ, = κίστος. — κίσσα, ἡ, *att.* κίττα, etslags Skade, *pica glandaria*; 2) h. frugtsommelige Koner: Modbydelighed for de sædvanlige Spiser og Lyst til usædvanlige; df. — κισσαβίζω, skriger som en Skade; *att.* κιτταβίζω. — κισσάλης, ου, ὁ, = κιξάλλης. — κισσάμπελος, ἡ, o. κισσ-ἄνθεμον, τό, etslags Vært el. Urt, sædv. ἑλξίνη. — κίσσαρος, ὁ, = κίστος. — κισσάω, *att.* κιττάω, (κίσσα, Bem. 2), har en unaturlig el. heftig Lyst til noget, τινός, (ligesom frugtsommelige Koner), *Ar.*

*Κισσεύς, ὁ, den Vedbendekrandsede, *epith.* til Bacchus; — κισσήεις, εσσα, εν, = κίσσινος; — κισσηρεφής, 2, (ἐρέφω), bedækket med Vedbende; o. — κισσήρης, 2, bevoxen med Vedbende, *Soph.*; - (af κισσός). — κισσηρίζω, glatter med - κίσσηρις, εως, ἡ, Pimpsteen; (skal være af κίς, formedelst Liigheden med det Ormstukne); df. — κισσηροειδής, o. κισσηρώδης, 2, (εἶδος), som ligner Pimpsteen. — *κίσσινος, 3, giort af Vedbende; — κισσίον, τό, *dim.* af κισσός; — κισσόβρυος, 2, (βρύω), rig paa Vedbende, omkrandset dermed; — κισσοδέτας, *dor.* f. κισσοδέτης, ου, ὁ, (δέω), bunden el. krandset med Vedbende; — κισσοειδής, 2, (εἶδος), vedbendeagtig; — κισσοκόμης, ου, ὁ, (κομάω), med Vedbendelokker, hvis Haar er omvundet af el. med Vedbende; — κισσόπληκτος, 2, (πλήσσω), slaaen af Vedbende, d. e. af den med Vedbende omvundne Thyrsusstav; df. begeistret; - μέλεα κισσόπληκτα, Dithyramber; o. — κισσοποίητος, 2, (ποιέω), giort af Vedbende; - (af flgd.).

†κισσός, ὁ, *att.* κιττός, Vedbende, *hedera*; dens drueformede Frugt, κόρυμβος; Vedbenden var Bacchus helliget, df. ogs. ofte som Digterprydelse; (besl. m. ἰξός); df. — κισσοστέφανος, 2, o. κισσοστεφής, 2, (στέφανος, στέφω), krandset med Vedbende; — κισσοφάγος, 2, (φαγεῖν), som spiser Vedbende el. Vedbendebær; — κισσοφορέω, bekrandser mig med Vedbende, holder en Bacchusfest; alm. er - κισσοφόρος, 2, (φέρω), som bærer Vedbende, som er bekrandset dermed; df. bacchisk; — κισσόφυλλον, τό, (φύλλον), en Art el. Afart af κισσάμ-

πελος; — κισσοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη), med Vedbendelokker; — κισσοχαρής, 2, (χαίρω), som fryder sig ved Vedbende; — κισσοχίτων, ονος, 2, (χιτών), beklædt el. dækket med Vedbende: o. — κισσόω, bekrandser el. omvinder med Vedbende. —

κισσύβιον, τό, Bæger, Skaal, Drikkeskaal, ex. Od. 9, 346; 2) Melkespand, Melkekar; (egentl. et Kar af Vedbendetræ, κισσός). — κισσώδης, 2, (εἶδος), 1) (κισσός), vedbendeagtig; 2) (κίσσα, Bem. 2), der plages af sygelige Lyster, ligesom frugtsommelige Koner. — κισσωτός, 3, (κισσόω), bekrandset el. omvunden med Vedbende; 2) formet el. dannet som Vedbende. — κίστη, ἡ, Kiste, Kasse; df. — κιστηφόρος, 2, poët. f. κιστοφόρος. — κιστίς, ίδος, s. κίστις, ιδος, ἡ, dim. af κίστη, Ar. — κίστος, ὁ, etslags buskagtig Vært; df. — κιστοφάγος, 2, (φαγεῖν), som spiser denne Vært. — κιστοφόρος, 2, (κίστη, φέρω), som bærer en Kiste; 2) som subst., ὁ κιστοφόρος, Mont af omtr. 2 Drachmers Vard, hvis Prag var en Kiste.

κίταρις, εως, ἡ, = κίδαρις. — κιτρέα, ἡ, sild. ogs. κιτρία, ἡ, Citrontræet. — κιτρινοειδής, 2, (εἶδος), o. κίτρινος, 3, (κίτρον), citronfarvet. — κίτριον, τό, = κιτρέα. — κίτρον, τό, ogs. κιτρόμηλον, o. μῆλον Μηδικόν, Frugten af κιτρέα, Citronen; df. — κιτρόφυλλον, τό, (φύλλον), Citronblad; o. — κιτρόφυτον, τό, (φυτόν), Citrontræ. — κίττα, ἡ, att. f. κίσσα. — κίτταρις, εως, ἡ, = κίδαρις. — κιττάω, att. f. κισσάω. — κιττός, o. κιττο-, att. f. κισσος, κισσο-. — κιθών, ῶνος, ὁ, jon. o. dor. f. χιτών.

κιχάνω, o. κιχάνομαι, f. κιχήσομαι, aor. med. ἐκιχησάμην, o. aor. act. ἔκιχον, Pind., hvs. h. Trag. conj. κίχω, κίχῃς, etc.; dertil har Hom. af inus. κιχέω, ἐκίχεις, Od. 24, 284, o. af inus. κίχημι, Imperfectformerne ἐκίχημεν, ἐκίχητεν, tilligem. de afhængige modi, inf. κιχῆναι, conj. κιχείω (f. κιχῶ), opt. κιχείην, part. κιχείς, pass. κιχήμενος, (hvorm. man m. Hensyn paa η kan jevnføre ἄηναι o. δίζημαι; det øvrige see h. Buttm.); — naaer, træffer, finder; ποσὶ κιχάνειν, at indhente i Løbet, δουρὶ, at træffe med Spydet, Il.; ogs. in med. m. act. Bem., βέλος κιχήμενον, den træffende Piil, Il., jf. ogs. ib. 11, 451; fremdeles κιχάνειν ἄστυ, at vinde, at indtage Byen, τέλος πολέμοιο, at naae Ende paa Krigen, ib.; – sild. ogs. undert. c. gen.; – [ep. κῐχᾱν-, att. κῑχᾰν-, derim. er d. attiske Form κιγχάνω noget usikker; vid. Buttm.; i de øvrige Former altid κῐ]

κιχέω, o. κίχημι, inus, see u. κιχάνω. — κιχήλη, ἡ, dor. f. κίχλη. — κίχησις, ἡ, (κιχάνω), Opnaaen el. at opnaae, erholde, indhente. — κίχλη, ἡ, Kramsfugl, turdus, Od.; 2) etslags Søfisk, (af Farvens Liighed); – dim. κιχλίον, τό. — κιχλίζω, ogs. κιχλίσκω, leer letfærdigen, fniser; 2) (κίχλη), spiser Kramsfugle; transl., spiser lækkert, lever i Overflod el. vellystigen; – denne Handling i begge Bem., κιχλισμός, ὁ. — κίχορα [ῐ], τά, ogs. κιχόρια, o. κιχόρεια, τά, Cichorie. — κίχρημι, ogs. κιχράω, (χράω), f. χρήσω, udlaaner, udborger, τινί τι, Herod. 3, 58; – in med., κίχραμαι, f. χρήσομαι, laaner, borger, tager el faaer til Laans. — κίχω, inus., anføres som Stamform til κιχάνω; jf. ogs. κίω. — κῑχώρη, ἡ, ogs. κιχώριον, τό, Cichorieurt, cichorium; df. — κιχωριώδης, 2, (εἶδος), cichorieagtig.

κίω [ῑ], gaaer, men alene poët., o. in præs. (κίεις, Æsch. Choëph. 677) o. impf., tilligem. de afhængige modi, opt. κίοιμι, part. κιών (præs. m. aor. Betoning ligesom ἰών); (rimel. tilligem. εἶμι af inus. ἴω; af κίω er κιάθω, κινέω, o. d. lat. cio, cieo). — κίων [ῐ], ονος, ἡ, ogs. ὁ, Søile, Støtte, Pille, bes. som bærer Loftet, Od. 19, 38; jf. ogs. Hes. Theog. 779; ogs. Pæl el. Træ til at binde ved, Od. 22, 466; – Od. 1, 53, holder Atlas de høie Søiler (κίονας – μακράς), som bære Himmelen, hvf. sild. de saakaldte Herkulesstøtter, ex. Pind. Nem. 3, 36; jf. ogs. Herod. 4, 184; df. heder κίων sild. transl., a) ethvert høit Bierg, ex. κίων οὐρανία, om Ætna, Pind. Pyth. 1, 36; men κίων τῆς γῆς, en opkastet Jordhøi, Xen. Cyn. 11, 8; b) poët. ogs. Støtte, Værn, Beskyttelse, columen, ex. κίονα ἀστραβῆ Τροίας, ἄμαχον Ἕκτορα, Pind. Ol. 2, 146; jf. ib. 8, 36; — 2) af etslags Liighed: a) som στήλη, søileformet Gravsteen el. Gravminde; b) den hovne Drøbel i Munden; c) Skillevæggen imellem Næseborerne.

κλαγγάζω, κλαγγαίνω, o. κλαγγάνω, Xen., o. κλαγγέω, Theocr., Biformer af κλάζω, toner, skriger, klinger, clango, bes. om Fuglenes Skrig, ex. Tranens, o. om Hundenes Anslag paa Jagten. — κλαγγή, ἡ, (κλάζω), Klang, Tone; sædv. vildt Skrig, vild Larm, ex. de Kæmpendes, ligel. Larm af Fuglenes o. Dyrenes Stemme el. Bevægelse, Il. ex. 3, 3, jf. Od. 14, 412; ligel. h. Xen., Hundenes Gøen; ogs. Buens Surren, Pilens Susen, Trompetens Skrald, o. dl.; df. — κλαγγηδόν, adv., med Larm og Skrig, brusende, Il. — κλαγγόν, adv. poët., skal rimel. hede κλαγκτόν. — κλάγγω, antagen Stamform til nogle Tempora af

κλάζω, men rimel. selv *inus.*, thi *Hes. Sc.* 406, læses nu **κλάζοντε** f. κλάγγοντε. — **κλαγερός**, 3, skrigende, larmende: om Tranen; o. — **κλαγκτός**, 3, = frgd.; (af κλαγεῖν, κλάζω).

κλάδα, κλάδας, *acc. irr. sing.* o. *pl.* til κλάδος. — **κλαδαρόμματος**, 2, (κλαδαρός, ὄμμα), med brukne, svommende, vellystige Øine. — **κλαδαρόρυγχος**, ὁ, (ῥύγχος), Navnet paa en Fugl, som klapprer med Næbbet; (af κλαδάω, ryster). — **κλαδαρός**, 3, (κλάω), sønderbrækket, let at brække, skiør; *transl.*, **κλαδαραὶ ὄψεις**, brukne, svømmende, vellystige Øine el. Blikke; **κλαδαρὸν περιβλέπειν**, at kaste saadanne Blikke. — **κλᾱ̃δας**, *dor.* f. κλεῖδας, *acc. pl.* til κλείς. — **κλαδάσσω**, o. **κλαδάω**, bevæger, ryster, svinger heftigen; 2) **κλαδάω**, (κλάδος), = κλαδεύω. — **κλαδεία**, ἡ, o. **κλάδευσις**, ἡ, Handlingen κλαδεύειν, at afbrække el. afskære de unge Grene, o. s. v.; o. — **κλαδευτήρ**, ῆρος, ὁ, som afbrækker el. afskærer de unge Grene; df. - **κλαδευτήριον**, τό, Kniv, hvormed Træer beskæres; af — **κλαδεύω**, (κλάδος), afbrækker el. afskærer Træernes, bes. Viinstokkens unge Skud, Grene el. Blade. — **κλαδεών**, ῶνος, ὁ, *poët.* f. κλάδος, *Orph.*

κλᾰδί, *dat. irr.* til κλάδος; men **κλᾳδί**, *dor.* f. κλειδί, *dat.* til κλείς. — **κλᾰδίον**, τό, o. **κλαδίσκος**, ὁ, *dim.* af - **κλάδος**, ὁ, (κλάω), ungt Skud, ung Spire el. Green paa Træer, som afbrækkes, bes. for at indpodes paa en anden Træstamme; alm. ungt Løv, ung Green; - *transl.*, Søn, Barn, Afkom; - foruden d. regelm. Casus findes ogs. *poët.* flgd. uregelmæssige: *dat. sing.* **κλαδί**, *acc.* **κλάδα**, o. *dat. pl.* **κλάδεσι** o. κλαδέεσσι, *acc.* **κλάδας**, ligesom af κλάς (*inus.*); df. — **κλαδοῦχος**, 2, (ἔχω), som har unge Skud el. Grene. — **κλᾳδοῦχος**, ὁ, *dor.* f. κληδοῦχος. — **κλᾰδώδης**, 2, (κλάδος, εἶδος), med mange unge Skud el. Grene. — **κλαδών**, όνος, ὁ, = κλάδος.

κλάζω, *f.* **κλάγξω**, *aor.* **ἔκλαγξα**, (men ἔκλαξα, alene *dor.* af κλείω), *pf.* **κέκλαγγα**, *Ar. Vesp.* 924, df. *fut. redupl.* κεκλάγξω, o. **κεκλάγξομαι**, *ib.* 925, *pf. ep.* **κέκληγα**, hvf. *part.* κεκληγώς, ότος, o. κεκλήγων, οντος, *aor.* 2 *poët.* ἔκλαγον; toner, skriger, klinger, larmer; alm. frembringer en κλαγγή, vildt Skrig, vild Larm, o. ligel. om alle de under κλαγγή anførte Begreber; jf. *Il.* 10, 276, o. 1, 46, o. *Od.* 14, 30; ogs. om Vindens Brusen, *Od.* 12, 408; *Æsch. Agam.* 202, ogs. om en Spaamand, men m. Bibegreb af, at udskrige; - 2) *transit.*, lader tone el. lyde; *ex.* αἴσιον δ' ἐπὶ οἱ Ζεὺς - **ἔκλαγξε** βροντάν, *Pind. Pyth.* 4, 41. — κλάζω, *f.* **κλάξω**, *aor.* ἔκλαξα, *dor.* f. κλείω, κλήσω, κλῄσω, *vid. Buttm.* — **κλᾱΐς**, ῖδος, ἡ, *dor.* f. κληΐς, κλείς, *clavis.* — κλᾳῖστρον, τό, h. *Pind.* **κλαΐστρον**, *dor.* f. κλεῖθρον.

κλαίω, *att.* κλάω [ᾱ], *f.* **κλαύσομαι**, ogs. κλαυσοῦμαι, *Ar. Pax*, 1081, sjeld. κλαιήσω, κλαήσω, *aor.* **ἔκλαυσα**; - græder, klager, sørger, τινά, over nogen, bes. over nogens Død, *Hom.*; men αὐτὸν - **κλαίοντα** - ἀφήσω, det skal bekomme ham ilde, *Il.* 2, 263; df. ofte *att.*, **κλαύσεται**, han skal faae en Ulykke; **κλαίοντά** τινα καθίζειν, καθιστάναι, ποιεῖν, at vise en Vinterveien, *Xen.*; **κλαίειν** σοι λέγω, *plorare te jubeo*, gaa du til —; ogs. græder af Glæde, *Xen. Hell.* 7, 1, 32; - *med.*, **κλαίομαι**, κλάομαι, *Æsch. Sept.* 920; df. — **κλαιωμιλία**, ἡ, (ὁμιλία), at græde i Selskab, *poët.*

κλαμβός, 3, lemlæstet, sjld.; (rimel. af κλάω, brækker). — **κλάνιον** s. **κλανίον**, τό, Armbaand; sædv. ψέλλιον. — **κλάξ**, ᾱκος, ὁ, *dor.* f. κλείς, Nøgle. — **κλαξῶ**, *fut. dor.* f. κλείσω, af κλείω, lukker. — **κλάπαι**, αἱ, Stylter; Træsko, *Dio Cass.*; (skal være af d. lat. *clava*). — **κλαπείς**, **κλαπῆναι**, *part.* o. *inf. aor.* 2, *pass.* til κλέπτω. — **κλᾱρίον**, τό, *dor.* f. κληρίον, *in pl.* **κλάρια**, τά, Forskrivning, Gieldsbeviis. — **κλάριος**, ὁ, *dor.* f. *inus.* κλήριος, (κλῆρος), *Æsch. Suppl.* 361, *epith.* til Zeus, som uddeler ved Lodkastning. — **κλαρονομέω**, κλᾶρος, κλαρόω, *dor.* f. κληρονομέω, *etc.* — **κλαρῶται**, οἱ, (κλῆρος), livegne Bønder paa Kreta, ligesom Heiloterne i Sparta.

***κλᾰσαυχενίζομαι**, ogs. -αυχενεύομαι, (αὐχήν), gaaer med bøiet (brækket) Hals, kneiser el. kaster med Halsen paa Lapsemaneer, *Plut.*; — **κλᾰσίβωλαξ**, ᾰκος, ὁ, ἡ, (βῶλαξ), som knuser Jordklumperne; — **κλάσις** [ᾰ], εως, ἡ, o. **κλασμός**, ὁ, Sønderbryden, Afbryden; bes. Viinstokkens Afbladen el. Beskæren; et Brud; — **κλάσμα**, τό, det Afbrudte, Brudstykke, Stykke, Splint, o. dl.; — **κλαστάζω**, o. κλαστάω, som κλάω, sønderbryder; bes. afbrækker el. beskærer Viinstokken, *pampino*; *transl.*, ydmyger, *Ar. Equ.* 166; — **κλαστήρ**, ῆρος, ὁ, som afbrækker el. beskærer Viinstokken, en Viingaardsmand; df. - **κλαστήριον**, τό, *sc.* δρέπανον, Kniv, hvormed Viinstokken beskæres; — **κλάστης**, ου, ὁ, = κλαστήρ; o. — **κλαστός**, 3, brækket, sønderbrudt; - (af κλάω).

***κλαυθμονή**, ἡ, som κλαυμονή, = flgd.; — **κλαυθμός**, ὁ, Græden el. at græde, klage, jamre sig, *Od.*; — **κλαυθμυριάω**, o. κλαυθμυρίζω, ogs. *in med.*,

græder, smaagræder, piber: bes. om smaa Børn; – saadan Graad, κλαυθμυρισμός, ὁ; — κλαυθμώδης, 2, (εἶδος), nær ved at græde, grædefærdig; — κλαυθμών; ῶνος, ὁ, = κλαυθμός; 2) Sted, hvor man græder, LXX; — κλαῦμα, τό, Græden, Graad; 2) hvad der foraarsager Graad; Uheld, Ulykke; ogs. Straf, Tugt, ex. κλαύμασι πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται, Xen. Cyr. 2, 2, 14; — κλαυμονή, ἡ, = κλαυθμός, Plat.; o. — κλαυμυρίζομαι, = κλαυθμυρίζομαι; – (af κλαίω).

κλαῦσε, ep. f. ἔκλαυσε, 3 sing. aor. 1 ep. til κλαίω. — κλαυσείω, desid. af κλαίω, vilde gierne græde. — *κλαυσιάω, er færdig at græde, gebærder mig jammerligen; 2) om Døren: at knarke, Ar. Plut. 1100. — *κλαυσίγελως, ωτος, o. ω, ὁ, (γέλως), Blanding af Graad og Latter; πάντας – κλαυσίγελως εἶχεν, alle græd og loe paa eengang, Xen. Hell. 7, 2, 9; jf. Il. 6, 484; — κλαυσίθυρος, 2, (θύρα), som græder el. klager foran Døren: om en ulykkelig Elsker; o. — κλαυσίμαχος, 2, (μάχη), som græder el. bringer til at græde i el. over en Træfning, Ar.; – (af κλαίω).

κλαύσιμος, 2, grædefærdig; af — κλαῦσις, ἡ, (κλαίω), Græden el. at græde. — κλαύσομαι, Il., dor. κλαυσοῦμαι, fut. til κλαίω. — κλαυστήρ, ῆρος, ὁ, den Grædende; — κλαυστικός, 3, hørende el. tilbøielig til at græde; adv. κλαυστικῶς ἔχω, er færdig at græde; o. — κλαυστός, 3, o. κλαυτός, 3, begrædt; til at begræde; sørgelig; (af κλαίω). — κλάω [ᾰ], f. κλάσω, part. aor. 2 κλάς (som af κλῆμι), sield., aor. pass. ἐκλάσθην, pf. κέκλασμαι; – bryder, brækker, afbryder, bes. de unge Skud og Blade af Viinstokken, Hom. — κλάω [ᾱ], att. f. κλαίω, græder.

κλέβδην, dor. κλέβδᾱν, adv., (κλέπτω), ved at stiæle, tyvagtigen, hemmeligen, clam. — κλεεινός, 3, poët., o. κλεεννός, 3, dor., f. κλεινός, bekiendt, berømt. — κλεηδών, όνος, ἡ, jon. o. ep. f. κληδών, s. m. s. — *κλειδίον, τό, liden Laas; en Ventil; 2) Nøglebenet, clavicula; — κλειδοποιός, 2, (ποιέω), som gior Nøgler; ὁ κλειδοπ., Laasesmed; — κλειδοῦχος, 2, (ἔχω), som har, holder, bærer Nøglerne; — κλειδο-φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, som forvarer Nøglerne, en Slutter; o. — κλειδόω, tillukker; ds. – κλείδωμα, τό, Laas, Slaa; o. – κλείδωσις, ἡ, Tillukken; – (af κλείς).

κλεΐζω, f. ίσω, dor. ίξω, (κλέος), fortæller med Berømmelse, berømmer, Pind. Ol. 1, 176. — κλειθρία, ἡ, Nøglehul; ogs. Aabning, Sprække, Gittervindue; – dim. κλειθρίδιον, τό; ds. – κλειθριώδης, 2, (εἶδος), der ligner et Nøglehul el. en Sprække, forsynet dermed; af — κλεῖθρον, τό, (κλείω), Laas, Dørslaa; ogs. Døren selv; ds. — κλειθροποιός, 2, (ποιέω), som gior Laase; ὁ κλειθροπ., Laasesmed. — κλεινός, 3, (κλείω, κλέω), bekiendt, berømt, lovpriist; κλεινὸς οἰκιστήρ, Pind. Pyth. 1, 59; jf. Soph. Aj. 216; att. ogs. ofte ironisk; ofte ogs. om Byer; men h. Kreterne: den elskede Yngling, dor. ἀΐτης, att. καλός. — κλεῖξαι, dor. inf. aor. til κλεΐζω. — κλεῖος, τό, poët. f. κλέος; ds. pl. κλεῖα f. κλέα, Hes. Theog. 100.

κλείς, ἡ, gen. κλειδός, acc. κλεῖδα, sædv. κλεῖν, pl. κλεῖδες o. κλεῖδας, ctr. κλεῖς, jon. κληΐς, gen. κληΐδος, etc., oldattisk κλῄς, (κλείω), alm. hvad der tillukker, som Dørslaa, Skodde; ds. Laas og Nøgle; bes. er den homeriske κλείς – a) den egentlige Nøgle, Od. 21, 6, som man satte i Døren, ib. 47, og hvormed man skiød den indvendige Slaa (ὀχεύς) for el. fra, ib. 47, 50; – b) bes. i Il., en større Slaa, Bom, Tværbiælke, hvormed man indvendigen spærrede Døren; ogs. ἐπιβλής; jf. Il. 12, 456; derim. i Od., liden Dørslaa, som man trak for med en Riem; derom: ἐντείνειν κληῗδα ἱμάντι, o. θύρας κληῗδι κληΐσαι, (iffe κληΐσσαι, vid. Buttm.); jf. Od. 1, 442, o. 21, 241; – c) Spændehage, Od. 18, 294; — 2) Nøglebenet, jugulum, Il. 8, 325; att. ogs. in pl.; ligel. Il. 22, 324, ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι; — 3) Rorbænk, Tofte, (rimel. som Tværbiælke, af Liigheden med en Dørbiælke el. Dørbom), sædv. in pl., o. i Forbindelsen: ἐπὶ κληῗσι s. κληΐδεσσι καθίζειν, Od.; — 4) Sund, Stræde, Pas, o. dl., som Indgang el. Nøgle til et Sted. — κλεῖς, ctr. f. κλεῖδες o. κλεῖδας, see u. frgd.

κλεισία, κλεισιάς, slettere Skrivem. f. κλισία, κλισιάς; ligel. κλείσιον f. κλίσιον, o. κλεισμός f. κλισμός. — *κλεῖσις, ἡ, Tillukken; Spærring, λιμένων, Thuc. 2, 94, extr.; — κλείσουρα, ἡ, d. lat. clausura, sield.; — κλειστός, 3, tillukket; til at tillukke; o. — κλεῖστρον, τό, Laas; Dørslaa; lat. claustrum; – (af κλείω, lukker). — κλειτοριάζω, o. κλειτορίζω, berører – κλειτορίς, ίδος, ἡ, ogs. νύμφη o. μύρτον, en indvendig fremstaaende Muskel i det qvindelige Lem. — κλειτός, 3, (κλείω), navnkundig, bekiendt; sædv. berømt, herlig, ypperlig, h. Hom. m. ἐπίκουροι, βασιλῆες; ogs. ofte om Byer, ex. Il. 17, 307; ogs. κλειτή

ἑκατόμβη; jf. ogſ. κλυτός. — κλεῖτος, τό, = κλιτύς, *Alcman.*

κλείω, *f.* κλείσω, *pf. pass.* κέκλειμαι, o. κέκλεισμαι, *aor.* ἐκλείσθην; – *jon.* κληΐω, *inf. aor.* κληΐσαι (ikke κληΐσσαι), *pf.* κεκλῄϊμαι, 3 *pl.* κεκλέαται (f. κεκλῄαται), jf. *Herod.* 9, 50, ligeſom ogſ. af καλέω, *id.* 2, 164; *aor.* ἐκληΐσθην; df. oldattiſk κλῄω, ἔκλῃσα, κέκλῃμαι, *vid. Buttm.*; jf. ogſ. κληΐζω; – lukker, tillukker, tilſpærrer, τὰς πύλας, τὴν θύραν, τὸν πορθμόν, o. dl.; ogſ. *transl.*, κεκλεισμένης σοι τῆς παῤῥησίας, holdes i Tømme, *Dem. p.* 778; ὅρκοις κεκλῄμεθα, *Eur.* — κλείω, *poët.* f. κλέω, gior bekiendt el. berømt; forherliger, beſynger, *Od.*, *Hes. Op.* 1; jf. κλέω, ogſ. κλέος; df. — Κλειώ, οῦς, ἡ, Kleio, Clio, en af Muſerne, egentl. Forkynderinden, *Hes. Theog.* 77; ſild. beſ. Heltedigtets og Hiſtoriens Muſe.

†κλέμμα, τό, (κλέπτω), det Stiaalne, et Tyveri; – *b*) hemmelig el. liſtig Handling, en Liſt; κλέμματα ταῦτα καλλίστην δόξαν ἔχει, *Thuc.* 5, 9; df. — κλεμμάδιος, 3, ſom κλοπαῖος, ſtiaalen, bortſtiaalen; — κλεμμαδόν, *adv.*, ved Tyveri; — κλεμματικός, 3, tyvagtig; bedragerſk, liſtig; o. — κλεμματιοτής, οῦ, ὁ, en Tyv; ogſ. = frgd.; (ſom af κλεμματίζω). — κλέμμυς, ἡ, ſom χέλυς, en Skildpadde.

κλέομαι, ſee u. κλέω. — κλεόμβροτος, 2, (κλέω, βροτός), ſom forherliger el. berømmeliggiør Menneſkene. — κλέος, τό, (κλέω), Rygte, Sagn, uſikker Efterretning, Folkeſnak; Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν, *Il.* 2, 486; σὸν κλέος, Efterretning om dig; κλέος Ἀχαιῶν, om Ach., *Hom.*; – 2) godt Navn el. Rygte, Berømmelſe, Ære, *ex. Il.* 4, 197, o. 22, 514; dog ogſ. ofte h. *Hom.* κλέος ἐσθλόν, μέγα, εὐρύ, *oppon.* κλέος δύσφημον, ondt Rygte, *Pind.*; ogſ. *in pl.*, *ex.* ἄειδε – κλέα ἀνδρῶν, deres berømmelige Bedrifter, *Il.* 9, 189; jf. ogſ. κλεῖος.

*κλέπος, τό, = κλέμμα; — κλεπτέλεγχος, 2, (ἐλέγχω), ſom opdager Tyven; — κλεπτήρ, ῆρος, ſædv. κλέπτης, ου, ὁ, en Tyv, *Il.* 3, 11; 2) alm. ſom giør noget hemmeligen, ſom handler liſtigen; – *fem.* κλεπτίς, ίδος, ἡ; — κλεπτίδης, ου, ὁ, ſomiſk *patronym.* til κλέπτης; — κλεπτικός, 3, hørende el. tilbøielig til at ſtiæle; tyvagtig; ἡ κλεπτική, *sc.* τέχνη, den Kunſt at ſtiæle; — κλεπτίς, ἡ, ſee u. κλέπτης, — κλεπτίστατος, 3, *superl.*, formet af *subst.* κλέπτης, men efter Bem. hørende til κλεπτικός, den allertyvagtigſte, *Ar. Plut.* 27; — κλεπτός, 3, ſtiaalen; 2) ſom κλεπτικός, tyvagtig; *Ar.*; — κλεπτοσύνη, ἡ, den Kunſt at ſtiæle el. bedrage; Tyveri; Bedrageri, Liſt, *Od.* 19, 396; o. κλέπτρια, ἡ, *fem.* til κλεπτήρ; – (af flgd.).

κλέπτω, *f.* ψω, ſædv. ψομαι, *pf.* κέκλοφα, *pf. pass.* κέκλεμμαι, o. κέκλαμμαι, *aor. pass.* ἐκλέφθην, o. ἐκλάπην; – ſtiæler, fravender nogen el. tilegner mig hemmeligen, τὰ δημόσια, τὰ τῆς πόλεως, Statens Eiendom; ogſ. bortfører hemmeligen, *ex.* κλέψεν – Μήδειαν, *Pind. Pyth.* 4, 445; alm. borttager hemmeligen, *ex.* τοῦ ὄρους κλέψαι (τι), umærkeligen at beſætte en Deel deraf, *Xen. Anab.* 4, 6, 15; men κλέπτειν γάμον δώροις, at tilſnige el. tilliſte ſig, *Theocr.*; ogſ. *in med.*, *Xen. Cyr.* 7, 4, 13; – 2) ſkuffer, bedrager; πάρφασις – ἔκλεψε νόον –, Smiger bedaarede Sindet, *Il.* 14, 217; μή – κλέπτε νόῳ, tænk ikke paa, haab ikke at bedrage, *ib.* 1, 132; κλέπτει τέ μιν οὐ θεός, οὐ βροτός, ἔργοις οὔτε βουλαῖς, ſkuffer el. undgaaer ham ikke, bliver ikke ſkiult for ham, *Pind. Pyth.* 3, 53; alm. forleder, forfører; – 3) ſkiuler, holder hemmelig, *dissimulo*, γόνον, Foſteret, *Pind.*, δεῖμα θυμῷ, Frygt i Sielen, *id.*; ligel. κλέπτων τὰς ἀληθεῖς μαρτυρίας, ſkiulende, undertrykkende, *Dem.*; – 4) κλέπτων ποιεῖ, han handler ſkiult el. hemmeligen; κλέπτοντα – ἐπιτίθεσθαι, at angribe ſkiult, *Xen.*; προβαίνει τὸ πρόσω – κλεπτόμενος, lader ſig forlede til at gaae videre, *Herod.* 7, 49, 2; (rimel. beſl. m. καλύπτω, ſkiuler).

κλέτας, τό, rimel. = κλιτύς, *Lyc.* — κλεψίαμβος, ὁ, etſlags ubekiendt muſikalſk Inſtrument. — *κλεψίγαμος, 2, (γάμος), ſom nyder ſkiulte el. forbudne Elſkovsglæder; — κλεψιμαῖος, 3, ſtiaalen; 2) ſom er giort el. udøvet hemmeligen; — κλεψίνοος, 2, *ctr.* -νους, (νόος), ſom ſkuffer Sindet; — κλεψίνυμφος, 2, (νύμφη), ſom gifter ſig hemmeligen; 2) ſom begaaer Ægteſkabsbrud; — κλεψιποτέω, er – κλεψιπότης, ου, ὁ, (πίνω), ſom drikker hemmeligen; ſom bedrager under Drikken; — κλεψίῤῥυτος, 2, (ῥέω), ſom flyder ſkiult el. under Jorden; beſ. hed en Kilde ved Athenen ſaaledes; — κλεψίτοκος, 2, (τόκος), ſom føder hemmeligen, el. ſom ſkiuler Fødſelen; — κλεψίφρων, ονος, 2, (φρήν), = κλεψίνοος; o. — κλεψίχωλος, 2, (χωλός), ſom halter umærkeligen, el. ſom ſkiuler ſin Halthed; (af κλέπτω).

κλεψύδρα, ἡ, (κλέπτω, ὕδωρ), Vanduhr el. Kar med ſnæver Hals og giennemboret Bund, (omtr. ſom vort Sanduhr); – 2) Navn paa flere Kilder, hvis Vand undert. udeblev; — κλέω, gior bekiendt el. berømt; lovpriſer, beſynger; h. *Hom.* ſædv. *jon.* κλείω; – *in med.*, κλέομαι,

(ikke κλείομαι), bliver bekiendt el. beromt; ἐκλέο, f. ἐκλέεο, 2 sing. impf., ent. af κλέομαι, altſ. celebrabaris, el. syncop. f. ἐκαλέεο, ἐκαλέο, af καλέομαι, vocabaris, Il. 24, 202. — κλῆδες f. κλεῖδες, nom. pl. af κλής, att. f. κλείς. — κλήδην, adv., (καλέω), navnligen, ved Navn, Il.

κληδονίζω, (κληδών), giver, meddeler et Varsel el. Forvarsel; in med., modtager el. antager et Forvarsel; – 2) udbreder et Rygte; df. — κληδόνισμα, τό, Varsel el. Forvarsel, som gives el. tages; o. — κληδονισμός, ὁ, Jagttagelsen af et Varsel el. Forvarsel, el. Handlingen at iagttage et saadant, ominatio. — κληδουχέω, er – κληδοῦχος, 2, (κλής, ἔχω), som har el. forer Noglerne, beſ. som Opſynsmand, Forſtander, Præſt; κληδοῦχος Ἥρας, Æsch. Suppl., 291; ogſ. κληδουχεῖν θεᾶς, Eur. — κληδών, όνος, ἡ, jon. κλεηδών, ep. ogſ. κληηδών, (κλέω), Forvarsel, som ligger i en Lyd, Tone, Stemme, Ord el. Tale, omen, Od., ex. 18, 117; ὁ μὲν τῇ κλεηδόνι οὐδὲν χρεώμενος, uden at bryde ſig om Oraklets Svar, Herod. 5, 72; – 2) Rygte, Sagn; κληηδὼν πατρός, Efterretning fra el. om Faderen, Od. 4, 317; ogſ. Navnkundighed, Berommelſe; – 3) Raaben, Kalden, Nævnen, ſom κλῆσις, Æsch. Ag. 228; – Skrivem. κληδών f. κληδών, etc., er mindre rigtig.

κλῄζω, f. κλεΐζω, a) berømmer, beſynger, Hom. Hymn.; b) nævner, benævner, Ar. — κλῄζω, f. κλείω, lukker, ſee u. det andet κληΐζω. — κληηδών, ἡ, ſee u. κληδών. — κλήθρα, ἡ, jon. κλήθρη, o. κλῆθρος, ἡ, Elletræet, alnus, Od.; (af κλείω, hegner; alni sepibus muniunt, Plin.). — κλῇθρον, τό, att. ctr. f. κλήϊθρον; jon. f. κλεῖθρον, claustrum, clathra, Laas el. Slaa til at lukke med. — κληΐζω, jon. f. κλεΐζω, giør bekiendt el. beromt, celebro. — κληΐζω o. κλῄζω f. κλείω, lukker, forkaſter Buttm., hvorim. aor. ἐκλήϊσα, inf. κληΐσαι, o. ἔκλῃσα, ere at aflede af κληΐω o. κλῄω f. κλείω. — κλήϊθρον, τό, jon. f. κλῇθρον, Hom. Merc. — κληΐς, ῖδος, ἡ, jon. κλείς, Nogle; in pl., Rorbænke, Hom. — κληϊστός, 3, (κληΐω), jon. f. κλειστός, tillukket, til at lukke, Od. 2, 344. — κληϊστός, 3, (κληΐζω, κλέος), bekiendt, beromt. — κληΐω, jon. f. κλῄω, κλείω.

†κλῆμα, τό, (κλάω), som κλάδος o. κλών, Skud; Qviſt, Green; Podeqviſt; beſ. Skud el. Green paa Viinranken, palmes; ogſ. en Viinranke, ex. der bares ſom Stok af de romerſke Centurioner; ogſ. alm. Ranke, Qviſt, o. dl.; df. — κληματικός, 3, hørende til en Qviſt el. Ranke, beſ. til en Viinranke; — κλημάτινος, 3, giort af Viinranker; — κληματίον, τό, dim. af κλῆμα; — κληματίς, ιδος, ἡ, dim. af κλῆμα; alm. tynd Green, tyndt Træ; 2) etſlags ranket Vært, Vintergrønt; — κληματίτης, ου, ὁ, fem. -ῖτις, ἡ, ſom ligner Ranker, med Ranker; 2) ἡ κληματῖτις, etſlags Plante, ſom ſlynger ſine Ranker omkring Træer. — κληματόεις, εσσα, εν, ranket, med Ranker; — κληματόω, frembringer Ranker, beſ. Viinranker; in med., at ſkyde op i Ranker; o. — κληματώδης, 2, (εἶδος), ſom ligner Ranker el. Viinranker.

*κληρικός, 3, hørende til Geiſtligheden, eccl.; — κληρίον, τό, dim. af κλῆρος; jf. ogſ. κλαρίον; — κληροδοσία, ἡ, Handlingen – κληροδοτέω, er – κληροδότης, ου, ὁ, (δίδωμι), 1) ſom fordeler ved Lodder, ſom udlodder; 2) ſom teſtamenterer el. indſætter til Arving, Arvelader; — κληρονομέω, 1) er – κληρονόμος, 2, (νέμω), ſom erholder ved Lodkaſtning; alm. ſom faaer ſin Andeel, beſ. af en Arv; b) ſom arver, en Arving; – 2) κληρονομεῖν τινος, at være nogens Arving, ſild. ogſ. at arve nogen, τινά; b) κληρονομεῖν τινα, at efterlade nogen ſom Arving; df. – κληρονόμημα, τό, det ved Lodkaſtning Tildeelte, Andeel; b) Arvelod, Arvepart, Arv; o. – κληρονομία, ἡ, = frgd., Bem. 2; – hørende dertil, κληρονομικός, 3; — κληρονόμος, 2, ſee u. κληρονομέω; alm. κληρονόμον σε καθίστησι ὁ νόμος τῆς ἀτιμίας τῆς τοῦ πατρός, Loven paalægger dig at hævne hans Vanære, Dem, p. 603; o. — κληροπαλής, 2, (πάλλω), fordeelt el. til at fordele ved Loddernes Svingning el. ved Lodkaſtning, Hom. Merc.; – (af flgd.).

κλῆρος, ὁ, (egentl. ſom κλάσμα, lidet afbrækket Stykke, altſ. af κλάω), ſædv. Lod, Tegn el. Mærke ſom bruges ved Lodkaſtning; – h. Hom. blive de med de Lodkaſtendes Navne betegnede Lodder kaſtede i en Hielm, og deri omryſtede, indtil én af Lodderne ſpringer el. falder ud; derom κλήρους ἐμβάλλεσθαι, ἐν κυνέῃ πάλλειν, κλῆρος ἐξέθορε, o. dl., Il.; κλήρῳ πεπαλάχθαι, Od. 9, 331, o. κλήρῳ λαχεῖν, Il., ſom κληρώσασθαι, at kaſte Lod, at blive valgt ved Lodkaſtning; – κλήροις μαντεύεσθαι, divinare per sortes, at raadſporge Lodderne; jf. Pind. Pyth. 4, 338; – 2) Lodkaſtning, Loddens Udtrækning; – 3) det Udloddede el. ved Lodkaſtning tildeelte; beſ. Arvepart, og deraf igien beſ. liggende el. faſt Eiendom, arvet Grundſtykke, ex. Il. 15, 498, o. Hes. Op. 37; df. alm. Landeiendom, de

dyrkede Marker, *ex. Herod.* 1, 76; - 3) en for Viinstokken skadelig Orm, sædv. *πυραύστης*.

κληρουχέω, 1) er - *κληροῦχος*, 2, (*κλῆρος*, *ἔχω*), som erholder el. besidder det ham ved Lodkastning Tildeelte; bes. der modtager el. besidder som Kolonist det ham tildeelte Stykke Land; df. alm. Nybygger, Kolonist; jf. *Herod.* 5, 77, o. 6, 100; - 2) anviser et Stykke Land til Besiddelse, *Dion. Hal.*; df. — *κληρουχία*, ἡ, Handlingen *κληρουχεῖν*; bes. ogs. Besiddelsestagelse ved en Kolonie; ogs. en saadan Kolonie selv; o. — *κληρουχικός*, 3, hørende til en *κληρουχία*. — *κληροῦχος*, 2, see u. *κληρουχία*; ogs. alm. deelagtig i noget, *τινός*, *πολλῶν ἐτῶν*, meget gammel, *Soph. Aj.* 508. — *κληρόω*, (*κλῆρος*), kaster Lod, trækker Lod, vælger ved Lodkastning, *τὴν μὲν (μοῖραν) ἐπὶ μόνῃ, τὴν δὲ ἐπὶ ἐξόδῳ*, den ene Deel til at blive i Landet, o. s. v., *Herod.* 1, 94; *b)* tildeler ved Lodkastning; alm. tildeler, *τινά τινι*, *Pind. Ol.* 8, 19; *ὃς ὀμφὰν κληροῖς*, som giver Orakelsvar, *Eur.*; 2) *in med.*, lader mig tildele, d. e. faaer, erholder ved Lodkastning; ogs. alm. erholder, besidder.

**κλήρωσις*, ἡ, Lodden, Udlodden, Lodkastning; at vælge ved Lod; — *κληρωτήρ*, *ῆρος*, ὁ, = *κληρωτής*; df. - *κληρωτήριον*, *τό*, det Sted, hvor Valg efter Lodkastning foretages; 2) den Plads i Theatret, hvor de valgte Øvrigheder og Dommere sade; 3) = *κληρωτίς*, *Ar.*; — *κληρωτής*, *οῦ*, ὁ, som udlodder, som vælger ved Lodkastning; — *κληρωτί*, *adv.*, ved Lodkastning; — *κληρωτικός*, 3, hørende el. skikket til at udlodde el. til Lodkastning; — *κληρωτίς*, *ίδος*, ἡ, Kar el. Giemme, hvori Lodderne kastes, bes. ved Dommernes Valg, *urna*, *situla*; — *κληρωτός*, 3, *adv.* *-τῶς*, valgt, bestemt, fordeelt ved Lodkastning; 2) erholdt, modtagen ved el. efter Lodkastning; o. — *κληρωτρίς*, *ίδος*, ἡ, = *κληρωτίς*; - (af *κληρόω*).

κλῄς, ἡ, *gen.* *κληδός*, *att.* s. *κλείς*, s. m. s. — *κλῆσις*, ἡ, (*καλέω*), Kalden; Raab, Tilraab; Indbydelse; *b)* Indkaldelse for Retten; den anhænggiorte Klage; det aflagte Vidnesbyrd; - 2) h. *Dion. Hal.* ere *κλήσεις* o. *καλήσεις*, de romerske Borgerafdelinger *classes.* — *κλῆσις*, ἡ, (*κλῄω*, *κλείω*), Lukken el. at lukke, Tillukning; Spærring, *Thuc.* 7, 70. — *κλῄσω*, *fut.* til *κλῄω*, *κλείω*. — *κλητεύω*, indkalder for Retten; bes. indstævner den, der ikke har mødt som Vidne, til at betale Bøder; - 2) er Vidne for Retten, *Ar. Nub.* 1220; — *κλητήρ*, *ῆρος*, ὁ, som kalder el. raaber; som indbyder; en Herold, som *κῆρυξ*; — 2) Vidne, som anføres til Bekræftelse paa, at man virkeligen har anklaget en Trediemand, *subscriptor*; - 3) Lastesel, Pakesel; df. d. lat. *clitellæ*; — *κλητικός*, 3, hørende til at kalde el. nævne; 2) *ἡ κλητική*, *sc.* *πτῶσις*, *casus vocativus*, *gramm.*; — *κλητός*, 3, kaldt, nævnt, udvalgt; hidkaldt, indbuden; sild. ogs. indkaldt for Retten; o. — *κλήτωρ*, *ορος*, ὁ, = *κλητήρ*, Bem. 1 o. 2; ogs. Retsbetient; - (af *καλέω*). — *κλῄω*, *ctr.* af *κληΐω*, *κλείω*.

κλῑβᾰνεύς, ὁ, som heder Ovnen; — *κλιβανίτης*, *ου*, ὁ, *ἄρτος*, Brod, som er bagt i en *κλίβανος*; o. — *κλῑβανοειδής*, 2, (*εἶδος*), af Gestalt som en *κλίβανος*; af — *κλίβανος* [ῑ], ὁ, *att.* *κρίβανος*, etslags Leer- el. Jernkar, som udvider sig nedad, og hvori man bagede Brod, ved at lægge Kul deromkring, (og derv. rimel. forskiellig fra Bagerovnen, *ἰπνός*); df. — *κλῑβανωτόν*, *τό*, Gulv, som er indlagt med el. sammensat af Potteskaar, Glasstykker, o. dl., *opus testaceum*.

κλῐδόν, *adv.*, = *ἐγκλιδόν*; o. — *κλίμα* [ῐ], *τό*, Bøining, Skraaning, Hældning; Siden el. Skraaningen af en Høi, et Bierg, o. dl., *clivus*; - 2) Jordens Hældning el. bøiede Retning fra Æqvator imod Polerne; *b)* den ved denne Bøining bestemte Varme- el. Kuldegrad, et Steds Klima; ogs. alm. Jordstrog, Landstrog; - 3) *transl.*, Tilbøielighed el. Hang til noget; (af *κλίνω*). — *κλῑμάζω*, = *κλιμακίζω*. — *κλιμάκειον*, *τό*, = *κλιμάκιον*, Bem. 2. — *κλιμακηδόν*, *adv.*, trappeviis, trinviis; ligesom en Trappe el. Stie; o. — *κλιμακίζω*, slaaer Benet fra nogen, som *σκελίζω*; - denne Handling, *κλιμακισμός*, ὁ; - 2) *transl.*, *κλιμακίζειν νόμους*, at omgaae, at skuffe listigen; (af *κλῖμαξ*). — *κλῑμάκιον*, *τό*, *dim.* af *κλῖμαξ*, liden Trappe el. Stie, *Ar. Pax*, 69; 1) Tværpind el. Trin i en Stie. — *κλιμακίς*, *ίδος*, ἡ, *dim.* af *κλῖμαξ*, = frgd., Bem. 1; 2) Fruentimmer, der lader sig træde paa som en Stie, naar man skal op i Vognen. — *κλιμακίσκος*, ὁ, *dim.* af *κλῖμαξ*. —* *κλιμακισμός*, ὁ, see u. *κλιμακίζω*, Bem. 1.

**κλῑμᾰκόεις*, *εσσα*, *εν*, som har en Trappe el. Stie, med Trin; — *κλιμακοφόρος*, *poët.* ogs. *κλιμακηφόρος*, 2, (*φέρω*), som bærer en Stie; 2) som bærer et Liig paa en Liigbøre; — *κλῑμακτήρ*, *ῆρος*, ὁ, Trin, Trappetrin; 2) farligt Afsnit i Menneskelivet; bes. det 63de Aar, som deraf hed *κλιμακτηρικὸς ἐνιαυτός*; df. - *κλιμακτηρικός*, 3, hørende til et Trin el. Trappetrin; jf. ogs.

frgd., Bem. 2; — κλῖμᾰκώδης, 2, (εἶδος), ligesom en Trappe el. Stie; o. — κλιμακωτός, 3, som af κλιμακόω, giort som en Trappe el. Stie; der anbringes el. lægges til som en Stie; — (af flgd.).

κλῖμαξ, ἄκος, ἡ, Trappe, Stie; (af κλίνω, fordi den boies, lægges, lenes, ex. til en Væg, jf. *Od.* 1, 330, o. 10, 558); κλῖμαξ ἑλικτή, Vindeltrappe; — 2) af etslags Liighed: *a)* et stieformet Torturredskab, *Ar. Ran.* 631; *b)* de stieformede Sidestykker paa en Vogn; *c)* et Rækværk; *d)* en Liigbaare; — 3) i Brydekunsten: at slaae Benet fra sin Modstander, *Soph. Trach.* 520; — 4) som rhetorisk Figur: Udtrykkets Forstærkelse, *gradatio.* — κλῖματίας, ου, ὁ, (κλίνω), σεισμός, Jordrystelse, Jordskiælv, som ἐπικλίντης.

κλῖνάριον, τό, *dim.* af κλίνη, liden Seng, *Ar.* — κλίνειος, 3, af en Seng, horende til en Seng; af — κλίνη [ῑ], ἡ, (κλίνω), hvortil man lener sig, hvorpaa man ligger el. hviler; Leie, Bænk, Seng, Lenestol, Bærestol, o. dl.; — ἱερὰ κλίνη, Romernes *lectisternium s. pulvinar deorum*; df. — κλινήρης, 2, (ἄρω), sengeliggende, syg; o. — κλινηφόρος, 2, (φέρω), som bærer en κλίνη, Seng el. Bærestol. — κλινθείς, κλίνθη, κλινθῆναι, *ep.* o. *poët.* f. κλιθείς, ἐκλίθη, *etc.* — κλινίδιον, τό, *dim.* af κλίνη. — κλινικός, 3, (κλίνη), sengeliggende; 2) ὁ κλινικός, sædv. Lægen, der besøger de sengeliggende Syge; ἡ κλινική, *sc.* τέχνη, hans Kunst el. Methode. — κλῖνίς, ίδος, ἡ, *dim.* af κλίνη.

*κλῖνο-κοσμέω, ordner og smykker Sengen el. Bordbænken; — κλινοπάλη, ἡ, Sengekamp, (komisk Ord); — κλινοπετής, 2, (πίπτω), sengeliggende; — κλινοπηγία, ἡ, at sammenfoie el. forfærdige Bordsenge; o. — κλινοπήγιον, τό, Værksted, hvor der giøres Senge; af — κλινοπηγός, 2, (πήγνυμι), som forfærdiger Senge, Bærestole, o. dl.; — κλινοπόδιον, τό, (κλινόπους), etslags Urt, *clinopodium*; — κλινοποιϊκός, 3, horende til en — κλινοποιός, 2, (ποιέω), som gior Senge el. Bærestole; — κλινόπους, ποδος, ὁ, (πούς), Sengefod; — κλινουργός, 2, (ἔργον), = κλινοποιός; — κλινοφόρος, 2, = κλινηφόρος; o. — κλινοχᾰρής, 2, (χαίρω), som glæder sig ved Sengen, som gierne ligger i Sengen; — (af κλίνη). — κλιντήρ, ῆρος, ὁ, (κλίνω), Lænestol, Seng el Loibænk til at hvile paa, *Od.* 18, 190; — *dim.* κλιντήριον, τό; df. — κλιντήριος, 3, horende til, hvilende paa en κλιντήρ.

κλίνω [ῑ], *f.* κλῐνῶ, *aor.* ἔκλῑνα, *pass.* ἐκλίθην, *poët.* ogs. ἐκλίνθην, *pf. pass.* κέκλῐμαι; — 1) boier, krummer; h. *Hom.* bes. μάχην κλίνειν, φάλαγγας κλίνειν, o. dl., at krumme el. brække Slagordenen, at slaae paa Flugten, *inclinare aciem, Il.*; bevæger i en skiev Retning; ὄσσε πάλιν κλίνειν, at see bort, at see tilbage, *ib.* 3, 427; h. *gramm.*, boier (Ordet), d. e. declinerer el. conjugerer; — *b)* lener, støtter, giver en skiev Retning imod noget, τινί, *s.* πρός τι; ogs. sætter derpaa, lægger derom, σάκεα ὤμοις, *Il.*; — 2) *intr.*, boier el. neier mig; ogs. *transl.*, *ex.* ἡ πόλις ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινε, forfaldt til det Værre, *Xen. M. S.* 3, 5, 13; bes. ὁ ἥλιος, ἡ ἡμέρα κλίνει; ligel. *in med.*, *ex.* κλιναμένης μεσαμβρίης, *Herod.* 3, 114; om en Bygning, o. dl., at boie sig, at hælde, at være faldefærdig, at true med Fald; ligel. *in med.*, *Xen. Hell.* 5, 2, 5; om et Sted: at ligge el. have Beliggenhed i en vis Retning, d. lat. *vergere*; — 3) *in med.* o. *pass.*, *a)* at boie el. bukke sig, *ex.* for at undgaae et Slag, *Il.* 3, 360; ogs. at lene el. støtte sig paa noget, τινί, *ex. Il.* 5, 135, o. *Od.* 17, 97; — *b)* lader nogen lægge el. sætte sig hos mig; — *c)* bes. *in aor. pass.*, boier mig paa Siden, falder om *Od.* 19, 470; oftere lægger mig ned, *ex. Il.* 10, 350; Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθείς, *situs, sepultus*, *Pind. Ol.* 1, 148; *in pf.*, har lagt mig, d. e. ligger, *Il.* 10, 472; bes. om Steder og Egne: at ligge nær derved, at have en Hældning el. Skraaning derimod, λίμνῃ, ἁλί, imod Søen, imod Havet, *Od.*; men ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται (*ep.* f. κέκλινται), have deres Stilling el. ere trængte sammen paa Kysten, *Il.* 16, 68; — (af κλίνω er d. lat. *clino, inclino, etc.*).

κλῐσία, ἡ, *jon.* κλισίη, (κλίνω), Sted, hvor man kan lægge, sætte el. lene sig; df. 1) en Hytte, en Bod, et Telt, o. dl.; bes. h. *Hom.*, *a)* Soldaterhytte, Leirhytte, εὔτυκτος, εὔπηκτος, tømret el. af Træ, *Il.*; jf. ogs. *Od.* 8, 501; derfor sædv. efterhomerisk, σκήνη; *b)* Hyrdehytte, Jordhytte, oftere i *Od.*, ogs. *Il.* 18, 589; — 2) Indretning til at sidde el. ligge paa; bes. *a)* Lenestol, *Od.*, ogs. κλισμός; *b)* Bordbænk, Bordhynde; ogs. Sæde el. Plads ved Bordet; ἀπὸ κλισιᾶν ὦρτο, *Pind. Pyth.* 4, 237; *c)* Seng; ogs. Ægteseng; — 3) som Handling: at lægge, lene el. støtte sig paa noget.

κλισιάς, άδος, ἡ, (κλίνω), sædv. *in pl.*, *ex. Herod.* 9, 9, Port el. Portvei med Floidøre; egentl. Floidøre til at slaae op; sild. ogs. Dørene for en Sluse. — κλισίηθεν, *adv.*, ud af Leirhytten, *Il.*, jf. κλισία, Bem. 1, *a*; ud af Boden el.

Teltet; b) ud af Sengen, op af Leiet; o. — κλισίηνδε, adv., hen til el. ind i Leirhytten; jf. κλισία, Bem. 1, a; hen til Boden el. Teltet; 2) hen til, hen i Sengen el. Leiet; (af κλισία). — κλίσιον, τό, (κλισία, Bem. 1, b), Hytte el. Udhuus for Tyendet og Qvæget, cella, Od. 24, 208; att. sædv. lidet el. slet Huus, Hytte; ogs. Kippe, Bordel, Dem. p. 270; alm. Udhuus, Stald, Lade; [ep. κλῑ, att. κλĭ]. — κλίσις, εως, ἡ, Boining, Sænkning el. Synken, Bevægelse imod et Sted; 2) Liggen el. at ligge; et Leie; 3) h. gramm., Ordboining, Declination o. Conjugation; o. — κλισμός, ὁ, Lenestol, som κλισία, Bem. 2, a, Hom.; jf. ogs. Od. 4, 136; (af κλίνω).

κλĭτικός, 3, hørende til Ordboiningen el. Flexionen, gramm.; — κλĭτός 3, boiet, sænket, hældende; — κλίτος, τό, = κλίμα, Bem. 2; 2) = κλιτύς, Lyc.; — κλῖτος, τό, = κλιτύς, Ap. Rh.; o. — κλιτύς [ep. ῡ, att. ῠ], ύος, ἡ, hældende Sted, Skraaning, Siden af en Hoi, (d. norske Lide, Lie), lat. clivus. — †κλοιός, ὁ, pl. κλοιοί, o. κλοιά, Halsbaand for Hunde, Xen.; Halsjern for Mennesker, id. Hell. 3, 3, 11, sædv. κύφων; df. — κλοιόω, bringer i et Halsjern; df. — κλοιώτης, ου, ὁ, som staaer i Halsjernet; (formet som δεσμώτης); o. — κλοιωτός, 3, som er bragt i Halsjern.

κλονέω, (κλόνος), sætter i stærk Bevægelse, driver el. jager foran mig, bes. den slagne og forvirrede Fiende, Il., ex. 22, 188; ogs. πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας, ib. 5, 96; jf. ogs. ib. 15, 324; ogs. om Vinden, som hvirvler Luen, o. driver Skyerne, ib. 20, 492, o. 23, 213; sild. alm. forvirrer, forskrækker, ryster; — b) pass., at blive sat i stærk Bevægelse; bes. om den slagne Fiende, at blive forfulgt i Uorden, Il.; ogs. alm. at geraade i Forvirring el. Trængsel; men ogs. at bevæge sig, tumle sig, trænge sig frem; ogs. om Fiskene, Hes. Scut. 317; df. — κλόνησις, ἡ, Bevægelse, Rystelse, som κλόνος.

κλόνις, ιος, ἡ, os lumbare; df. d. lat. clunis. — κλονόεις, εσσα, εν, fuld af Bevægelse og Uro; o. — κλονοκάρδιος, 2, (καρδία), hierterystende; af — κλόνος, ὁ, enhver heftig og forvirret Bevægelse; bes. i Il., Slagets Forvirring og Tummel, sædv. med Hensyn paa de Slagnes uordentlige Flugt, ib., ex. 16, 331; ogs. κλόνος ἐγχειάων, ib., ex. 5, 167; — b) sild. alm. Larm, Forvirring, Uorden, Trængsel, Rystelse; jf. ogs. Ar. Nub. 386; — (skal være af κλίνω); df. — κλονώδης, 2, (εἶδος), = κλονόεις.

κλοπαῖος, 3, (κλώψ), stiaalen. — *κλοπεία, ἡ, Tyveri; — κλοπεῖον, τό, det Stiaalne; — κλοπεύς, έως, ὁ, som κλώψ, en Tyv; alm. som giør noget hemmeligen; ἡρῆσθαι κλοπεύς, at gribes i Gierningen, at blive røbet, Soph. Antig. 493; af — κλοπεύω, men κλοπέω, inc., som κλέπτω, stiæler, bestiæler; overfalder listigen, Xen. Anab. 5, 9, 1. — κλοπή, ἡ, Tyveri; hemmelig Gierning; ποδοῖν κλ., hemmelig Flugt, Soph. Aj. 247; o. — κλοπία, ἡ, = frgd.; (af κλέπτω). — κλοπιμαῖος, 3, o. κλόπιμος, 2, o. κλόπιος, 3, ogs. 2, (κλώψ), tyvagtig, listig, hemmelig, skiult; μῦθοι κλόπιοι, Od. 13, 295. — κλοπός, ὁ, som κλωπεύς o. κλώψ, Hom. Merc. — κλοποφορέω, (κλοπή, φέρω), som stiæler; df. — κλοποφόρημα, τό, Tyveri. — κλοτοπεύω, alene Il. 19, 149, οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν, efter Sammenhængen: man behøver ikke søde Ord el. listige Paaskud; (efter nogle f. κλοπεπεύειν, i. e. κλοπεύειν, andre ville skrive κλυτεπεύειν, af κλυτός o. ἔπος).

κλύβατις, ἡ, etslags Plante, ogs. ἑλξίνη. — κλύδα, acc. af nom. inus. κλύς f. κλύδων, Nic. — κλυδάζομαι, ogs. κλυδάττομαι, = κλυδωνίζομαι; df. — κλυδασμός, ὁ, Bølgen, Brusen, Bølgeslag. — κλύδιος, 3, bølgende, brusende, gramm. — κλύδων, ονος, ὁ, (κλύζω), Bølge; Bølgen el. at bølge, Bølgeslag, Od. 12, 421; transl., urolig og stormende Bevægelse; df. — κλυδωνίζομαι, ombruses af Bølger; slaaer Bølger, bruser, bølger. — κλυδώνιον, τό, dim. af κλύδων, sagte Bølgeslag; 2) Brænding, Sted, hvor Bølgerne skylle op, Eur.

κλύζω, f. κλύσω [ῡ], skyller, beskyller, væder; a) intr., ex. κύματ' ἐπ' ἠιόνας κλύζεσκον, Il. 23, 61; ligel. pass., ἐκλύσθη δὲ θάλασσα, Havet blev oprørt, gik høit, Hom.; — b) transit., afskyller, ex. εὖ κλύσαι τὸ ἔκπωμα, Xen. Cyr. 1, 3, 8; κλύζειν τινά, at rense med en κλυστήρ; pass., κισσύβιον κεκλυσμένον καρῷ, bonet med Vox, Theocr. 1, 27; (skal være en Naturlyd af Bølgernes Skyllen el. Pladsken). — κλῦθι, κλῦτε, 2 sing. o. pl. imperat. til κλύω, formet af inus. κλῦμι. — κλύμενον, τό, clymenon, Navnet paa en Plante. — κλύμενος, 3, (κλύω), som κλυτός, berømt, besiungen, bes. som epith. til Ἅιδης; ogs. ὁ Κλύμενος f. Ἅιδης; men Theocr. 14, 26, berygtet. — κλῦμι, inus., see u. κλῦθι. — bekiendt, κλύς, nom. inus., see u. κλύδα.

*κλύσις, ἡ, Beskyllen, Afskyllen, Udvasken; Renselse, bes. ved et Klysteer; — κλύσμα, τό, hvormed man afvasker el. renser, bes. hvormed man bader et Saar el. sygt Lem; ogs. et Klysteer, Herod., 2, 87; — 2) Sted, hvor Bølgerne skylle

op, Brænding, *æstuarium*; – *dim.* κλυσμάτιον, τό; — κλυσμός, ὁ, Bølgernes Slag el. Pladsken; o. — κλυστήρ, ῆρος, ὁ, et Klysteer, et Tarmebad; 2) en Klysteersprøite; – *dim.* κλυστήριον, τό. — κλυτεπεύω, see u. κλοτοπεύω.

κλῠτόβουλος, 2, (βουλή), beromt ved sine kloge el. listige Raad, *epith.* til Hermes; — κλυτόδενδρος, 2, (δένδρον), beromt af sine skionne Træer; — κλυτοεργός, ὁ, (ἔργον), beromt Kunstner, *epith.* til Hephaistos, *Od.*; — κλυτόκαρπος, 2, (καρπός), beromt af sine skionne el. ædle Frugter, *Pind.*; — κλυτόμαντις, ὁ, (μάντις), beromt Spaamand, *inc.*; — κλυτομήτης, ου, ὁ, o. κλυτόμητις, ὁ, ἡ, (μῆτις), beromt af sine Indsigter el. Opfindelser, *epith.* til Hephaistos, *Hom. Hymn.*; — κλυτόμοχθος, 2, (μόχθος), beromt af sine Arbeider el. Kampe; — κλυτόπαις, ὁ, ἡ, *gen.* -παιδος, (παῖς), beromt ved sine Born, el. som har beromte Born; o. — κλυτόπωλος, 2, (πῶλος), beromt af sine Heste el. af Kunsten at kiore Heste; i *Il.* altid *epith.* til Aïdoneus.

†κλῠτός, 3, ogs. 2, (κλύω), egentl. hort el. horlig; df. h. *Hom.*, – *a)* efter nogle: lydelig, larmende, brusende, neml. i Forbindelserne: κλυτὰ μῆλα, de larmende Hiorde, o. κλυτὸς λιμήν, den brusende Havn, jf. ogs. *Od.* 5, 422; (imidlertid kunde man ogs. her hielpe sig med den følgende Bem.); – *b)* hvorom man hører meget, navnkundig, beromt, herlig, bes. som *epith.* til Guder og Heroer, ogs. til Byer, *ex.* κλυτὸν Ἄργος, *Il.*; ogs. forbinder *Hom.* κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων, *Il.* 14, 361, o. κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν, *Od.* 10, 526; men om Ting: fortrinlig i sit Slags, fortræffelig, prægtig, *ex.* κλυτὰ δώματα, κλυτὰ ἔργα, εἵματα, τεύχεα, o. dl.; hvortil ogs. kunde henføres, κλυτὰ μῆλα, *etc.*, u. Bem. *a*; – (*Hom.* bruger κλυτός o. κλειτός eenstydigen el. for hinanden efter Versets Medfør); df. — κλυτοτέχνης, ου, ὁ, (τέχνη), beromt ved sin Kunst el. beromt Kunstner; h. *Hom. epith.* til Hephaistos; — κλυτότοξος, 2, (τόξον), beromt el. herlig Bueskytte, h. *Hom. epith.* til Apollon; o. — κλῠτόφημος, 2, (φήμη), bekiendt af Rygtet, beromt ved Sagnet.

κλύω, *impf.* ἔκλυον m. *aor.* Bem., *imperat.* κλύε, κλύετε, oftere κλῦθι, κλῦτε, ogs. κέκλῠθι, κέκλῠτε; – *a)* hører, fornemmer (ved Hørelsen), h. *Hom.* *c. acc. rei*, undert. ogs. *c. gen. part. person.*, *ex.* οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος, hørte ham ikke tale, *Il.* 10, 47; – *b)* hører, fornemmer (af et Rygte, o. dl.), ligel. *c. acc. rei*, men ἔκ τινος, ogs. τινός, af nogen; τίς – μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν (m. *præt.* Bem.), at have hørt dette af mig; *Soph. Trach.* 422; alm. erfarer, faaer at vide, df. *in præt.* veed, *ex.* μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί, *Od.* 6, 185; – *c)* hører, bonhører, τινός, nogen, *Hom.*, som ogs. forbinder θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς, *Od.* 10, 311, o. θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς, *ib.* 4, 767; οὐ δέ μοι κλῦθι, *Theogn.*; jf. *Il.* 5, 115; – *d)* hører, følger, adlyder nogen, τινός, *Hom.*, ogs. τινί, *Hes. Theog.* 474; – *e)* hører om mig selv, d. e. heder, kaldes; κακῶς κλύειν πρός τινος, *male audire ab aliquo*, at blive udskieldt af nogen; – (κλύω bruges alene *poët.*; jf. ogs. d. besl. κλέω).

κλωβός, ὁ, Fuglebuur, bes. Fuglefængernes Slagbuur; (skal være besl. m. κλοιός, κλῳός). — κλωγμός, ὁ, (κλώζω), Klukken el. kluklende Lyd, *ex.* Hønens og andre Fugles; 2) Slag el. Smæk med Tungen, etslags Tungelyd, hvormed man *a)* skynder paa Hestene, *b)* udtrykker sin Misnøie, *ex.* med en Skuespiller. — κλώδωνες, αἱ, macedonisk Benævnelse paa Bacchantinderne. — κλώζω, *glocio*, klukker: om Høns, Skader, o. dl.; 2) slaaer el. smækker med Tungen, *a)* for at faae Hestene til at løbe, ogs. for at giøre opmærksom, o. dl., *b)* for at udtrykke min Misnøie med det Hørte el. med nogen, *ex.* med en Skuespiller.

κλῶθες, αἱ, alene h. *gramm.* som *simpl.* til Κατακλῶθες, s. m. s. — κλώθω, spinder, λίνον, *Herod.* 5, 12; ogs. tvinder; – *b)* *transl.* om Moirerne el. Parcerne: at spinde Menneskenes Livstraad; df. τὰ κεκλωσμένα, de Menneskene tilspundne, d. e. tilskikkede Skiebner; df. — Κλωθώ, ἡ, Klotho, Spindersken, den af de trende Moirer el. Parcer, der spinder Menneskets Livstraad, *Hes. Theog.* 218. — κλωμακόεις, εσσα, εν, stenig, klippefuld, *Il.* 2, 729; af — κλῶμαξ, ακος, ὁ, Steenhob, Steendysse, et med Steen og Klipper opfyldt Sted; (besl. m. *glomus*, *globus*, Klump).

κλών, ὁ, *gen.* κλωνός, (κλάω), som κλάδος, ungt Skud, Riis, tynd Green el. Qvist, Podeqvist, *surculus*, *Xen.*; – *dim.* κλῶναξ, ακος, ὁ, o. κλωνάριον, o. κλωνίον, τό; df. — κλωνάζω, som κλαδεύω, afbrækker el. afskærer de unge Grene. — κλῳός, ὁ, *att.* f. κλοιός. — *κλωπάομαι, som κλέπτω, stiæler; giør noget hemmeligen; — κλωπεία, ἡ, = κλοπεία; af – κλωπεύω, som κλοπεύω, stiæler, *Xen.*; — κλωπήϊος, 3, *poët.* f. κλοπαῖος; — κλωπικός, 3, tyvagtig; 2) forborgen, skiult; o. — κλωποπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ), som har en tyvagtig el. en ubekiendt Fader; (af κλώψ).

κλῶσις, ἡ, Spinden; ogſ. = flgd., *Lyc.*; o. — κλῶσμα, τό, det Spundne, Spind, Traad, Nogle; - *dim.* κλωσμάτιον, τό; (af κλώθω). — κλωσμός, ὁ, o. κλώσσω, ſild. Former f. κλωγμός, κλώζω. — κλωστήρ, ῆρος, ὁ, o. κλωστής, οῦ, ὁ, ſom ſpinder; 2) Tenen; 3) ſom κλῶσμα, Spind, Garn, Nogle; o. — κλωστός, 3, ſpunden; tvunden; (af κλώθω). — κλώψ, ὁ, *gen.* κλωπός, Tyv, Skielm; καθ᾽ ὁδὸν κλῶπες κακοῦργοι - Stimænd, Stratenrøvere, *Herod.* 1, 41; (egentl. *ctr.* af κλοπός, ligeſom σκώψ af σκοπός, men ikke omvendt).

κμέλεθρον, τό, efter en Dialekt f. μέλαθρον. — κμητός, 3, (κάμνω, κέκμηκα), forarbeidet, forfærdiget med Arbeide og Møie; ſædv. *in compos.* πολύκμητος. — κναδάλλω, f. κνάω, kradſer, river, kløer, kildrer. — κναίω, f. κνάω, beſ. i Sammenſætningerne, ἀποκναίω, διακναίω. — κνᾶκίας, κνακός, o. κνάκων, ὁ, *dor.* f. κνηκίας, κνηκός, κνήκων. — κναμός, ὁ, *dor.* f. κνημός. — κνάμπτω, oldattiſk f. γνάμπτω. — κνάπτω, ſom γνάπτω, kradſer, opkradſer; beſ. opkradſer Ulden, valker; *transl.*, giennemvalker, giennemprygler; ogſ. ſønderriver, mishandler, *ex. Soph. Aj.* 1031; df. — κνάπτωρ, *poët.* f. κναφεύς. — κνάσω, κνᾶσαι, *dor.* f. κνήσω, κνῆσαι, *ind. fut.*, o. *inf. aor.*, af κνάω.

*κνάφαλον, τό, den af Valkeren afkradſede Uld; alm. Affald af Uld til Udſtopning; — κνᾰφεῖον, τό, *jon.* -φήϊον, Valkeværkſted, Valkemølle; — κνᾰφεύς, έως, ὁ, en Valker el. Valkemeſter, *fullo*, *Herod.* 4, 14; ogſ. ſom oppudſer el. renſer gamle Klæder; - hørende til en ſaadan, κναφευτικός, 3; hans Kunſt, ἡ κναφευτική, *sc.* τέχνη; — κναφεύω, ogſ. κναφέω, ſom κνάπτω, valker, driver Valkeri; — κναφήϊον, τό, *jon.* f. κναφεῖον, *Herod.*; — κναφικός, 3, = κναφευτικός; — κνάφος, ὁ, etſlags Karde, hvormed Valkeren opkradſer Klædet; 2) af Formens Liighed: etſlags Torturredſkab, *Herod.* 1, 92; o. — κνάψις, εως, ἡ, Opkradsning, Valkning; - (af κνάπτω).

κνάω, *inf.* κνᾶν, bedre κνῆν, *f.* κνήσω, af *aor.* ἔκνην (ſom af κνῆμι), 3 *sing. ep.* κνῆ, *Il.* 11, 638; - ſkraber, kradſer, river, τυρόν, *Il.*; opſlider; udſlider (Klæder, o. dl.); ødelægger, fordærver; ogſ. kløer, kildrer; *in med.*, κνᾶσθαι s. κνῆσθαι τὴν κεφαλήν, at kradſe el. kløe ſig i Hovedet; - (df. κναίω, κνάπτω, o. fl.). — κνεφάζω, formørker, fordunkler; o. — κνεφαῖος, 3, ogſ. 2, *adv.* -φαίως, mørk, dunkel; κνεφαῖος ἦλθε, kom i Mørkningen; (af κνέφας). — κνέφαλον, τό, = κνάφαλον; beſ. udſtoppet Hynde, Bolſter. — κνέφαος, 2, *poët.* f. κνεφαῖος; af — κνέφας, τό, *gen.* κνέφαος, *att.* κνέφους, *dat.* κνέφᾳ, *ep.* κνέφαϊ, *poët.* ogſ. κνέφεϊ, Mørke, Dunkelhed; h. *Hom.* ſædv. Aftenſkumringen, ſild. ogſ. Morgendæmringen, *crepusculum*, *diluculum*; (af νέφος, beſl. m. γνόφος, δνόφος). — κνέωρος, ὁ, etſlags Plante, ogſ. θυμελαία.

κνῆ, f. ἔκνη, ſee u. κνάω. — κνηθιάω, = κνηστιάω. — κνηθμός, ὁ, Kløen, Brænden; af — κνήθω, *f.* κνήσω, (κνάω), ſkraber, river, kradſer; *b)* kildrer, foraarſager Brænden el. Kløe; *transl.*, pirrer til Kiærlighed, Vrede, Had, o. dl. — *κνηκ-έλαιον, τό, Saflorolie; — κνηκίας, ου, ὁ, *dor.* κνακίας, den Bleggule el. Blakke; *poët.*, Ulven; — κνήκινος, 3, af Saflor; — κνηκίς, ῖδος, ἡ, bleg Plet; beſ. *a)* liden bleg Sky; *b)* bleg Plet el. Hinde paa Øiet; en blak el. blakplettet Gazelleart; — κνηκοειδής, 2, (εἶδος), ſom ligner Saflor; o. — κνηκόπῡρος, 2, (πυρός), bleg el. guul ſom Hvede; af — †κνῆκος, ὁ, *cnecus*, Saflor, tidſelagtig Plante, hvis Blomſt brugtes til Løbe; df. — κνηκός, 3, *dor.* κνακός, af el. med Saflorblomſtens Farve, bleggul, iſabelfarvet, h. *Theocr.* om Bukken, ogſ. om Heſte; — κνηκώδης, 2, = κνηκοειδής; o. — κνήκων, ωνος, ὁ, = κνηκός.

κνῆμα, τό, (κνάω), det Afgnedne, Afſlidte, Afrevne, Afſkrabede; alm. = κνίσμα. — κνημαῖος, 3, hørende til Læggen el. til Benet; o. — κνημάργος, 2, (ἀργός), med hvide Been, *Theocr.* 25, 127; men efter *Hesych.* f. ταχύκνημος; af — κνήμη, ἡ, Benet (imellem Knæet og Anklen), Skinnebenet og Læggen, *crus*; jf. *Il.* 4, 147, o. 17, 586; 2) af Liigheden: *a)* en Hiulege, *Pind.*; *b)* Sidetræ i Vognkurven, ſom κλῖμαξ, Bem. 2, *b*; ogſ. *c)* Stolebeen, ſom κνημία. — κνῆμι, *inus.*, ſee u. κνάω, — κνημία, ἡ, = κνήμη, Bem. 2. — κνημιαῖος, 3, = κνημαῖος, *Hipp.* — κνημιδοφόρος, 2, (φέρω), ſom bærer Beenſkinner, *Herod.*; o. — κνημιδωτός, 3, ſom af κνημιδόω, forſynet med Beenſkinner; (af flgd.).

κνημίς, ῖδος, ἡ, (κνήμη), Beenſkinne, Beenharniſk, Bedækning om κνήμη, ſ. m. ſ., beſtaaende af to Halvter, der fæſtedes ſammen om Ankelen med Spænder, ἐπισφύρια; rimel. vare κνημῖδες af Metalblik og fortinnede; jf. *Il.* 18, 612; jf. ogſ. εὐκνήμιδες; men af ὀρείχαλκος el. Meſſing, *Hes. Sc.* 122; ogſ. findes βόειαι κνημῖδες, etſlags

Læderstøvler, *Od.* 24, 229; – 2) Skinne om Hiulet. — *κνημοπαχής, 2, (πάχος), af en Lægs Tykkelse; tyk om Læggen el. med tyk Læg; — κνημός, ὁ, skovrig Biergegn; (neml. ligesom πούς o. πρόπους bruges om Biergets Fod, saal. ogs κνημός, som κνήμη om dets høiere liggende Dele); h. *Hom.* altid *in pl.*, o. om Bierget Ida; o. — κνημώδης, 2, (εἶδος), med gode Lægge; – (af κνήμη).

κνησείω, ogs. κνησιάω, *desid.* til κνάω, vilde gierne kløe mig; *b)* føler en Kløe, Stikken, Pirren, o. dl. — *κνῆσις, ἡ, Gniden, Kradsen, Skraben, Afskraben; *b)* Kløen, Kildren; — κνησίχρυσος, 2, (χρυσός), som afskraber el. afslider Guldet; — κνῆσμα, τό, = κνῆμα o. κνίσμα; 2) den kradsende Strigle; o. — κνησμονή, ἡ, o. κνησμός, ὁ, Kløe; Kildren; *transl.*, Lokkemad; Tilskyndelse; df. – κνησμώδης, 2, (εἶδος), som lider af Kløe; *b)* som foraarsager Kløe, som kildrer; — κνηστήρ, ῆρος, ὁ, som κνῆστις, Kniv til at skrabe med; – *dim.* κνηστήριον, τό; — κνηστιάω, = κνησιάω, κνησείω; — κνῆστις, ιος, ἡ, *dat. ctr.* κνήστι, *Il.* 11, 639, Kniv til at skrabe med, *ex.* Ost; 2) som κνησμός, Kløe, Stikken, Brænden; — κνηστίς, ίδος, ἡ, κοίλη, h. *Plut.*, forklares ved Haarnaal, sædv. βελόνη; — κνηστός, 3, kradset, skrabet; sønderkradset, sønderslidt; — κνῆστρον, τό, 1) som κνῆστις, Kniv til at skrabe med; 2) = κνέωρος; o. — κνήφη, ἡ, som κνησμός, Kløe; 2) Udslæt; – (af κνάω).

κνίδα, *acc. irr.*, til κνίδη, som af *nom.* κνίς, *Opp.* — κνιδάω, (κνίδη), pidsker med Nælder, foraarsager Brænden og Kløe. — κνιδ-έλαιον, τό, Olie af Sæden af κόκκος Κνίδιος, see u. Κνίδος. — κνίδη, ἡ, (κνίζω), Nælde, Brændenælde, *urtica*; 2) etslags Sødyr af Molluskeslægten, hvis Berørelse foraarsager Kløe, *urtica marina*. — Κνίδος, ἡ, ogs. Γνίδος, Cnidos, By i Karien, *Hom.*; df. *adject.* Κνίδιος, 3; jf. κνιδέλαιον. — κνιδόω, = κνιδάω; df. — κνίδωσις, ἡ, Kløe, Brænden.

κνίζα, ἡ, *jon.* κνίζη, = κνίδη; af — κνίζω, *f.* ίσω [ῐ], *dor.* ίξω, (κνάω, κνήθω), ridser, kradser, skraber, kniber; afkradser, afskraber, afkniber, afplukker, afskærer; – 2) foraarsager Kløe, Stikken, Brænden paa Huden; – 3) *transl.*, bringer i Lidenskab, pirrer, ærgrer, driller, forbittrer, beskæmmer, o. dl.; κνίζειν τινά, ogs. ὀργήν τινος; jf. *Pind. Pyth.* 11, 36; bes. om Elskov, *ex.* τὸν δὲ – ἔκνισε – τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως, *Herod.* 6, 62; *pass.*, κνίζεσθαι ἔρωτί τινος, ogs. κνίζεσθαί τινος, *Theocr.* 4, 59, at martres af Kiærlighed til nogen.

κνῑπεία, ogs. κνιπία, ἡ, (κνιπός), Kniberi, Gnieri; ogs. Armod. — κνῑπολόγος, ὁ, (κνίψ, λέγω), etslags liden Fugl, der søger Insecter, Træpikker, Træløber. — κνῑπός, 2, (κνίζω), knebent, gnidsk, gnieragtig, smaalig, smudsig; ogs. κνιφός, σκνιπός; df. — κνιπότης, ητος, ἡ, Kniberi, Gnieri; 2) etslags Øienbetændelse, hvorved Øinene blive smaa, *Hipp.*; o. — κνιπόω, kniber, gnier. — κνίς, *inus.* see u. κνίδα. — κνίσα [ῐ], ἡ, f. κνίσσα, rimel. *inus.*, deriv. er d. joniske κνίση, κνισήεις, o. s. v., af κνῖσα. — κνίσδω, *dor.* f. κνίζω. — κνίσμα, τό, det Afknebne, Afrevne, Afskrabede; lidet Stykke, Affald, Brokke, Spaan, o. dl.; – 2) Handlingen κνίζειν, egentl. o. *transl.*; df. ogs. = flgd., Bem. 2; o. — κνισμός, ὁ, Pirren, Kløen, Stikken, Brænden paa Huden; 2) *transl.*, *a)* Pirrelse el. Drift til Vellyst; *b)* lidenskabelig Sindsbevægelse, Drilleri, Ærgrelse, Fiendskab; bes. de Elskendes Misforstaaelser; df. — κνισμώδης, 2, (εἶδος), kløende, brændende; (af κνίζω).

†κνίσσα, ἡ, *ep.* κνίσση, ogs. κνίση [ῑ], *nidor*, Damp og Lugt af det fede, ved Ilden stegte Kiød, bes. af det i Ilden forbrændte Offerkiød, *Hom.*; 2) Fedthinden el. alm. det Fedt, hvori Offerkiødet indhylledes, *ex. Il.* 1, 460; df. — κνισσάεις, εσσα, εν, *dor.* f. κνισσήεις, s. m. s.; κνισσάντι – καπνῷ, f. κνισσάεντι, *Pind. Isthm.* 4, 112; — κνισσαλέος, 3, opfyldt med Fedtdamp el. Offerlugt, som giver saadan fra sig; — κνισσάριον, τό, *dim.* af κνίσσα; — κνισσάω, frembringer, lader opstige Damp og Lugt af stegt el. brændt Kiød, bes. af det forbrændte Offerkiød; κνισσᾶν πόλιν, ἀγυιάς, at opfylde med Offerdamp, *Ar.*; men κνισσᾶν βωμούς, at fylde Altarerne med Offerkiød; *in pass.*, at forvandles til, at gaae op i Damp; — κνισσήεις, εσσα, εν, fuld af Dampen af det forbrændte Offerkiød, fuld af Offerlugt el. Offerkiød, *Od.* 10, 10; o. — κνισσηρός, 3, = frgd.

*κνισσοδιώκτης, ου, ὁ, (διώκω), som gaaer efter Stegelugten; — κνισσοκόλαξ, ακος, ὁ, som snylter efter, lo- grer for en Mundfuld Steg; o. — κνισσολοιχία, ἡ, Fedt- el. Stegeslikkeri; af – κνισσολοιχός, 2, (λείχω), som slikker el. er slikken efter Fedt el. Steg, Slikmund, Lækkermund; — κνίσσος, τό, sield. Form f. κνίσσα; — κνισσός, 2, 1) = κνισσήεις; bes. fedtet; 2) som λίχνος, slikken; — κνισσοτηρητής, οῦ, ὁ, (τηρέω), = κνισσοδιώκτης; — κνισσόω,

ogs. κνισόω, = κνισσάω; 2) forsteger, svier, forbrænder el. fordærver (Maden), *Luc.*; o. — **κνισσώδης**, 2, (εἶδος), fedtet; ligesom Fedtdamp, fuld deraf; — (af κνίσσα). — **κνισσωτός**, 3, (κνισσόω), 1) = κνισσώδης; 2) bortdampet. — **κνιστός**, 3, (κνίζω), skaaren el. hakket i smaa Stykker. — **κνιφός**, 3, o. κνιφότης, ἡ, = κνιπός, κνιπότης. — **κνίψ**, ὁ, sield. ἡ, *gen.* κνῑπός, *nom. pl.* κνῖπες, (κνίζω), liden Myreart, som gnaver Figener og gaaer efter Honning; ogs. alm. Insect, som lever paa Træer.

κνοή, ἡ, *jon.* f. χνοή. — **κνόη**, ἡ, o. κνόος, ὁ, *ctr.* κνοῦς, (κνάω), Vognaxelens Knarken; Larmen af Fodtrin. — κνοέω s. κνόω, *inus.*, sammenlignes m. κοέω, νοέω, κονέω s. κοννέω, d. engelske *known*, vort kunne o. kiende, o. s. v., ligesom γνόω *inus.* m. γνῶναι, *etc.* — **κνῦ**, sædv. οὐδὲ Κνῦ, ikke et Muk, end ikke det mindste; (af κνύζω, κνυζάω, ligesom οὐδὲ γρῦ, af γρύζω). — **κνῦζα**, ἡ, (κνύω, κνάω), Kløe; Udslæt. — **κνύζα**, ἡ, *ctr.* f. κόνυζα, *Theocr.* — **κνυζάω**, sædv. **κνυζάομαι**, ogs. κνυζέω, -ζέομαι, o. κνύζω, κνύζομαι, knurrer, murrer, piber, bes. ogs. om den logrende Hund, den lallende Spæde, o. dl., lat. *gannio* o. *vagio*; (besl. m. γάνος, γάνυμαι); df. — **κνυζηθμός**, ὁ, o. **κνύζημα**, τό, Knur, Knurren, Hylen, *ex.* Hundens, *Od.* 16, 163; ogs. Børnenes Lallen, *Herod.* 2, 2; ogs. den logrende Hunds Knur, o. dl.; jf. κνυζάω. — **κνυζόω**, alene *Od.* 13, 401, Κνυζώσω δέ τοι ὄσσε, o. *ib.* 433, Κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε, hvor *schol.* forklarer κνυζοῦν ved ῥυσοῦν, ῥυσὸν ποιεῖν, at giøre rynket, rimel. af κνύος, *scabies*, *porrigo*, alts. κνυζώσω δέ τοι ὄσσε, jeg skal faae dine Øine til at hovne, o. s. v. — κνύζω, κνύζομαι, see u. κνυζάω. — **κνύζω**, = κνύω, κνάω. — **κνῦμα**, τό, Kradsen, Skraben; sagte Berørelse; 2) Banken paa Døren; o. — **κνύος**, τό, Udslæt, Skab; 2) den Sygdom, at Hovedet bliver udslaaet og Haaret gaaer af, *vitiligo*; af — **κνύω** [ῡ], *f.* ύσω, kradser, skraber, gnider, berører sagte; κνύειν τὴν θύραν, at banke paa Døren, *Ar.*

κνωδᾱκίζω, (κνώδαξ), befæster med en Tap el. Pind, hænger derpaa. — **κνωδάκιον**, τό, *dim.* af κνώδαξ. — **κνώδαλον**, τό, ethvert vildt og farligt Dyr, *ex.* Løve, Slange; alm. Uhyre, Udyr; ogs. det kaade Esel, *Pind. Pyth.* 10, 56; — 2) som *adject.*, κνώδαλον εὗρε γέροντα, en fæl gammel Mand, *Hom. Merc.*; (ligesom κινώπετον umiddelbart af κινέω, alts. f. κινώδαλον). — **κνώδαξ**, ακος, ὁ, Tap, Pind; o. — **κνώδων**, οντος, ὁ, 1) *in pl.*, fremstaaende Jerntænder paa Jagtspydet, *Xen. Cyn.* 10, 3; 2) *in sing.*, Sværd, Sabel, *Soph. Aj.* 1025. — **κνωπόμορφος**, 2, (κνώψ, μορφή), dyrgestaltet. — **κνώσσω**, sover, slumrer, *Od.* 4, 809; (forholder sig til κνόω, κνάω, omtr som vort nikker, indnikker, til knækker). — **κνώψ**, ὁ, o. ἡ, *gen.* κνωπός, forkortet Form af κνώπετον.

κοάλεμος [ᾱ], ὁ, dumt Menneske, Dummehoved; alm. dum; men *Ar. Equ.* 221, Dumhedens Gud el. Dæmon; jf. ogs. *ib.* 198; (skal være af κοάω, κοέω, νοέω, o. ἀλεός, ἠλεός). — **κοάξ**, βρεκεκὲξ κοάξ, komisk Efterligning af Frøernes Qvæk, *Ar. Ran.* 211. — κοάω, see u. κοέω. — **κοβᾱλεία**, o. -βαλία, ἡ, Handlingen — **κοβᾱλεύω**, er en κόβαλος, handler som en κόβαλος; o. — **κοβαλίκευμα**, τό, = κοβαλεία; af — **κοβαλικεύω**, = κοβαλεύω; af — **κόβᾱλος**, ὁ, ogs. κόβαλλος, Skielm, Skalk, Nar, Harlequin, Snyltegiest, men altid m. Bibegreb af List og Forslagenhed; ogs. som *adject.*, *ex.* ἔπη κόβαλα, bedørende el. listige Ord, *Ar. Ran.* 104; (af κόβαλος er, *germ.* Kobold, *gall.* *gobelin*).

κογχάριον, τό, *dim.* af — **κόγχη**, ἡ, som χήμη, toskallet Musling, *concha*, *Xen.*; — 2) Muslingskal, hvormed man ogs. maalte og øste; df. *a)* et vist Maal, bes. af flydende Sager; *b)* ethvert muslingformet Kar; — 3) af etslags Liighed med en Muslingskal: *a)* den øvre, hvælvede Hierneskal; *b)* den hvælvede Deel af Skioldet, *umbo*; *c)* Øiehulen; *d)* Ørehulen; *e)* Knæskiven; *f)* Kapsel om det et Document vedhængte Segl; — 4) sild. bruges κόγχη om det Ubetydeligste; κόγχην διελεῖν, at forrette et let Arbeide; κόγχης ἄξιον, hvad der ikke duer.

κογχίον, τό, *dim.* af κόγχη. — **κογχίτης**, ου, ὁ, (κόγχη), λίθος, Muslingmarmor. — **κογχοειδής**, 2, (εἶδος), muslingagtig; o. — **κογχοθήρας**, ου, ὁ, (θηράω), som fanger Muslinger; af — **κόγχος**, ὁ, ogs. ἡ, = κόγχη; 2) Romernes *conchis*, Lindser, som ere kogte med Skallen; df. κόγχος καὶ κύαμος, alm. de Fattiges Spise. — †**κογχύλη**, ἡ, = κόγχη, bes. Purpursneglen; df. — **κογχυλίας**, ου, ὁ, o. κογχυλιάτης, ου, ὁ, m. o. u. λίθος, Muslingmarmor, Marmor med indsluttede og forsteenede Muslinger; — **κογχυλιευτής**, οῦ, ὁ, som fanger Conchylier, bes. Purpursnegle; — **κογχύλιον**, τό, Musling; Muslingskal, *Herod.*; — 2) bes. Purpursneglen; df. *a)* den deraf tilberedede Purpurfarve; *b)* den dermed farvede Uld; o. — **κογχυλιώδης**, 2,

(εἶδος), conchylieagtig. — κογχυλιωτός, 3, (κογχύλιον), purpurfarvet. — κογχώδης, 2, = κογχοειδής.

κοδαμεῖον, τό, Kar, hvori Byg ristes; o. — κοδαμεύς, ὁ, som rister Byg; ogs. κοδαμευτήρ, ῆρος, ὁ, *fem.* κοδαμεύτρια, ἡ, ogs. κοδαμή, ἡ; af — κοδαμεύω, rister Byg; alm. rister, steger. — κοδαμή, ἡ, see u. κοδαμεύς. — κοδράντης, ου, ὁ, d. lat. *quadrans*, den fierde Deel af en *as*. — κοδύμᾱλον, τό, efter nogle, Qvæde; efter andre, Mispel. — κοέω, ogs. κοάω, *jon.* f. νοέω, mærker, hører, fornemmer, men oftest i Sammensætn., *ex.* ἀμνοκῶν, med Faareforstand, o. i Egnenavne, *ex.* Λαοκόων, Λαοκόωσα; jf. ogs. κοάλεμος; (κοέω er rimel. besl. m. ἀκούω, ἀκοή, og begge at aflede af ἀκή, Spids).

κοθαρός, κοθαρίζω, *dor.* f. καθαρός, καθαρίζω. — κόθορνος, ὁ, *cothurnus*, Cothurn; bes. - *a)* etslags Jagtstøvle med flere tykke Saaler under; jf. *Herod.* 1, 155, o. 6, 125; - *b)* lignende Fodtoi, som brugtes af de tragiske Skuespillere og Skuespillerinder i Helte- o. Heltinderollerne, bes. for at forhoie den hele Gestalt; hvf. Cothurnen ogs. bruges billedligen f. Tragedien; - *c)* fordi Cothurnen passede til begge Fødder og brugtes af begge Kiøn, saa bruges κόθορνος ogs. *transl.* om et vægelsindigt Menneske, som bærer Kappen paa begge Skuldre, som hænger Kappen efter Vinden; jf. *Xen. Hell.* 2, 3, 31. — κοθουρίς s. κοθοῦρις, ἡ, = κολουρίς, s. m. s. — κόθουρος, 2, = κόλουρος, *Hes. Op.* 306, som *epith.* til κηφῆνες, uden οὐρά, Svands el. Braad; df. kraftlos, dorsk, doven. — κοθώ, ἡ, = βλαβή, *gramm.*

κοΐ, Naturlyd, som efterligner Svinenes Grynt; df. — κοΐζω, gryntter som et Sviin. — κοίημα, τό, = κύημα. — κοίης, ὁ, i de samathraciske Mysterier: en Præst, som modtager el. hører Bekiendelser af dem, som deri skulle indvies. — κοΐκινος, 3, (κοΐξ), giort el. flettet af Palmeblade. — κοικυλίων, ὁ, Gabe, Dumrian; af — κοικύλλω, staaer og gaber som en Dumrian, *Ar. Thesm.* 832; (rimel. af κύλα, jf. κυλοιδιάω). — κοιλαίνω, *f.* ἀνῶ, *aor.* ἐκοίλᾱνα, ogs. -ηνα, (κοῖλος), gior huul, udhuler; χῶμα δέ μοι κοίλανον, udhuul mig en Grav, *Theocr.* 23, 43; 2) udtømmer, som κενόω, gior fattig, forarmer, *Lyc.*; df. — κοίλανσις, ἡ, Udhulen.

κοιλάς, άδος, ἡ, 1) som *subst.*, Hule, Huling, Fordybning, huul Dal, o. dl.; 2) som bes. *adject. fem. poët.* til κοῖλος, huul. — κοίλασμα, τό, (κοιλαίνω), Huling. — κοιλ-έμβολον, τό, (κοῖλος, ἔμβολον), Huulkile: Benævnelsen paa en vis Slagorden; jf. ἔμβολος. — κοίλη, ἡ, Hule: egentl. *fem.* af κοῖλος. — κοιλία, ἡ, (κοῖλος), Bughulen med alt hvad deri findes, Maven tilligemed Tarmene; jf. *Herod.* 2, 40, o. 86; *b)* Stolegang, *alvus*; - 2) enhver Huling el. Fordybning; bes. Vandsvælg; df. — κοιλιακός, 3, med slet Mave, med slet Fordoielse. — κοιλίδιον, τό, *dim.* af κοιλία.

*κοιλιο-δαίμων, ονος, ὁ, ogs. ἡ, hvis Bug er hans Gud, Fraadser, Ødeland; — κοιλιόδεσμος, ὁ, (δεσμός), Bugbind, Buggiord, Livbælte; — κοιλιόδουλος, 2, (δοῦλος), Slave af sin Bug el. Mave; — κοιλιολυσία, ἡ, aabent Liv, Durkløb; df. - κοιλιολυτικός, 3, som foraarsager Durkløb; — κοιλιοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som sælger Maver, Tarme, Pølser; — κοιλιοῦχιον, τό, (ἔχω), Pengegienme, Pengekiste, *inc.*; o. — κοιλιοφορέω, (φέρω), er frugtsommelig, *uterum fero*; - (af κοιλία). — κοιλίσκος, ὁ, (κοῖλος), ogs. κοιλισκωτός, ὁ, ogs. ἐκκοπεὺς κοῖλος, etslags huul el. udhulet chirurgisk Kniv. — κοιλιώδης, 2, (εἶδος), ligesom en Bug, med Bug, huul; o. — κοιλίωσις, ἡ, som af κοιλιόω, Huling, Bug; (af κοιλία).

*κοιλογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (γαστήρ), med huul Bug; df. hungrig; — κοιλοκρόταφος, 2, (κρόταφος), med hule Tindinger; o. — κοιλόπεδος, 2, (πέδον), som ligger i en huul el. fordybet Slette, *Pind.*; af — κοῖλος, 3, huul, udhulet, fordybet, σπέος, rummelig; κοῖλον δόρυ heder d. troianske Hest, *Od.* 8, 507; κοίλη Λακεδαίμων, som ligger imellem Bierge, *ib.* 4, 1; κοῖλοι τόποι, Fordybninger, Dalgrunde; τὰ κοῖλα - σώματα, indboiede, concave, *Xen. M. S.* 3, 10, 1; *oppon.* ὑψηλά, ophoiede, hvælvede, convexe; κοίλη ναῦς, Skibsrummet; men κοῖλαι νῆες, de rummelige Skibe, *Hom.*; sild. κοῖλος χρυσός, ἄργυρος, huult forarbeidet Guld og Sølv, d. e. Guld- og Sølvkar; κοίλη θάλασσα, det opsvulmede Hav, ligel. κοῖλος πόταμος, dog ogs. med lidet Vand; - 2) τὸ κοῖλον, Huling, Fordybning; bes. *a)* Fordybning over det øvre Øienlaag; *b)* τὸ κοῖλον τοῦ ποδὸς δεῖξαι, at vise frem Hulingen under Fodsaalen, at løbe sin Vei; *c)* τὰ κοῖλα, Hulingen el. det Tynde i Siden.

κοιλοστομία, ἡ, huul Stemme el. Udtale; af - κοιλόστομος, 2, (στόμα), som har en huul Stemme el. Udtale; — κοιλοσώματος, 2, (σῶμα), med huult Legeme; — κοιλότης, ητος, ἡ, Huling; — κοιλοφθαλμία, ἡ, Beskaffenheden - κοιλοφθαλμάω, er -

κοιλόφθαλμος, 2, (ὀφθαλμός), med hule, dybtliggende Øine; — κοιλοφυής, 2, (φύω), som er voxen huul, huul af Naturen; — κοιλόφυλλος, 2, (φύλλον), huulbladet; — κοιλόφωνος, 2, (φωνή), med huul Stemme; — κοιλοχειλής, 2, (χεῖλος), med huul Rand; — κοιλόω, huler, udhuler, gior huul; — κοιλώδης, 2, (εἶδος), ligesom huul; med Huler el. Fordybninger; — κοίλωμα, τό, (κοιλόω), Hule, Fordybning; udhulet Legeme; — κοιλῶνυξ, υχος, ὁ, ἡ, (ὄνυξ), med huul Hov, ἵππος, poët.; o. — κοιλώπης, ου, ὁ, fem. κοιλῶπις, ιδος, ἡ, o. κοιλωπός, 2, (ὤψ), huuløiet; 2) huul at see paa; df. alm. huul; - (af κοῖλος). — κοιλωτέα, ἡ, = κολοιτέα.

†κοιμάω, jon. κοιμέω, Herod., inddysser, bringer i Søvn, ὄσσε, βλέφαρα, Il.; ogs. κοιμῆσαί τινα ὕπνῳ, Od.; ogs. lader lægge sig, bringer til Sengs, ib. 3, 397; b) transl., beroliger, stiller, ἀνέμους, κύματα; formilder, lindrer, ὀδύνας, Hom.; - 2) in med. o. pass., a) sover; sover ind, lægger mig; κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, sov den haarde Søvn, Dødssøvnen, Il. 11, 241; b) alm. hviler, udhviler; c) tilbringer Natten, holder Nattevagt, Xen. Cyr. 1, 2, 4 o. 9; (besl. m. κοίτη o. κεῖμαι); df. — κοίμημα, τό, Søvn; — κοίμησις, ἡ, Soven el. at sove, Søvn; o. — κοιμητήριον, τό, Sovested, Sovekammer. — κοιμίζω, efterhom. f. κοιμάω; ὁ οἶνος τὰς λύπας - κοιμίζει, Xen.; df. — κοιμιστής, οῦ, ὁ, som bringer i Søvn el. til Ro.

κοινάν, ᾶνος, ὁ, dor. f. κοινωνός, Pind. — κοιναvέω, dor. f. κοινωνέω, Thuc. 5, 79. — κοινάω, = κοινόω, ὁδὸν νυκτί, tilbagelægger en Vei i Nattens Følge d. e. om Natten, Pind. — κοινεῖον, o. κοινίον, τό, (κοινός), fælles Opholdssted, Forsamlingssted; bes. Vertshuus, Bordel; sild. — κοινεών, ῶνος, ὁ, = κοινωνός, inc. — κοινῇ, som adv., egentl. dat. fem. til κοινός; s. m. s. — κοινηλογέω, = κοινολογέω. — κοινισμός, ὁ, som af κοινίζω f. κοινόω, de forskiellige Mundarters Sammenblanding, naar man taler el. skriver.

κοινοβιακός, 3, hørende til Samlivet el. Klosterlivet; o. — κοινοβιάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Klosterforstander; af — κοινόβιος, 2, (κοινός, βίος), som lever i Selskab el. Fællesskab med andre; - 2) τὸ κοινόβιον, a) Samliv el. selskabeligt Liv; b) Sted, hvor man lever sammen med andre; sild. Kloster, coenobium; df. — κοινοβιότης, ητος, ἡ, Leven el. at leve i Selskab med andre. — *κοινοβλαβής, 2, (βλάπτω), almeenskadelig; oppon. κοινωφελής; — κοινοβουλευτικός, 3, (βουλεύω), hørende til en fælles Beraadslagning; — κοινοβουλέω, beraadslaaer i Fælleskab med andre, Xen.; af - κοινοβουλής, 2, (βουλή), som beraadslaaer i Fælleskab med andre; df. - κοινοβουλία, ἡ, ogs. κοινοβούλιον, τό, almindelig Raadsforsamling og Beraadslagning; o. — κοινοβωμία, ἡ, (βωμός), flere Guders fælles Dyrkelse paa el. ved det samme Altar; - (af κοινός).

*κοινογαμία, ἡ, (γάμος), fælles el. gienſidige Ægteskaber, bes. imellem de forskiellige Stænder el. Stammer; oppon. ἰδιογαμία; — κοινογενής, 2, (γένος), 1) act., som avler i Fælleskab el. med andre; 2) pass., avlet el. udsprungen af tvende forskiellige Arters Forbindelse; oppon. ἰδιογενής, Plat.; df. - κοινογονία, ἡ, tvende forskiellige Arters Avling el. Frembringelse, ex. Hestens og Eselets; oppon. ἰδιογονία; — κοινοδημεί, adv., (δῆμος), af el. for det hele Folk, offentligen; — κοινοδίκαιον, τό, fælles el. almindelig Ret, inc.; af - κοινόδικος, 2, (δίκη), som nyder den fælles el. almindelige Ret; — κοινοεργός, 2, (ἔργον), som virker el. arbeider i Forbindelse med andre; o. — κοινοθυλακεῖν, (θύλακος), at have en fælles Pung el. Casse; - (af κοινός).

*κοινολαΐτης, ου, ὁ, (λαός), En af det hele Folk; — κοινολεκτέω, (λέγω), taler det daglige Livs Sprog; df. - κοινολέκτως, adv., i det daglige Livs Sprog; — κοινόλεκτρος, ὁ, ἡ, (λέκτρον), Sengekammerat, bes. om Ægtefolk, Æsch.; — κοινολεχής, 2, (λέχος), = frgd.; 2) = μοιχός, Soph.; — κοινολογέομαι, (λόγος), τινί, ogs. πρός τινα, overlægger, beraadslaaer i Fælleskab med nogen, underhandler med nogen, Herod.; f. aor. κοινολογήσασθαι har Polyb. ogs. κοινολογηθῆναι; df. - κοινολόγημα, τό, fælles Underhandling el. Beraadslagning; Samtale; o. — κοινολογία, ἡ, Beraadslaaen el. at beraadslaae med hinanden; o. — κοινολογίζομαι, = κοινολογέομαι, LXX; - (af κοινός).

*κοινονοημοσύνη, ἡ, Omsorg for det almindelige Bedste, Patriotismus; 2) jevn og borgerlig Adfærd, Nedladenhed; af - κοινονοήμων, ονος, 2, (νόημα), som har Borgersind el. Patriotismus; 2) nedladende, venlig; — κοινοπαθής, 2, (παθεῖν), som lider med andre, som lemper sig efter andre, selskabelig; oppon. ἰδιοπαθής; — κοινόπλοος, 2, ctr. -πλους, (πλέω), som seiler med andre, Skibskammerat; κοινόπλοος ὁμιλία, Skibsfolkenes Samtale; jf. Soph. Aj. 871; — κοινο-ποιέω, gior fælles; — κοι-

κόπους, ὁ, ἡ, gen. -ποδος, (πούς), som kommer el. er tilstede tilligemed andre; κοιν. παρουσία, Soph. El. 1104; o. — κοινοπραγέω, (πράσσω), tager Deel med nogen i en Handling, handler i Fælleskab med nogen, τινί; df. - κοινοπράγημα, τό, fælles Handling; o. - κοινοπραγία, ἡ, Deeltagelse i en Handling; - (af flgd.).

κοινός, 3, adv. κοινῶς, fælles, almindelig, τινί, Pind., ogs. τινός, id. Nem. 1, 48; df. - a) som angaaer el. vedkommer alle Mennesker; τὸν θάνατον ἔγνωσαν πᾶσι κοινὸν εἶναι καὶ ἀναγκαῖον ἀνθρώποις, Xen. Anab. 3, 1, 43; ἡ τύχη ἐστὶ κοινή, Skiebnen ere alle undertastede; τοῦτο κοινόν, dette kan træffe hvemsomhelst; - b) som vedkommer Staten el. det Hele, offentlig; bes. α) τὸ κοινόν, det Offentlige, Staten, Folket; ἄνευ τοῦ πάντων κοινοῦ, uden Folkets Vidende og Villie, Thuc. 4, 78; ἀπὸ κοινοῦ, efter Folkets Beslutning, ogs. paa offentlig Bekostning; τὸ κοινόν, Statscassen, Statkammeret, Thuc. 8, 1; τὸ κοινόν, m. o. n. ἀγαθόν, det almindelige Bedste, Statens Vel; β) τὰ κοινά, sc. πράγματα, de offentlige Anliggender, sc. ἀναλώματα, Statens Udgifter; τὰ κοινά, offentlig Eiendom; τὰ μὲν κοινὰ, κοινὰ νομίζειν, - τὰ δὲ ἑκάστου ἴδια, τοῦ κεκτημένου, Dem. p. 143; γ) κοινῇ som adv., paa fælles el. offentlig Bekostning; fra Statens Side, offentligen; ogs. ligeledes, paa samme Maade; - c) folkelig, omgængelig, nedladende; κοινὸς καὶ φιλάνθρωπος, Dem.; ogs. λόγος δίκαιος καὶ κοινὸς καὶ ὑπὲρ ἁπάντων, id. p. 524; billig, retfærdig; men ogs. dadlende: gemeen, uædel, nedrig, nederdrægtig; - d) forbunden ved Slægtskab, nærbeslægtet, broderlig, søsterlig, p. dl., bes. h. Soph., ex. Antig. 1, o. 202; - e) f. adv. κοινῶς bruges ogs. κοινῇ o. κοινά; κοινὰ ἐμοί, ligesom ξὺν ἐμοί, i Fælleskab med mig, Soph. Aj. 577; - f) κοινά hede h. gramm. α) de trende mediæ el. Mellemconsonanter, β, γ, δ; ogs. ἐπίκοινα; β) saadanne Ordformer og Dictioner, som ikke udelukkende tilhøre nogen enkelt Dialekt; - oppon. ἴδιος; - (κοινὸς er alene dialektisk forskielligt fra ξυνός, alts. af Stammen ξίν, σύν).

*κοινότης, ητος, ἡ, Fælleskab, fælles el. almindelig Beraadslagning; 2) Almeenhed; Offentlighed; 3) Nedladenhed, Venlighed i Omgang; — κοινότοκος, 2, (τίκτω), af fælles Fødsel el. Herkomst, af de samme Forældre, Soph. El. 858; — κοινοτροφία, ἡ, (τρέφω), fælles Opfostring el. Opdragelse; - hørende til en saadan, κοινοτροφικός, 3, Plat.; — κοινοφαγία, ἡ, (φαγεῖν), Nydelse af el. Besmittelse med urene Spiser, LXX; — κοινοφιλής, 2, (φιλέω), som elsker i Fælleskab, som elsker det samme, Æsch.; — κοινόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν), med ligedan Sindelav, ligesindet, eendrægtig, Eur.; o. — κοινυχρησία, o. κοινοχρηστία, ἡ, (χρῆσις, χρηστός), Almeennytte, Almeennyttighed; - (af κοινός).

κοινόω, (κοινός), giør fælles, meddeler, bekiendtgiør, bes. for at beraadslaae el. overveie; ἐπειδὴ τῷ πλήθει ἐκοίνωσαν, Thuc. 8, 48; - 2) oftere in med., a) κοινοῦσθαί τινί τι, ogs. περί τινος, at meddele en noget til Beraadslagning; ogs. at raadspørge Oraklet, o. dl., jf. Xen. Anab. 5, 10, 15; b) κοινοῦσθαί τινος, at tage Deel el. være deelagtig i noget, φυγῆς, Eur.; ogs. κοινοῦσθαι τὴν τύχην, at dele Tab og Vinding; c) κοινοῦσθαί τινά τινι, at vinde nogen ved et Middel, Pind. Nem. 3, 19; df. — κοίνωμα, τό, Fælleskab, Omgang; bes. ægteskabelig Omgang, Plut.; - dim. κοινωμάτιον, τό, bes. ogs. etslags Jernbaand, som ἔφηλις.

κοινών, ῶνος, ὁ, (κοινός), sædv. in nom. o. acc. pl. f. κοινωνοί, κοινωνούς, af κοινωνός, s. m. s.; (f. κοινών o. ξυνών foretrækker man hos Pind. de doriske Former κοινάν, ξυνάν). — †κοινωνέω, (κοινωνός), har Deel el. Andeel i noget, τινός, med nogen, τινί; χρημάτων κοινωνεῖν, at have fælles Casse; λόγων κοιν., at disputere, Xen.; ἀλλὰ τί ταῦτα κοινωνεῖ τῷ γένει; hvad har dette med hans Herkomst at giøre? Dem.; df. — κοινώνημα, τό, det Meddeelte; 2) Meddelelse, Omgang; τὰ κοινωνήματα, Handel og Vandel, Communication; o. — κοινώνησις, ἡ, Meddelen, Deeltagen; at lade tage Deel i noget; - hørende el. skikket dertil, κοινωνητικός, 3.

*κοινωνία, ἡ, Meddelelse; 2) Deeltagelse, Fælleskab, Samqvem, Omgang, Sammenkomst; ægteskabelig Omgang; Slægtskab; κοινωνίαν βοηθείας καὶ φιλίας ποιεῖσθαι, at indgaae Forbund derom, Dem. p. 118; df. — κοινωνικός, 3, adv. -κῶς, hørende, skikket, tilbøielig til at deeltage, o. s. v.; som gierne meddeler; selskabelig. — κοινωνοποιέω, = κοινωνέω; af — κοινωνός, ὁ, ogs. ἡ, Staldbroder, Kammerat, Medhielper, Deeltager, τῶν πόνων, τῶν πραγμάτων, Xen.; o. — κοινωφέλεια, o. -ωφελία, ἡ, Almeennyttighed; af — κοινωφελής, 2, (ὄφελος), o. κοινωφέλιμος, 2, almeennyttig; - (af κοινός).

κόϊξ, ϊκος, ὁ, ogs. ἡ, nattisk κόϊξ, coïx, en ægyptisk Palmeart, af hvis Bla-

de man flettede Kurver, o. dl.; ogs. en saadan Fletning. — Κοιογένεια, ἡ, Datter af Titanen Κοῖος, *Hes. Theog.* 135, d. e. Leto el. Latona. — κοῖος, 3, *jon.* f. ποῖος, *Herod.* — κοῖος, ὁ, *maced.* f. ἀριθμός. — κοιράνειος, 3, som tilhører Herren; κοιράνειον κράτος, = κοιρανία, s. m. s.; o. — κοιρανέω, er κοίρανος, Herre, Hersker, Befalingsmand el. Anfører i Krig, πόλεμον κάτα, *Il.*; er Styrer, Dommer, Regent, Λυκίην κάτα, o. dl., *Hom.*; ogs. skalter og valter, bruger Vold og Overmod, i *Od.* om Penelopes Beilere; κοιρανέοντι (-νέουσι) χορούς, *Pind. Ol.* 14, 12; undert. ogs. *c. acc.*, o. *c. dat.*; - (af κοίρανος).

κοιρανῆος, 3, *dor.* f. κοιράνειος. — κοιρανία, ἡ, *jon.* -νίη, Herredømme, Magt, Vælde, Commando; — κοιρανίδης, ου, ὁ, = κοίρανος, *Xen.*; o. — κοιρανικός, 3, som vedkommer el. sømmer en Hersker el. Befalingsmand; af — κοίρανος, ὁ, Hersker, Anfører, Befalingsmand, *Il.*; κοίρανε λαῶν, *ib.*; ogs. Fyrste, Magthaver, Regent; alm. Herre, Overherre; (af κῦρος, besl. m. κάρα, κάρανος). — κόϊς, ὁ, see u. κόϊξ. — Κοισυρόομαι, gebærder mig fornemt og vellystigen, ligesom Damen Κοισύρα fra Euboea; jf. *Ar. Nub.* 48, *etc.*

κοιτάζω, *f.* άσω, *dor.* άξω, lader lægge sig, bringer til Sengs; *in med.*, lægger mig, gaaer til Sengs, sover; o. — κοιταῖος, 3, som ligger i Sengen, som sover; κοιταῖος γίγνεται ἐν τῇ χώρᾳ, ἐν τῇ πόλει, overnatter der; κοιταῖος ἔρχεται, til Sengetid; τὸ κοιταῖον, = κοίτη; τὰ κοιταῖα ἐπισπένδειν, at tage sin Aftendrik efter forrettet Libation; af — κοίτη, ἡ, Leie, Seng, Sovested, *Od.*; ogs. Flodleie, *Herod.*; 2) Søvn; 3) Kiste, Giemme; (af κεῖμαι, besl. m. κοιμάω). — κοιτίς, ίδος, ἡ, ogs. κοῖτις, o. κοιτίδιον, τό, *dim.* af κοίτη. — κοῖτος, ὁ, som κοίτη, Seng, Leie; 2) Soven, Søvn; κοῖτον ποιεῖσθαι, at lægge sig, *Herod.* 7, 17; df. — κοιτοφθορέω, (φθείρω), fordærver el. besmitter Ægtesengen. — κοιτών, ῶνος, ὁ, (κοίτη), Sengkammer, Sovekammer, *lect. var. Herod.* 1, 9, o. 10; - *dim.* κοιτώνιον, τό, o. κοιτωνίσκος, ὁ; df. — κοιτωνίτης, ου, ὁ, Kammertiener, sild.; o. — κοιτωνο-φύλαξ, ᾶκος, ὁ, som bevogter Sengkammeret.

κοκκάζω, kagler: om Hønen, men skal efter nogle hede κοκκύζω, s. m. s. — κοκκάλια, τά, en Snegleart, *Aristot.* — κόκκαλος, ὁ, Piniekierne, *nux pinea*; — κοκκίζω, udtager Kiernen; — κοκκινοβαφής, 2, ogs. κοκκοβαφής, 2, (βάπτω), som er farvet carmosinrød; af - κόκκινος, 3, carmosinrød, *coccineus.* — κοκκίον, τό, *dim.* af κόκκος; o. — κοκκοθραύστης, ου, ὁ, (θραύω), Kiernebider, etslags liden Fugl; af — κόκκος, ὁ, Kiernen i Træfrugt, *ex.* i Granatæblet, *Herod.* 4, 143; 2) Bær; ogs. af Ligheden: en Pille; 3) Skarlagensbær, *coccus tinctorius*; b) ἡ κόκκος, Skarlagensegen, hvorpaa disse Bær vore; 4) den harpixagtige Knop paa Poppeltræet.

κόκκυ, egentl. Giøgens Skrig el. Kukuk, men sædv. som Udraab, *ex.* κόκκυ, μεθεῖτε, hei! heida! slipper! *Ar. Ran.* 1431. — κοκκύαι, οἱ, = κοκίαι. — κοκκυγέα, ἡ, etslags Træ, som giver rød Farve og bærer en med Uld omgiven Frugt, rimel. *rhus cotinus Linn.*; df. — κοκκύγινος, 3, purpurrød. — *κοκκύζω, skriger Kukuk: egentl. om Giøgen, *ex. Hes. Op.* 488, men ogs. for at give et Tegn el. Signal, *ex. Ar. Ran.* 1427; ogs. galer, skriger, om Hanen, *Theocr.* 7, 48; o. — κοκκυμηλέα, ἡ, o. κοκκύμηλον, τό, Blomme, (egentl. Giøgeæble); af - κοκκύμηλος, ἡ, (μῆλον), Blommetræ; df. - κοκκυμηλών, ῶνος, ὁ, Blommetræhave; - (af flgd.).

κόκκυξ, ῦγος, ὁ, Kukuken, Giøgen, *Hes. Op.* 488; (af dens Skrig κόκκυ, ligesom *cuculus* af *cucu*); 2) af Lydens Lighed: Knurhanen, en Fiskeart; 3) som Skieldsord: en Giøg, en liderlig Fugl, et utugtigt Menneske; (fordi neml. Giøgen lægger sine Æg i andres Reder for at udklækkes); 4) en Figenart, sædv. ὄλυνθος, *grossus*, (der modnes om Foraaret ved den Tid, da Giøgen først lader sig høre); 5) Kukukbenet el. Rumpebenet, *os coccygis.* — κοκκύσδω, *dor.* f. κοκκύζω, *Theocr.* — κοκκυσμός, ὁ, Handlingen κοκκύζειν; besl. det Overspændte i den fine Stemme; o. — κοκκυστής, οῦ, ὁ, som galer el. skriger; (af κοκκύζω). — κόκκων, ωνος, ὁ, Kiernen i Granatæblet; 2) = κόκκος Κνίδιος; 3) Mistelbær; o. — κοκκωτή, ἡ, Testikel. — κοκύαι, οἱ, Forfædrene: oldjonisk o. sield.; (skal være af κυέω).

κόλαβος, ὁ, = κόλλαβος. — κολαβρεύομαι, o. κολαβρίζω, dandser Vaabendandsen κολαβρισμός; 2) udspotter, forhaaner, LXX; df. - κολαβρισμός, ὁ, etslags Vaabendands; af — κόλαβρος, ὁ, etslags Sang, hvorefter Vaabendandsen κολαβρισμός blev dandset; 2) en Griis, *Suid.*; (skal være besl. m. μολόβρια). — κολάζω, *f.* άσω (nattisk), sædv. άσομαι; (derfor *poët.* oftere κολούω, af κόλος, κολοβός); egentl. afstumper, afhugger, forkorter, borttager; besl. beskærer Træer, *castigo*; - 2) sædv.

transl., holder i Tugt og Orden, holder tilbage, indskrænker, tæmmer, tvinger; irettesætter, tugter, straffer; *κολάζουσι οἱ κρηστοὶ τοὺς πονηρούς*, *Xen.*; *ὃς γὰρ ἂν ὑμᾶς λαθῇ, τοῦτον ἀφίετε τοῖς θεοῖς κολάζειν*, *Dem.* p. 363; *b)* i Retssproget: drager til Ansvar, (som Anklager); tilkiender en Straf, straffer, (som Dommer).

**κολακεία*, ἡ, Smigren, Smiger, Hykleri; en Hyklers Adfærd og Væsen; — *κολάκευμα*, τό, Smiger, Hykleri; Ord el. Handling, hvorved man smigrer el. hykler; o. — *κολακευτής*, οῦ, ὁ, = *κόλαξ*; df. – *κολακευτικός*, 3, hørende til en Hykler; hyklende, hykkelsk; af — †*κολακεύω*, (*κόλαξ*), skuffer, indtager, forfører ved Hykleri; smigrer, hykler, *τινά*, for nogen; df. — *κολακία*, ἡ, = *κολακεία*; df. — *κολακικός*, 3, = *κολακευτικός*. — *κολακίς*, ίδος, ἡ, *fem.* til *κόλαξ*, en Hyklerske. — *Κολακώνυμος*, ὁ, (*ὄνομα*), egentl. Manden med Hyklernavnet; men alene komisk Fordreining af *Κλεώνυμος*, *Ar. Vesp.* 590; af — *κόλαξ*, ἄκος, ὁ, Smigrer, Hykler, Snyltegiest; (rimel. af *inus.* *κολέω*, efter *Eust.* af *κόλον*, Spise). — *κολαπτήρ*, ῆρος, ὁ, Værktøi, hvormed man hugger i Steen, Meisel; af — *κολάπτω*, *f.* ψω, slaaer derpaa, udhugger el. indhugger, bes. om Steenhuggere; ogs. om Fugle: at bepikke el. behakke; (besl. m. *γλάφω* o. *κόπτω*).

**κολασία*, ἡ, *poët.* f. *κόλασις*, ἡ, Afstumpen, Beskæren; Indskrænkning, Standsning; 2) Tugtelse, Afstraffelse med Ord el. Handling; — *κόλασμα*, τό, Tugtelse, Straf; = *κολασμός*, ὁ, = *κόλασις*; — *κολαστήρ*, ῆρος, ὁ, som indskrænker, tæmmer, tvinger; 2) som tugter el. straffer; – *fem.* *κολάστειρα* o. *κολάστρια*, ἡ; df. – *κολαστήριος*, 2, = *κολαστικός*; – 2) *τὸ κολαστήριον*, Straffested, Fængsel; Torturplads, Rettersted; Strafferedskab, Torturredskab; Tugtemiddel, Middel til at bringe el. afholde en fra noget, *Xen.*; o. — *κολαστής*, οῦ, ὁ, = *κολαστήρ*; df. – *κολαστικός*, 3, hørende el. skikket til at hemme, standse, indskrænke; – (af *κολάζω*). — *κολαφίζω*, giver Ørefigen; alm. mishandler el. beskæmmer nogen, *τινά*; df. – *κολάφισμα*, τό, at give Ørefigen; et Ørefigen; af — *κόλαφος*, ὁ, (*κολάπτω*), Ørefigen, Kindhest, Næveslag; (egentl. dorisk Ord f. d. attiske *κόνδυλος*.

κολεάζω, (*κολεός*), stikker i Skeden. — *κολέκανος*, ὁ, et langt mavert Menneske, *poët.* — *κολεόν*, τό, *jon.* *κουλεόν*, = *κολεός*, *Il.* 11, 30. — *κολεόπτερος*, 2, (*πτερόν*), med Vingebedækning: om Torbisten og nogle andre Insecter, hvis blode Vinger have en skedeformig Bedækning; af — *κολεός*, ὁ, *jon.* *κουλεός*, Skede, Sværdskede, *culeus*, *Hom.*; jf. *κολεόν*, *κουλεόν*, o. *Od.* 8, 404. — *κολερός*, 3, (*κόλος*, *ἔριον*), med kort Uld, med korte Haar. — *κολετράω*, træder el. støder med Fødderne, *Ar. Nub.* 556; (skal være et Fægterudtryk). — *κολέω*, *inus.*, df. *βουκόλος*, *κόλαξ*, o. d. lat. *colo*, oprindel. vogter, passer, græsser (Hiorden); df. opvarter, smigrer.

κολίανδρον, τό, nygræsk f. *κορίανδρον*. — *κολίας*, ου, ὁ, en Thunfiskart. — *κόλιξ*, ῖκος, ὁ, = *κόλλιξ*, *Ar. Ran.* 576. — *κολιός*, ὁ, Grønspæt; ogs. *κελεός*. — *κόλλα*, ἡ, Liim, *gluten*, *Herod.* 2, 86. — *κολλαβίζω*, leger Legen – *κολλαβισμός*, ὁ; hvori den ene holdt den anden for Øinene, imedens en tredie gav denne et Ørefigen, og lod ham giette, med hvilken Haand han havde slaaet; (besl. m. *κολαφίζω*, *κόλαφος*). — *κόλλαβος*, ὁ, 1) = *κόλλοψ*, Bem. 1; 2) etslags Hvedebrød el. Kage. — *κολλάω*, limer, sammenlimer, klæber derpaa, sammenføier, forbinder fast, *Pind. Nem.* 7, 115; befæster, opbygger, *id. Ol.* 5, 29; — *κολλεψός*, ὁ, (*ἕψω*), som koger Liim; o. — *κολλήεις*, εσσα, εν, sammenlimet, sammenføiet; (af *κόλλα*).

**κόλλημα*, τό, det Sammenlimede, Sammenføiede; — *κόλλησις*, ἡ, Limen, Sammenlimen, Paalimen; Sammenføien, Forbinden; ogs. Sammenlodden; men *Herod.* 1, 25, efter nogle: Damasceren; — *κολλητήρ*, ῆρος, o. *κολλητής*, οῦ, ὁ, som limer, sammenføier, forbinder; df. – *κολλητήριος*, 2, o. *κολλητικός*, 3, hørende el. skikket til at lime, sammenlime, forbinde, befæste; o. — *κολλητός*, 3, sammenlimet, paalimet; sammenføiet, fast forbunden, *δίφρος*, *ἅρματα*, o. dl., *Hom.*; *ὑποκρητηρίδιον κολλητόν*, Underlag el. Fod med paaloddede Metalzirater, *Herod.* 1, 25; – (af *κολλάω*). — *κολλίζω*, sild. Form f. *κολλάω*. — *κολλίκιος*, 3, som af Slags el. Gestalt ligner en *κόλλιξ*; o. — *κολλικοφάγος*, 2, (*φαγεῖν*), som æder Grovbrød, *Ar.*; af — *κόλλιξ*, ικος [ι *anc.*], ὁ, langagtigt Grovbrød, *Ar.*

κολλομελέω, (*κόλλα*, *μέλος*), sammenlimer, sammenflikker Vers el. Sange; komisk Ord, *Ar. Thesm.* 59. — *κολλοπεύω*, er en *κόλλοψ* Bem. 4. — *κολλοπίζω*, stemmer (Strængen) op el. ned med Skruen *κόλλοψ*. — *κολλοπόω*, sammenlimer, (fordi Limen kogtes af *κόλλοψ*, Bem. 3). — *κολλοπώλης*, ου, ὁ, (*κόλλα*, *πωλέω*), som sælger Liim. — *κολλούριον*, τό, = *κολλύριον*. — *κόλ-*

λοιρος, ὁ, Navnet paa en ubekiendt Fisk. — κόλλοψ, οπος, ὁ, Hvirvel el. Skrue paa Lyren, hvorved Strængene stemmes op og ned, *Od.* 21, 407; *transl.*, ὀργῆς κόλλοπα ἀνεῖναι, at nedstemme, formilde den spændte Harme, *Ar. Vesp.* 572; 2) Træ el. Greb, hvorved Hiulet dreies om; 3) den tykke Hud ovenpaa Halsen hos Heste, Oxen og Sviin; 4) en Yngling, som ved Udsvævelser er bleven gammel før Tiden.

κολλυβάτεια, ἡ, Navnet paa en Plante, ogs. ἑλξίνη. — κολλυβιστής, οῦ, ὁ, Vexelerer, Mægler; - hørende til en saadan el. til hans Forretning, κολλυβιστικός, 3; v. — κόλλυβον, τό, = κόλλυβος; 2) *in pl.*, etslags Bagværk; af — κόλλυβος, ὁ, liden Mont, Skillemont; 2) Opgield el. Agio, som betales ved Omverlingen af fremmede Montsorter med indenlandske; df. ogs. Verelererens hele Forretning; 3) en liden Guldvægt; (efter *Riem.* besl. m. κολοβός, og at sammenligne m. κέρμα). — †κολλύρα [ῡ], ἡ, som κόλλιξ, Grovbrod, *Ar.*; df. — κολλυρίζω, bager Grovbrød; — κολλύριον, τό, efter Formen *dim.* af κολλύρα; sædv. en Masse, som ligner Deien til κολλύρα; bes. etslags Diensalve; df. alm. Middel imod Diensvaghed; 2) etslags Leerjord, hvori et Segl kan aftrykkes og efterlignes; v. — κολλυρίς, ίδος, ἡ, *dim.* af κολλύρα; v. — κολλῡρίτης, ου, ὁ, sc. ἄρτος, = κολλύρα, κόλλιξ. — κολλυρίων, ὁ, etslags Rovfugl. — κολλώδης, 2, (κόλλα, εἶδος), liimagtig, klæbrig.

*κολόβιον, τό, v. κολοβίων, ὁ, etslags Underklædning med korte Ærmer el. uden Ærmer; — κολοβανθέω, er - κολοβανθής, 2, (ἄνθος), som har afstumpede Blomster el. Sommerfuglsblomster, (som vore Ærter, Bønner, Vikker); — κολοβοκέρατος, 2, (κέρας), med afstumpede Horn, stumphornet; — κολοβόκερκος, 2, (κέρκος), med afstumpet Hale, stumphalet; — κολοβο-μάχη, ἡ, det afbrudte Slag; (saaledes hed h. gramm. den ottende Bog af Iliaden); — κολοβόπους, ὁ, ἡ, *gen.* -ποδος, (πούς), med afstumpede Fødder; v. — κολοβόῤῥῑν, v. κολοβόῤῥῑς, ῖνος, ὁ, ἡ, (ῥίν, ῥίς), med afstumpet Næse, stumpnæset; - (af flgd.).

†κολοβός, 2, (κολός), lemlæstet; κολοβὸν θηρίον, *Xen. Cyr.* 1, 4, 11; sædv. afstumpet, beskaaren, forkortet; bes. med korte Horn; alm. kort; ogs. *c. gen.*, ex. κολοβὸς χειρῶν; df. — κολοβόσταχυς, υ, (στάχυς), med afstumpede Ax; — κολοβότης, ητος, ἡ, Beskaffenheden at være κολοβός; bes. en Stavelses Opsluguing i Udtalen; Aandedrægets Korthed; — κολοβοτράχηλος, 2, (τράχηλος), korthalset; v. — κολοβουρος, 2, (οὐρά), stumphalet. — κολοβόω, (κολοβός), lemlæster, afstumper, beskærer, afkorter; gior altfor kort; df. — κολόβωμα, τό, det Lemlæstede, lemlæstet Deel; Lemlæstelse; — κολόβωσις, ἡ, Lemlæsten, Lemlæstelse; v. — κολοβώτης, ου, ὁ, som lemlæster el. forkorter; 2) som i Udtalen opsluger en Stavelse.

κολοιάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω), Anfører for Allikerne, *Ar. Av.* 1212; v. — κολοιάω, skriger som en Allike; af — κολοιός, ὁ, Allike, *graculus*, ex. *Il.* 16, 583; (besl. m. κολῳός, κολῳάω). — κολοιτέα, ἡ, ogs. κολόιτία v. κολουτέα, etslags bælgfrugtbærende Træ. — κολοιώδης, 2, (κολοιός, εἶδος), allikeagtig. — κολοκᾱσία, ἡ, ogs. κολοκάσιον, τό, den ægyptiske Bønne, en Vandlilien lignende Plante. — κολοκορδόκολα, τά, Indvolde, Kallun; (komisk Ord af κόλον v. χορδή). — κολόκῡμα, τό, en stor og langsomt imod Kysten rullende Bølge, som pleier at bebude Storm, (æol. σκώληξ, af den ormagtige Bevægelse); men *Ar. Equ.* 692 *transl.*, om Kleons tomme Trusler. — κολόκυνθα, ἡ, ogs. κολοκύνθη, *att.* -κύντη, det runde Græskar, *cucurbita*; - en deraf tillavet Spise, κολοκυνθιάς, άδος, ἡ; - giort deraf, κολοκύνθινος, 3. — κολοκυνθίς, ίδος, ἡ, Koloquinthen som Plante og Frugt. — κολόκυνθος, v. -κυντος, ὁ, = κολόκυνθα. — κολοκύντη, ἡ, *att.* f. κολόκυνθα; - *dim.* κολοκύντιον, τό. — κόλον, τό, Æde, Spise, Foder; 2) som κῶλον, Led, Lem, Tarm, *Ar. Equ.* 453.

κόλος, 2, lemlæstet; afstumpet; κόλον δόρυ, hvis Spids er afbrækket, *Il.* 16, 117; sild. bes. med afstumpede Horn; (df. κολοβός, κολούω, κολάζω; besl. m. κυλλός, kullet). — κολοσσιαῖος, 3, (κολοσσός), der ligner en Kolos, kolossalsk. — κολοσσηνός, 3, om en ubestemt Uldfarve, som har sit Navn af Byen Κολοσσαί i Phrygien. — κολοσσικός, 3, hørende til en Kolos, kolossalsk; — κολοσσοβάμων, ονος, 2, (βαίνω), som staaer der ligesom en Kolos el. Kæmpestøtte; v. — κολοσσοποιός, 2, (ποιέω), som forfærdiger Kolosser el. Kæmpebilleder; af — κολοσσός, ὁ, en Kolos, Billedstøtte, som er forarbeidet over den naturlige Størrelse, Kæmpebillede; ogs. alm. enhver stor og prægtig Billedstøtte, *Herod.* 2, 130, v. *Æsch. Ag.* 417; - 2) bes. den 70 Alen høie, Solguden til Ære opreiste Kobberkolos paa Rhodus; df. — κολοσσουργία, ἡ, (ἔργον), Forfærdigelsen af en Kolos; 2) et kolossalsk Arbeide. — κολοσυρτός, ὁ,

Larm, Skrig, Støi; bes. larmende, skrigende Hob el. Sværm, ex. Il. 12, 147, o. Ar. Vesp. 664; (bestl. m. κολῳός).

κολουραῖος, 3, som κολουρός, afstumpet, afskaaren, afreven, πέτρα, afbrudt el. steil Klippe, Call. — κολουρίς, ίδος, ἡ, bes. fem. til — κόλουρος, 2, (κόλος, οὐρά), med afstumpet Svands el. Hale; alm. afstumpet; ὄρνις κόλουρος, som af Ælde har tabt Rumpefiædrene; bf. transl., afkræftet, kraftløs; — αἱ κόλουροι, sc. γραμμαί, paa Himmelkuglen: de tvende store Cirkler igiennem Æqvinoctial- og Solstitialpunkterne, og som skære hinanden i Polerne; bf. — κολουροειδῶς, adv., (εἶδος), krydsende hinanden: om Elefantens Tænder; o. — κολούρωσις, ἡ, (som af κολουρόω), = flgd. — κόλουσις, ἡ, Lemlæsten, Afstudsen, Beskæren, Bortskæren, Forkorten; o. — κόλουσμα, τό, det Lemlæstede, Afstudsede; (af κολούω). — κολουτέα, ἡ, lect. var. f. κολοιτέα.

κολούω, (κόλος), afstumper el. afstudser, bortskærer, forkorter; H. Hom. altid transl., ex. δῶρα κολούειν, at forringe, formindske; ἐο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει, han forstyrrer sit hele Vel, Od. 8, 211; men ἔπος μεσσηγὺ κολούειν, præcidere, lade uopfyldt, oppon. τελεῖν, Il. 20, 370; ogs. ligesom d. bestl. κολάζω, holder i Ave, hindrer, standser, undertrykker, Plat.; ἄνδρες ἐπειδὰν, ᾧ ἄξιοῦσι προὔχειν, κολουσθῶσι, ere svækkede, ligge under i det, hvori de troe at have Overvægten, Thuc. 7, 66; (efter Doederl. er κολούω bestl. m. κρούω, ligesom φυλάσσω m. φράσσω, o. καλύπτω m. κρύπτω). — κολοφών, ῶνος, ὁ, Top, Spids; transl., det Høieste, Yderste, Ende; κολοφῶνα ἐπιθεῖναι, at fuldende, Plat.; 2) etslags Redskab til Legemsøvelser, som en Bold, Plut.; jf. ogs. flgd. — Κολοφώνεος, 3, fra den joniske By Κολοφών, ῶνος, ἡ; bf. ἡ κολοφωνία, sc. ῥητίνη, Kolophonium, Violinharpix; o. τὰ κολοφώνια, sc. ὑποδήματα, etslags Skoe.

*κολπίας, ου, ὁ, med en Barm, Fold, Bugt; — κολπίζω, gior en Barm, danner til en Barm; — κολπίτης, ου, ὁ, hørende til Barmen; 2) en Kystbeboer; o. — κολποειδής, 2, adv. -δῶς, (εἶδος), som ligner en Barm; jf. κολπώδης; af — κόλπος, ὁ; Barm, Skiød; ἐπὶ κόλπον ἔχειν, δέξασθαι, o. dl., om den ömme Moder, Hom.; b) stor Fold under Barmen, som Klæderne danne ved at omgiordes, ex. Il. 22, 80; ogs. in pl., Il.; tiente ogs. som Lomme, jf. Od. 15, 469; — 2) enhver barmformet Fordybning; bf. bes. a) Havets Afgrund, Hom., ex. Il. 18, 140; ogs. en Havbugt, en Vig, Il. 2, 560; ofte ogs. i Prosa, ex. Xen. Hell. 4, 8, 10; ligel. κόλπος Ἀργολικός, o. dl.; b) paa Landjorden: dyb Dalgrund el. Snævring, ligesom τὸ στενόν; jf. ib. 6, 5, 17 o. 18; alm. enhver Fordybning, som κοῖλος τόπος; c) Fistelskade; d) Huling, Hvælving; o. saal. alm. svarende til d. lat. sinus; — (rimel. er κόλπος bestl. m. κοῖλος).

κολπόω, danner el. former en Barm el. ligesom en Barm; trækker sammen, bøier, krummer til el. som en Barm, sinus; in pass., at have Folder el. Bugter; at være slap; o. — κολπώδης, 2, (εἶδος), med Barm, Bugter, Folder; fuld af Krumninger el. Fordybninger; transl. om Talen: slap, slæbende, udsvævende; (af κόλπος). — *κόλπωμα, τό, den giorte Barm, Bugt, Fold, Krumning; — κόλπωσις, ἡ, Handlingen κολποῦν, at forme en Barm, Fold, Krumning, o. s. v.; κόλπωσις ἱστίων, Seilenes Udspændelse el. Udfyldelse af Vinden; o. — κολπωτός, 3, som er i Bugter el. Folder, som kaster el. danner saadanne; — (af κολπόω).

κολύβδαινα, ἡ, en Krebseart. — κόλυθρον, τό, ogs. κόλυτρον, etslags moden Figen. — κολυμβάς, άδος, ἡ, (κολυμβάω), som dukker ned, som svømmer; κολ. ἐλαία, den nedlagte, i Saltlage svømmende Olive. — κολύμβατος, ἡ, lect. var. f. κολύμφατος. — κολυμβάω, f. ήσω, (κόλυμβος), dukker ned, svømmer; bf. — κολυμβήθρα, ἡ, Sted, hvor man dukker ned, svømmer, bader sig; — κολύμβησις, ἡ, Dukken, Svømmen; o. — κολυμβητήρ, ῆρος, ὁ, o. κολυμβητής, οῦ, ὁ, en Dykker, en Svømmer; bf. — κολυμβητικός, 3, hørende, skikket til at dukke ned el. svømme. — κολυμβίς, ίδος, ἡ, = κολυμβάς; 2) en Andeart, Dykanden; af — κόλυμβος, ὁ, en Dykker, en Svømmer, som κολυμβητής; 2) en Dykand, som κολυμβίς; 3) Neddykken, Svømmen, som κολύμβησις. — κολύμφατος, ἡ, etslags Plante, som rober en fugtig Grund. — κολυτέα, ἡ, rimel. en Berberisbusk. — κόλυτρον, τό, see u. κόλυθρον.

κολχικόν, τό, Tidløs, Navnet paa en Plante med rundagtig og giftig Rod, colchicum, ogs. ἐφήμερον. — κόλχος, ὁ, sild. o. steld. Form f. κόχλος, Muslingart. — κολῳάω, (κολῳός), skriger, larmer, skielder, Il. 2, 212. — κολώνη, ἡ, en Høi, Il.; 2) en Gravhøi; 3) i nogle Byer: den Høi, hvorpaa Folkeforsamlingen holdtes og Borgen el. ἀκρόπολις laa. — κολωνία, ἡ, som κολώνη Bem. 2, en Grav. — κολωνοειδής, 2, (εἶδος), af Art el. Gestalt som en Høi; med Høie el. Bakker; (af flgd.).

κολωνός, ὁ, som κολώνη, Høi, *collis*, *Hom. Cer.*, *Herod.*; ogſ. en opkaſtet el. kunſtig Høi, *ex. Xen. Anab.* 4, 7, 25; – 2) κολωνός, en paa en Høi liggende Δῆμος af Athenen med et Poſeidonstempel o. Oedips Grav, ogſ. Sophokles's Fødeſted, og af ham beſiungen i hans Οἰδίπους Κολωνεύς; df. – Κολωνεύς, ὁ, o. Κολωνίτης, o. Κολωνιάτης, ου, ὁ, af Stammen Kolonos. — κολῳός, οῦ, ὁ, Skrig, Larm, larmende Trætte; κολῳὸν ἐλαύνειν, at trættes el. klamres høit, *Il.* 1, 575; (beſl. m. κολοιός o. κολοσυρτός; hører efter *Buttm.* til Stammen καλέω, κέλομαι).

κόμαιθος, 2, (κόμη, αἴθω), med brændende, d. e. ildrødt Haar, *Lyc.* — κόμἄρον, τό, Frugten af Træet – κόμαρος, ὁ o. ἡ, Jordbærtræet, *arbutus*; df. — κομαροφάγος, 2, (φαγεῖν), som ſpiſer Jordbærtræets Frugt. — κομάω, (κόμη), lader Haaret voxe langt, har el. bærer langt Haar; ὄπιθεν κομόωντες, med langt Nakkehaar, *Il.* 2, 542; ogſ. om Heſte: ἐθείρῃσιν κομόωντε, *ex. ib.* 8, 42; – *b)* om Træer og Vexter: at faae Løv, Blade, Blomſter, at være ſmykket dermed, *Hom. Cer.*; – *c)* fordi man i Ulykke og Sorg afſkar ſig Haaret, (jf. *Herod.* 1, 82), ſaa heder κομᾷν ogſ. *transl.*, at være i Velgaaende, beſ. at giøre ſig til, ἐπί τινι, af noget, ἐπὶ κάλλει καὶ ὥρᾳ, *Plut.*; men uſædv. οὗτος ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμησε, ſtræbte efter, bildte ſig ind at kunne faae Enevoldsmagten, *Herod.* 5, 71; – alm. bare Spartanerne langt Haar, hvilket derim. h. Athenienſerne (m. Undtagelſe af ἔφηβοι o. ἱππεῖς) blev anſeet ſom Tegn paa Stolthed og Forfængelighed.

κομβολύτης, ου, ὁ, (λύω), ſom løſer Pengepungen, en Lommetyv; af — κόμβος, ὁ, Baand, Stribe, Sløife, hvormed noget befæſtes. — κομέω, forſorger, pleier, paſſer, pynter, i *Il.* altid om Heſte; derim. i *Od.* altid om Menneſker: forſyner med det Nødvendige, opvarter, pleier, opdrager, *ex.* 11, 250; (df. κομίζω, κομψός, κοσμέω, *comptus*; rimel. ogſ. beſl. m. κόμη, κομάω, κόμπος). — κόμη, ἡ, Haar, Hovedhaar, *coma*, ogſ. *in pl.*, *ex.* κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, *Il.* 17, 51; τίλλειν κόμην, κείρεσθαι κόμην, at afrive, afklippe Haaret (i Sorg), *Hom.*, ogſ. κόμην κείρειν τινί, til nogens Ære, el. til at være Dødeoffer, *Il.* 23, 146, jf. *ib.* 151, o. 152; *b)* κόμαι πρόςθετοι, Paryk, *Xen. Cyr.* 1, 3, 2; – 2) Løv paa Træer (*Od.* 23, 195), Planter og Vexter; ogſ. Græs, Blomſterſtilke, o. dl.; – 3) en Komets Lyshale. — κομήτης, ου, ὁ, (κομάω), ſom har el. bærer langt Haar, *Herod.* 6, 19; *b)* beløvet, bevoxen med Græs el. Planter; men ἰὸς κομήτης, den vingede Piil, *Soph. Trach.* 567; – 2) κομήτης, *sc.* ἀστήρ, Haleſtierne, Komet.

κομιδή, ἡ, (κομίζω), Forſorg, Omſorg, Opvartning, Pasning, Pleie, i *Il.* altid om Heſterøgt, *ex.* 8, 186; derim. i *Od.* om Menneſkepleie, ogſ. om Havedyrkning, *ib.* 24, 245, 247; jf. nedenſ. Bem. 4; – 2) Føren, Bæren, Bringen, Tilveibringen; ogſ. Tilførſel, *Od.* 8, 232; ogſ. Samlen, Sammenbringen; ἡ τοῦ καρποῦ κομιδή, Indhøſtning, *Xen.*; – 3) af *med.*, *a)* Gienerholdelſe; κατὰ Ἑλένης κομιδήν, for at faae el. vinde hende tilbage, *Herod.* 9, 73; ogſ. Frelſe, Redning, Opholdelſe; *b)* Gaaen, Kommen, Ankomſt, Tilbagekomſt; beſ. Tilbagetog, *Herod.* 9, 107; οὐδεμίην γάρ σφι ἔτι κομιδὴν ἐς Κρήτην φαίνεσθαι, *id.* 7, 170; alm. Afmarſch, *id.* 8, 19; ogſ. Befordring, *ex.* over Søen, *Xen. Anab.* 5, 1, 6; – 4) *dat.* κομιδῇ, ogſ. κομιδῆ, ſom *adv.*, omſorgsfuldt, omhyggeligen, nøiagtigen; i høieſte Maade, ganſke og aldeles; ἁπλῶς καὶ κομιδῇ τετυφωμένως, *Dem. p.* 665; i Svar: viſt nok, ganſke rigtigt.

κομίζω, (κομέω), forſorger, pleier, opvarter, modtager el. beverter med Gieſtfrihed, τινά, *Hom.*; ligel. *in med.*, *id.*, *ex. Il.* 8, 284; men *pass.*, ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν, ingenlunde ofte blev pleiet, ſædvanligen manglede Pleie, *Od.* 8, 451; om Ting: beſørger, forvalter, κτήματα, *Od.*; τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε, pas du dine Sager! *Hom.*; ogſ. *in med.* m. Bibegrebet: mit eget el. for mig ſelv, *ex. Hes. Op.* 395; — 2) tager op og bringer bort, beſ. af Omſorg, *ex.* νεκρόν, en Faldens Liig, (for at det ikke ſkal komme i Fiendens Hænder), *Il.* 13, 196; df. ſild. νεκρὸν κομίζειν, at beſørge nogen begravet; men *in med.*, κομίσαντο πεσόντα, toge ham op, og pleiede ham hos ſig, *Il.* 1, 594; – *b)* bringer derfra ſom Eiendom el. Bytte, χρυσόν, ἵππους, *Hom.*; men ogſ. ἄκοντα χροῒ κομίσαι, o. ἔγχος ἐν χροῒ κομίσασθαι, at faae et Spyd i Legemet, at blive ſaaret, *id.*; alm. bringer hen, ὅπλα πρός τινα, om de Overvundne, *Xen. Cyr.* 3, 3, 2; bringer el. fører nogen etſteds hen, *id. Hell.* 2, 4, 15; henter el. fordrer tilbage, Ἑλένην, *Pind. Ol.* 13, 82; frelſer, redder, ἐκ θανάτου, *id. Pyth.* 3, 99; – *c)* f. *act.* bruges ofte *med.*, neml. m. reflexiv Betydning, *ex.* τὰ ὅπλα κομίζεσθαι, at bringe ſine Vaaben, *Xen.*; τὰ ἐπιτήδεια κομίζεσθαι, at hente ſine Fornødenheder, *id.*; καρπὸν (ἀπὸ τῶν πόνων) κομίσασθαι, *id.*; τίνα δ' ἄν τις εὐεργετήσας ὑπολάβοι χάριν κομιεῖ-

ϑαι; hvilken Tak el. Løn turde han vel haabe at erholde for sine Velgierninger, *id. M. S.* 4, 4, 17; — 3) *in med.*, bringer mig selv, d. e. gaaer, kommer, reiser, drager, bes. gaaer el. vender tilbage, *ex. Herod.* 1, 73; ἡμεῖς μὲν - κομιεύμεϑα (*jon.* o. *dor.* f. κομιούμεϑα) ἐς Σῖριν, vi ville drage didhen, *id.* 8, 62; jf. *Xen. Anab.* 5, 4, 1.

κόμιον, τό, (κόμη), Hovedhuden tilligemed Haarene, hvilken Skytherne pleiede at aftrække de slagne Fiender og at hænge paa deres Heste som Seierstegn; jf. *Herod.* 4, 64. — *κομιστήρ, ῆρος, o. κομιστής, οῦ, ὁ, som besørger, pleier, opvarter; κομ. νεκρῶν, som begraver de Døde, *Eur.*; 2) som bærer, fører, bringer; — κομιστός, 3, for hvem der er sørget, som er opvartet el. pleiet; begraven; 2) baaren, fort, bragt; — κομίστρια, ἡ, *fem.* til κομιστήρ, Opvarterske; o. — κόμιστρον, τό, Bærelon, *Eur.*; 2) som σῶστρον; Løn for Frelse el. Opholdelse, *Æsch. Agam.* 967; - (af κομίζω).

κόμμα, τό, (κόπτω), det Slagne, Huggede, Indskaarne; bes. - *a*) Slag el. Præg paa en Mynt; πονηροῦ κόμματος, af et slet Præg, (og ikke bedre Indhold), *Ar.*; - *b*) Indsnit, Afsnit el. Led af en Periode, *comma*, ogs. κῶλον; - *c*) Affald el. Avner fra Tærskningen; df. — κομματίας, ου, ὁ, som gior mange Afsnit el. Indsnit i Talen; o. — κομματικός, 3, bestaaende af enkelte Afsnit el. Kommata, hørende dertil; 2) (κομμός), τὰ κομματικά, *sc.* μέλη, som høre til κομμοί i Chorsangene. — κομμάτιον, τό, *dim.* af κόμμα, lidet Afsnit, lidet Stykke. — κόμμι, τό, Gummi, h. *Herod.* o. *Hipp. indecl.*, sild. ogs. *gen.* κόμμεως, o. κόμμιδος; - *dim.* κομμίδιον, τό; df. — κομμιδώδης, ogs. κομμώδης, 2, (εἶδος), der seer ud som Gummi; fuld af Gummi; o. — κομμίζω, seer ud som Gummi. — κόμμις, ιδος, ἡ, = κόμμι.

κομμός, ὁ, (κόπτω), Slaaen el. at slaae, Slag; 2) at slaae sig for Brystet med Klageskrig, som d. lat. *planctus* af *plango*; 3) Klagesang; ogs. alm. en Sang, som en Skuespiller og Choret synge vexelviis; ogs. κομματικὸν μέλος. — κομμός, ὁ, (κομέω), den paa Pynt anvendte Omsorg; Pynten el. at pynte; alm. Pynt; df. — κομμόω, pynter, pudser, udsmykker; df. — κομμώ, οῦς, ἡ, som ἡ κομοῦσα, som udpynter el. udsmykker. — κόμμωμα, τό, det Pyntede, Smykkede, Sminkede; 2) kunstig Pynt, Smykke, Sminke; o. — κόμμωσις, ἡ, Pynten, Smykken, Sminken; (af κομμόω). — κομμωτής, οῦ, ὁ, o. κομμωτήρ, ῆρος, ὁ, som pynter, smykker, sminker; df. - κομμωτίζω, = κομμόω; — κομμωτικός, 3, *adv.* -κῶς, hørende, skikket, tilbøielig til at pynte, pudse, opsminke; ogs. pyntet, opsminket; df. — κομμώτρια, ἡ, *fem.* af κομμωτήρ, Pynterske, Kammerjomfru; o. — κομμωτρίδιον, τό, etslags Instrument til Damepynt; ogs. en Deel af Pynten selv; (af κομμόω).

κομοτροφέω, (κόμη, τρέφω), lader Haaret voxe. — κομόωντες, *ep.* f. κομῶντες, *part. præs.* af κομάω, *Il.* — κομπάζω, = κομπέω, sædv. *transl.*, er stortalende, praler; μήτε κομπάζοιμι - ὡς πλείω τῶν ὄντων ἐστί μοι, *Xen. Oec.* 10, 3; df. — κόμπασμα, τό, o. κομπασμός, ὁ, store Ord; Stortalenhed, Praleri; — κομπαστής, οῦ, en Praler; o. — κομπαστικός, 3, *adv.* -κῶς, stortalende, pralende. — κομπέω, (κόμπος), toner, lyder, rasler; Ὡς τῶν κόμπει χαλκός, saaledes klang Malmen, *Il.* 12, 151; 2) *transl.* m. o. u. μύϑους, o. ligel. *in med.*, bruger store Ord, gior mig til, *Pind. Pyth.* 10, 5; φάμενοι αὐτὴν κομπέειν ἄλλως, at hendes Frugtsommelighed var et tomt Foregivende, *Herod.* 5, 41; alm. praler; df. — κομπηρός, 3, stortalende, pralende. — κομπισμός, ὁ, (som af κομπίζω f. κομπέω), at slaae Triller paa et Instrument; jf. μελισμός, o. τερετισμός.

*κομπο-λᾱκέω, taler i høitravende, svulstige o. indholdsløse Udtryk, *Ar. Ran.*; alm. tager Munden fuld, praler; df. - κομπολᾱκύϑης, ου, ὁ, komisk Fuglenavn h. *Ar.*, med Henspillen paa Praleren Lamachos, omtr. vort: Pralhans; o. — κομπορῥήμων, ονος, ὁ, ἡ, (ῥῆμα), stortalende; af — †κόμπος, ὁ, Larm, Skrald, Raslen af twende sammenslagne Legemer, el. af det ene Legemes Slag paa det andet, *ex.* Larmen af de Dandsendes Trin, *Od.* 8, 380; jf. ogs. *Il.* 11, 417; ogs. Malmens Klang el. Klirren; - 2) *transl.*, Ordbram, svulstige og indholdsløse Ord, ogs. κόμπος λόγων *s.* λόγου; alm. Praleri, *Herod.* 7, 103; *b*) Stolthed, Forfængelighed; *c*) μὴ φϑόνει κόμπον τὸν ἐοικότα, den passende el. vedbørlige Roes, *Isthm.* 5, 30, jf. *ib.* 1, 60, o. *Nem.* 8, 83; (om Afledn. see κομέω *in fin.*); df. — κομπός, ὁ, som κομπαστής, Praler, pralende, *Eur.*; — κομποφακελορρήμων, ονος, ὁ, (φάκελος, ῥῆμα), *Ar. Ran.*, som i hele Bundter el. bundteviis forbinder høitravende Ord; o. — κομπώδης, 2, *adv.* -δως, (εἶδος), pralende, pralersk; τὸ κομπῶδες, som κόμπασμα, Praleri, *Thuc.* 5, 68.

κομψεία, ἡ, Fiinhed, Artighed, Vittighed, Forslagenhed i Tale el. Handling; o. — κόμψευμα, τό, fiin, artig, snild Tale, Handling, Opfindelse; (af κομψεύω). — κομψευριπιδικῶς, *adv.*, (κομψός), i Euripides's pæne og forkunstlede Maneer, *Ar. Equ.* 18. — κομψευτός, 3, = κομψός; af — κομψεύω, (κομψός), giør fiin, net, artig, ziirlig; forfiner, raffinerer, forkunstler; κόμψευε νῦν τὴν δόξαν, snak du nu hvad du vil om Formodninger, *Soph. Antig.* 324; - 2) *in med.*, opfører mig, handler, taler vittigt, artigt, snildt, listigen, alm. som en κομψός, s. m. s.

κομψοεπής, 2, (ἔπος), artig, fiin, vittig, skiemtsom i sin Tale; — κομψολόγος, 2, (λέγω), som taler artigt, vittigt, fiint, skiemtende; κομψολ. ἰατρός, en Charletan; o. — κομψοπρεπής, 2, (πρέπω), med artig el. fiin Anstand, *Ar.*; af — κομψός, 3, *adv.* -ψῶς, (κομέω), pudset, pyntet, smykket, net, galant, *comptus*; artig, høflig; dannet, maneerlig, tækkelig; fiin, vittig, sun, snild, kløg, listig, forslagen; kunstlet, søgt, affecteret; df. — κομψότης, ητος, ἡ, som κομψεία, Artighed, Fiinhed, Vittighed; Snildhed, Forslagenhed.

κοναβέω, larmer, rasler, klinger, toner, bes. om Metallegemer, *Il.*; ogs. gienlyder, gientoner, om νῆες, δῶμα, *Hom.*; df. — κοναβηδόν, *adv.*, med Larm, raslende, støiende; o. — κοναβίζω, = κοναβέω; i *Il.* altid σμερδαλέον κονάβιζε χαλκός, χθών; af — κόναβος, ὁ, bedøvende Larm el. Skrald, Ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων, *Od.* 10, 122; (efter *Buttm.* af κόμπος, κόπτω). — κόναρος, ὁ, ogs. κόνναρος, et altid grønnende Træ med Torne.

κόνδαξ, ακος, ὁ, en Drengeleg, som beskrives u. κυνδαλισμός. — κόνδιτος, ου, ὁ, οἶνος, *vinum conditum*, en med Kryderi tilsat Viin. — κόνδυ, ῦος, τό, Drikkekar, Pokal; 2) et vist Maal for flydende Sager; jf. ogs. κόνδυς. — κονδύλη, ἡ, som κορδύλη, Bule, Knude, Hævelse efter et Fald, Stød el. Slag; (besl. m. κόνδυλος). — *κονδυλίζω, slaaer med Næven, slaaer paa Øret el. paa Munden, *c. acc. pers.*; alm. mishandler, bekæmmer; - denne Handling, κονδυλισμός, ὁ; — κονδύλιον, τό, *dim.* af κόνδυλος; o. — κονδυλόομαι, svulner, hovner; - (af flgd.).

κόνδυλος, ὁ, Ledeknokkel; bes. den mellemste Fingerknokkel el. Kno; - 2) den knyttede Næve; df. - 3) et med den knyttede Næve bibragt Slag el. Stød, bes. i Ansigtet, Mundhug, Kindhest, Ørefigen; - 4) enhver fremstaaende Hævelse el. Svulst; bes. en Beenforhærdelse el. Beenknude; (skal være af κόνδος, som *Hesych.* har, o. som forklares ved Knop); df. — κονδυλώδης, 2, (εἶδος), som ligner en Ledeknokkel el. en Beenknude. — κονδύλωμα, τό, o. κονδύλωσις, ἡ, (κονδυλόομαι), Byld, Hævelse, Knude, Beenknude. — κόνδυς, υος, τό, som κόνδυ, Drikkekar, Pokal; (skal være persisk Ord f. d. græske σκύφος).

κόνειον, τό, = κώνιον, κώνειον. — κονέω, = κοννέω, κοέω, *Hesych.* — κονέω, (κόνις), giør Støv, bes. ved at løbe hurtigt; df. iler, haster, skynder mig; oftere ἐγκονέω. — κονή, ἡ, (καίνω), Mordslag, Mord, *Hesych.* — κονία, ἡ, *jon.* κονίη, (κόνις), Støv, bes. som opvælder af Jorden, Støvsky; h. *Hom.* ofte *in pl.*, bes. i Udtrykkene, πίπτειν ἐν κονίῃσι, κάππεσεν, ἤριπεν ἐν κονίῃσι; df. bes. - *a*) Fægterstøv, hvormed man i Brydekamp bestrøede sin Modstander, for at faae Tag paa de med Olie slibriggiorte Lemmer; df. som Ordsprog, ἄνευ κονίας, som ἀκονιτί, *sine pulvere*, uden Støv, d. e. uden Kamp og Møie; - *b*) Flodsand, *Il.* 21, 271; - *c*) Kalkstøv, Kalk; ogs. Hvidtekalk, Hvidtning el. Kalkning; ogs. Kalklud, sædv. κονία ἄσβεστος; - *d*) Aske, sædv. *in pl.*, som *cineres*; - [f. ῐ bruger *Hom.* ῑ i den siette Arsis].

κονίαμα, τό, Hvidtning el. Overstrygning med Kalk; 2) en ubetydelig Reparation paa en Bygning, *Dem.*; — κονίασις, ἡ, Overstrygen med Hvidtekalk; ogs. alm. Overstrygning, *ex.* med Beg; — κονιάτης, ου, ὁ, som hvidter el. overstryger; o. — κονιατός, 3, kalket, hvidtet; 2) overtrukken med Beg, tiæret; af — κονιάω, (κονία), tilstøver, bedækker, bestrøer, tilsmudser med Støv; *in med.*, tilstøver mig; vælter el. bader mig i Støv; - 2) bestryger med Kalk, kalker, hvidter; *b*) alm. overtrækker med noget, *ex.* med Beg; ogs. sminker.

κονιβατία, (βαίνω), Gaaen el. at gaae i Støv el. Sand; o. — κονίζω, *f.* ίσω [ῐ], *pf. pass.* κεκόνισμαι, = d. ældre κονίω, s. m. s.; (af κόνις). — κόνικλος, ὁ, ogs. κόνιλος, ὁ, Kanin, *cuniculus*. — κονίλη, ἡ, *cunila*, en Væxt af Slægten *origanum*. — κόνιον, τό, *dim.* af κόνις; - 2) = κώνειόν, Skarntyde. — κονιόπους, ὁ, ἡ, *gen.* -ποδος, ogs. κονίπους, (κόνις, πούς), med støvede Fødder, Støvfod; i Epidaurus, Benævnelse paa Almuen, der mest levede paa Landet, *oppon.* Raadsherrerne,

ἄρτνοι, *Plut.*; sild. om Vandrende el. Reisende, bes. om reisende Kiøbmænd; – 2) smal Skosaale; men som ikke bedækkede hele Fodsaalen.

κονιορτόπους, ὁ, ἡ, = *κονιόπους*, s. m. s.; af — *κονιορτός, ὁ,* (*κόνις, ὄρνυμι*), Støvhvirvel, Støvsky; Aske, som Vinden driver omkring, *ὕλης νεωστὶ κεκαυμένης*, *Thuc.* 4, 34; – 2) smudsigt og karrigt Menneske, *Dem.*; df. — *κονιορτόω*, bestrøer, overstrøer el. tilsmudser med Støv; o. — *κονιορτώδης*, 2, (*εἶδος*), ligesom en Støvsky; støvet, tilstøvet. — **κόνιος*, 3, støvet, fuld af Støv; *κονίᾳ ἐν χέρσῳ*, paa det støvede, tørre, faste Land, *Pind. Nem.* 9, 102; 2) *act.*, som foraarsager Støv, *ex.* *Ζεὺς κόνιος*; df. – *κονιόω*, foraarsager Støv; tilstøver; — *κονίπους, ὁ, ἡ,* see *κονιόπους*; o. — *κονίπτω*, = *κονιόω*; – (af flgd.).

κόνις, ἡ, *gen.* *ιος*, *att.* *εως*, *dat. ep.* *κόνῑ* f. *κόνιϊ*, Støv, *Hom.*; i Prosa oftere *κονία*; *ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε*, om det Utallige, *Il.* 9, 385; 2) Aske, *Hom.*; 3) Lud; (af *κόνις* er det lat. *cinis*, rimel. af Stammen *καίω, κάω*). — *κόνις, ιδος, ἡ,* sædv. *in pl.*, Gnider, *lendes*. — *κονῑσαλέος*, 3, tilstøvet, fuld af Støv; af — *κονίσᾰλος, ὁ,* (*κόνις*), Støvhvirvel, Støv, *Il.*; 2) = *γλοῖος*, — *κονιοσαλέος*; *κονίοσαλος*, slettere Skrivemaade f. *κονισαλέος*, *etc.* — *κονιστήριον, τό,* = *κονίστρα*; — *κονιστικός*, 3, *ὄρνις*, Fugl, som gierne vælter el. bader sig i Støv el. Sand; o. — *κονίστρα, ἡ,* et med Støv el. Sand opfyldt Sted, hvor Heste tumle el. vælte sig, ligel. hvor Høns og andre Fugle vælte og bade sig; 2) Øvelsesplads for Brydekæmpere; (af *κονίω*).

κονίω, f. ίσω, pf. pass. κεκόνῑμαι, (*κόνις*), fylder med Støv, gior Støv, *πεδίον*, paa Sletten, (ved at flygte derover), *Il.* 14, 145; *pass.*, *φεῦγον κεκονῑμένοι*, tilstøvede, bestøvede, d. e. ilende, i største Hast; ogs. bruges *act.* m. *intr.* Bem. i Udtrykket, *κονίοντες πεδίοιο*, henstøvende, d. e. igiennem Sletten, *ex.* *Il.* 13, 820; *b)* bestrøer, tilsmudser med Støv, tilstøver, *χαίτας*, *Il.*; df. alm. bestrøer, bedækker, *τινί*, med noget; jf. *Theocr.* 1, 30; – 2) *in med.*, *a)* at vælte el. tumle sig i Støv el. Sand; bes. om Heste o. Fugle; *b)* at bestrøe sig med Fægterstøv; df. *c) transl.*, at ruste sig til Kamp; – i Prosa bruges oftere *κονίζω*; – [*κονίω* har altid ῑ].

κόνναρος, ὁ, = *κόναρος*. — *κοννέω*, som *κοέω*, (*γνόω*), *γιγνώσκω*, kiender, *Æsch. Suppl.* 164; h. *Hesych.* ogs. *κονέω*. — *κόνταξ, ᾶκος, ὁ,* = *κόνδαξ*. — *κοντάριον, τό,* *dim.* af *κοντός*. — *κοντοβολέω*, (*βάλλω*), kaster el. skyder med Stang el. Spyd; o. — *κοντοπαίκτης, ου, ὁ,* (*παίζω*), som dandser med en Balancestang; af — *κοντός, ὁ,* Stang, *ex.* hvormed man støder Baaden fra Land, *Od.* 9, 487; bes. ogs. *a)* Rorpind; *b)* Spydsskaft; df. — *κοντοφόρος*, 2, (*φέρω*), som bærer en Stang el. et Spyd; o. — *κοντόω*, (*κοντός*), fisker med en Stang; – denne Handling, *κόντωσις, ἡ.* — *κοντωτός*, 3, (*κοντόω*), df. *πλοῖα κοντωτά*, som ere forsynede med Rorpinde. — *κόνυζα, ἡ,* etslags stærklugtende Plante af Slægten *inula*, *germ.* Dürrwurz; df. — *κονυζήεις, εσσα, εν,* hørende til Arten *κόνυζα*; o. — *κονυζίτης, ου, ὁ, οἶνος*, en med *κόνυζα* tilsat Viin.

κοπάζω, f. άσω, (*κόπος*), bliver træt; alm. aflader, ophører; *ἄνεμος ἐκόπασε*, havde lagt sig, *Herod.* 7, 191. — *κόπαιον, τό,* = *κόπειον*, *inc.* — *κοπανίζω*, støder, slaaer, knuser; df. — *κοπανιστήρ, ῆρος, ὁ,* som støder el. sønderknuser; df. – *κοπανιστήριον, τό,* Redskab til at støde el. knuse med, en Støder; af — *κόπανον, τό,* (*κόπτω*), som *κοπανιστήριον*, en Støder; 2) som *κόπις*, Sværd, Kniv, *Æsch. Choëph.* 858. — **κοπάριον, τό,* liden chirurgisk Kniv; — *κοπάς, άδος, ἡ,* den beskaarne, afstudsede, *ἐλαία, συκῆ*, o. dl.; — *κόπειον, τό,* et Stykke, sild. f. *κόμμα*; — *κοπετός, ὁ,* som *κομμός* o. *planctus*, at slaae sig for Brystet under Veeklager; — *κοπεύς, ὁ,* en Meisel; o. — *κοπή, ἡ,* som *κόμμα*, Skæren, Huggen, Støden; Skaar, Stød; *b)* Sammenhuggen, Nederlag; – (af *κόπτω*). — *κόπηθρον, τό,* (*κόπτω*), etslags vild Væxt.

κοπία, ἡ, som *κόπος*, Udmattelse, Mathed; — *κοπιάζω*, = *κοπιάω*; o. — *κοπιᾰρός*, 3, udmattende; o. — *κοπιάτης, ου, ὁ,* en Graver, som begraver de Døde; af – *κοπιάω*, er el. bliver udmattet el. afkræftet; aflader, ophører; ligger under, *ὑπό τινος*, for noget; jf. *κοπάζω* o. *κοπιάζω*; (af *κόπος*). — *κοπίζω*, 1) (*ὁ κόπις*), praler, lyver; – 2) (*ἡ κοπίς*, Bem. 2), deeltager i Festen *κοπίς*. — *κόπις, ὁ,* tungefærdig Svadser el. Løgner, bes. en Rabulist; (af *κόπτω*; jf. *δημοκόπος*). — *κοπίς, ίδος, ἡ,* (*κόπτω*), Kniv, Slagterkniv, Offerkniv; ogs. *κοπὶς μάχαιρα*, *Eur.*; *b)* Dolk, Sværd, bes. den noget krumme Persersabel; *c)* Skorpionens Braad; – 2) h. Lacedæmonierne: etslags Maaltid, som gaves paa visse Fester, og som sattes for Fremmede. — *κοπιώδης*, 2, = *κοπώδης*. — *κόπος, ου, ὁ,* (*κόπτω*), Slagen

el. at slaae; et Slag; 2) = κοπετός; jf. *Æsch. Choëph.* 21; 3) den Tilstand, at man befinder sig ligesom slaaen el. pryglet; df. Mathed, Udmattelse; df. — κοπόω, udmatter el. afkræfter ved Arbeide.

†κόππα, τό, *indecl.*, Koppa, forældet hellenisk Bogstav, som i det samisk-athenienfiske Alphabet indbefattes under Kappa, og erstattes deraf; dets Skrifttegn ϙ har imidlertid vedligeholdt sig paa korinthiske, syrakusanske og krotonske Mynter; ogs. som Ziffer el. Taltegn er det = 90, (af dets ældste Plads imellem *Π'*, 80, o. *Ρ'*, 100); endeligen er deraf d. lat. *Q, q*; (oprindel. svarer Koppa til d. hebraiske Koph); df. — κοππατίας, ου, ὁ, ἵππος, paa hvis Hofte Bogstavet Koppa er indbrændt, hvorved efter Sagnet betegnedes, at en saadan nedstammede fra den fortrinlige korinthiske Race, hvis Stamfader Pegasus skulde være; o. — κοππαφόρος, 2, (φέρω), som bærer Tegnet Koppa; jf. κοππατίας.

*κοπραγωγέω, *Ar.*, er — κοπραγωγός, 2, (ἄγω), som ager, kiorer, forer Mog; — κόπρανον, τό, Stolegang; — κοπρέας, ὁ, = κοπρίας; — κόπρειος, 3, = κόπριος; — κοπρεύω, o. κοπρέω, gioder med Mog; see ogs. u. κοπρίζω; — κοπρία, ἡ, Mogdynge; 2) Mog, LXX.; — κοπρίας, ου, ὁ, sædv. *in pl.*, egentl. Mogfinker, sædv. smudsige Snyltegiester, sild.; — κοπρίζω, gioder med Mog, *Od.* 17, 299, (hvor man dog for læste κοπρήσοοντες f. κοπρίσοοντες); — κοπρικός, 3, o. κόπρινος, 3, af Mog el. Skarn, horende dertil; smudsig, snavset; — κόπριος, 3, ogs. κόπρειος, = frgd.; τὸ κόπριον, = κόπρος; 2) *transl.*, foragtet, nedrig, afskyelig; ἀνὴρ κόπρειος, *Ar.*; — κόπριοις, ἡ, o. κοπριομός, ὁ, Handlingen κοπρίζειν; — κοπριώδης, 2, (εἶδος), som ligner Mog el. Skarn; o. — κοπριών, ῶνος, ὁ, Skarnbasse; — (af κόπρος).

*κοπροβολεῖον, o. κοπροδοχεῖον, τό, (βάλλω, δέχομαι), Moddingsted, Moggrube, Kloak; — κοπροθέσιον, τό, (τίθημι), Moddingsted; o. — κοπρολογέω, samler Mog el. Giodsel; af — κοπρολόγος, 2, (λέγω), som samler Mog el. Giodsel; 2) *transl.*, *a)* smudsig, gnidsk, karrig; alm. nedrig, nederdrægtig; *b)* som forer smudsige Taler; af — †κόπρος, ἡ, Mog, Skarn, Excrementer af Mennesker og Dyr; ἴχνια ἵππων καὶ κόπρος, *Xen. Anab.* 1, 6, 1; bes. ogs. Giodsel, *ex. Od.* 9, 329; alm. Snavs, Ureenhed, *Il.* 22, 414; 2) Qvegstald, *Il.* 18, 575; alm. Fæstald el. Fægaard, hvor der falder Giodsel; — sild. findes ogs. ὁ κόπρος, o. τὸ κόπρον; df. — κοπροφαγέω, (φαγεῖν), æder Skarn; — κοπροφορέω, forer Mog; 2) κοπροφορεῖν τινα, at kaste Skarn paa nogen, *Ar. Equ.* 295; af — κοπροφόρος, 2, (φέρω), som forer Mog; κόφινος κοπροφ., Mogkurv; o. — κοπρόω, som κοπρίζω, gioder.

*κοπρώδης, 2, = κοπριώδης; — κοπρών, ῶνος, ὁ, Modding; Moddingsted; Privet, Kloak; — κοπρώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι), som kiober el. forpagter Giodselen; — κοπρώνυμος, 2, (ὄνομα), som har sit Navn el. Tilnavn af Skarnet; (uforskyldt Oge-navn, som tillagdes den byzantinske Kaiser Konstantin V, omtr. 750); o. — κόπρωσις, ἡ, Handlingen κοπροῦν, at giode; — (af κόπρος). — *κοπτάριον, τό, *dim.* af — κοπτή, ἡ; ogs. κοπτόν, τό, (κοπτός), etslags Bagværk af stødte Materialier; ogs. et saadant Lægemiddel i Kageform; — κόπτη, ἡ, Snitlog; — κοπτο-πλακοῦς, οῦντος, ὁ, = κοπτή; o. — κοπτός, 3, slaaen, stodt; sonderslaaen, knuust; — (af flgd.).

κόπτω, *f.* ψω, *part. pf.* 2 m. *præs.* Bem. κεκοπώς, *Il.* 13, 60, *Od.* 18, 335; — slaaer, hugger, stoder; df. bes. — *a)* stoder, saarer, *ferio, ex. Od.* 8, 528; om Nævefægtere: at slaae, at puffe; κόψαι τινὰ παρήϊον, at slaae nogen paa Kinden el. Oret, *Il.* 23, 690; ogs. slagter Oren, o. dl., (neml. med Slaget af en Kolle), *ex. Il.* 17, 521; jf. *Xen. Anab.* 2, 1, 6; — *b)* afhugger, afskærer, κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς, *Od.* 22, 477; sild. bes. κόπτειν δένδρα, (ved at hærie Fiendens Land), ogs. κόπτειν τὴν χώραν, *vastare, ex. Xen. Hell.* 4, 5, 10; ogs. giennemskærer, sonderhugger, τὰ γέῤῥα ταῖς μαχαίραις, *id. Anab.*; alm. beskadiger, fordærver; ogs. *transl.*, φρενῶν κεκομμένος, som har Skade paa Forstanden, afsindig, *Æsch. Ag.* 479; — *c)* slaaer, driver, hamrer, smeder, som ἐλαύνω, *ex. Il.* 18, 379; sild. ogs. slaaer el. monter Penge; df. κόμμα, Præg; — *d)* slaaer for at drive fremad, ἵππους τόξῳ, *Il.*, ogs. for at opmuntre, *ex. ib.* 13, 60; men *transl.*, ῥήμασι κόπτειν, at udskielde, giennemhægle; — *e)* slaaer, banker, τὴν θύραν, τὰς πύλας, paa Doren, paa Porten, *Xen.*; — *f)* slaaer el. stoder indtil Udmattelse; bes. (ἵππος) κόπτει τὸν ἀναβάτην, *Xen.*; *transl.*, plager, overvælder, τὴν ἀκρόασιν, dover nogens Oren, ἐρωτήμασι, plager med Sporgsmaal; *pass.*, κοπτόμενοι ταῖς στρατείαις, udpiinte, afkræftede, *Dem. p.* 22; — 2) *in med.*, — *a)* slaaer el. stoder mig, τὴν κεφαλήν, slaaer mit Hovede, *Il.* 22, 33; bes. slaaer mig (i Sorg) for Brystet, o. dl.; df. κόπτεσθαί τινα, at sorge over nogen; — *b)* at slaae sig, at

fordærves, bes. om Korn; κεκομμένα ὄσπρια, ormstukne Bælgfrugter. — κοπώδης, 2, (κόπος), udmattende, moisommelig. — κόπωσις, ἡ, (κοπόω), Udmattelse, Træthed.

κοράκειος, 3, (κόραξ), af en Ravn, som ligner en Ravn. — κορακεύομαι, see u. κοράττω. — κορακεύς, ὁ, en Fiskeart, rimel. = κορακῖνος. — κορακίας, ου, ὁ, (κόραξ), ligesom en Ravn, ravneagtig. — κορακίδιον, τό, dim. af κόραξ. — κορακινίδιον, τό, dim. af κορακῖνος. — κοράκινος, 3, af en Ravn, ligesom en Ravn, ravnsort; e. — κορακῖνος, ὁ, ung Ravn el. Ravneunge, *Ar. Equ.* 1050; – 2) etslags Sofist, (af dens ravnsorte Farve); (af κόραξ). — κοράκιον, τό, o. κορακίσκος, ὁ, dim. af κόραξ. — κορακοειδής, o. κορακώδης, 2, (κόραξ, εἶδος), ravneagtig. — κοραλλίζω, er rod som en Koral el. koralrod; af – κοράλλιον, τό, Koral, bes. den rode; df. — κοραλλιοπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω), som gior Billeder af Koraller.

κόραξ, ἄκος, ὁ, en Ravn, forst fra *Theogn.* o. *Pind.*; ofte ogs. ex. h. *Ar.*, bandende: ἐς κόρακας, ἄπαγ' ἐς κόρακας, βάλλ' ἐς κόρακας, gaa Pokker i Vold, o. dl., (neml. m. Hensyn til saadanne, der ligge ubegravne til Fode for Ravne, Hunde, o. s. v.); ligel. som Ordsprog, πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ, *Theogn.* 833; – 2) en Fiskeart rimel. af Farvens Liighed; – 3) af Figurens Liighed med Ravnens Næb og Kloer: den krumme Spids paa Hanens Næb, o. alm. enhver Hage og hageformet Krumning; df. bes. en Dorhammer, ogs. etslags Dorslaa el. Laas; ogs. et Halsjern, sædv. κύφων; ogs. etslags Krigsmaskine; – (med Hensyn paa Næbbets og Kloernes Krumning kan man henfore til κόραξ – *curvus*, (*corvus*), krum, ogs. κορώνη, *etc.*, *cornix*, *cornu*; med Hensyn paa Skriget som Naturlyd, kan man dertil henfore – κράζω, κρώζω, Krage, Ravn).

κοραξός, 3, (κόραξ), ravneagtig; ravnsort. — κόραξος, s. κοραξός, Navnet paa en ubestemt Fiskeart. — κορασίδιον, o. κοράσιον, τό, dim. af κόρη, *a)* liden Pige; *b)* liden Dukke; df. — κορασιώδης, 2, (εἶδος), som ligner en liden Pige el. Dukke; barnagtig. — κοράττω, h. *Hesych.* ogs. κορακεύομαι, beder el. fordrer paatrængende el. uden at lade mig afvise; (Bemærkelsen skal være laant enten af Ravneungernes uendelige Skrig, el. af Tiggernes evige Banken med Dorhammeren, see u. κόραξ, Bem. 3).

κορδακίζω, dandser Dandsen κόρδαξ; – denne Handling, κορδάκισμα, τό, o. κορδακισμός, ὁ, dette h. *Dem. p.* 23. — κορδακικός, 3, horende el. passende til Dandsen κόρδαξ. — κόρδαξ, ᾶκος, ὁ, etslags plump og usædelig Dands i den gamle Komedie; κόρδακα ἕλκειν s. ἑλκύειν, at opfore en saadan Dands; jf. *Ar. Nub.* 540. — κορδινέομαι, som σκορδινέομαι, er or el. svimmel i Hovedet; strækker mig ifolge slig Svimmelhed; – denne Tilstand og Handling, κορδίνημα, τό. — κορδοβαλλῶδες, πέδον, *Luc. Tragop.*, skal være f. κορδυλοβαλλῶδες π., af κορδύλη o. βάλλω, fastslaaet Gulv, *pavimentum*. — κορδύλη, ἡ, Kolbe, Kolle, Prygl; 2) Bule, Knude, Hævelse; 3) h. Cyprierne: etslags Hovedsmykke el. Bind; (df. rimel. ἐγκεκορδυλημένος, indsvobt, indhyllet, *Ar. Nub.* 10); 4) en liden Thunfiskart. — κορδύλος, ὁ, etslags Vandfiirbeen.

κορέει, *jon.* f. κορεῖ, κορέσει, *fut.* af κορέννυμι. — κορεία, ἡ, 1) (κορέννυμι), Mættelse; 2) (κορέω), Feien, Feining, Reengioren, Oppudsen; 3) (κόρα), Jomfrudom. — κόρειος, 3, (κόρη), horende til en Mo el. Jomfru, som tilkommer el. sommer en saadan; 2) τὰ Κορεῖα, *sc.* ἱερά, Persephone's Fest. — κορέννυμι, *fut.* κορέσω, *jon.* ogs. κορέω, *aor. pass.* ἐκορέσθην, *pf. pass.* κεκόρεσμαι, *jon.* κεκόρημαι; *part. pf. act.* m. *pass.* Bem. κεκορηώς, *Od.* 18, 372; – mætter, gior mæt, τινά τινι; – *in med.* o. *pass.*, mætter mig, bliver mæt; *in pf.* sædv. er mæt, har nok deraf, σίτου, οἴνου, o. dl., *Hom.*; ogs. *transl.*, φυλόπιδος κορέσασθαι, ἀέθλων κεκορῆσθαι, *id.*; ofte ogs. *c. part.*, *ex.* κορεσσάμεθα κλαίοντε, vi have grædt el. sorget nok, *Il.* 22, 427; jf. *ib.* 18, 287; ogs. m. tilfoiet *acc.*, ἐπεὶ ἐκορέσσατο χεῖρας Τάμνων δένδρεα, naar han er træt i Hænderne, naar hans Hænder ere trætte deraf, *ib.* 11, 87; undert. ogs. *absol.*, *ex.* τῶν βρωμάτων τὰ ἥδιστα – κεκορεσμένοις βδελυγμίαν παρέχει, *Xen. M. S.* 3, 11, 13.

κορέσκω, *poët.* f. κορέννυμι, *Nic.* — κορεστός, 3, (κορέννυμι), mættet; til at mætte. — κόρευμα, τό, Modom, Jomfrustand; af — κορεύομαι, (κόρη), er Jomfru, lever som Jomfru, *Eur. Alc.* 314. — κορέω, *f.* ήσω, feier, renser, pudser, δῶμα, *Od.* 20, 149; ogs. alm. pynter, smykker, pleier, passer, som ἐπιμελέομαι; (df. κόρος, Feiekost; ogs. vil man henfore dertil d. lat. *curo*). — κορέω, *fut. jon.* til κορέννυμι. — κόρη, ἡ, *jon.* o. *ep.* κούρη, *dor.* κώρα, *fem.* af κόρος, κοῦρος, Mo, Pige, Jomfru; κόρη τινός, nogens Datter; ogs.

alm. ungt Fruentimmer, ung el. nygift Kone, som *puella*; – 2) af etslags Liighed: *a)* en Dukke; *b)* Pupillen i Øiet, fordi et lidet Billede deri viser sig; – 3) langt Ærme, som gaaer ud over Haanden, *Xen. Hell.* 2, 1, 8; – 4) som *nom. pr.* er *Κόρη*, Kore, bes. *att.* f. Persephone; *τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἄῤῥητα ἱερά*, *Xen. Hell.* 6, 3, 6.

κόρηθρον, *τό*, som *κόρος*, Feiekost; o. — *κόρημα*, *τό*, Feieskarn; (af *κορέω*). — *κορθύλη*, *ἡ*, = *κόρθυς*. — *κορθύλος*, *ὁ*, liden Fugl m. Fjædertop, som *βασιλίσκος*. — *κορθύνω*, = *κορθύω*, *Hes. Theog.* 853; af — *κόρθυς*, *υος*, *ἡ*, som *κόρυς*, Hob, Bunke, alm. hvad der hæver sig; jf. *Theocr.* 10, 46; df. — *κορθύω* [ῠ], *f.* *ύσω* [ῡ], hæver, bringer i Veiret; *pass.*, *κῦμα* – *κορθύεται*, hæver sig, svulmer, *Il.* 9, 7; *transl.*, forstærker, jf. *κορθύνω*; 2) sammenhober, samler. — *κορίαννον*, *τό*, ogs. *κορίᾰνον*, (*κόρειον*), Koriander, som Plante og Frø; (rimel. af *κόρις*, formedelst Lugtens Liighed). — *κορίδιον*, *τό*, *dim.* af *κόρη*. — *κορίζομαι*, oftere *ὑποκορίζομαι*, behandler som en lille Pige, kjæler for el. fjaser med nogen, o. dl.; jf. ogs. *κουρίζω*; o. — *κορικός*, *adv.* -*κῶς*, hørende til, passende for en lille Pige; 2) ligesom en lille Pige, kjælen, fiin, spæd; (af *κόρη*).

Κορινθιουργής, 2, (*ἔργον*), af korinthisk Arbeide, forarbeidet af korinthisk Erts. — *κοριοειδής*, 2, (*εἶδος*), som ligner Koriander; af — *κόριον*, *τό*, 1) *dim.* af *κόρη*; 2) Koriander; 3) *τὰ Κόρια*, Kore's el. Persephone's Fest. — *κόρις*, *ιος*, o. *εως*, *ὁ*, sild. ogs. *κορίς*, *ίδος*, *ὁ*, Væggeluus; 2) etslags Johannisurt. — *κορίσκη*, *ἡ*, o. *κορίσκιον*, *τό*, *dim.* af *κόρη*, lille Pige. — *κοριώδης*, 2, = *κοριοειδής* i begge Bem. — *κόρκορος*, *ὁ*, ogs. *κόρχορος*, etslags vildt vorende Kiøkkengrønt, *Nic.* — *κορκορυγεῖν*, at rumle i Maven el. Tarmene; alm. at lyde, tone, rulle huult; df. — *κορκορυγή*, *ἡ*, o. *κορκορυγμός*, *ὁ*, Rumlen i Maven; alm. enhver huul Lyd, Drønen; *in. pl.*, *κορκορυγαὶ δ' ἀν' ἄστυ*, Krigens Larm, *Æsch. Sept.* 346.

κόρμα, *τό*, = *κοῦρμι*. — *κορμάζω*, *ὕλην*, hugger el. kløver Brænde; o. — *κορμηδόν*, *adv.*, ligesom en Klods; af — *κορμός*, *ὁ*, (*κείρω*), et af en Træstamme kløvet el. afhugget Stykke; en Klods, en Blok, *Od.* 23, 196; et Bræt, *Herod.* 7, 36; (af d. æoliske *κορπύς* afledes *corpus*, egentl. *truncus corporis*). — *κορνόπιος*, *ὁ*, o. *κορνοπίων*, *ωνος*, *ὁ*, *epith.* til Herakles; af – *κόρνοψ*, *οπος*, *ὁ*, ogs. *κόρνωψ*, s. dv. *πάρνωψ*, en Græshoppeart. — *κόροιφος*, 2, (*οἰφάω*), som besmitter Møer; o. — *κοροκόσμιον*, *τό*, (*κόσμος*), Legetøi for Smaapiger; (af *κόρη*). — *κοροκότας*, *ὁ*, = *κροκότας*. — *κορόπλαθος*, *ὁ*, o. *κοροπλάστης*, *ου*, *ὁ*, (*κόρη*, *πλάσσω*), som giør Dukker af Vox el. Leer.

κόρος, *ὁ*, (*κορέννυμι*), Mæthed, Mættelse, at være mæt, *τινός*, af noget, *φυλόπιδος*, *γόου*, *Hom.*; *Πάντων μὲν κόρος ἐστί*, af alt kan man faae nok, *Il.* 13, 636; *κόρον δ' ἔχει καὶ μέλι*, ogs. deraf kan man faae nok, *Nem.* 7, 77; *ἐν τῇ τῆς μορφῆς χρήσει ἔνεστί τις κόρος*, *Xen. Conv.* 8, 15; – *b)* Overmættelse, Ækelhed, *Pind. Ol.* 2, 173, o. *Pyth.* 8, 43; – *c)* den af altfor megen Lykke opstaaende Stolthed, *ex.* *τίκτει τοι κόρος ὕβριν*, *ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται ἀνθρώπῳ*, *Theogn.* 153; jf. ogs. *Herod.* 8, 77; — 2) et Maal af 41 Medimner. — *κόρος*, *ου*, *ὁ*, *jon.* o. *ep.* *κοῦρος*, *dor.* *κῶρος*, Dreng, Yngling, ungt Menneske; h. *Hom.* ere *κοῦροι*, de simple Krigere, *ex. Il.* 9, 86; bes. ogs. *κοῦροι Ἀχαιῶν*, Achæernes unge Mandskab; ogs. ere *κοῦροι*, ofte h. *Hom.* de ved Offere og Festmaaltider opvartende Ynglinger, Romernes *pueri*; ogs. en Søn, *id.*; jf. *fem.* *κόρη*; — 2) ungt Skud, ung Grøen paa Træer og Planter. — *κόρος*, *ὁ*, (*κορέω*), en Feiekost; (kunde vel ogs. henføres til frgd., Bem. 2, som bestaaende af Qviste, Grene, Riis).

κόῤῥη, *ἡ*, *jon.* o. *ep.* *κόρση*, *dor.* *κόῤῥα*, Hovedets Side, Tindingen, *Il.*; *ἐπὶ κόῤῥης s. κατὰ κόῤῥης πατάσσειν*, *παίειν*, *πὺξ ἐλαύνειν*, at slaae paa Øret; 2) *poët.*, Hovedet; 3) Haaret; (skal være af *κείρω*, jf. *κορσόω*; rimel. besl. m. *κρόταφος*). — *κορσεῖον*, o. *κόρσεον*, *τό*, = *κόρσιον*. — *κόρση*, *ἡ*, *jon.* o. *ep.* f. *κόῤῥη*, *Il.* — *κόρσης*, *ου*, *ὁ*, (*κείρω*), som skærer Haaret af, som gaaer med kort el. afskaaret Haar. — *κόρσιον*, *τό*, (*κόρση*), den knoldede Rod af Vandplanten Lotus. — *κορσόω*, (*κόρσης*, *κείρω*), klipper, rager Hovedet el. Skægget; df. — *κορσωτεύς*, *ὁ*, en Barbeer; — *κορσωτήρ*, *ῆρος*, *ὁ*, = frgd.; df. – *κορσωτήριον*, *τό*, Barbeerstue; o. — *κορσωτός*, 3, klippet, raget.

**κορυβάντειος*, 3, korybantisk; — *κορυβαντιασμός*, *ὁ*, Høitideligholdelse af Korybanternes Fest; ogs. en efter deres Skikke foretagen Indvielse; af – *κορυβαντιάω*, holder Korybanternes Fest; iagttager de dermed forbundne Skikke; df. *b)* er ude af mig selv, er begeistret; – 2) sover med aabne Øine; — *κορυβαντίζω*, indvier i Korybanternes Gudstieneste; 2) renser og helliger ved de korybantiske Ceremonier; – denne

Handling i begge Bem., *κορυβαντισμός, ὁ*; — *κορυβαντικός*, 3, korybantisk; — *κορυβάντιον, τό*, sc. *ἱερόν*, Korybanttempel; — *κορυβαντίς, ἴδος, ἡ*, Korybantinde, bes. *fem.* til *κορύβας*; — *κορυβαντισμός, ὁ*, see u. *κορυβαντίζω*; o. — *κορυβαντώδης*, 2, (*εἶδος*), paa korybantisk Viis; af — *Κορύβας, αντος, ὁ*, en Korybant, d. phrygiske Gudindes, Rhea's el. Cybele's Præst; sædv. *in pl.*, *οἱ Κορύβαντες*, Korybanterne, som forrettede denne Gudindes Tieneste under en rasende Begeistring med larmende Musik og Vaabendands; df. alm. en Rasende, en Begeistret; – (efter nogle, ligesom *Κούρητες*, af *κόρος, κοῦρος*, efter andre af *κόρυς*, hvf. ogs. Korybanterne h. *Eur.* hede *τρικόρυθες*).

κορυδᾰλίς, o. *-δαλλίς, ἴδος, ἡ*, o. *κορυδαλός*, o. *-δαλλός, ὁ* o. *ἡ*, = flgd. — *κόρυδος, ὁ*, o. *κορυδός, ἡ*, Toplærke, *alauda cristata*. — *κόρυζα, ἡ*, (*κόῤῥη, κόρυς*), Snue, Katarrh, *pituita*; – 2) af Snuens Indvirkning ogs. paa den indre Sands: Slovhed, Dumhed, Eenfoldighed; jf. *βλέννα*; df. — *κορυζάω*, o. *κορύζω*, har Snue; 2) *transl.*, gior slov, dum, eenfoldig; 3) *transit.*, snyder, gior klog af Skade, som *ἀπομύσσω* o. *emungo*. — **κορυθάϊξ, ϊκος, ὁ, ἡ*, o. *κορυθαίολος*, 2, (*ἀΐσσω, αἰόλλω*), bevæbnet med en Hielm, hvis Fiæderbusk bevæger sig, flagrer, vaier, *Il.*; — *κορύθιον, τό*, *dim.* af *κόρυς*; o. — *κόρυθος, ὁ*, en liden Fugl af Slægten *τροχίλος*, en Sneekonge; af – (*κόρυς*). — *κορυλλίων, ὁ*, = *κολλυρίων*.

**κορυμβάς, άδος, ἡ*, Snor igiennem Garnets øverste Rand, hvorved det sammentrækkes ligesom en Pung; — *κορύμβη, ἡ*, = *κόρυμβος*; o. — *κορυμβήθρα, ἡ*, o. *κορυμβηλός, ὁ*, o. *κορυμβίας, ου, ὁ*, Vedbende, sædv. *κισσός*, fordi dets Frugter formes ligesom en Drueklase, *κόρυμβος*; af — *κόρυμβος, ὁ*, m. *pl. heterog. κόρυμβα, τά*, (*κόρυς, κορυφή*), det Øverste el. Yderste af et Legeme, Hovede, Isse, Spids, Top, o. dl.; *ἄκρα κόρυμβα νηῶν*, den yderste Deel af den krumboiede Bagstavn, *Il.* 9, 241; *οἴχοντο φεύγοντες ἐπὶ τοῦ οὔρεος τὸν κόρυμβον*, op paa Biergets Top, *Herod.* 7, 218; – 2) en spiralformigen opviklet Haarfletning el. Haardusk, som befæstedes paa Issen med en Haarnaal; jf. *κρωβύλος*; – 3) Vedbendens drueformige Frugtklase; df. alm. Drueklase, Frugtklase; ogs. Blomsterkrone, Blomsterbusk, *Mosch.*; df. — *κορυμβοφόρος*, 2, (*φέρω*), som bærer en Frugt- el. Drueklase, som bærer en Blomsterkrone; o. — *κορυμβόω, κόμην*, sammenbinder Haaret i en Dusk paa Issen.

κορυνάω [*υ anc.*], *f. ήσω*, skyder knoppede Spirer el. Blomsterknopper; af — *κορύνη, ἡ*, (*κόρυς*), Kolle, Kolbe, Knippel, bes. Stridskolle, *σιδηρείη*, af Jern el. beslaaen dermed, *Il.*; – 2) h. Planterne: knoppet Skud el. Spire; bes. Blomsterknop, Blomsterstilk; [*ep.* o. *att.* *ῡ*, sild. ogs. *ῠ*]. — *κορύνησις, ἡ*, (*κορυνάω*), at skyde knoppede Spirer el. Blomsterknoppe. — **κορυνήτης, ου, ὁ*, Kollebærer, som er væbnet med en Stridskolle, *Il.*; 2) alm. kolle- el. kolbeagtig; med en Kolle el. Kolbe; — *κορυνηφόρος*, 2, (*φέρω*), som bærer en Kolle el. Kolbe; *οἱ κορυνηφόροι*, Kolledragere, hed Pisistrats Drabantere, *Herod.* 1, 59; 2) Slaver el. Bonder h. Sicyonierne; — *κορυνιάω*, = *κορυνάω*; *κορυνιόωντα πέτηλα*, spirende Planteknopper, *Hes. Sc.* 289; [*υ anc.*]; — *κορυνιόεις, εσσα, εν*, o. *κορυνώδης*, 2, (*εἶδος*), kolleagtig, kolbeformet; o. — *κορυνίτης, ου, ὁ*, kolle- el. kolbeagtig; af en Kolbe; horende til en Kolbe; [*υ anc.*]; – (af *κορύνη*).

κορυπτιάω, stoder med Hovedet, stanger med Hornene, som *κερουτιάω*, *Ar.*; o. — *κορυπτίλος, ὁ*, som stanger, *Theocr.* 5, 147; af — *κορύπτω*, *f. ψω*, som *κυρίσσω*, stoder med Hovedet, stanger med Hornene; besl. m. *κορύσσω*. — *κόρυς, ῠθος, ἡ*, *acc. κόρυθα* o. *κόρυν*, Hielm, Stormhue, h. *Hom. χαλκείη, χαλκήρης, χαλκοπάρῃος*, af Kobber, *ἵππουρις, ἱππόκομος, ἱπποδάσεια*, med en *λόφος* el. Hielmbusk af Hestehaar, undert. ogs. *τετράφαλος*, forsynet med fire *φάλοι*; jf. *κυνέη*, hvorm. dog *κόρυς* omverles, *Il.* 12, 183, o. 184; 2) Hovede, Isse, *Eur.*; 3) som *κόρυδος*, en Toplærke.

κορύσσω, *aor. med. ἐκορυσσάμην*, ogs. *ἐκορυξάμην*, *Hipp.*, *pf. pass.* *κεκόρυθμαι*, (*κόρυς*), egentl. forsyner med en Hielm; df. alm. udruster; *transl.*, forsyner, orduer, indretter, *βίον*, *Pind. Pyth.* 8, 106; *ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσειν*, at kæmpe tappert i Marken, *id. Isthm.* 8, 115; men *πόλεμόν τε κορύσσων*, *i. e. μάχην ἐγείρων*, ophidsende Kampen, bringende Liv i den, *Il.* 2, 273, jf. Bem. 2; *b)* h. *Hom.* sædv. *in med.* o. *pass.*, ruster mig el. er rustet til Kamp; hæver mig til Kamp, drager ud i Striden; kæmper; *χάλκῳ κεκορυθμένος*, i Kobber- el. Staalrustning, *Il.*; men *δοῦρε κεκορυθμένα* m. o. u. *χάλκῳ*, beslagne med Erts, *ib.*; – 2) hæver, reiser, lader svulme, *κῦμα ῥόοιο*, *Il.* 21, 306, *πόλεμον*, see ovenf. u. Bem. 1.

ligel. κλόνον ἀνδρῶν, μάχην κορύσσειν, *ib.*; *pass.* κῦμα κορύσσεται, hæver sig, svulmer, *ib.* 4, 424; – 3) hæver Hovedet for at støde dermed, stanger med Hornene, bes. i d. attiske Form κορύττω; besl. m. κορίπτω o. κυρίσσω, ogs. m. *corusco*.

κορυστής, οῦ, ὁ, egentl. forsynet med Hjelm; sædv. ἀνὴρ κορυστής, rustet, væbnet; jf. ogs. χαλκοκορυστής, o. ἱπποκορυστής; o. — κορυστός, 3, hævet, ophøiet, bes. om Topmaal, *opp.* ψηκτός (μόδιος), Strygmaal. — κορυπτίλος, ὁ, *lect. var.* f. κορυπτίλος. — κορυφαγενής, 2, (γίγνομαι), født, udsprungen af Issen el. Hovedet, *epith.* til Athene; — κορυφαία, ἡ, en Deel af Hestens Tømme, Panderemmen; — κορυφαῖον, τό, den øvre Rand af det opstillede Jægergarn; — κορυφαῖος, 3, som staaer foran, øverst, i Spidsen; ὁ κορυφαῖος, den Øverste, Anfører, Formand, bes. Chorfører, Chorets Forsanger el. Fordandser; οἱ κορυφαῖοι, de Fornemme, Høvdingerne, *Herod.*, *ex.* 5, 159; o. — κορυφάς, άδος, ἡ, Rand omkring Navlen, hvor den trækker sig sammen, ligesom en Pung med en Snor; – (af flgd.).

κορυφή, ἡ, (κόρυς), Hovede, bes. det Øverste af Hovedet, Issen; alm. Top, Spids; det Øverste, Høieste, Yderste; ὄρεος κορυφή *s.* κορυφαί, Biergspids, Biergtind; ogs. Ἴδης κορυφή, o. dl., *Hom.*; jf. *Xen. Anab.* 3, 4, 41; κατὰ κορυφήν, ovenfra, *desuper*, *Thuc.* 2, 99; – 2) *transl.*, Hovedsagen, Hovedsummen; κορυφὴν ἐπιθεῖναί τινι, at fuldende, *Plut.*; jf. κολοφών; det Vigtigste, hvad der giør Udslaget; ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως πάντος ἔχει κορυφάν, *Pind. Pyth.* 9, 136; det Høieste, Ypperste, Fortræffeligste; κορυφὰς ἀρετᾶν – ἀποδρέπων, *id. Ol.* 1, 21; jf. *ib.* 7, 7; – 3) = κορυφιστήρ.

*κορυφιστήρ, ῆρος, o. κορυφιστής, οῦ, ὁ, (som af κορυφίζω), Hovedbind, Pandebind, Diadem; bes. Fruentimmernes Hovedsmykke el. Hovedpynt, som κεκρύφαλος, ogs. den øverste Rand deraf, hvorved det sammentrækkes; 2) en Deel af Hestens Tømme el. Bidsel, rimel. = κορυφαία; — κόρυφος, ὁ, Navnet paa en liden Fugl; — κορυφόω, bringer lige til el. paa den høieste Spids el. Top; *pass.*, κῦμα κορυφοῦται, naaer sin største Høide, *Il.* 4, 426; *transl.*, τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι, *i. e.* τὸ ὕψιστον, deres Vælde er den ypperste, *Pind. Ol.* 1, 182; alm. forbinder, samler, sammenhober i en Spids; jf. κορύσσω; – 2) *transl.*, sammendrager i en Sum, omfatter under et Hovedbegreb, bringer i et kort Indbegreb; — κορυφώδης, 2; (εἶδος), som hæver sig i en Spids; o. — κορύφωσις, ἡ, (κορυφόω), Tilspidsen, Tilspidsning, τῆς πυραμίδος; – (af κορυφή). — κόρχορος, ὁ, = κόρκορος.

κορωνεκάβη, udlevet Fruentimmer, (der ligesom forener Kragens o. Hekabes Alder), *poët.*; o. – κορώνεως, ω, ἡ, συκῆ, kragefarvet el. sortgraa Figen; af — κορώνη, ἡ, (κορωνός), en Krage, i *Od.* altid Søkrage; ogs. κορῶναι εἰνάλιαι, *Od.* 5, 66; — 2) hvad der er krummet el. bøiet, ogs. den yderste Spids el. Ende paa noget; df. bes. *a)* Ring, hvorved man trækker Døren til, *Hom.*; sild. ogs. som κόραξ, Dørhammer; *b)* den yderste krumme Ende af Buen, hvorom Buesenen befæstedes; *c)* den bøiede el. krumme Bagstavn, πρύμνα, ogs. de derpaa anbragte Prydelser; jf. κορωνίς; *d)* den yderste krumme Ende af Plovaasen, hvortil Aaget befæstedes med Aagremmen, ζεύγλη; *e)* Krone, Krands, *corona*.

*κορωνιάω, 1) danner en κορώνη, krummer mig, men κορωνιόωντα πέτηλα, *Hes. Sc.* 289, f. κορυνιόωντα π., *inc.*; 2) om Tyren: at bære Hovedet el. Hornene høit; df. *transl.*, at være stolt el. overmodig; — κορωνιδεύς, έως, ὁ, ung Krage el. Krageunge, formet som λαγιδεύς, o. fl.; — κορωνίζω, *i. e.* τῇ κορώνῃ ἀγείρω, indsamler, sammenbetler med el. for Kragen; (etslags Tiggeri, hvorved man bar Kragen paa Haanden og sang dertil); – disse Sange hed κορωνίσματα, τά, men Sangerne, κορωνισταί, οἱ, egentl. Kragesange, Kragesangere; – (af κορώνη). — κορώνιος, 2, (κορωνός), krumhornet, *Hesych.*

κορωνίς, ίδος, ἡ, 1) som bes. *fem.* til κορωνός, krum, krummet, bøiet; df. bes. *a)* h. *Hom.*, νῆες κορωνίδες, med krumme Bagstavne, jf. κορώνη, Bem. 2, *c.*; *b)* om Oxen, som ἕλιξ, med krumme Horn; – 2) som *subst.*, det Krummede, Bøiede; df. bes. *a)* Snirkel el. Skrifttegn, som anbringes ved Enden af en Bog el. et Afsnit; df. Slutning, Ende; ogs. det Yderste, Høieste, Kronen paa Værket; ἐπιθεῖναι κορωνίδα, *finem imponere*; *b)* h. *gramm.* heder κορωνίς det *spir. len.* lignende Tegn (᾽) paa tvende Ords Forbindelse ved Krasis, *ex.* i θοἰμάτιον ὁ̓ῦμός, o. dl. — κορώνισμα, τό, o. κορωνιστής, οῦ, ὁ, see u. κορωνίζω; 2) h. Kumæerne vare οἱ κορωνισταί = οἱ κομῶντες. — κορωνοβόλος, 2, (βάλλω), som skyder Krager; et Værktøi hertil, κορωνοβόλον, τό; o. — κορωνοπόδιον, τό, o. κορωνόπους, -ποδος, ὁ, (πούς), Kragefod,

etslags Vært; (af (κορώνη). — κορωνός, 3, krum, krummet, bøiet, βοῦς, med krumme Horn, som κορωνίς, Bem. 1, b, o. ἕλιξ; (df. κορώνη o. κορωνίς; det videre om Afledningen see u. κόραξ).

*κοσκἴνεύω, sigter, sælder; — κοσκινηδόν, adv., ligesom ved Sigtning; — κοσκινίζω, = κοσκινεύω; — κοσκίνιον, τό, dim. af κόσκινον; — κοσκινόγῦρος, ὁ, (γῦρος), som τηλία, Saald, Saaldrand; — κοσκινοειδής, 2, (εἶδος), som ligner et Saald; o. — κοσκινόμαντις, ιος, att. εως, ὁ o. ἡ, (μάντις), som spaaer af et Saald, Theocr. 3, 31; – denne Spaadomskunst, κοσκινομαντεία, ἡ, o. κοσκινομαντική, ἡ, sc. τέχνη; af — †κόσκινον, τό, Saald, Sigte; df. — κοσκινοποιός, ὁ, (ποιέω), som gior Saald el. Sigter; — κοσκινοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som handler med Saald el. Sigter; o. — κοσκινόρῖνος, 2, (ῥινός), med Hud el. Skind, der er giennemboret ligesom et Saald. — κοσκυλμάτια, τά, Læderaffald; komisk Ar. Equ. 49, om Garveren Kleons glatte Ord og listige Beforelser; (skal være af σκύλλω; df. rimel. d. lat. quisquiliæ).

κοσμᾱγός, ὁ, (κοσμός, ἡγέομαι), Verdensstyreren, Plotin. — κοσμάριον, τό, dim. af κόσμος, lidet Smykke. — κοσμέω, f. ήσω, (κόσμος), ordner, anordner; i Il. bes. opstiller en Krigshær; τὰς τάξεις κεκοσμημένας, har ogs. Xen. Cyr. 2, 1; men διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες, ordnede i trende Hobe (til Jagten), Od. 9, 157; ἐς γὰρ τὸν Αἰγύπτιον νόμον αὗται κεκοσμέατο (-μῆντο), ere henlagte derunder, Herod. 3, 91; Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας, at udruste, Il. 2, 554; alm. indretter ordentligen, δόρπον, Maaltidet, Od., ἔργα, udfører Arbeidet med Orden, Hes. Op. 308; – b) beherster, befaler over nogen, τινά, Soph. Aj. 1103; τὰ πρόσθεν κοσμεῖν, at anføre Fortroppen, Xen. Anab. 3, 2, 36; — 2) smykker, pynter, Hes. Op. 72; δοκῶ αὐτὸς κοσμεῖσθαι ὑμᾶς κοσμῶν, Xen.; κεκοσμημένος, i Embedsdragt, i Galla, id. Cyr. 8, 3. 15; οὐ γὰρ ἐσθῆτος πολυτελείᾳ, ἀλλὰ σώματος εὐεξίᾳ κοσμοῦνται (Λάκωνες), id.; – b) gior anseelig, hædret, æret, πόλιν, Theogn.; κοσμεῖν τὰ ἱερὰ ἀπὸ τῶν βαρβάρων, med det dem fratagne Bytte, Dem. p. 597.

κόσμηθεν, æol. f. ἐκοσμήθησαν, 3 pl. aor. 1 pass. af κοσμέω, Il. 3, 1. — *κόσμημα, τό, det Smykkede; Smykke, Pynt; — κόσμησις, ἡ, Handlingen κόσμεῖν, Ordnen el. at ordne; — κοσμήτειρα, ἡ, bes. en qvindelig Øvrighed i Ephesus; jf. κόσμος, Bem. 1, c; alm. fem. af – κοσμητήρ, ῆρος, ὁ, = κοσμήτης; — κοσμήτης, ου, ὁ, som ordner el. indretter; bes. som opstiller Hæren i Slagorden; b) den Styrende, den Regierende; i Athenen: en Øvrighed, som havde Opsigt over Gymnasierne; c) som smykker el. pynter; df. – κοσμητικός, 3, hørende, skikket til en κοσμήτης el. til hans Forretning; — κοσμητός, 3, ordnet, bragt i Orden, Od.; b) smykket, pyntet; — κοσμήτρια, ἡ, fem. af κοσμητήρ; — κόσμητρον, τό, Redskab til at pudse, rense el. feie med; — κοσμήτωρ, ορος, ὁ, = κοσμητήρ; h. Hom. altid κοσμήτωρ λαῶν, som stiller Hæren i Orden; – (af κοσμέω).

*κοσμιαῖος, 3, saa stor som Verden; — κοσμικός, 3, af Verden; angaaende Verden; udbredt over Verden; — κόσμιον, τό, dim. af κόσμος, en liden Verden; o. — κόσμιος, 3, adv. -μίως, vel ordnet, ordentlig, i god Stand el. Tilstand; b) sat, rolig, stille; beskeden, sædelig, ærbar; artig, anstændig; τὸ κόσμιον, Sædelighed, Anstand; – 2) = κοσμικός, som subst. = κοσμοπολίτης, Plut.; df. – κοσμιότης, ητος, ἡ, god og ordnet Tilstand; b) sat, maadeholden, sædelig, beskeden Opførsel, Anstand, Ærbarhed; – (af κόσμος).

* κοσμογένεια, o. -γενία, ἡ, = flgd., inc.; — κοσμογονία, ἡ, (γόνος), Verdens Skabelse, Frembringelse, Tilblivelse; — κοσμογραφία, ἡ, Verdensbeskrivelse; af – κοσμογράφος, 2, (γράφω), som beskriver Verden; — κοσμοδιοικητικός, 3, (διοικέω), som bestyrer el. regierer Verden; hørende el. skikket dertil; — κοσμοκόμης, ου, ὁ, (κόμη), som ordner Haaret; — κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω), som styrer el. behersker Verden; — κοσμολέτης, ου, ὁ, (ὄλλυμι), som forstyrrer Verden; — κοσμολογία, ἡ, Underviisning og Lære om Verden; – hørende el. skikket dertil, κοσμολογικός, 3; o. — κοσμομᾰνής, 2, (μαίνομαι), som reiser igiennem Verden; – (af κόσμος).

*κοσμο-πατήρ, τρός, ὁ, Verdens Fader; — κοσμοπλαστής, οῦ, ὁ, (πλάσσω), Verdens Former, Verdens Skaber; — κοσμοπλόκος, 2, (πλέκω), som sammenholder og smykker Verden, epith. til Solguden; — κοσμο-ποιέω, skaber Verden; df. – κοσμοποιΐα, ἡ, Verdens Skabelse; af – κοσμοποιός, 2, (ποιέω), som skaber Verden; 2) som skaber el. tilveiebringer Orden; — κοσμόπολις, ὁ, (πόλις), en Øvrighed hos Lokrierne, Polyb.; — κοσμοπολίτης, ου, ὁ, en Verdensborger; o. — κοσμοπρεπής, 2, (πρέπω), passende for Verden el. for Universet; – (af flgd.).

κόσμος, ὁ, (rimel. af κομέω), Orden, Anstand; κόσμῳ καθίζειν, i ordnet Række, *Od.*, jf. *Herod.* 8, 67; ligel. κατὰ κόσμον, forstærk. εὖ κατὰ κόσμον, ordentligen, sømmeligen, *Hom.*; bes. ogs. ordentlig Indretning, Anordning; god Tugt og Orden, Lydighed, Disciplin; οὐδένι κόσμῳ φεύγειν, ἀπιέναι, i Uorden, *oppon.* σὺν κόσμῳ, *Herod.*; οὔτε κόσμῳ οὐδένι κοσμηθέντες, οὔτε τάξι, *Herod.* 9, 59; οὐδένα κόσμον, f. κατ' οὐδ. κόσμον, *ib.* 69; jf. ogs. *ib.* 66; ὁ της πόλεως καὶ τῶν νόμων κόσμος, *Dem. p.* 775; – *b)* Smykke, Pynt, Stads, bes. prægtige Klæder, jf. *Xen. Cyr.* 1, 3, 2; κόσμος χρυσοῦς, Guldsmykker, *id.*; *transl.*, hvad der gior nogen Ære; ds. Ære, Berømmelse, Ros, *ex. Xen. Anab.* 1, 9; σὺ γάρ ἔμοιγε – μέγιστος κόσμος ἔσῃ, *id. Cyr.* 6, 4, 3; jf. *ib.* 2, 4, 5; – *c)* en Styrer, Hersker, Regent; bes. h. Kreterne er ὁ κόσμος, en Øvrighedsperson, som svarer til en Ephor i Sparta; — 2) Verdensordenen, Verden, Universet, (hvori neml. de enkelte Dele paa det Skionneste ere ordnede til et Heelt); ὁ τὸν ὅλον κόσμον συντάττων, *Xen. M. S.* 4, 3, 13; τὸν ὅλον κόσμον (Indbegrebet af det Skabte) – νόμος καὶ τάξις διοικεῖν φαίνεται, *Dem. p.* 808; bes. ogs. Himmelen o. Himmellegemerne, *ex.* ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν σοφιστῶν κόσμος, *Xen. M. S.* 1, 1, 11; sild. bes. Menneskene paa Jorden; – (κόσμος i Bem. 2 skal først være brugt af Pythagoras; ogs. i d. flgd. Tid forekommer κόσμος i denne Bem. oftest alene som philosophisk Kunstudtryk).

*κοσμοσάνδαλον, τό, *dor.* f. ὑάκινθος, *Athen.*; — κοσμοτόκος, 2, (τίκτω), som avler el. frembringer en Verden; — κοσμοτρόφος, 2, (τρέφω), som nærer Verden; — κοσμουργέω, er – κοσμουργός, ὁ, (ἔργον), Verdensskaberen; ds. – κοσμουργία, ἡ, Verdensskabelsen; — κοσμοφθόρος, 2, (φθείρω), som fordærver el. forstyrrer Verden; o. — κοσμώ, οῦς, ἡ, en Pallas's Præstinde i Athenen; – (af κόσμος). — κόσος, 3, *jon.* o. *æol.* f. πόσος, ligel. κότε, κοῦ, κω, κῶς, f. πότε, ποῦ, πω, πῶς; – af d. æoliske κόσος ere fremdeles, d. lat. *quot, quotus*, o. d. græske Talendelser -κοντα, -κόσιοι, -κοστός o. -κοσιοστός.

κόσσαβος, ὁ, *jon.* f. κότταβος. — κοσσίζομαι, giver et Orefigen; af — κόσσος, ὁ, Mundd ask, Orefigen; (skal være af κόττα, κόρση, el. af κόπτω). — κοσσύμβη, ἡ, = κοσύμβη. — κοσσυφίζω, synger el. piber som en Drossel; af — κόσσυφος, ὁ, *att.* κόττυφος, Drosselen, *merula*, bes. den sorte, *germ.* Amsel; 2) etslags Sofisk af Drosselens Farve; 3) *boeot.*, etslags Hane. — κοσταί s. κόσται, αἱ, som ἀκοστή, Byg, Bygkorn. — κόστος, ὁ, etslags aromatisk Rod, som ligner Peber. — κοσύμβη, s. κοσσύμβη, ἡ, ogs. κόσυμβος, ὁ, (κόρυμβος, κορυφή), det Yderste, Øverste, Nederste af et Legeme; ds. bes. Haartop paa Issen, *att.* κρωβύλος; 2) Fryndser, Bræmmer, Trævler paa Sømmen af en Klædning; ogs. en Hyrdedragt med saadanne Trævler; 3) en Toistribe, hvormed den optrukne ἐξωμίς holdes i Veiret; ds. — κοσυμβόω, besætter med Fryndser; ds. — κοσυμβωτός, 3, besat med Fryndser.

κοταίνω, Biform af κοτέω. — κοτέ, *jon.* f. ποτέ, *Herod.* — κοτεινός, 3, (κοτέω), = κοτήεις, *Pind. Nem.* 7, 61, (efter *Boeckh.*), hvor man før læste σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον (*vers.* 89). — κότερον, κότερα, *jon.* f. πότερον, πότερα. — κοτέω, ogs. κοτέομαι; *Il.* 2, 223, *f.* κοτέσσομαι, (κότος), vredes, harmes, τινί, paa nogen, τινός, for el. over noget, ἀπάτης, *Il.* 4, 168; dog ogs. *c. acc. rei*, κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ, οὕνεκα –, *ib.* 14, 191; *part.* κεκοτηώς, altid i Forbindelsen κεκοτεότι θυμῷ, i den harmfulde Siel, *Hom.*; men *part. aor. act.* κοτέσασα, alene *Hom. Cer.* 254; – *b)* misunder nogen, τινί; Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων, *Hes. Op.* 25; ds. — κοτήεις, 3, hadefuld, harmfuld, ugunstig, misundelig, θεός τις, *Il.* 5, 191.

κοτίζω, Biform af κοτέω, *Hesych.* — κοτινάς, άδος, ἡ, ἐλαία, det paa en vild Stamme indpodede Olietræ; 2) Frugten af det vilde Olietræ; o. — κοτινηφόρος, 2, (φέρω), som frembringer vilde Olietræer; af — κότινος, ὁ, o. ἡ, det vilde Olietræ, *oleaster*, af hvis Grene de olympiske Seierskrandse flettedes; ds. — κοτινοτράγος, 2, (τρώγω), som æder Frugten af det vilde Olietræ. — κοτίς, ίδος, ἡ, som Biform af κόττα, *inc.* — κότος, ὁ, Harme, Fiendskab, *Il.* 1, 82; ogs. alm. som χόλος, Vrede, Had, τινί, imod nogen, *Od.* 11, 102; ὁπόταν τις ἀμείλιχον καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ, har indpræntet sit Hierte et uforsonligt Had, *Pind. Pyth.* 8, 11; sild. Misundelse, Nid; (besl. m. χώομαι, χόλος). — κόττα, e. κόττη, ἡ, ogs. κόττος, ὁ, o. κοττίς, ίδος, ἡ, Hovedet (dorisk Ord, besl. m. κόρση; jf. ogs. κοτύλη, o. κώδεια; af κόττα o. ὄρνιξ f. ὄρνις, er d. lat. *coturnix*, ligesom Topfugl).

*κοτταβεῖον, τό, = κοττάβιον; — κοτταβίζω, spiller Spillet Kottabos; — κοτταβικός, 3, hørende til Spillet Kottabos; — κοττάβιον, τό, Metalbæger til Kottabosspillet; ogs. den ved

Kottabosspillet udsatte Priis; — *κοτταβίς, ίδος, ἡ*, etslags Bæger, *Athen.*; o. — *κοττάβιοις, ἡ*, o. *κοτταβισμός, ὁ*, (*κοτταβίζω*), at spille Kottabosspillet; af — *κότταβος, ὁ*, etslags Selskabsspil ved unge Menneskers Drikkelaug; det bestod oprindeligen deri, at man af sit Bæger udslyngede nogle Draaber ublandet Viin i et Metalbækken, hvorved man nævnte Kiærestens Navn, og af den kladskende Lyd dannede sig en Forestilling om Graden af hendes Tilboielighed; den udslyngede Viin hed *λάταξ s. λαταγή*, ogs. *κότταβος*, Metalbækkenet, *κοτταβεῖον, s. -βιον*, ogs. *λαταγεῖον*, det Bæger, man udgiod Vinen af, *κοττάβιον*, rimel. ogs. *κότταβος*, jf. *Ar. Pax*, 1243; – Tid efter anden forfinedes og varieredes dette Spil paa mange Maader, *vid. Schneid.* o. *Pass.*; ogs. erholdt den Vindende en Belonning, *κοττάβιον*; – (*jon.* bruges *κόσσαβος*, ogs. *ὄτταβος* af *ὀτοβέω*, rimel. af Lydliigheden, ligesom man afleder *κότταβος* af *κόπτω*).

κοττάνη, ἡ, etslags Fiskeredskab. — *κόττανον, τό*, en liden Figenart. — *κοττάριον, τό, dim.* af *κόττη, ἡ*, ogs. *κόττις, ἡ*, Hovede, *dor.* o. h. *gramm.* — *κόττος, ὁ*, = *κόττα, κόττη*; 2) en Fiskeart, *cottus gobio*; 3) Kottos, en Rise, *vid. Hes. Theog.* 714, 818. — *κόττυφος, ὁ, att.* f. *κόσσυφος*. — *κοτυλαῖος*, 3, kotyleviis, d. e. i det Smaa; af — *κοτύλη, ἡ*, enhver Huulhed el. Huling; bes. – *a)* huult Kar, lidet Bæger, liden Kop el. Drikkeskaal, *Hom., ex. Il.* 22, 494; – *b)* Hofteskaalen, hvori Hofteknokkelen bevæger sig, *Il.* 5, 306, 307; – *c)* *χαλκόδετοι κοτύλαι*, = *κύμβαλα*, *Æsch.*; – *d)* oftest er *κοτύλη att.* som Maal for torre og flydende Sager, = *ἡμίξεστον* o. *τρύβλιον*, ogs. svarende til $7\frac{1}{2}$ Unze af vor Vægt; som Kornmaal ere 192 *κοτύλαι* = d. attiske *μέδιμνος σιτηρός*; (skal være af *κόττα*, el. af *κοῖλος*).

κοτυληδών, όνος, ἡ, enhver Huulhed el. Fordybning; bes. – *a)* de hule Knopper el. ligesom Suevorter, hvormed Blæksiskens, *πολύποδες*, fæste sig til Klipper og gribe deres Rov; jf. *Od.* 5, 433, hvor *dat.* *κοτυληδονόφιν* er *ep.* f. *κοτυληδόσιν*; ogs. alm. Suevorter; – *b)* som *κοτύλη*, Hofteskaalen el. Hoftepanden, hvori Hofteknokkelen bevæger sig; – *c)* Bægerets Huling; ogs. *transl.*, som *κοτυλών*, en Ven af Bægeret, en Svirebroder; – *d)* en Planteart, *umbilicus Veneris*; — *κοτυλήρυτος*, 2, (*ἀρύω*), til at øse med Bægere, som flyder rigeligen el. i Strømme, *αἷμα, Il.* 23, 34; — *κοτυλιαῖος*, 3, som holder en *κοτύλη*; o. — *κοτυλίζω*, sælger kotyleviis el. i det Smaa; alm. giver smaa Portioner; (af *κοτύλη*). — *κοτυλίς, ίδος, ἡ*, *κοτυλίσκη, ἡ*, *κοτυλίσκιον, τό*, o. *κοτυλίσκος, ὁ, dim.* af *κοτύλη* o. *κότυλος*. — *κοτυλοειδής*, o. *-ώδης*, 2, (*εἶδος*), som ligner en *κοτύλη*. — *κότυλος, ὁ*, = *κοτύλη*; bes. liden Kop el. Skaal. — *κοτύλων, ωνος, ὁ*, (*κοτύλη*), ligesom en Bimpel, o. dl., komisk Benævnelse paa en Dranker.

κοὔ, *ctr.* el. m. Krasis f. *καὶ οὐ*, *Hom. Cer.* — *κοὐκέτι*, *ctr.* el. m. Krasis f. *καὶ οὐκέτι*. — *κοῦκι, εος, τό*, Kokospalmen og dens Frugt; df. — *κουκίμηλον, τό*, (*μῆλον*), Kokospalmens Frugt; — *κούκινος*, 3, af Kokospalmen, bes. flettet af dens Blade; o. — *κουκιοφόρος*, 2, (*φέρω*), som bærer Kokosnødder. — *κουκκούμιον, τό*, d. lat. *cucuma*. — *κουκούλιον, τό*, Silkeormens Kokon. — *κουκούφα, ἡ*, Navnet paa en Fugl, efter nogle: en Stork. — *κουλεόν, τό*, *Il.* 11, 30. o. *κουλεός, ὁ, jon.* f. *κολεός*, Sabelskede, Sværdskede, *Hom.* — *κουλεόπτερος*, 2, *jon.* f. *κολεόπτερος*. — *κούνικλος, ὁ*, = *κόνικλος*.

κουρά, ἡ, jon. *κουρή*, (*κείρω*), Klippen, Afragen, Afskæren; bes. Uldens el. Haarets Afklipning, Skægets Ragning; alm. Beskæren, Afskæren, Afhuggen; Skaar, Snit; (efter *Buttm.* besl. m. *ξύρω, ξυρόν*). — *κουράλιον, τό, poët.* f. *κοράλλιον*, Koral. — *κουρεακός*, 3, (*κουρεύς*), *λαλία*, barbeermæssig el. uendelig Svadsighed, *Polyb.* — *κουρεῖον, τό*, (*κουρά*), Barbeerstue; bes. ogs. som Opholdssted for ørkesløse Svadsere; – 2) det Offerdyr, (sædv. Faar el. Lam), som man paa Dagen *κουρεῶτις* gav til bedste for *φράτορες*. — *κουρεύς, έως, ὁ*, (*κείρω*), en Barbeer; 2) besværlig Sladderhank. — *κουρευτής, οῦ, ὁ*, = *κουρεύς*; df. — *κουρευτικός*, 3, barbeermæssig. — *κουρεύτρια, ἡ, fem.* til *κουρεύς*.

κουρεώτης, ου, ὁ, = flgd., *inc.* — *κουρεῶτις, ιδος, ἡ, ἡμέρα, ἑορτή*, den tredie Dag af Festen *Ἀπατούρια*, paa hvilken den athenienſiske Borger bragte sin omtr. treaarige Søn hen til hans *φράτορες*, for at lade Drengen indskrive i den almindelige Fortegnelse over ægtefødte Borgere, *κοινὸν γραμματεῖον*; jf. ogs. *κουρεῖον*; – (rimel. af *κόρος, κοῦρος*; efter nogle af *κείρω, κουρά*, fordi man da først skulde have klippet Barnets Haar). — *κούρη, ἡ, jon.* f. *κόρη*, *Hom.*, ogs. f. *νύμφη*, Brud, *Od.* 18, 279; men *κουρή, ἡ, jon.* f. *κουρά*. — *κουρήϊος*, 3, *jon.* f. *κόρειος*, ungdommelig, jomfruelig, *Hom. Cer.* — *κουρήσιμος*, 2, = *κούριμος*.

κούρητες, οἱ, (*κοῦρος, κόρος*), det unge el. vaabendygtige Mandskab, *Ἀχαιῶν, Παναχαιῶν*, *Il.* 19. — *Κουρῆτες*,

οἱ, Kureterne; 1) efter *Il.* 9, 525, flgd., de ældste Indvaanere af Byen Pleuron i Ætolien; - 2) en kretisk Folkestamme, hvis Gudstieneste lignede Korybanternes; af *Dion. Hal.* sammenlignes de med Romernes Salier; - at holde denne Gudstieneste, κουρητίζειν; - *subst.*, κουρητισμός, ὁ. — Κουρῆτις, ιδος, ἡ, en Kuretinde. — κουρίας, ου, ὁ, som særdv. gaaer med afklippet el. kort Haar; o. — κουριάω, behøver at klippes, har langt Haar, *Æl.*; sild. ogs. τρίχες κουριῶσαι, langt Haar.

κουρίδιος, 3, ægteskabelig, h. *Hom.* særdv. *epith.* til πόσις, ἀνήρ, ἄλοχος, γυνή, og saaledes er κουριδίη ἄλοχος, *Il.* 19, 298, modsat παλλακίς; jf. *Herod.* 1, 135; ogs. *subst.*, κουρίδιος φίλος, den elskede Ægtemand, *Od.* 15, 22; ogs. forbinder *Hom.* κουρίδιον λέχος, Ægtesengen, o. κουρίδιον δῶμα, Ægtemandens el. Ægtefolkenes Huus; sild. ogs. brudgommelig; jf. κούρη f. κόρη; - (sikkerligen af κοῦρος, κούρη, med Hensyn paa Menneskets kraftfuldeste Alder, da Ægteskabet særdv. indgaaes; hvorhos dog *Buttm.* forkaster den κουρίδιος ofte tillagte Bem. ungdommelig, *vid. Lexil.* I, p. 52, flgd.).

κουρίζω, (κοῦρος, κόρος), er en Dreng, *Od.* 22, 185; bærer mig ad som en Dreng, *Ap. Rh.*; *b)* bliver Mand el. mandbar, som ἡβάω, *Opp.*; - 2) opdrager, optrækker ἄνδρας, Drenge til Mænd, *Hes. Theog.* 347; alm. pleier; jf. ogs. κορίζομαι. — *κουρίζω, bliver ved at beskære; *pass.*, κυπάρισσος κουριζομένη, som altid holdes under Saxen, *Theophr.* — κουρικός, 3, hørende til Skæggets Ragning el. Haarets Klipning; skikket el. bygtig dertil; — κούριμος, 2, ogs. 3, 1) = frgd.; - 2) *pass.*, raget el. afraget, beklippet, beskaaren, *Eur.*; til at rage, klippe, afskæres; - 3) ἡ κούριμος, *sc.* παρθένος, en tragisk Jomfrumaske, vistnok med afskaarne Haar; o. — κουρίξ, *adv.*, med el. ved Haarene, ἐρύειν, *Od.* 22, 188; - (af κουρά, κείρω).

κούριον, τό, = κουρεῖον, Bem. 2. — κούριος, 2, = κουρήϊος, κόρειος. — κουρίς, ίδος, ἡ, (κουρά, κείρω), Ragekniv; ogs. Sax til Faareklipning; 2) = κομμώτρια. — κοῦρμι, τό, ogs. κόρμα, et slags Øl af Byg el. af Hvede, bes. h. Ægyptierne, ogs. undert. med Tilsætning af Honning; jf. ζύθος. — κουροβόρος, 2, (βορά), som æder Drenge, som myrder Born; o. — κουρογονία, ἡ, (γονή), Drenges Avling el. Fødsel; (af κοῦρος). — κουροθάλεια, ἡ, *fem.* af κουροθαλής, 2, enten af κουρά o. θάλος, om Planter, hvis afskaarne Top paa ny vorer ud og grønnes, *ex.* Cypressen og Lauren; el. af κοῦρος o. θάλλω, = κουροτρεφής, s. m. s.

κοῦρος, ὁ, *jon.* f. κόρος, Dreng, Yngling, *Hom.*; jf. ogs. κουρότερος; df. — κουροσύνη, ἡ, Barne- el. Ynglingsalderen, Drenge- el. Pigealderen; alm. Ungdommen; ogs. ungdommelig Glæde, *Theocr.* 24, 57; egentl. *fem.* af - κουρόσυνος, 2, barnlig, ungdommelig; hørende til en Dreng, Yngling el. Pige; 2) τὸ κουρόσυνον, *sc.* ἱερόν, Festdagen κουρεῶτις, s. m. s. — κουρότερος, 3, efter Formen *comparat.* til d. oprindel. adjectiviske κοῦρος, yngre, ungdommeligere, *Hom.*, *Hes.*; men kan fuldvel ligesom ἀγρότερος selv være *positiv.*, o. bruges saaledes af sild. Digtere. — κουροτοκέω, er - κουροτόκος, 2, (τίκτω), som føder Børn, bes. Drenge; — κουροτροφέω, ernærer, opføder, opdrager Børn, bes. Drenge; af - κουροτρόφος, 2, (τρέφω), som ernærer, opføder, opdrager Børn, bes. Drenge; alm. som nærer el. pleier, bes. en kraftfuld Ungdom, saal. heder Itaka, ἀγαθὴ κουροτρόφος, *Od.* 9, 27; ligel. γῆ κουροτρ., *Ar.*; ogs. som *epith.* til Demeter, Latona, o. Aphrodite; o. — κουρόφιλος, 2, (φιλέω), som elsker Børn el. Drenge; - (af κοῦρος, κόρος).

†κουφίζω, (κοῦφος), hæver let i Veiret, letter, løfter; *transl.*, hielper til rette, understøtter, τοὺς συμμάχους τινί, de Forbundne med noget, *Xen.*; jf. *M. S.* 2, 7, 1; κουφίζειν λόγῳ τὰς παρούσας συμφόρας, at formilde, forringe, *Dem.*; *in pass.* o. *med.*, gior mig det lettere, letter mit Hierte; μὴ κουφίζεο τύχης ῥοίζῳ, bliv ikke overmodig deraf; - 2) *intr.*, Νεῖον δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν, det (efter Pløiningen) endnu lette el. skiøre Agerland, *Hes. Op.* 465; df. — κούφισις, ἡ, o. κουφισμός, ὁ, Hæven el. Løften i Veiret; *transl.*, Lettelse, Lindring, *Thuc.* 7, 75; — κούφισμα, τό, det Hævede, Løftede, Lettede; ogs. som frgd., Lettelse, Lindring; — κουφιστήρ, ῆρος, ὁ, som hæver, løfter, holder i Veiret; som letter el. lindrer; o. — κουφιστικός, 3, hævende i Veiret; lettende, lindrende.

*κουφοδοξία, ἡ, (δόξα), tom Indbildning, intetsigende Mening; — κουφολογέω, er - κουφολόγος, 2, (λέγω), som fører en letsindig, ubetænksom, daarlig Tale; - en saadan Tale, κουφολογία, ἡ; — κουφόνοια, ἡ, Letsindighed, Ubestandighed; af - κουφόνοος, 2, *ctr.* -νους, *adv.* κουφονόως, ogs. κουφόνως, (νόος, νοῦς), letsindig, ubestandig; τὸ κουφόνουν, som κουφόνοια, Letsindighed; ogs. findes *plur.* κουφονόες; — κουφόνωτος, 2, (νῶτος),

med let Ryg; o. — *κουφόπτερος*, 2, (*πτερόν*), med lette Vinger, med let Flugt; – (af flgd.).

†*κοῦφος*, 3, *adv.* *κούφως*, let, *levis*, *oppon.* *βαρύς*; *Κοῦφα* (*adv.*) *ποσὶ προβιβάς*, skridende frem med lette Fied, *Il.* 13, 158; o. *transl.*, *κουφότερον μετεφώνεε*, lettere, med lettere Hierte, *Od.* 8, 201; – alm. lettere at bære, *ὅπλα*, *Xen.*; ogs. *ἡ εὔκλεια ὅσῳ ἂν πλείων ᾖ, τοσούτῳ καὶ – κουφοτέρα φέρειν*, *id. Cyr.* 8, 2, 22; men *κουφοτέραν τὴν στρατείαν – παρέχειν*, lettere i sine Bevægelser, el. lettere at behandle, mere tilfreds, *ib.* 5, 4, 28; alm. let, rask, flygtig, hurtig; *transl.*, letsindig, ubestandig, ringe, ubetydelig; tom, daarlig; df. — *κουφότης*, *ητος*, *ἡ*, Lethed; *transl.*, Letsindighed, Ubestandighed; o. — *κουφοφορέομαι*, (*φέρομαι*, *φέρω*), bevæger mig let, svæver let hen.

κοφινοποιός, 2, (*ποιέω*), som giør Kurver; af — *κόφῐνος*, *ὁ*, en Kurv; 2) *boeot.* et Maal = 3 *χόες*; [fra *Nonn.* ogs. ī]; df. — *κοφῐνόω*, bedækker med en Kurv: h. Boeotierne, etslags Straf, *Stob.*; o. — *κοφινώδης*, 2, (*εἶδος*), som ligner en Kurv. — *κόχλαξ*, *ακος*, *ὁ*, = *κάχληξ*. — *κοχλιάριον*, *τό*, *cochleare*, en Skee; o. — *κοχλίας*, *ου*, *ὁ*, Snegl el. Musling med snoet Skal, *cochlea*; – 2) hvad der snoer el. vinder sig som en Snegl; bes. *a)* en Skrue, (af dens Sneglelinie, *ἕλιξ*); *b)* en Vandmaskine med en Skrue; *c)* en Vindeltrappe; (af *κόχλος*). — *κοχλίδιον*, *τό*, *dim.* af *κόχλος*, liden Snegl; 2) etslags Vindeltrappe, *Strab.* — *κοχλιοειδής*, 2, (*εἶδος*), snegleformet, snoet, dreiet, vunden, ligesom et Sneglehuus; af — *κοχλίον*, *τό*, *dim.* af *κόχλος*, liden Snegl; 2) som *κοχλίας* Bem. 2, Skrue, Vindeltrappe, o. dl.

κοχλίς, *ίδος*, *ἡ*, *dim.* af *κόχλος*, liden Snegl. — *κοχλιώδης*, 2, = *κοχλιοειδής*. — *κοχλιώρυχον*, *τό*, = *κοχλιάριον*. — *κόχλος*, *ὁ*, sild. ogs. *ἡ*, en Snegl, en Musling, tilligem. dens snoede Skal; dog ogs. undert. den toskallede Musling, *ex.* Østers; (besl. m. *κόγχη*, *κόγχος*, *concha*). — *κόχυ*, *adv.*, f. *χύδην*, strømneviis, *Athen.*; — *κοχυδέω*, Biform af flgd., *id.*; o. — *κοχύω*, flyder i Mængde el. rigeligen; *ἐκ δὲ μετώπω Ἱδρὼς μεν κοχύεσκεν* (m. Varianten *κοχύδεσκεν*), *Theocr.* 2, 107; ogs. flyder el. strømmer brusende; (af *χέω*, *χύω*). — *κοχώνη*, *ἡ*, Stedet imellem Hoftebenene indtil *anus*; (besl. m. *κόκκυξ*, *coxa*, *coxendix*); – 2) Ogenavn for et gammelt drikfældigt Fruentimmer; (skal i denne Bem. være af *χώνη*, en Tragt, *transl.*, en Drukkenbolt; jf. *κοτύλων*). — *κόψιμος*, *ἡ*, = *κότινος*, *inc.* — *κόψιχος*, *ὁ*, *att.* f. *κόσσυφος*, Drossel. — *Κόως*, *ἡ*, *jon.* f. *Κῶς*, Øen Kos i Ægeerhavet; *Κόωνδε*, hen til Kos, *Il.*

κρᾶας, *τό*, Hovede, *nominat. inus.*, hvorfor *Hom.* bruger *κάρα*; df. *ep. gen.* *κράατος* [*κρᾱ*], *Il.* 14, 177, *dat.* *κράατι*, *Od.* 22, 218, o. *acc. pl.* *κράατα*, *Il.* 19, 93; jf. ogs. *κάρα* o. *inus.* *κράς*. — *κραβάτιον*, *τό*, *dim.* af – *κράβᾱτος*, ogs. *κράββατος*, *ὁ*, *grabatus*, Løibænk, Sofa; (skal være *maced.* f. d. attiske *σκίμπους*). — *κραγγάνομαι*, skriger høit, Conjectur f. *κραυγάνομαι*, *Herod.* 1, 111; o. — *κράγγη*, *ἡ*, = *κίσσα*, en Skade; (af *κράζω*). — *κραγγών*, *ἡ*, en Art af Slægten *καρίς*, Krebs, *squilla*. — *κραγέτης*, *ου*, *ὁ*, som *κεκράκτης*, en Skriger, *Pind.*; o. — *κραγόν*, *adv.*, med høit Skrig; *κραγὸν κεκράξεται*, skal skrige af fuld Hals, *Ar. Equ.* 485; (af *κράζω*).

**κρᾰδαίνω*, som *κραδάω*, svinger, tumler, ryster; *in med.* o. *pass.*, ryster, bæver, zittrer; h. *Hom.* alene i Forbindelserne *αἰχμὴ κραδαινομένη*, o. *ἔγχος κραδαινόμενον*, det af Svingningen dirrende el. zittrende Spyd; — *κράδαλος*, *ὁ*, som *κλάδη*, en Figengreen; — *κραδαλός*, 3, svungen, rystet, zittrende; jf. *ῥαδαλός*; — *κράδασις*, *ἡ*, Svingen, Rysten; o. — *κραδασμός*, *ὁ*, Svingning, Rystning; af — †*κραδάω*, som *κραδαίνω*, svinger, ryster, tumler; *ἔγχος*, *δόρυ κραδάων*, *Hom.*; – 2) om Træer: at lide af Sygdommen *κράδος*; df. — *κράδη*, *ἡ*, den smidige, af Vinden let bevægede Spids af en Green, bes. paa Figentræet, *Hes. Op.* 683; df. alm. en Green, bes. paa Figentræet; ogs. det hele Træ, bes. Figentræet; – 2) = *κράδος*; – 3) etslags Theatermaskine, hvorved Skuespilleren fremstilles som svævende i Luften; df. — *κραδηφορία*, *ἡ*, at bære Figengrene til Ære for Bacchus; jf. *θαλλοφόρος*.

κραδία, *ἡ*, *dor.* f. *κραδίη*, *καρδία*, Hierte. — *κραδίας*, *ου*, *ὁ*, *jon.* *κραδίης*, *τυρός*, en med Figensaft tillavet Ost; o. — *κραδιοπώλης*, *ου*, *ὁ*, (*πωλέω*), som sælger Grene el. Blade af Figentræet; (af *κράδη*). — *κράδος*, *ὁ*, ogs. *κράδη*, *ἡ*, Brand, (som Sygdom h. Træer, bes. h. Figentræet). — *κραδοφάγος*, 2, (*κράδη*, *φαγεῖν*), som æder Figengrene og Figenblade; *ὁ κραδηφάγος*, en Landmand. — *κράζω*, *f.* *κράξω*, sædv. *κεκράξομαι*, *aor.* *ἔκρᾰγον*, oftest *in pf.* m. *præs.* Bem. *κέκρᾱγα*, 1 *pl. syncop.* *κεκράγμεν*, (men 2 *κεκράγετε*), *imperat.* *κέκραχθι*, *part.* *κεκρᾱγώς*, *pf.* *κεκρᾱγέναι*; – skriger stærkt el. med haard Stemme; *βοῶν – καὶ κεκραγώς*, *Dem.* p. 171; (oprindel. om Ravnens Skrig,

kra kra); ogs. *transit.* κράζειν τι, at fordre noget med stærkt Skrig el. heftigen; (besl. m. κλάζω, κρώζω, κραυγή, *etc.*).

κραιαίνω, *ep.* udvidet Form af κραίνω; ds. h. *Hom.* 3 *sing. impf.* ἐκραίαινεν, *Il.* 5, 508, *imperat. aor.* κρήηνον, κρηήνατε, *inf.* κρηῆναι, o. 3 *pl. pf.* o. *plqupf. pass.* κεκράανται, κεκράαντο; jf. flgd. — κραίνω, *fut.* κρᾰνῶ, *fut. ep.* m. *pass.* Bem. κρανέεσθαι, *Il.* 9, 622, *aor.* ἔκρηνα, κρῆνον, κρῆναι, *Od.*, *aor. pass.* ἐκράνθην, *Pind.*; jf. ogs. Biformen κραιαίνω; – udfører, iværksætter, fuldender; φέρτεροι - νοῆσαι τε κρῆναί τε, til at udfinde og udføre noget, *Od.* 5, 170; ἔπος κραίνειν τινί, at opfylde nogens Ønske, *ib.* 20, 115; *pass.*, τῶν κλέος ἐκράνθη, hvis Hæder er fuldendt, *Pind. Pyth.* 4, 311; κραίνων - θεούς, *Hom. Merc.* 427, forklarer *Passow.* ved: fuldendende, ladende dem fremstaae (i Sangen), hvor *Herm.* foretrækker κλείων; – 2) *intr.*, er Overherre el. Hersker, har den høieste Magt, *Od.* 8, 391; efterhom. behersker, styrer, regierer, *c. dat.*, h. *Soph.* ogs. *c. gen.*; – 3) *intr.*, ophører, har, faaer, tager en Ende, som τελευτάω, *ex.* ποῖ δῆτα κρανεῖ; ποῖ καταλήξει; *Æsch. Choëph.* 1073; κραίνειν ἐς ὀστέα, at tabe sig i Been, at ende deri, *Hipp.*

κραιπαλάω, har en Ruus, handler el. taler som i en Ruus; er fortumlet el. forvirret efter en Ruus; ogs. beruser mig; af — †κραιπάλη, ἡ, Viinruus, *crapula*, tilligemed den deraf følgende Ørhed, Svimmelhed, Hovedpine, o. dl.; alm. Hovedpine efter en Sviir; (efter *Passow.* rimel. af *inus.* ἅρπω, *rapio*, ἁρπάζω, altſ. f. ἁρπάλη s. ῥαπάλη, at være ligesom bortreven el. fortumlet; efter nogle af *inus.* κράς o. πάλλειν, ligesom vort: at have Tommermænd i Hovedet); ds. — κραιπαλίζω, = κραιπαλάω; — κραιπαλόκωμος, 2, (κῶμος), der om Natten i en Ruus sværmer om under Dands og Sang, *Ar. Ran.* 219; o. — κραιπαλώδης, 2, (εἶδος), ligesom i en Ruus; der beruser sig selv el. andre.

κραιπνός, 3, *adv.* κραιπνῶς, ogs. κραιπνά, rivende, bortrivende, Βορέης, θύελλαι, *Od.*; – 2) rivende, hurtig, rask, snar, flink, færdig, behændig, *Il.* 16, 671, 681; bes. ogs. h. *Hom.* som *epith.* til Fødderne, hvortil ogs. høre Udtrykkene: κραιπνῶς θεῖν, κραιπνὰ διώκειν, o. dl.; *b) transl.*, heftig, hidsig; κραιπνότερος - νόος, *Il.* 23, 590; (rimel. af *inus*, ἅρπω, ἁρπάζω, *rapio*); ds. — κραιπνόσσυτος, 2, (σεύω), som farer, iler, styrter hurtigen afsted; — κραιπνοσύνη, ἡ, rivende Hurtighed; o. — κραιπνόφορος, 2, (φέρομαι), som bevæger sig hurtigt. — κραῖρα, ἡ, (κέρας, κεραία), Hovede, Spids, Top; ds. Enden, det Yderste.

κράκτης, ου, ὁ, (κράζω), f. κεκράκτης, en Skriger, *inc.*; ds. — κρακτικός, 3, hørende, skikket, tilboielig til at skrige, *Luc.* — κρᾶμα, τό, (κεράννυμι), det Blandede, Blanding; ds. bes. *a)* blandet Drik, Mixtur; *b)* Metalblanding, Messing, *Strab.*; *c)* Blanding af Varme og Kulde, Temperatur. — κραμβαλέος, 3, (κράμβος), tør; indtørret, fortørret; ogs. ristet el. stegt; 2) *transl.*, κραμβαλέος γέλως, tør d. e. høi Latter, Skoggerlatter; jf. καπυρός; ds. — κραμβαλιάζω, o. κραμβαλίζω, skoggerleer; ds. — κραμβαλιαστύς, ύος, ἡ, høi Latter, Skoggerlatter.

κραμβεῖον, τό, = κραμβίον, Bem. 2; af — κράμβη, ἡ, Kaal; ds. — κραμβήεις, εσσα, εν, kaalagtig; — κραμβίδιον, o. κραμβίον, τό; *dim.* af κράμβη; 2) κραμβίον, τό, Dekoct af Kaal; o. — κραμβίς, ίδος, ἡ, Kaalorm o. Sommerfugl. — κράμβος, 3, tør; indtørret; sammenskrumpen; 2) *transl.*, κράμβος γέλως, tør Latter, Skoggerlatter; ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος, med den lydeligste Stemme, *Ar. Equ.* 536; jf. κραμβαλέος o. καπυρός; (besl. m. κραῦρος); — 2) ὁ κράμβος, den Feil ved Træfrugt, bes. ved Viindruer, at de indtørres, før de blive modne. — κραμβοφάγος, 2, (κράμβη, φαγεῖν), som æder el. spiser Kaal, *Batr.*

κραναήπεδος, 2, (κραναός, πέδον), med haard el. stenig Jordbund, *Hom. Ap.* — κρανάϊνος, 3, = κράνειος, *inc.* — κρᾰναός, 3, haard, ujevn, stenig, ufrugtbar, h. *Hom.* sædv. *epith.* til Itaka; h. *Pind.* bes. om Athenen, *ex. Ol.* 7, 151, (fordi neml. Attika var et biergigt Land), ogs. heder Athenen h. *Ar.* αἱ Κραναaί, o. ἡ Κραναά. — κρανέεσθαι, *fut. inf. med.* m. *pass.* Bem. af κραίνω, *Hom.* — κρᾰνεία, ἡ, ogs. κρανέα o. κρανία, Korneelkirsebærtræet el. Korneeltræet, *cornus*, τανύφλοιος, *Il.*; 2) et af dette Træ giort Landsestaft; ds. ogs. Landsen selv; ds. — κρανέϊνος, giort af Korneeltræet, ἀκόντιον.

Κράνειον, o. Κράνιον, τό, Lund og Øvelsesplads ved Korinthen, hvor Diogenes af Sinope pleiede at opholde sig. — κράνειος, 3, = κρανέϊνος. — κράνη s. κράνα, ἡ, *dor.* f. κρήνη. — κράνινος, 3, = κρανέϊνος. — κρανιόλειος, 2, (λεῖος), med glat el. skaldet Hierneskal; af — κρᾱνίον, τό, Hierneskal, Hovedskal; alene efter Formen

dim. af κρᾶνον. — κρανοκρούστης, o. κρανοκολάπτης, ου, ὁ, (κρούω, κολάπτω), etslags giftigt Phalangium; af — κρᾶνον, τό, oftere κρανίον, Hierneskal, Hovedskal; (besl. m. κάρα o. κάρηνον). — κράνον, τό, sild. ogs. κράνος, ἡ, som κρανεία, Korneeltræet, cornus; (besl. m. κραναός formedelst Træets Haardhed).

κρᾰνοποιέω, Ar., er - κρανοποιός, 2, (ποιέω), som gior el. smeder Hielme; af — κράνος, εος, τό, (κρᾶνον), Hielm, Herod., Xen. — κράνος, ἡ, see u. τό κράνον. — κρᾰνουργία, ἡ, Hielmfabrik; af — κρανουργός, 2, (κράνος, ἐργάζομαι), som forfærdiger Hielme. — κράντειρα, ἡ, fem. af - κραντήρ, ῆρος, ὁ, (κραίνω), som fuldbyrder, fuldender; 2) Hersker, Behersker; 3) den bagerste og sidst frembrydende Kindtand, der ligesom fuldender Tandgierdet; poët. alm. en Tand; df. — κραντήριος, 3, fuldendende, bevirkende, virksom. — κράντης, ου, ὁ, o. κράντωρ, ορος, ὁ, = κραντήρ. — Κράπαθος, ἡ, homerisk Form f. Κάρπαθος, s. m. s.

κράς, ὁ, Hovede, af nom. inus. dannes fra Hom. o. poët. som Biformer til nom. κάρα, gen. dat. o. acc., κρᾱτός, κρᾱτί, κρᾶτα, o. in plur. gen. κράτων, Od. 22, 309, dat. κρᾱσίν, ep. ogs. κράτεσφι, Il. 10, 156, acc. κρᾶτας, Eur.; jf. ogs. κρᾶτα; - b) h. Hom. ogs. transl., Top, Tind, Spids, Ende, ex. Κρατὸς ἄπ' Οὐλύμποιο, fra Olympens Tinde, Il. 20, 5, o. ἐπὶ κρατὸς λιμένος, ved det Overste af Havnen, Od. ex. 9, 140. — κρᾶς, τό, dor. f. κρῆς, ctr. af κρέας, Kiød. — κρασβόλος, 2, ctr. af κεραςβόλος.

κρᾶσις, εως, ἡ, (κεράννυμι), Blanding, Sammenblanding, (ex. af Viin og Vand, derim. μίξις, Sammenblanding, ex. af Byg og Havre); Temperatur; — 2) h. gramm. er Krasis tvende Stavelsers Sammensmeltning til een, bes. naar de tilhore to forskiellige Ord, ex. i τοὔλαιον, τοὔνομα, f. τὸ ἔλαιον, τὸ ὄνομα, ἀνήρ, f. ὁ ἀνήρ. — κρασπεδίτης, ου, ὁ, den sidste el. bagerste i et Chor, oppon. κορυφαῖος, Plat.; af — κράσπεδον, τὸ, Rand, Som, Indfatning, Kant, ex. Theocr. 2, 53; alm. det Yderste af noget, ex. af et Bierg; ogs. en Flodbred, o. dl.; (efter Doederl. som κρηπίδιον, dim. af κρηπίς m. indskudt σ, ligesom i πρεσβύς af πρέπω); df. κρασπεδόω, omfatter Randen el. med Rand; sommer, kanter, omgiver.

κράσσων, ονος, 2, en af κράτος formet compar., dor. f. κρέσσων, κρείσσων, s. m. s. — κραστήριον, τό, Hestekrybbe; af — κραστίζω, som γραστίζω, forsyner Hestene med grønt Foder; in med., at fortære sligt Foder; af — κράστις, εως, ἡ, som γράστις, Græs, Hø; grønt el. halvtørret Foder, bes. til Heste; (af inus. κράω). — κρᾶτα, τό, h. Soph. in nom. o. acc. sing. Biform af κάρα, Hovede. — κρᾱτᾰβόλος, 2, poët. ogs. κραταιβόλος, Eur., (κράς inus., βάλλω), som træffer el. saarer Hovedet. — κραταιγός, s. κράταιγος, ὁ, Navnet paa en ubestemt Træart, vid. Schneid. — κραταιγύαλος, 2, (κραταιός, γύαλον), stærkt hvælvet, med stærke γύαλα el. Hunlheder, θώρηκες, Il. 19, 361; alm. fast, stærk. — κραταιγών, όνος, ὁ, = κραταιγός.

κραταιΐς, ἡ, (κράτος). alene Od. 11, 597, om Sisyphos's Steen, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς Αὖτις, dens Overvægt el. overvældende Tyngde rullede den tilbage, el. κραταιΐς staaer som adverb. f. κραταιῶς, o. verb. forstaaes intrans., den rullede ved sin Overvægt tilbage, eller man skrev κραταί' ἴς; — 2) som nom. pr. er Κραταιΐς, Kratæis, den Vældige, Søuhyrets Skylla's Moder, Od. 12, 124. — κραταίλεως, ων, (κραταιός, λεῦς, λᾶς), med haarde Stene el. Klipper, Æsch. Ag. 666. — — κραταίνω, lect. var. f. κρατύνω, Æsch. Pers. 899. — κραταιογόνος, ὁ, = κραταιγός.

†κραταιός, 3, adv. -ταιῶς, (κράτος); som κρατερός, stærk, vældig, mægtig, uimodstaaelig; Μοῖρα, Il.; κραταιὸν ἔπος, vægtigt Ord, Pind. Pyth. 2, 149; df. — κραταιότης, ητος, ἡ, = κράτος, inc.; — κραταιόω, = κρατύνω, N. T.; — κραταίπεδος, 2, (πέδον), med fast el. haard Jordbund, οὖδας, Od.; — κραταίπους, ὁ, ἡ, gen. -ποδος, (πούς), med stærke Fødder, ἡμίονοι, poët.; o. — κραταίρινος, 2, (ῥινός), med stærk Hud el. Skal, χελώνη, Orac. Herod. 1, 47. — κραταίωμα, τό, ogs. κραταίωσις, ἡ, LXX., (κραταιόω), det Befæstede el. Forstærkede; Fasthed. — κρατάνιον, τό, etslags Bæger, Athen.

κραταιραίχμης, ου, ὁ, (αἰχμή), som fører en god Landse, som kæmper tappert med Landsen, Pind.; o. — κρατεραύχην, ενος, ὁ, ἡ, (αὐχήν), med stærk Nakke; af — κρατερός, 3, adv. -ρῶς, (κρατέω), stærk, kraftig, vældig, mægtig; ex. κρατερὴ ἀνάγκη, den uimodstaaelige Nødvendighed, Hom.; df. ogs. voldsom, grusom, ex. Il. 21, 566; ligel. χειρῶν ὑπὸ κρατερᾶν, Pind. Pyth. 11, 27, ligel. ere h. Hom. κρατερὰ ἔργα, Voldsomheder, κρατερὸς μῦθος, haarde Trusler, o. dl.; — b) bes. om Lidenskaberne; heftig, voldsom, overvælden-

de, o. saal. h. *Hom.* ofte med λύσση, ἔρις, μένος, πένθος, ἄλγεα, o. dl.; – *c) adv.* κρατερῶς, kraftigen, vældigen, μάχεσθαι; κρατ. καταβάλλειν, voldsomt, *Od.*; κρατερῶς ἀγορεύειν, ἀποειπεῖν, med Eftertryk, *Il.*; κρατερῶς ἑστάμεναι, at staae fast, *Il.*

*κρατερόφρων, ονος, 2, (φρήν), med fast el. uforfærdet Sind, d. e. tapper, uforfærdet, h. *Hom. epith.* bes. til Herakles o. Dioskurerne; men ogs. om Løven, *Il.* 10, 184; undert. ogs. dadlende: haard, haardhiertet, grusom, trodsig, ubevægelig; — κρατερόχροος, 2, (χρόα), med stærk Hud, *Opp.*; — κρατερόω, = κρατύνω, *inc.*; — κρατερώδους, -δοντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς), med stærke Tænder, *inc.*; — *κρατέρωμα, τό, etslags Metalblanding, som Messing; ogs. κρᾶμα; (brugtes til at hærde skærende Instrumenter); o. — κρατερῶνυξ, υχος, ὁ, ἡ, (ὄνυξ), med stærke Hove, ἵπποι, ἡμίονοι; med stærke Kløer, λύκοι, λέοντες, *Od.*; – (af κρατερός). — κράτεσφι [ᾰ], *ep. dat. pl.* til *inus.* κράς, *Il.* 10, 156. — κρατευταί, ῶν, αἱ, *Il.* 9, 214, ogs. κρατευτήρια, τά, det Stillads, hvorpaa Stegespedet hviler, el. efter nogle, Stegespedet selv; (rimel. ligesom d. lat *crates*, *craticula*, at aflede af κρατέω, m. Bem. holder i Veiret; jf. κρατέω, Bem. c. β).

κρᾰτέω, (κράτος), *a) absol.*, har Magten, er den vældige el. herskende, er den største el. stærkeste, *Hom.*; ὁ μὴ πειθόμενος, κρατεῖ, den som ikke troer det, er den, som har Ret, *Plat.*; ogs. *impers.* κρατεῖ, som νικᾷ, det er bedst el. tienligst, det bliver det gieldende, *ex. Æsch. Ag.* 1356; – *b)* har i min Magt, er Herre, byder el. befaler derover, h. *Hom.* α) *c. dat.*, *ex.* Ἀνδράσι τε κρατέουσι (Ἀθήνη σὺν Διῒ πατρὶ) καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν, *Od.* 16, 265; jf. *ib.* 11, 485; β) oftere *c. gen.*, *ex. Il.* 1, 79, o. 288; ligel. efterhom. oftest *c. gen.*, *ex.* πάντων οἱ θεοὶ κρατοῦσι, *Xen.*; τῶν μὴ καλῶν ἐπιθυμιῶν κρατεῖν, at beherske sine Svagheder, *id. M. S.* 1, 2, 24; τὸ κρατοῦν τῆς πόλεως, den høieste Magt i Staten, *id.*; κρατεῖν s. κρατῆσαί τινος, at beseire el. betvinge nogen, men *pass.*, πεφύκασιν ὑπὸ τούτων κρατεῖσθαι, ifolge deres Natur ligge de under derfor, *Xen. Cyr.* 5, 1, 11; – *c)* ligel. efterhom. *c. acc.*, α) overvælder, nedkæmper, beseirer, ἄλικας, *Pind. Nem.* 5, 84; tilkæmper mig, στέφανον, *ib.* 10, 46; men κράτησαν ἔργον, seirede, *id. Ol.* 9, 126; ligel. κρατεῖν τὸν ἀγῶνα, *Dem. p.* 520; β) holder fast, beholder, (ogs. i Hukommelsen); ogs. *absol.* om en Podeqvist, o. dl., κρατεῖ, *tenet*, *comprehendit*, slaaer an, fæster sig, o. dl.; df. — κράτημα, τό, Fastholden el. at holde fast.

κρᾱτήρ, ῆρος, ὁ, *jon.* κρητήρ, (κεράννυμι), Krukke el. Bolle, hvori Vinen blandes med Vand; df. ofte h. *Hom.* κρητῆρα κεράσασθαι, ogs. οἶνον s. οἶνον καὶ ὕδωρ (ἐν) κρητῆρι κεράσαι, μίσγειν, at blande Vinen, at lave en Bolle; Κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον, at feire Frihedens Erholdelse med en Bolle, *Il.* 6, 528; jf. ogs. ἐπιστέφω, o. *Od.* 22, 341; κρητήρων καὶ σπονδῶν κοινωνός, *Dem. p.* 431; – 2) det indvendige Rum el. Kiedelen i et ildsprudende Bierg, ogs. dets Aabning el. Krater; df. — κρατηρία, ἡ, = κρατήρ; — κρατηρίζω, drikker af Bollen, d. e. drikker umaadeligen; *in med.* o. *pass.*, bliver beskienket, drikker mig fuld. — κρατήριον, τό, *dim.* af κρατήρ.

κρατησιμᾰχος, 2, (μάχη), som seirer i Slaget, σθένος, *Pind.*; — κρατησίπους, ὁ, ἡ, -ποδος, (πούς), som seirer i Veddeløb; jf. ogs. *Pind. Pyth.* 10, 25; o. — κρατήσιππος, 2, (ἵππος), som seirer til Hest el. i en Veddekiørsel, *Pind.*; (af κρατέω). — κράτησις, ἡ, (κρατέω), Behersken, Overherredømme; 2) Holden, Fastholden; df. — κρατητικός, 3, hørende el. skikket til at overvælde, beherske, holde fast, o. dl. — κρᾱτί, *dat. ep.* til *inus.* κράς, s. m. s. — κρατίς, ίδος, ἡ, = γράστις, κραστίς, *inc.* — κρατιστεύω, er den første, bedste, stærkeste, viser mig el. udmærker mig som saadan, τινός τι, fremfor nogen i noget, *Xen.*; καὶ τῷ σώματι, καὶ τῇ ψυχῇ κρατιστεύειν, om Menneskets Fortrin for Dyret, *id.*; ogs. *c. part.*, *ex.* ἐδόκει κρατιστεύειν καὶ μελετῶν καὶ καρτερῶν, i el. ved Flid og Udholdenhed, *id. Cyr.* 1, 5, 1; o. — κρατιστίνδην, *adv.*, med Udvalg af det Bedste; (af flgd.).

κράτιστος, 3, *ep.* κάρτιστος, en af *subst.* κρατύς s. κράτος formet *superl.*; der, ligesom *compar.* κρείσσων, efter Bem. henføres til *posit.* ἀγαθός; – *a)* den stærkeste, kraftigste, ypperste, bedste; καρτίστη μάχη, det heftigste Slag, *Il.*; φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς, bedst at flye fra hende, *Od.* 12, 120; τῶν ἱππέων οἱ κράτιστοι, de tappreste Ryttere, *Xen.*; οἱ κράτιστοι (ἐν τῇ πόλει), *optimates*, *id.*; *att.* ogs. *c. inf.*, *ex.* κράτιστος – προτρέψεσθαι ἀνθρώπους, den dygtigste dertil, *id. M. S.* 1, 4, 1; ogs. *c. part.*, *ex.* τῶν ἡλίκων κράτιστος – τοξεύων καὶ ἀκοντίζων, *id. Cyr.* 1, 3, 15; – *b)* om Ting: det Stærkeste, Fasteste, *Hom.*; – *c)* som *adv.* bruges κράτιστα, ogs. τὰ κράτιστα,

med allerstørste Tapperhed el. Dygtighed, id., ogs. allermeest, i allerhøieste Grad, Thuc. 1, 19.

κρᾱτοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω), som æder Hovedet el. Hiernen, Lyc.; — κρᾱτογενής, 2, (γενέσθαι), avlet el. født af Hovedet; o. — κρατόδετος, 2, (δέω), bunden fast ved el. med Hovedet, ved el. til Enden; (af inus. κράς). — κράτος, τό, Kraft, Styrke, Magt, Vælde; τοῦ κράτος ἐστὶν ἐν οἴκῳ, som er Husets Herre, Od.; τὸ γὰρ κράτος εἶχε τῆς στρατιῆς οὗτος ἐκ βασιλῆος, Commando over Hæren, Herod. 9, 42; ogs. alm. Herredømme, Regiering; - b) Overmagt, Overlegenhed, Vold, ex. ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε, ikke med Vold el. Overmagt, ikke i aaben Kamp, Il. 7, 142; in pl. ogs. Voldsomhed, Voldsgierning, Mishandling, som ὕβρεις, Soph. Antig. 485; - c) bes. bruges ἀνὰ κράτος, o. κατὰ κράτος, ofte som adv., af alle Kræfter, med største Hurtighed, o. dl.; ἀνὰ s. κατὰ κράτος ἑλεῖν πόλιν, at indtage med Storm; κατὰ κράτος ἐλαύνειν, at ride i Galop; - d) om Ting: Fasthed, Styrke, Haardhed, ex. Jernets, Od. 9, 393; (rimel. besl. m. inus. κράς). — κρᾱτός, gen. ep. af inus. κράς, s. m. s., Hom.

*κρατυντήρ, ῆρος, ὁ, som overvælder el. betvinger; df. — κρατυντηρικός, 3, hørende el. skikket til at overvælde, befæste, holde fast, o. dl.; o. — κρατυντικός, 3, = frgd.; af — κρατύνω, ep. καρτύνω, styrker, giør stærk, τοὺς πόδας - ἀνυποδεσίᾳ, Xen.; befæster, πόλιν; κρατῦναί τινα δορυφόροισι, at give nogen en Livvagt, Herod. 1, 98; in pass., κρατύνεσθαι ἐπί τινι, at forlade sig paa noget; - 2) = κρατέω c. acc.; af — κρᾰτύς, ὁ, en Magthaver; alm. som κρατερός, vældig, mægtig; h. Hom. altid epith. til Hermes. — κρατυσμός, ὁ, (κρατύνω), Styrke, Fasthed.

κραυγάζω, (κραυγή), som κράζω, skriger; df. - κραυγασμός, ὁ, Skrig, Skrigen; o. — κραύγασος, ὁ, sædv. κραυγαστής, οῦ, ὁ, en Skriger; fem. κραυγάστρια, ἡ; df. - κραυγαστικός, 3, skrigende, som altid skriger. — κραυγή, ἡ, Skrig, Skrigen; o. — κραυγός o. κραυγών, ὁ, en Skriger; 2) etslags liden Fugl el. Spæt; (besl. m. κράζω). — κραῦρα, ἡ, etslags hidsig Sygdom hos Hornqvæget, ogs. hos Sviin og Bier; - at lide af denne Sygdom, κραυρᾶν; af — κραῦρος, 3, sammenskrumpet, indtørret; tør, haard, skiør, sprød; oppon. γλίσχρος; df. — κραυρότης, ητος, ἡ, Haardhed, Tørhed, Skiørhed, Sprødhed; o. — κραυρόω, giør haard, tør, skiør, sprød. — κράω, som γράω, gnaver, æder, men alene h. gramm., for deraf at udlede κράστις o. κρέας.

*κρέαγρα, ἡ, (κρέας, ἀγρέω), Kiødgaffel, Kiødtang; 2) alm. Hage, hvormed man griber el. trækker noget, harpago, Ar.; — κρεάγραπτος, 2, (γράφω), som ridser, saarer Kiødet el. Huden; — κρεαγρίς, ίδος, ἡ, dim. af κρέαγρα; — κρεάδιον, τό, lidet Stykke Kiød, dim. af κρέας; — κρεαδοτέω, (δίδωμι), = flgd.; o. — κρεανομέω, 1) er - κρεανόμος, 2, (νέμω), som uddeler Kiødet, bes. Offerkiødet til Giesterne; - 2) sønderlemmer, skærer el. river i Stykker; df. - κρεανομία, ἡ, Kiødets, bes. Offerkiødets Fordeling imellem Giesterne, lat. visceratio; af — κρέας, τό, gen. κρέατος, att. κρέως; oftere in pl., τὰ κρέατα, h. Hom. sædv. κρέα, gen. att. κρεῶν, h. Hom. sædv. κρειῶν, dat. κρέασι; - Kiød, et Stykke Kiød; in pl., Kiødstykker, undert. af en bestemt Størrelse; jf. Xen. Cyr. 2, 2, 2; ogs. kogte Kiødspiser; (skal være af inus. κράω, s. m. s.; af κρέας er ved Omsætn. caro, ligesom af κρίνω, cerno).

κρεγμός, ὁ, (κρέκω), Slaaen el. at slaae Væven med Væverskeen; ogs. som κροῦσις, at slaae el. spille et Instrument med Plektrum. — κρεηδόκος, 2, = κρειοδόκος. — κρεηφαγεῖν, κρεηφαγία, ἡ, o. κρεηφάγος, 2, jon. f. κρεωφαγεῖν, etc. — κρειοδόκος, 2, (δέχομαι), som optager el. indeholder Kiød; — κρεῖον, τό, (κρέας), Kiødbænk, Kiødbord, hvorpaa Kiødet sønderlemmes og Maden anrettes, Il. 9, 206; o. — κρειοφάγος, 2, (φαγεῖν), som æder Kiød; (af κρέας).

κρεισσοότεκνος, 2, (τέκνον), som agtes høiere end Børnene, ὄμματα, Æsch. Sept. 786; af — κρείσσων, ονος, 2, att. κρείττων, jon. o. dor. κρέσσων, Herod., Pind., dor. κάῤῥων, adv. κρεισσόνως, κρειττόνως, en af subst. κράτυς s. κράτος formet superl., (alts. κρείσσων egentl. f. κράσσων), men som efter Bemærkelsen henføres til posit. ἀγαθός; jf. ogs. κράτιστος; - a) stærkere, kraftigere, vældigere, mægtigere; bes. overlegen i Kræfter, tapprere, seirende, Hom.; Ἀρκάδων κρέσσονες, mægtigere el. tapprere end Arkad., Herod.; οὐδαμὰ - ἀδυνασίης ἀνάγκη κρέσσων ἔφυ, ingen Nødvendighed betvang det Umulige, id. 7, 172; h. Trag. ogs. vægtigere, farligere, tungere, gravior, ex. Eur. Hec. 608; men κρείσσων λόγου, over al Beskrivelse (god el. slet); οἱ κρείσσονες,

att. ogs. οἱ κρείττους, de Mægtigere, d. e. Guderne; τὸ κρεῖττον, Guddommen; alm. som er bedre, som er at foretrække, *ex.* κρέσσων οἰκτιρμῶν φθόνος, *Pind.*; ogs. *absol.*, κρέσσων ἀνὴρ – κὰταπαύει δίκην, den Bedre, den Forstandigere, *id. Nem.* 9, 35; *b)* bes. *att.*, som er Herre over el. uafhængig af noget, τινός, *ex.* γαστρὸς κρείττους εἶναι καὶ ἀκαίρων κερδῶν, maadeholdne og uegennyttige, *Xen. Cyr.*; κρείττων χρημάτων, ubestikkelig; ligel. *att.* i moralsk Forstand: bedre, ædlere, retskafnere.

κρειττοῦν, *s.* κρειττοῦσθαι, om Viinstokken: at have sygelige Udvæxter; – denne Sygdom hos Viinstokken, κρείττωσις, ἡ, *Theophr.* — κρείων, οντος, ὁ, *fem.* κρείουσα, ἡ; Hersker, Herre, Hovding, Magthaver, o. dl., h. *Hom.* sædv. om Konger og Hærførere, *ex.* om Agamemnon, men ogs. om Guderne, *ex.* om Zeus o. Poseidon; undert. ogs. om en fornem Underordnet, *ex. Od.* 4, 22; jf. ἥρως; ligel. heder en Medhustru, κρείουσα γυναικῶν, *Il.* 22, 48; sild. er κρείουσα sædv. Fyrstinde, Dronning; (skal være besl. m. *inus.* κράς, ogs. besl. m. κραίνω, o. m. κρείσσων). — κρειῶν, *ep.* f. κρεῶν, κρεάτων, *gen. pl.* af κρέας, *Hom.*

κρεκάδια, τά, fastslaaen Væv, fast og tæt vævet Tæppe, *Ar. Vesp.* 1210; o. — κρεκτός, 3, slaaen, bes. om et Strængeinstrument; alm. spillet, siungen; af — κρέκω, slaaer, banker, ἱστόν, slaaer Væven, væver; (df. κέρκις); *b)* κιθάραν κρέκειν, at slaae el. spille Lyren, hvf. *Ar. Av.* 683 ogs. har αὐλὸν κρέκειν, at spille paa Fløite; (besl. m. κρούω, κροτέω, κροαίνω). — κρεμάθρα, ἡ, Hængematte, Hængekurv; 2) Frugtstilk, *Theophr.*; 3) Theatermaskine, der fremstiller Skuespilleren, som svævende i Luften; af — κρέμαμαι, hænger, svæver, som *intr.* til κρεμάννυμι, former efter δύναμαι, *conj.* κρέμωμαι, o. *opt.* κρεμαίμην, ogs. κρεμοίμην, *Ar. Vesp.* 298, *vid. Buttm.*; *f.* κρεμήσομαι; ὄρη ἀπότομα ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ ποτάμου ἐκρέματο, hang derudover, *Xen.*; *transl.*, ἀμφὶ – φρεσὶν ἀμπλακίαι – κρέμανται, hænge el. hefte derved, *Pind. Ol.* 7, 45; jf. ogs. flgd.

κρεμάννυμι, *f.* κρεμάσω, *att.* κρεμῶ, *ep.* κρεμόω, *Il.* 7, 83, *aor.* 1 ἐκρέμασα; *pass.* κρεμάννυμαι, *aor.* ἐκρεμάσθην, (kan ogs. henføres til til κρέμαμαι), *f.* κρεμασθήσομαι; *f. intr.* κρημήσομαι, see u. κρέμαμαι, der ogs. kan betragtes som *pf. pass.* til κρεμάννυμι; *aor. med.* κρεμάσασθαι *c. acc.* har *Hes. Op.* 631; – hænger op, lader hænge el. svæve, holder el. befæster i en svævende Stilling, σείρην – ἐξ οὐρανόθεν, *Il.* 8, 19; τεύχεα – κρεμόω προτὶ νηόν, vil jeg ophænge (som Gave), *ib.* 7, 83; jf. *Pind. Pyth.* 5, 46; *in med.* o. *pass.*, hænger, svæver, *ex. Il.* 15, 18 o. 21; *in pass.*, bliver hængt el. ophængt; 2) *transl.*, sætter i Spænding, Forvirring, Frygt, Uvished, *suspensum teneo*; jf. ogs. αἰωρέω; *in pass.*, er i en Spænding, Forvirring, Frygt, Uvished; jf. ogs. κρήμνημι).

*κρέμασις, ἡ, Hængen, Ophængen, sild.; — κρεμασμός, ὁ, 1) = frgd.; 2) *intr.*, Hængen, Svæven; — κρεμαστήρ, ῆρος, ὁ, som hænger op; 2) Baand el. Stilk, hvorved noget hænger; df. – κρεμαστήριος, 3, = κρεμαστός; — κρεμαστής, οῦ, ὁ, = κρεμαστήρ; df. – κρεμαστός, 3, ophængt; hængende, svævende; σκευὴ κρεμαστά, hængende Stillads; 2) tienlig el. skikket til at hænge op; o. — κρεμάστρα, ἡ, = κρεμάθρα; – (af κρεμάννυμι, κρέμαμαι). — κρεμάω, sild. Form f. κρεμάννυμι, *vid. Buttm.*; — κρεμβαλιάζω ogs. κρεμβαλίζω, er – κρεμβαλιαστής, οῦ, ὁ, som klapprer el. slaaer Takten med Instrumentet κρέμβαλον, s. m. s.; – denne Handling, κρεμβαλιαστύς, ύος, ἡ, *Hom. Ap.*; af — κρέμβαλον, τό, (κρέκω), etslags Instrument, hvormed man frembragte en klapprende el. klirrende Tone, (etslags Dandsemusik, hvorm. man sammenligner Italienernes Castagnetter); jf. κρόταλον, (df. rimel. d. lat. *crepo*). — κρεμόω, *ep.* f. κρεμῶ, *fut.* til κρεμάννυμι, s. m. s. — κρέμυς, υος, ἡ, f. χρέμυς, Navnet paa en Fiskeart.

κρέξ, ἡ, *gen.* κρεκός, *crex*, en Fugleart, med spidst og hageformigt indskaaret Næb, af Størrelse som Fuglen Ibis, *Herod.* 2, 76. — *κρεοβότος, 2, (βόσκω), o. κρεόβρωτος, 2, (βιβρώσκω), kiodædende; — κρεοκάκκαβος, ὁ, (κακκάβη), Kiodpotte. — κρεοκοπέω, κρεονομία, ἡ, o. κρεοπώλης, ὁ, f. κρεωκοπέω, *etc.*; — κρεοσαπέντων h. *Plut.*, *gen. pl. part. aor.* 2 *pass.*, formet som af κρεοσήπεσθαι, (σήπομαι), at være ankommen i Kiodet; — κρεουργέω, (κρεουργός), 1) *c. acc.*, sønderhugger ligesom Kiød, hugger i Kogestykker; smaahugger; – 2) *intr.*, er en Kiodhugger el. Slagter; df. – κρεουργηδόν, *adv.*, sønderlemmet paa Slagterviis el. i afhugne Stykker, *Herod.* 3, 13; — κρεουργία, ἡ, Handlingen κρεουργεῖν; ogs. det af Kiodstykker anrettede el. givne Maaltid; o. — κρεουργικός, 3, hørende til en Kiodhugger el. hans Forretning; af – κρεουργός, 2, (ἔργον), som sønderhugger el. tillaver Kiodet; ὁ κρεουργός, Kiodhugger, Slagter; 2) som κρεωδαίτης, som uddeler Offerkiodet

til Giesterne; 3) som *adject.*, κρεουργὸν ἦμαρ, en Offerfest, *Æsch. Ag.* 1592; – (af κρέας). — κρεοφαγία, ἡ, o. κρεοφάγος, 2, = κρεωφαγία, *etc.*, — κρεΰλλιον, τό, *dim.* af κρέας, lidet Stykke Kiod.

κρέω, *inus.*, = κραίνω, df. som *part.* κρέων, κρέουσα, = κρείων, κρείουσα. — *κρεωβορέω, er – κρεωβόρος, 2, (βορά), som spiser Kiod; – denne Handling, κρεωβορία, ἡ; — κρεωδαισία, ἡ, Kiodfordeling; af – κρεωδαίτης, ου, ὁ, *fem.* -δαῖτις, ἡ, (δαίω), som fordeler Kiodet; — κρεώδειρα, ἡ, (δείρω, δέρω), Værktøi til at flaae det slagtede Stykke; — κρεώδης, 2, (εἶδος), kiødagtig; τὰ κρεώδη, hvad der har Udseende af Kiød; — κρεωδοσία, ἡ, Handlingen – κρεωδατέω, er – κρεωδότης, ου, ὁ, (δίδωμι), som uddeler el. fordeler Kiødet, bes. ved et Offermaaltid; — κρεωδόχος, 2, = κρειοδόκος; — κρεω-θήκη, ἡ, Kiødbod, Kiødkammer; — κρεωκάκκαβος, ὁ, = κρειοκάκκαβος; o. — κρεωκοπέω, er – κρεωκόπος, 2, (κόπτω), som hugger el. sønderhugger Kiød; – (af κρέας).

κρέων, ὁ, κρέουσα, ἡ, see u. *inus.* κρέω; οὐρανῷ (-νοῦ) – κρέοντι – δόκιμος, *i. e.* Διῒ δόκιμος, *Pind. Nem.* 3, 17. — κρεῶν, f. κρεάτων, *gen. pl.* af κρέας, *Od.* 15, 98. — *κρεωνομέω, (νέμω), fordeler Kiødet, bes. ved et Offermaaltid; – denne Handling, κρεωνομία, ἡ; — κρεωπωλεῖον, τό, = κρεωπώλιον; af – κρεω-πωλέω, er – κρεωπώλης, ου, ὁ, som sælger Kiød, en Kiødhandler; df. – κρεωπωλικός, 3, ligesom en Kiødhandler el. Slagter; o. — κρεωπώλιον, τό, Kiødbod, Kiødtorv; Udsalg af Kiød; — κρεω-στάθμη, ἡ, Kiødvægt; o. — κρεωφαγέω, er – κρεωφάγος, 2, (φαγεῖν), som spiser Kiød, som lever af Kiød; – denne Handling, κρεωφαγία, ἡ; – (af κρέας).

κρήγυος, 2, ogs. κρήγιος, god, nyttig, som er nogen til pas el. efter hans Sind, *Il.* 1, 106; 2) sand, ægte, *Theocr.* 20, 19; (alene *poët.* o. *dor.*, rimel. af χρήσιμος, efter nogle af κράτυς). — κρήδεμνον, τό, (κράς *inus.*, δέω, δέμα), 1) som Fruentimmerpynt: Hovedbind el. Hovedbedækning, der ligesom Slør hang ned over Kinderne, og derhos kunde bedække Ansigtet, *ex. Od.* 1, 334; jf. ogs. *ib.* 5, 346; – 2) *transl.*, *a)* Muurtinder; Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα, *Hom.*, *ex. Il.* 16, 100; Θήβης κρήδεμνα, Thebens Muur el. Theben, *Hes. Sc.* 105; *b)* Laaget til en Viinkrukke el. til et andet Leerkar; ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν, aftog Laaget, *Od.* 3, 392.

κρηῆναι, κρήηνον, *inf.* o. *imperat. aor.* 1 af κραιαίνω, *Il.* — κρῆθεν, *adv.*, (κράς *inus.*), ned fra Hovedet, ovenfra; ἀπὸ κρῆθεν, *Hes. Sc.* 7; jf. κατακρῆθεν. — κρῆθμον, ogs. κρίθμον, τό, Søfennikel, etslags Kiøkkenurt. — κρημνάω, *jon.* κρημνέω, ogs. κρήμνημι, nedlader fra en Høide, lader hænge ned; sænker el. kaster ned derfra, ἄγκυραν, *Pind. Pyth.* 4, 43; *in med.*, hænger el. svæver ned derfra; (nærmest af κρημνός, s. m. s.). — κρημνηγορέω, (ἀγορεύω), taler svulstigt, bruger høitravende og ligesom halsbrækkende Ord; — κρήμνημι, see u. κρημνάω; o. — κρημνίζω, = κρημνάω; 2) sædv. kaster el. styrter ud over et steilt Sted; – denne Handling, κρήμνισις, ἡ; (af κρημνός).

*κρημνοβατέω, er – κρημνοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω), som bestiger steile Bierge el. Steder, som klattrer el. gaaer paa saadanne, *epith.* til Pan; 2) *transl.*, som bruger høitravende og ligesom halsbrækkende Ord; — κρημνόθεν, *adv.*, ned fra en Høi el. et steilt Sted; — κρημνοκομπέω, = κρημνηγορέω; o. — κρημνοποιός, 2, (ποιέω), som danner og bruger steile, høitravende, halsbrækkende Ord el. Udtryk, *Ar. Nub.* 1370; af — †κρημνός, ὁ, (κρεμάννυμι), steilt Sted, steil Klippe, den steile Rand el. Brink af en Klippe, bes. af en Grav, af en Flodbred, o. dl., *Il.*; *transl.*, κρημνοὺς ἐρείδων, høitravende Ord, *Ar. Equ.* 625; – 2) Randen af et Saar, som χεῖλος, *Hipp.*; df. — κρημνώδης, 2, (εἶδος), steil, lodret; o. — κρημνώρεια, ἡ, steil el. lodret Side af et Bierg; (af ὄρος, formet som ἀκρώρεια).

κρῆναι, *inf. aor.* 1 *act.* af κραίνω, *Hom.* — κρηναῖος, 3, rig paa Kilder; fra el. af en Kilde, hørende dertil; Νύμφαι κρηναῖαι, Kildenympher, *Od.* 17, 240; 2) ἡ κρηναία, *poët.* f. κρήνη; af — †κρήνη, ἡ, Kilde, Brønd, *Hom.*; ogs. *transl.* alt det, hvoraf noget fremspringer el. opstaaer som af en Kilde; (skal være af κάρα, κάρηνον, hvorm. man sammenligner d. lat. *caput aquæ*; besl. m. κρεῖνος); df. — κρήνηθεν, *adv.*, fra Kilden, udaf Kilden; — κρηνιάς, άδος, ἡ, bes. *fem.* til κρηναῖος; sædv. Νύμφη κρηνιάς, en Kildenymphe; — κρηνίς [ῐ], ίδος, ἡ, = frgd.; men κρηνίς [ῑ], ῖδος, ἡ, *dim.* af κρήνη. — κρῆνον, *imperat. aor.* 1 *act.* af κραίνω, *Od.* — κρηνοῦχος, 2, (ἔχω), som besidder el. behersker Kilderne, *epith.* til Poseidon; o. — κρηνο-φύλαξ, ακος, ὁ o. ἡ, som har Opsigt over Kilder og Brønde; (af κρήνη).

κρηπῖδοποιός, 2, (ποιέω), som forfærdiger Skoe; — κρηπῖδοπώλης,

ου, ὁ, (πωλέω), som sælger Skoe; o. — κρηπῑδόω, beskoer, bestovler; *in med.*, trækker Skoe el. Stovler paa; 2) forsyner med et Grundlag, grundlægger, støtter; *in med.*, støtter mig paa noget, ἐπί τινος; df. — κρηπίδωμα, τό, Beskoening; af — κρηπίς, ῖδος, ἡ, etslags Fodtøi el. Sko; κρ. σχιστή o. λεπτοσχιδής, som er sammensat af enkelte Strimler; ogs. etslags Halvstøvle, som ἐνδρομίς o. κόθορνος; 2) Grundlag, Underlag, Fod, Basis, *ex.* en Billedstøttes; 3) en ophøiet Rand; bes. en Flodbred.

Κρής, ὁ, *gen.* Κρητός, sædv. *in pl.* Κρῆτες, *fem.* Κρῆσσα, ἡ, Kreter, Kreterinde. — κρῆσαι, *inf. aor.* til κεράννυμι, *Hom.* — κρησέρα, ἡ, Meelsigte; ogs. etslags lidet Net til Fiskefangst; — *dim.* κρησέριον, τό; df. — κρησερίτης, ου, ὁ, ἄρτος, Brod af sigtet Meel. — Κρῆσσα, ἡ, see u. Κρής. — κρησφύγετον, τό, Tilflugt, Tilflugtssted, *Herod.*; (efter *gramm.* oprindel. hvorhen man flyer for Kreteren Minos).

Κρητᾱγενής, 2, (γένος), ogs. Κρηταιγενής, født paa Kreta, *epith.* til Zeus; af — Κρήτη, ἡ, ogs. *in pl.* Κρῆται, Den Kreta, nu Candia, *Hom.*; df. — Κρήτηθεν, *adv.*, fra Kreta, *Hom.*; o. — Κρήτηνδε, *adv.*, hen til Kreta, *Hom.* — κρητήρ, ῆρος, ὁ, *jon.* o. *ep.* f. κρατήρ, *Hom.* — Κρητίζω, taler el. handler som en Kreter, d. e. lyver og bedrager; — Κρητικός, 3, kretisk, fra Den Kreta; 2) ὁ κρητικός, en Versfod, (– ᴗ –), ogs. ἀμφίμακρος, *amphimacer*; o. — Κρητισμός, ὁ, Handlemaaden Κρητίζειν; (af Κρής). — κρηφαγεῖν, *ctr.* af κρεηφαγεῖν.

κρῖ, τό, *ep.* afkortet Form af κριθή, Byg, men alene *in nom.* o. *acc.*, *Hom.* — κρῑᾰνός, 3, (κριός), som er født i Væderens Tegn; jf. σκορπιανός, o. fl. — κριβάνη, ἡ, etslags Brod el. Kage; o. — κριβανίτης, ου, ὁ, *sc.* ἄρτος, som er baget i en κρίβανος; af — κρίβανος, ὁ, ogs. κρίβανον, τό, *att.* f. κλίβανος, etslags tillukt Leerkar, hvori man bager el. steger; 2) en udhulet Klippe i Havet; df. — κριβανωτός, 3, *sc.* ἄρτος, = κριβανίτης, *Ar. Plut.* 765. — κριγή, ἡ, o. κριγμός, ὁ, (κρίζω), den Lyd, som høres, naar man skærer Tænder; ogs. som τριγμός, Flagermusenes Surren. — κρίδδω, *boeot.* f. κρίζω; leer høit. — κριδόν, *adv.*, (κρίνω), med Udvalg, efter Overlæg, *inc.*

κρίζω, *pf.* κέκρῑγα, *aor.* ἔκρῐκον, knager, knarker (ved at brækkes), *strideo*, *ex.* κρίκε ζυγόν, *Il.* 16, 470; alm. frembringer en skarp el. skærende Tone, *ex.* som Flagermusenes; ogs. skærer Tænder, o. dl.; (besl. m. κράζω, κρώζω, udtrykker oprindel. en Naturlyd). — κρῑηδόν, (κριός), *adv.*, ligesom en Væder. — *κρῑθαία, ἡ, rimel. etslags Havregrød; — κρῑθάμινος, 3, = κρίθινος; formet som πυράμινος; — κριθανίας, ου, ὁ, som ligner Byg; κριθ. πυρός, etslags Hvede med Sideskud ligesom Byg; — κριθάριον, τό, *dim.* af κριθή, smaa Bygkorn; o. — κριθάω, = κριθιάω; ζεύξω — κριθῶντα πῶλον, den vælige Fole, *Æsch. Ag.* 1641; — (af κριθή).

κριθείς, εῖσα, έν, *part. aor.* 1 *pass.*; o. — κρίθεν, *æol.* f. κρίθησαν, ἐκρίθησαν, 3 *pl. aor.* 1 *pass.*; — af κρίνω. — κριθή, ἡ, Byg; h. *Hom.* altid *in pl.*; 2) Bygkorn, liden Hævelse paa Øielaaget; 3) en liden Vægt, et Gran; (efter *Buttm.* besl. m. κρύος, ὀκρυόεις, ligesom *hordeum* m. *horreo*, af Byggets buskede og stridende Beskaffenhed). — κριθίασις, ἡ, *hordeatio*, den Sygdom hos Hesten, som opstaaer, naar den i Utide har ædt mere Byg el. Havre, end den kan fordøie; af — κρῑθιάω, (κριθή), egentl. om Hesten, κριθιᾷν, at æde for meget af Byg el. Havre, saa at den bliver vælig og uregierlig, el. saa at Sygdommen κριθίασις deraf opstaaer; *transl.* om Mennesker, at være kaad el. overmodig. — κρῑθίδιον, τό, = κριθίον. — κριθίζω, foerer med Byg; o. — κρίθινος, 3, giort el. tilavet af Byg; κρίθινος οἶνος, Øl; (af κριθή). — κρῑθίον, τό, *dim.* af κριθή.

*κριθολόγος, 2, (λέγω), som samler Byg; 2) h. Opuntierne er ὁ κριθολόγος, en Øvrighedsperson, ligesom ὁ ἱεροποιός i Athenen, *Plut.*; — κριθομαντεία, ἡ, Spaadom af Byg; af — κριθόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις), Bygprophet; — κριθοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som sælger Byg; — κριθοτράγος, 2, (τρᾰγεῖν, τρώγω), som æder Byg, *Ar.*; — κριθοφαγία, ἡ, at æde Byg; at spise Bygbrød, at leve deraf; h. *Polyb.* er κριθοφαγία ogs. en romersk Soldaterstraf; af — κριθοφάγος, 2, (φαγεῖν), som æder Byg, som lever af Byg; — κριθοφόρος, 2, (φέρω), som fører el. bærer Byg; — κριθοφυλακία, ἡ, at være — κριθο-φύλαξ, ακος, ὁ, som har Opsigt over Byggets el. Kornets Udførsel fra Athenen, som σιτοφύλαξ; o. — κριθώδης, 2, (εἶδος), som ligner Byg; κριθώδης ἄρτος, Bygbrød; — (af κριθή).

κρίκε, *ep.* f. ἔκρικε, *aor.* 2 til κρίζω, s. m. s. — κρικηλασία, ἡ, (κρίκος, ἐλαύνω), at drive Ringen el. Hiulet (τροχός) om i en Kreds, (en Drengeleg). — κρῐκίον, τό, *dim.* af κρίκος; ogs. κρικέλλιον, κρικίλλιον, κρικύλλιον. — κρικοειδής, 2, (εἶδος), ringformet, cirkel

formet; af — κρίκος, ὁ, = κίρκος, Ring, Kreds, Cirkel, *Il.* 24, 272; sild. κρίκος τοῦ δακτυλίδιου, Fingerring; ogs. Armbaand, ringformet Spænde, o. dl.; 2) en Ringkugle, *sphæra armillaris*; df. — κρικόω, gjør til en Kreds; 2) indslutter i en Kreds el. Cirkel; κεκρίκωνται τὸ χεῖλος χαλκῷ, deres Læbe er gjennemtrukken med en Kobberring, *Strabo*. — κρίκω f. κρίζω, *inus*. — κρικωτός, 3, (κρικόω), forsynet med Ringe; bestaaende af Ringe; σφαῖρα κρικωτός, en Ringkugle.

κρίμα, τό, ogs. κρῖμα, *Æsch. Suppl.*, (κρίνω), egentl. Gjenstand for Afgjørelse, Stridspunkt; ogs. Anklage, lat. *crimen*; 2) sædv. Afgjørelse, Beslutning, Dom; Domfældelse, Straf. — κριμνατίας, o. κριμνίτης, οῦ, ὁ, ἄρτος, Brod af — κρίμνον, τό, Skraa el. grovt Meel, bes. af Byg el. Hvede; 2) κρίμνα χειρῶν, Klid, hvori Hænderne vaskes; df. — κριμνώδης, 2, (εἶδος), som ligner grovt Meel; κατανίφει κριμνώδη, Sneen falder lige ned og tæt som Meel, *Ar. Nub.* 965. — κρινάνθεμον, τό, (ἄνθος), Hnusløv, lat. *sedum*; o. — κρίνινος, 3, gjort af Lilier; af — κρίνον, τό, en Lilie; men λείριον, bes. den hvide Lilie; af *inus*. τὸ κρίνος haves Biformerne κρίνεα, *Herod.*, o. κρίνεσι, *Ar.*

κρίνω [ῑ], f. κρινῶ, aor. ἔκρῖνα, in med. ἐκρινάμην, pf. κέκρῐκα, (sild. ogs. pf. 2 κέκρινα), pf. pass. κέκριμαι, aor. pass. ἐκρίθην [ῐ], part. ep. ogs. κρινθείς, *Hom.*; (df. ved Bogstavomsætn. *cerno*); — 1) adskiller, afsondrer, ἄνδρας κατὰ φῦλα, *Il.* 2, 362; τούς τε ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακοὺς κρίνειν, *Xen. M. S.* 3, 1, 9; *b)* afsondrer for at vælge, udvælger, *Hom.*; ogs. *in med.*, κρίνασθαι ἀρίστους, at udvælge sig de bedste, jf. *Il.* 9, 517; ofte *in part. pass.* κεκριμένος o. κρινθείς, udvalgt, udkaaren, *Hom.*; men οὖρος κεκριμένος, som blæser i en bestemt Retning, *Il.* 14, 19; — 2) skiller en Trætte, νείκεα, *Od.* 12, 440; alm. afgjør som Dommer, dømmer; men σκολιὰς θέμιστας κρίνειν, at fælde uretfærdige Domme, *Il.* 16, 387; δίκας σφι πάντων βασιλήων δικαιοτάτας κρίνειν, *Herod.* 2, 129; ἑαυτὸν παρασχεῖν τινι κρῖναι, at lade sig dømme af nogen, *Xen. Anab.* 6, 4, 16; alm. afgjør, bestemmer, *ex.* πότμος κρίνει συγγενὴς περὶ πάντων ἔργων, *Pind. Nem.* 5, 73; — *in med.* o. *pass.*, *a)* afgjør en Strid med nogen, trættes, strider, kæmper; κρίνασθαι Ἄρηϊ, at udfægte en Strid, *Hom.*, *ex. Il.* 2, 385; jf. *Od.* 16, 269; Τιτήνεσσι κρίναντο, de kæmpede med Titanerne, *Hes. Theog.* 882; *b)* om en Sag: at blive afgjort; at faae et Udfald, at tage en (god el. slet) Ende; *part. pf. pass.* κεκριμένος, afgjort; — 3) undersøger, prøver, bes. udlægger, udtyder (en Drøm, et Syn, o. dl.), *ex.* τῇ ἔκριναν οἱ τὴν ὄψιν, *Herod.*, jf. 7, 19; ogs. *in med.*, *Il.* 5, 150; ogs. undersøger, spørger, *ex. Soph. Aj.* 586; — 4) bes. *att.*, *a)* anklager, inddrager for Retten, (fordi Klageren paastod en bestemt Straf over den Sagsøgte); κατηγορεῖ μὲν ἐμοῦ, κρίνει δὲ τούτου, *Dem. p.* 230; *b)* tilkjender, tildømmer; bes. *α)* domfælder, τινὰ ὡς ἀδικοῦντα, *Xen. Anab.* 5, 6, 33; *β)* antager, billiger, γνώμην τινός, tiltræder nogens Mening, *id. Hell.* 1, 7, 38.

κρινών, ῶνος, ὁ, (κρίνον), Liliebed; df. — κρινωνιά, ἡ, Liliebed tillige med de deri voxende Lilier. — κριξός, ὁ, *dor.* f. κριοσός, κιρσός. — *κριοβόλος, 2, (βάλλω), som dræber Vædere; — κριοδόχη o. -δόκη, ἡ, (δέχομαι), Stillads, hvorpaa Væderen el. Muurbrækkeren hviler; — κριοειδής, 2, (εἶδος), som ligner en Væder; — κριοκέφαλος, 2, (κεφαλή), med Væderhoved; — κριοκοπέω, (κόπτω), som med Væderen el. Muurbrækkeren støder imod Muren; — κριομαχία, ἡ, Væderkamp; af — κριομαχέω, (μάχη), kæmper med en Væder el. som en Væder; 2) kæmper med Muurbrækkeren; — κριόμορφος, 2, (μορφή), væderformet; — κριόμυξος, 2, (μύξα, Snue), dum som en Væder; — κριοπρόσωπος, 2, (πρόσωπον), der fortil ligner en Væder; o. — κριόπρωρος, 2, (πρῷρα), = frgd.; — (af flgd.).

†κριός, ὁ, en Væder, *aries*; 2) som Beleiringsmaskine: en Muurbrækker, lign. *aries*; 3) etslags Søuhyre af Slægten κῆτη; 4) en Muslingart; 5) etslags Fugleærter; 6) Sneglen om Hovedet paa den korinthiske Søile: af dens Lighed med snoede Væderhorn; (rimel. af κέρας, κεραός, hornet); df. — κριόστασις, ἡ, Stillads til en Muurbrækker; — κριοφάγος, 2, (φαγεῖν), som spiser Vædere; o. — κριοφόρος, 2, (φέρω), som fører Vædere.

κρίσιμος, 2, *adv.* -μως, afgjørende, som gjør Udslaget; 2) til at afgjøre el. paadømme; df. stridig, uafgjort; af — κρίσις, εως, ἡ, (κρίνω), Adskillelse; Afsondring; 2) Valg; bes. Raadsherrevalget i Athenen; 3) Afgjørelse; Rettens endelige Dom el. Kjendelse; παρασχεῖν ἑαυτὸν εἰς κρίσιν, at underkaste sig en saadan, *Xen. Anab.* 6, 4, 20; ogs. Domfældelse, *ib.* 1, 6, 5; ogs. endeligt Udfald, *ex.* af en Krig; 4) Bedømmelse, Udlægning, Udtydning. — κρισσός, ὁ, o. κρισσώδης, 2, *att.* f. κιρσός, κιρσώδης.

κριτέον, *verbale* til *κρίνω*, man maa dømme. — *κριτήριον*, *τό*, Middel til at dømme, afgiøre, prøve, bedømme; Retteſnor, Prøveſteen; alm. afgiørende Mærke el. Kiendemærke; – 2) Sted, hvor Retten holdes, Domſtol; *κριτήριον καθίζειν*, at nedſætte el. anordne en Ret; af — *κρίτης*, *ου*, *ὁ*, (*κρίνω*), ſom afgiør el. bedømmer; en Dommer; *ἀγνώμονι κρίτῃ περιτυχεῖν*, *Xen.*; Voldgiftsmand, *id. Cyr.* 1, 3, 17; df. — *κριτικός*, 3, hørende, ſkikket, tilbøielig til at afgiøre el. bedømme; *b)* hørende til Dommeren el. til hans Kiendelſe; *c) ὁ κριτικός*, en Kritiker el. Sprogforſker; ſom bedømmer Sprog og Skrifter; hans Videnſkab, *ἡ κριτική*, *sc. τέχνη*. — *κριτίς*, *ίδος*, *ἡ*, *fem.* til *κρίτης*., ſild. — *κριτός*, 3, (*κρίνω*), affondret, adſkilt; udvalgt, udkaaren, fortrinlig, *Hom.*, *ex. Il.* 7, 434; 2) afgiort, paadømt; bedømt, prøvet.

κροαίνω, *poët.* f. *κροίω*, ſlaaer; Ὡς δ᾽ ὅτε τις στατὸς ἵππος – θείῃ πεδίοιο κροαίνων, med lydende Hovſlag, i Galop, *Il.* 6, 507; *μέλος κροαίνειν*, at ſlaae el. ſpille et Stykke paa Lyren, *Anacr.* — *κρόκα*, *acc. heteroclit.* til *κρόκη*, formet af *nom. inus. κρόξ*, *Hes. Op.* 540: — *κροκάλη*, *ἡ*, = *κρόκη*, Bem. 2; – *adject. poët. κροκαλός*, 3, med Kiſel, fuld af Kiſel, *inc.* — *κρόκεος*, 3, (*κρόκος*), ſafranfarvet, ſafranguul; *κρόκεον εἷμα*, *Pind.* — *κρόκες*, *αἱ*, *poët. nom. pl. heteroclit.* til *κρόκη*. — *κρόκη*, *ἡ*, (*κρέκω*), den løſe Traad til Iſlæt, ſom ſlaaes faſt med Væverſteen, df. Iſlæt i Væven, *subtemen*; ogſ. alm. en Traad, *Soph. Oed. Col.* 474; – 2) den (af Bølgens Slag glattede) runde Steen el. Kiſel paa Strandbreden; df. ogſ. 3) Strandbreden el. Kyſten ſelv; jf. *κρόκα* o. *κρόκες*.

κροκίας, *ου*, *ὁ*, (*κρόκος*), den Safranfarvede. — *κροκιδίζω*, ogſ. *κροκιδολογέω*, o. *κροκιδισμός*, *ὁ*, = *κροκυδίζω*, *κροκυδισμός*, *inc.* — *κροκίζω*, (*κρόκη*), væver, *inc.* — *κροκίζω*, ligner Safran; — *κρόκινος*, 3, af Safran, tillavet af Safran; o. — *κρόκιος*, 3, ſafranfarvet, ſafranguul; (af *κρόκος*). — *κροκίς*, *ίδος*, *ἡ*, ogſ. *κροκύς*, (*κρόκη*), Laad el. Knop paa uldne Tøier, (neml. af det løsſpundne Iſlæt, el. ſom opkradſes under Valkningen); 2) Flig af et Klædebon, *lacinia*; 3) et Uldnøgle el. Uldgarnnøgle. — *κροκισμός*, *ὁ*, (d. førſte *κροκίζω*), Væven el. at væve.

κροκόβαπτος, 2, o. *κροκοβαφής*, 2, (*κρόκος*, *βάπτω*); ſafranfarvet, ſafranguul. — **κροκοδειλέα*, *ἡ*, Excrementerne af *κροκόδειλος χερσαῖος*, brugtes til Øienſalve og til Sminke; jf. *Hor. Ep.* 12, 11; — *κροκοδειλιάς*, *άδος*, *ἡ*, = *κροκοδείλιον*; — *κροκοδείλινος*, 3, af en Krokodil; *κροκοδείλινος λόγος*, ogſ. *κροκοδειλίνη*, *ἡ*, = *κροκόδειλος*, Bem. 3; — *κροκοδείλιον*, *τό*, etſlags Vært, (Navnet af Stilkens hvasſe Overflade); o. — *κροκοδειλίτης*, *ου*, *ὁ*, = flgd., Bem. 3; af — *κροκόδειλος*, *ὁ*, Krokodil, det ſtørſte og farligſte Fiirbeen i Niilfloden, *Herod.* 2, 68, flgd.; jf. ogſ. *ib.* 4, 48; oprindel. ethvert Fiirbeen, *ib.* 2, 69; 2) *κροκόδειλος χερσαῖος*, Landkrokodillen, etſlags pigget, Landfiirbeen; 3) h. Sophiſterne: etſlags ſpidsfindig Slutningsmaade, hvis Gienſtand Krokodillen var.

κροκοδίλη, *ἡ*, (*κρόκη*, *εἵλέω*), den ſpundne Traad. — **κροκοειδής*, 2, (*εἶδος*), ſafranagtig, ſafranfarvet; — *κροκοείμων*, *ονος*, 2, (*εἷμα*), i ſafrangule Klæder; — *κροκόεις*, *εσσα*, *εν*, ſafranguul; — *κροκόμαγμα*, *τό*, (*μάσσω*), den trævagtige Reſt af Safranen efter Safranoliens Udtrækning; o. — *κρόκον*, *τό*, det Safrangule, beſ. i Ægget; – (af *κρόκος*). — *κροκονητική*, *ἡ*, *sc. τέχνη*, (*κρόκη*, *νέω*, *νήθω*), den Kunſt at ſpinde Traad til Iſlæt. — *κροκόπεπλος*, 2, (*πέπλος*), i ſafranguul Kaabe, med ſafranguult Slør, *epith.* til Eos, *Il.*; af — *κρόκος*, *ὁ*, ſild. ogſ. *ἡ*, *crocus*, Safran, *Il.*; *ᾠοῦ κρόκος*, det Gule el. Blommen i Ægget; — *κροκόττας*, *ὁ*, ogſ. *κροκούτας*, etſlags indiſk Dyr, rimel. en Hyæneart. — *κροκόω*, 1) (*κρόκος*), beſtrøer el. farver med Safran; 2) (*κρόκη*); omvikler med Iſlætstraaden; ogſ. væver.

κροκυδίζω, plukker el. piller Uldfnug o. dl. af Klæderne, (hvilket Hyklere, ogſ. Affindige el. Feberſyge pleie at giøre); – denne Handling, *κροκυδισμός*, *ὁ*; ogſ. *κροκυλεγμός*, *ὁ*, (*λέγω*); i den ſidſte Form ogſ., Smaalighed, Uſſelhed, Gnieri; af — *κροκύς*, *ύδος*, *ἡ*, (*κρόκη*), ſom *κροκίς*, Bem. 1, Traad el. Uld, ſom lader ſig pille af Klæde, *Herod.* 3, 8; df. alm. blødt og laadent Uldentøi; ogſ. Uldtot, lat. *floccus*; df. — *κροκύφαντος*, 2, (*ὑφαίνω*), vævet; 2) = *κεκρύφαλος*. — *κροκώδης*, 2, (*εἶδος*), 1) (*κρόκος*), ſafranagtig, ſafranfarvet; 2) (*κρόκη*), af Art el. Beſkaffenhed ſom Iſlæt; *κροκῶδες διάνημα*, *Plato*. — *κροκωτίδιον*, o. *κροκώτιον*, *τό*, *dim.* af *κροκωτός*. — *κροκώτινος*, 3, = flgd.; — *κροκωτός*, 3, (*κροκόω*), farvet med Safran, *Pind.*; 2) ſom *subst. ὁ κροκωτός*, *sc. χιτών s. πέπλος*, ogſ. *τὸ κροκωτόν*, *sc. εἷμα*, ſafranfarvet Pragtklædning, ſom bæres beſ. paa Bacchusfeſten; df. — *κροκωτοφορέω*, er — *κροκωτοφόρος*, 2, (*φέρω*), ſom bærer en ſafranfarvet Pragtklædning.

κρομμυο-γήτειον, τό, Zvibelløg; af — *κρόμμυον*, τό, = *κρόμυον*, Zvibel, ofte h. *Ar.*; df. — *κρομμυ-ὀξυρεγμία* s. *-οξερεγμία*, ἡ, Opstøden af Løg og Æddike, *Ar. Pax*, 533. — *κρομυόεις*, εσσα, εν, rig paa Zvibler; *fem.* Κρομυοῦσσα, Zviheløen; af — †*κρόμυον*, τό, Zvibel, *Hom.*; *κρόμυον οὐ μόνον σῖτον, ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνεται*, *Xen. Conv.* 4, 8; – (efter de Gamle er *κρόμυον* den Zvibelart, som bestaaer af en enkelt Rod med flere concentriske hule Blade; det afledes komisk af *κόρη* o. *μύω*, fordi Zvibelens Skarphed river i Øinene, saa at man maa lukke dem); df. — *κρομυοπώλης*, ου, ὁ, (*πωλέω*), en Zvibelhandler; o. — *κρομυών*, ῶνος, ὁ, Zvibelbed el. Zvibelhave.

**Κρόνια*, ων, τά, sc. ἱερά, a) Kronosfesten, (i Athenen d. 12te i Maaneden Hekatombion, *μὴν Κρόνιος*); b) Romernes Saturnalier; — *Κρονιάς*, άδος, ἡ, bes. *fem.* til *Κρόνιος*; *Κρονιάδες ἡμέραι*, Saturnalierne; — *Κρονίδης*, ου, ὁ, Kronos's Søn, sædv. Zeus, *Hom.*; ogs. *Κρονίδης Ζεύς*, *id.*; — *Κρονικός*, 3, sædv. *Κρόνιος*, 3, hørende til el. tilhørende Kronos el. Saturnus, ham indviet; *Κρόνιος ὄχθος*, Kronoshøien ved Olympia, ogs. *τὸ Κρόνιον*, *Pind. Ol.* 9, 4, o. *ib.* 1, 179; jf. ogs. *Κρόνια*; – 2) *att.* ogs. gammeldags, som af Ælde gaaer i Barndom, tosset, fiantet; *Κρονίων ὄζειν*, at lugte af forældet Overtro; — *κρόνιππος*, ὁ, (*ἵππος*), gammel Nar, gammel Tosse, *Ar.*; — *Κρονίων* [ῑ], *-ίωνος* [ῑ], ogs. *-ίονος* [ῐ], ὁ, Kronos's Søn, sædv. Zeus, *Hom.*; ogs. *Ζεὺς Κρονίων*, *id.*; o. — *Κρονόληρος*, ὁ, (*ληρέω*), gammel eenfoldig Sladderhank; – (af flgd.).

Κρόνος, ὁ, Kronos, Saturnus, Søn af Uranos o. Gæa, *Hes. Theog.* 137, ved Rhea Fader til Zeus o. fl.; – under hans Regiering var den gyldne Alder, *Hes. Op.* 111, indtil han af sine Sønner nedstyrtedes i Tartarus, jf. *Il.* 8, 479, o. 14, 203; – sild. dyrkes *Κρόνος* som Gud for Tiden, *χρόνος*; hans Stierne holdtes for uheldbringende; – 2) med Hensyn paa den fabelagtige Oldtid hed i det opklarede Athenen enhver enfoldig el. svagsindet gammel Mand, *Κρόνος*; jf. *Κρόνιος*, Bem. 2; df. — *Κρονότεκνος*, ὁ, (*τέκνον*), Kronos's Fader, Uranos, *Orph.*

κρόξ, f. *κρόκη*, *inus.*, df. *κρόκα* o. *κρόκες*, s. m. s. — *κρόσσαι*, αἱ, *jon.* ogs. *κρῶσσαι*, fremragende Tinder el. Brystværn paa Mure og Muurtaarne, *Il.* 12, 258, 444; ogs. fremstaaende Afsatser paa Muren, *Herod.* 2, 125; (efter *gramm.* tilligem. flgd. af *κόρρη*, *κόρση*, men efter nogle af *κρόκη*). — *κροσσός*, οῦ, ὁ, som *θύσανος*, Fryndse, Qvast, Bræmme om en Klædning; ogs. de udhængende Traader paa begge Ender af Væven; (Afledn. see u. d. frgd.); df. — *κροσσόω*, indfatter, besætter med Fryndser, Qvaster el. Bræmmer; df. — *κροσσωτός*, 3, indfattet el. besat med Fryndser el. Bræmmer. — *κρόσφος*, ὁ, = *γρόσφος*.

κροταίνω, poetisk Biform af *κροτέω*. — **κροτάλια*, τά, Perler, som slaae paa hinanden el. rasle i Øret, *Pind. fragm.*; o. — *κροταλίζω*, lader klappre el. rasle; *ἵπποι — ὄχεα κροτάλιζον*, trak el. droge dem med Raslen, *Il.* 11, 160; slaaer el. larmer med *κρόταλα*, *Herod.* 2, 60; 2) *att.* sædv. som *κροτέω*, tilklapper nogen Bifald, *τινί*; *pass.*, *κροταλίζεσθαι ὑπό τινος*, at modtages af nogen med Bifaldsklap; df. – *κροτάλισμα*, τό, Klappren, Slaaen, Slag; o. – *κροταλισμός*, ὁ, Klappren, Raslen, Klingen med *κρόταλον*; 2) Bifaldsklap; – (af flgd.).

**κρόταλον*, τό, Redskab til at klappre, larme el. rasle med, som spaltet Rør, Bjælde el. Klokke, Blikbækkener, o. dl.; – 2) *transl.*, en Sladderhank, en Svadser, *Ar. Nub.*; ogs. som *adject.*, *οἶδ' ἄνδρα κρόταλον*, *Eur. Cycl.*; jf. *κώδων*; — *κροταφίς*, ίδος, ἡ, Spidshammer, sædv. *κέστρα*; o. — *κροταφίτης*, ου, ὁ, *μῦς*, Tindingmuskelen; af – *κρότᾰφος*, ὁ, Tindingen paa Hovedet, sædv. *in pl.*, Tindinger, *Hom.*; 2) Kolbe paa Hammeren; 3) *σχῆμα κατὰ κρόταφον*, Figur fra Siden el. i Profil, *oppon.* *σχ. κατὰ πλάτος*; – (af flgd.).

κροτέω, (*κρότος*, *κρούω*), lader klappre el. rasle; *ὄχεα κροτέοντες*, om Hestene, *Il.* 15, 453, jf. *κροταλίζω*; alm. slaaer; bes. – a) slaaer et Instrument med Plektrum, d. e. spiller derpaa; – b) slaaer el. tætter Væven med en *κερκίς*; – c) slaaer, hamrer, smeder Metaller; ogs. hamrer el. sveiser sammen, som *συγκροτέω*; ogs. *transl.*, *ex. Theocr.* 15, 49; lig. *transl.*, *εὐθὺς τὸ πρᾶγμα κροτείσθω*, man maa smede, medens Jernet er varmt; – d) *κροτεῖν τὼ χεῖρε*, at slaae Hænderne sammen, at klappe i Hænderne; *κροτεῖν τινα*, at klappe for nogen, ogs. at yttre Uvillie imod nogen; — 2) at rasle, at klappre, *ex.* om Storken; om Mennesker: at plappre, svadse, snakke meget og høit, lat. *crepare*; at skralde, tone, lyde.

κρότημα, τό, = *κρότος*; 2) = *κρόταλον*, Bem. 2; — *κρότησις*, ἡ, o. *κροτησμός*, ὁ, Slaaen, Slag; 2) at slaae el. klappe i Hænderne, Haandklap; o. — *κροτητός*, 3, klapprende, ra=

slende, ἅρματα, *Soph.*; 2) slaaen; spillet; sammenslaaen, befæstet; smeddet; 2) beklappet; (af κροτέω). — κροτισμός, ὁ, (som af κροτίζω), *lect. var.* f. κροτησμός, *Æsch. Sept.* 561. — κροτο-θόρυβος, ὁ, Larmen af Haandklap; af — κρότος, ὁ, (κροέω), enhver af tvende Legemers Sammenstød opstaaende Larm el. Klang, bes. Haandklap, Bifald; Fødderues Stampen; Aarernes Pladsken i Vandet; ogs. en tom Ordstrøm. — κροτών, ῶνος, ogs. κρότων, ωνος, ὁ, *ricinus*, Hundelnus, etslags Vært; 2) Undertræet: af dets lignende Frugt; jf. κίκι. — κροτώνη, ἡ, som γόγγρος, Knort el. Knast paa en Green, bes. paa Olietræet. — κροτωνοειδής, 2, (εἶδος), som ligner Værten κροτών.

†κροῦμα, τό, (κρούω), det Slaaede el. Stampede; 2) enhver ved Slag el. Stampning frembragt Lyd, Tone, Skrald; 3) det paa et Strængeinstrument spillede Stykke; ogs. alm. Spil paa et Instrument; et musikalsk Stykke; df. — κρουματικός, 3, hørende, skikket til at slaae el. spille et Instrument; μουσικὴ κρουματική, Instrumentalmusik; διάλεκτος κρουμ., Udtrykket i Spillet paa et Instrument; λέξις κρουμ., et tomt, blot tonende Udtryk; — κρουμάτιον, τό, *dim.* af κροῦμα; o. — κρουματοποιός, ὁ, (ποιέω), en Tonekunstner.

*κρουναῖος, 3, af el. med en Kilde; ὕδωρ κρουν., Kildevand, Springvand; — κρουνεῖον, τό, Drikkekar, som ligner en κρουνός el. et Vandspring; — κρουνηδόν, *adv.*, ligesom en Kilde el. et Springvand; — κρουνία, ἡ, = κρουνεῖον; — κρουνίζω, lader Vandet springe; — κρουνίσκος, ὁ, *dim.* af κρουνός, liden Have; — κρούνισμα, τό, det af et Vandspring Udstrømmende; stærk Strøm; - *dim.* κρουνισμάτιον, τό, lidet Vandrør; o. — κρουνίτης, ου, ὁ, *fem.* κρουνῖτις, ιδος, = κρουναῖος; - (af flgd.).

*κρουνός, οῦ, ὁ, Kilde, Brøndkilde, Springvand, Vandspring, *Il.* 22, 208; 2) Bækken el. Bassin, hvori Kildevandet optages el. samler sig; en Flods Seng el. Leie; Kanal, Flod, Strøm; Ἡφαίστοιο κρουνοὺς - ἀναπέμπει, Ildstrømme, *Pind. Pyth.* 1, 47; - 3) Hanen i et Fad; - (skal være af κρούω, el. besl. m. κρήνη); df. — κρουνοχυτρολήραιον, τό, s. -λήραιος, ὁ, (χύτρα, λῆρος), som udsprøder en Strøm af tomme Ord el. vandigt Snaksnak, *Ar. Equ.* 89; o. — κρούνωμα, τό, som af κρουνόω, = κρουνός.

κρούπαλα, τά, ogs. κρούπανα, κρούπετα, bes. κρούπεζα, τά, etslags høie Træskoe, som brugtes bes. i Boeotien, ogs. af Fløitespillere, for dermed at træde Takten; ogs. brugtes de til dermed at udtræde Oliebær; df. d. lat. *scrupeda* h. *Plaut.*, o. *sculponea*; 2) = κρόταλον; (rimel. af κρούω). — κρούπεζα, τά, (πέζα), see u. κρούπαλα; - *dim.* κρουπέζιον, τό; df. — κρουπεζοφόρος, 2, (φέρω), som bærer Træskoe; o. — κρουπεζόω, iforer Træskoe; *in med.*, bærer Træskoe. — κρουσιδημέω, (δῆμος), skuffer el. bedrager og oprører Folket, *Ar. Equ.* 359, komisk formet efter κρουσιμετρέω; — κρουσίθυρος, 2, (θύρα), som banker paa Dørene; — κρουσιλύρης, ου, ὁ, (λύρα), som slaaer Lyren; o. — κρουσιμετρέω, er - κρουσιμέτρης, ου, ὁ, o. κρουσίμετρος, 2, (μέτρον, μετρέω), som maaler falsk, som bedrager med falsk Maal, (neml. ved at ryste Maalet el. Skieppen, saa at Kornet falder ud deraf); - (af κροῦσις, κρούω).

*κροῦσις, εως, ἡ, Slaaen, Støden; Slag, Stød; df. bes. *a)* Slaaen el. Pikken derpaa, *ex.* paa et Leerkar (κεράμου), for at erfare om det er heelt; df. alm. Prøven, Udforsken; *b)* at slaae el. spille et Strængeinstrument, ogs. alm. at spille et Instrument; *c)* som musikalsk Kunstudtryk heder κροῦσις, Instrumenternes Anslaaen el. Indfalden; κροῦσις ὑπὸ s. μετὰ τὴν ᾠδήν, Sangens Ledsagelse af fuld Musik; λέγεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν, at synge i Recitativ; ᾄδεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν, at synge i Choral, *Plut.*; *d)* om Talerens Foredrag: det Slaaende el. Rystende, det Indtrængende, Træffende; *e)* Bedrageri; jf. κρουσιμετρέω. — κροῦσμα, τό, o. κρουσματικός, 3, = κροῦμα, κρουματικός; — κρουσολύρης, ου, ὁ, = κρουσιλύρης; — κρουστικός, 3, hørende el. skikket til at slaae, støde, træffe; o. — κρουστός, 3, slaaen, stødt; - (af flgd.).

κρούω, κέκρουμαι sædv. κέκρουσμαι, slaaer, støder, τὴν θύραν, banker paa Døren, *Xen.*; ῥάβδῳ, slaaer med en Kiæp; slaaer el. støder sammen; τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ δόρατα, *id. Anab.* 4, 5, 18; df. bes. *a)* slaaer el. pikker paa et Leerkar (κέραμον), for at prøve, om det er heelt; df. undersøger, prøver; *b)* slaaer el. spiller et Strængeinstrument; ogs. alm. spiller et Instrument, hvs. ogs. sild. αὐλὸν κρούειν; *c)* som κρουσιμετρέω, bedrager med falsk Maal; alm. bedrager; — 2) *in med.*, κρούεσθαι τὴν πρύμναν, som ἀνακρούεσθαι τὴν πρύμναν, at roe tilbage el. baglends; jf. πρύμνα; κρούεσθαι τὸ πτερόν, at flyve tilbage; (af κρούω er κροτέω, κρουαίνω, o. fl.).

κρύβδα, o. κρύβδην, *adv.*, (κρύπτω), skiult, hemmeligen, *Hom.*; κρύβδα

Διός, clam Jove, Il. 18, 168. — κρύβω, ſild. Form f. κρύπτω, hvortil det er Stammformen. — κρυερός, 3, adv. -ρῶς, (κρύος), kold, der medfører kold Gyſen, γόος, φόβος, Hom.; transl., gyſelig, ſtrækkelig, ſørgelig, frygtelig. — κρυμαλέος, 3, iiskold; — κρυμοπαγής, 2, (πήγνυμι), ſtiv af Kulde, frosſen; 2) ſom bringer til at ſtivne; af — †κρυμός, ὁ, (κρύος), Iiskulde, Froſt, Iis, Herod. 4, 28; Froſttid; Feberfroſt; df. — κρυμοχαρής, 2, (χαίρω), ſom glæder ſig ved Kulde el. Froſt; o. — κρυμώδης, 2, (εἶδος), kold ſom Iis; rig paa Iis. — κρυόεις, εσσα, εν, = κρυερός, φοβός, ἰωκή, Il.; o. — κρυόομαι, fryſer, fryſer til; af — κρύος, τό, Kulde, Froſt; Iis; (df. d. lat. cruor, ſtørknet Blod, ogſ. grumus; jf. ogſ. κρυσταίνω, κρύσταλλος).

κρυπτάδια, Il. 1, 542, o. κρυπταδίῃ, adv., af — κρυπτάδιος, 3, h. Trag. ogſ. 2, (κρύπτω), ſkiult, hemmelig, forborgen, φιλότης, Il. — κρυπτάζω, Biform af κρύπτω. — κρύπτασκε, ep. forlæng. impf. af κρύπτω, Il. 8, 272. — *κρυπτεία, ἡ, Øvelſe i at ſtiæle og bedrage, (hvilket efter Plat. var den ſpartanſke Ungdom tilladt imod Heiloterne); — κρυπτεύω, ſkiuler mig, lægger mig i Baghold; in pass., bliver efterſtræbt, Eur.; — κρύπτη, ἡ, (egentl. fem. af κρυπτός), bedækket Sted el. Gang; underjordiſk Hvælving; crypta, cryptoporticus; — κρυπτήριος, 3, bequem til at ſkiule; τὸ κρυπτήριον, et Smuthul; — κρυπτία, ἡ, = κρυπτεία; — κρυπτικός, 3; adv. -κῶς, ſom kan ſkiule el. giemme, hørende el. ſkikket dertil; o. — κρυπτός, 3, ſkiult, forborgen, hemmelig, Il.; 2) til at ſkiule el. giemme; - (af flgd.).

κρύπτω, f. ψω, pf. pass. κέκρυμμαι, aor. pass. ἐκρύφθην, o. ἐκρύβην, part. aor. ogſ. κρυφείς, Soph. Aj.; - ſkiuler, giemmer, holder ſkiult el. forborgen (ogſ. for at beſkytte), Hom.; ogſ. ſkiuler under Jorden, Hes. Op. 140; jf. Pind. Nem. 9, 60; b) fordølger, fortier, Od. 11, 443; ἄμαχον, κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος, Pind. Ol. 13, 16; ἔκρυπτον τὴν πρὸς ἡμᾶς ἔχθραν, dissimularunt, Xen. Hell. 3, 5, 10; κρύπτειν τινά τι, at holde noget ſkiult for nogen, ex. Æsch. Prom. 626; ogſ. ſom ἀμαυρόω, fordunkler, gior uſynlig; - 2) intr. o. in med., ſkiuler mig, τινά, for nogen; ogſ. er ſkiult, ex. Soph. El. 826; jf. ogſ. κεύθω; (beſl. m. καλύπτω o. κλέπτω).

κρυσταίνω, (κρύος), lader fryſe el. ſtivne af Kulde. — *κρυσταλλίζειν, at være - κρυστάλλινος, 3, ſom glindſer el. ere giennemſigtig ſom Iis el. Kryſtal, ſom er af Kryſtal; — κρυσταλλοειδής, 2, (εἶδος), ſom ligner Iis el. Kryſtal; — κρυσταλλόπηκτος, 2, o. κρυσταλλοπήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πήγνυμι), ſtivnet el. froſſen til Iis; af — †κρύσταλλος, ὁ, (κρυσταίνω, κρύος), det Stivfrosne og derhos Giennemſigtige, Iis, Hom.; - 2) ὁ ogſ. ἡ κρύσταλλος, Kryſtal, Biergkryſtal, crystallum; ogſ. alm. giennemſigtig Ædelſteen; - 3) ſom νάρκη, Stivnen el. at ſtivne, Opp.; df. — κρυσταλλοφανής, 2, (φαίνομαι), med en Kryſtals Udſeende og Giennemſigtighed; — κρυσταλλόω, = κρυσταίνω; o. — κρυσταλλώδης, 2, = κρυσταλλοειδής.

*κρύφα, adv., hemmeligen; men - κρυφᾶ, dor. f. κρυφῇ, Pind.; — κρυφαῖος, 3, forborgen; hemmelig; — κρυφανδόν, (formet ſom ἀναφανδόν), κρυφῇ, o. κρυφηδόν (oppon. ἀμφαδόν, Od.), adv., ſom κρύφα, hemmeligen; — κρυφιαῖος, 3, Pind., κρυφιμαῖος, 3, o. κρύφιμος, 2, = flgd.; — κρύφιος, 3, ogſ. 2, hemmelig, ſkiult, forborgen, Hes. Op. 791; df. - κρυφιότης, ητος, ἡ, Forborgenhed, Hemmelighed, Dunkelhed; — κρυφόνους, 2, = κρυψίνους; o. — κρύφος, ὁ, = κρυφιότης; κρύφον - θέμεν ἐσθλῶν, Pind. Pyth. 2, 177; 2) Smuthul; 3) = κρύψις; - (af κρύπτω). — κρύφω, ſild. Biform af κρύπτω.

*κρυψίγονος, 2, (γόνος), ſom er født hemmeligen; — κρυψίδρομος, 2, (δρόμος), ſom løber hemmeligen el. i Skiul; — κρυψιμέτωπος, 2, (μέτωπον), ſom ſkiuler Panden; — κρυψίνοος, 2, ctr. -νους, 2, adv. κρυψίνως, (νοῦς), ſom ſkiuler ſin Tænkemaade el. ſine Tanker, et hemmelighedsfuldt, liſtigt, underfundigt Menneſke; — κρύψις, εως, ἡ, Skiulen el. at ſkiule; den Kunſt at holde ſkiult el. forborgen; — κρυψίχολος, 2, (χολή), ſom ſkiuler ſin Galde el. Harme; o. — κρύψορχις, εως, ὁ, (ὄρχις), med ſkiulte Teſtikler; - (af κρύπτω). — κρυώδης, 2, (εἶδος), ligeſom Iis; med Iis el. Kulde, iiskold; — κρυωτήριον, τό, = ψυκτήρ; (af κρύος).

*κρωβύλος s. κρώβυλος, ὁ, en paa Issen frem- el. opſtaaende Haarfletning, tutulus, (h. Damerne, κόρυμβος), ſom i Athens ældre Tider bares af fornemme Oldinger og af unge Menneſker; κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, Thuc. 1, 6; df. — κρωβυλώδης, 2, (εἶδος), ſom ligner en κρώβυλος. — κρωγμός, ὁ, Kragens Skrig, crocitatio; af — κρώζω, f. ξω, ſkriger, crocito, egentl. om Kragen, Hes. Op. 749, (ligeſom κρά-

ζω, om Ravnen); om Mennesker, at skrige el. tale med en hæs og skrigende Stemme; (besl. m. κράζω, κλάζω, κλώζω). — κρωμακόεις, εσσα, εν, o. κρωμακωτός, 3, klippefuld, stenig, ujevn; af — κρώμαξ, ᾱκος, ὁ, som κλῶμαξ, Steenhob. — κρώπιον, τό, dim. af — κρῶπος, Segl, Lee; Dobbeløxe. — κρῶσσαι, αἱ, jon. f. κρόσσαι, lect. var. Herod. 2, 125. — κρωσσίον, τό, dim. af κρωσσός, ὁ, Vandspand, Vandkrukke, Oliekrukke.

κτά, ep. f. ἔκτα, 3 sing. aor. 2 til κτείνω, Hom. — κτάμεν, κτάμεναι, ep. aor. 2 act. til κτείνω. — κτάμενος, ep. part. aor. 2 med. m. pass. Bem., af κτείνω. — κτάνε, 3 sing. aor. 2 af κτείνω. — κτάνθεν, f. ἐκτάνθησαν, ep. 3 pl. aor. 1 pass. til κτείνω. — κτάομαι, jon. κτέομαι, Herod., f. κτήσομαι, pf. κέκτημαι, Hes., ogs. ἔκτημαι; Hom.; opt. κεκτῴμην, aor. pass. ἐκτήθην har Thuc. 1, 123, hvf. part. fem. κτηθεῖσα h. Eur.; — erhverver el. forskaffer mig; οἰκέτας ὠνοῦνται — φίλους κτῶνται, Xen.; bringer el. faaer i min Besiddelse, ex. πονοῦντα κτᾶσθαι τἀγαθά, id.; ogs. faaer ved Kiøb, kiøber, id.; — b) erhverver el. forskaffer en anden noget, τινί τι, ex. ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος (τὸν οἶκον), Od. 20, 265; jf. Xen. Oec. 15, 1, o. Pind. Nem. 9, 124; (ἡ νίκη) τὰ καλὰ πάντα καὶ τὰ ἀγαθὰ κτᾶται καὶ σώζει, Xen. Cyr. 2, 1, 6; — c) in pf., har erhvervet, d. e. besidder, har, ex. Il. 9, 402; — ἢ ποιησάμενον ἢ πριάμενον κεκτῆσθαι, Xen. Cyr. 1, 3, 14; bes. ὁ κεκτημένος, Besidderen, Herren; — d) sild. in pass., jf. ἐκτήθην ovenf., ligel. τὰ κτηθέντα, Eiendom, Besiddelse, sild.

κτάω, inus., antagen Stamform til aor. ep. ἔκτα, κτάμενος, etc., see u. κτείνω. — κτέανον, τό, som κτῆμα, Erhverv, Besiddelse, Formue, Eiendom, Hes. Op. 317, ofte h. Pind., bes. ogs. som κτῆνος, κτήνη, Besiddelse af Qvæg el. Hiorde; — κτέαρ, ατος, τό, = frgd.; h. Hom. altid in dat. pl. ep. κτεάτεσσι; κτέατ' ἀνάγων ἀκροθινίων", Pind. Nem. 7, 59; sing. rimel. inus.; — κτεάτειρα, ἡ, fem. af — κτεάτηρ, ηρος, ὁ, som erhverver; Besidder, Herre; o. — κτεατίζω, erhverver, forskaffer mig, Hom.; sild. ogs. har, besidder; df. — κτεατιστός, 3, erhvervet, besiddet; — (af κτάομαι).

κτείνω, f. κτενῶ, jon. κτάνῶ, h. Hom. κτενέω, (thi κτανέοντα, Il. 18, 309, kan efter Buttm. ansees som et nyt Præs. m. Bibem. af Handlingens Fortsættelse, dog jf. κατακτείνω); aor. 1 ἔκτεινα, (oftere i Prosa), aor. 2 ἔκτανον, pf. ἔκτονα, sild. ogs. ἔκτακα s. ἔκταγκα, ogs. ἐκτόνηκα, pf. pass. ἔκταμαι, aor. pass. ἐκτάθην o. ἐκτάνθην, 3 pl. æol. κτάνθεν; (f. pf. o. aor. pass. bruges oftere θνήσκω i passivisk Forbindelse, ex. τέθνηκεν s. ἀπέθανεν ὑπ' αὐτοῦ); — hertil høre endnu 3 sing. o. pl. aor. ep. ἔκτα, ἔκταν, inf. κτάμεν o. κτάμεναι (f. κτάναι), part. κτάς, conj. κτέω, hvf. κτέωμεν, Od. 22, 216, aor. pass. ἐκτάμην, inf. κτάσθαι, part. κτάμενος, (som af κτάω); jf. ogs. κτίννυμι; (besl. m. καίνω, καίνυμαι, θείνω, θανεῖν); — dræber, myrder, ombringer, nedlægger, Hom.; ogs. ofte, vil el. agter at dræbe, ex. Soph. Oed. Col. 993; transl., martrer til Døde, fordærver, ex. κτείνει μ' ἔρως, o. dl.

κτείς, ὁ, gen. κτενός, Kam; 2) af Liigheden: a) Bladet paa Væverskeen, Kammen paa den liggende Væverstol, pecten. radius; b) Skamhaarene, ogs. deres Sted paa Legemet; c) οἱ κτένες, Skæretænderne; d) κτένες κηπουρικοί, Haverive; e) χειρῶν ἄκρους κτένας — kalder Æsch. Ag. 1603 Haandens udspilede Fingre; f) Kammuskelen; jf. ogs. κτηδών; (af κέω, κείω, κεάζω); df. — κτενίζω, kæmmer, strigler; transl., glatter. — κτενίον, τό, dim. af κτείς. — κτενισμός, ὁ, Kæmmen el. at kæmme; o. — κτενιστής, οῦ, ὁ, som kæmmer el. smykker Haaret; (af κτενίζω). — κτενοειδής, o. κτενώδης, 2, (εἶδος), ligesom el. lignende en Kam; — κτενοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), en Kamhandler; o. — κτενωτός, 3, kæmmet; 2) vævet; (af κτείς).

κτέομαι, jon. f. κτάομαι, Herod. 8, 112. — κτέρας, τό, som κτέαρ, κτέανον, κτῆμα, Besiddelse, Formue, Il.; 2) Skienk, Gave. — κτέρεα, τά, (sing. τὸ κτέρος, inus.), oprindel. som κτέαρ, Besiddelse, Formue, men betegner sædv. de Ting el. Sager, som medgives den Afdøde; el. som kastes paa Baalet; df. ogs. h. Hom. den sidste Ære, som man beviser den Afdøde, alm. Liigbegængelse, Begravelse; sædv. κτέρεα κτερεΐζειν, κτερεΐξαι, κτερίσαι, justa s. exsequias facere, parentalia parentare, ex. Il. 24, 38, o. Od. 1, 291; men τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, i. e. ἔτυχον, har nydt en hæderlig Jordefærd, Od. 5, 311.

κτερεΐζω, f. ΐξω, forlæng. Form af flgd., s. m. s.; κτερεΐζειν τινά, at vise den Afdøde al vedbørlig Ære, Il., ex. 23, 646; κτέρεα κτερεΐξαι, see u. κτέρεα; o. — κτερίζω, f. ίσω, sædv. κτεριῶ, aor. ἐκτέρισα, oprindel. som κτεατίζω, erhverver; sædv. κτερίζειν τινά, = κτερεΐζειν τινά, Il., ex. 11, 455; κτέρεα κτερίσαι, see u. κτέρεα; df. — κτέρισμα, τό, som κτέρεα, hvad der medgives

den Døde ved hans Liigbegængelse; v. — κτεριστής, οῦ, ὁ, om besørger en Liigbegængelse, *libitinarius*; (af κτέρεα). — κτέρος, τό, *sing. inus.* til κτέρεα, s. m. s. — κτέωμεν, *ep.* f. κτῶμεν, 1 *pl. conj. aor.* 2 *act.* til κτείνω, *Od.* 22, 216.

κτηδών, όνος, ἡ, (κτείς), en Kam; 2) en Trefork; 3) κτηδόνες ξύλου, Træets Lag el. Trævler, der løbe i en lige Retning; jf. εὐκτήδων; κτηδόνες hede ogs. Lagene i Skiferstenen. — †κτῆμα, τό, (κτάομαι), Erhverv, Besiddelse, Eiendom; *in pl.*, Gods, Formue; ogs. bruger *Hom.* κτήματα f. κειμήλια, Skatte, Kostbarheder, *ex. Il.* 9, 383; ogs. *transl.*, *ex.* κάλλιστον — κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε· ἐπαινούμενοι γὰρ — χαίρετε, *Xen. Cyr.* 1, 5, 7; bes. ogs. om Besiddelsen af Venner, *ex. id. M. S.* 3, 11, 5; df. — κτηματικός, 3, som besidder Formue el. Eiendom; bemidlet, formuende; — κτημάτιον, τό, *dim.* af κτῆμα; v. — κτηματίτης, ου, ὁ, Eiermand, Besidder af Formue.

*κτηνηδόν, *adv.*, ligesom Fæet, *Herod.* 4, 180; — κτηνίατρος, ὁ, (ἰατρός), Dyrlæge; — κτηνίτης, ου, ὁ, hørende til Fæet; — κτηνοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω), som omgaaes Huusdyrene; — κτηνόομαι, bliver til Fæ el. til Dyr; v. — κτηνοπρεπής, 2, (πρέπω), passende for Fæet; af — †κτῆνος, τό, (κτάομαι), som κτέανον v. κτῆμα, Besiddelse, Eiendom, bes. af Fæ og Qvæg el. Hiorde; df. sædv. Fæmon, Huusdyr, tamt Fæ el. Qvæg; h. *Herod.* sædv. *in pl.*, medens *sing.* betegner et enkelt Stykke af Hiorden; df. — κτηνοστάσιον, τό, (στάσις), Fæstald, Qvægstald; — κτηνοτροφεῖον, τό, Sted, hvor Qvæget holdes el. føres; af — κτηνοτροφέω, er — κτηνοτρόφος, 2, (τρέφω), som nærer, fører, optrækker, opelsker Fæ el. Qvæg; — denne Handling, κτηνοτροφία, ἡ, alm. Fæerygt, Qvægavl; — κτηνώδης, 2, *adv.* -δῶς, (εἶδος), som ligner Fæet el. Qvæget, passende derfor; ogs. fæagtig, fæisk, dum; df. — κτηνωδία, ἡ, fæisk Dumhed.

κτησίβιος, 2, (κτάομαι, βίος), som besidder Formue. — κτησίδιον, τό, *dim.* af κτῆσις, liden Eiendom. — κτήσιος, 3, ogs. 2, (κτῆσις), hørende til Eiendom el. Formue; κτήσιον βοτόν, Faar af Eiendomshiorden, *Soph. Trach.* 690; *b)* som forlener Eiendom el. Formue, bes. Ἑρμῆς κτήσιος; *c)* κτήσιοι θεοί, Huusguderne, *penates*, ligel. Ζεὺς κτήσιος, = Ζ. ἑρκεῖος, *Dem. p.* 531. — *κτήσιππος, 2, (ἵππος), som besidder Heste; — κτῆσις, ἡ, (κτάομαι), Erhverv, Besiddelse, Eiendom, Formue, Rigdom; *b)* Erhverven, Besidden, at erhverve, *ex.* ἡ κτῆσις (τοῦ πλούτου) πλείους λύπας, ἢ ἡ χρῆσις εὐφροσύνας παρέχει, *Xen.*; — κτητικός, 3, *adv.* -κῶς, skikket til at erhverve; ἡ κτητικὴ τέχνη, den Kunst at erhverve sig noget; 2) hørende til Besiddelse el. Eiendom; — κτητός, 3, erhvervet, erholdt til Eiendom, *Il.* 9, 407; ogs. kiøbt; bes. ἡ κτητή, den kiøbte Slavinde; jf. *Hes. Op.* 408; 2) til at erhverve, til at kiøbe; v. — κτήτωρ, ορος, ὁ, Besidder, Eiermand, Herre; — (af κτάομαι).

κτίδεος, 2, (κτίς), som ἰκτιδέος, af en Væsel el. Maar; κτιδέη κυνέη, af Maarskind, *Il.* — κτίζω, χώραν, bebygger el. befolker et Land, *Il.* 20, 216, πόλιν, anlægger el. stifter en By, *Od.* 11, 263; opreiser, θεᾷ — βωμόν, *Pind.*; indstifter, πατρὶ ἑορτάν — τεθμόν τ' ἀέθλων, *id. Ol.* 7, 42; ogs. *in med.*, (ἀγῶνα) ἐκτίσσατο, *ib.* 11, 26; tilveiebringer, iværksætter, *ex. Soph. Trach.* 898; udfinder, τέχνην, *condo artem*, sild.; — *b)* hertil hører *part. ep.* κτίμενος (af *inus.* κτίω), bebygget, opbygget, grundet, stiftet; h. *Hom.* alene *in compos.* ἐϋκτίμενος, v. *adject. verb.* κτιτός *in compos.* ἐΰκτιτος; jf. ogs. περικτίονες, v. κτίλος; (besl. m. κτάομαι).

κτιλεύω, gior tam, tæmmer, *Pind.*; af — κτίλος, 2, tæmmet, tam; mild, forædlet; ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας, som Aphr. selv pleier el. elsker, *Pind. Nem.* 2, 51; — 2) som *subst.*, ὁ κτίλος, en Væder, en Buk; — (af κτίζω, forædler ved Dyrkning; men i Bem. 2, efter nogle, af κίω, fordi Bukken gaaer foran Hiorden); df. — κτιλόω, tæmmer, gior stille el. sagtfærdig; gior bekiendt el. fortrolig dermed; *in med.*, ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων, tæmmede dem, giorde dem føielige, vandt dem, *Herod.* 4, 113. — κτίμενος, 3, see u. κτίζω. — κτίννυμι s. κτίνυμι, ogs. κτιννύω, Biformer til κτείνω.

κτίς, ἡ, = ἰκτίς, en Væsel, en Maar; jf. κτίδεος. — *κτίσις, ἡ, Bebyggelse (*ex.* af en Egn); Stiftelse, Anlæg, Opførelse (*ex.* af en By); Istandsættelse; Tilveiebringelse, Iværksættelse, Handling; κατ' ἔργον κτίσιν, *Soph. Trach.* 230; — κτίσμα, τό, bebygget Sted, Anlæg, Colonie; nybygget el. anlagt By; det Skabte, Skabning; df. — κτισματολατρεία, ἡ, Handlingen — κτισματολατρέω, er — κτισματολάτρης, ου, ὁ, (λάτρις), som tilbeder de skabte Ting; — κτιστήρ, ῆρος, v. κτίστης, ου, ὁ, som bebygger el. befolker en Egn, som stifter en Colonie, som anlægger en By, o. dl.; ogs. en Nybygger, en Indvaaner; som istandsætter el.

iværksætter; alm. en Stifter, Skaber, Opfinder, *conditor*; — κτιστός, 3, bebygget; opbygget el. anlagt; stiftet, tilveiebragt, skabt; — κτιστύς, ύος, ἡ, *jon.* = κτίσις; som *lect. var.* f. κτίσις, *Herod.* 9, 97; — κτίστωρ, ορος, ὁ, ogs. κτίτης, ου, o. κτίτωρ, ορος, ὁ, = κτίστης; - (af κτίζω). — κτίω, *inus.*, Stamform til κτίζω.

κτονέω, Biform af κτείνω, myrder; af — κτόνος, ὁ, (κτείνω), Myrden, Mord. — κτυπέω, *aor.* 2 *ep.* ἔκτυπον, larmer, skralder, drøner, *ex. Il.* 13, 140; ogs. *in med.*, *ex.* ἐκτυπεῖτο δὲ ἐμβὰς - προβήμασι, *Ar. Plut.* 758; bes. ofte h. *Hom.*, Ζεὺς ἔκτυπε, tordnede; 2) sild. ogs. *transit.*, lader tone el. larme; κτύπειν χθόνα, at stampe i Jorden; df. - κτύπημα, τό, den ved at slaae, slide, stampe, o. dl., foraarsagede Larm; Knagen og Bragen, Drøn, Skrald, o. dl.; af — κτύπος, ὁ, (τύπτω), Larm, Skrald, Drøn, Brag, Naslen af et Slag, o. dl., Knagen og Bragen; bes. ogs. Lyden af Fodslag og af Hestenes Trampen, *Hom.*; ogs. Slagets Larm, *ex. Il.* 12, 338; ligel. πολὺς δὲ κτύπος ὅπλων καὶ βελῶν, *Xen. Cyr.* 7, 1, 37, jf. *ib.* 7, 5, 1; κτύπος Διός, Zeus's Torden, *Il.* 15, 379.

κυάθειον, τό, som κυάθιον, *dim.* af κύαθος. — κυαθίζω, (κύαθος), pokulerer, svirer; κυαθίζειν ἐκ θαλάττης, at øse og drikke af Havet. — κυάθιον, τό, κυαθίς, ίδος, ἡ, o. κυαθίσκος, ὁ, *dim.* af κύαθος, lidet Bæger. — κύαθος, ὁ, et Bæger; 2) som Maal for flydende og torre Sager holder κύαθος to κόγχας el. fire μύστρα; 3) Kop til Kopsætning; κύαθον αἰτήσεις τάχα, du vil snart forlange at kopsættes, (for at forvinde dine Prygl), *Ar. Lyc.* 445; 3) den hule Haand; (besl. m. κύαρ, κύω, *etc.*, m. Grundbem. af Hulhed); df. — κυαθότης, ητος, ἡ, Tilstanden el. Beskaffenheden, at være et Bæger, *Plat.*; o. — κυαθώδης, 2, (εἶδος), som ligner et Bæger.

*κυάμειος λίθος, ὁ, Bønnesteen; — κυαμευτής, οῦ, ὁ, som stemmer el. voterer med Bønner; o. - κυαμευτός, 3, som er valgt ved Afstemning med Bønner, κυβερνήτης, *Xen.*; κυαμευτὴ ψηφοφορία, Afstemning med Bønner; af - κυαμεύω, vælger nogen ved Afstemning med Bønner; *in pass.*, κυαμεύεσθαι, at vælges ved Afstemning med Bønner, om en Øvrighedsperson, *Dem. p.* 747; — κυαμιαῖος, 3, af en Bønnes Størrelse; — κυαμίζω, er mandbar: om Pigen; — κυάμινος, 3, giort af Bønner; — κυάμιον, τό, *dim.* af κύαμος, liden Bønne; — κυαμιστός, 3, = κυαμευτός; o. — κυαμοβόλος, 2, (βάλλω), som kaster Bønner i Stemmekarret; men κυαμόβολος, 2, *pass.*, som er valgt ved de i Stemmekarret kastede Bønner; - (af flgd.).

†κύαμος, ὁ, Bønne (som Plante og Frugt); κύαμοι μελανοχρόες, *Il.* 13, 589; *b)* bes. Bønne, hvormed man stemmer el. giver sit Votum; Stemme el. Votum, som gives med en Bønne; τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθιστασθαι, at vælge ved Stemmegivning med Bønner, *Xen. M. S.* 1, 2, 9; - 2) af etslags Lighed: *a)* lidet Maal, der udgior saa meget som en Bønne; *b)* Testikel; *c)* den første Melk, som gior Brystet haardt og viser Pigens Mandbarhed; jf. κυαμίζω; df. — κυαμοτρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, (τρώγω), som gierne æder Bønner, *Ar. Equ.* 41; - κυαμοφαγία, ἡ, (φαγεῖν), at æde Bønner; o. — κυαμών, ῶνος, ὁ, Ager el. Sted, hvor Bønner voxe.

*κυαν-αιγίς, ίδος, ἡ, med frygtelig Ægide: *epith.* til Pallas, *Pind.*; — κυανάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, med en mørk el. sort ἄμπυξ; — κυαναυγέτις, ἡ, o. κυαναυγής, 2, (αὐγή), med mørk el. mørkeblaa Glands; — κυαναύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (αὖλαξ), med sort Fure el. Jordbund; — Κυάνεαι, αἱ, *sc.* πέτραι, de mørkeblaae, mørke el. kyaniske Klipper ved Indløbet fra Hellesponten i Pontos Euxeinos; — κυανέμβολος, 2, (ἔμβολος), med mørkfarvet Snabel, som κυανόπρωρος, *epith.* til Skibe; — κυάνειος, 3, sædv. κυάνεος, 3, mørkeblaa, *cæruleus*; alm. mørk af Farve, mørk, sort, dunkel, h. *Hom.* bes. om Skyerne, (o. *transl.* om en Sværm Mennesker, *Il.* 16, 66, jf. *ib.* 4, 282), om Zeus's Øienbrynne, o. dl.; κυανέη κάπετος, mørk og dyb Grav, *Il.* 18, 564; κυανέης ὑπὸ λόχμης, skyggefuld, *Pind.*; *transl.*, Κῆρες κυάνεαι, de mørke, forfærdelige Kerer, *Hes. Op.* 249; df. - κυανέω, (formet som μελανέω), er mørkeblaa el. mørk af Udseende; o. — κυανίζω, = κυανέω; df. - κυανίτης [ῑ], ου, ὁ; *fem.* κυανῖτις, mørkeblaa, mørk, dunkel; - (af κύανος).

*κυανοβενθής, 2, (βένθος), med mørk Bund; — κυανοβλέφαρος, 2, (βλέφαρον), med mørke el. sorte Øienbryn, med mørkeblaae el. sorte Øine; — κυανοειδής, 2, (εἶδος), mørkeblaa, mørk el. sort af Udseende; — κυανόθριξ, ὁ, ἡ, *gen.* -τριχος, (θρίξ), sorthaaret; — κυανοκευθής, 2, (κεῦθος), = κυανοβενθής; — κυανοκρήδεμνος, 2, (κρήδεμνον), med mørkeblaat el. sort

Hovedbind; — κυανόπεζα, ἡ, (πέζα), med mørkeblaae el. sorte Fødder; med. staalblaa el. anløben Fod, τράπεζα, Il. 11, 628; — κυανόπεπλος, 2, (πέπλος), indhyllet i en mørk el. sort Overklædning, epith. til den over sin Datter sørgende Demeter, Hom. Cer.; — κυανοπλόκομος, 2, (πλόκαμος), med mørke el. sorte Lokker; — κυανοπρώρειος, 2, Od. 3, 299, o. κυανόπρωρος, 2, (πρῶρα), med mørkeblaa, mørk, sort Snabel el. Forstavn, h. Hom. epith. til Skibe; o. — κυανόπτερος, 2, (πτερόν), med mørkeblaae el. mørke Vinger, τέττιξ, Hes. Sc. 393; — (af flgd.).

†κύανος, ὁ, h. Hom. blaaanløbet Staal el. Metal, hvormed bes. Rustning og Skiold smykkedes; jf. Il. 11, 24 o. 35, ogs. Hes. Sc. 143; men Od. 7, 87, er θριγκὸς κυάνοιο, en Gesims el. Friis paa den indvendige Stuevæg; 2) blaa Kobberokker; 3) Lazursteenen; 4) den blaa Kornblomst, (i denne Bem. ἡ κύανος); 5) den blaa Drossel; 6) h. Paus. etslags blaa Farve til Bestrygning; 7) som adject., = κυάνεος; [ῠ, in arsi ogs. ῡ]; ds. — κυανόστολος, 2, (στολή), i en mørkeblaa el. mørk Klædning; — κυανόφρυς, υος, ὁ, ἡ, (ὀφρύς), med mørke el. sorte Øienbryn; — κυανοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη), med sort Haar, h. Hom. sædv. epith. til Poseidon, ogs. absol. for Poseidon; om en Hest, med sort Man, Il. 20, 224; — κυανόχροος, 2, κυανόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, o. κυανόχρωτος, 2, (χρόα, χρώς), med mørkeblaa, mørk, sort Overflade, Hud, Farve; — κυανώπης, ου, ὁ, fem. κυανῶπις, ιδος, ἡ, Od. 12, 60, med mørkeblaae, mørke, sorte Øine; o. — κυανωπός, 2, = frgd.; ogs. mørk af Udseende; (af ὤψ); o. — κυάνωσις, ἡ, (som af κυανόω), blaa Farve. — κύαρ, ατος, τό, (κύω), Hul; Naaleøie; Fordybning i Slyngen, hvori Stenen ligger; besl. m. καῖαρ.

κυβάζω, stiller paa Hovedet, vender op og ned, Hesych.; jf. κυπτάζω, κύπτω. — κύβας, ὁ, Kiste, Liigkiste; (besl. m. κυβή). — κύβδα, adv., (κύπτω), med ludende Hovede; som boier el. bukker sig forover; ds. — Κύβδασος s. Κύβδαλος, ὁ, etslags opdigtet Dæmon, som Κοvίσαλος. — κυβεία, ἡ, (κυβεύω), Terningspil. — κυβείας, ου, ὁ, etslags Fisk; jf. κύβιον. — κυβεῖον, τό, (κυβεύω), = κυβευτήριον. — Κυβέλειον, τό, et Cybele's Tempel; af — Κυβέλη, ἡ, men Κυβήλη f. Κυβήβη, inc., Cybele, Cybebe, Gudinden Cybele, (af d. phrygiske Bierg Kybella); — hendes Dyrkelse udbredte sig fra Pessinus i Phrygien over Lilleasien o. Grækenland til Rom, (Mater Idæa); hendes Præster, Γάλλοι, havde deres Navn af d. phrygiske Flod Γάλλος; hendes Dyrkelse smeltede sammen med Gudinden Rhea's; rimel. omtales hun først af Diodor.

†κυβερνάω, guberno, styrer, νῆα, Od. 3, 283, ligel. τὴν ναῦν, Xen.; alm. leder, regierer, Xen. Cyr. 8, 8, 1; ds. — Κυβερνήσια, τά, atheniensisk Mindefest for Theseus's Styrmand, Plut.; — κυβέρνησις, ἡ, Styren el. at styre (et Skib); Leden, Regieren; — κυβερνήτειρα, ἡ, fem. af — κυβερνητήρ, ῆρος, ὁ, gubernator, Styrmand, Od.; ds. — κυβερνητήριος, 3, = κυβερνητικός; — κυβερνήτης, ου, ὁ, sædv. Form f. κυβερνητήρ, Styrmand, Hom.; πρωρεὺς ἐν πρώρᾳ, κυβερνήτης ἐν πρύμνῃ, Xen.; alm. som styrer, leder, regierer; — hørende el. skikket dertil, κυβερνητικός, 3; ἡ κυβερνητική, sc. τέχνη, Styrmandskunsten; γράμμα κυβερνητικόν, Skrift om Styrmandskunsten; o. — κυβερνιομός, ὁ, = κυβέρνησις, LXX.

*κυβευτήριος, 3, = κυβευτικός; τὸ κυβευτήριον, Sted til Terningspil; af — κυβευτήρ, ῆρος, ὁ, = flgd.; o. — κυβευτής, οῦ, ὁ, Terningspiller; ds. — κυβευτικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til Terningspil; af — κυβεύω, (κύβος), spiller med Terninger; περὶ διπλασίων κυβεύειν, at spille om det Dobbelte, at fordobble Indsatsen, Xen.; transl., sætter paa Spil, lader det komme an paa Lykken, vover, som κινδυνεύω, περί τινι, ἐπί τινι, ogs. τινί. — κυβή, ἡ, Hovede, germ. Kopf; alm. det Ophøiede, Afrundede; (til denne Stamme høre en Mængde Ord m. Grundbegr. af en deels ophøiet, deels fordybet Runding, ex. κύπτω, κυβιστάω, κυβάς, κύβος, κύω, κυέω, κύπη, cupa, Kop, ogs. κύαθος, κύτος, σκύφος, o. fl., vid. Passow.).

Κυβήβη, ἡ, som Κυβέλη, Gudinden Cybele. — κύβηβος, 2, (κυβή), som boier sig ned el. luder med Hovedet; ὁ κύβηβος, Cybeles Tiener; alm. Begeistret, Afsindig. — Κυβήλη, ἡ, f. Κυβέλη, Κυβήβη, inc. — κυβηλίζω, slaaer med en Øxe; af — κυβηλίς, ιδος, ἡ, Øxe, Kokkekniv. — Κυβηλίς, ίδος, ἡ, Cybelisk; o. — Κυβηλιστής, οῦ, ὁ, en Cybeles Tiener; jf. μητραγύρτης; (af Κυβήλη, Κυβέλη). — κύβησις o. κύβισις, ἡ, lect. var. f. κίβισις. — κυβίζω, giør til en Terning el. til en Kubus; beregner efter Kubus el. i Kubiktal; 2) = κυβιστάω; o. — κυβικός, 3, adv. -κῶς, ligesom en Terning, kubisk; beregnet i Kubiktal. — κύβιον, τό, Fisken πηλαμὶς i en vis Alder, ogs. κυβείας; 2) det i fiirkantede

Stykker (*κύβοι*) nedsaltede Kiød af denne Fisk; df. — *κυβιοσάκτης, ου, ὁ*, (*σάττω*), som *ταριχέμπορος*, der handler med saltet Fisk; ogs. Ogenavn til Ptolomæus XIII el. Auletes.

κυβιστάω, (*κυβή, κύπτω*), slaaer paa Hovedet, styrter mig forover el. paa Hovedet, dukker ned paa Hovedet eller med Hovedet foran, *Il.* 16, 745 - 9; slaaer Kolbotter; alm. styrter mig deri el. derpaa; *οὗτος κἂν εἰς μαχαίρας κυβιστήσειε*, *Xen. M. S.* 1, 3, 9; - denne Handling, *κυβίστευμα, τό*, (i denne Form bes. ogs. Kolbøtte), sædv. *κυβίστησις, ἡ*; - som foretager den, *κυβιστήρ, ῆρος, ὁ*, bes. ogs. en Giøgler, Springer, Harlequin, hvilket Slags alerede h. *Hom.* fornøier Giesterne under Maaltidet, *ex. Il.* 18, 604, *Od.* 4, 18, jf. *Xen. Conv.* 2, 11; ogs. en Dykker, *Il.* 16, 750; - *κυβιστήρ*, heder ogs. etslags Sofisk h. *Opp.* — *κυβιστίνδα, adv.*, (*κυβιστάω*), *παίζειν*, at støbe el. slaae Kolbøtter, at lege denne Leg.

κυβιτίζω, = *ὠλεκρανίζω*, støder med Albuen; af — *κύβιτον, τό*, sædv. *ὠλέκρανον*, Albuen, *cubitus*, *Hipp.* — *κυβοειδής*, 2, (*εἶδος*), der ligner en Kubus el. Tærning, tærningformet, kubisk; af — *κύβος, ὁ*, *cubus*, ethvert tærningformet Legeme; en Tærning, (som neml. er betegnet paa alle Sider, da *ἀστράγαλος* kun betegnedes paa de fire); bes. Ener el. Es paa Tærningen, derim. *in pl.*, Tærningens Øine; *κύβον ῥίπτειν* s. *ἀναῤῥίπτειν*, at kaste Tærningen, at vove; df. som Ordsprog, *ἐῤῥίφθω κύβος*, *alea jacta esto*, det være vovet! 2) et kubisk Tal el. Kubiktal; 3) hos Qvæget: Huulheden foran Hoften; (rimel. besl. m. *κυφ[illegible]*). — *κύβωλον, τό*, = *κύβιτον*, *Poll.* — *κύγχραμος, ὁ*, etslags Fugl, rimel. etslags Ortolan.

κῡδάζω, ogs. *κυδάσσω, -ττω*, skænder, udskielder, beskæmmer; *pass.*, *κυδάζεσθαί τινι*, f. *κυδ. ὑπό τινος*, at blive udskieldt el. forhaanet af nogen, *Soph. Aj.* 722; (af *κῦδος*, der ligesom *ὄνειδος* o. *fama* betegner godt og ondt Rygte, Ære og Skam; jf. flgd.). — *κῡδαίνω*, *f. -δανῶ*, ærer, berømmer, priser, giør berømt, forherliger nogen, *τινά*, *Il.*; jf. ogs. *ib.* 15, 612, o. *Od.* 16, 212; ogs. fryder ved Æresbeviisninger, *θυμὸν ἄνακτος*, *Od.* 14, 438; ogs. smigrer, vinder ved Smiger, *Hes. Op.* 38; *κυδαίνειν τινά*, at give nogen et godt Udseende, *Il.* 5, 448; (af *κῦδος*; jf. flgd. *in fine*).

κῡδάλιμος, 2, (*κῦδος*), æret, berømt, berømmelig, herlig, h. *Hom. epith.* til enkelte Helte og til hele Folkeslag; ogs. *κυδάλιμον κῆρ*, det ædle Hierte, *ex. Il.* 10, 16; jf. ogs. *ib.* 12, 45. — *κύδαλος, ὁ*, = *κύδαρος*. — *κυδάνω*, (*κῦδος*), 1) som *κυδαίνω*, ærer, holder i Ære, *τινά*, *Il.* 14, 73; 2) *intr.*, som *κυδιάω*, giør mig til, er stolt, bryster mig, *Il.* 20, 42. — *κύδαρος, ὁ*, ogs. *κύδαλος*, etslags lidet Skib. — *κυδάσσω*, *att. -ττω*, see u. *κυδάζω*. — *κυδέστερος*, 3, h. *Polyb. compar.* til *κυδάλιμος*, formet af *inus. κυδής*, sædv. *ἐπικυδής*, o. — *κυδήεις, εσσα, εν*, berømt, berømmelig, lovpriist, priselig; høimodig, stolt; (af *κῦδος*).

κῡδιάνειρα, ἡ, som forherliger Manden, som bringer ham Ære el. Berømmelse, sædv. *epith.* til *μάχη*, *Il.*, ogs. til *ἀγορή*, *ib.* 1, 490; 2) berømt eller forherliget ved Mænd, *Σπάρτη*, *poët.*; (af *κῦδος* o. *ἀνήρ*, formet som *ἀντιάνειρα*, o. fl.). — *κῡδιάω*, giør mig til el. bryster mig af noget, *τινί*; skrider stolt frem, *Il.* 21, 519; men ogs. om Hesten, *ib.*, *ex.* 6, 509; *part. ep.* *κυδιόων*, *Hes. Sc.*; o. — *κύδιμος*, 2, = *κυδάλιμος*, berømmelig, herlig, *Hom. Merc.*; (af *κῦδος*). — *κύδιστος*, 3, *superl.* formet af *subst.* *κῦδος*, men efter Bem. hørende til *posit.* *κυδρός*, *κυδνός*; den berømteste, herligste, ypperligste, mest ærede: h. *Hom.* sædv. *epith.* til Zeus, Agamemnon, o. fl.; hertil hører ogs. *compar. att.* *κυδίων, ονος*, 2; *τί κύδιόν μοι ζῆν*, hvad nytter det mig at leve, *Eur.* — *κυδνός*, 3, = *κυδρός*, *epith.* til Dike, *Hes. Op.* 259.

κυδοιδοπάω, *Ar.*, sædv. *κυδοιμέω*, giør Larm, larmer, afstedkommer Skræk og Forvirring, *Il.* 11, 324; ogs. *transit.*, *ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων* -, for at forfærde os, *ib.* 15, 136; af — *κυδοιμός, ὁ*, Larm, Tummel, Forvirring, bes. Slagets, *Il.*; — *ὀρνίθων κυδοιμοί*, Hanefægtning, *Theocr.*; - 2) Skræk, Forfærdelse; *ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν*, *Il.* 18, 218; - 3) personificeret er *Κυδοιμός* - Ledsager af Enyo o. Ker, *Il.* — *κῦδος, τό*, Ære, Ros, Berømmelse; *μέγα κῦδος Ἀχαιῶν*, Achæernes store Prydelse (*decus*) - tiltales Odysseus, *Hom.*; *κύδεϊ γαίων*, frydende sig i sin Kraft el. Høihed, heder Zeus, *Il.* 1, 405; *κῦδος ἀρέσθαι*, at komme derfra med Berømmelse, *Hom.*; - *b)* oprindel. god og ond Omtale; df. ogs. Skam, Skændsel; jf. *κυδάζω*; i denne Bem. brugtes ogs. *ὁ κῦδος*.

κυδρός, 3, (*κῦδος*), som *κυδάλιμος*, ærefuld, herlig, berømmelig; h. *Hom.* altid *in fem.* som *epith.* til Hera, Athene, o. fl.; df. — *κυδρόω*, giør berømt el. æret, forherliger; *in med.*, som *κυδιάω*, føler mig, giør mig til, *glorior*. — *Κύδων, ωνος, ἡ*, ogs. *Κυδονία, ἡ*, o. *Κυδωνίς, ἡ*, Cydon, en By paa Kreta; - dens Indvaanere, *Κύδωνες, οἱ*, *Od.*, sild. *Κυδωνιᾶται*; df. — *Κυδωναῖος*,

3, *Κυδ.* οὖκα, Vinterfigener fra Cydon. — κυδωνέα o. κυδωνία, ἡ, Qvædetræ. — *Κυδωνιάς*, άδος, ἡ, fra Cydon, *epith.* til Artemis. — κυδωνιᾶν, om Brystet: at svulme som cydonisk Æble, lat. *sororiare*; af — *κυδώνιον*, μῆλον, τό, cydonisk Æble, Qvædeæble; o. — *κυδωνίτης*, ου, ὁ, οἶνος, Qvædeviin.

κυέω, bliver frugtsommelig, undfanger; er frugtsommelig, τὶ, med noget; Ἡ δὲ κύει φίλον υἱόν, *Il.* 19, 117; ogs. foder, *Æsch.*; jf. ogs. κύω o. κυΐσκω. — *Κυζικηνός*, 3, fra Cyzikos, en By i Mysien; ὁ *Κυζικηνός*, *sc.* στατήρ, en Guldmønt af Værdi = 28 attiske Drachmer, omtr. 4 Specier. — **κύημα*, τό, det Undfangede, Livsfrugten; — *κύησις*, ἡ, Frugtsommelighed; — *κυητήριος*, 3, som er behielpelig ved Fødselen; o. — *κυητικός*, 3, hørende, skikket til at undfange el. føde; 2) som giør skikket til at undfange el. føde; – (af κυέω).

κύθε (ν), *ep.* 3 *sing. aor.* 2, af κεύθω, *Od.* 3, 16; 3 *pl. conj. redupl.* κεκύθωσι, *ib.* 6, 303. — *κύθειρα*, *Opp.*, sædv. *Κυθήρεια*, ἡ, *Od.*, ogs. *Κυθήρη*, *Anacr.*, o. *Κυθηριάς*, άδος, ἡ, Cythereia, Cythere, *epith.* til Aphrodite; (enten af Byen *Κύθηρα* paa Kreta, el. af Øen *Κύθηρα*); ogs. f. Ἀφροδίτη, *ex.* Κυπρογενὴς Κυθήρεια, *Hom. Hymn.* — *κύθος*, τό, = κεῦθος. — *κύθρα*, ἡ, *κύθρος*, ὁ, κύθρινος, 3, o. κυθρόγαυλος, ὁ, *jon.* f. χύτρα, χύτρος, χύτρινος, χυτρόγαυλος. — *κυΐσκω*, (κύω, κυέω), giør frugtsommelig, besvangrer; ogs. om Dyrene, at bespringe, o. dl.; *in pass.*, at blive frugtsommelig el. drægtig.

κυκανάω, *Ar. Thesm.*, Biform af *κυκάω*, rører og blander sammen el. i hinanden, ogs. τινί, i el. med noget, *Hom.*; – 2) *transl.* som *misceo* o. *turbo*, forvirrer imellem hinanden, bringer i Uorden; h. *Hom.* altid *in pass.*, bes. Τὼ δὲ κυκηθήτην, geraadede i Forvirring el. Frygt, *Il.*, *ex.* 11, 129, jf. ogs. *ib.* 20, 489; ποταμὸς κυκώμενος, κῦμα κυκώμενον, strømmende, fraadende, *Hom.*; sild. bes. om lidenskabelig Sindsforvirring; df. — *κυκεία*, ἡ, Sammenblanding, Forvirring, *inc.*

κυκειῶ, o. κυκεῶ, *Od.*, *ep.* f. κυκεῶνα, *acc. sing.* af – *κυκεών*, ῶνος, ὁ, etslags Blandingsdrik, (Blande, Koldskaal), af Bygmeel (ἄλφιτα), reven Gedeost, og pramnisk Viin, *Il.* 11, 623, 641, ogs. med tilsat Honning, *Od.* 10, 234, flgd.; jf. ogs. *Hom. Cer.*; sild. ogs. med andre Tilsætninger, hvf. κυκ. ἐπὶ οἴνῳ, ἐφ' ὕδατι, ἐπὶ μέλιτι, o. dl.; — *κύκηθρον*, τό, Rioreske; *transl.*, Urostifter, Oprører, *Ar. Pax*, 653; — *κύκησις*, ἡ, Røren, Blanden, Blanding; *transl.*, Røre, Forvirring; — *κυκησίτεφρος*, 2, (τέφρα), blandet med Aske, *Ar.*; o. — *κυκητής*, οῦ, ὁ, som rører el. blander; *transl.*, som bringer i Uorden el. Forvirring; – (af κυκάω).

κυκλάζω, omgaaer, omgiver, omringer, indslutter; o. — *κυκλαίνω*, giør rund, afrunder; (af κύκλος). — *κυκλάμινος*, ἡ, o. κυκλάμῖνον, τό, ogs. κυκλαμίς, ἡ, etslags Plante med knoldet Rod, *germ.* Saubrod. — *κυκλάς*, άδος, ἡ, (κύκλος), 1) som *adject.*, *a)* rund, kredsformig, liggende i en Kreds; *b)* som bevæger sig i en Kreds, kredsformig; – 2) som *subst.*, *a)* *sc.* ἐσθής, en Pragtklædning for Damer med rundtomløbende Søm el. Bræmme; *b)* κυκλὰς ὥρα, den i et Kredsløb tilbagevendende Aarstid; *c)* αἱ *Κυκλάδες*, *sc.* νῆσοι, Cykladerne, Øgruppe i det ægæiske Hav.

κυκλεύω, o. κυκλέω, dreier el. bevæger i en Kreds el. kredsformigen; dreier el. vender omkring; κυκλεῖν πόδα, at vende Foden, d. e. at gaae; κυκλεῖν ἑαυτόν, at bevæge sig en Kreds, *Soph. Antig.* 226; – *b)* fører el. bringer fremad paa Hiul, Valtser, o. dl.; df. kiører, fører, bringer afsted el. bort, h. *Hom.* alene i Udtrykket, κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βουσὶ –, med Øxen – ville vi bringe dem hid, *Il.* 7, 332 –; *c)* *in med. c. acc.*, som κυκλάζω, omgiver, omringer, indslutter; — 2) *intr.*, at bevæge sig i en Kreds el. i et Kredsløb; *ex.* κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι, *Soph. El.* 1365; df. — *κυκληδόν*, *adv.*, ligesom i en Kreds, rundt derom; o. — *κύκλησις*, ἡ, Omdreien, Omdreining; kredsformig Bevægelse.

κυκλιάς, άδος, ἡ, = κυκλάς, kredsformig, rund; — *κυκλικός*, 3, kredsformig, cirkelformet, cirkelrund; 2) οἱ *κυκλικοί*, ogs. κύκλιοι, *sc.* ποιηταί, hed de episke Digtere, som behandlede en heel Kreds el. Række af Myther, bes. som fremstillede i Sammenhæng det hele Omfang af mythiske Sagn el. Traditioner fra Verdens Skabelse indtil Odysseus's Søn Telegonos; — *κυκλιοδιδάσκαλος*, ὁ, (διδάσκω), Digter, som lader indstudere sine Dithyramber til offentlig Opførelse; df. alm. Dithyrambedigter; jf. flgd.; o. — *κύκλιος*, 3, ogs. 2, = κυκλικός; *κύκλιοι* ποιηταί, see u. κυκλικός; τὸ *κύκλιον* som *subst.*, = κύκλος, *Eur.*; – 2) *κύκλιοι* χοροί, hed de Chordandse, som bes. paa Bacchusfesten, (ogs. paa andre Guders Fester), opføres omkring Gudens Altar; Navnet forklarer man enten af Runddandsens Gestalt, (Cirkelbevægelse), el. af den dertil hørende Rundsang, (Dithyrambe); – (af κύκλος). — *κυκλίσκος*, ὁ, *dim.* af κύκλος;

κυκλοβορέω, larmer og bruser som Vinterstrommen Κυκλόβορος i Attika, *Ar.* — *κυκλογραφέω, 1) er — κυκλογράφος, 2, (γράφω), som skriver i en Kreds el. kredsformet; som beskriver en Kreds; *b)* som skriftligen behandler et Indbegreb af Gienstande; bes. som skriver et cyklisk Digt; jf. κυκλικός Bem. 2; — *transl.* heder κυκλογραφεῖν, at skrive afrundet el. i Perioder, ogs. at skrive vidtløftigen; — κυκλοδίωκτος, 2, (διώκω), dreven om i en Kreds; — κυκλοειδής, 2, *adv.* -δῶς, (εἶδος), kredsformig; — κυκλόεις, εσσα, εν, *poët.* = κυκλικός; — κυκλοέλικτος, 2, (ἑλίσσω), som er snoet el. vunden i en Kreds; som gaaer om i en Kreds; — κυκλόθεν, *adv.*, fra Omkredsen, fra alle Sider; — κυκλο-μόλιβδος, ὁ, den runde Bliantspen; — κυκλο-ποιέω, gior til el. som en Kreds, gior rund, afrunder; v. — κυκλοπορεία, ἡ, Handlingen — κυκλοπορέω, (πόρος), gaaer om i en Kreds; — (af flgd.).

κύκλος, ου, ὁ, ogs. m. *pl. heterog.* τὰ κύκλα, Kreds, Ring, Cirkel, Runding, Omkreds, *ex.* den ringformige Skioldrand, *Il.*; κύκλος δόλιος, som Jægerne slaae om Vildtet, *Od.* 4, 792; κύκλῳ, i en Kreds, περί τι, rundt omkring noget, ogs. κύκλῳ τινός, men usædv. κύκλῳ τὸ σῆμα, rundt om Gravhøien, *Herod.* 4, 72, *extr.*; — 2) det Kredsformede; bes. *a)* Ringmuur; ogs. en af Beleirerne rundtom opkastet Skandse, *Thuc.* 7, 2; *b)* rund Plads; df. ἱερὸς κύκλος, den offentlige Forsamlingsplads, *Il.* 18, 504; *c)* rundt Legeme, bes. Hiul, men sædv. *in pl.* κύκλα, *Il.*; jf. *ib.* 5. 722; Skive (Solens og Maanens); Tallerken; Øiet; Krands; den i en Kreds omstaaende Mængde; κύκλοι συνίσταντο, *Xen. Anab.* 5, 7, 2; h. *Plat*, ogs. en Kugle; — 3) Kredsbevægelse el. Cirkelbevægelse; bes. Rundedands; — 4) *transl.*, *a)* i Logiken: en Cirkelslutning; *b)* i Rhetoriken: afrundet Periode.

*κυκλόσε, *adv.*, i en Kreds, rundtom, hen til alle Sider, *Il.*; — κυκλο-σοβέω, skrækker el. jager omkring el. i en Kreds, *Ar.*; — κυκλοτερής, 2, *adv.* -ρῶς, (τείρω), dreiet i en Kreds, tilrundet, cirkelrund; κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν, spændte Buen rund el. saaledes, at den bøiede sig til en Cirkel, *Il.* 4, 124; κυκλ. οἰκοδόμημα, *Xen.*; — κυκλοφορέω, er — κυκλοφόρος, 2, (φέρω), som bevæger i en Kreds; — *pass.*, κυκλοφορεῖσθαι, at bevæge sig i Kreds, at have et Kredsløb; df. — κυκλοφορητικός, 3, = κυκλοφόρος; ogs. = flgd.; — κυκλοφόρητος, 2, bevæget i en Kreds; o. — κυκλοφορία, ἡ, kredsformig Bevægelse; — hørende el. skikket dertil, κυκλοφορικός, 3; o. — κυκλοφόρος, 2, see u. κυκλοφορέω; — (af κύκλος).

*κυκλόω, bringer ind i en Kreds el. Cirkel, indslutter rundtom el. fra alle Sider; *in med.*, *a)* dreier el. hvirvler mig om i en Kreds; *b)* stiller mig el. staaer i en Kreds derom; ἐκυκλοῦντο περὶ τὰ ἱερά, *Xen.*; *c. acc.*, omgaaer, omringer, indeslutter; — κυκλώδης, 2, = κυκλοειδής; — df. *pass.*, μὴ κυκλωθέντες πολιορκοῖντο, o. dl., *Xen.*; o. — κύκλωθεν, *adv.*, sild. Form f. κύκλοθεν; — (af κυκλόω). — κύκλωμα, τό, det Omdreiede; det Omgivne; ogs. = κύκλος. — Κυκλώπειος, 3, ogs. 2, Κυκλωπικός, 3, o. Κυκλώπιος, 3, ogs. 2, cyclopisk, hørende til el. passende for en en Cyklop. — κυκλώπιον, τό, (κύκλος, ὤψ), det Hvide i Øiet (som omgivende Pupillen); 2) Κυκλώπιον, τό, som *dim.* af Κύκλωψ, *Eur.* — Κυκλωπίς, ίδος, ἡ, bes. *fem. poët.* til Κυκλώπειος.

κύκλωσις, ἡ, Omringen, Indslutten, Indslutning; ἀπέκαμπτον εἰς κύκλωσιν, *Xen. Cyn.* 1, 3; o. — κυκλωτός, 3, afrundet; (af κυκλόω). — Κύκλωψ, ωπος, ὁ, (κύκλος, ὤψ), en Cyklop, egentl. den Rundøiede; jf. *Hes. Theog.* 144; efter *Od.* 9, 106, flgd., ere Cykloperne et Kæmpefolk paa Kysten af Sicilien; *in sing.* heder bes. Kæmpen Polyphem Κύκλωψ, jf. *ib.* 193, flgd.; — efter *Hes. Theog.* 140 ere der trende Cykloper, Brontes, Steropes, Arges, Sønner af Uranos o. Gæa; de smede Zeus's Tordenkiler, og have efter et sildigere Sagn deres Værksted i Ætna; fra dem nedstamme alle Smede, hvf. κύκλωψ ogs. bruges f. χαλκεύς; — 2) κύκλωψ, ωπος, ὁ, ἡ, som *adject.*, rundøiet; alm. rund.

*κύκνειος, 3, ogs. 2, af en Svane, hørende til en Svane; — κυκνίας, ὁ, ἀετός, Svaneørn, hvid Ørn; — κυκνίτης, ου, ὁ, *fem.* κυκνῖτις, ιδος, ἡ, = κύκνειος; — κυκνο-κάνθαρος, ὁ, Skib, som til Tegn el. Vaaben har en Svane og en Torbist; o. — κυκνόμορφος, 2, (μορφή), af en Svanes Gestalt; af — κύκνος, ὁ, en Svane, *cycnus*, *Il.*; 2) *transl.*, en Digter, (ifolge de Gamles Sagn om Svanernes Sang; jf. *Hes. Sc.* 316); df. — κύκνοψις, ὁ, ἡ, (ὄψις), med Udseende som en Svane. — κυκνοιδοπάω, *lect. var.* f. κυδοιδοπάω, rører sammen, forvirrer; (skal være af κυκάω).

κύλα, ων, τά, ogs. κοῖλα, τά, o. κυλάδες, ων, αἱ, (κοῖλος), det øvre Øienlaag, df. *cilium*, *supercilium*; ogs. begge Øienlaagene; ogs. begge Fordybninger over og under Øienlaaget; *sing.* κύλον, sield.; jf.

κυλοιδιάω. — κύλη, ἡ, Bæger, Skaal; (besl. m. κοῖλος, κυλλός; ds. κύλιξ). — κυλικεῖον, τὸ, Skienkebord, Skienk, ogs. Skab, hvor Drikkevarerne opbevares; Drikkestue; — κυλίκειος, 3, hørende til Bægerne el. til Drikken; — κυλικηγορέω, er — κυλικηγόρος, 2, (ἀγορεύω), som taler om el. ved Bægeret; o. — κυλικήρυτος, 2, (ἀρύω), øst el. til at øse med Bægeret; — κυλίκνη, ἡ, κυλίκιον, τό, o. κυλικίς, ίδος, ἡ, dim. af κύλιξ, lidet Bæger; — κυλικοφόρος, 2, (φέρω), som bærer et Bæger; o. — κυλικώδης, 2, (εἶδος), bægeragtig; — (af κύλιξ).

κυλινδέω, att. f. κυλίνδω, vælter, λίθους ὑπὲρ τῆς πέτρας, *Xen.*; jf. κυλίνδω; ds. — κυλινδήτρα, ἡ, Sted, hvor Hesten vælter el. tumler sig, efter at være reden; o. — κυλίνδησις, ἡ, Vælten, Tumlen; *transl.* κυλίνδησις ἐν τοῖς λόγοις, en ved Øvelse opnaaet Færdighed i Veltalenheden, *Plat.* — κυλινδρικός, 3, valseformet, cylindrisk; o. — κυλινδροειδής, 2, (εἶδος), valseformet; af — κύλινδρος, ὁ, (κυλίνδω), Valse, Cylinder; alm. ethvert aflangt og rundt Legeme, *ex.* en Bogrulle, o. dl.; ds. — κυλινδρόω, valser, sletter el. jevner med en Valse. — κυλινδρώδης, 2, = κυλινδροειδής. — κυλινδρωτός, 3, (κυλινδρόω), valset, slettet el. jevnet med en Valse.

κυλίνδω, hertil hører efter *Buttm. f.* κυλίσω, hvf. *aor.* ἐκύλισα, *pass.* ἐκυλίσθην, *Hom.*, o. *pf.* κεκύλισμαι, jf. κυλίω; — valser, vælter, ruller, *ex.* Βορέης — μέγα κῦμα κυλίνδων, *Od.* 5, 296; *transl.*, πῆμα κυλίνδειν τινί, at paavælte, paaføre nogen en Ulykke, *Il.* 17, 688; jf. *ib.* 11, 347; ligel. *transl.*, γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει, *volvit consilium inane*, pønser paa Daarligheder, *Pind. Nem.*, 4, 65; *b)* efterhom., snoer vinder, dreier; — 2) *in pass.* o. *med.*, væltes, vælter mig, ruller, *ex.* κυλίνδετο λᾶας, *Od.* 11, 598; bes. κυλινδεῖσθαι κατὰ κόπρον, at vælte sig i Skarnet, (Udtryk af den heftigste Sorg), ogs. *absol.* κυλινδεῖσθαι, *Hom.*; κυλινδομέναις ἡμέραις, under Dagenes Kredsløb, *Pind. Isthm.* 3, 29; *b)* efterhom. ogs. at dreie el. vende sig, at drive el. flakke omkring; — (beslægtede og eenstydige med κυλινδεῖσθαι, at vælte sig, o. s. v., ere Formerne ἀλινδεῖσθαι, καλινδεῖσθαι, εἰλινδεῖσθαι; *vid. Buttm.*).

κύλιξ, ικος, ἡ, (κύλη), *calix*, Kalk, Bæger, Skaal. — κυλίς, ἡ, see u. κυλοιδιάω. — κύλισις, ἡ, (κυλίνδω), Vælten, Valsen, Rullen. — κυλίσκη, ἡ, = κυλίχνη; — *dim.* κυλίσκιον, τό. — *κύλισμα, τό, det Væltede, Rullede; 2) = κυλίστρα; — κυλιστικός, 3, hørende, skikket til at vælte el. tumle sig; ὁ κυλιστικός, en Kæmper, som i Pankration lader sig kaste til Jorden, derefter vælter el. tumler sig omkring, og med List overvinder sin Modstander; — κυλιστός, 3, væltet, rullet; til at vælte el. rulle; o. — κυλίστρα, ἡ, = κυλινδήτρα; — (af κυλίνδω). — κυλίχνη, ἡ, ogs. κυλίχνιον, τό, o. κυλιχνίς, ἡ, *dim.* af κύλιξ. — κυλίω, *inus.*, antagen Stamform til nogle Tempora af κυλίνδω.

κυλλαίνω, = κυλλόω. — κύλλαρος, ὁ, = σκύλλαρος. — κύλλαστις, *jon.* κύλληστις, ιος, ὁ, etslags ægyptisk Brød af Sæden ὄλυρα, *Herod.* 2, 77. — κυλλή, ἡ, *sc.* χείρ, den hule Haand, *Ar. Equ.* 1081; jf. κυλλός. — Κυλλήνη, ἡ, Cyllene, Bierg i Arkadien; ds. — Κυλλήνιος, ὁ, *epith.* til Hermes. — κυλλοίπους, ὁ, o. κυλλοπόδης, ου, ὁ, = flgd. — κυλλοποδίων, ονος, ὁ, (κυλλός, πούς), den Krumbenede, den Hinkende el. Halte, *epith.* til Hephaistos, *Il.*; *voc.* κυλλοπόδιον, *ib.* 21, 331. — κυλλόπους, ὁ, ἡ, *gen.* -ποδος, = frgd.

κυλλός, 3, krummet, bøiet, krum; bes. krummet indad, ogs. om de af Gigt o. dl. krogede el. contracte Lemmer; ds. svag, kraftløs, lam, som χωλός, *Ar.*; men κυλλὴ χείρ, ogs. den krumme el. Tiggerens Haand; — (κυλλός, hvf. man ogs. finder κυλός, er nærmest besl. m. κοῖλος, dernæst ogs. m. κύλη, κύλιξ, κυλίνδω, o. fl.); ds. — κυλλόω, krummer, giør lam ved at krumme; ds. — κύλλωμα, τό, det Krummede; det ved Krumning Lamgiorte; o. — κύλλωσις, ἡ, Krumning; den ved Krumning bevirkede Lamhed. — κυλοιδιάω, (κύλα, οἰδάω), har svulne el. tykke Øine, *ex.* af Søvnløshed el. Prygl; ds. ogs. faaer blaae Øine el. Prygl; ogs. som Udtryk af heftig Elskov, naar Øinene ligesom svømme, jf. ὑγρός, ogs. *Theocr.* 1, 38; ligesom ogs. det nedre Øielaag svulmer af Vellyst paa de fleste antique Venushoveder. — κύλον, τό, see u. κύλα. — κυλός, 3, see u. κυλλός.

κῦμα, τό, (κύω), Bølge, Vove; μέγα κῦμα, o. κύματα μακρά, ofte h. *Hom.* om stærk Søgang; 2) *transl.*, Skiebnens el. Ulykkens Bølger og Storme; κοινὸν κῦμα Ἀΐδου, den alting overbølgende el. overvældende Død, *Pind. Nem.* 7, 45; ogs. Slagets bølgende Tummel; 3) som κύημα, Frugten i Moderliv, Livsfosteret; 4) ungt Skud el. Spire paa Kaal; 5) i Bygningskunsten: etslags Zirat, *germ.* Hohlleiste, Kehlleiste, Kehlstoß, sædv. κυμάτιον. — κυμαγωγία, ἡ, = κυματωγή, *inc.* — κυμαίνω, *f.* ανῶ, (κῦμα), bølger, slaaer Bølger, h. *Hom.* altid om det oprørte Hav, *ex. Il.* 14, 229; *b) transl.*,

er i heftig Bevægelse el. Lidenskab, *fluctuo;* κυμαίνει - ἄνθος ἥβας, udfolder sin Kraft, *Pind. Pyth.* 4, 282; ogs. *in med.*, πόθῳ κυμαίνεσθαι, *id.*; - 2) *transit.*, sætter i heftig Bevægelse el. Uro.

κῡμάκτυπος, 2, = κυμόκτυπος, *inc.* — κύμανσις, ἡ, (κυμαίνω), Bølgeslag, bølgeformet Bevægelse. — κυμάς, άδος, ἡ, (κῦμα, Bem. 3), den Frugtsommelige. — κυματηρός, 3, bølgende, fuld af Bølger; — κυματίας, ου, ὁ, *jon.* κυματίης, som slaaer Bølger, bølgende, ποταμός, *Herod.*; alm. ustadig, urolig; 2) *act.*, som frembringer Bølger, ἄνεμος, *id.*; o. — κυματίζω, sætter i en bølgende Bevægelse el. i Uro; (af κῦμα). — κυμάτιον, τό, som *dim.* af κῦμα; *a)* liden Bølge; *b)* liden Kaalspire; - 2) den sædv. Form f. κῦμα Bem. 5. — *κῡματοαγής, 2, (ἄγνυμι), der stormer frem og brydes som en Bølge, *Soph.*; — κυματοβόλος, 2, (βάλλω), som kaster Bølger; — κυματοδρόμος, 2, (δραμεῖν), som løber igiennem Bølgerne; — κυματοειδής, 2, = κυματώδης; o. — κυματόεις, εσσα, εν, *poët.* f. κυματηρός; - (af κῦμα).

*κυματόκτῠπος, 2, (κτυπέω), med brusende Bølger; — Κῡματολήγη, ἡ, (λήγω), egentl. som lægger el. stiller Bølgerne; h. *Hes.* Navnet paa en Oceanide; — κυματοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω), men κυματοπληγής, 2, *inc.*, slaaen, kastet, tumlet hid og did af Bølgerne; — κυματοτρόφος, 2, (τρέφω), næret af Bølgerne; — κυματόφθορος, 2, (φθείρω), som gaaer under i Bølgerne; — κυματόω, = κυμαίνω; ogs. = κυματίζω; ἡ θάλασσα - κυματωθεῖσα, *Thuc.* 3, 89; — κυματωγή, ἡ, (ἄγνυμι), Bølgebrud, Brænding; Kyst, hvorimod Bølgerne brydes; — κυματώδης, 2, (εἶδος), bølgeagtig, bølgeformet; fuld af Bølger; o. — κυμάτωσις, ἡ, (κυματόω), Bølgen el. at bølge, strømme, o. dl.

κυμβᾰλίζω, er - κυμβαλιστής, οῦ, ὁ, *fem.* κυμβαλίστρια, ἡ, som slaaer paa Instrumentet κύμβαλον, s. m. s.; - denne Handling, κυμβαλισμός, ὁ; af — κύμβαλον, τό, (κύμβος), *cymbalum*, Cymbel, etslags Metalbækken, som ved at slaaes imod et andet giver en skraldende Tone; 2) *dor.*, fladt Vandbækken. — κύμβαχος, 2, (κύμβη, κύπτω), med Hovedet forover, paa Hovedet, *pronus*, *Il.* 5, 586; 2) κύμβαχος κόρυθος, den øverste hvælvede Deel af Hielmen, hvori Hielmbusken sidder, *ib.* 15, 536. — κυμβεῖον, τό, = κυμβίον. — κύμβη, ἡ, Hulning, Fordybning; df. *a)* Drikkekar, Bæger, Krukke, Kumme; *b)* Baad, *cymba*; *c)* Randsel, Taske. — κυμβίον, τό, *dim.* af κύμβη, bes. lidet Bæger el. Drikkekar; - 2) etslags Zirat paa Søilen, rimel. = κυμάτιον, Bem. 3.

κύμινδις, ὁ, ogs. ἡ, *jon.* f. χαλκίς, etslags Fugl, h. *Plin. accipiter nocturnus*, jf. *Il.* 24, 291. — κυμινοδόχη, ἡ, (δέχομαι), o. κυμινο-θήκη, ἡ, Kummenbøsse, (ligesom Peberbøsse, til at sætte paa Bordet); o. — κυμινο-κίμβιξ, ικος, ὁ, = κυμινοπρίστης; af — †κύμινον [ῐ], τό, *cuminum*, Kummen; df. — κυμινοπρίστης, ου, ὁ, (πρίω), egentl. Kummenkløver, d. e. smudsig Gnier; df. - κυμινοπριστία, ἡ, smudsigt Gnieri; o. - κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, 2, d. komisk forstærk. καρδαμογλύφος, *Ar. Vesp.* 1397; — κυμινότρῐβος, 2, (τρίβω), indreven el. tilsat med Kummen, *ex.* ἅλς, *sal cyminatus*; o. — κυμινώδης, 2, (εἶδος), kummenagtig.

*κῡμοδέγμων, ονος, 2, (δέχομαι), som modtager el. optager Bølgerne; - *fem.* Κυμοδόκη, ἡ, h. *Hes.* Navnet paa en Oceanide; — κυμοθαλής, 2, (θάλλω), rig paa Bølger, *epith.* til Poseidon; — Κυμοθόη, ἡ, (θοός), den Bølgesnare; h. *Hes.* Navnet paa en Oceanide; — κυμόκτυπος, 2, (κτυπέω), med brusende Bølger; — κυμοπόλεια, ἡ, (πολέω), som vandrer el. færdes paa Bølgerne; h. *Hes.* er Κυμοπ., Navnet paa en Datter af Poseidon; o. — κυμοτόμος, 2, (τέμνω), som giennemskærer Bølgerne; ὁ κυμοτ., en Bølgebryder, en Iisbuk; - (af κῦμα).

κυνᾱγέσιον, τό, *dor.* f. κυνηγέσιον. — κυνᾱγός, 2, *dor.*, ogs. *att.*, f. κυνηγός. — *κυνάγχη, ἡ, (ἄγχω), stærk Halsbetændelse (egentl. h. Hunde); 2) Hundehalsbaand, ogs. κλοιὸς κυνοῦχος; — κυναγχικός, 3, som lider af Sygdommen κυνάγχη; — κύναγχος, ὁ, = κυνάγχη; — κυναγωγός, ὁ, (ἄγω), som fører el. afretter Jagthunde; — κυν-ἄκανθα, o. κυνακάνθη, ἡ, o. κυνάκανθος, ὁ, Hundetorn; rimel. = κυνόσβατος; — κυνάκτης, ου, ὁ, (ἄγω), Hundeline; — κυν-αλώπηξ, εκος, ἡ, Bastard af en Hund og en Ræv; ogs. spottende om den trædske Kleon, *Ar. Equ.* 1073; h. *Luc.*, om en Cyniker; — κυνάμυια, ἡ, (μυῖα), Hundeflue, d. e. skamløs Flue: betegner som Skieldsord et skamløst og frækt Fruentimmer, *Il.*; skrives ogs. κυνόμυια; o. — κυνάνθρωπος, ὁ, ἡ, = λυκάνθρωπος; - (af κύων).

κυνάρα, ἡ, o. κύναρος ἄκανθα, ἡ, enten = κυνόσβατος, el. = κινάρα. — κυνάριον, τό, *dim.* af κύων, liden Hund. — κυνάς, άδος, ἡ, bes. *fem. poët.* til κύνεος, af en Hund, hørende til en Hund; ἡμέραι κυνάδες, Hundeda-

gene; – 2) sædv. som subst., *a)* sc. θρίξ, Hundehaar; *b)* som ἀπομαγδαλιά, Brodkrumme, hvorpaa man ved Bordet aftørrer Hænderne, og som man kaster for Hundene; *c)* som κύων Bem. 6, etslags Nagle. — κύναστρον, τό, (ἄστρον), Hundestiernen; o. — κυνᾶν, at løbe, bisse, parre sig som Hunde; 2) = κυνίζειν, at spille en Cyniker; (af κύων). — κυνδαλισμός, ὁ, Drengeleg, hvori man med en Kiæp slaaer til en i løs Jord stukken Pind saaledes, at Pinden igien bliver staaende opreist; jf. κόνταξ; df. – κυνδαλοπαίκτης, ου, ὁ, (παίζω), som leger denne Leg; af — κύνδαλος, ὁ, Pind, Pløg, Trænagle.

κυνέη, ἡ, *att. ctr.* κυνῆ, *sc.* δορά, Hundeskind; (oprindel. *fem.* af κύνεος); *b)* Stridshue el. Hielm, oprindel. af Hundeskind, men allerede h. *Hom.* ταυρείη, κτιδέη, af Oxelæder, af Væselskind, ogs. πάγχαλκος, χαλκήρης, o. dl., altsaa alm. enhver Hielm; αἰγείη κυνέη, Hætte af Gedeskind, *Od.* 24, 231; sild. alm. Hætte, Reisehat, Solhat, *Soph. Oed. Col.* 314; – κυνέη Ἄϊδος, *Il.* 5, 845, har en usynliggiørende Kraft. — κύνειος, 3, ogs. 2, o. κύνεος, 3, (κύων), af en Hund, hørende til en Hund; *transl.*, skamløs, uforskammet, *Il.* 9, 373. — κυνέω, *f.* κύσω [ῠ], (men *fut.* -κυνήσομαι alene *in compos.* προσκυνέω), *ep.* κύσσω, *aor.* ἔκυσα, *ep.* κύσσα, kysser; *in med.*, at kysses; om Fuglene, at næbbes.

κυνῆ, ἡ, *att. ctr.* f. κυνέη. — κυνήγειον, τό, = κυνήγιον. — κυνηγεσία, ἡ, Jagen el. at jage, Jagt; o. — κυνηγέσιον, τό, hvad der hører til Jagten, det hele Jagttog, Jægere og Hunde, *ex. Herod.* 1, 36; bes. ogs. Kobbel af Jagthunde, *Xen. Cyn.* 10, 4; – 2) Jagt, Jagen el. at jage; ἐξάγειν (τὰς κύνας) ἐπὶ τὰ κυνηγέσια, *venatum*, *Xen.*; – 3) Sted, hvor der jages, Vildbane, *id.*; – 4) Fangst paa Jagten el. det paa Jagten giorte Bytte, *id. Cyn.* 6, 12; af — κυνηγετέω, jager; alm. er – κυν-ηγέτης, ου, ὁ, (κύων), som fører Hundene paa Jagt, en Jæger, *Xen.*; df. — κυνηγετικός, 3, hørende, skikket, tilbøielig til Jagten el. til at jage; ἡ κυνηγετική, *sc.* τέχνη, den Kunst at jage; ὁ κυνηγετικός, Bog el. Skrift om Jagten, (af Xenophon o. Arrian); τὰ κυνηγετικά, Digt om Jagten, (af Oppian, paa Latin af Gratius Faliscus o. af Nemesianus).

κυνηγέτις, ιδος, ἡ, *fem.* til κυνηγέτης. — κυνηγέω, jager, gaaer paa Jagt; fanger; v. — κυνηγία, ἡ, o. κυνήγιον, τό, Jagt; Jagen el. at jage; Jagtparti; af — κυνηγός, ὁ, ἡ, *dor.* κυνᾱγός, (κύων, ἄγω), som fører Hunde, som jager med Hunde; alm. Jæger, Jægerinde; ἡ κυνᾱγός ofte ogs. *epith.* til Artemis; *fem.* κυνηγίς, *dor.* κυναγίς. — κυνηδόν, *adv.*, paa Hundeviis; — κυνηλασία, ἡ, Jagt med Hunde; af – κυνηλατέω, (ἐλαύνω), jager el. hidser med Hunde; o. — κυνήποδες, οἱ, (πούς), Kodeknokler paa Hestens Fod, sædv. σφυρά; (af κύων). — κυνητίνδα, *adv.*, (κυνέω), παιδιά, Kysselegen.

*κυνία, ἡ, = κυνοκράμβη; — κυνίας, ου, ὁ, som κυνέη, Hat af Hundeskind; — κυνίδιον, τό, *dim.* af κύων, liden Hund; o. — κυνίζω, efterligner en Hund; bes. gaaer el. løber i Hundetrav; – 2) hører til Cynikernes Skole, lever, handler, opfører mig som en Cyniker; (af κύων). — κύνικλος, ὁ, *cuniculus*, Kanin. — κυνικός, 3, (κύων), hundeagtig, hundsk; — 2) cynisk; ὁ Κυνικός, cynisk Philosoph; (imidlertid er det uvist, om den af Antisthenes stiftede cyniske Skole har sit Navn af Gymnasiet Κυνόσαργες, s. m. s., el. af den ydre Raahed, hvormed de troede at befordre sædelig Reenhed. — κυνίσκη, ἡ, ung Tispe el. Hunhund; *fem.* af — κυνίσκος, ὁ, *dim.* af κύων, Hvalp, ung Hund; 2) etslags Haifisk. — κυνισμός, ὁ, (κυνίζω, Bem. 2), cynisk Tænke- og Handlemaade; den cyniske Philosophie. — κυνιστί, *adv.*, (κύων), paa en hundeagtig el. hundsk Maade.

*κυνοβάμων, ονος, ὁ, ἡ, o. κυνοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω), ἵππος, Hest med korte el. lave Kodeknokler (μεσοκύνια) paa Underfaden. — κυνοβλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, (βλέπω), med et Hundeblik; — κυνόβρωτος, 2, (βιβρώσκω), bidt, ædt, gnavet af en Hund; — κυνογαμία, ἡ, (γάμος), Hundebryllup; en Cynikers Bryllup; — κυνόγλωσσον, τό, (γλῶσσα), Hundetunge, etslags Urt; — κυνογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (γνώμη), med hundeagtig Tænkemaade, uforskammet; — κυνόδεσμος, ὁ, (δεσμός), Hundehalsbaand; Hundeline; — κυνόδηκτος, 2, (δάκνω), bidt af en Hund; — κυνόδους, δοντος, ὁ, (ὀδούς), Hundetand, *dens caninus*, (ved Siden af Skæretænderne; o. — κυνοδρομέω, (δραμεῖν), jager el. hidser med Hunde, *Xen. Cyn.* 6, 17; *transl.*, ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες, vi løb efter hinanden ligesom Sporhunde, *id. Conv.* 4, 63; df. – κυνοδρομία, ἡ, at jage el. hidse med Hunde; – (af κύων).

κυνοειδής, 2, (εἶδος), som ligner en Hund, hundeagtig, hundsk; — κυνόζολον, τό, (ὄζω), Hundestank, Navnet paa en Plante; — κυνοθαρσής, 2, (θαῤῥῶ), *Theocr.*, o. κυνο-θρασύς, εῖα, ύ, *Æsch.*, diærv, fræk, uforskammet som en Hund; — κυνο-κάρδα-

μον, τό, etslags Karse; — κυνόκαυμα, τό, (καῦμα), Hede som i Hundedagene; — κυνοκεφάλειον, τό, ogs. -κεφάλιον, Navnet paa en Plante, sædv. ἀνεμώνη; o. - κυνοκέφαλος, 2, med Hundehovede; 2) ὁ κυνοκέφ., en Abeart med Hundehovede; (af κεφαλή); — κυνοκλόπος, 2, (κλέπτω), som stiæler Hunde; — κυνοκοπέω, (κόπτω), slaaer el. prygler som en Hund; — κυνοκράμβη, ἡ, Huudekaal; — κυνοκτονία, ἡ, Hundemord; af — κυνοκτόνος, 2, (κτείνω), som dræber Hunde; — κυνολέσχης, ου, (λέσχη), uforskammet Sladderhank; — κυνολογέω, (λέγω), taler om Hunde el. om Hundestiernen; — κυνόλυκος, ὁ, (λύκος), Hundeulv, rimel. = κροκόττας; o. — κυνόλυσσος, 2, (λύσσα), hundegal, gal af en Hunds Bid; - (af κύων).

*κυνομαχέω, (μάχη), kæmper, strider med el. imod Hunde; — κυνόμηλον, τό, = κοκκύμηλον, egentl. Hundeæble; — κυνόμορον, τό, (μόρον), Frugten af κυνόσβατος; — κυνόμορφος, 2, (μορφή), med Hundegestalt; — κυνόμυια, ἡ, prosaisk Form f. κυνάμυια, s. m. s.; — κυνόπρηστις, ιδος, ἡ, (πρήθω), giftig Torbist, som stikker Hunde; jf. βούπρηστις; — κυνοπρόσωπος, 2, (πρόσωπον), med Hundeansigt; — κυνοραιστής, Od., o. κυνοῤῥαϊστής, οῦ, ὁ, (ῥαίω), Hundeluus, ricinus; o. — κυνόροδον, o. κυνόῤῥοδον, τό, (ῥόδον), Hunderose; - (af κύων).

κυνός, gen. af κύων. — Κυνόσαργες, εος, τό, et Herakles helliget Gymnasium udenfor Athenen, hvor Ynglinger af uægte Fødsel øvede sig; εἰς Κυνόσαργες τελεῖν, at høre til de uægte Børns Klasse; jf. ogs. κυνικός, Bem. 2. — *κυνόσβατον, τό, Frugten af — κυνόσβατος, ἡ, (βάτος), Hundetorn, Hybentorn, rubes caninus; — κυνοσουρά, ἡ, Hundehale, den lille Biørn paa Himmelen; — κυνόσουρα, τά, ᾠά, som οὔρινα ᾠά, Vindæg; — κυνοσουρίς, ίδος, ἡ, en hurtig Art lakoniske Jagthunde; 2) = κυνοσουρά; — κυνοσπάρακτος, 2, (σπαράσσω), o. κυνοσπάς, άδος, ὁ, ἡ, (σπάω), sønderslidt af Hunde; — κυνοσσόος, 2, (σεύω), som skræmmer el. jager Hunde; o. — κυνοσφαγής, 2, (σφάττω), som æres med Offer af Hunde, til hvem man offrer Hunde; - (af κύων).

κυνοτροφικός, 3, (τρέφω), hørende el. skikket til at opelske Hunde; - denne Kunst, ἡ κυνοτροφική, sc. τέχνη; — κυνουλκος, 2, (ἕλκω), som trækker el. fører Hunde; — κύνουρα, τά, (οὐρά), Klipper i Havet, Lyc.; — κυνοῦχος, 2, (ἔχω), Line el. Strikke, hvorved Hunden holdes; 2) Randsel el. Vadsæk af Hundeskind; — κυνοφαγέω, (φαγεῖν), æder Hunde el. Hundekiød; — κυνοφθαλμίζομαι, (ὀφθαλμός), seer derpaa med Hundeøine el. uforskammet; — κυνοφόντις, ιδος, ἡ, (φονεύω), ἑορτή, Fest, paa hvilken Hunde myrdes; o. — κυνόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν), med hundsk Tænkemaade, d. e. uforskammet; - (af κύων). — κύντερος, 3, comparat., formet af subst. κύων, egentl. mere hundsk el. hundeagtig; h. Hom. altid transl., mere uforskammet, skamløsere, Il. 8, 483; alm. diærvere, farligere, skrækkeligere, værre, Od., ex. 7, 216; - superlat. κύντατος, 3, h. Hom. alene in neutr. som adverb., ex. Il. 10, 503.

*κυν-υλαγμός, ὁ, Hundenes Biæffen og Giøen, Hundeglam; — κυνώδης, 2, = κυνοειδής; — κυνώπης, ου, ὁ, (ὤψ), med Hundeøine, d. e. skamløs, fræk, uforskammet, Il. 1, 159; jf. ib. 225; - fem. κυνῶπις, ιδος, ἡ, Hom.; h. Eur. ogs. som epith. til Rererne, med vildt, rædsomt, grusomt Blik; o. — κύνωψ, ωπος, ὁ, Navnet paa en Bært, rimel. = ψύλλιον; (af κύων). — κυογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (κύω, γαστήρ), med huul el. rummelig Bug. — κύος, εος, τό, (κύω) som κύημα, Livsfosteret; df. — κυοτοκία, ἡ, (τίκτω), Livsfosterets Fødsel; — κυοτροφία, ἡ, Livsfrugtens Næring el. Ernærelse; o. — κυοφορέω, er — κυοφόρος, 2, (φέρω), som bærer Livsfrugten, frugtsommelig, drægtig; df. - κυοφορία, ἡ, Svangerskab.

κυπαρίσσινος, 3, att. -ττινος, af Cyprestræ; o. — κυπαρισσόροφος, 2, (ὄροφος), med Tag af Cyprestræ; af — κυπάρισσος, ἡ, att. κυπάριττος, Cypres, cupressus sempervirens, εὐώδης, Od.; df. — κυπαρισσών, ῶνος, ὁ, Cypreslund, Cypresskov; o. — κυπαριττοτρόφος, 2, (τρέφω), att. f. κυπαρισσοτρόφος, som nærer el. bærer Cypresser. — κύπαρος, ὁ, = κύτταρος. — κυπάς, άδος, ἡ, Lyc., sædv. κυπασσίς, ίδος, ὁ o. ἡ, ogs. κύπασσις, o. κυπατίς, a) kort og snæver Underklædning for Fruentimre, en liden Tunica; b) kort Vaabenkiortel; c) en asiatisk Pragtklædning for begge Kiøn; - dim. κυπασσίσκος, ὁ.

κυπειρίζω, har Udseende el. Lugt som Planten κύπειρος. — κυπειρίς, ίδος, ἡ, en Art af Planten κύπειρος. — κύπειρον, τό, etslags vellugtende Vand- og Engplante, efter Voss. germ. Galgant; ogs. som Hestefoder, Od. 4, 603. — κύπειρος, ὁ, etslags Vand- el. Engplante, deels med en lang, deels med en rund kryderagtig Rod; rimel. = κύπειρον; jf. ogs. κύπερος. — κυπελλίς, ίδος, ἡ, =

κύπελλον. — κυπελλόμαχος, 2, (μάχη), som strider el. trættes med, ved, over Bægerne el. over Drikken; af — κύπελλον, τό, huult el. bugformet Drikkekar, Bæger, Pokal, h. *Hom.* ogs. δέπας o. σκύφος; bes. har han χρύσεια κύπελλα; (egentl. *dim.* af κύπη, besl. m. κύμβη, κύφος, σκύφος); df. — κυπελλοφόρος, 2, (φέρω), som bærer Bægere. — κύπερος, ὁ, etslags kryderagtig Plante; jf. *Herod.* 4, 71; rimel. *jon.* f. κύπειρος.

κύπη, ἡ, som γύπη, Hule; Huling; ogs. etslags Skib. — κῡπόω, sield. Biform af κύπτω, *Lyc.*; oftere ἀνακυπόω. — κυπριάζω, = κυπρίζω. — Κυπρίδιος; 3, horende til Gudinden Κύπρις; horende til Kiærlighed, elskelig, om. — κυπρίζω, blomstrer, (bes. om Olietræets og Viinstokkens hvide Blomst); jf. κύπρις, Bem. 3. — κύπρινον, τό, *sc.* ἔλαιον *s.* μύρον, Olie el. Salve, som tilberedes af den vellugtende Blomst af Træet κύπρος. — κυπρῖνος, ὁ, en Karpeart, *cyprinus.*

Κύπρις, ἴδος, sild. ogs. ιος, ἡ, *acc.* Κύπριν o. Κύπριδα, *Il.*, Cypris, Elskovsgudinden, Aphrodite, Venus: (enten fordi hun først el. fortrinligen dyrkedes paa Cypern, el. fordi hun skulde være født der); *b) transl.*, enhver smuk Pige; ogs. alm. en Pige; – 2) som *appell.*, er κύπρις *a)* Kiærlighed, Elskov; Elskovsglæder; *b)* den hvide Blomst bes. paa Olietræet og Viinstokken; ogs. alm. en Blomst. — κυπρισμός, ὁ, (κυπρίζω), = κύπρις, Bem. 3. — Κυπρογένεια, ἡ, *Pind.*, bes. *fem.* af Κυπρογενής, 2, (γίγνομαι), født paa Øen Cypern, *epith.* til Elskovsgudinden Aphrodite, *Hom Hymn.* 9, *Hes. Theog.* 199; af — Κύπρος, ἡ, *Cyprus*, Cypern, bekiendt Ø ved Kysten af Lilleasien; – 2) som *appell.*, et paa Cypern hyppigt vorende Træ, *cyprus*, af hvis vellugtende Blomster man tilberedede Olien κύπρινον; – *b)* et Kornmaal, som holdt to *modios.*

κυπτάζω, *frequent.* af κύπτω, dukker ned el. bukker mig længe og ofte, forretter noget i denne Stilling; df. bes. – *a)* beseer noiagtigen el. nysgierrigen; – *b)* forretter noget ivrigen el. omhyggeligen, *incumbo*; – *c)* dvæler el. opholder mig paa et Sted; sniger mig omkring noget, *ex.* εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνὰς – κλέπται κυπτάζειν, *Ar. Pax*, 731; bes. lurer, staaer paa Luur, *ex.* τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; hvad lurer du efter der ved Døren? *id. Nub.* 509. — κυπτός, 3, som er boiet forover, ludende; som giør en krum Ryg, ydmyg; af — κύπτω, *f.* ψω, *pf.* κέκῡφα, dukker ned, boier el. bukker mig forover, *Hom.*, som ogs. tilføier εἰς γῆν; bes. hænger med Hovedet, slaaer Øinene ned (i Sorg, af Skam, o. dl.); κεκυφότα νῶτα, krumboiet Ryg; bes. ofte *in part.*, *ex.* ἔθει κύψας, løb med Hovedet hængende forover, *Ar.*; ligel. ὅμοσ' εἶμι κύψας, vil gaae dem imøde med sænket Hovede el. modigen, *id. Eccl.* 857; – 2) *transit.*, boier forover; (af κυβή; besl. m. d. lat. *cubo*, *incumbo*).

κυρβαίη, ἡ, μᾶζα, etslags Dei el. Grød, *inc.* — Κύρβας, αντος, ὁ, sild. forkortet Biform f. Κορύβας, *Lyc.* — *κυρβασία, ἡ, o. κύρβασις, εως, ἡ, spids, persisk Hue el. Turban, hvormed *Ar.* sammenligner en Hanekam; ogs. etslags skythisk Hielm; jf. ogs. *Herod.* 7, 64; 2) etslags linned Omslag over Brystvorten; o. — κύρβεις, οἱ, o. αἱ, i Athenen, pyramideformede Piller, som man kunde dreie om en Axel, og paa hvis trende Sider i de ældste Tider de attiske Love vare optegnede; – efter nogle vare navnligen de religiøse Forskrifter og Skikke (*jus canonicum*) optegnede paa κύρβεις, derim. de borgerlige Love (*jus civile*) paa ἄξονες; *vid. Passow.*; – sild. hede κύρβεις, enhver med Indskrift forsynet Søile; – κύρβις *in sing.*, rimel. alene *Ar. Nub.* 447, en Rabulist, en Lovtrækker; – (høre til Stammen κόρυς, κόρυμβος, κορυφή).

κῡρεία, ἡ, (som af κυρεύω), Herredømme, Magt, Vælde, Regiering. — κῡρέω, *impf.* ἐκύρουν [ῠ], o. ἔκῡρον (3 *sing.* κῦρε *Il.* 23, 821), *f.* κυρήσω o. κύρσω, *aor.* ἐκύρησα o. ἔκυρσα, *deponens* κύρομαι, *Il.* 24, 530; *vid. Buttm.*; — 1) *transit.*, – *a) c. dat.*, ogs. m. ἐπὶ *c. dat.*, træffer el. støder tilfældigen derpaa, *ex.* Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, geraader snart i Ulykke, snart i Lykke, *Il.* 24, 530; λέων – ἐπὶ σώματι κύρσας, som har stødt derpaa, *Il.* 3, 28, hvorfor λέων – σώματι κύρσας, *Hes. Sc.* 426; ogs. m. ἐν, *Soph. Aj.* 314; – *b) c. gen.*, naaer el. rækker dertil, *ex.* μελάθρου κῦρε κάρη, lige til Loftet, *Hom. Cer.*; ἔκυρσας – σκοποῦ, har naaet Maalet, har truffet det, *Æsch. Ag.* 628; κυρῆσαι ἀτιμίης πρός τινος, at blive beskæmmet af nogen, *Herod.* 7, 158; κυρεῖν δίκης, at lide Straf, *id.* 9, 116; – *c) c. acc.*, træffer, finder, erholder, bes. h. *Trag.*, *ex. Æsch. Sept.* 798, o. *Eur. Hec.* 693; — 2) *intr.* at tildrage el. begive sig, at skee; bes. h. *Trag.* som Hielpeverbum med et andet Verbum *in part.*, ligesom τυγχάνειν, *ex.* κυρεῖ ὤν, han træffer til at være –, el. det træffer sig, at han er, han er netop, *Soph.*; ligel. εἰρηκὼς κυρεῖ, han har netop sagt, *id. Oed. Col.* 414, 572; men omvendt, πλη-

σίον γὰρ ἦν κυρῶν, han var netop tilstede, *Soph. Phil.* 271; men κυρεῖν τινος, som εἶναί τινος, at nedstamme fra, at være Barn af nogen, *id. Antig.* 487; – *att.* er Formen κυρέω den sædvanligere, jf. κύρω.

κυρηβάζω, stanger som en Buk; alm. støder derpaa, πρός τι, *Ar. Equ.* 272; *transl.*, skænder, skielder; skrives ogs. κυριβάζω; jf. κυρίσσω; – denne Handling, κυρηβασία, ἡ; – som foretager den, κυρηβάτης, ου, ὁ. — κυρήβιον, τό, Skal el. Bælg af Markfrugter, Klid; df. — κυρηβιοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω), som sælger Klid. — κύρηβος, ὁ, = κυρηβάτης. — κύρημα, τό, (κυρέω), = κύρμα, s. m. s. — Κυρήνη, ἡ, Cyrene, Navnet paa en Nymphe, df. ogs. paa en berømt græsk Plantestad paa Kysten af Afrika; – οἱ Κυρηναϊκοί, hede Tilhængerne af Philosophen Aristip, der nedstammede fra Cyrene; [oftest ῡ, sield. ῠ].

κῡρία, ἡ, = κυρεία. — κῡρία, ἡ, *fem.* til κύριος, s. m. s. — κυριακός, 3, (κύριος), tilhørende el. hørende til Herren; ἡ κυριακή, *sc.* ἡμέρα, Søndagen, *dominica*, *eccl.* — κυριβάζω, Biform af κυρηβάζω. — κυρίευσις, ἡ, Besidden, Besiddelse, *inc.*; af — κυριεύω, (κύριος), er Herre, Eiermand, Besidder, τινός, af noget; df. har, besidder, eier; faaer i min Magt, erhverver; ogs. erobrer, bemægtiger el. tilegner mig; faaer tilbage. — κυρίσσω, = κυρίζω. — κυρίλλιον, τό, snæverhalset Kar, sædv. βομβύλιος. — κύριξις, ἡ, (κυρίσσω), Støden, Kæmpen, el. at støde, kæmpe med Hornene.

*κυριοκτονέω, er – κυριοκτόνος, 2, (κτείνω), som dræber el. myrder Herren; – denne Handling, κυριοκτονία, ἡ; o. — κυριολεκτέω, o. κυριολογέω, (λέγω), taler egentligen, bruger Udtrykkene i deres egentlige og oprindelige Betydning; ogs. bruger et Ord fortrinligen om en enkelt Gienstand; df. – κυριολεκτικῶς, o. κυριολεκτῶς, *adv.*, i el. med det egentlige Udtryk; o. – κυριολεξία, o. κυριολογία, ἡ, det egentlige Udtryk, modsat det negentlige el. tropiske; – (af flgd.).

κύριος [ῠ], 3, *att. poët.* ogs. 2, *adv.* κυρίως, (κῦρος), *a)* om Personer: som er Herre over el. Eiermand af noget, τινός; som raader over noget, som har noget i sin Magt; (κύριοι) εἰρήνης καὶ πολέμου, som raade for Fred og Krig, *Xen. Hell.* 2, 2, 18; h. *Xen.* ogs. ofte *c. inf.*, *ex.* οὐκ ἔσεσθε κύριοι οὔτ' ἀνελέσθαι πόλεμον – οὔτε καταλῦσαι, det vil ikke staae i Eders Magt, enten at begynde, eller at ende Krigen, *Xen. Anab.* 5, 7, 27; κύριος κριτής, competent Dommer; – *b)* om Ting og Forholde: hvad der fortrinligen kommer i Betragtning el. giør Udslaget, afgiørende, bestemmende, gieldende; νόμος εἰ κύριος γενήσεται, dersom Forslaget bliver antaget som Lov, faaer en Lovs Kraft el. Gyldighed, *Dem. p.* 700; ὅ τι νικῴη ἐν τῷ κοινῷ, τοῦτο κύριον εἶναι τῶν πόλεων, at dette skal være forbindende, gielde som Lov for Staterne, *Xen. Hell.* 6, 5, 6; ἡ κυρίη ἡμέρη, ogs. ἡ κυρίη τῶν ἡμερέων, den fastsatte el. bestemte Dag, *Herod.*; κυρίῳ ἐν μηνί, i den rette (niende) Maaned, *Pind. Ol.* 6, 52; κυρία ἐκκλησία, som afholdes til en bestemt Tid; *oppon.* σύγκλητος ἐκκλησία; – *c)* om Udtrykket: egentlig, *oppon.* uegentlig, overført, figurlig, τροπικός; ogs. eiendommelig, som udelukkende bruges om en vis Gienstand; κύριον ὄνομα, *nomen proprium*, Egennavn el. Eiendomsnavn; – *d) adv.*, κυρίως, see nedenfor; — 2) som *subst.*, ὁ κύριος, Herre, Eiermand, Besidder; bes. Herren i Huset, Husbonden, *dominus*; ligel. er Faderen, κύριος υἱοῦ, Manden, κύριος γυναικός; derim. er δεσπότης δούλου, Slavens Herre; *poët.* hede ogs. Guderne, κύριοι, Herskere; Ζεύς, ὁ πάντων κύριος, *Pind. Isthm.* 5, 67; sild. bruges κύριος, ligesom hos os Herre, som Udtryk af Høflighed; – *b) fem.* ἡ κυρία, Herskerinde, Eierinde, bes. Konen i Huset, Huusmoderen, *domina*; – (besl. m. κυρέω, κῦρος, ogs. m. κάρη, κάρανος, κοίρανος); df. — κυριότης, ητος, ἡ, Eiendom, Besiddelse; Magt, Herredømme, *N. T.*

κῡρίσσω, *att.* -ττω, *f.* ξω, (κόρυς), stamper el. støder og kæmper med Hovedet el. med Hornene ligesom Bukkene; df. — κυρίττιλος, 2, som stanger; ogs. κορύττιλος. — κυριωνυμέω, er – κυριώνυμος, 2, (κύριος, ονομα), som har et eiendommeligt el. besynderligt Navn; df. — κυριωνυμία, ἡ, eiendommelig el. besynderlig Benævnelse. — κυρίως, *adv.* af κύριος, paa Herrens Viis el. Maade; som Herre el. Eiermand, eiendommeligen; *b)* med fuld Ret, retsgyldigen; *ex.* κυρίως δόντος τοῦ πατρός, da Faderen, som lovberettiget, havde givet ham (Konen), *Dem. p.* 954; κυρίως κτᾶσθαι, at erhverve retmæssigen; *c)* bestandigen, varigen. — κυρκανάω, sield. Biform af κυκανάω, *Ar.*

κύρμα, τό, ogs. κύρημα; (κυρέω, κύρω), hvad man støder paa, forefinder, træffer, naaer; ogs. Fangst, Rov, Bytte, τινί, for nogen, *ex.* ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα, *Il.* 5, 488; ofte ogs. κύρμα κυσί, οἰωνοῖσι, o. dl., Rov for Hunde –, om den Ubegravne, *Hom.*; 2) Skielm, Nar, Giøgler, *Ar.*; betones ogs.

κῦρμα. — κῦρος, εος, τό, Hovedsagen, hvorpaa det Hele beroer; τῶν πραγμάτων τὸ κῦρος, den høieste Magt i Staten, *Herod.* 6, 109; (βουλαὶ), αἵπερ ἅπαν τὸ κῦρος ἔχουσι, *Thuc.* 5, 38; Retmæssighed, Gyldighed, Bekræftelse, Begrundelse, Sikkerhed; (besl. m. κάρη, κόῤῥη, κόρυς).

κυρόω, (κῦρος), giver retlig Kraft el. Gyldighed, bekræfter, *ex.* en Lov, et Valg, en Beslutning, tager endelig Beslutning, afgiør, *ex. Herod.* 6, 86, 2, *extr.*; κυρωθὲν δὲ οὐδέν, uden at der var noget besluttet, *Thuc.* 4, 125; τὰ κυρωθέντα, de tagne Beslutninger, ogs. τὰ κεκυρωμένα; h. *Plat.* ogs. *in med.*, *ex.* αἱ τῷ λόγῳ πᾶν κεκυρουμέναι τέχναι, som giøre sig gieldende, som opnaae deres Bestemmelse alene igiennem Sproget. — κύρσαι, *Hes.*, o. κύρσας, *Il.*, *inf.* o. *part. aor.* til κυρέω. — κυρσάνιος [ᾱ], ὁ, *lacon.* f. νεανίας, Yngling, Dreng; (rimel. af κόρυς, κοῦρος, ligesom νεανίας af νέος). — κύρσω, som κυρήσω, *fut.* til κυρέω, jf. ogs. κύρω.

κυρταύχην, ενος, ὁ, ἡ, (κυρτός, αὐχήν), med krum, krummet, krumbøiet Hals el. Nakke. — κυρτεία, ἡ, Rusefiskeri; af - κυρτεύς, έως, ὁ, som fisker med Ruse, en Rusefisker; o. — κυρτευτής, οῦ, ὁ, = frgd.; (af κύρτος). — κύρτη, ἡ, som κύρτος, Sivfletning; bes. Fiskeruse, *Herod.* 1, 191; ogs. et Buur, o. dl.; (Afledn. see u. κύρτος). — κυρτία, ἡ, ogs. κυρτεία, (κύρτος), Rusefiskeri; 2) alm. Sivfletning, Fiskeruse, flettet Skiold, o. dl. — κυρτιάω, (κυρτός), krummer, νῶτα, *poët.* — κυρτίδιον, τό, o. κυρτίς, ίδος, ἡ, *dim.* af κύρτος. — κυρτοειδής, 2, (εἶδος), ruseformet; af — κύρτος, ὁ, enhver Sivfletning; df. bes. flettet Sivkurv; Fiskeruse, *nassa*; κύρτος ἐγρηγορώς, som lægges om Dagen, κύρτ. εὕδων, som lægges om Natten, *Plato*; flettet Buur el. Fuglebuur, *cavea*; (rimel. af κυρτός, krumbøiet, rundflettet).

†κυρτός, 3, krum, krummet, bøiet, hvælvet, m. κῦμα, κύματα, *Il.*; ὤμω κυρτώ, runde el. puklede Skuldre, *ib.* 2, 218; df. — κυρτότης, ητος, ἡ, Krumning, Runding, Pukkel; — κυρτόω, krummer, runder, hvælver; κῦμα - κυρτωθέν, den (til el. som et Brudekammer) hvælvede Bølge, *Od.* 11, 243; ogs. giør ophøiet el. puklet; - denne Handling, κύρτωσις, ἡ; df. - κύρτωμα, τό, det Krumme, Krummede, Krumbøiede, Hvælvede; Hvælving, Bue; Runding, Pukkel, o. dl.; o. — κυρτών, ῶνος, ὁ, en Pukkelryg. — κύρτωσις, ἡ, see u. κυρτόω; ogs. = κύρτωμα.

κύρω [ῡ], som *præs.* f. κυρέω, alene sield. o. *poët.*, *ex. Æsch. Eum.* 395, (hvor man dog ogs. læser κυρῶ f. κύρω), *impf.* ἔκῡρον har *Soph. Oed. Col.* 1159; det videre see u. κυρέω; derim. er *fut.* κύρσω, o. *aor.* κύρσαι *poët.* hyppigere end κυρήσω, *etc.* — κύρωσις, ἡ, Bekræftelse, Bestyrkelse, Udførelse, Fuldbringelse; 2) = κῦρος; — κυρωτήρ, ῆρος, ὁ, som bekræfter, bestyrker; o. — κυρωτικός, 3, bekræftende, bestyrkende; - (af κυρόω).

*κύσθος, ὁ, enhver Huulhed el. Huling; bes. *a)* = ἀρχός Bem. 2, *Ar.*; *b)* det qvindelige Lem; — κυσοδόχη, ἡ, (δέχομαι), ogs. κυσοχήνη, etslags Træmaskine el. Stok, hvori Slaver sluttedes til Straf; jf. κύφων; — κυσολάκων, ωνος, ὁ, (Λάκων), lacedæmonisk Pæderast; — κυσολαμπίς, ίδος, ἡ, = πυγολαμπίς; o. — κυσολέσχης, ου, ὁ, (λέσχη), som fører utugtige Taler; af — κυσός, ὁ, = κύσθος; (af Stammen κίω). — κύσσαι, *ep.* f. κύσαι, *inf. aor.* i *act.* til κυνέω. — κυσσαμένη, *fem. part. aor. med.* af κίω, *Hes.* — κύσσαρος, ὁ, = κύσθος, Bem. *a.* — κυσσός, ὁ, = κυσός, κύσθος. — κύστη, ἡ, Blære, Urinblære; ogs. f. ἐφήβαιον, o. f. κύσθος Bem. *b*; — κύστιγξ, ιγγος, ἡ, *dim.* af κύστις; — κύστιον, τό, etslags Jødekirsebær, (fordi Bærret sidder i en Blære); o. — κύστις, ἡ, som κύστη, Blære (i det dyriske Legeme), *Il.*; alm. Pung, Pengepung; (af κύω, omfatter).

κυτίδιον, τό, f. κοιτίδιον, *dim.* af κυτίς. — κύτινος, ὁ, det kiødagtige Bæger i Granatæblet; df. - κυτινώδης, 2, (εἶδος), der er formet som et saadant Bæger. — κυτίς, ίδος, ἡ, f. κοιτίς, Kasse, Kiste, Æske til at lægge noget i; (af κύτος, κύω). — κυτισηνόμος, 2, (νέμομαι), som æder Cytisus; af — κύτισος, ὁ, Cytisus, etslags buskagtig Kleverart, *Theocr.* — κυτογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, = κυογάστωρ; af — κύτος, τό, (af κύω, omfatter el. optager i mig), Huling, Vidde, Rum; ethvert huult Legeme; huult el. bugformet Kar; Skibsrum; Kurv, Kiste; Bæger; Urne, Askekrukke; Huling i det dyriske Legeme; bes. Bug, Moderliv; Omgivelse, Indhylling; ogs. Huden, *lat. cutis*; df. ἐγκυτί o. σκῦτος. — κύτρα, ἡ, o. κύτρος, ὁ, *jon.* f. χύτρα, χύτρος. — κυττάριον, τό, *dim.* af κύτταρος. — κύτταρον, τό, *Ar.*, Biform af - κύτταρος, ὁ, huult og tomt Rum; κύττ. οὐρανοῦ, Himmelrummet, *cavum coeli*, *Ar. Pax*, 198; bes. ogs. *a)* Bicelle; *b)* Frugtbæger; jf. κύτινος; o. — κυτώδης, 2, (εἶδος), huul, udhulet, vid, rummelig.

κῡφᾰγωγός, ὁ, (κυφός, ἄγω), ἵππος, som bøier Halsen forover, *Xen.* — κυ-

φαλέος, 3, poët. f. κυφός. — κύφελλον, τό, alexandr. o. poët. f. κύπελλον, κυψέλη, det Tomme, det Hule, men altid in pl., o. bes. a) h. Call., tomme Dunster, Taage, Skyer; b) h. Lyc., Orehule, Ore. — κῦφι, εος, τό, et af stærke Substantser sammensat ægyptisk Lægemiddel; df. — κυφοειδής, 2, (εἶδος), som har Liighed med κῦφι. — κυφόνωτος, 2, (νῶτος), med krum el. bøiet Ryg; af — †κῦφός, 3, (κύπτω), krummet el. bøiet forover; γήραϊ κυφός, krum af Ælde, Od. 2, 16; krum, krummet, puklet; df. — κῦφος, εος, τό, Krumning, Bule, Pukkel; 2) huult Kar el. Bæger, germ. Kufe, som κύτος, κύπελλον, σκύφος; o. — κυφότης, ητος, ἡ, krum el. puklet Beskaffenhed.

*κυφόω, krummer el. bøier forover, frembringer en krum el. puklet Ryg; jf. κύφωσις; df. - κύφωμα, τό, Krumning, Bule, Pukkel; o. — κύφων, ωνος, ὁ, alm. krumt Træ; bes. 1) krumbøiet Aag, hvorved Ploven trækkes, Theogn. 1201; 2) etslags Torturmaskine, hvori en Forbryder sluttes krum og martres; df. b) transl., en Forbryder, som fortiener denne Straf; df. - κυφωνισμός, ὁ, (som af κυφωνίζω), at slutte krum og at martre i en κύφων; - (af κυφός). — κύφωσις, ἡ, (κυφόω), Krumning, Bøining, bes. Ryggens Krumning til en Pukkel; jf. κυφόω.

κύχραμος, o. κύχρανος, lect. var. f. κύγχραμος. — κυψέλη, ἡ, (κύπη, γύπη), enhver Huulhed, ethvert huult el. tomt Rum; bes. a) Orehule; ogs. Orevox; jf. κύφελλον, Bem. b; b) Kiste, Giemmested, arca, Herod. 5, 92, 4; germ. Kapsel; c) Bikube. — κυψελίζω, handler voldsomt el. grusomt (ligesom Tyrannen Κύψηλος af Korinth). — κυψέλιον, τό, o. κυψελίς, ίδος, ἡ; dim. af κυψέλη. — κυψελλίζω, mindre rigtig Skrivem. f. κυψελίζω. — κυψελόβυστος, 2, (βύω), hvis Oren ere tilstoppede af Ureenhed. — κύψελος, ὁ, (κύπτω), den i Huler boende Jordsvale.

κύω, ogs. κυέω, ex. h. Plat., vid. Buttm., f. κυήσω, egentl. omfatter el. optager i mig, indeholder; sædv. er frugtsommelig el. drægtig, τι, med noget, ruger derover; undfanger el. bærer Fosteret; - b) af fut. κύσω er aor. ἔκυσα m. transit. Bem. i Udtrykket, ὄμβρος - ἔκυσε γαῖαν, befrugtede den, Æsch. fragm.; hertil hører ogs. part. med. ὑποκυσσαμένη, bedre ὑποκῡσαμένη, egentl. som har ladet sig befrugte el. besvangre, d. e. den Frugtsommelige, Hes. Theog. 125, 405; (df. κυβή, κῦμα, ogs. κεύθω, o. fl.). — κύω, inus., anføres som Stamform til nogle Tempora af κυνέω.

κύων [ῠ], ὁ, o. ἡ, gen. κυνός, voc. κύον, pl. κύνες, κυνῶν, κυσί, ep. κύνεσσι, κύνας, Hund; κύνες θηρευτῆρες, τραπεζῆες, Jagthunde, Bord- el. Stuehunde; jf. ogs. Od. 2, 11; κύνες λυσσητῆρες, gale Hunde; νὴ τὸν κύνα, ogs. μὰ τὸν κύνα, Ar. Vesp. 83, ved Hunden! att. etslags komisk Ed; b) ofte som Skieldsord: Hund, Tispe, Tæve, neml. m. Bibegreb af Frækhed, Skamløshed, Dumdristighed, o. dl., Hom.; c) bes. h. Trag. bruges κύων og κύνες, om flere fabelagtige Væsener, der forestilles som Gudernes Sendebud el. Tienere; saaledes ere Eumeniderne, Ἀΐδου κύνες, Ornen, Διὸς κύων, o. s. v; transl. heder κύων ogs. en Vogter el. Beskiærmer, ex. Æsch. Ag. 896; - 2) Søhund, Od. 12, 96; - 3) Hundestiernen, Orions Hund, Il. 22, 29, sædv. σείριος; - 4) ulykkeligt Kast i Terningspil, canis; - 5) Kodeknokkel paa Hestens Fod, sædv. κυνήποδες; - 6) etslags Nagle el. Pløg, ogs. κυνάς; - (skal være af κύω, κυέω, formedelst Hundens Frugtbarhed).

κω, jon. f. πω, Herod. — κῶας, τό, Hom., sild. ctr. κῶς, plur. irreg. κώεα, dat. κώεσι, Hom.; blødt Skind el. Faareskind med Ulden paa, germ. Vließ, indbredes h. Hom. som Tæppe over Stole, Senge, o. dl., ex. Od. 20, 3, o. 142; sild. ogs. en Faareskindpels; bes. ogs. det gyldne Skind, som Jason hentede fra Kolchis, Herod. 7, 193; (efter Hemsterh. af ὄϊς, att. οἶς, æol. ὦς, m. Digamma κῶς, Faar; efter nogle besl. m. κεῖμαι, κοιμάω, κῶος, Hule, Leie). — κώβᾱλος, ὁ, sield. Form f. κόβαλος. — κωβιδάριον, o. κωβίδιον, τό, dim. af — κωβιός, ὁ, Navnet paa en Søfisk, ogs. paa en Flodfisk, lat. gobius, gobio; df. — κωβίτης, ου, ὁ, fem. κωβῖτις, ιδος, ἡ, ogs. κωβιώδης, 2, (εἶδος), der har Liighed med Fisken κωβιός.

κωδάριον, τό, dim. af κώδιον. — κώδεια, ἡ, Il. 14, 499, ogs. κωδία, ἡ, o. κώδη, ἡ, (κόττα), Hovede, id.; bes. Valmuehovede. — κώδιον, τό, dim. til κῶας, Skind, Faareskind, bes. som Sengetæppe, o. dl.; df. — κωδιοφόρος, 2, (φέρω), som bærer Faareskind. — κωδύα, ἡ, ogs. κώδυον, τό, = κώδεια. — κώδων, ωνος, ὁ, att. ogs. ἡ, (af Liigheden m. κώδη, κόττα), Klokke, Biælde, bes. hvorm. man undersøger Nattevagterne; df. τοῦ κώδωνος παρενεχθέντος, da Vagtklokken bares om, da Patrouillen drog forbi, Thuc. 4, 135; 2) den brede Ende el. Runding af Trompeten; ogs. Trompeten selv, ex. Æsch. Sept. 399; 3)

transl., svadsigt Menneske; som *adject.*, svadsig, giøende, *Ar. Pax*, 1069.

κωδωνίζω, ringer med en Klokke el. Biælde, bes. for at prøve Vagternes Aarvaagenhed; 2) prøver ved at støde i Trompeten de til Krigen bestemte Heste, (om de neml. kunne udholde samme); df. alm. prøver, undersøger, stiller paa Prøve; — *κωδωνόκροτος*, 2, (*κροτέω*), klingende, lydende som en Klokke el. Biælde; *σάκος κωδωνόκρ.*, om hvis Rand *κώδωνες* ere anbragte; — *κωδωνοφαλαρόπωλος*, 2, (*φάλαρα, πῶλος*), som kiører med Heste, i hvis Hovedtøi Biælder ere hængte, komisk *Ar. Ran.* 994; o. — *κωδωνοφορέω*, er — *κωδωνοφόρος*, 2, (*φέρω*), som bærer, fører Biælder el. Klokker, bes. om Heste og om Runden el. Nattepatrouillen; *κωδωνοφορεῖν*, at undersøge el. visitere Nattevagterne, at patrouillere; – (af *κώδων*). — *κώεα, κώεσι*, see u. *κῶας*.

κωθάριον, τό, *dim.* af — *κῶθος, ὁ*, sicilisk Navn paa Fisken *κωβιός*. — *κώθων, ωνος, ὁ*, etslags Leerkrukke; alm. Bæger, Pokal; bes. Vandflaske til Soldaterbrug, *Xen. Cyr.* 1, 2, 8; 2) *transl.*, Drikkelav, Sviir; 3) = *κῶθος*; (skal være besl. m. *κόττα, κυβή, κύπη*); df. — *κωθωνίζω*, drikker, svirer; *in med.*, beruser mig; o. — *κωθωνίη, ἡ*, = *κώθων*, Bem. 2. — *κωθώνιον, τό*, *dim.* af *κώθων*. — *κωθωνισμός, ὁ*, Handlingen *κωθωνίζειν*; o. — *κωθωνιστήριον, τό*, Lyststed, hvor man drikker el. svirer; – (af *κωθωνίζω*).

Κώϊος, 3, *ctr.* *Κῷος*, koisk el. fra Øen *Κῶς*; bes. *τὸ Κώϊον*, *ctr.* *Κῷον*, etslags koisk Dragt af fiint giennemsigtigt Tøi. — *κώκῡμα, τό*, Hyl, Hylen, Græden. — *Κωκῡτίς, ίδος, ἡ*, som nedstammer fra – *Κώκῡτος, ου, ὁ*, Kocytos, Strøm i Underverdenen, der udflyder fra Styx, egentl. Hylstrømmen; jf. *Od.* 10, 514; o. — *κωκῡτός, ὁ*, Hylen, Klagen; Veeklage, *Il.*; af — *κωκύω*, hyler, skriger, græder, klager, *λίγα, ὀξύ*, o. dl., *Hom.*; – 2) *transit.*, begræder, beklager; [ῠ foran Vocal, sild. ogs. ῡ; men ῡ altid foran en Consonant]. — *κωλακρετέω*, er – *κωλακρέτης, ου, ὁ*, (*κωλῆ, ἀγείρω*, hvf. man ogs. skrev *κωλαγρέτης*), egentl. som samler Offerstykkerne; i Athenen, etslags Øvrighed, som i de ældre Tider (før Kleisthenes) forvaltede Finantsvæsenet, og besørgede de offentlige Maaltider; (Navnet havde de deraf, at dem tilhørte Offerdyrenes Hud og Fødder); *b)* sild. traadte *ἀποδέκται* istedenfor *κωλακρέται*, som nu alene besørgede Dommernes Sold (*κωλακρέτου γάλα*, komisk h. *Ar.*), og Bespiisningen i Prytaneum. — *κωλάριον, τό*, *dim.* af *κῶλον*.

κωλεά, ἡ, ogs. *κωλέα*, o. *κωλία*, see u. *κωλῆ*. — *κωλεός, ὁ*, = *κωλεά, κωλῆ*. — *κωλῆ, ἡ*, *ctr.* af *κωλεά, κωλέα*, (*κῶλον*), Hofteknokkelen med det derpaa siddende Kiød; Laar, Skinke; 2) h. *Ar.* Lemmet, *πόσθη*. — *κωλήν, ῆνος, ὁ*, = *κωλῆ*; 2) Knokkelen i Overarmen. — *κωλήπιον, τό*, o. *κωλήφιον, τό*, *dim.* af – *κώληψ, ηπος, ἡ*, (*κῶλον, κωλῆ*), Knæhase, Knæbøining, *Il.* 23, 726, sædv. *ἰγνύα*; 2) Hofte; Knokkel. — *κωλία, ἡ*, = *κωλῆ*. — *Κωλιάς, άδος, ἡ*, *sc.* *ἄκρα*, det attiske Forbierg Kolias med et Tempel for Aphrodite Kolias; 2) en aarlig Demetersfest, som holdtes paa dette Forbierg; 3) en paa dette Forbierg opgravet Leerart til Pottemagerarbeide.

κωλικεύομαι, lider af Kolik; af — *κωλικός*, 3, (*κῶλον*, Bem. 2), som lider af Kolik, som har Kolik; *ἡ κωλική*, *sc.* *νόσος s. διάθεσις*, Kolik, Tarmegigt, *colica*; 2) *κωλικὰ φάρμακα*, Midler imod Kolik. — *κωλοβαθρίζω*, er – *κωλοβαθριστής, οῦ, ὁ*, som gaaer paa Stylter; af — *κωλόβαθρον, τό*, (*κῶλον, βάθρον*), Stylte; ogs. *καλόβαθρον*. — *κωλοειδής*, 2, (*εἶδος*), ligesom et Lem; af — *κῶλον, τό*, Lem paa Legemet, bes. Extremiteterne: Hænder, Fødder, o. dl.; ogs. Laar, Skinke, Bagfierding; – 2) en vis Tarm; df. *κωλικός*; – 3) i en Periode el. Sætning: Led, Kolon; – 4) en Deel, et Stykke; bes. *a)* Fløi el. Stokværk af en Bygning, *Herod.*; *b)* Side af en geometrisk Figur, *ex.* af en Triangel; *c)* *κῶλον διαύλου*, den ene Side af Løbebanen fra Skrankerne til Maalet, *Æsch. Ag.* 344; – 5) Rankerne paa en Vært; df. — *κωλοτομέω*, (*τέμνω*), afskærer Lemmerne, lemlæster; alm. afskærer, afstumper; *Δημήτερα κωλοτομεῖν*, at afskære, afmeie Sæden.

**κώλῡμα, τό*, Hindring, Forhindring, Vanskelighed; Værn, Bulværk, Skandse; – *dim.* *κωλυμάτιον, τό*; i Krigssproget ogs. = *χελωνάριον*; — *κωλύμη, ἡ*, = *κώλυμα*; *ταῖς κωλύμαις εἰρχθῆναι*, *Thuc.* 4, 63; — *κωλυσανέμας, ου, ὁ*, o. *κωλυο-άνεμος, ὁ*, som hindrer el. afholder Vinden; — *κωλυσιδειπνος*, 2, (*δεῖπνον*), som opholder Giestebudet; — *κωλῡσίδρομος*, 2, (*δρόμος*), som opholder el. standser Løbet; — *κωλυσιεργέω*, ogs. -*ουργέω*, (*ἔργον*), opholder el. hindrer Arbeidet; df. – *κωλυσιεργία, ἡ*, Forhindring el. Forstyrrelse i Arbeidet; o. — *κώλυσις, ἡ*, Hindring, Standsning; – (af *κωλύω*). — *κωλυτέον*, *verbale* til *κωλύω*; *κωλυτέον τοὺς ὑβρίζειν βουλομένους*, *Xen.*

* κωλυτήρ, ῆρος, ὁ, som hindrer, standser, hemmer, holder tilbage, undertrykker; - hørende el. skikket dertil, κωλυτήριος, 3; — κωλυτής, οῦ, ὁ, = κωλυτήρ; — κωλυτικός, 3, hinderlig, som kan hindre; p. — κωλυτός, 3, hindret, afholdt; til at hindre el. afholde; af — κωλύω, egentl. forkorter, svækker, formindsker; sædv. hindrer, standser, hemmer; forstyrrer, undertrykker; κωλύειν τὰς προσόδους, at afskære Tilførselen, *Xen.*; ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλῦσαι, at afdrage derfra, *id.*; κωλύειν τινὰ λέγειν, ogs. μὴ λέγειν, at hindre fra at tale; jf. ogs. *Soph. Phil.* 1241; οὐδὲν κωλύει, der er intet i Veien; εἰ μή τι κωλύει, hvis intet er i Veien, hvis det lader sig giøre; τὸ κωλύον, Hindring; (besl. m. κολούω, κολάζω); [υ *anc.* foran en Vocal, men altid ῡ foran en Consonant]. — κωλώτης, ου, ὁ, = ἀσκαλαβώτης, etslags Fiirbeen; df. — κωλωτοειδής, o. κωλωτώδης, 2, (εἶδος), som ligner en ἀσκαλαβώτης.

κῶμα, τό, (κεῖμαι, κοιμάω), dyb el. fast Søvn; μαλακὸν κῶμα, *Hom.*; *b)* sild. Sovesyge; sygelig Søvnighed el. Tilbøielighed til at sove; 2) = κῶμος, *Pind.*, *inc.* — κωμάζω, *f.* άσω, *dor.* αξῶ, (κῶμος), drager el. sværmer omkring i festligt el. lystigt Optog, (bes. om unge Mennesker, som efter et Festmaaltid sværme omkring paa Gaderne under Musik og Dands, bes. under Fløitespil, ὑπ' αὐλοῦ, *Hes.*, μετ' αὐλητῆρος, *Theogn.*, og som tillade sig alslags Kaadhed el. Overgivenhed); *b)* holder et Festmaaltid; *c)* holder et høitideligt Optog el. en Procession, bes. paa Bacchusfesten, ogs. τινί, til nogens Ære, bringer nogen Nattemusik, *Pind. Isthm.* 7, 27; ogs. *in med.*, *id. Pyth.* 9, 157; κωμάζειν τινά, høitideligen at besynge, prise, ære nogen, *id.*; κωμάζειν ἑορτήν, at holde en Fest, *id.*; jf. *Xen. Cyr.* 7, 5, 7; κωμάζειν εἴς τινα, ogs. ἐπί s. πρός τινα, at begive sig el. at drage til nogen i festligt Optog, under Musik og Dands, *Theocr.*; — 2) *transl.*, at bryde el. storme voldsomt derind el. ind derpaa, *ex.* om Lidelser og Ulykker.

κωμαίνω, (κῶμα), vil altid sove. — κώμακον, τό, etslags kryderagtig Vært, rimel. Muskatnød. — κώμαξ, ακος, ὁ, (κωμάζω), kaadt el. overgivent Menneske. — κωμάρχης, ου, ὁ, *Xen.*, o. κώμαρχος, ὁ, (κώμη, ἄρχω), Forstander el. Øvrighed i en Landsby. — κωμάσδω, *dor.* f. κωμάζω. — * κωμασία, ἡ, Handlingen κωμάζειν; alm. festligt Optog; — κωμαστής, οῦ, ὁ, som ὁ κωμάζων, der deeltager i en κῶμος, *comissator*; bes. et ungt, overgivent og beruset Menneske; ogs. Bacchus selv tillagde man paa hans Fester Navnet κωμαστής; — κωμαστικός, 3, hørende til en κωμαστής, skikket dertil; brugelig ved Handlingen κωμάζειν; o. — κωμάστωρ, ορος, ὁ, = κωμαστήρ; — (af κωμάζω).

κωματώδης, 2, (κῶμα, εἶδος), som ligner en dyb Søvn; 2) der altid har en sygelig Tilbøielighed til at sove. — κώμη, ἡ, *vicus*, 1) aaben By, Landsby, (egent. dorisk Ord, *att.* δῆμος); først h. *Hes.*; 2) Qvarteer el. District af en By; (skal være af κεῖμαι, κοιμάω, κοίτη, som fælles Sovested; ogs. kunde vel κώμη oprindel. betegne det Sted, hvor man kommer sammen; see u. κῶμος); df. — κωμηδόν, *adv.*, efter Byer el. Landsbyer; med adspredte Huse el. Bygninger, *Strabo*; 2) efter Qvarterer el. Districter, *vicatim*; — κωμήτης, ου, ὁ, Landsbymand, Landmand, *Xen.*; 2) som boer i det samme Qvarteer el. District, Nabo, *vicinus*; df. — κωμητικός, 3, hørende til, passende for en Landsbymand. — κωμῆτις, ιδος, ἡ, *fem.* til κωμήτης, Landsbykone. — κωμήτωρ, ορος, ὁ, *poët.* f. κωμήτης. — κωμίδιον, τό, *dim.* af κώμη.

κωμικεύομαι, taler komisk el. i en komisk Digters Maneer; af — κωμικός, 3, *adv.* -κῶς, (κῶμος), hørende til den komiske Digtekunst el. til den komiske Digter; i den komiske Digters Maneer, komisk; ὁ κωμικός, en Komiker, en komisk Digter el. Skuespiller. — κώμιον, τό, *dim.* af κώμη. — κωμο-γραμματεύς, έως, ὁ, (κώμη), Skriver i en Landsby el. i et Qvarteer af Byen. — κωμοδρομέω, (κῶμος, δραμεῖν), = κωμάζω. — κωμόπολις, ἡ, (κώμη, πόλις), Landsby, som ligner en Stad.

κῶμος, ὁ, alm. ethvert festligt Glædesmaaltid el. Glædeslag, som feires bes. af unge Mennesker under Musik, Sang og Dands: først *Hom. Merc.*, o. i Forbindelse m. δαίς o. χορός; - ordentligen feiredes saadanne Glædeslag paa nogen Guddoms, bes. paa Bacchus's Fest, hvormed altsaa forbandtes en Festsang el. Hymne til Gudens Ære, der blev afsiungen under Ledsagelse af Musik og Dands, imedens de deeltagende κωμασταί droge omkring i høitideligt Optog; — iøvrigt deles κῶμοι i tvende Slags: - *a)* de høitidelige Optog, som fandt Sted paa nogen Guddoms Fest efter offentlig Foranstaltning; hertil høre ogs. de høitidelige Optog, hvormed man hædrede Seiervinderne i de store græske Kamplege, hvortil Pindars fleste Seiershymner ere digtede, for neml. under Festen at afsynges til Lyren af det tilhørende Chor; df. h. *Pind.*, ὀλυμπιονίκας κῶμος, κῶμος ἀέθλων,

o. dl.; - *b)* private Optog og Lystigheder, hvori berusede Ynglinger syngende og dandsende sværmede omkring, imedens de tillode sig kaade og overgivne Streger, Spotterier, o. dl.; df. betegner *κῶμος* ogs. bes. h. *Trag.*, - enhver Sværm, en stor og larmende el. brusende Mængde, et Krigstog, o. dl.; - det videre see h. *Schneid.* o. *Passow.*; - (*κῶμος* skal være af *κώμη*, fordi man der samledes til Glædeslag; efter *Thiersch.* er *κῶμος* at sammenligne m. *germ.* kommen, at komme, at komme sammen, at samle sig, hvortil man vel ogs. kunde henføre *κώμη*, som Stedet til en Sammenkomst, en Samlingsplads).

κωμόω, (*κῶμα*), inddysser. — *κωμύδριον*, *τό*, *dim.* af *κώμη*. — *κώμυς*, *ῦθος*, Bundt, *manipulus*, *χόρτοιο*, *Theocr.* 4, 18; 2) = *κορύδαλος*; 3) *ὁ κώμυς*, det Sted, hvor Røret er tæt sammenvoxet med Roden; (skal være besl. m. *κύμη*). — †*κωμῳδέω*, er *κωμῳδός*, Komediesanger, d. e. Komediedigter el. Skuespiller; 2) udspotter, giennemhegler, giør latterlig; df. — *κωμῴδημα*, *τό*, spottende Fremstilling el. Tale i den gamle Komedies Maneer. — *κωμῳδία*, *ἡ*, Sang af en *κωμῳδός*, komisk Sang, Komedie, Lystspil; (rimel. af *κῶμος* og *ᾠδή*, ligesom Lystsang, eftersom Komedien oprindeligen var alene lyrisk, ikke dramatisk); dog er efter nogle - *κωμῳδία* f. *ᾠδὴ ἐν κώμαις*, en Landsbysang, og af dorisk Oprindelse; *vid. Passow.*; jf. ogs. *κώμη*; - 2) Bespottelse, Forhaanelse, bes. i den gamle Komedie.

**κωμῳδιακός*, 3, ogs. *κωμῳδικός*, 3, paa Komediens Viis, i dens Maneer, komisk; — *κωμο-διδάσκαλος*, *ὁ*, afkortet Form f. *κωμῳδοδιδάσκαλος*; — *κωμῳδιογράφος*, 2, o. *κωμῳδιοποιός*, 2, (*γράφω*, *ποιέω*), som skriver, som forfærdiger Komedier; — *κωμῳδο-γέλως*, *ωτος*, *ὁ*, = *κωμῳδός*; — *κωμῳδογράφος*, *ὁ*, = *κωμῳδιογράφος*; — *κωμῳδοδιδασκαλία*, *ἡ*, Forfærdigelsen af Komedier, tilligemed Skuespillernes Indøvelse; 2) en Komedie; af - *κωμῳδοδιδάσκαλος*, *ὁ*, Komediedigter, som selv indøver Skuespillerne til Opførelsen af hans Stykker; — *κωμῳδολειχέω*, (*λείχω*), spiller Snyltegiest ved alleslags komiske Streger; o. — *κωμῳδοποιητής*, *οῦ*, *ὁ*, o. *κωμῳδαποιός*, *ὁ*, (*ποιέω*), som forfærdiger Komedier; - denne Handling, *κωμῳδοποιΐα*, *ἡ*; - (af *κωμῳδία*).

κωμῳδός, *ὁ*, (*κῶμος*, *ᾠδή*), som synger Lystsange el. Glædessange, bes. paa Bacchusfesten, (hvilket oprindel. Digteren selv giorde); sild. efterat Komedien havde udviklet sig til dramatisk Digteart, og Stykket udførtes af Skuespillere (*ὑποκριταί*), heder Digteren selv *κωμῳδιῶν ποιητής*, *κωμῳδιογράφος*, *κωμῳδιοποιός*, derim. Acteuren el. Skuespilleren, *κωμῳδός*, hvorved man kan supplere *ὑποκριτής*; jf. *Xen. Oec.* 3, 7 o. 9. — *κωμῳδοτραγῳδία*, *ἡ*, et af Komedie og Tragedie blandet el. sammensat Stykke; af — *κωμῳδο-τραγῳδός*, *ὁ*, (*κωμῳδία*), som digter en komisk Tragedie.

κωνάζω, (*κῶνος*), dreier el. driver om i en Kreds. — *κωνάριον*, *τό*, *dim.* af *κῶνος*, liden Kegle. — *κωνάω*, = *κωνάζω*; 2) beger, tilbeger. — *κωνειάζομαι*, drikker Skarntydesaft; af — *κώνειον*, *τό*, Skarntyde, *cicuta*; 2) den deraf tillavede dødelige Saft; Giftbægeret. — *κώνησις*, *ἡ*, (*κωνάω*), Tilbegning. — *κωνίας*, *ου*, *ὁ*, *οἶνος*, tilbeget Viin; — *κωνίζω*, beger, tilbeger; o. — *κωνικός*, 3, kegleformet, konisk; (af *κῶνος*). — *κώνιον*, *τό*, = *κώνειον*. — *κωνίον*, *τό*, *dim.* af *κῶνος*, liden Kegle. — *κωνίς*, *ίδος*, *ἡ*, kegleformet Vandfald; o. — *κωνίτης*, *ου*, *ὁ*, *fem.* *κωνῖτις*, *ιδος*, *ἡ*, beget, tilbeget; (af *κῶνος*).

κωνοειδής, 2, (*εἶδος*), kegleformet; af — †*κῶνος*, *ὁ*, Kegle, *conus*, *meta*, 2) kegleformet Top, *turbo*, sædv. *βέμβιξ*; 3) Hielmspids; 4) som *στρόβιλος*, den kegleformede Tap paa Fyrretræet og andre Naaletræer; ogs. Fyrretræet selv, sædv. *πίτυς*; 5) Beg; df. — *κωνοτομέω*, (*τέμνω*), giør et Keglesnit, *mathem.*; o. — *κωνοφορέω*, er - *κωνοφόρος*, 2, (*φέρω*), som bærer Fyrretappe el. en Frugt, som ligner saadanne. — **κωνωπεῖον*, *τό*, o. *κωνωπεών*, *ῶνος*, *ὁ*, Seng med Forhæng af tyndt Tøi, hvorved Myggene holdes ude; ogs. en saadan Seng selv, *conopeum*; — *κωνώπιον*, *τό*, *dim.* af *κώνωψ*; — *κωνωποειδής*, 2, ogs. *κωνωπώδης*, 2, (*εἶδος*), som ligner Myg, ligesom Myg; o. — *κωνωποθήρας*, *ου*, *ὁ*, (*θήρα*), som jager efter Myg, som fanger Myg; af — *κώνωψ*, *ωπος*, *ὁ*, ogs. *ἡ*, Myg, *culex*, *Herod.* 2, 95; et større Slags hed *ἐμπίς*.

κῶος, *τό*, *inus.*, df. *plur.* *κώεα* o. *κώεσι*, see u. *κῶας*. — *κῶος*, *ὁ*, h. *gramm.*, Hule, Leie, ogs. Fordybning; (skal være besl. m. *κῶς*, *κῶας*). — *Κῶος*, 3, fra Øen *Κῶς*, koisk; 2) *ὁ Κῷος*, sædv. *ὁ κῶος*, *sc.* *βόλος*, i Tærningspil: Eneren el. det laveste Kast, hvorimod *Χῖος*, det høieste el. Sexeren. — **κώπαιον*, *τό*, den øverste Ende el. Grebet paa Aaren; df. - *κωπαιώδης*, 2, (*εἶδος*), der ligner en Aare; — *κωπεύς*, *έως*, *ὁ*, Aaretræ, bredt

Træ, som kan bruges til Aarer, *Herod.* 5, 23; — κωπεύω, ogs. κωπέω, ναῦν, βᾶριν, egentl. roer Skibet, bevæger det med Aarer; ogs. forsyner Skibet med Aarer, giør det seilfærdigt; 2) κωπεύω, στρατόν, lader lægge Haand paa Sværdet (el. Heftet, κώπη), holder Hæren slagfærdig; v. — κωπεών, ῶνος, ὁ, = κωπεύς; (af κωπεύς).

†κώπη, ἡ, Greb el. Skaft, hvorved man tager fat paa et Værktoi el. Redskab; ds. bes. – *a)* Aaregreb, *Od.*; ogs. Aaren selv; – *b)* Sværd- el. Sabelhefte, ἀργυρέη, *Hom.*; – *c)* Noglegreb, ἐλέφαντος, af Elfenbeen, *Od.* 21, 7; – *d)* Greb el. Haandgreb, hvorved Oliemollen dreies, lat. *cupa*; – (af κάπω *inus.*, κάπτω, *capio*, ligesom λαβή af λαμβάνω); ds. — κωπήεις, εσσα, εν, med et Greb el. Hefte; *Il.*; — κωπηλασία, ἡ, Handlingen – κωπηλατέω, er – κωπηλάτης, ου, ὁ, som driver el. bevæger (Skibet) med Aarerne, som roer; v. – κωπήλατος, 2, dreven el. sat i Bevægelse med Aarer, roet; 2) formet el. forarbeidet som en Aare; (af ἐλαύνω); — κωπήρης, 2, (ἄρω), forsynet med Aarer; κωπῆρες πλοῖον, σκάφος, Roefartoi; 2) som holder Aaren, χείρ, *Eur.*; v. — κωπητήρ, ῆρος, ὁ, oftest *in pl.*, ogs. κωπητής, οῦ, ὁ, v. κωπωτήρ, ῆρος, ὁ, Skibets Bord el. Sider, hvor Aarerne ere anbragte. — κωπίον, τό, *dim.* af κώπη, liden Aare.

κωράλιον, ogs. κωράλλιον, τό, Koral; jf. κοράλλιον; ds. — κωραλλεύς, έως, ὁ, Koralfisker. — κωρίς, ἡ, *sicil.* f. καρίς. — κῶρος, ὁ, v. κώρα, ἡ, *dor.* f. κοῦρος, κούρη, κόρος, κόρη. — Κωρυκαῖος, ὁ, v. Κωρυκιώτης, ου, ὁ, Beboer af d. ciliciske Forbierg Κώρυκος; – fordi Indvaanerne af dette Forbierg pleiede at belure Handelsskibe, og at forraade dem til deres røverske Naboer, Myonnesierne, saa heder Κωρυκαῖος alm. en Speider, en Lurer, en Forræder; ds. Ordsproget: Κωρυκαῖος ἠκροάσατο, en Forræder har hørt det. — κωρυκίδιον, v. κωρύκιον, τό, v. κωρυκίς, ίδος, ἡ, *dim.* af κώρυκος; 2) κωρυκίς, ἡ, blæreagtig Udvært efter Insectstik paa visse Træers Blade, *ex.* paa Almetræets, *Theophr.*

κωρυκοβολία, ἡ, (βάλλω), v. κωρυκομαχία, ἡ, (μάχομαι), see u. flgd., Bem. 2. — κώρυκος, ὁ, som θύλακος, Lædersæk, Skindpose, Randsel, bes. Meel- el. Brodpose til Skibsbrug, *Od.*; efter *Hesych.* ogs. som γωρυτός, Læderkogger; — 2) i Gymnasierne, en fra Loftet nedhængende, med Figenkorn (κεγχραμίδες), el. m. Meel og Sand fyldt Lædersæk, som Athleterne svang imellem sig; – denne Øvelse, κωρυκοβολία, v. κωρυκομαχία, ἡ; — 3) en Muslingart, *maced.* — Κώρυκος, ἡ, Forbierg paa Kysten af Cilicien, *Hom. Ap.*, med en berømt Hule; jf. ogs. *Herod.* 8, 36; det videre see u. Κωρυκαῖος. — κωρυκώδης, 2, (κώρυκος, εἶδος), ligesom en Sæk el. Pose.

Κῶς, ἡ, *gen.* Κῶ, Øen Kos i Ægeerhavet, h. *Hom.* Κόως, dog *acc.* Κῶν, *Il.* 2, 677: — κῶς, τό, *ctr.* f. κῶας; 2) h. Korinthierne: et offentligt Fængsel; jf. καιάδας, καῖαρ. — κως, *jon.* f. πως, *Herod.* — κώταλις, ἡ, som λάκτις, en Stoder, en Kølle til at stode med; (riml. af κόπτω). — κωτιλάς, άδος, ἡ, bes. *fem. poët.* til κωτίλος. — κωτιλία, ἡ, Snak, Sladder, smigrende Tale; v. — κωτίλλω, snakker, sladdrer, *garrio*, bes. for at smigre el. besøre; ogs. αἱμύλα κωτίλλειν, *Hes. Op.* 376, v. μαλθακὰ κωτίλλειν, *Theogn.*, at bruge listige el. glatte Ord; *b) transit.*, besnakker el. beforer nogen, τινά, *Theogn.* 363; men μή κώτιλλέ με, bryd mig ikke med din Snak, *Soph. Antig.* 756; af — κωτίλος[ῐ], 3, snakkende, sladdrende, snaksom, *Theogn.*; ogs. om Svalen; *transl.*, ὄμματα κωτίλα, talende Øine, *oculi arguti*; (af κόπτω, κόπις, altf. egentl. som trætter med sin Sladder).

*κωφάω, gior stum; giør døv, ogs. bedøver, overdøver; alm. sløver, lemlæster, beskadiger, *Eur.*; *in pass.*, bliver stum, forstummer; bliver døv; — κωφεύω, er stum, døv, sløv, ufølsom, LXX; — κωφέω, sløver; lemlæster, *Hesych.*; ds. – κώφησις, ἡ, Lemlæstelse, *id.*; v. — κωφίας, ου, ὁ, en Slangeart, egentl. den Døve; – (af flgd.).

κωφός, 3, (κόπτω), egentl. som *tusus*, *obtusus*, sløv, afkræftet, kraftløs, *ex.* κωφὸν βέλος, sløvt el. afmægtigt Skudvaaben, *Il.* 11, 390; – 2) oftest *transl.*, *a)* stum; h. *Hom.* bes. lydløs, *ex.* κωφὸν κῦμα, *Il.* 14, 16; ligel. κωφὸς λιμήν, *Xen. Hell.* 2, 4, 31; κωφὴ γαῖα, den stumme, følesløse Jord, *Il.* 24, 54; alm. uden Larm, stille, rolig; κωφὰ ἔπη, som ikke mere høres, *Soph. Oed. T.* 290; – *b)* bes. om Mennesker, som have Skade paa en Sands: stum, maalløs; sløv paa Hørelsen, døv, *surdus*, *ex. Xen. Cyr.* 3, 1, 11; men *Herod.* 1, 34, er κωφός, døvstum, neml. baade διεφθαρμένος ἀκοήν, *ib.* 38, v. ἄφωνος, *ib.* 85; ogs. kortsynet, blind, som τυφλός; – *c)* sløv paa Sielen, dum, uvidende; jf. *Pind. Pyth.* 9, 151; – *d)* intetsigende, tom, forgæves.

κωφότης, ητος, ἡ, Stumhed; Døvhed; 2) Sløvhed, Dumhed, Uvidenhed; v. — **κωφόω**, som κωφάω, gior stum el. døv; ds. — **κώφωμα**, τό, v. **κώφωσις**, ἡ, = κωφότης; κώφωσις ὤτων, ὀφθαλμῶν, tung Hørelse, svagt Syn; (af κωφός). — **κῷχετο**, f. καὶ ᾤχετο, *impf.* af οἴχομαι. — **κωχεύω**, (ὀκωχεύω, ὀχεύω, ἔχω), hæver, holder, støtter, bærer; 2) holder tilbage, hemmer, standser, hindrer; 3) *intr.*, holder inde, holder mig tilbage, dvæler, nøler; - men oftest bruges derfor ἀνακωχεύω, s. m. s. — **κώψ**, ὁ, *gen.* κωπός, = σκώψ, en Ugleart, *germ.* der Kauz; jf. *Eust. ad Od.* 5, 66, o. *Æl. Hist. Anim.* 15, 28.

